

Giới thiệu Thực Hoan Giả Yêu

Thể loại: Hiện đại

Convert: ngocquynh5520

Editor: xuongrong94, Bacnguyen

Độ dài: 172 chương

Một người như cô không phải thiên sứ, anh cũng chẳng phải là kẻ lương thiện.

Trong phòng rửa tay, chiếc cổ thon dài bị bóp đến nghẹt, tấm lưng dài tựa lên bờ tường lạnh lẽo.

"Người bên ngoài đều nói, tôi dùng bàn tay này khoa chân múa tay với cô, thế nên trên người cô lúc nào cũng rách nát phải không?"

Lòng ngực anh áp sát vào cô, miệng cô khê nhếch, đôi mắt mang đầy vẻ châm chọc cất giọng lạnh nhạt nói với anh." Của anh chắc ngán lắm hả, phải dùng đến tay sao?"

Anh là đại thiếu gia kế thừa nhà họ Quyền bề thế.

Cô là con gái nhà họ Sở không chút quyền thế nào trong tay.

Hai người họ lấy nhau hoàn toàn là do anh hiếu thắng còn cô mạnh mẽ.

Trong đêm tối, anh đè ép người dưới thân, ngón tay thon dài nhẹ nhàng áp sát từ từ vân vê.

Hơi thở của cô trở nên rối loạn: "Anh muốn làm gì?"

Người đàn ông khê mỉm cười, ở bên tai cô mập mờ thờ nhẹ: "Thích bắt kẻ thông dâm như vậy sao, thì hai người chúng ta ở đây thông gian, ai sẽ tới bắt đây?"

Một loạt những âm mưu tàn nhẫn, cuối cùng cũng đánh tan được sự ham mê của cô.

Khi hôn nhân biến thành một loại vũ khí lợi dụng, cô thông qua anh làm một cuộc giao dịch lớn, thay mẹ đòi lại công bằng.

Ở trong trò chơi này, tình yêu thật tầm thường, không có thứ tự đến trước và sau.

Ai yêu người kia trước, không nhất định sẽ thua.

Ai đó từng nói: Thời gian không chịu được tan vỡ, tìm đến hoa lau kể chuyện tình.

Chỉ là cô không biết, trong chớp mắt ấy khi cô xoay người đi, thì thế giới của anh cũng hoàn toàn sụp đổ.

Đoạn ngắn đặc sắc:

Một tờ khế ước, theo như nhu cầu.

Đôi mắt người đàn ông khê khép lại: "Khoản giao dịch này, em không lỗ vốn, hẳn là nhận được không ít."

"Điều kiện kèm theo." Đầu ngón tay Sở Kiều cuộn tròn, từ đáy mắt đến sắc mặt đều rất bình tĩnh: "Tôi muốn được tự do!"

Người đàn ông đốt ngọn lửa màu lam trong tay, lúc sáng lúc tối, nụ cười trên môi như thuốc độc chết người: "Sở Kiều, nếu anh không muốn buông tay, thì đến chết em cũng chỉ có thể là Quyền phu nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Cưới thua một ngón tay (1)

Lần đầu tiên Sở Kiều nhìn thấy Quyền Yến Thác, cũng không phải là trường hợp đặc biệt gì, chính là cảnh tượng tầm thường không thể tầm thường hơn nữa, xem mắt.

Màu xanh hài hòa, Duật Phong Thị nhà hàng lớn nhất theo phong cách Phương Tây.

Khăn trải bàn màu trắng, được kết hợp với những ô vuông rỗng màu xanh đan xen nhau hình bàn cờ, màu xanh nhạt như dòng nước mềm mại buông xuống, hiện ra phong cách quý tộc Châu Âu khiêm tốn xa hoa.

Sở Kiều mặc một chiếc váy ngắn màu đen liền thân, giữa cổ không đeo bất cứ loại trang sức nào, váy trên người cô ôm mông, vừa vặn phác họa lên dáng người uyển chuyển, dưới chân đi một đôi giày da cao gót màu đỏ, hai loại màu sắc trái ngược nhau, tạo nên sự chênh lệch rõ rệt.

Đi đến trước sảnh nhà hàng, Sở Kiều lấy danh thiếp từ trong túi ra, lập tức có người tiến đến: "Quyền tổng đã đến."

Sở Kiều ngẩn người, tầm mắt nhìn theo hướng nhân viên phục vụ đi qua. Tới gần trước bàn ăn bên cửa sổ, người đàn ông với khuôn mặt tuấn tú đang ngồi, đôi mắt màu đen thâm thúy lạnh lùng.

Nhìn người đàn ông bên cửa sổ, khóe môi cô khẽ nâng lên. Tượng mạo hạng nhất, dáng người hạng nhất, người như vậy đến chỗ còn phải để vào mắt!

Nâng đồng hồ lên liếc nhìn, cách thời gian hẹn gặp mặt sớm năm phút. Sở Kiều không nóng lòng tiến lên, tiện tay rút ra một quyển tạp chí, ngược lại ngồi ở khu nghỉ ngơi, nhàn nhã tự tay lật mở tin tức bất quá ra.

Nhân viên phục vụ hơi chần chừ, đành phải rời đi trước, chờ cô có cần thì quay lại.

Mười phút sau, Sở Kiều khép tạp chí lại, nhủ mảy hương bên cửa sổ nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy mảy kiểng của người đàn ông đang chờ nhủ chặt, khuôn mặt tuấn mỹ khẽ trầm xuống.

Đem tạp chí để lại chỗ cũ, Sở Kiều đứng lên, theo hướng dẫn của nhân viên phục vụ đi tới.

Khớp xương ngón tay người đàn ông khẽ gõ trên mặt bàn, sắc mặt đã hiện lên sự không kiên nhẫn, mắt lướt qua bóng người đang đi đến, anh quay đầu lại nhìn sang, nhìn thấy người phía sau đi tới, trong mắt có tia sáng lóe lên.

Hé ra khuôn mặt sạch sẽ, không có bất cứ trang sức dư thừa nào, miễn cưỡng có thể vừa mắt!

"Đến muộn?"

Quyền Yến Thác nhìn chằm chằm người đi tới, giọng nói không vui.

Đứng trước mặt của anh, Sở Kiều đánh giá anh từ trên xuống dưới một lần, ngũ quan điêu khắc, đôi mắt sắc bén, mông môi vô tình. Người đàn ông này, so với ảnh chụp càng thêm lạnh lùng mấy phần.

Kéo ghế ra ngồi xuống thẳng, mí mắt Sở Kiều cũng chưa nâng, trầm giọng nói: "Gọi món ăn."

Quyền Yến Thác nhủ mảy, môi lạnh nhạt nhấp nhẹ, trông mắt thâm thúy híp lại.

Nhận lấy thực đơn nhân viên phục vụ đưa tới, Quyền Yến Thác cũng không mở ra, thuận miệng nói: "Hai phần ăn món Nhất Hào."

"Tôi muốn món Nhị Hào." Sở Kiều nhẹ nhàng khép lại thực đơn, khóe miệng tươi cười bình tĩnh.

Nhân viên phục vụ nhủ mảy, nhìn về phía Quyền Yến Thác.

Nửa người trên người đàn ông dựa vào ghế, hai chân vén tư thái dầy, khóe miệng anh mỉm cười, nói: "Cậu nói cho cô ấy biết, chỉ có món Nhất Hào."

Nhân viên phục vụ gật đầu liên tục, nói đúng sự thật: "Thực xin lỗi tiểu thư, hôm nay nhà hàng chúng tôi chỉ cung cấp món Nhất Hào."

Sắc mặt Sở Kiều trầm xuống, đôi mày thanh tú chau nhẹ lại đứng lên: "Vì sao?"

Nhân viên phục vụ len lén liếc mắt nhìn người đàn ông, giọng nói dần đo xác đáng: "Quyền tổng chỉ ăn món Nhất Hào."

Sở Kiều kiểm chế lại tức giận ở đáy lòng, cười nói: "Quyền tổng có sở thích thật là đặc biệt."

Đem thực đơn quảng cho nhân viên phục vụ, Quyền Yến Thác không nói gì, đôi mắt đào hoa hẹp dài vô tình híp lại.

Lúc sau, hai phần ăn giống nhau được bung lên bàn. Sở Kiều trừng mắt nhìn phần ăn bò-bít-tết chín bày phần này, giận dữ cắn môi.

Cô ghét nhất loại còn tơ máu này, căn bản cũng không quen thuộc, làm cho người ta ăn như thế nào?!

Cái gọi là xem mắt, đơn giản là nam nữ xa lạ ngồi chung một chỗ, đem hai bên cha mẹ đưa ra một số tình huống cơ bản, tất cả được nói thẳng ra rõ ràng, sau đó nhìn xem lẫn nhau một chút, nếu thấy cũng vừa ý, vậy tiếp tục gặp gỡ nhau tiếp.

Chỉnh lại phần cơm, Sở Kiều gần như chưa ăn, hai người bọn họ cũng rất ít nói chuyện. Về việc bị Quyền Yến Thác lạnh nhạt, cô xem như tương đối vừa lòng, ít nhất bên tai yên lặng.

Bữa ăn gần xong, nhân viên phục vụ bung đến một món ăn riêng, Sở Kiều lấy ra một tấm thẻ, giọng nói thông dong: "AA chế."

"AA chế?" Quyền Yến Thác cười lạnh lùng, khuôn mặt tuấn tú lo lắng, anh một tay nâng cằm lên, nhìn chăm chăm mặt Sở Kiều, cười hỏi: "Cô nói xem, cái gì là AA chế?"

Sở Kiều ngẩn ra, ánh mắt tràn ngập đề phòng: "Biết rõ rồi còn hỏi."

Về mặt Quyền Yến Thác cười vô hại, từ khoe mắt đến con ngươi làm ra vẻ ngây thẳng: "Tôi chỉ biết A tráo chén, B tráo ly."

Khi nói chuyện, ánh mắt của anh nhìn theo Sở Kiều một đường đi xuống cổ, cặp mắt kia giống như kính nhìn xuyên thấu rất sắc bén: "Aipot(sân bay), Bae-ly—thee(cơ hồ không có), C. theo cô có phải C là ly không?"

Nhân viên phục vụ đứng ở một bên cúi đầu, mặt đều muốn chôn đến trước ngực, cố gắng khắc chế tiếng cười.

Hai tay buông xuống ở bên người nắm chặt, mặt Sở Kiều tái nhợt, cô nhớ tới những lời nói trước khi ra cửa mà cha dặn dò, để cô phải giữ gìn hình tượng danh tiếng thực nữ, không thể làm cho nhà họ Sở mất mặt!

Ý cười đầy mắt Quyền Yến Thác tan hết, anh cảm bút lên ở trên thực đơn ký tên, đứng lên đi ra ngoài: "Sở Kiều, cô rất để ý mình rồi, ở trước mặt tôi nói AA, cô xứng sao?!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Cưới thua một ngón tay (2)

Một câu nói kia khiến Sở Kiều ghen nửa ngày cũng chưa trở lại bình thường.

Đi ra bên ngoài, ánh mặt trời chiếu xuống chói mắt, Sở Kiều đưa tay che xuống mặt, tầm mắt hướng về bóng lưng cao lớn phía trước, cô bình tâm đè nén khó chịu lại.

Danh môn thực nữ!

Đây là lời cha cô dặn đi dặn lại, cô không thể không đem ví da nắm chặt, sợ mình không kiềm chế được ném lên.

Quyền Yến Thác đột nhiên quay đầu, một đôi đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm bắn tới, thấy Sở Kiều giật mình một cái.

Mẹ nó! Người đàn ông này gây mọc mắt!

“Lấy đi động ra .”

Sở Kiều cúi đầu, không muốn để ý đến anh.

Thấy cô bất động, môi Quyền Yến Thác lạnh nhạt mím lại, xưa nay anh không phải là một người tốt tính, luôn dễ dàng tha thứ để cô làm cân hoàn toàn là nể mặt bà nội, hôm nay còn dám cho anh giả vờ ngây ngốc?!

Đi đến cạnh cô, mày kiếm Quyền Yến Thác cọt nhả, một tay anh xuyên dưới nách của cô, trực tiếp lấy điện thoại di động trong túi xách của cô.

Người đàn ông hơi cúi đầu, thu hết vóc dáng nhanh nhẹn của cô vào mắt, anh ung dung cầm điện thoại di động, mở màn hình bấm xuống dãy số của anh .

Giữ gìn điện thoại tốt, anh đưa điện thoại di động thả lại trong túi xách.

Đầu Quyền Yến Thác rất cao, từ góc độ anh đứng nhìn xuống, ánh mắt vừa vịn dừng ở trên khuôn mặt Sở Kiều, nước da cô trắng nõn gần như trong suốt, lông mi dài và cong, giống như cánh bướm nhấp nháy, thoáng chốc làm cho trong lòng anh ngứa ngáy.

Anh rút tay trở về, không giải thích được thay đổi phương hướng, nắm cái áo khoác trên mông đầy đặn của cô, nhéo một cái.

Trải qua cái tạo Hummer màu đen so với xe bình thường hơi cao, Quyền Yến Thác tung người nhảy lên xe yêu thích, hình như nghĩ đến cái gì, lại quay đầu nhìn về phía cô, môi mỏng khẽ nâng lên: “Rất có co dẫn, cảm giá không tệ.”

“Oanh” một tiếng, mã lực Hummer mười phần, đi mất.

Da đầu Sở Kiều run lên một trận. Đi con mẹ nó danh môn thực nữ? Có thể nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục!

Mở cửa xe ngồi lên xe, Sở Kiều nhanh chóng nổ máy, một chân đạp cần ga tận cùng, hết tốc độ đuổi theo hướng chiếc Hummer màu đen phách lối kia.

Tích tích tích ——

Sở Kiều vẫy một cái, thân xe màu đỏ đi qua sát đầu xe Hummer, Quyền Yến Thác không ngờ chiếc xe có thể vượt qua xông lên, theo bản năng đánh tay lái về phía trái, đầu xe bên trái quẹt qua giữa khu vực cách ly đang khởi công, để lại một đường dấu thật dài.

Ổn định tay lái, Quyền Yến Thác nhú mày nhìn qua, chỉ thấy phía trước một chiếc BMW màu đỏ chạy với tốc độ cao, xe mở mui màu đen xuống, ngồi ở vị trí lái là phụ nữ, giờ tay phải lên quay về phía anh, giờ cao ngón tay giữa lên!

Tôi làm!

Quyền Yến Thác hoàn toàn khiếp sợ, trong nháy mắt khẽ chần chừ, Sở Kiều lái xe quẹo sang, xe nhập vào đường một chiều.

“cót két ——”

Đèn chỉ thị giao lộ thay đổi, Quyền Yến Thác dốc sức dẫm lên chân ga, suýt nữa đụng vào bên hông xe trước mặt, bắt đắc dĩ dừng xe lại.

Ngón tay người đàn ông khoát lên trên tay lái, móc nhẹ xuống từng cái, anh giận quá thành cười, khóe mắt hiện lên tia lãnh lẽo.

Được nha, có dừng khí!

Lái xe trở về biệt thự, lửa giận lúc trước của Sở Kiều giảm đi không ít. Tuy rằng cũng không coi là hả giận, nhưng cuối cùng trong lòng cũng có điểm thoải mái.

“Đại tiểu thư.”

Nhóm người hầu nhìn thấy cô trở về, cung kính chào hỏi.

Sở Kiều gạt đầu, trên mặt không có biểu cảm gì, cô nhìn thấy người phía sau trên sofa, sắc mặt trầm xuống đi đến: “Cha!”

Đặt tờ báo trong tay xuống, ánh mắt Sở Hoành Sanh cũng không nhìn cô: “Như thế nào, hôm nay gặp thấy hài lòng không?”

Vừa lòng cái rắm! Nói đến khóe miệng, con người Sở Kiều nhìn quanh, nhìn xuống kích động muốn nói tục, cười một tiếng, nói: “Còn có thể.”

Mày Sở Hoành Sanh nhếch lên, đôi mắt thâm thúy liếc nhìn cô: “Hiếm khi con nói được, bên kia cũng nói không tệ. Một khi đã như vậy, hai người nghiêm túc đặt quan hệ mà kết giao, không được quấy rối nữa!”

“” Mắt hạnh của Sở Kiều trừng lên, đầu trống rỗng vài giây. Cái gì gọi là bên kia cũng nói không tệ? Không thể nào, người kia có phải hay không mắt có vấn đề, động tác của cô rõ ràng như thế, ngón giữa dựng thẳng đứng mảnh như thế, hần vẫn còn nói. Không tệ? !

Chắc chắn đầu người đàn ông kia bị lừa đá qua!

“Ăn cơm thôi.” Sở Hoành Sanh ra lệnh một tiếng, tâm tình rất tốt đi đến phòng ăn.

Thoáng nhìn thấy ý cười nơi khóe miệng cha, Sở Kiều cúi đầu, buồn bã đi lên lầu.

“Đại tiểu thư, cô không ăn cơm sao?”

“No rồi!”

Sắc mặt Sở Kiều lo lắng, bức bối xông lên lầu, buổi trưa ăn thịt bò bít tết căn bản là không tiêu hóa được! Cô nhớ tới khuôn mặt ngang ngược kia, chỉ cảm thấy bị anh sờ qua mông, một trận lửa đốt, tức giận đến muốn giết người!

Kìm nén ở nhà hai ngày, Sở Kiều sợ buồn bức, hẹn bạn tốt đi ra giải buồn.

Quán bar, Mê Sắc.

Lầu một sàn nhảy, tinh thần nổ tung theo nhạc Heavy Metal ồn ào náo động.

Sở Kiều cùng bạn tốt chọn một gian phòng ở lầu hai, tinh thần sa sút.

“Con nhóc, cậu còn dám ra cửa?” Tô Lê vội vàng chạy tới, rượu đỏ bùng lên trên bàn, uống một hơi cạn sạch.

Sở Kiều bĩu môi, nghĩ thầm nếu lại không ra khỏi cửa, nhất định kim nén đến nỗi làm cho bệnh cả người.

“Vì sao không dám ra cửa?” Sở Kiều trừng mắt nhìn cô, ánh mắt không hiểu.

Tô Lê ôm cô, cười gượng nghiêng ngả: “Cậu làm sao lợi hại như vậy, dám đụng thẳng ngón giữa cho Quyền tông?”

Sở Kiều ngăn người, về mặt trầm xuống: “Làm sao cậu biết?”

“Ha ha, người địa cầu ai cũng biết rồi.” Tô Lê nhún nhún vai, trưng ra vẻ mặt sùng bái với cô.

Mặt Sở Kiều biến sắc, về mặt co quắp đứng lên. Chuyện này hẳn là chỉ có hai người bọn họ biết, như thế nào ở trong hội truyền ra đây?

Phía sau một đám người đi đến, mọi người nhìn thấy Sở Kiều đều cực kỳ bội phục, phục sát đất.

Nụ cười khoe miệng Sở Kiều cứng ngắc, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh cho tỉnh táo.

Khoát nước lạnh rửa mặt, Sở Kiều hăng hái lúc tối đã biến mất, cô kéo cửa phòng rửa tay đi ra ngoài, nhưng không nghĩ đụng phải một đôi mắt hung ác nham hiểm.

“Anh!”

Sở Kiều còn chưa biết tình huống thế nào, cả người liền bị người đàn ông kéo trở về, phía sau lưng tựa lên bờ tường lạnh lẽo.

“Anh muốn làm gì?” Cổ họng Sở Kiều đang bị anh bóp, bình tĩnh lên tiếng. Mặc dù trong lòng phát run, nhưng trên mặt không thể thua.

Quyền Yên Thác chậm rãi cúi người xuống, lồng ngực vững chắc áp sát cô, môi lạnh khế nâng lên: “Người ở bên ngoài đều nói tôi đã dùng bàn tay này để khoa tay múa chân với cô, cho nên chỗ nào trên người cô cũng rách nát phải không?”

Bị hơi nóng bỏng của anh phun đến bên tai, Sở Kiều không tự giác rụt cổ một cái, nếu như lúc này cô chịu yếu đuối một chút, cũng có thể cho qua đi. Nhưng tính tình của cô, gặp mạnh mẽ lại kiên cường.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, hơi nước trong mắt nhìn thẳng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng không mang theo một chút ý cười: “Của anh ngăn lắm hả, phải dùng đến tay sao?!”

Nghe vậy, trong mắt Quyền Yên Thác co rút lại một lúc, ngón tay thon dài của anh đi xuống, ghì chặt hông của cô.

Cô là muốn chống đối sao? Người phụ nữ này muốn tự tìm cái chết mà!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Dùng cái kia phá thế nào, tự mình chọn

Trong nhà vệ sinh, gạch men sứ La Mã màu bạc xuyên qua cả mặt vách tường, một chiếc đèn thủy tinh hình Hoa Ngọc Lan treo cao, tỏa ra ánh sáng màu vàng, đúng lúc dùng trên người phụ nữ đang nhũn nhặn lỏng lẻo.

Bị hai bàn tay to lớn bóp ở cổ, sắc mặt Sở Kiều trở nên đỏ bừng, tiếng hít thở dồn dập nặng nề.

Người trước mắt, ngay cả bị anh đặt trong tay, về mặt lại không chút hoảng loạn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bình tĩnh, đôi mắt đen nhánh không gọn sáng, nhìn không ra một chút cảm xúc.

“Có thể chịn sao?” Ánh mắt Quyền Yên Thác trầm xuống, ngón tay thon dài cọt nhả, từng tác dọc theo đường cong trên eo cô đi lên, gián tiếp dùng ở trước ngực của cô.

Đầu ngón tay dao động, lại không thâm nhập.

Cơ thể bị anh đè lại, Sở Kiều không có năng lực phản kháng, cô ghét nhất cảm giác bị người khác khống chế thế này, nhũn mỳ nhìn về phía người đàn

ông đối diện, âm thanh vững vàng: “Anh muốn thế nào?”

Bởi vì lời của cô, Quyền Yến Thác khẽ cười một tiếng, ngón tay anh điểm ở trên ngực của cô, con ngươi đầy mắt lạnh lùng: “Nếu lời đều đã nói hết, tôi nhất định sẽ làm cho cô xem thử dài ngắn!”

Dài ngắn?

Sở Kiều nhớ tới lời nói của mình vừa rồi, sắc mặt khẽ thay đổi.

Sợ sệt trong nháy mắt, Quyền Yến Thác đã đưa tay lên đến hông của cô, trở tay bẻ cô lên. Phía sau lưng cứng rắn lạnh lẽo ma sát làm cho cô lấy lại tinh thần, hai chân cô kẹp ở hông anh.

“Quyền Yến Thác!” Hít sâu một hơi, Sở Kiều bị người đàn ông giữ chặt, hai tay giãy dụa bị trói chặt ở sau người, không thể động đậy.

Quyền Yến Thác cúi mặt xuống, nước trong đáy mắt mênh mông: “Đừng kêu vội, đợi lát nữa sẽ cho cô kêu!”

Bị lồng ngực vững chắc của người đàn ông áp sát, Sở Kiều mím môi, vẻ mặt tràn đầy chán ghét, cô nén một hơi, lạnh lùng nói: “Có gan anh thả tôi xuống, có dám hay không?”

Lại còn dám cứng rắn?

Quyền Yến Thác không chịu thua, khoe miệng chứa đựng ý cười, hai mắt híp lại, đáy mắt tối lại làm cho toàn thân Sở Kiều phát run.

Người đàn ông trước mặt bỗng tiến tới gần, dây thắt lưng bằng kim loại bên hông anh lạnh như băng, làm cho da thịt cô lạnh lẽo theo, dường như lan ra đến mọi nơi. Thân thể ma sát, da thịt mịn màng ở bắp đùi vô tình bị trầy ra vết đỏ.

“Mạnh miệng đúng không?” Quyền Yến Thác cúi mặt xuống, môi mỏng tới gần bên tai của cô, cười nói: “Chỉ là, tôi thích cứng rắn.”

Khoe miệng hân tràn đầy ý cười, càng nhìn Sở Kiều càng cảm thấy chói mắt, cô dè bở vai của anh lại, dùng hết sức đẩy ra, nhưng không thể động đậy chút nào!

Nắm chiếc cầm thon của cô lại, mảy kiếm Quyền Yến Thác cọt nhả, mỏng môi nhàn nhạt sát qua bờ môi của cô, giọng nói nhiễm cười: “Cô thích cứng rắn sao?”

“.....” Sở Kiều dừng lại một hơi, cả khuôn mặt trở lên đỏ bừng.

Tên hỗn đản này, nói chuyện thật làm người ta buồn nôn!

Cửa lớn đang đóng chặt bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ đang đi tới, nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang dây dưa ở góc tường đến choáng váng.

Người đàn ông hơi hé mắt, đáy mắt hiện lên nóng nảy mãnh liệt: “Có muốn tới gần chút nữa cho thấy rõ hơn không?”

Váy nửa người dưới của Sở Kiều trở nên lộn xộn, thuận theo che đậy của người đàn ông bên hông. Hai tay anh giữ chặt hông của Sở Kiều, dây lưng khâu trừ ma phá da thịt, cô bị đau nhói mảy, không tự giác lên tiếng: “Tê!”

Âm thanh kêu đau này, làm nổi bật tình cảnh lúc này, chỉ có thể làm cho người ta suy nghĩ lung tung.

Người phụ nữ đứng ở cửa sắc mặt phỉếm hồng, vội cúi đầu, đi nhanh ra ngoài: “Thật xin lỗi.”

Cửa chính khép lại, bốn phía một mảnh yên tĩnh. Trên bồn rửa mặt trưng bày Lục Trúc cao lớn, khí thế đòi đảo.

Trước gương, Sở Kiều nhìn bộ dạng chật vật của mình, đáy lòng rất tức giận. Cô mím môi, hai tròng mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông đang chèn ép, cười lạnh lùng: “Quyền Yến Thác, anh chơi nổi sao?”

Phép khích tướng đối anh vô dụng, nhưng trong đáy mắt kia của cô có tia quật cường không phục ngược lại khiến cho anh vui vẻ.

“Có chơi hay không, là tôi quyết định.” Ngón tay Quyền Yến Thác nhẹ nhàng trên gò má của cô, mang theo lực. Anh lập tức buông tay, buông người đang bị kiềm chế ra.

Sở Kiều dựa vào tường để đứng vững, hai chân bị nhấc cao một lúc lâu, lúc này vừa chua xót lại mềm mại, nhịn không được phát run.

Lúc hơi thở của cô chưa ổn định, người đàn ông lại một lần nữa cúi đầu, cười như không cười nói: “Sở Kiều, cô là xử nữ sao?”

Quyền Yến Thác chưa cho cô cơ hội trả lời, đôi mắt màu đen khẽ híp lại, nụ cười lạnh lẽo: “Dùng cái kia phá thế nào, tự mình chọn? Nghĩ kỹ rồi nói cho tôi biết!”

Nói xong những lời này, anh xoay người rồi đi, khoe miệng tươi cười hoàn toàn không có.

Lúc sau, Sở Kiều cất bước đi đến trước bệ rửa tay, giữa hai chân đau nhức khó chịu, cô vén váy lên nhìn, da thịt bị xước rí ra tơ máu.

Trở lại phòng, không khí vừa đúng. Mọi người tốp năm tốp ba đang uống rượu ca hát, cũng không ai phát hiện chuyện vừa rồi đã xảy ra. Sở Kiều bị bạn tốt kéo đi ca hát, rống xong một ca khúc, trong lòng tốt rất nhiều.

.....

Sáng sớm hôm sau, Sở Kiều bị tiếng gõ cửa của người giúp việc làm cho tỉnh giấc: “Mời đại tiểu thư xuống dùng bữa sáng.”

Đi đến phòng tắm tắm rửa, dòng nước ấm áp lướt qua, khiến cho bắp đùi đau đớn. cô cúi đầu xem xét, hình ảnh tối hôm qua lại một lần nữa tràn ngập trong đầu.

Sở Kiều lau khô thân thể, tìm được lọ thuốc nước xoa lên chỗ vết thương. Cô nhìn chăm chăm gương, nhớ tới khuôn mặt người đàn ông tối hôm qua, nhớ tới anh hết lần này đến lần khác khiêu khích cùng đùa giỡn, từ ánh mắt đến vẻ mặt lộ vẻ lo lắng.

Phòng ăn dưới nhà, bữa sáng đã được dọn xong. Món ăn Trung Tây kết hợp, hai loại khẩu vị.

Cả nhà mọi người đều ăn bữa sáng kiểu phương Tây, chỉ có cô ăn không quen, muốn ăn cháo trắng bữa sáng.

“Kiều Kiều mau tới đây, “ Người phụ nữ đang bận rộn trước bàn ăn thấy cô tới dịu dàng kêu: “Nấu cháo củ từ con thích đây, bảo dưỡng dạ dày.”

Sở Kiều kéo ghế ra ngồi xuống, quét mắt nhìn cha đang ngồi ngay ngắn, thấp giọng nói: “Cám ơn gì.”

Mở vung ra, mùi thơm cháo củ từ nóng hổi xông vào mũi, Giang Tuyết múc vào bát xong, đặt ở trước mặt Sở Kiều: “Nếm thử xem, có muốn thêm chút mật ong không?”

Sở Kiều cúi đầu, cầm thìa lên nhấp một hớp, trên mặt không có biểu cảm gì: “Không cần.”

“Hoành Sanh, ăn trước đi đã, nguội rồi.” Giang Tuyết lấy tờ báo trong tay chồng, đem sữa nóng đưa cho ông.

Tuy rằng cúi đầu, nhưng dư quang khỏe mắt thấy rõ. Sở Kiều nắm chặt thìa, không bao giờ muốn động một ngón nữa.

Trên bàn ăn không ai nói chuyện với ai, Sở Hoành Sanh không mở miệng, cũng không có chuyện gì để nói.

“Quyền phu nhân gọi điện thoại tới, muốn hai nhà cùng nhau ăn một bữa cơm” Sở Hoành Sanh ngẩng đầu, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng.

Sở Kiều cúi đầu, chậm rãi quấy cháo trong bát.

Leng keng ——

Cửa chính mở ra, người giúp việc vui mừng nói: “Nhị tiểu thư!”

Giang Tuyết quay đầu, trước mắt đã nhào tới một bóng người: “Mẹ, con đã trở về.”

“Viện Viện ——” kéo con gái qua, vẻ mặt Giang Tuyết đầy ý cười, mắt hàm chứa cưng chiều.

Sở Nhạc Viện ôm cổ cha, vô cùng thân thiết làm nũng: “Ba ba, Kiều Kiều nhớ người! Nhớ mẹ, nhớ chị!”

Đưa tay xoa đầu con gái nhỏ, vẻ mặt Sở Hoành Sanh nhiễm cười, giọng nói ôn hòa, cũng không có ý tứ trách cứ: “Tại sao trở về lại không nói trước cho chúng ta biết?”

“Con muốn dành cho mọi người sự bất ngờ nha!” Sở Nhạc Viện cọ xát ở trước ngực cha, quyết cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt màu đen tỏa sáng lấp lánh.

“Ăn cái gì chưa?” Giang Tuyết nhìn con gái, đem bữa sáng để trước mặt cho cô.

“Đi rửa tay trước đi.”

“Không cần đâu, đã đói bụng lắm rồi.”

“Đứa nhỏ này, ăn từ từ thôi.”

Mẹ con các cô mỗi người một câu, cha phối hợp cười dịu dàng. Bức họa trước mặt này, chỉ có Sở Kiều hoàn toàn xa lạ.

“Cha!” Sở Kiều ngẩng đầu, nhìn chăm chăm mặt cha: “Thời gian gặp mặt các người sắp xếp, xác định xong nói cho con biết.”

Nghe được lời của cô, ánh mắt của mọi người đồng loạt dừng ở trên người cô, hình như không nghĩ tới cô có thể dễ dàng đồng ý.

Sở Kiều cụp mắt, nắm ngón tay nắm chặt. Chỉ có như vậy, mới có thể chứng minh cô tồn tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mang cô ra sàn diễn

Trang điểm trước gương, Sở Kiều đeo đồ trang sức trang nhã, son môi màu hồng nhạt phác họa bờ môi đầy đặn, màu sắc trái cây mê người.

Đúng lúc có tiếng gõ cửa phòng ngủ, khoe miệng cô cọt nhả, nói: “Mời vào.”

Sở Nhạc Viện mỉm cười đẩy cửa phòng ra, nửa người dựa vào khung cửa, người không tiến vào: “Thần sắc của chị không tệ.”

Tìm ra một cái ví da màu đen, Sở Kiều nhận nhặt nhếch môi, thân nhiên liếc mắt về phía cô: “Thất vọng rồi sao?”

Sắc mặt Sở Nhạc Viện khẽ thay đổi, vẻ kỳ quái nơi đáy mắt rất nhanh biến mất: “Tôi nghe mẹ nói, đối tượng xem mắt lần này của chị là nhà họ Quyền, hơn nữa tình hình cũng không tệ lắm.”

Giơ tay lên vuốt cổ áo, vẻ mặt Sở Kiều không thay đổi, đôi môi đỏ mọng nhấp nhẹ, không mở miệng.

Đối với cô hồ hững, Sở Nhạc Viện sớm đã thành thói quen, không để ở trong lòng chút nào, cô đặt một hộp quà màu hồng xuống, nụ cười trên môi tự nhiên: “Tur Phạm chọn quà tặng, ai cũng có phần.”

Tạm dừng, cô cất bước đi đến trước mặt Sở Kiều, dáng người hai người cao gầy, gần như sánh vai: “Bản thân tôi thật tò mò, không biết người đàn ông mà chị lựa chọn sẽ có dáng vẻ như thế nào?”

Nhìn bóng lưng cô đi xa, Sở Kiều cảm lấy hộp quà mở ra, là bình nước hoa. Gặp gỡ Chanel bất ngờ, mùi hoa điều tươi mát, là nhãn hiệu cô thích

Gặp gỡ bình nước hoa này, thân bình thiết kế hình tròn, tượng trưng cho vòng quay vận mệnh.

Nước hoa trong tay lộ ra một vòng cung bay vào thùng rác, vẻ mặt Sở Kiều bình thản, xoay người rời phòng ngủ đi.

Vận mệnh? Cô đã không còn tin tưởng vận mệnh.

Xe BMW màu đỏ chạy đến trung tâm chợ, phố lớn thứ tư Cao ốc Lâm Lập, đa số là làm công Offices. Sở Kiều đậu được xe, đi thang máy ngồi đến 12-A.

Cả tầng lầu bị ngăn thành hai khu vực, Sở Kiều đi ra khỏi thang máy quẹo quải. Một cái cửa thủy tinh sát đất, cô đẩy cửa đi vào, đối diện màu trắng trên vách tường, một bàn tay đang vẽ bức tranh phong cảnh ánh chiều tà trên mặt biển.

“Chào buổi sáng, người đẹp.” Thấy cô, Tô Lê nâng đồng hồ lên nhìn, trêu ghẹo nói: “Hôm nay không tệ lắm, chỉ muộn 45 phút, là người ghi chép tốt nhất tuần này.”

Sở Kiều pha một ly cà phê, ngồi xuống thẳng.

“Tức giận sao?” Thấy cô không nói lời nào, Tô Lê chạy tới, một tay khoác lên trên vai của cô: “Ai chọc Sở đại tiểu thư của chúng ta mất hứng vậy?”

“Tớ đoán một chút” Tô Lê nhìn mặt mày đang u ám của cô, thử dò xét nói: “Em gái cậu đã trở lại?”

Sở Kiều hí hóp mắt trợn cô: “Làm sao cậu biết được?”

Cười nhún vai, Tô Lê cố làm ra vẻ thần bí: “Tớ có thể bấm tay lại tính toán nha.”

Sở Kiều cười lạnh lùng, khinh thường nói: “Vậy cậu tính toán xem, công việc của chúng ta khi nào thì có thể không thua lỗ?”

“Ách.....” Tô Lê cong miệng lên, thua trận. Nha đầu chết tiệt kia, mỗi lần nói đều trúng chỗ hiểm.

Lấy điện thoại di động ra đẩy đến trước mặt cô, đáy mắt Tô Lê lộ vẻ phức tạp: “Tôi nay em gái cậu hẹn mọi người đi Mê Sắc, phát anh hùng thiếp rộng như thế, rõ ràng chính là cùng cậu khiêu khích.”

Nụ cười khoe miệng Sở Kiều chợt lóe lên rồi biến mất. Khiêu khích?! Loại khiêu khích này từ nhỏ đến lớn, giữa các cô chưa từng ngừng lại.

“Tôi nay Quý Tur Phạm cũng đi,” Tô Lê quay đầu nhìn cô chăm chăm “Cậu muốn đi sao?”

Khi nói chuyện, điện thoại di động của Sở Kiều trên bàn vang lên tiếng tích tích, màn hình hiển thị tin nhắn bắt mắt: Chị, tối nay tám giờ gặp ở Mê Sắc, chị nhất định phải tới.

“Kiều Kiều,“ Tô Lê cũng nhìn thấy tin nhắn kia, cầm tay cô: “Cậu có thể không đi.”

Sở Kiều xóa tin nhắn kia, đôi mắt đen nhánh tỏa sáng lấp lánh, nhìn không ra cảm xúc phập phồng: “Yên tâm, tớ không sao.”

Còn nhớ rõ ngày đó, cô khẩn trương giải thích: “Quý Tư Phạm, anh tin tưởng tôi sao?”

Nụ cười khoe miệng anh hồ hững, giọng nói đã không có sự liên quan: “Cô không cần giải thích cái gì với tôi đâu.”

Một câu nói kia, hoàn toàn đánh cô quay về với bộ mặt thật, tỉnh mộng tỉnh cảm đứt!

Thu lại suy nghĩ vừa nổi lên, Sở Kiều lấy bản vẽ đã xong ngày hôm qua mở ra, nói: “Khả Nhi đâu?”

Ánh mắt Tô Lê trầm xuống, muốn nói lại thôi, trở lại chỗ ngồi sửa sang lại đề án: “Khả Nhi đi gặp khách hàng, giữa trưa mới có thể trở về.”

Sở Kiều không có hỏi nhiều, nhìn chằm chằm bản thiết kế vấy dài ngày hôm qua, vẽ lại nhiều lần khôi phục sửa chữa vài lần cũng không quá hài lòng.

Phòng làm việc Thi Nhan, thành lập từ một năm trước. Sở Kiều, Tô Lê, Hứa Khả Nhi, 3 cô gái cùng chung chí hướng, tụ họp cùng một chỗ làm những chuyện mà các cô muốn làm.

Trong đó Sở Kiều cùng Tô Lê là bạn cùng đại học, hai người tốt nghiệp viện mỹ thuật, gia cảnh cũng không tệ. Tuy nói phòng làm việc phát triển không tốt, cũng là miễn cưỡng duy trì được.

Sau khi tan tầm, ba người các cô cùng nhau ăn món chiên nướng Hàn Quốc, Hứa Khả Nhi một thân một mình ở Duệ Phong Thị kiếm sống, không có bối cảnh, tự nhiên cùng các cô một vòng tròn không hòa hợp, không muốn có nhiều dính líu tới nhau.

Dùng xong cơm tối, Hứa Khả Nhi rời đi trước. Sở Kiều lái xe chở Tô Lê, hai người đứng giờ đi vào Mê Sắc.

Lúc này, bên ngoài Mê Sắc đậu đầy các loại xe sang trọng, nhìn một cái không thấy đường viên.

Vòng qua sân nhảy tầng một, trong đại sảnh đứng đối diện không ít người, tiếng huyền ảo vui tai không dứt.

Tô Lê kinh ngạc, lôi kéo Sở Kiều bước nhanh đi vào.

“Chúng tôi đặt trước phòng tại sao không có?”

“Ai cho các người mượn lá gan, hôm nay người đứng ở chỗ này, nhà nào là Mê Sắc có thể đắc tội hay sao?!”

Mọi người tranh cãi ầm ĩ, quản lý bị vây đánh ở đại sảnh sắc mặt xám đen, luôn tiếng lầy lòng: “Các vị, thật sự là thật xin lỗi! Là do chúng tôi làm việc sơ suất, tối nay phòng đều đầy.”

Mặt Sở Nhạc Viện lây giận, nở một nụ cười lạnh lẽo. Tối nay tụ hội là cô dẫn đầu, xuất hiện loại tình huống thế này, vô cùng lung tung!

“Chúng ta đổi chỗ khác.”

Lời người đàn ông vừa nói xong, toàn bộ đều yên tĩnh lại.

Sở Kiều nhíu mày nhìn qua, ánh mắt dừng ở gò má của người đàn ông, khuôn mặt tuấn tú ngũ quan rõ ràng.

“Tư Phạm?” Sở Nhạc Viện nhíu mày, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích.

Quý Tư Phạm nắm lấy tay cô, khoe miệng tươi cười dịu dàng: “Ra ngoài chơi là vì vui vẻ.”

Mặc dù không tình nguyện, nhưng anh đã mở miệng, Sở Nhạc Viện cũng không nhiều lời, nhìn thấy người đối diện, cười nói: “Chị, chị đã đến rồi.”

Mọi người đồng loạt quay đầu, chuyển ánh mắt nhìn về phía Sở Kiều.

Quý Tư Phạm cũng nhíu mày nhìn qua, đôi mắt thâm thụy bình tĩnh, không nổi dậy một chút gợn sóng.

Về mặt của người đàn ông bên người, làm cho Sở Nhạc Viện cười một tiếng.

“Như thế nào lại dừng ở chỗ này?”

Sở Kiều còn chưa hoàn hồn, một đôi tay ấm áp đã quần lên bên hông, có hơi thở lạnh lẽo đang tới gần. Sắc mặt cô cứng đờ, muốn né tránh, đúng lúc mình là tiêu điểm, không thể làm bừa.

“Quyền tổng!”

Quản lý phòng khách đã chạy tới, đem tình hình đại khái nói một chút.

“Chị, anh ta là bạn trai chị?” Sở Nhạc Viện biết nhà họ Quyền, đáng tiếc không cơ hội tiếp xúc.

Quyền Yến Thác quết mắt một cái, ngón tay ở bên hông Sở Kiều chuyển động, môi khẽ nâng lên: “Bọn họ là bạn bè của em?”

Sở Kiều mím môi, miễn cưỡng đáp lời.

“Đem phòng Nhất Hào mở ra.” Quyền Yến Thác cười nhẹ, giọng nói ôn hòa: “Dù sao cũng cho bạn bè cô ấy một chút mặt mũi.”

“Vâng” Quản lý phòng khách âm thầm lau mồ hôi lạnh, thấy vị gia này đã mở lời, vội vàng sắp xếp người đi chuẩn bị.

Phòng ở Mê Sắc phân chia cấp bậc theo màu sắc, phòng chính giữa tầng hai kia, là người thừa kế Lăng thị, phòng Lăng Cận Dương. Xưa nay đều để trống, chỉ chờ hân thành thoảng có hứng ghé thăm. Nếu Quyền tổng đã mở miệng, quản lý tự nhiên sẵn sàng làm chuyện này!

Tình thế chuyển biến đột ngột, tất cả mọi người nhìn ở trong mắt, âm thầm đo lường được.

Tối nay là ra ngoài chơi, nếu đã mở phòng Nhất Hào, mọi người gặp dịp tụ tập cùng nhau. Những người này hơn một nửa là biết nhau, gia thế của nhau đều nắm rõ.

Bị Quyền Yến Thác coi thường, làm cho mặt Sở Nhạc Viện biến sắc, cô cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, Quý Tư Phạm nắm nhẹ ở tay cô, đáy mắt ý cười lưu luyến.

Hai người đàn ông làm như ra mắt, Quý Tư Phạm khẽ gật đầu, thấy Quyền Yến Thác cười cười, xem như chào hỏi.

Mọi người xoay người lên lầu, những gì không hài lòng vừa rồi cũng được gạt bỏ.

Sở Kiều đẩy tay anh ra, sắc mặt lạnh xuống: “Anh cố ý?”

Bị cô chất vấn, Quyền Yến Thác không giận, nắm tay cô, lời cô lên lầu: “Đừng làm cho mọi người đợi lâu.”

Sở Kiều bắt đắc dĩ, nhắm mắt đi vào.

Không gian phòng rất lớn, đủ để chiều dài hơn trăm người, những người này tụ họp cùng một chỗ, cũng không chật chội chút nào.

Mọi người nhìn thấy hai người nắm tay nhau đi tới, ánh mắt hơi dừng lại chốc lát, sau đó tiếng huýt sáo nổi lên bốn phía.

“Chị dâu ——”

Có người mở miệng trước, mọi người rồi rít phụ họa.

Quyền Yến Thác ôm cô ngồi xuống, gò má lạnh lùng, nhìn không ra vui buồn.

Cúi mặt xuống, khóe môi Sở Kiều nở nụ cười châm chọc. Giả mạo tốt là chị dâu, giả mạo không tốt là kỹ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nụ hôn trên chọc

Trong phòng, tiếng người ồn ào. Những người này là công tử nhà giàu, đúng lúc tối nay đầy đủ hết, trong đó người hay ngồi lê mach lẻo tự nhiên sẽ không thể buông tha cơ hội tốt này.

Dư Liên mặc chiếc áo sơ mi hồng nhạt, đôi mắt đào hoa hẹp dài híp nhẹ, hân mang theo một chai XO đi đến sofa bên cạnh, thấp giọng nói: “Quyền gia, ngài cho chúng tôi tìm việc vui đùa một chút?”

Quyền Yến Thác nhú mày, ý cười khóe miệng không rõ, thương anh ta một chữ: “Ngừng!”

Dư Liên sớm tập thành thói quen với cách nói chuyện của anh rồi, sắc mặt như thường: “Ngồi không nhàm chán, làm trò chơi nhỏ thôi.”

Tuy rằng đều mang theo bạn gái đến chơi, chỉ là có Quyền Yến Thác đề nén, tất cả mọi người không dám đùa quá đáng, những thứ hình ảnh ân ân a a thời nát kia, sao dám làm bản mặt Quyền tổng?

Những người đàn ông này chơi đùa theo thói quen, quy củ ngồi gần ôm mỹ nữ bên cạnh, chỉ có thể nhìn không thể ăn, loại dây vò này không giống bình thường. Cho nên khi Dư Liên mở miệng đề nghị, lập tức đưa tới âm thanh trầm trầm khen ngợi.

Quyền Yến Thác bùng ly rượu trong tay, khẽ liếc về phía người bên cạnh, đáy mắt về mặt nghiêm cười: “Tốt, ta cùng chơi.”

Ai u uy, hiếm khi Quyền tổng tôn kính mở miệng muốn chơi, mọi người hăng hái dâng cao, trong nháy mắt vậy lại hơn mười người.

Sở Kiều cúi đầu, nghe được lời nói của người đàn ông bên người, lông mày đúng lúc hiện lên một chút kỳ lạ. Cô theo bản năng muốn dịch chuyển sang bên cạnh, lại cảm thấy bên hông căng thẳng, tay phải của anh đưa tới, ôm cô vào trong lòng không thể động đậy.

Ngẩng đầu lên, Sở Kiều chỉ có thể nhìn thấy hai mắt của anh đang hiện ra một mảnh ý cười, nụ cười kia lại có mấy phần dịu dàng, mấy phần cung chiêu.

Lạnh đến buồn nôn! Loại ánh mắt này của anh, quá mức quý dị!

Quả nhiên, Dư Liên đem hai cái bàn đẩy lại gần nhau, ánh mắt nhìn về phía cô tươi cười: “Chị dâu, cùng nhau chơi đùa đi.”

Sở Kiều đang muốn từ chối, thì một đôi tay nhỏ bé kéo cánh tay cô lại, âm thanh nũng nịu vang ở bên tai: “Chị, không được mất hứng nha!”

Cô nhìn chằm chằm khuôn mặt trước mắt nở nụ cười, từng trận cười lạnh. Xem cô em gái tốt này, trước mặt mọi người thể hiện chị em tình thâm như thế nào sao?

Nhà họ Sở có hai con gái, cô con gái đầu thân bí, cô con gái nhỏ được sủng ái, trong hội này mọi người có nghe đồn, nhưng chưa tận mắt thấy qua.

Rất nhiều ánh mắt đều dừng ở trên người hai chị em cô, Sở Kiều không muốn bị người khác chế giễu, thân nhiên rút tay về, thu lại lời cự tuyệt trên miệng nuốt trở về, không nói gì.

Sở Nhạc Viện nhếch môi cười yếu ớt, xoay người trở lại bên cạnh Quý Tư Phạm, tiến vào trong lồng ngực to lớn của anh, tư thái vô cùng thân thiết.

Dư Liên đem vỏ chai rượu đẩy ngã trên mặt bàn, khoe miệng nghiêm cười: “Nói thật hay mạo hiểm, các vị cũng đã chơi rồi, tôi không nói nhiều.”

Mọi người làm thành vòng tròn, đáy mắt Dư Liên nổi lên một mảnh kỳ lạ: “Bắt đầu.” Hắn là người khởi xướng, tự nhiên từ hắn bắt đầu, ngón tay khẽ gạt, miệng chai rượu xoay tròn, rồi sau đó chậm rãi dừng lại.

Miệng chai dần dần dừng lại, Dư Liên quét mắt nhìn người nọ, cười nói: “Thích phụ nữ hay là đàn ông?”

Khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông không làm ra vẻ, cũng không do dự, nói thẳng: “Đều thích.”

Mọi người bĩu môi, nổi hết da gà đầy đất.

Miệng chai tiếp tục xoay tròn, Tô Lê bị vận đen vấy gọi, bị người ép hỏi: “Người đàn ông cô mộng xuân có ngồi ở chỗ này không?”

Tô Lê trợn mắt há mồm, cắn răng nói: “Đại mạo hiểm.”

“Tự chọn một người đàn ông ở đây, đem chân đặt trên vai đám, bên đám vừa nói đại gia, ngài thoải mái sao?”

Phốc ——

Sở Kiều thiếu chút nữa phun một ngụm rượu ra ngoài, cô hứng thú nhìn chằm chằm xem bạn tốt, trong lòng thầm giật mình. Không nghĩ tới con nhóc này thậm chí đến đàn ông, thế nhưng ở trong những người này? Rốt cuộc là người nào?!

Tô Lê không có mơ hồ, dựa theo yêu cầu làm được. Từ trước đến nay cô chơi hết mình, mọi người cũng không còn đem chuyện này để ở trong lòng.

Ngửa đầu đổ rượu vào miệng, Tô Lê chọc bình rượu, nhắm thẳng vào Sở Nhạc Viện, cô mỉm cười, hỏi: “Cô cùng Quý học trưởng lần đầu tiên ML ở nơi nào?”

Cũng không biết là vì còn, hay bởi vì cái gì khác, Tô Lê bật thốt ra. Sau khi nói xong cô có chút hối hận, theo bản năng nhìn về phía Sở Kiều, thấy vẻ mặt của cô hờ hững, mới nhẹ nhàng thở ra.

Sở Nhạc Viện nhìn về phía Quý Tư Phạm, thấy ánh mắt anh mang ý cười, không khỏi mím môi nhẹ giọng nói: “Trên thuyền.”

Cuối cùng, cô đỏ mặt cúi đầu, về mặt ngượng ngùng.

Mọi người vừa thông suốt hi hi ha ha trêu chọc, trò chơi tiếp tục tiến hành.

Bình rượu chỉ hướng Dư Liên, hỏi hắn lần cuối cùng dám dầm là lúc mấy tuổi, người kia đánh chết cũng không nói, cuối cùng lựa chọn đại mạo hiểm. Đại

mạo hiểm đề mục là tự sờ, sờ toàn thân thể từng bộ phận.

Những thứ này gây tổn hại lớn nhất với người có kỹ thuật cao, đôi mày thanh tú của Sở Kiều nhú lại, phía sau lưng phát lạnh.

Trong tiếng chửi rủa của mọi người sắc mặt Dư Liên không thay đổi, định liệu trước chuyển động của chai rượu, lúc này miệng chai, đột nhiên dừng lại ở trước mặt Sở Kiều, cô tránh cũng không thể tránh, trong lòng sinh ra dự cảm không tốt.

Ngay sau đó, Dư Liên cười tà mị đi đến, đặc ý cao giọng hỏi: “Chị dâu, nói cho chúng em, Quyền tổng cuối cùng là dùng ngón tay kia, phá chỗ nào?”

Vấn đề này vừa nói ra, hoàn toàn không một tiếng động, vô số ánh mắt đều dừng ở trên mặt Sở Kiều, hết sức chăm chú.

Tô Lê khiếp sợ nhìn sang, muốn giúp một tay lại không sử dụng được lực. Mọi người đã sớm nói chơi thật mới vui, cô cũng không thể nói thêm được cái gì.

Không khí ngưng lại, Sở Kiều có thể cảm nhận được những ánh mắt đang tìm tòi nghiên cứu kia. Có tò mò, có ghen tị, có phẫn hận, cũng có chế giễu.

Quyền Yến Thác một tay bung ly rượu, chất lỏng màu đỏ xinh đẹpchói mắt kia. Anh cười như không cười, thể hiện rõ đang xem náo nhiệt.

Mọi người thấy vẻ mặt anh như trước, coi như anh dung túng, ồn ào lên tiếng sòng sau cao hơn sòng trước.

Bàn tay người đàn ông đặt ở bên hông cô, Sở Kiều bị nhiệt độ kia làm nóng lên.

“Tôi chọn đại mạo hiểm.” Sắc mặt Sở Kiều thong dong, nhìn không ra tức giận.

Có vài người mắt mát, cũng có không ít người càng thêm đùa giỡn, đều nhìn về phía Dư Liên. Ý tứ kia hiểu được rõ ràng, không thể dễ dàng buông tha được!

Dư Liên thở dài, sau khi cân nhắc một chút, nói lời làm ngạc nhiên: “Từ người bên tay phải vị thứ ba khác phái, lưỡi hôn ba phút.”

Bên tay phải vị thứ ba khác phái, đó không phải là Quý Tư Phạm sao?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Quý Tư Phạm là bạn trai Sở Nhạc Viện, tính như vậy, em rể muốn thân thiết cùng với chị vợ sao?

Qua ba lần rượu, lý trí bị ném lên chín tầng mây, tất cả mọi người muốn nhìn cảnh kích thích này.

Nụ cười của Sở Kiều buông xuống, không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt của cô. Cô vừa muốn hành động, trong nháy mắt bị một lực mạnh mẽ kéo lại.

Trước mắt một bóng đen áp sát đến, Sở Kiều còn chưa thấy rõ, môi đã bị người kia cắn.

Đúng, là cắn! Sức lực này tuyệt đối là cắn!

Hai ngón tay Quyền Yến Thác nắm được cằm của cô, dùng sức quay mặt của cô qua, mông môi thuận thế đặt lên. Môi của anh có chút hơi lạnh, trong miệng mùi rượu, trộn lẫn với nước bọt, tràn ngập trên môi Sở Kiều.

Hai tay Sở Kiều không có chỗ để, bị buộc vòng ở thắt lưng anh, cũng không biết động tác kia càng làm cho người ta suy nghĩ sâu xa. Cô muốn đóng chặt hàm răng, nhưng ngọn lửa mạnh mẽ của người đàn ông xâm nhập vào, lưỡi của cô bị ngậm lại, dùng sức mút thỏa thích khiến cho da đầu cô run lên.

Răng môi quăn quýt, mập mờ nuốt xuống tiếng rên rỉ nhàn nhạt. Tiếng thờ dục rất nhỏ kia, khiến cho người khác khát khao.

Mọi người ghen hống nhìn trần trối, mặt đỏ tím đập.

Kỹ thuật hôn của Quyền tổng này, quả nhiên không giống bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sự phối hợp hoàn mỹ

Nụ hôn lưỡi nóng bỏng, kéo dài ước chừng ba phút.

Hai đôi môi rời khỏi nhau, mang theo tơ bạc lướt qua một đường cong, sau đó mập mờ tiêu tán ở trong không khí.

Tất cả mọi người xem choáng váng, ngơ ngác quên cả phản ứng, ngay cả tiếng ồn ào cũng không có.

Sở Kiều ngẩng đầu, khuôn mặt với ngũ quan như điêu khắc ánh vào mắt, người đàn ông nhấp nhẹ môi, cặp mắt màu đen giống như hắc diệu thạch phát sáng rạng rỡ.

Đáy lòng vô cùng bình tĩnh, Sở Kiều cũng muốn cười, nụ hôn này thậm chí cũng chưa từng làm cho cô đỏ mặt.

"Khụ khụ ——"

Có người lên tiếng, mọi người đều hoàn hồn, lần nữa trêu ghẹo nói: "Dáng vẻ này của Quyền gia, là đang muốn để cho các anh em bị lừa dục đốt người sao?"

Tiếng ồn ào lại vang lên lần nữa, mặt mày Quyền Yến Thác ôn hòa, nhìn không ra sự tức giận.

Nhưng bộ dáng cười như không cười của anh, lại làm cho trong lòng Dư Liên hồi hộp một chút, cảm giác chọc phải tổ ong vô vể.

Quyền Yến Thác kéo người bên cạnh: "Mọi người tiếp tục đi, mọi chi phí cứ tính vào cho tôi."

Dư Liên vội vàng ngăn cản, ánh mắt nhìn thoáng qua Sở Kiều trong ngực của anh, cười theo nói: "Chị dâu, chị đừng để ý, mọi người chỉ đang tìm chút chuyện vui để chơi đùa thôi."

Sở Kiều cười nhẹ, cũng không nói gì, mặc cho người đàn ông bên cạnh nắm tay mình.

Thấy cô không mở miệng, trán Dư Liên đỏ mồ hôi, hoàn toàn đoán đo không biết đây là tình huống gì?

Đôi mắt Quyền Yến Thác sâu như đáy biển, anh vỗ một cái nhẹ vào mặt Dư Liên, ngón tay điểm nhẹ: "Bản lĩnh giỏi rồi!"

Nhìn thấy Quyền Yến Thác mang người đi, tay chân Dư Liên lạnh đi, vội vàng giải thích: "Quyền tổng, việc này thật không phải tôi. . . ."

Dư Liên còn chưa dứt lời, liền đụng phải ánh mắt sắc bén của Quyền Yến Thác quét tới, anh ta sợ tới mức lập tức che miệng lại, oan ức lắc đầu.

"Quyền tổng!"

"Ngài!"

Dư Liên không dám tiến lên dây dưa, trở mắt nhìn bọn họ rời đi, suy sụp ngã vào trên sofa, khóc không ra nước mắt. Mẹ nó mặt vị này biến sắc cũng quá nhanh chứ?!

Sở Nhạc Viện quay đầu nhìn Quý Tư Phạm, thấy anh đang đùa giỡn với mọi người, cô liền thu lại nụ cười cứng ngắc.

Tô Lê lo lắng cho Sở Kiều muốn cùng đi ra ngoài, lại bị người kéo lại, không thể thoát thân.

Đi ra Mê Sắc, bên ngoài không khí tốt hơn nhiều. Sở Kiều muốn rút tay về, nơi bị anh nắm chặt lại có chút run lên.

Đứng mặt đối mặt, không biết nên nói gì, cô lấy chìa khóa xe ra, khuỷu tay bị anh giữ chặt: "Say mà muốn lái xe sao?"

Khớp xương ngón tay của anh rất đẹp mắt, Sở Kiều có chút hoảng hốt, người đã bị anh đưa đến xe: "Lên xe."

Nhìn chiếc xe Hummer màu đen, ánh mắt Sở Kiều lóe lên: "Anh cũng uống rượu."

Quyền Yến Thác mở cửa xe, trông mắt khẽ nheo lại: "Anh uống sao?"

Sở Kiều thở dài, vịn cửa xe gian nan ngồi vào. Chiếc xe này đã được làm mới, cao hơn so với xe bình thường, mặc váy lên xe rất bất tiện.

Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bánh xe ma sát với mặt đường như xé gió.

Sở Kiều nhìn bên ngoài cửa sổ xe, hai người một đường đều không nói chuyện.

Bên ngoài biệt thự, sau khi Quyền Yến Thác dừng xe, cũng không người giận. Sở Kiều tháo dây an toàn, luôn suy nghĩ mãi, vẫn không mở miệng được.

Người đàn ông hạ cửa kính xe xuống, hai mắt dừng trên người bên cạnh, tiếng nói không nhanh không chậm: "Lần trước cho em suy nghĩ, đã nghĩ kỹ chưa?"

Chuyện lần trước?

Sở Kiều biến sắc, thu lại nụ cười bên khoe môi: "Quyền Yến Thác, anh đúng là không phải hẹp hòi bình thường!"

Tối nay cô nhẫn nhịn, thậm chí nụ hôn kia, đơn giản chính là muốn làm hòa với anh. Nếu cứ tiếp tục dây dưa chuyện lúc trước, đối với tất cả mọi người đều không tốt. Nhưng tại sao người đàn ông này vẫn không thôi vậy?!

Quyền YếnThác thu lại ánh mắt, cả hai đều là người thông minh, không cần nhiều lời. Cùng so đo với phụ nữ, quả thật không hứng thú lắm, chỉ là người phụ nữ này, không giống những người phụ nữkhác!

Quyền Yến Thác liếm nhẹ khoé môi, ngón tay thon dài vỗ nhẹ ở trên tay lái, đáy mắt xẹt qua đùa giỡn: "Nếu vừa rồi anh không kéo em, em định làm thế nào?"

Sở Kiềuhất nhẹ tóc xuống, môi đỏ mọng kiều diễm: "Nên làm thế nào liền làm vậy!"

Khóe mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía cô lại có chút lạnh lẽo.

Sở Kiều không muốn giải thích, mở cửa xe muốn xuống, lại nghe anh lạnh nhạt lên tiếng: “Nếu đã muốn qua lại với nhau thì ít nhiều gì cũng phải có chút đáng về chứ."

Anh nghiêng người tiến lại gần, khuôn mặt tuấn tú kề sát vào SởKiều, ý cười tà ác dâng lên trên khoé môi: "Hai người chúng ta, hẳn là có thể phối hợp vô cùng hoàn mỹ, có phải hay không?"

Thời khắc thêm hai chữ ‘phối hợp’, bỗng nhiên hai má Sở Kiều đỏ lên. Cô liên tục vuốt tóc, mắt tự nhiên nói: "Hiểu rồi."

Đạt thành ăn ý, đây mới là kết quả anh muốn.

.....

Sáng sớm, trong phòng bếp hai người thân mật dựa vào nhau, Sở Nhạc Viện ôm cổ mẹ, dựa trên người Giang Tuyết lúi rúi nói không ngừng.

Ánh mắt Sở Kiều nhìn vào mũi chân chằm chằm, bước từng bước xuống thêm bậc thang cuối cùng.

Bữa sáng trên bàn, Sở Hoành Sanh ngồi nghiêm chỉnh, không có thói quen nói cười.

"Ba" Sở Nhạc Viện ngược khuôn mặt trái xoan lên, xinh đẹp tự nhiên: " Tuần sau con đi đến công ty được không?"

"Nhanh như vậy sao?" Sở Hoành Sanh nhú mày, mắt như có ý cười:"Con vừa về nhà, nghỉ ngơi một thời gian đi."

"Không cần." Sở Nhạc Viện lắc đầu, giọng nói kiên định:"Con muốn đến công ty để hỗ trợ sớm một chút, ba có thể không cần vất vả như vậy."

Đối với sự hiếu thuận của con gái, Giang Tuyết cảm thấy vui mừng.

Sở Hoành Sanh gật gật đầu, mày giãn ra: "Tốt, ba hoan nghênh con."

Nhìn thấy cha mẹ cho phép, Sở Nhạc Viện cười cười, giống như lơ đãng hỏi: "Chị, công việc của chị thế nào?"

Vốn không muốn đề ý tới, nhưng cố tình lại đặt trên đầu mình. SởKiều cúi đầu, ăn một miếng cháo nhỏ, chỉ cảm thấy rất đặc, không phải khẩu vị cô thích.

Sở Hoành Sanh buông sữa trong tay ra, tuy rằng không nhìn về phía Sở Kiều, nhưng rõ ràng là nói với cô: "Sở thị không đủ ép buộc mày sao? Muốn tự lập công ty, tôi cũng muốn xem thành tích được đến đâu!"

Mất thấy ba tức giận, Sở Nhạc Viện vội vàng kéo ông, làm nũng nói: "Ba, con ở nước Pháp chụp được rất nhiềuanh thời trang, con đưa cho ba xem." Khi nói chuyện, cô tay trái kéo ba, tay phải lôi kéo mẹ, một nhà ba người xoay người rời đi.

Một nhà ba người. Bọn họ là người một nhà, còn cô thì sao?

Sở Kiều đẩy bát cháo ra trước mặt, nhìn hình ảnh ngày càng xa của bọn họ, hai tròng mắt dần dần ảm đạm. Nếu mẹ còn sống, gia đình này hẳn là thuộc về cô.

Chỉ tiếc, mẹ mất lúc nhỏ, ba tiến thêm bước nữa. Cô trong nhà này, vĩnh viễn là người bị vứt bỏ bên ngoài.

Nhà, đối với cô mà nói, không phải nơi che gió che mưa, chính là nơi buộc chặt gông xiềng cô phải ở.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Náo loạn cục cảnh sát

Buổi sáng đứng giờ đi vào phòng làm việc, Tô Lê nhìn thấy cô, thật sự cảm thấy kinh ngạc.

“Hôm nay mặt trời, mọc phía tây hay sao?” Tô Lê trừng mắt nhìn người ngồi xuống không dám tin.

Sở Kiều mỉm cười, lại không nhìn Tô Lê, mở máy tính ra xem bản thiết kế.

Bình thường Tô Lê nói chuyện có vẻ tùy tiện, quan hệ giữa cô với Sở Kiều khá tốt, hay nói giỡn cũng không có kiêng kị. Tính tình cô ôn hòa, có chút hướng nội, không bằng Tô Lê thích nói thích đùa.

Tuy rằng Tô Lê cũng tò mò Sở Kiều đi làm đúng giờ, nhưng chỉ cười cười, cũng không mở miệng trêu ghẹo.

Buổi sáng hiệu suất công việc rất cao, Sở Kiều sửa chữa các bản thiết kế khá tốt, tâm trạng khó chịu cũng giảm đi một phần. Thời gian nghỉ trưa, Hứa Khả Nhi tự mình mang cơm, sau khi dùng lò vi sóng hâm nóng thì có thể ăn.

Tô Lê đã nói qua rất nhiều, muốn cô ấy không cần tiết kiệm như vậy, mọi người ăn cùng nhau là tốt rồi. Nhưng mỗi lần cô đều là cười cười, sau đó đầu lại trở lại đây.

Gia cảnh của Hứa Khả Nhi không tốt, cha mẹ đều sống ở nông thôn, còn có các em. Trong nhà chu cấp nuôi dưỡng cô học đại học thật không dễ dàng, làm việc ở phòng này tiền lương không cao, bình thường có thể tiết kiệm cô đều tận lực tiết kiệm, tiền còn lại còn phải gửi về nhà.

Tuy rằng cô không nói, nhưng trong lòng Sở Kiều hiểu được. Cô gái này rất có lý tưởng, không muốn có nhiều quan hệ với các cô gái con nhà giàu, có lẽ trong mắt những người bên ngoài, các cô đều được gọi là nhà giàu thế hệ sau.

Mang cơm, Sở Kiều cũng không có khẩu vị, Tô Lê đành phải gọi đồ ăn từ bên ngoài, ba người đều ăn trong phòng làm việc.

Pizza đưa tới đang còn rất nóng, Tô Lê lấy tay xé xuống một miếng, bỏ vào miệng. Cô nhìn sắc mặt Sở Kiều, đoán được vài phần: “Kiều Kiều, ba cậu lại mắng cậu sao?”

Sở Kiều cắn một miếng nhỏ, không có khẩu vị.

“Ai. “ Tô Lê nhủ mày, giọng nói thâm oán: “Ba cậu thật à, nhà cậu nhiều thương hiệu như vậy, cứ cho chúng ta đại một cái, có như vậy cũng khó khăn sao?”

Trước đây vươn tay sang, giận không tranh dành: “Dù sao cũng là của người ta, chẳng lẽ chúng ta lại không thể có được một thương hiệu của mình sao?”

“Ai lại không muốn có thương hiệu của riêng mình chứ.” Tô Lê nhét đầy miệng, lầu bầu: “Nhưng là sáng tạo ra nhãn hiệu của mình, khó khăn biết bao!”

Hứa Khả Nhi khẽ thờ dài một cái, vẻ mặt sa sút: “Đúng vậy, bây giờ làm chuyện gì cũng thật khó khăn. Có quan hệ đã không dễ dàng, không có càng khó hơn!”

Sở thị là nơi mà ngành sản xuất thời trang lập nghiệp, lúc trước Sở Hoành Sanh dựa vào thiết kế độc đáo, ở trong giới thời trang cạnh tranh kịch liệt để dành được một vị trí vững chắc.

Hơn hai mươi năm dốc sức làm, Sở thị ngày càng thay đổi với những nhãn hiệu mới, mặc dù nền móng vững chắc, nhưng cũng lực bất tòng tâm. Ngành sản xuất đổi mới quá nhanh, một thời thượng khuynh hướng quá khó nắm bắt.

Lúc trước ba cho cô học quản lý doanh nghiệp, nhưng cô lại vụng trộm chuyển sang học thiết kế thời trang. Từ đó về sau, mâu thuẫn của cô và cha cũng càng lúc càng lớn.

Cô thích học thiết kế, không phải cảm quyền. Trong nhà đã có một người thích nắm quyền, vì sao còn muốn kéo cô làm người chết thay!

“Đêm nay tớ đi gặp vị khách chủ nhà.” Sở Kiều rút khăn tay ra lau, lại nhìn thấy trong mắt Hứa Khả Nhi hiện lên một chút vẻ khác lạ.

Hứa Khả Nhi cúi đầu, giọng nói có chút xấu hổ: “Quản lý Trung có vẻ khó đối phó, tớ.....”

“Hiểu rồi.” Sở Kiều ngắt lời của cô, quy tắc của việc nói chuyện làm ăn mọi người đều biết. Để một cô gái xinh đẹp không có bối cảnh nào đi ra ngoài như vậy, không biết sẽ bị bao nhiêu kẻ có ý muốn vấy bẩn.

Nghe thấy cô muốn đi, tất nhiên Tô Lê sẽ lo lắng, cô liền nóng nảy. Tô Lê vội vàng kéo Sở Kiều, cười nói: “Tớ đi cùng cậu, tớ không tin không giải quyết được lão già đáng ghét kia!”

Sở Kiều chần chờ một lát, cũng không cự tuyệt. Có Tô Lê ở đây, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau!

Đặt trước phòng tốt dùng bữa, Tô Lê cùng Sở Kiều chờ đến đúng giờ. Kiên nhẫn đợi nửa tiếng, Trương quản lý cùng hai nhân viên mới từ từ đi đến.

Nhìn thấy, nhân vật chính của đêm nay thay đổi, mắt Trương quản lý toát ra tia sáng. Bình thường Sở Kiều rất ít khi lộ mặt, bên ngoài ít người biết cô là con gái nhà họ Sở, cô không hay nói rõ thân phận, dường như có chút kiêng kị, không muốn khoe khoang trước mặt người khác.

“Cô Tô.” Trương quản lý năm nay gần năm mươi, dáng người mập mạp. Gặp qua Tô Lê hai lần, đại khái biết được gia thế của cô, có vài phần kiêng kị.

Tô Lê khiêm tốn cùng gã bắt tay, thân thiện chiêu đãi: “Mọi người vào ngồi đi.”

Trương Hoa thấy Sở Kiều lạnh lùng, hai mắt mê đắm. Gã khéo léo ngăn cách Tô Lê, vừa đứng ngồi bên cạnh Sở Kiều: “Vị này là?”

Sở Kiều gọi nhân viên đưa thức ăn lên, quay đầu cười cười nói: “Sở Kiều.”

Cô cười lộ lên, hai má lúm đồng tiền thân nhiên lộ ra, một dáng vẻ xinh đẹp mị hoặc trời sinh.

Trương Hoa nhìn đến mức mắt choáng váng, đến khi Sở Kiều mời rượu, gã mới bung ly rượu lên uống. Đôi mắt dừng ở trên người Sở Kiều, quan sát đánh giá cô.

Sở Kiều tính toán chuyện cần nói tối nay, cố gắng kiềm chế tính khí, cô không thể nào nói chuyện, chủ yếu là Tô Lê đàm phán với bọn họ.

Tuy rằng Tô Lê vẫn chống đỡ, nhưng vẫn có thời điểm sơ sẩy. Cô thật vất vả nói chuyện với những người đó để hiểu nhau, thương lượng hai ngày này sẽ ký kết hợp đồng, nhiệt tình mời rượu, bên kia đã xảy ra chuyện rồi!

“A ——”

Phía sau hét thảm một tiếng, Tô Lê nhìn sang, chán nản vỗ trán. Ai, đã sớm biết sẽ như vậy mà!

Nửa giờ sau, cục cảnh sát.

Trương Hoa ôm mặt phải, than thở khóc lóc lên án: “Anh cảnh sát, người phụ nữ này rất dã man, tôi chỉ sờ soạng tay cô ta một chút, chỉ một chút nha! Cô ta liền đánh tôi gần chết! Khuôn mặt của tôi đều bị hủy rồi!”

Sở Kiều ngồi ở bên cạnh gã, đối mặt với ghi chép của cảnh sát, không nói gì.

Gã làm loạn rất ác liệt, nói muốn nghiệm thương, còn phải khởi tố.

Khóc mất Sở Kiều trầm xuống, chợt nghĩ đến lời Quyền Yến Thác nói đêm đó: “Nếu đã muốn qua lại với nhau thì ít nhiều gì cũng phải có chút dáng vẻ chứ.”

Được rồi, cô ra dáng cho anh xem.

Một bóng dáng cao to đi nhanh từ hành lang đến, người đàn ông mặc bộ tây trang thủ công màu đen, trầm mặt đi vào, nhìn thấy người liền mở miệng: “Tôi muốn bảo lãnh Sở Kiều.”

Giọng nói này quá mức quen thuộc, Sở Kiều không cần quay đầu lại, trong lòng đã biết người đến là ai.

Quý Tư Phạm đứng ở nơi đó, rất nhanh đã có người chạy tới, nhỏ giọng nói: “Quý thiếu, sao ngài lại đích thân tới đây vậy?”

Người nọ vội vàng kêu thủ hạ, làm thủ tục cho Sở Kiều.

“Tôi không biết anh ta!”

Sở Kiều dựa lưng vào ghế, giọng nói bình tĩnh: “Người tôi chờ còn chưa tới.”

Quý Tư Phạm nhìn bóng lưng của cô, mày kiếm nhíu thật chặt. Anh còn chưa có mở miệng, đã có người đi qua anh, đi về phía trước.

“Em bị người khác đánh sao?” Quyền Yến Thác kéo người trong ghế lên, ánh mắt chăm chú nhìn vào mặt của cô.

Sở Kiều liếc mắt, lắc đầu một cái: “Là em đánh người, không phải là bị đánh!”

Cô chỉ chỉ sau lưng, nhìn qua mặt của người bị đánh, sưng to lên rất to, dường như rất nghiêm trọng.

Quyền Yến Thác buông cô ra, môi mím cong lên: “Đánh người nào? Chết chưa?”

Phốc ——

Sở Kiều không nhịn được cười ra tiếng, nghĩ thầm người này nói chuyện thật độc!

Hoàn toàn bị gạt sang một bên, sắc mặt Quý Tư Phạm trầm xuống, anh ta mím môi, cúi người hai tay dần dần nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hể gọi là đến

Ngay sau đó, Quyền Yến Thác nhìn người đàn ông đối diện, đôi mắt sắc bén híp nhẹ. Anh nhìn Sở Kiều, ý cười trên khóe miệng sắc bén: “Tin tức của Quý thiếu cũng rất nhanh nha.”

Quý Tư Phạm mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh, giải thích hợp tình hợp lý: “Giúp đỡ bạn bè, không thể không đến một chuyến.”

“Thật sự là lo lắng như vậy.” Quyền Yến Thác không mặn không nhạt đáp một câu, ánh mắt nhìn không ra phập phồng.

Hai người đàn ông khí thế cường đại, đi qua nơi vừa đứng, ai cũng không chen lọt vào.

Bên này tự nhận là người bị hại, không cam lòng. Hấn bị đánh thành bộ dáng đầu heo, chưa cho nói cái cách, còn có đàn ông tranh nhau vì cô ra mặt, hơn nữa thoát nhìn đều người có tiền? Chẳng lẽ hấn không có tiền sao, hừ!

“Ai u!” Trương Hoa ôm đầu kêu đau, miệng cũng không còn nhả chữ: “Tôi muốn đi bệnh viện kiểm tra vết thương, tôi muốn kiện cô ta!”

Vốn Quyền Yến Thác không thấy hấn, nghe được hấn ồn ào đứng lên liền hiểu được. Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt kia, khóe mắt hiện lên một chút tàn khốc.

Sở Kiều trở mặt nhìn anh đi tới, còn chưa kịp nói một câu.

“Cô ấy đánh ông sao?” Quyền Yến Thác tựa vào trước bàn, lấy ra một điếu thuốc hút.

Cục cảnh sát không thể hút thuốc, nhưng anh không kiêng kị như vậy. Trương Hoa hoảng hốt, nghe được câu hỏi của anh, không tự giác đề cao giọng nói, cho mình thêm can đảm: “Chính là cô ta! Việc này sẽ không yên đâu!”

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm sương khói, Quyền Yến Thác cười cười, vẻ mặt khó lường: “Ừ, không dễ yên.”

Tinh thần Trương Hoa càng thêm tỉnh táo, ôm đầu kêu to: “Đầu tôi hiện tại choáng váng, nhất định là não chấn thương sợ não rồi, tôi muốn kiện cô ta ngồi tù mới thôi!”

Cảnh sát làm ghi chép nháy mắt ra hiệu, nhưng cảm xúc của Trương Hoa đang bị kích động, không thấy được.

Lúc này vang lên tiếng bước chân dồn dập, cả phòng cảnh sát đều yên lặng đứng dậy. Người tới ai cũng không thấy, trực tiếp đi đến bên người Quyền Yến Thác, giọng nói cung kính: “Quyền thiếu!”

Ở Duật Phong Thị, chỉ có một nhà họ Quyền.

Trương Hoa nghe cái xưng hô thế, sắc mặt lúc ấy liền thay đổi, lúc trước đáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ, lập tức thu lại.

“Sao lại thế này?”

Cảnh sát làm ghi chép cầm biên bản ghi lại lên, đưa cho người vừa lên tiếng xem: “Cục trưởng Vương, sự việc không lớn lắm.”

Quét mắt nhìn bản ghi chép, thần sắc cục trưởng Vương hơi chậm, ông đang muốn mở miệng, lại bị Quyền Yến Thác ngăn lại: “Một chút chuyện nhỏ, cần phải quấy rầy đến ông sao?”

Nhìn vẻ mặt anh, cục trưởng Vương ngầm hiểu, sau khi đơn giản giao phó vài câu xong, liền thức thời rời đi.

Bóng người quay lại vội vàng, giống như nhớ chuyện xưa. Thời điểm Trương Hoa kịp phản ứng, người ta đều đi rồi.

Quyền Yến Thác cúi đầu, nhìn người đàn ông đang ngồi trong ghế, mỉm cười hỏi: “Ông mới vừa nói, nơi nào lay động?”

“A?” Trương Hoa bị anh hỏi sững sốt, thấy anh hơi nheo con ngươi lại, tay chân bắt đầu rét run. Hấn cũng là người lăn lộn trên thương trường, hạng người gì chưa từng thấy qua, cục diện vừa rồi, hấn là kẻ ngu cũng biết chính mình đã gây họa!

Nhưng chuyện phía trước là hấn có lý, lại khôi phục vài phần lo lắng, nói chuyện cà lăm đứng lên: “Não, não chấn động.”

Một tay Quyền Yến Thác chống đỡ trên mặt bàn, một đôi mắt thâm thúy bắn về phía người đàn ông kia, khóe miệng tươi cười sâu xa. Ngón tay thon dài của anh gõ gõ, khói bụi tàn thuốc mang theo Hoà Tĩnh phân tán, vừa vụn rơi vào giữa hai chân Trương Hoa.

Người đàn ông phản ứng coi như nhanh, lui bụng về phía sau né tránh.

Môi Quyền Yến Thác khẽ nâng lên, ngón tay hướng giữa hai chân hần chỉ chỉ, phun ra thanh âm vẻ lo lắng: “Chấn thương sọ não còn có thể trị, nếu để nơi đó nát thì làm sao đây?”

Nói đó?

Trương Hoa nhìn theo phương hướng ngón tay của anh đi xuống, toàn thân run lên. Hần hoảng sợ nhìn người trước mắt, sắc mặt trắng bệch, run run hô: “Hần, hần.....”

Nghẹn nửa ngày, Trương Hoa xin giúp đỡ từ viên cảnh sát bên cạnh, bệnh tâm thần hô: “Đây là đe dọa! Có tiền có thể một tay che trời sao?!”

Hần nói lời nghĩa chính, tức giận bất bình: “Anh cảnh sát, anh cũng nghe được, hần đe dọa tôi!”

Viên cảnh sát làm ghi chép đôi điện thờ dài trong lòng, nghĩ rằng người đàn ông này đầu phát choáng đi, còn dám ở trong này điên cuồng náo loạn!

Bưng cốc nước đứng dậy, viên cảnh sát mặc đồng phục vừa đi vừa xoa lỗ tai: “Hai ngày này bức bối, lỗ tai nghe không rõ ràng lắm.” Người ta không quan tâm đến lời nói của kẻ điên kia.

Nói nhảm, đại thiếu gia nhà họ Quyền ai dám đắc tội?!

Trương Hoa lúc này xem như hoàn toàn hiểu rồi, ngồi liệt ở trong ghế, cũng không dám nói chuyện nữa.

Đưa tay kéo Sở Kiều đang ngăn người, Quyền Yến Thác mang cô đi ra ngoài.

Nhìn thấy bọn họ phải đi, lập tức có người vượt qua tới hỏi: “Quyền thiếu, ngài muốn xử lý như thế nào?”

“Đem hần đi giam giữ trước đã.”

“Này, “Mặt cảnh sát lộ vẻ khó khăn, giải thích: “Nói như thế nào ông ta cũng coi như người bị hại, không thể giam lâu được.”

Quyền Yến Thác chột nhứ mày, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống.

Sở Kiều kéo tay anh, đôi mày thanh tú nhíu lại. Cô tìm anh tới là muốn giảm bớt phiền toái, không phải đến để gây thêm rắc rối.

Hai trông mắt Quyền Yến Thác giật giật, bỏ lại một câu: “Nhìn lại mà làm!”

Đây là một câu nói cực kỳ thâm ý, nhìn làm, kêu nhìn làm như thế nào a?

Từ đầu đến cuối, Quý Tư Phạm đều không nói thêm cái gì, anh thờ ơ lạnh nhạt, trong hai trông mắt u ám nếu như biển.

Đi ra cửa chính của cục cảnh sát, Sở Kiều coi như thở phào nhẹ nhàng.

Trước mặt một bang người đang chạy đến, giọng nói lo lắng: “Kiều Kiều, cậu không sao chứ?”

Nhìn Tô Lê, Sở Kiều liền hiểu được vì sao Quý Tư Phạm lại xuất hiện ở trong này? Ai, việc này Tô Lê sẽ không giúp được gì!

“Không có việc gì.” Sở Kiều quảng cho cô một cái ánh mắt an tâm.

Nhìn thấy Quyền Yến Thác nắm Sở Kiều đi ra, Tô Lê có chút giật mình, suy nghĩ lúc lâu cũng hiểu được.

Quý Tư Phạm cũng đi ra sát phía sau, Tô Lê cười xấu hổ, lên tiếng gọi: “Quý học trưởng, đã làm phiền anh rồi.”

Quý Tư Phạm nâng lên nụ cười, đuôi lông mày khoe mắt đều là ấm áp, anh giơ tay nhắc chân hiện rõ phong thái tao nhã, không chút nào trà trộn thương trường nên có vẻ lạnh lùng xa cách.

Có lẽ chính là như vậy, sau khi tốt nghiệp đại học các bạn học cũng còn thích liên hệ với anh, cũng không bởi vì gia thế của anh, mà chùn bước.

“Đi thôi.” Quyền Yến Thác không có biểu tình gì, lười cùng người không biết nói chuyện.

Sở Kiều mím môi theo sau, không nhìn về người đàn ông phía sau, ngồi lên Hummer rời đi.

Chuyện đêm nay một phen hú vía, Tô Lê cảm kích nói cảm ơn với Quý Tư Phạm, nghĩ rằng chính mình không phải là bãi Ô Long sao? Đem Quý thiếu gọi tới, ai ngờ đến đây lại là Quyền thiếu, đúng là làm điều thừa.

“Đi thôi, Anh đưa em đi.” Quý Tư Phạm giống như không để ở trong lòng, dáng vẻ thân sĩ mườì phần.

Tô Lê không tiện chối từ, ngồi lên xe của anh, thuận tiện tìm cách quan hệ, xem có thể lôi kéo thêm công việc cho phòng hay không.

Hummer màu đen chạy đến bên ngoài biệt thự, Sở Kiều nhìn chăm chăm ngọn đèn bên trong, ánh mắt hơi âm ảm. Chuyện đêm nay, cô không thể không xin giúp đỡ từ người ngoài, cũng không phải người thân của cô.

“Cám ơn anh.” Cởi bỏ dây an toàn, khoe miệng Sở Kiều thoáng qua ý cười, chỉ là kia nụ cười kia không tới đáy mắt.

Quyền Yến Thác liếc nhìn cô một cái, hai tròng mắt thâm thúy lướt qua mặt của cô, cuối cùng dừng trên nụ cười của cô. Anh nhìn thông thấu, lại chưa vạch trần: “Em nợ anh một ân tình nha.”

Sở Kiều nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy xem như một cái ân tình: “Trả như thế nào đây?”

Mỗi người đàn ông khẽ nâng lên, khoe miệng nở nụ cười nhạt nhẽo: “Chờ điện thoại anh, hễ gọi là đến.”

Hễ gọi là đến? Sở Kiều nhăn mi lại, ánh mắt nhìn về phía anh đề phòng, lời này như thế nào nghe giống như không phải chuyện tốt.

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chuyện cũ không thể quay lại

Editor: Thur

Khung cảnh xung quang biệt thự có đèn đóm đầy đủ, từng hàng cây thẳng tắp được chăm bón cắt tỉa hàng hoàng. Sở Kiều về đến nhà, đèn phòng khách vẫn sáng, người ngồi trên sofa nghe tiếng động, đứng dậy đi tới.

“Kiều Kiều trở lại rồi.” Giang Tuyết Nhân mặc đầm ngủ trắng bằng tơ lụa, dáng người được bảo dưỡng luôn mảnh khảnh, làn da cũng rất tốt.

Sở Kiều quét mắt lên ghế sofa, nhỏ giọng nói: “Ba tôi đâu?”

“Vẫn chưa trở lại.” Giang Tuyết Nhân cúi người xuống, lấy dép đi trong nhà đưa cho cô, sắc mặt ôn hòa. Nhìn đôi dép dưới chân, Sở Kiều cảm túi xách đi qua, đi giày thẳng lên lầu, không tiếp tục hỏi nhiều.

Đối với việc cô cư xử như đứa nhỏ giận dỗi, Giang Tuyết Nhân cũng không tức giận, bà cất dép lại chỗ cũ, khoe miệng nở nụ cười nhạt. Làm mẹ ghẻ của người khác thật không dễ dàng, nói nhiều quá không tốt mà nói ít quá cũng không xong!

Trở lại phòng ngủ, Sở Kiều nhẹ nhàng đóng cửa phòng, đá văng giày cao gót ra, chân không đi trên sàn nhà. Từ đồn cảnh sát ra ngoài, cô cảm giác trên người có mùi lạ. Mở tủ quần áo, có đồ vật gì đó rơi ra, rơi đúng đúng vào chân cô, có lông mềm.

Cô chậm rãi khom lưng ngồi xổm người, nhặt thứ rơi bên chân lên. Là một cái gối ôm màu hồng, hình heo con, lỗ mũi ngoặc ngược nhô ra, vô cùng dễ thương.

Giơ tay vuốt ve, cảm giác mềm mại trên tay mang đến cho người ta sự ấm áp.

Đã từng có một người đàn ông nào đó luôn nheo mắt cô, thì thầm bên tai cô: “Con heo nhỏ, không cần giảm cân, anh thích em có thịt mập mập.”

Quay đầu nhìn về phía tấm kính soi toàn thân, Sở Kiều khẽ vuốt gương mặt, chiếc cằm nhọn này đã không còn chút dáng vẻ trẻ con béo mập trước kia nữa.

Thích không?

Cô thấp giọng cười lạnh, khoe mắt thoáng qua vẻ tàn khốc. Những loại chuyện ma quỷ gạt người thế này, cô sẽ không bao giờ tin tưởng nữa!

Tiếng chuông cửa lầu dưới vang lên, giọng nói nũng nịu đúng chất Sở Nhạc vang lên.

“Mẹ, con đã trở về.”

“Con gái cưng, ăn cơm chưa?”

“Con ăn rồi, mới vừa ăn khuya với Tư Phạm xong.....”

Cầm bộ đồ ngủ lên, Sở Kiều đóng cửa phòng tắm, ngăn cách hết những giọng nói đáng ghét kia.

Đứng dưới vòi hoa sen, mặc dòng nước chảy ầm ập chảy dài, tẩy đi hết những mệt mỏi toàn thân. Sau khi tắm, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái khiến tâm tình cô hòa hoãn hơn rất nhiều, cuối cùng bao nhiêu lo lắng cũng tan đi hết.

Sấy khô tóc, nghe dưới sân có tiếng ô tô, Sở Kiều đi tới cửa sổ, xuyên qua khe rèm che cửa sổ nhìn xuống dưới, nhìn thấy Giang Tuyết Nhân đón cha đi tới, dịu dàng tươi cười.

Mà cha cũng đưa tay khoác lên trên vai bà ta, cúi đầu nói gì đó với bà ta.

Nằm trên chiếc giường giường êm ái, tâm trạng Sở Kiều dần bình tĩnh, cô nhìn ánh trăng sáng trong ngoài cửa sổ, cũng không biết mình đang nghĩ cái gì. Đột nhiên, cô nhớ đến khuôn mặt của bà ngoại, nhớ tới chén cháo bà ngoại nấu cho cô.

Một đêm này, cô ngủ rất ngon, trong mộng còn mơ thấy bà ngoại. Nhưng cô lại không nhớ nổi diện mạo của mẹ, dù cố gắng như thế nào cũng không nhìn rõ được!

.....

Sáng sớm hôm sau, nhà chính của họ Quyền.

Trong đình viện cổ kính, từng bách xanh um tươi tốt, bốn mùa chỉ một màu xanh. Xanh lá hòa lẫn với xanh dương.

Trong phòng khách rộng rãi sáng sủa, cảnh sắc trước cửa sổ sát mặt đất tuyệt đẹp. Trên bàn nhỏ bằng gỗ lim để không ít tập hồ sơ, người ngồi trên ghế sofa đang say sưa chăm chú cẩn thận đọc tài liệu trong tay

Một bóng dáng cao to đi xuống cầu thang xoắn ốc. Người đàn ông mặc quần áo ở nhà màu trắng, đường nét khuôn mặt rõ ràng là người rất anh tuấn.

Nhìn thấy người ngồi trên sofa, Quyền Yên Thác cười đi tới, ngồi xuống cạnh cô, “Bà nội đâu?”

Quyền Sơ Nhã khẽ cúi đầu, đeo đôi kính màu đen, mí mắt cũng không nhấc lên, nhỏ giọng nói: “Sương vườn hôm nay mở Định Quân Sơn, sáng sớm liền phái người đem bà nội nhận lấy đi.”

Quyền Yên Thác cau mày, lại hỏi, đôi mắt sắc bén nhìn cặp kính đen trên mặt cô chăm chăm, cười: “Mỗi ngày đều mặc thành như vậy, không biết chán sao?”

Liếc nhìn tập hồ sơ trong, Quyền Sơ Nhã không thêm phản ứng lại anh, tập trung tinh thần.

Bị cô ngó lơ như vậy, mày kiếm của Quyền Yên Thác nhíu chặt, gương mặt tuấn tú áp sát tới trước mặt cô, “Bà chị, chị cứ luôn luôn như thế này mà có thể có cuộc sống tình ái bình thường với anh rể sao?” (*)

Nghe vậy, Quyền Sơ Nhã ngẩng đầu lên, đưa tay chỉ đồng hồ, giọng điệu thông thả: “Cậu làm phí hoài năm phút mười ba giây của tôi.”

“Hừ?” Mày kiếm của Quyền Yên Thác nhíu chặt, đề phòng hỏi: “Sẽ không bắt tôi trả tiền chứ?!”

Trên mặt cô không có biểu cảm gì, đẩy khung kiếng đen, nói: “Ngày mai tôi sẽ bảo thư ký liên lạc với cậu.”

Khóe miệng Quyền Yên Thác co rút, gương mặt tuấn tú tối sầm xuống. Những luật sư này ai cũng không nể mặt, thật đen đủi!

Lát sau, Phạm Bồi Nghi từ trong phòng bếp vội vã đi ra, ngồi đối diện hai người bọn họ, mắt nhìn con trai chăm chăm, hỏi: “A Thác, đứa nhỏ Sở Kiều kia như thế nào, có dễ chung sống không?”

“Không tệ.” Quyền Yên Thác cup mắt, trong nháy mắt bao nhiêu cảm xúc đều lắng xuống.

Nhìn sắc mặt của anh, Phạm Bồi Nghi khẽ thờ dài, dịu dàng nói: “Tôi nhớ trở lại ăn cơm đi, ba con cũng trở về.”

Dựa lưng vào ghế sa lon, hai chân Quyền Yên Thác bắt chéo nhau, trong đôi mắt thâm thúy không nhìn ra được cảm xúc, “Nói sau đi, có hẹn Cận Dương đi chơi bóng.”

Một lúc lâu sau, anh với tay lấy chìa khóa xe để trên bàn, xoay người bỏ đi không thêm quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng anh xa dần, đáy mắt Phạm Bồi Nghi thoáng qua sự mất mát, giọng điệu đầy chán nản, “Sơ Nhã, con nói xem có phải A Thác sẽ vĩnh viễn đối xử với mẹ bằng thái độ này hay không?”

Ngồi bụt đang lướt trên giấy dừng lại, Quyền Sơ Nhã nhíu mày nhìn về phía mẹ mình, hỏi “Mẹ hối hận không?”

“Không hối hận.” Khóe mắt Phạm Bồi Nghi xẹt qua một tia ánh lạnh, vẻ mặt lại trở nên lo lắng.

Lại cúi đầu, đôi môi đỏ mọng của Quyền Sơ Nhã khẽ mấp máy, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, “Vậy là được rồi.”

Thấy chị em bọn họ như thế, Phạm Bồi Nghi đau lòng vô cùng. Con gái cuồng công việc, con trai lại có dáng vẻ kia, trong lòng bà khổ nhưng lại chẳng

thể bày tỏ.

Khó được có được một ngày Chủ nhật thanh tịnh, Sở Kiều vui mình trên sô pha ở ban công.

Trên chân cô đặt một tờ giấy trắng, tay phải cầm bút máy lướt trên giấy phát ra tiếng soạt soạt, phác họa một bức tranh, có sắc lại vừa có hương.

Chuông điện thoại di động bên cạnh phiên nào vang lên, linh cảm bị cắt đứt, cô đương nhiên là tức giận, “Này!”

Trong xe Hummer màu đen, một người đàn ông lớn đầu ra khỏi cửa sổ xe, nhìn chằm chằm cửa ban công lầu hai đang mở, khóe miệng khẽ cong, “Ra ngoài.”

Khả năng nhận biết giọng nói của Sở Kiều rất tốt, cô nhận ra ngay chủ nhân của giọng nói là ai, lập tức kinh hãi: “Có chuyện gì sao?”

Người đàn ông cau mày, không nhận được nói: “Cho cô năm phút đồng hồ.”

Sau khi đối phương ngắt điện thoại, Sở Kiều ngó người ra, vội vàng đứng dậy tìm một cái váy dài mặc vào, xách theo túi xách chạy xuống lầu.

Không thèm quan tâm Giang Tuyết Nhân truy vấn, cô chạy một hơi đến trước cửa lớn, kéo cửa xe ra, lên xe.

Từ cửa sổ biệt thự, Sở Nhạc Viện thấy phần thân của chiếc xe, đáy mắt ánh lên địch ý.

Ngồi trên xe, Sở Kiều mới thở một hơi, cô hỏi người đàn ông bên cạnh, “Đi đâu đây?”

“Bớt hỏi.” Người đàn ông hai tay cầm lái, cho cô hai chữ.

Sở Kiều liếc mắt, sắc mặt không vui: “Quyền thiếu, chẳng lẽ anh đem tôi đi bán, tôi còn phải đếm tiền giúp anh sao?”

“Kiếm tiền?” Quyền Yến Thác tỏ vẻ hứng thú cười cười, khóe mắt mang theo vài phần đùa giỡn ác ý, “Bằng chỉ số thông minh của cô, có thể bán được tiền sao?!”

“.....”

Sở Kiều nổi đóa một hồi, người đàn ông này lại bắt đầu khiêu khích hả?!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mập mờ không rõ

Editor: Thu

Lái xe tới câu lạc bộ Tinh Hoàng, chiếc xe màu đen của Quyền Yến Thác vừa chạy vào, lập tức có người chạy đến lái xe vào bãi đậu xe.

Sở Kiều đã tới đây hai lần, nhưng cả hai lần đều là cười ngửa xem hoa.

Tinh Hoàng là một câu lạc bộ chỉ do các hội viên tự thành lập, bên trong bao gồm tập thể dục, làm đẹp, golf, các trò chơi giải trí làm một thể. Thiết bị đầy đủ, cảnh vật xung quanh cũng đẹp, những người có thể đến nơi này cũng không thuộc gia đình bình thường.

Quyền Yến Thác dắt tay của cô, dẫn cô vào thang máy, đi thẳng tới lầu ba, sân vận động.

Lướt mắt nhìn chung quanh, Sở Kiều hơi kinh ngạc, hỏi “Anh tới đây tập thể dục?”

“Ừ.” Quyền Yến Thác thuận miệng lên tiếng, lại lôi kéo cô đi vào trong.

Đằng trước là bán hiệu nổi bật của khu khách quý nam giới, Sở Kiều dừng bước, không tiến lên nữa.

Thái độ cô rõ ràng là không muốn tham gia, Quyền Yến Thác cũng không nói nhiều, buông tay cô ra đi vào phòng thay đồ. Sau đó không lâu, anh đi ra, mang theo một cái túi vợt bóng bàn màu đen trên tay.

Lầu ba là khu tập thể dục, tất cả các thiết bị cũng đầy đủ hết. Sở Kiều đi theo vào, lúc này mới biết người như anh lại chơi bóng bàn

Vách ngăn của các gian trong suốt, tiếng lớp bóp mạnh mẽ bên tai không dứt.

Phòng phía ngoài cùng, đã có người ở đó luyện tập từ trước. Sở Kiều nhủ mày nhìn sang, đường cong gò má của người đàn ông nọ rất rõ ràng, đôi mắt sáng rỡ hữu thần của loài chim ưng. Cô đã từng gặp người đàn ông này rồi, nhưng chưa từng nói chuyện gì nhiều, người có thể tiếp cận anh ta, tài sản không thể ít được.

Anh ta chính là con trai độc nhất của nhà họ Lăng, Lăng Cận Dương, người nắm quyền Lăng thị.

Lăng Cận Dương quay đầu, ánh mắt chăm chú nhìn Quyền Yến Thác, cau mày nói: “Nhanh lên một chút.” Vẻ mặt anh lạnh lùng, ánh mắt dừng dừng.

Lấy vọt bóng bàn ra, Quyền Yến Thác đang định bước đi, lại thấy Sở Kiều hiểu chuyện lui về khu nghỉ ngơi, an tĩnh ngồi xuống.

Môi mọng của anh mấp máy, cũng không nhiều lời, kéo cửa ra đi vào.

Thực lực của hai người đàn ông này tương đương, thể lực cũng đều rất tốt. Vọt trong tay được vung mạnh ra ngoài, cầu đập vào bàn thì nhanh chóng bắn ngược trở về, vòng đi vòng lại.

Sở Kiều nhìn bọn họ, môi đỏ mọng khê cong. Loại trò chơi vận động như bóng bàn tiêu hao thể lực rất nhiều, cô vẫn luôn cảm thấy, chỉ có người có áp lực trong lòng rất lớn mới đi chơi loại trò chơi này.

Thật may là nơi này có mạng Internet, cô bấm điện thoại cũng có thể giết thời gian.

Trận này bóng này đánh đến hai giờ, nhìn thấy Quyền Yến Thác kéo cửa đi ra ngoài, Sở Kiều lập tức đứng lên, hoạt động co giãn xương cốt.

Trên cổ Lăng Cận Dương choàng khăn lông trắng, lúc đi ngang qua cô, khê dừng bước, nói: “Sở Kiều, chào cô.”

Dường như không nghĩ tới anh sẽ chào hỏi mình, Sở Kiều sững sốt một chút, rất nhanh liền cười, nói: “Chào anh.”

Người đàn ông đằng sau đi tới, một tay ôm ngang hông cô, “Đói không?”

Mới vừa vận động xong, hô hấp của người đàn ông dồn dập, nhiệt độ nóng bỏng phả vào mặt, vẻ mặt Sở Kiều hơi mất tự nhiên né tránh lại dịu dàng nói: “Tôi ra ngoài chờ hai người.”

Quyền Yến Thác không hề cản cô, vung khăn lông đang vắt trên vai lên, lau mồ hôi đang chảy xuống.

“Cô ấy chính là người mà trong nhà cậu chọn sao?” Lăng Cận Dương liếc anh, sắc mặt hờ hê.

Đối với sự nhạo báng của anh, Quyền Yến Thác không hề tức giận, sắc mặt vẫn như thường, cất bước đi phía trước.

Đi được vài bước, anh mím môi, trầm giọng hỏi: “Hôm nay đánh cầu có phần hưng hân, em gái kia của cậu lại chọc giận cậu rồi hả?”

Mày kiếm của Lăng Cận Dương nhăn lại, vẻ mặt lo lắng xuất hiện trên gương mặt tuấn tú. Cái cô nhỏ không có lương tâm, thật muốn bóp chết cô đi thôi, tránh cho cô cứ chọc giận anh như vậy!

Nhìn cái khuôn mặt khó coi kia, Quyền Yến Thác vui thích cười cười, hai người đi vào phòng thay đồ.

Tốc độ tắm rửa của hai người đàn ông rất nhanh, Sở Kiều cũng không phải đợi quá lâu.

Đi ra khỏi cửa chính câu lạc bộ, Quyền Yến Thác nhìn thấy một người đứng dưới tàng cây đa, nàng ngựa cầm, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn cây đại thụ kia, suy nghĩ xuất thần.

“Đi thôi.”

Bóng của anh đến gần, Sở Kiều nhìn sắc trời dần trầm xuống, rất muốn về nhà. Nhưng cô hiểu, loại chuyện như vậy không phải chuyện cô có thể làm chủ.

Bữa tối do Lăng Cận Dương chuẩn bị, đương nhiên là chu đáo, hương vị cũng tuyệt hảo.

Vốn chỉ muốn mau chóng mượn cơ rời đi, nhưng Lăng Cận Dương hưng hân hái muốn đến quán bar chơi đùa một chút, may mắn tồn tại trong cô tan biến.

Hai chiếc xe một bạc một đen, kiêu ngạo chạy trên trước chiếm đường, những xe khác nhìn thấy đều rít tránh lui, chỉ sợ têu chọc đến ai đó.

Đi tới Mê Sắc, gian VIP đã có người tề tụ bên trong, không khí huyền ảo.

Quyền Yến Thác dặt tay cô, động tác tự nhiên, không thể nhìn ra chút gì gọi là giả vờ. Nhưng anh hành động như vậy luôn khiến Sở Kiều có cảm giác lo lắng, trái tim thấp thỏm mơ hồ.

Rõ ràng là người trong phòng hôm nay cao hơn những người lần trước một bậc. Nghỉ lại cũng đứng, Lăng Cận Dương ra ngoài chơi, không đủ vốn liếng cũng không dám dấn đến gần anh.

“Tự đi chơi đi.” Quyền Yến Thác hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nói với người trong ngực.

Tầm mắt Sở Kiều không kịp tránh ra, đúng lúc bắt gặp nụ cười nơi đáy mắt anh, sự ầm áp bất ngờ này lại khiến cô cảm thấy hoảng hốt chưa từng có, hốt hoảng cúi đầu, nhẹ nhàng lên tiếng: “Tốt.”

Mấy người đang chơi đùa bên kia thấy hai người này tình cảm ngọt ngào, ánh mắt cũng thay đổi hẳn, nhưng không ai dám nói nhiều.

Quyền Yến Thác nhập bọn vào đám đàn ông, một đám người vừa vui vẻ cười vừa tức giận mắng, trong miệng nói ra đủ loại lời bậy bạ. Sở Kiều tránh bọn họ, nhưng lại không muốn ngồi chung một chỗ với đám oanh oanh yến yến kia, liền một mình ngồi trên ghế salon trong góc, hưởng thụ sự yên tĩnh.

Một lát sau, Dư Liên bung ly rượu đi tới, giọng nói cung kính: “Chị dâu, chuyện lần trước là em không đúng, chị ngàn vạn đừng tức giận!”

Chuyện lần trước? Nếu anh ta không nói, căn bản Sở Kiều cũng đã quên.

Chỉ là thấy bộ dạng ghen uất của anh ta rất thú vị, cô mới cố ý không nói lời nào, chỉ bung ly rượu cụng ly với anh ta một cái, nhấp một ngụm nhỏ.

Mặc dù cô không có mở miệng, nhưng cụng ly cũng coi như hòa hoãn. Dư Liên thở phào nhẹ nhõm, xoay người trở lại ngồi bên người Quyền Yến Thác, điệu bộ đáng hoàng, hoàn toàn không có chút đáng về tối hôm đó!

Sở Kiều thấp giọng cười một tiếng, không có để ở trong lòng, lấy điện thoại di động ra giải buồn. Ngón tay cô lướt lướt, tựa hồ đang vẽ thứ gì.

Lúc này cửa phòng mở ra, có mấy người đàn ông đi tới, Quý Tư Phạm bung ly rượu đi vào, cho thấy rõ ràng là tới mời rượu.

Có người gặp được anh, khách khí kêu cầu: “Quý thiếu!”

Đột nhiên, cô ngừng đầu lên, trong chốc lát, đáy mắt có kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

Lăng Cận Dương nhích người sang cho anh một chỗ, Quý Tư Phạm ngồi xuống, trùng hợp lại ngồi ngay bên cạnh Quyền Yến Thác. Ba người đàn ông này ngồi chung một chỗ chói mắt đến mức muốn đoạt đi nhãn cầu của mọi người.

Nhiệt độ trong phòng nhanh chóng tăng cao, mây đẹp của Sở Kiều nhúu chặt, đứng lên ra ngoài.

Nhìn bóng lưng cô bỏ đi, cổ tay Quyền Yến Thác nhẹ lắc, chất lỏng xinh đẹp trong ly tán ra từng đợt sóng tối màu.

Trước bồn rửa tay, Sở Kiều vốc nước lạnh vỗ nhẹ má, cảm giác nóng ran ở hai gò má rút bớt đi. Cô tự chỉnh sửa quần áo xong, đi ra ngoài mà mắt nhìn chằm chằm mũi chân, nhưng không nghĩ tới có người đã đứng chờ từ trước.

“Sở Kiều”

Kể từ sau lần gặp mặt trước, đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô.

Nửa người của Quý Tư Phạm dựa trên tường, ngón tay thon dài đang kẹp một điếu thuốc, anh hít sâu một hơi sau đó ném tàn thuốc xuống đất, giày da bóng lưỡng hung hăng nghiền lên, “Em vẫn tốt chứ?”

Lí do thoái thác cũ kĩ nhường này, Sở Kiều giấu cợt cười khế, xoay người mặt đối mặt nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vui vẻ xưa như mộng

Editor: Thu

“Muốn tôi trả lời như thế nào?” Đôi môi đỏ mọng của cô khế mở, đôi mắt đen nhánh thông suốt, “Tôi nói tốt, anh sẽ cảm thấy tôi cố ý nói dối với anh. Tôi nói không tốt, anh sẽ cảm thấy hà hê, cần gì phải vậy chứ?”

Quý Tư Phạm khề mỉm cười, đường nét khuôn mặt lại càng thêm lạnh lùng thâm thúy, “Em vẫn cứ hùng hùng hổ hổ như vậy.”

Hùng hùng hổ hổ?

Sở Kiều nhún nhún vai, không thể cho ý kiến. Đầu cũng không quay lại, chỉ xoay người, trở về phòng.

Ánh sáng nhu hòa của đèn thủy tinh ánh lên tường, Quý Tư Phạm ngưng mắt nhìn bóng dáng cô xa dần, tâm tình vẫn bình thường như ngày nào, đáy lòng bình tĩnh lạ thường.

Trở lại phòng, mọi người chơi cực hăng. Sở Kiều tiếp tục ngồi ở chỗ vừa rồi, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào.

Quý Tư Phạm chưa từng xuất hiện trở lại, mấy người lúc trước đi cùng anh vào cũng biết thân biết phận rồi đi.

Trên sofa đối diện, Lăng Cận Dương quét mắt nhìn Sở Kiều an tĩnh một bên, cảm nhẹ đưa qua, “Không thích nói chuyện?”

Ngừng một chút, mày kiếm của anh nhẹ chau lại, ánh nhìn sắc bén lại chiếu sang người bên cạnh, “A Thác, biết rõ chuyện không thể biết, đừng cố chấp nữa.”

Quyền Yến Thác bùng ly rượu, đôi mắt nội liêm không có chút phập phồng nào. Anh nâng mắt, trùng hợp tầm nhìn rơi chiếc gậy lộ ra của Sở Kiều, nước da trắng nõn lóe lên ánh sáng của bảo vật trấn quý nhất.

Không lâu sau đó, Lăng Cận Dương Trung bỏ đi giữa chừng, đi rất vội vàng. Không có trói buộc, tất cả mọi người cũng chơi thoải mái hơn, uống rượu đồ xức sắc, hát ca, thân mật cùng chơi trò chơi, các loại kịch hay bắt đầu diễn.

Không khí chung quanh mập mờ, toàn thân Sở Kiều không được tự nhiên, nhú mày nhìn về phía Quyền Yến Thác, thấy anh ngửa đầu uống cạn sạch ly rượu trong tay, lại cũng đứng lên, đi về phía cô.

Một bàn tay ấm áp rơi xuống bả vai, ngay sau đó cô đã bị người ta kéo lên, “Đi thôi.”

Lòng ngực của người đàn ông bên cạnh rộng lớn, cùi chỏ của Sở Kiều cùi chỏ dán chặt vào cơ ngực rắn chắc của anh, lửa nóng tê dại. Cô lúng túng muốn lui ra, nhưng dù có tránh né thế nào, cũng trốn không thoát cái ôm chăm áp người vào ngực anh.

Có người lái xe tới, Quyền Yến Thác đạp chân ga, Sở Kiều chỉ cảm thấy bên tai ông ông, xe vút cái lao ra ngoài.

Cứ chạy thẳng tiến một đường, trở lại bên ngoài biệt thự, Quyền Yến Thác mới tắt máy, dường như nét mặt có biến hóa.

Cởi dây an toàn ra, Sở Kiều suy đi nghĩ lại, cuối cùng khó nén thắc mắc, “Quyền Yến Thác, tại sao anh phải làm như vậy?”

“Làm cái gì?” Ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác gõ nhẹ, đôi mắt tựa đá quý đen tuyền híp lại, “Tôi còn chưa làm gì!”

Sở Kiều im lặng, sắc mặt trầm xuống. Từ lần gặp đầu tiên đến nay, trong đầu người đàn ông này chưa bao giờ có suy nghĩ bình thường!

Cô mím môi, trầm giọng nói: “Cũng chỉ là diễn trò, anh cũng quá nhập vai đi thôi?”

Quyền Yến Thác quay đầu, gương mặt tuấn tú ở ngay phía trên cô, từ đôi mắt đến vẻ mặt đều hết sức sáng ngời, “Tôi không hề diễn trò.”

Sự dịu dàng trong mắt anh khiến Sở Kiều hoàn toàn khiếp sợ, cô không dám tin, dõi theo anh, trái tim khẽ rung rinh.

Lời anh nói ra, một chữ cô cũng không tin tưởng.

Hình như tâm tình của anh không tệ, giờ tay lên khẽ vuốt chiếc gậy trắng nõn của cô, cười nói: “Khuya lắm rồi, đi ngủ sớm một chút.”

Sở Kiều không né tránh, đáy mắt lóe lên sự đề phòng.

Thử dò xét không có được kết quả, cô cũng không muốn dây dưa nhiều làm gì, mở cửa xe bước xuống.

Hummer đen lái đi được mấy thước, sau đó lại lui trở lại. Quyền Yến Thác nghiêng mặt sang, cảm nhếch cao, “Dù là diễn trò, cô cũng phải cùng diễn, biết không?!”

Nụ cười của Sở Kiều trầm xuống, đáy mắt thoáng qua sự lạnh lẽo. Cho đến chiếc xe phía trước biến mất, cô mới xoay người vào nhà.

Đẩy cửa nhà ra, cả phòng toàn là ánh sáng. Phòng khách truyền đến tiếng TV, thỉnh thoảng còn trộn lẫn tiếng cười.

Sở Kiều cúi đầu đi vào, nhìn thấy người ngồi trên ghế sofa, bước chân cũng không dừng lại chút nào, đi thẳng lên lầu.

“Đứng lại ——”

Sở Hoành Sanh ngồi dậy, sắc mặt chứa đựng sự tức giận, “Con đánh quản lý Trương Hoa đúng không?”

Nghe cha chất vấn, Sở Kiều đứng trên cầu thang, chậm rãi xoay người, “Con đánh.”

Cô trả lời nhẹ nhàng linh hoạt tùy ý, đáy lòng Sở Hoành Sanh càng thêm tức giận càng thêm lồng lộn, vẻ mặt rất khó coi, “Xem lại bộ dạng con, làm gì có chút, con đã lớn đến từng này còn dám ra tay đánh người nữa sao?!”

Sở Nhạc Viện vui trên số pha, khoe miệng chứa đựng ý cười, trong đôi mắt long lanh tràn đầy sự chăm chọc. Hai chân cô ta bắt chéo, giọng nói khiêu khích, “Ba đừng nóng giận, chị gái cũng không phải là cố ý!”

Vừa nghe cô ta nói như vậy, Sở Hoành Sanh càng thêm tức giận, đưa ngón tay chỉ thẳng thẳng vào Sở Kiều, giọng căm hận nói: “Quản lý Trương là khách hàng Sở thị, chẳng lẽ con không biết?”

“Vậy thì thế nào?” Sở Kiều mím môi, ánh mắt hết sức lạnh nhạt, “Con đánh người, còn phải vào đồn cảnh sát, đặc tội thần tài của nhà này thì sao? Vậy thì thật là xin lỗi!”

Mất thấy sắc mặt của Sở Hoành Sanh đại biến, Giang Tuyết Nhân chạy tới kéo chồng mình, trầm giọng nói: “Bớt tranh cãi một tí, sáng nay huyết áp của ba con vẫn còn rất cao!”

Như vậy đôi vợ chồng này tình thâm, khoe mắt Sở Kiều xẹt qua một tia lo lắng, ánh mắt lạnh giá như dao: “Tôi nói chuyện với ba tôi, liên quan gì tới bà?”

Trong nháy mắt không khí rơi xuống hầm băng lạnh âm ngàn độ, Giang Tuyết Nhân bỗng chốc giận tái mặt, lại kiểm chế không nổi nóng.

“Sở Kiều!” Sắc mặt ba xanh mét, hoàn toàn tức giận.

Nơi đáy lòng đột nhiên nhói đau. Sở Kiều ngẩng đầu lên, nhìn ông, “Vì sao ba không hỏi, vì sao con lại phải đánh người?”

Dứt lời, cô cup mắt, nét mặt gì cũng không có khác lạ. Không thêm quan tâm đến ánh mắt ngạc nhiên của cha, cô xoay người trở lại phòng ngủ.

Trước khi đóng cửa phòng, cô còn có thể nghe được tiếng quát đầy giận dữ của cha. Cô tựa lưng vào cánh cửa, ngăn cách tất cả mọi thứ bên ngoài.

Rõ ràng từ trước đây mọi chuyện đã như vậy rồi, vì sao đáy lòng còn có cảm giác thất vọng?

Sáng ngày hôm sau, Sở Kiều chưa ăn bữa sáng, đã trực tiếp lái xe đi làm. Cô đến sớm nhất, Tô Lê cùng Chu Khả Nhi nhìn phòng công tác sáng sủa sạch sẽ, kinh ngạc không thôi.

Tô Lê đưa cho cô một ly sữa thay bữa ăn sáng, vô cùng thần bí đẩy tập tài liệu đến trước mặt cô, “Kiều Kiều, cậu xem cái này một chút.”

Liếc qua khuôn mặt tươi cười của cô, Sở Kiều hồ nghi cúi đầu, sau khi xem tài liệu xong, quả nhiên biến sắc mặt: “Có ý gì?”

Đoán được cô sẽ có bộ dáng này, trong lòng Tô Lê trong lòng đã dự tính sẵn lời giải thích, “Quý thị công khai tuyển chọn đối tác, chỉ cần thiết kế được tán thành là được, đây là một cơ hội của chúng ta.”

Đây là tin tức cô trăm phương ngàn kế lấy được, lãng phí rất đáng tiếc a!

Tương lai của phòng công tác khó khăn, trong lòng Sở Kiều rõ ràng nhất. Nếu như còn muốn tiếp tục, phải tìm được đột phá. Bàn tay cô nhẹ giờ lên, cầm lại tập tài liệu kia.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tham gia thi đấu

Editor: Thư

Quý thị công khai tuyển chọn, chỉ cần là công ty đăng ký trong thời gian quy định thì đều có thể dự thi. Trước đó Tô Lê đã sử dụng chút quan hệ, kịp thời báo danh ra, chỉ có 100 công ty có tư cách.

Tám giờ sáng, Sở Kiều cùng Tô Lê cùng đi đến Quý thị, các công ty có thể cử hai người. Đại sảnh công ty đầy ắp người, ngay cả khi đã biết là chuyện này rất sốt dẻo, nhưng đến khi thấy rõ chiến trường thì cũng không khỏi kinh hãi.

Các công ty đến tham gia rút thăm chia thành ba nhóm, Thi Nhan thuộc nhóm thứ ba. Buổi sáng sẽ tiến hành vòng sơ tuyển đầu tiên, chọn lựa ra hai mươi công ty tiến vào bán kết buổi chiều.

Đề tài của vòng sơ tuyển là đề mục Quý thị đưa ra nhằm bảo đảm tính công bằng của cuộc so tài. Ban giám khảo mời các công ty giao ra một bộ bản thiết kế tùy thích, lấy quần áo mùa hè làm đề tài, phong cách không giới hạn.

Bản vẽ thiết kế, Tô Lê tự nhận kém Sở Kiều. Ngay từ đầu, giáo sư đã đánh giá đề án tốt nghiệp của cô: nắm bắt một thời thượng, cảm xúc tinh tế, đường nét thiết kế độc đáo, tự thành phong cách.

Đây là một loại thiên phú, không cách nào vượt qua.

Tô Lê ngồi ở khu nghỉ ngơi xem cuộc thi, cũng không lo lắng gì lắm. Đối với thiết kế Sở Kiều, cô vẫn luôn rất tin tưởng.

Sau hai giờ, Sở Kiều đúng hạn nộp bản thảo, phác họa bằng bút máy, có một loại tình cảm khác. Cô giao bản thiết kế lên, hai mắt giám khảo lập tức tỏa sáng, khẽ mỉm cười với cô.

Nhìn thấy nụ cười của giám khảo, Tô Lê cảm thấy vững dạ. Cô giờ ngón tay cái về phía Sở Kiều, hai mắt sáng lên.

Buổi chiều sẽ vào bán kết, tất cả các công ty dự thi cũng ở lại ăn cơm ở Quý thị, để bảo đảm tính công chính. Mọi người thu thập đồ đạc xong, lục tục đi lên thang máy.

Tô Lê kéo Sở Kiều, hai người thấp giọng nói chuyện, về mặt hai người đều rất hưng phấn.

Trước thang máy có không ít người đứng chờ, họ đứng ở hàng sau. Tô Lê nhón chân lên nhìn về phía trước, sau khi khéo mắt liếc qua liếc lại thấy một bóng người, lập tức nhấn lại máy: “Vì sao cô ta lại tới?”

Bên thang máy, Sở Nhạc Viện mặc một chiếc váy ngắn màu hồng, cầm điện thoại di động gọi nhắn tin.

Sở Kiều nhìn thấy cô ta, cảm xúc cũng không có thay đổi gì, lạnh nhạt nói: “Cô ta đại diện cho Sở thị.”

“À?” Tô Lê giật mình, tiến gần đến tai Sở Kiều, hỏi: “Đó là vị trí mà cô ta đoạt của cậu hả?”

Lời này nói ra, Sở Kiều không đồng tình chút nào. Tự cô gây dựng sự nghiệp, thích phát huy sở học, thành tựu sự nghiệp của mình. Nếu như chỉ muốn phụ thuộc ba, cần gì cô phải làm như vậy?

Phía trước rối loạn tung bưng, một người đàn ông mặc tây trang được thiết kế thủ công đi tới, nhỏ giọng dặn dò người phụ tá điều gì đó.

“Tur Phạm, “ Sở Nhạc Viện cười chạy tới, một tay khoác tay: “Anh xuống chậm quá nha!”

Cầm tay cô ta, Quý Tur Phạm cúi đầu, khéo miệng nở nụ cười dịu dàng, “Đói bụng rồi hả?”

Mọi người nhìn thấy cô, cung kính gọi: “Cô Sở.”

Mỹ nhân ở bên, tất cả mọi người hiểu chuyện rời đi.

Cửa thang máy mở ra vang lên một tiếng ding, người phía trước ào ào tiến vào, người phía sau không kịp chen chân, không thể làm gì khác hơn là đợi lượt sau. Sở Kiều cúi đầu, liếc mắt thấy một đôi bóng dáng dẫn nhau đi.

Một lát sau, thang máy lại trở xuống, Tô Lê lôi kéo Sở Kiều đi vào, giận dữ khó dằn: “Hừ, quy củ này đều là chúng ta quyết định!”

Sở Kiều khẽ mỉm cười, nghĩ thầm đúng là vậy ư? Những cái gọi là quy định này đúng là chỉ dùng để nguy trang thôi!

Cửa thang máy đóng lại, đáy mắt Sở Kiều nhiễm ý cười, đồ dành Tô Lê nói: “Nghe nói tiệc đứng ở đây ăn ngon lắm.”

Nghe nói như thế, tức giận giữa hai lông mày của Tô Lê cũng tan đi mấy phần, về mặt mong đợi.

Hai giờ chiều là thời điểm bắt đầu vòng bán kết.

Tại phòng hội nghị lớn ở tầng chót, bàn giám khảo hình chữ U cực kỳ khí thế. Giám khảo lần này đều là người trực tiếp bỏ tiền đầu tư, hai vị trung tâm, một bên là tổng giám đốc Quý thị Quý Tur Phạm, người khác là nhà đầu tư lớn nhất.

Một tay Quyền Yển Thác chống cằm, đôi mắt hoa đào hẹp dài đào hoa hí một cái, tư thái lười biếng. Hai chân anh vắt chéo, nhìn thấy trong đám người sở kiều hậu, khéo miệng đường cong giờ lên.

Sau khi thấy rõ người đàn ông ngồi ghế đối diện, đầu Sở Kiều hơi ngó ra, đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, hung hăng nhìn người bên cạnh chằm chằm.

Tô Lê cười cười qua loa lấy lệ, nịnh nọt nói: “Hắc hắc, chúng ta có đến hai cái bảo hiểm.”

Hai cái bảo hiểm của cô hoàn toàn khiến Sở Kiều không kịp trở tay, cô mỉm môi, hơi khàn khàn.

Vòng bán kết cần giao một bộ bản thiết kế, ba bộ nào đạt được số phiếu nhiều nhất thì sẽ được tiến vào trận chung kết.

Bản thiết kế của mấy công ty trước mắt vô cùng cứng nhắc, hiển nhiên bị loại bỏ.

Sở thị do Sở Nhạc Viện đại biểu tham dự, cô ta vừa mới đứng lên, lập tức có người nhận lời nói: “Sở thị nên trực tiếp tiến vào vòng trong.”

Sở Nhạc Viện khẽ mỉm cười, tự nhiên đi tới trước đài, đem bản thiết kế biểu diễn ra. Một cái quần dài và áo mùa hè, hình thức mới mẻ độc đáo, thật

cũng không tầm thường.

Thì Nhan rút thăm ở tổ cuối, Sở Kiều đang cầm bản thiết kế đứng lên, bàn giám khảo đối diện lập tức có người làm khó dễ: “Thì Nhan? Công ty nhỏ từ đâu ra đây, đến để xem nào nhiệt sao?”

Đáy mắt Tô Lê liền như có lửa, tức giận nói: “Nhỏ thì thế nào? Lần này Quý thị cần chọn là thực lực, không phải lớn nhỏ!”

Vị giám khảo nọ tự biết mất mặt, thái độ nghiêm nghị, “Nếu như các người có thực lực, nơi này sớm đã có người biết! Tuổi còn trẻ, thái độ lại phách lối!”

“Ông.....” Tô Lê còn muốn trả lời, bị Sở Kiều ngăn lại.

Nhưng không nghĩ tới cái vị giám khảo vừa gây sự đó giống như là cố ý đối nghịch, “Quý tổng, loại công ty này đừng cho cơ hội, chỉ sẽ làm trễ nải thời gian của mọi người!”

Môi mỏng của Quý Tư Phạm mím nhẹ, không trả lời, gương mặt tuấn tú sụp xuống, tựa hồ đang suy tư lời của ông.

Tiếng bàn luận xôn xao xung quanh không ngừng, Sở Kiều vô thức nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt bình thản của Quyền Yến Thác, trong đôi mắt và vẻ mặt kia, nói rõ anh đang chờ xem kịch vui, không hề có ý định giúp một tay.

Thu liễm lại lửa ở đáy lòng, Sở Kiều áp chế lửa giận, trầm giọng nói: “Câu cửa miệng trong đợt tuyển chọn của Quý thị lần này là công bằng và thực lực, chẳng lẽ các người muốn tự và miệng mình?!”

Mọi người nghe vậy, yên lặng như tờ.

Người đàn ông ngồi phía trước đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt giống như ngọc thạch đen sáng ngời, khóe miệng cố nén nụ cười nhợt nhạt, “Đã chấm hơn một giờ, các người không mệt mỏi sao?”

Quyền Yến Thác bỏ bút trong tay xuống, đứng lên, nói: “Nghỉ ngơi mười lăm phút.”

Anh chấp tay đi ra ngoài, đi ngang qua Sở Kiều cũng không dừng lại.

Mất thấy anh rời đi, đèn phòng hội nghị lớn sáng lên. Tô Lê lôi kéo Sở Kiều ngồi vào một bên, đưa cho cô một bình nước, thấp giọng nguyên rủa vị giám khảo kia.

Điện thoại di động trong túi xách rung rung lên, Sở Kiều mở màn hình, chỉ có mấy cái chữ: phòng nghỉ sát vách, tới đây.

Sở Kiều do dự một chút, tim có rời đi, chạy đến phòng nghỉ sát vách.

Đẩy cửa phòng nghỉ ra, đi vào, Sở Kiều đứng ở cửa bên, cũng không có tiến thêm.

Khuôn mặt của người đàn ông ngồi trên sofa rất tuấn mỹ, anh bắt chéo hai chân, cô thấy rõ ràng ngón tay anh nhẹ gõ khớp xương ở giữa gối. Cặp mắt sắc bén kia quét qua mặt cô, trầm giọng nói: “Muốn cơ hội lần này không?”

Ánh mắt Sở Kiều tối lại, gãi gãi ngứa ngáy đi qua, thẳng thắn: “Muốn.”

Cô thần nhiên và thành thực, Quyền Yến Thác rất hài lòng, anh đứng dậy đi tới, đứng lại trước mặt cô.

Sở Kiều không có tránh né, yên tĩnh chờ động tác kế tiếp của anh.

Lát sau, ngón tay thon dài của người đàn ông nhẹ giơ lên, chạm vào cánh môi đỏ hồng quyến rũ của Sở Kiều, nhẹ giọng nói: “Van cầu tôi!”

Một lời vừa thốt, Sở Kiều lập tức không muốn nhượng bộ nữa. Cô đẩy tay của anh ra, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ nghiêm nghị.

Đáy mắt cô chứa đựng sự sắc bén, cũng như sự quật cường lúc mới gặp. Quyền Yến Thác thấp giọng cười một tiếng, trái tim sáng tỏ, lúc này thì nên chơi như thế nào, anh rất thành thạo, đúng mực nắm bắt được chính xác.

“Để cho cô động động (*) cái miệng nhỏ nhắn mà thôi, có cần mím chặt đến thế không hử?” Quyền Yến Thác đáy mắt tươi cười, không lạnh không nóng giọng nói.

(*): nam chính đang chơi chữ với nữ chính. “Động động” vừa có thể hiểu là mở miệng năn nỉ xin xỏ anh í, vừa có thể hiểu là anh í ám chỉ chị í mi anh một cái

Trong lòng Sở Kiều rung động, lại không nhìn thấu được vẻ mặt cười như không cười của anh, cũng dự đoán anh đang muốn làm gì.

Mặc dù muốn Thì Nhan chuyển mình, nhưng mà không cần thiết phải hạ thấp tư thái như thế. Từ trước, Sở Kiều đã không có thói quen cầu người khác rồi, không có ngoại lệ với bất cứ một ai!

Cô lui một bước, giơ tay lên đặt lên tay cầm. Cánh tay của người đàn ông sau lưng thuận thế rơi xuống, nhưng chỉ là nhẹ nhàng mở cửa ra, lướt qua cô rồi đi trước, không tiếp tục đẩy đưa nữa.

Trở lại phòng hội nghị, Tô Lê lo lắng lại gần, hỏi “Như thế nào?”

Sở Kiều mím môi, không nói gì.

Mặc dù đáy lòng có hơi thất vọng, nhưng mà Tô Lê cũng hiểu, Sở Kiều đã cố hết sức, không thể làm khó cô quá!

Buổi trình diễn bị cắt đứt lại tiếp tục tiến hành, Quyền Yến Thác ngồi ở ghế xoay bên trong, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, “Bắt đầu đi.”

Lời này hiển nhiên là nói với Sở Kiều, cô ngó người, sau khi phản ứng lại, cô lập tức đi tới trước máy chiếu.

Nếu như anh đã mở miệng, vị giám khảo kia dù có bất mãn thế nào, cũng chỉ có thể nhìn phần trình bày của cô hoàn thành.

Sở Kiều trình bày bản thiết kế, vận dụng hai màu trắng đen, phối hợp nơ con bướm thêm đẹp, kết hợp với trào lưu phục cổ (*) năm nay, cảm giác vô cùng hiện đại, đồng thời cũng không mất đi cảm giác lãng mạn phong tình.

(*): trào lưu thời trang đưa các một thời trang cũ trở lại thành một mới

Mây kiem của Quyền Yến Thác nhú nhú, thấy trên người cô cũng mặc váy ngắn màu đen, khoe miệng cong lên. Hình như từ lúc gặp cô tới nay, cô cực kỳ thích màu đen, lần đầu tiên xem mắt gặp mặt nhau, cô cũng mặc màu đen.

Một màu sắc đơn điệu, phối hợp với làn da trắng hơn tuyết của cô, như muốn lấy mắt nhân cầu của người ta. Không thể không nói, màu sắc này mặc trên người cô đã có đầy đủ sức thuyết phục.

Bản thiết kế này vừa trình bày xong, những công ty khác đều biến sắc, vẻ mặt nào cũng có.

Quý Tư Phạm nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt, đôi môi nhỏ nhắn khẽ nhấp nháy. Thiết kế của cô linh động kín kẽ, trong lạnh lùng có nóng bỏng kích thích tựa chính con người cô vậy.

Giải thích xong, Sở Kiều cúi đầu chào mọi người giữa những tràng pháo tay tung hô.

Có lẽ là do lúc này mọi người phấn khích, kích thích vị giám khảo vừa rồi, người đàn ông kia tiếp tục bình phẩm từ đầu đến chân, “Đen sẫm trắng trắng cái thứ gì đây, phụ nữ các người không phải thích mặc mấy màu sắc sỡ sao?”

Lời vừa nói xong, toàn trường cười vang không ngừng.

Sở Kiều nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cũng không hề tức giận. Một đám người ngay cả phác họa cũng không biết, có tư cách gì bình phẩm thiết kế của cô từ đầu đến cuối!

Vị giám khảo nọ cảm thấy lúng túng, lập tức chuyển đổi đề tài, nói: “Nhanh chóng đào thải loại thiết kế thấp kém, Quý thị không thể đem tiền lãng phí ở trên những người này!”

Vốn là lửa giận ở đáy lòng cô kiêu không phát tiết, Tô Lê đứng lên, mắng: “Thúi lắm! Ai thấp kém chứ! Là ông có mắt không trông thì có!”

Dứt lời, cô nhặt một bình nước khoáng lên, ném thẳng vào người nọ.

Sở Kiều muốn đưa tay kéo cô, nhưng chậm một bước.

“A ——”

Mọi người xôn xao một mảnh, có người kêu bảo vệ đi lên.

Giám khảo chỉ về phía các cô, lớn tiếng quát: “Đem hai người kia cho đuổi khỏi đây cho tôi!”

Bảo vệ bước nhanh về phía trước, động tác không chút khách khí, không chút nề mặt.

“Đội đã nào...!”

Quyền Yến Thác lên tiếng cắt đứt, môi mím lại cười nói: “Đối đãi với các cô gái xinh đẹp, động tác nên nhẹ nhàng một chút.”

Nghe được anh nói, những bảo vệ kia hiểu ý buông tay ra, dạt sang một bên.

“Quý tổng, “ Quyền Yến Thác nghiêng người sang, hỏi thăm người đàn ông bên cạnh: “Quyền thị có thể có người đại diện dự thi không?”

Mặc dù loại chuyện như vậy khá phổ biến, nhưng một Quyền gia vẫn luôn luôn khiêm tốn, có khí phách hiem có như thế này lại mang loại chuyện này ra nói ở đây.

Quý Tư Phạm khẽ mỉm cười, gật đầu lên tiếng, “Đương nhiên có.”

Mọi người đoán không ra tâm tư của anh, chỉ thấy Quyền Yến Thác giờ tay lên, nhẹ nhàng chỉ người đối diện, “Chính là cô ấy.”

Sắc mặt anh ung dung đi tới bên cạnh Sở Kiều, dắt tay cô, cùng cô rời khỏi đó.

Tất cả mọi người thấy một màn như vậy, sau tất cả mới hiểu được, rốt cuộc cũng hiểu rõ sự ảo diệu bên trong.

Sở Nhạc Viện cẩn mật, nhú mảy nhìn về phía Quý Tư Phạm ngồi ghế chủ vị, thấy anh đang dặn dò phụ tá điều gì, sắc mặt không nhìn ra điều khác thường nào. Cô ta thở phào nhẹ nhõm, đem tâm mắt chuyển về bàn thiết kế, đầy mắt và về mặt đầy sự lo lắng.

Mấy viên bảo an ban nay cũng rời đi nhanh chóng, có người còn bung một ly cà phê đến cho Tô Lê, giọng điệu thay đổi hoàn toàn. Cô cúi đầu cười trộm, âm thầm tự mãn: hai cái phiếu bảo hiểm này đúng là có hiệu quả thật!

Sở Kiều rời đi, Tô Lê đón nhận những việc vặt phía sau. Cô kiên nhẫn ghi chép, tỉ mỉ xác nhận có bỏ sót chi tiết nào không.

Dắt tay cô ra khỏi Quý thị, Quyền Yến Thác đi tới mở cửa xe, “Lên xe.”

Giọng điệu của anh hàm chứa mệnh lệnh, Sở Kiều cũng có lời nói muốn hỏi, nhắc chân khó khăn ngồi lên.

Hummer màu đen bắt đầu lái đi, Sở Kiều cài chặt dây an toàn, không nhin được mở miệng: “Tại sao giúp tôi?”

“Không muốn hả?” Một tay Quyền Yến Thác cầm tay lái, chậm rãi hạ cửa sổ xe xuống, giọng ôn hòa nói: “Tôi muốn nói cho bọn họ biết, đánh chó phải biết ngó mặt chủ.”

Mày đẹp của Sở Kiều nhú chặt, cô cực kỳ chán ghét cách anh dùng từ ngữ.

Dường như người đàn ông này nhìn thấu cô đang không vui, trêu nói: “Yên tâm đi, không nói đến cô... cô cũng không phải là chó.”

Sở Kiều nheo lại mắt, đôi mắt trong suốt hàm chứa tức giận. Cô cũng biết người đàn ông này không tốt bụng như vậy, chỉ giúp chút việc nhỏ lại luôn muốn chiếm hết cái lợi.

“Chúng ta đi đâu đây?” Cô thông minh chuyển đề tài, tránh đề hai người lại đấu võ mồm.

Quyền Yến Thác liếc người bên cạnh, ánh mắt dần dần thâm thúy, môi mỏng khẽ cong, nói: “Trên danh nghĩa cô đang ở dưới vẫy cánh của tôi, dù gì cũng nên cho cô chút lợi ích đúng không?”

Trên danh nghĩa? Sở Kiều không thích cách nói như vậy của anh.

Quả nhiên có việc cầu người khác liền trở nên nhu thuận hẳn, Quyền Yến Thác thấy cô biết vâng lời, cũng thành thật trả lời: “Vị hôn thê của Cận Dương trở lại, Mê Sắc có tiệc.”

Đề tài có thể nói đột nhiên ngừng lại. Quyền Yến Thác tiện tay mở nhạc âm hưởng, tiếng nhạc lay động, hóa giải sự lúng túng tẻ ngắt giữ đôi bên.

Sở Kiều quay đầu, nhìn sắc trời ngoài cửa xe dần rơi tối lại, trong lòng có vạn điều muốn nói. Người đàn ông bên cạnh nguy hiểm cường thế, người thông minh biết phải nên cách xa, nhưng cô đã rơi vào tuyệt cảnh, cũng không biết chắc có thể toàn thân lui ra hay không!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Động động cái miệng nhỏ nhắn

Đẩy cửa phòng nghỉ ra, đi vào, Sở Kiều đứng ở cửa bên, cũng không có tiến thêm.

Khuôn mặt của người đàn ông ngồi trên sofa rất tuần mỹ, anh bắt chéo hai chân, cô thấy rõ ràng ngón tay anh nhẹ gõ khớp xương ở giữa gối. Cặp mắt sắc bén kia quét qua mặt cô, trầm giọng nói: “Muốn cơ hội lần này không?”

Ánh mắt Sở Kiều tối lại, giãy giụa ngăn ngừi đi qua, thẳng thắn: “Muốn.”

Cô thần nhiên và thành thực, Quyền Yến Thác rất hài lòng, anh đứng dậy đi tới, đứng lại trước mặt cô.

Sở Kiều không có tránh né, yên tĩnh chờ động tác kế tiếp của anh.

Lát sau, ngón tay thon dài của người đàn ông nhẹ giơ lên, chạm vào cánh môi đỏ hồng quyến rũ của Sở Kiều, nhẹ giọng nói: “Van cầu tôi!”

Một lời vừa thốt, Sở Kiều lập tức không muốn nhượng bộ nữa. Cô đẩy tay của anh ra, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ nghiêm nghị.

Đáy mắt cô chứa đựng sự sắc bén, cũng như sự quật cường lúc mới gặp. Quyền Yến Thác thấp giọng cười một tiếng, trái tim sáng tỏ, lúc này thì nên chơi như thế nào, anh rất thành thạo, đúng mực nắm bắt được chính xác.

“Để cho cô động động (*) cái miệng nhỏ nhắn mà thôi, có cần mím chặt đến thế không hử?” Quyền yến thác đáy mắt tươi cười, không lạnh không nóng giọng nói.

(*): nam chính đang chơi chữ với nữ chính. “Động động” vừa có thể hiểu là mở miệng năn nỉ xin xỏ anh í, vừa có thể hiểu là anh í ám chỉ chị í mi anh một cái

Trong lòng Sở Kiều rung động, lại không nhìn thấu được vẻ mặt cười như không cười của anh, cũng dự đoán anh đang muốn làm gì.

Mặc dù muốn Thi Nhan chuyển mình, nhưng mà không cần thiết phải hạ thấp tư thái như thế. Từ trước, Sở Kiều đã không có thói quen cầu người khác rồi, không có ngoại lệ với bất cứ một ai!

Cô lui một bước, giơ tay lên đặt lên tay cầm. Cánh tay của người đàn ông sau lưng thuận thể rơi xuống, nhưng chỉ là nhẹ nhàng mở cửa ra, lướt qua cô rồi đi trước, không tiếp tục đẩy đưa nữa.

Trở lại phòng hội nghị, Tô Lê lo lắng lại gần, hỏi “Như thế nào?”

Sở Kiều mím môi, không nói gì.

Mặc dù đáy lòng có hơi thất vọng, nhưng mà Tô Lê cũng hiểu, Sở Kiều đã cố hết sức, không thể làm khó cô quá!

Buổi trình diễn bị cắt đứt lại tiếp tục tiến hành, Quyền Yến Thác ngồi ở ghế xoay bên trong, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, “Bắt đầu đi.”

Lời này hiển nhiên là nói với Sở Kiều, cô ngó người, sau khi phản ứng lại, cô lập tức đi tới trước máy chiếu.

Nếu như anh đã mở miệng, vị giám khảo kia dù có bất mãn thế nào, cũng chỉ có thể nhìn phần trình bày của cô hoàn thành.

Sở Kiều trình bày bản thiết kế, vận dụng hai màu trắng đen, phối hợp nơ con bướm thêm đẹp, kết hợp với trào lưu phục cổ (*) năm nay, cảm giác vô cùng hiện đại, đồng thời cũng không mất đi cảm giác lãng mạn phong tình.

(*): trào lưu thời trang đưa các một thời trang cũ trở lại thành một mới

Mây kiếm của Quyền Yến Thác nhú nhú, thấy trên người cô cũng mặc váy ngắn màu đen, khoe miệng cong lên. Hình như từ lúc gặp cô tới nay, cô cực kỳ thích màu đen, lần đầu tiên xem mắt gặp mặt nhau, cô cũng mặc màu đen.

Một màu sắc đơn điệu, phối hợp với làn da trắng hơn tuyết của cô, như muốn lấy mắt nhãn cầu của người ta. Không thể không nói, màu sắc này mặc trên người cô đã có đầy đủ sức thuyết phục.

Bản thiết kế này vừa trình bày xong, những công ty khác đều biến sắc, vẻ mặt nào cũng có.

Quý Tư Phạm nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mắt, đôi môi nhỏ nhắn khẽ nhấp nháy. Thiết kế của cô linh động kín kẽ, trong lạnh lùng có nóng bỏng kích thích tựa chính con người cô vậy.

Giải thích xong, Sở Kiều cúi đầu chào mọi người giữa những tràng pháo tay tung hô.

Có lẽ là do lúc này mọi người phấn khích, kích thích vị giám khảo vừa rồi, người đàn ông kia tiếp tục bình phẩm từ đầu đến chân, “Đen sẫm trắng trắng cái thứ gì đây, phụ nữ các người không phải thích mặc mấy màu sắc sỡ sao?”

Lời vừa nói xong, toàn trường cười vang không ngừng.

Sở Kiều nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cũng không hề tức giận. Một đám người ngay cả phác họa cũng không biết, có tư cách gì bình phẩm thiết kế của cô từ đầu đến cuối!

Vị giám khảo nọ cảm thấy lúng túng, lập tức chuyển đổi đề tài, nói: “Nhanh chóng đào thải loại thiết kế thấp kém, Quý thị không thể đem tiền lãng phí ở trên những người này!”

Vốn là lừa gạt ở đáy lòng cô kiêu không phát tiết, Tô Lê đứng lên, mắng: “Thúi lắm! Ai thấp kém chứ! Là ông có mắt không trông thì có!”

Dứt lời, cô nhặt một bình nước khoáng lên, ném thẳng vào người nọ.

Sở Kiều muốn đưa tay kéo cô, nhưng chậm một bước.

“A ——”

Mọi người xông xáo một mảnh, có người kêu bảo vệ đi lên.

Giám khảo chỉ về phía các cô, lớn tiếng quát: “Đem hai người kia cho đuổi khỏi đây cho tôi!”

Bảo vệ bước nhanh về phía trước, động tác không chút khách khí, không chút nề mặt.

“Đội đã nào...!”

Quyền Yến Thác lên tiếng cắt đứt, môi mím lại cười nói: “Đôi đũa với các cô gái xinh đẹp, động tác nên nhẹ nhàng một chút.”

Nghe được anh nói, những bảo vệ kia hiểu ý buông tay ra, dạt sang một bên.

“Quý tổng, “Quyền Yến Thác nghiêng người sang, hỏi thăm người đàn ông bên cạnh: “Quyền thị có thể có người đại diện dự thi không?”

Mặc dù loại chuyện như vậy khá phổ biến, nhưng một Quyền gia vẫn luôn luôn khiêm tốn, có khí phách hiêm có như thế này lại mang loại chuyện này ra nói ở đây.

Quý Tư Phạm khẽ mỉm cười, gật đầu lên tiếng, “Đương nhiên có.”

Mọi người đoán không ra tâm tư của anh, chỉ thấy Quyền Yến Thác gợn tay lên, nhẹ nhàng chỉ người đối diện, “Chính là cô ấy.”

Sắc mặt anh ung dung đi tới bên cạnh Sở Kiều, dắt tay cô, cùng cô rời khỏi đó.

Tất cả mọi người thấy một màn như vậy, sau tất cả mới hiểu được, rốt cuộc cũng hiểu rõ sự ảo diệu bên trong.

Sở Nhạc Viện cắn môi, nhú mày nhìn về phía Quý Tư Phạm ngồi ghế chủ vị, thấy anh đang dặn dò phụ tá điều gì, sắc mặt không nhìn ra điều khác thường nào. Cô ta thờ phào nhẹ nhõm, đem tầm mắt chuyển về bản thiết kế, đầy mắt và về mặt đầy sự lo lắng.

Mấy viên bảo an ban nay cũng rời đi nhanh chóng, có người còn bưng một ly cà phê đến cho Tô Lê, giọng điệu thay đổi hoàn toàn. Cô cúi đầu cười trộm, âm thầm tự mãn: hai cái phiếu bảo hiểm này đúng là có hiệu quả thật!

Sở Kiều rời đi, Tô Lê đón nhận những việc vặt phía sau. Cô kiên nhẫn ghi chép, tỉ mỉ xác nhận có bỏ sót chi tiết nào không.

Dắt tay cô ra khỏi Quý thị, Quyền Yến Thác đi tới mở cửa xe, “Lên xe.”

Giọng điệu của anh hàm chứa mệnh lệnh, Sở Kiều cũng có lời nói muốn hỏi, nhắc chân khó khăn ngồi lên.

Hummer màu đen bắt đầu lái đi, Sở Kiều cài chặt dây an toàn, không nhin được mở miệng: “Tại sao giúp tôi?”

“Không muốn hả?” Một tay Quyền Yến Thác cầm tay lái, chậm rãi hạ cửa sổ xe xuống, giọng ôn hòa nói: “Tôi muốn nói cho bọn họ biết, đánh chó phải biết ngó mặt chủ.”

Mày đẹp của Sở Kiều nhú chặt, cô cực kỳ chán ghét cách anh dùng từ ngữ.

Dường như người đàn ông này nhìn thấu cô đang không vui, trêu nói: “Yên tâm đi, không nói đến cô... cô cũng không phải là chó.”

Sở Kiều neho lại mắt, đôi mắt trong suốt hàm chứa tức giận. Cô cũng biết người đàn ông này không tốt bụng như vậy, chỉ giúp chút việc nhỏ lại luôn muốn chiếm hết cái lợi.

“Chúng ta đi đâu đây?” Cô thông minh chuyển đề tài, tránh để hai người lại đấu võ mồm.

Quyền Yến Thác liếc người bên cạnh, ánh mắt dần dần thâm thúy, môi mím khẽ cong, nói: “Trên danh nghĩa cô đang ở dưới vẫy cánh của tôi, dù gì cũng nên cho cô chút lợi ích đúng không?”

Trên danh nghĩa? Sở Kiều không thích cách nói như vậy của anh.

Quả nhiên có việc cầu người khác liền trở nên nhu thuận hẳn, Quyền Yến Thác thấy cô biết vâng lời, cũng thành thật trả lời: “Vị hôn thê của Cận Dương trở lại, Mê Sắc có tiệc.”

Đề tài có thể nói đột nhiên ngừng lại. Quyền Yến Thác tiện tay mở nhạc âm hưởng, tiếng nhạc lay động, hóa giải sự lúng túng tê ngắt giữa đôi bên.

Sở Kiều quay đầu, nhìn sắc trời ngoài cửa xe dần rơi tối lại, trong lòng có vạn điều muốn nói. Người đàn ông bên cạnh nguy hiểm cường thế, người thông minh biết phải nên cách xa, nhưng cô đã rơi vào tuyệt cảnh, cũng không biết chắc có thể toàn thân lui ra hay không!

Quà 8/3 hơi đơn sơ cho chị em! Chỉ thêm được có 1 chương hà. Mà em cố thử xem tôi có thêm được chương nào không. Chúc cả nhà Quốc tế Phụ nữ vui vẻ và hạnh phúc. Nhớ thanks vs share tặng em nha. Yêu nhiều

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Oan gia ngõ hẹp

Editor: Thu

Đi đến Mê Sắc, từ xa đã nghe thấy tiếng mọi người trong phòng rộn ràng. Chủ tiệc còn chưa tới, tiếng ồn ào đã càng ngày càng nhiều.

Lúc Sở Kiều đến, chỉ cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều lần lượt lướt qua người cô, nếu còn chưa hiểu được mọi chuyện thì cũng không cần phải hiểu lắm gì nữa. Cô cũng không để bụng, chỉ cho là Quyền Yến Thác đổi bạn gái làm mọi người hiểu kỳ.

Quyền Yến Thác ôm cô ngồi xuống, bốn phía lập tức có không ít người đổ xô lại, mang danh là đến mời rượu nhưng thật ra là đến để ngắm người đẹp.

Thật may là những người đó biết chừng mực, sau khi Quyền Yến Thác cạ ly với bọn họ, tất cả mọi người đều lần lượt tản đi, cũng không làm khó Sở Kiều.

“Không thích hả?” Cúi đầu liếc mắt nhìn người bên cạnh, Quyền Yến Thác hỏi khẽ.

Sở Kiều mím môi gật đầu một cái, không muốn giấu giếm. Nét mặt cô rõ ràng như vậy, người ngu cũng có thể hiểu.

Cổ ý bùng lên một ly nước uống đưa cho cô, đôi mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác hơi lộ vẻ ôn hòa, “Đi tìm nơi nào thanh tịnh ngồi chơi, ngoan ngoãn chờ tôi.”

Trong đồ uống có bỏ đá, Sở Kiều nhận lấy ly thủy tinh, một mảng lạnh lẽo giữa lòng bàn tay, lại không khỏi khiếp sợ trước những lời nhỏ nhẹ dịu dàng của anh. Người đàn ông này, lúc lạnh lúc nóng, cô làm thế nào cũng nhìn không thấu.

“Được.” Sở Kiều rừ mi, nhẹ nhàng đáp lời, bụng ly nước tìm được một xó xinh an tĩnh mới ngồi xuống.

Rất khó để hòa nhập vào một bầu không khí như vậy, Sở Kiều chỉ có thể lấy điện thoại di động ra, giết thời gian bằng biện pháp cũ.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, có mấy người đi tới. Sở Kiều nhú mày nhìn sang, người đẹp đi bên cạnh Lăng Cận Dương hẳn vị hôn thê của anh, con gái lớn nhà họ An.

Theo sau bọn họ cùng đi vào là một cô bé, bộ dáng thanh tú, tuổi có vẻ cũng không lớn. Hơn nữa một đôi mắt to ngập nước càng làm cho người ta nhớ kỹ cô.

Xưa nay cô không giỏi xã giao, cho nên cũng không biết mấy về các tin đồn giữa mấy danh gia vọng tộc này.

Hai mắt của Sở Kiều sáng rõ hẳn lên, không hiểu sao lại có chút hứng thú với cô bé kia. Chỉ là vẻ mặt cô bé lạnh nhạt, không thèm quan tâm đến một ai, đi thẳng vào, ngồi ở một bàn khác.

Bên cạnh có người nhỏ giọng trò chuyện, coi như Sở Kiều không có ý định hỏi thăm, cũng có thể nghe được những lời đó. Thì ra là cô ấy chính là em gái của Lăng Cận Dương, nói cho đúng là em gái kế, không có quan hệ máu mủ.

Trong đám người, tiếng ồn ào lại rộn lên lần nữa. Quyền Yến Thác bụng ly rượu lên sang ngồi cùng, khó có được cơ hội cười cười mắng mắng với mọi người, coi như hơi nể mặt bọn họ.

Tối nay, người thừa kế của cả ba gia tộc lớn ở Duệ Phong thị đều có mặt. Ba nhà họ Lăng, họ Quyền, họ An đều có quan hệ mật thiết với nhau.

Sở Kiều chưa bao giờ muốn đeo bám, đương nhiên sẽ không vào giúp vui. Cô nhìn người đối diện chằm chằm, không nhin được cất bước đi tới.

Trên ghế sa lon ở góc, ngón tay Đồng Niệm, đang chuyển động rất nhanh, đang cố hết sức, đột nhiên một giọng nói mang ý cười ác ý vang lên, “Em không còn thời gian nữa rồi.”

Cổ tay rung lên, trò chơi cũng không kịp tắt. Cô bé cau mày ngẩng đầu lên, lại thấy người trước mặt không trang điểm, mặc váy đen ngắn làm nổi bật da thịt trắng như tuyết của cô, vẻ đẹp tự nhiên.

“Tôi tên là Sở Kiều, em gọi là gì vậy?” Sở Kiều vươn tay ra, bày tỏ lòng hữu nghị trước. Cô kết bạn chỉ vì nhìn thuận mắt, không liên quan đến giàu

nghèo.

Lần đầu tiên Đồng Niệm nhìn thấy cô, mặc dù không biết cô, nhưng thấy được đôi mắt đen láy của cô, liền không kìm được vươn tay, đáp: “Đồng Niệm.”

Hai người cho nhau số điện thoại di động, thậm chí còn có cảm giác vui mừng hận không thể gặp nhau sớm hơn. Xem ra cô bé này không giỏi việc giao thiệp, nhưng mà sau khi nói chuyện phiếm rồi mới biết, lòng dạ cô bé này cũng không khó chung đụng.

Sở Kiều rất thích cô ấy, hiếm khi cô có loại cảm giác này.

Hai người đang tán gẫu say sưa, đột đến khi Sở Kiều cảm giác có người đến gần, thì đã bị người ta thuận thế ôm vào ngực, không thể động đậy.

“Nói cái gì đó?” Quyền Yến Thác đưa tay ôm người vào lòng, tư thái thân mật.

Mây đẹp của Sở Kiều nhúu chặt, chỉ cảm thấy bàn tay anh đặt ở bên hông nóng bỏng, xuyên qua vật liệu may mặc mỏng manh, khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Thấy tư thế thân mật này, Đồng Niệm mới ý thức bọn họ đang quen nhau, đôi mắt ướt nước lóe lên, đáy mắt xẹt qua ý cười.

Lát sau, Sở Kiều nói gì đó bên tai người đàn ông, nhưng không ngờ anh chợt cúi đầu, hôn môi cô một cái. Mặc dù cũng không có xâm nhập, lại làm cho cô phải đỏ mặt.

Hơn nữa ở trước mặt Đồng Niệm, cô cũng không muốn biểu hiện thân thiết quá mức với người đàn ông này, nụ cười có vẻ lúng túng.

Động tác của Quyền Yến Thác cũng không tác tiến thêm một bước, chỉ ôm Sở Kiều đứng lên, sau khi chào hỏi thì dẫn cô rời đi.

Ra đến trước cửa lớn, Sở Kiều bất giác quay đầu lại, tầm mắt lại trùng hợp đụng phải tầm mắt của Đồng Niệm, hai người nhìn nhau cười một tiếng, đáy mắt đều có hào quang sáng rọi.

Rời khỏi Mê Sắc, Quyền Yến Thác lái xe đưa Sở Kiều về nhà, đi một đường bình an vô sự.

Sau lần cãi vã đêm đó, mấy ngày liền Sở Kiều không ăn cơm ở nhà. Tối nay cô trở lại, hiếm khi lại gặp ba đang ở nhà.

Trên ghế sofa trong phòng khách, Sở Nhạc Viện đang loay hoay cho ba xem cái gì, thấy cô trở lại, hết sức thân thiết: “Chị, chị về rồi.”

Có lúc, Sở Kiều cũng một mối hận cô ta, phải giả bộ đến mức này thì có ý nghĩa gì sao?

Sở Hoành Sanh lấy kính lão xuống, giọng điệu coi như là bình tĩnh, “Thì Nhan cũng muốn tham gia tuyển chọn của Quý thị sao?”

Sở Kiều chậm rãi cúi đầu, mắt nhìn chằm chằm mũi chân, nói đúng sự thật: “Vâng”

“Giỏi lắm rồi, “ Sở Hoành Sanh thấp giọng cười, vẻ mặt nghiêm túc, “Lại còn biết cạnh tranh với nhà mình nữa cơ?”

“Ba, “ Sở Nhạc Viện kéo cánh tay ba mình, cười rất ngọt ngào, “Bản thiết kế của chị rất tuyệt, nhất định có thể có cơ hội.”

Nghe vậy, hai mắt của Sở Hoành Sanh yên lặng giật giật, nhúu mày nhìn về phía người đối diện, hỏi “Con thật lòng muốn tham gia sao?”

Sở Kiều nén lấy một hơi, gật đầu một cái để khẳng định. Đương nhiên là thật lòng, bằng không vì sao cô có thể không băn khoăn về việc người đứng ra tổ chức là Quý thị cơ chứ?

Sở Hoành Sanh không tiếp tục hỏi cái gì nữa, trầm giọng nói: “Nếu đã như vậy thì chuẩn bị mọi thứ cho thật cẩn thận, cạnh tranh công bằng!”

Nghe được lời ông nói, Sở Kiều khẽ kinh ngạc, rất nhanh cô đã lấy lại bình tĩnh, xoay người trở lại phòng ngủ.

Những năm này trong mắt ba, Sở Kiều chưa bao giờ nhận được bất cứ ánh mắt công nhận nào. Bất luận cô cố gắng cỡ nào, hình như cũng không có ai nhìn thấy, tiêu điểm mà bọn họ vẫn hằng quan tâm đều là cô con gái nhỏ khéo léo được lòng người!

Đúng, Sở Kiều thừa nhận, mình không phải là biết nghe lời. Ban đầu cô sửa lại nguyện vọng, không vào Sở thị, thì cũng sẽ không làm nũng dỗi dành hay kẻ cận hầu hạ dưới gối người khác.

Từ nhỏ cô đã lớn lên với bà ngoại, chỉ có mỗi chiều thứ bảy mới nhìn thấy ba, lại cũng chỉ ăn được một bữa cơm với ông, sau đó lại bắt đầu một tuần chờ đợi.

Chờ đợi là tất cả những gì cô có thể nhớ.

Không phải là cô không muốn làm nũng, chỉ là cô sợ nếu như cô làm nũng mà ba vẫn không thích cô, thì ngay cả lừa mình dối người cô cũng không làm nổi nữa!

Thành lập công ty, thực hiện mơ ước của mình là chuyện cô muốn làm nhất. Cô rất muốn thành công, đầy lòng mơ hồ ngóng trông, nếu như cô làm tốt, ba cũng có thể cười với cô một lần hay không?

Vì bản thiết kế cho trận chung kết, phần lớn thời gian của Sở Kiều dành hết ở công ty. Tô Lê và Chu Khả Nhi toàn lực phối hợp, giúp cô chuẩn bị sẵn sàng mọi việc.

Phòng công tác sáng đèn, chỉ còn lại một mình Sở Kiều, miệng cô ngâm viết chì, dựa vào bàn chỉnh sửa bản thiết kế. Có vài chi tiết nhỏ, cô chỉnh mấy lần mãi vẫn không vừa ý.

Tiếng chuông đột ngột vang lên, cô kẹp điện thoại di động bên tai, hàm hồ nói: “A lô?”

Bên đầu dây kia là tiếng đàn ông, anh đi khỏi thang máy nhìn quanh, mày kiếm nhủ chặt, “Ổ tầng 12 dây máy?”

Sở Kiều nghe rõ là giọng nói của anh, lòng tràn đầy kinh ngạc, trong nháy mắt cô ngó người ra, người đàn ông đầu dây bên kia đã không nhìn được.

“Dây nào?”

“Dây A.”

Khi anh đi vào, Sở Kiều đang dọn dẹp đồ trên bàn, vẻ mặt bình tĩnh, “Sao anh lại tới đây?”

Lướt mắt môi trường chung quanh, Quyền Yến Thác thẳng thắn ngồi xuống, môi mông khẽ nhếch: “Mời em ăn cơm.”

Đem giấy bút xếp gọn gàng hết, Sở Kiều bữu môi, cầm ví da lên, đi theo anh ra ngoài, không có từ chối.

Quyền Yến Thác lái xe tới đến một nhà hàng quen, mặc dù không tính là xa hoa, nhưng phải đặt trước, nếu không thì không thể ăn ở đây được.

Nhà hàng này trang trí cũng rất đặc sắc, Sở Kiều chăm chú ngắm, lại nghe người đàn ông bên cạnh cười nói: “Thật là trùng hợp.”

Quý Tư Thạm nghiêng người, cánh tay khoác lên hông của Sở Nhạc Viện, tư thế của hai người thân mật.

Sở Kiều thấy bọn họ, ánh mắt bỗng nhiên lạnh lẽo hẳn.

Người ta thường nói oan gia ngõ hẹp, Sở Kiều không thể không thừa nhận, lời này có mấy phần đạo lý.

Hôm nay em buồn nên không có tâm trạng edit. Mọi người thông cảm. Ngoài bộ này thì em đang edit nhóm bộ Hi doanh môn. Mong mọi người đón đọc và ủng hộ. Em cảm ơn. Chào mọi người

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hi vọng vụt tắt

Editor: Thu

Muốn ăn ở nhà hàng này thì phải đặt trước, tuy rằng Quý Tư Phạm cũng là khách quen, nhưng tối nay lại không có phòng trống.

Chủ nhà hàng là một ông cụ hơn sáu mươi tuổi, mặc quần áo thời Đường, bước tới, “Quyền thiếu, lão phu nhân không có tới sao?”

Quyền Yến Thác chau mày, thái độ thân thuộc, “Không có, hai ngày nay bà nội ăn chay.”

Ông chủ khẽ mỉm cười, dặn dò nhân viên phục vụ chuẩn bị phòng dự bị xong xuôi, đồng thời quay đầu nhìn về phía Quý Tư Phạm, “Quý thiếu, vì sao cậu tới mà không gọi điện báo trước?”

Về mặt của Quý Tư Phạm, hai mắt nội liễm thể hiện sự bình tĩnh, “Là quyết định tạm thời thôi.”

Ông chủ hơi khó xử, nhưng lại không dám tự tiện sắp xếp.

“Cùng nhau ăn thôi.” Quyền Yến Thác mở miệng, khóe miệng luôn lạnh giá nhiễm mấy phần ý cười. Anh kéo cổ tay, dẫn Sở Kiều đi vào trước.

Nếu anh đã mở miệng, đương nhiên ông chủ cũng không muốn đắc tội, sắp xếp người đi chuẩn bị.

“Đôi bụng rồi sao?” Quý Tư Phạm cúi đầu nhìn người trong ngực, giọng nói dịu dàng.

Sở Nhạc Viện gật đầu một cái, con ngươi đen nhánh lộ ra sự tò mò, “Nghe nói món ăn ở nhà hàng này ngon lắm.”

Quý Tư Phạm giơ tay lên xoa xoa đầu cô ta, cười không nói, cũng ôm cô ta đi vào phòng.

Đi một vòng, Sở Kiều phát hiện trang thiết bị nội thất ở nhà hàng khá đặc sắc và khác biệt, thiết kế cổ kính, thể hiện sự tinh xảo. Tấm bảng trước cửa phòng được viết bằng chữ triện, Đào Yêu.

Đẩy cửa phòng ra, Sở Kiều mới hiểu được ý nghĩa sâu xa của cái tên Đào Yêu. Tách biệt ở phần tường bên trái, lại trồng một cây đào, mà màu này vừa đúng mùa hoa, hoa đào có thể nở rộ thật đẹp đẽ.

Bàn vuông bằng gỗ lim đầy khí, mỗi bên đủ cho hai người ngồi. Quyền Yến Thác chọn ngồi phía bên phải, Sở Kiều cũng chọn ngồi cạnh anh, chỉ cần hơi ngẩng đầu, là có thể ngắm được hoa đào.

Cánh hoa phấn hồng, hương thơm thanh khiết mà mị hoặc, kỳ cảnh như vậy không khỏi khiến người ta thờ dãi cảm thán.

Lát sau, Quý Tư Phạm dẫn người đến ngồi ở phía đối diện, khách sáo nói: “Tối nay làm phiền rồi.”

“Không đâu, “đôi môi mỏng của Quyền Yến Thác mím nhẹ, liếc nhìn người bên cạnh, giọng nói dần đo thích đáng, “Hai người ăn cơm cũng cũng không sao cả.”

Nhân viên phục vụ đưa lên thực đơn, Quyền Yến Thác đẩy đi qua đối diện, ý bảo đối phương gọi thức ăn.

Quý Tư Phạm vội vàng khoát khoát tay, mặt đầy ý cười, “Tôi không am hiểu những cái này lắm.”

Quyền Yến Thác cũng lười gọi, trực tiếp ném cho nhân viên phục vụ, “Xem rồi chọn đi.”

Anh thường tới dùng cơm, nhân viên phục vụ cũng khá hiểu gu ăn uống của anh, rất nhanh đã gọi lên những món ăn thật ngon mắt.

Lúc trước mặc dù bị Quyền Yến Thác coi thường, nhưng Sở Nhạc Viện không hề để ý, cô ta hiểu rõ cách bắt chuyện với mọi người, nghiêm nhiên bayf ra bộ dáng chủ nhân.

So với một thực nữ danh môn như cô ta thì quả thật Sở Kiều có vẻ lạnh lùng.

Nói dễ nghe là bất khuất, thật ra là muốn nói cô có tính cách quái dị.

Nhưng trời sinh cô đã có tánh nết như vậy, không phải cố ý đi lấy lòng người nào, cũng không thèm khát ai đó đến lấy lòng mình.

Tay Sở Kiều nâng cầm, mắt chỉ nhìn chăm chăm hoa đào, cô nghĩ mãi vẫn không hiểu, vì sao mùa này còn có thể nở hoa?

Không bao lâu sai, các món ăn được dọn lên bàn, vừa ngon mắt lại rất thơm.

Sở Kiều nghe tên của những món ăn kia, khoe môi nhiễm mấy phần ý cười. Món ăn bày trước mặt cô gọi là quan quan sư sư (*). Tên của các món ăn nơi đây đều bắt nguồn từ Kinh Thi.

(*):hình như cái tên này đại loại nói về quan hệ vợ chồng ấy ạ, chim trống chim mái quấn quít bên nhau, sống chan hòa gắn bó, không chia xa hay cách lòng. Nhà mình có ai hiểu rõ về cái này thì cho em hay với ạ.

Có thể thấy được chủ nhân của món ăn yêu thích thơ ca đến nhường nào.

Măng tây nhỏ dài, bao bọc bởi những miếng thịt ca trắng như tuyết, trắng trắng xanh xanh, vui tai vui mắt. Sở Kiều cúi đầu cắn một miếng, nhai sau từ từ mới hiểu được ý nghĩa của tên món ăn, quả nhiên có cảm giác đặc biệt thú vị.

“Hình như em cảm thấy thức ăn rất ngon, “Quyền Yến Thác tỏ vẻ hứng thú quay đầu sang quan tâm hỏi, gương mặt tuấn tú đưa tới: “Cho tôi nếm thử một chút.”

Sở Kiều đưa tay lên gấp lên một miếng, đang định gấp vào bát của anh, nhưng cô tay lại bị anh níu lại, trực tiếp đưa vào trong miệng.

“Không tệ.” Quyền Yến Thác nếm thử, môi mỏng cong lên một đường cong mê người.

Động tác nhỏ của bọn họ giống như động tác của đôi tình nhân đang say đắm trong men tình yêu. Sở Nhạc Viện liếc mắt nhìn Quý Tư Phạm, mỉm cười gấp một miếng cá bỏ qua, “Chỉ, ăn nhiều một chút.”

Buông đôi đũa trong tay xuống, Sở Kiều uống một hớp trà, không còn chút tâm trạng ăn uống nào nữa.

Hai người đàn ông này thảnh thơi nói chuyện phiếm vài câu, đề tài cũng chỉ quanh quẩn ở chuyện đầu tư. Sở Nhạc Viện chu đáo chăm sóc Quý Tư

Phạm, quan tâm chăm sóc rất tỉ mỉ.

Sở Kiều không nói một lời, nét mặt cũng không có gì khác lạ

Dùng cơm tối xong, Quyền Yến Thác đi ra ngoài tỉnh tiền, Sở Nhạc Viện vào nhà vệ sinh, còn dư lại hai người chờ ở trong phòng.

Sở Kiều xách ví da, mắt nhìn chăm chăm mũi chân.

“Từ bỏ thi đấu đi.”

Giọng nói của người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu, Sở Kiều cười lạnh, ánh mắt sắc bén: “Anh không có tư cách nói những lời này.”

Quý Tư Phạm nhướn mày kiếm, cũng không chút bận tâm về giọng điệu này của cô, giọng nói đầy từ tính lộ ra thâm ý, “Em không thắng được đâu.”

Đúng lúc này người vào nhà vệ sinh trở ra, Sở Nhạc Viện kéo cánh tay của anh, cười nói: “Hai người đang nói chuyện phiếm hả?”

Quý Tư Phạm cười nhạt một tiếng, không hề trả lời.

Đi ra khỏi nhà hàng, Quyền Yến Thác chào hỏi đơn giản, rồi dẫn Sở Kiều rời đi.

Bên ngoài biệt thự, Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm bóng lưng cô xuống xe, hỏi “Có lòng tin sẽ thắng không?”

Sở Kiều gạt đầu một cái, vẻ mặt chứa đầy ý chí chiến đấu. Ngành học của Sở Nhạc Viện là quản lý, cái cô ta có thể dựa vào là phòng thiết kế của Sở thị, chỉ cần ba không giúp một tay, cô có lòng tin sẽ chiến thắng.

Chiếc xe màu đen rất nhanh biến mất không thấy gì nữa, Sở Kiều thu lại buồn bã dưới đáy lòng, xoay người về nhà.

Trở lại phòng ngủ, cô vẫn còn về những thiếu sót trong bản thiết kế, soạn không ít tạp chí thời trang ra xem, tìm kiếm linh cảm.

Có người gõ cửa phòng cô, sau đó cửa bị đẩy vào

Sở Nhạc Viện đứng tựa trước cửa, nhìn thấy những quyển tạp chí đang mở, không khỏi cười nói: “Cô cho rằng mình có thể thắng sao?”

Tối nay tâm tình không tệ, Sở Kiều không muốn quan tâm tới cô ta, tiếp tục tìm kiếm.

Đáp lại sự coi thường của cô, Sở Nhạc Viện đã tính trước, “Đi ngủ sớm một chút, chúc cô thật may mắn.”

Tối nay, Sở Kiều ngủ rất ngon, không bị bất cứ ai ảnh hưởng đến cảm xúc. Trận chung kết buổi sáng hôm đó, cô và Tô Lê đi tới Quý thị.

Ở phòng hội nghị tầng chót, tất cả giám khảo ngồi nghiêm chỉnh. Thi Nhan trình bày thứ hai, Sở Kiều không nhận được khăn trương.

Bản thiết kế của cô là bộ sưu tập trang phục mùa thu. Là sự pha trộn giữa hai màu xanh trắng, đường nét hoàn mỹ, cổ tay thiết kế thêu hoa sơn chi rất bắt mắt.

Khoảnh khắc đèn máy chiếu mờ lên, đôi mắt thâm thúy của Quý Tư Phạm thoáng qua thứ gì đó, môi mím chặt, vẻ mặt bình tĩnh trở lại.

Bản thiết kế này Sở Kiều đã bỏ công sức cả đêm, ngay cả Tô Lê cũng nhìn thấy lần đầu. Cô tán dương nở nụ cười, cảm thấy vô cùng bình tĩnh, vô cùng chắc chắn.

Sở Kiều đi xuống đài, ngồi ở ghế quan sát. Toàn thân thả lỏng, mệt mỏi suốt mấy ngày liên tiếp của cô như vơi hết đi giữa những tràng pháo tay tán thưởng.

Tuy rằng không hiểu về thời trang, nhưng Quyền Yến Thác phải thừa nhận, Sở Kiều có con mắt phối màu cực kỳ tốt.

Bên cuối cùng thi thố là Sở thị, người đại diện trình bày là Sở Nhạc Viện.

Vậy mà, khi đèn màn chiếu sáng lên, lại hung hăng đánh nát hi vọng của Sở Kiều.

Nhà thiết kế số một số hai thế giới Mike mà cô đã từng có dịp gặp mặt một lần. Cũng là người mà Sở Hoàn Sanh tôn biết bao tiền của thậm chí hứa cả chức vụ tổng quản lý phòng thiết kế mới mời được, hàng năm thiết kế cho Sở thị đúng một bản thiết kế.

Thiết kế này có màu sắc và kiểu dáng đặc biệt, đúng là phong cách thiết kế của Mike, trong sự phô trương lại có sự quyến rũ.

Sở Kiều bình tĩnh nhìn phía trước, bên tai vang lên những lời đêm đó ba đã nói: Nếu đã vậy, thì hãy cạnh tranh công bằng.

Chẳng lẽ, đây chính là cạnh tranh công bằng mà ba đã nói hay sao?!

Hết ngày 10/3 vẫn thiếu cả nhà 1 chương. Buồn dễ sợ. Tuy nhiên hôm nay em muốn nói đến cha của SK, ông này làm em liên tưởng đến cha của CLS bên Đoạt hôn 101 lần (em có edit bên đó). Tự nhiên em cảm thấy 2 người cha cứ như 2 thái cực vậy đó ạ. Sẵn tiện PR cho Đoạt hôn 101 lần đến những ai chưa đọc và bộ Hi doanh môn (bộ này mai em đăng

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tình thân tổn thương lòng người

Editor: Thư

Kết quả tranh tài không bất ngờ chút nào, quán quân đương nhiên là Sở thị.

Giữa những tràng vỗ tay nhiệt liệt, Sở Nhạc Viện ứng đối khéo léo, vui vẻ đáp tạ, biểu hiện tự nhiên hào phóng. Đúng đáng về một thiên kim tiểu thư của hào môn họ Sở, nhưng không ai nghĩ đến, Sở thị còn có một cô con gái khác.

Sở Kiều đứng tại chỗ, mắt thấy Sở Nhạc Viện mỉm cười đi tới, nói: “Chị, sau khi ba biết, nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Trên gương mặt đó chứa đựng nụ cười giống như khi còn bé cô ta cũng đứng khoe khoang trước mặt mình, tay trái nắm tay ba, tay phải nắm tay mẹ, ở bên cạnh họ chơi đùa, một nhà ba người cùng đến khu vui chơi.

Sở Kiều mỉm cười, hai tay xuôi bên người nắm chặt. Gương mặt như thế này đã từng quanh quẩn trong giấc mộng của cô suốt bao năm, hết lần này đến lần khác cô thầm hy vọng, cũng lần lượt bị dập tắt.

Mắt thay sắc mặt Sở Kiều không đúng, Tô Lê sợ cô hành sự lỗ mẫn, vội vàng đi tới giữa hai người, cười qua loa lấy lệ, “Nhạc Viện, chúc mừng cô.”

“Cám ơn.” Sở Nhạc Viện lạnh nhạt lên tiếng, không có thêm cảm xúc nào khác.

Người chúc mừng phía trước không ít, Sở Nhạc Viện nhanh chóng bị mọi người vây quanh, nghiêm nhiên trở thành tâm điểm của toàn hội trường.

“Kiều Kiều?” Tô Lê lo lắng cho Sở Kiều, đưa tay ôm cô vào lòng.

Sở Kiều lắc đầu một cái, trong đôi mắt đen nhánh không nhìn ra chút cảm xúc gì, “Mình không sao.”

Cô cúi đầu thu dọn đồ đạc, không hề nhìn gì nhiều nữa.

Người ở chỗ này rất đông, Sở Nhạc Viện không thể thân mật quá mức với anh ta, chỉ có thể nở một nụ cười rạng rỡ với anh ta, hai người nhìn nhau cười, nụ cười này bao hàm biết bao ý nghĩ.

Sảnh tuyên bố kết quả của Quý thị được mở ra để quán quân và phóng viên có thể trao đổi với nhau, đồng thời cũng dễ dàng tuyên truyền. Sóng người từ từ vãn bớt, xung quanh an tĩnh lại.

Quyền Yến Thác đứng dậy đi tới, Tô Lê mắt tinh thấy, cầm lên đồ đi ra ngoài chờ.

“Bàn về thủ đoạn, cô không qua được em gái mình!” Người đàn ông tựa trước bàn, gò má lạnh lùng chứa đựng ý cười.

Hai chân Sở Kiều ê ẩm, kéo qua ghế ngồi xuống, “Cảm ơn sự đánh giá của anh.”

Quyền Yến Thác thấp giọng cười một tiếng, khoanh tay trước ngực, đôi mắt nội liễm yên lặng như biển, “Nhưng tôi đã làm gì đâu.”

Nói không hết câu, nhưng Sở Kiều nghe được sự châm chọc trong lời nói của anh, trong lòng lại càng tức giận hơn nữa. Anh chưa hề làm gì, lại giống như vương giả, đứng trên cao nhìn xuống xem cô làm trò cười, hoàn toàn khoanh tay đứng nhìn!

Đáng hận!

Sắc mặt của cô vẫn còn coi như bình tĩnh, Quyền Yến Thác không nhìn thấu được bao nhiêu cảm xúc, đôi môi mỏng của anh khẽ mỉm, cúi người áp tới: “Biết vì sao thua sao?”

Ngẩng đầu lên, giữa mày Sở Kiều lướt qua một tia khác thường, mở mắt.

Ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác nhẹ giơ lên, chạm lên cánh môi mềm mại của cô, nói: “Đóng cái này thật chặt, còn có người đàn ông nào thích cô đây?”

Chặn bàn tay đang vuốt ve môi của anh lại, Sở Kiều giận tái mặt, chất vấn: “Nếu như tôi van anh, anh có thể để cho tôi thắng sao?”

Quyền Yên Thác thu đầu ngón tay lại, ý cười ở khóe miệng biến mất, phun ra mấy câu lạnh như băng, “Không thể! Còn chưa kiểm hàng đã phải trả tiền, không có vụ mua bán nào như vậy!”

Đáy mắt Sở Kiều thay đổi, sắc mặt đại biến cũng vì lời nói của anh.

Bóng lưng cao lớn kiên cường của người đàn ông đi xa, Sở Kiều lạnh lùng nâng khóe môi, ánh mắt bình tĩnh. Mua bán? Cái ví dụ này thật tốt!

Buổi tối về đến nhà, Sở Kiều đã ăn cơm bên ngoài trước. Trong nhà rất an tĩnh, cô thay dép xong, đi tới sofa ngồi xuống.

Hồi lâu sau, Giang Tuyết Nhân mặc đồ ngủ đi xuống tới, nói: “Kiều Kiều, sao còn không ngủ nữa?”

Quét mắt nhìn đồng hồ trong phòng khách, Sở Kiều cup mắt, hỏi bà: “Mấy giờ ba tôi mới về?”

“Vừa mới điện thoại, nói tối nay sẽ về.” Thấy hình như vẻ mặt cô không tốt lắm, Giang Tuyết Nhân cũng không nhiều lời, trước khi lên lầu còn dặn dò người giúp việc không cần chờ của Sở Nhạc Viện, cô ta sẽ ăn mừng cả đêm!

Trong nhà này, không ai sẽ nhớ kỹ hôm nay là ngày mấy. Trước kia có bà ngoại cùng với nàng, bà ngoại sau khi qua đời chính nàng cùng với mình, nhưng tối nay, nàng rất muốn bên cạnh có người.

Chuông mười hai giờ đã điểm, sự chờ đợi trong mắt Sở Kiều dần dần biến mất, nhưng cô vẫn cố chấp chờ đợi.

Chờ đến lúc trời vừa rạng sáng, mới nghe thấy tiếng ô tô chạy vào sân. Sở Hoành Sanh đi tới, không hề nhìn thấy có người ngồi trên xô pha, đi thẳng lên lầu.

“Ba ——”

Nghe tiếng gọi, Sở Hoành Sanh quay đầu lại, nhìn thấy nàng, không khỏi kinh ngạc, “Trẻ như thế sao còn chưa ngủ?”

Mày đẹp của Sở Kiều nhú chặt, nhìn thẳng vào mắt ba mình, hỏi “Ba có biết, hôm nay là ngày gì không?”

Sở Hoành Sanh ngồi đối diện cô, sắc mặt hơi có mệt mỏi, hình như đang cố gắng nhớ lại nhưng cuối cùng vẫn không nhớ ra chút gì.

“Ngày giỗ của mẹ, “ Sở Kiều trầm giọng mở miệng, nụ cười lạnh tanh, âm điệu dần tăng cao, “Là ngày giỗ của mẹ tôi!”

Sắc mặt ba trở nên khác thường trong chớp lát nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Sở Hoành Sanh nói cổ áo, cố gắng giải thích: “Tối nay ba có rất nhiều chuyện, bận rộn nên quên mất.”

Bận rộn?

Sở Kiều không tiếng động cười khế, lời nói sắc bén: “Bận rộn chúc mừng con gái ba? Chúc mừng cô ta lại lập công to cho Sở thị?!”

Sở Hoành Sanh thở dài, mày kiếm nhú chặt: “Chẳng lẽ Sở thị thắng, con vẫn cứ có thái độ như vậy sao?”

Nhớ tới lời đêm đó ông đã nói, Sở Kiều chỉ cảm thấy buồn cười, trái tim quặn thắt lại: “Nếu như ba muốn Sở thị thắng, trực tiếp nói cho con biết là được rồi, con sẽ rút lui, tại sao phải làm khó con như vậy?”

“Thế giới bên ngoài chính là như vậy, “ Sở Hoành Sanh giận tái mặt, vẻ mặt u ám, “Con cho rằng thành công dễ dàng như vậy sao?”

Sở Kiều lắc đầu một cái, cảm thấy tất cả đều thật đáng cười. Bên ngoài xôn xao đương nhiên là không dễ dàng rồi, nhưng vẫn tốt hơn là bị người thân đâm sau lưng!

Không hài lòng, Sở Kiều không muốn nói thêm, cô cầm túi xách đứng dậy, sai bước trở lại phòng ngủ.

Trong phòng khách, tiếng chuông đồng hồ lại vang lên lần nữa. Sở Hoành Sanh kinh ngạc nhìn chăm chăm về phía trước, trong đôi mắt sắc bén dần dần nổi lên sự lo lắng.

Sáng sớm hôm sau, Sở Kiều nhìn thấy cha, từ sắc mặt của ông không thấy được chút cảm xúc áy náy nào giống như căn bản cuộc cãi vã hôm qua vốn không hề xảy ra, tất cả đều chỉ là cảm giác của một mình cô.

Vừa ra đến trước cửa, Sở Hoành Sanh nói cho cô biết, tối nay hẹn gặp Quyền gia ăn cơm. Người lớn hai bên gặp mặt, muốn cô giữ vững phong phạm thực nữ, ngàn vạn không được sơ xuất.

Đi tới phòng làm việc, tâm tình Sở Kiều âm trầm, cơ hồ không nói chuyện. Đại khái Tô Lê cũng đoán được duyên cớ, khó tránh khỏi đau lòng.

Có lẽ trong mắt người ngoài cô là thiên kim hào môn, nhưng có mấy ai biết rằng, mỗi Chủ nhật hằng tuần cô đều chạy đến công viên vui chơi, chỉ nhìn những gia đình ba người thân thiết cùng nhau thì cô có thể ngồi như thế cả ngày.

Tan việc, Sở Kiều đúng hạn đi tới khách sạn, vừa đi vào đại sảnh, đã thấy được người đàn ông nào đó ngồi trên sofa, hình như đang đợi cô.

“Thật chậm!” Quyền Yến Thác không nhịn được đứng lên, liếc mắt nhìn quần áo cô mặc trên người nhưng lại không nói thêm cái gì nữa.

Anh thân nhiên dắt tay Sở Kiều, ôm cô đi vào bên trong.

Sở Kiều không có rút tay về, mặc cho anh nắm. Nếu đã là gặp người lớn thì động tác nên thân thiết một chút. Khóe miệng cô lướt qua ý cười nhợt nhạt, xem ra, tối nay nhất định phải biểu hiện tốt một chút!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Muốn kết hôn giả

Edit: Ngọc Diễm Hephc

Quyền phu nhân đứng ra sắp xếp dạ tiệc, khí thế tất nhiên không cần phải nói. Phòng ốc xa hoa bậc nhất, đập vào mắt là màu vàng kim, cao quý sang trọng, phù hợp với địa vị nhà họ Quyền, chẳng qua làm mọi người hoa mắt, khó mà thân cận.

Ở thành phố Duật Phong, người nhà họ Quyền xem như là danh môn vọng tộc. Trước đây, Lão Thái Gia nhà họ Quyền khi còn sống, cũng là đại nhân vật nổi danh nhất phương.

Các trưởng bối tới trước, Sở Nhạc Viện cùng với cha mẹ ngồi xuống, bộ dáng khéo léo động lòng người rất là vui vẻ.

“Nhạc Viện càng ngày càng xinh đẹp.” Đôi mắt mang ý cười của Phạm Bồi Nghi, dịu dàng khen ngợi.

Sở Nhạc Viện đứng dậy rót trà xong, khẽ đẩy mặt bàn xoay tròn, rất là lễ phép nói: “Bác trai bác gái, mời dùng trà.”

Cửa phòng đúng lúc mở ra, Quyền Yến Thác dẫn người đi vào, Phạm Bồi Nghi nhìn thấy con trai, khóe miệng khẽ cười: “Các con đã tới.”

Sở Kiều lễ phép chào hỏi, cũng không có ngồi vào bên cạnh ba mẹ, mà là ngồi sát bên Quyền Yến Thác.

Sắc mặt Sở Hoành Sanh càng thay đổi, ngại vì mọi người đang ở đây, cũng không nhiều lời.

Lần đầu tiên nhìn thấy Quyền Chính Nham, Sở Kiều không khỏi ngạc nhiên. Vốn tưởng rằng ba mình đã coi là nghiêm túc, không ngờ rằng ông càng thêm không câu nệ nói cười, mặt mày đều lộ ra một cổ lạnh lùng.

Len lén liếc nhìn Quyền Yến Thác, khuôn mặt anh hơn phân nửa kiên định rất giống cha, nhưng mà cũng mang theo vài phần dịu dàng của mẹ.

Cô từng nghe người ta nói qua, Quyền Chính Nham trước kia là một Quan Ngoại Giao xuất sắc, sau này cũng không biết bởi vì chuyện gì, ông từ bỏ chính trị theo đuổi thương trường, nắm giữ tập đoàn Quyền thị đến nay.

Trong lòng Sở Kiều có chút tò mò, ông lãnh khốc nghiêm túc và gia trưởng như vậy, đối xử như thế nào với con trai?

Trên bàn ăn, Sở Nhạc Viện ân cần chăm sóc, giống như cô ta mới là nhân vật chính của bữa tiệc tối nay, bận bịu gấp thức ăn cho các trưởng bối.

Phạm Bồi Nghi về mặt ôn hòa, nhìn Sở Nhạc Viện, khách khí nói: “Nhạc Viện đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, hai anh chị thật có phúc.”

Nghe vậy, Giang Tuyết Nhân cười một tiếng thật thấp, ánh mắt chứa sự cung chiêu, “Đúng vậy, Nhạc Viện từ nhỏ đã rất nghe lời, cũng biết hiếu thuận.”

Nghe được mẹ khen ngợi, Sở Nhạc Viện làm nũng tựa như trốn vào trong lòng bà, làm một bộ dáng cô gái nhỏ.

Động tác của cô, chọc cười mọi người. Phạm Bồi Nghi để đứa xuống, lời nói đang lúc quở trách đều là con trai nhà mình thiếu sót, thể hiện rõ sự hiền lành mẫu mực của người mẹ.

Quyền Chính Nham quét mắt đối diện con trai, thấy anh hơi cúi đầu, nét mặt gì cũng không có, ánh mắt lập tức thâm thúy mấy phần.

Người ta ý đồ rõ ràng, đầu tiên là hạ thấp tư thái. Sở Hoành Sanh hiểu ngầm trong lòng, nhìn con gái lớn, trầm giọng nói: “Con gái lớn của tôi, lúc nhỏ

dạy dỗ không tốt, khiến cho tôi không khỏi lo lắng.”

Dạy dỗ không tốt?

Sở Kiều thiếu chút nữa cười ra tiếng, bọn họ thật cũng không ngại nói? Cô thi tốt nghiệp trung học bao nhiêu điểm, thích cái gì ghét cái gì, mong ước trong ngày sinh nhật là cái gì, ông đều không biết? Một tuần lễ thấy mặt ông một lần, không nói chuyện được mười câu, có thể dạy dỗ cái gì?!

Lời này cô nghe như không có cảm giác rồi, trên người cô có bao nhiêu điểm, ba nhìn cũng không thấy được, mà cũng không muốn nhìn!

Sở Kiều căn bản không phản ứng đến ông, cứ thế ăn những món ăn trên bàn.

Nhìn thấy biểu hiện lạnh nhạt của cô, Phạm Bồi Nghi nhàn nhạt nhếch môi, đáy mắt thoáng qua một chút ý cười.

Ban đầu phản đông số người lựa chọn, Phạm Bồi Nghi chỉ nhìn trúng Sở Kiều, hao hết tâm tư nói với mẹ chồng đi thuyết phục con trai xem mắt, chẳng coi trọng xuất thân của cô đơn giản. Về phần cô ở Sở gia có được cưng chiều hay không, cũng không quan trọng, chỉ cần sau này cô biết nghe lời, điều này mới quan trọng nhất!

“Chị, chị ăn nhiều một chút!” Sở Nhạc Viên đứng dậy gấp thức ăn cho cô, ánh mắt dịu dàng.

Trước mọi người, cô ta luôn là bày ra một bộ dáng chị em thân thiết.

Sở Kiều hiếm thấy cô ta đối với cô lộ ra khuôn mặt tươi cười, hiển nhiên làm cho cô giật mình, vẻ mặt cứng đờ.

Giả bộ thôi, ai không biết? Sở Kiều gấp món ăn trong đĩa, nhai kỹ nuốt chậm, một chút cũng không ảnh hưởng đến việc ăn.

Quyền Yến Thác một tay khoác lên trên ghế dựa của cô, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, hai mắt thâm thúy mơ hồ thoáng qua cái gì.

Hai vị trưởng bối nói chuyện hợp ý, đều là chuyện của đàn ông ở trên thương trường, phụ nữ không có hứng thú gì. Ngược lại Quyền Yến Thác, biểu hiện vô cùng im lặng, cũng không nói chen vào, lười biếng ngồi ở ghế dựa.

Trong bữa tiệc, Phạm Bồi Nghi mấy lần nhìn về phía con trai, thấy sắc mặt anh bình tĩnh, bà cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ đứa con này, nửa đường quấy rối! Thình thoảng ánh mắt anh ôn hòa nhìn Sở Kiều, làm cho bà có chút mừng rỡ!

Hiếm thấy con trai không có ý kiến, Phạm Bồi Nghi thật vui mừng, có thâm ý khác mờ mờ: “Nếu hai đứa con này chung sống được, bằng không chúng ta trước tiên xác định ngày cưới đi?”

Sở Hoành Sanh nhìn xem vợ bên cạnh, cùng bà trao đổi ánh mắt với nhau.

Thảo luận chuyện hôn sự, ba không trực tiếp mở miệng, đều là mẹ kể ra mặt chu toàn. Giang Tuyết Nhân quay đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Sở Kiều, cười nói: “Kiều Kiều cũng nói chung sống không tệ, có phải hay không chờ thời tiết mát mẻ một chút thỏa thuận ngày?”

Nghe vậy, Phạm Bồi Nghi hiểu rõ gật đầu một cái. Con gái ai cũng thích xinh đẹp, trời nóng cử hành lễ đính hôn, quả thật tương đối khó chịu, bà cũng có con gái, có thể hiểu được loại tâm tình này.

Bên này trò chuyện với nhau thật vui, bên kia Sở Kiều ngồi dậy, môi đỏ mọng dần giờ lên.

Quyền Yến Thác rõ ràng nhận thấy được cảm xúc của cô thay đổi, hơn nữa nhìn đến nụ cười sau khóe miệng cô. Mặt anh không biến sắc, nửa người trên dựa vào thành ghế, hai mắt giống như Hắc Diệu Thạch rạng rỡ phát sáng.

“Con muốn kết hôn già.” Giọng nói Sở Kiều không cao không thấp, vừa vận truyền tới lỗ tai của mỗi người. Nếu muốn mất thể diện, vậy thì mọi người cùng nhau mất đi!

Không khí thoáng chốc yên lặng, sắc mặt các trưởng bối của giống như đang biến hóa, Sở Nhạc Viên cũng không nghĩ tới cô dám nói ra lời nói này.

Sở Hoành Sanh trầm mặt, nhỏ giọng nói: “Nói bậy bạ gì đó?”

Nhếch môi cười cười, hai bên mặt của Sở Kiều nhàn nhạt lúm đồng tiền như ẩn như hiện, cô ngẩng đầu lên, gần từng chữ: “Ba, ba không phải không biết cái gì là kết hôn già sao? Con cảm thấy rất tốt đấy!”

Sở Hoành Sanh nhìn cô chăm chăm, sắc mặt tái xanh, gân xanh trên trán nổi lên, “Con cảm miệng lại cho ba!”

Quyền Yến Thác liếc nhìn mẹ, thấy sắc mặt bà khó coi, hài lòng khi nhìn khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng dần xuống. Anh cầm chung trà lên khẽ nhấp một ngụm nhỏ, môi mông nâng lên đường cong đẹp mắt.

Sớm biết tiềm lực của cô rất kích thích, quả nhiên là không nhìn lầm!

Vốn bữa tiệc tốt đẹp, cuối cùng kết thúc trong phiên muộn. Rời khỏi khách sạn, tinh thần Sở Kiều sáng khoái nhìn chăm chăm người đàn ông, lạnh lùng ném cho anh một câu nói: tôi không phải là vì anh!

Đáy mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác hiện lên ý cười, mặc dù cô nhìn thông suốt, lại không thể đấu tranh, mùi vị bị người ta nắm chặt nhược điểm, không phải là dễ chịu.

Về đến nhà, Sở Hoành Sanh lập tức bộc phát, lớn tiếng quát: “Sở Kiều, con có cảm thấy xấu hổ với lòng hay không, một cô gái nói ra câu nói như vậy, nhà họ Sở cũng bị con làm mất hết mặt mũi!”

“Cảm thấy xấu hổ?” sắc mặt Sở Kiều như thường, không sợ chút nào, “Lòng xấu hổ trị giá bao nhiêu tiền? Nếu như mà con có, ba còn để cho con cùng nhà họ Quyền xem mắt sao?”

“Con.....” Sở Hoành Sanh cứng đờ, bị cô làm cho nghẹn nói không ra lời.

Nhìn thấy ba và con gái lại muốn khai chiến, Giang Tuyết Nhân đã chạy lại khuyên, “Hoành Sanh, Kiều Kiều còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

“Còn nhỏ?” Mày kiếm Sở Hoành Sanh nhú chặt, vẻ mặt thất vọng, “Mấy năm nay bà gặp phải bao nhiêu chuyện, thật muốn tức chết tôi!”

Nói không được chồng, Giang Tuyết Nhân quay đầu lại nhờ giúp đỡ của con gái, hô: “Con gái à, dẫn chị con lên lầu đi.”

Sở Nhạc Viện để ví da trên sofa, cũng không nhúc nhích.

Những lời nói còn lại, không nghe cũng được. Sở Kiều bỗng nhiên xoay người, trở lại phòng ngủ.

“Hoành Sanh, cẩn thận huyết áp cao, đừng tức giận với con gái.....”

Giang Tuyết Nhân khuyên giải nói, diu chồng trở về phòng, quay đầu liếc mắt nhìn con gái một cái.

Thấy ánh mắt của mẹ, Sở Nhạc Viện mím môi đuổi theo, cũng đi an ủi ba.

Một đêm này, Sở Kiều thế nhưng không có nằm mơ. Cô rửa mặt xong xuống lầu, chuẩn bị tốt tinh thần lần nữa bị trách mắng.

Trong phòng ăn, chân mày bà nhú chặt, không cho cô sắc mặt tốt, còn chưa kịp mở miệng, lại có người trước một bước đến thăm.

“Sở tiểu thư, “Người đàn ông mặc tây trang màu đen, thái độ cung kính, nói: “Lão phu nhân kêu tôi tới đón cô đến nhà chính.”

Sở Kiều thăm giật mình, chỉ là Lão phu nhân nhà họ Quyền. Mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng bên ngoài lời đồn đãi không ít, cô nhăn mày lại, nghĩ thăm không phải mình rước họa vào thân chứ?

HẾT

LẦN ĐẦU EDIT CÒN THIẾU SÓT

MONG MỌI NGƯỜI BỎ QUA

HY VỌNG MỌI NGƯỜI ỦNG HỘ TRUYỆN THỰC HOAN GIÁ YÊU

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đâm lao phải theo lao

Một chiếc xe màu đen chạy một mình giữa đại lộ thênh thang. Hai hàng gỗ đồng nước Pháp thẳng tắp bên đường, gió nhẹ lướt qua, lá cây vang lên xào xạc.

Sở Kiều ngồi ở ghế sau, không khỏi len lén nhìn quanh. Con đường này cô chưa từng được đi qua, bình thường cũng coi như là cấm đường, không có giấy thông hành thì không có thể đi vào, chứ đừng nói là nhìn ngó xung quanh.

Không gian trước mắt ngày càng rộng mở, tường bao bọc bên ngoài quanh co mà rộng lớn đầy khí thế. Lúc xe hơi đen chạy qua cổng, cô thấy rõ có người đứng gác.

Sở Kiều chưa từng tới nơi như thế này, chỉ từng thấy qua TV. May là cô có chuẩn bị tinh thần trước, mấy ngày trước có nghe ba kể, lúc ông cụ họ Quyền còn trẻ đã từng cầm súng lãnh binh, chiến công nổi bật.

Đến trước một biệt thự thanh tịnh, tài xế dừng xe, mở cửa, cung kính mời: “Cô Sở, mời xuống xe.”

Sở Kiều xách ví da ra ngoài, theo người nọ đi vào biệt thự.

Cảm giác đầu tiên khi cô đến đây là một nơi cổ kính thú vị, trong thanh lịch có trang nghiêm.

Trên sô pha trong phòng kha, có một bà cụ ngồi thẳng lưng ngay ngắn, tóc hoa râm sáng bóng, cặp mắt nội liễm rạng rỡ lấp lánh, đáy mắt thâm thúy đầy mắt dường như muốn hút người ta vào đấy.

Sở Kiều tự nhận chưa từng sợ ai, hôm nay cô đứng trước mặt bà cụ lại không kim được đứng thẳng người, cúi thấp đầu, toàn thân rung mình một cái!

Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, người đàn ông đang đi xuống mặc bộ đồ trắng toàn thân thường mặc ở nhà, hiển nhiên là mới vừa tỉnh ngủ, vừa co duỗi cơ thể vừa đi xuống, tư thái lười biếng.

“Chào buổi sáng!” Mí mắt anh cũng không nhắc lên, quen miệng chào hỏi.

Khỏe mắt Quyền Yến Thác liếc qua liếc lại thấy bóng người bên cạnh, sai bước đi tới, sắc mặt khẽ biến, “Bà nội, vì sao cô ấy lại tới đây?”

“Cô chính là Sở Kiều sao?”

Rốt cuộc cụ bà cũng lên tiếng, mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, không thèm liếc đến cháu trai.

Sở Kiều lạnh cả người, nhắm mắt trả lời: “Đúng.”

Tay chân cô luống cuống đứng nơi đó, len lén liếc qua Quyền Yến Thác, trong đôi mắt kia tràn đầy chất vấn.

Quyền Yến Thác cũng lấy làm kinh hãi, anh vô tội nhún nhún vai, tỏ ý rất rõ ràng, chuyện này không có quan hệ gì với anh.

Người đàn ông này, rõ ràng là trốn tránh trách nhiệm mà.

Trong lòng Sở Kiều chứa tức giận, nhưng lại không phát tiết ra được. Cô mím môi, dần lấy lại bình tĩnh giữa bầu không khí vô cùng áp bức này. Dù sao cô cũng không làm điều gì trái lương tâm, sợ cái gì chứ?

Mặc dù cố động viên mình lần nữa nhưng khí thế kia của bà cụ quá mạnh mẽ, Sở Kiều vẫn có cảm giác khó chịu, đầu cũng cúi đến mức ê ẩm.

Ngồi trên sô pha, Quyền Yến Thác không dám nói chen vào, âm thầm suy đoán ý định của bà nội nhà mình. Anh nhẹ nhàng ho khan, không để lại dấu vết nháy mắt với Sở Kiều.

Thật may là coi như Sở Kiều cũng thông minh, hiểu ngầm trong lòng.

“Bà nội.” Giọng nói của cô không lớn, nhưng lỗ tai bà cụ không điếc nên nghe được rất rõ.

“Chuẩn bị điểm tâm.”

Trong lúc bất chợt, cụ bà đổi giọng, đứng dậy đi tới phòng ăn.

Quyền Yến Thác thấp giọng cười một tiếng, cũng đứng lên theo, kéo Sở Kiều đang ngăn người ở một bên, thì thầm vào tai cô: “Lời chó nên nói thì đừng nói!”

Một lời này nói ra nghe cực kỳ không lọt tai, Sở Kiều trừng mắt liếc anh một cái, đôi mày thanh tú nhíu chặt. Cái gì gọi là lời chó nên nói thì đừng nói, rõ ràng là cô không nên tới đây.

Ngồi trước bàn ăn bằng gỗ lim màu vàng, cụ bà ngồi nghiêm chỉnh, trước mặt là một bộ chén sứ thanh hoa của trấn Cảnh Đức, nền trắng hoa xanh, họa tiết tuyệt đẹp.

Cháo ngũ cốc cái thứ nóng hổi, phối hợp với bánh bao hấp, bánh tiêu nhà làm làm người ta thêm cực kỳ.

Không thể không thừa nhận, hương vị của bữa ăn sáng này Sở Kiều thích vô cùng. Trong chén các loại ngũ cốc, nấu đến chín mềm đặc sánh, vừa nhìn đã biết là độ lửa mười phần chuẩn xác, nuôi người nuôi dạ dày (*).

(*): đoạn này đại loại là thức ăn nấu vừa chín tới, chế độ lửa rất tốt, câu cuối thì em không hiểu nghĩa. Nhà mình ai biết thì báo em với ạ

Nhìn những thức ăn kia, Sở Kiều có cảm giác đói bụng có điều kiện, cô mím môi, đang rối rắm có nên ăn hay không.

“Còn chờ ta dứt cô ăn sao?” Cụ bà đối diện liếc cô một cái, vẻ mặt lăm lệt.

Sở Kiều bấu môi, ngoan ngoãn cầm muống lên húp cháo, thật lòng rụt rè. Từ nhỏ bà ngoại vô cùng từ ái với cô, chưa từng tỏ chút thái độ nào với cô, mà bà nội ruột của cô lại mất sớm, căn bản là cô không có duyên nhìn thấy. Hôm nay vị cụ bà họ Quyền này không giận tự uy, nói chuyện phải nói là vô cùng sắc bén!

Đối với tất cả mọi người, giọng điệu của bà nội cũng như thế, Quyền Yến Thác đã thành thói quen từ lâu rồi, anh còn lớn lên giữa cảnh tượng tàn khốc này cơ mà. Chỉ là nhìn thấy Sở Kiều chịu đựng, vì sao trong lòng anh lại có cảm giác vui sướng khi người gặp họa chứ?

Cúi đầu ăn cháo, Sở Kiều vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt sắc bén của người đối diện như cũ. Cô âm thầm chuẩn bị tâm lý thật tốt nhằm trấn định bản thân.

Quả nhiên, cụ bà ngồi đối diện lại mở miệng, mũi nhọn lại chỉ hướng Sở Kiều, “Nghe nói cô và thằng nhóc họ Quyền này đang định kết hôn già?”

Sở Kiều siết cái muỗng, ngón tay nắm chặt, vẻ mặt lúng túng, cô cũng đoán được là bởi vì chuyện này.

“Bà nội, tin tức của người cũng thực nhạy bén a!” Quyền Yến Thác vừa ăn bánh bao hấp, khoe miệng vừa cười ôn hòa.

“Câm miệng! Không có nói chuyện với con!”

Đáng tiếc cụ bà không nể mặt, đối xử như nhau.

Quyền Yến Thác không chiếm được chỗ tốt, yên lặng cúi đầu tiếp tục ăn. Bà nội nhà này có thể cho anh chút thể diện trước mặt người ngoài hay không!

Đôi tay rịn ra một tầng mồ hôi, Sở Kiều trái phải suy nghĩ, cân nhắc lời này phải trả lời thế nào mới ổn. Cô ngẩng đầu lên, đối mắt với đôi mắt sáng tỏ của cụ bà, “Bà nội, hai người chúng con chỉ thương lượng như vậy, còn chưa có quyết định sau cùng.”

Quyền Yến Thác thiếu chút nữa mắc nghẹn, anh nhúu mày nhìn chằm chằm Sở Kiều, đôi mắt hẹp dài híp một cái. Cô nàng dám vì tránh bão mà kéo cả anh xuống nước?!

Có lẽ là câu “bà nội” này của cô gọi rất lọt tai, bà cụ khuấy cháo trong chén, vẻ mặt ôn hòa lại, “Hai đứa tính kết hôn già thế nào?”

Sở Kiều cắn môi, trán bắt đầu đổ mồ hôi, đây là bám sát không buông? Người đàn ông bên cạnh ăn rất ngon miệng, không có chút ý định giải vây cho cô, cô giờ chân lên hung hăng đá một cước, ngay giữa bắp chân anh.

Quyền Yến Thác bị đau nhìn co chằm chằm, ánh mắt nguy hiểm. Mẹ nó, người phụ nữ này lại đá bằng mũi giày!

Hai người bọn họ mờ ám, khó thoát được hỏa nhãn kim tinh của bà cụ. Bà khẽ vuốt ve cây gậy trong tay, nói lời kinh người, nói: “Nếu muốn kết hôn già, thì phải làm sao cho chân thực, không được làm mất mặt!”

“Phốc……” Quyền Yến Thác hoàn toàn cười to, “Bà nội, khẩu vị của người cũng quá nặng rồi!”

Bà cụ nhà họ Quyền đứng lên, ánh mắt ngưng ở trên người Sở Kiều, có thâm ý, nói: “Ở dưới mí mắt của ta, đừng hòng mong lừa gạt được!”

Mất thấy cụ bà đi xa, mặt Sở Kiều liền biến sắc, nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh, nhỏ giọng quát: “Quyền Yến Thác, bà cô không chơi nữa! Trò khi này không thể diễn tiếp nữa!”

Quyền Yến Thác nhẹ nhàng thổi bánh bao hấp, khẽ ghé mắt liếc cô một cái, cười nói: “Từ từ đã.”

“Hả?” Lòng mảy mẩy của Sở Kiều nhúu chặt, không hiểu nhìn anh.

Mà anh lại không lo chút lắng, ăn hết bánh bao hấp, môi mỏng của Quyền Yến Thác khẽ cong, con ngươi tựa ngọc thạch đen lóe sáng, “Nếu như cô dám gây chuyện lúc này, cô có tin là bà nội sẽ cho cô đến Tam Đường Hội Thảm không!”

Nghe vậy, nụ cười của Sở Kiều hoàn toàn tắt ngóm, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ cảm giác đâm lao thì phải lao theo rồi.

Thật sự thì chương này khó ăn dẫu em có khối thời gian edit và beta đi lại vì mạng nhà có vấn đề sáng giờ không đăng chương được. Cái đoạn “kết hôn già” em cũng không chắc nghĩa chính xác của nó đâu ạ vì QT nhà em dịch là “thử cưới” (chả hiểu cái thể loại này là gì) nên mọi người có thấy nó sai sai thì thông cảm. Em đang tìm cách dịch cho đúng đây ạ. Chúc mọi người đọc truyện vui và đừng quên câu đọc quyền của em: Nhớ thanks và share.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Vui mừng ngoài ý muốn

Edit: Ngọc Diễm Hepc

Phía Đông của trung tâm thành phố là một khu biệt thự, cảnh vật ưu nhã, coi như là ồn ào giữa yên tĩnh. Năm đó Sở Hoành Sanh cùng Giang Tuyết Nhân sau khi kết hôn, mua biệt thự ở chỗ này, cả nhà chuyển đến nơi đây sống.

Một biệt thự cách thức Châu Âu ba tầng lầu, lắp đặt thiết bị hiện đại. Trước sân có vườn hoa diện tích rất lớn, trồng không ít hoa cảnh quý giá, nữ chủ nhân ngôi nhà thích trồng hoa, quanh năm loay hoay trong vườn, vì khu vườn làm tăng thêm sắc thái.

Gần tới trưa, Giang Tuyết Nhân bung trên khay lầu, đẩy cửa phòng ngủ đang đóng chặt ra, mỉm cười đi vào, “Con gái cưng, nên rời giường”

Người nằm trên giường đã tỉnh, ăn vạ không muốn dậy, “Mấy giờ rồi?”

“Mười một giờ rồi.” Đi tới bên giường ngồi xuống, Giang Tuyết Nhân bụng lỵ thủy tinh lên, đưa cho con gái: “Uống nước mật ong đi.”

Kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào. Gió mát nhẹ thổi, làm rèm cửa màu trắng bay phất phới.

Sở Nhạc Viện dựa lưng vào đầu giường, nhẹ giọng lên cầm hương về phía gương trong tay, hỏi: “Mẹ, mẹ nói xem con lớn lên giống mẹ không?”

Người bên ngoài đều nói, nhà họ Sở sinh được hai chị em gái rất tốt, hình dáng giống nhau, đều là mỹ nhân.

Giang Tuyết Nhân trở lại bên giường, giờ tay tẽm tóc cô lên, khoe môi mang nét cười: “Con là con gái của mẹ, hình dáng đương nhiên giống mẹ.”

Nghe được lời của mẹ, sắc mặt Sở Nhạc Viện rạng rỡ một chút, cô bỏ gương trong tay ra, rồi duỗi thẳng lưng lười biếng, “Ồ nhà thật là thoải mái.”

“Vây thì nghỉ ngơi thêm mấy ngày.” Đem nước mật ong đưa đến trước mặt cô, Giang Tuyết Nhân dịu dàng nói: “Mấy ngày nay vì tranh tài, thấy con gầy đi.”

Uống hai ngụm, Sở Nhạc Viện đặt ly xuống, kiên quyết lắc đầu, “Không được, trong công ty có rất nhiều việc.”

Đưa con gái này, tự biết sẽ phải làm gì. Giang Tuyết Nhân bắt đầu dĩ thử dài, cũng không có ngăn cản.

“Chị đâu?” Sở Nhạc Viện nhớ tới buổi sáng nghe được tiếng xe hơi, cau mày hỏi.

Giang Tuyết Nhân cười nhạt, trong lòng biết con gái hỏi người nào, nói sự thật: “Sáng sớm, được Quyền lão phu nhân mời đi.”

“Mẹ nói, nhà họ Quyền bên kia có đúng là rất yêu mến chị không?” Sở Nhạc Viện hé mắt, con người đen nháy sắc bén.

Từ trong tủ đồ lấy ra cho cô một bộ quần áo, Giang Tuyết Nhân cau mày, giọng nói bình thản, “Thế nào, con nghĩ muốn dùng Tư Phạm đối với chị con sao?”

“Mới không cần!” Sở Nhạc Viện giận tái mặt, vẻ mặt lo lắng, “Quý Tư Phạm là của con.”

Nghe vậy, Giang Tuyết Nhân hiểu rõ cười cười, “Vây thì tốt rồi, chuyện của chị con tạm thời như vậy, chỉ cần dụ dỗ tốt ba con là được.”

Sở Nhạc Viện bĩu môi, khoe mắt sâu kín thoáng qua cái gì, lần nữa bước đến trước mặt mẹ hỏi: “Mẹ, tại sao ba lại không thích chị?”

Cầm quần áo nhét vào trong ngực của cô, vẻ mặt Giang Tuyết Nhân như thường, không nhìn ra chút biểu hiện gì, “Chuyện của người lớn bớt hỏi nhiều đi, thay xong quần áo xuống lầu ăn cơm.”

“Dạ.” Mấy năm nay cô đã hỏi rất nhiều lần, mẹ cũng giữ kín như bưng. Nhưng Sở Nhạc Viện cứ có cảm giác trong này có chuyện gì giấu giếm, cô dùng đủ mọi cách tìm hiểu, nhưng mà một chút dấu vết cũng không có.

Kể từ sau khi Quyền lão phu nhân gặp mặt Sở Kiều, mấy ngày nay trong nhà đều rất an tĩnh. Ba không có nhắc lại chuyện nhà họ Sở bị mất mặt, Sở Kiều không muốn suy nghĩ nhiều, dù thế nào đi nữa ông không phát giận, hiếm thấy bên tai được yên tĩnh.

Sáng sớm, Sở Kiều lái xe tới đến nghĩa trang. Trong lòng cô ôm một bó hoa hồng trắng, đi thẳng tới trước mộ bia tĩnh lặng.

Đem hoa hồng trắng đặt ở trước mộ bia, cô như trước ngồi dưới đất, hai chân ôm đầu gối, cùng tấm bia đá mặt đối mặt.

“Mẹ!” Sở Kiều chợt nói, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm bức hình trên mộ bia, hỏi khẽ: “Mẹ cô đơn không?”

Xung quanh cây tùng và cây bách xanh tươi um tùm, gió nhẹ nhàng lướt qua, thân nhiên bất động.

Thở phào một hơi thật dài, đôi mi Sở Kiều hơi nhướng lên, hai mắt đen nhánh âm thầm xuống. Hàng năm ngày giỗ mẹ, cô đều lỡ mất cơ hội ba ngày sau mới đến cúng tế được, hình như là đã trở thành thói quen, dù sao cũng không thay đổi được.

“Tại sao sinh con ra, rồi bỏ con ở lại?” Sở Kiều nhìn bức hình, ánh mắt yên tĩnh thì thầm. Mỗi lần đến trước mộ, cô đều nói chuyện một mình, như vậy thì không giống như cô chỉ có một mình.

Phút chốc, cô nhếch môi, khóe mắt lướt qua vẻ mặt bác, “Biết không, mẹ không phải là người mẹ tốt, bởi vì mẹ để cho con khổ sở.”

Hai tuổi mất mẹ, ấn tượng về mẹ lưu lại trong cô rất mờ nhạt. Cô chỉ có thể dựa vào ảnh chụp nhớ lại, khắc sâu ở trong đầu cô, chỉ có khi mẹ cười lên bộ dáng rất đẹp mắt, còn có lần đầu tiên cầm đôi tay cứng nhắc của cô dạy cô về cuộc sống.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân trầm ổn, chân mày Sở Kiều nhíu chặt. Chỗ này, chỉ có một mình cô tới.

Quý Tư Phạm đi tới trước mộ bia, cúi người chào thật sâu, nhìn người ngồi ở dưới đất.

Kinh ngạc nhất thời, Sở Kiều lấy lại tinh thần đứng lên, ánh mắt lạnh lùng, nói: “Sau này không được tới đây.”

Đối với lời cảnh cáo của cô, Quý Tư Phạm cũng không để ở trong lòng, anh lấy ra một cặp tài liệu màu đen, để vào trong tay của cô, “Thì Nhan muốn trở mình, vẫn còn có cơ hội khác.”

Sở Kiều cúi đầu, đọc lướt qua nội dung trong tư liệu, khóe miệng chứa đầy vẻ cười nhạo. Kẹp tư liệu vào phần kế hoạch thu mua, có một mô hình nhỏ của xưởng may quần áo bởi vì kinh doanh không tốt cần chuyển nhượng, chỉ cần Thì Nhan bỏ một khoản tiền mua lại, thì có thể sử dụng liền.

Giờ lên phần hợp đồng, đôi mắt Sở Kiều chứa đựng sự lạnh lẽo, ánh mắt đe dọa nhìn thẳng Quý Tư Phạm, “Quý tổng, anh cảm thấy tôi trị giá bao nhiêu tiền?”

Đôi môi mỏng của Quý Tư Phạm mím nhẹ, gò má lạnh lùng không có biểu cảm gì, “Anh cảm thấy cơ hội này, thích hợp với Thì Nhan.”

Thích hợp với Thì Nhan?

Một câu nói nhẹ nhàng của anh, lập tức khiến đôi mắt Sở Kiều chứa lửa giận. Quý thị công khai tuyển chọn, rõ ràng Thì Nhan có một nửa phần thắng, cuối cùng lại rơi vào kết thúc thế lương!

Có lẽ người ngoài không biết, nhưng lòng Sở Kiều biết rất rõ. Nhà thiết kế thời trang thiên tài Mike, là người giúp đỡ cho Quý Tư Phạm, anh cũng là học trò của thầy Mike.

Nếu như trong lúc này không có anh, phương án thiết kế kia cũng sẽ không nhanh như vậy được sản xuất.

Sở Kiều cup mắt, khóe mắt thoáng qua một chút nóng nảy, cô bỏ qua phần tài liệu kia, lạnh lùng nói: “Quý Tư Phạm, về mặt của anh thật đúng là làm cho tôi cảm động, mà tôi hiện tại lại sợ, ai biết anh có phải là giúp tôi không, hay là đâm tôi một dao đây?!”

Cô đã từng rất hạnh phúc khi núp ở dưới đôi cánh ấm áp của anh, nhưng tỉnh giấc vào cái ngày đó, ngay cả hơi sức đau cô cũng không còn.

Xe thể thao màu đỏ mở nóc đi xa, Quý Tư Phạm đứng tại chỗ, chậm rãi cúi người xuống, nhặt tài liệu lên từng tờ một.

Người đàn ông ánh mắt thâm thúy, nhìn vào hình trên mộ bia, hai mắt yên lặng sâu thẳm tựa như biển, không thấy rõ được bất kỳ cảm xúc gì.

Tham gia tranh tài ở Quý thị không trúng tuyển, tình huống của Thì Nhan càng thêm gay go. Trong công ty ngay cả ứng phó chi tiêu hàng ngày cũng trở thành vấn đề, Tô Lê không thể lại tiếp tục lấy tiền trong nhà, Sở Kiều thương lượng muốn đem xe bán đi, Hứa Khả Nhi không giúp được, chỉ có thể lo lắng suông.

Ba người hai mặt nhìn nhau, hết đường xoay trở.

Lạch cạch——

Cửa phòng mở ra, một âm thanh đùa giỡn độc ác truyền đến: “Ai chà, đây là muốn đóng cửa sao?”

Người đàn ông này nói chuyện ác độc, Sở Kiều đã sớm lĩnh giáo qua!

Quyền Yến Thác hai tay nhét vào túi đi tới, đôi mắt màu đen thâm thúy, làm cho người ta kính sợ.

Trông thấy anh đến, Tô Lê lập tức tiếp đãi, thái độ rất là nhiệt tình. Cô đẩy Sở Kiều ra, ném sang một ánh mắt cảnh cáo!

Sở Kiều bất đắc dĩ đứng lên, nhường ghế xoay của mình, buồn bực nói: “Anh tới làm gì?”

“Đầu tư!” Quyền Yến Thác xoay người ngồi xuống, nói năng rất khí phách ném ra hai chữ, lập tức làm cho ánh mắt của các cô phát sáng.

----- lời ngoài mặt -----

Đề cử kết thúc, cũng là bản gốc của hệ liệt văn《thực hoan giả yêu》, có hứng thú mời mọi người xem một chút ~

Tất cả mọi người nhớ sưu tầm, để lại lời nhắn nha ~

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ra điều kiện

Editor: Thư

Quyền Yến Thác cho Thi Nhan một cơ hội đầu tư, trong đầu Sở Kiều chỉ có một ý nghĩ: người đàn ông này lại muốn giờ trò gì nữa đây?

Não cô vẫn chưa mê muội đến mức đó, chống lại ánh mắt giết người của Tô Lê, quả quyết cự tuyệt “ý tốt” của người đàn ông kia!

Chỉ tiếc, cuộc sống rất thực dụng. Thi Nhan khó mà chống đỡ tiếp tục, nếu không ai chịu đưa tay giúp đỡ, mất thấy tâm huyết sẽ bị nước cuốn trôi hết.

Suốt mấy ngày bốn ba, Sở Kiều và Tô Lê tìm không ít bạn học trước kia, nhưng bây giờ thị trường không được ổn định cho lắm nên không có ai đồng ý dùng tiền đi đầu tư cho một công ty không mang lại lợi nhuận.

Sáng sớm, Sở Kiều ngồi ở trước bàn ăn, nghĩ tới chuyện ở công, hơi mất hồn.

“Nghe nói các con không thể tiếp tục kiên trì được rồi?” Liếc mắt nhìn con gái lớn đang xuống tinh thần, Sở Hoành Sanh trầm giọng nói, giọng nói không nghe ra buồn vui.

Sở Kiều sững sờ, cúi đầu húp cháo, không muốn trả lời.

Thấy cô không nói lời nào, Sở Hoành Sanh tỏ vẻ hiểu rõ cười khế, nói: “Đã nói từ trước mấy người không được việc, nhất định sẽ bê đá tự đập vào chân của mình, tiền cũng lãng phí không ít, cuối cùng không phải cũng kết thúc như vậy sao!”

Pằng ——

Sở Kiều đập đôi đũa trong tay xuống, lòng tự ái bị đá kích, “Thành lập công ty là dùng tiền bà ngoại để lại, không tốn một xu tiền của nhà này!”

Nghe vậy, sắc mặt Sở Hoành Sanh lập tức trở nên khó coi, tức giận nói: “Con tiêu tiền trong nhà còn ít sao? Những năm này trong ngoài ngoài con gặp phải bao nhiêu chuyện, bao nhiêu lần ta phải dẹp đông hỗn loạn con gây ra rồi hả? Hôm nay vậy cánh còn chưa cứng cáp, đã dám nói chuyện với ta như vậy sao?!”

Mất thấy hai người lại sắp cãi vã, Giang Tuyết Nhân cũng cảm thấy nhức đầu. Ba ngày cãi nhỏ, năm ngày cãi lớn, hai cha con hai người này chính là một đôi oan gia a!

“Hoành Sanh, “ Giang Tuyết Nhân kéo chồng mình lại, hòa giải nói: “Anh từ từ dạy, đừng tức giận!”

Lời của ba chỉ càng làm cho Sở Kiều thêm tức giận. Nếu như lúc trước có thể tranh thủ lấy được cơ hội từ Quý thị, Thi Nhan cũng không đến mức trở nên nghèo túng như thế! Một năm này, cô thành lập công ty, đã gặp bao nhiêu khó khăn, cũng chưa từng mở miệng cầu xin ba giúp đỡ, đương nhiên ba cũng không có ý định giúp đỡ cô!

Ở trong lòng ba, vĩnh viễn sẽ không coi trọng cô, người ông yêu thương, sủng ái chỉ có mỗi cô con gái nhỏ mà thôi!

“Tỷ!” Sở Nhạc Viện cười tùm tùm mở miệng, đôi mắt đen nhánh lóe sáng, “Nếu công ty không phát triển được, vậy chị đến Sở thị đi, chúng ta cùng nhau trợ giúp ba không phải tốt hơn sao?”

Nhìn thấu sự dối trá trong mắt cô ta, Sở Kiều nhàn nhạt nhếch môi, giọng nói lạnh lùng nói: “Tốt, nhường vị trí của cô ra thì sao?”

Nghe được lời của cô..., ý cười trên khóe môi Sở Nhạc Viện thoáng chốc cứng ngắt. Năm ngón tay cô ta dần dần buộc chặt, đáy mắt thoáng qua một mảnh tàn khốc, “Nếu chị chịu trở lại, muốn em làm gì cũng được cả, chỉ cần có thể thay ba phân ưu!”

Hai con gái đều ở đây nhưng lại đối lập như hai thái cực. Sở Hoành Sanh thở dài, nhìn về phía con gái nhỏ, ánh mắt mang theo ý cười, “Nhạc Viện, vị trí của con sẽ không thay đổi, cho dù là ai trở về đi chăng nữa cũng như vậy!”

Tuyên bố này lập tức làm dịu cô ta, Sở Nhạc Viện khéo léo cúi đầu, môi đỏ mọng nâng lên một đường cong rõ ràng.

Giang Tuyết Nhân nhấp một sữa tươi, chỗ sâu nhất dưới đáy mắt vẫn luôn bình thản cũng thoáng qua ý cười.

Vốn là Sở Kiều không quan tâm đến vị trí này, nhưng phụ thân hành động như vậy, ý đồ đã quá rõ ràng. Cô cười lạnh, thẳng đứng lên, nói: “Chuyện của con, tự con giải quyết!”

Vừa dứt những lời này, Sở Kiều cầm chìa khóa xe lên, cũng không quay đầu lại rồi đi.

“Đứng lại!” Sắc mặt Sở Hoành Sanh lo lắng, còn muốn tiếp tục la rầy, lại bị người bên cạnh khuyên can.

Sở Nhạc Viện kéo cánh tay ba mình, làm nũng trước mặt ông: “Ba, tính tình chị vẫn như thế đấy, tùy chị đi.”

Nhớ tới những việc làm, những hành động Sở Kiều gây ra suốt mấy năm này, Sở Hoành Sanh trầm mặt rồi bàn ăn, đứng dậy đi vào thư phòng.

Lái xe thẳng một mạch đến công ty, về mặt Sở Kiều cực kỳ khó coi, không cần hỏi cũng biết cô đang tức giận.

Ném cho cô một quả táo, Tô Lê kéo ghế xoay ngồi xuống ở bên cạnh cô, trêu nói: “Lão cha nhà cậu lại cãi nhau với cậu nữa à?”

Sở Kiều nắm quả táo, ánh mắt như băng, môi đỏ mọng mím lại thật chặt.

“Ài, “ Tô Lê tới gần cô, đưa tay chọt mặt cô, “Cậu đó, nói mấy lời ngọt ngào với ông ấy không được sao? Ngày ngày hung dữ với ông ấy thì có ích lợi gì cho cậu đây?”

Sở Kiều không nói lời nào, vung quả táo trong tay lên thật cao, lại đưa tay tiếp được, cứ lặp lại như thế. Có lúc ngay cả cô cũng không hiểu nổi, vì sao cứ ở cạnh ba thì tính tình lại xấu đến vậy nhỉ? Hơn nữa mỗi lần nhìn thấy ánh mắt khinh thường của ông, toàn thân cô liền xù lông nhím!

Hứa Khả Nhân thấp giọng cười một tiếng, vội vàng tiếp tục chuyện trong tay, không hề nói chen vào. Theo ý cô, Sở Kiều cần cái gì thì có cái đó, còn bất mãn cái gì nữa đây, thật là không biết đủ!

.....

Tại một khu cao cấp ở trung tâm thành phố, Bích Thủy Lan Uyển. Cơ sở hạ tầng tốt, khu vực sầm uất.

Thang máy dừng ở lầu mười tám, một cô gái vóc người thon thả đi ra. Cô ta đang định móc chìa khóa mở cửa, chợt nhớ tới điều gì, đổi lại ấn chuông cửa.

Leng keng ——

Chuông cửa vang lên lúc mới có người ra mở cửa.

Quý Tư Phạm mặc một bộ quần áo ở nhà màu vàng nhạt, thấy có bóng người lao tới, anh trở tay ôm người vào lòng, cười nói: “Đã trễ như vậy còn đến đây làm gì?”

Nhấc chân đá lên cửa, Sở Nhạc Viện ngửa đầu hôn một cái lên cằm của anh, đầy mặt tươi cười: “Kiểm tra đột xuất, xem anh có đang làm chuyện xấu hay không!”

“Như vậy à, “ môi mông của Quý Tư Phạm khê cong, gương mặt tuấn tú không nhìn ra vui buồn, “Vậy em phải cẩn thận xem một chút.”

Anh đi tới sofa ngồi xuống, vô cùng hứng thú nhìn cô chăm chăm

Sở Nhạc Viện nhanh chóng bại lộ trò đùa, cười ngồi xuống bên cạnh anh, “Được rồi, đùa một chút thôi!”

Cúi đầu ngửi được mùi trên người cô, Quý Tư Phạm khê cau mày, hỏi “Uống rượu à?”

“Ừ.” Sở Nhạc Viện xoa xoa trán, vẻ mặt mệt mỏi: “Tối nay có tiệc.”

Ngừng tạm, cô ta tựa đầu vào bả vai của người đàn ông bên cạnh, đầy mắt đen nhánh một mảnh quyến rũ, “Tối nay em ở lại một lần được không?”

“Được.” Trên mặt Quý Tư Phạm chưa từng biểu lộ quá nhiều tình cảm, “Đi tắm đi, anh lấy cho em ly sữa nóng.”

Sở Nhạc Viện cười đứng lên, đi vào phòng ngủ.

Mở tủ quần áo ra, có thứ gì đó rớt ra, Sở Nhạc Viện nhặt lên, vẻ mặt tươi cười lập tức đại biến.

Quý Tư Phạm đi vào phòng ngủ, cũng không thấy bóng dáng ai. Anh nhìn thấy gối ôm bị vứt trên mặt đất, hai mắt trầm xuống, gương mặt tuấn tú lạnh đến thấu xương.

Nổi giận bùng bùng về đến nhà, Sở Nhạc Viện chạy đến lầu hai, sau nhìn thấy trong tủ quần áo của Sở Kiều cũng có cái gối ôm y hệt, lửa giận đầy lòng cuộn cuộn trào ra.

Vừa ra khỏi nhà tắm thấy cô ta, ánh mắt Sở Kiều không hề hốt hoảng, “Đi ra ngoài!”

Biểu cảm bình tĩnh của cô làm Sở Nhạc Viện nhói đau, “Đây là cái gì?”

Sở Kiều không giận cũng không buồn quan tâm, “Đồ của tôi.”

“Đồ của chị?” Sở vui mừng viện giận quá thành cười, tiện tay nắm lên cây kéo, quát: “Hừ, chị đừng có hy vọng!”

“Sở Nhạc Viện!”

Trong nháy mắt, Sở Kiều nheo mắt lại, giọng nói phát lạnh, “Cô dám động vào một cái thử xem?!”

Từ nhỏ đến lớn, không ít lần Sở Nhạc Viện thua dưới cô, trong lòng khó tránh khỏi rụt rè. Tiếng la của hai người kinh động mọi người trong nhà, Giang Tuyết Nhân đã chạy tới kéo con gái đi ra.

“Lộn xộn cái gì?” Sở Hoành Sanh quét mắt nhìn cái gối ôm trên đất, đôi mắt giật giật.

Sở Nhạc Viện uất ức tiến lên, nức nở nói: “Ba.....” Bộ dáng nhu mì này đôi lúc cũng nhanh thật nhưng dù sao không có chứng cứ gì khác.

Sở Hoành Sanh liếc Sở Kiều, thấy cô vẫn cúi đầu, trầm giọng nói: “Đều đi ngủ hết đi, không cho gây nhau nữa!”

Ngay cả không muốn, Sở Nhạc Viện vẫn bị Giang Tuyết Nhân lôi đi, đưa về gian phòng.

Lát sau, Sở Kiều đóng kỹ cửa phòng, nhặt gối ôm trên đất lên, ngã xuống giường.

Điện thoại di động vẫn còn đang ong ong rung lên, Sở Kiều nhìn chăm chăm tên của người nợ, cười khinh bỉ cười. Anh ta không ngừng gọi điện để làm gì? Muốn cảnh cáo không cho cô chọc giận giai nhân của anh ta hay sao?

Cúp điện thoại, Sở Kiều nhấn trở lại một cái tin nhắn, điện thoại di động nhanh chóng an tĩnh lại, cô lại mất ngủ suốt đêm.

Hôm sau đi tới công ty, Sở Kiều nhận được một gói chuyển phát nhanh. Nàng mở ra, lấy gối ôm bên trong ra, cầm cây kéo hung hăng đâm nát.

Đây là đồ của cô, cho dù muốn hủy diệt, cũng là cô tự tay làm.

Tô Lê cùng Hứa Khả Nhân nhượng bộ lui binh, không dám trêu chọc. Trùng hợp có người không sợ chết, đâm đầu đến trước mắt cô.

Quyền Yên Thác lại xuất hiện một lần nữa, vẫn là bộ dạng cao cao tại thượng như cũ.

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Người đàn ông nào đó dựa nửa người vào ghế, nhìn chăm chăm vẻ mặt lo lắng của cô, cười nói: “Sở Kiều, việc cô mạnh mẽ quan trọng không? Hay việc nhìn nơi này đóng cửa quan trọng hơn?”

Bị người ta không chút lưu tình đâm vào chỗ đau, Sở Kiều nheo mắt, nói thẳng: “Nói đi, anh có điều kiện gì?”

Quyền Yên Thác thấp giọng cười một tiếng, đôi mắt thâm thúy hơi lóe sáng.

Chào mọi người, em muốn khảo sát một chút: Mọi người thấy nên gọi QTP là anh ta hay là anh? Em vừa đọc vừa edit nên cũng không biết nội tình nhưng có vẻ anh ta thật lòng với SNV và phản bội lại SK. Em đang rất phân vân về chuyện này. Thêm nữa, em sẽ chỉnh lại một cụm từ là ‘phòng công tác/phòng làm việc’ thành ‘công ty’. Mong mọi người ủng hộ truyện. Vẫn thanks và share truyện đều đều nha

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Không nhà để về

Cửa sổ sát đất thông suốt sáng ngời, trên bàn làm việc bày cả phê, trái cây, điểm tâm, Tô Lê còn thiếu là lấy phòng làm việc đi rửa sạch sẽ, dâng tặng cho người đàn ông kia.

Về mặt Quyền Yên Thác lười biếng ngồi trong ghế xoay, mặc dù không lên tiếng, nhưng khoe miệng mơ hồ lộ ra nụ cười.

Cười thành thói nhìn người nợ lau chùi, thấy Tô Lê nhiệt huyết dâng trào, chân chó một dạng bạn trước bạn sau.

Sở Kiều bắt đầu dĩ thử dài, ý bảo cô ấy có chừng có mực, trước tình thần thua trận, sau đó tiến hành đàm phán như thế nào?

“Ha ha, các người từ từ thảo luận.” Tô Lê khẽ mỉm cười, kéo Hứa Khả Nhi trốn vào phòng nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng rõ, có thể chiếu sáng mỗi một góc thế gian. Sở Kiều nhìn không thấu trong lòng của người đàn ông đối diện, cô phải thật cẩn thận, chỉ sợ ngã vào cạm bẫy.

Sở Kiều ưỡn thẳng lưng lên, khí thế tuyệt đối không thua anh, “Quyền thị đã cho Quý thị đầu tư, tại sao còn muốn cho chúng tôi đầu tư?”

Cô cũng không nhận ra, phòng làm việc nhỏ của chính mình lúc này, có thể bị tập đoàn Quyền thị nhìn trúng!

“Cho Quý thị đầu tư, đó là Quyền thị bỏ tiền.” Quyền Yến Thác bùng cả phê lên nháp một hộp, mày kiếm nhẹ chau lại, trong cả phê có thêm đường số lượng không đủ, anh không hải lòng để ly xuống, không đụng vào nữa.

Sở Kiều lơ mơ phát giác ra, chất vấn nói: “Có khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có khác nhau, “Quyền Yến Thác ngồi dựa vào sau ghế, hai chân để lên trên bàn, trầm giọng nói: “Lần này là tôi bỏ tiền ra, làm người đầu tư.”

Người đầu tư?

Sắc mặt Sở Kiều biến hóa, trong lòng đề phòng càng sâu, “Có ý gì?”

Bình thường nhìn cô có mấy phần thông minh, như thế nào lại ngốc nghếch đứng lên giống những người phụ nữ kia không khác biệt lắm!

Đôi mắt hẹp dài đào hoa của người đàn ông khẽ híp, móc ra một tờ chi phiếu đưa cho cô, nói: “Đây là một trăm vạn, cụ thể phòng làm việc vận hành thế nào tôi không tham dự, ngày này năm sau, cô phải trả tôi số tiền này.”

Cạm bẫy! Quả thật là cạm bẫy!

Sở Kiều giận tái mặt, tức giận nói: “Năm sau trả lại cho anh một trăm vạn? Vậy không bằng tôi đi mượn vay nặng lãi!”

“Vay nặng lãi?” Quyền Yến Thác nhìn về phía ánh mắt của cô hiện ý cười, mặt tràn đầy khinh thường nói: “Vay nặng lãi cũng không lỗ vốn, có thể đem tiền cho cô mượn?”

Mẹ nó!

Sở Kiều không nhịn được bất ngờ nói tục, cô cắn môi, sắc mặt tái xanh. Người đàn ông này không nói lời nói ác độc, sẽ chết sao?!

Rất tức giận, thực tế là như thế. Hôm nay không có tư cách nở mày nở mặt, cô chỉ có thể nén giận.

“Như thế nào?” Quyền Yến Thác không cho cô quá nhiều thời gian suy nghĩ, nhíu mày hỏi.

Nếu như cự tuyệt, có lẽ Thì Nhan thật sự sẽ đóng cửa. Nhưng nếu chấp nhận, Sở Kiều cảm thấy trong lòng không muốn.

“Sang năm nếu như là không trả được tiền?” Sở Kiều suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên nói ra những lời này, chính cô cũng bị hù dọa mà dừng lại.

Mày kiếm của Quyền Yến Thác cọt nhĩa, hai mắt sắc bén nhìn về ánh mắt của cô, môi mỏng nâng lên một chút tà mị cười, “Không có tiền? thì lấy thịt đền bù!”

“.....” đáy mắt Sở Kiều trầm xuống, trong nháy mắt nâng mặt.

Có lúc, Quyền Yến Thác cảm giác, trêu chọc cô thật vui. Xem ra cô rất kiên cường, nhưng lời nói không lừa gạt được người khác, trêu chọc cô ở nơi này cũng rất thoải mái!

Tuy là trốn vào phòng nghỉ ngơi, nhưng lỗ tai Tô Lê vẫn đứng thẳng. Cô nghe nói như thế, vội vàng chạy ra ngoài, chỉ sợ Sở Kiều trở mặt, làm thân tài gia bỏ đi!

“Kiều Kiều, “Tô Lê kéo người tới, nhỏ giọng khiển trách: “Điều kiện tốt như vậy, cô nhanh lên một chút đồng ý đi!”

“Tốt?” Sở Kiều cau mày, nhớ tới câu nói sau cùng của anh, toàn thân dâng lên lạnh lẽo: “Vậy cô đồng ý đi.”

Cái này gọi là bằng hữu gì, giúp người ngoài cùng nhau bán cô?!

Tô Lê phồng má, cô ngược lại nghĩ thầm, hình như người nhà họ Quyền không coi trọng Sở Kiều!

“Không đồng ý?” Thấy cô ngây ngẩn, giọng nói Quyền Yến Thác trầm xuống.

“Không đúng không đúng!” Tô Lê khoát khoát tay, đưa tay nhéo người bên cạnh một cái, mắt lộ ra vẻ nghiêm nghị.

Đe dọa dụ dỗ, Sở Kiều không thể không khuất phục, cô cắn môi, buồn bực nói: “Được rồi, vậy chúng ta ký hợp đồng.”

Nghe vậy, Tô Lê lập tức cho Hứa Khả Nhi đi chuẩn bị họp đồng, cô thì đi lôi kéo quan hệ.

Quyền Yên Thác không thích cùng người lạ nói chuyện, cơ hồ đều là Tô Lê nói một mình, nhưng cô có thể cười đến mặt tặc rờ.

Trước bàn làm việc, Sở Kiều nhìn chăm chăm họp đồng được in ra, kiểm tra cặn kẽ một lần rồi mới coi là an tâm. Cô liếc nhìn Tô Lê cười như hoa nở, âm thầm thấy lạnh đến buồn nôn, cô gái này thật rất háo sắc!

Mấy phút sau, ký xong họp đồng, Quyền Yên Thác để lại chi phiếu, đồng thời cũng lưu lại một câu nói: nếu như không đủ tiền, anh cũng có thể bỏ thêm vào.

Thật, chuyện tốt như thế, hoàn toàn đánh xui Tô Lê, cô cười đến miệng cũng không khép được.

“Ông chủ đi thông thả.” Người đàn ông trước khi ra ngoài, Tô Lê lôi kéo Hứa Khả Nhân, cung kính đưa tiễn.

Sở Kiều run một cái, đối với cách gọi này, chỉ cảm thấy ngù lòi oanh đỉnh.

Quyền Yên Thác quay mình nhìn chăm chăm người đang ngậy người ra, hiển nhiên đang đợi cô mở miệng.

Nhưng Sở Kiều không có phản ứng đến anh, mắt nhìn chăm chăm vào mũi chân.

Tô Lê đứng ở một bên thấy vậy nóng lòng, giờ tay lên đây cô một cái.

Sở Kiều đột nhiên ngẩng đầu lên, vừa vịn dụng vào con người sâu thẳm của người đàn ông, ý cười nhàn nhạt cùng cung chiều, lại lần nữa để cho cô bị lạc vào. Người này lại dùng tới mê hồn thuật?!

Thấy cô không có ý lên tiếng, Quyền Yên Thác cũng không còn làm khó, ngón tay lộ rõ khớp xương nhẹ giờ lên, hung hăng điểm ở trên trán của cô, nói: “Chỉ người không nói đạo lý!”

Nhìn bóng lưng anh đi xa, Sở Kiều ôm đầu, buồn bực suy nghĩ: cô thế nào lại không nói đạo lý à?!

Cho dù ngoài miệng không muốn thừa nhận, nhưng có số tiền kia, trái tim Sở Kiều vẫn thấp thỏm, rốt cuộc rơi xuống, lại có thể lấy hơi.

Phương diện thiết kế ở Thi Nhan có ưu thế nhất, tất cả ba người các cô tìm quan hệ, hy vọng có thể khiến công ty kia ưu ái, khi đến vận hành!

Tan việc về đến nhà, Sở Kiều đi đậu xe, cô cúi đầu, vẫn còn suy nghĩ bản thiết kế.

Vườn hoa dưới ô che nắng, vừa nói vừa cười.

“Wow, nhiều năm như vậy mẹ không có vẽ, một chút cũng không nhìn ra là không quen tay.”

“Đúng vậy, phu nhân vẽ thật tốt!”

Sở Kiều quét mắt nhìn hình ảnh người mẹ hiền lành cùng con gái hiếu thuận, ánh mắt yên tĩnh cất bước đi đến. Khóe mắt liếc thấy cái gì, cô chăm chú nhìn kỹ, sắc mặt thoáng chốc lo lắng xuống.

Đẩy mọi người ra, Sở Kiều đoạt lấy giá vẽ, ánh mắt nổi lên sắc lạnh.

“Chị làm gì đấy?” Thấy động tác cô mãnh liệt, Sở Nhạc Viện nổi giận.

Sở Kiều nhìn chăm chăm giá vẽ trong tay, lớn tiếng hỏi “Ai cho các người động vào?”

Cô hỏi như vậy, Giang Tuyết Nhân lập tức phản ứng kịp, cười cười giải thích nói: “Kiều Kiều, là mẹ buổi chiều thu dọn đồ đạc từ phòng chứa đồ tìm được lật vật, nghĩ lấy ra phơi nắng, kết quả……”

“Ai cho bà động vào!” Sở Kiều trầm mặt, ánh mắt phát rét, toàn thân tức giận phát run. Cái này giá vẽ là di vật của mẹ, cô cho tới bây giờ đều không cam lòng cho ai.

Giang Tuyết Nhân bị cô ép hỏi á khẩu không trả lời được, về mặt lúng túng.

Chuyện hai ngày trước, giọng nói Sở Nhạc Viện còn chưa có nuốt xuống, không thể nhịn được nữa.

“Sở Kiều, chị tại sao nói chuyện như vậy với mẹ tôi?” đôi tay Sở Nhạc Viện chống nạnh, tức giận nói: “Một giá vẽ tranh tầm thường, có gì đặc biệt hơn người, mẹ tôi tốt bụng dọn dẹp những thứ rách nát kia, hay dùng như thế nào?”

Đáy lòng Sở Kiều bí ẩn cái gì đó, vô tình bị giẫm ở dưới chân. Cô có thể vì ba mà nhẫn nhịn, lại không thể tha thứ có bất kỳ người nào bôi nhọ mẹ của mình!

Tay giờ lên bị người khác giữ chặt, Sở Kiều quay đầu lại, thấy một ánh mắt thâm trầm của ba.

Ánh mắt như thế, cô không tính là xa lạ. Còn nhớ rõ ngày ấy, Sở Nhạc Viện kéo Quý Tư Phạm đi vào trong nhà, cười tủm tỉm giới thiệu: “Chị, đây là bạn trai của em”

Khi đó, ánh mắt của ba cũng là như thế. Ký ức đó của Sở Kiều vẫn còn mới mẻ, đời này cũng sẽ không quên!

Duy nhất lúc trước làm nũng, Sở Kiều chỉ vào tấm hình cho ba nhìn, nói cho ông biết, người trong lòng cô. Nhưng đảo mắt tất cả đều thay đổi, cô không tin ba cái gì cũng không biết!

Ôm chặt lấy giá vẽ, Sở Kiều hỏi một câu, “Ba nói phải làm thế nào?”

Sở Hoành Sanh nhăn lại mày, vẻ mặt lạnh lạnh, “Được rồi, Tuyết Nhân cũng không phải là cố ý.”

Hình như đã sớm biết ông sẽ nói như vậy, Sở Kiều đứng tại chỗ, đáy lòng hết sức bình tĩnh. Cô có thể cảm giác có một chút xiu cái gì dotiêu tán, mà căn bản cô không muốn giữ lại.

Lái xe rời khỏi nhà, Sở Kiều đi tới bờ sông, cô nắm tay lái xe tức giận, ngồi một mình ở bờ sông Xuy Phong.

Sắc trời xung quanh từ từ tối dần, điện thoại di động trong xe kêu không ngừng, nhưng cô cũng không lay động.

Không lâu, một chiếc xe Hummer màu đen phách lối chạy tới, Quyền Yên Thác bước xuống xe, nhìn chăm chăm Sở Kiều đang ngồi yên, đôi môi mỏng mím nhẹ: “Thế nào, cô muốn từ nơi này nhảy xuống sao?”

Sở Kiều nhìn mặt sông nhấp nhô, hai mắt đen nhánh yên lặng, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Khảo nghiệm nhỏ

edit: Ngọc Diễm Hepc

Mặt sông gợn sóng lăn tăn, thỉnh thoảng có tàu chở hàng đi qua, phát ra tiếng còi hơi du dương thật dài.

Đèn đường phát ra vàng sáng mờ nhạt, theo màu xanh của phiến đá dề đập quanh co, phả vào mặt khí lạnh đến rung mình, từ từ thấm vào trong thân thể. Hợp với mây ngày trời mưa, mực nước sông tăng lên, nhiệt độ cũng giảm xuống không ít.

Quyền Yên Thác dập tắt thuốc lá trong tay, không khỏi có chút cảm thấy lạnh. Anh nâng đồng hồ lên liếc nhìn, vậy mà ngu ngốc cùng với cô ngồi tận bốn mươi phút.

Gió lạnh thổi lâu như vậy, gương mặt tuần tú của người đàn ông trầm xuống, quét mắt nhìn người bên cạnh, nói: “Định ở nơi này suốt một đêm sao?”

Tóc dài mềm mại bị gió đêm cuộn cuộn thổi lên, hai tay Sở Kiều ôm vai, cả người khẽ phát run.

Đứng dậy kéo cô, xúc cảm đầu ngón tay lạnh lẽo khiến cho anh cau mày. Quyền Yên Thác ôm hông của cô, ôm nửa người cứng ngắc của cô kéo vào trong xe, không nói hai lời lái đi.

Tốc độ chiếc xe Hummer màu đen chạy rất nhanh, lại không trở về nhà chính. Quyền Yên Thác lái xe đến một chỗ trong khu vực hạng sang, sau khi đậu xe xong, mang người ở bên trong ra ngoài.

Sở Kiều bị động theo anh đi vào bên trong, lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng cái gì cũng không muốn hỏi.

Cô mệt mỏi! Mệt đến lời cũng không muốn nói!

Mở cửa phòng, Quyền Yên Thác kéo người đi vào, rồi mở đèn. Một cái nhà có ba phòng hai sảnh, lắp đặt thiết bị hiện đại, dọn dẹp cũng rất chỉnh tề. Chỉ là tiêu chí của phái nam chiếm đa số, lại nghĩ đến đây là địa bàn của anh.

“Ngồi.” Người đàn ông lạnh lùng mở miệng, xoay người đi tới phòng bếp.

Sở Kiều cũng không có khách khí chút nào, đi tới sofa ngồi xuống. Coi như anh không nói, cô cũng đứng không vững, hai chân như nhũn ra.

Ngồi xuống, cô mới có thể cẩn thận quan sát tỉ mỉ. Phòng ở chính tề đều là màu đen trắng, đường cong cứng rắn, mặc dù sắc điệu không tính là thanh thoát, nhưng phối hợp lắp đặt với thiết bị và vật dụng có điểm đặc sắc, hiệu quả làm tăng thêm sắc thái của tổng thể.

Quyền Yên Thác ở phòng bếp loay xoay nửa ngày, sau đó bùng ra một ly nước nóng, đặt ở trước mặt cô.

Ngồi ở bờ sông nhiều giờ, toàn thân Sở Kiều phát rét, cô nhìn ly nước nóng hồi, bỗng dưng nói ra một câu: “Có thể uống sao?”

Đổi mặt với chất vấn của cô, Quyền Yên Thác không hề tức giận, mày kiếm nhu lại, nói: “Đương nhiên là có thể uống.”

Sở Kiều bĩu môi, không quan tâm so đo, cô bùng ly nước lên uống hai ngụm, cảm giác mùi vị có chút kỳ quái, không dám uống nhiều.

Ngày mưa dầm ở thành phố Duật Phong, nhiệt độ rất thấp. Làm tiêu tan nóng bức của mùa hè, mùa thu lạnh lẽo dần đến.

Thời gian đã không còn sớm, Sở Kiều không còn hơi sức ép buộc đi khách sạn, chỉ muốn tùy tiện ở tạm nơi nào một đêm. Dù là bên người cô là đàn ông, như thế làm cho cô rất ghét, nhưng lúc này cũng không muốn so đo.

Phòng này diện tích không nhỏ, có gian phòng khách. Sở Kiều đưa ngón tay chỉ vào, cũng không còn khách khí, nói thẳng: “Tôi nay tôi ngủ ở chỗ kia.”

Cô nói đúng lí hợp tình, mặt không đỏ hơi thở không gấp, môi mòng Quyền Yên Thác khẽ nhếch, khó lộ ra được một màn cười. Loại phương thức biểu đạt thẳng thắn, anh thích, có cái gì để che giấu sao?

Nhìn anh hơi khoe miệng lên, đáy mắt Sở Kiều lướt qua vẻ tàn khốc. Người đàn ông này lợi dụng cô bao nhiêu lần, cô cần giúp một lần còn không được sao?

Chỉ là ở lại qua đêm trong nhà người lạ, cô thế nào lại không quen, hơn nữa còn là một người đàn ông.

Đáng giận nhất là, phòng ốc lớn như vậy, thế mà chỉ có một phòng tắm. Cô nghĩ muốn rửa mặt, nhất định phải chờ anh dùng xong sau đó mới có thể dùng.

Thật không có phong độ! Sở Kiều oán thầm, mắt thấy anh đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Phòng khách rất lớn, màu sắc gỗ thô của sàn nhà dán ghép lại với nhau, hiện ra rõ ràng vẻ đẹp tự nhiên. Sở Kiều nhàm chán đứng lên, nhìn hai bên một chút, cô cũng không phải muốn tìm hiểu việc riêng tư, nhưng ngồi không nghe được phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, toàn thân cô không được tự nhiên.

Chiếc Tivi treo tường khổng lồ, làm cho người ta phải chần chờ. Quả nhiên là kiểu biết hưởng thụ, các loại âm thanh thiết bị đầy đủ, trong nhà còn có một rạp chiếu phim nhỏ trang nghiêm.

Bên cạnh ghế sa lon có cái đài trên đài là một cái bàn, bày một cái chậu hình tròn bằng thủy tinh trong suốt, bên trong có hạt màu tím, trông rất đẹp mắt. Sở Kiều cúi người xuống, hai tay chống ở trên đùi, thú vị đưa mắt nhìn quan sát, môi đỏ mọng nhẹ nhàng nâng lên.

Nhìn kỹ xuống, Sở Kiều mới phát giác, thì ra là những thứ kia to bằng ngón tay là hạt châu, cũng không phải là hạt châu thủy tinh, mà là hạt thủy tinh cầu kỳ công mài giũa đẹp đẽ. Mặt ngoài bị cắt xén ra vô số ánh quang, ánh đèn chiếu lên, phát ra ánh sáng màu tím rất đẹp mắt.

Sở Kiều nhếch môi cười cười, trái tim dần sinh nghi hoặc, loại này con gái rất thích chơi, người đàn ông này cũng có hứng thú? Rất hứng thú yêu thích, thật đúng là không tầm thường!

Cô xem xét nửa ngày, lại không đưa tay chạm tới. Sở Kiều có một thói quen, đồ của người khác, cô có thích đi nữa, cũng sẽ không đụng vào. Nói là cổ quái cũng tốt, thích sạch sẽ cũng được, tóm lại cô chính là người như vậy.

Quyền Yên Thác tắm xong ra ngoài, thấy cô đứng ở đài trước bàn, vẻ mặt trầm xuống. Thấy rõ cô không động qua, sắc mặt lo lắng mới để nhìn một chút, “Cô đi tắm đi.”

Người đàn ông mặc quần áo ở nhà màu vàng nhạt, tóc ngắn gọn gàng nhỏ nước, thấm ướt trước ngực áo một mảng lớn, cơ bắp rắn chắc như ẩn như hiện, khiến ánh mắt Sở Kiều lảng tránh, đáp nhẹ một tiếng, đi vào phòng tắm.

Quyền Yên Thác khom lưng ngồi xuống, quay đầu nhìn chằm chằm chậu thủy tinh, một tay chống cằm, ánh mắt thâm thúy giật giật.

Hồi lâu, anh tự tay cầm lên một viên thủy tinh cầu, nhẹ nhàng ném vào trong chậu, môi mòng nâng lên độ cong dịu dàng.

Tắm vốn không phải là chuyện khó khăn, nhưng Sở Kiều tắm xong mới phát giác, cô không có quần áo để thay. Quần áo bên ngoài có thể thích hợp mặc, nhưng nội y thì phải làm thế nào?

Cô hít một hơi thật sâu, tự tay đem nội y giặt sạch sẽ, giặt trong phòng tắm hong khô.

Trên người là váy đen bên trong không có gì cả, cho dù không có lộ hết ra ngoài, nhưng Sở Kiều vẫn cảm thấy lúng túng! Cô cắn môi kéo cửa ra, nhìn thấy người đàn ông ngồi ở trên sofa, đỏ mặt cúi đầu, chạy vào phòng khách, đóng cửa lại.

Cô nhanh như chớp chui vào, Quyền Yến Thác chợt cảm thấy kinh ngạc, mày kiếm nhíu lại, cô lại trúng gió cái gì sao!

Trở lại phòng ngủ, trái tim Sở Kiều lơ lửng cuối cùng buông lỏng một chút. Mới vừa tắm rửa qua, cô vừa khát vừa đói. Đói còn có thể chịu đựng, nhưng là cổ họng khát khô, khó chịu không nhịn được.

Nửa giờ sau, Sở Kiều đem lỗ tai dính vào trên ván cửa, không nghe thấy động tĩnh gì, mới mở cửa ra, len lén chạy ra ngoài.

Chạy vào phòng bếp, thật là làm không đến tìm được. Kéo ra cửa tủ lạnh, chỉ có nước tinh khiết xếp ngay ngắn, còn có một hộp trứng gà, trừ những thứ đó ra, không còn gì khác.

Có nước cũng tốt, Sở Kiều đưa tay mở định nắp bình, trực tiếp ngửa đầu uống. Cô chết khác mắt!

Đèn tủ lạnh phát sáng xuyên thấu qua chiếc váy màu đen, Sở Kiều nghiêng người đứng dậy, lộ ra bắp chân mảnh khảnh, màu sắc óng ánh chói mắt.

Con người hẹp dài của người đàn ông khẽ híp một cái, chỉ cảm thấy hai chân cô trắng nõn, dựa sát vào vòng hông trời sinh của anh. Không khỏi nghĩ tới hình ảnh chồng đỡ cô ở trên tường chất vữa, cảm giác quần quanh thật chặt, vẫn chưa thỏa mãn.

“Cô ở đây tìm cái gì?”

Sở Kiều nhanh chóng xoay người, nhưng người đàn ông phía sau đã tiến tới gần.

Khi bàn tay anh hạ xuống trước ngực của cô, Quyền Yến Thác rốt cuộc hiểu rõ, vì sao cô từ phòng tắm chạy trốn vào phòng. Dưới lòng bàn tay xúc cảm mềm mại, gương mặt tuấn tú của anh bị dồn nén, nhìn trong con người cô tràn đầy khiếp sợ, thì thầm nói: “Nhỏ.”

Sở Kiều toàn thân tóc gáy đứng thẳng, hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người ở, đầu trống rỗng.

Ngón tay Quyền Yến Thác khẽ nhúc nhích, hai mắt thâm thúy lướt qua giữa ngực cô, nụ cười nơi đáy mắt càng đậm. Cảm giác ở tay, rõ ràng so với cúp B rất lớn!

Liếc mắt nhìn ra điều gì, vẫn là có khác biệt!

----- lời ngoài mặt -----

Quyền gia, không cho giờ trò lưu manh nha, wow, kha kha kha ~

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bị cắn

Editor: Lovenoo1510

Người phía trước cúi thấp người xuống, Sở Kiều nhanh chóng trốn về phía sau, sau lưng dựa vào tủ lạnh. Cửa tủ lạnh đang mở, ánh sáng đèn mang lại sự ấm áp, nhưng nhiệt độ sau lưng lại vô cùng lạnh lẽo, tạo nên sự chênh lệch rõ ràng.

Nhiệt độ trước ngực rất nóng, làm cho cô từ từ hồi hồn, lửa giận trong lòng bỗng chốc như thiêu đốt.

Sở Kiều có thể giơ tay lên đánh, nhưng đầu ngón tay cô còn chưa chạm được vào mặt của anh, thì mánh khoé đã bị anh không chế, tay bị đặt lên đỉnh đầu, không giãy giụa được.

“Anh——”

Quyền Yến Thác không quan tâm đến việc cô mắng chửi, môi mỏng của anh đè xuống, hôn lên môi của cô. Anh đưa hai ngón tay ra, nắm lấy chiếc cảm tình xảo của cô, nhiệt nóng không chút lưu tình lừa vào, anh hiện tại chỉ muốn ném thử một chút tư vị của chiếc miệng nhỏ nhắn của cô.

So với đêm hôm đó, chiếc lưỡi linh hoạt của anh càng cường thế hơn tiến vào thăm dò, thoả thích mút thật chặt lấy chiếc lưỡi của cô, sức lực rất mãnh liệt. Sở Kiều chỉ cảm thấy lưỡi của mình tê dại, cô cố gắng di chuyển, lại bị anh cắn.

Lại cắn!

Sở Kiều bực bội, người đàn ông này là chó sao? Sao cứ luôn cắn người vậy!

Hai tay cô bị một tay của anh dễ dàng khống chế, thân thể to lớn của anh đè xuống, căn bản Sở Kiều không có chỗ trống để phản kháng. Cô hận nhất là cái loại cảm xúc của con người bị quản chế này, sức lực lại chênh lệch lớn, chính là cô không thể gãy thoát.

Càng làm cho da đầu cô run lên, chính là bàn tay của người đàn ông này, thế nhưng lại đang ở phía sau lưng cô đi xuống, một đường vuốt ve.

Cả người Sở Kiều cứng ngắc, bây giờ dưới hạ thân của cô đều trống rỗng, cái gì cô cũng không mặc. Nếu như anh giống như lần đầu tiên gặp mặt, thì cô thật sự sẽ cầm dao giết anh, ai cũng đừng mong sống sót.

Leng keng ——

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Quyền Yến Thác cau mày ngẩng đầu lên, ngón tay dừng lại ở đảo quanh hông cô, không đi xuống, nhưng cũng không rời đi.

Người đàn ông trước mặt có chiều cao 1m80, Sở Kiều đứng trước mặt anh, ước chừng lùn hơn anh một cái đầu. Cô mím môi, đôi mắt đen nhánh sáng lấp lánh, nhìn chằm chằm vào nơi sâu thẳm trong mắt anh.

Ánh mắt của cô, Quyền Yến Thác thấy rất rõ ràng, ẩn sâu trong đó có sự quật cường không chịu thua. Hơi thở của nụ hôn sâu kéo dài qua đi, hô hấp của cô có chút rối loạn, ngực phập phồng rơi vào trong mắt người đàn ông, đầy ái muội như đang trêu chọc.

Sau khi tiếng chuông cửa vang lên, thì không có động tĩnh nữa, người bên ngoài rất có kiên nhẫn chờ đợi.

Giấy lát, hai tròng mắt của Quyền Yến Thác khẽ nhúc nhích, anh buông người trong ngực ra, ánh mắt tĩnh lặng trở lại, ra mở cửa.

Sở Kiều ngồi dậy, đóng cửa tủ lạnh lại. Hai chân của cô vẫn còn hơi run, không có hơi sức gì, dựa vào cánh cửa thờ dốt.

Chợt có một chiếc túi được ném tới trước mặt cô, khoé mắt Quyền Yến Thác cột nhà, cười nói: “Cho cô.”

Trong túi giấy có một bộ nội y mới tinh, Sở Kiều mím môi nhận lấy, ôm quần áo trở lại phòng ngủ, trở tay khoá cửa phòng ngủ lại.

Cô lấy nội y ra mặc vào, rốt cuộc Sở Kiều cũng hiểu rõ cái câu “Nhỏ” kia trong miệng của anh, là có ý gì? Kích thước nhỏ mặc trên cơ thể, rõ ràng là số đo của một người nhỏ, cô chỉ có thể miễn cưỡng mặc.

Thay xong quần áo, Sở Kiều đứng trước gương, sắc mặt của cô từ từ bình tĩnh lại. Nhưng bên ngực lúc trước bị anh sờ qua, làm cô luôn có cảm giác không được tự nhiên, cứ như thiếu như đốt rất khó chịu!

Đáng tiếc người ở dưới mái hiên, nhất định phải cúi đầu! Lần trước cô có thể dựng thẳng ngón giữa với anh, nhưng hôm nay chỉ có thể nuốt xuống giọng điệu này!

Tâm tình cô bình phục lại, thì bụng lại bắt đầu âm ỉ. Sở Kiều quệt miệng ra ngoài, đi tới phòng bếp lần nữa tìm đồ ăn.

Trong tủ lạnh không có gì cả, Sở Kiều lấy hộp trứng gà ra, tìm nôi, bắt đầu luộc trứng.

Chung quanh rất yên tĩnh, một chiếc đèn treo tường chiếu rõ trong phòng bếp, nước trong nồi sôi trào, rất nhanh đã luộc xong trứng gà. Cô dùng nước lạnh ngâm qua, vỏ trứng lột ra sẽ dễ dàng hơn.

Trứng gà trắng nõn, cô dùng dao nhỏ tách ở giữa ra, sau đó cắt thành bốn múi, chấm với nước tương để ăn, có một loại mùi thơm rất đặc biệt.

Khi còn bé, nửa đêm Sở Kiều bị tiêu chảy đói bụng, bà ngoại đều làm như vậy cho cô ăn. Dạ dày cô không tốt, trứng gà rất dễ tiêu hoá và nhiều dinh dưỡng nữa, bà ngoại luôn thay đổi đa dạng các cách nấu cho cô dễ ăn.

Người đàn ông vốn đã trở về phòng, nghe phía bên ngoài có động tĩnh lại đi ra. Anh nhìn thấy người đang ăn ở trước quầy bar trong phòng bếp, nên không khỏi cất bước đi tới.

Sở Kiều gấp lên một miếng trứng đưa vào trong miệng, thích ý híp mắt lại, bộ dáng thật giống như ăn ngon lắm vậy.

Quyền Yến Thác cũng chưa có ăn tối, anh mím môi vươn tay, từ trong đĩa của cô bốc lên một miếng, bỏ vào trong miệng.

Anh quay trở lại, Sở Kiều cũng không quá kinh ngạc, cô nhanh chóng đem trứng gà còn dư lại trong đĩa ăn hết, một miếng cũng không để lại cho anh.

“Này!” Người đàn ông chỉ ăn được một miếng, mới vừa ném chưa ra tư vị gì, “Cô ăn đồ của tôi, sao có thể bá đạo như thế?”

Sở Kiều cười cười, hai con ngươi sáng ngời nheo lại đầy nguy hiểm, “Muốn ăn tự mình làm đi.”

Mất thấy cô nhắc chân muốn đi, Quyền Yến Thác kéo cổ tay cô lại, sau khi do dự nửa ngày, mới mím môi nói: “Cái kia, làm thế nào?”

Khó có khi anh không nói lời ác độc, nghĩ đến bụng cũng rất đói. Sở Kiều thật ra là người miệng cứng lòng mềm, chỉ cần người khác có chút yếu thế, thì cô đều ngập tràn đồng cảm.

Trước đi tới bếp, Sở Kiều lấy ra hai quả trứng, lần nữa bỏ vào nước luộc chín. Bỏ giống trước, rồi dội nước tương lên, để tới trước mặt anh, “Nhìn thấy không? Rất đơn giản mà!”

Đơn giản cũng không nguyên ý bắt tay vào làm, đây chính là suy nghĩ của đàn ông.

Quyền Yên Thác không dùng đũa, trực tiếp sử dụng tay, bỏ vào trong miệng. Lối ăn này không tính là đẹp mắt, nhưng rất có tư vị gia đình, lại làm cho anh nghiện ăn.

Thấy anh ăn say sưa ngon lành, Sở Kiều trở lại phòng ngủ, đóng cửa ngã xuống giường. Bỏ xuống phòng ngủ toàn thân, cái loại mệt mỏi thấm vào tận xương, lại bao phủ lấy cô lần nữa.

Ngoài cửa sổ mưa nhỏ bắt đầu rơi, từng giọt tí tách, nước theo nhánh cây nhỏ giọt xuống, tiếng xoạt nhẹ nhàng xẹt qua bên tai cô.

Sở Kiều nghiêng người, hai mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ. Điện thoại di động vẫn im lặng, không có bất kỳ cuộc điện thoại nào gọi tới, cô nhớ tới ánh mắt cha trước khi ra khỏi cửa, lòng cô hoàn toàn lạnh lẽo.

Trước khi bà ngoại mất nói với cô: Kiều Kiều, về nhà đi, dù sao bọn họ đều là người thân của con.

Vì bà ngoại lo lắng, nên Sở Kiều chuyển về nhà, một lần tới bốn năm. Bốn năm này ở trong nhà, cô bị bao nhiêu uất ức, bị bao nhiêu xem thường! Nhưng cô vẫn nhìn xuống, chỉ vì câu nói bọn họ đều là người thân của con kia của bà ngoại!

Người thân sao?

Sở Kiều cười lạnh một hồi, người thân có thể chê cười cô, không quan tâm cô sao? Người thân có thể bắt cô đi xem mắt, hoàn toàn không chú ý tới nguyện ý của cô sao? Người thân có thể không đếm xỉa đến hi vọng ái ố của cô sao?

Ở trong lòng cha cô, ông ta chỉ có Sở Nhạc Viện, đứa con gái nhỏ khéo léo hiểu chuyện thôi. Thậm chí là dung túng khi cô ta cướp đi Quý Tư Phạm, ông ta cũng làm bộ như không nhìn thấy.

Nhìn xem, đây chính là tình thân của cô, người thân buồn cười biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Kiên quyết bỏ nhà

Editor: Thư

Sáng sớm mặt trời chói nắng, cơn mưa phùn đêm qua cũng tạnh. Quyền Yên Thác có thói quen dậy sớm, sau khi nhanh chóng rửa mặt xong, anh thay quần áo xong thì ra khỏi phòng.

Nhưng lại không nghĩ đến, có người còn dậy sớm hơn anh.

Cửa phòng cho khách thì mở, bên trong lại không một bóng người. Gian phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, không để lại bất cứ dấu vết gì, hiển nhiên là Sở Kiều đã rời đi từ lâu.

Quyền Yên Thác tựa vào cánh cửa, một tay xoa xoa cằm, gương mặt tuấn tú không có biểu cảm gì. Anh cất bước đi tới phòng bếp, đi ngang qua quầy bar thì mất liếc thấy thứ gì.

Một tờ giấy, nhét ở dưới đĩa thức ăn. Trên tờ giấy chỉ có hai chữ: cảm ơn.

Nét chữ thanh tú sâu sắc, đĩa có hai quả trứng gà luộc.

Quyền Yên Thác cầm lấy tờ giấy, môi mỏng co rút, anh cầm trứng gà trong tay, cùng quãng cả hai quả lên, lại chuẩn xác đón được, vỏ trứng dần dần nứt ra.

Đúng vào lúc này, chuông cửa vang lên, Quyền Yên Thác lưu luyến không rời để trứng gà vừa bóc vỏ xuống, cau mày đi tới cạnh cửa.

“Ai thế?”

“Surprise!” (“Ngạc nhiên chưa!”, chắc ai cũng hiểu mà đúng không)

“Làm sao mà cậu trở lại?” Nhìn thấy người ngoài cửa, Quyền Yên Thác không quá kinh hãi, đứng dậy cho người ngoài cửa đi vào.

Người đến là đàn ông, trên mặc áo sơ mi màu xanh ngọc, dưới thì quần đen ôm sát hai chân thon dài. Anh tháo mắt kính màu trà trên mặt xuống, tiện tay ném lên trên sô pha.

“Anh! Anh cứ không muốn gặp em như vậy sao?” Tri Việt ngồi trên ghế sofa, hai cánh tay chắp lại sau lưng, nhấc chân đặt lên cả trên bàn.

Quyền Yến Thác bữu môi, ngồi trên ghế bên trong, dùng dao nhỏ cắt trứng gì đã bóc ra, động tác nghiêm chỉnh, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tri Việt càng lớn càng đẹp trai, đường cong gò má rõ ràng, môi mỏng anh mím chặt, mặt hoảng sợ nói: “Anh không phải biết em đã trao qua cái gì đâu! Quả thực là nước sôi lửa bỏng, sống không bằng chết!”

Lời như thế nói nhiều rồi, căn bản Quyền Yến Thác không coi là quan trọng, cười nhạt: “Vào trọng điểm!”

Mây kiếm của Tri Việt nhú lại, đôi mắt cợt nhả híp một cái, bắt đầu kể khổ: “Phùng Thiên đó thật quá đáng sợ, cô ta không thèm chơi cái trò một khóc hai nháo ba thất cổ, lại chơi trò có con phải cưới! Mỗi ngày em đề phòng cô đến mức ‘giọt nước cũng không lọt’, thật sắp muốn điên rồi!”

Quyền Yến Thác đổ nước tương hơi nhiều vào chén nhỏ, liếc anh một cái, nói: “Đáng đời! Tự mình tạo nghiệt, có thể trách ai nữa?”

“Ai, anh có thể có chút đồng tình với em được không?” Tri Việt mất hứng trừng mắt, giải thích: “Em là đàn ông bình thường có được không, ngày ngày cô ta ở bên cạnh em lại còn trêu chọc em, em có thể nhịn được sao? Hơn nữa, em không ngu với cô ta, mẹ em còn không giết chết em sao!”

Anh luôn luôn có một đồng lớn đạo lý, Quyền Yến Thác lười phải tranh luận với anh, đưa đũa gấp trứng gà lên, chấm vào nước tương, duyên dáng đưa vào miệng.

Tri Việt bay chuyển bay sớm trở về, bụng đang đói đến sôi lên, thấy đáng về anh ăn có điểm kì quái, vừa hứng thú vừa quan tâm, đi đến, hỏi “Đây là cái gì? Nhìn có ăn rất ngon.”

Anh mới vừa vươn móng vuốt, đã bị Quyền Yến Thác vỗ mạnh một cái, thấp giọng trách mắng: “Đồ của tôi, không cho chạm vào.”

Tri Việt ngồi đối diện với anh, nhìn chằm chằm trứng gà bày trên bàn, khinh thường nói: “Tại sao? Cũng không phải là cái gì đáng tiền!”

Tuy lời nói như vậy, nhưng nhìn anh ăn ngon lành, Tri Việt liếc mắt xem thường, đưa mắt nhìn nơi khác.

Lát sau, anh thần bí hề hề cười cười, mập mờ nói: “Có mùi đàn bà.”

Quyền Yến Thác ăn xong, cũng thu dọn thức ăn xong, ánh mắt mới liếc đến anh, “Cậu định làm như thế nào?”

Thấy anh tránh nặng tìm nhẹ, Tri Việt nhún nhún vai, cũng không truy cứu, nói: “Nơi này cho em mượn ở, đợi đến cuối năm em lại về nhà.”

Nghe vậy, Quyền Yến Thác lắc đầu một cái, cười như không cười: “Phùng Thiên thật có thể tha cho cậu sao?”

“Cô ta cũng không ngốc, “Tri Việt lục tung nhà bếp vẫn không tìm được đồ ăn, chán nản nói: “Nếu như cô ta dám nói những lời không nên nói thì sẽ biết hậu quả ngay thôi.”

Tri Việt là con trai độc nhất trong nhà, vừa em của anh, Quyền Yến Thác đương nhiên hiểu. Từ nhỏ đứa em này chính là một hoa hoa công tử, cô anh không biết đã phải tốn bao nhiêu tâm sức cho cậu em này!

Phiền não ngã mình trên sô pha, Tri Việt khoanh tay trước ngực, kêu lên: “Em muốn từ hôn!”

Từ hôn?

Quyền Yến Thác thấp giọng cười nhẹ, ném cho anh một quyển sổ ghi số điện thoại, “Tự mình gọi đồ ăn.”

Tri Việt tiếp được, dãn dò hần, “Anh, phải giữ bí mật đó!”

Bất đắc dĩ thờ dài, Quyền Yến Thác đóng cửa rồi đi. Bí mật này anh không thể không cố gắng che giấu, bằng không trong nhà lại muốn náo loạn một phen!

.....

Sở Kiều đến Tiền Giang lấy xe, sau đó trực tiếp lái về nhà. Có lẽ là do chuyện ngày hôm qua, cô vừa vào cửa liền nhìn thấy Giang Tuyết Nhân ngồi ở trên sô pha, đang đợi cô.

“Kiều Kiều.....” Giang Tuyết Nhân đi tới, nhưng Sở Kiều không cho bà ta cơ hội, xoay người trở lại phòng ngủ.

Sở Kiều cầm từng kiện quần áo một bỏ vào rương hành lý, những thứ cô có thể mang đi không nhiều lắm, do dự một chút, cũng đem gói ôm heo con nhét vào rương hành lý.

Trong phòng ăn lâu một, Sở Hoành Sanh ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt không được tốt lắm. Nhất là sau khi Sở Kiều trắng đêm không về, vẻ mặt ông càng thêm âm trầm, mày kiếm nhíu lại thật chặt.

Sở Kiều xách theo rương hành lý xuống lầu, Giang Tuyết Nhân lập tức đã chạy tới ngăn lại, sắc mặt nóng nảy: “Kiều Kiều, chuyện ngày hôm qua là di không đúng, con không thể bỏ nhà này!”

Trong ấn tượng của bà ta, Sở Kiều không được xem là ngoan, cũng không phải là hư. Khi còn bé, mỗi tuần Giang Tuyết Nhân cũng sẽ dẫn theo Sở Nhạc Viện, đến nhà bà ngoại thăm cô, mua cho cô cái ăn cái mặc, nhìn bề ngoài, là một bà mẹ kế rất được!

Những năm này cố gắng giữ gìn nên cũng không náo loạn ra chuyện gì. Nhưng chuyện ngày hôm qua, Sở Kiều không thể tha thứ.

Giá về của mẹ trân quý đối với cô cỡ nào, cô không tin đều người làm mẹ Giang Tuyết Nhân lại không hiểu. Có lẽ loại thù đoạn đó có thể lừa gạt ba, nhưng lòng cô lại rất sáng tỏ!

Sở Kiều cười nhạt, ánh mắt lợi hại như đao, thấy ánh mắt Giang Tuyết Nhân phải tránh né, không khỏi nhếch môi.

Không hổ là mẹ nào con nấy, tất cả đều là diễn trò. Sở Nhạc Viện cũng đứng dậy đi tới, dịu dàng nói, “Chị, chị đừng tức giận.”

Nhìn thấy Sở Kiều không nhúc nhích chút nào, Sở Hoành Sanh trầm mặt bỏ đũa xuống, tức giận nói: “Không cho cản nó, có bản lĩnh bỏ đi thì cũng đừng trở lại!”

Nắm chặt rương, Sở Kiều bước đi ra ngoài, đáy lòng lại cực độ bình tĩnh. Cái nhà này cô vốn là cũng không có ý định trở lại.

Sau lưng còn có tiếng ngăn trở, nhưng lại không một ai thật lòng đi ra ngoài. Sở Kiều đem rương hòm bỏ vào cốp xe, lái xe trở lại công ty.

Với tính tình của cô, náo loạn với người trong nhà là chuyện không sớm thì muộn. Tô Lê hiểu tâm tình của cô, không thể làm gì khác hơn là giúp cô xem xét phòng ốc, tìm một chỗ ở là quan trọng nhất.

Trước khi tan việc, Tô Lê cười nói giỡn với cô, nói: “Con nhóc, bằng không tôi bầu bạn với cậu nha?”

Sở Kiều vung tay đuổi cô như đuổi ruồi, hai người cười giỡn, “Đi mau, tôi không chơi les.”

Tô Lê mất hứng bĩu môi, vừa ra đến trước cửa đã dặn dò cô, “Buổi tối cẩn thận một chút, tôi sẽ nói Vật Nghiệp tới tuần tra nhiều hơn mấy lần.”

“Biết rồi.” Mặc dù chê cô la lớn, nhưng loại quan tâm này khiến Sở Kiều cảm thấy ấm áp.

Phòng nghỉ ngơi có ghế sa lon gấp, vừa đúng có thể nằm một người. Sở Kiều tính chấp nhận hai ngày, tìm được phòng ốc thích hợp liền chuyển đến.

Trước bàn một chiếc đèn bàn bật sáng, Sở Kiều về tới về lui mấy bản đều thấy không vừa ý. Bụng sùng sục kêu, cô tìm một hộp mỳ ăn liền, nghĩ đã đến lúc dùng lại.

Xé ra bao giấy, khoe mắt Sở Kiều trầm xuống, nhìn chằm chằm bao giấy của mỳ ăn liền, vẻ mặt trầm xuống.

Trước kia đi học thì cô thường dùng mỳ ăn liền cho tiện, nhưng là dễ bao tử đau. Sau lại bị Quý Tư Phạm phát hiện, phòng ngừa cô ăn nữa, liền vẽ đầu heo lên bao mỳ ăn liền, bên cạnh còn ghi chú lại: ăn nó chính là ăn chính mình, ề hèm!

Trí nhớ dừng lại trong một khắc kia, ngón tay Sở Kiều cứng ngắc, thế nào cũng xé không được bao giấy bạc đựng gia vị. Đèn đỏ của máy đun nước sáng lên một lần lại một lần, cô cầm bút đen vẽ ra một cái đầu heo con trên bao, lỗ mũi ngốc nghếch đáng yêu.

Lát sau, cô ném mỳ ăn liền vào thùng rác.

Sở Kiều xoa xoa dạ dày, cảm thấy sẽ đỡ đói hơn, cô cầm điện thoại lên đang muốn gọi đồ ăn ngoài, điện thoại di động lại vang lên trước.

“Ồ đâu vậy?” Đầu dây bên kia điện thoại, giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên.

Ánh mắt Sở Kiều giật giật, “Có chuyện gì sao?”

“Cô cho rằng để lại tờ giấy, là có thể đuổi tôi sao?” Quyền Yên Thác một tay cầm tay lái, lái xe đến phố Đệ Tứ Đại, anh nhíu mày nhìn tầng lầu sáng đèn, khoe miệng nở nụ cười khó lường.

Sở Kiều bĩu môi, không muốn làm chuyện vô ích, “Tôi đang ở công ty.”

“Chờ tôi.”

Trước khi cúp điện thoại, người đàn ông ném cho cô hai chữ. Tay Sở Kiều chống cằm, kinh ngạc ngó ra ngoài cửa sổ, mắt thấy mặt trăng sáng ngời lại dần khuất bóng sau tầng mây, không khỏi khó phân biệt được đâu là trăng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Dây dưa

EDIT: NGỌC DIỄM HEPC.

Hành lang truyền tới tiếng bước chân trầm ổn, Sở Kiều nghe rõ ràng, trái tim hoàn toàn yên tĩnh.

Người đàn ông cất bước đi tới, ánh đèn hoàng hôn chiếu vào gò má anh, hiện ra rõ ràng từng đặc điểm trên gương mặt. Ánh sáng yếu dần phả lên đường cong tinh tế và cứng rắn của anh, làm tăng thêm mấy phần nhu hòa.

Sở Kiều chớp mắt nhìn, nghĩ thầm người đàn ông này đáng đáp thật là tiến có thể đánh lui có thể thủ. Nếu là ngày nào đó công ty nhà anh đóng cửa, lúc đó anh làm mình tinh cũng có thể kiếm cơm.

“Còn ngồi?” Quyền Yến Thác thấy cô không có đứng dậy ý không vui nói.

Bỏ qua một bên những ý tưởng còn ngồn ngộn kia, Sở Kiều đứng dậy đi tới, nhận lấy đồ từ trong tay anh. Không ngờ anh thế nhưng lại mang đồ ăn tới đây, làm cho cô có chút kinh ngạc.

Người đàn ông này thay đổi từ lúc nào lại còn chu đáo như vậy?

Sở Kiều mang đồ ăn để lên bàn, nghe mùi thơm thức ăn, hơi cảm động, hỏi: “Làm sao anh biết tôi chưa ăn cơm?”

“Tôi cũng chưa ăn.” Quyền Yến Thác bĩu môi, làm một bộ dáng chờ người khác phục vụ.

Chút cảm động trong lòng, lập tức tiêu tán, thì ra cô vẫn còn được hưởng lợi từ đại thiếu gia này! Sở Kiều bày hộp đồ ăn ra, lấy một đôi đũa đưa cho anh, bản thân mình cũng kéo ghế ra ngồi xuống, không chút khách khí ăn.

Không ăn thì phí!

Bình thường sức ăn của cô không lớn, nhưng tối nay hình như có điểm khác thường. Quyền Yến Thác ngược lại không ăn miếng nào, để đũa xuống nhìn chăm chăm cô.

Cơ hồ hộp đồ ăn món ăn đều vào trong bụng của cô, Sở Kiều sờ bụng một cái, vội vàng cầm đôi đũa để xuống. Rất lâu không có ăn nhiều như vậy, cũng không biết dạ dày có thể chịu được hay không?

“Ăn no rồi?” Mày kiếm của Quyền Yến Thác cọt nhả, môi mông mang theo một nụ cười.

Sở Kiều mím môi gạt đầu một cái, đứng dậy thu dọn mấy thứ xong, rửa tay sạch sẽ cầm tới hai ly trà, coi như là cảm ơn. Bất luận nói như thế nào, cơm tối đều là người ta mời.

“Cảm ơn anh vì bữa ăn tối.” Sở Kiều đem ly trà để xuống, ngồi đối diện anh.

Cô khách khí và xa cách, cảm giác của Quyền Yến Thác rất nhạy cảm, hai mắt anh thâm thúy giật giật, nói: “Giữa chúng ta không cần cảm ơn.”

Lời nói này Sở Kiều lơ mơ phát giác ra, cô cau mày ngẩng đầu lên, ánh mắt lo lắng.

“Sở Kiều, “ Quyền Yến Thác cười nhạt, thổi nhẹ nước trong ly trà, cười như không cười nói: “Chuyện đã như vậy, cô còn tưởng rằng có thể chống đỡ hết từ trong ra ngoài sao?”

Lời của anh, khiến lòng của Sở Kiều thất chặt, sắc mặt trầm xuống, “Chuyện tôi không muốn, không ai có thể miễn cưỡng.”

Quyền Yến Thác có thâm ý khác cười lên, thoáng cười nhìn trong mắt Sở Kiều, chợt cảm thấy kinh hãi. Không nhìn ra vui buồn, cũng không có pháp phong, cặp mắt kia sâu thẳm, hình như có năng lực hấp thụ linh hồn đi vào.

Sở Kiều cúi đầu né tránh, không muốn tranh luận, cô tin chắc không ai có thể thay đổi quyết định của cô.

Nhìn đến tám chân mở ra trên ghế sa lon, sắc mặt Quyền Yến Thác hòa hoãn, cười nói: “Chỉ có một người ngủ sao?”

Thấy được nụ cười anh cũng biết không có lời hữu ích, Sở Kiều uống một ngụm trà, lười phản ứng lại anh.

Bộ dáng cô không giận không cười, có một loại cảm thụ không giống người thường. Bỗng son mĩ nhân anh không phải chưa từng thấy qua, điển hình trong nhà cô người chị chính là cái dạng đó, nhưng Sở Kiều thì không cùng một dạng.

Tiếp tục cười giòn, hậu quả sẽ thật nghiêm trọng. Quyền Yến Thác dựa gần lại, hỏi: “Có cần tôi giúp cô tìm nhà ở không?”

Sở Kiều thờ dài, nhìn về ánh mắt u ám của anh. Anh không hỏi chuyện nhà cô, rốt cuộc là không có hứng thú biết, hay là đã biết quá rõ ràng? Nhưng mặc kệ thế nào, đều không có quan hệ gì với cô.

“Không cần đâu.” Khéo léo cự tuyệt, Sở Kiều cũng không tức giận hoặc là mất mát gì.

Quyền Yến Thác câu môi, không có làm người khác khó chịu. Anh ngồi một chút, liền đứng dậy rời đi.

Mất thấy anh rời đi, thần kinh căng thẳng của Sở Kiều buông lỏng xuống. Mỗi lần thấy anh, cô đều phải giương toàn bộ tâm sức, loại cảm giác này thật không tốt, cô không thích, thậm chí ghét.

Trong công ty an tĩnh lại, Sở Kiều mở giấy vẽ ra, muốn đem bản thiết kế sửa đổi lại. Trong dạ dày mơ hồ nhói đau, cô nhăn mày lại, nghĩ thầm thật đúng là không đủ sức chống đỡ, bây giờ không quen miệng.

Ban đầu cô ép buộc giảm cân, một tháng sừng sốt gầy đi 20 cân*, trái lại thân thể bị đói gầy, thiếu chút nữa là mắc chứng bệnh kén ăn! Từ đó về sau, chức năng dạ dày yếu hơn, ăn nhiều sẽ đau bao tử!

(*1 cân tương đương nửa ký vậy là gầy đi 10 ký)

Kéo ngăn kéo ra, tìm ra hai viên thuốc uống, Sở Kiều trực tiếp nuốt xuống. Trở lại phòng nghỉ ngơi, cô vén chăn lên nằm xuống, chứng đau bao tử từ từ biến mất.

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng bước chân an ninh tuần tra. Sở Kiều nhẹ nhàng cười lên, không ngờ Tô Lê cũng rất có bản lĩnh, khẳng định cậu nhóc an ninh kia bị sắc đẹp của cô ấy mê hoặc!

Công ty được Quyền Yến Thác đầu tư, tình hình chuyển biến tốt hơn rất nhiều. Nhưng Sở Kiều không thoải mái, cô hi vọng nhanh trả hết tiền lại cho anh, bằng không chung quy không nổi.

Rời nhà, toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc, đây là điều Sở Kiều muốn hướng đến kế hoạch của tương lai. Từ nay về sau, cô muốn chính mình trân trọng bản thân mình, chính mình yêu thương mình, cố gắng đấu tranh khải khi!

.....

Ở nhà ghen hai ngày, Trì Việt rốt cuộc không sống nổi. Một người bình thường được nuông chiều và có thói quen đi chơi, làm sao có thể an phận ở nhà, không có phụ nữ ở bên cạnh đây?

Quyền Yến Thác đẩy cửa lúc đi vào, anh ta như thấy cứu tinh, còn kém ôm bấp đùi anh, “Anh à, cuối cùng anh cũng tới.”

Nhìn bộ dáng kia của anh ta, Quyền Yến Thác bĩu môi, ném cho anh ta một tấm thẻ, nói: “Ra cửa dùng cái này, nếu để cho cô phát hiện, chính cậu tự sát đi.”

Trì Việt cất tấm thẻ vào, thăm dò tin tức: “Như thế nào? Có động tĩnh chưa?”

“Chỉ cần người kia khờ khạo không nói, có thể lừa gạt một chút.” Quyền Yến Thác dựa vào sofa, thần thái lười biếng.

Có lời này của anh, Trì Việt an tâm không ít, mày kiếm giãn ra.

Giây lát, Quyền Yến Thác lấy ra một phần tài liệu đưa cho anh ta, trầm giọng nói: “Dù sao cậu nhàn rồi cũng không có chuyện gì, ngày mai giúp tôi đi một chuyến.”

Liếc mấy cái tài liệu, đáy mắt Trì Việt tươi cười, nhạo báng, “Chắc chắc, người này là Ám Độ Trần Thương sao?”

Cầm lên một cái gối đập tới, đôi mắt Quyền Yến Thác nghiêm túc, giọng nói lo lắng, “Ít nói nhảm, kêu cậu đi thì cậu cứ đi.”

Trì Việt cũng không giận, ngồi vào bên cạnh anh, há hê hỏi “Trong nhà an bài chọn người kết hôn cho anh, chẳng lẽ khó khăn như vậy sao?”

Thấy anh nhấc chân lên đạp, tay chân Trì Việt lạnh lẽo tránh né, hai người làm một trận đùa âm ỉ.

Cười giòn đi qua, thỏa mãn Trì Việt thu lại tinh thần lưu manh, nghiêm mặt nói: “Anh, anh yên tâm, em khẳng định đứng về phía anh!”

Giờ tay lên cùng anh ta cụng tay, Quyền Yến Thác ôm lấy hóm thủy tinh rời đi, quân gia hoàn toàn để lại cho anh.

Sáng sớm, Sở Kiều mang theo bản thiết kế đi tới công ty JK, Tô Lê sai người tìm quan hệ, rất khó mới có được một cơ hội.

Sau hai giờ chờ đợi, đối phương hình như không có hứng thú với thiết kế của Sở Kiều, chỉ nói cô trở về chờ, nếu như có thông tin gì, sẽ chủ động liên lạc với Trì Nhan.

Đây coi như là khéo léo cự tuyệt sao? trong lòng Sở Kiều hoang mang, cả người phờ phạc buồn bã.

Trước mặt có người đứng vào cô, cũng không có ý nói xin lỗi. Sở Kiều không có tâm tình để ý tới, mím môi hướng thang máy đi đến.

Người đàn ông đi qua đột nhiên dừng bước, Trì Việt xoay đầu lui về phía sau nhìn, thấy rõ gò má của người phụ nữ, tròn mắt trầm xuống, hô: “Này! Đứng lại!”

Mặc dù đã trôi qua một năm, nhưng anh đối với người phụ nữ này lưu lại trí nhớ rất ấn tượng, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm!

Sở Kiều cúi đầu, không nghe thấy giọng nói của anh ta.

Cửa thang máy đóng, Trì Việt tức giận đập xuống cửa. Không để ý sự kinh ngạc của mọi người, theo cầu thang an toàn chạy xuống. Để cho chạy mất một lần thì không có lần thứ hai, còn dám từ dưới mí mắt của anh mà chạy đi?

Đuối kịp đến đại sảnh lầu một, Trì Việt thở hồng hộc, cửa thang máy vừa vạn mở ra.

Sở Kiều cất bước ra ngoài, bà vai lại bị người ta đè lại, “Cái người phụ nữ này còn dám chạy?”

Nhìn người đàn ông trước mặt, lông mày thanh tú của Sở Kiều nhú chặt, không có ấn tượng gì. Cô lui ra một bước, lười phải dây dưa, muốn xoay người rời đi.

Trì Việt ngăn lại đường đi của cô, nhìn ánh mắt phẫn nộ bên trong của cô, mập mờ cười nói: “Tiểu thư xinh đẹp, cô đã quên ở La Mã đêm hôm đó sao? Cô còn thiếu tôi cả đêm!”

Nghe vậy, sắc mặt Sở Kiều đại biến, trong đầu hiện ra cái gì, vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

----- lời ngoài mặt -----

Chúc mọi người tết Đoan Ngọ vui vẻ, ăn bánh chưng hắc ~

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đuối theo không rời

Editor: Lovenoo1510

Trì Việt ngăn lại đường đi của cô, nhìn thấy sự phẫn nộ bên trong mắt cô, mập mờ cười nói: “Cô gái xinh đẹp, cô quên đêm hôm đó ở La Mã rồi sao? Cô còn thiếu tôi một đêm đấy!”

Nghe vậy, sắc mặt Sở Kiều đại biến, trong đầu hiện ra cái gì, thì vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

Ký ức trong đầu một năm trước, môi Sở Kiều đỏ mọng mím chặt, lưng túng đứng tại chỗ. Đường đi bị anh ta ngăn trở, cô không có đường để chạy, hai tay buông ở bên người dần dần nắm chặt.

Không nghĩ đến còn có thể gặp lại cô, đáy mắt Trì Việt không dấu diếm được sự kinh ngạc. Môi mông nâng lên một đường cong mập mờ, nếu gặp nhau lần nữa, vậy thì rõ ràng là bọn họ có duyên, anh ta sẽ không thể dễ dàng bỏ qua được.

“Cô gái,” Trì Việt đi về phía trước một bước, đứng ở trước mặt cô, cười nói: “Cô không quên tôi chứ?”

Trì Việt ngũ quan tinh xảo, thậm chí nói là có vẻ đẹp nữ tính, hơn nữa đôi mắt hoa đào này, tà khí muốn chết người! Người đàn ông tuyệt sắc như hắn, có người phụ nữ nào có thể quên? Dám quên?

“Anh là ai?” Sở Kiều nhàn nhạt cười khế, sắc mặt không nhìn ra sự hoảng hốt, “Chúng ta đã gặp nhau sao?”

Chuyện đêm đó, dù sao cũng chỉ hai người bọn họ biết, chỉ cần cô có chết cũng không thừa nhận, cô cho rằng hắn cũng không làm gì được.

Gương mặt Trì Việt càng âm trầm tuần tú, đôi mắt đào hoa khẽ nheo lại, người đàn bà này dám có can đảm không biết anh ta? Đúng là nực cười! Tung hoành trong tình trường nhiều năm như vậy, anh chưa từng thấy qua ai như vậy, xưa nay đều là anh đối với phụ nữ làm như không thấy, cô lại dám cùng anh chơi trò mất trí nhớ?

Lá gan không nhỏ nha!

“Chưa từng gặp qua?” Tri Việt nguy hiểm đến gần, bức người tới góc tường, khoe miệng nở nụ cười vô lại, “Cần tôi giúp cô nhớ lại, đêm đó đã xảy ra cái gì không?”

Con người trong mắt Sở Kiều loe loé, cô quét mắt thấy thang máy đang xuống, đôi tay âm thầm dồn đủ sức.

Đình ——

Cửa thang máy mở ra, Sở Kiều đột nhiên đưa hai cánh tay ra đẩy anh ta qua, hơi sức lần này không nhỏ.

Tri Việt không kịp chuẩn bị, bị cô đẩy ra mấy bước. Vừa đúng lúc cửa thang máy mở rộng, sóng người bên trong đi ra vây khốn anh ta ở chính giữa, chờ anh ta tách được đám người ra để đuổi theo, thì bóng dáng Sở Kiều đã sớm biến mất không thấy đâu nữa.

“Đáng chết!” Tri Việt thấp giọng nguyên rủa một tiếng, gương mặt tuấn mỹ nhuộm đầy vẻ tàn khốc. Lại để cô chạy thoát!

.....

Gần tối, Quyền Yến Thác phụng chỉ trở lại nhà chính. Vừa vào cửa, đã thấy trong nhà náo nhiệt, đều đầy đủ mọi người.

“A Thác đã trở lại,” Quyền Chính Nghi thấy cháu trai đã trở về, ý cười đầy mặt, “Tôi đây ngồi.”

Quyền Yến Thác đi tới bên người bà ngồi xuống, nịnh nọt nói: “Cô cô, khí sắc của cô không tệ.”

Từ nhỏ đã yêu thương anh, nên ánh mắt của Quyền Chính Nghi rất ôn hoà, đem trái cây vừa gọt vỏ cho anh, “A Thác à, con phải nghe lời cha con nói, nhanh kết hôn để giúp ông ấy san sẻ.”

Cắn miếng dưa hấu, trên mặt Quyền Yến Thác không có biểu cảm gì, cũng không phản bác, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Chị dâu cả,” Quyền Chính Nghi lôi kéo Phạm Bồi Nghi ngồi xuống, hỏi, “Sơ Nhược đâu? Sao giờ còn chưa trở về?”

“Con bé hôm nay muốn lên đình, buổi tối không trở về.” Phạm Bồi Nghi bắt đầu dĩ giải thích, đối với thái độ làm việc của con gái bà rất lo lắng.

“Ôi, đứa nhỏ này.” Quyền Chính Nghi cau mày, nóng lòng nói: “Ngày ngày bận rộn như vậy, làm sao có thời gian sinh con đây, nhà họ Lục bên kia có phải cũng thúc giục hay không?”

Nghe vậy, Phạm Bồi Nghi lại nhăn mày, trong mắt lộ ra lo lắng, “Đúng vậy, bên thông gia và tôi đều nói mấy lần rồi, nhưng nửa câu Sơ Nhược cũng nghe không lọt, tôi thật sự là hết cách với con bé.”

“Loại chuyện như vậy, cứ để cho chị ấy tự mình quyết định.” Quyền Yến Thác dựa lưng vào ghế salon, chợt mở miệng, thay chị nói chuyện.

Quyền Chính Nghi quét mắt nhìn anh một cái, chợt đổi sắc mặt, trầm giọng nói: “Ôi, mấy con từng đùa từng đùa một, không để cho chúng ta bớt lo. Việt Việt của cô cũng thế, may mắn là có Thiên Chân nhìn nó, nên cô mới yên tâm một chút.”

Đều nói con lớn không nghe lời mẹ, điểm này Phạm Bồi Nghi hiểu rất rõ. Bà nhìn chăm chăm con trai đầy thâm ý, thử dò xét nói: “Chính Nghi, cô chừng nào thì cho Việt Việt và Thiên Chân tiến hành hôn sự?”

Gương mặt Quyền Chính Nghi tươi cười, nói: “Cuối năm Việt Việt trở về, tôi sẽ an bài hôn sự, qua sang năm sẽ để cho bọn nó kết hôn.”

Cuộc hôn nhân này, coi như là cô dâu nhỏ, mọi người mấy nhà đều coi trọng. Quyền Chính Nghi càng thích cô con dâu tương lai này hơn nữa, từ nhỏ đều nuôi như con gái.

“A Thác,” Quyền Chính Nghi như sực nhớ ra gì đó, hỏi người bên cạnh, “Tri Việ mấy ngày nay không gọi điện thoại tới, nó và cháu có liên lạc với nhau không?”

Gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác buông xuống, trong mắt đầy bình tĩnh, “Không có.”

Anh đứng lên, đi ra phía vườn hoa, “Con đi nhìn bà nội một chút.”

Không phát giác ra có gì bất thường, Quyền Chính Nghi kéo chị dâu cả lại, hai người trao đổi chuyện mẹ chồng, nói đến náo nhiệt.

Vườn hoa Banyan Tree, bà cụ Quyền đang loay hoay ở bồn hoa. Quyền Yến Thác đi tới bên người bà nhìn một chút, tán dương: “Bà nội, tài làm vườn của bà có tiến bộ nha, cho cháu một chậu đi.”

Bà cụ đến mí mắt cũng không giơ, lạnh lùng nói: “Có chuyện thì nói, đừng nói chuyện vô dụng nữa.”

“Khụ khụ——” Quyền Yến Thác lúng túng ho khan một tiếng, không dám làm ra vẻ khác thường tí nào. Cô cô cũng không so được với bà nội, khừu giác kia thật là linh nha!

Bà cụ không tra cứu, cầm khăn lông sạch lên lau tay một chút, nói: “Có thời gian thì mang Sờ Kiều tới dùng cơm.”

“Hà?” Quyền Yến Thác ngẩn người, mày kiếm nhíu lại, “Bà thích cô ấy?”

Rốt cuộc bà cụ cũng thương cho anh một ánh mắt, hai tròng mắt thông minh lanh lợi lóe sáng, “So với con còn mạnh hơn.”

Quyền gia bị nội thương, chỉ mới gặp cái nha đầu chết tiết kia có một lần, nơi nào mạnh hơn anh chứ?! Không phục, hừ!

.....

Ngày thứ ba khi Sờ Kiều chuyển ra khỏi nhà, Tô Lê đã tìm được nhà. Thừa dịp thời gian nghỉ trưa, Tô Lê mang cô đi nhìn một chút, thuận tiện khoe khoang với cô chút năng lực.

Sờ Kiều đều nhìn qua bên ngoài một lần, híp mắt tròng cô ấy, “Khu vực tốt như vậy, người bạn nào của cậu có bản lĩnh như vậy?”

Sắc mặt Tô Lê trầm xuống nở nụ cười chói mắt, trấn định nói: “Là người cậu không biết có được hay không? Khoa chúng ta có rất nhiều người có giả mạo cũng không được.”

Lời này thật sự cũng không phải giả, sau khi tốt nghiệp đại học, Sờ Kiều và bạn học cùng lớp rất ít liên lạc, thỉnh thoảng tụ tập tất cả đều là Tô Lê ra mặt thu xếp.

“Hài lòng không?” Tô Lê kéo cánh tay của cô, mỉm cười hỏi.

Dĩ nhiên là Sờ Kiều không có ý kiến, diện tích phòng này mặc dù không lớn, nhưng điều kiện tốt, hoàn cảnh xung quanh cũng rất tốt. Nếu như đi xem phòng của người mới giới nhà đất, chắc chắn sẽ không tìm được như vậy.

“Vô cùng tốt.” Sờ Kiều gật đầu một cái, vẻ mặt cảm kích nói: “Tối nay mình sẽ chuyển đến.”

Thấy cô nói như vậy, cuối cùng Tô Lê cũng thở phào nhẹ nhõm, cô xoay tằm mắt, khoé mắt lặng lẽ lướt qua một tia khác thường. Phòng ốc hài lòng như thế, có thể tìm nhanh như vậy, dĩ nhiên không phải là đơn giản!

Tô Lê âm thầm thở dài, có lúc cô cũng phạm phải hồ đồ, rõ ràng là Quý học trưởng là người quay đi trước, vì sao lại như vậy?

Dời xa nhà, Sờ Kiều toàn tâm tập trung vào công việc, trong một tháng này, Quyền Yến Thác cũng không còn dây dưa nữa, thỉnh thoảng gặp mặt một lần, ăn một bữa cơm, cũng không có hành động vượt quá khuôn phép nào.

Đối với người đàn ông kia, Sờ Kiều chưa từng nhìn thấu, cũng không muốn đoán tâm tư của anh. Hôm nay anh coi như là ông chủ, giúp anh kiếm tiền mới là trọng yếu, cô không quên món nợ trăm vạn!

Lúc trước Thi Nhan đến tập đoàn JK gửi bản thiết kế, thấy thái độ người ta lạnh nhạt, căn bản thì Sờ Kiều cũng không ôm hy vọng gì. Nhưng không nghĩ đến, một tháng sau, vậy mà lại nhận được lời mời, tham dự buổi tuyên bố tin tức.

Phòng nền dần tối, đại biểu của Thi Nhan tới tham dự đúng hẹn. Sờ Kiều và Tô Lê bước vào hội trường, cô chợt cảm thấy hai mắt mình toả sáng. Tập đoàn xuyên quốc gia, khí thế đúng là không thể khinh thường, trình độ xa hoa hiển nhiên là thấy rõ.

Các công ty tham gia lục đục đến, một tràng tiếng vỗ tay nhiệt liệt ở bên trong. Sờ Kiều tò mò quay đầu, ánh mắt từ đáy mà dừng lại.

Sờ Nhạc Viện một thân hoa phục, cười nhẹ nhàng kéo Sờ Hoành Sanh, hai người phụ nữ ra sân lên giọng. Đang lúc ánh mắt mọi người nóng bỏng nhìn vào bên trong, thì vàng sáng trên đầu cô ta, hung hăng đâm bị thương ánh mắt của Sờ Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Say rượu

Editor: Lovenoo1510

Buổi họp báo của Tập đoàn JK, cử hành rất long trọng. Lúc trước tập đoàn ở nước ngoài phát triển, trong tương lai gần Duật Phong Thị sẽ lập chi nhánh công ty, lần này làm quy mô lớn như vậy cũng coi như là tuyên truyền.

Buổi họp báo bắt đầu, tất cả các công ty hợp tác với tập đoàn JK cũng tới tham dự, trong đó có Sờ Thị cùng Quý thị là sáng giá nhất. Bên ngoài đồn đại, hai nhà Sờ Quý sắp kết thân, đến lúc đó hai công ty lớn sẽ chạy song song với nhau, tương lai trong giới thời trang sẽ đánh đâu thắng đó không có gì cần nói.

Trong đám người, Sở Nhạc Viện mặc một bộ dạ hội màu rượu sâm banh, khéo léo làm hài lòng cha, cùng với Quý Tư Phạm đứng sóng vai, hình ảnh cân xứng đẹp mắt kia, hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

Tiếng nói cười vui vẻ không ngừng của mọi người, lời trêu ghẹo nịnh nọt, càng không dứt bên tai.

“Chủ tịch Sở, con gái của ngày trăng nhũ lại khéo léo, gia giáo thật tốt.”

“Đúng vậy, hôm nay thế hệ nhỏ trẻ bọn họ, có thể giống Nhạc Viện, hiểu chuyện như Nhạc Viện, thật là rất ít.”

Thế đứng của Sở Hồng Sanh thẳng tắp, tuy mới vài năm, nhưng khí thế hiên ngang vẫn như cũ. Về mặt ôn hoà của ông ta, khó có khi lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Mọi người quá khen, đứa nhỏ này hiểu thuận khéo léo, ngược lại lại làm cho tôi yên tâm.”

Quý Tư Phạm đứng ở bên cạnh ông ta, trong tay bưng ly rượu, ánh mắt thâm thúy nhiễm cười, nhìn về phía ánh mắt dịu dàng của Sở Nhạc Viện.

Hai người thỉnh thoảng nhìn thẳng vào mắt nhau, trong mắt có vài tia sáng thoáng qua, nụ cười hạnh phúc này không thể che dấu được.

Tô Lê lúi cúi Sở Kiều đứng ra xa, nhưng hình ảnh bên này quá chói mắt, cho dù ở khoảng cách khá xa, nhưng tiếng cười vẫn có thể rơi vào trong tai, làm thần kinh con người đau đớn thật sâu.

Trên người Sở Kiều mặc váy màu đen dài xuống tận mắt cá chân, làm nổi bật lên vóc dáng cao gầy, một đôi giày cao gót màu bạc phát sáng.

“Kiều Kiều,” Tô Lê ôm cô, cười đặc biệt ngọt, “Nơi này không khí thật là ngọt ngào, chúng ta ở lại, thật nhàm chán.”

Sở Kiều tay cầm ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm, nói: “Nhàm chán? Nhiều công ty lớn như vậy đều ở đây, không phải là bót cho chúng ta chạy bao nhiêu đoạn đường oan uổng sao?”

Bị cô làm ngẹn, Tô Lê chợt dạ cúi đầu, lẩm bầm, “Là có không ít nha....., nhưng không có ai quan tâm chúng ta thôi!”

Tâm tư nhỏ của cô ấy, Sở Kiều tự nhiên là biết, cô thờ dài, vỗ vỗ bả vai Tô Lê, trong con ngươi âm trầm, cười nhạt, nói: “Tô Lê, mình không sao, không gạt cật!”

Tô Lê cau mày thờ dài, thấy sâu trong mắt cô ẩn chứa sự mất mát, mà đau lòng không thôi, sao những người này lại âm ỉ như vậy đây?

Sở Hoành Sanh cùng Quý Tư Phạm đứng bên cạnh Sở Nhạc Viện, mọi việc với cô ta đều thuận lợi, một bộ khí thế đại tiểu thư nhà họ Sở. Loại chim khi bị người chiếm, cô nhìn còn không chịu nổi, Sở Kiều làm sao có thể không có việc gì?!

Mặc dù Sở Kiều chưa bao giờ nói, nhưng Tô Lê nhìn ra được, ở trong thế giới của cô, thật ra thì so với ai khác cô đều để ý tới cha mình! Từ nhỏ mất mẹ, tuy có bà ngoại thương yêu, nhưng cha của cô mới là người thân nhất. Những năm này, nhìn cô như quật cường phản nghịch, không phải là muốn làm cho ông ta chú ý tới sao, chỉ cần ông ta hơi có sắc mặt tốt một chút, nha đầu ngốc này sẽ vui vẻ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì!

Hai cha con nhà này tính khí quá giống nhau, gặp mặt là âm ỉ, ai cũng không chịu nhượng bộ. Dù sao Sở Hoành Sanh cũng là trưởng bối, tại sao có thể cầu khẩn nhiều lần xin con gái mình được? Sở Kiều ra khỏi nhà, xem ra thật sự là đã chọc tức cha Sở rồi!

Tô Lê là người ngoài, khuyên cũng không tiện, mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc. Thỉnh thoảng nói Sở Kiều mấy câu, cô cũng không nghe lọt.

Bản lĩnh thoáng thất thần, Tô Lê nhìn lại người bên cạnh, lập tức nhức đầu. Nha đầu này, coi rượu đỏ là nước mà rót sao?

“Kiều Kiều!” Tô Lê kéo cô lại, dẫn cô đến một góc, “Sao cậu lại uống nhiều như vậy?”

“Nhiều sao?” Sở Kiều mở trừng hai mắt, không có cảm giác gì, chỉ là hai má dần dần nóng lên.

Ôi, bà trẻ của tôi!

Tô Lê ním môi đỡ lấy cô, nhỏ giọng nói: “Cậu nha, để cho mình nói cái gì mới phải!”

Sở Kiều cười sáng chói, rút cánh tay về, hai má ửng đỏ quẩn rũ, “Mình đi toilet.”

Tô Lê yêu cầu đi với cô, lại bị cô khế đẩy ra.

Đưa tay ném túi xách cho cô ấy, ánh mắt Sở Kiều sáng trong, không nhìn ra chút vẻ say nào, “Tự mình có thể, cậu chờ mình.”

Mất thấy cô đi xa, Tô Lê cũng không có đuổi theo. Có lẽ cô ấy cần ở một chỗ ngồi trong chốc lát, không thể đè ép cô ấy quá gấp được.

Tìm được một chiếc ghế salon yên tĩnh, Tô Lê ngồi xuống, kiên nhẫn chờ đợi. Trong túi xách rung không ngừng, cô móc điện thoại của Sở Kiều ra, nhìn thấy tên người gọi đến hiển thị, ngón tay cô run lên, trong nháy mắt ấn kết nối.

Bệ rửa tay trước phòng vệ sinh, Sở Kiều vốc nước lạnh rửa mặt, đầu không tỉnh táo, ngược lại càng ngày càng u ám. Xong đời rồi, lần này thật sự uống

quá nhiều, hy vọng không luống cuống mới tốt!

Sở Kiều mở cửa đi ra ngoài, bước chân không vững. Cô không có để ý, bị vấp vào thảm một cái, cả người lung la lung lay, sắp ngã xuống.

Bên hông có một đôi tay có lực quán lấy, người đàn ông từ phía sau ôm lấy cô, vững vàng đem người cô ôm vào trong ngực.

Hồi thờ đến gần có vẻ quen thuộc, Sở Kiều từ từ xoay người, đẩy mắt chiếu vào một khuôn mặt, quả nhiên không tính là xa lạ.

“Cẩn thận một chút.” Quý Tư Phạm vịn cô, sau khi xác nhận cô đứng vững, mới buông tay ra.

Ngón tay của anh ta khô ráo ấm áp, Sở Kiều nâng gót giày nhìn một chút, cười si ngốc nói: “Đều là do nó....., Thật đáng ghét.”

Nghe được giọng nói của cô, Quý Tư Phạm cũng biết cô uống say rồi, mỗi lần cô uống nhiều giọng nói đều mềm mại như vậy, mang theo mùi vị nồng nực, làm cho lòng người ngứa ngáy.

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ửng đỏ của cô, mày kiếm của Quý Tư Phạm nhúu chặt, “Dạ dày cô không tốt mà không biết sao?”

Sở Kiều nghiêng người dựa vào vách tường, mắt không hề nhìn anh ta, cô cúi thấp đầu, hồi lâu mới nói ra tiếng, hỏi: “Quý Tư Phạm, tại sao anh chọn cô ta?”

Gương mặt Quý Tư Phạm tuần tú lạnh lùng, nhìn không ra nửa điểm phấp phỏng, “Bởi vì cô ấy, thích hợp với tôi hơn so với cô.”

Vấn đề khôn nhiều rất lâu, rốt cuộc đã có đáp án. Giờ khắc này, trong lòng Sở Kiều bình tĩnh dị thường.

Tô Lê không thấy người, không yên lòng đi tìm, thấy bọn họ mặt đối mặt, nên bước nhanh về phía trước.

“Kiều Kiều.” Kéo người vào trong ngực, Tô Lê vịn hông của cô, nhìn về phía Quý Tư Phạm với ánh mắt phức tạp.

Nụ cười ưu nhã của Quý Tư Phạm chưa hề thay đổi, nhìn thấy có người đón cô, lập tức rút người trở lại. Anh ta cười lễ phép, xoay người rồi đi.

Bữa tiệc trong phòng, Sở Nhạc Viện nhìn thấy ở hành lang phát sinh màn hình ảnh này, khoé mắt lạnh lẽo thoáng qua tia lạnh.

Tô Lê dẫn người ra bên ngoài nhà hàng, nhiệt độ có chút thấp, cô sợ Sở Kiều bị cảm, nên lo lắng nhìn xung quanh.

Giấy lát, có một chiếc Hummer màu đen chạy nhanh đến. Quyền Yến Thác xuống xe, nhìn thấy người tựa vào bả vai Tô Lê, sắc mặt chìm xuống.

Anh kịp thời chạy tới, Tô Lê như trút được gánh nặng người giao, giải thích: “Tôi nay rất cao hứng, Kiều Kiều hơi say một chút.”

Khi đang nói chuyện, Sở Kiều thấy người đàn ông trước mắt, cất bước đi về phía anh, “Anh đã đến rồi à.”

Bước chân của cô như không, hụt chân, trực tiếp đụng vào ngực người đàn ông.

Như vậy mà cũng gọi là hơi say? Ánh mắt Quyền Yến Thác sắc bén, thấy Tô Lê cúi đầu, âm thầm đỏ mặt hỏi.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người rời rít rời sân. Tay trái Sở Nhạc Viện vịn vào cha, tay phải dắt Quý Tư Phạm, vừa nói vừa cười, mọi người không hẹn mà gặp.

Tô Lê nâng trán than thở, ngàn tránh vạn tránh, cũng không tránh thoát.

Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm cô gái trong ngực, sắc mặt Sở Hoành Sanh tái xanh. Thịnh thoảng có người đi qua, khó tránh khỏi quăng tới ánh mắt khác thường.

Sở Kiều cup mắt, mí mắt cũng không nâng, dựa thật chặt vào người đàn ông bên cạnh, giọng nói dịu dàng: “Chúng ta về nhà thôi.”

Đã sớm ngủi thấy không khí có mùi không đúng, Quyền Yến Thác không biến sắc, nhúu mày quét mắt qua người trong ngực, sau đó hướng về phía Sở Hoành Sanh lễ phép gật đầu, nhưng không tiến lên nói thêm cái gì.

Về mặt Quyền Yến Thác như thường, đưa tay ôm sát người trong ngực, dẫn cô lên xe, đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trạng thái quyền rũ sau khi say rượu

Edit: NGỌC DIỄM HEPC

Đọc theo đường đi, tốc độ xe Hummer màu đen chạy rất nhanh. Ngồi ở vị trí kế bên người lái xe, đôi tay siết chặt dây nịt an toàn, kính ngác nhìn phía ngoài cửa xe, cũng không nói chuyện.

Quyền Yên Thác một tay điều khiển tay lái, ngón giữa đang kẹp một điếu thuốc, sau khi anh hút sâu vài hớp, kéo cửa xe hạ xuống, phẩy phẩy ngón tay, ánh lửa lác đác thoáng qua, tàn thuốc rơi ra ngoài.

Xe lái vào một chung cư, Quyền Yên Thác đậu xe xong, trầm mặt mở cửa xe, "Xuống xe."

Sở Kiều chóng mặt, động tác hai chân lúc chạm đất, rõ ràng như nhũn ra, cả người thiếu chút nữa té trên mặt đất, thật may là có anh ôm.

Người trong ngực người đầy mùi rượu, Quyền Yên Thác nửa kéo nửa ôm dẫn người lên lầu, anh nhìn chăm chăm khóa cửa, giọng nói không kiên nhẫn: "Chìa khóa đâu!"

Cảnh vật trước mắt mờ hồ, ánh mắt sở kiều đờ đẫn, cười đùa nói: "Chìa khóa? Chìa khóa là cái gì?"

Quyền Yên Thác hung hăng trừng mắt nhìn cô, cầm ví da trong tay cô, lấy chìa khóa ra mở cửa, trực tiếp dẫn người vào.

Mở đèn, Quyền Yên Thác quét mắt nhìn toàn bộ trong phòng, trước mặt gồm một phòng ngủ một phòng khách, xem kiểu lắp đặt thiết bị, cũng tinh xảo ấm áp. Anh kéo người đến sofa, vào phòng bếp tìm nước.

Chỉ là trong chốc lát chờ anh trở ra, thế nhưng giật mình.

Từ cửa ban công rộng mở nhìn xuống, gió đêm cuộn cuộn thổi làm rèm cửa màu trắng bay. Người phụ nữ tóc tai bù xù, đứng ở trên ban công, hắng giọng hát vang, giọng hát hết sức cao vút.

"Chết đều muốn yêu, không sâu sắc không thoải mái....."

Da đầu Quyền Yên Thác tê dại một hồi, bước đến nhảy lên, đưa tay che miệng của cô, kéo người vào trong nhà. Người phụ nữ này uống rượu say, phẩm hạnh làm sao lại thế này?

Sở Kiều đang hát vui vẻ, chợt bị cắt ngang nên mất hứng, tay chân cô đều giãy giụa, thật vất vả miệng được giải phóng ra ngoài, tức giận nói: "Này! Làm gì không để cho tôi hát, chúng ta cùng nhau hát!"

Cô cười ngẩng đầu lên, tiếp tục hát vang: "Chết đều muốn yêu, mỉm cười không khóc không thoải mái....."

"Câm miệng ——"

Quyền Yên Thác đầu đầy hắc tuyến, gương mặt tuần tú lo lắng, "Cô dám hát một tiếng nữa, tôi liền cắt mất đầu lưỡi của cô!"

Ánh đèn mờ mờ hình chiếu vào gò má anh, cặp mắt kia giống như Hắc Diệu Thạch rạng rỡ phát sáng. Sở Kiều nhìn chăm chú ánh mắt của anh, ngược lại không sợ hãi cười lên.

"Ha ha....." Cô cười vòng chặt cổ của anh, hai gò má ửng đỏ mê người, "Anh thật đáng yêu nha."

Đây là say rượu cũng không phải giả vờ, mảy mĩm Quyền Yên Thác nhử chặt, nhìn người trong ngực mềm nhũn, trong lòng lửa giận cuộn cuộn. Hay nhĩ tại sao phải uống rượu? Đây là muốn tìm đường chết à!

Kéo hai cánh tay của cô ra, Quyền Yên Thác lui về phía sau mở cửa, muốn đi phòng tắm lấy khăn lông thấm nước, nhưng người trong ngực không buông tay, gắt gao ôm sát hông của anh, tin thần hỗn loạn.

Sở Kiều đi chân không đứng trên mặt đất, chiều cao một mét bảy không tính là thấp, đầu cô tựa vào trên bả vai của anh, nhỏ giọng lầm bầm: "Đừng đi, em đã gầy rồi, anh không cần chọn cô ta, đừng ghét bỏ em có được hay không?"

Hai mắt Quyền Yên Thác sắc bén híp một cái, gương mặt tuần tú u ám xuống. Thực, người phụ nữ này là coi anh là thể thân rồi sao?!

Đưa tay nắm được chiếc cằm tinh xảo, ánh mắt Quyền Yên Thác lo lắng, môi mím chặt, nói: "Con mẹ nó cô nói người nào?"

Nghe được tiếng hét giận dữ của anh, Sở Kiều lơ mơ phát giác ra, con người giống như lưu ly ngâm ở trong nước, hòa hợp vào một tầng thủy quang. Đây mắt cô xóa sạch khổ sở cô đơn, ngược lại rất ít thấy.

Hai bên huyết thái dương Quyền Yên Thác, thỉnh thoảng nháy, hần nhìn chăm chăm hai gò má Sở Kiều ửng đỏ, phiền não gờ tay lên, ẵm cô, hung hăng vút xuống giường.

Người đàn ông mang theo lửa giận áp xuống, đặt cô ở phía dưới, "Sở Kiều, cô muốn đâm đầu vào chỗ chết phải hay không?"

Cầm bị anh bóp đau, ý thức hỗn độn Sở Kiều dần dần tỉnh táo, cô nhìn người đàn ông trên người, vẻ mặt biến đổi mấy lần, "Sao anh lại ở đây?"

Đây là nhớ tới anh sao? Quyền Yến Thác thật thấp cười một tiếng, lạnh giọng hỏi cô: "Nói, tôi là ai?"

Rượu còn tác dụng chậm nhưng rất mạnh, Sở Kiều khôi phục chút ý thức, nhưng suy nghĩ vẫn như cũ đại não không chịu khống chế, cô liếc qua, kinh thường nói: "Cầm thú!"

Cầm thú?

Về mặt Quyền Yến Thác nghiêm nghị, hai cánh tay anh chống đỡ bên người cô, hỏi: "Tôi cầm thú thể nào?"

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi Sở Kiều chợt cảm thấy uất ức.

Môi đỏ mọng Sở Kiều hơi vênh, hai mắt đen nhánh đầy lên án. Ngón tay nhỏ bé của cô nhẹ một chút, vuốt ve đi xuống, "Anh sờ chỗ này của tôi, còn sờ chỗ kia của tôi, thể nào không phải cầm thú?!"

Tầm mắt theo ngón tay của cô di chuyển, Quyền Yến Thác nhếch môi cười cười, lửa giận trong lòng dần tiêu tán. Anh cúi mặt xuống, khoe miệng cười như không cười nói: "Đây là phúc lợi của tôi, sao có thể tính là cầm thú?"

Sở Kiều chán ghét gờ tay lên, vỗ một cái vào gương mặt tuần tú của anh, muốn đẩy anh ra.

Bàn tay vừa vận đánh trúng sống mũi, có đau một chút, Quyền Yến Thác cau mày, đè lại hai tay của cô, lạnh giọng cảnh cáo: "Không được giày vò!"

Sắc mặt Sở Kiều càng thay đổi, bức tức chất vấn: "Cầm thú, rốt cuộc anh có ý định gì?"

"Ý định gì à?" mắt Quyền Yến Thác nhìn chằm chằm đường cong đầy đặn trước ngực cô, đôi mắt phập phồng, "Cưới cô về nhà."

Ngay cả say rượu, Sở Kiều vẫn bị kích thích không nhẹ, cô tròn to hai mắt, cười lạnh nói: "Năm mơ! Tại sao anh lấy tôi, cũng bởi vì lần đầu tiên tôi gặp anh, chỉ ngón giữa vào anh? Để cho anh mất mặt?!"

Tạm dừng, ánh mắt cô rạn rở, nói: "Nếu như anh nhầm chán nhất định coi trọng tôi một lần thì trong lòng mới cân bằng, vậy thì mau, sau khi xong chuyện anh cho tôi cút xa chừng nào tốt chừng nấy! Đừng tìm bà cô đây chơi trò chơi kết hôn gì, thứ cho không thể tiếp chuyện được!"

Ái chà, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên có người dám nói chuyện như vậy với anh! xưa nay lời nói của Quyền Yến Thác ác độc, lúc này cũng bị cô nói lên không thể nói thêm được gì, lúng túng vô cùng.

Người phụ nữ này, thật là cứng nhắc?!

Quyền Yến Thác hít sâu một hơi, hô hấp nghe thấy được nhàn nhạt mùi rượu, cả người muốn say. Anh cố gắng khống chế tính khí, không muốn bóp chết người dưới thân!

Sở Kiều thấy anh không nói lời nào, con ngươi đen nhánh xẹt qua tức giận, "Mẹ nó, anh có phải là đàn ông hay không?"

Cô gái mạnh miệng nói tục không phải là không có, nhưng thiên kim nhà giàu có như thế chẳng thấy nhiều. Sở Kiều lúc học trung học, đặt biệt phản nghịch, cùng các bạn trai đánh nhau uống rượu gây chuyện, vì vậy trường học không ít lần mời phụ huynh, những năm đó Sở Hoành Sanh không cho thầy giáo một khuôn mặt tươi cười, cuối cùng thành tích thi tốt nghiệp trung học của cô không tốt, học lại một năm!

Cô đã uống rượu, phát âm mơ hồ mất tiếng, thần kinh Quyền Yến Thác căng thẳng chợt buông lỏng, tự giễu cười cười. Anh phải cùng uống say thì người phụ nữ không chấp nhận sao?

Người đàn ông cúi đầu, hôn lên môi của cô, hung hăng chặn lại lời làm nhảm từ cái miệng nhỏ nhắn!

Giây lát, người phía dưới an tĩnh lại. Hô hấp cô đều đều, hình dáng lông mi vênh lên giống như cánh bướm, đôi môi mọng Quyền Yến Thác mím nhẹ, nhìn chằm chằm gương mặt cô ửng đỏ, hai mắt thâm thúy tối tăm như biển.

Cổ cô trắng nõn tuyệt đẹp, mái tóc đen nhánh rơi tán lác, bày ra ở trên chiếc giường đơn màu trắng, màu sắc biến hóa huyền ảo thành hình ảnh một bức tranh mê người.

Ngón tay Quyền Yến Thác điểm nhẹ trên cánh môi mềm mại của cô, ánh mắt chứa đầy phần vui vẻ. Lần nữa đối mặt sự khiêu khích từ cô, anh hoàn toàn có lý do hủy đi phong ấn của cô, nhưng lại chậm chạp không nhúc nhích?

Sáng ngày hôm sau, Sở Kiều mở mắt, che đầu đau đớn sau say rượu, từ từ lật người. Khi cô thấy rõ bên cạnh là người đàn ông, vẻ mặt tràn đầy không dám tin, kinh hãi ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đánh nhau

Editor: Lovenoo1510

Phòng ngủ vào sáng sớm, một mảnh yên tĩnh. Vốn không khí đang tốt đẹp, nhưng trước mắt cô lại xuất hiện một khuôn mặt tuần tú đến sạch sẽ.

Khuôn mặt Sở Kiều khiếp sợ, đôi tay níu lấy chăn nhấc lên, quần áo trên người vẫn đầy đủ, cũng không có cảm giác bị xâm phạm, toàn thân cứng ngắt của cô mới dần dần buông lỏng, thở dốc một hơi.

“Nhìn cái gì?” Người đàn ông nhủ chặt mày kiếm, không vui khi thấy ánh mắt của cô, “Là cô ôm tôi đấy.”

Đầu cô tựa vào trong khuỷu tay của anh, cả người cũng quần lấy trên người anh. Bình thường tướng ngủ của cô coi như cũng không tệ, thế nào mà tối qua lại rối tinh rối mù như vậy, thật là mất thể diện mà!

“Tối hôm qua anh đưa tôi về sao?” Sở Kiều cố trấn định xuống giường, tìm giấc đi vào.

Quyền Yên Thác gồng tay ra sau gáy, hai chân thon dài không chút lưu tình chiếm cứ giường của cô, tư thế lười biếng, nói: “Không phải tôi đưa cô về, là cô quần lấy bắt tôi đưa cô về!”

“.....” Sở Kiều cau mày, tối hôm qua cô say quá, một ít cũng không nhớ nổi.

Mắt Quyền Yên Thác híp lại, thấy bộ dáng lúng túng của cô, thì đứng dậy tiến tới gần cô, đôi môi lạnh bạc cong lên: “Tối qua, cô còn hát cho tôi nghe, giọng hát cũng không tồi!”

Hát?

Nụ cười Sở Kiều cứng đờ, vẻ mặt trầm tĩnh. Cô cắn môi cúi đầu, cũng không thèm nhìn anh. Cô biết phẩm rượu của mình không tốt, làm sao biết được tối qua cô ở trước mặt anh làm những trò hề gì đây?

Thật là xui xẻo mà!

Quyền Yên Thác dựa nửa người về phía cô, môi mỏng lướt qua bên tai cô, cười nói: “Muốn biết, cô còn nói cái gì nữa không?”

Nghe vậy, hai mắt Sở Kiều híp lại một cái, giọng nói hoà hoãn, chất vấn: “Nói gì?”

Mắt thấy cô cau mày, môi đỏ mọng vì khăn trương mà mím lại, Quyền Yên Thác thấp giọng cười một tiếng, lướt qua người cô đi ra ngoài.

Anh cố làm ra vẻ huyền bí, trong lòng Sở Kiều bất an. Khoé mắt cô thoáng qua tia háo hức bất thường, vội vàng đuổi theo, ở sau lưng anh hỏi, “Tối qua tôi đã nói gì?”

“Không sợ mất mặt sao?” Quyền Yên Thác xoay người, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt không nhìn ra hi nộ.

Trong lòng Sở Kiều như đánh trống, sợ mình đã thật sự nói gì không nên. Có một số việc sớm nên theo gió tản đi, thế nhưng dấu vết khắc sâu sẽ ở lúc ý chí buông lỏng của cô nhảy ra.

Ý chí tối hôm qua của cô, cũng không tính là nghiêm cẩn!

Người đàn ông đi vào phòng tắm, liếc nhìn lại quay ra ngoài, ngón tay thon dài chạm nhẹ một chút, “Đưa bàn chải đánh răng mới cho tôi.”

Sở Kiều lấy lại tinh thần, vội vàng tìm một cái mới đưa qua, lại không thấy anh có ý định lên tiếng.

Nhớ tới chuyện quạ đen tối hôm qua, cô buồn bực không thôi, đều là do uống rượu say gây họa mà, xem ra về sau cô thật sự không nên uống! Cô bưng cốc nước trên bàn lên, ngửa đầu uống ừng ực.

Quyền Yên Thác rửa mặt xong đi ra ngoài, thấy cô ngửa đầu uống nước, lộ ra cái cổ trắng nõn. Ánh mắt của anh khẽ động, giọng nói từ tính vang lên bên tai cô, “Tối hôm qua cô nói, cô vừa thấy đã yêu tôi.”

"Phụt ——"

Sở Kiều bị sặc, cô quá kinh ngạc che miệng ho khan.

Đùa gì thế?

Về mặt người đàn ông, không nhìn ra nửa điểm đùa giỡn, hơn nữa đôi mắt thâm sâu kia, lại thần nhiên làm người ta không có cách nào có thể khinh nhờn.

Hồ hấp Sở Kiều bình phục lại, sắc mặt trầm xuống đầy âm đạm, mặc dù cô không quá tin tưởng, nhưng không có chứng cứ. Dù sao cô say đến mức không hề nhớ gì, nên vô lực phản bác!

Đưa tay đẩy người đàn ông trước mặt ra, Sở Kiều đi vào phòng tắm như một làn khói, rồi hung hăng đóng cửa lại.

Nhìn bóng lưng nén giận của cô, Quyền Yến Thác cười kéo ghế ngồi xuống, rất kiên nhẫn đợi cô.

Sáng sớm dậy thấy bộ dáng tức giận của cô, hình như cũng rất thú vị. Nhưng nghĩ đến việc tối hôm qua cô nỉ non, khoe mắt anh thoáng qua chút nóng nảy mãnh liệt, con người thâm trầm loé sáng.

Dọn dẹp xong nhà cửa, Sở Kiều cũng không nói chuyện nhiều với anh. Trong lòng cô kìm nén tức giận, lên không nổi mà xuống cũng không xong nên rất khó chịu.

Đi ra đến bên ngoài, Quyền Yến Thác kéo cổ tay của cô, cười nói: “Muốn tôi tiễn đưa cô đi không?”

Sở Kiều cúi đầu, cũng không nhìn anh, “Không cần.”

Quyền Yến Thác cũng không tức giận, giang hai tay ra ôm cô, động tác rất dịu dàng: “Lái xe cẩn thận.”

Không kịp tránh, nên Sở Kiều bị anh ôm trọn trong lòng, cô mím môi thấy anh đi xa, lái xe rời đi.

Cô Thờ dài, móc chìa khoá xe ra, cũng rất mau rời khỏi, chạy đi làm.

Trong góc đối diện, có một chiếc maybach màu đen đầy khiêm tốn và trầm ổn, ánh mắt người đàn ông trong xe thâm thúy, anh dập tắt tàn thuốc trên ngón tay, tiện tay ném ra cửa sổ.

Xung quang bánh xe, chất đóng chi chút rất nhiều tàn thuốc.

Thân xe màu đen hiện lên, người đàn ông nâng ngón tay căng thẳng lên, bánh xe tàn nhẫn nghiền ép nát nát tàn thuốc trong nháy mắt, roi rọc trên mặt đất đầy hỗn loạn.

(Lovenoo1510: Các bạn có đoán được người đàn ông này là ai mà đợi trong xe trước cửa nhà Sở Kiều cả đêm không ^.^)

.....

Sở Kiều lái nhanh một đường đến phòng làm việc, cô đỗ xe xong, đẩy cửa đi xuống, nhưng không nghĩ đã có người sớm ôm cây đợi thỏ.

“Này!” Trì Việt tựa trước xe, khoe miệng nở nụ cười vô lại, “Chúng ta lại gặp mặt.”

Đột nhiên nhìn thấy anh ta, mặt Sở Kiều liền biến sắc, ánh mắt rét run, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Trì Việt cười nhẹ ra tiếng, lười biếng cất bước đi tới, cười nói: “Những lời này, nên là tôi hỏi cô chứ? Cô Sở, rốt cuộc cô muốn như thế nào?”

Nghe vậy, ngược lại Sở Kiều lại không quá hốt hoảng. Nếu anh ta có thể tìm được tới nơi này, thì không phải tự nhiên mà biết. Trước kia nhìn thấy cách ăn mặc bất phàm của anh ta, đại khái cô cũng có thể đoán được thân thế nhà anh ta cũng không tầm thường, chỉ không ngờ cũng ở thành phố này.

Sở Kiều không có tâm tư dây dưa với anh ta, nên giải quyết dứt khoát, “Nói đi, anh muốn bao nhiêu tiền?”

“Tiền?” Trì Việt nhàu mày, nụ cười trở nên lạnh lùng, “Cô thấy gia, giống như thiếu tiền sao?”

Phải không giống! Nhưng Sở Kiều có thể cho anh ta, cũng chỉ có tiền, hơn nữa cũng không có nhiều tiền.

Còn chưa có người nào coi thường qua anh, ánh mắt Trì Việt càng lạnh dần, giọng nói lộ ra sự lạnh lẽo, “Nói cho cô biết, nếu dùng tiền có thể giải quyết được vấn đề, thì hôm nay tôi cũng không tự mình đến tìm cô!”

“Vậy anh muốn thế nào?” Lòng mày Sở Kiều nhiễm giận, cố gắng duy trì tính tình dễ chịu để phá vỡ thế tấn công. Nếu như anh ta dám nói tí tẹo nào đến những lời tùy tiện, thì tức giận của cô từ tối hôm qua tới giờ, cô đảm bảo một chút ý thức cũng sẽ rơi trên người anh ta!

Trì Việt ngửa cằm lên, gương mặt tuấn mỹ cũng nhuốm nụ cười. Anh ta nhìn thấy môi đỏ mọng của Sở Kiều vênh lên, nụ cười trong đáy mắt càng thêm khắc sâu, “Như vậy đi, cô mời tôi một bữa cơm.”

Ăn cơm? Sở Kiều suy nghĩ một chút, ăn cơm ngược lại có thể, ban đầu người ta cũng đã giúp đỡ cô, mời một bữa cơm cũng không quá đáng.

Sở Kiều thoải mái đồng ý, bổ sung: “Thời gian địa điểm tùy anh ấn định.”

Cái này cũng không sao!

Môi Trì Việt nhếch lên cười, đôi mắt khẽ nheo vào đầy mị hoặc, nói: “Tối nay, Lam Điền.”

“Được.” Sở Kiều nhẹ nhàng thở ra, nở một nụ cười.

Thấy cô sắp rời đi, Trì Việt nhẹ nhàng huýt sáo một cái, mập mờ nói: “Không gấp không về.”

Sở Kiều bị âm cuối lên cao của anh ta làm buồn nôn, cả người nổi da gà. Cô qua loa gạt đầu lấy lệ một cái, đi nhanh vào thang máy.

Trở lại phòng làm việc, Tô Lê và Hứa Khả Nhi đang ôm nhau cười to, nhìn thấy cô, lập tức vui vẻ nói: “Kiều Kiều, chúng ta sắp đổi vận rồi, JK vừa gọi điện tới, báo xê chiều chúng ta qua gặp mặt.”

Sáng sớm Sở Kiều đã bị đê ném tức giận, rốt cuộc cũng thuận lợi đi xuống.

Hai giờ chiều gặp mặt nói chuyện, tập đoàn JK hình như có hứng thú với Thi Nhan không nhỏ, nhất là sau khi nhìn thấy bản thiết kế của Sở Kiều đưa tới. Cô cao hứng phấn chấn rời đi, vốn tâm tình đang tốt, lại gặp oan gia, nên hoàn toàn bị đánh vỡ.

Sở Nhạc Viện nhìn chăm chăm người trước mặt, ánh mắt chăm chọc, “Thế nào, cô thật sự là bị đối sao? Sao Sở thị ở chỗ nào, cô cũng đuổi theo tới chỗ đó? Đúng là âm hồn bất tán!”

Nghe nói như thế, Tô Lê kéo tay áo định tiến lên.

Sở Kiều giữ cô ấy lại, ra tay rất nhanh. Mọi người chỉ thấy Sở Nhạc Viện ngồi xồm xuống, ôm đầu thét chói tai.

Trợ lý phía sau, thấy mặt Sở Nhạc Viện đầy máu, bị dọa sợ nên lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát, hiện trường lập tức hỗn loạn.

Tô Lê vội vàng kéo người trở lại, nhưng đã muộn.

Sở Kiều nhìn chăm chăm người đang thét chói tai, cười lạnh, thật là không nhìn nổi phải đánh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thất hứa

Editor: Thư

Gần tối, nhà chính họ Quyền chìm vào một thoáng yên tĩnh.

Trong đình viện có trồng một cây đa hiện rõ vẻ thưa thớt điêu tàn, ý thu xào xạc.

Trên bàn ăn tối, mọi người đến đông đủ. Quyền Chính Nham bay chuyến bay trưa trở về, chạy không ngừng cho kịp về nhà ăn cơm với mẹ. Xưa nay ông vốn có hiếu, những năm này tuân thủ nghiêm ngặt hiếu đạo, không hề có chút sai phạm.

Quyền Sơ Nhược khó có cơ hội được về nhà, bà cụ thấy cô ở đây, cũng không cầu nhàu gì nhiều.

Mặc dù lớn tuổi nhưng bà cụ theo đuổi sự phát triển của thời đại tốt lắm, bà hiểu người trẻ tuổi coi trọng sự nghiệp, hơn nữa từ nhỏ, đứa cháu gái này của bà đã có tính cách mạnh mẽ không chịu thua một ai, cho nên bà thiên vị nó hơn một chút.

Phạm Bồi Nghi xới cơm cho tất cả mọi người, lại liếc mắt nhìn cô con gái mặt mày lúc nào cũng nghiêm nghị, thử dò xét hỏi cô: "Sơ Nhược à, cũng sắp đến cuối năm rồi, công việc rất bận sao?"

"Có chuyện gì sao?" Về mặt Quyền Sơ Nhược bình thản, bởi vì lý do nghề nghiệp, cách nói chuyện của cô khá ngắn gọn.

Phạm Bồi Nghi múc cho cô một chén canh xương thật đầy, cười nói: "Cánh Hanh không có nói với con sao? Mẹ của nó thức giấc lắm rồi, nói là muốn ôm cháu nội."

"Đã nói rồi." Nhấp một hớp canh, Quyền Sơ Nhược nhìn về phía mẹ mình, "Sau đó thì sao?"

Phạm Bồi Nghi nhăn mày lại, thở dài nói: "Cái con bé này, còn hỏi mẹ thế nào nữa? Mẹ muốn hỏi các con tính lúc nào thì sinh con?"

Con gái kết hôn được hơn năm, tuổi nó lại không còn nhỏ, sắc mặt Quyền Chính Nham trầm xuống, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía cô. Từ nhỏ, đứa bé này đã không thích nói chuyện, tính tình có chút hướng nội, lập gia đình cũng không có chuyển biến tốt.

"Sơ Nhược, " Quyền Chính Nham lên tiếng, giọng nói nặng nề, "Chính con tính thế nào?"

Quyền Yến Thác cúi đầu ăn cơm, lòng hả hê. Khi còn bé, anh không ít lần bị chị gái tính toán, bây giờ là lúc báo thù!

Một cước hung hăng đá vào bắp chân anh, mặt Quyền Sơ Nhược không đổi sắc, trầm giọng nói: "Lục Cảnh Hanh sẽ an bài, mọi người không cần quan tâm "

Quyền Yến Thác nuốt chút nữa cắn lưỡi, đau đến mức mở miệng rên rỉ một tiếng, vút cả đũa xuống bàn. Nhờ có lần trước anh giúp chị nói chuyện, giờ muốn lấy oán báo ân sao?

Biết rõ cuộc hôn nhân này đụng phải sự chống đối của con gái, Quyền Chính Nham bất giác cảm thấy có lỗi. Tất cả các bậc cha mẹ trong thiên hạ cũng đều tính toán thay con cái, Lục gia và Quyền gia môn đăng hộ đối, có chỗ nào không tốt chứ?!

Liếc mắt nhìn con trai ngồi đối diện, sắc mặt Quyền Chính Nham lại trầm xuống, nói: "Chi nhánh công ty chuẩn bị như thế nào rồi?"

"Tạm được." Đề tài chuyển đến trên người mình, Quyền Yến Thác thu lại ý cười trên khóe môi. Hôm nay anh trở về Quyền thị, phụ thân đặc biệt thông qua hai khu vực lớn là nhà đất và thời trang cho anh phụ trách.

Mày kiếm của Quyền Chính Nham nhủi chặt, hai mắt sắc bén chứa đầy sự nghiêm khắc, "Đây là chỗ để con đùa giỡn chơi bời này nọ hay sao? Những lời như tạm được không có tư cách nói trước mặt ba!"

Pằng ——

Cụ bà Quyền gia đập mạnh đũa xuống, vẻ mặt đầy tức giận, nói: "Còn để cho tôi ăn cơm không? Mấy người muốn dạy dỗ chúng nó, thì dẫn về nhà mình đi, chớ ra về ta đây ở trước mặt tôi!"

Nghe vậy, Quyền Chính Nham thu lại sắc mặt giận dữ, lại không dám nói. Bà nội bao che cho con, có một số việc ngay cả ông cũng nói không được!

Quyền Yến Thác thấp giọng cười một tiếng, gấp một miếng thịt kho tàu thả vào chén của bà nội, cười trấn an bà. Ngày ngày cụ bà quen được dỗ dành như thế, chưa nói được mấy câu nói liền bị anh dụ cho vui vẻ.

Chị em hai người yên lặng trao đổi ánh mắt, có chỗ dựa là bà nội, mọi sự không lo.

Đột nhiên điện thoại di động trong túi vang lên, Quyền Yến Thác cầm lên nghe. Người ở đầu dây bên kia không phải là chủ nhân của số điện thoại, giọng nói hốt hoảng

Cúp điện thoại, sắc mặt Quyền Yến Thác trầm xuống, kéo ghế muốn đi ra ngoài.

"Dẫn người trở về đây cho ta." Bà cụ lên tiếng, rõ ràng cho thấy đây là mệnh lệnh.

Giọng nói đinh tai kia của Tô Lê sợ rằng mọi người đang ngồi xung quanh cũng có thể nghe được, lỗ tai cụ bà không điếc, đương nhiên nghe rõ ràng.

"Cần tôi ra mặt không?" Quyền Sơ Nhược ăn no buông chén xuống, nhử mày nhìn về phía em trai.

Quyền Yến Thác nắm chìa khóa xe, trêu ghẹo nói: "Thôi đi, phí bảo kê của chợ quá đắt."

Cười giỡn một chút, anh sai bước vọt ra cửa, lái xe rời đi.

Nhìn bóng lưng con trai đi xa, sắc mặt Phạm Bồi Nghi có vẻ không tốt. Lần trước ăn cơm, nghe Sở Kiều nói chuyện, lòng bà có ngăn cách. Cuộc hôn nhân này bà không còn thấy nó tốt đẹp chỗ nào nữa. Thế nào cụ bà cũng chú ý đến?!

Tô Lê đứng ở đại sảnh nhìn quanh, gặp được anh như thấy cứu tinh, "Quyền thiếu, anh đã đến rồi."

Quyền Yến Thác gật đầu một cái, hỏi cô: "Người đâu?"

Đưa ngón tay chỉ vào phòng thẩm vấn ở tận bên trong, Tô Lê bĩu môi nói: "Ở bên trong, đã mấy giờ đồng hồ rồi."

Nghe được mấy chữ "phòng thẩm vấn", sắc mặt Quyền Yến Thác lại trầm xuống hơn nữa. Chuyện lớn nhỏ thế nào mà còn bắt người đến đây nữa?!

Người đàn ông mới vừa đi vào, lập tức có người tiến lên nịnh bợ, Tô Lê bực mình căm tức nhìn, đây là thể loại gì đây, cô kiên trì ngồi mấy giờ, cũng không có một ai thêm quan tâm đến cô!

Có người đến dẫn Quyền Yến Thác đi, giống như đi hỏi thăm tình huống cụ thể. Tô Lê không tiện đi theo, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở bên ngoài đợi. Chuyện lần này, cô vẫn chưa gọi điện thoại cho Quý Tư Phạm, người bị thương là Sở Nhạc Viện, cô không thể xác định thái độ của đối phương là gì, quả quyết nhờ sự giúp đỡ từ Quyền Yến Thác.

Tô Lê cũng có lòng riêng, cô hi vọng Sở Kiều có thể sống thật tốt! Đó là gương vỡ khó lành, Quý Tư Phạm đã ở chung với Sở Nhạc Viện, Sở Kiều quyết sẽ không quay đầu lại!

Đi vào làm thủ tục, chỉ là chuyện trong vòng vài. Quyền Yến Thác mang Sở Kiều ra ngoài, phía sau còn người đi theo tiễn ra đến ngoài, giọng nói cung kính nói: "Quyền thiếu, bên kia không có tin tức, mấy ngày nay Sở tiểu thư lúc nào cũng có thể được mời đến đây."

Mây kiếm của Quyền Yến Thác nhú chặt, cũng không thể làm khó người ta, đành đuổi đi, rồi kéo người bên cạnh rời đi.

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, bầu trời đen như mực lấp lánh ngàn ánh sao. Sở Kiều hít sâu một hơi, sắc mặt hơi hòa hoãn, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mỗi lần cô có chuyện, người đàn ông này luôn luôn xuất hiện.

"Lại làm phiền anh nữa." Sở Kiều mím môi, trầm giọng nói.

Tô Lê đi theo bên cạnh, thấy sắc mặt cô không được tốt, muốn cùng cô về nhà.

Quyền Yến Thác liếc cô một cái, lấy lái xe tới đây, "Lên xe."

Giày vò hơn nửa ngày, Sở Kiều mệt chết đi, cô nhắm lại mày, bất giác hỏi "Đi nơi nào?"

"Bớt nói nhảm." Giọng điệu của Quyền Yến Thác đầy sự không kiên nhẫn, mở cửa xe, "Nhanh lên một chút, đừng để tôi nói lần thứ hai."

Thật là hết cách với tính tình của ông lớn này, Sở Kiều nhắm mắt ngồi lên xe, trông thấy ánh mắt lo lắng của Tô Lê thì cười cười, hai người ý bảo dùng đi động liên lạc.

Hummer màu đen chạy với vận tốc mười phần, lái xe thẳng vào đường cấm, đẩy lòng Sở Kiều khẽ động, cô biết con đường này, quả nhiên lái xe trở về nhà chính của họ Quyền.

Lúc đó, nhà hàng Lam Diệu.

Vị trí gần cửa sổ nhìn lên, một người đàn ông mặt mày tuấn tú, vẻ mặt lo lắng, xa xa nhìn thôi cũng thấy lộ ra khí lạnh cả người.

Phục vụ nhà hàng đi tới, xin chỉ thị: "Trì thiếu, bữa ăn của ngài...?"

"Cút ——"

Trì Việt đập tắt điều thuốc trong tay, môi mòng mím chặt, lạnh lùng thưởng tặng cho viên phục vụ một chữ.

Phục vụ vội cảm miệng, thức thời né tránh.

Đưa tay đeo đồng hồ lên nhìn đồng hồ, Trì Việt neoh con ngươi lại, đáy mắt bắn ra ánh lạnh khắp bốn phía. Được lắm, lại dám thà để anh leo cây, mẹ nó, người phụ nữ này chán sống rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Âm áp nho nhỏ

Editor: Lovenoo1510

Xe Hummer màu đen lái vào đình viện, ánh đèn hắt vào cửa đình làm màu sắc trong nhà thêm âm áp. Sở Kiều thấy bóng dáng trước cửa, trái tim thất chặt lại.

Đã từng có lúc cô về muộn, bà ngoại cũng như vậy, đứng ở trước cửa nhà, lẳng lặng chờ cô trở lại.

"Ôi, ngài còn đích thân ra nghênh đón sao?" Quyền Yến Thác xuống xe thấy bà nội, không nhịn được nhạo báng.

Bà cụ vung gậy trong tay lên, đánh về hướng anh, Quyền Yến Thác thân thủ linh hoạt né tránh, có chiêu thức có hình dạng, hai bà cháu âm thầm so chiêu mấy hiệp.

"Như thế nào, không để cho ngài mất thể diện chứ?" Quyền Yến Thác hả hê hất cằm lên, giọng nói trêu đùa.

Bà cụ thu hồi gậy, hừ lạnh một tiếng, nói: "Coi như tiểu tử nguoi thức thời!"

Mắt Sở Kiều thấy bọn họ tương hổ lẫn nhau, nên nhếch miệng nở nụ cười. Loại âm áp nhỏ bé này, cô vẫn luôn khát vọng, chỉ tiếc cô không chạm được tới.

Thấy cô ngây ngẩn, Quyền Yến Thác cầm tay cô không để lại dấu vết, bấm một cái vào lòng bàn tay.

“Bà nội.” Mặc dù không quen, nhưng Sở Kiều vẫn ngoan ngoãn mở miệng.

Bà cụ xoay người đi vào trong nhà, Quyền Yến Thác lúi kéo cô, cũng đi theo sau.

Con trai con dâu đã bị bà đuổi đi rồi, Quyền Sơ Nhược muốn chuẩn bị cho ngày thương mại đình gì đó, nên cũng không lưu lại.

Trong phòng khách, bà cụ ngồi nghiêm chỉnh, cặp mắt kia quá mức sắc bén, khiến trong lòng người nảy sinh sợ hãi, “Lại còn nháo đến tận đồn cảnh sát?”

Sở Kiều khẽ cúi đầu, suy nghĩ có nên giải thích hay không, cô do dự.

“Thật là có tiền đồ!” Bà cụ không nặng không nhẹ nói một câu, vẻ mặt không nhìn ra hi vọng. Bà quét mắt về phía Sở Kiều đang cúi đầu, trầm giọng nói: “Tối nay cháu ở nơi này, sáng mai để Quyền từ đi cùng con một chuyến, dù sao cũng phải có câu trả lời thoả đáng!”

Quyền Yến Thác hiểu tâm ý của bà cụ, nhưng Sở Kiều không hiểu. Cô cặp mắt, cũng không nói tiếp, ánh mắt rất âm trầm.

“Allan,” Bà cụ không có tra cứu, phân phó người giúp việc bên cạnh, “Chuẩn bị com tối cho cô ấy.”

“Sẽ có ngay lập tức.” Lan Di hầu hạ bà cụ Quyền hơn mười năm, coi như cũng là người của ông bà cụ Quyền.

Quyền Yến Thác nắm bà vai của bà ấy, cười nói: “Lan Di, có món thịt kho không? Buổi tối tôi cũng chưa ăn no.”

Lúc đang ăn com tối thì nhận được điện thoại, anh vội vã chạy đi, quả thật là chưa ăn xong.

Lan Di đã hơn năm mươi tuổi, thân thể vẫn còn rất khoẻ mạnh, cung chiêu vỗ mặt của anh, nụ cười dịu dàng: “Có giữ lại cho cậu đấy.”

Quyền Yến Thác cảm kích cười cười, vẻ mặt ôn hoà, lần đầu tiên Sở Kiều thấy được nụ cười phát ra từ nội tâm của anh, không chứa bất kì tạp chất nào. Thì ra thịt kho đã có thể làm cho anh cười thành như vậy?

Sở Kiều bĩu môi, còn tưởng anh chạy theo bao nhiêu thứ?!

Chỉ là Sở Kiều nhất định phải thừa nhận, thịt kho này không phải thịt kho kia, ăn vô cùng ngon, ngon nhất cô đã từng ăn!

Một chén thịt tràn đầy, rất nhanh đã thấy đáy, com Sở Kiều cũng chưa kịp ăn, chỉ sợ thịt cũng vào miệng của anh. Còn dư lại miếng cuối cùng, cô tay mất nhanh lẹ gấp lấy, cười hả hê dương dương tự đắc.

“Này! Sao cô lại tới đây?” Mắt Quyền Yến Thác nhìn chằm chằm phía trước, giọng nói kinh ngạc.

Sở Kiều theo bản năng cũng nhìn về phía sau, vừa vặn phía sau không có người nào cả. Cô ý thức được có cái gì không đúng, quay đầu lại, miếng thịt trên đĩa đã bị người đàn ông đối diện cướp mất.

Người đàn ông há to miệng nhét vào, nhìn chằm chằm khuôn mặt xanh mét của cô, trông mắt giống như hắc diện thạch nhuộm đầy nụ cười.

(Hắc diện thạch: Đá núi lửa.)

Bị tức giận đến cúi đầu, Sở Kiều nhanh chóng ăn xong bát com. Ban đầu cô không muốn ngủ lại, nhưng suy nghĩ một chút lại không từ chối, tối nay cô còn chưa chuẩn bị xong, không muốn lại gặp phải những người đó.

Mang cô tới lầu hai, Quyền Yến Thác đẩy cửa phòng khách ra, rất thân sĩ, “Tối nay cô ngủ ở chỗ này.”

Gian phòng được dọn dẹp rất chỉnh tề, ga giường và chăn đệm đều được đổi mới, cuối giường còn để quần áo tắm rửa. Trong lòng Sở Kiều rất cảm kích, mím môi cười cười.

Cô cười lên, gương mặt có lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Đôi mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác khẽ híp lại, nhớ tới đêm cô say rượu, đôi mắt sáng trong như lưu ly, làm lòng người ngứa ngáy.

“Còn có việc gì không?” Sở Kiều để túi da xuống, chuẩn bị đi rửa mặt.

Thu lại đáy mắt phấp phồng, Quyền Yến Thác xoay người đi ra ngoài, thuận miệng nói: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Sở Kiều khoá cửa lại, xoay người vào phòng tắm.

Tắm xong cô nằm dài trên giường, rồi mới lấy điện thoại di động ra. Hiện thị rất nhiều cuộc gọi đến, cô cười lạnh, những người đó vội vã muốn ăn tươi nuốt sống cô sao?”

Sở Kiều gửi một tin nhắn cho Tô Lê, tắt điện thoại di động đi, rồi đi ngủ.

Chăn đệm mới đổi mang theo hương vị phơi khô ráo dưới ánh mặt trời, Sở Kiều ngửi thấy hơi thở kia, lại nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của bà ngoại. Cô gổi lên phần tốt đẹp này nhớ lại, từ từ đi vào giấc mộng.

Ngày mai vô luận cô phải đối mặt với cục diện như thế nào, thì tối nay giấc ngủ vẫn luôn ngon.

Sáng sớm hôm sau, Sở Kiều rửa ráy mặt mũi thật lâu, bà cụ và Quyền Yến Thác đã sớm thức dậy. Cô có chút xấu hổ, ở trong nhà người ta, lại dậy muộn hơn so với chủ nhà.

Bà cụ thấy khí sắc của cô không tệ, chỉ phân phó người giúp việc chuẩn bị điểm tâm.

Bữa sáng là cháo ngũ cốc, lần đầu tiên Sở Kiều nếm qua. Cô kinh ngạc ngược mắt lên, nhưng ánh mắt bà cụ lại buông xuống, không hề nhìn cô.

“Tại sao lại ăn cái loại này?” Quyền Yến Thác không thích ngũ cốc, mày kiếm nhàu chặt.

Bà cụ nhấp một hớp cháo, giọng nói bình tĩnh: “Ăn của con đi.”

Bởi vì hoàn cảnh gia đình, nên Sở Kiều rất nhạy cảm trong cách ứng xử, ngay cả cử động nho nhỏ, vẫn luôn làm cho cô biết ơn như vậy.

“Cảm ơn bà nội.” Một tiếng bà nội này gọi rất thuận miệng, Sở Kiều gấp một cái bánh bao hấp tới trước mặt bà, khoé môi nhếch lên nụ cười.

Bà cụ Quyền không lên tiếng, nhưng lại đem cái bánh bao cô gấp tới ăn hết. Thấy hai mặt của cô, rất hợp duyên, không biết từ đâu tới lại yêu thích hơn mấy phần.

Người đàn ông nhìn chằm chằm hành động tương hồ nhỏ này, bấu môi cúi đầu ăn, có loại cảm giác bị kỳ thị.

Dùng qua bữa sáng, Quyền Yến Thác lái xe đến bệnh viện. Sở Kiều đi theo anh lên lầu hai, kéo anh: “Tự tôi vào.”

Cô xoay người rời đi, không cho người đàn ông có cơ hội chất vấn.

Sở Kiều đi tới bên ngoài phòng bệnh, xa xa đã nhìn thấy người trên giường, xem ra không có thương tổn gì. Chính cô đã xuống tay, dĩ nhiên là biết nặng nhẹ, căn bản cũng không nghiêm trọng!

Có người xách đồ đi qua, không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Giang Tuyết Nhân nắm lấy quần áo tắm rửa, thấy Sở Kiều đứng ở bên ngoài cửa, vẻ mặt trầm xuống, “Cô xuống tay cũng quá nặng, Nhạc Viện là em gái cô đấy.”

“Em gái?” Sở Kiều nhàu mày nhìn chằm chằm bà ta, giọng nói bình tĩnh, “Mẹ tôi sinh, mới là em gái của tôi.”

“Cô——” Sắc mặt Giang Tuyết Nhân trầm xuống, gương mặt được bảo dưỡng bị tức giận. Hai tay buông xuống bên người rất nhanh, nhìn thấy người đàn ông phía sau, miễn cưỡng áp trở về.

Mặt Sở Hoành Sanh lạnh lẽo lời cô đi vào, tức giận nói: “Xin lỗi!”

Bên giường trong phòng bệnh, Quý Tư Phạm đang lau tay cho Sở Nhạc Viện, nhìn thấy cô, ánh mắt thâm thúy léo lên.

“Tại sao phải xin lỗi?” Sở Kiều quét mắt về phía người nằm trên giường bệnh, chất vấn.

Sắc mặt Sở Hoành Sanh tái xanh, chỉ vào mặt cô con gái nhỏ, quát: “Cô đánh Nhạc Viện đến mũi đầy máu, còn không nên nói xin lỗi?”

“Cha luôn là như vậy,” Sở Kiều lắc đầu một cái, đáy mắt lướt qua nòng đậm thất vọng. Luôn không hỏi phải trái, đã trực tiếp định tội cô. Cô thờ dốt một hơi, lạnh nhạt nói: “Tôi xin lỗi cô ta, thì cô ta sẽ nói xin lỗi tôi sao?!”

Sở Nhạc Viện mím môi, hung hăng nhìn chằm chằm mặt của Sở Kiều, hận không thể khoét một lỗ.

Cô phạm sai lầm mà không biết hối cải, Sở Hoành Sanh lửa giận bốc lên, ngay lúc sắp động thủ, lại bị người khác kéo ra.

“Ôi, đây là diễn kịch gì vậy?” Quyền Yến Thác kéo Sở Kiều qua, ôm đến bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bắt cóc

Editor: Thư

Anh bước về phía trước hai bước, nhìn chăm chăm sống mũi bầm đen của Sở Nhạc Viện, trầm giọng nói: "Lỗ mũi còn ở đây mà! Nếu mà hông thật, đổi một cái không phải là được rồi sao, bây giờ không phải người ta rất thịnh hành đi phẫu thuật thẩm mỹ đó sao?"

Nghe nói như thế, sắc mặt mọi người trong phòng đều thay đổi.

Sở Kiều đột nhiên thấy buồn cười, nhưng cố gắng nhịn được.

Đôi mắt nội liễm của Quyền Yến Thác bình thản, nhưng lại mơ hồ lộ ra khí lạnh, "Tôi không hứng thú với việc nhà họ Sở dạy dỗ con gái, nhưng không thể khi dễ cô vợ của nhà họ Quyền!"

Nghe vậy, vẻ mặt Sở Hoành Sanh cứng đờ, trông càng thêm khó coi hơn lúc nãy.

Nắm tay người bên cạnh, Quyền Yến Thác trực tiếp dẫn người rời đi, không ai dám nói nhiều thêm nửa câu.

Quý Tư Phạm thấy bọn họ đi xa, đôi mắt thâm thúy cũng không thể hiện quá nhiều tình cảm, trong nháy mắt buông mi xuống, môi mòng mím thật chặt lại.

Vừa bước chân ra khỏi cửa phòng bệnh, Sở Kiều đã nhịn không nổi mà cười ra tiếng. Cô khoanh tay trước ngực, nín nọt mà nói: "Quyền Yến Thác, vì sao trước kia tôi lại không phát hiện ra, khi anh đứng đắn lại, tuyệt đối rất đàn ông nha!"

Bước chân của người nào đó hơi ngừng lại, xoay người lại nhìn mặt cô chăm chăm, hỏi khẽ: "Tôi không đứng đắn chỗ nào?"

"Ha ha....." Sở Kiều chột dạ cười cười, không dám trả lời. Đáy lòng cô cảm kích, đương nhiên không thể mở miệng nói lời đả kích anh, đó không phải là hành động sáng suốt.

Lấy xe xong, Quyền Yến Thác đưa cô về đến tận Thời Nhan. Sở Kiều cời dây an toàn ra, thật lòng thật dạ hỏi anh, "Mời anh ăn cơm được không?"

"Ăn cái gì đây hả?" Môi mòng của anh khẽ nhếch, đôi mắt thâm thúy sáng ngời.

Xưa nay anh toàn ăn đồ ăn hạng sang, Sở Kiều khẽ cắn răng, nhịn đau nói: "Anh chọn đi, muốn ăn cái gì cũng được."

"Đây chính là cô nói đó!" Quyền Yến Thác khẽ nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng nõn. Luúc cười, con ngươi anh đen nhánh dường tựa như bầu trời thăm thẳm không một vì sao, đẹp mắt mê người.

Nụ cười này làm Sở Kiều thấy cổ họng phát khô, vội vàng xoay tầm mắt.

Có những lời nói ít hiểu nhiều, nói nhiều thì có vẻ rất giả tạo. Sáng nay Quyền Yến Thác nói những lời đó, trong vô hình là đang làm chỗ dựa cho cô, nhưng sâu trong lòng cô thấy không khuây khoả được bao nhiêu!

Mượn thế lực của người người, đi đối phó người nhà của mình, Sở Kiều có cảm thấy điều gì thì cũng là bất đắc dĩ và thờ ơ!

Đưa mắt nhìn xe của anh rời đi, tâm tình Sở Kiều cũng dần hồi phục, cô cất bước đi vào công ty. Trước thang máy trước treo bảng sửa chữa, cô chép chép miệng, nghĩ thầm thật là xui a!

Mười hai lầu, chỉ có thể leo cầu thang đi lên.

Đi tới lối đi an toàn, Sở Kiều giờ túi xách, bước chân không nhanh không chậm, điều chỉnh hô hấp đi lên lầu.

Giày cao gót gõ "cộc cộc", hình như còn bao gồm tiếng vang khác, Sở Kiều nghiêng tai lắng nghe, âm thanh lạ lại biến mất không thấy. Cô lắc đầu một cái, không có để ý, tiếp tục cất bước đi lên.

Tường trắng cầu thang, thoáng qua một bóng đen. Sở Kiều giật mình kinh sợ, cô đang muốn quay đầu, lại cảm giác gáy đau xót, sau đó lâm vào bóng tối.

Căn phòng rộng rãi, sáng ngời, trên giường trải thảm nhưng không chút nhiễm mùi trần thế.

Bên cửa lớn đứng bốn tên vệ sĩ, tây trang màu đen. Giữa phòng trên sofa gần cửa sổ có một người đàn ông đang ngồi gác hai chân lên bàn, ngón tay thon dài khẽ gõ, càn gỗ càn nhàn.

"Tại sao còn chưa tỉnh?" Mày kiếm của người đàn ông nhú lại, đôi mắt đào hoa hẹp dài híp một cái.

Vệ sĩ nhìn chăm chăm người đang mê man ngủ, tính toán đúng mực, "Sẽ tỉnh."

Quả nhiên tiếng nói vừa dứt, người nằm co rúc trên sofa khẽ động, chậm rãi hé mắt.

Đại não hỗn loạn dần tỉnh táo lại, Sở Kiều che gáy, nhớ lại một màn trước khi hôn mê, "soạt" cái ngồi thẳng dậy.

Nghe tiếng quay đầu lại, sau khi Sở Kiều nhìn thấy mặt người kia, con người trầm xuống, nói: "Là anh!"

Cô lướt mắt nhìn xung quanh, là phòng nghỉ ở khách sạn, giọng điệu khó chịu: "Anh muốn thế nào?"

Tri Việt mỉm cười nhún vai một cái, vẻ mặt vô tội, "Muốn gặp cô Sở quá khó khăn, chỉ có thể tự mình mời tới đây."

Chợt nhớ lại ước định ngày đó, đáy mắt Sở Kiều khẽ động, có cảm giác áy náy khi lỡ hẹn.

Điện thoại di động reo, Sở Kiều móc ra nghe máy, là điện thoại của Tô Lê: "Cô cả, cô lại đến trễ sao?"

Trước mặt anh nghe điện thoại, người đàn ông kia chẳng tỏ vẻ gì cả, nói rõ anh ta không sợ hãi chút nào. Đôi môi đỏ mọng của Sở Kiều nhấp nhẹ, chỉ có thể nói dối: "Tôi gặp một người bạn, tối nay đến công ty."

Cô cúp điện thoại, nắm điện thoại trong lòng bàn tay.

"Chúng ta là bạn bè sao?" Tri Việt soi xét từng câu từng chữ, mặt mờ hỏi cô.

Sở Kiều không muốn làm lớn chuyện, khiêm tốn giải quyết là tốt nhất. Cô khẽ vuốt tóc dài, trầm giọng nói: "Lần trước tôi có việc, cũng không phải cố ý lỡ hẹn, nếu hôm nay chúng ta gặp nhau, vậy thì ăn chung bữa cơm thôi."

Cô cố ý cường điệu hai chữ "gặp nhau" cũng là có điều ngụ ý. Cùng lắm thì cô báo cảnh sát, cá chết lưới rách!

Tri Việt nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, mắt phượng khẽ híp, ngón tay thon dài của anh ta nhẹ xoa cằm, gương mặt tuấn tú không nhìn ra buồn giận.

Chung quanh có người của anh ta, Sở Kiều âm thầm tính xong, nếu như muốn chạy trốn, hình như cũng không chiếm ưu thế. Đôi mày thanh tú của cô nhíu chặt, có chút cảm thấy khó giải quyết, suy nghĩ đôi sách.

Cô cúi thấp đầu, tóc dài đen nhánh tán loạn, vẽ ra một đạo vật hình tròn. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu lên trên gương mặt của nàng, nổi bậc da thịt trong trẻo trắng hơn tuyết.

Môi mọng của Tri Việt cong lên, ưu nhã nói: "Ăn cơm trưa được không?"

Người trước mặt chợt thay đổi thái độ, Sở Kiều ngăn người, không dám chần chờ, gạt đầu qua loa lấy lệ một cái, "Tốt."

Rời khách sạn, bốn tên vệ sĩ ngồi xe sau cũng đi theo. Sở Kiều ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn phía sau thấy chiếc xe nọ rẽ ở ngã tư, rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm.

Tri Việt liếc qua vẻ mặt thả lỏng của cô, vẫn cười khế. Anh ta đang ở nơi này, không thể muốn cái gì thì sẽ có cái đó, nhưng đồ anh ta đã nhìn trúng thì chưa kẻ nào dám tranh với anh ta!

Đàn bà còn không phải là đồ chơi hay sao! Người phụ nữ này vừa xinh đẹp lại thông minh, cần dùng chút công phu.

Lái xe tới đến Lam Diệu, Sở Kiều một đường đều rất phối hợp. Bữa ăn không tính là xa hoa, là bữa ăn tây thịt bò bít tết đơn giản.

Sở Kiều chưa ăn được vài miếng, chần chờ hồi lâu rốt cuộc lên tiếng: "Anh Tri, lần trước ở La Mã, cảm ơn anh đã giúp tôi."

Anh Tri?

Xung hô này anh ta không thích, Tri Việt để dao nĩa xuống, hai ngón tay khẽ vuốt ve cằm, khoe miệng nở nụ cười mỉa mai: "Gọi tôi là..... Việt."

Toàn thân vọt lên một trận lạnh lẽo, Sở Kiều nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ của anh ta, thật muốn cầm cái mâm đập vào mặt anh ta. Giọng điệu đầy từ tính này khiến cô lạnh đến buồn nôn.

Sở Kiều cố nén lửa giận, giọng nói bình tĩnh, "Bữa cơm này coi như là nói cảm ơn, về sau hai chúng ta thanh toán sạch sẽ rồi."

Đang khi nói chuyện, cô gọi phục vụ, đưa lên một tấm thẻ, "Tính tiền."

Phục vụ nhận lấy thẻ của cô, bất giác nhìn về phía Tri Việt, tựa hồ đang chờ anh nói gì đó. Thấy sắc mặt anh bình tĩnh, lúc này mới xoay người đi quầy thu ngân.

Lát sau, Sở Kiều xách theo túi xách đi khỏi phòng ăn, ánh mắt thâm thúy của người đàn ông dõi theo cô.

Đây là lần đầu tiên anh để phụ nữ trả tiền thay!

Đứng ở ven đường, Sở Kiều ngăn một chiếc xe taxi lại, trước khi lên xe còn lễ phép nói lời từ biệt với anh ta.

Trì Việt lịch sự giúp cô mở cửa xe, động tác dịu dàng, khóe miệng cười với thâm ý khác, "Hẹn gặp lại."

Xe taxi càng lúc càng xa, Sở Kiều nhìn bóng dáng mạnh mẽ rần rởi kia, cảm thấy tâm thần thấp thỏm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ngậm đắng nuốt cay

Editor: Lovenoo1510

Bên kia bệnh viện không có tin tức gì, trong nhà cũng không có gọi điện thoại thêm cho cô. Sở Kiều nói không ra tâm tình của mình, dù sao cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Khi còn bé cô và Sở Nhạc Viện đánh nhau, mỗi lần đánh cô ta khóc, cô ta đều chạy đến trước mặt cha hung hăng tố cáo, sau đó Sở Hoành Sanh sẽ ôm cô ta vào trong ngực.

Sở Kiều không chịu nhận lỗi, bị cha phạt đứng, thà rằng bị đối bụng đứng cả đêm, cô tuyệt đối cũng không mở miệng nhận tội. Đã nhiều năm qua, tính tình của cô chưa hề thay đổi, tuyệt sẽ không chủ động làm tổn thương người khác, nhưng đã làm ra chuyện thì cũng không hối hận!

Lần này đánh nhau, Sở Nhạc Viện bị thương không nghiêm trọng lắm, căn bản thì vết thương quá nhẹ không đủ để thành lập tội danh, không có lực uy hiếp, nhiều nhất cũng chỉ bồi thường tiền thuốc thang.

Sở Kiều cười lạnh, vô luận mục đích cô ta có ý khích bác mình tức giận là vì sao? Cái nhà đó, còn có Quý Tư Phạm, thì cô ta sẽ không sao cả!

"Này!" Tô Lê thấy cô ngăn người, kéo ghế xoay đến gần: "Minh cậu nghĩ gì thế?"

Giơ tay vén tóc ra sau đầu, Sở Kiều nói qua loa lấy lệ: "Không có gì."

Tô Lê và Hứa Khả Nhi liếc nhau một cái, về mặt hai người đều không tin tưởng. Mới vừa rồi con người của cô còn không nhúc nhích, làm sao có thể không nghĩ gì?

"Không biết chọn người nào?" Tô Lê cười xấu xa, đáy mắt toả sáng lấp lánh.

Hai người cười đến quỷ dị, Sở Kiều nhăn mày lại, nói: "Có ý tứ gì?"

Hướng về phía sau cô chỉ chỉ, Tô Lê cười nói: "Một bó hoa hồng lớn như vậy, sớm đã đưa tới, cậu không thấy sao?"

Sở Kiều kinh ngạc nhìn sang, nghi ngờ hỏi: "Tặng cho mình?"

"Nói nhảm!" Tô Lê bĩu môi, có chút ghen tỵ, "Chúng ta nơi này, chỉ có cậu là người nhận thôi."

Sở Kiều đứng dậy xem một chút, còn tưởng tặng cho Hứa Khả Nhi, nên căn bản không để ý. Bên trong bó hoa chỉ có hoa hồng đỏ kiêu diễm ướt át, nhưng không có thể.

Đem để bó hoa xuống, Sở Kiều giải thích: "Chắc là của Khả Nhi."

"Làm sao lại như vậy?" Hứa Khả Nhi cười khẽ một tiếng, khó có khi nói đùa, "Tôi không quen người bạn nào có tiền như vậy."

Bị hai người trêu ghẹo, Sở Kiều có chút ngượng ngùng. Cô cầm bó hoa lên lần nữa, trong lòng càng ngày càng kinh ngạc. Không có lý do lại có người tặng hoa, rốt cuộc là ai?

Đột nhiên, trong đầu cô thoáng qua khuôn mặt mang vẻ yêu nghiệt kia. Không phải là anh ta chứ?!

"Kiều Kiều," Tô Lê lôi cô đến bên cạnh, thử dò xét nói: "Cậu và Quyền Yến Thác như thế nào rồi?"

Sở Kiều đặt bó hoa xuống, vẻ mặt trầm thấp: "Chuyện không liên quan tới cậu."

Tô Lê mất hứng, bĩu môi nói: "Cậu phải tốt với anh ấy, thì chúng ta mới có thêm đầu tư."

Còn muốn thêm?! Sở Kiều giận, hung hăng trừng mắt cô ấy: "Cậu muốn bán mình mấy lần nữa?"

“Nói thế nào đây?” Tô Lê đâm trúng đầu cô, giọng nói căm hận: “Mình đều là vì tốt cho cậu! Năm trước Quyền thiếu đã sớm cùng Tứ thiếu nhà họ Phó chuyển ra, kiếm không ít tiền, mấy triệu đôi với anh ấy mà nói đều không là chuyện gì! Người ta muốn, là thái độ của cậu, hiểu không?”

“Không hiểu.” Sở Kiều mở máy vi tính ra, không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, “Một trăm vạn này là đủ cho mình rồi, cậu muốn một chết mình à?”

Tô Lê liếc mắt, nghĩ thầm nha đầu này làm sao lại không thông suốt như vậy!

Cô quệt mồm, lầu bầu nói: “Cậu trở thành vợ của Quyền gia, thì làm gì còn ai tìm cậu đòi lại tiền nữa!”

Sở Kiều cảm tập tranh lên, thiếu chút nữa đánh bay cô ấy, thật may là Tô Lê đứng dậy né tránh. Hứa Khả Nhi đứng dậy khuyên, ba người cười cười nhón nháo rồi mới tính xong việc.

Buổi trưa gọi đồ ăn mua bên ngoài, Tô Lê gọi họ tới ăn. Ba người mới vừa cầm đũa lên, điện thoại của Sở Kiều đã reo lên.

Tô Lê ở gần Sở Kiều, mắt liếc tới điện thoại, cười mập mờ.

Cúp điện thoại, Sở Kiều trọng sắc khinh bạn trong mắt bọn họ, bắt đắ dĩ rồi đi.

Lái xe tới Lam Điền, Quyền Yến Thác đã sớm chờ.

Sở Kiều kéo ghế dựa ngồi xuống, khéo léo hỏi: “Tới lâu rồi?”

“Là tốc độ của cô chậm.” Máy kiếm của Quyền Yến Thác nhú lại, mặc dù không vui, nhưng không có tra cứu.

Phục vụ mang thực đơn ra, Sở Kiều nhớ tới việc chọn món ăn đã không vui vẻ, tiện tay giao cho anh: “Anh gọi đi.”

“Thật sự là ăn cái gì cũng được?” Ý cười cợt nhả trên khoé môi người đàn ông, mang theo vài phần đùa bỡn.

Lúc trước đã đồng ý với anh, cô sẽ không tự nhiên đòi ý, nên Sở Kiều kiên quyết gật đầu một cái.

Quyền Yến Thác cũng không lật thực đơn, trực tiếp gọi mấy món: “Hai phần thịt bò bít tết, một chai Laffey năm 82.”

Phục vụ xoay người rời đi, sắc mặt Sở Kiều trắng bệch.

Mẹ nó, Laffey năm 82!

Đồ ăn được bung lên bàn, Sở Kiều không còn muốn ăn chút nào, mắt nhìn chăm chăm vào chai rượu, hung hăng đau lòng. Cô cố tình lái xe tới đây, giọt rượu cũng không thể dính, thật là bi thống!

“Cái đó.....” Sở Kiều do dự nửa ngày, hay là hỏi anh: “Anh tặng đồ cho tôi sao?”

“Tặng cái gì?” Quyền Yến Thác nhú mày, môi mỏng nâng lên cười khinh miệt, “Ăn của cô có một bữa com mà tôi còn phải đáp lại một phần quà? Cô thật có thể tính toán!”

Sở Kiều giận dữ cắn môi, mắt thấy anh ngửa đầu uống hết ly rượu, cô đau lòng cau mày.

Rượu đỏ còn dư lại sau bữa com, bị Quyền Yến Thác gửi ở trong tiệm, Sở Kiều tức giận đến sôi lên. Cô trầm mặt đi ra ngoài, cũng không thấy nụ cười trên khoé môi của người đàn ông sau lưng.

“Cám ơn bữa trưa của cô.” Quyền Yến Thác đứng ở ven đường, một chiếc xe màu đen chậm rãi lái tới.

Sở Kiều thấy tài xế, trong lòng tức giận đến lẫn lộn, thì ra anh đã có chuẩn bị mà đến. Một câu cảm ơn của anh, đã quét sạch một tháng tiền chi tiêu của phòng làm việc, người đàn ông này thật quá đáng hận mà!

Oán hận trong mắt cô, về mặt Quyền Yến Thác như không biết lên xe, chiếc xe màu đen rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Ngâm đắng nuốt cay ăn khuất nhục, Sở Kiều bị tức giận quay trở lại phòng làm việc.

Hành lang bệnh viện an tĩnh, vang lên hàng loạt bước chân. Người đàn ông mặc tây trang trắng thớm, đi tới trước cửa phòng bệnh đẩy vào.

“Con gái cưng.” Giang Văn Hải mang thuốc bỏ đến, giọng nói ân cần, “Khá hơn chút nào không?”

Sở Nhạc Viện nhìn thấy người tới, đôi mày thanh tú nhẹ nhú lại, “Cậu.”

“Ồi!” Giang Văn Hải đi về phía trước mấy bước, nhìn thấy sống mũi cô còn xanh xao, “Nha đầu chết tiệt kia xuống tay thật độc ác!”

Hắn quét mắt nhìn xung quanh, hồ nghi hỏi: “Tư Phạm không ở cùng với con à?”

Sở Nhạc Viện vốn cũng không vui vẻ gì, nghe hấn nói tới cái này, mặt lập tức biến sắc. Giang Tuyết Nhân rửa xong trái cây đi vào, kéo người đi ra bên ngoài.

“Anh đừng có chọc giận con bé, không thấy con bé không vui sao?”

Giang Văn Hải thử dò xét hỏi em gái, “Có phải là bị đánh hỏng ở đâu rồi hay không?”

“Cái đó ngược lại không có.” Giang Tuyết Nhân thở dài, không muốn nói ti mỉ: “Anh đến đây làm cái gì?”

“Dĩ nhiên là nhìn cháu gái ngoại rồi.” Giang Văn Hải thấp giọng cười một tiếng, nịnh nọt nói: “Tuyết Nhân, cô không thể khiến con gái cưng ăn loại thiệt thòi này được, nha đầu chết tiệt kia.....”

“Được rồi.” Giang Tuyết Nhân cắt đứt lời hấn, thấp giọng trách mắng: “Chuyện nhà của chúng tôi, anh tạm thời đừng dính vào! Chỉ cần chuyện của công ty chuẩn bị xong, đừng để Hoàng Sanh bắt được lỗi là tốt rồi.”

“Cái này là hiển nhiên.” Giang Văn Hải gật đầu liên tục không ngừng. Trước kia hấn bắt quá là không làm việc gì, kể từ khi em gái gả vào nhà giàu, nhà họ Giang mới lật người theo. Những năm này hấn trông coi hậu cần của Sở thị, tiền tài cũng kiếm đủ.

Nghe vậy Giang Tuyết Nhân cũng không nói thêm gì nữa, nói qua loa với hấn mấy câu, liền để cho hấn rời đi.

Lúc tan làm, Sở Kiều còn đang sửa chữa lại bản thiết kế. Tô Lê thấy cảm xúc của cô không lớn, cũng không quấy rầy, lôi kéo Hứa Khả Nhi đi dạo phố.

Giấy vò hơn nửa ngày vẫn không hài lòng, Sở Kiều không có tâm tình tiếp tục nữa, cầm chìa khoá xe rời đi. Đi tới bãi đậu xe, rút cuộc cô lại thấy người không nên xuất hiện.

“Những bông hoa kia, có thích không?” Trì Việt dựa vào xe, mỉm cười hỏi cô.

Quả nhiên là anh ta!

Mặt Sở Kiều lạnh xuống, “Giữa chúng ta không thiếu nợ lẫn nhau, thu hồi chút thủ đoạn ngây thơ kia của anh về.”

Khoé miệng Trì Việt nở nụ cười dịu dàng, “Tôi mời cô ăn cơm nhé?”

Cô chán ghét nhất là cái loại dây dưa này, nụ cười Sở Kiều khản trương, mắng: “Đàn độn.” Cô lên xe, đi mất.

Lái xe vào đường, Sở Kiều không hiểu sao thấy phập phồng không yên. Cô cũng không có thấy mấy chiếc xe, đang lặng lẽ đến gần.

Kit——

Con đường phía trước bị ngăn cản, Sở Kiều kịp thời dẫm chân phanh lại, cô sợ đến đổ mồ hôi lạnh.

Mấy người đàn ông xuống xe, một thân côn đồ với bộ dáng tức giận.

Người cầm đầu kia là Giang Hồ anh họ của Sở Nhạc Viện, Sở Kiều biết hấn. Những năm này, hấn thường cùng bọn du côn quần lấy nhau, khi nam bá nữ, không trải qua chuyện tốt gì!

(Khi nam bá nữ: Người đàn ông độc ác, phụ nữ bá đạo.)

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Anh hùng cứu mỹ nhân

Edit: Ngọc Diễm Hephc

Con đường phía trước bị hai chiếc xe vượt ngang ra ngoài cản trở, trong đó một chiếc Ferrari màu vàng, là kiểu mới nhất năm nay. Sở Kiều ở trong xe, thấy Giang Hồ khoe khoang bước ra.

Người đàn ông phách lối tựa vào trước xe cô, nhắc chân giẫm ở trước mũi xe, bộ dạng khiêu khích.

Giọng nói Sở Kiều trì hoãn, tắt xe, đẩy cửa xe ra bước xuống, nụ cười mơ hồ lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Những người đàn ông kia không đành lòng nuốt giận, quan sát ánh mắt của cô, cột nhả càn rỡ.

"Em gái Sờ, đã lâu không gặp." Giang Hồ nhìn chăm chăm người trước mặt, khoe miệng nở nụ cười vô lại.

Sờ Kiều mặt không biến sắc quan sát hắn ta, toàn thân đều là hàng hiệu, đáng tiếc cách thường thức quá kém, chà đạp những thứ đồ đắt tiền kia. Tóc henn nhuộm highlight thành màu vàng rực, hoàn toàn là công tử có tiền chơi đùa quá lố.

Sờ Kiều liếc nhìn người chung quanh, trong lòng biết hẳn nhất định là vì chuyện của Sở Nhạc Viện mà đến.

Thấy cô không nói lời nào, Giang Hồ giận tái mặt, cất bước tiếp cận nói: "Thế nào, không biết tôi?"

"Có chuyện gì cứ nói." Mỹ nhân tức giận đều rất đẹp.

Giang Hồ giao hoát cười hề hề, nháy mắt ra hiệu trêu đùa: "Em gái Sờ, phải nói chúng ta cũng coi là thân thích, chỉ cần em đây cho anh thấy sự mềm yếu, đi nói xin lỗi với Sở Nhạc Viện, chuyện này coi như qua!"

Đang lúc nói chuyện, hắn tiến lên một bước, cười nói: "Anh đây, thật lòng không nở tổn thương em!"

Sờ Kiều hé mắt, đáy lòng lửa giận cuộn cuộn. Cô ghét nhất là bị uy hiếp, hai tay rất nhanh xuôi bên người, "Nếu như mà tôi không chịu thì sao?"

"Không chịu ư?"

Giang Hồ cười khê một tiếng, giơ tay lên sờ lên cằm, một đôi mắt không chút kiêng kỵ hướng trên người cô nhìn, "Anh đây không phải mới vừa nói, không nở tổn thương em! Bằng không trước tiên để cho anh đây, nếm thử một chút hương vị của em!"

Trước kia lúc học trung học, Sờ Kiều thường xuyên cùng đánh nhau với các bạn trai, nghe con mới sinh cái gì cũng không sợ, hoàn toàn không có dáng vẻ của một cô gái. Làm cho ba không ít lần dạy dỗ cô, sau này lớn hơn, cô cố gắng thu lại, nhưng chuyện tình hôm nay, cô tuyệt đối nhịn không được!

Thật may là sáng nay ra cửa mang giày đế bằng, Sờ Kiều lùi về phía sau một bước, bắt đầu động tác mất cá chân. Nhiều năm như vậy không động tay, hi vọng kỹ thuật không bị hoang phế, dù sao bọn họ nhiều người, nhưng chắc chắn thành công của cô cũng không coi là lớn!

Chỉ là, Sờ Kiều còn chưa có ra tay, liền có người trước mặt kéo cô.

Mới vừa đến gần cô hai người đàn ông này bị đẩy ra, một bóng dáng cao to ngăn ở trước người, gò má của người nọ không xa lạ gì. Sờ Kiều nhăn mày lại, nghĩ thầm tại sao lại là anh ta?

Trì Việt quay đầu hướng cô cười cười, đôi mắt hẹp dài đào hoa nhẹ chớp, "Đừng sợ!"

Sờ Kiều không nhịn được liếc mắt, im lặng châm chọc: con mắt nào của anh thấy chị đây sợ?!

"Này! Mày là cái thá gì, dám chen vào chuyện của anh Hồ?"

Trì Việt quét mắt thấy những người này, lạ mặt vô cùng, bọn họ vây quanh thành vòng. Cũng chỉ là đám người ô hợp, còn dám chạy đến nhảy nhót, thật là buồn cười!

"Anh Hồ?" Trì Việt nhíu mày, con ngươi sắc bén lo lắng: "Ông đây làm sao không biết, lúc nào thì có nhiều hơn một anh Hồ? Các người từ nơi nào đến, nói cho ông đây biết một chút?"

Những người đó bị sắc, có chút chột dạ. Người trước mặt bất phàm, giọng điệu và thần thái đều giống như con nhà giàu sang, nhưng nếu như có bối cảnh lớn, thật đúng là đắc tội không đền nổi!

Giang Hồ tự biết xuất thân, kiêng kỵ nhất có người xem thường. Hắn đưa tay chỉ hướng Trì Việt, chất vấn: "Con mẹ nó thẳng kia? Tao nói cho mày biết, bớt can thiệp vào chuyện vợ vãn đi!"

Trì Việt vốn cũng không phải là người hiền lành an phận gì, từ nhỏ đi theo Quyền Yến Thác đánh nhau ầm ĩ, vì muốn giành được một tiếng cười của mỹ nhân, tranh giành ghen ghét và đấu đá, là chuyện thường như cơm bữa. Những tình cảnh này, không biết gặp qua bao nhiêu lần.

Anh đưa tay kéo Sờ Kiều lại, giọng nói sắc bén: "Ông đây có thân phận gì, các người cũng muốn biết sao? Thừa dịp ông đây tâm tình tốt, rút nhanh lên, rút xa chừng nào tốt chừng này!"

Hai người đều là tuổi trẻ khí thế, vừa dứt lời, Giang Hồ liền giơ nắm đấm tới. Trì Việt tay mắt lanh lẹ đẩy Sờ Kiều ra, một tay đương mở ra, trở tay hướng vào mặt của hắn đánh qua, đúng lúc đánh vào mắt phải, lập tức bị bầm đen.

"Anh Hồ!"

"Con mẹ nó, đánh nó cho tao, ra sức đánh!"

Sờ Kiều bị đẩy ra mấy bước, tro mắt nhìn Trì Việt cùng những người đó động thủ. Cô thở dài, nghĩ thầm cô còn chưa có động thủ mà, người đàn ông này đi theo xem nào nhiệt gì!

Bản lĩnh Tri Việt không tệ, nhưng cái khó là nhiều kẻ địch, anh ta cố tình muốn ở trước mặt mỹ nữ khoe khoang, thường bị phân tâm.

Mất thấy những người đó lại gọi điện thoại kêu thêm người, Sở Kiều lặng lẽ đi đến xe, nhanh chóng khởi động chân ga. "Oanh" một tiếng, ra sức đạp chân ga, hướng những người đó đung tới.

Mọi người thấy có xe dừng tới, theo bản năng cũng né tránh. Sở Kiều khẩn cấp thắng xe, hướng anh ta hô: "Lên xe."

Tri Việt nhanh chóng ngồi lên xe, đem cửa xe đóng kỹ. Thân xe màu đỏ nhanh chóng đi xa, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Một hơi lái qua hai con đường, những người đó không có đuổi theo. Sở Kiều dừng xe ở ven đường, rút cuộc thở nhẹ một hơi.

Nhìn kỹ trong kính gương mặt tuần tú, xác định không có bị thương, Tri Việt mới hỏi: "Cô chạy nhanh như vậy, làm gì?"

Sở Kiều bĩu môi, nghĩ thầm không nhanh bị người ta đuổi theo làm thế nào? Yếu không địch lại mạnh không biết sao?!

Một lát sau, Sở Kiều đột nhiên mỉm cười một tiếng. Mới vừa rồi cảnh tượng kia, giống một năm trước ở La Mã biết bao. Buổi tối đó, cô đuổi theo ăn trộm, thật may là gặp gỡ anh ta, hai người rồng rã chạy hai con đường.

"Buồn cười sao?" Tri Việt thấy cô cười khúc khích, trêu nói: "Có phải hay không, vô cùng sùng bái tôi?"

Sở Kiều lạnh đến buồn nôn, chưa từng thấy qua người đàn ông nào tự luyến như thế. Cô nhếch môi, trầm giọng nói: "Cám ơn nhiều, lại giúp tôi một lần."

Nhún nhún vai, Tri Việt nghi ngờ hỏi cô: "Những người không đủ tư cách kia, thế nào lại dây dưa với cô?"

Sở Kiều không muốn nói sâu, qua loa lấy lệ nói: "Giống như anh thôi!"

"Hả?" Tri Việt trợn mắt, nhú mày hỏi cô, "Cô nói ông đây à, không đủ tư cách sao?"

Sở Kiều chắc lưỡi, âm thầm oán thầm: Stop! Anh cho rằng mình có bao nhiêu tư cách?!

Liếc thấy thái độ khinh miệt từ cô, Tri Việt trầm mặt, đáy mắt dâng lên sự lạnh lẽo. Người phụ nữ này thật hiếm thấy, lần trước giúp cô, cô thể nhưng len lén chạy mất. Lần này giúp cô, cô còn dám chèn ép anh!

Không khí đang lúng túng thì điện thoại Sở Kiều vang lên. Cô nhìn thấy hiển thị, bắt đầu đã nghe.

"Cô đang ở đâu?" người đàn ông đầu bên kia điện thoại, giọng nói vẫn lạnh như cũ.

Sở Kiều nắm chặt điện thoại di động, do dự nói: "Ở bên ngoài."

"Bên ngoài là nơi nào?"

"Trên đường lớn."

Hồi lâu, bên kia không có động tĩnh, cô lại hỏi một câu: "Có chuyện gì sao?"

Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm cửa sổ tối đen nhà cô, đôi môi mỏng mím nhẹ, "Không có gì, nghĩ muốn cảm ơn cơm trưa của cô."

Sở Kiều cắn răng, âm thanh căng thẳng: "Cần gì phải vậy."

Một bữa cơm, tiêu hết nhiều tiền như vậy, nhớ tới là nhức nhối.

Tối nay tâm tình của anh hình như không tệ, không hề làm khó Sở Kiều, rất nhanh cúp điện thoại.

"Bạn trai cô à?" người đàn ông bên cạnh mở miệng, dọa Sở Kiều giật mình.

"Không phải." Sở Kiều phủ nhận.

Tri Việt khò miệng cười lên, không có ở hỏi nhiều, khò mắt thoáng qua nét cười tà mị.

Nắm chặt điện thoại di động, về mặt Sở Kiều rất không tự nhiên. Cô nghĩ đến câu hỏi của Quyền Yến Thác, không giải thích được có loại lén lút lút cảm giác thật quỷ dị!

"Đi thôi, đưa tôi về nhà." Tri Việt vỗ vỗ bả vai của cô, giọng nói ra lệnh.

Xe của anh ta còn để ở chỗ hội này, Sở Kiều không thể làm gì khác hơn là nổ máy, đưa anh ta trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Trả thù

Editor: Thư

Ban đêm ở Duật Phong thị, đèn đường sáng ngời, có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh vật hai bên đường. Từng chiếc đèn nê ông sáng chói, lướt qua cửa kiếng xe, tạo mấy phản ám áp trong mùa đông giá lạnh.

Sở Kiều nhìn khu nhà ở xung quanh, đầy lòng khề kinh ngạc, nhưng không muốn hỏi nhiều. Gu thường thức của kẻ có tiền đều tương tự nhau.

"Đến rồi." Cô ngừng xe ở ngoài cửa lớn, không muốn đi vào.

Tri Việt chau chau mày, hứng thú quan tâm, "Muốn đến nhà tôi ngồi một chút không?"

Lời mời của anh ta thật khiến người ta phải đề phòng, Sở Kiều quả quyết cự tuyệt, lời nói uyển chuyển, "Chờ dịp khác đi, hôm nay quá muộn."

Nghe được lời của cô, đáy mắt Tri Việt thoáng qua tia sáng. Đôi môi mỏng của anh ta mím nhẹ, nói: "Chúng ta..... còn gặp nhau nữa sao?"

Rõ ràng từ ngữ nói ra rất bình thường, nhưng nói ra từ miệng anh ta thì lập tức biến nghĩa. Sở Kiều bắt đầu dī thờ dài, giải thích: "Tối nay may nhờ có anh, nếu như anh cần, có thể tìm tôi."

Lời này coi như lọt tai, gương mặt tuần mỹ của Tri Việt nhiễm ý cười, yêu mị lan tràn: "Được thôi, chỉ có lời này của cô là được."

Sở Kiều bĩu môi, thật ra thì rõ ràng là loại người như anh ta có tính khí của một đứa bé. Người ta nói vài câu ngọt ngào, anh liền thỏa mãn!

Đưa mắt nhìn cô rời đi, Tri Việt đứng ở ven đường, đợi một chút cho đến khi sườn xe màu đỏ biến mất, anh mới cười đùa xoay người, hai mắt hẹp dài nheo lại, dào dạt sắc xuân.

Lái xe về đến nhà, Sở Kiều tắm rửa qua loa, tùy tiện lấy một ít thức ăn, miễn cưỡng lấp đầy bụng. Chuyện xảy ra lúc chạng vạng tối, cô hơi do dự không biết có nên gọi điện cho ba hay không, nhưng nghĩ tới những điều ông sẽ nói, lại bỏ điện thoại đi động qua một bên.

Nếu Vương Hồ dám ra mặt tới náo, tự nhiên là có người xử giục. Sở Kiều hận nhất loại người đâm sau lưng kẻ khác, có bản lãnh nói trực tiếp rõ ràng! Cũng may đánh bậy đánh bạ bị Tri Việt bắt gặp, nên cũng chẳng có gì đáng ngại, nàng không muốn truy cứu.

Ngày hôm sau đến công ty, linh cảm của Sở Kiều tuôn trào không ngừng, thiết kế ra một bộ dạ phục mùa đông, rất được Tô Lê và Hứa Khả Nhi tán dương.

Sở Kiều nhìn chằm chằm hai người đang nịnh hót, không có vạch trần, chính cô cũng rất thích bộ thiết kế này, kết hợp hai loại phong cách sườn xám và đồ dạ hội, bên hông phần lớn là thiết kế thêu tay bắt mắt.

"Tâm tình không tệ hả?" Tô Lê gục xuống bàn, bóc khoai tây chiên ăn.

Cất bản thiết kế lại thật kỹ, Sở Kiều hỏi cô, "Đồ cuối tuần cần dùng đã chuẩn bị xong chưa?"

Tô Lê vỗ ngực một cái, bảo đảm nói: "Yên tâm."

Cô bóc khoai tây chiên vào, tiếng rộp rộp không ngừng, "Nghe nói tổng giám đốc Hạ của tập đoàn JK là một nữ cường nhân, bạn trai cô ta cũng thuộc nhà quan chức đấy!"

"Tôi không có hứng thú với những chuyện bát quái." Sở Kiều xem đi xem lại bản hợp đồng cô đã làm, chỉ sợ có sơ xuất nào.

Tô Lê nhét khoai tây vào mồm liên tục, lại trách cứ: "Cô cả họ Sở ơi, cô có thể tìm hiểu rõ hơn về bối cảnh hào môn có được hay không? Đạo này, cái gì cũng là tài nguyên, bát quái cũng coi là một loại trong đó!"

Sở Kiều cắn khoai tây chiên, mơ hồ hỏi nàng: "Coi là loại gì nào, loại khừu giác bên nhạy đó ư?"

"Chà chà!" Tô Lê trừng nàng, ánh mắt phẫn hận, "Quả nhiên là gần mực thì đen, cái miệng này của cậu cũng là do Quyền dạy bậy cả."

"Tôi vẫn như vậy." Sở Kiều giải thích.

Nắm bả vai cô, Tô Lê cười mờ ám lại gần, "Quyền gia nhà cậu lợi hại không? Thoi gian một lần là bao lâu?"

Hứa Khả Nhi đang uống nước, nghe vậy cho bị sặc, nhưng lỡ tai lại dựng lên.

"Đi tìm chết!" Sở Kiều tát qua một cái, thật may là Tô Lê tránh né kịp thời.

Tô Lê vòng qua cái ghế, tiếp tục nhạo báng, "Cậu mà lại đồ mặt, cái này không khoa học nha!"

Người đối diện chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh híp một cái, thoáng qua hàn quang, "Vậy người đàn ông trong mộng xuân của cậu là người nào? Mang ra cho chúng tôi xem một chút."

Mặt Tô Lê liền biến sắc, nộ khí giới đầu hàng: "Được rồi, người ta đùa với cậu, thật không có tế bào giải trí."

Cái người bí mật này thật làm Sở Kiều dâng lên mấy phần hứng thú. Người lần trước cô che giấu rốt cuộc là dạng đàn ông gì?

Trước khi tan việc, Tô Lê họp đồng cuối tuần cần kí cất lại thỏa đáng, ba người cùng rời đi.

Chủ nhật Tô Lê phải về nhà, Hứa Khả Nhi còn muốn đi làm thêm, Sở Kiều coi như là người rồi rảnh ở một mình, vòng sang siêu thị mua chút rau củ, vừa vận làm đầy tủ lạnh nhà mình.

.....

Thời tiết lạnh dần, đảo mắt một cái, trời chiều đã rút đi.

Quyền Yến Thác lái xe trở lại nhà chính, anh tắt máy, khéo mắt liếc qua liếc lại thấy bóng dáng đứng ở đình viện kia, bỗng nhiên giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Trước viện, cây đa che khuất bầu trời. Lúc này mặc dù lá cây không quá nhiều, nhưng mọc trên cành tỏa ra rất đều.

Đứng dưới tàng cây là một cô gái, một mái tóc đen, cô hơi ngẩng mặt lên, toàn thân chăm chú đưa mắt nhìn, hình như cũng không có nhận thấy được anh đang đến.

Cho đến khi hơi thở quen thuộc kia đến gần, cô mới chậm rãi xoay người, con ngươi như nước đọng phải đáy mắt anh.

Giữa mấy ngón tay Quyền Yến Thác móc chìa khóa xe, từng ngón cứng ngắc nắm chặt lại, lại mở ra lần nữa. Lặp lại mấy lần như thế, anh mới bình tĩnh mở miệng, hỏi cô: "Trở về lúc nào?"

Hạ Yên Nhiên xem đồng hồ, thành thật trả lời: "Hai giờ trước."

Cô đưa tay chỉ chỉ trên cây, nghĩ đến việc gì hay, cười nói: "Khi còn bé chúng ta ngu ngốc biết bao, cho là nó là cây ước nguyện, còn treo biết bao bùa ước nguyện lên đấy."

"Phải là em ngốc mới đúng, " Quyền Yến Thác nhìn sang, ánh mắt thâm thúy, "Không chỉ nói cây như vậy, còn bắt anh trèo lên."

Hạ Yên Nhiên bĩu môi, gắt giọng: "Thật nhỏ mọn, còn nhớ nữa!"

Gió nhẹ thổi qua, cành cây vang sáo sạt. Xào xạc trong gió rét, nổi bật lên gương mặt mà đối phương vẫn quen thuộc.

"Ăn cơm chưa?" Quyền Yến Thác hỏi khẽ, đưa mắt nhìn thần thái phấn khởi trên dung nhan của cô.

Hạ Yên Nhiên trừng mắt nhìn, cười nói: "Ai nha, anh vừa nói em liền thấy đói bụng."

Nụ cười bên môi cô xinh đẹp kiều diễm, khắc thật sâu vào thẳm sâu dưới đáy mắt người đàn ông. Đường cong gò má của Quyền Yến Thác rõ ràng, nói: "Đi thôi, dẫn em đi ăn."

Có một bàn tay ấm áp duỗi đến, nắm lấy tay cô giữ trong lòng bàn tay. Sự ấm áp quen thuộc kia chưa từng thay đổi.

Hạ Yên Nhiên đi ở bên cạnh anh, năm ngón tay mảnh khảnh nắm chặt, mười ngón tay đan xen với anh. Sự an tâm này làm đôi môi đỏ mọng của cô cong lên một đường cong mê người.

Sườn xe màu đen thoáng cái rời đi, giỡn cuộn cuộn nổi lên, lá rụng bay đầy.

Chủ nhật người đi dạo siêu thị không ít, Sở Kiều xách túi mua hàng ra ngoài, không sai biệt lắm đã bảy giờ đồng hồ.

Xe lái đến lầu dưới, cô phát hiện có cái gì đó không đúng.

Đối diện là một chiếc xe màu đen, đèn xe chột sáng. Sở Kiều che mắt, sau khi thấy rõ người nọ, cơ trí dè khóa xe xuống. Cô mở điện thoại di động, do dự có nên gọi điện cho Quyền Yến Thác không.

Thời gian cấp bách, cô không biết còn có thể tìm ai.

Đùng ——

Điện thoại di động còn chưa có người bắt, kính chắn gió xe đối diện bị vật nặng đánh trúng, vỡ vụn thành hình mạng nhện.

Giang Hồ xách theo một cây gậy bóng chày, hung hăng đập xuống, bên cạnh còn có người cũng cùng đập theo.

Sở Kiều kinh hãi, lần trước Giang Hồ bị thua thiệt, lần này tuyệt đối có chuẩn bị mà đến.

Tiếng chuông vang lên thật lâu, nhưng không ai nghe. Sở Kiều đang muốn gọi nữa, cửa xe lại bị mở ra. Cô bị kéo xuống, điện thoại di động rơi trên mặt đất.

"Báo cảnh sát?" Trên mặt Giang Hồ vẫn còn có vết bầm, nắm được cầm Sở Kiều, tức giận nói: "Ngày đó lúc đánh ông mày, mày không phải là bản lĩnh thật lớn sao!"

Sở Kiều cau mày, chung quanh không đủ ánh sáng, đoán chừng cũng không có người hỗ trợ. Nàng đánh mặt mặt, lạnh lùng nói: "Giang Hồ, anh có biết chuyện làm bây giờ là phạm pháp hay không?"

"Phi!" Giang Hồ tròn mắt, la mắng: "Lão tử chính là vương pháp! Dám đụng đến ta, chán sống rồi!"

Loại cục diện thế này, muốn liều mạng khẳng định là không được, Sở Kiều thừa dịp hấn thư giãn, một cước đá qua, nhưng không nghĩ đối phương đã có phòng bị, thuận thế giữ chặt bả vai cô, lại móc ra cả dao găm.

Thân đao lóe sáng, Sở Kiều né tránh không kịp, nhưng có người ra tay cực nhanh, che chở cô ở trong ngực.

Gò má người đàn ông căng ra, tròng mắt luôn ám áp chứa đựng sự lạnh lẽo, nhưng nhiệt độ khi ôm lấy cô lại không thay đổi. Sở Kiều không dám tin, rồi lại không thể không tin, người này là Quý Tư Phạm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Bị thương

Editor: Lovenoo1510

Phập ——

Da thịt bị vũ khí sắc bén đâm bị thương, tạo ra tiếng vang rất nhỏ.

Thần kinh của Sở Kiều căng thẳng, người bên cạnh xuất hiện quá mức đột ngột, cô không có chút chuẩn bị nào, phản ứng cũng chậm hơn mấy phần so với bình thường. Thế cho nên, mới trở mặt nhìn dao găm đâm xuống.

“Có cảnh sát!”

Trong đám người có kẻ kêu lên, Sở Kiều nghe được tiếng xe cảnh sát đến gần, nhìn thấy sắc mặt đám người Giang Hồ đại biến, rồi rít chạy thực mạng.

Cô muốn ngăn cản, nhưng người đàn ông trước mặt, trên mặt đang lộ ra vẻ thống khổ.

“Như thế nào rồi?” Sở Kiều dịu anh ta về phía trước, thấy anh ta che cánh tay phải, đã rỉ ra vết máu đỏ thẫm, thấm qua áo khoác của anh ta.

Giương mặt tuấn tú của người đàn ông rũ xuống, môi miễn cưỡng cong lên: “Cũng có thể được.”

Cũng có thể được? Đây là có ý gì!

Sở Kiều mím môi, mắt chăm chú nhìn vết thương đang chảy máu của anh ta, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Xe cảnh sát chạy tới rất nhanh, đem những người đó bắt lại toàn bộ, không có để lọt lưới. Tốc độ này, khiến cho Sở Kiều khó tránh khỏi kinh ngạc!

Nhìn thấy Quý Tư Phạm bị thương, lập tức có người an bài, rất nhanh đã có một chiếc xe cứu thương, trước tiên đem người chở tới bệnh viện. Trường hợp có chút hỗn loạn, rất có mùi vị diễn kịch.

Chỉ có một mình anh ta, nên Sở Kiều khó chối tội này, chỉ có thể cùng anh ta tới bệnh viện.

Sau khi bác sĩ khử trùng vết thương, thì bắt đầu khâu lại, một dao kia xuống tay thật nặng, vết thương phải khâu 12 mũi. Để cho an toàn, còn bắt Quý Tư Phạm đi chụp phim, kiểm tra toàn thân cao thấp một lần.

Sở Kiều ngồi ở trên ghế dài chờ đợi, trong lòng cô không có tư vị gì. Cô siết chặt hai tay, trước mắt thoáng qua một màn anh ta bị chém kia. Vốn đang bình tĩnh như nước hồ mùa thu, lại chậm rãi dập dòn giao động.

Kiểm tra xong, Quý Tư Phạm từ bên trong đi ra, cánh tay áo sơ mi cuộn lên, vài trắng băng bó thật dày.

Sở Kiều đứng lên, con người đen nhánh dừng ở trên mặt của anh ta, do dự hỏi: “Quý Tư Phạm, anh. Vì cái gì?”

Cánh tay bị băng bó, nên động tác không được thoải mái. Quý Tư Phạm cúi đầu nhìn chăm chăm cánh tay phải bị treo, giọng điệu ôn hoà, “Nhất định phải có lý do sao?”

Những lời này, khiến Sở Kiều lờ mờ phát giác. Cô đứng ở đó, tiến lui đều không đứng, nội tâm giãy giụa không ngừng.

Giữa anh ta và cô, đã sớm qua đoạn thời gian dài để không có lý do gì làm bất cứ chuyện gì cả rồi. Hôm nay anh ta tùy tiện xuất hiện, thay cô bị một dao này, tại sao có thể nói là không có lý do đây?

Sở Kiều khẽ nắm tay, cố chấp muốn một đáp án: “Tại sao?”

“Anh cho là, em hiểu.” Quý Tư Phạm nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, giọng nói thông dong, ngay cả khoé miệng cũng thoáng ý cười, đều không khác như trước.

Tại chỗ này trong lòng cô, bắt đầu kịch liệt quay cuồng. Sở Kiều cup mắt, nhớ tới lúc đầu cô luôn làm nũng, ghét bỏ anh ta lời ngon tiếng ngọt cũng không nói, mỗi khi thấy cô biểu hiện ra bộ dáng tức giận, anh ta sẽ vẫn không dễ dàng khuyên giải như cũ, chỉ khẽ vuốt ve gương mặt của cô, dịu dàng nói: “Kiều Kiều, em phải học cách hiểu anh.”

Nhưng nhiều năm như vậy, Sở Kiều tự đánh giá, cô không có học được cách hiểu anh ta.

Hành lang vang lên tiếng cộc cộc của giày cao gót, về mặt Sở Nhạc Viện nóng nảy chạy tới, “Tư Phạm, anh như thế nào rồi?”

Hình như không nghĩ tới cô ta lại tới nhanh như vậy, hai mắt thâm thúy của Quý Tư Phạm giật giật, khoé môi hé ra nụ cười ôn hoà: “Khá tốt.”

Cánh tay phải của anh ta được vài trắng băng bó bằng vài trắng thật chói mắt, hốc mắt Sở Nhạc Viện đỏ ửng, không nhịn được đau lòng, bắn ánh mắt lo lắng về phía Sở Kiều.

Có kết quả chụp phim, cũng không có gì lo ngại. Bác sĩ kê chút thuốc tiêu viêm, dặn dò về nhà uống thuốc đúng giờ, định kỳ tới bệnh viện đổi thuốc. Sở Nhạc Viện nhất nhất ghi nhớ, trái tim lơ lửng cuối cùng cũng để xuống.

Đồn cảnh sát bên kia còn chưa khai báo, có người mời, theo trình tự, bọn học nên đi làm bản ghi chép.

Sở Kiều không tránh khỏi, tối nay cô là nhân vật chính, đoàn người lại lần nữa trở lại đồn cảnh sát.

Buổi tối, sau khi dùng bữa cơm tối, Quyền Yến Thác lái xe đưa Hạ Yên Nhiên trở về. Rồi anh lái xe về nhà chính, bà cụ đã ngủ.

Những năm này, anh trừ ở lại nhà chính thì chính là ở nhà trọ kia. Hôm nay nhà trọ nhường cho Trì Việt, nên anh chỉ có thể ru rú tại nhà. Cha mẹ không ở cùng một chỗ với bà cụ, sợ làm âm ỉ đến cuộc sống thanh tịnh của người già.

Tính tình của anh từ nhỏ đã cương quyết, khó có thể thuận phục. Khi còn bé người anh bội phúc nhất là ông nội, Phạm Bồi Nghi không dạy dỗ được con trai, chỉ có thể đưa anh tới đây, quán giáo gia tăng nghiêm khắc.

Trở về phòng, Quyền Yến Thác trước đi tắm rửa, anh mặc đồ ngủ ngồi trên sofa, nắm chặt khăn lông lau tóc. Trước bàn bày bình thủy tinh, ánh đèn chiếu ở trên, ánh sáng khúc xạ ra từ quả cầu thủy tinh.

Anh vơ hạt châu để lên lòng bàn tay, trong mắt người đàn ông khép hờ. Xa cách khi đó, cô ấy nói: Nếu như nhớ, hãy để một viên thủy tinh châu vào, như vậy thì có thể đem nhung nhớ vây hãm.

Sau khi do dự một chút, anh đem hạt châu thủy tinh, thả nhẹ nhàng vào bình thủy tinh.

Thuận tay cầm điện thoại di động ra xem, Quyền Yến Thác chợt cảm thấy kinh ngạc. Anh trượt màn hình rồi gọi trở lại, Sở Kiều tắt máy.

Anh giật mình, muốn gọi nữa, thì điện thoại có một số lạ gọi tới. Nghe được nội dung cuộc điện thoại, sắc mặt người đàn ông trầm xuống.

Nhanh chóng thay quần áo, Quyền Yến Thác vội vàng xuống lầu, cầm chìa khoá xe rồi đi.

Lúc trước Sở Kiều đi qua đồn cảnh sát hai lần, nên đã lập hồ sơ đối với cô, hôm nay cô lại gặp chuyện không may, tự nhiên sẽ có người kịp thời thông báo cho Quyền Yến Thác.

Đi tới đồn cảnh sát, người trong cuộc được chia ra lấy khẩu cung, tiến hành theo trình tự bình thường.

Lúc Quyền Yên Thác đến, Sở Kiều vẫn còn ở bên trong viết khẩu cung. Có người ân cần chạy tới nói, “Quyền thiếu, ngài đã tới.”

“Ừ.” Anh tìm ghế dựa ngồi xuống, vẻ mặt không nhin được, “Phải bao lâu nữa?”

Cảnh sát mặc đồng phục lộ vẻ khó khăn, giải thích: “Chuyện tối nay, có chút phiền phức.”

Người đàn ông nhú chặt mày kiếm, vẻ mặt lạnh xuống. Thấy anh biến sắc, người nọ vội vàng dùng ngôn ngữ ngắn gọn, đem chuyện đầy đủ nói qua một lần.

Thật đúng là phiền toái!

Ngoài phòng khẩu cung, Quyền Yên Thác thấy cánh tay phải của Quý Tư Phạm băng bó, lo lắng cười một tiếng. Thu lại đôi mắt u ám, nhớ tới lần trước Sở Kiều say rượu nỉ non, cùng với những dấu vết này để lại, anh mơ hồ đoán được những thứ gì, khoé môi thoáng hiện qua sự nóng nảy mãnh liệt.

Sở Kiều đem đầu đuôi câu chuyện nói rõ, lại gặp phải chất vấn: “Cô Sở, cô chắc chắn, là ngài Giang Hồ động thủ đã thương cô?”

“Tôi chắc chắn.” Sở Kiều gật đầu một cái, ánh mắt khẳng định.

Nghe vậy, vẻ mặt cảnh sát biến đổi, dẫn cô đến căn phòng cách vách.

Nhưng không nghĩ đến, ở căn phòng cách vách lại nhìn thấy Quyền Yên Thác. Người đàn ông tựa như đã đợi một lúc, giữa ngón tay có cầm điều thuốc, không kiêng nê gì cả.

“Anh đã đến rồi?” Cái thời khắc nhìn thấy anh, trong lòng Sở Kiều có một tia vui mừng.

Quyền Yên Thác phui phui khói thuốc lá, đôi mắt thâm thúy dừng trên mặt cô, giọng nói không mặn không nhạt, “Cô gọi điện thoại cho tôi, không phải là muốn tôi tới sao?”

Về mặt của anh lạnh nhạt, hình như không khác bình thường. Nhưng Sở Kiều cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, cô nhếch môi, suy nghĩ có nên giải thích với anh chuyện tối nay hay không? Nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã bị người cắt đứt.

Giấy lát, Quý Tư Phạm và Sở Nhạc Viện đi vào, đồng thời đi theo, còn có luật sư biện hộ cho Giang Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Trắng đen đảo lộn

Editor: Lovenoo1510

Diện tích phòng thẩm vấn không lớn, người tới không ít.

Nhìn thấy luật sư xuất hiện, Sở Kiều miễn cảm nhận thấy không thích hợp. Theo bản năng cô liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, nhưng anh cúi thấp đầu, không hề nhìn cô, thần thái như không có gì.

“Cô Sở.” Cảnh sát lần nữa ngồi xuống, giọng nói biến hoá: “Đã có người nhận tội, chuyện đêm nay là do côn đồ có tên là Tiểu Ngưu gây chuyện, Giang Hồ cũng không có hành hung.”

Sở Kiều sững sờ, đôi mắt đen nhánh nhanh chóng co rút lại, “Không đúng, là Giang Hồ dùng dao làm bị thương Quý Tư Phạm, hơn nữa còn đập hỏng xe của tôi!”

Luật sư ngồi bên kia cười khinh miệt, đẩy gọng kính vàng trên mắt, “Cô Sở, nói chuyện phải có chứng cứ, xin không can vu oan cho đương sự của tôi!”

“Vu oan?” Khoé miệng Sở Kiều cười lạnh, “Trong chung cư có màn hình giám sát, hơn nữa chính mắt tôi nhìn thấy, tại sao lại gọi là vu oan?”

Cô quay đầu lại nhìn về phía cảnh sát ghi chép, lại thấy vẻ mặt người nọ thất vọng, “Chúng ta đi thu thập chứng cứ, nhưng thiết bị theo dõi trên đường của tiểu khu bị hỏng, sau bảy giờ tối nay thì cũng không thu được hình ảnh nào.”

Tại sao lại có thể có chuyện trùng hợp như vậy? Sở Kiều không tin.

Người đàn ông bên cạnh không nói một lời, hiển nhiên là chuyện không liên quan tới mình, không muốn nhúng tay. Ngón trỏ Quyền Yên Thác nắm điện

thoại đi động, lập lại động tác xoay tròn, tựa hồ như đang tiêu phí thời gian nhàn rỗi.

“Chị.” Sở Nhạc Viện chợt lên tiếng, thế nhưng lại hạ thấp tư thái, “Chị đánh em, em đều không có truy cứu. Làm sao chị lại cứ cắn chặt không chịu buông ta anh họ, anh ấy đi tìm chị là không đúng, nhưng không có làm chuyện phi pháp!”

Sắc mặt Sở Kiều trầm xuống, lời nói đối trắng thay đen như thế, lại nói thành cô thua thiệt.

“Không làm chuyện phạm pháp?” Sở Kiều nhìn cô ta chăm chăm, hai mắt nhiễm tức giận, “Vậy chuyện tối nay, giải thích thế nào?”

“Mới vừa rồi không phải đều đã nói rồi sao, là Tiểu Ngũ làm, không liên quan tới chuyện của anh họ!”

Sở Nhạc Viện nói chắc như đinh đóng cột, tiếp tục giải thích: “Anh họ chỉ muốn đòi lại công đạo cho em, nhưng dùng phương pháp không đúng mà thôi, chuyện khác tuyệt đối không có làm!”

Mắt thấy hai bên bên nào cũng đều cho mình là đúng, cảnh sát không khỏi quay đầu nhìn về phía một người bị hại khác đứng ở một bên kia, “Quý thiếu, lúc ấy ngài bị thương, có phải là do Giang Hồ hay không?”

Không khí chuyển biến bất ngờ, ánh mắt của mọi người đều rơi trên người anh ta.

Cánh tay Quý Tư Phạm khoác lên trên ghế dựa, gương mặt tuấn tú xụt xuống, trong mắt đều là bình tĩnh, không nhìn ra phập phồng gì. Mối mông của anh ta cong lên, giọng nói ôn hoà đầy từ tính, “Tôi thấy rất rõ ràng, không phải Giang Hồ!”

Câu trả lời của anh ta, âm vang có lực.

Đáy mắt Sở Kiều âm ỉ xuống, trong lòng cô sớm đã có chuẩn bị, chỉ là muốn tự mình kiểm chứng một chút. Kết quả này không tính là bất ngờ, nhưng lại làm cho trái tim cô, không nặng không nhẹ đau đớn.

Quý Tư Phạm, rốt cuộc anh đã hoàn toàn làm tôi chết tâm!

Tình thế rõ ràng như thế, mặc dù Sở Kiều vẫn lần nữa chỉ xác nhận Giang Hồ, nhưng nhân chứng vật chứng đều không có, lại có người đứng ra nhận tội, vụ án này không khó phân định.

Cảnh sát len lén liếc về phía Quyền Yến Thác, âm thầm suy đoán ánh mắt của anh, nếu như anh nói thật, thì cái họ Giang mặt mông kia, dĩ nhiên là không thể nhìn rồi! Nhưng vị gia này, hồi lâu rồi đều không mở miệng, không nhìn ra ý gì.

“Chuyện xong rồi sao?” Rốt cuộc người đàn ông cũng mở miệng, không nhìn được ngẩng đầu lên.

Quyền Yến Thác ngồi dậy, quét mắt người bên cạnh, vẻ mặt im lặng. Chuyện này, anh không cần hỏi cũng có thể đoán được đại khái, anh liếc mắt nhìn cánh tay bị thương của Quý Tư Phạm, cúi đầu cười khẽ.

Về chuyện hư hỏng của bọn họ, anh lười dính vào, không có quan hệ gì với anh.

Luật sư của Giang Hồ yêu cầu bảo lãnh, có người mang hân đi làm thủ tục. Thấy Quyền Yến Thác không tra cứu, Sở Nhạc Viện âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong mắt lộ ra sự châm chọc, còn tưởng Quyền Yến Thác coi trọng cô ta bao nhiêu, bất quá chỉ là như vậy!

Sau khi cảnh sát tới giao phó vấn đề bồi thường, mắt Sở Kiều đều nhìn chăm chăm mũi chân, cái gì cũng không nói.

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, Sở Kiều đứng ở ven đường, chỉ cảm thấy xung quanh toàn thân lạnh lẽo. Gió lạnh theo cổ áo, không ngừng chui vào trong cổ cô, ở mọi chỗ.

Ngồi lên xe, Quyền Yến Thác mở điều hoà, Sở Kiều mới cảm thấy khá hơn một chút. Dựa đầu vào cửa sổ xe, nhìn đèn nê ông loé sáng, cả trái tim như ngâm trong nước lạnh, không hề có nhiệt độ.

Sở Nhạc Viện lái xe đưa người trở về, một đường cũng không có cười. Cô ta ngồi ở trên sô pha, bình tĩnh nhìn anh đối áo sơ mi, đôi mắt đen nhánh thắm đầy bất mãn và ghen tỵ.

Quý Tư Phạm dọn dẹp chỉnh tề ra ngoài, thấy vẻ mặt của cô ta, lại cười nói: “Còn đang tức giận?”

Dĩ nhiên tức giận! Sở Nhạc Viện cắn môi, giọng cảm hận nói: “Quý Tư Phạm, anh không muốn sống nữa, dao găm cũng dám vì cô ta ngăn cản sao!”

Về mặt Quý Tư Phạm bất động, cầm tay cô ta, “Nếu như dao này rơi trên người Sở Kiều, thì nhất định anh họ em sẽ ngồi tù!”

Nghe vậy, ánh mắt Sở Nhạc Viện loé loé, không hề phủ nhận.

Quý Tư Phạm thở dài, lau sống mũi của cô ta, cười nói: “Nếu như thử là anh, muốn làm bị thương sống mũi xinh đẹp của em, thì anh sẽ rất luyến tiếc!”

Mỹ nhân cười rộ lên, rúc vào trong ngực của anh ta làm nũng.

“À!”

“Sao vậy?”

“Vết thương bị đau!”

Sở Nhạc Viện không dám la lối nữa, đem thuốc giảm đau cho anh ta uống, rồi vội vàng vào phòng bếp nấu đồ.

Trên ghế sofa mềm mại, mặt mũi Quý Tư Phạm trầm tĩnh, trông mắt của anh ta nhìn chăm chăm cánh tay bị thương, vẻ mặt đầy mất đều giấu kín như bụng.

Xe Hummer màu đen lái đến dưới lầu, bữa bãi lưu lại tối nay đều đã biến mất. Sở Kiều nhìn chăm chăm mặt đất được thu thập sạch sẽ, không rõ vì sao lại muốn cười, sự thật này, thật là chơi đùa không đáng tiền!

Quyền Yến Thác tắt xe, hai mắt sắc bén quét về phía người bên cạnh, vẻ mặt lo lắng. Anh rút điều thuốc ra, sau đó châm lửa hút, phun khói, từng vòng dập dờn tản ra.

“Khẩu vị của cô thật nặng!” Ngón giữa Quyền Yến Thác kẹp điều thuốc, đôi mắt như Hắc Diệu Thạch lóe sáng, “Thì ra là các người thích chơi, trò chơi em cùng chung một chồng, nhỉ?”

(Lovenoo1510: Ta nghĩ thấy có mùi dấm chua đâu đây nhà -.-)

Nụ cười của Sở Kiều cứng đờ, không dám tin nhìn anh.

“Theo tình hình hiện nay mà nhìn, thì cô là người thua rồi!” Môi mòng Quyền Yến Thác mím lại, hai mắt tinh mịch như biển, “Thế nào, không phục sao?”

Miệng của anh ác độc, Sở Kiều tự nhiên đã được lĩnh giáo qua. Cô cắn môi, hung hăng khắc chế kích động với anh.

Sở Kiều còi dây an toàn ra, mở cửa xe đi xuống.

“Đứng lại!”

Người đàn ông vứt tàn thuốc trong tay đi, cất bước đi tới trước mặt cô, bóng dáng anh cao to chắn ánh sáng đèn đường, đè cô ở trong một mảnh tối tăm, mang theo cảm giác nồng đậm áp bức.

Sở Kiều siết chặt túi trong tay, nắm ngón tay dùng sức quắc chặt.

“Đem miệng của cô lau sạch sẽ vào, đừng làm cho người ta nhìn thấy mình ăn trộm!” Quyền Yến Thác hơi cúi đầu, trông mắt đen nhìn chăm chăm vào đáy mắt cô. Trong mắt cô là vẻ quật cường không phục, lần nữa lại từ từ dâng lên.

“Anh có tư cách gì ra lệnh cho tôi?” Sắc mặt Sở Kiều thản nhiên, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lời này có mấy phần buồn cười, người đàn ông khẽ cong khoe môi, ngón tay của anh giờ nhẹ lên, điểm ở trên môi của cô: “Sở Kiều, cô đừng có giả bộ thâm trầm như này với tôi, nếu muốn không khó chịu, tốt nhất là nhớ lời tôi nói!”

Xe Hummer màu đen đi mất, Sở Kiều cứng ngắc xoay người, về đến nhà.

Tắm xong, thay quần áo sạch sẽ, thì đêm đã khuya. Sở Kiều không có cảm giác đói, cô nằm ở trên giường trần trọc, trong giây lát vén chăn lên xuống đất, đêm rét lạnh lẽo, cô để chân không dẫm trên sàn nhà.

Tìm rương hành lý, cô đem quần áo trong tủ từng món một sắp xếp lại, nhét vào trong túi xách. Kể từ lúc nhìn thấy Quý Tư Phạm xuất hiện tại nhà trọ, cô đã đoán được nguyên do trong đó.

Tất cả giày vò xong, chân trời đã hơi sáng. Sở Kiều ngồi trên cái rương, lẳng lặng nhìn mặt trời đang mọc, nơi nào đó trong lòng, hung hăng nhói đau.

Lời tác giả: Mẹ ruột cảm thấy, Quyền gia hơi nhỏ mọn, có chút dấm ở đây thì phải? Có phải hay không?

Lovenoo1510: Mẹ không phải là mẹ đẻ, mẹ là mẹ kế đó có được không. Sắp hành con mình lẫn lộn mà cũng nhận là mẹ đẻ. Hừ, vẫn còn tức thay cho Sở Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tiến Dần Từng Bước

Edit: Ngọc Diễm Hephc

Cả đêm không ngủ, buổi sáng thức dậy Sở Kiều rửa mặt, đập vào mắt là quảng thâm đi đến công ty. Cô lôi rương hành lý ra, sắc mặt trầm xuống so với nhiệt độ bên ngoài còn thấp hơn.

Tô Lê thấy cái rương, lập tức cảm thấy có chuyện bất thường. Cô ấy lớn gan đi tới nói: "Thân mến, đã có chuyện gì xảy ra sao?"

Vô ý nói những lời này, lúc này nhận thức Sở Kiều sâu sắc, cô nhìn chăm chăm mặt bạn tốt, cười lạnh nói: "Tôi ở nhà, có người nào đến tìm không?"

"À?" Tô Lê sững sờ, cố gắng nói qua loa: "Bạn bè tìm!"

Cầm ví da hướng cô ấy ném qua, sắc mặt Sở Kiều nhiễm giận, "Tô Lê, cô còn dám gạt tôi, về sau không còn làm bạn bè nữa!"

Ôi ——

Tô Lê kêu rên một tiếng, suy đoán trong lòng bị phát hiện làm cho ừ ừ, nước nỡ nói: "Thật xin lỗi, tôi sai lầm rồi."

Mất thấy hai người này làm bầu không khí bất thường, Hứa Khả Nhi vội vàng kéo ghế qua, để cho Sở Kiều ngồi xuống từ từ nói.

Chuyện tối ngày hôm qua nói thẳng ra, Tô Lê còn chưa có nghe xong, nhật chia khóa xe lên mặt đen lại xông ra ngoài: "Con bà nó, tôi đi tìm đứa cháu kia!"

Hứa Khả Nhi tay mát lạnh lệ kéo cô ấy, khuyên lơn: "Cô trước đừng nóng vội a, Kiều Kiều còn chưa nói hết."

Cá tính của cô ấy vẫn như vậy, Sở Kiều bắt đầu đi thờ dài, kéo cô ấy đến bên cạnh, "Cô phải đi tìm người nào?"

Tô Lê ngẩn người, hồi lâu không nói tiếp được. Đúng vậy a, cô ấy muốn đi tìm người nào? Tìm Giang Hồ, Quý Tư Phạm, hay là Quyền Yến Thác?!

Con bà nó, những tên hỗn đản này, không có một người tốt!

"Kiều Kiều," Tô Lê nắm chặt tay của cô, lòng tràn đầy áy náy: "Đều là tôi không tốt, là tôi có mắt không trông, không nhìn ra bản tính của hân!"

Sở Kiều cười khê một tiếng, nếu bản về có mắt không trông, cô việc nhân đức không nhường ai. Bây giờ bị người vứt bỏ hay lừa bịp, cô bị đùa bỡn đầu chỉ một lần!

Dù sao tương giao nhiều năm, tình nghĩa thâm hậu. Sở Kiều không muốn làm cho cô ấy tự trách, trêu ghẹo nói: "Phạt cô tìm nhà ở cho tôi, cho đến khi tôi hài lòng mới thôi."

"Bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành!" Tô Lê đứng nghiêm dậy, chào bảo đảm.

Quần quanh cả buổi sáng u ám, rốt cuộc ba người họ xong việc trong tiếng cười.

.....

Một khu chung cư cũ kỹ, Hạ Yên Nhiên đẩy cửa sổ ra, nhìn lão nhân luyện thần, khoe miệng nhiễm cười. Nơi này mặc dù so ra kém trước kia khu nhà có nhiều hộ gia đình, các hàng xóm đều rất nhiệt tình, mẹ một mình ở nhà cũng có thể tự chăm sóc.

Rửa mặt đi ra, cô thay một bộ tiêu chuẩn công sở. Đẩy cửa phòng ra, có mùi thơm trứng chiên quen thuộc, cô mỉm cười, nói: "Mẹ, thật là đói bụng."

Phòng bếp có âm thanh xắc thức ăn rõ ràng nhanh gấp đôi, không lâu sau, Văn Mạn bùng điểm tâm ra ngoài, "Ăn nhanh lên một chút, nhân lúc còn nóng."

Mẹ làm trứng chiên cùng sữa đậu nành, vĩnh viễn đều là món cô thích nhất. Hạ Yên Nhiên vừa lòng cười cười, mắt cong lên, "Ăn ngon thật."

Thấy công việc con gái khổ cực, Văn Mạn đau lòng sờ đầu của cô ấy, dịu dàng nói: "Ăn nhiều một chút."

Hạ Yên Nhiên quét mắt nhìn thời gian, để đùa xuống, vội vã đứng dậy: "Ừm, đến giờ rồi."

Cô cầm ví da lên phải đi ra khỏi cửa, Văn Mạn đứng dậy đi theo, "Đi đường lái xe cẩn thận."

"Con biết mà." Hạ Yên Nhiên xoay người lại ôm bà, làm nũng nói: "Buổi tối làm thức ăn cho con."

"Được, buổi tối con mời Triển Bằng cùng tới đây." Cảm xúc Văn Mạn không tệ, dặn dò cô ấy, "Đứa nhỏ này bận rộn công việc, mẹ đã lâu không gặp nó."

Đôi mày thanh tú Hạ Yên Nhiên chau nhẹ lại, giọng nói mang theo không tha phát giác xa cách: "Anh ta gần đây rất bận, không có thời gian."

"Bận rộn chẳng nữa ăn một bữa cơm cũng không được sao?" Văn Mạn phớt lờ đi, không nhận được oán trách, "Các con bận rộn như vậy, làm sao có thời giờ chuẩn bị kết hôn?"

Giơ tay lên vuốt cổ áo của mẹ, vẻ mặt Hạ Yên Nhiên bất động, "Chuyện kết hôn, mẹ đã nói không ép buộc con."

Nghe vậy, sắc mặt Văn Mạn biến hóa, "Yên Nhiên, con đã đồng ý với mẹ, sẽ không qua lại cùng nhà họ Quyền!"

"Con không quên." Hạ Yên Nhiên nhủ thầm, đáy mắt che giấu pháp phòng, "Mẹ, con đi làm."

Nhìn bóng lưng cô ấy đi xa, vẻ mặt Văn Mạn nặng nề. Hôm nay tình cảm của con gái cùng Triển Bằng ổn định, sự thấp thỏm trong lòng bà cũng có thể yên tâm, tuyệt đối không thể cho có bất kỳ sai lầm nào nữa!

Hai giờ chiều, Sở Kiều đứng lúc đi tới tập đoàn JK. Đi tới tầng mười, thư ký thấy cô đến, lập tức đi hỏi: "Hạ tổng, Sở tiểu thư của Thi Nhan đến."

"Mời cô ấy vào." Một giọng nữ trong suốt, mơ hồ lộ ra uy nghiêm.

Thư ký đẩy cửa ra, mời Sở Kiều đi vào, đồng thời bưng tới một ly cà phê.

"Hạ tổng, chào cô." Sở Kiều lần đầu thấy cô ấy, lời nói khách khí. Thi Nhan có thể có cơ hội vì tập đoàn JK đề giao phương án thiết kế, toàn dựa vào sự khen gọi của cô ấy.

Hạ Yên Nhiên ngũ quan tinh xảo, quần áo vừa vặn, khi giờ tay nhắc chân cao quý ưu nhã, "Mời ngồi."

Lúc trước xem qua bản thiết kế của Sở Kiều, cô ấy cảm thấy rất có tiềm lực, đặc biệt thích hợp với tập đoàn. Cô ấy tiếp nhận chi nhánh công ty JK ở chỗ này, tự nhiên cần tìm nhân tài có năng lực mới xuất hiện, mà thiết kế Sở Kiều tài nghệ, phù hợp điều kiện của cô ấy.

Trước đó đã chuẩn bị, hôm nay Sở Kiều phát huy rất tốt, ngay cả người luôn luôn kén chọn như Hạ Yên Nhiên cũng rất là hài lòng, ấn tượng đối với cô tốt thêm mấy phần.

"Sở tiểu thư," Hạ Yên Nhiên xem qua thiết kế mới nhất mà cô mang tới, rất chuyên nghiệp nói lên ý kiến còn vài điểm cần sửa đổi, "Hi vọng cô có thể sửa đổi theo yêu cầu của tôi, chỉ cần chủ tịch không có ý kiến, chúng ta có thể hợp tác lâu dài."

Hợp tác lâu dài đương nhiên câu còn không được! Nhưng nhà thiết kế đều có tính riêng biệt, không thích người khác đối với thiết kế mình quơ tay múa chân, hơn nữa thiết kế của cô độc đáo có lý lẽ, không muốn bị đại chúng hóa*, hoặc là thương nghiệp hóa.

*Đại chúng hóa: thay đổi cho phù hợp với sở thích của mọi người

Hình như nhìn ra sự do dự của cô, Hạ Yên Nhiên khẽ mỉm cười, giải thích: "Sở tiểu thư, bản thiết kế này yêu cầu phải cho chủ tịch xem, cô theo sự suy nghĩ của tôi sửa đổi chắc chắn thành công tương đối lớn. Nếu như sau này chúng ta có thể hợp tác, đối với sự thiết kế của cô, tôi tuyệt đối luôn tôn trọng!"

Như tức giận về thiết kế, luôn có loại yêu cầu này, quan sát nét mặt Hạ Yên Nhiên.

Đối với cô tí mỉ, Sở Kiều sinh lòng cảm động, người ta đã nói đến mức này, cô quyết không thể từ chối nữa, "Được, tôi nhất định mau sớm sửa đổi xong."

Hạ Yên Nhiên đặc biệt giao phó thư ký đưa tiễn, chu đáo tỉ mỉ, làm cho người ta hớn hờ. Sở Kiều vui mừng nghĩ, nếu như sau này cấp trên cũng dễ dàng chung đụng như vậy, thật là tốt biết bao!

Bản bạc thành công, trước tiên Sở Kiều gọi điện về công ty báo tin mừng. Trò chuyện vừa mới kết thúc, điện thoại di động lần nữa vang lên, cô mỉm cười nghe, âm thanh làm sao cũng không để cho cô vui vẻ.

"Tôi nay về nhà dùng cơm." Giọng nói của ba rất nguội lạnh, xuyên thấu qua ống nghe truyền đến.

Sở Kiều theo bản năng cau mày, kiếm cớ từ chối, "Con buổi tối còn có việc."

"Có việc cũng dời lại, lập tức về nhà!"

Nghe tiếng điện thoại bíp bíp, tâm tình Sở Kiều lập tức buồn bực. Cô ngồi lên xe taxi, bắt đầu đi về đến nhà.

Người giúp việc ân cần mở cửa khuôn mặt tươi cười, Sở Kiều bước vào phòng khách, chỉ cảm thấy không khí bất thường.

Trên bàn bày rất nhiều lễ vật, âm thanh trong phòng bếp mà Giang Tuyết Nhân làm thanh thúy vang dội ra. Cô đổi dép đi vào trong, liếc mắt chỉ thấy người đàn ông ngồi ở trên sofa, như không coi ai ra gì.

"Anh...." Sở Kiều kinh hãi, đi tới bên cạnh anh hỏi: "Anh tới nhà tôi làm cái gì?"

Quyền Yến Thác cười nhún nhún vai, đôi mắt giống như Hắc Diệu Thạch rạng rỡ phát sáng, anh một tay kéo cô ôm vào trong ngực, môi mòng gần sát bên tai của cô, nói: "Tối gặp mặt ba vợ, thuận tiện nói một chút chuyện hôn sự của chúng ta."

Nghe vậy, nụ cười Sở Kiều tái nhợt, trong lòng hồi hộp, toàn thân dâng lên lạnh lẽo.

Hết chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hai bên ép sát

Editor: Lovenoo1510

Hôn sự?!

Sở Kiều bị hai chữ này làm da đầu tê rần, cô túm lấy cổ tay người đàn ông kéo ra bên ngoài: "Đi ra ngoài."

"Lôi lôi kéo kéo, còn ra bộ dáng gì nữa?" Sở Hoành Sanh từ trên lầu đi xuống, trong tay cầm chai rượu ngon.

Người đàn ông dễ dàng vùng thoát, ôm cô vào trong ngực, "Bác trai, chúng ta thường trêu đùa ồn ào như vậy."

Tính khí bướng bỉnh của con gái mình, đương nhiên Sở Hoành Sanh biết rõ, ngại vì có khách ở đây, nên ông không trực tiếp dạy dỗ, chỉ dùng ánh mắt xâm lược cảnh cáo.

Sở Kiều ngồi dậy, từ trong ngực anh lùi ra, tức giận đến ngứa răng.

"Ăn com." Giang Tuyết Nhân bưng thức ăn lên bàn, gọi mọi người tới dùng com.

Bữa ăn tối trên bàn, món ăn phong phú. Rau xanh, hải sản thịt cá cái gì cũng có, khó có khi được nữ chủ nhân tự mình xuống bếp, Sở Kiều im lặng không lên tiếng, một chút không muốn ăn.

"Mọi người mau ăn đi." Giang Tuyết Nhân ân cần chiêu đãi, khoé môi luôn chứa đựng nụ cười tươi tắn.

Quét mắt người trên bàn, Quyền Yến Thác thoáng nhíu mày, lễ phép hỏi "Mọi người đều đông đủ sao?"

"Tur Phạm bị thương, con gái nhỏ đi chăm sóc cậu ấy rồi, chúng ta ăn đi." Giọng nói Giang Tuyết Nhân rất tự nhiên, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ áy náy nào, đối với cái loại "Kiềm chế" này, Sở Kiều tự thẹn vì không bằng.

Ngược lại Sở Hoành Sanh có chút ngạc nhiên, hiển nhiên là không biết nội tình, "Tur Phạm bị thương chỗ nào, có nghiêm trọng không?"

"Không tính là nghiêm trọng." Chỉ sợ gây chú ý cho chồng, Giang Tuyết Nhân nói qua loa lấy lệ: "Con trai mà, cãi nhau ầm ĩ là rất bình thường."

Bà ta nhẹ nhàng nói băng quơ cho qua, Sở Hoành Sanh cũng không có hỏi nhiều, chỉ coi như không phải chuyện quan trọng gì.

Sở Kiều thờ ơ lạnh nhạt, từ đầu đến cuối cũng không muốn nhiều lời. Mặc dù cô có nói ra, thì cũng có ích gì chứ?!

Trên bàn ăn, đồ ăn tràn đầy trước mặt Quyền Yến Thác, anh nhìn thấy vẻ mặt biến hoá của Sở Kiều, nhưng không hề nói toạc ra.

Sở Kiều cúi đầu, không muốn nhìn vẻ mặt chường mắt của anh, tâm tình vô cùng nặng nề.

Cả bữa com tối, Sở Kiều đều không nói lời nào. Cô vốn tưởng Quyền Yến Thác không thường xuyên nói chuyện với người xa lạ, nhưng tối nay anh lại nói chuyện rất thoải mái, cùng cha vừa nói vừa cười, hai người trò chuyện với nhau rất vui, bộ dáng hoàn toàn thay đổi.

Mà ngay cả một người luôn không câu nệ nói cười như cha, vẻ mặt cũng hơi dần ra, thỉnh thoảng nhìn cô, khoé miệng cũng có thể lộ ra nụ cười.

Thật sự là hiếm có, Sở Kiều không khỏi cảm khái.

Dùng qua com tối, người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ bàn ăn. Giang Tuyết Nhan ngâm một bình trà Phở Nhĩ, bưng trái cây ra.

Sở Kiều lấy một quả cam, vừa mới cầm lấy, lại nghe thấy người đàn ông bên cạnh lên tiếng: "Hôn sự của chúng tôi, bà nội đã gặt đầu, nói phía bên ngài chọn ngày."

Cô hung hăng cắn một cái lên môi, đau đến mức Sở Kiều cau mày, đem quả cam ném đi.

Liếc thấy lời nói việc làm của cô, Sở Hoành Sanh bắt đầu đi lắc đầu, “Nếu bà cụ đã gạt đầu, thì tự nhiên chúng tôi sẽ chọn ngày thật tốt.”

“Con không đồng ý đính hôn!” Sở Kiều xoa tay một cái, trầm giọng phản bác. Cô nín cả một tối, cũng không nhin được nữa.

Sở Hoành Sanh giận tái mặt, giọng không vui nói: “Nơi này không có chỗ cho cô nói chuyện.”

“Tại sao không?”

Người đàn ông bên cạnh, đột nhiên đem tay cô nhét vào lòng bàn tay của anh, cười nói: “Đừng nói như vậy với ba.”

Phụt——

Sở Kiều học máu, cô bị giọng nói buồn nôn này của anh làm kinh hãi.

Bên trong ánh mắt khiếp sợ của cô, vẻ mặt Quyền Yến Thác rất tự nhiên giơ tay lên, kéo mấy sợi tóc rơi rớt của cô, “Kết hôn là chuyện sớm hay muộn, anh muốn sớm một chút, không muốn chậm trễ.”

Đối mặt với người đàn ông như vậy, Sở Kiều thật lòng im lặng, cô chỉ có thể dùng từ bạo lực thô tục thôi. Con mẹ nó! Người đàn ông này, thật là có thể giả bộ!

Rút tay bị anh nắm chắc, lông mày Sở Kiều nhíu chặt, rõ ràng tức giận.

Quyền Yến Thác hàn huyên mấy câu, rồi lễ phép đứng dậy cáo từ, không tiếp tục khiêu khích cô nữa. Anh đứng dậy đi ra ngoài, Sở Kiều cũng tự giác đi ra ngoài.

“Quyền Yến Thác!” Nhấn nhin cả tối, rốt cuộc cô cũng bộc phát: “Đầu anh có bệnh à? Ai muốn kết hôn với anh?”

“Cô ——” Ánh mắt người đàn ông lạnh thấu xương, nhìn chằm chằm thẳng vào cô, nói: “Ban đầu chúng ta lui tới, chính là lấy kết hôn làm mục đích, cô quên, nhưng tôi thì chưa!”

“.....” Những lời này làm Sở Kiều nghẹn, hồi lâu cũng không tìm được lời giải thích.

Ngón tay người đàn ông thon dài ảm áp, anh vén tóc rơi xuống của Sở Kiều, môi mỏng cong cong, cười như không cười nói: “Ngoan, đừng làm loạn nữa!”

Nhìn anh nhanh chóng lên xe, đi mất, Sở Kiều vẫn bị lời nói buồn nôn của anh làm giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Lát sau, cô lấy lại tinh thần đi vào nhà, quả nhiên là trông thấy cha đang ngồi ngay ngắn trên sô pha, khí thế đàm phán đang đợi cô.

“Cũng lớn như vậy, nói chuyện vẫn không biết nặng nhẹ.” Sở Hoành Sanh uống rượu, nên sắc mặt có chút trắng bệch, ông ta dựa vào ghế sô pha, bùng trà lên khẽ nhấp một ngụm, giọng nói coi như ôn hoà.

Vô duyên vô cớ làm thế này, Sở Kiều khó chịu, căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình: “Con không kết hôn.”

“Vậy cô muốn như thế nào?” Sở Hoành Sanh mở mắt, trừng mắt nhìn con gái, chỉ cảm thấy nhức đầu: “Cô đều đã lớn, có thể cho tôi chút yên tâm có được hay không, chẳng lẽ những năm này cô đọc mấy cái sách kia, cũng chỉ có thể dùng để đánh lộn, bỏ nhà ra đi sao?”

Lại bị cha đâm trúng chỗ đau, sắc mặt Sở Kiều càng thay đổi, không phục làm phản, “Tuỳ cha nói thế nào, tóm lại là hôn sự của con, không ai có thể quyết định!”

“Cần rồi!” Sở Hoành Sanh giận dữ, đập một phát lên bàn, tức giận nói: “Lệnh của cha mẹ lời của mối mai, từ xưa đều là như vậy. Thế nào mà ở trên người cô thì không được hả?!”

Sở Kiều nhìn chằm chằm mặt cha, đột nhiên cúi đầu cười một tiếng, chất vấn: “Thật sao? Nếu như là vậy, làm sao cha không để cho Sở Nhạc Viện đi xem mắt? Thế nào lại không tìm mối mai cho cô ta?”

Tốt lắm lại còn kéo lên trên người con gái mình, sắc mặt Giang Tuyết Nhân trầm xuống, “Kiều Kiều, cha con vì muốn tốt cho con. Bối cảnh nhà Quyền gia đều tốt, muốn treo cao mọi người còn phải xếp hàng, làm sao con lại đem may mắn ở trên tay đẩy ra ngoài đây?”

Loại lời nói dối trá này, Sở Kiều không muốn nghe nhiều. Cô biết tối nay cái cọ cũng không ra cái gì, nên không muốn lãng phí thời gian nữa.

“Đứng lại.” Mắt thấy cô xách túi da sắp rời đi, Sở Hoành Sanh nhăn mày lại, hỏi “Trễ như thế, cô đi đâu?”

Sở Kiều nắm chặt túi da, không chịu thua, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Nhìn bóng lưng kiên quyết của cô đi xa, về mặt Sở Hoàng Sanh mới ôn hoà thoáng chốc lại lạnh lẽo, ông ta nắm chặt ly trà, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Giang Tuyệt Nhân thì ngược lại, thấy Sở Kiều không ngủ lại, nên khề thở phào nhẹ nhõm.

Sắc trời vừa mới hừng sáng, Hạ Yên Nhiên thừa dịp mẹ còn chưa dậy, chạy vào phòng bếp. Cô lấy đồ đã chuẩn bị trước ra, thao tác thuần thục. Nửa giờ sau, hộp giữ tươi chứa đầy từng dãy sushi màu sắc xinh đẹp.

Đem hộp giữ tươi giấu vào trong túi xách, cô dọn dẹp đồ đạc xong, trở về phòng thay quần áo, chuẩn bị đi làm.

Văn Mạn chuẩn bị xong bữa sáng, lại thấy con gái vợ đã đi ra ngoài cửa, “Yên Nhiên, ăn sáng.”

“Không ăn đâu.” Hạ Yên Nhiên thay giày xong, cô soi gương miệng khề nhếch lên, “Con có cuộc họp sớm.”

Dứt lời, người cô cũng đi ra cửa.

Đứng ở ban công đưa mắt nhìn cô lái xe đi xa, Văn Mạn mắt mác trở lại phòng khách, một thân một mình ngồi ở trước bàn, không muốn ăn.

Quyền Yến Thác nhận được điện thoại, lái ô tô tới công viên trung tâm thành phố. Nơi này đã từng xây dựng thêm hai lần, nên bộ dáng ban đầu đã sớm biến mất. Cao ốc Lâm Lập xung quanh, tràn đầy hơi thở hiện đại.

Sáng sớm mùa đông rất lạnh, thở ra khí nóng ngưng đọng thành sương trắng. Anh chậm chạp đi vào, tìm đến cây cỏ thụ kia, thấy cô gái với mái tóc dài phát phối ngồi ở dưới tàng cây, khuôn mặt tươi cười trong sáng như gương, giống như trong trí nhớ đẹp đẽ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Phòng tân hôn của họ

Editor: Lovenoo1510

Sáng sớm trời đông giá rét, ánh mặt trời ở trong tầng mây như ẩn như hiện, không khí rất tốt.

Trên ghế dài, Hạ Yên Nhiên mở hộp giữ tươi ra, đưa cho người đàn ông bên cạnh, “Ăn đi.”

Sushi cuộn trong hộp màu sắc rất đẹp mắt, Quyền Yến Thác đưa tay cầm lên bỏ một miếng vào trong miệng, sau đó nhai, trên mặt không có biểu cảm gì.

“Ừ, mù tạc cho quá nhiều.”

Hạ Yên Nhiên muốn thu lại hộp giữ tươi, u oán nói: “Đừng ăn, em mời anh ăn bữa sáng.”

Người đàn ông vẫn không nhúc nhích, tiếp tục đưa tay bóc sushi lên, bỏ vào miệng.

Cô sững sốt một chút, mở túi giữ nhiệt ra, đồ sữa đậu nành còn nóng đang bốc hơi ra.

Trong nhà nấu sữa đậu nành, rất đậm đặc. Anh đoạt lấy, một hơi đã uống hết.

(Lovenoo1510: Ta vẫn không biết ăn sushi rồi uống sữa đậu nành sẽ thế nào, vị có đánh nhau không vậy, hay tại ta ác cảm nên mới thấy vậy.”

“Uống rất ngon.” Quyền Yến Thác ăn no uống đủ, mặt rất vui vẻ.

Tiểu nuôi nhìn hộp không, Hạ Yên Nhiên sờ sờ bụng khô đét, giọng nói chất đầy oán than: “Em rất đói.”

Tròng mắt đen của Quyền Yến Thác híp lại một cái, kéo cô, nói: “Đi thôi.”

Gió lạnh thổi qua, Hạ Yên Nhiên rút cổ một cái, người đàn ông bên cạnh kéo cô vào trong ngực, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Lồng ngực của anh ấm áp nóng bỏng, mang theo mùi vị ánh nắng.

Cô nâng môi lên, khoe môi chứa nụ cười tươi đẹp.

Xe Hummer màu đen dừng ở ven đường, người đàn ông trong xe đi qua đường cái, trở về mang theo một cái túi.

Mở túi ra, Hạ Yên Nhiên hài lòng thở dài: “Cháo trứng muối thịt nạc, em thích nhất!”

Quyền Yên Thác khởi động, lái xe đi. Anh nhìn chăm chăm bộ dáng ăn cháo của người bên cạnh, trong mắt chứa vẻ dịu dàng.

Xe Hummer màu đen dừng ở bên ngoài tập đoàn JK, Hạ Yên Nhiên cởi dây an toàn ra, do dự muốn nói gì đó.

Quyền Yên Thác ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh hỏi: “Thân thể dì vẫn khỏe chứ?”

“Rất tốt.” Hạ Yên Nhiên gật đầu một cái, vẻ mặt âm thầm xuống.

“Chăm sóc bà thật tốt nhé.” Người đàn ông mỉm cười ánh mắt ôn hoà, nhưng rơi vào trong mắt cô, lại cảm thấy thật đau đớn.

Trong lúc nhất thời, hai người không hẹn mà cùng trầm mặc.

Giây lát, Hạ Yên Nhiên đẩy cửa xe xuống, dặn dò anh: “Lái xe chậm một chút.”

Quyền Yên Thác đáp lời, chuyển tay lái xe rồi đi.

Nhìn xe của anh biến mất, Hạ Yên Nhiên dùng sức giữ chặt túi da làm ngón tay trắng bệch.

Anh và cô sinh ra ở trong cùng một đại viện, trong mắt người ngoài họ là thanh mai trúc mã. Bọn họ cùng đi nhà trẻ, lên tiểu học, đến sơ trung, cô gây hoạ luôn có anh Quyền thay cô dọn dẹp. Cho đến trung học ngày đấy, cô về đến nhà không nhìn thấy cha đâu, mẹ với gương mặt đầy nước mắt như muốn sụp đổ, cuồng loạn gào thét: “Hạ Yên Nhiên, nhà họ Quyền là hung thủ hại chết cha con, không cho phép con có nửa điểm lui tới cùng bọn họ nữa!”

Hung thủ sao? Cô không hiểu.

Nhưng cô rất rõ, một đêm này anh và cô đã thiên sơn vạn thủy ngăn cách.

Một năm trước mẹ cô uống thuốc tự sát bức bách cô, giữa bọn họ lời có thể nói, càng ngày càng ít.

(Lovenoo1510: Thực ra thì Yên Nhiên cũng đáng thương, vì hoàn cảnh mà không đến được với Quyền Yên Thác. Nhưng không hiểu sao ta vẫn không thích nàng. Có lẽ vì nàng không hận nhà họ Quyền khi biết nhà họ Quyền là hung thủ giết cha mình. Nàng ấy yêu Quyền Yên Thác hơn cả cha mình sao! Mặc dù không biết là nhà họ Quyền có phải là hung thủ thật không thì ít nhất nàng ta cũng phải có thái độ chứ, đây chỉ vì mẹ uống thuốc độc bức bách mới thôi, còn cha chết thì không nghĩ gì sao. Sao ta lại thấy bất bình như vậy chứ. Các nàng thấy sao?)

.....

Sửa chữa xong bản thiết kế, Sở Kiều lại đưa đến tập đoàn JK lần nữa. Ba ngày sau, tổng bộ sát hạch thông qua, Hạ Yên Nhiên đại diện cho tập đoàn chính thức ký hợp đồng cùng Thi Nhan.

Hạ Yên Nhiên chủ động đưa tay ra, rồi cười nói: “Cầu chúng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ!”

Tàng đá lớn trong lòng Sở Kiều, rốt cuộc cũng để xuống.

Trước khi đi, Hạ Yên Nhiên đặc biệt dặn dò cô: “Cô Sở, nhóm trang phục này Thi Nhan nhất định phải giao hàng đúng hẹn, bằng không tiếp đó sẽ phải bồi thường JK nhưng sẽ rất khắc nghiệt đấy!”

Giọng của cô nửa đùa làm cho người ta dễ dàng tiếp nhận hơn, Sở Kiều cam kết: “Nhất định sẽ không để cô thất vọng.”

Như thế, Hạ Yên Nhiên không nói thêm gì nữa.

Hợp đồng ký kết, phòng ở cũng tìm thấy. Chuyện gần đây, hình như rất thuận lợi.

Sở Kiều về sớm trước nửa ngày, trở lại nhà mới dọn dẹp, điều kiện nơi này không tốt như trước. Cô dọn dẹp vệ sinh trong nhà một lần, quần áo sắp xếp ngay ngắn, cô đã thở hắt ra.

Sắc trời tối xuống, Sở Kiều đang đun nước, điện thoại di động hiển thị số lạ, cô sợ là của chủ nhà cho thuê, nên nghe điện thoại.

“Nhớ tôi không?” Giọng nói cọt nả ở đầu bên kia, Sở Kiều cho là điện thoại quấy rầy.

“Là ai.”

Sở Kiều cau mày, trong nháy mắt nhớ tới là ai.

“Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì.”

Sở Kiều liếc mắt xem thường, không có việc gì anh gọi điện thoại tới làm gì?

“Mời cô ăn cơm?” Trì Việt thử mở miệng thăm dò, giọng nói có chút cẩn thận.

Giày vò hơn nửa ngày, Sở Kiều vừa mệt vừa đói, nhà mới còn chưa có bếp, cô không cự tuyệt.

Cơm tối hẹn ở gần nhà mới, Sở Kiều không muốn đi xa. Một quán cơm nhỏ, cửa hàng rất sạch sẽ.

Chỉ duy nhất không cân đối, chính là chiếc xe sang trọng dừng ở cửa hàng không hợp cảnh.

Trì Việt bĩu môi, âm thầm ai oán. Mấy lần trước nhìn cô mặc quần áo, cũng không thuộc về cái vòng này.

Sở Kiều rất đói, nhanh chóng chọn món ăn, rồi giải thích nghi hoặc của anh: “Nhà tôi ở gần chỗ này.”

Chỉ trừ đồ ăn sạch sẽ ra, Trì Việt cũng không hỏi nhiều.

Mùi vị món ăn cũng không thể nói là tinh tế, nhưng rất có mùi vị gia đình. Một bữa cơm xuống bụng, coi như Sở Kiều cũng khôi phục chút sức lực.

“Cô là làm cái gì, mà mệt mỏi như vậy?” Trì Việt thấy vẻ mặt cô mệt mỏi, cười xấu xa trêu chọc.

Sở Kiều gọi phục vụ tới tính tiền, nhưng không nghĩ lại dẫm phải bãi mìn.

“Này!” Gương mặt tuấn tú của Trì Việt lo lắng, tức giận nói: “Đây là đánh vào mặt gia sao?”

Người phụ nữ này, thanh toán đến nghiện rồi!

Sở Kiều cười cất ví tiền, không từ chối nữa, dù sao bữa cơm này cũng không tốn bao tiền, cô ăn cũng yên tâm thoải mái.

Từ quán cơm ra ngoài, cô phải về nhà.

“Tôi đưa cô về nhé?” Trì Việt mở cửa xe, Sở Kiều trực tiếp cự tuyệt.

Nhãn hiệu xe này quá chói mắt, cô không muốn ngày mai mình sẽ nổi tiếng.

Trì Việt hiếm khi không nổi giận, giọng nói dịu dàng: “Vậy cũng được, có thời gian thì liên lạc.”

Sở Kiều nắm chặt áo khoác, xoay người rời đi. Ban đêm gió lạnh nổi lên bốn phía, cô chống lại gió lạnh đi về, bóng lưng kiên định.

Tốc độ chiếc Porsche màu xanh ngọc rất chậm, Trì Việt lái xe đi theo phía sau cô, cách một khoảng cách không xa. Mối mong của anh cong lên, đáy mắt chứa nụ cười dịu dàng.

Đây là lần đầu tiên anh nhớ nhưng một phụ nữ, không phải là vì dục vọng, chỉ đơn thuần là nhớ thôi.

Mất thấy cô đi vào cửa chính chung cư, Trì Việt mới đạp chân ga đi mất.

Sở Kiều về đến nhà, lại giày vò nửa ngày, đem đồ còn dư lại dọn dẹp xong. Hơi ẩm trong gian phòng không đủ, lúc tắm rất lạnh.

Sấy khô tóc, đổi sang áo ngủ thật dày rồi chui vào chăn, cô mệt mỏi ngã xuống nằm ngủ.

Rốt cuộc vẫn bị lạnh cóng. Buổi sáng Sở Kiều, đầu óc choáng váng, mũi bị nghẹt cổ họng khó chịu.

Mặc áo lông dày ra cửa, cô qua tiệm thuốc mua chút thuốc cảm, đi bộ tới phòng làm việc. Cả ngày cô chảy nước mũi, Tô Lê thấy cô ngã bệnh, thúc giục cô về nhà nghỉ ngơi.

Sở Kiều về đến nhà, leo lên lầu bốn, móc chìa khoá ra mở cửa.

Gian phòng không lớn, vừa nhìn đã hiểu ngay. Sở Kiều nhìn quần áo tối hôm qua cô sắp xếp không cánh mà bay, đầu óc trống rỗng mất mấy giây, từ từ tỉnh táo lại.

Cửa phòng không có dấu vết bị cạy, không phải ăn trộm đến thăm. Cô bỗng nhiên xoay người, phía sau cửa có dán một tờ giấy.

Trên tờ giấy có ghi địa chỉ, và số điện thoại, là số của người đàn ông đó.

Phần nộ của Sở Kiều qua đi, bất đắc dĩ vì đối phương tắt máy. Cô kéo tờ giấy xuống, theo địa chỉ đi tìm qua.

Biệt thự ba tầng phong cách châu Âu, thiết bị hoàn chỉnh đầy đủ.

Cửa sân nghênh ngang mở rộng, rõ ràng là gây ông đập lưng ông. Sở Kiều không còn lòng dạ nào thương thức, trực tiếp xông vào.

Phòng khách màu trắng ghế sofa bằng da xa hoa, nửa người trên của Quyền Yên Thác hơi nghiêng, quần tây màu đen bao quanh lấy đôi chân thon dài của anh, rượu đỏ trong ly chuyển động theo tay, màu đỏ xinh đẹp lướt qua.

Cái loại trời sinh khí phách và ngang ngược, vốn thuộc về anh.

“Đồ của tôi đâu?” Lí trí giúp Sở Kiều kịp thời thu hồi, bình tĩnh hỏi anh.

Quyền Yên Thác khẽ nhấp ngụm rượu đỏ, hai mắt thâm thúy nhìn chăm chăm mặt của cô, cười nói: “Nhìn cô đầu đầy mồ hôi kia, ngồi xuống rồi từ từ nói.”

Anh nói nhẹ như nước, sắc mặt Sở Kiều đại biến, tức giận nói: “Quyền Yên Thác, anh muốn như thế nào?”

Người đàn ông nhún vai vô tội, khoé môi nở nụ cười tà mị: “Nơi này là nhà mới của chúng ta, về sau cô sẽ ở lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Bức hôn

Editor: Rùa Lười

Nụ cười bình tĩnh trên khoé miệng người đàn ông, làm cho Sở Kiều cảm thấy chướng mắt, cô hỏi lại một lần: "Hành lý của em đâu?"

Quyền Yên Thác giờ tay lên, chỉ hướng trên lầu: "Trong phòng ngủ."

Cô ngờ ngác chạy lên lầu, xách va li xuống, trực tiếp lao ra bên ngoài. Cổng chính đã khóa lại, hai tay cô cố gắng đẩy, nhưng cổng một chút cũng không động đậy.

"Đừng phí sức nữa," Quyền Yên Thác đi đến trước quầy ba, rót một ly rượu đỏ: "Đó là khóa vân tay, chỉ có một mình anh mới có thể mở được."

Sở Kiều giận dữ xoay người, đôi mắt như muốn phun ra lửa.

"Đề cho em đi." Cô cắn môi, giọng nói cầu khẩn.

"Không được."

Cuộc đối đầu lâm vào cục diện bế tắc, Sở Kiều tức đến nổi đau dạ dày.

Anh bỗng nhiên mở miệng, giọng nói mang theo một tiếng khàn khàn không rõ: "Em sẽ không trốn thoát đâu!"

Sở Kiều đưa lưng về phía anh, nơi nào đó trong tim co rút lại.

Câu nói đó, vô tình chạm vào dây thần kinh yếu nhất của Sở Kiều. Cô không phục, nhưng quanh đi quẩn lại cũng không thoát ra được khỏi cái vòng luẩn quẩn này.

Đưa tay ra kéo cô vào ghế sofa, Quyền Yên Thác cũng kiềm chế lại tính cách, ngồi ở trước mặt cô: "Chúng ta nói chuyện đi."

Từ trước đến nay luôn là anh, khí thế bức người, không cho cô cơ hội lựa chọn nào. Hôm nay anh bình tĩnh nói chúng ta nói chuyện, Sở Kiều ngẩn người, bị anh đề cả hai vai ngồi xuống.

"Em có thích anh không?" Anh hỏi cô, đôi môi mỏng cong lên rất mê người.

Sở Kiều nhú mày, thẳng thắn trả lời: "Không thích."

Đôi mắt người đàn ông nhìn không ra sự biến đổi: "Vậy thì em sợ cái gì?"

Sở Kiều hơi lơ mơ, trầm nghĩ cô sợ cái gì nhỉ!

"Sở Kiều," Đôi mắt sắc bén của Quyền Yên Thác nhìn thẳng vào cô, nói: "Nếu muốn ba em chấp nhận em, chúng ta kết hôn là sự lựa chọn tốt nhất!"

Khả năng quan sát của anh tỉ mỉ chu đáo, Sở Kiều đã biết từ trước rồi. Cô nhếch môi, nơi nào đó trong tim không chút báo trước mà nhói đau.

Lát sau, cô nhìn thẳng vào đôi mắt thâm sâu của người đàn ông, cất giọng lạnh lùng: "Tại sao anh lại muốn kết hôn với em?"

Quyền Yên Thác cười nhạt một tiếng, cũng không trốn tránh: "Em là đối tượng kết hôn người nhà sắp xếp cho anh."

Những lời này cũng không phải là giả, Sở Kiều ngược đầu lên nhìn, nhìn thẳng vào đôi mắt như hang sâu của anh: "Từ lần đầu tiên gặp nhau, em đã ghét anh rồi! Sau đó gần gũi với nhau cũng là bắt buộc dĩ, chúng ta đều hiểu rõ. Cho dù anh có mục đích gì, cần một đối tượng kết hôn, nhưng đừng chọn em, em tuyệt đối sẽ không đồng ý!"

"Đã muộn rồi!" Quyền Yên Thác nhẹ híp mắt, đôi mắt giống như những viên ngọc màu đen huyền bí, ngón tay anh vuốt dọc theo thân chén: "Không phải là em, thì cũng là người khác."

Đáy mắt trầm xuống, Sở Kiều hiểu được lời của anh. Thực ra cô thực ra sao cô lại phải như vậy? Không phải là cô thì cũng sẽ là người khác.

Cả người rét run từng trận, hai bên thái dương đau nhức, cho dù anh nói đúng thì Sở Kiều cũng không muốn chịu thua!

Cô giấy giụa muốn đứng lên, hai vai lại bị anh kéo trở lại.

Cô lúc này, như là con nhím bị người ta cắt mất lớp gai, lộ ra lớp da thịt mềm mại yếu ớt. Sở Kiều sợ chính là loại cảm giác này, cho nên cô mới dùng hết toàn lực công kích, cho dù là lấy trứng chọi đá!

"Gã cho anh thì sẽ nhận được sự thừa nhận của anh ấy?" Sở Kiều mở to mắt nhìn anh, ánh mắt khinh thường: "Truyện cười!"

Vốn là muốn cùng cô nói chuyện thật tốt, nhưng cô luôn có bản lĩnh kích thích sự tức giận của anh. Cô gái này muốn khiêu chiến, cũng không phải là lần đầu tiên, nếu anh mà còn không để ý nữa, chỉ sợ là để cô tạo phản!

Người đàn ông bất ngờ áp tới, lưng Sở Kiều áp sát vào trong sofa, rõ ràng ở thế hạ phong, cô dùng cả tay và chân nhưng vẫn bị áp chế như cũ.

Gương mặt tuấn tú của Quyền Yên Thác âm trầm, nắm lấy hai tay của cô để ở trước ngực, chỉ vào mũi cô, tức giận nói: "Đây là em tự tìm đó!"

Sở Kiều thấy vô cùng sợ hãi, những vẫn mạnh miệng: "Anh dám?!"

Ngón tay dài của người đàn ông hạ xuống, bắt đầu cời cúc áo cô.

Nụ cười của anh, làm cho gương mặt Sở Kiều trắng bệch, cô vừa muốn mở miệng, lại bị ngón tay của anh chạm nhẹ vào, ngăn ở cánh môi.

Khuôn mặt tuấn tú của Quyền Yên Thác hạ dần xuống, trong con ngươi sâu thẳm như có tia hàn ý: "Sở Kiều, em đã muốn cùng tôi chơi trò cứng rắn, thì cũng phải có bản lĩnh mới được!"

Lúc này ánh mắt anh hung dữ, giống như muốn mở miệng ra nuốt cô vào.

Trong lúc cô còn hoảng hốt, nụ hôn của anh đã rơi vào cổ cô, mang theo chút đau đớn. Sở Kiều co gối lên, bị anh nhẹ nhàng tách ra. Cảm giác hai chân chổng đờ lên khoảng không thật không tốt, da đầu cô run lên, hơi thở gấp gáp, ho khan dữ dội.

Gương mặt cô lộ ra màu đỏ không bình thường, Quyền Yên Thác đặt tay lên trán cô, nhiệt độ trong lòng bàn tay nóng đến dọa người.

Sức lực trên tay giảm bớt đi, Quyền Yên Thác nhíu chặt mày, hỏi cô: "Thuốc đâu?"

Sở Kiều che miệng ho khan, cơ bản là không nói lên lời.

Túi da vớt trên mặt đất rất nổi bật, Quyền Yên Thác nhặt lên, lấy thuốc bên trong ra cho cô uống.

Một lúc lâu sau, Quyền Yên Thác ôm cô trở về phòng ngủ, đặt lên trên giường lớn.

Phòng tắm mờ hồ truyền đến tiếng nước, Sở Kiều đầu đau như muốn nổ ra, cả người vô lực nằm lý ở trên giường, một chút cũng không động đậy.

Người đàn ông tắm xong đi ra, thấy cô nằm nghiêng trên gối đầu, tóc dài đen nhánh rối tung.

Giờ tay ra xem thử nhiệt độ của cô, vẫn cao như trước, Quyền Yên Thác lấy điện thoại ở đầu giường, gọi bác sĩ gia đình tới. Rất nhanh có người một mình phong trần chạy đến.

Tiêm một mũi hạ sốt, bác sĩ để lại một chút thuốc, nói vài câu đơn giản rồi dời đi.

Sở Kiều vẫn mê man mãi, sau khi tiêm xong lại càng ngủ sâu hơn. Cô cuộn lấy chăn, quần lấy bản thân như con nhộng, kín không một kẽ hở.

Giờ cơm tối đã đến, nhưng Quyền Yên Thác lại chẳng đặt món ăn. Anh lấy từ trong tủ lạnh ra mấy quả trứng gà, luộc lên sau đó chấm nước tương ăn.

Nhét đầy cái dạ dày, anh bước dọc theo từng bậc thang lên lầu. Đẩy cửa vào phòng ngủ, có một mùi thơm nhàn nhạt.

Quyền Yên Thác ngồi vào trước giường, nhìn chăm chăm vào người đang ngủ đến nỗi mồ hôi đầy người, đôi mắt thâm sâu như viên ngọc màu đen. Mồ hôi toát ra, con sốt cũng theo đó mà biến mất.

Dùng khăn ẩm lau mặt cho cô, anh bất đắc dĩ chỉnh lại tư thế ngủ chẳng ra làm sao của người nào đó. Trong biệt thự, chỉ có phòng ngủ chính là có đồ dùng, còn các phòng khác anh còn chưa kịp mua thêm.

Quyền Yên Thác lần đầu tiên nghiêm túc nhìn cô. Nước da cô trắng nõn, tóc đen mềm mại, cặp mắt như lưu ly nhắm lại, nhưng vẫn làm người ta khó quên như trước.

Nhớ tới khi cô cười, gương mặt xuất hiện cái má lúm đồng tiền nhỏ, anh giờ tay ra, chạm nhẹ vào gò má cô.

Sở Kiều đẩy cánh tay phiền phức kia ra, ôm chần đặt trước ngực, vô tri vô giác ngủ.

Quyền Yên Thác bĩu môi, môi mòng giương lên thành một đường thẳng tắp. Cái tư thế ngủ này đúng là không tốt cho lắm! May mà cái giường khá lớn, đủ để cho cô lăn lộn.

Chén nước bung đến đầu giường, Quyền Yên Thác cho cô uống hết. Sở Kiều mắt vẫn nhắm, ực ực ực uống hết cả chén nước, đôi lông mày thanh tú cuối cùng cũng giãn ra.

Gió đông thổi mạnh ngoài cửa sổ, Quyền Yên Thác tựa ở đầu giường, vuốt mái tóc mềm mại của cô, nét mặt trầm tĩnh.

Sở Kiều, gặp phải tôi, có phải là em không may không?

Một đêm ngủ mê man, Sở Kiều mở to mắt, phòng ngủ xa lạ làm cho cô kinh ngạc. Bóp bóp đầu gối dậy, nhớ lại chuyện tối qua, sắc mặt cô hơi thay đổi.

Chỗ bên cạnh trống trơn, Sở Kiều vén chăn đi xuống giường, thể lực còn chưa hồi phục. Bụng cô đói kêu vang lên, bước chân có chút lảo đảo.

Phòng khách dưới lầu, người đàn ông đang ngồi ngay ngắn đợi cô: "Dậy rồi à?"

Sở Kiều đến mí mắt còn lười nhác lên, nói thẳng: "Mở cửa ra."

Quyền Yên Thác kéo cô đi đến bên cửa, lấy thẻ ra vào cửa ra, đồng thời cầm lấy tay phải của cô, ấn ngón tay cái xuống. Có ánh sáng màu xanh hiện ra, vân tay của cô được lưu vào, sau đó "Ting ting" hai tiếng, khóa cửa mở ra.

"Anh..." Mắt Sở Kiều đại ra, không hiểu cho lắm.

Quyền Yên Thác cười nhẹ, giọng điệu ôn hòa: "Vân tay của em được lưu vào rồi, sau này có thể tự do ra ngoài."

Chỉ tiếc rằng, Sở Kiều nhìn thấy có mấy vệ sĩ áo đen xuất hiện, bỗng nhiên hiểu ra.

Trong tay cầm ra thêm một cái thẻ, ánh mắt Quyền Yên Thác yên tĩnh: "Em ở lại chỗ này, ra ngoài thì cho họ đi theo."

Sở Kiều nhìn thẻ ngân hàng, lại nhìn những người vệ sĩ kia, trái tim như chìm xuống đáy cốc. Điều này, là cái mà anh ta gọi là tự do ra ngoài? Thực buồn cười, rõ ràng là giam lỏng cô!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Không nhà để về

Editor: Ngọc Diễm Heph.

Biệt thự trang hoàng tinh xảo, so với nhà cô thuê, quả thật khác biệt một trời một vực. Ra cửa có xe chờ, có hộ vệ đi theo, nên đây là thời gian thật tốt đẹp và thoải mái?

Nhưng mà Sở Kiều kìm nén muốn chết!

Tu dưỡng mấy ngày cảm mạo đã hết hoàn toàn, nhưng cô lại rơi vào nhà tù này, cũng trốn không thoát. Ra vào đều có hộ vệ đi theo, chỉ có ở phòng ngủ mới có thể miễn cưỡng bỏ qua cho.

Mỗi bữa cơm đều có chuyên gia đưa tới, bữa cơm thường không lặp lại, chăm sóc đầy đủ mọi thứ. Sở Kiều tự giễu, cô nên cảm tạ sao? Cảm tạ người đàn ông kia suy nghĩ chu đáo, chăm sóc cẩn thận.

Sáng sớm, cô nhìn gương rửa mặt, đột nhiên phát giác trên cổ có vài chỗ có vết đỏ. Nhớ tới đêm đó bị anh đè ở phía dưới, sắc mặt cô chợt trầm xuống.

Điện thoại của Tô Lê đúng hạn gọi tới, giọng nói lộ ra vui mừng: "Con nhóc này, cô muốn kết hôn à? Nhất định phải để cho tôi làm phù dâu, tôi muốn lễ phục tốt nhất, số đo vừa vặn thân mình....."

"Ai nói tôi muốn kết hôn?" Sở Kiều cau mày, vẻ mặt lo lắng.

"Là Quyền gia nhà cô nói," Tô Lê không có nghe ra giọng nói của cô không bình thường, tự ý nói: "Anh ấy còn nói cô gần đây thân thể không thoải mái, phải tịnh dưỡng nhiều, không thể tới công ty! Ôi, nha đầu chết tiệt này coi như là được lời, ai có thể nghĩ tới ông chồng Quyền gia như thế lại có thể chăm sóc thật tốt như vậy!"

Nghe vậy, Sở Kiều cười lạnh liên tục, thật muốn xé nát bộ mặt kinh tởm của anh. Hôm nay coi như cô khóc lóc tố cáo, cũng không có ai tin tưởng người đàn ông này lắm á, chỉ biết oán giận cô đang ở trong phúc mà chẳng biết hưởng.

Qua loa nói mấy câu với Tô Lê, Sở Kiều tắt điện thoại.

Cảm xúc đè nén tới cực điểm, tóm lại cần buông thả.

Giấy lát, cô ăn mặc chỉnh tề, xách theo ví da đi ra biệt thự, hộ vệ lái xe tới đây, một tác cũng không rời đi theo hai bên.

Đi tới trung tâm thành phố, Sở Kiều nhằm chán đi dạo ở cửa hàng, hai ngày nay cô đều như vậy giết thời gian, hung hăng cả thể, mặc dù biết không động chạm đến chút gân cốt của anh, rồi lại không cam lòng.

Ngồi chờ chết cảm giác quá khó khăn, cô liếc nhìn hộ vệ sau lưng, bọn họ trước sau duy trì im lặng cự ly không gần không xa.

Thuận tay cầm lên khăn quàng cổ trên quầy tơ tằm, Sở Kiều nhanh chóng chọn lựa mấy cái, sau khi cả thẻ không hề rời đi, nhỏ giọng phân phó nhân viên phục vụ mấy câu. Mặc dù không hiểu, nhưng khách hàng yêu cầu, cũng phải làm hài lòng.

Thời điểm khi nhân viên phục vụ cầm khăn quàng cổ tơ tằm làm thành tặng phẩm phát ra, rất nhanh không ít người tới xúm lại.

Trước quầy có bước tường người chen chúc, hộ vệ ý thức được có cái gì không đúng, đẩy đám người xông lại, lại phát giác bóng dáng của Sở Kiều biến mất không thấy đâu nữa.

Giờ cơm tối, Quyền Yên Thác đứng lúc về nhà.

Tối nay ba trở về sớm một chút, ngồi ở trước bàn, hình như đang đợi anh.

"Ba!" Quyền Yên Thác đổi giày đi tới, vẻ mặt lạnh lùng. Anh quét mắt vào phòng bếp, thấy bóng dáng mẹ đang bận rộn, bà nội chống gậy, cùng Lan Di nói thầm cái gì.

"Chuyện đính hôn, chuẩn bị như thế nào rồi?" Quyền Chính Nham đề từ báo xuống, nghiêm trang hỏi anh.

Quyền Yên Thác gật đầu một cái, nói sự thật: "Rất thuận lợi."

"Vậy thì tốt, " Quyền Chính Nham có thâm ý khác nhìn anh một chút, "Yên Nhiên đã trở về, các con đã gặp mặt sao?"

Ba vẫn như cũ nắm giữ toàn cục, anh không có năng lực chống cự.

"Đã gặp qua."

Quyền Chính Nham ngược lại không có nổi giận, hai mắt thâm trầm mấy phần: "Còn nhớ con đối với ba cam đoan, không để cho ba động thù!"

Gương mặt tuấn tú Quyền Yên Thác buông xuống, tóc rơi lộn xộn che kín cặp mắt giống như Hắc Diệu Thạch kia, năm ngón tay thon dài của anh nắm lại, dùng sức nắm chặt thành quyền.

Trong túi điện thoại di động reo, Quyền Yên Thác nghe được lời nói của hộ vệ, sắc mặt khó coi rời khỏi nhà.

.....

Đẩy cửa nhà ra, khắp phòng có mùi thơm, Hạ Yên Nhiên thay dép xong đi về phía phòng bếp: "Mẹ, thơm quá!"

"Trở về rồi à." Văn Mạn không có quay đầu lại, trong tay cầm cái xẻng kêu lách cách vang dội, "Yên Nhiên, con gọi điện thoại cho Triển Bằng, xem nó ra ngoài chưa? Mẹ đã nhắn tin cho trợ lý Lưu rồi."

Hạ Yên Nhiên cau mày, trầm giọng nói: "Gần đây rất bận, đừng quấy rầy công việc của anh ấy."

Văn Mạn xào kỹ món ăn, múc vào trong đĩa, "Bận rộn nữa cũng phải ăn cơm, nhanh đi gọi điện thoại!"

Trở lại phòng ngủ, Hạ Yên Nhiên lấy điện thoại di động ra, do dự bấm: "Triển Bằng, đã quấy rầy anh."

Điện thoại đầu bên kia âm thanh ôn hòa, lộ ra nhàn nhạt ảm áp: "Không có việc gì, anh hiện tại đang ở dưới lầu nhà em."

Nghe vậy, Hạ Yên Nhiên vội vàng cúp điện thoại, chạy đi mở cửa.

Văn Mạn bưng món ăn ra ngoài, thấy được anh ấy đang đi vào, mặt tràn đầy vui vẻ: "Triển Bằng tới rồi, nhanh đi rửa tay, lập tức ăn cơm."

"Bác gái." Triển Bằng lễ phép chào hỏi. Anh ấy mặc tây trang đậm màu, tướng mạo anh tuấn, khi giơ tay nhắc chân phong thái ưu nhã.

Bữa ăn tối trên bàn, Văn Mạn không ngừng gấp thức ăn cho anh ấy, "Ăn nhiều một chút, xem con bình thường công việc quá bận rộn, cũng mệt mỏi mà gầy đi."

"Hoàn hảo." Triển Bằng gấp lên một khối sụn bỏ vào trong chén người bên cạnh, "Em làm sao không ăn?"

Hạ Yên Nhiên khẽ hồi hồn, vội cúi đầu dùng bữa, tránh ánh mắt lợi hại của mẹ.

Sau bữa cơm chiều, anh ấy đơn giản ngồi một chút, rồi mới đứng dậy cáo biệt. Hạ Yên Nhiên mặc xong áo khoác, đưa anh ấy xuống lầu.

Dưới lầu dừng một chiếc xe màu đen, tài xế mở cửa xe ra, "Thư ký Triển, chúng ta đến thẳng phi trường sao?"

Triển Bằng gạt đầu, không có nhiều lời.

Mất thấy tài xế ngồi vào trong xe, Hạ Yên Nhiên bất đắc dĩ mở miệng: "Thật xin lỗi, để cho anh trước khi đi công tác còn phải đi đến đây một chuyến!"

Người đàn ông cúi đầu, tầm mắt vừa vắn rơi vào mi mắt của cô, "Mấy ngày không có tới thăm bác gái, lẽ ra nên tới đây."

"Triển Bằng!" Hạ Yên Nhiên thờ dài, theo dõi tròn mắt đen lóe sáng của anh, áy náy nói: "Một năm qua muốn anh diễn trò với em, thật là rất xin lỗi! Anh yên tâm, em sẽ sớm tìm cơ hội cùng mẹ giải thích rõ."

Triển Bằng đứng ngược chiều ánh sáng, nghe được lời của cô..., ánh sáng nơi đáy mắt ảm đạm xuống. Về mặt anh ấy không nhìn ra chút phật phồng nào, giọng nói vẫn như cũ dịu dàng: "Yên Nhiên, không nên gấp, từ từ đi."

Hạ Yên Nhiên buồn xuống, trên mặt khó nén mấy phần khổ sở. Triển Bằng cùng với cô ấy học chung đại học, hôm nay anh thân là bí thư thị trường, tiền đồ vô lượng, mà bọn họ chỉ có thể coi là bạn thân, không còn gì khác.

Vào nhà, mẹ đã sớm thu dọn thỏa đáng, ngồi ở trên sofa xem ti vi, "Tới đây, mẹ có lời muốn nói với con."

Hạ Yên Nhiên đi sang ngồi, lại nghe lời nói nhảm tai của mẹ: "Con chủ động hẹn một thời gian, mẹ cùng nhà họ Triển gặp mặt, quyết định ngày kết hôn."

"Mẹ!" Hạ Yên Nhiên nhăn mày, "Không nên như vậy được không?"

Văn Mạn nhìn chằm chằm vào mắt con gái, vẻ mặt sắc bén: "Con có phải hay không lại đi gặp quyền yển thác? Yên Nhiên, con quên nhà chúng ta những năm nay chịu khổ rồi sao?"

Hạ Yên Nhiên đứng lên, nhìn về ánh mắt mất mát của mẹ, "Mẹ dùng chính mình và ba hai cái mạng buộc con, con như thế nào lại không nhớ?!"

Quảng xuống những lời này, cô ấy trở lại phòng ngủ, đóng cửa phòng lại.

Văn Mạn ngồi ở trên sofa, cảm xúc vẫn còn rất kích động, hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt.

Từ cửa hàng đi ra, Sở Kiều một đường đi từ từ. Trên người cô không có tiền mặt, chỉ có tấm thẻ kim cương kia.

Ban đêm gió lạnh thổi lên, cô lấy áo khoác che kín, vẫn cảm thấy lạnh. Bụng đói kêu vang, trên người lại không có tiền, người khác đều là vui mừng phấn chấn hướng nhà chạy về, duy chỉ có cô, có nhà cũng không thể trở về. Thành phố lớn như vậy, cô lại không nhà để về!

Hết chương 41.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Bị bắt trở về

Editor: Lovenoo1510

Lúc Đồng Niệm chạy tới, Sở Kiều đang ngồi một mình ở ven đường, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh cóng đến đỏ bừng. Cô muốn nặn ra một nụ cười, lại phát giác hai má cứng ngắc, hoàn toàn không nhúc nhích được.

“Chuyện gì xảy ra?” Đồng Niệm đem khăn quàng cổ xuống cho cô quần, hỏi thử.

Sở Kiều cúi thấp đầu, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Minh không có nhà để về.....”

Lời của cô....., khiến đáy lòng Đồng Niệm như bị néo một cái, đưa tay ôm cô vào lòng, dẫn cô về nhà.

Lần đầu tiên Sở Kiều tới chỗ của cô, diện tích phòng không lớn, bố trí rất ấm áp. Trong phòng có một con chó nhỏ, nhìn rất đáng yêu, nhưng cô không thích, nên né xa nó.

Đồng Niệm đối với cô đặc biệt nhiệt tình, bưng trà rót nước, chăm sóc tỉ mỉ. Có lúc, duyên phận giữa người với người đặt biệt kỳ diệu. Trong đêm gió lạnh hây hây như vậy, nội tâm thâm lương của Sở Kiều lại ấm áp, chính là cái người bạn mà cô gặp mặt cũng không tính là nhiều lắm này mang đến.

Đồng Niệm từ phòng bếp bưng ra một ly nước nóng, vội vàng để vào tay cô, cười hỏi cô: “Ăn cơm chưa?”

Nhấp một ngụm nước nóng, đôi tay đông cứng của Sở Kiều từ từ hồi phục lại, cô mím môi lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Vẫn chưa.”

Công phu rất nhanh, Đồng Niệm đã nấu xong, gọi cô tới ăn. Cạnh bàn ăn không lớn, hai người bọn họ ngồi đối mặt với nhau, thỉnh thoảng nói chuyện vài câu, cuối cùng đem chén mì cô ấy đưa đều ăn hết, mà ngay cả nước cũng không còn dư.

Tắm xong, ngồi ở trên giường trong phòng ngủ, hai người nói chuyện rất vui vẻ. Khoé mắt Đồng Niệm nhảy lên, quét đến chiếc cổ trắng nõn của cô, có mấy vết hồng hồng xinh đẹp, trong lòng cô hiểu vì sao tối nay lại ấm ỉ như vậy.

Nhà họ Sở ở Thành Bắc cũng coi như là hào môn, hai nam nữ nhà Quyền Sở kết thân, cũng là môn đăng hộ đối.

Quyền Yên Thác hoàn toàn xứng đáng là thái tử gia của nhà họ Quyền, theo đạo lý mà nói, việc hôn sự này là thuận nước đẩy thuyền, tại sao có thể thành như vậy chứ?

Sở Kiều không muốn nhiều lời, Đồng Niệm tự nhiên cũng không hỏi thêm.

Sở Kiều tính tình độc lập tự chủ, nhưng mà có thể cô cảm giác mình quá nổi trội, nên mới đem mình núp ở trong vỏ cứng, hình như như vậy mới có thể làm cho cô cảm thấy an toàn.

Ở nơi này cũng không phải là kế hoạch lâu dài, trong lòng Sở Kiều có tính toán, nhưng mấy ngày này cảm xúc của cô xuống thấp. Nhà họ Quyền và nhà họ Sở có hôn ước, giống như một đạo gông xiềng, buộc cô lại thật chặt!

Quả nhiên, hai ngày sau người đàn ông kia đã tìm tới cửa. Chỉ là mặc cho anh ở ngoài gõ cửa tới rung trời, Sở Kiều vẫn không nhúc nhích, mở ra một chai rượu đỏ uống một mình, hoàn toàn không đáp lại anh.

Đồng Niệm chạy về, hoàn toàn bất đắc dĩ mở cửa. Quyền Yên Thác nhìn thấy người nào đó say rượu, lửa giận trong lòng cháy hừng hực.

“Sở Kiều, mẹ khiếp cô muốn chết sao!” Quyền Yên Thác khom lưng nhặt lên vỏ chai rượu, đập xuống đất, gương mặt tuần tú đen lại.

“Àm ỉ muốn chết.....”

Sở Kiều cau mày xoa xoa lỗ tai, ngẩng đầu lên thấy người đàn ông trước mặt, cô đứng thẳng lên, lão đảo hô: “Anh tới làm gì? Ai cho anh tiến vào, cút!”

“Cô lập lại lần nữa?” Quyền Yên Thác híp mắt lại, trong mắt tràn đầy sương mù.

Mắt Đồng Niệm thấy tình thế không tốt, đang muốn tiến lên ngăn cản, nhưng lời cô còn chưa nói, đã nghe thấy Sở Kiều lên tiếng.

“Quyền Yên Thác, con mẹ nó anh cút cho tôi, cút xa chừng nào tốt chừng nấy!”

Mặc dù Sở Kiều uống rượu, dưới chân đứng lão đảo, nhưng lời nói của cô lại âm vang có lực, nói năng rất có khí phách.

Xong đời!

Trong lòng Đồng Niệm thầm kêu một tiếng không tốt, cô có thể nhìn được từ người Quyền Yên Thác tản mạn ra hơi lạnh, cô sợ đến run cả người!

Người đàn ông giận quá hoá cười, gương mặt mị hoặc tuần tú xanh mét, một tay anh kéo người vào trong ngực, giữ chặt hông của cô rồi kéo cô đi ra ngoài.

Sở Kiều cả kinh, tay chân bắt đầu giãy giụa, dưới chân cô không ngừng đạp loạn, thiếu chút nữa đạp lên mảnh vụn thủy tinh, thật may là bị người đàn ông tay mát lạnh lệ ôm tránh ra.

“Buông tôi ra.”

Đôi tay Sở Kiều đánh loạn, lúc này cảm giác say hình như cũng tỉnh, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, dùng sức giãy giụa: “Quyền Yến Thác, tôi không thích anh, tôi sẽ không đính hôn với anh!”

Bước chân Quyền Yến Thác dừng lại, anh trở tay đẩy cô đến trên tường, nghiêng người chống tay, “Sở Kiều, chuyện này cũng không phải do cô quyết!”

“Hừ——” Sở Kiều lạnh lùng cười lên, trong giọng nói lộ ra sự cố chấp, “Tôi không thích anh, người thích là cha tôi, hôn sự cũng là do ông ta định, nhưng các người đừng nghĩ tôi sẽ đồng ý! Anh muốn kết hôn đúng không, được, vậy đi tìm cha tôi mà kết.”

“Ừm!”

Câu kế tiếp còn chưa kịp nói xong, Quyền Yến Thác bất ngờ cúi đầu làm cô không kịp đề phòng, anh hung hăng hôn môi của cô, đem tất cả âm thanh trong miệng của cô nhấn chìm.

Thật con mẹ nó phiền chán——

Mắt đẹp mày kiếm của Quyền Yến Thác nhú chặt, cái nha đầu này mồm miệng lanh lợi như vậy, anh cũng không tin được! Trị không nổi tật xấu này của cô, thì anh sẽ theo họ cô!

Người đàn ông đối diện có thân hình cao lớn, anh đem người đối diện ở trong ngực chống đỡ trên tường, cúi đầu hôn lên, đồng thời hai bàn tay dần dần trượt xuống, đi theo ven áo len của cô tham lam tiến vào.

Sở Kiều bị anh ấn vào trong ngực, chỉ có thể nặn ra âm thanh vụn vỡ, tay chân giãy giụa dần dần mất đi hơi sức.

Lăng Cận Dương nghe tin chạy tới, đem Đồng Niệm kéo vào trong ngực, lo lắng kiểm tra, sau khi xác định cô không có việc gì, mới đuổi người.

Đi đến mấy bước, Lăng Cận Dương đưa tay kéo Quyền Yến Thác, sắc mặt khó coi: “Được rồi cũng không sai biệt lắm, về nhà giày vò đi, đừng ở chỗ này làm phiền chúng tôi!”

Khiêng cô đi ra cửa chính, môi mọng của Quyền Yến Thác khề cong lên, anh hoàn toàn coi như không thấy mọi người kéo đến xem náo nhiệt, giơ tay lên hung hăng vỗ vào mông Sở Kiều một cái, giọng nói lộ ra sự gian manh, “Dùng sức gọi đi, gia thích nghe——”

Sở Kiều giận không kiềm chế được, há mồm một cái, hung hăng cắn trên lưng anh.

Tràng diện kịch liệt như vậy, Đồng Niệm nhìn đến tròn mắt há mồm, sau khi cô lấy lại được tinh thần, rầu rĩ nói: “Anh ấy, cứ như vậy dẫn người đi sao?”

“Nếu không thì như thế nào?” Lăng Cận Dương nhìn cô một cái, nhớ tới hình ảnh cô nhìn lên người ta, sắc mặt trầm xuống.

Đồng Niệm vẫn không yên lòng, cau mày hỏi anh: “Có nên báo cảnh sát hay không?”

Lăng Cận Dương lườm cô một cái, tức giận nói: “Chuyện tình hai vợ chồng nhà người ta, người ngoài dính vào làm cái gì?”

Chán nản thở dài, Đồng Niệm đành phải thôi.

Bị treo ngược một đường, Sở Kiều cảm thấy buồn nôn, trong miệng hùng hổ kêu. Bị ném lên trên xe, cô từ từ an tĩnh lại.

Quyền Yến Thác liếc mắt nhìn người bên cạnh, lúc cô giương nanh múa vuốt giống như con sư tử nhỏ, mặc dù không có lực sát thương, nhưng chung quy lại vẫn cùng anh cứng đối cứng, thật ra thì chơi cũng rất vui!

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Quyền Yến Thác bất đắc dĩ đồng ý, lái xe đến bên ngoài nhà họ Sở.

Sở Kiều mờ mắt, nhìn thấy mình đứng ở cửa nhà, nửa ngày mới hiểu được.

Vừa vào cửa, Sở Hoành Sanh nhìn thấy con gái say rượu, lập tức nổi trận lôi đình, chỉ vào mũi cô, mắng: “Đồ khôn khiếp, uống tới như vậy, thành cái thể thống gì!”

Quyền Yến Thác theo bản năng nửa ôm cô vào trong ngực, bộ dáng Sở Hoành Sanh chỉ về phía mũi cô hung ác mắng to, làm mày kiếm của anh nhăn lại, đáy mắt không dễ phát giác xẹt qua một tia không vui.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đồng ý đính hôn

Editor: Rùa Lười

“Nhìn dáng vẻ của con này!” Sở Hoành Sanh kéo cô đến trước mặt, nhìn thấy quần áo cô không chỉnh tề, sắc mặt liền trầm xuống.

Chuyện quần áo không chỉnh tề, không thoát khỏi việc liên quan đến Quyền Yến Thác. Ông bĩu môi, muốn nói chuyện với vợ, nhưng lại thấy Sở Kiều hát tay mình ra, giọng không kiên nhẫn: “Con chính là như vậy đấy, giờ ba mới biết sao?”

Bình thường cô chống đối, Sở Hoành Sanh cũng không quá so đo. Nhưng cô đã mất tích mấy ngày, giờ lại bày ra thái độ như vậy trước mặt Quyền Yến Thác, ánh mắt Sở Hoành Sanh lập tức lộ ra vẻ lo lắng.

Tiếng hét dưới lầu, làm cho những người ở bên trên đều giật mình.

Giang Tuyết Nhân chậm chậm chạy xuống, Sở Nhạc Viện đi theo sau xem kịch.

“Hoành Sanh, xảy ra chuyện gì vậy?” Giang Tuyết Nhân thấy chồng tức giận, lại thấy Sở Kiều đang say khướt, lập tức đã hiểu rõ.

Sở Hoành Sanh vẻ mặt cau có, tức giận nói: “Hừ, còn không phải chuyện cô ta làm.”

Ông trừng mắt nhìn Sở Kiều, giọng điệu càng cứng rắn lạnh lùng: “Hôn sự này, chúng ta đã đồng ý rồi, cuối tháng đính hôn, sang năm sau thì chọn thời gian kết hôn.”

“Dựa vào cái gì?”

Sở Kiều tức giận, khuôn mặt trắng bệch.

“Dựa vào việc tôi là ba của cô!”

Hai cha con nhà này, lại âm ỉ nữa.

Quyền Yến Thác nhũm mày, thăm nghĩ tính tình Sở Kiều xấu như vậy, hóa ra là giống cha!

Sở Hoành Sanh không kìm được tức giận, quát: “Cô là con gái mà lại uống đến nỗi say khướt, trốn nhà đi không về, làm trò cười cho người ngoài. Mặt mũi nhà họ Sở thật là bị cô làm mất hết rồi! Gia giáo của cô đâu hết rồi!”

“Gia giáo?” Sở Kiều cười, cười không kiêng nể gì. Cô liếc nhìn hai mẹ con đang đứng bên cạnh kia, ánh mắt dần lạnh xuống.

Ánh mắt cô đầy sự tức giận nhìn thẳng vào ba mình, gần từng chữ: “Tôi là đứa trẻ không có mẹ? Gia giáo ở đâu ra?!”

“Cô ——”

Sắc mặt Sở Hoành Sanh trắng bệch, che ngực ngã về phía sau.

“Hoành Sanh!”

“Ba...”

Tiếng kêu sắc bén vang lên bên tai, Sở Kiều nhìn người ba ngã xuống, men say trong người cuối cùng cũng thanh tỉnh.

Hành lang bệnh viện rộng rãi, bác sĩ, y tá khoác áo trắng, cảm thiết bị cấp cứu đi tới đi lui. Trên ghế dài, Sở Kiều ngơ ngác ngồi đó, không hề nhúc nhích.

Quyền Yến Thác cắt điện thoại, quay lại, sắp xếp cho chuyên gia đến đây. Anh quét mắt nhìn ai đó đang ngăn người, bĩu môi.

Nhìn chút cô chẳng có chút triển vọng nào. Rõ ràng là lo lắng chết đi được, lại còn gây họa!

Sở Kiều nắm chặt hai tay, màu trắng ở trước mặt làm cô run sợ. Ngày xưa khi mẹ cô qua đời, cô mới chỉ có hai tuổi, nhưng cô lại có thể nhớ kỹ rằng chỉ có những người mặc áo trắng mới được đi vào, rồi mãi đến cuối cùng mới ra rồi nói cho người ta biết: Người bệnh không thể cứu được nữa rồi.

Trong nghĩa trang đã mai táng mẹ và bà ngoại, Sở Kiều cúi mắt xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào墓碑 chân. Nếu như còn có thêm một tấm bia nữa, vậy thì thế giới này, cô không còn người thân nữa rồi đúng không?

Đôi tay lạnh như băng được một đôi tay ấm áp bao lấy, Quyền Yến Thác nâng cằm cô lên, trầm giọng nói: “Đừng tự hù dọa bản thân, anh đã gọi cho chuyên gia đến đây rồi.”

Sở Kiều cắn môi, ánh mắt trống rỗng.

Cơ thể cô run nhẹ, Quyền Yến Thác thấy được sự sợ hãi chôn sâu trong đáy mắt cô, đưa tay ra ôm cô vào lòng.

Bên ngoài phòng cấp cứu, rất nhanh liền có không ít người đến, cúi đầu chào Quyền Yến Thác, rồi cùng bước vào, cánh cửa lớn lại một lần nữa khép lại.

Đờ mẹ ngồi xuống ghế, Sở Nhạc Viện bước tới, ánh mắt nhìn Sở Kiều sắc bén như cây đao: “Sở Kiều, nếu như ba có chuyện gì, tôi sẽ không để cho cô yên đâu!”

Người ở trong ngực còn chưa hoàn hồn, Quyền Yến Thác thở dài, nhú mày nhìn Sở Lạc Viện, cười lạnh nói: “Vậy thì cô nói cho tôi nghe một chút, không để yên là như thế nào, giúp tôi mở mang chút kiến thức nào!”

“Tôi...”

Sở Nhạc Viện nghẹn lời, cho dù đáy lòng hận đến chết rồi, cũng không dám khóc lóc om sòm với anh.

Giang Tuyết Nhân kéo con gái đi, về mặt lạnh lùng.

Lát sau, bác sĩ mặc áo trắng đi ra: “Quyền thiếu, người bệnh đã cứu chữa thành công, nhưng còn phải ở lại viện quan sát thêm mấy ngày nữa.”

Quyền Yến Thác gật gù đầu, sau đó có người tự động đi sắp xếp.

Sau khi người bệnh được đưa vào phòng bệnh, hộ sĩ ra ngoài thông báo: “Bệnh nhân muốn được một mình gặp Sở Kiều.”

Ánh mắt Giang Tuyết Nhân tối lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như thường.

Quyền Yến Thác kéo người đang đang ngồi ngây ngốc bên cạnh, đẩy cô đến trước cửa phòng bệnh: “Đi vào đi.”

Cô chậm rãi đẩy cửa ra, nhìn thấy ba mình nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch.

Tiếng máy theo dõi nhịp tim “tít tít” vang lên, Sở Kiều ngồi ở bên giường, lòng bàn tay lạnh như băng.

Sở Hoành Sanh mở mắt ra, mũi vẫn cắm ống dưỡng khí, ông giơ tay lên, trên mu bàn tay có cắm kim truyền dịch, Sở Kiều ngạc nhiên, hỏi ông: “Ông muốn cái gì?”

Sở Hoành Sanh thu tay về, chậm rãi nói: “Con thật sự muốn làm ba tức chết?”

Sở Kiều một lời cũng không nói.

“Con không muốn kết hôn, là vì ba?”

Sở Hoành Sanh thở dài, bất đắc dĩ nói: “Ba bảo con làm chuyện gì, con liền làm ngược lại?”

Cô cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào một chỗ. Đối nghịch? Có lẽ là vậy!

“Haiz...” Sở Hoành Sanh lắc đầu, ánh mắt lộ ra mấy phần mất mát: “Những năm này con đi đến đâu cũng đối nghịch với ba, ba bảo hướng đông, con sẽ đi hướng tây! Nhưng kết hôn là chuyện đại sự, con còn muốn giận đối?”

Sở Kiều ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào gương mặt tái nhợt của ba mình, một nơi nào đó tận sâu trong đáy lòng nhói lên.

“Ba vẫn luôn bận chuyện của công ty, không có nhiều thời gian chăm sóc con. Tuy Tuyết Nhân không phải là mẹ đẻ của con, nhưng bà ấy cũng coi như là làm tròn trách nhiệm với con rồi. Ba chỉ mong hai người con gái, con và em gái con, cả hai đều có thể sống tốt.” Giọng nói của Sở Hoành Sanh rất thấp, nghe được tiếng khàn khàn.

Đã qua nhiều năm như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên, Sở Kiều bình tâm tĩnh khí nói chuyện với cha. Không có cãi nhau, không có mặt đỏ tía tai, cô im lặng nghe lời ông nói.

Cũng là lần đầu tiên, cô nghe thấy ông nói, hy vọng cô sống tốt.

Trái tim, có chút chua xót.

“Ba!” Sở Kiều hơi động khóe miệng: “Ba thật sự muốn con sống tốt?”

Ánh mắt Sở Hoành Sanh rất thâm sâu, ông nhìn thẳng vào đôi mắt của con gái, gật đầu.

Cánh cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, Giang Tuyết Nhân muốn đi vào, nhưng bị hộ sĩ ngăn lại, không cho phép người nhà vào thăm.

Ngọn đèn ngoài hành lang lơ mờ, Sở Kiều đứng dựa lưng vào cánh cửa, bất ngờ lên tiếng: “Quyền Yến Thác, chúng ta đính hôn đi!”

Nghe vậy, Quyền Yến Thác kinh ngạc quay sang, đã thấy cô cúi đầu xuống, che giấu mọi tâm tình rồi.

Giật mình không phải chỉ một mình anh, Sở Nhạc Viện và Giang Tuyết Nhân hai mẹ con nhìn nhau, rõ ràng là không ngờ đến.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chị dâu tương lai

Editor: Ngọc Diễm Hephc.

Sở Kiều tự mình dọn dẹp lại nhà cho thuê, sớm muộn gì mỗi ngày đều đi làm. Đây là cô đồng ý việc đính hôn, lấy được phúc lợi.

Chuyện đính hôn, cô không cần quan tâm, việc cô cần phải làm chính là chờ đợi ngày đó đến, còn có tiếp nhận không dứt sự hâm mộ cùng ân cần. Huyền nào vui mừng nhất chính là Tô Lê, cô ấy nhất định làm phù dâu.

Áo cưới như Galatea*, lấy khái niệm xa hoa dẫn dắt phong trào mới. Tô Lê vui mừng nhảy lên nhảy xuống, ưỡn mặt cạo xát bộ lễ phục dâu phụ.

*Galatea: trong thần thoại Hy Lạp là bức tượng một cô gái có tên là Galatea do Pygmalion chế tạo ra.

Sở Kiều bình thân mặc thử, cho dù là từng món đồ áo cưới khoác lên người rất phức tạp, cô cũng không nói thêm một chữ gì.

Lúc này khó được nhu thuận, hình như người đàn ông kia rất vui vẻ. Quyền Yến Thác cũng không gấp gáp nóng nảy, kiên nhẫn cùng với cô thử, cho đến cuối cùng khi chính cô mở miệng, đến cùng vẫn là không có nhin được.

Từ tiệm áo cưới ra ngoài, thật đúng lúc gặp được Quyền Sơ Nhục.

Sở Kiều chưa từng thấy qua cô ấy, Quyền Yến Thác kéo người bên cạnh qua, quy củ giới thiệu: "Đây là chị tôi."

"Cô ấy là Sở Kiều"

Thấy cô ngây ngẩn, Quyền Yến Thác lấy cùi chỏ đụng cô một cái, nói: "Gọi chị đi."

Sở Kiều cảm thấy lúng túng, cân nhắc nói: "Chị Quyền."

Quyền Sơ Nhục quan sát cô một cái, như cũ nét mặt là không câu nệ nói cười, "Chào em."

Còn kịp giờ cơm, Quyền Yến Thác giơ tay lên khoác lên vai của chị mình, cười nói: "Mời chị ăn cơm, nể mặt không?"

Giao phó cho phụ tá một ít chuyện, Quyền Sơ Nhục không có từ chối, rất cho mặt mũi.

Cả nhà bọn họ ăn cơm, Tô Lê thức thời rời đi, kiếm được một bộ lễ phục đẳng cấp, cô ấy rất là vui vẻ rời khỏi.

Đi tới Lam Điền, trước đó có sẵn chỗ trống gần cửa sổ.

Quyền Yến Thác còn có thói quen từ lâu, không nhìn thực đơn, trực tiếp chọn món ăn.

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn rời đi, Sở Kiều lại cau mày. Người đàn ông này lần nào cũng vậy, chưa từng một lần hỏi cô muốn ăn cái gì? Anh chọn thịt bò bít tết, cô căn bản không thích ăn.

Thức ăn rất nhanh được bung lên bàn, Sở Kiều trừng mắt nhìn phần thịt bò bít tết chín bảy phần này, ý vị thờ dài.

Quyền Sơ Nhục không động nhìn về mặt cô, đẩy mắt lộ ra mấy phần tò mò. Cô ấy rất muốn hiểu rõ, đối mặt với em trai cường quyền của cô ấy, cô bé này đến tột cùng sẽ như thế nào?

"Nhân viên phục vụ!" Sở Kiều phát tay, gọi người tới: "Cho tôi một phần cơm chiên hải sản."

Nhân viên phục vụ sững sốt một chút, liếc về hướng Quyền Yến Thác, về mặt do dự.

Cô không động vào món ăn, trông mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác híp một cái, thế nhưng không có tức giận, trầm giọng nói: "Làm đi."

Nhân viên phục vụ vội vàng lên tiếng, công phu rất nhanh làm com chiên hải sản bùng tới.

Bỏ qua những thứ phức tạp như dao nĩa kia, Sở Kiều múc một muỗng lớn, cho vào trong miệng, rót cuộc vừa lòng cười cười.

Quyền Sơ Nhược bình tĩnh nhìn cô, hồi lâu mới dời ánh mắt đi.

Sửa lại thực đơn, cơ hồ có rất ít người nói chuyện. Sở Kiều mặc dù biết Quyền Yến Thác có một chị gái, nhưng chưa từng gặp mặt, không ngờ cô ấy tức giận so với em trai cô ấy còn lạnh hơn, người có vẻ mặt lạnh lẽo.

Sau bữa cơm trưa, Quyền Sơ Nhược rời đi trước, cô ấy buổi chiều còn muốn gặp người trong cuộc, không có dây dưa nhiều.

Chiếc Hummer màu đen dừng ở ven đường. Sở Kiều cời dây nịt an toàn ra muốn xuống xe, lại nghe người đàn ông bên cạnh mở miệng: "Còn có yêu cầu gì không?"

Câu hỏi dĩ nhiên là yêu cầu đính hôn, đối với anh rất hào phóng, Sở Kiều nên cảm động sao?

"Không còn." môi đỏ mọng của Sở Kiều nhấp nhẹ, xuống xe rời đi.

Cho đến cô đi vào Cao ốc, Quyền Yến Thác mới khởi động động cơ, lái xe đi xa.

Trở lại công ty, sở kiều như thường ngồi ở trước bàn họa đồ, nhưng Tô Lê phát hiện có cái gì không đúng.

"Thần ái, " Tô Lê bung trà sữa tới, đưa cho cô một ly: "Thế nào mất hứng?"

Sở Kiều nhấp một hớp, cảm thấy có chút nóng, đặt lên bàn để cho nguội bớt, "Có không?"

Giơ tay lên chọc chọc mặt của cô, Tô Lê bừa bời nói: "Nơi này, còn có nơi này, đều viết!"

Có kia sao rõ ràng? Sở Kiều cắn môi, miễn cưỡng cười cười.

Hứa Khả Nhi đang liên lạc đơn hàng với nhà xưởng, Tô Lê hạ thấp giọng, nói: "Chẳng lẽ cô còn muốn chờ Quý Tư Phạm hồi tâm chuyển ý?"

"Nói bậy!" Sở Kiều tát qua một cái, hung hăng bác bỏ.

Tô Lê xoa xoa chóp mũi bị cô đánh đau, dặn dò: "Kiều Kiều, cô phải lấy người chồng thật tốt hơn so với em gái cô! Như vậy mới có thể làm cho anh ta biết, không lấy cô, là tổn thất của anh ta!"

Sở Kiều mắt nhìn chăm chăm bản thiết kế, không nói gì, chỉ là bung trà sữa lên, uống tiếp một hơi cạn sạch.

Thái Từ Gia nhà họ Quyền muốn đính hôn, sắp từ giả độc thân, chuyện này trong nhóm bọn họ, tuyệt đối là một chuyện lớn!

Mọi người hẹn nhau ở Mê Sắc, dự định vui chơi một đêm.

Trì Việt nghe tin mà đến, loại vui mừng này tại sao lại có thể thiếu anh? Huống chi những người anh em này cũng đã lâu không gặp, anh ta đang kim nén đến khó chịu.

"Trì thiếu tới."

Mọi người gặp được anh ta, thân thiện kêu. Những người này đều ý tứ, biết anh ta đang trốn tránh ở trong nhà, ai cũng không ra ngoài đi nói lung tung.

Dư Liên bung ly rượu ngồi vào bên cạnh anh ta, nói đùa: "Việt, ngày hôm qua mẹ cậu gọi điện thoại cho tôi, hỏi hành tung của cậu đấy."

"À?" Trì Việt cả kinh, núm lấy cổ áo của bạn hỏi: "Cậu đó không có bán đứng ông đây chứ?"

"Tất nhiên không thể!" Dư Liên cùng anh ta cụng ly, về mặt chắc chắn.

Nghe vậy, Trì Việt thờ phào nhẹ nhõm.

Chung quanh oanh oanh yến yến không ít, Trì Việt xem nhìn, thế nhưng không tìm được ai hợp ý. Anh ta luôn là nhớ tới Sở Kiều trông mắt lóe sáng, chột đối với mấy người phụ nữ này, không có hăng hái.

"Thế nào đều là một chút không có hứng thú?" Trì Việt nhìn chăm chăm những người phụ nữ kia, bất mãn nói nhỏ.

Dư Liên cười vỗ vỗ bả vai anh ta, trêu ghẹo nói: "Cậu trước nhìn một chút đi! Đợi đến lúc Quyền gia tới đây, có cả chị dâu tương lai nữa, thật là lợi hại nói."

"Chị dâu tương lai?" ánh mắt Trì Việt liền đổi một cái, dâng lên mấy phần đùa giỡn: "Cậu đã gặp qua?"

Nhớ tới lần trước không vui, Dư Liên lòng vẫn còn sợ hãi, ngập ngừng nói: "Đâu chỉ có từng thấy, còn có linh giáo qua."

"Triển vọng!" Trì Việt liên tục bĩu môi, căn bản không để ở trong mắt.

"Cậu ít nói lời châm chọc đi, " Dư Liên không phục, giải thích: "Nhà họ Sở có cô con gái lớn, quả thật là băng sơn mỹ nhân!"

"Nhà họ Sở?" đôi mắt hẹp dài đào hoa của Trì Việt hí một cái, chứng thực nói: "Người nào nhà họ Sở?"

"Nhà họ Sở ở thành Bắc!" Dư Liên không có phát giác cảm xúc của anh ta không đúng, "nhà họ Sở có hai con gái, chị dâu cậu là Sở Kiều"

Sở Kiều?! Nhà họ Sở ở thành Bắc.

Về mặt Trì Việt cứng đờ, môi mỏng trong nháy mắt trầm xuống.

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Thiệp mời

Editor: Rùa Lười

Màu sắc của ban đêm mê hoặc, xoa hoa trụ lạc, khung cảnh ngợp trong vàng son.

Quyền Yến Thác lên lầu hai, đến chỗ rẽ còn chưa vào phòng, thoáng nhìn thấy ở quầy ba nhỏ có người. Ánh đèn mang đến màu xanh đậm, lúc sáng lúc tối, Trì Việt ngồi dựa lưng về phía anh, đang uống rượu.

“Sao lại ở đây?”

Kéo một chiếc ghế cao qua, Quyền Yến Thác thấy đồ anh ta uống là Whiskey cao độ.

“Bên trong quá ồn ào.” Trì Việt cầm lấy chai rượu, rót cho anh một ly.

Tự tập với những người này, quả thật là không có trò gì hay. Quyền Yến Thác bĩu môi, nếu không phải vì ngại mặt mũi, anh cũng chẳng muốn đến.

“Chị Yên Nhiên đã trở về.” Trì Việt lắc lắc ly rượu, chất lỏng màu hổ phách lấp lánh dưới ánh đèn.

Quyền Yến Thác chau chau mày, hoàn toàn không phải là đáng về ngoài ý muốn: “Mọi người đã gặp rồi à?”

“Ừ.” Anh ta đáp lời, vẻ mặt như có điều suy nghĩ: “Hôm trước cô ấy mời tôi ăn cơm.”

Hạ Yên Nhiên và những người họ cùng nhau lớn lên, Trì Việt hồi còn nhỏ lúc nào cũng mở miệng gọi chị Yên Nhiên, cũng được coi là thân thiết.

Phòng vẫn đóng cửa, thỉnh thoảng còn có những tiếng cười truyền ra. Quyền Yến Thác bất đắc dĩ lắc đầu, lại càng không muốn đi vào.

Điện thoại di động trong túi quần rung lên, anh nghe máy, cũng không ngại Trì Việt ở bên cạnh: “Có việc gì sao?”

Phía bên kia điện thoại quả thật là một giọng nữ trong trẻo, Trì Việt nghe rõ ràng, ngón tay anh ta nắm chặt ly, đầu ngón tay trắng bệch.

Nghe rõ tình hình bên kia, Quyền Yến Thác chau mày lại, dặn dò: “Không nên chạy lung tung, đứng yên một chỗ đợi anh.”

“Cậu nói cho bọn họ một tiếng, anh có việc đi trước.” Uống hết rượu trong chén, Quyền Yến Thác liền đứng dậy.

“Anh ——”

Trì Việt bỗng nhiên gọi anh, nghiêm túc nói: “Anh nghiêm túc sao?”

Tiếng nhạc xung quanh xập xình, Quyền Yến Thác không nghe rõ, hỏi lại: “Cái gì?”

“Không có gì.”

Đôi môi mỏng của Trì Việt khẽ cong: “Em sẽ nói với bọn họ.”

Nghe vậy, Quyền Yến Thác an tâm nở nụ cười, hoàn toàn không suy nghĩ nhiều.

Nhìn bóng lưng anh bước đi xa dần, Trì Việt thu lại nụ cười, đứng lên, anh ta ngửa đầu uống sạch ly rượu mạnh, ánh mắt dần trở nên mơ hồ.

Sở Kiều? Tại sao lại là Sở Kiều?!

Suốt cả một đường đều lái với tốc độ cao, Quyền Yến Thác bật đèn trước lên, cuối cùng cũng tìm được chỗ đỗ xe.

Dừng xe xong, Quyền Yến Thác bước nhanh tới, nhìn thấy cô gái lạnh đến nổi mũi đỏ bừng: “Sao lại không chờ ở trong xe?”

“Em sợ.” Hạ Yên Nhiên dậm chân một cái, cả người rét run.

Cô hít mũi một cái, nói: “Em đã gọi điện cho công ty sửa chữa xe, nhưng họ đều đã tan ca rồi.”

Quyền Yến Thác lấy điện thoại di động ra, rất nhanh đã có người đến kéo xe đi.

Không lâu sau, chiếc xe Hummer màu đen chạy đến một khu chung cư, Hạ Yên Nhiên bảo anh dừng xe ở một nơi rất xa.

“Đến đây thôi.” Hạ Yên Nhiên bĩu môi, bắt đầu dĩ nói: “Cũng có lúc, mẹ còn đứng trên sân thượng chờ em.”

Sau khi tắt máy, Quyền Yến Thác gạt gạt đầu hiểu rõ, đường cong bên gương mặt lạnh lùng hiện lên rõ ràng.

Hạ Yên Nhiên cười cười, nói: “Làm phiền anh rồi, hôm nào em mời anh ăn cơm.”

Kéo ngăn kéo phía trước ra, Quyền Yến Thác giơ tay ra lấy thiệp mời, đưa cho cô.

Trước mặt là thiệp mời màu đỏ chường mắt, Hạ Yên Nhiên giật mình, giọng run run hỏi anh: “Anh muốn kết hôn?”

“Ừ.” Khuôn mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác cúi xuống, không nhìn được ra là biểu cảm gì.

Hai bàn tay buông xuôi bên người giờ nắm thật chặt lại, Hạ Yên Nhiên nhếch môi, chợt nhớ đêm đó mẹ mình uống thuốc ngủ tự sát, ở hành lang bệnh viện, cô khóc hỏi anh: “Chúng ta phải làm sao?”

Hạ Yên Nhiên nắm chặt thiệp mời, cô tự trấn định mở cửa xe.

“Yên Nhiên ——” Quyền Yến Thác ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy nhìn vào gương mặt cô: “Chỉ cần em cần, mọi lúc đều có thể đến tìm anh.”

Cô xoay người, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như hang động của anh. Điều cô muốn không phải là những lời nói này, nhưng đợi thật lâu sau cũng không thấy anh mở miệng nữa.

Làm sao bây giờ?

Cuối cùng vẫn phải buông tay sao?!

Ánh đèn xe xa dần, Hạ Yên Nhiên nhấc đôi chân đã chết lạng lên, bước từng bước một lên lầu.

Mẹ vẫn còn đang chờ ở cửa, thấy cô về thì cười cười tiến lên đón: “Bên ngoài lạnh lắm, con ăn cơm chưa?”

Hạ Yên Nhiên cúi đầu, đi thẳng vào phòng ngủ: “Không đói bụng.”

“Không đói làm sao được?” Văn Man kéo cô, muốn đến phòng bếp bưng cơm ra: “Cả người đều đói lắm rồi.”

“Mẹ!” Hạ Yên Nhiên giọng điệu ương bướng: “Con nói là không muốn ăn, để cho con yên tĩnh một lát.”

Rầm ——

Cô đóng sầm cửa phòng ngủ, lại còn khóa trái.

Văn Man gõ cửa cũng không mở, mặc dù lo lắng, nhưng cũng không thể làm gì được.

Lái xe trở về nhà, đèn trong nhà vẫn sáng. Quyền Yến Thác đẩy cửa phòng ngủ ra, có một người ít khi gặp đang ngồi trên sofa.

“O,” Quyền Yến Thác cởi áo khoác, trêu chọc: “Chị của em hôm nay thật hăng hái nhỉ!”

Ánh mắt cô bình tĩnh, Quyền Yến Thác chịu thua, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cô: “Cãi nhau với anh rề sao?”

Đưa tay đẩy gọng kính, Quyền Sơ Nhược hoàn toàn không phản ứng lại với lời trêu chọc của anh: “Em thật sự muốn kết hôn?”

“Có vấn đề gì sao?”

Đôi mắt Quyền Sơ Nhược lóe lên, trầm giọng nói: “Chị cảm thấy không tốt.”

“Stop!” Quyền Yến Thác bĩu môi, hỏi lại cô: “Vậy tại sao chị lại kết hôn?”

Quyền Sơ Nhược chau mày, khuôn mặt thoáng trầm xuống: “Đời người con gái đáng nào cũng phải lấy chồng.”

Phốc ——

Quyền Yến Thác ngạc nhiên, không nghĩ trong đầu chị mình còn có cái tư tưởng này: “Đàn ông đời này cũng nên lấy vợ một lần!”

“A Thác!” Cô thờ dài, nghiêm túc gọi anh.

“Em là em trai của chị, chị hy vọng em sẽ sống tốt.” Ánh mắt quét qua bình thủy tinh để trên bàn, Quyền Sơ Nhược trầm lặng.

“Chị!” Quyền Yến Thác cắt ngang lời cô, môi bạc khế cong: “Em biết mình đang làm gì.”

Đôi mắt sáng ngời của Quyền Sơ Nhược lóe lóe lên, hai chị em ghé trán vào nhau, ăn ý như hồi còn nhỏ: “Em muốn làm cho bản thân lòng cánh đầy đủ, muốn làm cho ba roi không quất tới bụng ngựa!”

Hồi lâu sau, Quyền Yến Thác cũng không mở miệng, chỉ gồi đầu lên vai chị.

Đinh hôn cần chuẩn bị không ít việc, Giang Tuyết Nhân mấy ngày nay đều rất bận rộn. Sở Nhạc Viện nhìn chăm chăm vào mẹ đang thu dọn đồ, quệt miệng hỏi: “Mẹ, con và Tư Phạm lúc nào mới đính hôn?”

“Sốt ruột rồi hả?” Giang Tuyết Nhân trêu chọc cô, ánh mắt cung chiêu.

Sở Nhạc Viện ngồi bên cạnh bà, không vui nói: “Tại sao lại cho chị ta kết hôn trước, như vậy mặt mũi con để đâu?”

“Con gái ngốc!” Giang Tuyết Nhân vỗ vỗ mặt cô, giải thích cho cô: “Con biết vì sao lại cho cô ta vội vã đính hôn không?”

“Còn không phải là vì ba bị bệnh, cô ta lương tâm bất an sao?”

Giang Tuyết Nhân khẽ cười, ánh mắt thâm sâu: “Sở thị gần đây cần gấp một số tiền lớn, cô ta gả đi, số tiền này không phải là được sắp xếp rồi sao. Nếu con gả vào nhà họ Quý vì tiền bạc, sau này còn có địa vị gì chứ?”

“Mẹ nói là...” Sở Nhạc Viện trầm hiểu được, đôi mắt sáng lên: “Thảo nào đột nhiên ba thay đổi thái độ với cô ta.”

Giang Tuyết Nhân trấn an cô vài câu, vội vàng đi xuống phòng bếp mức canh ra bát, bung cho Sở Hoàn Sanh uống.

Sở Nhạc Viện nhìn chăm chăm vào những thứ đồ ở trên giường kia, ánh mắt lạnh lùng. Gả vào Quyền gia dù sao cũng vẫn làm cho người ta hâm mộ, cô sẽ không để cho cô ta tự nhiên chiếm được tiện nghi, vượt qua cô đâu!

Một đêm trước khi đính hôn, Sở Kiều mất ngủ. Cô nằm ở trên giường đơn trong phòng trọ, lăn qua lăn lại cũng không ngủ được, tiện tay mở tủ đầu giường ra, bên trong có một quyển sổ màu trắng.

Trong quyển sổ kẹp một bức tranh, phác họa bằng bút chì, vẽ tranh chibi của cô.

Khuôn mặt tròn tròn, cơ thể mũm mĩm, cánh tay nhỏ, chân ngắn. Đôi mắt đó thật to, nhưng lại rất thật, vừa nhìn liền làm cho người ta rung động.

Lúc trước khi Sở Kiều nhìn thấy bức tranh này, tức đến nổi muốn giết anh. Công sức cả một đêm của cô, vẽ anh đẹp trai hơn người, còn anh vẽ thì là cái gì?

Sinh viên xuất sắc nhất học viện mỹ thuật Quý Tư Phạm, ngay cả chân dung người cũng vẽ không tốt? Anh rõ ràng là cố ý! Sở Kiều nhìn vào bức tranh chibi khoa trương trừng mắt rõ buồn cười, đáy lòng tức giận bất bình, nhưng lại nhìn thấy phần kí tên góc dưới bên phải mà nở nụ cười.

My Love ——

Tựa hồ như đã qua thật lâu, Sở Kiều cất bức tranh đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn đến khi phía chân trời hừng sáng.

Buổi sáng hôm sau, Sở Kiều bị những người thợ trang điểm dừng mảnh vụn quanh. Hai tiếng sau, cô mình vào gương mặt được trang điểm khéo léo của mình, cuối cùng cũng ý thức được, cô phải đính hôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Lễ đính hôn

Editor: Lovenoo1510

Duật Phong là khách sạn xa hoa nhất thành phố, bữa tiệc ở tầng cao nhất. Tiệc cưới Quyền gia, rất được chú ý chuẩn bị.

Mặc dù chỉ là đính hôn, nhưng phô trương hoàn toàn như kết hôn, long trọng phách lối.

Bên ngoài phòng tiệc, vợ chồng nhà họ Quyền trang trọng ra sân, đang tiếp đãi tân khách lui tới. Quyền Chính Nham một thân tây trang màu đen, vóc dáng thân thể cường tráng, không câu nệ nói cười gương mặt khó có được lộ ra mấy phần tươi cười.

Trước kia ông ở giới chính trị, sau lại lẫn vào giới thương nhân, bạn bè đều chu đáo mọi mặt. Và lại địa vị nhà họ Quyền tại bản thị vốn có căn cơ, người chạy tới nịnh bợ không biết có bao nhiêu.

Phạm Bồi Nghi mặc sườn xám màu xanh nhạt, giữa ngực có một cây cài áo bằng kim cương, ung dung khoan thai quý phái. Các quý phu nhân tới trước cửa chúc mừng, rối rít nói nhỏ, cũng khen cửa hôn sự này tốt, nhà họ Sở cũng coi như danh môn.

Trên mặt chất đầy ý cười, nhưng trong lòng Phạm Bồi Nghi lại có mấy phần ngăn cách. Sở Kiều bà đã từng gặp một lần, đã có ấn tượng xấu, nếu như không phải là vì mẹ chồng nhìn trúng cháu dâu này, thì vụ hôn sự này bà tất nhiên sẽ không đồng ý.

Các tân khách từ từ đến đông đủ, bên nhà gái cũng bắt đầu bận rộn. Vóc dáng Giang Tuyết Nhân giữ rất tốt, lễ phục màu hồng mặc lên người có cảm giác như thiếu nữ, cùng con gái sóng vai đứng, nghiêm nhiên như chị em hài hoà vậy.

Giang Tuyết Nhân liếc nhìn dòng người một chút, vội vàng bụng lý trả cho Sở Hoàng Sanh, lại đứng trước mặt ông ta vuốt nếp uốn trên cổ áo.

“Con gái cưng.” Bà ta quét mắt con gái đang không quá cao hứng, thúc giục: “Con đi đến phòng hoá trang nhìn chị con xem, bảo các cô ấy nhanh lên một chút, còn có 40 phút nữa là bắt đầu rồi.”

Sở Nhạc Viện quệt mồm, bộ dáng hiển nhiên là mất hứng. Quý Tư Phạm có chuyện phải trở về nước, hôm nay danh tiếng cũng để cho một mình Sở Kiều nhận hết, trong lòng cô ta đều bức muốn chết!

Sở Hoàng Sanh thấy cô ta đứng tại chỗ không động, nhú mày nhìn sang. Cô ta liếc thấy ánh mắt cha, cần môi xoay người, đi về phía phòng hoá trang.

Bên trong phòng hoá trang, giọng nói líu riu bên tai không dứt. Các cô gái đối với kết hôn đều có rất nhiều mơ ước, rất nhiều bạn học được Tô Lê gọi tới, dùng lời của cô mà nói: “Nhà mẹ đẻ của mình không thể không có ai nha!”

Sở Kiều nhếch môi cười nhạt, thấy Tô Lê bận rộn trước sau, cũng không có xen vào nhiều. Loại thời điểm này, có bạn bè toàn tâm toàn ý giúp cô trù tính, trong lòng cô cảm động, còn có cả kích động nữa.

“Cái sa lụa cài đầu như không đủ hoàn mỹ!”

“Má hồng quá nhạt, thêm chút nữa.”

“Ôi, hoa cầm tay đâu?”

Tô Lê vội vàng xoay quanh, chỉ huy những người đó làm cái này làm cái nọ. Hôm nay Sở Kiều là nhân vật chính, cô ấy là phụ dâu nên có quyền lực thật lớn, mọi người ai dám không nể mặt!”

Bên ngoài phòng hoá trang, Sở Nhạc Viện kinh ngạc nhìn khoé môi Sở Kiều nở nụ cười, ánh mắt trở nên lo lắng. Cho tới bây giờ cô ta chưa từng thấy cô vui vẻ như vậy?!

Những năm này, cô ta so với Sở Kiều ở khắp nơi đều mạnh hơn, khắp nơi đều vượt lên trên Sở Kiều, tại sao cuối cùng tới cánh cửa này lại bị một cước che dấu đi ánh sáng chói lọi của cô ta chứ?

Cô ta mới là con gái được cưng chiều nhất nhà họ Sở!

Cô ta phải làm nhà họ Sở kiều ngạo, phải làm hòn ngọc quý trong lòng bàn tay cha!

Ngón tay nắm chặt tay cầm cửa, Sở Nhạc Viện bức tức xoay người, hầm hừ đi trở về. Cô ta vừa mới rẽ ngoặt qua, xa xa đã thấy cha và Quyền Chính Nham đang nói chuyện, mặc dù giọng nói không lớn, nhưng cô ta nghe rõ.

Lửa giận trong lòng bình tĩnh lại, Sở Nhạc Viện lặng lẽ lui ra, khoé môi lướt qua một nụ cười lạnh. Nếu như Sở Kiều biết, vụ hôn nhân này chỉ là giao dịch, cô còn có thể vui mừng trở lại sao? Theo tính tình của cô, sợ rằng lại muốn làm ra chuyện kinh thiên động địa gì đấy!

Trở lại bên ngoài phòng hoá trang, Sở Nhạc Viện mỉm cười đẩy cửa ra, dịu dàng nói: “Chị, ba ba cho gọi chị qua.”

Một tiếng chị này, kêu hết sức thân thiết. Tất cả mọi người quay đầu lại, Sở Nhạc Viện bung khay đi vào, cười dịu dàng, “Mọi người vất vả, vì chị gái của tôi mà bận bịu lâu như vậy, uống nước đi!”

Lúc trước tuy không vui, nhưng dù sao cô ta cũng là em gái của Sở Kiều, nên Tô Lê cũng rất cho cô ra mặt mũi gọi mọi người uống nước.

Cô ta diễn trò rất công phu, Sở Kiều biết rõ, cũng không suy nghĩ nhiều. Cô không để lại dấu vết hít một hơi thật sâu, nâng váy đứng lên đi ra ngoài.

“Minh và cậu cùng đi.” Tô Lê uống một ngụm nước, kéo cô muốn đuổi theo.

Sở Kiều mỉm môi lắc đầu một cái, dịu dàng nói: “Không cần, còn chưa tới thời gian đâu, đợi mình trở lại.”

Nghe cô nói như vậy, Tô Lê cũng không miễn cưỡng, ngồi xuống nghỉ ngơi, đợi khi nghỉ thức bắt đầu, cô còn rất bận bịu.

Mất thấy cô đi ra ngoài, khoé miệng Sở Nhạc Viện cong lên, vẻ mặt không nhìn ra bất kỳ khác thường nào.

Hành lang trải thảm lông trên vải nhung quý giá, giày cao gót đập lên, không hề có tiếng động. Sở Kiều nâng váy đi về phía trước, khoé mắt liếc thấy bóng lưng to lớn của cha.

Bồn hoa lớn màu xanh lá bên cạnh, che kín tầm mắt.

Sở Kiều đi nhanh hai bước, lại nghe thấy giọng nói truyền đến.

“Quyền tổng, lần này tiền đầu tư cho Sở thị, so với mong đợi như thế nào lại nhiều hơn 20% vậy?”

Nghe được lời của cha, Sở Kiều đem âm thanh trong miệng nuốt trở về, cả người cô, núp ở đằng sau bồn hoa.

Quyền Chính Nham khẽ mỉm cười, giọng nói chần chờ thoả đáng: “Chúng ta đều là sui gia, còn để ý cái này sao? Chỉ cần có thể giúp ông vượt qua cửa ải khó khăn này là được.”

“Dĩ nhiên có thể đi qua cửa này, Hoàn Sanh vô cùng cảm kích!”

Câu nói kế tiếp, Sở Kiều hình như cũng không nghe thấy gì. Cô thần thờ đứng tại chỗ, cho đến khi người trước mặt đi xa.

Tô Lê nhìn thấy cô trở lại, cười trừ ghẹo: “Nhìn cậu khảm trương, sắc mặt cũng thay đổi sao?”

Trong tay siết mạnh vạt áo cưới, lòng bàn tay Sở Kiều toát ra một tầng mồ hôi, cô cúi đầu, không nói gì.

“Minh muốn ở lại một lúc.” Sở Kiều thở dốc một hơi, giọng nói bình tĩnh.

Cho là cô xấu hổ, Tô Lê gạt đầu một cái, mang theo mọi người đi ra ngoài, đem các bạn học đi tới đại sảnh tiệc cưới ồn trí ồn thoả.

Sở Nhạc Viện ra ngoài cuối cùng, trước khi cô ta đóng cửa, thì nhìn chằm chằm vào bóng lưng Sở Kiều, đáy mắt thoáng nụ cười thần nhiên.

Trong phòng tiệc, ăn uống linh đình. Người đến người đi, xã hội thượng lưu giao tiếp.

Tri Việt do dự đi lên, không dám quá lộ mặt. Anh ta sợ bị người trong nhà phát hiện, lại không nhịn được muốn tới nhìn một chút. Rốt cuộc muốn nhìn cái gì? Anh cũng không nói rõ nữa.

Đứng ở bên ngoài phòng tiệc, Tri Việt đột nhiên cảm thấy cử chỉ này thật buồn cười. Anh xoay người muốn rời đi, nhưng không nghĩ tới lại đụng phải Hạ Yên Nhiên đi tới.

“Tiểu Việt?” Thấy anh ta xuất hiện, Hạ Yên Nhiên khẽ giật mình, “Sao cậu lại tới đây, không sợ bị mẹ cậu bắt được à?”

Tri Việt cười xấu hổ, nói qua loa lấy lệ: “Tới nhìn anh tôi một chút.”

Trò chuyện đơn giản mấy câu, Tri Việt kiếm cớ rời đi, đi thang máy thẳng xuống bãi đỗ xe ngầm.

Mất thấy anh ta rời đi, khoé miệng Hạ Yên Nhiên chứa đựng nụ cười, cô xoay người đi về phía đại sảnh, chuẩn xác tìm thấy người đàn ông mặc tây trang màu đen. Gò má của anh lạnh lùng, cặp mắt kia loé sáng giống như hắc diệu thạch.

Quyền Yến Thác vô ý quét mắt, sau đó rời khỏi đám người, đi thẳng về phía cô.

Mặc dù đưa thiệp mời cô, nhưng Quyền Yến Thác không ngờ cô sẽ xuất hiện. Đôi môi mỏng của anh khẽ mỉm, nói: “Tới.”

Hạ Yên Nhiên đem lễ phẩm đã chuẩn bị xong đưa cho anh, cười nói: “Chúc mừng anh.”

Cô cúi xuống, ánh mắt u tối: “Em vào không tiện lắm, nhìn từ xa là được rồi. Chờ nghỉ thức của anh cử hành xong, em sẽ rời đi.”

Giương mặt tuần tú của Quyền Yến Thác căng thẳng, khẽ gật đầu một cái.

Bên trong phòng hoá trang, Sở Kiều cười áo cưới trên người ra, đổi bộ quần áo kín đáo, rồi đem tóc dài buông xuống.

Người trong gương khôi phục nguyên dạng, đáy mắt cô có nụ cười châm chọc, trong lòng có một mảnh hoang vu. Thì ra đính hôn chân chính là có ý nghĩa như thế, Sở Kiều, cô thật buồn cười!

Mở cửa, sau khi Sở Kiều xác định không có người quen, động tác nhanh chóng chạy vào thang máy. Cô không dám đi cửa chính, muốn từ bãi đỗ xe đi ra ngoài.

Trì Việt quay chìa khoá xe, bụng đầy tâm tư như đi vào cõi thần tiên. Đột nhiên, trước mặt anh loé lên một bóng người, đụng vào ngực anh.

“Cô——”

“Là anh?”

Lúc này thấy anh, Sở Kiều hết sức vui mừng. Cô chẳng quan tâm dư thừa, kéo tay của anh hỏi: “Có thể dẫn tôi rời đi hay không?”

Trì Việt giật mình, nhìn đôi mắt tràn ngập mong chờ của cô, không cự tuyệt được.

Giây lát, anh kéo người bên cạnh, dẫn cô lên xe, chiếc xe màu xanh dương biến mất rất nhanh không thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Cô dâu bỏ trốn

Editor: Ngọc Diễm Heph.

Phát hiện đầu tiên không thấy Sở Kiều, là Tô Lê.

Mới đầu, cô ấy cho là người đang đi toilet, nhưng đi tìm khắp từng gian, căn bản không thấy bóng dáng.

Trở lại phòng hóa trang, Tô Lê cảm thấy có cái gì đó không đúng, cô ấy tìm kiếm trong trong ngoài ngoài, cho đến nhìn thấy bộ áo cưới kia vứt trên đất, cô ấy hoàn toàn hiểu được.

Sở Kiều, không thấy. Nói chuẩn xác, cô bỏ trốn.

Trước đó cũng không bắt kỳ dấu hiệu nào, Tô Lê lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Sở Kiều, nhưng đã tắt máy. Sắc mặt cô ấy đại biến, lập tức tìm người nhà họ Sở, nói tình huống rõ ràng.

Sở Hoành Sanh không dám tin, khi ông thấy áo cưới bị vứt bỏ, sắc mặt u ám tới cực điểm. Thời gian cấp bách, ông không thể nổi giận, vội sắp xếp người đi tìm.

Hai mươi phút trước, phái người đi tìm kiếm, không thu hoạch được gì.

Sở Nhạc Viện nhìn thấy sắc mặt của ba càng ngày càng lo lắng, môi đỏ mọng nâng lên độ cong xinh đẹp. Nhìn chị gái thân thiết của cô ta, luôn luôn có thể có biện pháp để nổi tiếng, đây chính là tự mình hủy diệt hạnh phúc của mình!

Trong phòng tiệc, vang lên tiếng nhạc.

Trên đài cao người đàn ông đang đứng, gương mặt tuần tú lãnh khốc, cặp mắt giống như Hắc Diệu Thạch sâu xa như biển. Anh tùy ý đứng ở nơi đó, cũng đã trở thành tiêu điểm chính của sự chú ý.

Giang Tuyết Nhân vẻ mặt hốt hoảng, thấy chồng xuất hiện, chạy chậm qua, “Hoành Sanh, người đã tìm được chưa?”

Chung quanh không ngừng có người nhìn sang hướng bọn họ, trên mặt đều mang vẻ hâm mộ cười. Sở Hoành Sanh cứng ngắc ngẩng đầu lên, trên mặt vẻ mặt lộ ra tuyệt vọng, sắc mặt ông tái nhợt, đủ để chứng minh tất cả.

Giang Tuyết Nhân che miệng, khuôn mặt được bảo dưỡng khó khăn lộ ra vẻ xanh trắng.

Bên kia đã đợi thêm, nhưng Sở Kiều còn chưa có xuất hiện, Phạm Bồi Nghi trầm mặt tới đây, nhỏ giọng hỏi: “Ông bà thông gia, Kiều Kiều còn chưa có chuẩn bị xong sao?”

Nắm chặt cánh tay của chồng, Giang Tuyết Nhân cắn môi, cũng không biết nói thế nào.

Về mặt Vợ chồng hai người họ thật kỳ lạ, mà Phạm Bồi Nghi nhăn lại, hồ nghi nói: “Như thế nào, có vấn đề gì sao?”

“Cái đó.....” Về mặt Sở Hoành Sanh như đưa đám, chán nản nói: “Không tìm thấy Sở Kiều!”

Tiếng nhạc hội trường vang lên rất lâu, nhưng thủy chung không thấy nhân vật chính ra sân. Về mặt Quyền Chính Nham coi như bình tĩnh, chỉ phái người tiếp tục đi tìm, mà khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Phạm Bồi Nghi, đã sớm tức giận đến trắng bệch.

Con dâu tương lai nhà họ Quyền, lại dám ở hiện trường đính hôn mất tích, loại chuyện như vậy nói ra, không phải đùa làm cho người ta cười nhạo sao?!

Mọi người vang lên tiếng nghị luận, có người nhìn ra sự việc, bàn luận xôn xao.

Quyền Yên Thác nhảy xuống đài cao, gương mặt tuấn tú hoàn toàn đen lại. Anh nhìn thấy lần lượt người được phái đi ra ngoài, đại khái đã đoán được cái gì.

Chính xác không thấy bóng dáng cô dâu, chính xác chú rể về mặt tức giận rời khỏi. Nhà họ Quyền trận này thật nổi tiếng ở bữa tiệc đính hôn, rốt cuộc là một mảnh xôn xao ở bên trong, hoàn toàn làm thành chuyện cười!

Bữa tiệc đính hôn tan rã trong sự không vui, mọi người rời rít rời sân.

Sở Nhạc Viện tuy là há hê, vào lúc này cũng phát giác tình huống không đúng, cô ta không có suy tính, hậu quả của việc chọc giận nhà họ Quyền,

Phòng bữa tiệc bên ngoài, Hạ Yên Nhiên thấy một màn kịch này, khiếp sợ thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Cho đến Quyền Yên Thác lửa giận khắp người rời đi, cô ấy mới phục hồi tinh thần lại.

Xoay người rời đi, cô ấy nhớ tới về mặt khó chịu của Quyền Yên Thác, lo lắng không thôi. Nhưng là nghĩ tới hôm nay bữa tiệc đính hôn bị làm hỏng, nội tâm lại dâng lên một cỗ kích động.

Ông trời, rốt cuộc còn giúp cô!

Quán rượu mỗi nơi ra vào đều có Camera, chỉ cần Sở Kiều đi qua, tất nhiên có thể tìm được đầu mối.

Nhưng bọn anh có thể nghĩ tới, Sở Kiều tự nhiên cũng có thể đoán được.

Quyền Yên Thác điều tra mỗi cửa ra vào của màn hình giám sát, kiểm tra lại mấy lần, cũng không có thấy bóng dáng Sở Kiều. Như vậy cả một người sống sờ sờ, còn có thể hư không biến mất hay sao?

Anh phiền não nói lòng cô áo, đôi mắt nguy hiểm nheo lại. Sở Kiều, con mẹ nó cô thật có dũng khí!

Một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc lái với tốc độ cao, dọc theo quốc lộ ven biển đi về hướng Tây, chạy tới một trấn nhỏ ở bờ biển.

Trì Việt đậu xe xong, Sở Kiều mở cửa xe xuống, nhìn thấy nước biển xanh thẳm, tâm tình rộng mở trong sáng.

“Làm sao dẫn tôi tới nơi này?”

“Nơi này phong cảnh tốt.”

Sở Kiều cười khẽ một tiếng, không hề tra cứu lời của anh ta. Vào giờ phút này, vô luận là ở đâu đều tốt.

Trong thành khắp nơi bố trí trạm kiểm soát để tìm người, mà bọn họ ngoài thành, lại ngồi ở bờ biển, vừa lòng hưởng thụ sự yên tĩnh khó có được.

Trời chiều nơi xa chậm rãi buông xuống, cuối cùng thành màu đỏ tươi sau đó biến mất, sắc trời âm đạm xuống.

“Có đói bụng hay không?” Trì Việt quét mắt người bên cạnh, giọng nói dịu dàng.

Buổi sáng vội vàng hóa trang, căn bản không ăn cái gì, nhìn đến hiện tại Sở Kiều bụng đói đã sớm kêu vang. Cô bĩu môi, nói sự thật: “Chết đói.”

Bản lĩnh rất nhanh, Trì Việt mang theo một cái túi trở lại, bên trong chứa đầy thức ăn.

“Ăn tạm đi.” Lấy bánh bao ra đưa cho cô, Trì Việt nhún nhún vai, bộ mặt bất đắc dĩ: “Chỉ có thể mua được những thứ này.”

Sở Kiều lay túi nhìn một chút, còn có lạc xường, đã rất khá. Cô mở bao bì ra, miệng cắn bánh bao, có lạc xường, vui mừng híp mắt.

Nhìn trên mặt cô nở nụ cười, ánh mắt Trì Việt khẽ lay động, cũng cười lên theo, trêu ghẹo nói: “Không ngờ, cô còn rất dễ nuôi đấy!”

“Tất nhiên, chị đây không lãng phí tiền!”

Trì Việt nhăn mày lại, giận tái mặt, “Đừng ở trước mặt ông đây giả bộ làm chị!”

Nhìn thấy bộ dáng anh ta không phục, Sở Kiều không nhịn được cười, lần trước bọn họ nói chuyện phiếm, Trì Việt phải cứ cùng cô so điều kiện, kết quả so tới so lui, tuổi của anh ta lại nhỏ hơn sở kiều một tuổi.

Làm cho, anh ta buồn bực muốn chết!

Sở Kiều chột thu hồi cười giòn, giận tái mặt: “Trì Việt, tôi là bỏ trốn ra ngoài.”

“Tại sao lại trốn?”

Đôi môi mỏng Trì Việt mím nhẹ, hỏi cô.

Cầm trong tay chân giò hun khói tiêu diệt hết, cô cười đến không có tim không có phổi: “Tôi cũng không biết.”

Câu nói kế tiếp, Trì Việt không tiếp tục hỏi. Anh ta yên lặng ăn bánh mì, chỗ sâu nơi đáy mắt xẹt qua vẻ lạnh lẽo.

Bờ biển rất lạnh, thức ăn cũng đơn giản. Sở Kiều thấy anh ta ăn không có câu oán hận nào, trái tim cảm ảm áp. Nhớ anh ta sống trong nhung lụa làm đại thiếu gia, hôm nay nguyện ý theo cô ngồi ở chỗ này nói chuyện, cũng coi như đây nghĩa khí!

Tim tôi khắp thành phố, vẫn như cũ thật phí công. Sách màu đen để trước bàn, ngón tay thon dài Quyền Yên Thác khẽ nhúc nhích, từng cái gõ nhẹ ở mặt bàn.

Giấy lát, anh cầm điện thoại lên, âm thanh lẩm liệt: “Tấn Thần, giúp tôi một việc.”

“Nói.”

“Từ hải vận chuyển hàng hóa, cậu rất quen thuộc sao?”

“Có quen hay không không phải chuyện quan trọng! Như thế nào?”

Quyền Yên Thác môi mỏng mím chặt, trầm giọng nói: “Nhà họ Sở có một đồng hàng, cho tôi nắm giữ.”

“Nhà họ Sở? Ba vợ của anh à?”

Điện thoại đầu bên kia người đàn ông hình như dâng lên mấy phần hứng thú, “Nhà họ Sở như thế nào đặc tội với anh?”

“Bớt can thiệp vào đi!” Giọng điệu Quyền Yên Thác không kiên nhẫn, “Có giúp hay không?”

“Khẩu trừ bao nhiêu?”

“Chờ tin tức của tôi.”

Sau đó, Quyền Yên Thác cúp điện thoại, sâu trong con ngươi dâng lên ánh sáng ngấm độc*.

Ngấm độc: là nhuộm đầy sự độc ác và nguy hiểm

.....

Ban đêm, Trì Việt mở cửa trong xe ra đón gió mát, tìm ra cái mền dày cho cô.

“Thật ra thì, cô có thể trở về nhà.” Sở Kiều đáp mềm lòng lên, chột cảm thấy ảm áp.

Trì Việt trừng mắt nhìn cô, khinh bỉ nói: “Ông đây, là không có nghĩa khí con người sao?”

“Hắc hắc.....” Sở Kiều thật thà cười một tiếng, vội vàng lác đầu: “Dĩ nhiên không phải.”

Tắt đèn xe, Trì Việt không để ý cô, nằm ngang ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng vỗ sóng biển đánh không ngừng, trong lòng Sở Kiều là một mảnh an bình. Thần kinh cô căng thẳng, từ từ buông lỏng xuống, nhắm mắt lại ngủ.

Người bên cạnh hô hấp đều đặn, Trì Việt nhẹ nhàng ngồi dậy, ngăn người nhìn chằm chằm mặt của cô. Cô ngủ đáng vẻ đặc biệt đẹp mắt, yên lặng giống như đồ gốm của con nít, cần người thương yêu.

Tri Việt không muốn thu hồi đầu ngón tay, chỉ sợ quấy nhiễu đến cô. Môi anh lạnh bạc nâng lên, thần sắc nơi đáy mắt âm trầm.

Rõ ràng có một Hạ Yên Nhiên không phải sao, tại sao còn muốn kéo cô làm đệm lưng?!

Sáng sớm hôm sau, Sở Kiều mở mắt, nơi xa mặt trời từ từ mọc lên, mang theo trăng đầy sức sống.

“Sở Kiều!” Tri Việt nhìn về phía đỏ rực nơi kia, nói: “Chúng ta bỏ trốn chứ?”

Sở Kiều ngó ngàng, cười nhạt: “Điên à.”

“Tôi nghiêm túc.” Tri Việt đề lại bả vai của cô, từng chữ từng câu vẽ mặt nghiêm túc: “Tôi dẫn cô rời khỏi nơi này.”

Sở Kiều không biết làm sao lại gât đầu, nhưng cái loại ý nghĩ điên cuồng này xảy ra thật hung mãnh. Tri Việt phải đi chuẩn bị đồ, chỉ có thể để cô chờ.

Bên bờ biển gió thật to, Sở Kiều ngồi ở trên tầng đá, nhìn nước biển nơi xa mênh mông, bên môi dâng lên nụ cười thần nhiên. Cô rất muốn vứt bỏ tất cả, hoàn toàn tùy hứng phóng túng một lần.

Hết chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48-1: Giá phải trả cho việc chạy trốn

Editor: Lovenoo1510

Lễ đính hôn oanh động toàn thành phố, trong một đêm biến thành trò cười lớn. Chính xác là đèn bóng đáng cô dâu cũng không thấy, lễ đính hôn hoàn toàn bị làm hỏng, nhà họ Quyền mất hết mặt mũi.

Vùng thiên la địa võng đi tìm, khổ sở tìm cả đêm, lại chờ được tin tức, không có ghi chép Sở Kiều đã xuất cảnh.

Nói một cách khác, cô vẫn đang ở dưới mí mắt của anh.

Nhảy nhót không chút kiêng kỵ.

Khẩu khí này, Quyền Yến Thác tuyệt đối nuốt không trôi!

Trước bàn dài trong phòng làm việc, hai chân người đàn ông vắt lên nhau ngồi ở trên ghế xoay, con người như Hắc Diệu Thạch thâm trầm. Mặt anh hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn mặt trời từ từ lên, trong mắt vẽ mặt đều giữ kín như bưng.

Điện thoại giả cổ reo lên, Quyền Yến Thác cảm ống nghe lên, chỉ nghe thấy người giọng nói đầy ỷ cười của người đàn ông đầy ý: “Tứ Hải vận chuyển hàng hoá bên kia, tôi đã chào hỏi rồi, lô hàng kia ai cũng không dám động.”

“Cảm ơn.” Trên mặt Quyền Yến Thác không có biểu cảm gì, ánh mắt u ám.

Phó Tấn Thần ở đầu bên kia mỉm môi cười khế, cân nhắc nói: “Cảm ơn tôi thế nào?”

“Tôi sẽ tìm một cô gái cảm nhận, đưa tới cho anh!”

“.....”

Trong điện thoại truyền đến một tiếng nguyên rủa, Phó Tấn Thần cam chịu, hung hăng cúp điện thoại “Bộp” một tiếng.

Quyền Yến Thác hã hê cúp máy, anh cũng dám chơi cùng tôi, Hừ!

Giấy lát, anh đẩy cửa sổ đóng chặt ra, mặc cho gió lạnh luồn vào, mang theo mùa đông rét lạnh. Thở ra hơi thở, ngưng kết thành sương trắng, chậm rãi tiêu tan.

Gò má người đàn ông lạnh cóng, hai tay đút ở trong túi quần, đôi môi lạnh bạc khẽ nhếch lên. Ban đầu vốn nghĩ, giữa bọn họ mặc kệ có kết cục như thế nào, ít nhất mở đầu cũng không hỏng bét như vậy.

Đây là nhân từ duy nhất anh đối với cô.

Nhưng cô đã làm gì? Mới vừa gấp gờ xem mắt đã giờ ngón giữa, gấp lại còn hoài nghi anh dài ngắn, sau đó càng thêm rối tinh rối mù, gấp một lần đánh dấu một lần! Những thứ này anh đều có thể nhìn, dù sao cô cũng là phụ nữ.

Cô tranh cường, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô anh đã biết. Nhưng tranh cường cũng chỉ có thể ở dưới cánh chim của anh, trắng trợn khiêu khích như vậy, cô nhất định phải bỏ ra chi phí đau đớn thê thảm!

Sau khi rửa mặt, Quyền Yến Thác thay một bộ tây trang thủ công, tinh thần sảng khoái đi xuống lầu.

Phòng khách trong nhà chính, Phạm Bồi Nghi đã tới từ sớm, mặt xanh mét, hiển nhiên là một đêm không ngủ. Cũng đúng, con dâu nhà ai chạy, mà mẹ chồng lại có thể vô tư đây.

“Bà Nội.” Quyền Yến Thác nhìn thấy người trên ghế sofa, giọng nói bình thường không có gì khác.

Bà cụ Quyền khẽ liếc mắt, lướt qua kính lão rơi trên mặt anh, lại chỉ dừng lại có mấy giây, sau đó dời mắt đi, nhẹ nhàng đáp lời.

“Mẹ!” Nhìn thấy mẹ, Quyền Yến Thác cũng lên tiếng chào hỏi.

Lan Di đem bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong lên, kêu mọi người qua dùng bữa, “Bà chủ, ra ăn bữa sáng.”

Trước bàn ăn, Phạm Bồi Nghi nuốt không trôi cơm, mắt nhìn chăm chăm về mặt bình tĩnh của con trai, rốt cuộc mở miệng hỏi anh: “A Thác, con tính thế nào?”

“Tính toán cái gì?” Quyền Yến Thác gấp một cái bánh bao hấp, đặt ở miệng từ từ thổi nguội. Tay nghề của Lan Di, mấy chục năm vẫn như một.

Phạm Bồi Nghi thở dài, quét mắt nhìn sắc mặt mẹ chồng, không nhịn được nói: “Chuyện nhà họ Sở ấy? Sở Kiều đó, con tính làm thế nào?”

Cắn một miếng bánh bao hấp, nước nóng đầy đủ ở bên trong, vào miệng rất đậm đặc. Quyền Yến Thác chấm một ít dấm chua thơm, rồi nhét tất vào trong miệng, nhai xong mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía mẹ: “Chuyện của con, con tự xử lý.”

Phạm Bồi Nghi nhăn mày, nhớ tới khó chịu ngày hôm qua, lửa giận trong lòng lại bốc lên, “Nhà họ Sở cũng quá phận rồi, tại sao có thể làm ra loại chuyện như vậy? Con gái bọn họ không giáo dục được, cũng không nên liên lụy đến nhà chúng ta! Lần này thì tốt rồi, hôm qua bao nhiêu thân bằng hảo hữu tới, cô dâu lại đột nhiên mất tích để mặt mũi của mẹ và cha con, đặt ở đâu đây? Mặt mũi nhà họ Quyền chúng ta, đều hổ thẹn theo!”

“Mẹ, mẹ nói xem có đúng hay không?” Mắt thấy con trai không nói lời nào, Phạm Bồi Nghi đem mũi nhọn chuyển sang mẹ chồng.

“Allan.” Bà cụ gọi người tới, giọng điệu ôn hoà: “Cho phu nhân thêm chén cháo, tối hôm qua cô ấy nhất định là ngủ không ngon.”

“Vâng.” Lan Di rất có ánh mắt, vội vàng bưng chén sứ men xanh lên, mức một chén cháo nhỏ đưa đến.”

Tức giận cả đêm, Phạm Bồi Nghi nào muốn ăn, chỉ ngồi ở trên ghế thờ hờ hững, thứ gì cũng đều không ăn vào được.

“Con ăn no rồi.” Quyền Yến Thác để đĩa xuống, sắc mặt ung dung đứng lên.

Bà cụ tự húp cháo, không ngừng đầu: “Lái xe cẩn thận.”

“Vâng.” Quyền Yến Thác gạt đầu một cái, lại quét mắt về phía mẹ đang tức giận, nắm lấy chìa khoá xe rồi đi.

“Đưa nhò này!” Thấy cái vẻ mặt nhàn nhạt đó của anh, Phạm Bồi Nghi tức muốn chết, tức giận nói: “Mẹ, A Thác càng ngày càng không có cách nào có thể nói nổi!”

“Không cách nào nói nổi thì nó cũng là con trai của con.” Lúc này bà cụ mới ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén.

Mẹ chồng từ trước đến giờ khí thế đều cường đại, trong lòng Phạm Bồi Nghi luôn rụt rè. Lúc còn trẻ, bà cụ cũng giúp ông cụ cầm binh, đi theo đến chiến trường, trời sinh đã có loại bản lĩnh không giận mà uy.”

“Nó cũng không nghe con.” Phạm Bồi Nghi bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm, “Cái tính khí thói này, cùng với cha nó giống nhau như đúc.”

Tại bà cụ không nghiêng ngả, tự nhiên là nghe được bà nói gì. Trong nhà xảy ra chuyện như vậy, bà có oán mấy câu cũng khó tránh khỏi. Dù sao Sở Kiều đào hôn, bàn về tình và lý mà nói đều không đúng, nhưng dù sao bọn nhỏ vẫn còn trẻ, hành động theo cảm tính cũng là có thể.

Hướng chi, chính cháu trai bà có đức hạnh gì, trong lòng bà cụ hiểu rõ hơn bất kỳ ai!

“Bồi Nghi.” Bà cụ để đĩa xuống, an ủi bà: “Ban đầu Sở Kiều là con tự chọn, không muốn cho mẹ vợ vàng để Quyền từ đi xem mắt. Nếu bàn về đúng sai, chúng ta đều không thoát khỏi liên quan.”

“Mẹ, con.” Phạm Bồi Nghi cứng họng, không phản bác được.”

Những năm này chung đụng, đối với tính khí bướng bỉnh của con dâu, bà cụ rất rõ. Bà cũng không có nói nhiều lời, chỉ đứng dậy trở lại phòng ngủ.

Lan Di bung bánh bao hấp đi vào phòng bếp, Phạm Bồi Nghi cau mày, trái tim có cảm giác lo lắng mơ hồ. Nhìn ý tứ của bà cụ, rõ ràng là muốn giúp đỡ nhà họ Sở! Nhưng Sở Kiều đào hôn, tung tích đến nay chưa rõ, nàng dâu như vậy ai dám muốn đây?!

Một chiếc xe màu xanh ngọc chạy như bay, Trì Việt dùng xe xong, đi thang máy về đến nhà. Móc ra chìa khoá mở cửa, khi anh nhìn thấy người ngồi trên sofa, đầu ông ông một tiếng, thầm kêu không tốt.

Anh ta bị mẹ phát hiện.

Sau khi nhất thời trống rỗng, Trì Việt lập tức hồi thần, cười ngọt ngào nói: “Mẹ, vì sao lại tới đây?”

“Tên nhóc đáng chết này!” Quyền Chính Nghi đứng lên, một phen nắm lấy tai anh ta, quát: “Con chừng nào thì trở về? Tại sao không trở về nhà? Còn dám núp ở nhà anh con noi này, cho là mẹ già như vậy sẽ không tìm được con sao?!”

“Ôi, nhẹ tay một chút.” Trì Việt mở miệng trách móc, cầu xin tha thứ: “Mẹ, mẹ ruột của con, tai bị đau, đau nha!”

“Còn biết đau?” Quyền Chính Nghi buông lỏng tay một chút, đưa tay chọc vào đầu anh ta, giọng căm hận nói: “Trì Việt tốt lắm, bây giờ con thậm chí ngay cả nhà đều không trở về, con nghĩ thế nào, ở bên ngoài tránh cả đời, không quan tâm mẹ và cha con, hả?!”

“Không!” Trì Việt vội vàng giơ tay lên, liên tục bảo đảm: “Con tuyệt đối không có ý đó!”

Đưa tay đỡ mẹ, dẫn bà đến sofa ngồi xuống, Trì Việt cười lấy lòng nói: “Mẹ à, con nào có nghiêm trọng như mẹ nói vậy! Con đây là tránh Phùng Thiên Chân thôi, cô ấy ngày ngày dây dưa cùng con, cũng bức con đến điên rồi!”

“Nói vậy.” Quyền Chính Nghi đẩy tay anh ta ra, không vui nói: “Thiên Chân là mẹ bảo nó đi theo con, con bé đối với con tốt như vậy, làm sao lại có thể bức con đây? Việt Việt, không phải mẹ mắng con, con cái đứa bé này chính là đang ở trong phúc mà không biết! Thiên Chân là mẹ và cha con nhìn lớn lên, tính tình khéo léo, lại vừa nghe lời, quan trọng nhất.....”

Ngưng, ngưng, ngưng!” Trì Việt nhanh chóng cắt đứt, mỗi lần mẹ anh ta nhắc tới cái người Phùng Thiên Chân đó, luôn có thể thao thao bất tuyệt, “Tai con bị đau, mẹ bớt tranh cãi một ít được không?”

Nhìn thấy mẹ buông lỏng, Trì Việt lập tức đứng lên, lấy cớ chạy vào phòng ngủ. Anh đóng cửa, tìm hộp chiếu cùng chi phiếu. Sau khi anh trở về thì rương hành lý vẫn luôn không thu thập, vốn muốn mang đi, nhưng lúc này khẳng định là không được.

Đem đồ vật nhét vào trong túi, về mặt Trì Việt tự nhiên đi ra, bung trà đến trước mặt mẹ: “Mẹ, mẹ về nhà trước đi, con đi ra ngoài làm ít chuyện, buổi tối con trở về.”

Khi đang nói chuyện, anh ta đứng dậy đi ra hướng cửa chính, cũng chưa đi được vài bước, đột nhiên xuất hiện hộp vệ mặc tây trang.

“Có ý gì?”

Trong lòng Trì Việt máy động, quay đầu chất vấn.

“Hừ!” Quyền Chính Nghi ăn thua thiệt của anh ta, đầu chỉ một hai lần, sớm đã có phòng bị. Bà tự nhiên nâng ly trà lên, cười cười: “Hiện tại đi về nhà.”

“Mẹ!” Sắc mặt Trì Việt thay đổi, giọng nói nhu hoà xuống: “Con thật sự có chuyện, làm xong liền về nhà, con đảm bảo!”

“Làm trò.” Quyền Chính Nghi không ăn cái này, ánh mắt rét run: “Con bảo đảm bao nhiêu lần rồi? Có lần nào thực hiện?! Trì Việt, con nghe kỹ cho mẹ, lần này con nguyện ý kết hôn cũng được, không muốn kết hôn cũng được, chuyện này cũng không phải do con quyết! Bà ngoại con đã lên tiếng, con nếu còn dám hồ nháo, cẩn thận cắt đứt chân của con!”

“Làm sao bà ngoại biết?” Trì Việt nhú lông mày, quét mắt nhìn thân hình hộp vệ, âm thầm đánh giá nếu anh ta cùng họ giao thủ, tự tin có mấy phần chạy thoát.

Rốt cuộc Quyền Chính Nghi vẫn là mẹ của anh ta, liếc thấy ánh mắt anh ta có cái gì không đúng, lập tức đoán được ý đồ của anh ta. Bà hướng về phía hộp vệ nháy mắt, bốn người kia lập tức đi tới phía trước, thừa dịp Trì Việt không đề phòng, giữ chặt người, đặt lên trên sofa.

“Các người tìm chết? Dám đụng vào tôi?!” gương mặt tuấn tú của Trì Việt đen lại, lấy một địch bốn, hơn nữa còn là hộp vệ đã từng qua tập huấn chuyên nghiệp, khẳng định anh không thể động đây.

Mặt bốn người không chút thay đổi, không nói một lời, chỉ cẩn thận làm hết trách nhiệm.

“Là mẹ để bọn họ làm.” Quyền Chính Nghi lên tiếng, sắc mặt trầm xuống: “Thế nào, tiểu tử con muốn lật trời?”

Loại thời điểm này, tuyệt đối không thể cùng mẹ trở mặt. Trì Việt dẫn lại tính khí nặn ra một nụ cười, nói: “Mẹ đừng đùa, để cho bọn họ buông tay ra đi.”

“Về nhà thì sẽ buông con ra.” Lần này Quyền Chính Nghi cũng quyết tâm, tuyệt đối không thể dung túng anh ta nữa!

Nghe vậy, Trì Việt hoàn toàn biến sắc, anh ta quét mắt nhìn thời gian, đôi mắt hẹp dài đảo hoa khê nheo lại.

Bên bờ biển, Sở Kiều ngồi yên hồi lâu, cô đem áo lông quần kín người, nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Nâng đồng hồ lên nhìn một chút, khoảng thời gian Trì Việt cam kết đã trôi qua, đã qua rất lâu rồi, cô do dự một chút, lấy điện thoại di động ra mở máy, bỏ qua những tin nhắn và nhấn lại, chỉ lấy số Trì Việt gọi tới.

“Làm sao anh còn chưa trở lại?”

“Trở lại?” Quyền Chính Nghi cầm điện thoại di động, tức giận không nhẹ: “Cô là hồ ly tinh, tôi cho cô biết, ít quyền rũ con trai tôi đi! Nó sẽ phải lập tức kết hôn, còn dám dây dưa không ngừng, cẩn thận tôi lột da của cô ra!”

Tít tít——

Cuộc trò chuyện bị cắt đứt một cách thô bạo.

Sở Kiều giật mình, sau một hồi mới hiểu rõ, nắm ngón tay cầm điện thoại di động dùng sức nắm chặt. Gió lạnh mạnh mẽ thổi tới, hỗn độn trong đầu cô đã hoàn toàn tỉnh táo.

Sở Kiều, rốt cuộc người đang làm cái gì?!

Trong xe Mercedes màu đen, Trì Việt bị hộ vệ dè dặt hai vai, gãy dựa không thoát. Anh ta nghe thấy mẹ nói những lời đó, thì cả trái tim hoàn toàn tuyệt vọng, trong mắt về mặt đều lạnh xuống.

Quyền Chính Nghi tịch thu điện thoại di động của anh ta, nhìn thấy màn hình hiện hai chữ “Mỹ nhân”, lập tức giận dữ sợ.

Thì ra đứa bé chết tiết này không về nhà, là bị tiểu yêu tinh bên ngoài câu hồn! Sao con trai bà lại không có tiền đồ như vậy, có Thiên Chân còn chưa đủ, nhất định còn chơi đùa không dứt!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48-2: Giá phải trả cho việc chạy trốn (2)

Editor: Lovenoo1510

Xe hơi lái về biệt thự, hộ vệ dè dặt Trì Việt đi vào, đợi đến khi có chỉ thị mới rời đi.

Trì Việt đặt mông ngồi trên sofa, nghiêng người nửa nằm, hai chân dài gác ra ngoài ghế sofa, về mặt không nhìn ra vui buồn.

Thấy bộ dáng này của anh, Quyền Chính Nghi chỉ cảm thấy nhức đầu, thở dài, nói: “Việt Việt à, hôm qua nghi lễ đính hôn của anh con bị hỏng, cái cô Sở Kiều đó thế nhưng lại chạy trốn, thật là tức chết người!”

Trì Việt một tay khoác lên trán, môi mỏng không tự chủ được giật giật, nhưng không ra tiếng.

“Cái nhà họ Sở này cũng thật chẳng ra làm sao cả! Ngay cả một đứa con gái cũng không quản được, còn muốn gả vào nhà chúng ta làm vợ!” Nhắc tới lễ đính hôn ngày hôm qua, Quyền Chính Nghi cũng tức một bụng, giận giữ tích ở trong lòng.

Nhà họ Quyền ở thành phố Duật Phong, gia cảnh có mấy đời. Hôm nay truyền tới anh trai bà và bà, tại sao lại có thể gây ra chuyện đáng cười như vậy?

“Ôi, cậu con và mẹ tức giận cả một đêm không ngủ, con chờ chút nữa gọi điện cho A Thác, để cho nó buổi tối qua ăn cơm, thì nói mẹ làm thịt thỏ kho tàu cho nó.” Quyền Chính Nghi tự lo nói hăng say, con trai bất đắc dĩ căn bản không có phản ứng.

Bà bữu môi, nâng chân đá một cước, tức giận nói: “Lời nói của mẹ, con có nghe thấy hay không?”

“Mặc kệ!” Trì Việt ngồi thẳng dậy, gương mặt tuấn tú u ám “Sao mẹ không tự gọi?”

“Cái đứa nhỏ chết tiết này!” Quyền Chính Nghi giận dữ, gơ tay đánh lên người anh ta: “Có phải con muốn tức chết mẹ hay không hả!”

“Con không dám” Trì Việt ngăn tay mẹ lại, bên trong hai tròng mắt nhuộm đầy ảm đạm: “Mẹ, mẹ biết hôm nay mẹ đã làm cái gì không?”

Ánh mắt của anh ta lộ ra bi thương, trong lòng Quyền Chính Nghi cả kinh, không khỏi hỏi anh ta: “Cái gì?”

Hai tay ở bên người hung hăng nắm chặt, môi mỏng của Trì Việt mím chặt lại thành một đường thẳng, đưa tay nói: “Đưa điện thoại di động cho con.”

Quyền Chính Nghi lạnh lùng nhạo báng, nghĩ thầm vẫn là vì con tiểu hồ ly tinh đó. Đôi tay của bà ôm lấy vai, trực tiếp cự tuyệt: “Không đưa! Sáng mai Thiên Chân sẽ trở lại, chờ mẹ cho các con định ngày lành, sẽ đưa điện thoại lại cho con.”

“.....” Trì Việt thực cảm hận muốn kêu gào một trận! Nhưng rốt cuộc bà vẫn là mẹ của anh ta, anh ta cũng không thể cứng rắn, hàm hừ trở lại phòng ngủ, đóng cửa lại.

Quyền Chính Nghi thở dốc một hơi, cười cầm điện thoại lên, vội vàng báo tin mừng: “Thiên Chân à, Việt Việt bị bác bắt trở lại rồi, con ngày mai mau trở về, chúng ta đem hôn sự định sớm một chút.”

Cầm điện thoại hàn huyên thật lâu, Quyền Chính Nghi mới lưu luyến không rời tắt máy. Thiên Chân đứa nhỏ này, từ nhỏ đã hợp ý của bà, mặc dù không phải là ruột thịt, nhưng lại có duyên phận mẹ con, cho nên bà nhận định người con dâu này, tuyệt đối không người nào có thể thay thế được!

Trở lại phòng ngủ, Trì Việt phiền não dạo bước. Anh ta đi tới trước cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên thấy mấy hộ vệ vừa rồi kia vẫn còn, giữ ở cửa lớn làm hết phận sự của mình.

Ôi, mẹ của anh ta cũng thành tinh rồi, biết dùng cả cái này để đối phó với anh ta nữa.

Chán nản ngã xuống giường, Trì Việt cầm lấy điện thoại trên đầu giường, theo trong trí nhớ ấn hàng số, gọi qua cho Sở Kiều. Âm thanh đối phương nhắc nhở đã tắt máy, ánh mắt anh ta đen lại, tuyệt vọng để điện thoại xuống.

Xong rồi!

Trong nội tâm của Trì Việt hiểu rất rõ ràng, bỏ qua lần này, anh ta sẽ không còn cơ hội nữa!

Từ bờ biển trở lại phòng thuê, Sở Kiều đóng cửa lại, giày cũng không đổi, trực tiếp ngã xuống giường. Cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi chưa từng có. Dem giày đạp xuống, thân thể cô co rúc trong chăn, buồn bực muốn nhức đầu.

Ngủ một giấc, thế nhưng lại ngủ đến một ngày một đêm.

Đợi cô tỉnh lại lần nữa, là lúc tiếng gõ cửa rung trời.

Giọng nói Tô Lê xuyên thấu màng nhĩ, Sở Kiều bất đắc dĩ mở mắt, mơ màng xuống đất mang giày, đi ra mở cửa cho cô ấy.

“Ôi trời ơi!!!” Vào đến cửa nhìn thấy cô, Tô Lê xanh cả mặt, tròn to con ngươi kêu lên: “Cậu thật vẫn ở chỗ này!”

Sở Kiều vuốt mặt, hàm hồ đáp lời, xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Thấy bộ dáng này của cô, mặt Tô Lê tức giận đến trắng bệch, kéo cánh tay cô lại, chất vấn: “Sở Kiều, cậu ngủ thật thoải mái, biết bên ngoài có bao nhiêu người đang tìm cậu không? Cả thành phố Duật Phong đều đảo lộn rồi!”

“Mắc mớ gì tới mình?” Sở Kiều đẩy tay của cô ấy ra, đi thẳng vào phòng ngủ, ném ra một câu lạnh như băng.

Tô Lê thật sự giận dữ, cô ấy sai bước đuổi theo, gương mặt căng thẳng: “Lời này là gì? Tại sao cậu lại mặc kệ! Hai chúng ta biết nhau nhiều năm như vậy, bình thường cậu hành động quái dị, mình cũng nhịn! Nhưng lần này là cậu đính hôn, đại sự quan trọng nhất trong đời cậu, cậu nói đi là đi, một câu giao phó cũng không có, cậu nghĩ kết cục sẽ thế nào?”

Nghe được tiếng la của cô ấy, trái tim Sở Kiều khẽ nhúc nhích, cô xoay người nhìn chằm chằm vào mặt Tô Lê, híp mắt một cái: “Thì Nhan đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Lê chán nản gật đầu một cái, nói: “Tiền cũng bị đóng băng.”

Quả nhiên là như vậy!

Chung quy vẫn là cưỡng bức.

Trong nhà không có chuyện gì cả, Sở Kiều chui vào phòng bếp đun nước nóng, bung ra hai cốc, đặt ở trên khay trà.

Tô Lê miệng đắng lưỡi khô, cầm cái cốc uống vài ngụm. Cô mới vừa phát tiết một trận, trong lòng đè nén khó chịu đã tốt hơn nhiều rồi, lúc này vẻ mặt đã an tĩnh lại, không giống nóng nảy như vừa nãy.

“Minh thật sự hành động quái dị sao?” Sở Kiều trở về chỗ cô ngồi rồi mới nói, nhẹ nhàng hỏi cô ấy.

Mở trừng hai mắt, Tô Lê mím môi cười nhẹ, chế nhạo nói: “Dĩ nhiên là vậy! Bốn năm đại học chúng ta đều lấy sinh hoạt phí từ trong nhà, chỉ có cậu không cần một phân tiền của gia đình thôi. Người ta đều chỉnh trang nữ dung, còn cậu từ sớm tối muộn chỉ có ăn, bỗng nhiên một môi cũng phải có thịt. Tất cả mọi người vội vàng nói yêu đương, cậu mỗi ngày lại cõng giá vẽ đi khắp nơi vẽ tranh, nếu như không phải Quý học trưởng trước kia theo đuổi cậu... cậu còn không.....”

Ý thức được mình nói bậy, Tô Lê vội vàng cảm miệng, ảo não cắn môi.

Sở Kiều thì ngược lại nhũn mảy, giọng nói tự nhiên: “Theo như những gì cậu nói, là có chút kỳ quái sao! Làm khó cậu chịu được mình tàn phá lâu như vậy, còn chưa có chạy trốn.”

“Đó là!” Tô Lê hà hê vỗ ngực một cái, bảo đảm nói: “Chúng ta là sắt sừ, mình chắc chắn sẽ không bỏ rơi cậu.”

“Cảm ơn——” đưa tay ôm hông cô ấy, Sở Kiều dán mặt vào trước ngực cô ấy, ánh mắt dần dần u ám. Ít nhất, bên người cô còn có người không bỏ rơi cô, không phải sao?

“Kiều Kiều.” Cô cực ít ra vẻ yếu ớt như thế, Tô Lê lập tức cảnh giác, cau mày hỏi cô: “Đã xảy ra chuyện gì? Cậu nói cho mình biết, vì sao phải chạy trốn kết hôn?”

Sở Kiều gối đầu lên đùi cô ấy, đôi mắt đen nhánh mơ hồ thoáng chút u ám. Hồi lâu, cô mím môi, chậm rãi mở miệng: “Cha mình gạt mình, ông không phải vì muốn tốt cho mình, chỉ là muốn tốt cho nhà họ Sở.”

Giọng nói của cô rất thấp, lộ ra nòng đậm đau lòng. Tô Lê dần dần nắm chặt bả vai cô, cơ thể tức giận đến run lên. Cô đã nói, Sở Kiều sẽ không vô duyên vô cớ mất tích, trong lúc đó thì ra còn có chuyện này xảy ra!

Chuyện nhà họ Kiều, cô ấy cũng biết chút ít. Những năm này cũng đã thấy không ít, tuy nói tình huống mẹ ghẻ như thế cũng không coi là gặp nhiều, nhưng tình người ấm nóng lại đã thương người nhất.

Vì thế, Tô Lê vẫn luôn rất đau lòng Sở Kiều, trước kia lúc đi học, chủ nhật cô cũng không muốn về nhà, đều đến nhà Tô Lê ăn cơm. Tô Lê luôn yêu cầu mẹ cô ấy phải làm đầy một bàn món ăn, để cho cô ăn thật vui vẻ.

Bởi vì thấy Sở Kiều cười, là chuyện rất khó.

Hơn nữa sau khi cô và Quý Tư Phạm chia tay, một năm này cơ hồ đều không thấy cô cười.

“Kiều Kiều.” Tô Lê lôi cô đứng dậy, nhìn vào mắt cô, trầm giọng nói: “Đã như vậy, mình càng cảm thấy cậu nên gả cho Quyền gia đi! Để cho người cha và mẹ con kia nhìn kỹ một chút, cho bọn họ tức chết!”

Nghe vậy, Sở Kiều nhếch môi cười cười, ánh mắt chán nản: “Mình không muốn như vậy.”

“Cậu còn bán khoán Quý Tư Phạm?” Tô Lê cau mày, giọng nói bèn nhẹn.

Hồi lâu, chỉ thấy cô cúi đầu, không chịu nói lời nào, Tô Lê không khỏi âm thầm thở dài.

“Không phải nhớ nhung.” Sở Kiều rũ mắt xuống, nắm ngón tay mảnh khảnh từ từ nắm lấy: “Mình đã rất nỗ lực để quên đi, chỉ là thỉnh thoảng anh ta lại cứ nhảy ra, để cho mình ứng phó không kịp, nhưng mình chỉ cho phép một chút, không hơn.”

Chớp mũi ề ề không thể nhịn được, Tô Lê cắn môi ôm cô vào trong ngực, ở bên tai cô thì thầm: “Cậu cái đứa ngốc này.”

Sở Kiều cười cười, trái tim dâng lên một hồi đau đớn. Đứa ngốc, cô đúng là một đứa ngốc.

Cả sự kiện, rốt cuộc đều bởi vì Sở Kiều, cô không thể ăn núp cả đời. Rửa mặt chải đầu xong xuôi, cô và Tô Lê đi tới phòng làm việc, mới bước vào cửa chính, liền nhìn thấy một mảnh hỗn loạn trong phòng.

“Sao vậy?” Tô Lê khiếp sợ, đưa tay dựng ghế dậy.

Hứa Khả Nghi ngồi ở trên bàn làm việc, đôi tay gắt gao bảo vệ máy tính của Sở Kiều, ở trong đó có rất nhiều bản thiết kế, tuyệt đối không thể có sơ suất. Nhìn thấy họ, vành mắt cô ấy đỏ lên, nức nở nói: “Những thứ kia là khách hàng chạy tới đòi tiền, không có tiền nên họ khuôn đỏ, mình không ngăn được.”

Tô Lê tiến lên ôm lấy cô ấy, trong lòng biết cô đã cố gắng. Cô ấy là một cô gái thể đơn lực bạc, tại sao có thể ngăn trở được những những người không có ý tốt kia đây? Rõ ràng cô suy nghĩ phải bảo vệ máy vi tính, đã không dễ dàng rồi!

Quét mắt bốn phía, trong lòng Sở Kiều hung hăng xoắn lại, khom lưng đem từng tờ bản vẽ nhặt từ trên mặt đất lên.

Có một số chuyện, đã vượt xa quá tưởng tượng của cô!

Hứa Khả Nghi bị sợ không nhẹ, Tô Lê đỡ ghế sofa lên, ấn cô ấy ngồi vào bên trong, lại đi phòng nước rót một cốc trà, đưa cho cô ấy để thần kinh an ổn, “Khả Nhi, uống chút nước.”

Nhận lấy cốc trà, khoé môi Hứa Khả Nhi khẽ run. Cô ấy nhìn chằm chằm chậu hoa bị đập bể trên mặt đất, còn rèm cửa sổ khăn trải bàn bị xé rách ném trên đất, hốc mắt chua xót: “Những cái cây này, đều là do mình đến tận Nhất Bàn Bàn mua về. Vì tiết kiệm tiền đi đường, mình đều không cho giao hàng, cần rằng một đường tự chuyển! Còn những thứ như rèm cửa và khăn trải bàn, đều là mình và Lưu Tô tự tay khâu, nhìn rất đẹp.....”

Gìong nói về sau dần dần thấp xuống, cô ấy đặt cốc trà xuống, đôi tay che lấy mặt, bả vai co rút lay động. Mặc dù đè nén, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc như cũ.

“Tâm huyết của chúng ta, bị huỷ như vậy sao?” Hứa Khả Nhi cắn môi, khóc không thành tiếng.

Sở Kiều dựng ghế xoay lên, cầm một cái khăn trải bàn bẩn lau sạch ghế. Cô hơi cúi đầu, trên mặt không nhìn ra biểu tình gì, động tác trong tay một cái lại một cái, đặc biệt nghiêm túc.

“Thật ra thì cũng không có gì lớn.” Tô Lê miễn cưỡng nặn ra nụ cười, đưa tay khoác lên vai Hứa Khả Nhi, an ủi cô ấy: “Chúng ta có thể làm lại từ đầu mà! Chỉ cần chúng ta đoàn kết nhất trí, có khó khăn gì không chịu nổi chứ!”

Nghe vậy, mặt Hứa Khả Nhi biến sắc, cô ấy đứng lên, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Sở Kiều, tức giận nói: “Sở Kiều, trong nhà cậu có thể có tiền, muốn đào hôn liền đào hôn, cũng không nên liên lụy tới chúng mình! Cậu không quan tâm những thứ này, nhưng mình quan tâm! Mình tốt nghiệp đại học, liền đem toàn bộ tâm huyết dốc vào phòng làm việc này, thật vất vả mới thấy sắp hết khổ, nhưng cậu lại lật đổ, ân oán của bản thân cậu, tại sao lại liên lụy tới chúng mình?!”

“Hứa Khả Nhi!”

Tô Lê không ngăn được, sắc mặt trầm xuống.

“Mình nói sai sao?” Cảm xúc của Hứa Khả Nhi kích động, cũng không để ý tới ánh mắt của Tô Lê, một mực chất vấn: “Cậu trêu chọc nhà họ Quyền, đó là chuyện của cậu, nhưng lại liên lụy tới Thi Nhan bị xui xẻo theo. Công việc này thất bại, chúng mình bỏ ra bao nhiêu năm tâm huyết, ăn bao nhiêu khổ, chịu bao nhiêu xem thường, tại sao tới lúc thành công, lại thất bại thảm hại vậy chứ! Đều là bởi vì cậu, cậu có thể phui mông chạy lấy người, còn mình thì làm thế nào? Nhà mình vẫn còn chờ một tháng tiền lương của mình đây, em trai mình còn chờ tiền đóng học nữa!”

Lời của cô ấy mặc dù khí thế bức người, nhưng lại khiến cho Tô Lê đau lòng. Căn phòng làm việc này đã trải qua tất cả mọi chuyện, lúc này cũng trước mắt như rõ mồn một, những gian khổ và chua cay, ba người bọn họ đi tới hôm nay cũng không dễ dàng, người ngoài cũng không thể nhận thức được.

Sở Kiều yên tĩnh lắng nghe, không hề nói một câu, đôi mắt yên lặng đến đáng sợ.

“Khả Nhi.” Tô Lê kéo cô ấy lại, khuyên lơn: “Cậu đừng nghĩ như vậy, Kiều Kiều cũng có nỗi khổ tâm của riêng mình, phòng làm việc cũng là tâm huyết của cậu ấy. Ban đầu không có cậu ấy dẫn dắt, Thi Nhan cũng đã không thành lập rồi!”

“Tô Lê, mình không tham lam.” Hứa Khả Nhi chảy nước mắt, đau lòng nói: “Cha mẹ mình không hề có tiền, địa vị xã hội không xuất thân từ danh môn, mình chỉ muốn làm chút chuyện mình thích, sống thật tốt là được! Như vậy cũng quá đáng sao?”

Tô Lê yên lặng, không có cách nào phản bác.

Nhiều lời cũng vô ích, Hứa Khả Nhi lau nước mắt, lời kéo gì đó từ đồng hồ lộn ở trong túi mình ra, khóc rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48-3: Giá phải trả cho việc chạy trốn (3)

Editor: Lovenoo1510

Phòng làm việc thành lập lâu như vậy, gặp phải nhiều cửa ải khó khăn như thế, nhưng đây là lần đầu tiên, ba người bọn họ không đoàn kết, xảy ra tranh chấp. Nhưng cái này, có thể trách ai đây?

Đi tới bên cạnh Sở Kiều, Tô Lê nắm chắc bả vai của cô, bắt đắc dĩ nói: “Kiều Kiều, cậu đừng để trong lòng, Khả Nhi là quá tức giận thôi, đây cũng không phải là lỗi trong lòng của cô ấy.”

“Cô ấy không có nói sai.” Về mặt Sở Kiều thân nhiên, cũng không có tức giận: “Tô Lê, Khả Nhi nói đúng, đây tất cả đều là lỗi của mình! Là mình làm liên lụy các cậu, liên lụy Thi Nhan!”

“Kiều Kiều——” Trong lòng Tô Lê khó chịu, hít mũi một cái, nói: “Cậu đừng nói như vậy, mình hiểu rõ, cậu cũng không muốn. Thật ra thì cậu còn khổ hơn so với chúng mình, đều rất khó chịu.”

Mẹ cô qua đời khi cô chỉ mới hai tuổi, còn chưa hiểu đau khổ là cái gì. Bà ngoại qua đời là lần đầu tiên Sở Kiều rơi lệ. Vào giờ phút này, nhìn phòng làm việc một mảnh hỗn độn, cổ họng Sở Kiều ê ẩm, khoe mắt nóng lên rất khó chịu.

Đào hôn, là quyết định của cô, nhưng cô lại quên, cái quyết định này sắp sửa sẽ mang đến hậu quả như thế nào.

Mà kết quả, cô có phải hay không có thể thừa nhận.

Gần tối, một chiếc Hummer màu đen lái vào biệt thự, Quyền Yến Thác xuống xe nhìn mấy người hộ vệ kia, trong lòng lập tức sáng tỏ. Tiểu tử Trì Việt kia, gặp nạn!

“A Thác tới rồi.” Quyền Chính Nghi đứng ở cửa nghênh đón anh, nụ cười ôn hoà. Bà nhận lấy áo khoác anh cởi ra, tự tay treo vào móc, rồi kéo anh đi vào bên trong.

“Cô cô.” Quyền Yến Thác liếc nhìn bà, môi mông cong lên: “Cô đây cũng quá nhiệt tình rồi, con không có quen.”

Nghe vậy, Quyền Chính Nghi giơ tay lên dứ dứ nắm đấm về phía anh, trách cứ: “Tên tiểu tử thói nhà con, còn có lương tâm hay không! Khi bé cô ngày ngày ôm con, dẫn con đi chơi khắp nơi, cho con ăn cơm, dỗ dành con ngủ, mỗi lần cha con đánh con, đều là người nào cầu tình cho con, hả?”

“Được rồi.” Quyền Yến Thác nhức đầu, vội vàng dụ dỗ bà: “Coi như con chưa nói gì, cô cô là người hiểu con nhất.”

“Cũng không còn gì nữa.”

“Cô à, để cho con tới đây, không chỉ vì đến ăn cơm chứ?” Vốn có bản lãnh thâm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, từ trước đến nay Quyền Yến Thác đều rất nhạy cảm.

Kéo anh đến bên cạnh, Quyền Chính Nghi bịu môi, chỉ chỉ trên lầu, nói: “Trì Việt sau khi bị cô bắt trở lại, vẫn không ra khỏi phòng ngủ, đây là tức giận cùng cô mà! Thật là không có lương tâm, uống công yêu thương nó mà!”

“Cô bắt nó trở về?” Quyền Yến Thác khẽ mỉm cười, tò mò hỏi.

Khẽ thờ dài một cái, Quyền Chính Nghi mắt nhắm nói: “Đúng vậy, không bắt nó không chịu trở về, lại bị hồ ly tinh bên ngoài câu mất hồn.”

Vấn đề của Trì Việt, hơn phân nửa đều là phụ nữ có liên quan, Quyền Yến Thác không hề để ý, cười nhún nhún vai, ném cho cô một ánh mắt trấn an, đi lên lầu đến phòng ngủ của anh ta.

Đẩy cửa phòng ra, trong phòng không bật đèn. Quyền Yến Thác đề chót mở ra “Tạch” một cái, trong phòng lập tức sáng choang.

“Ai cho bật đèn!”

Trì Việt đưa lưng về phía cửa chính, không biết người đến là ai, sau đó quát lớn.

“Ồi chao, đây là đùa giỡn sao? Đóng cửa suy nghĩ, lại còn cơm nước không ăn?!”

Sau lưng truyền đến giọng nói nhạo báng, mặt Trì Việt liền biến sắc, rụt vai áp vào trên ghế sofa, cũng không quay đầu lại.

Thấy dáng vẻ của anh ta, Quyền Yến Thác nâng chân đá anh ta một cước, thật may động tác của Trì Việt nhạy bén, lách mình né tránh, lại không nhận được khế nguyên rủa: “Mẹ nó! Anh đùa thật!”

Quyền Yến Thác đưa tay giữ hai vai anh ta lại, chân dài dề lên, hai tay Trì Việt ngăn lại, xoay người nhẹ nhàng rơi xuống ghế sofa.

“Trong miệng còn dám ăn nói bần thiêu, cẩn thận anh sẽ đánh em!” Quyền Yến Thác nghiêng người ngồi ở bên cạnh anh ta, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, anh nhíu mày nhìn sắc mặt người bên cạnh một chút, môi mông cong lên: “Rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào, nhìn cái tiền đồ này của em?”

Trì Việt cúi đầu, ánh mắt khẽ động, anh ta xoay mặt, gối cằm lên tay vịn sofa, nhỏ giọng lầm bầm: “Đừng nghe mẹ em nói càn.”

“Vậy sao?” Quyền Yến Thác đưa tay xoay mặt anh ta, nhìn trên dưới đánh giá một lần: “Anh thấy không phải là nói bừa rồi.”

Đẩy tay anh ra, Trì Việt quay mặt đi, không dám nhìn ánh mắt của anh, chỉ để cằm lên tay vịn sofa, một câu cũng không nói.

Giây lát, người giúp việc gõ cửa đi vào, mời bọn họ xuống ăn cơm.

Phòng ăn lầu một, trang hoàng theo phong cách Châu Âu, đồ ăn cũng phối hợp đầy đủ, viên bát đĩa mạ vàng, phát sáng rực rỡ.

Thức ăn rất phong phú, đều là món hai anh em thích ăn. Quyền Chính Nghi kêu bọn họ ngồi xuống, quét mắt nhìn con trai ủ rũ cúi đầu, âm thầm thờ dài.

Đứa nhỏ này, trước kia thật là đã bị chiều hư. Bây giờ bà quyết tâm sửa trị nó một chút, quyết không thể mềm lòng.

“Dượng đâu ạ?” Quyền Yến Thác từ lúc vào cửa đã không nhìn thấy Trì Quân Lương, nên quan tâm hỏi thăm.

Đem thịt thỏ kho tàu đặt trước mặt cháu trai, Quyền Chính Nghi thân thiện gấp thức ăn cho anh: “Tối nay ông ấy có chuyện nên về trễ, chúng ta cứ kệ ông ấy, ăn nhiều một chút.”

Đều nói cô cô thương cháu trai, đó là thật lòng. Lời này quả thật không sai, Quyền Chính Đương vẫn rất yêu thương hai đứa con của anh trai, đối với Quyền Sơ Nhược cũng rất tốt, lúc Sơ Nhược kết hôn, áo cưới đều là cô cô cho sẵn.

Quyền Chính Đương không có con gái, chỉ có mỗi đứa con trai bảo bối này, mà lại không làm bà bớt lo. Nhiều năm như vậy, dùng không biết bao nhiêu tâm tư, thật vất vả mới nuôi đến tuổi kết hôn, nhưng tiểu tử thối này chết sống đều không muốn kết hôn, thật là làm cho bà lo sầu!

Tài nấu nướng của cô cô cũng không tốt lắm, duy chỉ có món thịt thỏ kho tàu, là Quyền Yến Thác rất thích. Khi còn bé, mỗi lần bà về nhà mẹ đẻ, đều phải làm món này cho cháu trai ăn, mấy đứa bé tranh giành, ăn uống rất vui vẻ.

Quyền Chính Nghi gấp một miếng chân thỏ bỏ vào bát của cháu trai, cười híp mắt nói: “Ăn nhiều một chút, nhìn cháu mấy ngày nay đều đã gầy đi rồi.”

Chuyện hai ngày trước, trong lòng bà không thoải mái, không nhìn được nói thầm: “A Thác, nhà họ Sở bên kia có tin tức gì không? Người nhà này cũng quá không ra thể thống gì, xảy ra chuyện lớn như vậy, mà cũng chưa từng nói câu tha đáng nào, thật buồn cười!”

Quyền Yến Thác cúi đầu ăn cơm, không hề đáp lời. Thái độ của anh như thường, không nhìn ra biến hoá gì.

Ngón tay cầm đũa nắm chặt, Trì Việt ngẩng đầu lên, buồn bực nói: “Con cũng muốn ăn chân thỏ.”

Quyền Chính Nghi lại gấp vào trong bát cho anh ta, chân mày nhíu chặt buông lỏng đôi chút, “Việt Việt, ngày mai dậy sớm, Thiên Chân ngồi thuyền bay sớm trở lại, con đi đón con bé nhé.”

“Không đi——”

Trì Việt cắn miếng thịt thỏ, thỏ hồn hên ăn sạch sẽ, một chút do dự cũng không có.

Lại thấy bộ dáng này của anh ta, Quyền Chính Nghi quá mức tức giận, cầm đũa lên đập vào mu bàn tay của anh ta, giọng nói sắc bén: “Không đi cũng phải đi!”

“Sẽ không!” Lòng Trì Việt chống đối, chút mặt mũi cũng không cho, “Người nào thích thì người đấy đi.”

“Con tên nhóc đáng chết này——”

“Cô cô!”

Quyền Yến Thác đứng lúc cắt đứt, cũng coi như giải vây cho Trì Việt: “Còn thịt thỏ nữa không? Con muốn mang về cho bà nội một ít.”

“Có.” Quyền Chính Nghi dời đi lực chú ý, nhếch môi cười: “Cô đã sớm bảo phòng bếp chuẩn bị xong, khi nào con trở về, thuận tiện đem tổ yến theo, lần trước mẹ có nói là ban đêm ngủ không ngon.”

“Được.” Anh gạt đầu một cái, khoé mắt liếc Trì Việt một cái, lại thấy anh ta cau mày nhìn một chỗ, tâm tình hoảng hốt.

Dùng xong cơm tối, Quyền Chính Đương sắp sửa đồ, cho người giúp việc đưa lên xe, cũng không giữ cháu trai ở lại lâu. Chuyện đính hôn kia huyền ảo như vậy, nghĩ đến mấy ngày nay anh cũng phiền lòng, làm bà vừa đau lòng vừa lo lắng, lại phải nhìn chăm chăm con trai mình, nên thật sự không đi được, cũng không giúp được anh cái gì.

“Lái xe trên đường cẩn thận.” Đưa anh đến cửa, Quyền Chính Nghi đã túm lấy con trai, đem áo khoác ném qua, trầm giọng nói: “Đi tiễn anh con về.”

Thật ra thì tiễn người là nguy trang, Quyền Yến Thác nhìn cô cô quăng ánh mắt tới, lập tức ý thức được ý đồ của bà.

Bình thường Trì Việt nói rất nhiều, hơn nữa khi cùng Quyền Yến Thác ở chung một chỗ, những lời nói thô tục còn không đủ. Chẳng qua tối nay anh ta, vẫn luôn rất an tĩnh.

Quyền Yến Thác mơ hồ cảm thấy, hình như có chút khác thường.

“Đừng có dùng cứng rắn với cô cô.” Quyền Yến Thác nhìn mặt của anh ta, nhưng mắt của anh ta nhìn xuống, cũng không nhìn thẳng vào anh.

Đôi tay Trì Việt đút trong túi, dưới chân đá cục đá, không vui nói: “Thật phiền phức!”

“Em cũng không phải là ngày đầu biết Phùng Thiên Chân, phải làm tới mức như vậy không? Miễn cưỡng qua đi.”

“Vậy anh đối với chị dâu tương lai, cũng tính qua loa sao?”

Quyền Yến Thác ngăn người, nhíu mày nhìn về phía anh ta, “Em muốn nói cái gì?”

Hai tay buông xuôi bên người gạt, Trì Việt nhếch môi, trầm giọng nói: “Anh, nếu như anh kết hôn, thì chị Yên Nhiên làm sao đây?”

Thì ra là vì Yên Nhiên, mấy người bọn họ cùng nhau lớn lên, Quyền Yến Thác cũng không đa nghi.

“Cô ấy sẽ hiểu.” Quyền Yến Thác vỗ vỗ vai của anh ta, không giải thích hơn.

Tri Việt không hiểu, Hạ Yên Nhiên hiểu cái gì? Anh ta càng không hiểu, đã có Hạ Yên Nhiên, vì sao còn phải là Sở Kiều?!

“Chuyện nhà họ Sở, anh.....Tính toán giải quyết như thế nào?” Do dự một chút, Tri Việt vẫn mở miệng hỏi anh, giọng nói lại rất cẩn thận, giống như nhàm chán đáp lời.

Quyền Yến Thác nắm chìa khoá xe, cặp mắt như Hắc Diệu Thạch loe loé, môi mỏng của anh cong lên, cười nói: “Nên làm gì thì làm cái đó thôi.”

Dứt lời, anh lên xe, chiếc xe màu đen rời đi rất nhanh.

Tri Việt đứng tại chỗ, trong mắt có chút u ám. Đáy mắt anh xẹt qua hơi thở nồng đậm quá mức nguy hiểm, cho dù cái gì anh ta cũng không nói, nhưng lại khiến người ta cảm thấy sát khí.

Sáng sớm hôm sau, Giang Tuyết Nhân mới thay xong quần áo, đã thấy người giúp việc đẩy cửa đi vào.

Bà ta đi xuống dưới lầu, nhìn thấy Giang Văn Hải đứng ở phòng khách, sắc mặt lo lắng đi tới đi lui. “Anh trai, tối đây sớm như vậy làm gì?”

“Em gái.” Giang Văn Hải đi nhanh tới, gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi: “Đã xảy ra chuyện.”

Cũng không phải là đã xảy ra chuyện rồi sao? Giang Tuyết Nhân còn tưởng rằng ông ta nói chuyện đính hôn, nên tức giận nói: “Tìm được người rồi sao?”

“Không phải chuyện này.”

“Hả?”

Giang Tuyết Nhân liếc thấy sắc mặt của ông ta không đúng, kéo ông ta tới một góc, hạ thấp giọng: “Sao vậy, anh đã gây ra hoạ gì?”

“Ôi——” Giang Văn Hải giơ tay lau mồ hôi, nói đúng sự thật: “Tối qua tất cả hàng hoá của chúng ta ở Tứ Hải vận chuyển hàng hoá bị Hải quan bắt, nói là có thuốc cấm muốn lục soát. Vừa vận Sở thị có một lượng lớn vải vóc ở trong này, nghe nói bị giam đến một tháng, lần này rất tệ!”

“Một tháng?” Giang Tuyết Nhân tròn to hai mắt, không dám tin, “Lâu như vậy, thì nhà xưởng của chúng ta phải ngừng sản xuất sao?”

“Nói rất đúng!” Giang Văn Hải sầm mუნ, “Nếu như không thể giao hàng đúng hạn, chúng ta sẽ phải bồi thường tiền đến chết mất!”

“Thật tốt, tại sao lại có thể vi phạm lệnh thuốc cấm chứ?” Giang Tuyết Nhân phát giác có cái gì không đúng.

Giang Văn Hải cũng buồn bực, rất khó hiểu: “Nhắc tới cũng kỳ quái, Tứ Hải vận chuyển hàng hoá và chúng ta hợp tác đã lâu, chưa bao giờ xảy ra loại chuyện như vậy, chuyện lần này có chút kỳ quặc!”

Tạm dừng, trước mắt ông ta sáng lên, nói: “Có phải là do nhà họ Quyền bên kia hay không.....”

Mặt Giang Tuyết Nhân trắng bạch, sắc mặt nhiễm đầy giận giữ, “Tai hoạ! Đều là do cô ta, làm liên lụy tới nhà chúng ta!”

“Nhà đầu đáng chết!” Nhắc tới Sở Kiều, Giang Văn Hải tức không chịu được, lần trước bởi vì cô, mà con trai bảo bối của ông ta thiếu chút nữa phải ngồi tù. Hôm nay cô lại dám sinh sự, còn liên lụy tới ông ta.

“Nhỏ giọng một chút——” Giang Tuyết Nhân nhìn lên trên lầu một chút, cau mày nói: “Mấy ngày nay Hoành Sanh ngủ không ngon, mới vừa uống thuốc nằm ngủ thôi.”

Giang Văn Hải vò đầu, giống như kiến bò lòng chảo nóng, “Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu như Hoành Sanh biết hậu cần có vấn đề, có phải nhất định sẽ tức giận anh hay không. Em gái, em mau nghĩ cách cho anh trai đi!”

Nghe vậy, sắc mặt Giang Tuyết Nhân cũng hết sức nặng nề, thật là sóng trước chưa dừng sóng sau đã đến. Nhà họ Quyền nhìn từ bề ngoài thì gió êm sóng lặng, không hề so đo lễ đính hôn sóng gió này, nhưng sau lưng lại bắt đầu bước từng bước ép sát.

Ai cũng biết, hiện tại ngành thời trang của Quyền thị đều do Thái tử gia phụ trách, anh âm thầm dờ thủ đoạn, rốt cuộc vẫn là cố ý làm khó dễ.

Giang Tuyết Nhân có loại dự cảm, chuyện lần này, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Lời tác giả:

Báo trước ngày mai: Sắp bị trói lên giường rồi

Wow, kha kha kha, chắc mọi người đều hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tróí vào phòng cưới

Editor: Thư

Chuyện càng náo càng lớn, cuộc sống gió này liên lụy quá nhiều người. Kể từ khi Sở Kiều về đến nhà, lại không ai đến tìm cô, ba của cô không nói gì mà bên nhà họ Quyền cũng không có động tĩnh.

Sở Kiều mơ hồ có cảm giác lo lắng, trong lòng bất ổn khó chịu.

Thị Nhan đã rối loạn hoàn toàn, nguồn tiền bạc bị chặn đứng, nghĩa là tất cả công việc đều đình trệ. Lúc trước kí hợp đồng với tập đoàn JK, đã đến kì hạn giao hàng, nhưng không có tiền trả cho xưởng, người ta giữ hàng lại không chịu giao, đến kỳ không thể hoàn thành, chỉ cần một số lớn tiền để bồi thường hợp đồng cũng đủ để bọn họ kham không nổi rồi.

Huống chi, không có tiền bạc, phía bên xưởng may quần áo cũng nắm mãi không buông. Dây chuyền sản xuất bên xưởng may đã ngừng hẳn, ngày ngày ông chủ đều dẫn người đến đòi nợ. Đúng là giầu đồ bìm leo, cũng không biết làm thế nào mà bọn họ biết nguồn tiền bạc của Thị Nhan bị chặn đứng, quần đóc chỉ sợ không lấy lại được tiền vốn, bắt lấy Thị Nhan mãi không tha, thậm chí ngay cả mấy trò đe dọa đều đem ra hết, mấy ngày trước còn dẫn người đến khuôn đồ, đập đồ, coi như là một cảnh cáo nho nhỏ.

Ít nhiều gì thì đầu lĩnh của mấy xưởng may mặc cũng là người lăn lộn trên thương trường đã lâu, bản lĩnh đùa bỡn hung ác để đòi nợ cũng rất lợi hại. Mấy cô nàng ở Thị Nhan đâu phải đối thủ của người ta, bị hù mấy lần thì đã kiệt sức mất rồi.

Sáng sớm, lại có người tới náo. Tô Lê hết lời ngon ngọt, cuối cùng cũng xin người ta cho thư thả mấy ngày, nhưng đối phương cũng đã nói đến lời ngoan độc, nếu như ba ngày sau không thấy tiền trả nợ, bọn họ tuyệt đối sẽ không khách khí!

Tươi cười đưa đám người kia đi, gương mặt Tô Lê cứng ngắc trở lại, đặt mông ngồi vào ghế, tức giận nói: "Con bà nó, có gì đặc biệt hơn người chứ! Không phải chỉ là tiền thôi sao, thật đúng là có thể ghen chết bà đây. Hừ!"

Sở Kiều bung một ly cà phê tối, đặt ở trước mặt cô, cái gì cũng không nói.

"Một phần tiền cũng có thể làm khó đáng anh hùng, huống chi là nhiều tiền như vậy?" Hứa Khả Nhi vén vén tóc, không nhanh không chậm nói.

Kể từ sau khi công ty xảy ra chuyện, sắc mặt cô cũng trở nên quái gở như vậy, Tô Lê biết cô tức giận, cũng nhắm mắt một mở một mắt, lúc nào cũng cố nhẫn nhịn, nhưng cũng không có nghĩa là cô cứ nhịn mãi như thế, "Khả Nhi, cô nói như vậy có ý nghĩa gì chứ?"

"Không có ý nghĩa sao?" Hứa Khả Nhi cười cười, nhướn mày nhìn về phía Sở Kiều, ánh mắt hàm chứa tức giận: "Tôi cảm thấy được thật sự có nghĩa đây!"

"Cô...."

"Tôi bán xe rồi!"

Sở Kiều đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời nói của hai người bọn họ, Tô Lê cả kinh, Hứa Khả Nhi yên lặng nhìn cô chằm chằm.

"Để có tiền trả cho hai nhà xưởng, trước tiên chúng ta phải làm cho xong hợp đồng với tập đoàn JK đã." Đầu óc Sở Kiều tỉnh táo, tuần tự lần lượt, nói: "Tiền còn lại, tôi sẽ lại nghĩ biện pháp, nguyên nhân chuyện này là do tôi gây lên, liên lụy hai người nhiều quá."

"Sao lại bán xe đi chứ?" Tô Lê đứng dậy bước tới, sắc mặt thương yêu, "Xe kia là lễ vật bà ngoại tặng cho cậu, làm sao cậu có thể bán? Hơn nữa nếu bán xe lúc này, đối phương khẳng định sẽ hung hăng ép giá a!"

"Không sao." Sở Kiều lắc đầu một cái, vẻ mặt nhìn như bình thường: "Bà ngoại sẽ không trách tôi đâu."

Tô Lê cắn môi cúi đầu, hốc mắt dần dần chua xót. Sở Kiều lớn lên cùng bà ngoại đó là chỗ dựa duy nhất của cô, trước khi qua đời bà ngoại để lại chiếc xe này cho cô, còn có một khoản tiền gửi ngân hàng. Sau lại tiền gửi ngân hàng dùng để thành lập công ty, chiếc xe này cô vẫn luôn xem như trân bảo.

Nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ, cô không bán xe, hơn nữa còn lấy giá thấp như vậy!

"Sở kiều, " Hứa Khả Nhi mở miệng, giọng nói hòa hoãn hơn rất nhiều so với lúc này: "Tôi cũng không phải là muốn nhắm vào cô! Thật ra thì mấy chuyện như kết hôn là chuyện riêng cô, chúng tôi không có quyền hỏi tới, nhưng là bây giờ chuyện riêng này lại trực tiếp ảnh hưởng đến công ty của chúng ta, tôi cũng hết cách rồi, cũng không phải muốn nổi giận với cô!"

"Dù cô có nổi giận với tôi thì cũng là đúng thôi." Sắc mặt Sở Kiều lạnh nhạt, cũng không có để ở trong lòng: "Khả Nhi, tình huống gia đình cô tôi đều biết,

không trách cô được."

Đang nói chuyện, cô móc một phong bì ra đẩy tới trước mặt Hứa Khả Nhi, trầm giọng nói: "Đây là tiền lương hai tháng, trước tiên cô cứ gửi về nhà bấy nhiêu, nếu như tháng sau tình hình công ty chuyển biến tốt hơn, tôi lại tăng lương cho cô. Tiền lương của cô không cao, là sơ sót của tôi, thực xin lỗi cô."

"Tôi....." Hứa Khả Nhi cắn môi, đẩy phong bì trở về, "Tôi không thể nhận."

Thật ra thì có lúc cô nổi nóng lên thì bỏ mặc không thèm để ý, phát tiết ra rồi, rốt cuộc vẫn không nỡ bỏ lại tâm huyết của mình mà đi.

Đề mu bàn tay cô lại, Sở Kiều mím môi cười khê, dịu dàng nói: "Đây là cô nên nhận, không nên từ chối."

"Không được! Tôi không thể nhận!"

Hứa Khả Nhi vẫn kiên trì như cũ, vào thời điểm này, bất luận như thế nào cô cũng ngượng ngùng khi nhận lấy số tiền kia.

Mất thấy hai người tranh chấp, Tô Lê ở giữa khuyên nhủ, nói: "Khả Nhi, cầm đi! Sắp đến cuối tháng, cô còn phải gửi tiền về nhà nữa mà, nếu như không có tiền, mẹ cô lại gọi điện thoại mắng cô."

Nghe được lời của cô, Hứa Khả Nhi nhú nhú mày, về mặt u ám. Nghĩ đến người trong nhà, cô cũng phát sầu, có cảm giác vô lực.

"Như vậy đi, " Hứa Khả Nhi mở phong bì ra, từ bên trong lấy ra một phần tiền để xuống, giải thích: "Tôi chỉ lấy một tháng tiền lương, tiền còn lại còn có thể duy trì chi tiêu của công ty, mặc dù không nhiều nhưng cũng là tâm ý của tôi, chúng ta phải cùng nhau vượt qua cửa ải khó này!"

Lời nói này khâm sâu đến tâm can mọi người, cuộc sống không sợ có khổ nạn, quan trọng là có thể đồng tâm hiệp lực, nhiều khó khăn hơn nữa cũng có thể chịu nổi!

Ba đôi tay vững vàng đặt tại một chỗ. Sở Kiều cảm thụ phần ấm áp này, khoe miệng lộ ra nụ cười vui mừng.

Nhưng trên đời này, luôn có quá nhiều chuyện ngoài dự đoán xảy ra, cũng có thể nói là họa vô đơn chí.

Thì Nhan để giữ được hợp đồng với JK, tăng thêm một khoản tiền, tin tức này lan truyền nhanh chóng, những xưởng chưa trả tiền đều rít đòi nợ, có chút không tinh táo, liền cho rằng họ có ý khất nợ.

Sáng sớm, Sở Kiều vừa đến công ty, liền có một vị mặc đồ cảnh sát đi vào, "Ai là người phụ trách của Thì Nhan?"

"Là tôi!" Ngay cả áo khoác, Sở Kiều cũng không kịp cởi, trực tiếp mở miệng.

Tô Lê cùng Hứa Khả Nhi hai mặt nhìn nhau.

"Cô tên là gì?"

"Sở Kiều"

"Không đúng!" Cảnh sát giật tái mặt, không nhận được nói: "Người đại diện pháp lý của nơi này không phải tên này"

Người đại diện pháp lý?

Sở Kiều ngó ra, từ từ suy nghĩ tới đây. Ban đầu, lúc chuẩn bị thành lập công ty, cô nháo lớn với người trong nhà, không có cách nào dùng tên mình đăng kí, liền dùng tên tuổi của Tô Lê.

"Tô Lê là ai?" Cảnh sát trực tiếp tìm người đại diện pháp lý nói chuyện, người khác không để ý.

"Là tôi." Tô Lê kinh ngạc, đáy lòng có dự cảm xấu.

Sau khi cảnh sát nhìn thấy cô, hai người liếc mắt nhìn nhau, như muốn mang người đi.

"Đợi chút ——" Sở Kiều kéo họ lại, gấp giọng nói: "Có chuyện gì xảy ra?"

"Có người báo án, nói Thì Nhan lường gạt!"

"Lừa gạt?"

Ba người họ trầm miệng một lời, trên mặt đều là vẻ không dám tin. Con bà nó, người nào lại thất đức đến như vậy!

Cảnh sát không chịu tiết lộ thêm, chỉ nói cần người đại diện pháp lý cùng hợp tác điều tra, muốn biết chi tiết thì có thể đến đồn cảnh sát mà hỏi.

"Không có việc gì." Tô Lê cười an ủi họ, "Chúng ta không lường gạt, không có chuyện gì."

Mắt thấy cô bị dẫn đi, Sở Kiều và Hứa Khả Nhi cũng ngồi không yên, hai người cùng nhau đi theo, cũng tới đến đồn cảnh sát.

Phòng thẩm vấn không cho những người không có nhiệm vụ đến gần. Sở Kiều ngồi ở trên ghế dài, nở nụ cười lạnh lẽo.

Hứa Khả Nhi là một đứa trẻ ngoan ngoãn, chưa bao giờ đến đồn cảnh sát, lúc này đứng ở chỗ này, nhìn những vị mặc đồng phục cảnh sát qua qua lại lại, cả người không ngừng khấn nguyện. Cô đi qua đi lại, sốt ruột đến mức loạn cả lên.

"Làm thế nào đây?" Cô đã hỏi câu này đến lần thứ năm, Sở Kiều vẫn cúi đầu, không trả lời y như cũ.

Sau mười giờ chờ đợi, tận mười giờ khuya, Tô Lê mới đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

"Tô Lê!"

Nhìn thấy cô ra ngoài, Hứa Khả Nhi suýt chút nữa khóc lên, hốc mắt đỏ ửng: "Lâu như vậy à?"

Tô Lê bĩu môi, nghĩ thầm không có ai bảo lãnh, nhưng không thể không tốn chút thời gian? Vậy cũng còn nhanh, cô còn tưởng là phải ngồi người ở đây cả đêm chứ.

Mắt Sở Kiều lướt từ đầu đến chân Tô Lê một lượt, thấy cô không có bất kỳ điều gì khác thường, cuối cùng mới thờ phào nhẹ nhõm.

"Vừa rồi mẹ cô đã điện thoại đến, " Hứa Khả Nhi lấy điện thoại di động của cô ra, thờ dài nói: "Tôi lừa bà nói cô đi cùng Sở Kiều, nghe giọng điệu của bà có hơi mất hứng."

"Cảm ơn." Tô Lê cầm điện thoại trở về, nhìn đồng hồ lại đem điện thoại di động bỏ vào túi.

Thời gian đã rất trễ, đi ra khỏi cửa chính của đồn cảnh sát, tối nay ba người họ ở nhà. Xảy ra chuyện như vậy, đáy lòng họ đều vô cùng buồn bực, có nhiều người thì càng có thể trò chuyện an ủi nhau.

Thuê xe trở lại nhà thuê, Sở Kiều nhiệt tình săn sóc họ. Lần đầu tiên Tô Lê đến nơi này, cô ngồi ở trên sofa, áo khoác trên người vẫn chưa cởi ra, nhiệt độ trong phòng hiển nhiên là hơi thấp.

Khu vực chung quang cũng không coi là tốt lắm, lòng Tô Lê khẽ xót xa. Nhớ tới lần trước chuyện không vui khi thuê phòng lần trước, cô thờ dài thật sâu.

Đây chính là một xã hội hiện thực, ai mà không có tiền thì nửa bước cũng khó đi.

"Uống nước nóng." Sở Kiều bận rộn trong bếp thật lâu, bụng hai ly nước nóng ra đặt trước mặt họ

Tô Lê bụng lên thổi thổi, uống liền vài hớp, cũng không câu nệ, "Nhà cậu có cơm không? Thật đói!"

"Có, " Sở Kiều gạt đầu một cái, hôm qua cô mới đi siêu thị, mua về không ít thức ăn. Cô đứng lên định đi vào trong bếp, lại bị Hứa Khả Nhi níu lại: "Được rồi, hay là để tôi đi đi."

Cô mím môi cười cười, bên vào phòng bếp, thầm nói: "Để cho cô nấu ăn, không biết tối nay có thể ăn được không nữa."

Quả thật lời này nói không sai, Sở Kiều gãi gãi đầu, quả thật cô không thể nấu cơm.

Chỉ trong chốc lát, trong nhà bếp đã có tiếng nấu nướng vang lên, ngay sau đó có mùi thơm thức ăn bay lên. Tô Lê nằm dài cả người trên sofa, thờ dốc một hơi, nói: "Ai da, tối nay cũng được ăn một bữa cơm no thật lâu rồi!"

Sở Kiều nhắc chân đá qua, đầu đến mức Tô Lê gào khóc hô hoán lên: "Cậu con nhỏ chết tiệt kia còn có lương tâm hay không hả!"

"Không có!" Mí mắt Sở Kiều không chớp lấy một cái.

Tay chân Hứa Khả Nhi lạnh lẽo, sau nửa giờ đã làm xong ba món mặn một món canh. Tô Lê ăn lấy ăn để như muốn quét sạch bàn cơm, Sở Kiều gấp thịt trong đĩa để vào bát cô, chính cô lại chưa ăn miếng nào.

Ăn uống no đủ, Hứa Khả Nhi lại đi thu dọn bát đĩa cho tốt. Nước ấm trong nhà không nhiều lắm, Sở Kiều không dám để hai người tắm, chỉ bảo họ rửa mặt đánh răng, sau đó thì ngủ một giấc.

Giường không lớn, ba người ngủ không đủ. Tô Lê cùng Hứa Khả Nhi là khách, Sở Kiều nhường giường cho hai người, mình thì ngủ ngay trên sofa.

Tìm ra một cái chăn dày, Sở Kiều rúc vào sofa, nụ cười trên gương mặt từ từ thu lại.

Đồng hồ treo kêu tích tắc, cô không buồn ngủ, cũng không biết đã qua bao lâu, cửa phòng ngủ nhẹ nhàng vang lên, Tô Lê khoác áo chen vào nằm trên sofa, dán sát vào người cô.

"Khả Nhi ngủ rồi sao?"

Tô Lê gật đầu một cái, cười nói: "Hôm nay thật sự dọa cô ấy sợ rồi, lúc này còn nói mới!"

Trong lòng Sở Kiều cũng hiểu rất rõ, thật ra thì ba người họ đều gượng cười, mỗi người đều có suy nghĩ.

"Cảnh sát nói thế nào?" Rốt cuộc Sở Kiều cũng mở miệng, giọng nói trầm trầm.

Tô Lê nín thở, nói đúng sự thật: "Hợp đồng lúc trước chúng ta kí với xưởng may mặc vẫn còn, nhưng bây giờ những công ty kia đơn phương hủy bỏ hợp đồng, lại đẩy Thi Nhan chúng ta ra trước, nếu như chúng ta không trả đủ tiền, thì sẽ thành chúng ta làm giả hợp đồng!"

Đây là chuyện đã sớm có trong dự liệu, chỉ là Sở Kiều không ngờ chuyện lại đến nhanh như vậy. Mọi sự cứ lần lượt đến, đúng là không cho cô cơ hội thở dốc mà!

Quyền Yên Thác, con mẹ nó đồ ngoan độc!

Người bên cạnh cúi đầu không lên tiếng. Tô Lê đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô, an ủi cô: "Không có việc gì, bắt đắc đi lắm thì tôi lại tìm ba tôi, nhờ ông giải quyết giúp."

"Tô Lê ——"

Sở Kiều nhẹ nhàng gọi cô, giọng nói lộ ra nụ cười: "Chuyện này, không thể lại liên lụy cậu nữa."

"Stop! Cái gì là làm phiền, cái gì là liên lụy, tôi thích!"

"Nhưng tôi không vui!"

Sở Kiều ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh đối mắt với Tô Lê, "Cậu đã giúp tôi quá nhiều."

Tình tình của cô buống bình, Tô Lê rõ ràng nhất. Bốn năm đại học, các bạn học đều nói cô thanh cao, đối với người nào cũng hờ hững, nhưng Tô Lê hiểu, cô không phải thanh cao, chỉ là sợ liên can quá nhiều.

Đây là một loại phương thức tự vệ của cô, nhìn từ bề ngoài cô rất lạnh, thật ra thì chỉ cần người khác đối xử với cô tốt một chút, cô có thể ghi khắc cả đời.

"Vậy cậu muốn làm thế nào?" Tô Lê rúc vào trong chăn, càng dính sát vào người cô.

Sở Kiều giờ tay lên dèm chăn cho cô, không nói gì. Nhưng nếu thật sự muốn đi cầu xin, thì cũng là cô phải đi.

Sau khi trời sáng, Sở Kiều rời giường sớm nhất. Tô Lê và Hứa Khả Nhi còn đang ngủ, cô rón rén rửa mặt, mặc áo khoác, vội vàng đi ra ngoài mua chút đồ.

Phía ngoài gió lạnh thổi ngược, nhiệt độ của ngày mới rất thấp. Sở Kiều kéo cao cổ áo, cúi đầu đi ra ngoài tiểu khu.

Mặc dù khu vực xung quanh đây hơi phức tạp một chút nhưng cư dân đông đảo, mua đồ cũng rất dễ dàng. Bên ngoài tiểu khu thì có vài cửa hàng mở cửa sớm, hàng hóa cũng đa dạng.

Hôm nay Hứa Khả Nhi cũng ở đây, Sở Kiều mua nhiều loại hơn một chút, không hiểu rõ khẩu vị của cô lắm.

Mua đồ xong, cô xách túi đi trở về, hít sâu một hơi, cảm nhận không khí mát mẻ khó có được.

Sau lưng một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy tới, người đàn ông trong xe nhanh chóng giảm tốc độ. Quý Tư Phạm lái xe đến ngoài cửa, vừa đứng lúc nhìn thấy cô trở về, lại sợ làm cô sợ, chỉ theo thật sát phía sau.

Đi xuống lầu dưới, hình như Sở Kiều cảm nhận được có điểm bất thường. Cô quay đầu nhìn phía sau, nhìn thấy người từ trong xe đi xuống, nụ cười trên mặt thoáng chốc chìm xuống.

Sắc mặt Quý Tư Phạm có hơi tiêu tụy, anh mặc áo khoác ngoài màu xám bạc, đứng ở trước mặt cô: "Anh trở về, sáng nay vừa trở về."

Lời này nghe vào tai rất buồn cười, Sở Kiều ngẩng đầu lên, một đôi mắt to ngập nước nhìn chăm chăm vào anh, nhưng cũng không nói chuyện. Chỉ là không chớp mắt nhìn anh chăm chăm.

Ánh mắt của cô lấp lệt, Quý Tư Phạm thở dài, trầm giọng nói: "Chuyện của em anh biết rồi."

Khi đang nói chuyện, anh móc ra một tờ chi phiếu đưa cho cô, "Số tiền kia có thể giải quyết khó khăn trước mắt."

Ngón tay nắm túi thật chặt, Sở Kiều nhìn chăm chăm vào mặt anh, giờ tay lên, giận quá hóa cười: "Tôi không muốn lãng phí vật trong tay."

Nghe vậy, mắt Quý Tư Phạm tối lại, cứng ngắc thu cánh tay lại: "Sở Kiều, em không nghĩ ra được biện pháp nào khác đâu."

Đây là coi cô như đã chết rồi sao?!

"Vậy sao?" Sở Kiều cười khẽ một tiếng, hỏi hần: "Tiền của anh cần phải trả sao?"

"Cần." Đối với tính khí âm ương của cô, Quý Tư Phạm rất rõ ràng.

Nụ cười nơi đáy mắt khắc sâu mấy phần, Sở Kiều lắc đầu một cái, ánh mắt khinh miệt nói: "Quý tổng, dùng tiền của anh còn cần trả lại, vậy không bằng tôi tìm người nào cho tôi tiền không cần trả lại. Anh thấy sao hả?"

Về mặt Quý Tư Phạm cứng ngắt, đôi mắt nội liễm yên tĩnh lại.

Bên ngoài rất lạnh, Sở Kiều xoay người đi vào nhà thuê, cũng không quay lại xem anh một lần.

Về đến nhà, Tô Lê cùng Hứa Khả Nhi đã rời giường, hai người ngồi ở trên sô pha xem ti vi.

"Ăn điểm tâm" Sở Kiều để đồ xuống, mỉm cười gọi các cô.

Nhưng kia hai người cũng không nhúc nhích, Sở Kiều cau mày đi tới, "Nhìn cái gì chứ? Ăn cơm."

Tô Lê quay đầu lại trước, nhìn chằm chằm Sở Kiều, mở miệng: "Công ty nhà cậu cũng đã xảy ra chuyện."

Tiếng ti vi mở thật lớn, Sở thị có lô hàng bị bắt vì trốn thuế, cần giữ lại một tháng chờ điều tra. Tập đoàn thiếu hụt nguyên vật liệu, một đêm lâm vào khốn cảnh.

Sở Kiều đứng tại chỗ, hồi lâu cũng không có nhúc nhích.

.....

Trời còn chưa sáng, Trì Việt đã bò từ giường dậy. Anh mở cửa sổ ra, không nhìn thấy hộ vệ canh giữ ở cửa, trong lòng vui mừng.

Anh mặc áo khoác, nhảy lên ban công, cả người trượt ống thoát nước xuống. Loại kỹ xảo này anh thường hay làm, trước kia nửa đêm lên ra ngoài cũng dùng cách này, trăm lần đều thành.

Hai chân chạm đất, Trì Việt hưng phấn cười cười. Anh cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, trong miệng còn khe khẽ cười nhỏ.

"Trì Thiếu"

"Ồi mẹ nó!"

Trước mặt đột nhiên nhiều thêm hai người, Trì Việt giật mình, tức giận mắng: "Các người muốn hù chết tôi à!"

Mặt hộ vệ áo đen không chút thay đổi, cái gì cũng không có nói.

Lướt mắt nhìn cửa, Trì Việt âm thầm kêu rên, tức giận nói: "Con bà nó, cẩn thận tôi lột da các người!"

"Con muốn lột da người nào hả?" Quyền Chính Nghi đứng trước cửa chính, đã sớm đoán được chiêu này của anh.

Trì Việt xoay người, hạ thấp tư thái: "Mẹ, con có việc phải đi ra ngoài một chuyến."

"Đi ra ngoài làm cái gì?" Quyền Chính Nghi rất phối hợp cười cười, hỏi anh: "Tôi tìm con bé hồ ly tinh kia của con sao?"

"Mẹ!" Trì Việt không thích nghe, giải thích: "Người ta không phải hồ ly tinh!"

Sắc mặt Quyền Chính Nghi trầm xuống, đáy lòng bốc hỏa: "Thế nào, đến bây giờ còn bảo vệ nó nữa sao?"

Trì Việt giải thích không rõ, mặt đen lại đi trở về, gương mặt tuấn tú âm trầm đáng sợ. Anh trở tay quăng chìa khóa lên bàn, cả người ngồi vào trên sô pha, gò má lạnh lùng.

Lát sau, Quyền Chính Nghi ngồi vào bên cạnh anh, ngọt giọng khuyên bảo: "Việt Việt, tài xế đi đón Thiên, con đi đổi bộ quần áo, sau đó chúng ta cùng nhau ăn sáng."

Trì Việt không động, nét mặt cũng không có chút biểu cảm.

"Có nghe thấy không?" Quyền Chính Nghi đưa tay đẩy đẩy anh.

"Mẹ, " Trì Việt lạnh lùng nghiêm mặt mở miệng, giọng điệu sắc bén: "Mẹ đừng uống phí hơi sức, con sẽ không kết hôn với cô ta! Mẹ cũng không thể trối con lên giường chứ?!"

"Con, đứa nhỏ chết tiết này——" Quyền Chính Nghi tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, đưa tay sẽ phải đánh anh.

Trì Việt lắc mình né tránh, mặt lạnh đi lên lâu.

"Chuyện thế nào?" Trì Quân Lương nhìn thấy vợ và con trai lại xung đột, mày kiếm nhíu chặt.

"Nhìn xem cậu con trai “ngoan” của anh!" Quyền Chính Nghi tức giận không nhẹ, tái mặt ngồi xuống: “Nó là muốn tức chết em!”

"Chính Nghi, " Trì Quân Lương đến ngồi cạnh vợ mình, thái độ ôn hòa: "Việt Việt trưởng thành rồi, em phải tôn trọng ý kiến của nó chứ."

"Ý kiến của nó?" Quyền Chính Nghi giận, nhìn chằm chằm chồng mình, chất vấn:

"Anh nhìn đi, không thấy nó đem một người phụ nữ không đứng đắn về đây kia kia?"

Đôi mắt vợ con chất vấn, sắc mặt Trì Quân Lương cứng đờ, vì bị từ chối mà mắc cỡ cúi đầu.

Thấy bộ dáng này của chồng, hỏa khí trong lòng Quyền Chính Nghi càng lớn hơn, ông chồng yếu đuối, con trai lại không nghe lời. Mấy năm trước, anh cả tham chính thì cô giúp đỡ xử lý việc trong Quyền thị, sau lại thanh nhàn xuống, lại xử lý chuyện trong nhà. Những năm này không biết đã tốn bao nhiêu tâm sức, nhưng trong nhà không ai hiểu thấu, luôn chê bai bà quản quá rộng!

Sáng sớm, Sở Nhạc Viện làm bữa sáng trong bếp xong, mang lên bàn ăn, kiên nhẫn chờ.

Thời gian trôi qua thật lâu, cô ta đưa đồng hồ lên nhìn đi nhìn lại, sắc mặt dần dần lạnh xuống.

Cửa chính nhẹ vang lên, tiếng bước chân của người đàn ông vang lên. Quý Tư Phạm đổi dép đi tới, nhìn thấy người ngồi bên bàn, cũng không quá ngoài ý muốn: "Dậy sớm như vậy à?"

"Ừ." Sở Nhạc Viện đứng dậy nghênh đón, nhận lấy áo khoác của anh, giọng nói như thường: "Em làm bữa ăn sáng."

"Vậy thì thật là tốt." Quý Tư Phạm xoa người ngồi xuống, khoe miệng nở nụ cười: "Bụng của anh đói rồi."

“Tất cả nguội hết rồi, em đi đun nóng." Sở Nhạc Viện bưng đĩa, đi tới phòng bếp.

Đáy mắt Quý Tư Phạm xẹt qua một tia khác thường, chỉ là nhanh chóng biến mất ngay. Mùi vị của bữa ăn sáng không tệ, anh ăn sạch sẽ toàn bộ, đưa tay kéo người tới, để cho cô ta ngồi ở trong lòng mình, "Cực khổ cho em."

Đôi tay của Sở Nhạc Viện vòng lên cổ anh, gò má đẹp để cười nhẹ nhàng. Cô ta cúi mặt, hỏi anh: "Nhớ em không?"

Cánh tay của người đàn ông rơi vào ngang hông cô ta, khẽ vuốt từng cái. Quý Tư

Phạm khẽ mỉm cười, môi mòng đến gần bên tai cô ta, nói: "Nhớ."

"Tư Phạm, " Sở Nhạc Viện than thở, thử dò xét nói: "Nhà em đã xảy ra chuyện."

Quý Tư Phạm gật đầu một cái, gương mặt tuấn tú không nhìn ra bất cứ điều gì khác thường, chỉ hỏi cô ta, "Cần anh giúp một tay không?"

Sở Nhạc Viện không có trả lời ngay, con người nhuộm đầy ý nụ cười lóe sáng,

"Nếu như mà em cần, anh chịu giúp sao?"

"Dĩ nhiên!" Người đàn ông trả lời khẳng định.

Trong nháy mắt, ý cười trên khóe môi Sở Nhạc Viện thu lại. Cô ta bình tĩnh nhìn đồng hồ treo tường, khóe mắt thoáng qua khí lạnh thật sâu.

Bay chuyến bay sáng sớm về nhà, thế nhưng anh lại về nhà trễ hơn cả giờ đồng hồ. Quý Tư Phạm, anh coi tôi là người ngu sao?!

Không lâu sau khi tin tức của công ty vận chuyển Tứ Hải báo ra, Giang Văn Hải liền chạy tới Sở gia chờ tin tức. Chuyến hàng biển này qua tay ông ta lần này lại xuất hiện một cái bẫy lớn như vậy, ông ra cũng khó chối tội này.

"Giang Văn Hải!"

Sở Hoành Sanh tức giận, vẻ mặt lo lắng: "Nguyên vật liệu nhiều như vậy, vì sao chỉ cho một công ty hàng hải vận chuyển như vậy, chẳng lẽ không biết chia nhỏ ra mới là tối ưu nhất sao? Nếu như ngoài ý muốn, còn có thể có cơ hội vấn hỏi, hiện tại tốt rồi, ông tính dọn dẹp vụ này thế nào hả?!"

Hợp tác lâu dài với Tứ Hải, ông ta chiếm được không ít chỗ tốt bên trong, vốn cũng không có gì không may, nhưng ai có thể nghĩ đến đang êm đẹp lại xuất hiện một chuyện quỷ dị như vậy đây?

"Em rê!" Ông ta cười cười, giải thích: "Chuyện này thật sự không thể đổ thừa anh, ba năm nay chúng ta đều chọn Tứ Hải, vẫn luôn rất an toàn, chưa từng

có nửa điểm không may, ai có thể nghĩ tới đột nhiên lại có đột kiểm tra gì đó chứ!"

"Ông còn dám cường từ đoạt lý ——" Sở Hoành Sanh lửa giận ngập trời, tiện tay nhặt lên ly trà trước mặt đập bể.

Giang Tuyết Nhân vội vàng kéo anh cả mình đến bên cạnh, hung hăng nháy mắt với ông ta.

"Hoành Sanh, " Giang Tuyết Nhân kéo cánh tay của ông ta, giúp đỡ nói tốt: "Anh cũng đừng tức giận như vậy nữa, anh cả cũng biết sai lầm rồi."

"Hừ!" Sở Hoành Sanh tức giận, sắc mặt rất khó nhìn: "Ông ta gây họa lớn thế này, biết sai rồi thì có thể làm gì?!"

Giang Văn Hải không phục, nhỏ giọng lầm bầm: "Tại sao là tôi chọc loạn, rõ ràng là con gái cậu phá, đắc tội Quyền gia....."

"Anh!" Giang Tuyết nhân giận tái mặt, hạ thấp giọng hét lên với ông ta.

Giang Văn Hải bĩu môi, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Lát sau, Sở Hoành Sanh thật giống như nghĩ đến cái gì, hỏi con gái nhỏ, "Có tin tức của nó rồi sao?"

Bên này trên sân pha, sắc mặt của Sở Nhạc Viện càng thay đổi, đương nhiên cô ta hiểu ba đang hỏi đến người nào. Cô ta lắc đầu một cái, chậm rãi mở miệng: "Không có. Người con phải đi tìm vẫn luôn không tìm thấy."

"Đồ khốn kiếp ——"

Sở Hoành Sanh giận dữ, sắc mặt tức giận đến trắng bệch, "Gặp phải họa lớn như vậy, còn dám không trở về nhà, thật là tức chết ta rồi!"

Sở Nhạc Viện nhún nhún vai, hỏi hột nói: "Chị ta đào hôn đắc tội Quyền gia, rõ ràng là người ta đem đầu mâu nhắm ngay vào chúng ta! Ba, chúng ta gánh tội thay chị ta cũng quá oan uổng rồi!"

"Câm mồm!" Sở Hoành Sanh khó có dịp nào phát giận với cô ta, Sở Nhạc Viện sợ hết hồn, hồi lâu vẫn không kịp phản ứng.

"Con đó, " Giang Tuyết Nhân chỉ trỏ cô ta, tức giận nói: "Cái đứa bé này nói thêm vào chỉ càng loạn, ba con mới vừa uống thuốc!"

Tạm ngừng, bà ta liếc mắt nhìn Giang Văn Hải, chán nản nói: "Anh cả, dù sao anh và bên Tư Hải cũng có chút giao tình, nhanh chóng đi tìm người ta "hỏi thăm" xem có cơ hội chuyển biến gì không?"

Cơ hội chuyển biến?

Giang Văn Hải ừ ừ cúi đầu, đã sớm không còn kế sách: "Em gái, nếu anh cả mà còn biện pháp, thì sáng sớm nay có thể bị chồng em mắng đến mức máu chó ngập đầu sao?"

Nghe được lời ông ta nói, về mặt Giang Tuyết Nhân âm thầm xuống, bà ta xoa xoa cái trán, cảm thấy nhức đầu lắm, "Thôi, vậy anh đi về trước, mấy ngày nay đừng qua đây, tránh cho Hoành Sanh tức giận thêm."

Mất thấy bà ta đi lên lầu, Sở Nhạc Viện đứng dậy đưa Giang Văn Hải ra ngoài cửa lớn.

"Cháu gái cưng, " đứng ở ngoài cửa lớn, Giang Văn Hải không nhịn được hỏi cô ta: "Con có thể tìm Tư Phạm hỏi chút biện pháp không?"

Đôi môi đỏ mọng của Sở Nhạc Viện nhấp nhẹ, ánh mắt có chút mất mát trong chốc lát: "Cậu, Tư Phạm và con vẫn luôn chuyện ai nấy làm, chúng con đã nói sẽ không dính lấy chung một chỗ! Mặc dù Sở thị có hợp tác với Quý thị, nhưng đây là vụ án độc lập."

"Cậu hiểu." Giang Văn Hải cũng là không có cách nào, khi người ta tuyệt vọng thì cái gì cũng dám làm: "Nhưng bây giờ Sở thị gặp nạn, con cũng không thể thấy chết mà không cứu đúng không?"

Sở Nhạc Viện cong miệng lên, tức giận nói: "Đều là chuyện "tốt" Sở Kiều làm ra, là cô ta liên lụy chúng ta!"

"Chính là thế!" Nhắc tới Sở Kiều, Giang Văn Hải cũng tức giận rất: "Lần trước anh họ con suýt chút nữa bị cô ta kiện, món nợ này ta sẽ từ từ tính sổ!"

Đáy mắt đột nhiên thoáng qua ánh sáng lạnh, ánh mắt Sở Nhạc Viện giật giật, kéo cậu mình lại, giọng nói âm trầm: "Cậu, cậu nói xem coi chuông phải do người buộc chuông đúng không?"

Mới đầu Giang Văn Hải không hiểu, suy nghĩ một lúc sau, chợt nghĩ đến cái gì: "Con nói là....."

Cắt đứt đoạn sau lời ông ta nói, Sở Nhạc Viện thấp giọng cười một tiếng, dặn dò ông ta: "Cậu hiểu là tốt rồi."

"Hiểu, đương nhiên biết." Giang Văn Hải hiển nhiên gật đầu một cái, nghe được chủ ý của cô ta xong, có chần chờ trong chốc lát: "Làm như vậy được hả?"

Về mặt Sở Nhạc Viện chắc chắn, "Yên tâm, đây là cô ta tự tìm."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49-2: Trói vào phòng cưới (2)

Editor: Thur

Chuyện của Thi Nhan không kéo dài được, trong lòng Sở Kiều hiểu rõ ràng. Hơn nữa còn liên lụy Tô Lê, cô ngàn vạn không cho phép.

Ở đồn cảnh sát bên kia lại tìm Tô Lê đi hỏi thăm một lần, bên ngoài xường may mặc bên kia canh chừng rất gắt, hiển nhiên cũng có không ít quan hệ.

Tô Lê là một đứa nhỏ vô tư, lần nữa nói không có gì. Cũng chỉ là bị cha cô chửi nặng một trận, số tiền kia vẫn còn có thể cho cô. Nhưng trong lòng Sở Kiều lại cực kì khó chịu, nếu như liên lụy cả nhà họ Tô vào, cô tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Có đôi lời nói rất đúng, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Nhưng nếu thật sự muốn cúi đầu thì cũng là chuyện cô phải làm, mọi chuyện là do cô gây ra, sao họa lại lan sang những kẻ khác?!

Cả đêm không ngủ, Sở Kiều tựa vào đầu giường, kinh ngạc nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ. Cô chợt nhớ tới mấy ngày nay cũng không có tin tức gì của Tri Việt, trong lòng lo lắng.

Ước hẹn ngày đó chỉ là do tâm huyết dâng trào. Sau khi suy nghĩ một chút, nếu như Tri Việt thật sự muốn đưa cô đi, nàng có thể lâm trận lùi bước hay không?

Nếu như vĩnh viễn chỉ là nếu như, không ai có thể biết đáp án.

Sở Kiều không muốn truy cứu, nhưng luôn luôn biết ơn Tri Việt đã giúp một tay, đồng thời cô cũng muốn dặn dò anh một tiếng, chuyện giúp cô đào hôn ngàn vạn phải giữ bí mật, quyết không thể tiết lộ nửa phần tin tức.

Người gặp tai họa đã nhiều lắm rồi, cô không muốn liên lụy thêm Tri Việt nữa.

Điện thoại gọi đến, thì báo đã tắt máy. Sở Kiều thở dài, nhớ lại những lời mẹ Tri Việt nói qua điện thoại hôm đó, trong lòng hiểu rõ, có lẽ người ta căn bản không muốn liên lạc với cô!

Nói đến bị tai họa, Sở Kiều khó tránh khỏi nhớ tới Sở thị. Công ty vận chuyển hàng hóa Tứ Hải hợp tác tốt với Sở thị bao năm nay, thế nào lại đột nhiên liên xảy ra loại chuyện vi phạm pháp luật thế này cơ chứ?!

Sở Kiều vào thương trường không lâu, thế thái nhân tình không tính là thông suốt. Nhưng những điều hơi kỳ quặc vẫn có thể nhìn ra, loại đã kích trống trợn thế này thì chỉ có người đàn ông kia mới có thể làm ra được!

Tất cả mấu chốt đều chỉ về một điểm, bất luận là Thi Nhan hay là Sở thị, nói cho cùng, đều mang tính trả thù cô cả.

Thái độ nuốt không trôi này của Quyền Yến Thác Sở Kiều hiểu rất rõ.

Rửa mặt xong, Sở Kiều gọi điện đến công ty, nói cho Tô Lê biết cô có chuyện riêng cần xử lý, hôm nay có lẽ không thể đến công ty được.

Tô Lê hỏi hồi lâu, nhưng cô giữ kín như bưng, đối phương bất đắc dĩ cúp điện thoại.

Đi xuống lầu dưới, nhiệt độ bên ngoài vẫn thấp như cũ. Tối hôm qua tuyết đã rơi, trên đất phủ đầy tuyết đọng trắng xóa, dấu chân cong cong thật dài dẫm lên, giống như quỹ đạo của cuộc sống, quanh co lại trùng điệp.

Tình trạng mặt đường không tốt, bắt xe rất khó khăn. Sở Kiều buộc chặt áo khoác trên người, đứng ở ven đường ước chừng 40 phút, rốt cuộc cũng bắt được một chiếc xe taxi.

Trong xe mở ra điều hòa, Sở Kiều hít mũi một cái, tay chân cũng cóng đến trở nên cứng ngắc.

"Cô ơi, cô muốn đi đâu?" Tài xế mặc đồng phục, nói năng chuyên nghiệp.

Sở Kiều sững sốt, chỉ cảm thấy rất khó mở miệng.

Tài xế quái dị liếc cô, lại hỏi một lần.

Giơ tay lên xoa xoa hai má đông cứng, Sở Kiều thở ra một hơi, nói: "Khu biệt thự trung tâm thành phố."

Con đường này rất xa, tài xế thu lại vẻ mặt khó hiểu, vững vàng khởi động xe. Trời tuyết đường trơn, tất cả mọi người không dám chạy nhanh, trên đường chật chội, tình hình kẹt xe nghiêm trọng.

Đến khu biệt thự, đã mất hơn một giờ. Sở Kiều đưa tiền xe, đi bộ đi vào bên trong. Cô không bảo tài xế lái vào, một đoạn đường ngắn ngủn, cô muốn mình có cơ hội suy nghĩ lại lần cuối.

Rốt cuộc vẫn phải đi tới bên ngoài cửa nhà, Sở Kiều đứng tại chỗ, hồi lâu cũng không nhúc nhích. Trong lòng cô kịch liệt giãy giụa, nhưng nhớ tới Tô Lê, nhớ tới Thi Nhan, hình như toàn bộ kiêu ngạo của cô đều thu lại hết.

Cô cần tiền.

Kể từ khi đào hôn rồi đi, mấy ngày nay cô chưa từng liên lạc với trong nhà. Tính tình của ba cô rõ ràng nhất, lần này cô gây ra một vụ bê bối lớn như vậy, khẳng định không thể mang một trận qua loa là cho qua được.

Ý nghĩ trong lòng kia của cô, từ hôm sau khi đào hôn rồi đi, đã sớm không còn gì nữa rồi. Tính toán của ba tan nát, cũng coi như là một loại dạy dỗ cho ông.

Nhưng hôm nay Sở thị gặp nguy cơ, mọi thứ đều có liên quan đến cô, coi như là mọi người huê nhau đi!

Nếu như nhất định phải cúi đầu một lần, vậy thì Sở Kiều muốn cúi đầu vì ba cô.

Nâng bước chân như có sức nặng ngàn cân. Sở Kiều đi tới trước cửa lớn, ngón tay đặt lên chuông cửa, cắn răng dùng sức mà ấn xuống.

Leng keng ——

Tiếng chuông cửa vang, hồi lâu có tiếng bước chân truyền đến.

Trong lòng bàn tay Sở Kiều toàn là mồ hôi, cô nắm tay lại thật chặt, mồ hôi nhor nhớp khó chịu.

"Cô, cô cả?" Người giúp việc nhìn thấy cô đứng ở ngoài cửa, cảm thấy kinh ngạc.

Loại giọng điệu này, ngay từ lúc trước cô đã đoán được rồi, Sở Kiều không có biểu cảm gì, quét mắt bên trong, hỏi "Ba của tôi đâu?"

"Ông chủ không có ở đây." Người giúp việc mở cửa chính ra hoàn toàn, mời nàng đi vào.

Trong phòng khách trống rỗng, trên ghế sofa mà Giang Tuyết Nhân thường ngồi không có ai, chỉ có các người hầu ra vào bận rộn.

"Ông chủ bà chủ đều không có ở nhà." Người giúp việc liếc qua sắc mặt của cô, muốn nói lại thôi. Chuyện phát sinh gần đây mọi người đều biết, mà dù sao cô vẫn còn mang họ Sở, bọn người giúp việc cũng không dám lắm mồm.

Sở Kiều xoay người ngồi vào sofa, hiển nhiên là muốn đợi bọn họ trở lại.

Lát sau, người giúp việc bung tới một ly trà nóng, vẻ mặt do dự nói: "Cô cả, ông chủ bà chủ và cả cô hai, bọn họ đều đến nhà hàng rồi."

"Đến nhà?" Sở Kiều cau mày, bộ mặt không hiểu.

Người giúp việc gật đầu một cái, không muốn nói thêm, chỉ nói tên nhà hàng cho Sở Kiều biết.

Theo đạo lý mà nói, không thấy người, Sở Kiều nên rời đi. Nhưng trong lòng cô cảm giác có chuyện, ra ngoài bắt taxi đến nhà hàng nọ.

Cửa lớn treo bảng hiệu màu đỏ rất bắt mắt, Sở Kiều đi thang máy phòng tiệc ở tầng mười hai. Khó có dịp nào mà đêm hôm trước tuyết lớn, lúc này tân khách đến chúc mừng lại không ít như thế này.

Trước phòng tiệc, có đặt một tấm hình. Nụ cười của hai người trong hình đầy quyến luyến.

Nhìn tấm ảnh chụp chung của ba và Giang Tuyết Nhân, rốt cuộc Sở Kiều cũng nhớ ra hôm nay là ngày gì. Hai mươi ba năm trước, chỉ ba tháng sau ngày mẹ qua đời, ba đã tái giá, tìm về cho cô một bà mẹ ghẻ.

Hôm nay là ngày kỷ niệm hai mươi ba năm ngày cưới của bọn họ.

Còn nhớ rõ ngày ấy, Sở Kiều núp trong ngực bà ngoại, nhỏ giọng nói: cô muốn mẹ, cô muốn tìm mẹ, cô muốn ba và mẹ dẫn cô cùng đến khu vui chơi.

Bà ngoại chỉ ôm cô, yên lặng rơi lệ, sau đó nói cho cô biết: "Kiều Kiều, từ hôm nay trở đi, con có một người mẹ mới."

Mẹ mới?

Sở Kiều kiên định lắc đầu một cái, điên cuồng khóc, cô không cần mẹ mới, cô chỉ muốn mẹ của mình!

Tại sao mẹ của nàng không thấy đâu nữa? Tại sao lại phải có mẹ mới?

Một Sở Kiều không nghĩ ra, cô khóc cực kỳ lâu, khóc đến cổ họng khàn khàn, nhưng mẹ vẫn không xuất hiện. Cuối cùng bà ngoại hết cách, thả hình của mẹ r vào lòng cô, cô mới dần dần an tĩnh lại.

Cho tới hôm nay Sở Kiều còn nhớ rõ, ngày đó trước khi ngủ, cô còn thề ước một điều ước. Cô muốn mẹ trở lại, nhưng đầu đã qua hơn hai mươi năm, nguyện vọng này vẫn không thực hiện được.

Hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt, trong cổ họng Sở Kiều nghẹn lại, cứng rắn giấu trong tim. Cô chết lặng quay người đi, lại bị người ta kéo tay.

"Không được phép đi vào."

Sở Nhạc Viện ngăn ở trước mặt cô, ánh mắt nghiêm nghị: "Cô còn dám xuất hiện sao?"

"Cút ngay!" Sở Kiều giận tái mặt, giọng nói căng thẳng. Ngón tay cô co rút nhanh, cố gắng khắc chế dục vọng muốn đánh cô ta.

"Ba không muốn gặp cô!"

Sở Nhạc Viện giận quá hóa cười, cô liếc qua ảnh chụp chung ở cửa, cười xán lank một tiếng: "Hôm nay là ngày kỉ niệm ngày cưới của ba và mẹ tôi, cô cảm thấy mình nên xuất hiện sao?"

Sở Kiều trầm mặc, sắc mặt trắng bệch một chút.

Chung quanh tân khách không ít, có người thấy Sở Kiều, nhỏ giọng nghị luận.

Sở Nhạc Viện dịu dàng cười lên, trang dung xinh đẹp, "Chẳng lẽ cô còn không nhìn ra, người ba yêu thương là mẹ tôi, còn có tôi nữa!"

Dừng một lúc, cô ta tiến lên một bước, ánh mắt ác độc: "Sở Kiều, cô biết lúc đầu tại sao Tư Phạm lại chia tay với cô không?"

Sở Kiều nhìn chằm chằm ánh mắt của cô ta, toàn thân mơ hồ rét run.

"Bởi vì ba nói cho anh ấy biết, cô đã có đối tượng kết hôn rồi." Sở Nhạc Viện cười rục rồ, ánh mắt ấy không thể nghi ngờ là vô cùng ác độc.

Kỉ ức trong tim tim về, Sở Kiều nhớ tới ngày đó dưới gốc đa trong trường, nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng của anh ta.

Cô nói: "Quý Tư Phạm, anh có tin tưởng em không?"

Thế nhưng anh lại trả lời cô, "Cô không cần giải thích gì với tôi cả."

Quý Tư Phạm, bởi vì một câu nói không có chứng cứ mà anh lại kiên quyết quay lưng.

Thì ra những lời hứa hẹn tốt đẹp kia đều không thể trụ quá một kích. Có lẽ, đều chỉ là mượn có thôi.

Ánh mắt của cô không nhìn ra biến hóa gì đó, Sở Nhạc Viện không hề thấy được điều như ý nguyện của cô ta. Cô ta cắn môi, khóe mắt lướt qua một nụ cười lạnh lùng. Cô ta vẫn không tin, Sở Kiều còn có thể kiên cường được bao nhiêu!

Trong phòng tiệc, ánh đèn mờ xuống, một luồng ánh sáng chiếu vào nhân vật chính của ngày hôm nay.

Sở Hoành Sanh một thân trắng tây trang, khuôn mặt anh tuấn, ông ôm vợ yêu, giữa sự chú ý của toàn hội trường, nắm tay của bà ta, hai người cùng nhau đứng trước microphone đọc diễn văn.

Tiếng từ microphone bén nhọn, Sở Kiều đứng tận trong góc, chỗ nào đó ở đáy lòng nổi lên cảm giác lạnh lẽo.

Đột nhiên trong đám người có một ánh mắt lạnh thấy xương chĩa vào cô.

Sở Kiều nghiêng đầu nhìn sang, quả thật nhìn thấy Quyền Yến Thác cầm một ly sâm banh trong tay, ưu nhã uống rượu, thấy cô nhìn thì khẽ mỉm cười.

Chỉ tiếc, nụ cười thoáng qua này lại đầy thâm độc.

Bánh ngọt cắt xong, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Sở Hoành Sanh cảm ơn, lần nữa đứng trước microphone, "Cảm ơn bạn bè thân quyến đã nể mặt, hôm nay tôi còn muốn tuyên bố một tin tức tốt, con gái của tôi Sở Nhạc Viện sẽ kết hôn với tổng giám đốc của Quý thị Quý Tư Phạm vào cuối tháng!"

Ào ào ——

Tiếng vỗ tay không ngừng.

Đôi mắt như ngọc thạch đen của Quyền Yến Thác gắt gao nhìn khuôn mặt cô, đầy hứng thú thưởng thức các loại biểu cảm trên mặt cô vào giờ phút này.

Sở Kiều không có trốn tránh ánh mắt của anh, thản nhiên mà nhìn.

Cô tỉnh ngộ, đây mới là cái anh thật sự muốn. Cao cao tại thượng, nhìn thấu sự cô đơn của cô.

Trong nháy mắt khi xoay người lại, Sở Kiều tự nói với mình: Sở Kiều, mi phải nhớ hôm nay, tất cả mọi thứ của hôm nay!

Cửa thang máy mở ra, Sở Kiều cúi đầu đi vào trong, cũng không có lưu ý đã có người đi vào chung. Đợi đến lúc cô ý thức được có điểm không đúng đã bị người ta bịt mũi miệng lại, mất đi tri giác.

Khi tỉnh táo lại lần nữa cũng không biết đã trải qua bao lâu. Phía dưới êm ái, Sở Kiều mở to hai mắt, hoàn cảnh chung quanh xa lạ.

Giường nằm đối diện cửa sổ sát đất, Sở Kiều xoa đầu ngồi dậy, khung cảnh hùng vĩ phía trước cửa sổ khiến cô trợn mắt há mồm.

"Anh——"

Người đàn ông chậm rãi xoay người, nụ cười lạnh bạc mà chói mắt nở trên khóe môi: "Kính ngac đến như vậy sao?"

"Là anh làm?"

Sở Kiều giận tái mặt, tức giận ở đáy lòng dâng lên cuộn cuộn. Hình ảnh sau khi đi vào thang máy từ từ hiện lên, cô nhanh chóng sửa sang lại một lần, lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó.

"Tự xem đi!"

Một chiếc điện thoại di động ném đến trước mặt, Sở Kiều hoài nghi cảm lên, mở màn hình điện thoại lên. Đó là đoạn video giám sát sau khi cô đi vào thang máy, có hai người đàn ông đội mũ lưỡi trai, động tác nhanh chóng, móc ra một cái khăn tay, che mũi miệng cô, rất nhanh sau đó cô liền mềm nhũn ngã xuống.

Video vẫn tiếp tục quay từ thang máy xuống đến bãi đậu xe dưới đất, cô bị hai người đàn ông này đặt lên xe.

Rồi sau đó, video chuyển đến cảnh bên ngoài biệt thự này. Chiếc xe màu đen kia hơi dừng lại, hai người đàn ông trong xe kéo cô xuống xe, sau khi nhấn chuông cửa, trực tiếp để cô nằm ngoài cửa, rồi sau đó bọn họ nhanh chóng rút lui.

Camera an ninh của khu vực này rất tốt, hình ảnh quay được rất rõ ràng. Trong lúc một trong hai người đàn ông nọ khom lưng, lộ ra một mảng hình xăm, Sở Kiều đã từng thấy rồi.

Lần trước Giang Hồ mang người tới đập xe, trên tay một người trong số đó có xăm hình như thế.

Ngón tay cầm điện thoại siết lại, Sở Kiều đã hiểu là người nào làm rồi. Món nợ vừa rồi, cô nhớ kỹ trong lòng.

Ném điện thoại di động sang một bên, Sở Kiều mím môi, trong lòng cười lạnh không dứt. Nếu nhất định phải bị bán, vậy tại sao không thể là chính cô động thủ, điều kiện cũng phải do chính cô đề ra!

"Quyền Yến Thác, chúng ta nói chuyện một chút."

Người đàn ông xoay người ngồi vào sô pha, cặp mắt như ngọc thạch đen lóe lên ý cười: "Cô có tư cách gì để nói?"

Sở Kiều trả lời gọn gàng linh hoạt, nói trúng tim đen: "Ngã từ đâu thì phải đứng lên từ nơi đó! Đây không phải là điều anh muốn sao?"

Quyền Yến Thác nhú mày, ánh mắt lợi hại chĩa vào mặt cô, chậm rãi nhếch môi cười khế, "Không nhìn ra, cô còn rất hiểu tôi."

Hai chân thon dài của anh bắt chéo, gương mặt tuấn tú, ánh mắt bình thản: "Nói một chút đi, để cho tôi mở rộng tầm mắt."

Trong lòng Sở Kiều khê khổ sở, gằn từng chữ: "Anh nói đúng, tôi cũng cần một chỗ dựa."

"Lúc này mới giác ngộ, quá muộn rồi!" Quyền Yến Thác nhún nhún vai, đường con gò má rõ ràng, "Cô không có tư cách."

"Tôi có!"

Sở Kiều hít sâu một hơi, hai mắt tựa lưu ly lóe sáng, lộ ra sự kiên nghị: "Chỉ cần anh đồng ý, tôi mặc cho anh xử trí. Chuyện đào hôn lần trước anh muốn thế nào thì tùy anh!"

Quyền Yến Thác nhếch môi cười khế, đứng dậy đi tới bên giường, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô: "Lại muốn giờ trò sao?"

"Không có, " Sở Kiều nhìn sâu vào mắt anh, còi lóp phồng bị xuống:

"Anh biết mà, tôi không có đường lui, cũng không làm ra điều gì được nữa."

Lời này cũng không hề giả dối. Hôm nay cô đào hôn, ông già nhà họ Sở tức muốn chết, Quý Tư Phạm nhà người ta sẽ sớm kết hôn với em gái cô, là một đứa con gái không được yêu thương của nhà họ Sở, cô còn có thể làm cái gì?!

Lát sau, Quyền Yến Thác dùng một tay kéo cô qua, hai cánh tay dùng sức bóp chặt hông cô, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của cô. Ánh mắt anh thâm thúy giống như vì tinh tú sáng chói trên trời, nhưng Sở Kiều lại thấy phải đáy lòng phát run.

"Còn nhớ rõ những lời trước kia tôi hỏi cô không?" Sở Kiều lơ mờ phát giác ra, anh hỏi điên hỏi khùng, cô căn bản không muốn trả lời.

Quyền Yến Thác nâng hai ngón tay lên, nắm chặt lấy cằm cô, âm thanh từ tính mê người rồi lại lộ ra sự độc ác trí mạng.

"Sở Kiều, nếu như cô vẫn là xử nữ, khoản giao dịch này là được duyệt!"

Hình ảnh trong phòng rửa tay lần đó hiện về, ký ức của cô vẫn còn chưa trở về toàn bộ. Sắc mặt của Sở Kiều đại biến, đang muốn mở miệng, lại thấy người đàn ông trước mặt bất ngờ không kịp đề phòng áp xuống tới.

Sau lưng là giường đệm mềm mại, trong lòng Sở Kiều hoảng hốt, bàn tay thô nhám của anh đi xuống là cô sợ đến mức khép hai chân.

Mây kiếm của Quyền Yến Thác nhú chặt, trong đôi mắt nội liễm dâng lên sự lạnh lẽo. Anh khê dùng sức, dễ dàng đè lại sự giãy giụa của cô.

Sức lực của người đàn ông vốn rất lớn, nút quần jean của Sở Kiều bị cởi ra, cô muốn bảo vệ quần lót, nhưng tay lại bị anh khống chế đặt lên đỉnh đầu, không thể động đậy.

"Anh ——"

Câu mắng còn chưa kịp nói khỏi miệng, đã cảm thấy có một vật lạ lạnh lẽo xâm nhập, chỉ làm cho đầu Sở Kiều nổ tung trong nháy mắt.

Anh bình tĩnh nhìn người dưới thân, cảm nhận được sự phản kháng kia, khiến cho môi mỏng của anh khẽ cong.

"Là trình tiết của cô cứu cô, còn có Sở gia nữa!"

Sau đó, Quyền Yến Thác ngồi dậy, tầm mắt lạnh thấu xương không thèm nhìn gương mặt tái nhợt của cô nữa mà lạnh nhạt thu hồi, xoay người đi tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50-1: Lần đầu tiên, là của tôi (1)

Editor: Ngọc Diễm Hephc.

Ngoài cửa sổ gió lạnh thổi xào xạc, nhánh cây khô héo theo gió Bắc đung đưa, gương nanh múa vuốt hình dáng giống như là quái thú. Sở Kiều ngồi ở bên giường, đột nhiên cảm thấy cổ họng căng lên, cô giống như con mồi bị quái thú bóp cổ họng, giãy giụa không xong.

Giơ tay lên đặt lên cổ, Sở Kiều vững vàng bảo vệ, cô tựa như muốn phòng vệ, lại không phát giác động tác này có bao nhiêu buồn cười.

Hai chân chụm lại chung một chỗ cảm thấy đặc biệt khó chịu. Sở Kiều hồi tưởng anh mới vừa rồi đưa ngón tay đi vào, răng hung hăng cắn chặt môi dưới, bắp thịt toàn thân cũng cứng ngắc.

Cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, người đàn ông dựa vào khung cửa, không hề đi vào. Trông mắt thâm thúy nhìn về phía người nằm ở mép giường, nhếch môi cười nói: "Cô dự định ngồi một đêm sao?"

Ánh mắt Sở Kiều giật giật, cúi đầu mang dép, đi thẳng tới phòng tắm.

"Này!" Quyền Yến Thác giơ tay lên vỗ bả vai cô, khóe miệng dâng lên ý cười nói: "Gấp gấp như vậy à?"

Sắc mặt Sở Kiều cứng ngắc, thẳng thẳng hỏi lại anh: "Anh không gấp sao?"

Tại thời điểm này, cô còn có thể nhanh nhẹn nhanh miệng chống đỡ, ngược lại Quyền Yến Thác cũng không tức giận. Con mồi ở trong lòng tre, làm thế

nào nhảy lên được, xem cô còn có thể nhảy lên cao bao nhiêu đây?

"Ăn com trước đã." Quyền Yến Thác nhún nhún vai, vân đạm phong khinh* nói: "Nếu là như thế này làm cô ngất xỉu ở trên giường, nói kỹ thuật tôi không giỏi, vậy thì cô có thể lực không được tốt đó?"

*Vân đạm phong khinh có nghĩa là: phong thái điềm tĩnh không lo âu

Anh xoay người xuống lầu, Sở Kiều lúng túng mặt đỏ tới mang tai.

Lầu hai có ba gian phòng, trừ đi gian phòng ngủ chính này, còn có thư phòng cùng phòng khách. Sở Kiều đẩy cửa nằm nhìn phòng khách một chút, cảm thấy bố trí không tệ, hơn nữa cự ly với phòng ngủ chính thật xa.

Đi xuống lầu tới phòng ăn, trước bàn ăn màu trắng cách thức Châu Âu, bày bốn món một mặn một canh. Nhìn thời gian người làm trước khi làm xong com, cũng không ở nơi này ngủ lại.

Người đàn ông này thật cổ quái, trong nhà không thể có người ngoài.

Thức ăn còn bốc hơi nóng, Sở Kiều kéo ghế dựa ngồi xuống, cảm giác thật đói bụng. Cô cầm đũa lên nếm, mùi vị rất tốt, cũng không có dầu mỡ, phù hợp với khẩu vị của cô.

Cô bình tĩnh ăn com, Quyền Yến Thác ngược lại dâng lên mấy phần hứng thú, một tay chống cằm, mắt nhìn chăm chăm cô: "Ăn có ngon không?"

Ăn rất ngon.

Sở Kiều nói thầm trong lòng, không hề trả lời anh. Cô gấp món ăn lên bỏ vào trong miệng, thấy anh còn đang nhìn, đôi mày thanh tú nhíu chặt: "Anh không có miệng sao? Dễ ăn hay không, sao không tự mình nếm thử một chút?"

Người đàn ông cứng họng, coi như là tự tìm mất mặt.

Thức ăn mặc dù không tệ, nhưng Sở Kiều ăn không vô. Bao tử cô không tốt, sức ăn vốn rất nhỏ. Lúc này trong lòng cô chứa nhiều việc, ăn càng ít, trong chén com chỉ ăn được nửa chén nhỏ.

Cô để đũa xuống, bên cạnh người đàn ông còn chưa có ăn xong. Sở Kiều không có lời nào để nói, đưa bốn chiếc đũa trong tay, đếm từng hạt gạo hóa giải khẩn trương.

Mãi mới chờ đến lúc anh ăn xong, Quyền Yến Thác lại mở ti vi, cầm chén com lên, cặp mắt thì ngừng ở trên màn hình TV, từ đầu đến cuối cũng không nhìn qua cô.

Ăn com mà xem ti vi, ảnh hưởng tiêu hóa. Từ nhỏ bà ngoại không tập cho sở kiều thói quen này, lâu ngày rồi, cô cũng thích ứng một chút. Chỉ là thấy có người làm như vậy, cô bắt buộc muốn uốn nắn, nhưng đối phương lại là anh, cô rất cố gắng nhìn, tiếp tục cúi đầu đếm hạt com.

Quyền Yến Thác cầm trong tay điều khiển ti vi, dời đến một đài khác rồi dừng lại, bắt đầu cúi đầu ăn com.

Trên TV truyền đến một trận tiếng hét chói tai, Sở Kiều kinh ngạc ngẩng đầu, vừa vặn màn ảnh xuất hiện là một người phụ nữ tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch, mắt bên phải còn đang chảy máu, thanh cầu thang kéo kẹt kêu vang dội, bối cảnh âm nhạc âm trầm làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Phim kinh dị!

Sở Kiều đứng lên, đoạt lấy điều khiển ti vi tắt đi: "Anh có bệnh hả? Buổi tối khuya mà xem cái này!"

"Cho cô xem, " Người đàn ông bụng chén com, hùng hồn nói: "Xem phim kinh dị có thể hóa giải áp lực trong lòng."

Cầm điều khiển ti vi bỏ ở trên bàn, Sở Kiều tức giận ghen hờn. Cô xoay người đi lên lầu, đi thẳng đến phòng ngủ chính.

Đóng cửa phòng, lửa giận trong lòng Sở Kiều vẫn như cũ khó khăn kìm lại. Trong phòng có chút tối, mới vừa rồi hình ảnh trong đầu còn chưa có tản đi, cô cắn môi, thần kinh căng thẳng nhìn hai bên, sắc mặt khẩn trương.

Biến thái! Buổi tối khuya xem phim ma, anh còn có thể biến thái nữa không?

Mở đèn phòng tắm, Sở Kiều đi vào, cũng khóa cửa lại. Dựa lưng vào cánh cửa, cô hít sâu một hơi, tay chân lạnh lẽo, chỉ cảm thấy dạ dày mơ hồ bị đau.

Rõ ràng ăn rất ít, làm thế nào còn đau?

Sở Kiều ngồi xổm người xuống, đôi tay dùng sức đè dạ dày lại, một hồi co rút tựa như đau đốn chịu qua đi, tóc rơi trên trán cô cũng ướt nhẹp.

Bao tử bị đau dần chuyển biến tốt, Sở Kiều từ từ ngồi dậy, cởi quần áo trên người ra, đi vào bồn tắm.

.....

Con dâu sắp trở lại, Quyền Chính Nghi bận rộn nhưng cực kỳ vui mừng.

"Mẹ Quyền" Phùng Thiên Chân chạy vào phòng bếp, cô vội thái rau: "Con giúp người a."

"Không cần." Quyền Chính Nghi làm sao cam lòng lại để cho cô vào làm, cười đến miệng không khép lại được. Cũng khó trách bà thích Phùng Thiên Chân, nha đầu này miệng ngọt lại biết dụ dỗ người già, khéo léo lại đáng yêu.

"Việt Việt đâu? " Tất lửa nồi canh xương, Quyền Chính Nghi cười hỏi cô.

Phùng Thiên Chân bấu môi, nói lầm bầm: "Ồ trên lầu chơi trò chơi."

"Cái đứa bé chết tiết này!" Quyền Chính Nghi mất hứng, đẩy Phùng Thiên Chân từ trong phòng bếp ra, hướng trên lầu nói: "Con đi gọi nó xuống dùng cơm."

Phùng Thiên Chân mừng rỡ, vui sướng chạy lên lầu.

"Việt!" Cô đẩy cửa trực tiếp đi vào, khoe miệng khê nhếch cười.

"Đi ra ngoài ——" Trì Việt nhíu lông mày, sắc mặt không tốt: "Trước tiên muốn vào phòng ngủ của tôi phải gõ cửa, cô không nhớ được có phải hay không?"

Phùng Thiên Chân trừng mắt nhìn, không hề tức giận, cười hi hi lui ra ngoài, quy củ gõ hai tiếng, "Em có thể đi vào không?"

Hồi lâu, Trì Việt phiền não nói: "Vào đi."

Đi tới trước bàn, Phùng Thiên Chân lấy đôi tay ôm cổ của anh ta, dịu dàng nói: "Mẹ bảo anh xuống lầu ăn cơm."

Trì Việt kéo tay cô ấy đẩy ra, không nhịn được nói: "Đó là mẹ tôi!"

"Là mẹ của anh, " Phùng Thiên Chân gật đầu một cái, "Thì cũng là mẹ của em."

"....."

Phùng Thiên Chân kéo cánh tay của anh, trên mặt đều là nụ cười: "Việt, trong khoảng thời gian này anh rút cuộc trở về để làm gì?"

"Đó là việc của tôi."

Nghe được anh nói, đáy mắt Phùng Thiên Chân thoáng qua vẻ mắt mác. Thật ra thì cô ấy không hỏi cũng biết, từ nhỏ đến lớn, phụ nữ bên cạnh anh luôn không cố định, lần này trở về khẳng định lại có hồ ly tính!

"Được rồi, em tha cho anh." Phùng Thiên Chân cười một tiếng, sự khó chịu trên mặt rất nhanh tàn đi, "Chỉ là ngàn vạn đừng để cho mẹ em biết, bằng không bà lại làm phiền anh."

"Ai, Phùng Thiên Chân....." Trì Việt vò đầu, mỗi lần cùng cô ấy nói chuyện đều như vậy. Cô ấy không nóng không nổi giận, anh tuôn quả đấm đánh vào trên gối bông, không sử dụng được hơi sức gì.

Rút cánh tay về, Trì Việt trầm mặt, lạnh lùng nói: "Phùng Thiên Chân, cô chết tâm đi, tôi sẽ không lấy cô."

Trì Việt trong lòng thầm đếm, mong đợi cô ấy nổi dóa. Dường như người ta nét mặt gì cũng không có, nâng lên khuôn mặt tươi cười nhìn chằm chằm anh.

"Việt, lời này chung quy rất không có ý nghĩa." Phùng Thiên Chân quệt mồm, không nhìn ra tức giận, ngược lại thay anh suy nghĩ: "Anh mỗi lần tức giận cũng nói như vậy, khiến mẹ nghe được lại lên mắng anh rồi, anh về sau ngàn vạn đừng ở trước mặt bà nói, hai chúng ta nói đùa chơi là tốt."

Thật!

Trì Việt thật lòng muốn học máu.

Anh ta cũng không phân rõ lắm, Phùng Thiên Chân rút cuộc là cô ý, hay là vô tâm.

Lầu dưới truyền đến tiếng người giúp việc, Phùng Thiên Chân kéo tay của anh, lời anh xuống lầu.

"Sau đó." Trì Việt kéo ở cổ tay của cô ấy, nhỏ giọng nói: "Một lát cơm nước xong, cô để cho tôi đưa cô về nhà."

Tạm dừng, anh lại dặn dò: "Cô phải chủ động mở miệng yêu cầu, biết không?"

Phùng Thiên Chân ý vị gật đầu, dặt tay của anh đi xuống lầu dưới.

Nhìn thấy hai người này tay cầm tay đi xuống, Quyền Chính Nghi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, bà gọi chồng xuống, người một nhà cùng nhau ăn cơm.

Trước bàn ăn, Trì Quân Lương quét mắt vô tình nhìn con trai, bắt đặc dĩ thờ dài.

"Thiên Chân, con ăn nhiều một chút." Quyền Chính Nghi không ngừng gấp thức ăn cho cô, chăm sóc chu toàn, "Con đó đứa bé này thật gầy, điều dưỡng cho tốt hơn đi."

Phùng Thiên Chân trong miệng nhai món ăn, ánh mắt lại nhìn về phía Trì Việt: "Mẹ Quyền, Việt không thích con mập, anh ấy thích gầy."

Ăn một miếng cơm thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, Trì Việt lườm cô ấy một cái, mày kiếm chau chặt hơn. Anh gấp lên một khối thịt gà bỏ vào trong chén cô, cảnh cáo nói: "Ăn cơm, bớt nói đi."

Phùng Thiên Chân không quan tâm, gấp thịt gà lên cắn vài miếng ăn xong, lại cầm chén đưa đến trước mặt anh: "Còn muốn nữa."

Cái giọng điệu này, Trì Việt chịu không nổi, nhưng ánh mắt ba mẹ nhìn bọn họ chăm chăm, anh chỉ có thể làm theo, gấp thịt vào trong chén cho cô ấy.

Nâng lên chén cơm, Phùng Thiên Chân húp mắt, há miệng lớn ăn cơm.

Mặc dù Quyền Chính Nghi từ nhỏ coi trọng người con dâu này, nhưng Trì Quân Lương lại ngầm không đồng ý với ý kiến đó. Thái độ con trai biểu hiện rõ ràng, nhưng bắt đặc dĩ bà nhất định, bắt buộc cuộc hôn nhân này phải có hạnh phúc?

Dùng cơm tối xong, người giúp việc đi thu dọn bát đĩa. Quyền Chính Nghi lôi kéo Thiên Chân nói chuyện phiếm, cô xuống máy bay trực tiếp tới nơi này, nhà mình cũng không kịp trở về.

Mở rương hành lý ra, Phùng Thiên Chân tìm quà tặng, chia từng cái cho mọi người.

"Việt, đây là của anh."

Một cái bật lửa số lượng hạn chế, Trì Việt xem qua, miễn cưỡng nói cảm ơn, nhưng tiện tay nhét vào trên sô pha.

Khỏe mắt liếc thấy động tác của anh ta, ánh mắt Phùng Thiên Chân tối lại, nhưng rất nhanh lại hiện lên khuôn mặt tươi cười.

"Chú Quyền," Cô trở về nước trước cố ý đi chọn con dâu nguyên thạch (làm từ đá) này, là hai năm qua nổi dậy xu hướng là đá Turquoise**.

* **Đá Turquoise (bắt nguồn từ tiếng Pháp- Pierre turquoise – nghĩa là viên đá Thổ Nhĩ Kỳ). Ở Việt Nam thường được gọi là đá ngọc lam vì màu xanh lam của loại đá này được tạo ra bởi đồng, màu lục bởi sắt và một ít của crom hóa trị hai. Người da đỏ coi loại đá này như những giọt nước mắt của thần bầu trời. Đối với họ, chúng tượng trưng cho sức khỏe, sự hưng thịnh và là biểu tượng của tình yêu.

Trì Quân Lương rất thích con dâu này, nhìn thấy vật này, tỏa ra nụ cười. Ông cẩn thận nhận lấy, tán dương: "Thiên Chân đứa nhỏ này, rất hay mua quà."

Cuối cùng là khăn lụa bản số lượng hạn chế, Phùng Thiên Chân đưa cho đi Quyền Chính Nghi, mắt thấy cô choàng lên, giật mình nói: "Woah, mẹ Quyền người đeo cái này lên thật là đẹp mắt!"

"Thật sao?" Quyền Chính Nghi cúi đầu xem một chút, lại hỏi chồng bên cạnh: "Quân Lương, xem có được không?"

"Đẹp lắm" Đôi mắt Trì Quân Lương đều là nụ cười, đưa tay vòng chắc bả vai vợ nói: "Vợ tôi đeo lên cái gì nhìn cũng đẹp."

Bọn nhỏ đều ở đây, ông nói những lời này có chút quá. Quyền Chính Nghi đẩy ông ra, nhưng trong lòng không nhịn được vui vẻ.

Không khí rất tốt, chính là thời cơ. Trì Việt nhẹ ho nhẹ một tiếng, ném cho Phùng Thiên Chân một cái ánh mắt.

Phùng Thiên Chân ngầm hiểu, vội vàng thu dọn đồ đạc xong, trầm giọng nói: "Mẹ Quyền, con có chút mệt mỏi muốn về nhà trước, ngày mai trở lại thăm người."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50-2: Lần đầu tiên, là của tôi (2)

Editor: Ngọc Diễm Hephc

"Ái chà, nhìn ta vui mừng đến quên, con còn chưa có về nhà đấy?" Quyền Chính Nghi vội vàng nói với người giúp việc, lấy quà tặng đã chuẩn bị xong, lại

phân phó tài xế lái xe tới.

“Đề cho Việt đưa con đi?” Phùng Thiên Chân bình tĩnh mở miệng, có sắc có hương nói: “Mẹ con thật lâu không có thấy anh ấy, luôn nhắc tới.”

Nghe vậy, Quyền Chính Nghi cười cười, kéo con trai, dặn dò: “Con đưa Thiên Chân về, thuận tiện thăm bác trai Phùng và bác gái Phùng một chút, biết không?”

Trì Việt mím môi, cố ý làm ra một vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Biết.”

Đưa bọn họ đến xe, Quyền Chính Nghi kéo chồng, hai người đứng ở cửa, cho đến sườn xe biến mất không thấy gì nữa.

“Quân Lương, “Quyền Chính Nghi lôi kéo chồng vào nhà, suy nghĩ an bài: “Ông đã nói hết năm, chúng ta liền làm hôn sự cho Việt Việt cùng Thiên Chân đi!”

Nghe được lời của bà..., vẻ mặt Trì Quân Lương có chút biến hóa, “Việt Việt nhà chúng ta có đồng ý không?”

“Không đồng ý cũng phải đồng ý!”

Đối với hôn sự này, Quyền Chính Nghi tuyệt đối không cho thương lượng lại.

Ở nhà, thái độ bà xưa nay cứng rắn, lại rất cường thế. Trì Quân Lương không muốn tranh biện, mím môi cười cười, “Được, nghe bà an bài.”

“Tôi nhưng nói cho ông biết, “Quyền Chính Nghi giận tái mặt, giọng điệu không tốt: “Đối với việc này, ông phải có lập trường cùng tôi nhất trí! Tuyệt đối không thể nghe theo đứa trẻ Trì Việt này! Nhìn con coi trong người phụ nữ không có một nghiêm chỉnh, muốn lấy về nhà ta, ông về sau đừng nghĩ có cuộc sống an bình trôi qua!”

Trì Quân Lương thờ dài, không thể làm gì khác hơn là tán thành lời của vợ. Nhưng mà ông cảm giác, lần này Trì Việt về nhà, hình như là lạ ở chỗ nào, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Chiếc xe màu xanh ngọc chạy siêu tốc độ cuối cùng lái ra khỏi biệt thự, đáy lòng Trì Việt kích động. Anh ta lái xe đến đoạn đường phồn hoa, dừng ở ven đường.

“Xuống xe.”

“À?”

Phùng Thiên Chân không hiểu, kinh ngạc theo dõi anh ta.

Trì Việt quét mắt chung quanh, người đi đường không ít, xe taxi cũng thật nhiều.

“Tôi có việc muốn làm” đôi môi mỏng Trì Việt mím nhẹ, “Cô tự đón xe về nhà.”

Phùng Thiên thật nhăn mày lại, hiển nhiên không vui: “Em và anh cùng đi a.”

Trì Việt không có rảnh cùng cô ấy dây dưa, anh ta mở cửa xe xuống, lấy rương hành lý và một số đồ của cô cũng lấy xuống, “Xuống, nhanh lên một chút đi.”

Thái độ của anh ta kiên quyết, Phùng Thiên Chân siết chặt ví da, đẩy cửa đi xuống, “Đồ của em rất nhiều.....”

“Nhiều không?” Trì Việt quét mắt nhìn hành lý trên đất, cười nhạo nói: “Ban đầu cô đuổi theo tới La Mã, hành lý lúc trước so bây giờ nhiều hơn sao!”

Vì sợ cô tố cáo, Trì Việt không thể phát giận, không thể làm gì khác hơn là làm dịu cô ấy: “Thiên Chân a, tôi có rất chuyện gấp gấp muốn làm, cô ngoan ngoan tự về nhà được không?”

Mặc dù biết anh ta không nói thật, nhưng ánh mắt Phùng Thiên Chân nhìn anh khao khát, cuối cùng gật đầu: “Được.”

Cô ấy nói ra, Trì Việt cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, anh ta ngồi lên xe, đi mất.

Phùng Thiên Chân lời nói còn chưa có ra khỏi miệng, anh ta đã đi xa. Cô chán nản cười cười, hai má có chút trở nên cứng.

Thật ra thì cô ấy nghĩ nói cho anh ta biết, nếu như tối nay anh ta không trở về nhà, có thể nói ở tại nhà của cô. Cô nhất định sẽ giúp anh ta, sẽ không nói lời miệng!

Ban đêm gió Bắc thổi mạnh, Phùng Thiên Chân nhìn sườn xe đi xa, đôi mắt sáng ngời chậm rãi ảm đạm xuống.

Lái xe chạy tới chung cư mà họ Sở Kiều thuê, Trì Việt đậu xe xong, bước nhanh đi về hướng lầu chạy lên.

Cửa chống trộm khóa chặt, hai tay anh ta vỗ cánh cửa, kêu lên: “Sở Kiều, là tôi đây!”

Trong phòng không có động tĩnh, đèn cũng không còn mờ.

Tri Việt chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gõ cửa: “Sở Kiều, cô mở cửa, mở cửa ra!”

Tiếng la của anh ta rung trời, có hàng xóm đẩy cửa ra ngoài, tốt bụng nói cho anh ta biết: “Tiểu tử, cô Sở không có ở nhà, cô ấy sáng sớm đã đi ra ngoài.”

Tri Việt lấy điện thoại di động ra, lại gọi điện thoại cho Sở Kiều, nhưng không gọi được.

Hàng xóm nhìn một chút, thấy cách ăn mặc của anh ta, cũng không giống người xấu, liền không hề xen vào việc của người khác.

Từ ngày đó bên bờ biển sau khi chia tay, Tri Việt vẫn không tìm được cơ hội liên lạc với cô. Cũng không biết bây giờ cô như thế nào? Có phải hay không bị nhà họ Sở tìm được? Hay là một mình chạy trốn?

Hay là, cô bị.....

Về mặt Tri Việt yên tĩnh lại, anh ta cầm điện thoại di động gọi cho Quyền Yến Thác, nhưng điện thoại di động của anh thế nhưng lại tắt máy.

Tắt máy.

Tri Việt chán nản ngồi ở trên bậc cầu thang, trong lòng rối bời. Anh ta sợ xảy ra cái gì, nhưng trong lòng thì cũng có một loại dự cảm, tóm lại anh ta sợ lại xảy ra chuyện xấu.

.....

Núp ở phòng tắm bồn than, Sở Kiều trước tắm sau tắm, sau đó lại tắm tiếp. Đầu ngón tay cũng phát nhẩn, cô mới bắt đầu đi đóng nguồn nước.

Mặc áo choàng tắm vào, bàn tay Sở Kiều cầm khóa cửa, khẽ phát run. Mở ra cánh cửa này, điều cô chờ đợi sẽ là cái gì?

Người trong kính, hai gò má đã hồng. Bị nước nóng ngâm qua thân thể nóng lên, Sở Kiều khép lại chặt áo choàng tắm, cắn răng mở cửa, bước ra đi.

Trong phòng ngủ sáng có một chiếc đèn trên tường, ánh sáng mờ mờ. Phía trước cửa sổ người đàn ông đang đứng, bàn chân to lớn cao ngạo, giữa ngón tay của anh đang kẹp một miếng thuốc, khói mù lượn lờ trong bóng tối, bề ngoài của anh ngưu quan thâm thúy.

Trong không khí phiêu tán nhàn nhạt mùi thuốc lá, Sở Kiều gơ tay lên chống đỡ môi, nhẹ nhàng ho khan.

Quyền Yến Thác xoay người, đem tàn thuốc bắn ra ngoài cửa sổ, ẩn núp ở trong bóng tối gương mặt tuần tú như ẩn như hiện, “Chuẩn bị xong chưa?”

Hai tay xuôi bên người nắm thật chặt, Sở Kiều áp chế tốc độ nhịp tim, cúi đầu đi tới bên giường, vén chăn lên chui vào.

Cô không có trả lời, chỉ là hành động đã cho ra đáp án.

Sở Kiều co rúc ngồi ở đầu giường, hai chân cô cong lên, dù sao nơi ấy vẫn còn cảm giác bị đụng vào thật khó chịu. Cô kéo cao chăn, che chắn bả vai, nhưng vẫn cảm thấy hơi run rẩy.

Cô rất hồi hộp.

Người đàn ông cũng không gấp, không hề lên tiếng thúc giục. Trên người anh mặc áo ngủ tơ tằm màu đậm, vật liệu may mặc thật chặt bọc lại trước ngực anh lộ ra bắp thịt rắn chắc, cổ áo rộng mở lộ ra làn da nâu rắn rỏi, hấp dẫn mị hoặc.

Chung quanh ánh sáng mờ mờ, Quyền Yến Thác đi tới bên giường, đưa tay vén chăn lên, thân hình cao lớn cảm giác bị áp bức cực mạnh.

Vị trí bên người hăm sâu xuống, Sở Kiều cứng ngắc ngồi, cặp chân man mát lạnh lạnh, không còn cảm giác chút nào.

“Hồi hận?” Liếc thấy cô là phở mặt chết, Quyền Yến Thác chợt cảm thấy không có khẩu vị, đứng dậy xuống giường.

Kéo cổ tay của anh lại, Sở Kiều dùng sức níu lại, môi đỏ mọng cắn chặt.

Đột nhiên có sự lạnh lẽo làm cho người đàn ông cau mày, không nhận được hắt tay của cô ra, hỏi “Cô dùng nước lạnh tắm sao?”

Sở Kiều cúi đầu, đôi tay dùng sức nắm lại với nhau. Cô là dùng nước nóng tắm, bắt quá từ nước nóng tắm xong rồi tắm đến nước lạnh.

Trên người cô có nhàn nhạt mùi thơm cơ thể, Quyền Yến Thác không tự chủ ngửi nhẹ, có lực cánh tay dài dề lại hông của cô, đè cô ở dưới thân. Anh trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm cô, môi mỏng giật giật: “Cười một cái.”

“Đừng tỏ ra kiên cường giống như, muốn ông đây mạnh hơn với cô vậy!” Hai cánh tay Quyền Yến Thác chống đỡ bên người cô, nói ra lời nói ác độc.

Mạnh hơn?

Đáy mắt Sở Kiều xẹt qua một tia trào phúng, chẳng lẽ không đúng sao?

Người đàn ông hình như nhìn thấu tâm tư của cô, ngón tay hơi lạnh chạm vào cánh môi trong suốt của cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “Muốn nếm thử mùi vị mạnh hơn một chút không?”

“Không muốn!”

Sở Kiều không phải là loại đặc biệt háo sắc, có việc làm biến thái, cô làm không được.

“Tôi nay là lần đầu tiên của cô, nếu là làm mạnh hơn, đoán chừng sẽ đau chết!” Quyền Yến Thác đưa tay lên luồn vào mái tóc, ngón tay vuốt vuốt.

Về mặt nhân nhạ của anh, hoàn toàn khiến trái tim Sở Kiều đau nhói. Cô đẩy tay anh ra, đôi mắt híp một cái: “Thế nào, anh trước kia mạnh hơn với người nào sao? Có lòng tốt lo lắng như vậy!”

“Con mẹ nó!”

Quyền Yến Thác giận tái mặt, nắm ngón tay nắm gương mặt của cô, về mặt lo lắng: “Sở Kiều, con mẹ nó cô chịu thua một chút có thể chết sao?”

Sở Kiều lạnh lùng cười, đáy mắt đều là sự chua xót. Cô đã nằm ở dưới thân thể của anh, mặc anh giày xéo, như vậy còn chưa đủ chịu thua sao?!

“Anh có làm hay không làm?”

Đôi mắt cô chứa đựng mắg lạnh lẽo, nhìn về phía chỗ sâu đáy mắt người đàn ông. Cô cũng không muốn khiêu khích, chỉ là nguyên nhân trong thân thể nơi nào đó, thỉnh thoảng sẽ dâng trào, khiến cho cô muốn trêu người.

Về điểm này trong lòng có chút thương tiếc, nhưng trong nháy mắt tiêu tán. Quyền Yến Thác một tay đè lại hông của cô, thô bạo xé ra quần áo trên người cô, không bao lâu ném xuống chân giường.

Người đàn ông ngón tay thon dài, điểm nhẹ ở bên má cô, môi lạnh bạc nâng lên: “Sở Kiều, cô không phải muốn biết dài hay ngắn sao?”

Ánh mắt Sở Kiều hơi biến sắc, nhớ tới lời cô đã từng nói, đáy lòng một hồi thờ dài. Có lúc cậ mạnh, cũng sẽ lưu lại cho mình mầm tai vạ.

Thân thể nặng nề áp xuống, để cho cô khó thừa nhận. Da thịt lỗ lỏ tiếp xúc, chỉ mang tới trận run rẩy.

Quyền Yến Thác cúi đầu, hai mắt thâm thúy u ám chăm chú nhìn vào trên mặt của cô, chậm rãi tiến tới gần. Nhìn cô anh khản trương muốn chết, cho nên chậm rãi ở trên người cô hôn xuống, đặc biệt rất có kiên nhẫn.

Hết chương 50.2

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50-3: Lần đầu tiên, là của tôi (3)

EDITOR: NGỌC DIỄM HEPC.

Tay chân Sở Kiều bắt đầu nóng lên, cô kích động mấy lần không nhịn được muốn đẩy anh ra, nhưng bắt buộc mình phải tiếp nhận.

Nhưng tiếp nhận loại chuyện như vậy, phải luôn cam tâm tình nguyện mới được. Cô không thương anh, khẳng định anh cũng không thương cô.

Vừa nghĩ như thế, Sở Kiều lại cảm thấy buồn cười. Rõ ràng người không có tình cảm, vì sao lại muốn thân mật nằm ở trên một cái giường?

Tại sao?

Sở Kiều tự hỏi, rất nhanh tìm được đáp án. Bởi vì, cô cần.

Ánh mắt của cô rất đẹp, trong suốt giống như lưu ly, con ngươi thanh khiết. Quyền Yến Thác nhìn đôi mắt này của cô, không tự chủ khoái chí, nụ hôn của anh trở nên êm ái, thậm chí mang theo mấy phần trêu đùa.

Nhưng Sở Kiều không hề đáp lại, đôi mày thanh tú nhíu chặt. Như vậy mà ngờ ngác, rốt cuộc tới lúc nào thì mới có thể làm xong?

Đáy mắt cô có cảm xúc thoáng qua, Quyền Yên Thác nhìn thật rõ ràng. Anh nhếch môi, đường cong của chiếc cằm căng thẳng, đây là ghét bỏ anh thật phiền?!

Mặt người đàn ông không về gì cúi đầu, lại một lần nữa xem kỹ người phía dưới, động tác bất ngờ không kịp đề phòng.

Sở Kiều chưa chuẩn bị xong, âm thanh hàm chứa trong cổ họng cũng không kêu ra được.

Một khắc xé rách kia đau đớn, để cho toàn thân cô co rút, xuôi ở bên người ngón tay nắm chặt lại.

Quyền Yên Thác bình tĩnh nhìn ánh mắt của cô, cũng không có thấy nước mắt, thậm chí hơi nước cũng không có. Tròng mắt cô đen bóng bình tĩnh, không sóng không gió, giống như một vũng nước lặng.

Phía dưới lực độ nặng bao nhiêu, trong lòng anh có tính toán. Mặc dù thu lại mấy phần, nhưng anh cũng tồn tại ý định để cho cô bị đau. Nhưng động tác lập tức dừng, thấy trên mặt cô nửa điểm biểu lộ cũng không có.

Quyền Yên Thác phiền não trong lòng, lại có một tia cảm giác bị thất bại. Ánh mắt cô thẳng thắn, anh quay đầu đi hôn lên cổ của cô, hôn thấm ướt rất tỉ mỉ gặm cắn, in dấu hôn xuống dấu vết này thuộc về anh.

Hai má mỗ hơi lạnh chảy xuôi xuống, Sở Kiều nắm chặt ga giường, mắt nhìn về đỉnh đầu đèn thủy tinh. Sáng sủa trong suốt, biểu hiện động tác của bọn họ lúc này, cô không muốn nhớ một màn này, thật nhanh nhắm mắt lại.

Bên tai vang lên tiếng thở dốc nồng đậm của người đàn ông, Sở Kiều bị động thừa nhận, thân thể dính nhóp nháp toàn là mồ hôi.

Lần đầu tiên làm, Sở Kiều hoàn toàn không có khoái cảm, trong thân thể lưu lại chỉ có chua xót đau đớn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, người đàn ông bên cạnh ngã vào kế bên, không lâu truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Mặc dù mệt chết đi, nhưng cô mạnh mẽ chống đỡ không có ngủ. Cô vén chăn lên xuống giường, ngay cả ánh sáng mờ mờ bốn phía, cứ như thể trên giường đơn để lại ấn ký màu đỏ sậm khô hốc, như cũ nhìn thấy mà ghê.

Hai tay Sở Kiều chống mép giường đứng lên, gian nan đi vào phòng tắm. Cô nhất định phải tắm rửa sạch sẽ mới có thể ngủ.

Vặn vòi nước phòng tắm, cũng không quan tâm là nước lạnh hay là nước nóng, Sở Kiều đứng ở vòi hoa sen mặc cho nước chảy xuống cọ rửa. Cô tắm kỹ cọ lung tung, dùng sữa tắm và tắm nhiều lần, làm da thịt cũng đỏ lên.

Cột nước lạnh như băng đổ xuống, nước chảy theo cằm Sở Kiều lăn xuống. Thật ra thì phá xử cũng không phải là tương tượng khó khăn để tiếp thụ như vậy, cô bảo vệ nó vào lúc này có thể đổi lấy một chút giá trị, cũng rất đáng giá.

Cô mỉm cười như vậy tự nói với mình, nhưng hai chân bông bụn rùn, cả người ngã ngồi trên mặt đất, nửa ngày cũng không có đứng lên.

Hồi lâu, Sở Kiều tắm xong, tùy tiện cầm một cái áo choàng tắm mặc vào, nhẹ nhàng mở cửa phòng tắm ra rồi đi. Cô đi tới cuối hành lang phòng khách, thân thể mềm nhũn ngã xuống giường, lập tức mất đi tri giác, buồn ngủ.

Cô không có thói quen cùng người lạ chung giường chung gối, nhất là đàn ông.

.....

Mùa đông buổi sáng rất lạnh, Trì Việt đến gần vách tường, ngồi ở cửa cầu thang, bất tri bất giác trời đều đã sáng. Anh lấy áo khoác che kín, đôi tay vòng lại trước ngực, hình như ngủ thiếp đi.

Có hàng xóm xuống lầu, nhìn thấy trong hành lang có người đàn ông ngồi, tất cả đều quàng tới ánh mắt tò mò.

Trì Việt bị tiếng bước chân đánh thức, gương mặt tuấn tú không vui.

Cửa đối diện cô hàng xóm, tốt bụng lên tiếng khuyên bảo, “Cậu trai trẻ, cậu không thể ngủ ở nơi này, muốn bị bệnh sao. Như vậy đi, cậu trở về trước, chờ cô Sở trở lại, tôi nhất định giúp cậu chuyển lời.”

“Hắt xì ——”

Trì Việt nhảy mũi, toàn thân cũng phát run. Chỗ này thật lạnh, Sở Kiều bình thường ở thế nào?

Từ trên thân sờ soạng nửa ngày, Trì Việt muốn tìm giấy, nhưng không có gì cả.

“Cậu trai trẻ, cậu tìm cái này sao?” Hàng xóm đưa cho anh ta một trang giấy cùng bút.

Sau khi nhận lấy, anh ta viết số điện thoại lên đưa cho hàng xóm: “Nhất định đưa cô ấy.”

Suy nghĩ một chút, anh ta tại trong bao tiền móc ra mấy tờ tiền mặt, dăm nhét vào trong ngực người ta.

Nhìn anh ta đưa tiền, hàng xóm rất là lúng túng. Vốn là láng giềng giúp lẫn nhau là một chuyện rất bình thường, nhưng anh ta đưa tiền thì có thái độ xem thường người.

Chỉ là nhìn cánh ăn mặc quần áo của anh ta, lời nói cử chỉ, hàng xóm cũng có thể đoán được anh ta là con nhà giàu có. Người có tiền, làm việc đại khái đều như vậy, không để ý tới cảm giác của người khác!

Hàng xóm không cùng anh ta nhiều lời, cầm lại giấy bút còn có tiền, nói cho anh ta biết nhất định sẽ chuyển lời, để cho anh ta yên tâm.

Tri Việt chần chừ tại chỗ, lại xem một cửa nhà khóa chặt, cuối cùng vẫn xoay người rời đi.

Lái xe về đến nhà, Tri Việt nắm chìa khóa xe, phờ phạc rửa rượt đi vào bên trong.

“Trở về à.” Quyền Chính Nghi nhìn thấy con trai trở về, lộ ra khuôn mặt tươi cười hiếm thấy.

Nghe được âm thanh của bà, Tri Việt cả kinh, về mặt đổi một cái, “Mẹ, chào buổi sáng.”

Sắc mặt của anh ta không được, Quyền Chính Nghi kéo anh ta đến trên sofa ngồi xuống, nhều mày nói: “Tối hôm qua ở lại nhà Thiên Chân, ngủ không ngon sao?”

“À?” Tri Việt ngẩn người, qua loa lấy lệ đáp lời: “Làm sao người biết?”

“Thiên Chân gọi điện thoại cho mẹ.” Nhắc tới Thiên Chân, Quyền Chính Nghi luôn là cười híp mắt, “Đứa nhỏ này thật là hiểu chuyện, tối qua đặc biệt gọi điện thoại cho mẹ nói cho mẹ biết.”

“Dạ.” Tri Việt gật đầu một cái, cuối cùng trong lòng nắm chắc. Việc này Phùng Thiên Chân, có lúc cũng rất hữu dụng!

Hồi lâu, anh đứng dậy lên lầu, muốn một mình thanh tĩnh.

“Việt Việt, con không ăn điểm tâm sao?”

“Không ăn.”

Trở lại phòng ngủ, Tri Việt nằm ngửa ở trên giường. Anh ta nhìn chằm chằm nóc nhà màu trắng, ánh mắt mờ đi.

Một năm trước ở La Mã chính là buổi tối kia, anh ta từ quầy rượu ra ngoài, đi qua một ngõ hẻm vắng vẻ, chợt nghe tiếng cầu cứu. Anh ta tò mò nhìn sang, liền gặp được một cô gái vừa chạy, vừa kêu: “Bắt kẻ trộm!”

Cô kêu bằng tiếng Trung.

Tri Việt thấp thấp cười một tiếng, quỷ thần xui khiến chạy theo cùng cô, giúp cô đuổi bắt.

Lại nói, tên trộm kia có thể chạy được, cô gái kia cũng có thể chạy, ước chừng đuổi theo qua hai con đường. Đáng tiếc cuối cùng, vẫn để cho tên trộm kia chạy mất.

Tri Việt thở hắt hên ngồi chồm hồm trên mặt đất, hỏi cô gái kia, “Có đồ vật quan trọng gì, cô phải trời chết đuổi theo?”

Cô gái tóc dài, ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, mắt to ngập nước hàm chứa sưng mù: “Lắc tay! Ta có một cái lắc tay rất quan trọng!”

Tri Việt thiếu chút nữa học máu, đuổi theo lâu như vậy, lại là vì sợi lắc tay.

Anh ta lại hỏi kỹ, cô gái kia thế nhưng say khướt. Tri Việt càng thêm khiếp sợ, người từng uống rượu của còn có thể đuổi theo ăn trộm!

Hết cách rồi, chỉ có thể dẫn cô về khách sạn.

Đó là lần đầu tiên giúp người làm niềm vui của Tri Việt, hơn nữa anh ta thề, lúc ấy nhìn người ngã xuống giường ngủ, trong lòng cũng không có tạp niệm.

Đáng vẻ cô ngủ, đặc biệt đẹp mắt. Da thịt trắng nõn, tán ra sức hút mê người.

Giây vò một đêm, toàn thân anh ta toàn mồ hôi, ngồi ở bên giường lẳng lặng nhìn một hồi, liền đi vào phòng tắm tắm. Nhưng mà anh ta tắm ra, người nằm trên giường liền không thấy.

Tri Việt ngớ ngẩn, tìm khắp trong phòng và bên ngoài nhiều lần, lại không thấy tung tích cô gái kia. Anh ta phiền não khổ nguyên rủa một tiếng, tức giận sắc mặt tái xanh.

Con bà nó, người phụ nữ này dám không tiếng động chạy mất?!

Đây chính là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, Tri Việt không tiếng động cười nhẹ, bây giờ suy nghĩ một chút, vẫn như cũ cảm thấy thật tốt.

Sau này, anh ta chưa từng nghĩ có thể gặp được cô, nhưng được gặp lại cô khác kia, cho dù là một lần, anh ta có cũng có thể nhận ra.

Triệt Việt phiền não lật người, nụ cười khoe miệng từ từ thu lại. Anh ta lấy điện thoại di động ra lại gọi điện cho Sở Kiều, vẫn là tắt máy.

Đưa di động ném ở một bên, sâu trong mắt anh ta yên lặng, hiện ra nòng nặc mắt mác.

.....

Cả đêm ngủ ngon, sáng sớm. Quyền Yến Thác mở mắt, lại phát hiện vị trí bên cạnh trống không. Anh ngồi dậy, nhanh chóng tìm kiếm ở phòng ngủ một lần, cũng không có bóng dáng của cô.

Lại dám bỏ trốn?!

Quyền gia sắc mặt hoàn toàn tối lại, lần này nếu anh không chắc đứt chân của cô, anh sẽ theo họ cô?!

Vén chăn lên xuống giường, Quyền Yến Thác cầm điện thoại di động lên, vừa đi vừa gọi điện thoại. Tiếng chuông kết nối, nhưng giống như đang ở gần, anh đứng ở cửa cầu thang lắng nghe, trầm mặt đi theo hướng phòng khách.

Đẩy cửa phòng ra, mặt hướng xuống người nằm lỳ ở trên giường, ngủ vô tri vô giác. Một góc chăn khoác lên sau lưng cô, lộ ra hai cái chân nhỏ, trắng nõn như ngọc.

Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm cô, lúng túng thu hồi ánh mắt. Anh đi tới bên giường, khom lưng vỗ vỗ mặt của cô, giọng điệu không vui: “Sở Kiều, ai cho cô ngủ ở nơi này?”

Đột nhiên bị người đánh thức, Sở Kiều mơ mơ màng màng dụi mắt, cô xem người trước mặt, bĩu môi nói: “Chớ quấy rầy, tôi còn muốn ngủ!”

Con mẹ nó!

Quyền Yến Thác giận không kềm được, đưa tay nắm lấy cổ tay của cô, muốn kéo cô lên.

“Ừm ——” Sở Kiều cau mày, không nhận được đẩy anh ra: “Cút ngay, tôi muốn ngủ tiếp.”

Giấy dựa ở giữa, dây buộc áo ngủ của cô buông ra, lộ ra bầu ngực như ẩn như hiện. Tròng mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, lật người đè cô đến trong giường, cúi đầu liên hôn.

Sức lực nụ hôn của anh mang theo sự trừng phạt, Sở Kiều bị đau “Khàn” một tiếng, uất ức gào khóc.

Dây dựa chút, Quyền Yến Thác phát giác cô có cái gì không đúng, nhiệt độ thân thể hơi cao. Anh đưa tay thử một chút, kết luận cô sốt lên.

Bác sĩ gia đình rất nhanh chạy tới, sau khi kiểm tra cẩn kẽ, mặt lộ vẻ khó khăn: “Quyền thiếu, vị tiểu thư này miệng vết thương bị xé rách, có hơi nhiễm, lại cảm lạnh cho nên mới phải phát sốt.”

“Xé rách?” Quyền Yến Thác cau mày, đôi môi mỏng mím nhẹ. Anh tối hôm qua kỹ thuật, rất kém cỏi sao?

Bác sĩ đẩy mắt kiếng, giọng nói hòa hoãn: “Nói như vậy, lần đầu tiên làm số lần không nên quá nhiều.”

Có nhiều không?

Quyền Yến Thác khoanh tay trước ngực, đứng ở trước giường nhìn người ngủ mê man, khinh thường nói: “Tôi làm có bốn lần.”

“Khụ khụ!” Bác sĩ vội cúi đầu, che giấu sự lúng túng, “Vẫn có chút nhiều.”

“Uống thuốc đúng giờ.” Để thuốc lại, Bác sĩ xách theo cái hòm thuốc nhanh chóng biến mất.

Mở mắt, Sở Kiều chậm rãi tỉnh táo lại, cô nhìn người đàn ông đang ngồi bên giường, kinh ngạc hỏi: “Tôi ngã bệnh sao?”

“Phát sốt!” Người đàn ông ném cho cô hai chữ, gương mặt tuấn tú lãnh khốc: “Thật không dẫn lòng được.”

Nửa câu nói sau, Sở Kiều nghe tê dại da đầu. Nhiệt độ giảm xuống, cô cũng không nằm nghỉ nữa, vén chăn lên xuống giường, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Trong tủ treo quần áo cho khách không có gì cả, Sở Kiều ôm may mắn trong lòng đi tới phòng ngủ chính, không ngờ trong tủ treo quần áo thật có y phục của cô. Mặc dù tất cả đều mới, nhãn còn chưa có cắt đứt, nhưng kích cỡ rất phù hợp số đo của cô.

Giữa hai chân đầu đốn chưa xốt vẫn còn, Sở Kiều không dám chọn quần bó sát người, chọn quần lỏng nhưng màu cà phê. Trên người phối hợp một cái áo len cổ tròn màu trắng, vừa vặn làm nổi bật lên đường cong thân thể đẹp đẽ của cô.

Sở Kiều không tính là loại rất đầy đặn, nhưng bầu ngực đặc biệt tốt, eo ếch cũng mảnh khảnh, hai cái cặp đùi đẹp thon dài thẳng tắp. Cô phối hợp đặc biệt, hoàn toàn chính là cô gái hiện đại.

Nàng nghĩ nghĩ, đưa di động mở ra, gọi tới Tô Lê.

“Làm sao cô lại đi đâu mất tiêu?” Tô Lê giọng oang oang bén nhọn.

Sở Kiều mím môi, nhỏ giọng nói: “Tôi có việc.”

“Có chuyện gì sao? Chuyện gì?”

Tô Lê nghe được trong điện thoại rất an tĩnh, hồ nghi nói: “Kiều Kiều, cô đang ở đâu?”

Thấy cô không nói lời nào, Tô Lê hỏi tới: “Cô có phải hay không.....”

Nắm điện thoại trong tay thật chặt, Sở Kiều đi ra ngoài quét mắt, nóng lòng cúp điện thoại: “Tốt lắm, tôi rất khỏe, cô đừng đoán. Có lời gì, chúng ta gặp mặt lại nói.”

Cô nhanh chóng cúp điện thoại, lần nữa tắt máy.

Đi xuống lầu tới phòng ăn, nhìn thời gian không thấy người làm. Sở Kiều khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô mới vừa rồi tới phòng ngủ chính tới hôm qua lấy ga giường ra, bỏ vào toàn bộ vào máy giặt quần áo, sợ bị người nào thấy.

Trước bàn ăn, bóng lưng người đàn ông thẳng tắp, Sở Kiều thấy có đồ ăn, vội vàng đi tới.

Tối qua không ăn bao nhiêu, sau lại vận động lớn tiêu hao thể lực, cô đói bụng lắm thì nói, thấy cái gì cũng muốn ăn.

Quyền Yến Thác đòi nào sẽ nấu cơm, anh chỉ là nấu chín mấy cái trứng gà, lột vỏ ra sau đó bỏ vào trong mâm, lại cầm đĩa nước tương đặt ở chính giữa.

Trứng gà luộc chấm nước tương, Sở Kiều thích nhất. Cô cầm lên một cái trứng gà, không để ý tới cắt ra, chấm vào chút ít nước tương, trực tiếp hướng trong miệng cắn. Cắn một mảng lớn, lòng đỏ trứng màu vàng kim, nước tương có mùi thơm hải sản tỏa bốn phía.

Quyền Yến Thác nhìn tướng ăn của cô, đầy mắt nhàn nhạt thoáng qua cái gì. Anh tự tay cầm đĩa lên lấy một cái trứng gà, để tới trước mặt cô, cười nói: “Cho nhiều một mình cô ăn.”

Ngừng tạm, khoe miệng anh, nói: “Tối hôm qua cô chảy máu lại phát sốt, nên bồi bổ đi!”

Phốc ——

Sở Kiều bị sặc, lòng bàn tay vỗ nhẹ vào ngực. Cô hung hăng nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, tức giận hàm răng ngứa ngáy.

Leng keng ——

Tiếng chuông cửa đúng vào lúc này vang lên, Quyền Yến Thác xoa tay một chút, đứng dậy đi mở cửa.

Sở Kiều bụng sữa tươi lên nhấp một hộp, quay đầu nhìn một chút, đứng ngoài cửa người đàn ông mặc đồ Tây thẳng, thần thái cung kính đối với Quyền Yến Thác nói những gì, cuối cùng lại đưa tới thứ gì.

Cô đang muốn thu hồi tầm mắt, khoe mắt dư quang liếc thấy trong sân nhà xuất hiện chiếc xe kia, cả người thoáng chốc kinh ngạc đến ngây người.

Giây lát, Quyền Yến Thác đóng cửa xoay người trở lại. Anh nhẹ giọng tay lên, cái chìa khóa xe hướng về phía cô ném qua.

Sở Kiều phản ứng không kịp nữa, bản năng đưa tay tiếp được.

Nhìn trong tay chìa khóa xe, Sở Kiều khẽ vuốt chốc lát, không nhịn được hỏi anh: “Xe kia.....”

“Cô cho rằng bán chiếc xe là có thể giải quyết vấn đề?” Quyền Yến Thác lần nữa ngồi vào trong ghế, cầm trứng gà chưa ăn xong tiêu diệt: “Chiếc xe kia, cô bán ít tiền như vậy? Ném không mất mặt!”

“Anh cho rằng tôi muốn a!” Sở Kiều nổi đóa, tức giận nói.

Quyền Yến Thác hung ác trợn mắt nhìn cô một cái, đưa tay dằm ở trên đầu cô, cảnh cáo nói: “Nói cho cô biết, về sau còn dám cho tôi mất mặt, tôi quát cô!”

“Đội đã nào...!”

Sở Kiều gọi anh lại, buồn bực nói: “Chiếc xe kia anh dùng bao nhiêu tiền mua về, trở về tôi trả lại anh.”

Người đàn ông ánh mắt lạnh xuống, lộ ra đầy đặn lạnh lẽo. Anh tự tay hướng cô chỉ chỉ, không hề nói chuyện, đi thẳng lên lầu.

Mắt mà được lại, là Sở Kiều chưa bao giờ nghĩ tới.

Thật ra thì một chiếc xe, cô không để ý. Chỉ là bà ngoại để lại đồ cho cô, cô đều muốn bảo vệ tốt.

Công phu rất nhanh, Quyền Yến Thác thay xong quần áo xuống. Anh mặc rất ngay ngắn, Sở Kiều còn tưởng rằng anh muốn ra cửa, âm thầm vui mừng.
“Còn thất thần làm gì?”

Anh mở miệng, Sở Kiều thế này mới ý thức được, thế nhưng cũng muốn cô đi.

Đứng ở trước xe, Sở Kiều thận trọng ngồi lên, chỉ cần cô động tới bắp đùi, cảm giác rất đau.

Nhìn động tác cô quái dị, may kiếm Quyền Yến Thác nhúu chặt, từ từ ý thức được cái gì, khoe miệng không khỏi nâng lên nụ cười.

Hummer màu đen lái ra biệt thự, một đường hướng trung tâm thành phố. Sở Kiều tỉnh táo lại, hình như có dự cảm.

Rất cuộc, xe dừng ở bên ngoài biệt thự nhà họ Sở. Quyền Yến Thác sau khi tắt máy xe, quay đầu nhìn người bên cạnh, đột nhiên toát ra một câu nói:
“Còn đau không?”

Sở Kiều ngẩng đầu lên, con người đen nhánh nhuộm nước, kinh ngạc nhìn anh.

Hỏi lời này, Quyền Yến Thác cũng cảm giác mình không giải thích được.

Thu liễm lại đáy lòng kinh ngạc, Sở Kiều nhìn căn nhà này, hỏi anh: “Tại sao tới nơi này?”

Quyền Yến Thác thu hồi cười giỡn, đáy mắt thoáng qua một chút lo lắng, “Loại chuyện buộc cô lên giường như vậy, chỉ có một mình tôi có thể làm!”

Dứt lời, anh kéo Sở Kiều, dẫn theo cô đi tới cửa chính.

Người mở cửa là Giang Tuyết Nhân, bà đứng nhìn hai người ở ngoài cửa, có chút lơ mơ phát giác ra. Trong lúc nhất thời cũng quên cho bọn họ vào đi.

Giấy lát, bà phản ứng qua, vội vàng tránh ra: “Các người đã tới, mau vào.”

Quyền Yến Thác lôi kéo tay tay Sở Kiều, ngồi vào trên sofa, thái độ bình thản, hình như cũng không khác bình thường.

Đóng cửa lại, Giang Tuyết Nhân vội phân phó người giúp việc đi châm trà. Bà đi tới, ánh mắt quét về phía Sở Kiều: “Kiều Kiều, con trở về lúc nào? Thế nào cũng không về nhà?”

Sở Kiều cụp mắt, không để ý tới bà ta.

Hai người này cũng không nhìn bà, Giang Tuyết Nhân chỉ cảm thấy lúng túng, sắc mặt trầm xuống.

“Trong nhà chỉ có một mình bà sao?” Rất cuộc Quyền Yến Thác mở miệng, ánh mắt lạnh lùng: “Tôi không nói chuyện với phụ nữ.”

Giang Tuyết Nhân tức giận sắc mặt đại biến, rồi lại không thể không nhìn lại tính khí, “Cậu muốn tìm Hoành Sanh sao? Ông ấy đang ở thư phòng, tôi kêu người giúp việc đi gọi.”

Người giúp việc nhìn thấy vẻ mặt bà không đúng, chạy đi lên lầu mời người.

“Mẹ, có phải Tư Phạm tới hay không?”

Nghe được lầu dưới giọng nói, Sở Nhạc Viện chạy xuống lầu, mặt tràn đầy tươi cười. Vậy mà, nhìn thấy hai người ngồi ở trên sofa kia, sáng chói khuôn mặt tươi cười của cô ta thoáng chốc cứng ngắc.

Đối diện ánh mắt sắc bén ác độc kia, Sở Nhạc Viện trong lòng máy động, tỏ ra dự cảm xấu.

HẾT CHƯƠNG 50.3

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51-1: Danh chánh ngôn thuận

Editor: Thư

Biệt thự sáng ngời, lát gạch men sứ màu trắng theo phong cách Châu Âu hết sức tinh tế, thỉnh thoảng có xen vào vài chi tiết hoa văn phức tạp. Sa lon màu vàng nhạt đặt trong phòng khách đầy xa hoa, ngồi vào có cảm giác như ngồi giữa tầng mây, quả thật là rất thoải mái.

Sở Kiều co duỗi tay chân, trước kia cô không thường ở nhà, ghế sa lon này cũng chưa ngồi lần nào. Hôm nay được dịp ngồi vào thậm chí có cảm giác rất đặc biệt.

Cô liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, thấy anh hơi cúi đầu, vuốt vuốt điện thoại di động.

Ngón tay Quyền Yến Thác khẽ lướt, đột nhiên Sở Kiều nhớ đến video hôm qua anh lấy ra, trong lòng dường như hiểu ra điều gì.

Giang Tuyết Nhân lôi kéo con gái ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt của mẹ con hai người cũng không tốt. Nhất là Sở Nhạc Viện, cô ta nhìn thấy mấy dấu hôn mập mờ bên cổ Sở Kiều, cười khinh bỉ.

Người giúp việc đi lên lầu gọi, sau khi Sở Hoành Sanh nghe được trong nhà người tới, mặc thêm quần áo裳 hoàng vào liền vội vã từ thư phòng bước ra, trực tiếp xuống lầu.

Trong phòng khách cực kỳ an tĩnh. Tất cả mọi người ngồi không, không một người nói chuyện.

Kể từ sau khi rời khỏi lễ đính hôn, suốt mấy ngày không ai trông thấy bóng dáng Sở Kiều ở đâu cả. Sở Hoành Sanh vừa nhìn thấy cô, đáy lòng lại dâng lên lửa giận. Ông ta trầm mặt đi tới, tức giận nói: "Con còn biết về nhà sao?"

"Nhà?" Sở Kiều thấp giọng cười một tiếng, ánh mắt bình tĩnh: "Tôi có nhà sao?"

Những lời này khiến Sở Hoành Sanh sững sờ, ông ta mím môi, sâu trong đáy mắt lóe lên sự khác thường.

Đào mắt qua thấy Quyền Yến Thác, ông ta không thể không tạm thời thu lại sự tức giận: "Phiền toái Quyền thiếu tới đây một chuyến, vốn nên là Hoành Sanh đi tới cửa tạ tội, đều là Sở Kiều không hiểu chuyện, ngày mai tôi sẽ dẫn con bé đến nhận tội!"

"Loại chuyện như tạ tội thế này thì đã có người làm thay ông rồi." Quyền Yến Thác cười cười, môi mỏng nâng lên độ cong nghiêm nghị.

Lời nói của anh vừa dứt, sắc mặt của Sở Nhạc Viện ngồi đối diện lập tức thay đổi trở nên trắng xanh, lập tức bối rối. Cô ta cắn môi, vẻ mặt lo lắng, theo đạo lý mà nói cô ta làm việc không chê vào đâu được, sẽ không để lại sơ hở gì.

Nghĩ như vậy, cô ta thành thoi không ít, cảm xúc lo lắng vô cùng cũng giảm bớt.

Dù sao Sở Hoành Sanh cũng là người từng trải, kinh nghiệm lăn lộn tìm tòi trong thương trường không ít, ông ta nhanh chóng nghe ra hàm ý khác của câu nói này, hỏi tới: "Cậu có lời gì cứ nói thẳng."

Quyền Yến Thác sang người bên cạnh, thấy sắc mặt cô bình thản, không nhìn ra chút cảm xúc gì. Lúc này mới cảm điện thoại di động lên, mở ra video ra, phát lại toàn bộ hai đoạn phim tối qua.

Đoạn thứ nhất là hình ảnh ở khách sạn, dĩ nhiên Sở Hoành Sanh nhớ ngày hôm qua ngày, chỉ là ông ta không ngờ Sở Kiều lại xuất hiện. Bất giác, ông ta quay sang nhìn cô, lại chỉ có thể thấy được ánh mắt bình thản như nước của cô.

Xem một màn trong thang máy, Sở Hoành Sanh khiếp sợ trợn to hai mắt, hoàn toàn không dám tin tưởng.

Lại tiếp sau đó, chính tại bên ngoài biệt thự, Sở Kiều bị người ta bỏ lại. Sở Hoành Sanh hoàn toàn mặt đen, loại chuyện như vậy thật sự không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ là có người nào đó đứng phía sau tất cả những chuyện này ư?!

Video phát xong, tất cả mọi người thấy rất rõ ràng.

Giang Tuyết Nhân cũng cảm giác chuyện này kỳ hoắc, nhưng nghĩ lại, giống như đã hiểu ra cái gì. Bà ta quay đầu sang chăm chú nhìn cô con gái ngồi bên cạnh, ánh mắt sắc bén, sau khi nhìn thấy Sở Nhạc Viện né tránh ánh mắt, cả trái tim bà ta nhói một cái.

"Đây là chuyện người nào làm?" Sở Hoành Sanh quay người ngồi xuống, trầm giọng hỏi. Ông ta tin tưởng nếu Quyền Yến Thác lấy những thứ đồ này ra, đương nhiên là đã biết người sau màn là người nào.

Mây kiếm của Quyền Yến Thác đầy cột nhả, ánh mắt thâm thúy bắn về phía người ngồi đối diện. Anh không nói gì, chỉ là hai mắt chĩa vào người Sở Nhạc Viện, lại làm cô ta kinh hãi hoảng hồn, sắc mặt xám trắng.

"Nhìn tôi làm gì?" Rốt cuộc vẫn là người thiếu kiên nhẫn, Sở Nhạc Viện tức giận chất vấn.

"Nhìn cô đương nhiên là vì có đạo lý mới nhìn." Quyền Yến Thác khẽ mím môi, giọng nói sắc bén: "Vậy chứ chẳng lẽ cô cho là mình lớn lên có bộ dạng

đẹp đến thế ư?"

"Anh——"

Sở Nhạc Viện nói không lại anh, ngồi ở trên sô pha thờ hồn hển.

Mắt thấy đầu mâu chìa thẳng đến con gái út, ánh mắt của Sở Hoành Sanh lóe lóe, hỏi "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Hỏi cô ta!" Quyền Yến Thác đưa ngón tay chỉ thẳng, vẻ mặt lăm liết.

Sở Nhạc Viện chột dạ cười cười, vẫn còn cố làm ra vẻ trấn tĩnh: "Anh có ý gì? Cái gì tôi cũng không biết."

"Không biết?" Đôi môi mỏng của Quyền Yến Thác mím nhẹ, sắc mặt từ từ khó coi xuống: "Sở Nhạc Viện, trình độ nói dối của cô thật sự không cao. Tôi mà là cô, tuyệt đối sẽ không vọng tưởng phải sạch đi, đừng để phí công mấy anh chàng xe tải chứ!"

Nghe vậy, sắc mặt của Sở Nhạc Viện trắng bệch, hai tay cô ta nắm chặt lại chung một chỗ.

Sở Hoành Sanh nghe mà như rơi vào trong sương mù, tựa hồ vẫn không biết rõ. Ông ta liếc nhìn Giang Tuyết Nhân, lại thấy vẻ mặt bà ta lộ ra sự khẩn trương, trong lòng cũng có nghi ngờ.

"Cô tự nói hay là muốn người khác nói hộ cô đây?"

Quyền Yến Thác giận tái mặt, kiên nhẫn đã dùng hết, không muốn phí sức với cô ta nữa.

Lúc này, Sở Nhạc Viện đã trở nên hoảng loạn, nhưng ba đang ngồi ở vị trí đối diện, cô ta cũng không thể mở miệng nhờ mẹ giúp đỡ, chỉ có thể cắn răng chống cự đến cùng: "Lúc trước Sở Kiều đào hôn, khiến nhà họ Quyền khó chịu như vậy, hôm nay anh vẫn còn ra mặt vì cô ta sao? Thật là quá buồn cười!"

"Tôi ra mặt vì ai thì có liên quan đến cô sao?" Người đàn ông nói năng mạnh bạo, không chừa chút chỗ hờ cho người ta phản bác.

Sở Nhạc Viện vốn được nuông chiều từ nhỏ, lúc này bị người ta dẫm lên cái đuôi, càng cố nói bậy để che giấu.

"Quyền Yến Thác, tại sao anh lại ra mặt vì cô ta chứ?!"

Sở Nhạc Viện giận dữ, không chút suy nghĩ, bật thốt lên.

Lời này của cô ta vừa ra khỏi miệng, gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác đột nhiên trở nên lạnh lùng, ánh mắt, trong mắt có ý lạnh.

Bên này vợ chồng nhà họ Sở cũng kinh ngạc đến ngây người ở, nghe được lời nói này của con gái, tất cả đều thay đổi sắc mặt.

"Vì anh ấy là người đàn ông của tôi!"

Người vẫn ngồi trên sô pha mà không lên tiếng này giờ, khẽ nói một câu, lời vừa nói xong lại tạo nên phong ba sóng ngầm mãnh liệt.

Quyền Yến Thác hơi kinh ngạc một chút, cũng không nghĩ đến cô lại có thể nói ra những lời này, môi mỏng đang mím buông lỏng một chút.

Sở Nhạc Viện nhìn chằm chằm vết đỏ mập mờ trên cổ cô, cười nhạt: "Hừ, không biết xấu hổ!"

"Đừng nói giống như mình tốt đẹp hơn người khác!" Sở Kiều không vội cũng không giận, vẻ mặt lạnh nhạt: "Tôi không có trộm không có giành của ai, dĩ nhiên tốt đẹp hơn nhiều so với cô!" (*)

(*): đoạn này là đoạn chơi chữ, ý SNV mắng SK “không cần thể diện” (không biết xấu hổ ấy), SK đáp lại là “đừng nói giống như chỉ có cô mới có thể diện, tôi không...., đương nhiên là có thể diện hơn cô” (tốt đẹp hơn ấy)

Trong những lời này giấu thâm ý, đương nhiên người họ Sở nghe vào tai đều hiểu hết. Nhất là Sở Nhạc Viện, khuôn mặt xinh đẹp tức giận đến trắng bệch.

Đời này, nếu so ra thì cái gì cô ta cũng hơn Sở Kiều, chỉ duy mỗi chuyện của Quý Tư Phạm khiến cô ta mãi mãi chịu thua.

Bởi vì đầu tiên là Quý Tư Phạm qua lại với Sở Kiều, đến phiên cô thì đã trở thành người đến sau.

Cô ta không phục, lại không sao thoát được chuyện này.

Mắt thấy này hai hai chị em sẽ cãi vã, Sở Hoành Sanh trầm mặt, quát lớn: "Được rồi, tất cả im hết đi! Trước tiên nói chuyện chính mới là quan trọng nhất."

Ông ta quay đầu nhìn về phía Quyền Yến Thác, lại hỏi lần nữa: "Chuyện của Sở Kiều có liên quan đến Nhạc Viện sao?"

Quyền Yến Thác nhún nhún vai, cầm điện thoại gọi cho ai đó, sau đó lời khai của nhân chứng qua loa điện thoại vang lên: "Ngày hôm trước, cô hai nhà họ Sở bảo chúng tôi đi bắt cóc một người, cô ta nói chỉ cần chụp thuốc mê đối phương, sau đó đưa đến bên ngoài một ngôi biệt thự là được, sau khi thành công cho chúng tôi hai vạn đồng tiền....."

Từng câu từng chữ trong bằng chứng rõ ràng, không thể ngụy biện. Giang Tuyết Nhân chán nản ngồi ở trên sofa, hai tay xuôi bên người nắm chặt.

Dù thế nào thì Sở Nhạc Viện cũng không thể ngờ, anh thật sự có thể bắt được người. Mặc dù cô ta sợ, lại chỉ có thể chống chế nói đỡ: "Ngâm máu phun người! Tôi chưa làm loại chuyện như vậy, tuyệt đối không có!"

"Ha ha....." Quyền Yến Thác cười khẽ một tiếng, đôi mắt nội liễm hướng về Giang Tuyết nhân: "Bà Sở, nếu như con gái bà vẫn mạnh miệng không nhận tội, người dính dáng đến chuyện này sẽ càng nhiều."

Lời này của anh tuyệt đối là cảnh cáo.

Giang Tuyết Nhân giật mình một cái hồi hồn, Nhạc Viện tìm người làm việc, tất nhiên là phải thông qua anh trai bà. Bà ta thờ phào một cái thật dài, lửa giận trong lòng cuộn cuộn. Một lũ người vô dụng!

Kể từ khi Sở Hoành Sanh nghe được cú điện thoại, sắc mặt cũng đã khó coi tới cực điểm. Ông ta nhíu mày nhìn chăm chăm hai mẹ con đối diện kia, vẻ mặt dần dần âm trầm.

Mất thấy mẹ sẽ bị dính líu, Sở Nhạc Viện không còn cách nào khác, cô ta cắn môi, tức giận nói: "Không liên quan đến người khác, là tôi sai người ta làm vậy! Mà tôi không có ác ý, chỉ muốn để cho các nhà các người bớt giận!"

"Sở Nhạc Viện!" Quyền Yến Thác nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô ta, cười nhạt nói: "Biện pháp cô giúp người ta bớt giận thật đúng là đặc biệt, nhưng chuyện của nhà của chúng tôi, lúc nào đến phiên cô nhúng tay, cô thì có quyền gì hả?!"

Cả khuôn mặt của Sở Nhạc Viện chột đỏ bừng, lại không có cách nào phản bác. Cô ta lúng túng đứng tại chỗ, một bụng lửa giận không có chỗ phát tiết.

"Phải xử trí thế nào?" Sở Hoành Sanh chậm rãi mở miệng, âm thanh khàn khàn.

Quyền Yến Thác bĩu môi, đôi mắt đào hoa hẹp dài híp một cái: "Nếu nhà họ Sở có hai cô con gái thì nên xử trí công bằng!"

Câu nói của anh vang ở bên tai, Sở Kiều mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh nhìn vào mắt của anh, thấy lại là mặt anh tràn đầy ý cười, còn có nhàn nhạt cung chiều mà cô đã từng thấy.

"Nhạc Viện!" Sở Hoành Sanh trầm mặt, tức giận nói: "Nói xin lỗi!"

"Ba, " Sở Nhạc Viện bĩu môi, uất ức nói: "Con thật sự là muốn vì chúng ta, chị ta chọc giận nhà họ Quyền, cuối cùng cũng phải đến chịu nhận lỗi, cời chuông phải nhờ người buộc chuông a!"

"Câm miệng ——"

Sở Hoành Sanh tức giận không kèm được, lần đầu tiên nổi giận với cô ta đến vậy, "Con còn dám nói nữa hả? Phương pháp tạ tội của con như vậy mà được sao, quả thật là hồ đồ!"

Từ nhỏ đến lớn, Sở Nhạc Viện chưa từng bị ba mắng đến như vậy, cô ta uất ức muốn chết, nước mắt tràn mi.

"Mau nói xin lỗi!"

"Con không nói!"

Sở Nhạc Viện vốn đã rất mất mặt rồi, lại phải nói xin lỗi Sở Kiều, tuyệt đối cô ta sẽ không có cách nào nhìn mặt người khác.

Mặc dù con gái có lỗi, nhưng Giang Tuyết Nhân vẫn thiên về con mình, bà ta đứng dậy tới khuyên nhưng bị chồng mình đẩy ra, "Không cho nói đỡ cho nó."

Sắc mặt Giang Tuyết Nhân cứng đờ, câu nói kế tiếp cũng nghẹn ở trong cổ họng. Bà ta liếc qua con gái, cũng cả giận nói: "Nhạc Viện, đi nói xin lỗi!"

Cha mẹ cùng làm áp lực, hoàn toàn kích động phòng tuyến trong lòng Sở Nhạc Viện. Cô ta nghẹn ngào, một đôi mắt ác độc nhìn chăm chăm Sở Kiều, chính là không chịu chịu thua: "Tôi không nói xin lỗi! Không nói! Không nói!"

"Bốp! ——"

Sở Hoành Sanh tát mạnh một cái, sức lực rất lớn.

Nằm mơ Sở Nhạc Viện cũng không nghĩ tới ba cô ta lại động thủ, cô ta ngỡ ngác đứng tại chỗ, hững hờ cái tát mạnh mẽ mẽ. Cô ta chỉ cảm thấy lỗ tai bên phải ông ông vang, trên mặt đau rát.

Vốn là về mặt Sở Kiều đang lạnh nhạt, lúc này ánh mắt cũng giật giật.

Từ nhỏ đến lớn, cô ở nhà nghịch ngợm gây sự, mỗi lần phạm sai lầm đều sẽ bị phạt. Nhưng nghiêm trọng nhất chính là phạt đứng nhịn đói, ba lại chưa đánh cô một cái.

Sở Nhạc Viện lại càng chưa từng. Ở nhà cô ta vẫn luôn là ngoan ngoãn, ngay cả phạt đứng cũng chưa từng có.

Lần này tát tay thật đúng là lần đầu tiên.

Sở Kiều nhìn dấu năm ngón tay đỏ tươi trên mặt cô ta, trong lòng khẽ thoáng qua cái gì đó, có cảm giác rất khó tả

"Ba, ba vừa đánh con?" Sở Nhạc Viện không dám tin bụm mặt, nước mắt lăn từ khóe mắt xuống.

Một tát này tới quá nhanh, Giang Tuyết Nhân cũng còn chưa phục hồi tinh thần lại. Đợi bà ta thấy rõ gương mặt sưng lên thật to của con gái, trong nháy mắt hồng con mắt, bước nhanh tới lôi cô ta vào trong ngực.

"Hoành Sanh, làm sao anh lại động thủ đánh con bé?"

"Nó còn không đáng đánh sao!"

Lửa giận trong lòng Sở Hoành Sanh khó tiêu, sắc mặt càng thêm thâm trầm

Sở Nhạc Viện đẩy ra tay mẹ mình ra, thẳng vào bà mình, hỏi "Ba, từ nhỏ đến lớn, ba còn chưa mắng con lấy một lần, huống chi là đánh con. Nhưng hôm nay, bởi vì chị ta mà ba đánh con sao?!"

Sở Hoành Sanh nhìn bên mặt sưng lên của cô ta, đôi mắt tối lại, rồi lại thờ dãi nói: " Chẳng lẽ đến bây giờ con vẫn chưa chịu nhận lỗi nữa sao?"

Nước mắt như sương mù che tầm mắt, Sở Nhạc Viện bụm mặt, xoay người chạy lên lầu. Mắt thấy cô ta khóc chạy đi, Giang Tuyết Nhân không yên lòng, cũng đuổi theo cô ta lên lầu.

Làm thành như vậy, thật đúng là loạn!

Sở Hoành Sanh nâng trán, nhủ mảy nhìn về phía Sở Kiều: "Hai người muốn xử lý như thế nào?"

Lần này Quyền Yên Thác không có mở miệng, giao quyền quyết định lại cho người bên cạnh.

"Nếu như mà tôi nói xử lý như thế nào, ba có thể đồng ý không?" Về mặt của Sở Kiều tự nhiên, giọng điệu cũng rất thoải mái.

Nghe được lời của cô, về mặt Sở Hoành Sanh cứng ngắc, cho không được đáp án.

Đã sớm phỏng đoán được thái độ của ông ta, Sở Kiều không hề thất vọng. Cô cười cười, giọng nói như thường: "Nói cho con gái của ba, từ nay về sau ít dính vào chuyện của tôi, nếu có lần sau nữa, tuyệt đối tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta!"

"Con cũng là con gái của ba" Sở Hoành Sanh bất mãn giọng điệu của cô, phản bác.

"Tôi?" Sở Kiều đưa tay chỉ mình, đột nhiên liền cười lên, cười rất lớn tiếng. Hồi lâu sau, cô dừng cười, quay đầu nhìn chằm chằm mắt cha mình, không nhúc nhích.

"Con là con gái của ba, là con gái nhà họ Sở!" Ánh mắt của cô sắc bén, Sở Hoành Sanh bất đắc dĩ mở miệng.

Sở Kiều vén tóc, hỏi ngược lại: "Là con gái bị ba bán đi mới phải chứ!"

Sắc mặt của Sở Hoành Sanh trầm xuống, trong nháy mắt cau mày: "Đây là ý gì?"

"Lời nói thật!" Trong lòng Sở Kiều hoàn toàn bình thản, thản nhiên nói: "Thật ra thì ba nên để tôi giúp ba định giá tiền. Nói như vậy không chừng, tôi có thể định ra giá cao hơn hoặc tìm một vị kim chủ có tiền hơn chẳng hạn?"

Những lời này vừa chói tai vừa khó nghe, Sở Hoành Sanh mím môi, tức giận nói: "Đây là thái độ con gái nên nói chuyện với ba mình sao?"

"Ba?!"

Những lời này để lại kịch thích thật sâu ở mỗi dây thần kinh của Sở Kiều, đôi mắt đen nhánh của cô âm thầm, mơ hồ cười nói: "Vậy ba nói một chút, nhiều năm như vậy ba đã làm tròn trách nhiệm của một người cha đối với tôi chưa? Lúc tôi bị bệnh, ba đã từng chăm sóc tôi lần nào sao? Lúc tôi thương tâm khổ sở, ba có an ủi tôi câu nào chưa? Lúc tôi bị người ta khi dễ, ba có từng quan tâm đến tôi giây phút nào chưa?!"

Đôi mắt Sở Kiều sáng ngời, nhìn chằm chằm mắt của ba mình, gần từng chữ: "Lúc trước, khi còn học tiểu học có một lần tôi cũng thi được điểm tối đa, bởi vì tôi muốn ba được vui, muốn ba đi họp phụ huynh cho tôi, dù là chỉ có một lần thôi nhưng thế nào chứ? Tôi cũng vậy có thể để cho thầy cô và bạn

học thấy được, ta cũng là đứa bé có cha, nhưng cho tới bây giờ ba cũng từng xuất hiện một lần! Lên trung học tôi còn cố gắng, nhưng sau lại lười biếng, bắt luận tôi cố gắng thế nào, ba cũng sẽ không tới! Ba nói lúc nào tôi cũng làm ba mất mặt, tôi đánh nhau tôi trốn học tôi uống say, vậy ba có từng hỏi vì sao tôi lại trở nên thế này hay không?"

"Ba có không?" Sở Kiều nhẹ nhàng hỏi, hỏi xong mình vừa cười.

Nghe chất vấn của cô, mày kiếm của Sở Hoành Sanh nhúu chặt, lúc này vẻ mặt càng thêm khó coi hơn lúc này.

Hốc mắt Sở Kiều hồng hồng, nhưng không có nước mắt chảy xuống.

Đôi mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác khê đảo quanh, những lời cô vừa bộc bạch, tất cả anh đều nghe được, gương mặt tuấn tú không tự chủ trở nên lạnh lùng.

Nhắc tới chuyện cũ, Sở Kiều vẫn nhin không được khổ sở.

Hồi lâu sau, cô thu lại cảm xúc, thẳng người đứng lên đi tới bên cạnh ba. Nhiều năm như vậy, mỗi lần đứng trước mặt ba, cô đều chống đối ông, lần này, cô không muốn giận lấy thêm nữa.

"Ba." Sở Kiều gọi một tiếng này rất nặng, cô mỉm cười, ánh mắt bình tĩnh: "Từ nay về sau, ba đừng nghĩ lại đem con đi đổi lấy thứ gì, bởi vì con đã bán mình rồi! Bán hoàn toàn!"

Sóng mắt Sở Hoành Sanh khê động, giây phút nhìn thấy cô cùng Quyền Yến Thác xuất hiện, hình như ông đã đoán được cái gì. Bây giờ nghe cô chính miệng nói ra, vẫn là khó mà tiếp nhận!

Sở Kiều hít sâu một hơi, vẻ kinh dị nơi đáy mắt biến mất, "Về sau nhà họ Sở chỉ có một đứa con gái, kẻ làm cho ba thất vọng kia không còn nữa!"

Buông những lời này xong, Sở Kiều xoay người rời đi.

"Đứng lại ——"

Sở Hoành Sanh giận tím mặt, "Con muốn bỏ nhà theo người đàn ông này à? Không minh bạch đi theo cậu ta như vậy sao?!"

Quyền Yến Thác vừa mới đề lừa giận xuống, lại dâng trào lên. Đi theo anh, làm sao lại là không minh bạch?!

"Ông không có tư cách quản thúc tôi!"

Sở Kiều quay người lại, không hề chớp mắt theo dõi ông ta, nói: "Cõi đời này chỉ có hai người có tư cách dạy dỗ tôi! Người thứ nhất là mẹ đã sinh ra tôi, người thứ hai là bà ngoại đã nuôi dạy! Hôm nay họ đều không ở đây, tôi và nhà họ Sở chẳng có chút quan hệ nào."

"....."

Sở Hoành Sanh bị cô chọc tức nói không nên lời, trơ mắt nhìn Quyền Yến Thác kéo tay cô, dẫn cô đi.

Bước ra cửa chính, không khí mát mẻ bên ngoài phả vào mặt. Sở Kiều hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái.

Ừ, hôm nay thật là một ngày tốt lành!

Sở Kiều nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, muốn nói tiếng cảm ơn, lại thấy gương mặt âm trầm của anh.

"Thế nào?"

Sở Kiều không hiểu, hồ nghi hỏi anh. Chuyện mới vừa rồi giải quyết rất tốt mà, làm sao mà anh lại mất hứng nữa rồi?

Môi mỏng của Quyền Yến Thác mím chặt, gương mặt tuấn tú nhiễm sự tức giận, nói: "Dám nói dựa vào cái gì mà đi theo ông đây? Còn dám nói đi theo ông đây là không minh bạch?!"

Phốc ——

Sở Kiều cười phun, nghĩ thâm so đo với bọn người đó làm gì chứ!

Nhưng cô lại quên mất, Quyền Yến Thác là một người đàn ông vô cùng yêu thích so đo!

Tại sao? Không hiểu rõ những lời này, anh quyết không cho phép lại có người nào nói nữa!

Bị kéo lên xe, Sở Kiều còn chưa kịp nói chuyện, người nào đó đã nổ máy, lái xe đi với tốc độ kinh người.

Một đường chạy như bay nhanh, Sở Kiều nắm tay vịn, cảm thụ cảm giác lo sợ bị rớt xuống xe. Rốt cuộc xe cũng dừng lại, cô vừa thở phào nhẹ nhõm, đã bị người đàn ông dùng sức kéo đi ra.

"Đi vào!"

Quyền Yến Thác kéo Sở Kiều, trực tiếp đi vào bên trong.

Bước chân của anh rất lớn, Sở Kiều theo không kịp, chỉ có thể chạy chậm theo. Trong lúc vô tình, cô ngẩng đầu lên nhìn một chút, thoáng chốc đổi sắc mặt.

Chất vấn trong miệng còn chưa thoát thành lời, Quyền Yến Thác không nhịn được liếc tới, nhỏ giọng cảnh cáo nàng: "Thức thời thì đừng hỏi nhiều, đi theo tôi vào."

Cục dân chính, mặc dù Sở Kiều chưa đến chỗ này lần nào, nhưng cũng biết là làm cái gì!

Cô muốn tránh thoát, nhưng người đàn ông ghim cổ tay chặt cứng. Hơn nữa lúc kéo đi, liên lụy đến cơ đùi chua xót đau đớn, cô cắn môi, ngay cả tiếng nấc cũng không kêu được.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51-2: Danh chánh ngôn thuận (tt)

Editor: Thư

Cô muốn tránh thoát, nhưng người đàn ông ghim cổ tay chặt cứng. Hơn nữa lúc kéo đi, liên lụy đến cơ đùi chua xót đau đớn, cô cắn môi, ngay cả tiếng nấc cũng không kêu được.

Bị kéo đi tới lần hai, nhân viên làm việc nhìn thấy cặp đôi vừa tiến vào thật có ý tứ, hỏi "Đồ dùng để linh chứng đã mang đủ chưa?"

Quyền Yến Thác móc ra thẻ căn cước trong ví tiền ra ném qua, lại tìm được thẻ căn cước của Sở Kiều cũng ném sang nốt.

Mỗi ngày có rất nhiều người tới nơi này để linh chứng. Nhân viên làm việc gặp không ít những cặp đôi muôn hình vạn trạng, nhưng vẫn chưa từng thấy người đàn ông nào ngạo mạn như thế. Vào cửa ngay cả một câu cũng không nói, đưa giấy tờ thì như muốn quăng vào mặt người khác thế ư?

"Hộ khẩu đâu?" Thấy anh như thế, thái độ của nhân viên làm việc cũng lạnh nhạt lại.

"Không mang!" Quyền Yến Thác lạnh lùng ném cho bọn họ hai chữ.

Lỗ mũi của nhân viên kia suýt chút tức đến nổ tung, không mang theo đủ giấy tờ thì linh chứng cái con khi ấy!

"Giấy tờ không đầy đủ, không thể đăng ký kết hôn!" Nhân viên làm việc trả thẻ căn cước lại cho anh, giọng nói rập khuôn.

"Không thể?" Quyền Yến Thác nổi giận, vừa rồi nhìn hồi lâu, đang lo lừa gạt không có chỗ trút ra!

Anh móc điện thoại ra, suy nghĩ trước một lúc, tay vốn muốn bấm số gọi ai đó, lại cho Lục Cảnh Hành.

Điện thoại vừa được nhận, Quyền Yến Thác cũng không nói nhảm, nói thẳng: "Anh rě, em muốn đăng ký kết hôn."

Sở kiều thiếu chút nữa hộc máu, nghĩ thầm vì sao mà tới chỗ nào anh cũng tìm được người giúp thế này!

Hình như người đàn ông bên đầu dây bên kia đang bận họp, nhỏ nhẹ nói gì đó xong, bên cạnh yên lặng hết mới hỏi, "Lúc nào?"

"Bây giờ"

Lục Cảnh Hành đang cầm điện thoại, xoa xoa chân mày nhức mỏi, môi mông thoáng qua nụ cười: "Đưa điện thoại cho người phụ trách của bọn họ."

Lát sau, người phụ trách của cục dân chính cầm điện thoại ra ngoài, vội vàng cười làm lạnh mặt: "Quyền thiếu, ngài tới đây làm thủ tục, sao không nói trước để chúng tôi tiếp đón cho tốt chứ?"

"Bớt nói nhảm đi!" Quyền Yến Thác cau mày, không thích loại nịnh bợ này: "Nhanh chóng làm thủ tục."

"Tốt lắm." Người phụ trách vội vàng kêu thủ hạ, làm cho hai người họ trước.

Sở Kiều thấy như rơi vào trong sương mù, đôi khi cô phản ứng lại, đã đứng trước máy chụp hình rồi.

“Cười một chút!”

Nhiếp ảnh gia chuẩn bị chụp tấm hình, dán trên giấy hôn thú.

Sở Kiều căn bản không kịp chuẩn bị gì cả, trong lúc bất chợt làm thành ra như vậy, cô hoàn toàn ứng phó không kịp. Vừa muốn đứng dậy rời đi, tay mắt của người đàn ông bên cạnh lạnh lẽo, một tay lấy cô ấn vào trong ngực, hô: “Chụp!”

Nhiếp ảnh gia sợ hết hồn, cũng không dám so đo, vội vàng dè bắm xuống nút chụp

Tách ——

Hình chụp xong, nhanh chóng được in kỹ thuật số ra. Nhân viên làm việc đi làm vài thủ tục sau cùng, chỉ trong vòng năm phút đồng hồ, hai cuốn sổ đỏ nhỏ đã đặt trước mặt bọn họ.

“Tốt lắm.”

Nhân viên làm việc cung kính đem hôn thú đưa cho bọn họ, cười nói: “Chúc mừng hai vị, tân hôn vui vẻ!”

Nếu như nói khiếp sợ, Sở Kiều cảm thấy, giờ khắc này là thời điểm cô khiếp sợ nhất đời! Cô nhìn chằm chằm sổ đỏ trong tay, trán toát ra mồ hôi lạnh.

Đây là tình huống gì a!

Quyền Yên Thác cầm sổ đỏ của anh lên, tiện tay mở ra nhìn một chút, không hề để ý nhiều hơn. Trờ tay đem giấy hôn thú đưa cho Sở Kiều, bước nhanh đi ra ngoài.

Sau lại một buổi sáng nào đó, vị nào đó đứng đầu nhà họ Quyền tâm huyết dâng trào tìm ra quyển hôn thú này, thấy rõ tấm hình chụp xong, không nhịn được ngửa mặt lên trời kêu to: con bà nó, hình chụp trong giấy hôn thú có thể chụp lại hay không chứ?!

Đi ra khỏi cục dân chính, về mặt Sở Kiều còn chưa có bình phục. Bên lề đường, người đến người đi cũng không có gì khác ngày thường nhưng cô lại vô cùng hoảng hốt.

Quyền Yên Thác lên xe, quay đầu hỏi cô: “Đi đâu?”

Sở Kiều lắc đầu một cái, “Tôi muốn đến công ty.”

Người đàn ông không hề ngăn trở, tự nổ máy, lại bất thành linh buông một câu: “Đêm nay về nhà.”

Về nhà?

Sở Kiều lại kinh ngạc đến ngây người một lần nữa, về nhà.

Đối diện ánh mắt sắc bén kia, Sở Kiều không dám phản bác, ngoan ngoãn gật đầu: “Được.”

Chữ “được” vừa dứt, người đàn ông lái xe “vút” cái lao đi, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Sau một hồi, Sở Kiều mới chậm rãi hiểu được. Cô bỏ sổ đỏ vào bỏ vào trong túi xách, bắt một chiếc xe taxi, chạy tới công ty.

“Làm sao cậu lại mất tích?” Nhìn thấy cô, Tô Lê ríu ra ríu rít.

Sở Kiều kéo ghế dựa ngồi xuống, cầm ly uống nước, “Tôi không có mất tích.”

Tô Lê cong môi, mắt hứng hỏi cô: “Vậy nói một chút xem, một ngày một đêm qua, cậu đã đi đâu?”

Sở Kiều trừng mắt nhìn, thờ dãi một hồi, “Kết hôn.”

Hứa Khả Nhi nhìn thấy thế, chỉ coi là cô đang đùa giỡn, liếc mắt nhìn Tô Lê, hai người cũng cười cười.

Lúc này điện thoại trên bàn vang lên, Hứa Khả Nhi vội vàng nghe máy, sau đó cô cúp điện thoại, hưng phấn nói: “Ngân hàng vừa gọi điện thoại, tiền của chúng ta được giải băng rồi!”

“A ——”

Tô Lê kinh hãi, hoàn toàn không dám tin.

Cô giữ hai vai Sở Kiều, lắc lắc hỏi cô: “Kiều Kiều, rốt cuộc cậu đã đi làm cái gì vậy?”

“Nhức đầu.” Sở Kiều tay cô lại, bắt đắc dĩ nói: “Tôi không lừa cậu.”

Mắt thấy họ hai mặt nhìn nhau, Sở Kiều cười nhún nhún vai, trêu ghẹo nói: “Thích tin hay không thì tùy.”

“Stop!” Tô Lê bất mãn, giọng căm hận nói: “Cậu nói thật được không?”

Bầu môi, Sở Kiều không thể làm gì khác hơn là đem hôn trong túi xách ra, đưa cho cô, “Tự xem đi!”

Tô Lê sững sờ, sau đó cầm một quyển mở ra, thì thầm “Người lĩnh chứng: Sở Kiều”

Cô lại lấy một quyển khác, tiếp tục đọc: “Người lĩnh chứng: Quyền..... Quyền Yến Thác.”

Phốc ——

Toàn bộ nước trong miệng Hứa Khả Nhi đều phun ra ngoài.

Miệng Tô Lê há to có thể nhét cả quả trứng gà vào trong.

Hồi lâu, Tô Lê khôi phục như cũ, hỏi Sở Kiều: “Cậu kết hôn?”

“Nói nhảm” Sở Kiều lườm cô một cái, đem giấy hôn thú cất đi.

“A a a ——”

Tô Lê thét lên một tiếng, vui vẻ nói: “Sở Kiều, đời này chuyện đúng đắn nhất mà cậu từng làm chính là đi kết hôn hôm nay đó!”

“.....” Sở Kiều ngẩn người, có chút bức mình. Lời này nghe thế nào cũng không giống khen cô.

“Thật thật.” Tô Lê ôm cổ của nàng, cười nói: “Ài da, Kiều Kiều bé nhỏ à, lễ đính hôn trốn rất tốt! Bây giờ suy nghĩ một chút, nghi thức đính hôn thì xem là cái gì, nói trắng ra là không phải chỉ là một nghi thức sao? Nhìn lại bây một chút, nhìn lại sổ đỏ trong tay xem, bây giờ cậu đã là bà Quyền danh chính ngôn thuận rồi đó!”

Hứa Khả Nhi cũng không nhịn được cười, đi theo ồn ào lên: “Tô Lê nói có đạo lý, Kiều Kiều a, hôm trước cô đào hôn có phải là vì hôm nay không?”

“Đi tìm chết đi hai người các người!”

Sở Kiều giận tái mặt, bị bọn họ trêu đùa như vậy rất là khó chịu!

Má nó, vụ kết hôn này cô hoàn toàn mơ mơ màng màng! Cho tới bây giờ, cô vẫn không có rõ ràng, tại sao mình lại đàn độn u mê đi lĩnh chứng cơ chứ?!

Thật là xui xẻo!

Tô Lê vui vẻ muốn hồng mắt, cô xem đồng hồ, vồ vồ bả vai hai người kia: “Đi thôi, chúng ta ăn cơm trưa đi, trưa nay chị mời khách, ăn mừng cho thoải mái nào!”

“Được!” Hứa Khả Nhi lập tức đồng ý.

Kết hôn thật không có cái gì đáng ăn mừng. Nhưng Thi Nhan chuyển ngụ thành an thì quả thật đáng để ăn mừng.

Sở Kiều cụp mắt, ánh mắt ảm đạm trong chớp mắt. Hy sinh, cuối cùng cũng có hồi báo, cô nên có cảm giác thỏa mãn chứ?!

Gần đây thời tiết u ám, hình như toàn bộ đều tan đi hết. Tô Lê bỏ tiền mở tiệc lớn, ba người đi tới Lam Điều ăn một bữa thật ngon.

Hương vị của thức ăn rất được, Sở Kiều ăn cũng rất nhiều. Tối hôm qua chưa ăn cái gì, lại phát sốt giầy vò, buổi sáng chỉ ăn hai quả trứng gà luộc, lúc này ăn rất mạnh.

Cô cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn, Tô Lê tinh mắt, thấy giữa cổ cô có vết đỏ, bất quá hỏi: “Tối hôm qua cậu ở chung một chỗ với Quyền Yến Thác?”

Sở Kiều ăn cơm chiên hải sản, hàm hồ đáp lời.

“Đã ngủ với nhau chưa?” Tô Lê chính là nghiệm buồn chuyện, hỏi han mà chẳng biết nể nang.

Da mặt Hứa Khả Nhi mồng, lấy cù chó huých Tô Lê, nói: “Bớt nhiều chuyện.”

Tô Lê bầu môi, không cam lòng nói: “Bữa cơm này của bà đây cũng không phải đồ chùa như thế, ngay cả chút tin tức hữu dụng cũng không moi ra được sao!”

Ăn uống no đủ, Sở Kiều coi như đã khôi phục thể lực, cô nhú mày nhìn Tô Lê, môi đỏ mọng khẽ cong: “Ngủ rồi.”

Dừng một chút, sắc mặt cô vẫn chưa thay đổi, nói: “Cái gì cũng đều làm.”

“Oa ——” Tô Lê hưng phấn, lôi kéo cánh tay Sở Kiều, tiếp tục truy vấn: “Cảm giác như thế nào vậy?”

Sở Kiều bùng lên nước chanh lên nhấp một hớp, trông mắt đen nhánh hướng về

Tô Lê, đáy mắt mang nét cười: “Tự đi tìm đàn ông mà thử một chút đi!”

“Khụ khụ!” Hứa Khả Nhi bị sặc, che miệng cười trộm.

Tô Lê tức giận đỏ mặt tía tai, mắng cô: “Cậu là đồ con nhóc chết tiết đầu óc xấu xa! Khi dễ bà đây không có bạn trai!”

Ba người hi hi cười cười nháo thành một đoàn, không khí lại khôi phục sự hòa hợp năm xưa.

.....

Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên Sở Nhạc Viện bị đánh, hơn nữa còn là hung hăng bạt tai vào mặt. Da cô ta trắng, nửa mặt bên phải cũng sưng to lên, căng đau.

Trở lại phòng ngủ, cô ta vẫn nằm lì ở trên giường, ôm gối đầu khóc hu hu. Nước mắt trượt qua gò má sưng lên, làm ướt chỗ bị thương, lại càng đau đớn, nóng hừng hực thấu tim.

Giang Tuyết Nhân ở trong bếp chuẩn bị túi đá chườm, mang lên lầu, ngồi ở mép giường dụ dỗ cô ta: “Con gái cung ngoan, nhanh ngồi dậy, mẹ chườm đá cho bớt sưng!”

“Dừng!”

Đầu cô ta úp vào gối đầu, nước mắt tràn lan, gối đầu ướt đẫm một mảng lớn, “Con không muốn chườm lạnh, đánh chết con đi.”

“Con gái ——” Một tay Giang Tuyết Nhân kéo cô ta dậy, giờ tay lên xoa chỗ sưng đỏ của cô ta, đau lòng nói: “Không cho nói bậy.”

“Ai ai!”

Sở Nhạc Viện thét chói tai nhanh chóng trốn về sau, về mặt khô sở: “Thật là đau!”

Đánh đến nghiêm trọng như thế, đương nhiên phải đau. Hốc mắt Giang Tuyết Nhân ửng hồng, kéo con gái lại, động tác chườm đá nhẹ nhẹ, “Con đó, làm chuyện này không tri tuệ chút này.”

“Mẹ!” Sở Nhạc Viện cong miệng lên, kêu đau: “Mẹ cũng mắng con?!”

“Có thể không mắng con sao?” Giang Tuyết Nhân lườm cô ta một cái, vừa vội vừa giận, “Con biết mình đã làm chuyện gì sao?! Trói Sở Kiều lại, còn tìm cậu con giúp, rốt cuộc con nghĩ như thế nào vậy?”

“Con.....” Sở Nhạc Viện bĩu môi, rốt cuộc hay là bỏ bớt ương ngạnh: “Con cũng là vì nhà chúng ta.”

“Con đó, “Giang Tuyết Nhân giờ tay lên gỡ đầu cô ta, giọng điệu trầm thấp: “Chuyện của cô ta con bớt can thiệp vào, nhớ chưa?”

“Người nào thích can thiệp chứ!” Nghe nói như thế, Sở Nhạc Viện lập tức phản bác: “Nếu không phải là cô ta liên lụy chúng ta, cần gì con phải như thế? Vì cái này, ba còn đánh con.....”

Giọng nói của cô ta hạ thấp xuống, lộ ra uất ức: “Hơn nữa còn đánh con trước mặt bọn họ!”

Trở tay ôm mẹ eo, Sở Nhạc Viện hết sức đau lòng, nằm ở trên vai của bà ta khóc: “Tại sao ba có thể đánh con? Tới bây giờ ba cũng chưa từng đánh con, một lần cũng không!”

Lời con gái nói khiến ánh mắt Giang Tuyết Nhân dần dần lạnh lẽo. Bà ta mím môi, nói cái gì cũng không nói, chỉ là dịu dàng trấn an người trong ngực.

Giấy vò hồi lâu, cuối cùng Sở Nhạc Viện cũng ngủ. Sau khi chườm đá, gương mặt sưng đỏ đỡ hơn một chút. Giang Tuyết Nhân ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng dỗ dành cô ta, đợi đến sau khi cô ta ngủ thật say, mới đứng dậy rời đi.

Phòng khách ở lầu dưới thanh thanh tĩnh tĩnh, ngay cả một người giúp việc cũng không có. Com trưa bày trên bàn, bát đĩa cũng không có ai động vào.

Trên sofa, Sở Hoành Sanh ngáy giấc ngủ đó, trong tay kẹp một miếng thuốc, khói thuốc tán ra ngoài.

“Hoành Sanh!” Giang Tuyết Nhân lập tức chạy tới, đoạt lấy thuốc lá trong tay ông ta, dập tắt, “Thầy thuốc nói rồi, cấm anh hút thuốc.”

Thuốc lá bị bà ta đoạt đi, Sở Hoành Sanh không nói gì, đưa tay lại đem rút một cây nữa, lại đốt lên, tiếp tục đặt ở bên môi hút thỏa thích. Về mặt ông ta bình lặng, không nhìn ra hi vọng.

“Anh.....” Nhìn đến động tác của ông ta, sắc mặt Giang Tuyết Nhân càng thay đổi, xoay người ngồi ở bên cạnh ông ta.

Giây lát sau, bà ta thờ dài, nói: “Chuyện này là con gái làm không đúng! Em đã máng con rồi, xin anh bớt giận.”

Thuốc lá trong tay hút tới một nửa, đôi mắt thâm thúy của Sở Hoành Sanh giật giật, mở miệng nói: “Cho tới bây giờ, anh vẫn không tin nổi Nhạc Viện có thể làm ra loại chuyện như vậy!”

“Hoành Sanh, “ Giang Tuyết Nhân không nhịn được giải thích thay con gái: “Con gái cũng là muốn chúng ta được tốt, vì Sở gia.”

“Nói vậy!” Sở Hoành Sanh dập tắt thuốc lá trong tay, giọng nói nén giận: “Hôm nay nó dám làm như thế, ngày sau sẽ dám giết người phóng hỏa! Em còn dám bao che cho nó?!”

“Em không có.” Con gái mình đuối lý, Giang Tuyết Nhân cũng không dám nguy biện, ngọt nhạt nói: “Anh đừng tức giận, về sau em sẽ dạy dỗ con gái thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cho nó làm ra những chuyện quá quắt.”

Nhìn vẻ mặt của bà ta, mày kiếm của Sở Hoành Sanh nhú chặt, lạnh lùng nói: “Nói cho Giang Văn Hải, về sau chuyện nhà chúng ta thì ông ta ít có dây vào!”

Nghe vậy, vẻ mặt Giang Tuyết Nhân trầm xuống, nghĩ đến anh trai là bà ta nhức đầu, những năm này cho ông ta bao nhiêu cái tốt vẫn không ngăn ngừa được, luôn chọc đến phiền toái cho bà ta, không để người ta được yên.

“Em hiểu rồi.” Giang Tuyết Nhân cúi đầu, ngập ngừng nói.

Sở Hoành Sanh trầm mặt, nửa ngày cũng không nói nữa lời nói, Giang Tuyết nhân không cảm nổi, thử dò xét nói: “Đứa bé nửa bên mặt cũng sưng lên, miệng cũng không căng ra. Khóc hơn nửa ngày mới ngủ, nhìn cũng thật đáng thương.”

Hồi lâu, Sở Hoành Sanh không nói lời gì nữa, chỉ là sắc mặt hình như có điều hòa hoãn hơn vừa rồi. Ông mím môi, cất bước trở lại thư phòng trên lầu.

Thấy chân mày ông dần ra, rốt cuộc Giang Tuyết Nhân thở phào nhẹ nhõm. Bà ta đứng dậy sai người làm dọn cơm trưa ra, bỏ vào trong mâm, một phần cho chồng mình đưa vào thư phòng, còn có một phần bà ta tự mình bung vào phòng con gái.

.....

Ăn cơm trưa ở Lam Điều rất no, ba người trở lại công ty, vội vàng xử lý cục diện rồi rảo phía trước. Tiền bạc được giải băng, trước tiên họ trả tiền cho xưởng may mặc vẫn khất nợ bấy lâu, bảo đảm quần áo làm xong đúng, không nên trễ nãi đột giao hàng.

Sở Kiều an bài mọi chuyện xong, thừa dịp ở không ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát. Đột nhiên nhớ lại câu Quyền Yến Thác nói trước khi chia tay kia, sắc mặt cô khẽ đổi, vẻ mặt khó hiểu.

Hứa Khả Nhi đang kiểm lại khoản dư, xác nhận không có bỏ sót cái gì.

Tô Lê pha hai ly trà từ phòng uống nước, chia ra đặt ở trước mặt họ, “Trước tiên nghỉ ngơi một chút.”

“Có tâm sự?” Nhìn thấy Sở Kiều ngần người, Tô Lê mon men hỏi.

Sở Kiều lắc đầu một cái, cũng không giấu giếm: “Hành lý của tôi vẫn chưa chuyển đi”

“Tôi giúp cậu nhé?”

“Không cần.”

Nhìn đồng hồ, Sở Kiều cảm ví da, chào hai người họ: “Tôi rời đi trước, có chuyện gọi điện thoại.”

Sau khi cô đi mất, Tô Lê vui mừng cười cười. Cuối cùng tất cả đều kết thúc. Mặc dù cô cũng không biết Sở Kiều gả cho Quyền Yến Thác có tốt hay không, nhưng dù sao cũng không có mối nào tốt hơn nữa!

Trên đường thuê xe trở về phòng thuê, Sở Kiều nhờ tài xế xe một chút, cô vào nhà thuốc mua thuốc tránh thai sau khi xong việc. Mặc dù là lần đầu tiên, nhưng cô cũng không dám qua loa.

Trải qua nhiều chuyện, cô đã hiểu, phải học được cách bảo vệ mình.

Trở lại phòng thuê, cô nghĩ hành lý không nhiều lắm, một người mang đi hẳn là không thành vấn đề. Móc chìa khóa mở cửa, mọi vật dụng bố trí trong phòng đều là tự tay cô làm nên.

Mặc dù ở không lâu, nhưng vẫn có chút tình cảm. Sở Kiều lẳng lặng ngồi một hồi, mới đứng dậy thu dọn đồ đạc.

Nàng vật phẩm tùy thân được sắp xếp ngay ngắn, một cái rương hành lý vừa đủ dụng cụ, còn có cái rương nhỏ chứa mấy món đồ chơi cô hay dùng để

già đàn ông, cũng không tính là nặng, thu thập đồ đạc xong, cô còn muốn đến công ty nhà đất trả lại chìa khóa, thuận tiện kết toán tiền thuê phòng.

Đóng cửa lại, Sở Kiều xách theo rương hành lý đang muốn xuống lầu, đúng lúc hàng xóm ở đối diện mở cửa, “Cô Sở, cô về rồi.”

“Trở về thu dọn đồ một chút.”

Di hàng xóm rất nhiệt tâm, kể từ khi cô chuyển đến, đã không ít lần giúp đỡ cô

Hàng xóm mang tờ giấy và tiền Trì Việt để lại đều giao cho cô, “Cô Sở, tối hôm qua có người tìm cô, chờ cô cả đêm ở đây. Cậu ta để lại số tiền này, chúng tôi không thể nhận!”

Nhìn tờ giấy cùng tiền, đầu Sở Kiều hơi lơ mờ phát giác ra. Cô vội vàng nhận lấy, lưu lại mã số xa lạ, cô vẫn không nhận ra: “Là loại người thế nào?”

“Bé trai rất cao rất gầy, khí độ tuấn tú, ăn mặc rất lịch sự.” Hàng xóm miêu tả chi tiết, cũng không có chút giả dối.

Sở Kiều nhìn chằm chằm những thứ kia, cười khe khẽ một tiếng, đã biết là ai. Trì Việt này làm việc luôn rất ngay thơ, nhờ người ta giúp truyền lời còn phải để lại nhiều tiền như vậy, cũng không sợ dọa hồng nhà người ta!

Nói cảm ơn với hàng xóm xong, Sở Kiều cất tờ giấy và tiền, xách theo rương hành lý xuống lầu. Cô chưa gọi điện thoại lại cho Trì Việt, nhớ tới những lời mẹ anh ta nói trong điện thoại hôm đó, lại nghĩ đến tình cảnh của mình bây giờ, cô cảm thấy không cần thiết phải tìm phiền toái cho mình.

Sau đó, cô đến công ty nhà đất trả lại chìa khóa, thuê xe trở lại biệt thự.

Kéo theo hành lý đi vào cửa chính, đứng ở cửa trước, đột nhiên Sở Kiều nhớ tới cô không có chìa khóa, lại nhìn đến khóa vân tay, từ từ nhớ lại, lần trước sau khi cô bị mang đến đây, hình như Quyền Yên Thác ấn tay cô vào để mở khóa.

Bất đắc dĩ bĩu môi, Sở Kiều đưa ra ngón tay cái đè nén xuống, quả nhiên tích tích hai tiếng, khóa cửa cạch mở ra. Dời hành lý lên phòng khách lầu hai, động tác của cô nhanh chóng thu thập sạch sẽ, lấp đầy học tử trống không, rốt cuộc thở phào một cái.

Mặc dù nơi này cũng không phải là chỗ ở tốt nhất, nhưng hiện tại cô không còn chỗ nào có thể đến.

Sửa sang đồ xong, sắc trời đã tối đi. Đầu Sở Kiều đầy mồ hôi, cầm quần áo lên đi vào phòng tắm. Đau đớn chua xót ở bắp đùi vẫn còn, cô tìm được thuốc bôi bác sĩ có để lại, tự mình đồ mặt thoa lên.

Sấy khô tóc, cuối cùng tinh thần của Sở Kiều cũng khôi phục một chút. Bữa trưa cô ăn hơi nhiều, cơm tối chắc chắn sẽ không ăn được nữa, xuống lầu kiểm một chút trái cây trong tủ lạnh, rửa sạch, cầm một quả táo trở về phòng ngủ.

Không sai biệt lắm bây giờ đồng hồ, Quyền Yên Thác tan việc trở về. Hummer màu đen lái vào biệt thự, bên trong đèn sáng, nói rõ đã có người trở lại.

Có thể đi vào căn nhà này chỉ có thể là hai người anh và cô.

Mở cửa đi vào, Quyền Yên Thác đổi giày, cởi áo khoác xuống tiện tay quăng trên ghế sa lon. Anh không tiếng động đi tới, trong phòng bếp vắng ngắt, một chút hơi nóng cũng không có.

Không có làm cơm?

Quyền Yên Thác gập tái mặt, cất bước lên lầu, anh đẩy cửa phòng ngủ ra, không hề có bóng người. Hoảng hốt trong chốc lát, anh xoay người đi tới phòng cho khách, quả thật thấy Sở Kiều tựa vào đầu giường, gặm táo, không chút lo lắng xem tạp chí.

“Anh về rồi.” Nghe được tiếng bước chân, Sở Kiều thân thiện chào hỏi. Nàng âm thầm nhắc nhở mình, phải chung sống hòa bình.

Quyền Yên Thác nhú mày lướt mắt cả gian phòng, thấy cô vẫn xếp gọn dụng cụ làm bếp một chỗ, khoe mắt đột nhiên thoáng qua một tia ý giận. Hồi lâu, môi mòng anh khẽ cong, lại không phát giận: “Cơm tối đâu?”

“Tôi không muốn ăn cơm tối.”

“Cô không muốn ăn nhưng tôi muốn ăn!”

Sở Kiều ngán người, cô ăn ít, sức ăn không nhiều lắm, không ngờ người đàn ông này mới là người có vấn đề.

“Nấu cơm đi!” Mày kiếm của Quyền Yên Thác nhú chặt, giờ tay lên cời nút trên áo sơ mi.

“Anh muốn tôi đi làm cơm?” Động tác gặm táo của Sở Kiều dừng lại, kinh ngạc hỏi anh.

Người nào đó mặt lạnh, trong mắt đầy lo lắng: “Nói nhảm, nơi này còn có người khác không?”

Anh không phải là người sao?

Sở Kiều nhún nhún vai, một đôi mắt đen nhánh đầy vô tội nhìn anh, cười nói: “Tôi không biết nấu cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52-1: Giấy kết hôn giông tố

Editor: Lovenoo1510

Không biết nấu cơm?

Đôi mắt của Quyền Yến Thác híp lại, khoé miệng tràn ra sự lạnh lẽo. Không biết nấu cơm thì cưới cô về làm gì? Ngày nào cũng phải đói bụng sao?!

“Tại sao lại không biết nấu cơm?” Khi người đàn ông chăm chỉ, sẽ rất quẩn quýt.

Chỉ là, cô nàng này của chúng ra, cũng không phải loại dễ chọc, “Tại sao tôi phải biết nấu cơm?”

“Là phụ nữ đều biết nấu cơm!”

“Tôi không phải là phụ nữ!”

Anh nói một câu, cô chống đối lại một câu, đối chọi gay gắt.

Từ từ thở ra một hơi, Quyền Yến Thác cúi người xuống, gương mặt tuấn tú để ở chóp mũi cô, cùng cô hai mắt nhìn nhau.

Nhìn từ xa, thì đây là một hình ảnh rất hài hoà. Nhưng đến gần nhìn sẽ phát hiện, hai người đang âm thầm giương cung bạt kiếm giằng co.

Tay Sở Kiều chống nạnh, một tay còn lại nắm quả táo. Thịt táo trắng như tuyết còn có dấu răng, trong miệng cô có táo, nhưng khí thế không hề thua, bộ ngực nhỏ ưỡn lên thẳng tắp, con ngươi đen nhánh bình tĩnh nhìn anh, ý nói cho anh biết: Tôi không sợ anh!

Cô không sợ, Quyền Yến Thác thì càng không sợ! Nhìn thấy cô tay nhỏ chân cũng nhỏ, chỉ cần dùng chút lực là có thể bóp nát, vậy mà dám ở trước mặt anh khoe khoang. Tay anh chỉ cần dùng chút sức cũng có thể bóp chết cô, hừ!

Chẳng qua là, anh không muốn chơi như vậy.

Khoé môi Quyền Yến Thác khể cong, hai ngón tay thon dài của anh giữ chặt cằm cô, môi mỏng dần dần ấn xuống: “Tôi qua tôi đã thử qua, xác định cô là phụ nữ.”

Chuyện đột nhiên biến chuyển một cái, Sở Kiều bị đùa giỡn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Quyền Yến Thác nửa ôm nửa kéo cô xuống lầu, mặt lạnh bất nạt: “Nhanh đi nấu cơm đi, tôi rất đói.”

Không đầu không cuối đã bị thua một ván, Sở Kiều không cam lòng, tiếp tục phản bác: “Tại sao lại là tôi nấu cơm?”

“Có phải cô có bệnh hay quên?” Quyền Yến Thác đưa tay ấn vào trán của cô, giọng điệu không tốt: “Buổi sáng chúng ta đã nhận giấy kết hôn, vậy cô nói, nên là người nào nấu cơm?”

“.....”

Sở Kiều cứng họng, thế mà cô lại đem chuyện giấy kết hôn này vớt ra sau gáy.

Rốt cuộc lần này cô không phản đối nữa, quệt miệng, bắt đầu đi vào phòng bếp. Đứng ở trước cái bếp, cô lại lần nữa thấy khó khăn, rốt cuộc là nấu cái gì? Cô sẽ làm món khác, nhưng lại đơn giản vô cùng.

Kiểm tra khắp nơi tìm được một túi mì sợi, Sở Kiều suy nghĩ nửa ngày, làm theo những bước nấu mì. Trước tiên đun sôi nước, sau đó cho mì sợi vào, lại mở tất cả gia vị ra cho vào nồi.

Nhìn màu sắc đen xì trong nồi, Sở Kiều che miệng cười trộm, nghĩ thầm để cho anh già vò, bà cô này sẽ lập tức cho anh ăn một bữa tiệc lớn.

“Xong chưa?” Người đàn ông ở ngoài, chờ đã không được nữa, lên tiếng thúc giục.

Tay Sở Kiều run một cái, thả nhiều hạt tiêu: “Tốt lắm tốt lắm.”

“Tạch” một tiếng cô tắt bếp, đem mì sợi trong nồi nước ra bát, cúi đầu ngửi một cái, đáy mặt giả hoạt lặng lẽ biến mất.

Giấy lát, Sở Kiều bưng tô mì ra, để ở trước mặt anh, rồi cô cầm ly nước thủy tinh trong tay, ngồi ở bên cạnh anh, vui vẻ uống nước mật ong.

Quyền Yên Thác nhìn bát đồ ăn một chút, lại nhìn Sở Kiều một cái, không xác định hỏi: “Đây là cái gì?”

“Mì sợi.” Sở Kiều trả lời có da có thịt, ánh mắt rất yên tĩnh.

Cái này nhìn không ra cái gì, Quyền Yên Thác cúi đầu ngửi một cái, sau khi do dự liên tục, mới chậm rãi cầm đũa lên, gắp lên mấy sợi cho vào trong miệng. Sợi mì vừa vào miệng, còn chưa kịp nuốt xuống, đã làm sắc mặt của anh đại biến.

“Phụt——”

Quyền Yên Thác khăn trương rút ra một cái khăn giấy, đem tất cả sợi mì trong miệng phun ra: “Đây là thứ quái quỷ gì vậy!”

“Tôi đã nói là mì sợi rồi mà!” Sở Kiều chau mày, mặt vô tội: “Chẳng lẽ anh không ném ra được?”

“Mì sợi?” Quyền Yên Thác đứng lên, chỉ vào bát có cái gì đen thui kia, tức giận quát: “Mì sợi lại có cái mùi này, hả?!”

Cái miệng nhỏ uống một ngụm nước mật ong trong ly, Sở Kiều tủm tỉm cười nhìn về phía anh, hai mắt loé sáng: “Mì tôi nấu chính là mùi vị này, đây chính là bí kíp gia truyền, nhất thời không được truyền ra ngoài!”

Quyền Yên Thác biết bị cô tính toán, ngón tay anh khẽ đi ở trên mặt cô, ánh mắt âm u. Chẳng qua ngược lại Sở Kiều không hề sợ hãi, khiêu khích nói: “Sao nào, anh muốn đánh phụ nữ?”

Lòng ngực vững chắc của Quyền Yên Thác phập phồng kịch liệt, anh nhìn đến mức hai bên huyết thái dương giật liên hồi, cắn răng nói: “Cô có dũng khí!”

Mùi vị khó chịu ở trong miệng khó có thể chịu được, Quyền Yên Thác cất bước đi lên cầu thang, trở lại phòng ngủ lầu hai.

Mất thấy anh rời đi, cuối cùng Sở Kiều cũng thở phào một cái. Cô ừng ực uống cạn nước mật ong, đứng dậy cầm cái bát cho quá nhiều “Gia vị” trước mặt đi vứt sạch, hoàn toàn không lưu lại dấu vết.

Tâm tình cô rất tốt, ngâm nga một khúc hát rồi lên lầu, về mặt không lo lắng trở lại phòng khách nằm.

Quyền Yên Thác trở lại phòng ngủ, tí mi đánh răng ba lần, rốt cuộc mới có cảm giác tốt hơn một chút. Mới vừa rồi ném đến cái mì sợi có mùi vị kỳ quái kia, làm anh nhúu chặt mày kiếm, lửa giận trong lòng sùng sau cao hơn sóng trước.

Mở nước vòi tắm, anh nhanh chóng tắm xong, mặc bộ áo ngủ ra ngoài. Giày vò hơn nửa ngày, cơm cũng không được ăn, anh lau tóc đi ra, lại thấy trên giường trống không, không có bóng người.

Mất Quyền Yên Thác trầm xuống, bỏ khăn lông trong tay lại, gương mặt tuấn tú đầy u ám bước ra.

Con bà nó, gia không đánh phụ nữ! Nhưng gia ngủ với phụ nữ!

Cửa phòng khách bị đẩy ra, Sở Kiều đang chui vào chần, liền thấy người đàn ông hàm hừ, kinh ngạc nói: “Không để yên à? Không phải chỉ là một bát mì thôi sao? Thật nhỏ mọn!”

“Cầm miệng!” Sắc mặt Quyền Yên Thác xanh mét, đưa tay vén chần trên người cô, trực tiếp khom lưng xuống. Hiện tại chỉ cần nghĩ tới mặt này, theo phản xạ có điều kiện thì trong miệng anh sẽ đều có mùi vị quái dị ấy, thật con mẹ nó ghê tởm!

“A——” Sở Kiều còn chưa kịp chạy, người đã bị anh vác lên vai, còn là tư thế dựng ngược.

Mẹ nó! Tên khốn này vác người còn vác thành thói quen rồi sao? Lần nào cũng vậy, khó chịu muốn chết!

“Thả tôi xuống!” Hai chân Sở Kiều không ngừng giãy dụa, tay cũng không có nhàn rỗi, hướng về phía bên hông nhiều thịt mềm nhất của anh mà bấu, “Khốn kiếp! Thả tôi xuống!”

Quyền Yên Thác lấy một tay, bó chặt lấy hai tay cô, bước nhanh về phòng ngủ chính.

Rầm——

Cửa phòng ngủ bị đá văng, anh trở tay ném người lên trên giường, tiếp đó nghiêng người đè tới.

“Sở Kiều!” Quyền Yên Thác trừng mắt, ánh mắt nguy hiểm: “Cô chính là cố ý tìm xui xẻo đúng không? Ai cho cô ngủ ở phòng khách? Người nào cho cô lá gan ngủ phòng khách?”

“Ngủ phòng khách thì sao?!”

Cô còn dám giả bộ vô tội?

Quyền Yến Thác không kiềm chế được giận, hai ngón tay nắm lấy cằm cô, hung hăng dùng sức: “Tôi để cho cô ngủ phòng khách cô mới được ngủ, tôi để cho cô ngủ ở trên giường này, cô phải ngoan ngoãn nằm xuống cho tôi!”

Anh nói ra lời nói làm đau thương người, chân Sở Kiều giầy dựa muốn đá anh, lại bị anh dễ dàng đè lại.

“Quyền Yến Thác!”

Sở Kiều cũng giận dữ, cổ rống lên kêu anh: “Con mẹ nó anh cho mình là ai? Tại sao lại trông nom tôi ngủ ở nơi nào?!”

Mỗi lần cùng cô gây gỗ, Quyền Yến Thác đều có dũng khí muốn hung hăng bóp chết sự kích động của cô. Loại thời điểm này, cô nhất định sẽ tưới dầu vào chảo lửa, vậy nên anh sẽ không chút lưu tình.

Gương mặt tuần tú của anh rũ xuống, con ngươi nguy hiểm nhìn thật sâu vào trong mắt cô: “Cô nhớ cho tôi, ở chỗ này tôi chính là trời, tôi đã nói thì cô sẽ phải làm theo! Cô không đủ tư cách cùng tôi phản kháng, nghe rõ không?”

Sáng sớm nay trái tim cô đã nảy mầm ấm áp, giờ lại bị những lời nói ngoan độc của anh dập tắt. Sở Kiều cắn môi, rốt cuộc cũng an tĩnh lại.

Anh nói đúng, hôm nay cô không còn năng lực phản kháng! Nhưng một ngày nào đó, cô có thể có cơ hội phản kháng lại anh!

“Buông tôi ra!”

Hồi lâu, giọng nói của cô đột nhiên hoà hoãn, “Anh làm tôi đau.”

Biến hoá của cô, dĩ nhiên Quyền Yến Thác thấy rõ. Cũng bởi vì thấy cô quá mức thông suốt, nên anh không hề để ở trong mắt.

Hơi buông lực độ trên tay ra, tay chân Sở Kiều cũng được buông thả, lập tức co đến chỗ an toàn. Cô tự giác chui vào trong chăn, không giầy dựa nữa, khéo léo giống như búp bê vậy.

Quyền Yến Thác ép người tới gần, một thanh đè lại hông của cô, đè ở dưới thân. Tròng mắt anh như hắc diệu thạch loé sáng, lộ ra ánh sáng mê người. Anh nhìn vào trong mắt Sở Kiều, lại làm cho toàn thân cô rét run.

Tối qua, một khắc anh tiến vào kia, nơi sâu nhất trong mắt cũng dâng lên thần sắc này. Con ngươi đen sẫm, làm cho người ta chỉ cần nhìn một lần đã không thấy được bờ, nhìn qua hai lần, e rằng toàn bộ tâm hồn cũng đều bị hút vào.

Cái ánh mắt này thật đáng sợ, Sở Kiều cự tuyệt tìm tòi nghiên cứu.

Ánh mắt cô rời đi, liếc thấy sợi dây chuyền bạch kim, ngân quang long lánh. Dưới dây chuyền là hình viên đạn.

Vốn đàn ông đeo dây chuyền, Sở Kiều đều kết luận là cái loại không có phẩm vị kia. Nhưng sợi dây ở trên cổ anh, cùng với những thứ cô nghĩ kia đều không phải là một dạng, bản thân dây chuyền kia không có hoa văn, chỉ là một móc xích liên tiếp, hơn nữa phía dưới còn có viên đạn bằng vàng, hết sức bắt mắt.

Thấy cô nhìn chăm chăm vào ngực mình, Quyền Yến Thác cúi đầu cười nhẹ, chân mày nhíu chặt buông lỏng. Anh vung tay lên, cánh tay trực tiếp đè cô lại, đi xuống tiền quân thân tốc.

“Không được!”

Sở Kiều kêu lên, sắc mặt đều thay đổi theo.

“Tại sao không được?”

Sắc mặt người đàn ông vừa giãn ra, lại nhíu chặt lần nữa.

“Anh đã chút giận rồi, không được đụng vào tôi nữa!”

Cô dùng toàn lực hai tay tránh thoát anh, chống đỡ gao trước ngực anh.

Môi mòng của Quyền Yến Thác cong lên, mỉm cười hỏi cô: “Vậy buổi sáng hôm nay, chúng ta đã lãnh cái gì?”

Sở Kiều sững sờ, nguy biện nói: “Vật kia có hữu dụng không?”

“Nói nhảm!” Quyền Yến Thác giận quá hoá cười, chất vấn: “Cô cho rằng, gia lấy chứng nhận giả?”

Chứng nhận giả?

Dĩ nhiên không phải là chứng nhận giả.

Nếu là chứng nhận giả, sao Tô Lê và Hứa Khả Nhi lại có thể vui vẻ như vậy? Nếu như là chứng nhận giả, thì lúc này cô đâu chỉ có thể nằm ở dưới anh, uất ức chịu sự tức giận của anh thế này?!

Hít một hơi thật sâu, rốt cuộc Sở Kiều cảm thấy, không thể cứng đối cứng với anh được. Sắc mặt cô hoà hoãn, nhỏ giọng nói: “Tôi còn đau.”

“Đau thế nào?” Quyền Yên Thác hỏi cô, rồi sau đó hiểu ra, ánh mắt tự nhiên hướng về phía dưới của cô nhìn.

Anh tự tay vén áo ngủ lên, ngón tay lạnh như băng thuận thế duỗi vào bên trong, “Để tôi xem một chút, rốt cuộc rách như thế nào?”

Sở Kiều nín lấy y phục, mặt đỏ bừng đầy xấu hổ. Cô cắn môi, luống cuống: “Không được! Anh mà dám nhìn, tôi sẽ giết anh!”

“Tôi qua đều đã nhìn qua rồi.” Lửa giận trên người cô đang hừng hực, người đàn ông lại cố tình thêm dầu vào lửa.

“Anh——”

Sở Kiều tức giận đến mức đôi tay run lên, hung hăng chỉ vào anh.

Hai tay của Quyền Yên Thác chống ở bên người cô, thần sắc trên gương mặt tuấn tú nhiễm cười. Ánh mắt liêu lĩnh bá đạo kia của anh, đủ để khiến Sở Kiều giận sôi lên.

Hồi lâu, cô bình phục lại kích động trong lòng, cười nhàn nhạt với anh. Thân thể ở dưới người anh linh hoạt thoát ra, chui thẳng vào trong chăn, đưa lưng về phía anh: “Ngủ thôi, tôi mệt rồi.”

Giọng cô nhẹ nhàng, thật giống như chuyện mới vừa rồi đều chưa hề xảy ra.

Đây là tình huống gì? Quyền Yên Thác có chút mờ mịt, không ngờ cô lại đột nhiên thay đổi chiến thuật!

Người đàn ông nằm xuống, Sở Kiều theo bản năng né tránh sang một bên, nhưng cô còn chưa động, một đôi tay có lực đã kéo cô lại, vẩy vào trong ngực anh, không thể động đây.

Cô không phục, thử giật giật lại.

“Còn dám động một cái, tôi sẽ làm cô hoàn toàn bị xé rách!”

Anh nói nghiêng răng nghiêng lợi, Sở Kiều thật sự không dám động. Bởi vì vật cứng rắn đang ở sau lưng cô, lòng cô tuyệt đối vẫn còn sợ hãi.

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, Sở Kiều đau khổ chờ đợi, cho đến khi người đàn ông phía sau, truyền đến tiếng hít thở đều đều, thì thần kinh căng thẳng của cô rốt cuộc mới buông lỏng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52-2: Giấy kết hôn giống tổ (2)

Editor: Lovenoo1510

.....

Khu căn hộ cao cấp trong nội thành, Bích Thủy Lan Uyển, cơ sở vật chất môi trường đều rất tốt.

Trong một căn phòng ở lầu mười tám, trang trí xa hoa tinh xảo. Quý Tư Phạm ngồi trên sofa, an ủi người đang khóc lóc kể lể trong điện thoại, giọng nói dịu dàng: “Nhạc Viện, mặt vẫn còn sưng sao?”

“Còn một chút.” Giọng nói Sở Nhạc Viện khàn khàn, uất ức nói: “Sáng mai anh đến thăm em nhé.”

“Được.” Quý Tư Phạm giờ tay lên xoa xoa chân mày mệt mỏi, đáy mắt vẻ mặt không nhìn ra chút phập phồng nào. Anh ta nói trấn an mấy câu, rồi tắt điện thoại đi động.

Đứng dậy đi vào phòng tắm tắm rửa qua loa, Quý Tư Phạm mặc quần áo ngủ màu đen đi vào phòng làm việc. Anh ta mở đèn bàn lên, ánh sáng mờ mờ chiếu xuống đầy đất.

Anh ta ngồi bên trong ghế xoay, tay kẹp một điếu thuốc, nhưng không hút.

Khói thuốc lượn lờ vuốt ve ngón tay thon dài của người đàn ông, bộp một tiếp, bị anh ta quăng sang bên cạnh.

Cầm điện thoại trên bàn lên, Quý Tư Phạm thuần thục ấn một dãy số.

Tiếng chuông vang lên, điện thoại thông.

“Cha.” Quý Tư Phạm khẽ cúi thấp đầu, môi mím chặt: “Con muốn cùng Sở Nhạc Viện kết hôn rồi.”

Người đàn ông ở đầu kia điện thoại, giọng nói rất thấp: “Tốt lắm”

Giấy lát, điện thoại tắt.

Ánh trăng ngoài cửa sổ trong như nước, yên tĩnh an nhàn.

Quý Tư Phạm đứng lên, đi tới trước tủ sắt bên cạnh bàn đọc sách, ấn một dãy mật mã, hộc tủ mở ra. Anh ta lấy ra một gối ôm màu hồng, là một con heo nhỏ có cái mũi đáng yêu.

Phía dưới gối ôm còn có một bức vẽ, Quý Tư Phạm thận trọng cầm lên, là bức tranh chân dung được phác hoạ bằng chì, có da có thịt.

Cô rất có thiên phú, lần đầu tiên Quý Tư Phạm nhìn thấy cô, đã biết.

Trên đời này, bất kỳ vật gì đều có khả năng có thể bị vượt qua, bị tước đoạt, chỉ có thiên phú, là vĩnh viễn.

Cầm lấy bức vẽ kia, Quý Tư Phạm trở lại ghế xoay ngồi xuống, anh ta tắt đèn trên bàn đi, chỉ còn lại ánh trăng màu bạc.

Ngửa ra sau ghế xoay, Quý Tư Phạm giờ bức vẽ kia ra trước mắt, môi mím nâng lên một độ cong dịu dàng.

Đêm lạnh như nước.

Nhưng lại không lạnh bằng sự tuyệt vọng trong lòng anh ta.

.....

Một đêm này, ngủ không được tốt lắm. Sở Kiều chưa từng cùng giường với đàn ông xa lạ, hơn nữa người đàn ông này còn để cho cô rất chán ghét.

Cả đêm này, cô mơ mơ màng màng, căn bản giống như không ngủ. Buổi sáng ngủ dậy cô ngáp liên tục.

Cô ngủ không ngon như vậy, Quyền Yến Thác có thể tốt hơn sao? Tưởng ngủ của Sở Kiều, trước anh đã sớm được lĩnh giáo qua một lần, tối qua anh cũng ngủ không yên, luôn phải giành chần với cô.

“Cô đi đâu?”

Sở Kiều nhanh chóng rửa mặt ổn thỏa, chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi này, “Đi làm.”

“Đi làm?” Quyền Yến Thác chọn một cái áo sơ mi màu đen mặc vào người, mỉm cười hỏi cô: “Chủ nhật cũng đi làm.”

“Làm thêm giờ.” Sở Kiều đáp lời, âm thầm oán trách: Trái lại không nhất định phải làm thêm giờ, chỉ chủ yếu là né tránh anh thôi.

“Phòng làm việc của các cô có mấy người?” Anh mặc xong áo sơ mi, lại lựa ra một chiếc quần tây cùng bộ mặc vào.

Sở Kiều cúi đầu, không nhìn anh, chỉ cảm thấy lung túng. Biến thái! Mặc quần áo còn phải để người khác nhìn.

“Ba.”

Quyền Yến Thác ăn mặc chỉnh tề đi tới, đứng lại ở trước mắt cô: “Ba người mà cũng dám cùng tôi nói muốn làm thêm giờ, vậy công ty tôi 3000 người, thì phải làm sao?”

Rõ ràng là lấy lớn hiếp nhỏ! Ba người thì sao? 3000 người không phải cũng bắt đầu từ ba người sao? Stop!

“Cùng tôi về nhà.” Quyền Yến Thác thu thập xong, cầm chìa khoá xe lên đi ra ngoài.

Sở Kiều ngẩn người, bước nhanh đuổi theo anh: “Về nhà? Về nhà nào?”

“Nhà chính!” Quyền Yến Thác cũng thật sự không giấu giếm, nói đúng sự thật: “Bà nội muốn gặp cô!”

Dứt lời, hai mắt sắc bén của anh quét qua mặt cô, con ngươi sa sầm. Bà nội đối với cô, hình như thật sự rất thích.

Sở Kiều cúi gầm đầu, chán nản nói: “Có thể không đi được không?”

Người đàn ông đi phía trước dừng bước một chút, cũng không nói chuyện, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô, làm Sở Kiều cảm thấy sợ hãi, vịn bắt đắc dĩ cầm áo khoác lên, đi theo anh ra cửa.

Chiếc Hummer màu đen chạy một đường, xe lái vào đường cấm kia, hai hàng ngô đồng bên đường thẳng tắp cao lớn. Sở Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt khẽ nhúc nhích, đại khái có thể đoán được cục diện cô sẽ phải đối mặt.

Lái xe vào trong đình viện, sau khi Quyền Yến Thác tắt máy, lùi kéo Sở Kiều xuống xe. Anh quét mắt nhìn người bên cạnh, thấy sắc mặt cô coi như bình thường, gần tới trước cửa, đột nhiên anh hỏi một câu, “Cô mặc quần đùi dây chứ?”

“Hả?” Sở Kiều không rõ chân tướng, thật thà trả lời: “Quần jean.”

Quyền Yến Thác cười cười, cũng không vạch trần, dắt tay cô sai bước đi vào.

Nếu nói không khản trương, Sở Kiều còn chưa tới cảnh giới đó. Cô nhìn thấy người đang ngồi trong phòng khách, lòng bàn tay đã bắt đầu đổ đầy mồ hôi.

“Bà nội.” Quyền Yến Thác ngoan ngoãn mở miệng gọi người, đồng thời đem người bên cạnh, ôm bằng một tay.

Bà cụ Quyền trước quét mắt nhìn hai người, ánh mắt thâm thúy sắc bén, thấy vậy Sở Kiều âm thầm phát lạnh. Mặc dù biết bà nội vô cùng tốt, nhưng ánh mắt nhìn cô thì vẫn có tác dụng uy hiếp như cũ.

“Vi sao cô lại tới đây?” Bà cụ còn chưa lên tiếng, Phạm Bồi Nghi đã mở miệng trước. Nhìn thấy con trai mang theo Sở Kiều trở lại, sắc mặt bà đại biến.

Về mặt Quyền Yến Thác như thường, không nhìn ra phập phồng quá lớn, “Mang về cho mọi người nhìn một chút.”

“Nhìn cái gì?” Phạm Bồi Nghi ý thức được có gì đó không đúng, cau mày nói.

“Chúng con lấy chứng nhận rồi.” Tác phong làm việc của anh, tính toán chuyện tốt, xưa nay đều không dài dòng dây dưa.

“Chứng nhận gì?”

Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm người bên cạnh, rồi từ từ thu hồi tay đặt ở trên eo của cô, ngồi thẳng vào sofa, “Giấy chứng nhận kết hôn.”

“Cái gì——”

Phạm Bồi Nghi khiếp sợ, không dám tin nhìn con trai, hỏi: “Người nào đồng ý cho con lấy chứng nhận? Chuyện lớn như vậy, tại sao con không thương lượng với trong nhà?”

“Thương lượng cái gì?” Hai chân của Quyền Yến Thác vắt lên nhau, ánh mắt thâm thúy dừng ở trên mặt mẹ: “Hôn sự này không phải là mọi người định sao? Con theo ý của mọi người, có vấn đề gì sao?!”

Phạm Bồi Nghi bị anh làm tức giận không thốt nên lời, sắc mặt trắng bệch.

“Tốt lắm.” Rốt cuộc bà cụ cũng lên tiếng, thói quen cường thế: “Ta còn ngồi ở chỗ này! Lăn tăn cái gì?”

Bà cụ che chở tiểu bối, mọi người đều rõ ràng.

Phạm Bồi Nghi trầm mặt, ánh mắt bắn về phía Sở Kiều, mang theo tức giận không nhỏ. Lúc trước bà chọn trúng Sở Kiều, nhưng thời điểm kia vốn tưởng cô là một người khéo léo nghe lời, ai biết thế nhưng lại to gan lớn mật như vậy chứ? Người con dâu như vậy, bà làm sao dám muốn!

“Lấy chứng nhận thật rồi hả?” Bà cụ hỏi, ánh mắt lại trực tiếp nhìn chăm chăm Sở Kiều.

Môi đỏ của Sở Kiều mím nhẹ, gật đầu một cái, nói: “Lĩnh rồi.”

Giọng điệu có vẻ hoà hoãn, Phạm Bồi Nghi nghiêm mặt, chất vấn: “Sao lại lấy được? Hộ khẩu đang ở trong nhà mà?”

Quyền Yến Thác tiếp nhận trả lời, bình tĩnh: “Tìm anh rể.”

Phạm Bồi Nghi tức giận kêu lên một tiếng a! Thì ra những đứa nhỏ này đều cùng hợp lại làm bà tức giận!

Bà dựa vào ghế sofa, thở hổn hển đến rơi nước mắt, thật sự là bị chọc tức không nhẹ. Con trai không nghe lời, con gái con rể nhưng lại đi giúp một tay, chuyện lớn như vậy, đều không có ai nói trước với cái người làm mẹ như bà này một tiếng!

“Mẹ!” Phạm Bồi Nghi lau nước mắt, tức giận nói: “Mẹ phải quản giáo mấy đứa nhỏ! Một đám này, nào có để cha mẹ nó chúng con vào trong mắt đâu? Muốn đào hôn liền bỏ chạy, làm chúng ta mất hết mặt mũi! Hiện tại quay đầu trở lại, lại đi lấy giấy kết hôn, đây cũng quá là hoang đường rồi!”

Lời này mặc dù có hàm chứa sự tức giận, nhưng rốt cuộc cũng có mấy phần đạo lý.

Bà cụ đứng lên, thân thể thẳng tắp, ánh mắt của bà nhìn rất bình thản, nhưng lại làm Sở Kiều thấy kinh hãi, áy náy cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt của bà.

Trên sofa, Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm từng biểu tình nhỏ nhất trên mặt bà cụ, môi mỏng khẽ nhếch lên. Ở nhà này, lời của bà nội tuyệt đối là nhất ngôn cửu đỉnh, ngay cả anh phạm sai lầm cũng đều phải chịu phạt, huống chi là Sở Kiều đây?

(Nhất Ngôn Cửu Đỉnh: Một lời nói ra có sức nặng như chín cái đỉnh, khó thay đổi.)

Nha đầu này không phải là mạnh mẽ sao? Anh thật sự là muốn nhìn một chút, hôm nay cô phải làm thế nào để thoát thân đây!

“Vi sao phải trốn hôn?” Bà cụ đột nhiên mở miệng, không giận mà uy.

Sở Kiều cúi đầu, không dám giấu diếm: “Không muốn kết hôn ạ.”

“Vậy tại sao lại đi lấy chứng nhận?”

“Bị anh ấy uy hiếp.”

Bà cụ chau mày, bên trong tầm mắt rơi vào người Sở Kiều. Hồi lâu, bà đột nhiên giơ gậy trong tay lên, vung về phía cô.

“A——”

Mắt thấy gậy đánh tới, Sở Kiều bị sợ đến mức kêu lên. Lần trước cô đã từng thấy bà cụ dùng cái đó đánh Quyền Yến Thác, nên trong lòng có sợ hãi.

Cô hốt hoảng tránh sang bên cạnh, nhưng lại cảm thấy bà vai nặng xuống, gậy đã rơi vào trên vai trái của cô.

“Kêu cái gì?” Bà cụ cau mày, “Nhìn chút tiền đồ của con này!”

Sở Kiều cắn môi, bị sợ đến trán cũng đổ mồ hôi. Cô còn tưởng lần này đánh tới, là muốn bẻ đầu chảy máu!

Nếu bà cụ động thủ, ai cũng không dám dính vào.

Nhưng gậy chỉ rơi vào vai của Sở Kiều, cũng không có động tác nào nữa.

Tròng mắt đen của Quyền Yến Thác híp lại một cái, nghi ngờ trong lòng dần tăng. Hôm nay bà cụ như thế nào vậy, nhìn không ra sắc mặt thay đổi.

“Cháu dâu nhà họ Quyền, phải có sức mạnh, không thể không có tiền đồ được!” Bà cụ thu hồi gậy, xoay người ngồi vào ghế sofa.

Phạm Bồi Nghi nghe xong lời này, sắc mặt càng thêm khó coi: “Mẹ.....”

Đưa tay ngăn lời của bà lại....., về mặt bà cụ yên tĩnh, lộ ra uy nghiêm: “Ý tứ ban đầu của các con, cũng không phải là muốn cho chúng nó kết hôn sao? Hôm nay đánh bậy đánh bạ, chuyện cũng xong rồi. Chuyện lúc trước, xóa bỏ!”

Lần này không chỉ có Phạm Bồi Nghi giật mình, mà ngay cả Quyền Yến Thác cũng thấy kinh ngạc. Anh vốn cho là, Sở Kiều nhất định sẽ bị phạt quỳ là không tránh được, làm sao bà nội lại có thể không phạt gì cả?!

Bà cụ uống một hớp trà, mắt nhìn chăm chăm đôi chân thon dài xinh đẹp của Sở Kiều, cảnh cáo nói: “Sở Kiều, con nghe kỹ cho bà, về sau còn dám có loại chuyện chạy trốn như vậy, bà nhất định sẽ cắt đứt chân của con!”

Sở Kiều cúi đầu, đứng thẳng tắp. Lời của bà nội thật lợi hại, nhưng cô nghe thấy cũng không tức giận, thậm chí còn cảm thấy thân thiết.

Người giúp việc chạy chậm tới, nói: “Cụ bà, ông chủ mời cô Sở đến phòng làm việc.”

“Cái gì mà cô Sở?” Bà cụ cau mày, phân phó nói: “Về sau phải gọi là mợ trẻ.”

“Vâng.” Người giúp việc vội vàng gật đầu tiếp nhận.

Sở Kiều lúng túng đứng tại chỗ, gương mặt hơi đỏ lên.

“Con đi đi.” Bà cụ quét mắt nhìn Sở Kiều, coi như đặc xá cho cô.

Nghe vậy, Sở Kiều lập tức xoay người, đi theo người giúp việc lên phòng làm việc trên lầu.

Đợi cô rời đi, cuối cùng Phạm Bồi Nghi cũng thuận miệng tức giận, bày ra tư thái bà mẹ chồng: “Cửa hôn nhân này mẹ không đồng ý.”

Quyền Yến Thác tựa vào ghế sofa, cũng không tức giận. Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn về phía mẹ, nhẹ nhàng hỏi bà: “Mẹ, người là mẹ lựa chọn, con cưới vào cửa cho mẹ, làm sao mẹ lại thay đổi?”

“Biết rõ còn hỏi.” Phạm Bồi Nghi trầm mặt, giọng căm hận nói: “Ban đầu chọn cô ta, là mẹ nhìn trúng cô ta có xuất thân trong sạch, nghĩ người như vậy gả vào nhà, cũng sẽ không gặp phải tai vạ gì, đại sự như đính hôn cũng dám bỏ trốn, người như vậy sao có thể làm con dâu nhà họ Quyền đây?”

“Không thể cũng phải làm.” Quyền Yến Thác bất đắc dĩ nhún vai, căn bản không ghi nợ: “Bây giờ mẹ mới nói, đã quá muộn rồi.”

Trong mắt anh là sự lạnh nhạt, Phạm Bồi Nghi đau lòng, vành mắt đỏ ửng hỏi anh: “A Thác, con vẫn còn trách mẹ đúng không! Khuôn mặt của con cả ngày đều lạnh nhạt, chính là trách mẹ ban đầu chia rẽ con cùng.....”

“Tất cả im miệng cho tôi!”

Bà cụ lên tiếng, sắc mặt trầm xuống, “Chuyện đã qua, không cho phép người nào nhắc lại!”

Phạm Bồi Nghi trầm mặt, ánh mắt lộ ra sự bi thương.

Trên mặt Quyền Yến Thác không có biểu cảm gì, nhưng nắm ngón tay xuôi bên người lại gật gật. Giấy lát, anh quét mắt về phòng làm việc trên lầu hai, nhìn thấy người giúp việc một mình lui ra ngoài, Sở Kiều vẫn còn ở lại bên trong.

Ngoài cửa lớn, đi tới hai người. Mặc dù là sóng vai, nhưng nhìn ra không có bao nhiêu thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52-3: Giã kết hôn giông tố (3)

Editor: Lovenoo1510

Quyền Sơ Nhược đi đến trước mặt, cô nhìn sang người đàn ông bên phải, gò má lạnh lùng, ngũ quan anh tuấn thâm thúy.

“Chị, anh rể.” Nhìn đến bọn họ, Quyền Yến Thác thức thời gọi người mới tới.

Bà cụ hôm nay cố ý gọi mọi người trong nhà về, ngay cả Lục Cảnh Hành cũng không dám không phối hợp, sắp xếp thời gian cùng vợ về nhà mẹ đẻ.

“Bà nội, mẹ!”

Lục Cảnh Hành lễ phép mở miệng, giọng nói từ tính. Người anh mặc một bộ tây trang được may thủ công màu xám bạc, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt thâm sâu nhìn về phía Quyền Yến Thác, nhẹ nhàng gật đầu.

“Mẹ sao vậy?” Thấy sắc mặt mẹ không tốt, Quyền Sơ Nhược ngồi bên cạnh bà, nhíu mày nhìn chăm chăm em trai.

Quyền Yến Thác bĩu môi, một bộ dáng chuyện không liên quan tới em. Anh đứng lên, nói đơn giản mấy câu cùng Lục Cảnh Hành, rồi đi lên lầu: “Con đi xem một chút.”

Ngại vì mẹ chồng ở chỗ này, nên Phạm Bồi Nghi không nói thêm gì cả, chỉ nắm tay con gái than thở.

Quyền Sơ Nhược biết trong này có điều mờ ám, chẳng qua ván đã đóng thuyền, cô chỉ có thể đứng ở bên em trai mình.

Sáng sớm, Trì Việt lại cáu kỉnh. Người giúp việc đã đổi vài dạng bữa ăn sáng, anh ta đều nói không đúng khẩu vị, một miếng cũng không ăn, bực mình trở lại phòng ngủ, ở trên giường không chịu động đậy.

Quyền Chính Nghi bụng sữa tươi đi vào, ngồi ở trước giường gọi anh ta: “Việt Việt, uống sữa tươi đi.”

“Không muốn uống.” Trì Việt nghiêng người nằm trên gối đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Một cái đánh vỗ lên trên đầu của anh ta, Quyền Chính Nghi cười anh ta: “Con nha, càng lớn càng như trẻ con!”

“Mẹ.” Trì Việt phiền não cau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Để cho con yên tĩnh một chút, trong lòng con thấy buồn phiền.”

“Buồn phiền chuyện gì?” Quyền Chính Nghi không hiểu, “Không thiếu ăn thiếu uống....., còn có Thiên Chân, con có cái gì mà buồn phiền?”

Chuyện gì, mẹ của anh cũng có thể nghĩ được đến Phùng Thiên Chân! Trì Việt lắc đầu một cái, nhắm mắt lại vờ ngủ.

“Mau dậy đi.” Quyền Chính Nghi không nhận thấy anh ta khác thường, còn nghĩ anh ta lại cãi nhau với Thiên Chân, nên không hề để trong lòng: “Hôm nay bà ngoại bảo chúng ta trở về, mới vừa rồi Lan Di lại gọi điện tới đây, nói là mẹ bị anh con làm tức giận không nhẹ!”

Nói tới chỗ này, sắc mặt Quyền Chính Nghi cũng khó coi: “Đứa nhỏ A Thác này cũng thật là, thế nhưng lại len lén đi lấy chứng nhận kết hôn, khó trách mẹ con lại đau lòng như vậy.”

Tri Việt đột nhiên mở mắt, gương mặt tuấn tú tràn đầy khiếp sợ: “Anh ấy lấy chứng nhận với người nào?”

“Còn có thể là ai?” Quyền Chính Nghi bĩu môi, “Không phải là cái cô Sở Kiều lúc trước trốn hôn đó.....”

Câu nói kế tiếp, Tri Việt cũng không nghe thấy nữa. Bên tai anh ta chỉ vang vọng hai chữ, chứng nhận.

Bọn họ lấy chứng nhận rồi.

Bước vào cửa phòng làm việc, toàn thân Sở Kiều cũng bắt đầu khấn trương. Cô đứng ở trước bàn đọc sách, hơi cúi đầu, không dám hé răng.

Cha của cô ở nhà coi như không câu nệ nói cười, nhưng khí thế của Quyền Chính Nham lạnh lùng hơn rất nhiều.

Lúc trước chuyện cô đào hôn, hôm nay tỉnh táo lại mà nghĩ, Sở Kiều cũng cảm thấy có chút không ổn. Nhà họ Quyền có địa vị xã hội như vậy, bị thờ ơ và cười nhạo như thế, cũng khó trách Quyền Yên Thác tức giận trả thù!

“Ngồi đi.” Quyền Chính Nham ngồi ở đằng sau bàn đọc sách, vẻ mặt bình thản.

Sở Kiều gật đầu một cái, ngồi vào bên ghế bên cạnh tường.

“Ngày hôm qua cha cô đã gọi cho tôi một cú điện thoại.” Quyền Chính Nham mở miệng, giọng nói trầm thấp.

Sở Kiều cúi đầu, mắt nhìn chằm chằm mũi chân, cũng không mở miệng nói gì.

Mặc dù tiếp xúc với cô không nhiều lắm, nhưng những năm này Quyền Chính Nham đã quen biết bao người, với bản lĩnh nhìn người của ông, cũng có mấy phần tự tin. Chuyện tình trong nhà họ Sở, ông cũng biết qua, không khỏi mang theo vài phần đồng tình với cô.

“Có thể nói cho tôi biết được hay không, vì sao phải trốn hôn?”

Cái vấn đề này, hình như tất cả mọi người đều hỏi. Nhưng Sở Kiều cũng không rõ nữa, một khắc kia, trong đầu cô vì sao lại bắt đầu ý niệm chạy trốn.

Thấy cô không nói lời nào, đôi mắt sâu thẳm của Quyền Chính Nham loe loé, hỏi cô: “Có phải bởi vì chuyện cấp tài chính cho nhà họ Sở hay không?”

Đôi tay Sở Kiều nắm chặt, nhớ tới chuyện ngày đó nghe được, sắc mặt cô càng thay đổi.

Trà trộn trong thương trường nhiều năm, trên mặt cô có bất kỳ biểu tình nhỏ nào, cũng khó mà trốn thoát được ánh mắt của Quyền Chính Nham. Ông thờ dãi, giải thích: “Thật ra thì khoản tiền kia, lẽ ra nên coi như sinh lễ nhà họ Quyền, cô ngàn vạn lần ** không nên hiểu lầm.”

Sở Kiều chán nản cười cười, ngẩng đầu lên nhìn về phía ông: “Không phải là vấn đề của ngài.”

Trong lời nói này có hàm nghĩa khác. Quyền Chính Nham tự nhiên nghe ra, ông nhìn chằm chằm vào hai mắt ảm đạm của Sở Kiều, trong lòng cảm thán. Xem ra, trong lòng đứa bé này bị uất ức rất nhiều rồi.

“Thôi.” Quyền Chính Nham không nhiều lời, khó được khi lộ ra khuôn mặt tươi cười với cô: “Cô đã cùng A Thác lấy chứng nhận, chuyện đã qua cũng không nên nhắc lại nữa.”

Tạm ngừng lại, ông nhăn nhăn mày kiếm, nói: “Sở Kiều, con trai của tôi tôi hiểu rõ hơn bất kỳ ai, sợ rằng về sau cô sẽ không tránh được việc phải chịu uất ức!”

Người ta đã hạ mình nói chuyện, Sở Kiều cũng không biết phải trả lời thế nào.

Thật ra thì, cái tên Quyền Yên Thác đó trừ cái miệng thối, tính khí có chút ương ngạnh, làm việc biến thái một chút, thì những cái khác cũng tạm được!

Sở Kiều đứng lên, bước tới phía trước một bước, cúi mình vái chào thật sâu: “Chuyện lễ đính hôn, đúng là cháu không đúng. Là cháu mang tới phiền toái và khó chịu cho mọi người, cháu trình trọng xin lỗi!”

Thấy cô như vậy, đáy mắt Quyền Chính Nham lộ ra nụ cười thân nhiên, phát ra từ trong nội tâm. Ông đứng dậy, đi qua bàn đọc sách, đứng ở trước mặt Sở Kiều, nói: “Về sau chúng ta đều là người một nhà, cha sẽ không yêu cầu con nhiều hơn cái gì. Nhưng con phải nhớ kỹ, giữa chúng ta phải bao dung nhường nhịn, thì cái nhà này mới có thể hoà hợp.”

Một tiếng cha này, khiến trái tim Sở Kiều rung động. Cô mím môi gật đầu một cái, thoải mái tiếp nhận.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Sở Kiều nhìn thấy người đang tựa vào bên tường, không nhận được hỏi anh: “Sao anh lại lên đây?”

Quyền Yến Thác bấu môi, kéo cô tới hỏi: “Cha tôi nói gì với cô?”

“Không nói gì.” Sở Kiều có chút đắc ý, môi đỏ mọng khẽ nhếch: “Chỉ nói về sau đều là người một nhà, cần phải bao dung những gì.”

“Còn gì nữa không?”

“Không!”

Quyền Yến Thác im lặng, nghĩ thầm rốt cuộc chuyện này ngày hôm nay là như thế nào? Thế nào mà một đám người ra tay độc ác với anh, lại đều đối đãi với Sở Kiều hơi hợt như vậy!

Chẳng lẽ, chỉ đơn giản vì anh là người không được chào đón sao?!

“Sao vậy?” Sở Kiều liếc mắt qua sắc mặt của anh, đáy mắt thoáng qua tia giao hoạt: “Anh ghen tỵ à!”

Thối lắm!

Người đàn ông giận tái mặt, trông mắt đen nhánh nhuộm vẻ tức giận: “Gia có thể ghen tỵ với cô sao? Cô quá vớ vẩn!”

Stop! Rõ ràng là ghen tỵ muốn chết, vẫn không chịu thừa nhận!

Sở Kiều âm thầm cười trộm, oán thầm nói: Quyền Yến Thác, anh không phải là trẻ nhỏ ngây thơ đâu!

Ánh mắt sắc bén của cô mang theo sự thấu hiểu, Quyền Yến Thác xoay mặt, lôi kéo cô đi xuống dưới lầu: “Cả nhà chúng ta hôm nay đều trở về, tôi đưa cô đi giới thiệu một chút.”

Cả nhà.

Địa vị trong nhà của Sở Kiều là nhỏ nhất, cô đi theo anh xuống lầu, trong lòng có mấy phần tò mò.

Trên sofa phòng khách, Quyền Sơ Nhược đang ngồi vây quanh bà cụ, trước đó Sở Kiều đã gặp một lần. Cô cười gật đầu một cái, lễ phép gọi một câu: “Chị Quyền.”

Quyền Sơ Nhược xưa nay đều lạnh nhạt, luôn là bộ dáng lạnh lùng lạnh nhạt. Cô ấy gật đầu lại một cái, vẫn là câu nói kia: “Chào.”

Sở Kiều không hề để ý, liếc thấy người đàn ông mặc tây trang trắng thơm bên cạnh cô ấy, lại nghĩ tới ngày ở cục dân chính đó, Quyền Yến Thác gọi một cuộc điện thoại kia, trong lòng sáng tỏ.

“Đây là anh rể.” Quyền Yến Thác cúi đầu, ở bên tai cô chỉ bảo.

Sở Kiều không làm mất mặt anh, quy củ gọi một tiếng.

Lục Cảnh Hanh ngẩng đầu nhìn em rể một cái, đáy mắt trong trẻo lạnh lùng khó có khi dâng lên được mấy phần nụ cười. Anh móc trong túi ra một tờ chi phiếu, đưa tới: “Tân hôn hạnh phúc.”

Quyền Yến Thác không đưa tay ra nhận, Sở Kiều sợ làm người ta mất hứng, nên đành phải thò tay tiếp nhận, lên tiếng cảm ơn.

Mặc dù cô cũng không thường ra vào cái vòng luẩn quẩn của giới thượng lưu, nhưng đại khái cô cũng biết chút ít về nhà họ Lục. Đó là một gia tộc lớn, con trai nhỏ nhất nhà họ Lục là Lục Cảnh Hanh, thừa kế sự nghiệp của cha, thừa kế ngân hàng của gia tộc.

Lục Cảnh Hanh tuổi còn rất trẻ, đã đưa ngân hàng của gia tộc trở thành ngân hàng đứng đầu.

Trên sofa bên này, Phạm Bồi Nghi còn đang tức giận, có thể thấy được con trai con gái, thậm chí ngay cả con rể cũng như vậy, bà cũng đành chịu.

Lan Di đã sớm chuẩn bị tốt, lúc này bụng mấy ly trà tới đây, đi tới bên cạnh Sở Kiều nói: “Mợ trẻ, mau mời bà chủ ly trà của con dâu đi.”

Mặc dù không tình nguyện lấy chứng nhận, nhưng đến hôm nay, cô cũng bắt đầu đi, không thể không làm theo.

Bụng ly trà đi tới, Sở Kiều đứng ở trước mặt Phạm Bồi Nghi, cầm ly trà trong tay, cung kính đưa tới.

Lan Di thấy cô không nói lời nào, vội vàng dạy bảo ở bên tai cô: “Gọi người đi.”

Gọi là gì?

Lông mày Sở Kiều nhíu chặt, hai chữ mẹ kia, kể từ sau khi cô hai tuổi, đã không còn gọi qua.

Do dự nửa ngày, cô nâng môi lên, cười nói: “Mẹ chồng, mời dùng trà.”

Phạm Bồi Nghi nhận lấy ly trà, sắc mặt càng thêm buồn bực. Đã sinh một bụng tức, vậy mà cuối cùng ngay cả câu mẹ cũng không được nghe.

Nghe thấy cô gọi câu mẹ chồng kia, Quyền Yến Thác thiếu chút nữa phì cười.

“Thật náo nhiệt.” Quyền Chính Nghi mới vừa vào cửa, bước nhanh vào bên trong: “Tất cả mọi người đã trở lại.”

“Cô cô.” Quyền Yến Thác trước gọi người mới tới, lại đem Sở Kiều tới, dùng ánh mắt ý bảo cô.

Quét mắt cô gái trước mặt, ánh mắt Quyền Chính Nghi khẽ đảo một cái. Lớn lên không tệ, vóc dáng cũng đẹp, chỉ là cặp mắt kia quá câu người! Bà không thích, Thiên Chân nhà bà vẫn là tốt nhất!

Sở Kiều đối với ánh mắt của người khác, rất nhạy cảm. Cô nhìn thấy được sự ghét bỏ trong ánh mắt của Quyền Chính Nghi, nhưng cô cũng không để ý, chỉ dịu dàng nói: “Cô cô.”

Quyền Chính Nghi giương mắt nhìn cô một lúc, không hề đáp lời. Bà xuất thân danh môn lại có gia thế hiển hách, thường sẽ không để người bình thường vào trong mắt. Lúc trước Sở Kiều đào hôn, gây ra sóng gió lớn như vậy, khiến nhà họ Quyền mất hết mặt mũi, khẩu khí này, bà tuyệt đối không nuốt trôi!

“Cô chính là Sở Kiều?” Bà đặt túi xuống, lạnh giọng hỏi.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, khoé miệng hàm chứa nụ cười thần nhiên.

Lúc cô cười, cặp mắt kia càng quyền rũ người hơn, Quyền Chính Nghi giận tái mặt, giọng điệu không tốt: “Cô rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì, mà mê hoặc được A Thác của chúng tôi, hả?”

Theo bản năng sở Kiều quay đầu, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cô chỉ cảm thấy buồn nôn.

Mê hoặc anh? Thật nực cười!

Đối với cái loại công kích độc ác này, kinh nghiệm của Sở Kiều đã có quá nhiều, nên cô hoàn toàn đủ sức chống đỡ.

Nét mặt Sở Kiều hơi hốt, khiến Quyền Chính Nghi càng tức giận hơn, “Nhà họ Sở thật quá đáng, đầu tiên là để cho chúng tôi mất thể diện, hiện giờ lại cho con gái đến quyến rũ A Thác của chúng tôi, thật...”

“Chính Nghi!”

Bà cụ giận tái mặt, ngắt lời bà đúng lúc.

Lan Di vội vàng đi tới, lời Quyền Chính Nghi ngồi xuống bên cạnh bà cụ, rồi len lén lại gần bên tai bà, đem chuyện vừa mới xảy ra nói đơn giản lại một chút.

Nghe vậy, Quyền Chính Nghi có chút không dám tin, xưa nay mẹ bà là người nghiêm nghị, đối với một người ngài như thế nào, lại nhân hậu như vậy?

Chẳng qua có mẹ chắn giữ, nên bà cũng không dám can rờ, chỉ đành thu lại tính tình ngang bướng vừa bộc phát ra.

Về mặt Sở Kiều như thường, không nhìn ra vui buồn. Quyền Yến Thác cũng hiểu tâm tình cô cô của mình, nên cũng không muốn tra cứu, chuyển đề tài nói: “Tiểu tử thôi kia đâu rồi ạ?”

Kể từ lúc cô cô vào cửa, Quyền Yến Thác đã không nhìn thấy Trì Việt, nên không khỏi hỏi thăm.

Quyền Chính Nghi quay đầu lại nhìn, hồ nghi nói: “Đứa nhỏ này, ở bên ngoài mè nheo cái gì đây, còn không đi vào!”

Quyền Yến Thác cười cười, vỗ vỗ vai cô cô, để bà bồi bà nội. Còn anh đứng lên, lôi kéo Sở Kiều, đi tới cửa.

Bên ngoài cửa, đôi tay của Trì Việt nắm chặt trong túi quần, dựa lưng vào tường, nhìn từ một bên mặt thấy rất căng thẳng.

“Trì Việt!”

Quyền Yến Thác gọi anh ta, giọng một chân lên, giả vờ đá một đá qua.

Trong giây lát khi nghe thấy cái tên này, Sở Kiều ngẩn người, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa vịn chạm vào ánh mắt Trì Việt nhìn qua.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt Trì Việt tối sầm lại, Sở Kiều bất ngờ không kịp phòng bị.

Gương mặt đứng trước mặt cô này, vẫn tuần nỹ khác thường như cũ. Hơn nữa cặp mắt đào hoa hẹp dài kia, Sở Kiều thấy rất rõ ràng, nơi sâu nhất trong đôi mắt là nụ cười phóng túng, như rất quen thuộc.

Sở Kiều rõ ràng nhớ rõ, ngày đó trước khi chia tay bên bờ biển, mỗi câu anh ta đã nói qua.

Thì ra, Trì Việt là em họ của anh ấy.

Cái thế giới này, thật sự cầu huyết như vậy sao?

Trông thấy nét mặt quái dị của bọn họ, đôi mắt như hắc diệu thạch của Quyền Yến Thác khẽ nheo lại, anh nghiêng người dựa vào khung cửa, môi mỏng khẽ cong lên, nói: "Hai người biết nhau?"

Lời tác giả:

Báo trước chương sau: Cuộc sống vợ chồng

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53-1: Cuộc sống vợ chồng (1)

Editor: Rùa Lười

Nhìn thấy biểu cảm quái dị của hai người họ, đôi mắt đen như hắc thạch của Quyền Yến Thác nheo nheo lại, anh nghiêng người dựa vào khung cửa, môi mỏng khẽ nhếch lên, nói: "Hai người quen nhau sao?"

"Không quen!"

Trì Việt cong môi mỉm cười, trả lời rất nhanh: "Nhưng bây giờ thì quen rồi."

"Chào em." Trì Việt tự nhiên đưa tay ra, Sở Kiều sững sốt.

Trong giây lát, Sở Kiều nhẹ nhàng nắm tay cậu, giọng điệu thỏa đáng: "Chào anh!"

Quyền Yến Thác nhìn bọn họ đầy hứng thú, đáy mắt hiện lên ý cười. Anh tiến lên trước đến bên người Trì Việt, hung hăng đánh một cái vào ót của cậu: "Anh em cái gì? Gọi là chị dâu!"

Trì Việt như là bùng tình hiểu ra, lập tức đổi cách xưng hô: "Chị dâu xinh đẹp, xin chào."

Thấy cậu đáng vẻ vẫn bất cần đời như cũ, Quyền Yến Thác lắc đầu, sút cho một cước, cậu nhanh nhẹn trốn thoát, cười cười quay lại phòng khách.

Trong khoảnh khắc quay lưng lại, nụ cười trên môi Trì Việt biến mất không còn chút gì nữa. Cậu mím chặt môi, hai tay buông bên người hung hăng nắm thật chặt.

Quyền Chính Nghi nhìn thấy con trai bước vào, lập tức oán trách: "Cái thằng này, làm gì mà lè mề mãi mới vào?"

Trì Việt ngồi xuống cạnh bà ngoại, nét vui vẻ hiện lên trên khuôn mặt tuần mĩ: "Con ở bên ngoài làm động tác chuẩn bị, sợ bà ngoại đánh con!"

"Con đáng đánh!" Quyền lão phu nhân sa sầm mặt, cái gậy trong tay quơ quơ trước mặt cậu: "Tiểu tử con nếu ba ngày không đánh thì sẽ nhảy lên đầu lật ngói, lại còn dám trốn ở bên ngoài không về nhà, ngứa da hả?!"

"Bà ngoại!" Trì Việt lại gần bên người bà, đáng vẻ cọt nhá: "Hôm nay rõ là nhiều người, chẳng nhẽ bà không giữ lại chút mặt mũi cho con sao?"

Quyền lão phu nhân tuy rằng rất nghiêm khắc, nhưng cũng có chừng mực.

Thoáng thấy Quyền Sơ Nhược và Lục Cảnh Hành cũng ở đây, cậu tiếp tục đồ dành người khác: "Chị, anh rề."

Trong nhà thì cậu là người nhỏ tuổi nhất, mọi người đều không tránh khỏi cưng chiều cậu. Bình thường cậu vừa hay nói chuyện lại hay đùa, quan hệ với các anh chị nhà họ Quyền rất tốt.

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên nhìn cậu, đôi mắt trong trẻo khẽ chớp, không nhanh không chậm hỏi: "Sao Thiên Chân vẫn chưa đến?"

Trì Việt lập tức thay đổi thái độ, cầu xin tha thứ nói: "Chị, tha cho em được không?"

Phạm Bồi Nghi vốn đang bực mình cũng bị cậu chọc cười, quay sang nói chuyện với Quyền Chính Nghi, hai người cùng nhau tâm sự.

Bữa trưa được chuẩn bị rất phong phú, hôm nay mọi người ở Quyền gia hầu như đều có mặt, di Lan đặc biệt cẩn thận đầu bếp, thực đơn còn là bà tự chọn, không thể xảy ra một chút sai sót nào.

Tất cả mọi người cùng ngồi xuống, Quyền Yên Thác dẫn Sở Kiều theo, bảo cô ngồi bên cạnh mình.

Sở Kiều không quen với những nơi nhiều người như thế này, từ nhỏ cô đã quen với sự thanh tĩnh, có nhiều người cô liền trở nên nhút nhát, còn hơi căng thẳng lúng túng.

Sau khi lão phu nhân vào chỗ ngồi, mọi người mới bắt đầu.

Với tư cách là chủ gia đình, Quyền Chính Nham cũng phải nhường thừa nhận cô con dâu này, lão phu nhân cũng cho phép rồi, những người khác có ý kiến cũng chỉ có thể giấu kín trong lòng.

Khó có thể thấy Lục Cảnh Hanh về nhà ăn cơm, Phạm Bồi Nghi đặc biệt quan tâm anh, gấp cho anh một miếng rau: "Cảnh Hanh, ăn nhiều một chút."

"Cảm ơn mẹ." Lục Cảnh Hanh ôn hòa, nho nhã lễ độ.

Đồ mẹ gấp cho anh đều ăn hết, trên khuôn mặt tuần tú là nét ôn hòa: "Mẹ, hai ngày trước có người đưa tới một ít tơ lụa thủ công Giang Nam, mẹ con nói muốn cùng với mẹ mỗi người may một bộ sườn xám, lúc nào mẹ có thời gian? Để con bảo tài xế đến đón mẹ."

Người con rể này, tất cả, Phạm Bồi Nghi đều thỏa mãn. Gia thế thì không cần phải nói, tuổi còn trẻ lại có sự nghiệp thành công, hơn nữa còn hiếu thuận, cuối cùng lại còn thân thiết với con gái mình.

Phạm Bồi Nghi vội gật đầu, đồng ý: "Con không cần phải kêu tài xế đón mẹ đâu, ngày mai mẹ sẽ đến nhà ông bà thông gia."

"Vâng." Lục Cảnh Hanh gật đầu, hơi cúi đầu xuống, tiếp tục ăn đồ ăn trong bát.

Nhìn mặt mà nói chuyện một lúc lâu, Sở Kiều nhạy cảm phát hiện ra, ánh mắt của anh luôn tiếp xúc với mọi người, duy chỉ có người vợ bên cạnh là ít nhìn.

Quyền Yên Thác thấp giọng cười, quay đầu lại nhìn chị, trầm giọng trêu ghẹo: "Chắc chắc, chị có thể để cho người ta vượt mặt rồi!"

Anh còn chưa nói hết, đã thấy dưới chân mình truyền đến một trận đau đớn, bị chị mình dùng gót giày hung hăng giẫm.

"Au -- "

Quyền Yên Thác kêu một tiếng, làm cho mọi người đều nhìn qua.

Anh miễn cưỡng gấp lấy một miếng thịt kho tàu, đưa vào miệng: "Ngon lắm."

Mọi người không hên mà cùng cười, hoàn toàn không phát hiện ra động tác nhỏ vừa nãy.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy được ánh mắt của Tri Việt đang nhìn mình. Cô chau mày, mắt tự nhiên cúi đầu xuống.

Tuy động tác nhỏ của Quyền Sơ Nhược đã che giấu kỹ, nhưng cũng không thoát khỏi cặp mắt của người bên cạnh. Khuôn mặt tuần tú của Lục Cảnh Hanh lạnh lùng, anh đột nhiên đưa tay ra cầm chặt tay trái của cô, nhẹ nhàng nắm lấy lòng bàn tay cô.

Sở Kiều nheo mắt, nhìn thấy động tác của hai người họ, đôi môi đỏ cong lên.

"Sao Quân Lương vẫn chưa về nhỉ?" Quyền Chính Nham không nhìn thấy em rể, quan tâm hỏi.

Nhắc đến đây Quyền Chính Nghi liền không vui, tức giận nói: "Đừng nhắc đến anh ta, em phải xem cuối cùng anh ta bận đến thế nào!"

"Gần đây công ty nhiều việc thật." Quyền Chính Nham cất tiếng, giải thích giúp: "Sắp đến cuối năm rồi, Quân Lương còn phải sắp xếp kế hoạch của năm sau, em phải thông cảm một chút."

Bên này lão phu nhân bỏ đũa xuống, nhìn chăm chăm vào sắc mặt không tốt của con gái, dạy bảo: "Chính Nghi, con phải sửa tính tình của mình đi! Đặc biệt là đối với Quân Lương, con phải chăm sóc hơn, quan tâm nó nhiều một chút, đừng có mà động một tí lại bày ra cái vẻ mặt cho nó nhìn."

"Mẹ!" Hôm nay bọn trẻ đều ở đây, bị mẹ quở trách như vậy, Quyền Chính Nghi không chịu được, buồn bã nói: "Con biết rồi."

Lão phu nhân cũng phải giữ mặt mũi cho con gái, đến đây liền dừng lại.

Sở Kiều vừa nghe vừa nói, cảm thấy cũng khá thú vị, nhưng không dám cười ra tiếng. Cả bữa cơm, cô cũng chẳng ăn được bao nhiêu, luôn cảm thấy xấu hổ.

Dùng cơm xong, Quyền Sơ Nhược cùng với Lục Cảnh Hanh rời đi trước. Hai vợ chồng họ đều là những người họ đều là người bận rộn, lão phu nhân

cũng không giữ lại.

Buổi chiều Quyền Chính Nham cũng phải về họp, trước khi về còn gọi con trai ra, thấp giọng dặn dò vài câu gì đó. Mọi người chỉ thấy Quyền Yến Thác trầm mặt quay lại, nhưng không biết rốt cuộc là nói cái gì.

Lâu sau, Quyền Yến Thác từ trên sofa đứng lên, lạnh lùng nói: "Đi đây."

Mọi người ai cũng đều biết rõ tính khí của anh, nên cũng chẳng có ai ngăn cản.

Nhưng Sở Kiều lại không quen, nhìn thấy anh rời đi, hậu tri hậu giác mới phản ứng kịp, cầm lấy túi và áo khoác, chậm chậm đuổi theo.

Bước chân của người đàn ông quá lớn, Sở Kiều đuổi theo rất vất vả, bước chân mất thăng bằng thiếu chút nữa thì ngã xuống, may mà có người kịp đỡ cô.

"Chậm thôi." Tri Việt không biết làm thế nào mà lại xuất hiện sau lưng cô, giờ tay ra đỡ lấy cánh tay của cô.

Sở Kiều giật mình, đôi mắt đen nhánh rơi vào ánh mắt của anh, cứng ngắc nói một câu: "Cảm ơn."

Ánh sáng trong mắt Tri Việt, phút chốc biến mất.

Rút cánh tay về, Sở Kiều cầm theo túi xách đi ra cửa. Chiếc xe Hummer màu đen kia đã khởi động sẵn, chỉ đợi cô lên xe.

Mở cửa bước vào xe, lúc cô đóng cửa lại, không nhìn được liếc nhìn qua hướng Tri Việt đang đứng.

Anh vẫn duy trì dáng vẻ vừa nãy, trên mặt mang theo nét cười xấu xa, nhìn không ra sự nghiêm túc.

"Đi." Quyền Yến Thác thấy cậu đưa cô ra ngoài, cuối cùng cũng cất tiếng, lái xe rời khỏi biệt thự.

Trong sân, hai chân Tri Việt đứng thẳng tắp, bàn tay ở trong túi quần nắm thật chặt, trong đôi mắt hẹp dài kia là một khoảng trống rỗng.

Chiếc xe Hummer màu đen rời khỏi biệt thự, Sở Kiều ngồi ở chỗ bên cạnh người lái, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh đang thu nhỏ dần trong kính chiếu hậu, đôi mắt lộ ra sự chấn động sâu sắc.

"Tri Việt nói chuyện lúc nào cũng như vậy," Quyền Yến Thác tay nắm lấy vô-lăng, khẽ miệng nhẹ nhàng đưa lên: "Em không cần phải để ở trong lòng."

Về mặt của Sở Kiều không có thay đổi gì, tựa đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, chấn động trong lòng dần bình tĩnh lại.

Quy nói rằng những câu nói đùa kia làm cho cô lúng túng, nhưng cũng an tâm hơn. Tri Việt vốn là người như vậy, không để ý điều gì, nhưng như vậy cũng tốt, tránh cho mọi người gặp nhau rồi lúng túng.

Lái xe quay về biệt thự, trời vẫn còn sớm. Quyền Yến Thác thay quần áo, đi thẳng đến thư phòng xử lý công việc.

Hồi lâu cũng không nghe thấy động tĩnh trong thư phòng, Sở Kiều len lén đi tới, đứng ở ngoài cửa nhìn. Người đàn ông bên trong đang ngồi trước bàn đọc sách, xử lý công việc, dường như rất bận rộn.

Cô nhẹ nhàng trở về phòng ngủ, tuyệt đối sẽ không đi qua quầy rầy.

Đi vào phòng tắm, Sở Kiều cười nhẹ nhõm. Cô khóa cửa lại, xả nước đầy bồn tắm, định tắm bọt.

Thân thể mệt mỏi đau nhức dù sao cũng vẫn làm cô không thoải mái, Sở Kiều nằm ngửa, dòng nước ấm áp lướt qua da thịt, sự ấm áp ập đến, làm giảm sự khó chịu ở hai chân.

Ngâm mình 20 phút, Sở Kiều cảm thấy mệt mỏi rãi ròi, cô sợ sẽ ngủ quên mất, liền vội vàng đứng dậy. Sau khi tắm vòi hoa sẽ, cô thay một bộ quần áo sạch, sấy khô tóc.

Ánh nắng mặt trời buổi chiều ấm áp, Sở Kiều đứng ở cửa sổ, đôi vai vừa đứng đón được ánh nắng ấm áp dễ chịu. Cô đi tới bên cửa, mở cửa phòng ra, thấy bên thư phòng không có gì khác thường, đôi môi đỏ mọng hiện lên một nụ cười.

Đóng cửa lại, cô muốn khóa cửa, nghĩ nghĩ rồi lại thu tay lại. Giữa phòng ngủ là chiếc giường lớn mang theo lực hấp dẫn, Sở Kiều chui vào trong chăn, thờ dãi thoải mái.

Tối hôm qua bị bắt phải ngủ cùng anh, Sở Kiều dường như cả đêm không chợp mắt. Lúc này tắm nước nóng, giờ cả người lười biếng không còn chút sức lực, cô rất nhanh liền chìm đi, cuốn lấy chăn ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53-2: Cuộc sống vợ chồng (2)

Editor: Rùa Lười

Cả buổi chiều, Quyền Yến Thác đều ngồi trong thư phòng. Ngoài cửa sổ, hoàng hôn dần buông xuống, mãi cho đến khi trong phòng không đủ sáng nữa, anh mới thả đồ vật trong tay xuống, ngẩng đầu lên bóp bóp cái cổ đau nhức.

Mở đèn bàn lên, Quyền Yến Thác liếc qua đồng hồ, thế mà đã đến sáu giờ rồi. Anh bĩu môi, ánh mắt rơi trên cái hộp thủy tinh trên bàn, môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên.

Thủy tinh màu tím trong hộp lấp lánh, từng viên lấp lánh trong suốt. Ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác vuốt dọc theo mép, ánh mắt thâm sâu nhuốm màu vui vẻ.

Anh cầm một viên thủy tinh lên, rồi lại nhẹ nhàng đặt vào, động tác cực kì dịu dàng.

Xung quanh không có một tiếng động, Quyền Yến Thác đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Trong ngôi nhà này, còn có một người nữa sống, sao lại chẳng có tiếng gì!

Trong chốc lát, anh đã thu dọn xong mấy thứ, đứng dậy đi ra ngoài.

Cửa phòng ngủ chính đang đóng, anh đẩy cửa bước vào, ánh sáng bên trong mờ mờ. Quyền Yến Thác nhíu mày đi đến bên giường, thấy Sở Kiều nằm ở giữa giường, chặn bị cô ôm chặt lấy đầy nếp nhăn, vo vào một chỗ.

Tay chân cô đang ra thành hình chữ đại (大), ngũ vô tri vô giác, tóc đen mềm mại, yên tĩnh xõa ra trên khăn trải giường trắng tinh.

Tướng ngủ của cô? Quyền Yến Thác cảm thán một lần nữa, quả thật không phải là xấu một cách bình thường!

Xung quanh chỉ có tiếng hít thở nhẹ của cô, còn có mùi thơm nhàn nhạt. Quyền Yến Thác hít sâu một hơi, lông mày đang nhíu chặt cũng chậm rãi giãn ra. Anh hơi quay đầu, một tay chống lên thành giường, ánh mắt thâm thúy rơi trên gương mặt của cô.

Lần trước nhìn cô ngủ là khi cô bị ốm, lúc đó mồ hôi chảy ròng ròng, chẳng đẹp tí nào. Còn bây giờ, giờ này phút này, mái tóc đen mềm mại, vẻ mặt lúc ngủ thật ngọt ngào, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên, lông mi khép chặt như cánh bướm.

Cô như vậy, vô cùng xinh đẹp. So với một Sở Kiều thường ngày giương nanh múa vuốt, lãnh ngạo phản loạn, lại như là hai người khác nhau.

Cô không hay cười.

Đôi mắt như hắc diệu thạch của Quyền Yến Thác khẽ động, dường như sau khi gặp cô, anh rất ít thấy cô cười. Nhưng lúc cô cười lộ lên, gương mặt có đôi má lúm đồng tiền, cặp mắt lạnh lợi như viên ngọc lưu ly.

Giờ tay ra sờ mái tóc mềm mại của cô, đáy mắt Quyền Yến Thác dịu dàng xuống. Thật ra thì cô cứ ngoan ngoãn như vậy, cũng làm cho người ta rất thích, nếu như đôi mắt với một Sở Kiều như vậy, thực sự có thể sống cùng cả đời?!

Cả đời.

Là những ngày rất dài rất dài.

Lâu sau, Quyền Yến Thác rút tay về, giờ tay lên vỗ một cái vào hông cô, tiếng vang rất lớn, nhưng lực không nặng.

"A ——"

Sở Kiều tỉnh dậy từ trong giấc mộng, ngồi dậy thét lên.

Quý!

Tối hôm đó xem phim kinh dị, Sở Kiều mãi cũng không quên được, bây giờ cứ đến trời tối là cô lại sợ, bây giờ tố chất thần kinh này lại trở lại, làm cô căng thẳng.

"Kêu lớn như vậy làm gì?" Quyền Yến Thác cau mày, giọng nói bất mãn.

Thấy người bên cạnh là anh, Sở Kiều thờ phào nhẹ nhõm, tia hoảng sợ ở đáy mắt cũng tàn đi: "Là anh à, tôi còn tưởng là quý!"

Khuôn mặt tuần tú của Quyền Yến Thác trầm xuống, suýt chút nữa tức chết anh?! Quý cái con khỉ? Bảo anh giống quý?!

"Có con quỷ nào đẹp trai thế này sao?" Quyền Yến Thác hí hóp mắt, giọng cảm hận hỏi cô.

Giấc mơ đẹp bị phá hỏng, trong lòng Sở Kiều không thoải mái, kẻ khơi họa lại còn ngồi khiêu khích trước mặt cô. Cô thấp giọng cười một tiếng, gương mặt đẹp đột nhiên tiến về phía anh, đôi mắt sáng ngời như lóe ra những tia sắc bén: "Có chứ, Vampire!"

"..."

Quyền Yến Thác bị cô hù dọa, sự hồ hững trong mắt cô vừa nãy, thật sự là có chút đáng sợ. Anh trầm nghĩ, mấy cái loại phim kinh dị này về sau không thể xem lung tung được!

"Đi nấu cơm đi." Lại đến giờ cơm rồi, Quyền Yến Thác mặt lạnh giục người.

Sở Kiều giận dữ, vén chân lên đi xuống đất, trầm mặt đi xuống lầu.

Phòng bếp rất sạch sẽ, Sở Kiều bật đèn, đứng ngăn ngó trước tủ bát. Lần trước là lừa anh, còn lần này phải làm thế nào?

"Nhanh lên nào?" Người đàn ông tựa như cố ý, dựa vào cửa phòng bếp, cười cười thúc giục cô.

Sở Kiều nghĩ ra mấy món ăn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không biết nên nấu thế nào. Chuyện nấu cơm này, hồi bé thì có bà ngoại, sau này lớn hơn rồi thì ăn ở trường, sau nữa thì cô cũng chỉ là miễn cưỡng đối phó, để cho cô nấu cơm, quả thật là một chuyện khó khăn!

"Cái này..." Sở Kiều đặt nguyên liệu trong tay xuống, thương lượng với anh: "Hay là chúng ta ra ngoài ăn đi, tôi mời."

"Anh không ăn đồ ăn bên ngoài."

Quyền Yến Thác hai tay ôm ngực, hai mắt bình tĩnh, nhưng hoàn toàn không có ý định đi ăn.

"Đồ ăn bên ngoài rất ngon, vừa sạch sẽ lại vừa nhanh." Sở Kiều nhẫn nại, thuyết phục lần nữa.

"Không ăn."

"Ăn thử một lần đi, được không?"

"Không được!"

"Vì sao không được?"

"Bởi vì tôi không thích."

"..."

Sở Kiều sắp bị anh làm cho tức chết rồi, gương mặt đẹp trắng bệch. Tên khốn kiếp này, rõ ràng là cố ý làm khổ cô!

"Tôi sẽ không nấu." Cuối cùng, Sở Kiều cũng nổi giận, nhấn mạnh: "Tôi thực sự sẽ không nấu cơm."

Đôi mắt u ám của người đàn ông nhìn cô, ánh mắt thâm trầm. Anh mím môi đi tới trước tủ lạnh, mở cửa tủ lấy đồ trong hộp bảo quản thực phẩm ra: "Đun nóng lên, có biết không?"

Sở Kiều sững sốt, sau khi mở hộp ra, khước môi tràn ngập ý cười. Thịt kho!

"Dì Lan sợ cô cho tôi chết đói, nên cố ý bảo ta mang về." Đôi môi mỏng của Quyền Yến Thác khẽ cong, nhưng cái miệng vẫn độc như trước.

Anh tiện tay ném một quyển sách đến, rơi ngay trước mặt Sở Kiều: "Học cho tốt vào."

Sở Kiều cầm quyển sách dạy nấu ăn đó lên nhìn một chút, bĩu môi. Nhìn có vẻ thật phức tạp, có lẽ là cả đời này cô cũng không nấu được.

Đem hộp cơm bỏ vào lò vi sóng hâm nóng lại, Sở Kiều bày bát đĩa ra, trịnh trọng gọi người bên cạnh: "Quyền Yến Thác, sau này cuộc sống của chúng ta AA mà chia đi."

Dừng lại một chút, cô vừa cẩn thận suy nghĩ lại: "Chi phí bên ngoài chúng ta cũng AA đi. Anh giúp tôi mua lại xe, tiền tôi nợ anh trả theo kì, một năm chắc cũng trả được tương đối rồi! À đúng rồi, tôi sẽ trả anh theo lãi suất ngân hàng..."

"Câm miệng!" Quyền Yến Thác giận tái mặt, nụ cười bên miệng vừa nãy giờ không còn sót lại chút gấu vết nào: "Còn nói thêm một chữ nữa, tôi bóp chết cô!"

Anh đột nhiên thay đổi sắc mặt, làm cho Sở Kiều cảm thấy kinh ngạc. Có nói sai gì sao? Mặc dù anh và cô đã kết hôn, nhưng cô vẫn cảm thấy rất kì quái. Có một số thứ nên phân rõ, nói rõ!

Thứ ăn nóng lên rồi, Sờ Kiều múc ra rồi bày ra đĩa, hai người yên lặng ăn cơm, ai cũng chẳng nói chuyện.

Sau bữa cơm chiều, anh xoay người lên lầu, sắc mặt âm trầm. Sờ Kiều không muốn tìm phiền toái, dọn dẹp xong bát đĩa liền đi thẳng về phòng ngủ.

Đẩy cửa đi vào, anh không có ở bên trong, Sờ Kiều khẽ thở phào, cô dọn hành lý của mình xong, đặt cái giường đồ chơi ở phía dưới cùng tủ quần áo.

Đồ vật trong đó, phần lớn là bà ngoại để lại cho cô, cô vẫn luôn rất quý trọng.

Lấy tập phác họa màu trắng ra, Sờ Kiều nằm dựa đầu vào giường, chấp bút theo thói quen, muốn vẽ cái gì đó trước khi đi ngủ. Cô cần đầu bút, nhưng mãi vẫn chưa thấy hạ bút xuống, trong đầu cô giờ là một mảng trống rỗng, chẳng nghĩ ra nên vẽ cái gì.

Chán nản thờ dài, Sờ Kiều cất quyển sổ trắng đi, cất vào ngăn kéo đầu giường. Không có linh cảm, cô cũng đành bó tay.

Vén chăn lên vừa muốn nằm xuống thì tiếng bước chân trầm ổn của người đàn ông vang lên. Quyền Yến Thác đang mặc áo ngủ màu lam bước đến, mái tóc ngắn vẫn còn ướt, chắc hẳn là vừa mới tắm.

Sờ Kiều nghiêng người nằm xuống, hai tay nắm chặt lấy cái mền.

Sống chung một phòng, làm cho cô khản trương. Hôm nay còn phải nằm chung một cái giường, đáy mắt trong trẻo của Sờ Kiều thoáng qua một tia mất mát.

Một cuộc hôn nhân không có tình yêu, có thể duy trì được bao lâu?

Chỗ bên cạnh lõm chỗng, mùi hương mát lạnh trên cơ thể người đàn ông truyền đến, Sờ Kiều khẽ di chuyển sang hướng bên kia, cố gắng giữ một khoảng cách với anh.

Mặc dù khoảng cách kia gần như là không thể nhận ra, nhưng cô lại cho là an toàn.

Mỗi một động tác của cô, cho dù là thật nhỏ Quyền Yến Thác cũng thu hết vào đáy mắt. Ngược lại anh cũng không tức giận, một tay chống đầu, nghiêng người bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt khó hiểu.

Ánh mắt anh u ám, mang theo cảm giác áp bách nồng đậm. Đôi môi đỏ mọng của Sờ Kiều mím chặt, thần kinh toàn thân cũng trở nên căng thẳng.

Hai ngón tay của người đàn ông nhẹ nhàng đặt lên xương quai xanh của cô vuốt ve, đôi môi mọng của anh cong lên, độ cong vừa đẹp. Qua biểu cảm của anh, rất khó có thể phân biệt hỷ nộ.

Sờ Kiều ghé mắt nhìn sang, ánh mắt vừa vắn nhìn vào ngực anh. Da màu đồng lộ ra cơ bắp rắn chắc khỏe mạnh. Ánh sáng tối mờ bao phủ, hơi thở mập mờ truyền đến.

Cô rõ ràng tâm vô tạp niệm, nhưng gương mặt lại hết lần này đến lần khác hồng lên.

Sờ Kiều ngược mắt, ánh mắt đen nhánh chạm vào đôi mắt thâm trầm của anh, đôi mắt kia như dòng nước xoáy mãnh liệt, cô hốt hoảng chuyển dời ánh mắt, tia sáng màu bạc như chiếu thẳng vào mắt.

Tối hôm qua nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ anh, Sờ Kiều rất tò mò, muốn đưa tay ra sờ sờ một chút, nhưng cuối cùng cũng kiềm chế lại.

"Tối nay, nhất định phải làm sao?" Lúng túng một lúc lâu, cô mới nhẹ nhàng hỏi.

Đôi mày kiếm của Quyền Yến Thác khẽ nhíu, đưa tay về phía hông của cô, không tốn chút sức lực nào kéo người bên cạnh lại gần: "Cô sợ tôi?"

Bên dưới là ga giường tơ tằm trơn láng, Sờ Kiều không kịp tránh né, trực tiếp bị anh ôm vào trong ngực. Trên người anh là cơ bắp săn chắc, ngực cũng nở, cô cau mày, nói thật: "Tôi sợ đau."

Khóe miệng người nào đó thoáng qua một tia vui vẻ, gương mặt tuấn tú của anh cúi xuống thấp, đôi mắt như hắc diệu thạch nhìn chăm chú vào người phía dưới, giọng nói dịu dàng hiếm có: "Hôm nay sẽ không đau nữa."

Sẽ không sao?

Sờ Kiều không tin lời anh, sâu trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Mỗi lần nhìn thấy anh, Sờ Kiều cũng đều lạnh lùng như băng. Lại là những chiếc răng sắc nhọn trong miệng cô, làm anh tức chết đi được! Bây giờ cô vừa khéo lại nằm dưới thân anh thế này, trong ánh mắt kia là sự vô lực và khản trương rõ ràng đến thế.

Cô như vậy, đây là lần đầu tiên Quyền Yến Thác thấy.

Ở nhà, anh là con trai, từ nhỏ ông nội đã dạy anh, nam tử hán đại trượng phu, có thể roi máu, roi mỗ hôi nhưng tuyệt không được roi lệ! Mềm yếu là cái gì, anh không biết!

Tuy trên còn có một người chị gái, nhưng không cần anh bảo vệ. Chỉ cần anh không bị chị mình tính kế, đã là may lắm rồi.

Lần thân thiết đó, Quyền Yến Thác lần đầu tiên biết rằng, thì ra còn có người dám nói vậy với anh! Vẫn còn có người, không đặt anh vào mắt!

Còn tưởng rằng cô có bản lĩnh lớn lắm, nhưng cũng chỉ là một người con gái mềm yếu mà thôi.

Nhưng qua vài lần gặp mặt, những cây cỏ đại nhìn như mềm yếu, lại không phải là chỗ mà anh có thể hạ miệng được.

Ánh mắt anh ôn hòa, anh cúi đầu, đôi môi mỏng rơi vào xương quai xanh tinh xảo của cô, đầu lưỡi lướt qua làn da lạnh lạnh của cô, thấm ướt nó rồi dần dần xuống dưới.

Môi của anh lướt qua, vẫn có thể cảm nhận được cô run rẩy như cũ. Quyền Yến Thác dừng lại, từ trước ngực cô, ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy đầy mê hoặc: "Đừng sợ, tối nay sẽ không làm em đau đâu!"

Đôi môi mỏng của anh khẽ cong lên, nụ cười ở khóe miệng đầu về tà mị: "Nơi nhỏ bé của em còn nhỏ lắm, cho nên phải cố gắng thích ứng anh, có biết chưa?"

Ánh mắt u mê của người dưới thân như lấy lòng anh, ngón tay của anh nhẹ nhàng một cái, trượt vào trong áo lót của cô như một ám hiệu.

Sở Kiều giật mình, theo bản năng khép hai chân lại, gương mặt đỏ ửng.

Không biết xấu hổ!

"Cái đó..." Sở Kiều cắn môi, ngại ngùng nói: "Chúng ta quy định ngày đi."

"Ngày gì?"

Hứng thú trong người đàn ông dâng cao, giọng nói lại rất bình thản.

"Một tuần làm mấy lần?" Sở Kiều bất chấp khó khăn kiên trì mở miệng, thấy đôi mắt anh trong nháy mắt đã trở nên âm u, lấy hết dũng khí: "Sẽ quy định sau này, ai cũng không được..."

"A —— "

Cô còn chưa nói xong, trước ngực liền bị ai đó cắn cho một cái.

Sở Kiều cau mày vì đau, sắc mặt trắng bệch: "Sao anh lại cắn tôi?"

Tự nhiên bị cắn, Sở Kiều cảm thấy không giải thích được. Rõ ràng là đang thảo luận với anh, chuyện như vậy đương nhiên là phải nói rõ trước, cô cũng không muốn ngày ngày buổi tối đều phải lo lắng đề phòng, hàng đêm mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53-3: Cuộc sống vợ chồng (3)

Editor: Rùa Lười

“Cắn chết cô!” Quyền Yến Thác đen mặt, đôi mắt thâm trầm bùng lên ngọn lửa tức giận. Thật là mẹ nó mất hứng, có cô gái nào như cô sao? Hận không thể không cùng anh lên giường, chỉ muốn trốn đi thật xa!

Sự đau đớn ở trước ngực, Sở Kiều còn chưa kịp nhìn, cả người đã bị anh kéo đến.

Người đàn ông đột nhiên cúi đầu xuống, hôn lên môi cô. Sở Kiều muốn tránh cũng không thể tránh, bị anh nắm chặt lấy gáy, đối mặt với anh. Môi bị anh cắn đến đau nhức, cô buồn bực nghĩ, người đàn ông này tối nay không phải vừa ăn thịt rồi sao? Sao vẫn cắn cô đau vậy!

“A...”

Sở Kiều nhú mào, tiếng rên rỉ vẫn ở trong họng, không phát ra được.

Tay và chân của cô đều bị tách ra, không thể động đậy. Nụ hôn trên môi càng lúc càng mạnh, hô hấp cũng trở nên dồn dập, hai tay cô bị anh kéo lên vai anh, dùng sức ôm chặt, đầu lưỡi bị anh dùng lực mút vào, ngọn lửa tình dục dấy lên.

Âm thanh mập mờ vang lên bên tai, qua đại não tạo thành một loại kích thích. Cơ thể lạnh như băng của Sở Kiều dần nóng lên, cô cảm thấy sắp hít thở không được rồi, nhẹ giọng lầm bầm: “Đợi chút, để em thở đã...”

Người đàn ông buông đôi môi cô ra, khuôn mặt tuần tú chạm vào chóp mũi cô. Khuôn mặt gần trong gang tấc, chóp mắt lông mi cũng có thể chạm vào nhau, Sở Kiều không nhìn rõ vẻ mặt của anh, cũng không dám nhìn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Có, chỉ là tiếng thở dốc kịch liệt.

Sở Kiều không biết anh như thế nào, nhưng lần này thật sự là cô không cảm thấy đau như lần trước! Khoảnh khắc kết hợp, cảm giác đau đớn, dây thần kinh của cô không cảm nhận được.

Cô tựa vào vai anh, vô lực thừa nhận.

Thân thể quần quít ướt đầm mồ hôi, Sở Kiều mở to mắt, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào tia sáng của đèn thủy tinh. Cuối cùng cô cũng biết được, sinh hoạt vợ chồng, thì ra là như thế.

Sau khi làm xong, Sở Kiều gần như mệt lả. Mắt cô không mở ra được, thầm đếm trong lòng, đêm nay đã làm mấy lần vậy?

Cô không còn sức lực đi tắm rửa, ngã xuống giường không muốn động đậy. Mãi cho đến khi người nào đó ôm lấy cô, bế cô đến phòng tắm.

Để cho một người đàn ông tắm rửa, Sở Kiều quả thật là không chấp nhận được. Cô giãy giụa muốn tự mình tắm, kết quả là Quyền Yên Thác trở mặt, suýt chút nữa trừng phạt cô một trận trong nhà tắm.

Sở Kiều tui thân, cô không có năng lực phản kháng, chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Tắm rửa sạch sẽ, Quyền Yên Thác ôm cô quay lại giường, hai người cùng đắp chung một chiếc chăn.

Đầu được đặt trên gối, đôi lông mày nhíu chặt của Sở Kiều mới giãn ra, cô chẳng muốn quan tâm so đo gì nữa, bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Quyền Yên Thác ôm cô từ phía sau, ôm gọn cô vào ngực. Cằm anh đặt trên vai Sở Kiều, rất nhanh cũng ngủ say.

Một đêm ngon giấc.

Sở Kiều không muốn mở mắt, nhưng đồng hồ sinh học nhắc cô nên rời giường rồi.

Nhấc mí mắt lên, nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, cô vội ngồi dậy. Người đàn ông bên cạnh cũng đã dậy rồi, cô vội vàng vén chăn lên, xuống giường đi rửa mặt.

Thay quần áo xong, Sở Kiều đi xuống lầu, trong phòng khách không có ai. Cô nghi ngờ quét mắt một vòng, dường như không có bóng dáng anh.

Cô bấu môi, đang định gọi điện thoại hỏi thì thấy Quyền Yên Thác chạy bộ về, trên người mặc một bộ đồ thể thao màu trắng.

Khóa cửa kêu “Tinh tinh” hai tiếng, trên cổ anh có vắt một chiếc khăn, vài giọt mồ hôi từ trên tóc mái chảy xuống: “Chào buổi sáng.”

“Buổi sáng tốt lành.” Sở Kiều thấp giọng cười, hỏi anh: “Anh đi chạy bộ buổi sáng sao?”

“Ừ.” Quyền Yên Thác gỡ tai nghe ra, vút lên ghế sofa, trực tiếp đi lên lầu tắm rửa: “Thói quen.”

Thói quen của người đàn ông này đúng thật là nhiều.

Sở Kiều không nói nhiều, xuống phòng bếp tìm đồ ăn.

Lát sau, Quyền Yên Thác thay quần áo xong, xuống lầu, đi vào phòng bếp hỏi cô: “Đây là bữa sáng?”

Cầm quả táo lên, Sở Kiều ném cho anh một quả, cười nói: “Ăn đi, tôi rửa sạch rồi.”

Quyền Yên Thác nhìn vào quả táo trong tay, sắc mặt trầm xuống: “Đây tính là cái gì?”

“Bữa sáng đó.”

Khuôn mặt tuần tú của anh căng cứng, không thể nhịn được nữa: “Sở Kiều, cô mà còn không nấu cơm, có tin là tối nay tôi làm chết cô không!”

Răng rắc ——

Sở Kiều gặm tiếp nửa quả táo, cắn giòn tan trong miệng.

Người nào đó lạnh mặt ném quả táo trong tay vào thùng rác, quay người rời đi. Chiếc Hummer màu đen quay đầu, rất nhanh liền không thấy bóng dáng nữa.

Một lúc lâu sau, Sở Kiều mất hứng cắt táo đi, cắt sách dạy nấu ăn tối qua vào túi xách, lái xe rời khỏi biệt thự, đi đến phòng làm việc.

Cả buổi sáng, Sở Kiều ngồi nghiêm túc trên ghế, gần như là không nhúc nhích. Cô cúi đầu, nghiêm túc đọc sách.

Tô Lê và Hứa Khả Nhi nhìn nhau, hai người đều cảm thấy kinh ngạc. Từ sau khi tốt nghiệp đại học, hai người chưa từng thấy cô đọc sách chăm chú như vậy.

“Xem cái gì vậy?” Tô Lê không nhìn được, thò tay ra giật lấy quyển sách của cô.

Nhìn thấy nội dung trong sách, Tô Lê lại càng khiếp sợ: “Troì ạ, cậu muốn nấu cơm?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Sở Kiều đoạt lại quyển sách, tiếp tục nghiên cứu quyển sách. Rượu vàng là cái gì? Là rượu màu vàng sao?

Tô Lê giễu cợt, không tin: “Có vấn đề, rất có vấn đề.”

“Hiện thì lương mầu cái gì chứ?” Sở Kiều vuốt vuốt cánh tay, bất đắc dĩ nói: “Tớ chỉ đang nghĩ xem nên làm thế nào để buổi tối có thể ngủ ngon giấc.”

“Nấu cơm có quan hệ gì với ngủ sao?” Tô Lê mở to đôi mắt, ánh mắt thuần khiết hỏi.

Sở Kiều cắn môi, khó có thể mở miệng.

Ngược lại là Hứa Khả Nhi ở bên cạnh, hình như là nghe ra được manh mối gì đó, gương mặt hơi đỏ lên.

“Kiều Kiều.” Hứa Khả Nhi ngắt lời cô, hỏi thẳng: “Với trình độ của cậu, sách dạy nấu ăn là quá khó. Để tớ dạy cậu làm mấy món ăn đơn giản trước, sau đó cậu học dần dần.”

“Được!” Sở Kiều vứt quyển sách xuống, thờ phào nhẹ nhõm. Xem cả một buổi sáng, cô càng lúc càng thấy nấu ăn thật khó, còn khó hơn cả vẽ bản thiết kế trăm lần ấy chứ.

Hứa Khả Nhi tình thông việc nhà, cầm lấy giấy bút, viết hết các bước xuống. Lại còn liệt kê hết những nguyên liệu nấu ăn ra, mặc dù chỉ là những món ăn đơn giản, nhưng cũng rất coi trọng.

“Nghe hiểu chưa?” Hứa Khả Nhi hỏi cô, gương mặt mang theo nụ cười.

Hiểu thì hiểu rồi, Sở Kiều gật đầu. Cắt tờ giấy đi, một chút tự tin được khôi phục lại. Không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao, cô không tin là cô không làm được, hừ!

Cơm trưa Sở Kiều mời, ba người từ phòng làm việc bước ra, đi vào một nhà hàng Tây gần đó.

Ven đường có một chiếc xe màu đen, tốc độ chạy rất chậm, đi theo sau lưng các cô, mãi cho đến khi các cô vào nhà hàng rồi, chiếc xe mới dừng lại ở bên đường, cũng không thấy có người nào bước xuống.

“Chủ tịch.” Lái xe thấp giọng hỏi: “Chúng ta tiếp tục đợi ạ?”

Người ngồi phía sau không nói gì, hơi nhắm mắt lại, hơn nửa khuôn mặt giấu trong bóng tối, không nhìn rõ lắm.

Đồ ngọt trong nhà hàng không tồi, Sở Kiều sau khi ăn xong bữa chính còn gọi thêm một phần bánh ngọt.

Mùi thơm của bơ thỏa mãn yêu cầu của vị giác, Sở Kiều hít sâu một hơi, một mối trong người cũng giảm bớt rồi.

Ăn cơm trưa xong, Sở Kiều quẹt thẻ tính tiền, ba người nắm tay nhau, tản bộ về công ti theo con đường cũ.

“Đi thôi.”

Người đàn ông ngồi ở phía sau cất giọng, giọng nói trầm thấp mà mang theo áp lực. Lái xe nhận được mệnh lệnh, khởi động động cơ lái nhanh đi.

Chiếc xe màu đen hình giọt nước chạy qua, Sở Kiều vô tình nhìn thấy, chỉ thấy có một chiếc xe lướt qua bên người các cô, mà cửa sổ hơi hạ xuống, cô không thấy rõ người ngồi bên trong, nhưng lại cảm giác có một đôi mắt như chim ưng lướt qua người cô.

Xe đã đi xa, chẳng có gì khác thường, Sở Kiều thu ánh mắt lại, thì ra là ảo giác của mình.

Trở lại phòng làm việc, ba người mới com nước no nên vỗ vỗ bụng. Gần đây công việc khá là thuận lợi, tâm tình của mọi người rất tốt. Sở Kiều có phiền não của bản thân cũng không muốn làm phiền mọi người.

Cuộc sống chính là như vậy, được cái này thì mất cái kia. Tuy rằng tên Quyền Yến Thác kia có rất nhiều tật xấu, như Sở Kiều càng nghĩ thì càng hiểu rõ, cô phải học cách sống chung với anh, chỉ cần anh không chạm vào giới hạn của cô, thì cô vẫn có thể sống tốt.

Buổi chiều chuẩn bị kí một hợp đồng, Sở Kiều đi thẳng đến tập đoàn JK. Hợp đồng đã kí lúc trước đến kì hạn rồi, cô đến giao hàng đúng giờ.

Kiểm kê hàng hóa, xác nhận là không sai.

Hạ Yên Nhiên kiểm tra mẫu trang phục cô đưa tới, trái tim đang đập nhanh cũng yên tâm hơn. Thời Nhan là công ty cô chọn để hợp tác, cô đã xem xét kĩ triển vọng phát triển của công ty này, có ý muốn hợp tác lâu dài với Sở Kiều.

“Cô Sở.” Gương mặt Hạ Yên Nhiên mang theo ý cười, giọng điệu ôn hòa: “Đơn đặt hàng lần này, các cô đã hoàn thành rất xuất sắc, còn tốt hơn so với dự đoán của tôi.”

Sở Kiều thầm thở phào một hơi, rắc rối lúc trước cuối cùng cũng không xảy ra sơ suất: “Nên làm vậy.”

Sắp đến năm mới rồi, sự phát triển trong tương lai của tập đoàn JK rất tốt, đối với Thời Nhan mà nói thì đâu chính là một miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Thư kí cung kính dẫn Sở Kiều đi, quay lại thu dọn ly trà.

“Cười gì vậy?” Hạ Yên Nhiên thấy thư kí cúi đầu cười trộm, tâm tình rất tốt hỏi một cậu.

Thư kí để ly thủy tinh vào trong tay, giọng bát quái nói: “Tổng giám đốc hạ, cô Sở vừa nãy, chính là người trước khi đã đào hôn.”

“Cái nào cơ?” Hạ Yên Nhiên nhìn kế hoạch phát triển trên bàn, thuận miệng hỏi.

“Chính là người đã mất tích trong bữa tiệc đính hôn nhà họ Quyền đó!” Thư kí bĩu môi, không cam lòng nói: “Sở cô ấy thật tốt, có thể gả cho thái tử nhà họ Quyền. Có được may mắn này, lại còn chạy trốn, cô gái này cũng thật là kì lạ...”

Hạ Yên Nhiên ngẩng đầu lên, ngón tay vo chặt tờ giấy trắng. Sở Kiều? Khó trách cô có cảm giác cái tên này thật quen thuộc, hóa ra là Sở Kiều của nhà họ Sở ở thành Bắc.

Thế giới này, quả thật là rất nhỏ!

Khu phố cao cấp, Bích Thủy Lan Uyển. Quý Tư Phạm gọi điện thoại lần thứ ba, lần này không thấy tiếng chuông vang lên, nhưng lại thấy tiếng chuông cửa.

Anh bước đến, mở cửa ra, thấy người đứng bên ngoài liền tắt di động đi.

“Ba!”

Tài xế đã đem rương hành lý lên, Quý Uẩn Hàm cười cười bước vào, nói: “Đợi gấp lắm rồi sao?”

“Vâng.” Quý Tư Phạm giúp đỡ, đưa va li vào bên trong, giọng lo lắng: “Ba đi đâu vậy? Sao con gọi điện thoại mãi không có ai nghe?”

“Không có gì.” Quý Uẩn Hàm ngồi trên sofa, nhìn lướt qua phòng khách của anh, hành lòng nói: “Trang trí không tồi.”

Quý Tư Phạm bung ly trà đến, đặt trước mặt ba mình: “Ba đáng ra đã xuống máy bay từ sớm rồi, sao bây giờ mới đến?”

Nhấp một ngụm trà, Quý Uẩn Hàm mỉm cười, đưa tay ra vỗ vai con trai: “Ba đi dạo thử xem, lâu lắm rồi không quay về.”

Nét mặt của ông bình thường, Quý Tư Phạm không nhìn ra chút sơ hở nào.

“Ngày mai con xin nghỉ một ngày, cùng ba đi dạo.” Quý Tư Phạm rất hiếu thảo, cũng hiểu được tâm ý của ba mình.

Quý Uẩn Hàm theo thói quen vuốt vuốt chiếc đồng hồ trên cổ tay, yên tâm cười: “Không cần, công ty còn có nhiều việc, con không cần phải bận tâm.”

“Chuyện kết hôn chuẩn bị thế nào rồi?” Quý Uẩn Hàm quay đầu nhìn anh, nghiêm túc hỏi.

“Rất thuận lợi.” Quý Tư Phạm gật đầu, đã tính trước mọi việc: “Hội trường khách sạn là con tự mình sắp xếp, mọi chi tiết khác cũng đều cho chuyên gia sắp xếp. Sở gia bên kia cũng có mẹ Nhạc Viện chuẩn bị rồi, mọi thứ đều chuẩn bị tốt rồi.”

“Ừ.” Quý Uẩn Hàm cong môi cười, đôi mắt khẽ động: “Muốn chuẩn bị tốt, đương nhiên sẽ không xảy ra sai sót.”

“Con biết.” Quý Tư Phạm tâm sáng như gương.

Lâu sau, anh chỉ chỉ vào phòng ngủ, nói: “Ba đi tắm trước đi, thay bộ quần áo khác. Đợi chút nữa Nhạc Viện đến đây, chúng con đưa ba đi ăn cơm.”

“Được!” Quý Uẩn Hàm vui vẻ đứng dậy, có ý tháo đồng hồ ra, đặt trên bàn trà, sau đó mới đi đến phòng ngủ.

Thấy ba mình rời đi, đôi mắt bình tĩnh của Quý Tư Phạm giật giật, anh nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ đang đặt trên bàn của ba, tâm tình trong mắt

cũng dần lặng xuống.

Bước ra từ tập đoàn JK, thời gian vẫn còn sớm. Sở Kiều nhớ tới tối nay muốn nấu cơm cho người nào đó, lập tức lấy tờ giấy mà Hứa Khả Nhi viết cho ra. Cô đi vào siêu thị, dựa vào những thứ trên đó mà mua nguyên liệu.

Lái xe về đến nhà, trong phòng là một màu đen bao trùm, người đàn ông kia còn chưa quay lại.

Sở Kiều cầm theo cái túi, nhấc chân đóng cửa xe lại, vào trong nhà. Cô đặt túi đồ vừa mua được lên mặt bàn trong bếp, ngón tay buông ra, thấy được một đường màu đỏ do bị siết chặt.

Lên lầu thay một bộ quần áo, Sở Kiều lại xuống lầu một lần nữa, đi vào phòng bếp nấu cơm tối.

Phòng bếp được thiết kế theo kiểu nửa mở, một nửa bức tường trước mặt thông với phòng ăn. Sở Kiều đứng trước chậu nước, đầu tiên là rửa sạch tay, sau đó bắt đầu nấu cơm.

Hôm nay cô đã nghiên cứu sách hướng dẫn cả một buổi, lại có Hứa Khả Nhi truyền thụ kinh nghiệm, cô rất tự tin. Lấy tờ giấy kia ra, đặt ở một bên, cô bỏ cà chua, ớt xanh, cà rốt, cải trắng vào chậu rồi rửa.

Rửa rau là việc cô làm thuần thục nhất. Ngày xưa hồi còn đi học, ở nhà cô thích nhất là đứng trong bếp, làm trợ thủ giúp đỡ bà ngoại. Bà ngoại thương yêu cô, cũng không để cô đụng chạm vào khói dầu trong bếp, chỉ cho cô rửa rau.

Rửa xong, Sở Kiều để ráo nước rồi đặt vào trong mâm. Cô cầm lấy dao, dựa theo cách mà Hứa Khả Nhi đã dạy, cắt rau củ thành những miếng giống nhau, đặt vào mâm.

Chạng vạng tới lúc bây giờ, chiếc xe Hummer màu đen tiến vào biệt thự. Quyền Yến Thác dừng xe, nhìn thấy ánh đèn trong phòng thì hơi giật mình. Lát sau, anh mới thích ứng kịp, cầm lấy chìa khóa đi vào.

Bước vào cửa, anh cởi áo khoác ra, thay dép đi trong nhà. Nhà ăn thông với bếp, anh đứng từ xa nhìn thấy người đang luống cuống tay chân trước bếp, đôi mắt như hắc diệu thạch dâng lên sự vui vẻ.

Nhìn dáng điệu cô nấu cơm, tối nay sẽ có đồ ăn sao?

Sở Kiều nhìn chăm chăm vào cà chua trên bàn, còn có trứng gà, xoắn xuýt nghĩ. Rốt cuộc là nên xào cà chua trước hay tráng trứng trước?

“Đang nấu cơm?”

Sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp của người đàn ông, Sở Kiều lại càng sợ, lúng túng cười nói: “Sao anh về sớm vậy?”

“Không còn sớm nữa rồi.” Quyền Yến Thác ném thiệp mời đi, tò mò nhìn qua phía cô.

Anh đứng ở phía sau, Sở Kiều lại càng căng thẳng, liên tục đuổi anh: “Anh lên lầu thay quần áo đi, sắp được ăn cơm rồi.”

Quyền Yến Thác cong môi cười, rất nể mặt từ một tiếng rồi đi lên trên lầu.

Nhìn thấy anh đi rồi, Sở Kiều mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Cô bung bát trứng gà lên, đổ trứng vào trong nồi trước.

Nhưng mà trứng sốt cà chua cần gia vị gì đó cơ mà?

Sở Kiều quay người cầm điện thoại lên, gọi Hứa Khả Nhi. Khóe mắt thấy tám thiệp mời màu hồng trên bàn, cô cúi đầu nhìn, động tác trên tay dừng lại.

Mở thiệp mời màu đỏ ra, ánh mắt Sở Kiều ngơ ngác, lúc lâu sau vẫn không nhúc nhích.

Quyền Yến Thác thay quần áo xong đi xuống, đến giữa cầu thang đã ngửi thấy một mùi khét, hô lên: “Mùi gì vậy?”

“Đồ ăn của tôi!”

Sở Kiều lấy lại tinh thần, vứt thiệp mời xuống, quay người chạy đến trước cái nồi. Cô mở nắp ra, trứng gà màu vàng óng ánh đã cháy sạch, chuyển thành màu đen sì gay mũi khó ngửi.

Cô luống cuống tay chân cầm lấy cái xéng, lại không nghĩ đến trong lúc bối rối cái tay đụng phải nắp nồi.

“A ——” Sở Kiều hét thảm một tiếng, che lấy mu bàn tay, sắc mặt cô trắng bệch.

Quyền Yến Thác nhanh tay nhanh mắt chạy tới, tắt lửa đi, kéo Sở Kiều qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54-1: Đêm khuya, bỏ cô lại một mình (1)

“A!!! “

Sở Kiều hét lớn, nắm chặt mu bàn tay, sắc mặt trắng bệch.

Quyền Yên Thác nhanh tay lẹ mắt chạy tới, tắt lửa thật nhanh gọn, kéo Sở Kiều qua một bên.

Đề tay cô xuống dưới vòi nước, anh vận cho nước lạnh chảy mạnh ra, nhanh chóng rửa sạch tay cho cô. Mu bàn tay bị phỏng đến mức đỏ hồng cả lên.

“Đúng là vụng về!” Người đàn ông vô cùng bất mãn, hừ nhẹ.

Sở Kiều đẩy tay anh ra, tự ý xối nước, sau đó tắt vòi rồi quay sang đuổi anh, “Đi ra ngoài, đi ra ngoài! Đừng làm phiền tôi nấu cơm!”

Tự cô làm mình bị thương, bây giờ lại còn trách anh? Quyền Yên Thác rời đi với bộ mặt hằm hằm, không thêm quan tâm cô nữa.

Nhà bếp vô cùng lộn xộn. Sở Kiều dùng muôi dọn sạch mấy miếng trứng gà khét, rửa nồi thêm một lần nữa, sau đó tiếp tục xào rau.

Tuy rằng vừa làm vừa dựa theo sự chỉ dẫn của Hứa Khả Nhi, Sở Kiều vẫn cảm thấy kỹ thuật nấu cơm quả là khó khăn!

Cô đứng trước bếp, thân hình nhanh nhẹn tránh đi mấy giọt nước sôi đang bắn tứ tung ra ngoài, đồng thời lờ tay cho quá nhiều gia vị. Sở Kiều luống cuống, vội vàng tìm cách cứu chữa, nhưng càng cứu lại càng loạn hơn.

Trước bàn ăn mang kiểu dáng châu Âu, Quyền Yên Thác cảm điều khiển ti vi từ xa, không ngừng chuyển kênh. Anh liếc nhìn lên đồng hồ, chân mày nhíu chặt lại. Hơn 40 phút rồi, sao còn chưa nấu cơm xong nữa?

“Nè!” Anh nghiêng người, gọi lớn vào nhà bếp, giọng nói không còn chút kiên nhẫn, “Cô làm tới mấy tiếng vậy hả?”

“Đến đây đến đây!”

Sở Kiều bùng mồm lên, bước tới rất nhanh, đặt đồ ăn rang xào xong xuôi lên bàn, “Ném thử đi.”

Bàn ăn lớn như vậy mà chỉ có hai đĩa đồ ăn, Quyền Yên Thác chợt nhớ tới số nguyên liệu ban nãy mình nhìn thấy trong bếp, nghi hoặc, “Sao chỉ có hai món vậy?”

“Ặc...” Sở Kiều bĩu môi, nói sự thật, “Chỉ còn lại bấy nhiêu, mấy món kia... tôi lỡ tay làm đổ hết rồi.”

Cô đưa đồ ăn đến trước mặt anh, có ý khoe khoang, “Mau ăn đi!”

Quyền Yên Thác nhìn chằm chằm hai chiếc đĩa, trông qua thì tốt hơn so với lần trước. Anh miễn cưỡng cầm đũa, dè dặt, cẩn thận lấy một miếng trứng gà đâm sọt cả chua, bỏ vào trong miệng.

Anh ăn chậm nhai kỹ, vẻ mặt trầm tĩnh như nước, nhìn qua không thấy một giọt sóng nổi.

Sở Kiều quan sát anh một hồi. Thấy anh không nói chuyện, cô không nhịn được mà hỏi, “Sao hả? Mùi vị thế nào?”

Ánh mắt bình tĩnh của người đàn ông chợt trở nên thâm thúy. Anh cười tủm tỉm, đưa đũa cho cô, “Cô ném thử đi.”

Khuôn miệng anh hàm chứa ý cười, Sở Kiều âm thầm vui mừng, nghĩ rằng hương vị món ăn khá ổn. Cô cầm lấy đũa, không suy nghĩ nhiều, trực tiếp gấp thức ăn bỏ vào miệng.

Tâm trạng đang hưng phấn, sau khi ném món ăn đầy mùi vị quái dị này, cả người lập tức lạnh như băng.

“Phụt - -” Sở Kiều rút mấy tờ khăn giấy, nhò hét đồ ăn ra ngoài, kêu lên, “Mùi vị này sao lại quái dị như vậy, đáng ghét!”

Chân mày đang cau lại của Quyền Yên Thác giãn ra, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên. Mỗi lần như vậy, anh không cam tâm làm người phải chịu xui xẻo một mình!

Cầm ly nước lên, Sở Kiều chạy vào nhà bếp để súc miệng, sau đó cúi gằm mặt rồi bước ra ngoài, đi đến trước mặt anh, “Món đó... hôm nay làm không ngon lắm, lần sau tôi sẽ cải thiện!”

“Vậy mấy món này phải làm sao bây giờ?” Quyền Yên Thác chỉ tay vào hai đĩa đồ ăn, có ý hỏi cô.

Sở Kiều cắn môi, bung đồ ăn đi, đổ hết vào thùng rác. Cô thu dọn xong xuôi rồi mới quay lại, đi tới trước mặt anh, “Bỏ đi, đêm nay tôi đi, chúng ta ra ngoài ăn nha!”

Mu bàn tay cô còn đỏ, tóc dài rối hết cả lên. Quyền Yến Thác liếc mắt qua nhà bếp, trong đó quả là vô cùng thê thảm.

“Thay đồ trước đã.”

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào cô, Sở Kiều mới phát giác bản thân mình nhếch nhác. Cô vội vã chạy lên lầu, rửa mặt sạch sẽ, thay quần áo, cầm lấy túi xách và áo khoác rồi chạy xuống lầu.

“Đi thôi.” Sở Kiều mặc bộ áo bằng nhung màu lam có kết lông vũ, vạt áo hơi rối, giống một chiếc váy, tràn đầy đáng yêu thanh xuân.

Quyền Yến Thác không nói thêm điều gì. Anh mặc áo khoác vào, hai người cùng bước lên xe rồi rời đi.

“Anh muốn ăn gì?” Sở Kiều có chút áy náy, chủ động mở miệng hỏi.

Bây giờ đến đâu cũng rất đông người. Quyền Yến Thác chuyển tay lái, lái xe đến một nhà hàng lẩu.

Ban đêm, trời đông giá rét, ăn lẩu là lựa chọn tốt nhất. Sở Kiều còn tưởng anh muốn ăn bát tiết giữa trời lạnh, nào ngờ khẩu vị của anh lại giống mình như vậy.

Nhà hàng lẩu rất lớn, nhưng bây giờ đã không còn chỗ ngồi. Quyền Yến Thác cùng cô bước vào, quản lý đại sảnh vừa thấy hai người, lập tức tiếp đón, “Cậu Quyền, cậu lại đến nữa.”

“Ừ.” Quyền Yến Thác gật đầu, xem như chào hỏi.

Cho dù là đại sảnh, ghế cũng đã kín chỗ, người quản lý đành bắt đầu đi, nói, “Xin lỗi cậu Quyền, phiền cậu chờ một chút vậy.”

Quyền Yến Thác cũng không làm khó bọn họ. Anh ngồi chờ ở khu nghỉ ngơi, Sở Kiều cũng qua đó ngồi. Có người vội vàng mang trà bánh tới để bọn họ ăn trước cho đỡ đói.

Nhà hàng này cung cấp trà bánh cũng thật đặc biệt, hẳn là do họ tự tay làm ra, trong đó có một món điểm tâm nhỏ gọi là Nhất Khẩu Tô*, cắn vào thấy nhiều lớp giòn xốp, nhân bánh gồm hoa quả khô, đường trắng, thơm ngọt mềm dẻo.

*Tên một loại bánh

Khoảng chừng mười phút sau, có người chạy tới, cung kính nói, “Cậu Quyền, mời cậu.”

Quyền Yến Thác đứng lên, bước vào bên trong. Thấy Sở Kiều vẫn còn ngồi đó, anh đành quay đầu lại gọi, “Đi thôi.”

“A...” Miệng của Sở Kiều còn cắn một miếng Nhất Khẩu Tô, không nỡ nhả ra.

Ghế ngồi không lớn lắm, vừa đủ cho hai người.

Vòng tròn xoay bằng kính trên bàn đã có đủ các loại rau xanh. Dường như ông chủ nhà hàng biết khẩu vị của Quyền Yến Thác, anh còn chưa kịp gọi món mà người ta đã dọn lên rồi.

Sở Kiều kéo ghế ngồi xuống. Lúc này đứng ở ngoài sảnh, ngửi thấy mùi hương này, cô muốn chảy cả nước miếng. Nồi lẩu đang sôi trào ở trước mặt, nước canh cay nóng bốc khói. Cô hít sâu một hơi, gò má lộ ra nét cười sung sướng.

Cầm đũa rồi gắp một miếng thịt dê thật mỏng, đặt vào nồi lẩu đang sôi ùng ục, sau đó nhanh tay gắp ra, chấm vào gia vị trong chén.

Lúc bỏ vào miệng, Sở Kiều thích tới mức híp mắt, hai bên gò má lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ.

Ngon quá đi!

Quyền Yến Thác nhìn chằm chằm vẻ mặt của cô, ánh mắt hiện lên nét cười nhàn nhạt.

Nhà hàng này có một điểm đặc biệt là thịt dê rất ngon, cá viên đều được làm thủ công, rau dưa cũng tự mình gieo trồng, đều là thực phẩm xanh tươi tự nhiên.

Cô cũng coi như là lớn lên ở nơi này, vậy mà lại không biết có một nhà hàng như vậy, đúng là hiểu biết quá nông cạn.

Đầu lưỡi nóng bùng cả lên, kết hợp với nước ô mai do nhà hàng đặc chế, Sở Kiều chỉ có một chữ để hình dung cảm giác bây giờ. TUYỆT!

Người đàn ông bên cạnh cô dường như không hề động đũa, chỉ ngồi nhìn cô ăn.

Sở Kiều cười tươi, có lòng hỏi anh, “Sao anh không ăn?”

“Muốn nếm thử món khác không?” Quyền Yến Thác đột nhiên mở miệng, con ngươi đen lóe lên ý cười.

Sở Kiều ăn tới mức hồng hết cả hai má, nhưng sức ăn của cô có hạn, mới đó mà đã no, “Còn gì nữa hả?”

Người đàn ông mỉm cười, ấn chiếc chuông đặt trên bàn. Người phục vụ lập tức tiến vào, bưng một mâm tôm hùm chua cay lên.

Trên chiếc mâm sứ màu trắng, màu đỏ kết hợp cùng mỡ và ớt cay nổi lên bản bật, tỏa ra mùi hương thơm nồng. Tôm hùm nằm trong bát canh màu đỏ, hấp dẫn người ta thèm ăn.

“Nếm thử đi.” Quyền Yến Thác dịu dàng nói.

Sở Kiều mang bao tay, lột vỏ lấy thịt tôm. Vừa mới bỏ vào miệng, mặt cô lập tức biến sắc.

Cô bị lừa rồi.

Hóa ra món ăn ngon nhất ở nhà hàng này không phải là lẩu mà là tôm hùm chua cay.

Tên chết tiệt này!

Bụng cô no căng cả rồi, rốt cuộc vẫn là ăn không vô.

Sở Kiều ôm hận, nhìn người đàn ông trước cứ lột từng con tôm rồi bỏ thịt vào mồm, trong lòng cô khó chịu dỗi dằn!

Cuối cùng, người đàn ông đó cũng com no rượu say, thậm chí còn khiêu khích cô, “Muốn tôi gói lại cho cô một phần không?”

“Không cần.” Sở Kiều rất có chí khí, quay đầu đi, “Tôi ăn no rồi.”

Quyền yến Thác nhếch môi cười, dùng khăn ướt lau tay sạch sẽ, gọi người phục vụ vào.

“Tính tiền.” Sở Kiều đánh đòn phủ đầu, đưa thẻ tín dụng ra.

Người phục vụ cười cười, nhưng không có đón lấy, “Thật xin lỗi cô, mỗi lần ăn com ở chỗ chúng tôi, cậu Quyền đều ký hóa đơn.”

Ký hóa đơn?

Sở Kiều xấu hổ, cất chiếc thẻ vào, khuôn mặt trở nên mù mịt. Sao tên chết tiệt tới chỗ nào ăn com cũng không chịu trả tiền vậy hả?!

Nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của cô, khoe miệng Quyền Yến Thác khẽ cười một cái. Anh cầm lấy bút, ký vào hóa đơn, sau đó lại nói nhỏ với người phục vụ câu gì đó.

Sở Kiều lười nghe. Cô cầm áo khoác rồi bước ra ngoài.

Rời khỏi ghế, trong đại sảnh vẫn kín người như trước, thậm chí còn có vài người đang chờ ở khu nghỉ ngơi, có thể thấy nhà hàng lẩu này nổi tiếng đến mức nào.

Ăn lẩu nóng xong rồi, Sở Kiều đi ra ngoài lại cảm thấy lạnh. Có người lái xe đi lại, Quyền Yến Thác dắt tay cô, tâm trạng vô cùng tốt, nói, “Đi thôi.”

Về nhà, Sở Kiều đi thẳng vào phòng rồi tắm rửa. Mu bàn tay sưng đỏ vẫn còn đau lắm. Cô lục tìm thuốc, bôi ít thuốc mỡ lên rồi vén chăn, nằm xuống.

Quyền yến Thác không ở phòng ngủ mà ở phòng làm việc để xử lý vài chuyện. Sở Kiều dựa lưng vào đầu giường, tiện tay cầm lấy điều khiển từ xa của ti vi.

Ăn com chiều hơi nhiều, cô sợ bụng mình tiêu hóa không ổn nên uống luôn hai viên thuốc đau bao tử.

Trên ti vi không có gì đặc sắc, hầu hết là nghệ thuật tổng hợp. Tuy rằng làm com chiều đến mức rồi tỉnh rồi ngủ, làm đi làm lại bao nhiêu lần, nhưng lúc này ăn no nằm xuống, cô lại cảm thấy mệt mỏi hết sức.

Lúc Quyền Yến Thác bước vào, Sở Kiều vẫn còn tỉnh thần chống đỡ cơn buồn ngủ. Đợi đến khi anh tắm rửa xong xuôi thì cô đã ôm gối, ngon giấc rồi.

TV còn mở, tay cô còn nắm chiếc điều khiển, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào gối ôm, thở ra đều đều.

Quyền Yến Thác cầm lấy điều khiển từ xa trong tay cô, tắt ti vi đi. lấy quả trong tay nàng điều khiển từ xa, tắt TV đi. Anh kéo cô xuống dưới thân mình, ngón tay thon dài đặt lên cổ cô, cởi bỏ từng chiếc cúc áo một.

“Ừm...!” Bị anh đè lên, Sở Kiều cảm thấy rất nặng, hàng mi thanh tú bắt gặp cau chặt, “Tôi muốn đi ngủ.”

Ngủ.

Quyền Yến Thác cũng muốn đi ngủ, ánh mắt anh nhìn lên mu bàn tay sưng đỏ của cô, khóe mắt khẽ giật. Anh buông tay ra, gài lại cúc áo trên người cho cô.

Tắt đèn đầu giường, Quyền Yến Thác ôm cô vào lòng, không làm thêm động tác nào nữa. Khuôn mặt tuấn tú của anh chôn chặt vào sau gáy cô, hơi thở dày đặc lướt qua vành tai, gọi lên xúc cảm.

Tay chân đều bị trói chặt, tránh không thoát được. Sở Kiều nhắm mắt mà vẫn giãy giụa, vuron cổ cầu cứu, nhưng tiếng la hét lại mắc kẹt trong cổ họng, la đến đâu cũng không phát ra tiếng.

Cô khản trương đến mức tim đập dồn dập, xung quanh không có một bóng đèn. Mồ hôi chảy đầy mặt cô, trên lầu đột nhiên có tiếng bước chân, càng lúc càng gần, ngoài ra còn có tiếng kéo kẹt của cầu thang cũ kỹ.

Bất thành linh, một người phụ nữ tóc tai bù xù xuất hiện ở cầu thang. Sở Kiều trắng bệch hết cả mặt, âm thanh mắc kẹt nơi cổ họng rốt cuộc cũng thoát ra ngoài.

Á!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54-2: Đêm khuya, bỏ cô lại một mình (2)

Sở Kiều mở to mắt, trên mặt ướt đẫm mồ hôi lạnh, da thịt toàn thân đều nổi da gà.

"Gặp ác mộng ư?" Người đàn ông bên cạnh cũng bừng tỉnh, nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, đôi mắt đầy sợ hãi.

Cánh tay anh quấn chặt lấy lưng cô, cả người cô bị anh ôm vào lòng, tay chân bị ngăn chặn nên không thể cử động, khó trách lại gặp ác mộng, hóa ra là do nguyên nhân này.

Sở Kiều thở dốc một hơi, rời khỏi người anh, sắc mặt trầm xuống, "Anh đè nặng tôi, sao mà không gặp ác mộng được hả?"

"Xem phim kinh dị rồi bị dọa phải không?" Người đàn ông nhíu mày nhìn cô.

Cô tròn mắt hung dữ với anh, cảm thấy ngượng vì bị nhìn thấu. Thật ra thì lá gan của cô rất nhỏ, xem bộ phim kinh dị kia mà sợ đến tận bây giờ.

Tự mình đẩy anh ra, Sở Kiều lườm anh một cái rồi tự mình xuống giường.

Bữa tối ngày hôm qua đã trở nên rối tinh rối mù, do đó mà Sở Kiều cũng không dám làm bữa sáng quá phức tạp. Cô nấu trứng gà, không chuẩn bị gì thêm.

Quyền Yến Thác vừa nhìn thấy trứng liền thay đổi sắc mặt, khuôn mặt xụ xuống, "Sao lại ăn cái này?"

"Cứ ăn đại đi." Sở Kiều lột vỏ trứng, đưa tới trước mặt anh, "Buổi tối tôi làm món khác."

Về mặt của cô trịnh trọng đến lạ. Quyền Yến Thác cố kiềm nén cơn bất mãn, miễn cưỡng ăn xong bữa sáng.

Hai chiếc xe một đen một đỏ, một trước một sau rời khỏi biệt thự.

Sở Kiều lái xe tới phố Đề Tư Đại, bước vào thang máy để đến phòng làm việc.

Cô vừa ra khỏi thang máy liền thấy một người đàn ông đang đứng ở chỗ hành lang, khuôn mặt rất quen.

"Là anh!" Sở Kiều giật mình, điều này cũng không hẳn là ngoài ý muốn.

Tri Việt tắt vội điều thuốc trong tay, khuôn mặt đẹp trai hàm chứa ý cười, "Chúng ta có thể tìm một chỗ để tâm sự hay không?"

"Anh chờ tôi một chút."

Sở Kiều đi vào phòng, sắp xếp công việc nhanh chóng rồi đi ra, cười nói, "Đi thôi."

Kế bên có một quán cà phê, hai người cùng đi bộ qua đó.

Khí lạnh bên ngoài công kích người ta, vừa đẩy cánh cửa kính bước vào, bên trong liền trở nên ấm áp.

Chọn vị trí bên cửa sổ, Sở Kiều và anh ta ngồi đối diện với nhau. Chiếc bàn tròn bằng gỗ nổi vân kết hợp với sofa màu trắng, tạo nên phong cách sang trọng.

Nơi này có loại cà phê Blue Mountain chính thống, mùi hương cà phê xay lan tỏa trong không khí.

"Tìm tôi có việc sao?"

Sở Kiều cầm tách cà phê bằng hai tay, che miệng nó lại, dùng hơi ấm đang bay lên để hơi nóng lòng bàn tay.

Nghe lời cô nói, đôi mắt sáng của Trì Việt càng híp lại, giọng nói có chút đắn đo, "Có một vài việc... tôi muốn giải thích với cô."

"Anh nói đi." Sở Kiều uống một ngụm cà phê, kiên nhẫn nghe anh ta nói.

"Ngày đó, trên đường từ bờ biển về, mẹ tôi bắt tôi về nhà, di động của tôi cũng bị bà ấy lấy đi, cho nên không có cách nào liên hệ với cô." Trì Việt mím môi, nói xong một hơi.

Anh ta ngẩng đầu, không hề chuyển dời tầm mắt, hỏi cô, "Sau này, tôi lấy lại điện thoại, cô đã nhận được chưa?"

"Nhận được rồi." Sở Kiều cũng không giấu diếm, ánh mắt thân nhiên nhìn anh ta. Nhắc đến việc này, cô lấy số tiền mà lần trước Trì Việt để ở chỗ hàng xóm ra, đưa tới trước mặt anh ta, "Động một tí là trả thù lao, coi chừng gặp phải người xấu đó."

Ý tứ trong lời của cô, Trì Việt hiểu rất rõ.

Khách trong quán cà phê không nhiều, tiếng kèn Saxophone trầm thấp vang lên. Sở Kiều nhìn người đi đường qua cửa kính, chậm rãi mở miệng, "Trì Việt, thật ra thì... ngày đó ở bên bờ biển, tôi chỉ nhất thời có ý nghĩ như vậy thôi, nếu anh thật sự gấp, trở về ngay lúc đó cũng không sao."

Trì Việt hơi cúi thấp đầu, cắn chặt hàm dưới, đầu ngón tay bên miệng tách trở nên trắng bệch, "Cô nói... đều là thật lòng ư?"

"Đương nhiên." Đôi môi đỏ mọng của Sở Kiều nở nụ cười, con ngươi trong mắt đen bóng mà trong sạch, "Tôi không có lý do để lừa anh."

Đúng vậy.

Cô không có lý do gì để lừa bản thân cả.

Ánh mắt Trì Việt nhìn cô càng trở nên sáng ngời, giọng nói trở nên thoải mái, "Có lời này của cô là tốt rồi. Bằng không, tôi sẽ cảm thấy rất có lỗi với cô!"

Cúi xuống, khoe miệng anh lại tươi cười như trước, lộ rõ vẻ vô lại, "Chị dâu, hôm nay hẳn là chị mời khách đấy chứ?"

Đối với anh ta, Sở Kiều luôn coi như một người bạn, tương trợ nhau ở La Mã và những kỷ niệm khắc sâu trong đáy lòng. Bây giờ nói ra hết rồi, tâm trạng cô cũng buông lỏng.

Không bao lâu sau, Sở Kiều đi tới quầy thu ngân để quẹt thẻ. Một người rời đi trước, một người trở lại phòng làm việc.

Trên đường, người người đông đúc vội vàng. Sở Kiều đi qua vạch kẻ đường bắc ngang, xuôi qua đám đông như một con thoi, trông qua không có gì đặc biệt.

Trì Việt ngồi trên ghế sofa, bình tĩnh nhìn bóng lưng cô mỗi lúc một xa, đáy lòng âm thầm sục sôi.

Rõ ràng là anh ta gặp cô trước, không phải sao?

Sở Kiều trở lại phòng làm việc, Tô Lê và Hứa Khả Nhi đang chụm đầu lại để nghiên cứu gì đó. Thấy cô bước vào, bọn họ vội trốn ra phía sau.

"Coi cái gì mà thần bí dữ vậy?" Sở Kiều liếc qua, cời áo khoác, sau đó mở máy tính.

Hứa Khả Nhi mím môi, nhìn về phía Tô Lê, nhỏ giọng nói, "Có nên nói không?"

Tô Lê lộ rõ vẻ lúng túng trên mặt, do dự.

Hai người này thật thần bí, Sở Kiều chợt cảm thấy hứng thú, nói, "Sao hả? Có gì gạt tôi à?"

Nghe vậy, Tô Lê bất đắc dĩ thở dài, lấy tấm thiệp màu đỏ đang giấu ở sau lưng ra rồi đặt lên bàn.

Tấm thiệp này cũng không có gì lạ, tối hôm qua Sở Kiều đã thấy, khuôn mặt cô không lộ ra vẻ gì, vô cùng bình tĩnh.

Tô Lê kéo ghế rồi dựa vào, thử hỏi, "Quý Tư Phạm gửi thiệp cho tất cả bạn học, có gởi cho cô không?"

"Không có." Sở Kiều nhún vai, giọng nói rất thoải mái.

Câu nói kế tiếp, Tô Lê giấu trong bụng, không dám nữa hỏi.

Lấy được hợp đồng sang năm của tập đoàn JK từ chỗ Hạ Yên Nhiên, tất cả mọi người đều phần chần không thôi. Chỉ cần tham gia cạnh tranh thành công, thuận lợi ký kết, họ sẽ không phải phát rầu vì nghiệp vụ khi sang năm nữa, có thể sống thoải mái hơn trước.

Bỏ đi những phần không cần thiết rồi tính toán, thời gian chuẩn bị còn hơn một tháng. Sở Kiều phải mau chóng thiết kế xong phương án cho bộ sưu tập thời trang mới, đồng thời còn phải soạn xong bản kế hoạch hoàn chỉnh.

Ba người phân công hợp tác, ai làm việc nấy, trong khoảng thời gian này đều phải dùng toàn lực ứng phó, cùng nhau vượt qua ải này.

Bận bịu hết cả buổi sáng, tất cả mọi người đều mệt mỏi. Sở Kiều nhìn đồng hồ, đột nhiên nhớ tới nhà hàng lẩu ngày hôm qua, cô lấy lại tinh thần, nói, "Tôi dẫn mọi người đến ăn một chỗ rất ngon nhé?"

"Ăn cái gì ngon?" Tô Lê là cái bao tử, vừa nghe tới ăn liền sáng mắt.

"Lẩu."

Thời tiết này mà ăn lẩu thì quá tuyệt. Tô Lê là người thứ nhất tán thành, vội vàng sắp xếp đồ đạc.

Hứa Khả Nhi cũng cười, tắt máy tính rồi đùa vui, "Người gặp việc vui, tinh thần đều sáng khoái, bây giờ đường làm quan của Kiều Kiều rộng mở rồi đó nha!"

"Khả Nhi." Sở Kiều cười như không cười, cầm lấy chìa khóa xe, đáp trả, "Có phải cô lại nhớ tới người đàn ông nào đó phải không?"

Gò má Hứa Khả Nhi đỏ hết cả lên. Cô ta cắn môi, không dám nói lời nào.

Ba người cười hi hi với nhau, bước vào thang máy. Sở Kiều lái xe đến nhà hàng, khách vẫn ngồi kín bàn, cho dù bây giờ đang là giữa trưa.

"Thơm quá à!" Tô Lê ngửi mùi hương bay ra, miệng bắt đầu cong lên.

Ngày hôm qua, người quản lý đại sảnh đã biết mặt Sở Kiều, vội vàng chạy tới, nói, "Cô đến rồi."

Sở Kiều gật đầu, nhìn qua đại sảnh không còn chỗ ngồi, "Còn chỗ nào không?"

"Bên ngoài đều đầy." Người quản lý kiểm tra số bàn, thấp giọng nói, "Bên trong chỉ còn một phòng."

Một người phục vụ bước tới, dẫn ba người các cô vào phòng.

Căn phòng rất lớn, trang trí ở bên ngoài. Tô Lê kéo ghế ra rồi ngồi xuống, người phục vụ lập tức bước tới.

"Kiều Kiều," Tô Lê chưa từng tới nơi này, tò mò hỏi cô, "Có nơi ăn ngon như vậy, thế mà cô không nói tôi biết."

"Tôi cũng mới biết hồi tôi qua thôi." Sở Kiều cầm lấy thực đơn. Nhờ bài học tối qua, đầu tiên cô chọn tôm hùm chua cay, sau đó mới tới lẩu và những món khác.

Trong giây lát, người phục vụ bung một cái mâm sứ vào, mùi hương cay nồng kích thích người ăn.

Tô Lê và Hứa Khả Nhi đều kinh ngạc, ngón trỏ lập tức động đậy.

Đeo bao tay vào, Tô Lê thuần thục lột vỏ, lấy phần thịt tôm trắng nõn như tuyết ra, bỏ vào miệng.

"Má ơi!" Tô Lê kinh ngạc, vẻ mặt sung sướng, "Cái này ăn ngon quá!"

Hứa Khả Nhi cũng gật đầu liên tục, hình tượng thực nữ gì đó đều vứt ra sau đầu, "Ừ, ăn quá ngon!"

Bởi vì biết là ngon nên mới rủ họ tới.

Sở Kiều cúi đầu, khẽ cười, động tác cũng bắt đầu nhanh hơn. Nếu cô không lẹ tay, mâm tôm hùm chua cay kia sẽ chui tọt hết vào bụng Tô Lê.

Ba người đều có thể ăn cay ở mức tương đối, nhưng dạ dày Sở Kiều không tốt, do đó cô không dám ăn nhiều.

Trong chốc lát, tôm đã được ăn sạch, Tô Lê còn chưa hết thèm thường.

Người phục vụ lại đẩy cửa tiến vào, mùi hương của lẩu tiếp tục hấp dẫn vị giác người ta.

Sở Kiều không dám ăn cay nữa, chỉ gấp vài miếng nấm sưng trong nồi, giảm bớt con số sục trong bụng. Nước canh màu trắng đục pha lẫn không ít loại

thuốc bắc, cô uống một ít canh, cảm thấy cái bụng thoải mái hơn rồi.

Ăn xong món cay, điều tiết lại bằng canh, Sở Kiều ăn thuận miệng hơn. Thịt dê tươi, các loại rau dưa phong phú, ba người đều ăn no bữa cơm này.

Khóe miệng Tô Lê đỏ hết cả lên, mồ hôi đầy đầu, "Sao tôi lại không phát hiện ra nhà hàng này nhỉ?"

Cô ta không khỏi xuýt xoa, nơi này có chỗ ăn ngon như vậy!

"Ăn no chưa?" Sở Kiều cười, hỏi hai người bạn.

"No căng rồi." Tô Lê ợ một phát, thỏa mãn nói.

Nhìn thấy vẻ mặt sung sướng của họ, tâm trạng của Sở Kiều cũng tốt hơn hẳn. Cô cố ý nghiêm mặt, nói, "Ăn no thì phải làm việc cho tốt, lấy được hợp đồng của JK, công việc của chúng ta sẽ nhẹ nhàng hơn!"

"Vâng, thưa sếp!"

Đột nhiên ý thức được cái gì, Tô Lê liếc nhìn Hứa Khả Nhi. Hai người đồng loạt đứng dậy, trăm miệng một lời, "Vâng, bà chủ!"

Sở Kiều đột nhiên yên lặng, sau đó bật cười để tránh sự mất tự nhiên.

Nhất định phải mau chóng trả khoản tiền này lại cho anh, cô không thích làm bà chủ.

Nửa ngày, Sở Kiều gọi người phục vụ tới tính tiền. Cô lấy card ra trả liền bị cự tuyệt.

"Thưa cô, cô ký là được rồi." Người phục vụ nhận ra cô, thái độ cung kính.

"Ký hóa đơn?" Sở Kiều ngẩn người, cô còn chưa hiểu.

Người phục vụ lễ phép mỉm cười, giải thích, "Tôi hôm qua, cậu Quyền có nói với chúng tôi, nếu cô lại ghé qua, chỉ cần trực tiếp ký hóa đơn là được."

Trong lòng cô khó tránh khỏi kinh ngạc, cầm lấy bút rồi ký lên, vẻ mặt không hiểu.

Tô Lê âm thầm cười trộm. Thừa dịp Hứa Khả Nhi đi toilet, cô ta giữ chặt Sở Kiều, hỏi, "Anh chàng họ Quyền đó có đối tốt với cô không?"

Tốt sao?

Vấn đề này khiến Sở Kiều mơ hồ. Cô cúi mặt xuống, không trả lời.

Giữ chặt tay cô, ánh mắt Tô Lê khẽ chớp chớp, nói, "Kiều Kiều, bây giờ cô đã kết hôn, cố gắng sống cho thật tốt, quên hết những chuyện đã qua đi! Nhà họ Quyền có căn cơ vững mạnh, nếu bọn họ có thể tiếp nhận cô, từ nay về sau, cô cũng có chốn đi về rồi."

Đó là những lời mà bà Tô dạy Tô Lê, bây giờ Tô Lê nói cho Sở Kiều nghe.

Nói ít hiểu điều, Sở Kiều dĩ nhiên rất rõ, nhưng người đàn ông kia lại quá thâm trầm, cô vốn cũng không biết cuộc hôn nhân này có ý nghĩa gì với anh.

Tính tiền xong, ba người rời khỏi nhà hàng. Sở Kiều mở khóa xe, đưa bạn mình về nhà.

Trên đường về, đi ngang qua một siêu thị, Sở Kiều dừng xe ở ven đường, cởi dây an toàn ra, "Tôi đi mua ít đồ, hai người đợi một chút."

Thấy cô hùng hăng hỏ hỏ vào siêu thị, Tô Lê và Hứa Khả Nhi liền nhìn nhau.

Hai mươi phút sau, Sở Kiều cầm một cái túi lớn đi ra, mở cửa xe, ném đồ lên chiếc ghế bên cạnh mình.

Hứa Khả Nhi liếc qua, mím môi cười, hỏi cô, "Kiều Kiều, bữa cơm tối hôm qua của cô sao rồi?"

Nhắc tới ngày hôm qua, đôi hàng mi của Sở Kiều chột cau lại, xấu hổ vô cùng.

Cô nắm tay lái, cảm hận nói, "Nhà bếp đúng là nơi nguy hiểm."

Tô Lê ôm Hứa Khả Nhi, hai người cười nghiêng ngả ở ghế sau. Tái nẫu ăn của Sở Kiều, bọn họ đã sớm lĩnh giáo rồi. Thật đáng thương cho nhà họ Quyền!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54-3: Đêm khuya, bỏ cô lại một mình (3)

Sau lần chịu cái tát kia, gần đây, Sở Nhạc Viện đều trốn trong phòng ngủ, ăn cũng ăn trong phòng ngủ, ít khi gặp ba của mình.

Giang Tuyết Nhân khuyên vài lần mà cô ta cũng không nghe, cố chấp, chẳng chịu cúi đầu.

"Kiều Kiều." Ăn cơm tối xong, bà ta mang sữa đến phòng cho con gái, "Con định giận ba con tới khi nào?"

Sở Nhạc Viện cúi đầu, vẻ mặt âm trầm, không nói câu nào, khóe miệng nhếch lên.

Nhìn thấy dáng vẻ này của con gái, Giang Tuyết Nhân đau lòng mà chẳng biết phải nói sao. Bà ta vuốt tóc con, dịu dàng nói, "Ngoan nào, con sắp kết hôn rồi, không nên giận đối với ba, biết không?"

"Mẹ," Sở Nhạc Viện dựa vào vai bà ta, giọng nói oan ức, "Ba vì nó mà đánh con, cho dù là thế nào, con cũng nuốt không trôi con giận này."

Con gái là nhất. Giang Tuyết Nhân dĩ nhiên hiểu rõ lòng con, ôm con vào trong ngực, vỗ về, "Mẹ biết con đau lòng, nhưng chuyện lần trước con cũng có phần sai, ngay cả ba ngày thường rất thương con cũng khó mà không tức giận!"

Cúi xuống, ánh mắt bà ta dần dần hẹp lại, "Hơn nữa, nhà họ Quyền là chỗ dựa của nó, ba con không dám khiến nó khó xử!"

Sở Nhạc Viện cắn môi. Nhớ tới ngày đó, hận ý trong lòng cô ta càng mạnh mẽ hơn, "Mẹ, tất cả mọi thứ trong nhà này đều là của con! Sở Kiều đừng hòng cướp được!"

"Có mẹ ở đây, con yên tâm." Giang Tuyết Nhân vỗ nhẹ trán con gái, nước mắt khế trào ra, "Việc bây giờ con phải làm chính là chuẩn bị thật tốt để kết hôn, hài lòng vui vẻ mà làm cô dâu của người ta."

Nhắc tới kết hôn, sắc mặt Sở Nhạc Viện mới dịu lại một chút. Cô ta mím môi, khóe miệng lộ lên nét cười.

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Sở Hoành Sanh đứng ở ngoài cửa.

"Hoành Sanh," Nhìn thấy ông ta bước vào, Giang Tuyết Nhân vô cùng vui mừng. Bà ta đứng dậy, liếc mắt ra hiệu cho con gái, sau đó ra ngoài, "Hai cha con nói chuyện với nhau đi, tôi đi cắt ít trái cây."

Giang Tuyết Nhân đóng cửa phòng lại, xoay người, đi xuống lầu.

"Còn giận ba sao?" Sở Hoành Sanh ngồi bên giường, nhìn chằm chằm vào đứa con đang cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Sở Nhạc Viện cứ ôm lấy vai mình, không chịu nói.

"Nhạc Viện!" Sở Hoành Sanh thở dài, nói, "Từ nhỏ đến lớn, ba đều yên tâm về con, cảm thấy con rất hiểu chuyện, biết nghe lời, không cần ba phải đề ý quá nhiều, nhưng chuyện lần này, con thật sự khiến ba thất vọng rồi!"

"Ba, con..." Sở Nhạc Viện cắn môi, hốc mắt đỏ lên, "Cho dù ba có tin hay không, mọi việc con làm đều vì nhà họ Sở."

Tĩnh tĩnh của cô ta hồi nhỏ rất dịu dàng, Sở Hoành Sanh âm thầm cảm thán. Qua nửa ngày, ông ta lấy ra một cái hộp bằng nhung đen, đưa tới trước mặt con, "Mở ra xem đi."

Sở Nhạc Viện giật mình, tự tay mở ra, ánh mắt sáng ngời. Vòng cổ trân châu, hạt châu mượt mà, mỗi hạt đều có đường kính 16mm, giá trị tuyệt đối xa xỉ.

Trước kia ba đã từng nói, lúc con gái kết hôn, ba sẽ chuẩn bị tất cả đồ cưới.

Chuỗi ngọc này được làm ở bên Pháp, được chuyên gia có tiếng làm ra. Màu sắc của trân châu phải nói là tuyệt phẩm.

Sở Nhạc Viện hiểu rõ, đây chính là của hồi môn mà ba cho cô ta.

"Thích không?" Sở Hoành Sanh cười hiền hòa, nhìn đứa con gái trước mắt, nhớ tới dáng vẻ cô ta hồi nhỏ mà không đành lòng.

Trước khi con gái gả cho người ta, người làm ba luôn luôn luyến tiếc.

Sở Nhạc Viện khịt mũi, hốc mắt đỏ lên, "Thích."

Dẫu sao cũng là cha con, cô ta cũng không thật sự giận ba mình, chỉ là bị mất mặt trước mắt Sở Kiều khiến cô ta bức tức, khó chịu!

Qua nửa ngày, Sở Hoành Sanh vỗ vỗ vai con, về mặt u tối cũng buông xuống, "Sau khi kết hôn, con phải đi phụ trách thị trường của Sở thị, ba giao cho con toàn quyền phụ trách."

Ông ta vỗ về trán con gái, giọng nói dịu dàng, "Ba lớn tuổi rồi, cần con giúp ba."

Sở Nhạc Viện nhào vào lòng ông ta, nức nở nói, "Con không muốn lập gia đình, ta muốn ở lại bên cạnh ba mẹ."

"Đưa nhỏ ngốc." Sở Hoành Sanh nở nụ cười, vỗ nhẹ vai con gái, "Từ nay về sau phải cùng Tư Phạm sống chung, con không thể cứ tùy hứng như vậy nữa, biết không?"

Trong lòng cô ta càng ê ẩm, nước mắt càng tuôn trào mạnh mẽ, "Ba, con nhớ ba."

"Cũng không phải là không thể gặp nhau." Sở Hoành Sanh cười nhẹ, đáy mắt cũng hiện lên sự không mong muốn con gái rời xa.

Trong giây lát, Sở Hoành Sanh đỡ Sở Nhạc Viện đứng dậy, lau nước mắt cho cô ta rồi nói, "Tốt lắm, nhớ kỹ lời của ba. Nếu thiếu cái gì, con cứ báo mẹ chuẩn bị."

"Dạ." Sở Nhạc Viện gật đầu, đáp lời, sự khó chịu cũng theo đó mà tan đi.

Rời khỏi phòng làm việc, Sở Kiều không dám chậm trễ, trực tiếp lái xe về nhà. Cô về đúng giờ, nào ngờ hôm nay lại có người về sớm hơn mình.

"Cô về rồi à?" Nhìn thấy người ngồi ở sofa, cô hơi giật mình.

Quyền Yến Thác mặc áo lông cừu màu đen, quần màu trắng, đẹp trai vô cùng. Anh mỉm cười nói, ánh mắt vẫn dán vào ti vi, sau đó không nói thêm gì nữa.

Cởi áo khoác, Sở Kiều xách đồ vào trong, Quyền Yến Thác nhíu mày trông qua, chăm chọc, "Cẩn thận một chút, đừng có đốt luôn nhà bếp của tôi đó."

Sở Kiều trừng mắt với anh, tên đàn ông này đúng là nhỏ mọn! Lần trước, cô nấu cơm ở nhà Đồng Niệm, không phải là suýt chút nữa đã thiêu cháy cả nhà bếp sao!

Không thèm tranh cãi với anh, dường như nghĩ tới cái gì, cô lùi lại hai bước, đứng trước mặt anh rồi nói, "Chuyện ký hóa đơn ở nhà hàng lâu... cảm ơn anh."

Dường như đã sớm dự đoán được hành động của cô, Quyền Yến Thác bỏ điều khiển ti vi xuống, ngoắc ngoắc cô lại.

Sở Kiều hoài nghi nhưng vẫn bước qua, đối mặt với anh.

Người đàn ông nhíu mày, nhìn về phía cô, đôi môi mỏng nở nụ cười, "Cô muốn cảm ơn tôi như thế nào?"

Lời này mang theo hơi thở nguy hiểm, Sở Kiều lập tức xoay người, đi vào nhà bếp, "Tôi nấu cơm đây."

Trải qua việc ném thử món ăn đêm qua, đối với đồ ăn cô làm, Quyền Yến Thác vốn chẳng chờ mong thêm gì. Anh chống cằm, tiếp tục xem tivi, chỉ cầu đêm nay không có món nào dọa người nữa.

Trong nhà bếp không có tiếng động nào truyền ra ngoài, chỉ có mùi thức ăn lan tỏa trong không khí. Quyền Yến Thác tắt ti vi, đứng dậy, ngồi vào bàn ăn, trong lòng có hơi kinh ngạc.

Làm xong nhanh chóng, Sở Kiều mang một cái nồi ra, đặt lên bàn.

Cô dọn bát đĩa, mở nắp nồi, đắc ý nói, "Sao hả, có thơm không?"

Mùi hương này vô cùng thơm phức.

Quyền Yến Thác nhíu mày, khuôn mặt tuấn tú tối hết cả đi, món này chỉ đơn thuần là mì ăn liền.

"Ăn cái này à?" Anh chép miệng, chất vấn.

"Đúng vậy." Sở Kiều cầm lấy chén, múc đồ ăn rồi đưa tới trước mặt anh.

Kể đó, cô cầm đĩa lên rồi ăn ngon lành, mặt mày hớn hở.

Người đàn ông chép miệng, đôi môi mỏng nhếch lên, "Cô thường xuyên ăn món này sao?"

"Phải." Sở Kiều há miệng to để ăn, đáng vẻ vô cùng hưởng thụ, "Lúc trước đi học, hầu như mỗi ngày đều ăn."

"Thảo nào cô lại gầy như vậy," Quyền Yến Thác nhíu mày, thấp giọng trách mắng, "Hóa ra là do thiếu dinh dưỡng."

"Nói bậy!" Sở Kiều không vui, phản bác lại, "Trước kia tôi béo lắm đó nha."

"Vậy bây giờ thì sao?" Ánh mắt lợi hại của anh dừng lại trên người cô, trong đó ẩn giấu một tia nhìn chê cười, "Đừng nói với tôi là cô cố tình giảm béo đó."

Câu này không hề sai, đúng là lúc trước cô đã từng ra sức giảm béo. Sở Kiều không phản ứng, chỉ cúi đầu ăn mì, nhưng tốc độ nhai nuốt quả là đã chậm lại.

Trong bụng bắt đầu đau ê ẩm

Sở Kiều đưa tay ôm bụng, ánh mắt chợt trở nên khác thường. Căn bệnh chết tiệt này, chỉ cần không để ý một chút, dạ dày sẽ bộc phát cơn đau!

"Đúng rồi, thu xếp thời gian ngày Chủ nhật, sau đó cùng tôi đi dự lễ cưới." Quyền Yến Thác nói thẳng.

Sở Kiều nắm chặt chiếc đũa trong tay, nói cho có lệ, "Chủ nhật tôi có việc rồi."

"Có việc thì hoãn lại."

"Không được."

Ánh mắt lợi hại của Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm vào cô, giọng nói trở nên lạnh lẽo, "Người yêu cũ kết hôn, cô đau lòng à?"

"Nhảm chán." Sở Kiều bỏ đũa xuống, cười lạnh như băng.

"Sở Kiều, cô che giấu không giỏi đâu!" Quyền Yến Thác nói toạc ra, không hề lưu tình chút nào, "Tối qua, thiệp mời đặt ở chỗ này, không phải là cô đã sớm đọc qua sao?"

Hóa ra anh đã nhìn thấy.

Sở Kiều cắn môi, không hề phản bác lại.

Di động trên bàn đột nhiên reo lên. Quyền Yến Thác cầm lấy rồi nghe, sắc mặt chợt biến đổi, "Có việc à?"

Giọng nữ trong trẻo vang lên từ đầu dây bên kia, tiếng nói vô cùng cẩn thận, "Em ở quán bar, anh có thể ra đây một lát không?"

Liếc qua đồng hồ, Quyền Yến Thác nhíu mày lại, nói, "Anh lập tức tới ngay."

Anh cúp điện thoại, nét cười bên miệng cũng không còn, "Chuyện này không phải do cô quyết định!"

Ý của anh chính là Sở Kiều buộc phải đi, không đi cũng phải đi. (đi dự đám cưới)

Nói xong, Quyền Yến Thác cầm lấy chìa khóa xe, không hề quay đầu lại rồi đi ra cửa.

Bụng vừa nóng vừa đau. Sắc mặt Sở Kiều trở nên trắng bệch, cô nghĩ rằng chắc do hai ngày qua mình ăn cay nên mới ra nông nổi. Sở Kiều lục tìm thuốc đau dạ dày trong túi xách, sau đó uống vào cùng với nước ấm.

Cô dựa vào ghế sofa, định bụng khi cơn đau qua đi rồi sẽ trở về phòng ngủ.

Trong bóng đêm, chiếc Hummer màu đen chạy như bay. Quyền Yến Thác lái xe tới quán bar rồi ngừng ở ngoài, bước vội vào trong để tìm người.

Quán bar này tên là Hồi Úc, mấy năm trước từng rất nổi tiếng. Khi đó, nơi đây có một dàn nhạc gồm bốn người biểu diễn, mỗi đêm đều trình làng mấy tiết mục, mang tới niềm vui cho biết bao người.

Thế nhưng, bây giờ người ta chỉ thích khuấy động, hoạt náo, nơi lãng mạn như vậy dần bị lãng quên.

Trước quầy bar, Hạ Yên Nhiên chống gò má bằng hai tay, chăm chú thưởng thức mấy bản nhạc. Trên sân khấu đang biểu diễn nhạc jazz. Cô ta đặt tay lên môi, ánh mắt tràn đầy những hồi ức hạnh phúc.

Có người quen bước tới gần. Cô ta quay đầu, kinh ngạc hỏi, "Sao anh tới nhanh vậy?"

"Anh sợ em gặp người xấu." Quyền Yến Thác kéo chiếc ghế chân cao ra, ngồi lên, thở dốc một hơi.

Nghe vậy, ánh mắt Hạ Yên Nhiên càng tràn đầy ý cười, đôi môi đỏ mọng của cô ta nhếch lên, "Xin lỗi anh, do em nói không rõ ràng."

Bartender đưa cho Quyền Yên Thác một ly rượu đỏ. Anh uống một ngụm, nhìn lên dàn nhạc trên sân khấu, môi mỏng nhẹ nhếch một cái, "Không phải bọn họ đã không còn biểu diễn nữa sao? Bây giờ lại lên sân khấu à?"

"Ai biết." Hạ Yên Nhiên nhún vai, hoạt bát nói, "Có lẽ là bọn họ ở chỗ khác không được, cho nên mới quay trở lại."

Quyền Yên Thác lẳng lặng lắng nghe. Giọng hát của bốn người kia đã hơi thay đổi, từ những tháng ngày ngây ngô đến những năm tháng phủ một màu đau thương, tình người ấm lạnh, cô đơn phù phiếm

Khi đó, giai điệu ấy đã khiến anh động lòng, bây giờ chỉ cảm thấy buồn tẻ.

Quán bar lác đác vài người, không đông như trước.

"Chúng ta đi thôi." Hạ Yên Nhiên đứng lên, cầm túi xách rồi rời đi.

Đi ra ngoài, đường phố cũng không tính là sầm uất. Hạ Yên Nhiên đứng ở ven đường, hai tay xoa nắn nhẹ nhàng khuôn mặt. Hơi thở ấm nóng của cô ta kết thành sương trắng trong khí lạnh.

Đi đến cạnh chiếc xe bên ven đường, Quyền Yên Thác giữ chặt cổ tay cô ta, "Anh đưa em về."

"Không cần," Hạ Yên Nhiên nở nụ cười, nhìn thấu sự lo lắng trong anh, "Em không có uống rượu."

Quả nhiên là vậy, người đàn ông cau mày, nói lỏng cánh tay cô ta.

Vỗ vồ xuống khóa xe, Hạ Yên Nhiên chậm rãi xoay người, thử hỏi anh, "Chuyện đính hôn ấy, anh có xử lý tốt không?"

Ánh mắt Quyền Yên Thác trở nên bình tĩnh, dường như đoán được cô ta sẽ hỏi như vậy, giọng nói của anh trở nên trầm thấp, "Yên Nhiên, anh kết hôn rồi."

Ánh đèn đường mờ mịt cả đi, Hạ Yên Nhiên ngửa đầu, nhìn chăm chăm vào mắt anh, nở nụ cười trắng bệch. Sâu trong đáy mắt, nét cười của cô dần dần tan vỡ, sụp đổ.

Lái xe về nhà, Quyền Yên Thác tắt động cơ rồi dựa vào ghế lái, ngồi yên ở đó một hồi lâu. Anh rút một liều thuốc, kẹp vào giữa ngón tay, nhưng lại chưa hút vội.

Màu xám của khói lan ra một đường dài. Ngón tay anh hất nhẹ, ném đầu thuốc lá ra ngoài cửa sổ.

Trong chốc lát, anh đã mở cửa xe, bước vào nhà.

Đèn phòng khách còn sáng, hình như Sở Kiều đang ngủ trên ghế sofa. Anh cởi áo khoác, bước qua chỗ cô, "Đứng dậy nào, muốn ngủ cũng phải về phòng ngủ chứ?"

Lời của anh đã dứt, nhưng lại không có tiếng trả lời.

Quyền Yên Thác nhíu mày, anh ngồi xuống bên cạnh cô, đẩy đẩy người cô một chút, nói, "Có nghe thấy không?"

Người nằm trên ghế sofa đồ mồ hôi đầy đầu. Quyền Yên Thác nghi hoặc, đưa tay ra lau thử, nào ngờ lại là mồ hôi lạnh.

Hai tay cô đang dùng sức để ôm chặt bụng, cả người co lại trên ghế, đôi hàng mi cau lại, khuôn mặt nhăn nhúm vì đau đớn.

Quyền Yên Thác phát hiện có gì đó không thích hợp. Anh vội vàng nâng mặt cô lên, thấp giọng hỏi, "Sở Kiều, cô bị sao vậy? Không thoải mái ở chỗ nào ư?"

Khuôn mặt Sở Kiều trắng nhợt cả đi, giọng nói yếu ớt đến mức nghe không rõ, "Umm... Dạ dày tôi... đau quá..."

Vội vàng mặc áo khoác vào, Quyền Yên Thác bế cô lên, đặt vào trong xe, nhanh chóng chạy tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55-1: Hôn lễ bị đánh trả (đặc sắc)

Editor: Ngọc Diễm Hepc.

Đêm khuya, tại bệnh viện thành phố.

Hành lang có đèn huỳnh quang sáng ngời, phía ngoài phòng cấp cứu người đàn ông, dựa lưng vào tường, hai chân thon dài thẳng tắp. Gò má anh lộ ra đường cong lạnh lùng, vẽ ra sự lẫm liệt.

Quyền Yến Thác lấy ra một điều thuốc, ánh lửa màu lam sáng lên, khóe mắt anh quét trên tường, môi mỏng phun khói ra, trở tay ném vào thùng rác.

Giấy lát, phòng cấp cứu cửa mở ra, bác sĩ mặc áo choàng trắng đi tới.

"Như thế nào?"

Bác sĩ gỡ khẩu trang xuống, vẻ mặt ôn hòa nói: "Bị viêm dạ dày cấp tính."

"Nghiêm trọng không?" Mày kiếm Quyền Yến Thác nhẹ chau lại, buổi tối trước khi ra khỏi cửa cô còn rất tốt, có hơi sức cùng anh gây gỗ, thế nào đảo mắt một cái, liền bị viêm dạ dày cấp tính?

Bác sĩ cười cười, giọng điệu chuyên nghiệp nói: "Chức năng dạ dày bệnh nhân vẫn không được tốt, hai ngày nay đã ăn quá nhiều thức ăn cay, cho nên dẫn đến viêm dạ dày cấp tính. Về sau cần điều dưỡng tốt, tránh để bệnh tình nặng thêm."

Thức ăn cay?

Quyền Yến Thác nhớ tới tối hôm qua cùng cô đi ăn nồi lẩu cay, sau đó cô ăn như nghiện buổi trưa hôm nay lại cùng bạn bè đi ăn tôm hùm chua cay. Như vậy tính toán được, đúng là ăn không ít thức ăn cay thật.

"Quyền thiếu," Bác sĩ quét mắt nhìn vẻ mặt của anh, nói: "Để bệnh nhân nằm viện quan sát một đêm, không có gì khác thường, sáng mai là có thể xuất viện."

"Được rồi." Quyền Yến Thác chỉ có thể nghe theo bác sĩ an bài.

Bản lĩnh rất nhanh, y tá đẩy Sở Kiều đến phòng bệnh, cô còn chưa có tỉnh, mắt nhắm thật chặt, trên mu bàn tay cầm kim tiêm nước biển, sắc mặt nhợt nhạt, xem ra có chút tiểu tụy.

Phòng bệnh thiết bị rất tốt, môi trường ngăn nắp an tĩnh.

Quyền Yến Thác ngồi trên sofa kế bên giường bệnh, nhìn chăm chăm người ngủ mê man trên giường, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng. Bình thường cô xem ra rất khỏe mạnh, không ngờ dạ dày không được tốt, nếu dạ dày không tốt, bình thường ăn cái gì thích hợp, chắc thường xuyên ăn mì ăn liền?

Nhớ tới tối nay cãi vã trước khi ra cửa, hai mắt Quyền Yến Thác thâm thúy gật gật, khi đó anh không nhìn ra cô có cái gì bất thường, cũng không còn phát giác thân thể cô không thoải mái.

Chung quanh rất an tĩnh, chỉ có tiếng máy móc vang rất nhỏ.

Bình nước biển treo ngược ở đầu giường, Quyền Yến Thác quét mắt, còn có hơn phân nửa chai, đoán chừng còn phải mất một tiếng mới truyền dịch xong. Anh dựa vào ghế sofa, hai chân gác lên trên khay trà.

Lấy điện thoại di động ra, ngón tay Quyền Yến Thác thon dài gật gật, do dự có muốn gọi điện thoại hay không gọi ra ngoài. Quét mắt nhìn thời gian, anh đã nhìn ra mã số nhưng lại tắt.

Người đàn ông trượt ra màn hình điện thoại di động, ảnh sâu trong hồ sơ có tấm hình. Hình không phải chụp gần đây, người ở bên trong ước chừng bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, nam lạnh lùng, nữ xinh đẹp.

Nữ đưa bé kia nằm ở trên lưng của anh, tóc dài đen nhánh rũ xuống. Quyền Yến Thác đang cầm điện thoại di động, điện thoại di động tắt rồi lại sáng lên lặp lại nhiều lần, đường cong khóe miệng anh nhẹ nhàng gợn lên.

Người nằm ở trên giường bệnh khẽ động một cái, Sở Kiều mở mắt, nhìn cảnh vật chung quanh là màu trắng, giường giường liền muốn rời giường.

"Đừng động."

Đưa tay đè lại thân thể gãy gập của cô, Quyền Yến Thác ngồi ở bên giường, không để cho cô lộn xộn: "Cô đang vô nước biển."

"Tôi như thế nào?" Sở Kiều lơ mơ phát giác ra, âm thanh khàn khàn.

"Viêm dạ dày cấp tính." Cánh tay Quyền Yến Thác đưa đến dưới eo cô, đỡ cô lên dùng gối đầu lót ở sau lưng, "Uống nước không?"

Sở Kiều gật đầu một cái, nhận lấy cái ly anh đưa tới, từ từ đã uống vài ngụm nước ấm. Dạ dày nóng và đau đớn đã giảm rất nhiều, cô quét mắt vô tình nước biển, nói: "Tôi muốn về nhà."

"Bác sĩ nói nằm viện quan sát một đêm." Quyền Yến Thác nhủ mảy nhìn chăm chăm cô, cũng không có giấu giếm.

Sở Kiều sắc mặt biến hóa, cặp mắt kiên định nói: "Không được, tôi muốn trở về."

Cô vén chăn lên sẽ muốn xuống giường, Quyền Yến Thác lập tức cau mày, ngón tay chỉ ở cái trán của cô cảnh cáo: "Không được lộn xộn! Cô muốn rời đi cũng phải chờ truyền xong chai này!"

Sở Kiều nhìn bình dịch còn dư lại một nửa, gắng gượng đồng ý.

Rốt cuộc truyền dịch xong, Quyền Yến Thác gọi y tá tới, làm xong thủ tục xuất viện, mang theo một chút thuốc rời bệnh viện.

Lái chiếc Hummer màu đen, đường ban ngày ồn ào náo động lúc này an tĩnh không ít. Chung quanh mật độ xe thưa thớt, tốc độ xe cũng có thể lái nhanh một chút.

Người tựa đầu tựa vào trên cửa sổ xe của ghế phụ, bình tĩnh nhìn ra cảnh vật bên ngoài, cũng không nói chuyện.

Một tay cầm tay lái, Quyền Yến Thác yên lặng quay đầu nhìn chăm chăm mặt cô, mở miệng hỏi cô: "Tại sao, không ở lại bệnh viện một đêm?"

Sở Kiều nghiêng nửa người, mắt vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ, thái độ không có thay đổi gì. Môi đỏ mọng của cô nhấp nhẹ, sau một hồi mới nhỏ giọng trả lời: "Tôi không thích bệnh viện."

Quyền Yến Thác không có hỏi thêm, ngón tay thon dài tùy ý khoác lên trên tay lái, hắt hai mắt nhìn về phía trước bóng đêm nồng đặc, gương mặt tuấn tú đường cong hết sức nguội lạnh.

Mọi người đều có tâm sự riêng.

Lái xe trở lại biệt thự, Sở Kiều cũng không muốn nói lời nào, đi thẳng trở lại phòng ngủ trên lầu.

Trên bàn ăn bày bát đĩa còn chưa có dọn dẹp, Quyền Yến Thác quét mắt nhìn bóng lưng cô lên lầu, cởi áo khoác xuống, vén tay áo lên, cầm bát đĩa vào phòng bếp, đồng thời rửa sạch.

Dọn dẹp xong, anh đổ một ly nước nóng ra, đi lên lầu.

Sở Kiều tắm xong ra ngoài, thay áo ngủ sạch sẽ. Cô đứng ở trước kính sấy khô tóc dài, sắc mặt tái nhợt từ từ hòa hoãn lại.

Người đàn ông đẩy cửa đi vào, thấy cô từ phòng tắm ra ngoài, tóc dài xổ ra, chỉ là sắc mặt vẫn như cũ tiêu tụy.

"Uống thuốc đi." Quyền Yến Thác cầm viên thuốc bỏ vào trong lòng bàn tay cô, đưa ly nước cho cô: "Bác sĩ nói phải uống thuốc đúng giờ, một tuần này không thể ăn thức ăn có tính kích thích."

Dùng nước ấm uống xuống viên thuốc, Sở Kiều vén chăn lên giường, đáp lời: "Biết."

Cô nghiêng người nằm ở trên giường, biểu hiện trên mặt nhàn nhạt, không nhìn ra tức giận, cũng nhìn không ra phần nộ.

Quyền Yến Thác có chút không hiểu.

Giấy lát, anh cũng vén chăn lên lên giường, nằm ở bên cạnh cô.

"Về sau không thoải mái, thì nói ra." Nín nửa ngày, anh rốt cuộc nói ra một câu.

Sở Kiều đưa lưng về phía anh, hai con ngươi sáng ngời tối lại. Muốn nói ra sao?

Khi còn bé bị ngã bệnh, cô sợ bà ngoại lo lắng, đều là tự mình cắn răng cố nhịn. Sau lại ngã bệnh, không ai lo lắng cho cô, cô cũng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống!

Để cho cô nói ra, Sở Kiều lòng chưa xót nghĩ, cô cũng muốn nói với người nào đó?

Người đàn ông bên cạnh, không có phát giác tâm tình của cô khác thường, thấy cô không nói lời nào, lấy tay kéo người vào trong ngực, cánh tay khoác lên ngang hông của cô, cường thế không cho phản kháng.

Tối nay, Sở Kiều thật không có hơi sức phản kháng. Tay chân mềm nhũn không có sức lực nào, cô cũng tùy anh, trong thuốc có thành phần thuốc ngủ, cô rất nhanh ngủ.

Một đêm này, thật bình an vô sự.

Sáng sớm mở mắt, tinh thần Sở Kiều không được tốt lắm. Dạ dày khó chịu giảm rất nhiều, cô sau khi rửa mặt, thay xong quần áo xuống lầu.

Nhưng không nghĩ, trong phòng bếp thậm chí có người.

Người đàn ông mặc đồ thể thao, hiển nhiên là mới vừa chạy bộ xong trở về. Anh đứng ở trước bàn, lấy cháo từ hộp giữ nhiệt rót vào trong nồi, đun lửa nóng, hơn nữa dùng cái muỗng từ từ quấy.

"Chào buổi sáng." Sở Kiều đi tới chào hỏi, quét mắt trên bàn bày bánh bao hấp, khẽ giật mình: "Anh mua sao?"

"Lan Di làm." Quyền Yến Thác tắt lửa, xoay người đi lên lầu, "Cô chuẩn bị xong đi, tôi đi tắm."

"Ừm." Sở Kiều tiếp tục đón lấy, trong lòng cảm giác kinh ngạc. Sao hôm nay có Lan Di làm bữa ăn sáng?!

Người đàn ông động tác rất nhanh, năm phút đồng hồ, anh đã tắm xong ăn mặc chỉnh tề xuống.

Sở Kiều dọn bát đĩa xong, kéo ghế ra ngồi xuống.

Cháo có mùi thơm nồng nặc, nấu chín nát. Sở Kiều nhấp một miếng, lập tức cảm giác giống như bà ngoại còn trên đời, rất cảm động.

"Gần đây cô đừng nấu cơm." Quyền Yến Thác ăn bánh bao hấp, hai mắt thâm thúy nhìn vào trên mặt cô: "Tôi sẽ kêu người làm thêm đúng giờ tới đây, mỗi ngày sẽ chuẩn bị xong cơm tối."

Sở Kiều ngẩn người, do anh đột nhiên thay đổi thái độ. Hai ngày trước còn liều mạng để cho cô học sách dạy nấu ăn, hôm nay thể nhưng đại chuyển biến?

Cô bĩu môi, nghĩ thầm đây coi như là đối với cô bị bệnh mà ưu đãi sao?!

Sở Kiều ăn hai cái, giống như sự nhớ ra gì đó, nói: "Cái đó....."

"Câm miệng!" Quyền Yến Thác trước một bước ngắt lời cô, ánh mắt sắc bén: "Chớ cùng tôi nói đến tiền."

Anh rút ra một miếng khăn giấy lau chùi miệng, từ trong ví tiền móc ra một tấm thẻ, để tới trước mặt cô.

Tấm thẻ này Sở Kiều không xa lạ gì, ban đầu bị anh cứng rắn đưa qua.

"Chi tiêu ở trong nhà, phần lớn cũng không cần tiết kiệm." ánh mắt Quyền Yến Thác yên lặng, ngược lại không có tức giận: "Tấm thẻ này cho cô, tùy thời đều có thể dùng."

Quảng xuống những lời này, Quyền Yến Thác cầm chìa khóa xe lên, mặc bộ áo khoác rời đi.

Trong sân Hummer màu đen biến mất, Sở Kiều cắn môi, nhìn chăm chăm tấm thẻ trong tay, trong lòng khó chịu. Lúc trước việc Thi Nhan thiếu anh một trăm vạn, sau đó là tiền chuộc xe, còn có tấm thẻ này.....

Ai, cô rốt cuộc là thiếu anh bao nhiêu tiền?!

Lái xe tới đến công ty, Hứa Khả Nhi luôn là người đến sớm nhất. Bàn về chịu khó, Sở Kiều cùng Tô Lê cũng không bằng cô ấy.

Nhà cô ở xa nhất, nhưng Xuân Hạ Thu Đông, Hứa Khả Nhi luôn là người đến công ty sớm nhất, dọn dẹp vệ sinh sạch sẽ, mặt đất và mặt bàn không dính một hạt bụi, phòng giải khát cũng dọn dẹp chỉnh tề.

"Chào buổi sáng!" Hứa Khả Nhi cười chào hỏi, theo thói quen giúp cô pha cà phê.

Sở Kiều mở cái ghế, quét mắt chung quanh, hỏi: "Tô Lê đâu rồi, còn chưa tới?"

"Cô ấy à, " Hứa Khả Nhi mím môi cười khẽ, chế nhạo nói: "Lầu dưới chocolate mới ra lò, cô ấy đi mua rồi."

Tham ăn.

Sở Kiều thờ dài, thuận tay cầm cà phê trên bàn lên, suy nghĩ một chút lại để xuống, chính mình tự đi đến phòng giải khát đổi ly nước ấm.

Một lát, Tô Lê kéo cá túi giấy trở lại, vừa đi vừa ăn: "Mọi người đã tới."

Cô ấy miệng cắn chocolate, bộ dáng cười híp mắt: "Ăn rất ngon."

Đối với đồ ngọt, các cô gái đều thích. Thẻ trọng Hứa Khả Nhi hơi gầy, thuộc về dạng ăn thế nào đều không mập. Tô Lê là một mặt tròn nhỏ nhắn, chỉ là trên người cũng không mập, thịt đều ở trên mặt.

Làm cho, cô ghen tỵ không ít với Hứa Khả Nhi.

Đồ tốt muốn cùng mọi người chia sẻ, Tô Lê cầm chocolate phân cho họ, cười nói: "Hôm nay chocolate đặc biệt tương đối nhiều."

Hứa Khả Nhi xé ra bao, vừa lúc ăn chung với sữa tươi. Cô ở trên đường đi, căn bản cũng không ở nhà ăn điểm tâm.

Nghe mùi thơm chocolate nồng nặc, Sở Kiều quệt mồm, đem mấy thứ giao cho Tô Lê: "Cô ăn đi."

"Thế nào lại không ăn?" Tô Lê cau mày, hỏi cô: "Còn giảm cân a! Cô đã quá gầy!"

"Không phải." Sở Kiều thở dài, tâm tình như đưa đám, "Dạ dày tôi không thoải mái."

Đều là khi đó hồ đồ, giảm cân làm cái gì? Hiện tại đã tốt hơn, nhưng khẩu vị lại tệ đi, luôn hành hạ cô.

Nhìn trên bàn thiệp mời màu đỏ, Tô Lê không nhận được bát quái, "Kiều Kiều, Chủ nhật cô sẽ đi tham gia hôn lễ sao?"

Sở Kiều mất nhìn màn ảnh máy vi tính, ánh mắt giật giật, không trả lời.

Lôi kéo cái ghế ngồi vào bên người cô, Tô Lê quay đầu đi nhìn cô, thử dò xét nói: "Đi đi, đi xem một chút! Xem qua người liền hoàn toàn tuyệt vọng rồi!"

Nắm con chuột cổ tay run lên, Sở Kiều sửa đổi bản thiết kế sai lầm.

Mỗi lần đàm luận đến đề tài nhà họ Sở, trên căn bản Hứa Khả Nhi cũng không tham dự. Chuyện nhà của người ta, cô ấy không muốn chất vấn nhiều.

Tô Lê nói tới liền dừng, có mấy lời cô ấy cũng không thể nói ác quá!

Ban đầu tình yêu Quý Tư Phạm cùng Sở Kiều, ở học viện coi như không nổi bật, chỉ có bạn tốt biết. Tô Lê chính là một trong những người đó.

Học viện từ trước tới nay Quý Tư Phạm là người có tài ưu tú nhất, thân thể mọi thứ đều xuất sắc, cơ hồ khoảnh khắc khi anh ta bước vào sân trường, nhất định chính là nhân vật phong vân.

Có bao nhiêu cô gái viết thư tình cho anh ta, nhưng anh ta luôn là cười ôn hòa, lại không còn chuyện gì nữa.

Có người nói, Quý Tư Phạm nhận được thư tình, có thể trang bị nhiều cái rương hành lý.

Nhưng nhiều như vậy cô gái xinh đẹp ở bên, lúc ấy anh ta chọn trúng người không xuất sắc là Sở Kiều, cùng các bạn trai ở một chỗ xen lẫn, uống rượu đánh nhau cúp cua.

Thời điểm an tĩnh duy nhất, chính là lúc cô công giá vẽ, ngồi ở trong trường học dưới gốc cây đa vẽ tranh. Bộ dáng cô vẽ tranh chuyên chú, thường thường hơn nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Trong ký túc xá nhiều cô gái đều cảm thấy Sở Kiều kỳ quái, không quan tâm tới mọi người, thanh cao muốn chết. Chỉ có Tô Lê nguyện ý cùng cô ngủ ở giường dưới, hơn nữa chủ động thân cận cùng với cô.

Sau này biết cô là con gái nhà họ Sở, Tô Lê cũng cảm giác buồn bực, rõ ràng gia thế cô so với người khác đều không kém, nhưng vì cái gì làm một dạng giống như cô nhi, luôn là không nhà để về?!

Cô nhi.

Tô Lê lòng chua xót, nhớ tới Sở Kiều trải qua những năm này, không nhận được đau lòng.

Thật ra thì trong lòng cô, đại khái vẫn cảm thấy mình là một cô nhi. Không có mẹ, không có hưởng thụ qua tình thương của ba, cô có thể có gì đó quá ít!

Cả buổi trưa, Sở Kiều đem suy nghĩ hai buổi tối nói tổng thể một chút, ba người cùng nhau nghiền cứu. Họ rất có lòng tin sang năm cùng tập đoàn JK tranh cử.

Ba người vẫn như cũ phân công hợp tác, Sở Kiều phụ trách bản thiết kế, Tô Lê ra phương án, Hứa Khả Nhi nghiêm khắc không chế dự tính ra giá.

Gần tới trưa, bông tuyết bên ngoài bay lên. Tô Lê gọi điện thoại gọi đồ ăn ở ngoài, ba người vui ở công ty, chỉ cảm thấy cuộc sống như thế an nhàn mang theo cảm xúc mạnh mẽ, mỗi ngày trôi qua rất phong phú.

Cơm trưa rất nhanh đưa tới, Tô Lê ăn cá và gà, Hứa Khả Nhi ăn thịt bò, chỉ có Sở Kiều đáng thương ăn một phần cháo trắng cùng chút thức ăn.

Công ty điện thoại tích tích vang lên, Tô Lê tiện tay nhận, bộ mặt lập tức kinh ngạc.

"Ai vậy?" Hứa Khả Nhi hỏi cô ấy, không hề suy nghĩ nhiều.

Tô Lê bĩu môi, đem điện thoại ném cho Sở Kiều, nói: "Ông chủ."

"À?" Hứa Khả Nhi cũng kinh ngạc, hai người đồng thời nhìn về phía Sở Kiều

Bên trong ánh mắt họ tò mò, Sở Kiều nhắm mắt tiếp điện thoại, "A lô?"

"Ăn cơm chưa?" Người đàn ông điện thoại đầu kia, giọng nói từ tính.

"Ăn rồi."

"Ăn cái gì?"

Sở Kiều cau mày, lưng túng đang cầm điện thoại, nghĩ thầm người đàn ông này hôm nay uống lộn thuốc, hỏi cái này?

Cô quệt mồm, phờ phạc rửa rượi, "Cháo trắng."

Quyền Yến Thác bỏ bút Pike trong tay ra, xoay người nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ phiêu tán, môi mỏng nói: "Nhớ uống thuốc đúng giờ."

Nghe trong loa đơ đơ một tiếng, Sở Kiều hậu tri hậu giác cắt đứt.

"Ai chà này!" Tô Lê mới vừa rồi nằm nghe lén nửa ngày, cô ấy hướng về phía Hứa Khả Nhi cười nói: "Khả Nhi, cô nghe không?"

Hứa Khả Nhi chưa đựng cười, rất cho mặt mũi gật đầu một cái, "Không sót một chữ."

"Ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi."

"Ăn cái gì?"

"Cháo trắng."

Hai người hội thanh hội sắc tái diễn nội dung trong điện thoại mới vừa rồi, cười ngả nghiêng ngả ngửa.

"Các cô không muốn sống!"

Sở Kiều đỏ mặt đứng lên, chỉ là thiếu tự tin, rõ ràng không có lực uy hiếp.

Cười giong đi qua, Tô Lê ôm bụng, an tâm nói: "Kiều Kiều, thật không nghĩ tới Quyền gia nhà cô, sẵn sóc như vậy."

Sẵn sóc?

Âm thầm thở ra một hơi, Sở Kiều trong lòng bức tức. Tối hôm qua làm cô tức đến bệnh, trong lòng chắc là áy náy!

Không cần làm cơm tối hàng ngày thật tốt, trái tim Sở Kiều lơ lửng cuối cùng để xuống. Bây giờ cô tan việc về nhà, vào cửa là có thể nghe thấy được mùi thơm thức ăn, tâm tình cũng thoải mái rất nhiều.

Thời gian A Di làm công là hơn 40 tuổi, người rất hòa ái, tay nghề không tồi. Sở Kiều mỗi ngày vào cửa, A Di cơ hồ đều đã làm thức ăn xong, đặt ở trong hộp giữ nhiệt, cùng với cô chào hỏi liên rời đi, cũng coi là một loại tôn trọng.

Về phương diện tiền lương, A Di quả nhiên không nhận tiền mặt. Sở Kiều không thể làm gì, nhưng là không có biện pháp. Biệt thự này là Quyền Yến Thác mua, bên trong tất cả đồ đạc đều là anh bố trí, bây giờ còn bao gồm cuộc sống tiêu xài, tất cả đều là tiền của anh.

Tuy nói loại cuộc sống này rất tinh tâm, nhưng trong lòng Sở Kiều không vui. Từ nhỏ đến lớn, thói quen cô là độc lập, đi học đều không lấy tiền trong nhà, tự mình đi làm kiếm tiền học phí cùng tiền xài vặt, hiện tại trong lúc bất chợt để cho cô phụ thuộc, thật khó có thể tiếp nhận.

Có lẽ người ngoài lại muốn nói, gả vào nhà họ Quyền không phải sống qua ngày thật tốt sao?

Nhưng mà sâu trong nội tâm Sở Kiều, cô không cho là mình lấy chồng. Không có yêu nhau, không có nghi thức kết hôn, thậm chí cũng không có nhẫn kết hôn, chỉ là có giấy kết hôn, chứng minh đây là quan hệ hợp pháp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55-2: Hôn lễ bị đánh trả (tt)

Editor: Ngọc Diễm Hecp.

Hợp pháp cũng không hợp tình.

Ban đầu kết hôn là bị ép không đường lui, chỉ muốn cô khuất phục. Cho nên anh sẽ không tính toán loại chuyện hôn lễ hoặc là tình yêu này, vậy đối với cô mà nói, hình như cũng quá mức mong manh.

Nếu như người nhất định phải kết hôn, cô cũng coi như thanh toán, ít nhất bà ngoại cùng mẹ trên trời có linh thiêng, cũng có thể cảm giác vui mừng chút.

Nhưng nếu có ngày anh nói ly hôn, Sở Kiều cũng sẽ không khó hiểu, đây là một thời đại vợ vàng, kết hôn ly hôn, trong một thời gian nháy mắt.

Người đàn ông đứng giờ về nhà, ánh đèn trong phòng khách sáng chói. Quyền Yến Thác cởi áo khoác xuống, nhìn thấy trên bàn bày thức ăn, đột nhiên cảm thấy đây là ngày bình thường.

Đề cho cô xuống bếp nấu cơm, quả thật quá đáng sợ!

"Trở về rồi?" Sở Kiều thay xong quần áo từ trên lầu đi xuống, cười tủm tỉm nói: "Tối dùng cơm thôi."

Anh đi rửa tay, xoay người trở lại cạnh bàn ăn ngồi.

Mấy ngày này thức ăn, mỗi đêm đều có cháo, hơn nữa bên trong còn thêm vào các loại dược liệu bổ dưỡng. Sở Kiều Mẫn cảm giác thận trọng, cô dùng cái muỗng múc cháo trong chén, cảm kích nói: "Cảm ơn anh."

"Cảm ơn cái gì?" Quyền Yến Thác miệng ăn món ăn, nhú mồm nhìn cô.

Sở Kiều đưa tay chỉ cháo trước mặt, mắt đen nhánh nhiễm cười, "Cháo, là anh nói A Di nấu."

"Bao tử cô không tốt?"

"Ừ." Sở Kiều cúi đầu đáp lời.

Không có nhận thấy được cô háo hức, Quyền Yến Thác thuận miệng mà hỏi: "Bác sĩ nói, là cô bình thường không chú ý ăn uống nên dạ dày thương tổn?"

Ngừng tạm, anh nhìn chằm chằm người trước mặt ồm tong teo, "Khó trách cô gầy như vậy."

Sở Kiều nắm cái muỗng đầu ngón tay trắng bệch, cô cụp mắt, không muốn tiếp tục cái đề tài này.

Mặc dù cơm tối không cần cô làm, nhưng là rửa chén loại chuyện nhỏ này, lại rơi vào trên người cô. Sở Kiều đứng ở bồn trước, như đưa đám nghĩ: ăn nhờ ở đậu, quả nhiên là ăn của người ta nên phải làm!

Xui xẻo!

Rửa chén, cô ghét nhất dầu mỡ nhờn nhóp, thật buồn nôn!

Rửa chén sạch sẽ dùng hết không ít xà bông, cuối cùng Sở Kiều rửa bát đĩa xong, thu dọn sạch sẽ mới phát hiện lầu dưới không ai. Mất nhìn trên lầu, cô hồ nghi trở về phòng.

Cửa phòng ngủ mở ra, Sở Kiều đi vào, nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa sổ, anh mỉm cười xoay người, hai mắt thâm thúy rơi vào bên giường: "Cầm nó mở ra."

Trên giường để một hộp quà màu hồng, mở ra, thấy bên trong là dạ phục, ánh mắt khẽ động. Tính chất tơ tằm màu đen, thiết kế lệch vai, không có trang sức phức tạp, vẻ bề ngoài đường cong vừa vặn.

Màu đen, Sở Kiều thích nhất màu này.

Đôi tay nhẹ nhàng nâng lễ phục lên, Sở Kiều yêu thích không buông tay. Loại đường cong súc tích, có thể tôn lên vóc dáng mê người, cô cẩn thận phân tích chi tiết thiết kế, trong đầu đột nhiên có rất nhiều rất nhiều linh cảm.

Đôi tay Quyền yến thác khoác lên trên vai của cô, môi mỏng nói: "Đừng nhìn ngây ngẩn, đi thử một chút."

Lời này trái lại rất đúng, sở kiều cầm lễ phục đi vào phòng tắm, không kịp chờ đợi mặc vào. Khắc kia dạ phục mặc được lên người, cô soi gương hài lòng cười cười.

Mới vừa rồi nhìn nhãn hiệu lễ phục, chữ Mike dễ thấy. Bậc thầy của giới thời trang thiết kế quả nhiên tuyệt diệu, sở kiều tự hỏi, cô hôm nay, còn thiết kế không ra tác phẩm dạng như vậy.

Sở kiều mở cửa đi ra, đèn trên tường thấp thoáng, tóc cô dài xõa, màu đen tôn lên da thịt trắng nõn của cô, trắng hơn tuyết.

Về mặt người đàn ông nhàn nhã ngồi ở trên sofa, lúc này nhìn người đi ra, đẩy mắt thâm thúy thoáng qua một tia kinh ngạc. Lễ phục mặc lên người cô, làm thật hoàn mỹ vô khuyết*.

*Vô khuyết: không có khuyết điểm

Người đàn ông từ phía sau tiến tới gần, sở kiều khê khản trương, theo bản năng hỏi một câu: "Bộ lễ phục này....."

Vô duyên vô có, anh tại sao muốn đưa lễ phục quý giá như vậy?

"Ngày mai em gái cô kết hôn, thật không muốn đi xem một chút sao?" Quyền yển thác môi mông nhẹ câu, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô hỏi.

Sở kiều hé mắt, đột nhiên phát lên Tô Lê đã nói: đi xem một chút đi, xem qua rồi đừng hi vọng.

Hồi lâu, cô quay đầu đi, né tránh ánh mắt lợi hại của anh, lấy trầm mặc làm câu trả lời.

.....

Kết hôn, là đại sự quan trọng nhất trong đời.

Lúc trước nhà họ Sở cùng nhà họ Quyền có bữa tiệc đính hôn, làm đến sôi sục lên. Sở kiều đào hôn, mắt mặt không chỉ là nhà họ Quyền, nhà họ Sở cũng mất hết mặt mũi.

Lần này Sở Nhạc Viện kết hôn, nghi thức thật xa hoa, nhà họ Sở cũng là muốn nhờ vào đó挽回 mấy phần mặt mũi.

Tân khách đến nơi nói liền không dứt, ăn uống linh đình, quần áo đẹp đẽ.

Hôm nay chủ nhà hai bên, Quý Tư Phạm một thân tây trang màu đen may thủ công, cung kính đứng ở bên cạnh ba mình. Hai cha con sánh vai, Quý Uẩn mặc dù tuổi không nhỏ, nhưng phong thái hiên ngang.

Giang Tuyết Nhân mặc lông lầy hơn nữa, chính con gái ruột của bà ta xuất giá, tự nhiên vui vẻ gấp trăm lần, tiếng cười đều là phát ra từ trong đáy lòng.

Sở Hoành Sanh cũng hết sức vui mừng, cùng Quý Uẩn đứng ở một bên, trò chuyện với nhau thật vui. Hai người tuy là lần đầu tiên gặp mặt, lời nói lai hợp ý. Đối với sắp có con dâu, lời nói Quý Uẩn bày tỏ rất hài lòng, ông ta thích khéo léo động lòng người.

Nhắc tới cái này, Sở Hoành Sanh cười thầm, Nhạc Viện từ nhỏ đã nghe lời hiểu chuyện, muốn cô ta gả vào Quý gia cũng sẽ làm cho người ta thương yêu.

Cửa thang máy "Đình" một tiếng mở ra, hai người đi ra hết sức làm người khác chú ý. Quyền Yển Thác gương mặt tuấn tú lãnh khốc, một tay ôm người bên cạnh, mang theo cô đi vào bên trong.

Đi qua cửa chính phòng yến hội, bước chân Quyền Yển Thác khê dừng lại, hướng về phía sở Hoành Sanh gật đầu, coi như là chào hỏi.

Sở Kiều mắt nhìn thẳng, hình như cũng không nhìn thấy những người này, chỉ là theo chân anh đi vào.

Mất thấy bọn họ đi qua, sắc mặt Sở Hoành Sanh trầm xuống, ý cười trên khóe môi thu lại.

Giang Tuyết Nhân cũng nhăn lại mày, thấy Sở Kiều, sinh lòng không vui. Chỉ là ngại vì trường hợp hôm nay, bà ta không chút nào có thể biểu lộ.

Hôm nay tân khách đông đảo, bà ta xoa người tìm anh trai mình, dặn đi dặn lại hấn ta không để xảy ra tai họa. Hơn nữa Sở Kiều xuất hiện, muốn nhìn kỹ chút, ngàn vạn lần không thể sai lầm.

Cửa chính này bên, Quý Tư Phạm thấy bóng lưng kia đi xa, nội liễm hai mắt không nhìn ra cái gì ba động. Hấn xoa người, cùng phụ thân đã thông báo một chút chi tiết hậu, lại vội vàng đi an bài chuyện khác.

Tô Lê cùng các bạn học cùng trường đã đến, xa xa nhìn thấy Sở Kiều, cô ấy chạy tới đây.

"Oa!" Thấy lễ phục trên người cô,, Tô Lê vỗ tay bảo: "Lễ phục này thật thích hợp với cô!"

Âm thanh của cô thật lớn, không ít người rồi rít ghé mắt nhìn sang.

Sở kiều không thích nói toạc ra, hướng về phía cô ấy nhiều lần, không để cho cô ấy gây sự nữa.

"Quyền thiếu, " Tô Lê cười hi hi tiến tới, mở lên cười giòn tới: "Bà chủ đi theo tôi một chút được không."

Sở kiều mặt liền biến sắc, giơ tay lên khuỷu tay hung hăng đung cô ấy.

Bà chủ?

Quyền Yến Thác lập tức không biết, phản ứng qua, bên môi dâng lên một nụ cười. Anh buông ra đặt ở bên hông Sở Kiều, môi mỏng phun ra giọng điệu ôn hòa: "Đi đi."

Tô Lê rung động, càng ngày càng cảm thấy Quyền gia dịu dàng.

Cô ấy lôi kéo Sở Kiều hướng các bạn học bàn kia đi tới, vừa đi vừa nói: "Kiều Kiều, cô thật gả đúng người!"

"Cái gì a!" Sở Kiều bĩu môi, khẽ mắng: "Cái kia là ra về đạo mạo."

Tô Lê cười, ánh mắt mập mờ, "Vậy có không có mặt người dạ thú?"

Sở Kiều đưa tay tới, hướng trên eo cô ấy hung hăng bấm xuống, Tô Lê bị đau, giận mà không dám nói gì.

Nhìn họ té vì mờ ám, quyền yến thác môi mỏng ngoắc ngoắc, hình như mỗi lần cùng Tô Lê ở chung một chỗ, đều có thể nhìn đến sở kiều buông lỏng bộ dáng. Xem ra, nàng cũng không phải là không biết cười, chỉ là phản đối tượng mà thôi.

Người đàn ông tiện tay bung một ly rượu lên, ngẩng đầu trong nháy mắt, vừa vịn dụng vào trong mắt người đối diện.

Cách bàn ăn thật dài, đèn thủy tinh sáng chói đẹp mắt. Quyền Yến thác phóng tầm mắt nhìn tới, thấy bóng lưng Hạ Yên Nhiên cô đơn, anh không kịp thu hồi ánh mắt, cô ấy đã xoay người, trông vào chỗ sâu đáy mắt anh.

Bốn mắt nhìn nhau, tịch tịch không nói gì.

Tô Lê dẫn Sở Kiều đến bàn chỗ bạn học kia, mọi người nhìn thấy cô, nho nhỏ kinh ngạc một chút. Nơi này đa số người, trước kia cũng không biết cô cùng nhà họ Sở có quan hệ, nhưng kể từ lần trước cô đào hôn, ngược lại làm mọi người đều biết.

Sở Kiều về mặt như thường, mọi người cũng đều không ai nói rách, miễn đi lúng túng.

"Kiều Kiều, " Tô Lê bung lên một ly nước trái cây đưa cho Sở Kiều, ở bên tai cô nói: "Hạ tổng của tập đoàn JK cũng tới, chúng ta muốn chào hỏi hay không?"

Sở thị cùng JK tập đoàn có hợp tác, Hạ Yên Nhiên là người phụ trách, thậm dự hôn lễ cũng đứng.

Nhắc tới Hạ Yên Nhiên, Sở Kiều đối với cô ấy rất là cảm kích, tính toán sau đó gắp mặt, quả thật nên lên tiếng chào hỏi.

Cô dâu ở phòng hóa trang, mọi người vây quanh cô dâu nhìn soi giấy chuyển trong cổ, tấm tắc khen.

"Wase!" Có người thán phục, không ngừng hâm mộ: "Nhạc Viện, ba cô đối với cô thật tốt, kết hôn còn đưa cho cô của hồi môn như vậy!"

Trên căn cổ cô ta trần châu lấp lánh sáng lên, bị ánh đèn chiếu trúng, giống như bảo thạch tốt nhất long lánh.

"Trần châu lớn như vậy, phải mất bao nhiêu tiền à?"

Ở mảnh này tiếng khen ngợi ở bên trong, Sở Nhạc Viện kiều ngao ngẩng đầu lên, hả hê nói: "Tôi cũng không biết! Ba nói, chỉ cần tôi thích là tốt rồi!"

Nghe vậy, mọi người vừa một hồi tiếng than thở.

Lúc này, có người bung thức uống đi vào, cầm lên một ly đưa đến trước mặt Sở Nhạc Viện, "Nhạc Viện, uống nhiều một chút..., như thế này sẽ phải trang điểm lại."

"Cám ơn." uống uống một hớp lớn, thoải mái không ngừng than thở: "Ai, kết hôn thật mệt mỏi!"

"Được chưa tiểu thư, cô tạm thời đang ở trong phúc mà chẳng biết."

"Đúng vậy a, cô gả chỗ tốt như vậy, còn dám kêu mệt!"

"Đúng là vậy ư? Có ý để cho chúng ta hâm mộ a....."

Mọi người ồn ào lộn xộn náo, uống gờ tay đầu hàng, nói: "Được rồi, buổi tối cho các người đại hồng bao."

"Cũng không còn gì nữa!"

Người vừa rồi bung thức uống tiến vào, thu hồi cười gợn, nói: "Nhạc Viện a, chị của cô tới, mặc thật xinh đẹp! cô không phải là không mời cô ấy sao?"

"Cái gì?" Đôi mày Sở Nhạc Viện thanh tú nhíu chặt, nụ cười sinh giận. Cô ta cố ý dằn dò không thông báo cho Sở Kiều, thế nào cô vẫn tới?!

Thấy sắc mặt cô ta biến động, người nọ ý thức được nói bậy, vội vàng hoà giải: "Nhanh lên một chút trang điểm lại đi, thời gian đã tới rồi."

Sở Nhạc Viện thẳng đứng lên, nâng váy đi ra bên ngoài: "Ta đi ra toilet một chút."

về mặt cô ta lo lắng, mọi người cũng không dám đi theo, chỉ sợ bị mắng.

Hội trường người ra ra vào vào, tỏ rõ nghi thức sẽ bắt đầu. Sở Kiều nhìn đài cao phía trước, nội tâm nói không ra là cái tư vị gì, cô đứng lên ra khỏi bàn, hướng toilet đi tới.

Tò Lê không có đuôi theo, thức thời cho cô một chút không gian riêng tư. Có một số việc, luôn luôn để cho cô đối mặt một mình.

Trước bệ rửa tay, Sở Kiều dùng nước lạnh rửa tay một cái, ánh mắt yên tĩnh xuống.

Cửa phòng rửa tay bị người đẩy ra, Sở Nhạc Viện nâng váy đi tới, cũng nhìn thấy người trước kính, tức giận lan tràn.

Hơn nữa khi nhìn rõ lễ phục trên người Sở Kiều, sắc mặt cô ta trong nháy mắt âm trầm.

Cái dạ phục màu đen này, Sở Nhạc Viện rất sớm nhìn trúng, nhưng là Merlin thiết kế y phục, mỗi khoản chỉ có một cái. Cô ta đặc biệt để Quý Tư Phạm đi đặt theo yêu cầu, nhưng vẫn là chậm một bước.

Hôm nay Sở Kiều mặc lên người, đứng ở trước mặt cô ta thật nhức mắt, rõ ràng chính là khiêu khích!

Nhìn thấy cô ta đi vào, sở kiều đóng vòi nước vừa muốn đi ra, nhưng cô ta trước một bước ngăn trở đường đi.

"Gấp cái gì?" Sở Nhạc Viện ngăn ở trước mặt cô, ngưỡng mặt cười nói.

Cô ta giơ tay lên đặt lên cổ dây chuyền ngọc trai, đầy mắt và vẻ mặt dần dần lo lắng, "Thấy không, sợi dây chuyền này là ba cho tôi làm của hồi môn! Ban đầu ba nói qua, con gái của ba kết hôn, cũng phải có của hồi môn!"

Cô ta ý ở ngoài lời, nói đúng là nhà họ Sở chỉ có một đứa con gái là cô ta.

Đèn chiếu sáng vào trên trần châu, ánh sáng chói mắt. Sở Kiều muốn lẩn tránh cũng không được, cô cũng không ham mộ dây chuyền ngọc trai, chỉ là cũng nhớ tới ba đã từng nói cam kết.

Ông nói, con gái nhà họ Sở xuất giá, ông cũng có chuẩn bị một phần của hồi môn.

Sở kiều cup mắt, đầy lòng tại một chỗ, không thể ức chế buộc chặt.

Lần trước cầm hận một cái tát kia, Sở Nhạc Viện không có chỗ phát tiết, hôm nay lại vinh quang thấy mặt cô, càng thêm giận dữ sợ.

"Đứng lại!"

Sở Nhạc Viện tiến lên một bước, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm, ác độc nói: "Nói cho cô biết, Quý Tư Phạm là của tôi! Ba cùng nhà họ Sở tất cả đều là của tôi đấy, cả nhà chúng tôi không ai thích cô!"

Bặc——

Sở Nhạc Viện không ngờ Sở Kiều có thể đưa tay, cô ta chỉ cảm thấy trong cổ đau xót, ngay sau đó buông lỏng, các hạt trần châu toa lớn trong nháy mắt lăn xuống đất.

"Đều là của cô?" Sở kiều cười nhún nhún vai, môi đỏ mọng nói: "Sở Nhạc Viện, vậy cô cần phải nhìn kỹ đi, vật của cô quá không vững chắc."

Nhìn chằm chằm dưới chân hạt trần châu lăn qua lộn lại, Sở Nhạc Viện trợn to hai mắt, hoàn toàn không dám tin.

Sở Kiều không lòng dạ nào thương thức nét mặt của cô ta, trầm mặt đi ra ngoài, vừa vặn thấy Hạ Yên Nhiên đứng ở ngoài cửa .

Cô kinh ngạc một chút, cười cười xấu hổ, tránh người qua rồi đi.

Dọc theo hành lang đi về phía trước, sắc mặt Sở Kiều trắng bệch, hai tay xuôi bên người hung hăng buộc chặt.

"Sở Kiều——"

Tiếng la bén nhọn, vẫn truyền tới trong phòng bữa tiệc. Quyền Yến Thác nhủu mày vừa nhìn, cất bước hướng sang bên này đi tới.

Sở Nhạc Viện dùng vật áo cưới giữ được trần châu, hình tượng nhếch nhác đuổi theo.

Đi về trước dừng bước lại, Sở Kiều xoay người, nụ cười hoàn toàn âm trầm xuống.

"Thế nào?"

Đi đến gần bên cạnh, Quyền Yến Thác bước nhanh đến, mảy kiếm nhủ lại.

Có người ra ngoài tìm cô dâu, lại thấy cô ta dùng làn váy ôm lấy đoạn dây chuyền rơi.

"Thế nào?" Sở Nhạc Viện tức giận sắc mặt trắng bệch, nhìn dây chuyền đứt mất, tức giận nói: "Cô ấy làm dây chuyền đứt ra!"

Trong đám người vang lên tiếng ồn ào, dây chuyền tốt như vậy, đứt rồi thật là đáng tiếc!

"Sở Nhạc Viện!" Sở Kiều vẻ mặt ôn hòa, không nhìn ra hi vọng: "Giây chuyền của cô đứt, có quan hệ với tôi sao?"

Một cô dâu xách theo làn váy nâng váy giữ được trên châu, nâng lên làn váy khó tránh khỏi sẽ bị bàn tán. Mọi người xúm lại nhỏ giọng nghị luận, lúc này Sở Nhạc Viện mới phát giác có cái gì không đúng, cúi đầu nhìn qua nhìn, nhất thời sắc mặt biến hoá. Nhưng là trên châu cô ta thật vất vả nhặt lên, sợ vứt bỏ một khóa, động tác lúng túng không bỏ được.

Thật may là dâu phụ coi như cơ trí, gặp tình hình quá thảm hại, vội vàng tìm đến một hộp trang sức, đem trên châu từng viên một thu đi vào, thích đáng cất xong

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55-3: Hôn lễ bị đánh trả (3)

Editor: Ngọc Diễm Hepc.

"Không quan hệ thế nào?" Sở Nhạc Viện tức giận vô cùng, nộ hỏa công tâm, "Là cô làm đứt! Cô là cố ý phá hư hôn lễ của tôi phải hay không?!"

Đôi mắt Quyền Yến Thác thâm thúy híp một cái, quay đầu hỏi người bên cạnh: "Em làm đứt sao?"

"Không có." Sở Kiều trả lời cách khó chịu.

Nghe vậy, Quyền Yến Thác gạt đầu một cái, dặt tay của cô rời khỏi.

Sở Nhạc Viện nhất quyết không tha, chỉ vào sở kiều nói: "Cô nói láo!"

Người đàn ông quay đầu đi, nhìn chăm chăm mặt của Sở Nhạc Viện, gương mặt tuấn tú thoáng chốc lo lắng xuống, "Ai nói láo?"

Rõ ràng đúng lý hợp tình, nhìn đến ánh mắt của anh, Sở Nhạc Viện thế nhưng chột dạ. Cô ta phồng má, cắn răng nói: "Sở Kiều nói láo, chính là cô ấy làm đứt dây chuyền của tôi!"

"Cô ấy nói không có." Hai mắt Quyền Yến Thác nghiêm nghị, khí thế cường đại.

Sở Nhạc Viện thật thấp ché cười, nói: "Lời của cô ấy tại sao có thể tin? Anh đừng bị cô ấy lừa!"

"Vậy là cô nói, lời của cô có thể tin?"

Giọng điệu không hiểu của anh, Sở Nhạc Viện đầu lờ mờ phát giác ra, theo bản năng gạt đầu một cái.

Bên này xảy ra tình huống, Giang Tuyết Nhân lập tức chạy tới.

Mọi người nghe tin lập tức chạy lại, Tô Lê liếc thấy Sở Kiều bị vây quanh ở trung tâm, vội vàng chen vào đám người, đến bên người cô che chở.

Quyền Yến Thác cười khê một tiếng, ánh mắt lợi hại rơi vào trên mặt Sở Nhạc Viện, ánh mắt lạnh lùng: "Mà tôi lại không tin lời của cô!"

Ngừng tạm, anh tự tay kéo Sở Kiều đến bên cạnh, trầm giọng nói: "Cô ấy nói không có thì là không có! Nếu có, cũng là không có!"

Phốc ——

Mọi người học máu, Quyền gia ngài đây là quẹo cùi chỏ hướng trong sao?

Tô Lê kinh ngạc há to miệng, cặp mắt từ từ sáng lên. Ôi trời, lời này quá ngang ngược!

Lập tức, trong lòng cô ấy thấy Quyền gia sáng chói như sao.

Sở Kiều chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về người đàn ông bên cạnh, bên môi lướt qua một nụ cười.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lúc này hình như cũng hiểu được cái gì.

"Có chuyện gì xảy ra?" Giang Tuyết Nhân đã chạy tới ôm con gái bảo hộ ở trong ngực, nhỏ giọng hỏi.

Sở Nhạc Viện sớm bị tức giận giận sôi lên, hàm chứa nước mắt lấy dây chuyền ngọc trai bị đứt đưa cho bà ta xem, "Mẹ, đây chuyện con!"

Dây chuyền tốt tại sao sẽ đột nhiên đứt rồi? Giang Tuyết Nhân khiếp sợ, sắc mặt cũng khó coi xuống.

"Là cô ấy, chính là cô ấy!" Sở Nhạc Viện không để ý tới cô dâu đã được trang điểm, tức giận khóc mãi. Trên căn cổ cô ta đau rát, dây chuyền không đợi đến buổi lễ kết hôn liền đứt rồi, nhưng là đối phương còn chết cũng không chịu nhận, thật là tức chết cô ta!

Sở Hoành Sanh xuyên qua đám người đi tới, sắc mặt không vui: "Náo cái gì chứ? Nghi thức kết hôn sắp bắt đầu."

Giang Tuyết Nhân hạ thấp giọng ghé vào lỗ tai ông nói hai câu, ông nhìn thấy chuỗi ngọc bị đứt, kinh ngạc cực kỳ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sở Nhạc Viện uất ức rơi lệ, tố cáo nói: "Là Sở Kiều, là cô ấy làm đứt!"

"Nói bậy!" Tô Lê thiên vị, tức giận nói: "Kiều Kiều đã nói qua, không có liên quan đến cô ấy."

Sở Nhạc Viện dậm chân, kéo tay ba, "Ba, con không nói láo, thật sự là cô ấy!"

Mất thấy Sở Kiều đứng ở bên cạnh Quyền Yến Thác, Sở Hoành Sanh giận tái mặt, nhìn về cô, lại thấy cô thản nhiên nhìn sang.

Ánh mắt của cô bình tĩnh, nhìn không ra nửa điểm chột dạ khác thường. Sở Hoành Sanh mím môi, trái tim do dự, mặc dù Sở Kiều gây họa, nhưng những năm này chưa bao giờ nói láo, chỉ cần là việc cô làm, tất nhiên sẽ thừa nhận.

"Nhạc Viện" Sở Hoành Sanh thở dài, muốn chuyện lớn hóa nhỏ: "Có lẽ là dây chuyền không bền chắc."

Giang Tuyết Nhân nhìn chằm chằm dây chuyền bị đứt, trong lòng rất không sáng khoái. Rõ ràng món vật tốt vô cùng, để cho cô ta, lại bị làm hỏng, loại thời điểm này dây chuyền bị đứt, không phải rủi ro sao?

"Hoành Sanh!" Giang Tuyết Nhân mở miệng, giọng điệu không tốt: "Nhạc Viện sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy?"

Lời của mẹ, khiến trái tim Sở Nhạc Viện biến đổi, cô ta liếc thấy Hạ Yên Nhiên, đi tới lập tức hô: "Hạ tổng, cô mới vừa rồi cũng ở toilet, cô đều thấy được chứ?"

Đứt lời, tầm mắt mọi người đồng loạt đều nhìn về Hạ Yên Nhiên.

Hạ Yên Nhiên làm tân khách được mời, không thuộc về thân thích trong vòng người. Cô lễ phép cười cười, ngôn ngữ dần đo thích đáng: "Tô mới vừa rồi không thấy cái gì, chỉ nghe các người đang nói chuyện."

Sở Kiều không thể xác định, cô ấy rốt cuộc thấy không.

Chỉ là lời của cô ấy..., đủ để chứng minh tất cả.

Quyền yến thác mắt sáng híp một cái, thấy Hạ Yên Nhiên lễ phép cười cười, xoay người rời đi.

Chuyện đến đây, coi như là hoàn toàn làm rõ ràng rồi. Người ở chỗ này, rất nhiều cũng biết đôi chị em nhà họ Sở này không hợp, mỗi người hiểu.

"Không phải vậy!" Sở Nhạc Viện vẫn còn ở cái cọ, cắn môi nói: "Thật sự là cô ấy....."

"Sở Nhạc Viện ——"

Mây kiếm Quyền Yến Thác nhú chặt, khóe mắt lướt qua một chút nóng nảy: "Cô là chó sao? Cắn lên người không đứt?"

Anh nhìn hướng chuỗi dây chuyền ngọc trai, cười nhẹ nói: "Sợi dây chuyền Nhà họ Sở đứt cũng không lỗ vốn đâu?!"

Trong lời nói có ý gì, sắc mặt Sở Hoành Sanh lập tức biến, sắc mặt lo lắng xuống, nói: "Nhạc Viện, không được nói nữa!"

Giang Tuyết Nhân kéo con gái, vẻ mặt cứng ngắc, một hơi kìm nén không xuống được.

Nhưng không ngờ, Sở Kiều chợt mở miệng: "Thuận tiện nói cho các người biết một tiếng, tôi đăng kí kết hôn rồi."

"Đăng kí cái gì?" Sở Hoành Sanh cả kinh, kinh ngạc hỏi.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào trên mặt ba mình, sáng sủa cười một tiếng: "Giấy kết hôn."

Con gái đăng kí kết hôn, mà ba không biết! Sở Hoành Sanh trừng mắt, sắc mặt trắng bệch.

Giang Tuyết Nhân ôm con gái rời khỏi, nghe nói như thế lại ghen hòng nhìn trôn trối.

"Cô đăng kí kết hôn cùng người nào?" Sở Nhạc Viện kinh ngạc hỏi.

Tô Lê bĩu môi, nghĩ thầm người này thật không thể nào thông minh?

Người đàn ông nhếch môi cười cười, ánh mắt lạnh thấu xương bắn về phía Sở Nhạc Viện, lời nói giầu giém: "Chớ ở không đi gây sự, cô có bản lĩnh trêu chọc người nhà họ Quyền, tôi liền có bản lĩnh theo cùng, hơn nữa theo cùng đến cùng!"

Sở Nhạc Viện đáy lòng máy động, rốt cuộc mình bạch. Sở Kiều là cùng Quyền Yến Thác đăng kí kết hôn rồi!

Cô ta cắn môi, một đôi mắt đẹp trong nhuộm đầy phần hận.

lời nói Quyền Yến Thác, Sở Kiều nghe rõ ràng, cô không sót một chữ ghi ở trong lòng. Thật ra thì người đàn ông này miệng độc hiểm, cũng không có gì không được!

Đặt tay Sở Kiều, Quyền Yến Thác ôm cô xoay người, ngạo nghễ đi xa.

Mọi người nhìn nửa ngày náo nhiệt, cuối cùng trò cười cũng rơi vào trên người cô dâu.

Trong đám người, vốn là chạy tới giải vây Quý Tư Phạm không có đi vào, sắp xếp người tới đây xua tan người xem náo nhiệt, anh ta trầm mặt xoay người tránh ra.

Giây lát, có người chạy tới đây, nói: "Tân nương nhanh đi chuẩn bị, mười phút sau bắt đầu."

Giang Tuyết Nhân lấy lại tinh thần, cũng nữa không để ý tới bên này, vội vàng đi chuẩn bị đồ.

Sang bên này hành lang ồn ào, Quý Uẩn đều thấy ở trong mắt, ánh mắt của ông ta giật giật, nhìn bóng lưng Sở Kiều đi xa, đường cong gò má u ám, không hiểu khó phân biệt.

Nghi thức hôn lễ đúng lúc bắt đầu, cô dâu đi ở trên thảm đỏ bộ mặt hạnh phúc.

Sở Hoành Sanh cầm tay của con gái, dẫn cô ta đến trước đài.

Mới vừa rồi còn nhất quyết gào khóc không tha người, lúc này thay đổi yên ổn an tĩnh, cổ cô ta mang đeo một cái dây chuyền kim cương, che đậy kín vết thương sưng đỏ.

Trao đổi tín vật, chú rể vén voan lên, hôn tân cô dâu.

Trên không phòng yến hội, treo một banh vải nhiều màu. Theo chú rể hôn rơi xuống, banh vải nhiều màu "Đụng" một tiếng nứt ra, từ bên trong bay xuống cánh hoa hồng.

Cánh hoa hồng màu trắng, chậm rãi từ trên không rơi xuống.

Toàn trường tiếng vỗ tay như sấm động.

Giang Tuyết Nhân nhìn cánh hoa màu trắng, đáy mắt bỗng nhiên trầm xuống. Bà ta theo bản năng nhìn về chồng bên cạnh, thấy ông cũng thay đổi sắc mặt, như bộ dáng có điều đang suy nghĩ.

Tham gia hôn lễ về đến nhà, Hạ Yên Nhiên tinh thần không tỉnh là quá tốt. Cô ấy ngồi vào trên sofa, cúi thấp đầu không nói lời nào.

Văn Mạn bưng tới cho cô một chén nước, cười hỏi "Hôn lễ như thế nào?"

"Tốt vô cùng"

Nghe được con gái nói như vậy, Văn Mạn mắt húng, thúc giục: "Yên Nhiên, người ta đều kết cưới rồi, lúc nào thì đến phiên con?"

"Mẹ!" Hạ Yên Nhiên phì cười nôn nóng "Người không cần luôn nhìn con chăm chăm!"

"Không chăm chăm con, nhìn chăm chăm người nào?" Hôn sự con gái bà quan tâm nhất, trầm giọng nói: "Mẹ chỉ có một mình con."

Hạ Yên Nhiên cau mày, chống đối nói: "Con không kết hôn!"

"Tại sao không kết hôn?" Văn Mạn giật tái mặt, tức giận nói: "Con còn đang suy nghĩ Quyền Yến Thác phải hay không?"

Lời như thế, Hạ Yên Nhiên nghe lỗ tai mãi ra cái kén, đứng lên trở về phòng.

"Con đừng có hy vọng!" Văn Mạn cắn môi, sắc mặt lo lắng: "Quyền Yến Thác đã kết hôn rồi."

Hạ Yên Nhiên đi về trước bước dừng lại, cô ấy xoay người, nhìn chăm chăm mẹ hỏi: "Làm sao mẹ biết anh ấy kết hôn?"

Ý thức được nói bậy, Văn Mạn nghiêng tầm mắt, không nhìn cô ấy.

Kéo lại tay của mẹ, ánh mắt Hạ Yên Nhiên lóe lóe, dần dần hiểu được: "Mẹ, mẹ đi tìm chú Quyền, đúng không? Các người buộc anh ấy kết hôn phải hay không?"

Đẩy ra tay của con gái, Văn Mạn chống lại ánh mắt của cô, trầm giọng nói: "Yên Nhiên, chỉ cần mẹ còn sống, tuyệt đối sẽ không để cho các con ở chung một chỗ!"

Hạ Yên Nhiên hít sâu một hơi, đồ mắt trở lại phòng ngủ, nước mắt rơi như mưa.

Khó trách anh lại đột nhiên kết hôn, hoá ra là như vậy!

Lái xe về đến nhà, Quyền Yến Thác đem đậu xe được, Sở Kiều đẩy cửa xuống, nhấn mở khóa vân tay vào nhà.

Trong phòng khách đèn thủy tinh, sắc điệu lu mờ, ấm áp khoan khoái.

Sở Kiều áp vào trên sofa, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, đột nhiên tâm huyết dần trào hỏi anh: "Anh thật tin tưởng sợi giây chuyện kia, không phải là tôi làm đứt sao?"

Quyền Yến Thác ngồi xuống ở bên cô, nhún mảy nói: "Có phải hay không có cái gì quan trọng?"

Ánh đèn rơi vào gò má anh, Sở Kiều mím môi nhìn sang, đáy lòng nơi nào đó giật giật. Từ nhỏ đến lớn, phàm là cô phạm sai lầm, ba chưa từng hỏi cô tại sao? Chỉ là muốn cô thừa nhận sai lầm!

Nhưng này người đàn ông lại nói, có phải hay không đều không quan trọng!

Cái gì mới quan trọng?

Quyền Yến Thác bĩu môi, nhìn về phía ánh mắt của cô tươi cười, "Là cô làm đứt?"

"Ừ." Sở Kiều trừng mắt nhìn, "Làm đứt."

Người đàn ông một tay vuốt cằm, hình như tỉnh ngộ nói: "Cô thực có can đảm làm đứt, sợi giây chuyện kia có trị giá không ít tiền!"

"Không sao cả." Sở Kiều cười khẽ một tiếng, "Anh cho tôi phiếu, tôi mang theo tùy thân bên mình!"*

*Nghĩa là có Quyền Yến Thác bảo hộ nên không sợ gì hết.

Quyền Yến Thác kinh ngạc, thì ra bắt anh chịu tội thay!

"Đi thay quần áo, chúng ta đi ra ăn cơm." Quyền Yến Thác xoa xoa mái tóc dài của cô, gương mặt tuấn tú vẻ mặt ôn hòa.

Chủ nhật là thời gian A Di nghĩ, Sở Kiều gạt đầu một cái, đứng dậy đi lên lầu, giống như nghĩ đến cái gì, đứng ở trong cầu thang nghiêng người sang nhìn về phía anh.

"Quyền Yến Thác!" Sở Kiều lần đầu tiên nặng nề gọi anh.

Người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn sang, cô đứng ở trên cầu thang, tròn mắt đen lóe sáng.

"Cám ơn anh vì đã không quan trọng."

Sở Kiều châm chọc hỏi lâu, nói một câu thế này. Mối cô tươi cười, xoay người trước, gương mặt lộ ra lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Quyền Yến Thác ngớ ngẩn, hai mắt giống như Hắc Diệu Thạch nhẹ nhắm lại. Bộ dạng cô cười lên, rất đẹp mắt.

Roi ngoài cửa sổ, sắc trời từ từ tối tăm. Trên bầu trời bay xuống từng mảnh bông tuyết, trắng noãn trong suốt. Lại tuyết rơi, biểu thị năm mới một năm rất nhanh đến.

Người đàn ông dựa lưng vào ghế sofa, hai mắt thâm thúy nhìn chăm chăm một điểm nơi xa, môi mỏng căng thẳng từ từ cong lên.

Chương 56: Năm mới ầm ập

Editor: Thư

Trận tuyết này ở Duật Phong thị rơi rất dày. Chỉ hai giờ đồng hồ, trên mặt đất đã đọng lại một tầng tuyết thật dày.

Tiệc kết hôn kết thúc rất khuya, những người đó còn không chịu bỏ qua cho, nhất định tới náo động phòng. Thật may là Quý Tư Phạm khéo léo ngăn cản, sau khi uy hiếp đủ đủ cách, bọn họ mới miễn phải gặp nạn.

Sở Nhạc Viện ngồi ở trước gương trang điểm, mới vừa tắm rửa xong. Tắm xong, trên mặt thoải mái hơn rất nhiều, cô ta bôi kem dưỡng, nhưng không ngờ tóc ướt dây vào vết thương ở cổ, không khỏi đau xót.

"Ai ——"

Giờ tay lên sờ chỗ vết đỏ trong kính, trong mắt mắt cô ta đầy phẫn hận. Nhớ tới hành động của Sở Kiều trong hôn lễ, tức giận đến mức tay chân cô ta phát lạnh.

Chuyện lớn cả đời cô ta, lại bị cô phá như thế, để lại tiếc nuối cả đời!

Sở Nhạc Viện siết chặt hai tay, mặt đẹp đầy vẻ âm ngoan. Cô ta đứng dậy đi đến giường, lửa giận lan tràn trong lòng.

Đồ phụ nữ không biết xấu hổ, rõ ràng đưa cô tới để cho Quyền Yến Thác trút giận, nhưng cô lại có bản lĩnh lấy được cả giấy hôn thú?!

Sở Kiều, món nợ này chúng ta từ từ tính sổ!

Cửa phòng ngủ mở ra, Quý Tư Phạm mặc đồ ngủ đi tới bên giường, thấy cô ta tức giận vẻ mặt âm ngoan.

"Tức giận ai đây?" Anh ta bỏ khăn lông lau tóc sang một bên, cười hỏi cô ta.

Sở Nhạc Viện lấy lại tinh thần, che giấu lửa giận nơi đáy mắt, môi đỏ mọng khẽ mân mê, "Kết hôn một quá nha....."

"Đói bụng không?" Quý Tư Phạm nâng bắp chân của cô ta lên, giúp cô ta xoa bóp.

Sở Nhạc Viện dựa vào đầu giường, khóe môi tràn ra đầy ý cười, "Không muốn ăn."

Liếc thấy bộ dạng phờ phạc rã rượi của cô ta, Quý Tư Phạm đưa tay cầm lấy một hộp quà đưa cho cô ta.

"Cái gì thế?"

"Mở ra xem một chút."

Đôi mắt Sở Nhạc Viện lóe lên, mở hộp ra, trước mắt thoáng chốc sáng lên.

"Đây chuyện của em!" Trong hộp dây chuyền ngọc trai đã được sửa lại hoàn hảo, chỗ bị đứt đã được nối lại, "Nhanh như vậy đã sửa xong rồi ư?"

"Đó là đương nhiên, " Quý Tư Phạm nhướn mày cười, ánh mắt ôn hòa nhuộm ý cười: "Làm việc cho bà Quý, ai dám chậm trễ."

Nắm chặt cái hộp trong tay, Sở Nhạc Viện vươn tay ôm cổ của anh, môi đỏ mọng in vào khóe miệng của anh: "Tu Phạm, em rất yêu anh."

Quý Tư Phạm cúi đầu, môi mỏng cong lên nụ cười mập mờ: "Thật sự yêu anh?"

"Tuyệt đối yêu anh!" Sở Nhạc Viện đưa tay ôm lấy mặt anh ta, lại hôn môi anh ta một cái, sau đó cầm hộp trang sức xuống giường, bỏ cái hộp vào két sắt khóa lại.

"Anh yêu, anh muốn uống cái gì?" Cô ta khóa kĩ cái hộp xong, xoay người hỏi người ngồi ở mép giường.

Quý Tư Phạm mỉm cười khẽ, dịu dàng nói: "Rượu đỏ."

"Em đi lấy." Sở Nhạc Viện cười ngọt ngào, vui sướng chạy ra khỏi phòng ngủ, đi đến quầy bar.

Nhìn bóng lưng cô ta đi xa, ý cười trên khóe môi Quý Tư Phạm từ từ thu lại. Anh ta quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy tuyết càng lúc càng lớn, từng mảnh bông tuyết hình lục giác trong suốt, không tiếng động rơi giữa lòng anh ta.

.....

Ăn com tối xong về nhà, Sở Kiều vừa xuống xe đã cảm thấy lạnh. Nàng rút cổ lại chạy vào trong nhà, nhấn mở khóa vân tay tiến vào nhà.

"Lạnh quá!" Sở Kiều cởi áo lông xuống, phía trên còn mang theo bông tuyết, lúc này gặp nhiệt đã biến thành giọt nước trong suốt. Cô lấy một cái khăn lông khô ra, lau khô hết nước đọng trên mặt.

Tiền tay nhận lấy quần áo người đàn ông nào đó ném loạn, Sở Kiều cũng dùng khăn lông lau khô như vậy.

Quyền Yến Thác nhìn thấy mọi việc trong mắt, khẽ sợ run lên, không ngờ cô còn có thể cái này. Không phải nói là sẽ không làm việc nhà sao? Vào bếp làm bữa com thì y như đánh một trận vậy!

Lúc này trên đường trở về, Quyền Yến Thác nhận được điện thoại, anh đứng dậy đi lên lầu nhận mail.

Sở Kiều nấu nước, pha xong hai ly trà, thấy anh không có ở lầu dưới, liền bưng trà, bước lên cầu thang.

Đèn trong thư phòng sáng, kể từ tối đây ở, Sở Kiều vẫn chưa đi vào. Cô đứng ở ngoài cửa, giơ tay lên khẽ gõ gõ cánh cửa.

"Có thể vào không?"

Quyền Yến Thác thấy là cô, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, anh gật đầu một cái, nói: "Đi vào đi."

Đưa tay đặt ly trà lên bàn, về mặt Sở Kiều dịu dàng: "Đưa cho anh."

Ăn com tối xong, lúc này sẽ khát nước. Quyền Yến Thác cười cười, nâng ly trà lên nhấp một hớp, "Mùi vị không tệ."

Đây coi như là khen ngợi sao? Sở Kiều nhún nhún vai, đáy mắt lướt qua nụ cười, "Com em không quá biết làm, pha trà còn có thể."

Nghe vậy, Quyền Yến Thác mỉm môi cười khẽ, môi mỏng nâng lên đường cong giễu cợt. Cô cũng không phải là không biết làm, có muốn cũng sẽ không làm!

Thấy rõ sự chế nhạo ở đáy mắt anh, Sở Kiều mắt hững hờ môi, về mặt nghiêm túc lại. Diện tích thư phòng không nhỏ, cả bức tường bên bàn đọc sách đều là giá sách, phía trên bày không ít sách. Cô tùy tiện liếc mấy cái, một quyển cũng chưa từng xem qua!

Khóe mắt liếc thấy bên cạnh bàn đọc sách có bày một cái hộp thủy tinh, đôi mắt Sở Kiều giật giật, cảm thấy nhìn khá quen mắt. Cô cau mày nhớ lại lần trước đã từng thấy ở căn hộ kia của Quyền Yến Thác.

Để ly trà trong tay xuống, Sở Kiều đi tới bên bàn, cúi người xuống tỉ mỉ đưa mắt nhìn. Ở trong đó từng quả cầu thủy tinh rực rỡ, phản chiếu ra ánh sáng lóa mắt.

"Cái này là của anh à?" Sở Kiều nhìn không được, mở miệng hỏi anh.

Quyền Yến Thác ngẩng đầu lên, thấy cô nhìn chăm chăm hộp thủy tinh, ánh mắt hơi chuyển một cái, "Ừ."

Anh nhàn nhạt đáp lời, đường cong trên gương mặt tuần tú chợt trở nên lạnh lùng.

"Anh thích thủy tinh tím à?" Sở Kiều giơ tay lên sờ một cái, ánh mắt ôn hòa.

Trông mắt thâm thúy của người đàn ông bình thản, không nhìn ra quá nhiều cảm xúc, đôi mắt anh nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, không trả lời.

Thấy bộ dạng vẻ không thèm quan tâm của anh, Sở Kiều thu tay lại, thức thời không tiếp tục hỏi. Thấy anh đang xử lý công việc, cô bưng ly trà, xoay người đi ra ngoài: "Anh bận gì thì cứ làm, không quấy rầy anh nữa."

Cửa thư phòng nhẹ nhàng đóng, Quyền Yến Thác từ từ ngẩng đầu lên, tầm mắt hướng về những quả cầu thủy tinh kia, đôi mắt mỏng mím thành một đường thẳng.

Trở lại phòng ngủ, Sở Kiều đi tắm rửa trước, thay áo ngủ xong, cô sấy khô tóc để tránh khỏi cảm lạnh.

Đi tới trước cửa sổ, bên ngoài tuyết rất lớn như cũ, từng mảng lớn bông tuyết bay xuống. Cây cối ở phía xa xa cũng phủ đầy màu trắng. Cô kéo rèm che, lên giường chui vào chăn.

Trong phòng ngủ ấm áp khoan khoái, Sở Joshua thoải mái nằm ở trong chăn, thuận tay cầm tập giấy trắng trên đầu giường lên. Tối nay cô cảm thấy rất có linh cảm, cầm bút máy phác họa ở trên giấy trắng.

Lát sau, một mẫu thiết kế đã xuất hiện. Mặc dù chi tiết bức vẽ còn chưa đâu vào đâu cả, nhưng đại khái đường cong của bộ y phục đã có thể thấy rõ

ràng.

Sở Kiều nhìn bản thiết kế mình vẽ ra, âm thầm lấy làm kinh hãi.

Mẫu thiết kế cô vẽ lại là một bộ áo cưới.

Những năm này, cô đã thiết kế không ít cái loại quần áo, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ thiết kế áo cưới. Vì sao tới nay, không hiểu sao lại vẽ ra một mẫu áo cưới?

Mây đẹp của Sở Kiều nhú chặt, đưa tay kéo giấy vẽ xuống, muốn vo thành một cục. Nhưng này bản thiết kế rất sáng tạo, sau một lúc chán chừ, cô vẫn không nỡ bỏ, lần nữa lại kẹp vào tệp giấy vẽ.

Nhìn đồng hồ, đã không còn sớm. Quyền Yến Thác vẫn chưa có trở về phòng, Sở Kiều không có thói quen chờ hân, thẳng thắn chui vào trong chăn. Chỉ có một mình cô ngủ, tâm trạng cũng không khả trương.

Trước khi ngủ, cô nghĩ tới chuyện hôm nay tham gia hôn lễ, nhớ tới câu nói kia của Quyền Yến Thác, nụ cười bên môi không giảm.

Có lẽ, Tô Lê có đôi lời nói đúng, có lúc người đàn ông này tốt vô cùng!

Ôm trong lòng sự ấm áp này mà ngủ, Sở Kiều ngủ rất say. Cũng không biết qua bao lâu, hình như cô cảm giác bên cạnh truyền đến nhiệt độ quen thuộc, ngay sau đó người mang hơi ấm ấy lại bá đạo ôm cô vào ngực.

Cô nhắm mắt lại, nhưng trong lòng biết là người nào nên rất nhanh chóng lại ngủ say.

Ngày hôm sau dậy sớm, sau một đêm rối cuộc bão tuyết cũng ngừng. Ngoài cửa sổ bao phủ trong làn áo bạc, không khí cực kỳ tốt. Sở Kiều đứng ở ban công, hít sâu mấy hơi, cảm giác toàn thân thoải mái.

Chỉ là trận tuyết này quá lớn, đi lại cũng phiền toái. Bữa ăn sáng không thể bằng lúc trước, Sở Kiều hâm nóng sữa tươi, hai người miễn cưỡng ăn chút bánh mì lát bụng.

Quyền Yến Thác xem đường xá bên ngoài một chút, quay đầu nhìn về phía Sở Kiều, nói: "Em đừng lái xe, anh đưa em đi."

Lái xe trong thời tiết này, Sở Kiều thật sự có hơi sợ. Cô gạt đầu một cái, vội vàng đi trên lầu mặc áo khoác, cầm ví da cùng anh ra ngoài.

Quả nhiên tình huống trên đường càng hồngбет, kẹt xe kéo thành hàng dài, lại thêm đây là giờ đi làm nên mọi việc càng thêm hỗn loạn.

Mặc dù trên đường đi làm có không ít cảnh sát giao thông, nhưng tình trạng giao thông vẫn không chút lạc quan như cũ.

Quyền Yến Thác lái Hummer đã qua nâng cấp, tính năng của xe cực tuyệt, cho dù như thế, vốn là lộ trình nửa giờ, hôm nay ước chừng phải đi hơn một giờ.

Anh đặc biệt đi đường vòng đưa Sở Kiều đến phố Đệ Tứ Đại, trước khi xuống xe còn đặc biệt dặn dò cô: "Buổi tối chờ anh."

Sở Kiều đẩy cửa xuống, đúng lúc thấy một chiếc xe hơi cỡ nhỏ thắng xe không ăn lao tới hàng rào. Cô cắn môi gạt đầu mạnh, nói: "Được, em chờ anh."

Mất thấy cô đi vào cao ốc, Quyền Yến Thác mới quay xe theo hướng ngược lại, tăng tốc lái đến công ty.

Bước vào công ty, Tô Lê cùng Hứa Khả Nhi đã đến. Sở Kiều nổi giận, vì sao lần nào cô cũng là người cuối cùng đến?

"Đến sớm như vậy sao?" Sở Kiều cời áo khoác, không phục hỏi một câu.

Hứa Khả Nhi nhìn cô, kiên nhẫn giải thích: "Chúng tôi ngồi tàu điện ngầm tới, trên đường sẽ không kẹt xe. Từ trạm xe lửa ra ngoài, đi bộ năm phút đồng hồ đã đến, mau lẹ dễ dàng."

Nghe vậy, đầu Sở Kiều đầy hắc tuyến, không vui nói: "Vì sao không nói cho tôi biết?"

Tô Lê mập mờ cười cười, không có lời gì tốt, "Chúng tôi sợ quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, ai biết buổi sáng các người đang làm gì?"

Nghe được lời của cô, Sở Kiều vỗ một cái xuống, không thêm cho cô sắc mặt tốt.

"Kiều Kiều, năm nay cậu mừng năm mới ở đâu?" Tô Lê tâm huyết dâng trào hỏi một câu, hỏi xong có chút hối hận. Không có mấy ngày nghỉ này, nếu là lúc này những năm trước, Sở Kiều đều không vui về.

Nhưng năm nay.....

Tô Lê nhìn chăm chăm mặt cô, muốn nói lại thôi.

"Khả Nhi, về về nhà đã đặt chưa?" Tô Lê sợ Sở Kiều khổ sở, vội vàng nói sang chuyện khác.

Hứa Khả Nhi hơi thấp xuống đầu, do dự hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Năm nay tôi không trở về nhà."

"A?" Tô Lê kinh ngạc, quay đầu hỏi cô: "Tại sao?"

"Khụ khụ....." Hứa Khả Nhi cầm một phần bảng báo cáo thẩm tra đối chiếu lên, qua loa lấy lệ nói: "Vé xe không dễ mua."

Hàng năm vé xe vào các dịp gần lễ đúng là không dễ mua, đây cũng là sự thật, Tô Lê cũng không để ở trong lòng, còn nhiệt tâm muốn mời Hứa Khả Nhi cùng trở về nhà cô mừng năm mới, nhưng đều bị Khả Nhi khéo léo chối từ hết.

Sở Kiều cũng đang suy nghĩ chuyện lễ mừng năm mới, lòng có chút không yên.

Gần tới trưa, sau khi trả qua cả buổi dọn dẹp tuyến giao thông, tình hình đường phố chuyển biến tốt hơn không ít.

"Buổi trưa muốn ăn cái gì?" Tô Lê đứng lên, đuổi lưng một cái, hỏi các cô.

Hứa Khả Nhi ăn đơn giản, thuận miệng nói: "Com phần thôi."

"Kiều Kiều?" Tô Lê quay đầu hỏi trước mặt Sở Kiều, nhưng không nghĩ tới sau khi thấy người vừa đẩy cửa vào, thoáng chốc kinh ngạc đến ngây người.

Chần chờ mấy giây, cô mới phản ứng được, cười nói: "Bác trai, bác tới chơi!"

Sở Kiều vừa nghe đến hai chữ “bác trai”, sắc mặt thoáng chốc thay đổi.

Hứa Khả Nhi chưa từng gặp ông ta, chỉ là thấy ánh mắt Tô Lê, cũng lễ phép đứng dậy: "Bác trai, bác khỏe mạnh"

"Các con cũng khỏe mạnh." Sở Hoành Sanh cười gật đầu một cái, thái độ rất thân thiện.

Có lúc Tô Lê cũng cảm thấy kỳ quái, thật ra thì nhìn qua ba Sở cũng không phải là rất khó chung sống, vì sao mà quan hệ giữa Sở Kiều với ông lại rối tung lên đây?

"Bác có thể vào sao?" Sở Hoành Sanh lễ phép hỏi một câu, Tô Lê cười cười xấu hổ, lập tức mời người đi vào.

Sở Kiều vẫn ngồi yên, Tô Lê giơ tay lên chọc đầu cô một cái, vội vàng mang ghế của mình ra: "Bác trai, mời ngồi."

"Cám ơn."

Hứa Khả Nhi đến phòng giải khát rót ly trà, bung lại trước mặt Sở Hoành Sanh.

Chỉ có Sở Kiều vẫn không nhúc nhích, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, vẫn nhìn chăm chăm máy vi tính như cũ.

Tô Lê nhúc nhích, sợ nhất là ba con hai người như vậy, cô lôi kéo Hứa Khả Nhi cười nói: "Cái đó, bác trai bác ngồi chơi chút, chúng con đi ra ngoài một chuyến."

Sau đó, cô kéo Hứa Khả Nhi, hai người thức thoir rồi đi.

Phòng làm việc chỉ còn lại hai cha con Sở Kiều và Sở Hoành Sanh.

Lần đầu tiên Sở Hoành Sanh tới đây, ông lặng lẽ nhìn khắp bốn phía, bố trí rất có cá tính. Tuy nói diện tích công ty không lớn, nhưng thứ gì cần có cũng đầy đủ hết, tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ông ta.

Người đối diện không nói lời nào, Sở Hoành Sanh chỉ có thể mở miệng trước, "Hai đứa thật sự đã đi lĩnh chứng kết hôn rồi à?"

Sở Kiều nắm con chuột, mắt nhìn thẳng.

Sở Hoành Sanh nhăn mày, bắt đắ dĩ thờ dài: "Tính lúc nào thì làm hôn lễ?"

Sở Kiều không mở miệng, tiếp tục sửa đổi bản thiết kế.

Pằng ——

Sở Hoành Sanh vỗ vào bàn một cái, tức giận nói: "Con định sẽ mãi không nói gì như thế sao?!"

"Không thể nói được gì."

Hồi lâu, Sở Kiều ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Ánh mắt của cô sáng ngời, Sở Hoành Sanh nhìn đôi mắt của cô, trong lòng khê động, không hiểu sao phải chuyển tầm mắt. Ông ta cổ tính tình, không có

nổi giận, "Sắp bước sang năm mới rồi, con định thế nào?"

Sở Kiều cup mắt, đáy lòng bình tĩnh không chút gợn sóng: "Đó là việc của tôi, không có quan hệ gì với ông."

"Con——"

Sở Hoành Sanh giận dữ, vừa vặn hết cách với cô. Ông ta cố nén lửa giận, phẩy tay áo bỏ đi.

Lại tan rã trong không vui.

Sở Kiều cũng biết, mỗi lần thấy ông, chưa bao giờ có thời điểm nào dễ ăn dễ nói cả. Thì ra là ông không cho cơ hội, bây giờ cô cũng chẳng lạ gì!

.....

Nhận được điện thoại đầu thầu của tập đoàn JK, Sở Nhạc Viện lập tức chạy tới xác minh.

Hạ Yên Nhiên đem bản photocopy kế hoạch năm sau của công ty đưa cho cô ta, cười nói: "Quản lý Sở, năm sau JK muốn lựa chọn mới bạn hợp tác, tôi hi vọng hai nhà chúng ta có thể tiếp tục nữa."

"Chúng tôi cũng hi vọng." Sở Nhạc Viện nhận lấy hợp đồng, khoe miệng nở nụ cười kích động. Sau năm mới, cô ta sắp chính thức thăng làm quản lý, tiếp quản nghiệp vụ của Sở thị, nếu như có thể hợp tác tiếp cùng JK, cô ta có thể ngồi vững vàng vị trí này.

Hạ Yên Nhiên pha trà ngon mời cô ta, vẻ mặt có thâm ý khác: "Có năm công ty cạnh tranh, trong đó thực lực của Sở thị là lớn. Quản lý Sở phải chuẩn bị cho tốt, không nên bỏ lỡ."

"Cái này xin cô yên tâm." Sở Nhạc Viện tự tin hơn gấp trăm lần, nói: "Sở thị nhất định sẽ đem hết khả năng."

"Vậy thì tốt."

Ngừng một chút, Hạ Yên Nhiên uống một hớp trà, khoe mắt lóe qua chút tinh quang: "Ngày đó chuyện ở hôn lễ, thật là ngượng ngùng! Lúc ấy tôi thật sự không thấy rõ, không thể đến giúp cô."

Nhắc tới chuyện này, lửa giận trong lòng Sở Nhạc Viện vẫn khó tiêu như cũ. Cô ta trầm mặt, vẻ mặt lo lắng.

"Hạ tổng, " Sở Nhạc Viện thu lại hận ý, cười nói: "Chuyện không liên quan đến cô, cô chỉ nói thật."

Nghe vậy, Hạ Yên Nhiên lễ phép cười cười, rũ mắt xuống trong nháy mắt, trước mắt cô thoáng hiện lên một màn, môi đỏ mọng nở nụ cười nghiêm nghị.

Tình hình ngày đó, cô ta nhìn rõ ràng, chỉ là rõ ràng anh muốn duy trì Sở Kiều, đương nhiên cô ta phải phải sạch sẽ mọi chuyện!

Sở Kiều, Sở Nhạc Viện. Không ngờ đôi chị em nhà họ Sở này tích oán sâu như thế!

Lát sau, Sở Nhạc Viện hỏi thăm một vài chi tiết xong, đứng dậy cáo từ.

"Quản lý Sở, nghe nói cô sắp đi hưởng tuần trăng mật?"

Sở Nhạc Viện hạnh phúc cười cười, "Đúng vậy a, lên máy bay buổi chiều."

Tiến cô ta đến ngoài cửa, trên mặt Hạ Yên Nhiên đầy ý chúc phúc, nói: "Chúc cô trăng mật vui vẻ."

"Cám ơn."

Nhìn bóng lưng hờn hờ đi xa của cô ta, nụ cười trên gương Hạ Yên Nhiên càng thêm thâm thúy. Hai tay xuôi bên người của cô nắm thật chặt, sâu trong mắt là một mảnh âm lãnh, cô ta không có được hạnh phúc, tại sao Sở Kiều có được?!

.....

Gần tới dịp nghỉ lễ mừng năm mới, các siêu thị đều khuyến mãi đầy ra. Mỗi năm đến thời điểm này, Tô Lê không còn chút tâm tư làm việc nào cả, tan tâm liên chạy tới siêu thị. Hứa Khả Nhi cũng mua sắm không ít đồ tết, thậm chí còn mua hai bộ quần áo giá không thấp.

Tô Lê trêu ghẹo nói: "Ai da Khả Nhi, vẫn còn chưa sang năm đầu đó."

Hứa Khả Nhi đỏ mặt, phản bác: "Chỉ các người mới được mặc hàng hiệu sao?"

"Ai, " Tô Lê bĩu môi, vội vàng giải thích: "Tôi không có ý đó."

Dù sao cũng sắp năm mới rồi, tất cả mọi người đều vô tâm với công việc, Sở Kiều cũng không ép họ. Đoạn thời gian trước bao nhiêu chuyện huyền ảo không vui, khó có dịp các loại phiền toái đều bay biến hết, cũng rủ họ đi nhậu.

Trước ngày nghỉ một ngày, Sở Kiều đặc biệt chuẩn bị hai bao lì xì đỏ to, chia Tô Lê cùng Hứa Khả Nhi.

"Không cho chê ít." Sở Kiều đưa cho họ, vẻ mặt mỉm cười: "Sang năm Thi Nhan kiếm tiền, chúng ta lại phát bao lớn hơn."

Tô Lê cùng Hứa Khả Nhi đều rất vui vẻ, mặc dù tiền không phải rất nhiều, nhưng tỏ rõ Thi Nhan thật sự đã đi vào chánh quỹ, tâm huyết của các cô không có uống phí. Sang năm Thi Nhan, tin tưởng sẽ tốt hơn!

Hai mươi chín tết, căn bản là các công ty lớn cũng bắt đầu nghỉ. Gần tới về đến nhà, đi giúp việc làm thức ăn xong, trước khi đi nói cho Sở Kiều, mấy ngày năm mới này bà sẽ nghỉ, một tuần lễ sau trở lại.

Nghỉ? Lễ mừng năm mới!

Sở Kiều buồn bã, trên mặt người người đều là bộ mặt hạnh phúc, chỉ có cô buồn buồn không vui.

Lúc ăn cơm chiều, Sở Kiều một câu nói cũng không nói, an tĩnh nhai, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

Quyền Yến Thác thấy vẻ mặt cô trầm xuống, thử hỏi đôi câu, nhưng cô đưa ra lý do qua loa, anh cũng không có hỏi nữa.

Ngày hôm sau dậy sớm, Quyền Yến Thác chạy bộ trở lại, Sở Kiều đã không thấy đâu. Anh gọi điện thoại cho cô, lại không có người nghe.

Trong sân xe cũng không có, nhất định là cô đã lái xe đi ra, Quyền Yến Thác ngồi ở trên sofa, tiện tay mở ti vi.

Đợi hơn một giờ, anh không nhận được cau mày, cầm điện thoại lên định gọi lại, lại thấy xe của cô lái vào trong sân, sau đó người xách theo túi vào nhà.

"Em đã đi đâu?" Quyền Yến Thác nhìn chằm chằm người vào cửa, trầm giọng hỏi.

Sở Kiều xách theo túi đi tới nhà bếp, mua đồ không ít: "Siêu thị."

Quyền Yến Thác tắt TV, đứng dậy đi tới nhà bếp tới đây: "Gọi điện thoại cho em sao em không nhận?"

"Hả?" Sở Kiều kinh ngạc, lấy điện thoại di động ra nhìn, quả nhiên có điện thoại chưa nhận, "Siêu thị quá nhiều người, em không nghe thấy."

Mất thấy đem cô lấy trái cây, sữa tươi, những thứ đồ vừa mua bỏ vào tủ lạnh, máy kiểm của Quyền Yến Thác nhẹ chau lại, nói: "Em mua nhiều đồ như vậy, cho ai ăn nữa à?"

"Em!" Sở Kiều rất tự nhiên trả lời. Nghĩ thầm năm mới mọi người đều về nhà, chỉ có cô mình mình ở đây, đương nhiên là cần ăn rồi!

Quyền Yến Thác không hề để ở trong lòng, giờ tay lên xem một chút đồng hồ, thúc giục: "Nhanh đi thay đổi quần áo, bà nội mới vừa điện thoại tới thúc giục qua."

Nghe được anh nói, Sở Kiều chậm rãi ngẩng đầu lên, ngơ ngác hỏi: "Thay quần áo làm gì?"

Người đàn ông tiến lên một bước, đưa tay sờ sờ đầu của cô, nghĩ thầm người này đi ra ngoài một chuyến, trở lại sao lại ngu bốt đi vậy?

"Về nhà a!" Quyền Yến Thác cau mày, vỗ vỗ đầu cô, "Nhanh lên một chút, bà nội vẫn chờ chúng ta về ăn tết chứ!"

"Em cũng được đi hả?" Sở Kiều lại hỏi một câu.

Quyền Yến Thác hoàn toàn mặt đen, đưa tay chọc cô, hỏi "Nơi này trừ em ra, còn có người khác không?"

Nghe vậy, Sở Kiều cười cười xấu hổ, vội vàng quay mặt, cúi đầu đi lên lầu: "Chờ em một chút."

Nhìn bóng lưng cô lên lầu bóng lưng, lại nhớ tới vẻ mặt vừa rồi của cô. Hình như Quyền Yến Thác đã hiểu rõ ràng tới đây, trông mắt thâm thúy của anh giật giật, toát ra một tia đau lòng.

Con nhóc này, mua nhiều đồ như vậy, hóa ra là chuẩn bị mừng năm mới một mình!

Quyền Yến Thác thở dài, trong lòng không hiểu sao lại rung động. Thật ra thì có lúc, cô là thật ngốc, ngốc đến làm cho người ta không thể không đau lòng.

Lái xe trở lại nhà tổ, di Lan đã dặn dò người ta bố trí bên ngoài, ngoài dặm một mảnh khí tức của năm mới.

Bà cụ họ Quyền đứng ở cửa lớn, thân thể thẳng tắp, đang đợi bọn họ.

Sở Kiều xuống xe nhìn thấy bà, nở ra nụ cười: "Bà nội!"

Quyền Yến Thác sững sờ, nghĩ thầm cô kêu còn nhanh nhẹn hơn mình, cười vui vẻ còn hơn cả mình.

"Tối như vậy mới đến." Bà cụ giận tái mặt, quét mắt nhìn Sở Kiều, cũng không có nói thêm nữa.

Di Lan kêu tất cả mọi người vào nhà, bên ngoài thời tiết lạnh. Trong phòng khí ẩm tràn trề, Sở Kiều cởi áo khoác, đổi dép cùng với bà nội đi vào.

Quyền Yên Thác bị rơi vào phía sau, sắc mặt trầm xuống. Bây giờ cô càng ngày càng chủ động, lại chủ động nói chuyện phiếm cùng với bà cụ nhà.

Vốn là lễ mừng năm mới ở nhà họ Quyền thật náo nhiệt, nhưng Quyền Chính Nham đột nhiên có chuyện phải ra khỏi nhà cận dịp năm mới, bà cụ không yên lòng một mình ông, để con dâu đi theo hầu bên cạnh ông.

Mặc dù con trai con dâu không ở đây, nhưng bên cạnh còn có cháu trai, cháu dâu, bà cụ cũng rất vui mừng.

.....

Trời tối xuống, Giang Tuyết Nhân dọn nhà bếp làm cơm tối đơn giản một chút. Bà ta bung trà nóng, đi tới ngồi xuống bên người chồng mình, "Hoành Sanh, uống trà."

"Đề xuống đi." Sở Hoành Sanh đang xem báo, về mặt chuyên chú.

Giang Tuyết Nhân cúi thấp đầu, suy nghĩ hồi mới mở miệng: "Hoành Sanh a, chuyện cánh hoa bung ra trong ngày kết hôn của con gái hôm đó, anh nói....."

"Người trẻ tuổi thích những món kia." Sở Hoành Sanh không đợi bà ta nói xong đã mở miệng, giọng nói bình tĩnh: "Em đừng suy nghĩ nhiều."

Vốn là đáy lòng có nghi ngờ, cũng bị lời của ông ta bác bỏ đi. Giang Tuyết Nhân thấp giọng cười một tiếng, nghĩ thầm có lẽ là chính là bà ta đa nghi.

Ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn nhà cửa vắng vẻ, bà mất mát nói: "Ài, năm nay lễ mừng năm mới chỉ có hai chúng ta."

Nghe vậy, đôi mắt bình thân của Sở Hoành Sanh giật giật. Ông ta để tờ báo trong tay xuống, nâng ly trà lên.

Leng keng ——

Chuông cửa vang lên, Giang Tuyết Nhân hồ nghi, nghĩ thầm ngày hôm nay, ai sẽ tới đây?

Người giúp việc đi mở cửa, thấy người ngoài cửa, lập tức vui vẻ nói: "Cô hai, cậu rể hai!"

"Ba, mẹ, chúng con trở lại ——"

Sở Nhạc Viện chạy như bay đi vào, đôi tay ôm cổ mẹ: "Mẹ, mẹ nhớ con không?"

"Ai nha, tại sao các con trở lại?" Thấy bọn họ, Giang Tuyết Nhân vui vẻ lắm, ôm chầm con gái hôn một cái, "Cục cưng, không phải các con đi Âu châu hưởng tuần trăng mật, tại sao trở lại?"

Sở Nhạc Viện quay đầu nhìn chồng đằng sau, làm nũng nói: "Tur Phạm nói, sợ hai người buồn, cho nên chúng con liền trở về sớm hai ngày, bởi lễ mừng năm mới với mọi người a!"

Sở Hoành Sanh vui mừng cười cười, ánh mắt nhìn về phía Quý Tur Phạm đầy ôn hòa: "Tur Phạm, ba con đâu?"

"Ba con có chuyện về nước trước rồi, ông nói để cho chúng con mừng năm mới ở đây." Ánh mắt Quý Tur Phạm thân nhiên, giọng nói có lý khiêm tốn.

Con rể biết rõ đạo lý như thế, Sở Hoành Sanh thoải mái mà gật gật đầu, cười trở lại thư phòng.

Giây lát, Giang Tuyết Nhân vội vàng chạy vào phòng bếp, lần nữa dặn đầu bếp: "Đem chân giò hầm lên, còn có đầu cá hầm tiêu, đừng thối bài cốt! Đúng rồi, còn có tôm chiên vàng giòn, Tur Phạm thích ăn cái này....."

"Nhìn mẹ em vội vàng," Sở Nhạc Viện ngồi ở trên sofa, kéo cánh tay người bên cạnh, dịu dàng nói: "Tur Phạm cảm ơn anh."

Quý Tur Phạm hơi thấp đầu, hôn một cái lên mặt cô ta, "Chỉ cần em vui vẻ là được rồi."

"Đương nhiên là em vui vẻ rồi...!"

Sở Nhạc Viện cười híp mắt kéo rương hành lý, đem quà tặng lấy ra, đứng lên chạy lên lầu: "Tur Phạm nghĩ một lát trước, em đi tặng quà cho ba."

Cô ta đi tới lầu hai, trực tiếp đến thư phòng.

Cửa thư phòng không có khép lại, Sở Nhạc Viện đang muốn đẩy cửa, lại nghe bên trong có người nói chuyện.

Sở Hoành Sanh ngồi ở trước bàn đọc sách, trong tay cầm điện thoại, âm thanh trầm thấp: "Lão Mã, ông cho tôi làm thêm một sợi dây chuyền nữa....."

Đúng, cũng phải có kiểu dáng giống nhau như đúc....."

Người ngoài cửa lặng yên không tiếng động lui ra.

Sở Nhạc Viện thu bàn tay đặt lên nắm cửa lại, sắc mặt dần dần lo lắng. Kiểu dáng giống nhau như đúc, đó không phải là cho Sở Kiều sao?!

Những năm này, vì lấy được sự sủng ái của ba, cô ta cẩn trọng biết, chút chuyện nghịch ngợm cũng không dám làm. Tại sao, Sở Kiều quấy rối, vẫn được đối xử ngang hàng với cô ta?!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56-2: Năm mới ấm áp (2)

Com mừng năm mới hằng năm của nhà họ Quyền đều từ một tay di Lan chuẩn bị. Bà hiểu rõ khẩu vị của tất cả mọi người trong nhà, chuẩn bị thức ăn rất hợp khẩu vị. Gần tới tối, tiếng pháo đi đùng. Trước bàn ăn com, thức ăn nóng hổi được mang lên, lập tức có không khí mừng năm mới.

"Nhóc Quyền!" Bà cụ gọi cháu trai, tâm tình không tệ: "Đi mở bình rượu."

"Nội không thể uống rượu." Quyền Yên Thác ngồi không nhúc nhích, phản bác.

Bà lão vung gậy đánh tới, sắc mặt trầm xuống: "Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Bà còn không sai được con à?!"

Quyền Yên Thác chán nản thở dài một hơi, né tránh gậy của bà, đứng dậy đến tủ rượu đi tìm rượu. Anh lấy ra một chai Mao Đài, mở bình xong chỉ rót đầy một ly cho bà cụ: "Chỉ một ly thôi."

"Nhảm nhí!" Bà cụ mất hứng, nhưng không có trách mắng. Quả thật là thầy thuốc từng dặn dò là không nên uống rượu, trong lòng bà rõ ràng, có chừng có mực là tốt rồi.

Di Lan nhìn thấy bà cụ vui vẻ, cũng không ngăn, cẩn thận ở bên cạnh phục vụ.

Nghe mùi thức ăn thơm lừng, Sở Kiều đã sớm cảm thấy đói bụng. Cô chờ đến lúc bà cụ đưa đĩa hậu, mới cầm đĩa lên gấp thức ăn.

Giữa bàn là món cá hấp, mùi thơm xông vào mũi, đĩa đầu tiên của Sở Kiều xuống tay ngay vào đĩa cá. Miếng cá tron mềm trắng nõn tươi đẹp, phối hợp với mùi vị chua cay tê người thật mê người.

Sở Kiều đang kẹp miếng cá định đưa vào trong miệng, trên đường lại bị một đôi đũa cướp đi.

"Này!" Mắt thấy Quyền Yên Thác bỏ miếng cá vào miệng, Sở Kiều cau mày: "Sao lại lấy của em?"

Người đàn ông nào đó nhìn cô một chút, ánh mắt sắc bén, "Thức ăn cay, em có thể ăn được không?"

Sở Kiều bĩu môi, có điểm chốt dạ: "Em chỉ ăn một ít."

Cô lại đưa đĩa gấp, nhưng vẫn bị người nào đó cướp đi, "Một chút cũng không được ăn! Ngã bệnh lại phiền đến anh!"

Dứt lời, anh gấp lên một khối cá hấp thả vào trong chén của cô, cười nói: "Ăn cái này đi, đây cũng là cá."

Sở Kiều tức giận, đây sao có thể gọi là giống nhau?

Nhưng cô chỉ cần suy nghĩ muốn động đũa gấp thức ăn cay, đều sẽ bị Quyền Yên Thác hung hăng chặn lại, tuyệt đối không cho cô nửa điểm cơ hội.

Một bữa com thật, Sở Kiều lại ăn chẳng mấy vui vẻ. Cô đã rất lâu không được ăn cay, gần sang năm mới cũng không cho người ta ăn, thật đáng hận!

Di Lan đứng ở bên cạnh cười thầm, bà cụ cũng ít lời không lên tiếng, hứng thú quan tâm nhìn hai người cãi vã.

Ăn com tới xong, Sở Kiều còn đang tức giận, cô ngồi ở trên sô pha xem ti vi, không nói câu nào.

Tinh thần bà cụ rất tốt, cũng cùng với bọn họ xem ti vi đón giao thừa. Quyền Yên Thác nằm ở trên sô pha, hơi ngủ gật.

"Nhóc con." Bà cụ họ Quyền gọi cô, Sở Kiều kinh ngạc, không ngờ bà lại gọi cô như thế.

Cô đi sang ngồi cạnh, khước miệng khẽ nhếch cười: "Bà tìm con có việc gì ạ?"

Bà cụ ngồi nghiêm chỉnh, nhỏ giọng hỏi cô: "Hôn lễ của con và nhóc Quyền định lúc nào thì làm?"

Không ngờ hỏi cái này, Sở Kiều có chút hoảng hốt, do dự nói: "Bà nội, tạm thời..... con vẫn chưa muốn."

Ánh mắt của cô nghiêm túc, sóng mắt của bà cụ khẽ động, cũng không có tức giận, cũng không có chỉ trích cô.

Liếc mắt nhìn người nằm trên sô pha, bà lão lộ ra ý cười hiếm có: "Nhóc Quyền khi dễ người sao?"

Khi dễ sao?

Sở Kiều cảm kích mắt thần của bà nội, khẳng định gật đầu một cái.

Thấy cô như thế, bà cụ đến ôn hòa, đẩy mắt lại ẩn chứa sự cưng chiều: "Có muốn thắng nó hay không?"

Cái này Sở Kiều thật chưa từng nghĩ tới, ánh sáng trong mắt cô bắn ra bốn phía, hỏi tới: "Nội có tuyệt chiêu gì ạ?"

Di Lan nhìn thấy hai người bọn họ một xướng một họa nói chuyện, lắc đầu nhìn về phía Quyền Yến Thác đang mê ngủ, ánh mắt đồng tình. Bà cụ thiên vị, ngày sau cậu Quyền không dễ chịu a!

Hướng về phía cô ngoắc ngoắc tay, Sở Kiều vênh tai ra nghe, nghe được lời bà nội nói cho cô biết, mắt hạnh trũng trũng.

Người trên sô pha có dấu hiệu tỉnh giấc, bà cụ thu hồi nụ cười, làm như chuyện gì cũng không xảy ra.

Gần tới mười hai giờ, Quyền Yến Thác mặc áo khoác vào, sai người giúp việc chuẩn bị dây pháo và pháo bông.

Liếc mắt nhìn Sở Kiều, anh cầm áo khoác lên ném cho cô, "Mặc vào, dẫn em đi nã pháo!"

Trong đình viện bày đầy pháo hoa, Quyền Yến Thác đốt hương, xoay người lại đốt dây nổ pháo. Tia lửa vẩy ra ngoài, người đàn ông linh hoạt lắc mình né tránh, nhảy lên đài cao.

Đùng ——

Pháo hoa không lộ bay lên không, trượt ra ánh sáng bạc thật dài. Trong bầu trời đêm nở một mảnh hoa bạc pháo bông.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, đập vào mắt ánh sáng vạn tượng, cô nhìn, hốc mắt dần dần ướt át. Pháo hoa trở nên mơ hồ, trong cổ họng ề ề khó chịu.

Còn nhớ rõ khi còn bé mừng năm mới cùng bà ngoại, mỗi khi đến lúc này các bé gái nhà hàng xóm đều được ba ôm, cùng nhau đốt pháo trúc. Nhìn những đứa bé kia mặt cười vui, nghe bọn họ vui sướng cười, Sở Kiều bịt lấy lỗ tai chạy về nhà, khóa mình ở trong phòng cả đêm cũng không đi ra.

Sau này chưa qua năm, giao thừa nào chắc chắn cô cũng sẽ núp ở trong phòng không ra cửa, ai kêu cũng không đi ra ngoài.

Không nhìn cũng sẽ không hâm mộ, Sở Kiều vẫn luôn thôi miên mình như vậy.

Khoảnh khắc đẹp nhất khi pháo hóa bay lên trời, Quyền Yến Thác bất giác quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, lại thấy cô ngơ ngác nhìn chằm chằm bầu trời đêm, trên mặt không có chút biểu cảm.

"Thấy đẹp không?" Quyền Yến Thác đi tới bên người cô, tới gần mới phát giác hốc mắt cô hồng hồng.

Anh tháo bao tay ra, vẫy vẫy trước mắt cô: "Chói mắt sao?"

Sở Kiều cúi đầu né tránh, giọng nói khàn khàn: "Không có việc gì, không có việc gì."

Mặc dù trong lòng cô cố che giấu, Quyền Yến Thác vẫn có thể nhìn ra được như vũ. Anh nhớ tới lần trước ở Sở gia, nghe được những lời Sở Kiều nói, hình như trong lòng đã hiểu rõ ràng mấy phần.

Đưa tay ôm cô vào trong ngực, Quyền Yến Thác đeo bao tay vào tay cô, lôi nàng đến trước chỗ dây pháo, nắm cổ tay của cô đưa tới, dạy cho cô: "Lần này em tới châm pháo."

Sở Kiều từ chối mấy lần, không thoát khỏi, bàn tay của anh ấm áp, dẫn dắt tay nhỏ bé của cô từng chút, đốt pháo lên.

Đùng ——

Pháo hoa lần nữa bay lên không, nở rộ sáng chói ở chỗ cao nhất.

Người đàn ông phía sau bọc cô vào trong ngực, Sở Kiều ngẩng đầu lên nhìn sang, khóe môi mím chặt từ từ nở nụ cười.

Quyền Yến Thác nhìn chằm chằm lúm đồng tiền bên má cô, ánh mắt nhu hòa hơn. Nụ cười xuất phát từ nội tâm của cô, ít đến đáng thương, đột nhiên

anh cảm thấy, anh có nghĩa vụ làm cô cười, ít nhất ở trước mặt anh, cô phải có nụ cười rục rờ như vậy.

Chỗ sâu trong lòng không hiểu sao chợt rung động. Loại cảm xúc lóe trong chớp mắt ấy khiến anh mất hồn.

Mười hai giờ đã qua, một năm mới lại đến.

Dù sao bà cụ cũng lớn tuổi, chịu đựng qua nửa đêm cũng không tốt lắm, có đi Lan hầu hạ trở lại phòng ngủ.

Ngồi ở bên giường, dì Lan bung tới một chậu nước ấm, cho ngâm chân cho bà cụ.

"Ngài đi ngủ sớm một chút, hôm nay mệt rồi." Bà cụ hơi nhắm mắt lại, khóe môi nhếch lên nụ cười.

Đi Lan thấy tâm tình bà tốt, không khỏi nhiều lời hai câu: "Ngài có phát hiện không, khi cậu chủ Quyên nhà chúng ta cùng cô chủ ở chung một chỗ, hai người rất xứng đôi, vừa nói vừa cười."

Bà cụ mở mắt ra, liếc nhìn dì Lan, chỉ cười không nói.

"Như vậy thì ta yên tâm." Đi Lan lau chân cho bà cụ, cảm khái nói: "Khi đó chuyện của nhà họ Hạ nháo lên, nhìn bộ dạng kia của cậu chủ Quyên, thật sự cho rằng cậu ấy sẽ....."

"Sẽ không!" Bà cụ hếch mày, vẻ mặt chắc chắn: "Nhóc Quyên nhìn rất ác độc, thật ra thì lòng nó rất mềm yếu! Chuyện của nhà họ Hạ, mặc dù nó không nguyện ý, nhưng cũng không có cách nào khác. Ai bảo nó họ Quyên, trách nhiệm này trong lòng nó hiểu rõ hơn bất kỳ ai!"

"Dạ." Đi Lan tán dương gật đầu một cái, nói: "Cùng là ngài xem rất đúng. Nhưng dù sao cũng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nếu là trong lòng cậu chủ Quyên còn có niệm tưởng gì, có thể về sau..... hay không"

Đi Lan nói tới liền dừng, dù sao bà là người ngoài, nói cái gì cũng không thể vượt qua khuôn phép.

Bà cụ không có mở miệng, dựa vào đầu giường lần nữa nhắm mắt lại.

Phục vụ bà xong, dì Lan vặn nhỏ đèn ngủ lại, bung chậu nước rồi đi.

Trong phòng ngủ trên lầu, Sở Kiều nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi ở mép giường, rầu rĩ nói: "Cho em ngủ ở phòng khách được không?"

"Không được!" Ánh mắt Quyên Yến Thác trầm xuống.

Hoàn cảnh nơi này xa lạ, hơn nữa bà nội cũng ở đây, Sở Kiều công khai ở chung một phòng với anh, thật sự then thừng.

"Tới đây."

Quyên Yến Thác xoay mình lên giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, nói: "Em đang tính đứng một đêm à?"

Mất thấy anh đã quyết tâm, Sở Kiều cũng không cãi cọ. Dù sao mỗi lần đều nói nhưng mà với anh cô cũng không muốn phí lời.

Nằm ở bên cạnh anh, Sở Kiều khăn trương không dứt, chỉ sợ anh làm ra chuyện gì, bị người ta nghe được.

"Tôi nay phải ngủ thật ngon." Cô đánh đòn phủ đầu, phòng bị theo dõi anh.

Quyên Yến Thác thấp giọng cười một tiếng, khóe miệng nâng lên nụ cười tà mị: "Đúng vậy, ngủ cho 'ngon'."

Khi đang nói chuyện, anh kéo Sở Kiều lại, đè cô dưới thân thể.

"Không ——"

Sở Kiều cả kinh thất sắc, hai tay đẩy lồng ngực của anh, tức giận nói: "Quyên yến thác, không thể!"

"Không thể cái gì?"

Nhìn đến nụ cười nơi đáy mắt anh, lửa giận ở đáy lòng Sở Kiều dâng cao. Ở nhà bị anh lấn áp còn chưa tính, hôm nay ở chỗ này còn bị anh khi dễ, trong lòng cô không phục!

Đột nhiên, cô nghĩ đến mấy lời mới vừa rồi bà nội tiết lộ, đáy mắt thoáng qua vẻ giảo hoạt.

Sở Kiều nhẹ nhàng hít một hơi, hai mắt đen nhánh sáng ngời nhìn anh, khóe miệng nở nụ cười quỷ dị.

Thấy nụ cười mím này của cô, đáy mắt Quyên Yến Thác thoáng qua cái gì, không đợi anh chất vấn, lại nghe giọng nói mang ý cười của cô vang ở bên tai.

"Mao Mao ——" (Chíp Bông!, ahihi, thực là một biệt danh "dũng mãnh", mà đồng bào nghĩ nên để "Chíp Bông" hay "Mao Mao" sẽ ấn tượng hơn nè)

Đôi mắt giống như ngọc thạch đen của người nào đó híp một cái, lạnh lẽo nổi lên bốn phía, "Người nào nói cho em?"

"Bà nội a!" Sở Kiều cười đến nghẹn, đáy mắt lóe sáng loáng, lại gọi: "Mao Mao!"

"Câm miệng! ——"

Sắc mặt Quyền Yến Thác đen thui, cắn răng nghiêng lợi, phải ăn tươi nuốt sống cô!

Tên mụ này khiến Quyền Yến Thác thống hận cả đời. Kể từ anh hiểu chuyện về sau, không ai còn dám kêu lên, nhưng tối nay bà nội nói cho Sở Kiều, cái này tỏ rõ muốn hạ thấp mặt mũi của anh a!

Bà lão này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?!

Mắt thấy bộ dáng nổi trận lôi đình của anh, trong lòng Sở Kiều âm thầm nói hã giận a! Bình thường đều là anh cao cao tại thượng, chưa từng thấy anh chặt vật lúng túng như vậy!

Đẹp mắt a, thật là đẹp mắt!

Quyền Yến Thác buông ra dưới thân ra, sắc mặt âm ngoan nằm ở một bên, ánh mắt nhìn cô càng thêm hung ác.

Mới đầu Sở Kiều có hơi sợ, nhưng là nghĩ đến tên mụ của anh, trong lòng cô lại có mấy phần khuyến khích. Pháp bảo a, tuyệt đối là pháp bảo, có thể áp chế khí thế phách lối của anh!

"Ngủ ——"

Trong lúc bất chợt, người nào đó giơ tay lên tắt đèn bàn, không muốn nhìn lại gương mặt cười hả hê của cô.

Sở Kiều che miệng, cười đến sắp nội thương. Cô nhìn chằm chằm người đàn ông hờn dỗi bên cạnh, từ từ bình phục tâm tình.

Ngoài cửa sổ còn có trận trận pháo, Sở Kiều giơ tay lên sờ sờ mặt của anh, nhẹ giọng nói: "Ngoan ngoãn đi ngủ a, chỉ cần anh không phải náo, em sẽ không kêu á!"

Tiếng hít thở của người đàn ông trở nên trầm thấp, Sở Kiều nhanh nhẹn im miệng trước khi anh nổi cáu. Cô đưa lưng về phía phía, ý cười trên khóe môi lại che giấu không được.

Năm nay giao thừa, mặc dù không có gì đặc biệt, nhưng lại là giao thừa vui nhất của cô.

Thì ra cảm giác xem pháo hoa lại là như vậy.

Khẽ nở môi cười, Sở Kiều chậm rãi nhắm mắt lại, lâm vào mộng đẹp.

Cho đến người bên cạnh hô hấp đều đều, Quyền Yến Thác mới xoay người, anh liếc qua bộ dạng ngủ say của cô, mày kiếm nhíu chặt. Cái tên mụ này là ai đặt cho anh, anh thật muốn học máu!

Buổi sáng mừng một đầu năm, Sở Kiều đứng hạn rời giường. Cô mới vừa đi tới cầu thang, liền nghe được có tiếng cười vui.

"Bà ngoại, con là người đầu tiên tới chúc tết đấy!"

Bước chân Sở Kiều dừng một chút, giọng nam quen thuộc ấy khiến cho sắc mặt cô càng thay đổi.

Bà cụ ngồi nghiêm chỉnh, khóe miệng khẽ chứa đựng nụ cười.

Tri Việt ngồi ở bên người bà, cùng đi còn có Phùng Thiên Chân: "Bà ngoại, con cũng muốn bao tiền lì xì."

Bà cụ họ Quyền cười cười, kêu di Lan nói: "A Lan, chuẩn bị xong chưa?"

"Tốt lắm, tốt lắm" Di Lan móc bao lì xì chuẩn bị sẵn từ hôm qua ra, đưa cho bà cụ.

Quyền Yến Thác nhìn thấy Sở Kiều xuống, lập tức gọi cô: "Tới đây."

Phùng Thiên Chân là một đứa nhỏ dễ quen thuộc, nhìn thấy Sở Kiều, lập tức chạy tới, "Chị chính là chị dâu cả?"

Sở Kiều chưa từng gặp cô, ngăn người.

Tri Càng vượt lên trước kéo cô sang, giới thiệu với Sở Kiều: "Cô ấy là Phùng Thiên Chân."

Hình như bất mãn với cách anh giới thiệu, Phùng Thiên Chân chủ động đưa tay, nhìn Sở Kiều cười nói: "Em là vị hôn thê của Tri Việt, chị dâu cả a, về

sau chị gọi em là Thiên Chân là được."

Nghe được lời của cô, Sở Kiều cười thấu hiểu, bắt tay với cô: "Thiên Chân, chào em."

Tâm tình của bà cụ cực tốt, đem bao tiền lì xì nhất nhất chia cho bọn họ.

Đầu năm sáng sớm phải ăn sủi cảo, làm như vậy là tìm may mắn. Di Lan đuổi anh em bọn họ ra sân đốt pháo.

Cổng đình treo pháo đỏ, Trì Việt quẹt môi đang muốn đốt, lại nghe có người chạy mau ra ngoài.

"Đề cho tôi đốt, đề cho tôi đốt!"

Sở Kiều cười tùm tùm đã chạy tới, ánh mắt tỏa sáng, "Đề cho tôi đốt được không?"

Tối qua đốt pháo hoa khiến cô thích thú lắm, Quyền Yến Thác cười cười, lấy hộp quẹt trong tay Trì Việt, dắt tay cô, giống như tối hôm qua vậy, bàn tay bọc bàn tay nhỏ bé của cô, hướng dẫn cô cùng nhau đốt.

Dây pháo khá ngắn so với pháo hôm qua, dây hết liền nổ bốp bốp lên.

Sở Kiều hét lên một tiếng, xoay người lại nhào vào trong ngực Quyền Yến Thác.

Trì Việt bình tĩnh nhìn bọn họ, trong đôi mắt nội liễm lướt qua mắt mát nồng đậm.

Đối diện ngoài viện, có một chiếc xe màu đen, Hạ Yên Nhiên định sang chúc tết ngồi ở trong xe, thấy rõ phía trước hai người ôm nhau, mặt đẹp hoàn toàn trắng bệch.

Cô không có xuống xe, nổ máy, lái xe đi thẳng.

Đốt hết pháo, Sở Kiều chạy vào nhà, giúp một tay đi nấu sủi cảo.

Khỏe mắt Quyền Yến Thác vừa vặn thấy đuôi xe đi xa, sắc mặt lập tức đổi một cái. Bất giác, anh nắm chìa khóa xe, định ra cửa, lại bị Trì Việt đưa tay kéo.

"Anh!" Ánh mắt Trì Việt sáng rõ, theo dõi ánh mắt của anh, hỏi: "Sủi cảo sắp cho vào nồi rồi, anh muốn đi nơi nào?"

Quyền Yến Thác ngó người, nhìn đi xa sườn xe, nắm ngón tay từ từ thu lại.

Ngoài viện đậu chiếc xe kia, Trì Việt đã sớm nhìn đến. Anh buông tay ra, môi mông nở nụ cười: "Anh, anh phải đối xử với chị dâu cho tốt, không thể bỏ lỡ!"

"Tiểu tử thú!"

Quyền Yến Thác giơ tay lên vai anh ta, chỉ cảm thấy buồn cười. Nhớ anh là một hoa hoa công tử, lại vẫn dạn dò người khác không thể bỏ lỡ!

Trì Việt cũng không giải thích, trầm mặt trở về nhà.

Mất thấy ánh mắt của anh ta có chút cổ quái, Quyền Yến Thác chỉ cho là anh ta cáu kỉnh, không hề nghĩ sâu. Anh nhìn ra ngoài cửa lớn một chút, hồi lâu xoay người, cũng đi vào trong nhà.

Năm mới đi qua, xuân về hoa nở, vạn vật đều mới.

Thì Nhan tham gia tranh cử tập đoàn JK, quả nhiên thuận lợi trúng tuyển như mong đợi.

Ngày công bố danh sách, Sở Kiều hào hứng bùng bùng, lại nhìn thấy Sở thị cũng trúng tuyển, tâm tình bị tổn thương.

Sở Nhạc Viện đại biểu Sở thị, hơn nữa lấy thân phận Tổng giám đốc mà đến, khí thế hùng vĩ.

Trúng tuyển có ba công ty, Sở thị, Thì Nhan, còn có một công ty thời trang khác.

Mặc dù nhìn thấy cô rất mất hứng, nhưng không thể phụ cơ hội mà Thì Nhan đã bắt được, mọi thứ vẫn làm ba người các cô rất phấn chấn.

Gần tối, Quyền Yến Thác về đến nhà, liền gặp được người ngồi trước bàn khổ học.

"Làm cái gì đấy?" Anh bỏ lại chìa khóa xe, thuận miệng mà hỏi.

Sở Kiều đang suy nghĩ về bản kế hoạch, không có phản ứng đến anh.

Người nào đó đến gần cô, thấy bản kế hoạch trên tay cô xong, sắc mặt trầm một cái: "Thì Nhan hợp tác cùng JK?"

"Đúng vậy!" Sở Kiều gật đầu, hỏi hân: "Có vấn đề gì không?"

Quyền Yến Thác đưa tay cời cà vạt, gương mặt tuấn tú không nhìn ra bất kỳ biến hóa tâm lý nào: "Không có gì."

Anh quay người đi lên lầu, hai mắt nội liễm thoáng qua cảm xúc không nở.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào bóng lưng đang đi lên lầu, môi đỏ mọng hơi nhếch lên. Ở chung một chỗ mấy ngày nay, cô sinh sống tạm ổn, từ mới đầu đối chọi gay gắt đến sống chung hòa bình như thế.

Thình thoảng, anh còn có thể khiến cho cô cảm thấy ấm áp.

Sở Kiều cup mắt, trong lòng khê động. Có lẽ đi lãnh giấy hôn thú với anh cũng không hỏng bét như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57-1: Dạy bơi, còn chiếm tiện nghi

Editor: Lovenoo1510

Thì Nhan thuận lợi thông qua bầu cử của tập đoàn JK, cái này đồng nghĩa với việc, họ đã lên một tầng ở trong giới thời trang. Tin tức chấn động lòng người như thế, trong nháy mắt đã đánh tan đám mây u ám trong lòng ba người các cô đoạn thời gian trước.

Cùng ký hợp đồng với tập đoàn JK, thì các đơn đặt hàng lục tục tiến vào. Rốt cuộc Thì Nhan cũng có thể hoạt động bình thường, mà họ cũng không cần hao tổn tinh thần đi khắp nơi cầu người tìm phương pháp, có đơn đặt hàng chắc chắn, tất cả mọi người đều có thể nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Ba người cao hứng bùng bùng đi Lam Điều ăn thỏa thích, sau khi trở về mỗi người đều dốc hết toàn lực ứng phó, để Thì Nhan ở tương lai trong một năm này phát triển lớn mạnh, nhanh chóng lớn lên.

Sở Kiều vô cùng vui vẻ, phòng làm việc ổn định, cô lại có nhiều thời gian hơn để tiến hành thiết kế. Cô còn có ước mơ thuộc về mình, không chỉ hạn chế ở một gian phòng làm việc như này.

Cô muốn nhiều người nhìn đến bản thiết kế của bản thân, muốn càng nhiều người hiểu, được nhiều người thích thiết kế của cô hơn, hơn nữa còn chung ái!

(Chung ái: Chung thủy, yêu thích)

Đây mới là, giấc mộng của một nhà thiết kế thời trang!

Ba tháng liên tục, Thì Nhan đã hoàn thành xuất sắc hai bút đơn đặt hàng, được tập đoàn JK khen ngợi. Hai bút đơn đặt hàng này, Thì Nhan cũng kiếm được một khoản tiền lời không nhỏ, rốt cuộc cũng có thể hài lòng thở ra.

Thời tiết mùa hè nóng bức khác nghiệt.

Rốt cuộc Sở Kiều cũng có cơ hội triển khai khả năng thiên phú thiết kế của cô. Tập đoàn JK có một sâu diễn thời trang, cần phương án thiết kế. Muốn từ trong các công ty hợp tác tìm ra được phương án chính, nửa năm sau tập đoàn có một tuần diễn toàn thế giới, chỉ cần làm tốt sâu diễn này, thì sẽ có cơ hội tham gia tour du lịch thế giới đó.

Đây là mơ ước của Sở Kiều, nhiều năm qua cô vẫn luôn hi vọng, có một ngày trang phục thiết kế của cô, có thể đi trên đài chữ T ở thế giới, toả sáng vô cùng.

Cả buổi trưa, Sở Kiều đều làm việc với bản vẽ thiết kế, liên tục mấy ngày khổ cực, ba người cũng có chút mệt nhọc. Dừng qua cơm trưa không lâu, cuối cùng cô cũng sửa chữa xong bản thiết kế một cách hài lòng, tâm tình sáng tỏ thông suốt.

Nhìn đồng hồ một chút, Sở Kiều thấy hai người kia cũng không có tinh thần gì, cười nói: "Hôm nay chúng ta tan làm sớm một chút đi, tất cả mọi người về nghỉ, bồi dưỡng tinh thần."

"Được!" Tô Lê là một người thẳng tính, thích liền nói ra luôn.

Hứa Khả Nhi cũng cười cười, nhanh chóng thu thập túi xách, đứng lên rồi đi, vừa đi vừa móc điện thoại ra, không mặt vô cùng phấn khích.

"Khả Nhi....." Tô Lê gọi cô một tiếng, nhưng cô không nghe thấy, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Mắt thấy bộ dáng này của cô ấy, Tô Lê chép chép miệng, bất quá nói: “Kiều Kiều, thấy Khả Nhi chưa? Cậu ấy gần đây có cái gì đó rất không đúng, ngày ngày soi gương, bộ dáng ăn mặc cũng thay đổi, nhất định là đang nói chuyện yêu đương rồi!”

Sở Kiều tắt máy vì tính, khoe miệng khẽ nhếch cười nói: “Cũng bình thường mà, tuổi của Khả Nhi cũng nên nói chuyện này rồi.”

“Ồi!” gương mặt Tô Lê trầm xuống, u oán nói: “Các cậu từng người một vui vẻ, chỉ còn lại chị đây cô đơn, không có nghĩa khí gì cả!”

Nhìn cười kéo cô ấy, Sở Kiều khoả cửa phòng làm việc lại, hai người đi về phía thang máy.

“Có muốn hay không, mình giới thiệu cho cậu một người?” Sở Kiều kéo cánh tay cô ấy, cố ý hỏi như thế.

Tô Lê trừng mắt nhìn, sắc mặt hơi đỏ lên: “Có tốt hay không vậy?”

“Có.” Sở Kiều cười đến ghen, cố ý đùa giỡn cô ấy, “Yến gầy Hoàn béo, tùy cậu chọn, toàn bộ đều theo khẩu vị của ngài.”

“Sở Kiều!” Ý thức được mình bị tính kế, Tô Lê nổi giận, hướng về dưới nách cô cù: “Cậu càng ngày càng tệ rồi! Có phải là do Quyền gia nhà cậu dạy hay không, miệng thật là độc.”

“Mới không phải.” Sở Kiều né tránh tay của cô ấy, ý cười đầy trên khoé môi xinh đẹp.

“Ồi!” Nhìn nét mặt của cô, Tô Lê khẽ mỉm cười, trêu đùa nói: “Cái này cũng che chở sao? Con nhóc, hai người các cậu gần đây có phải đều rất ngọt ngào hay không? Tiến triển rất nhanh chóng à?”

Nghe được lời của cô ấy....., thế nhưng Sở Kiều lại không tức giận, ngược lại còn trầm giọng nói: “Anh ấy đối với mình tốt vô cùng.”

Nghe vậy, Tô Lê cũng thu lại nụ cười đùa giỡn, chân thành an ủi, “Mình nhìn thấy được, gần đây cậu đều cười đến híp mắt. Kiều Kiều, cậu bây giờ có cảm thấy.....Hạnh phúc hay không?”

Hạnh phúc?

Sở Kiều ngẩn người, cô thật sự cũng không hiểu rõ lắm định nghĩa hạnh phúc là cái gì?

Cửa thang máy ding một tiếng mở ra, cô lôi kéo Tô Lê vào, nói sang chuyện khác: “Xe của cậu đưa đi đại tu, mình đưa cậu về.”

“Được, được.” Tô Lê gật đầu liên tục không ngừng.

Lái xe đưa Tô Lê về nhà, thời gian còn sớm. Lúc cô đi ngang qua siêu thị, tâm huyết Sở Kiều lại dâng trào, sau khi dừng xe lại, đi vào mua thức ăn. Cô xách theo hai túi lớn đi ra ngoài, trực tiếp lái xe rời đi.

Trở lại biệt thự, cô giúp việc còn đang ở đó. Sở Kiều đặt đồ trong tay xuống, không để cho cô ấy rời đi cho cô nấu cơm.

Đem đồ mới mua trong túi, bày ra từng thứ, Sở Kiều cười thật thấp. Trong khoảng thời gian này quá mệt mỏi, cô cần khao mình thật tốt một chút, thuận tiện cũng làm cho người đàn ông kia biết, cô cũng không phải là người dễ dàng bị cười nhạo như vậy!

Gần bảy giờ tối, Quyền Yến Thác đứng giờ về nhà. Gần đây trong khoảng thời gian này, anh phát hiện tần số ăn cơm nhà của mình tăng lên nhiều. Ban đầu căn bản buổi tối một tuần lễ anh đi xã giao ba bốn lần, hiện tại gặp mặt có chút nhàm chán, anh đều an bài trợ lý đi.

Thật ra thì về nhà ăn cơm món ăn đều là người giúp việc nấu, mùi vị không có tốt như tay nghề của Lan Di. Sở Kiều cái gì cũng không làm, sau khi ăn cơm xong rửa bát đĩa, vẫn thường xuyên làm vờ.

Bữa cơm tối này, ăn cũng không quá tốt, gây gổ cãi nhau không có một ngày ngừng nghỉ. Mỗi lần thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Kiều tức giận, trong lòng Quyền Yến Thác đều có loại cảm giác thoải mái.

Có lúc, chính anh cũng kinh ngạc, từ lúc nào thì bắt đầu, thế nhưng anh lại thích nhìn cô tức giận, thích cùng cô cãi vã. Đây là cái loại cô quái gì đây?

Đẩy cửa nhà ra, trong phòng khách không có ai.

Quyền Yến Thác đổi giày đi vào trong, dần dần ngửi thấy mùi sữa thơm lừng.

“Sao cô lại ở trong phòng bếp?” Thấy cô đang mang tạp dề, đứng ở trước bếp, trong lòng Quyền Yến Thác máy động, nghĩ đến tài nấu nướng của cô, theo bản năng cau mày kháng cự.

“Làm gì đó để ăn.” Sở Kiều đưa lưng về phía anh, mở lò nướng ra, đem một cái khuôn màu đen bỏ vào.

Quyền Yến Thác nhón chân nhìn vào bên trong một chút, nhưng chân tay cô lạnh lẽo đã đóng cửa lò nướng lại, điều chỉnh thời gian, “Tốt rồi.”

“Cô ở đây làm cái gì?” Đôi môi mỏng của người đàn ông khẽ mím, tò mò hỏi cô.

Sở Kiều xoay người, đôi mắt đen nhánh loe loe, cổ làm ra vẻ huyền bí nói: “Còn 40 phút nữa là ăn cơm, anh trước có thể đi làm việc khác.”

Thấy cô có ý trêu đùa khẩu vị mình, Quyền Yến Thác rất có cốt khí ngậm miệng, không hỏi thêm nữa. Cát bước lên lầu, trước đi tắm rửa.

Nhìn thấy bóng lưng anh lên lầu, Sở Kiều mỉm môi khẽ cười, cô lấy rau xà lách rửa sạch, bóp cải tím, cà rốt, còn có chân giò hun khói, từng thứ từng thứ cắt nhỏ, rồi dùng tương làm salad đảo thật tốt.

Bốn mươi phút sau, máy tính giờ tích tích vang lên.

Sở Kiều mở lò nướng ra, đeo bao tay vào lấy bánh ngọt đã nướng xong bên trong ra.

Hôm nay thời gian có chút vội vàng, cô làm loại bánh ngọt đơn giản nhất, bên trong cho thêm quả Việt Quất, là khẩu vị cô thích nhất.

“Có thể ăn cơm.”

Cô đứng ở cầu thang gọi, đem bữa tối chuẩn bị xong mang lên bàn.

Giấy lát, trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân. Quyền Yến Thác mặc áo T shirt, dưới mặc quần bò. Anh kéo ghế ngồi xuống, sau khi nhìn thấy đồ trên bàn, đầy rẫy kính ngạc: “Đây là ai làm?”

“Tôi làm” Sở Kiều dùng dao nhỏ cắt bánh ngọt ra, rất có vài phần hàm lượng kỹ thuật. Vị trí cô hạ dao tinh tế, chia làm sáu khối lớn nhỏ, gần như bằng nhau.

“Cô?” Người đàn ông vẫn không thể tin như cũ.

Chia xong cô đưa anh một khối bánh, Sở Kiều nhún nhún vai, rồi thả một khối vào đĩa của mình. Cô nếm, mùi vị cũng không tệ lắm, tay nghề cũng không có thật lù, chỉ là điều phối nguyên liệu có chút đơn điệu.

“Là tôi.”

Sở Kiều quay đầu nhìn vào mắt của anh, vẻ mặt mang theo vẻ hả hê: “Tôi cho anh biết, đồ ăn Trung Quốc tôi sẽ không làm, chỉ có bánh ngọt là không có vấn đề. Anh muốn ăn khẩu vị gì?”

Quyền Yến Thác nếm miếng bánh ngọt, sắc mặt trầm xuống, hai mắt thâm thúy nhuộm đầy sự vui vẻ. Mùi vị cái bánh ngọt này, so với đồ ăn cô rang xào ngon hơn gấp trăm lần!

Ăn vài miếng, Quyền Yến Thác để đĩa xuống, thú vị quan tâm hỏi cô: “Thật không có nhìn ra, cô còn có thể làm cái này?”

“Stop!” Sở Kiều bắt mắt khẽ khiển trách, “Nhìn những thứ kia của anh đều không dùng đến, tôi cảm thấy quá lãng phí, cho nên mới bộc lộ tài năng cho anh nếm thử một chút, không ngờ đi!”

“Cái gì mà chỗ đồ này của tôi.” Quyền Yến Thác giơ tay lên xoa xoa đầu cô, giọng nói bất mãn: “Cái nhà này cũng có một nửa là của cô.”

Một nửa là của cô.

Sở Kiều cup mắt, đáy mắt dâng lên một nụ cười.

“Học cái này lúc nào vậy?” Người đàn ông không có phát giác ra sự khác lạ của cô, tiếp tục truy vấn.

Đôi tay chống cằm, Sở Kiều cảm nước trái cây nhấp một hớp, tựa như đi sâu vào ký ức, “Lúc ở La Mã học thêm. Khi đó việc học không tính là căng thẳng, mỗi tuần vào tối thứ hai và tối thứ sáu, tôi đến cửa hàng bánh ngọt gần trường đi làm kiếm học phí.”

“Cô đến La Mã đi học?” Quyền Yến Thác kinh ngạc, không hiểu nhìn chằm chằm cô, “Như thế nào lại phải kiếm học phí?”

Sở Kiều chỉ cười nhạt, vẻ mặt không sao cả, “Đúng vậy, tiền học phí và tiền sinh hoạt đều là tôi tự kiếm. Kể từ lúc bắt đầu học đại học, tôi đã không muốn dùng qua một phân tiền trong nhà.”

Trông nét người đàn ông giật giật, anh đã hiểu hàm nghĩa trong lời nói của cô. Khó trách tính tình của cô lại độc lập như vậy, thì ra những năm này cô đều tự mình nuôi sống mình, vậy nhưng lại không cần gia đình giúp đỡ.

Anh nặng nề thở dài, có chút buồn bã. Tính tình Sở Kiều rất hiểu thẳng, chỉ cần là chuyện cô quyết định, rất khó vặn hỏi. Xem ra, mâu thuẫn của cô và gia đình, tuyệt đối không phải là vấn đề một sớm một chiều.

Mất thấy cô mất hồn, Quyền Yến Thác vội vàng chuyển đề tài, nói: “Cô gần đây có thời gian thì đi thăm Đồng Niệm một chút.”

“Sao vậy?” Sở Kiều có chút kinh ngạc, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Không có việc gì.” Quyền Yến Thác nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Cận Dương yêu thương cô ấy, thấy cô ấy mang thai phải ở nhà không thể ra cửa,

nên muốn cô đi bởi cô ấy, tâm tình của cô ấy không tốt.”

“Đúng vậy nha, đoạn thời gian này tôi bận cũng chưa đi thăm cô ấy.” Sở Kiều gạt đầu một cái, đồng ý: “Hai ngày nữa tôi sẽ đi.”

“Ừ.” Quyền Yên Thác đáp lời, cúi đầu ăn hết khối bánh ngọt kia, sau đó lại ăn một khối, ăn một khối nữa. Cứ như vậy, tổng cộng có sáu khối bánh ngọt, Sở Kiều chỉ ăn một khối, còn lại vào hết trong bụng anh.

Thật may là sức ăn của cô không lớn, bằng không nhất định sẽ đói bụng.

Sau khi thu thập bàn ăn, Sở Kiều trở lại phòng ngủ. Lúc này mỗi ngày, Quyền Yên Thác căn bản đều ở phòng làm việc xử lý nốt công việc ban ngày chưa xong, nhìn thấy bóng dáng bận rộn của anh, có lúc cô sẽ nghĩ tới cha mình.

Cha ở trong trí nhớ của cô, vẫn luôn bận rộn như thế, thậm chí còn bận rộn hơn so với anh. Từ nhỏ đến lớn, muốn gặp ông một lần là chuyện rất khó!

Lắc lắc đầu, trong giây lát Sở Kiều phục hồi lại tinh thần. Tại sao lại nhớ tới những chuyện không vui kia chứ?

Hít một hơi sâu, cô ngồi trong ghế nằm ở ban công ngoài trời, trong tay ôm một bản vẽ trắng, cô muốn vẽ thứ gì đó.

Sâu diễn thời trang chuẩn bị khá vội, cô nhất định phải xác định được chủ đề.

Nhưng sâu diễn lần này của tập đoàn JK, Hạ Yên Nhiên chỉ cấp ra ba chữ, vườn địa đàng.

Vườn địa đàng, là chủ đề lần này tập đoàn bọn họ công bố, nhưng chủ đề cụ thể triển khai như thế nào, Sở Kiều xem như là vắt hết óc.

Mấy lần cô dò xét qua, nhưng một giọt nước Hạ Yên Nhiên cũng không để lọt. Chỉ nói vì lý do công bằng, cô ấy không thể thiên vị.

Đến đây, Sở Kiều cũng hết cách, chỉ có thể tự suy nghĩ. Vườn địa đàng này, rốt cuộc muốn biểu hiện cái gì?

Rầm——

Dưới lầu truyền đến tiếng nước chảy, Sở Kiều đang cầm bản vẽ trắng ngẩn người. Gần đây bản vẽ thiết kế, thế nhưng cô lại không có linh cảm, hình như gặp phải một vấn đề sáng tác, cô càng phiền não, linh cảm càng ngày càng xa cô!

Sở Kiều đứng ở bên lan can, từ trên nhìn xuống, lúc này mới phát giác bên trong bể bơi có người. Bóng dáng khoẻ mạnh của người đàn ông lên xuống, đập làm mặt nước dao động.

Anh đang bơi.

Cái loại thời tiết này, bơi lội thật không tệ.

Sở Kiều đứng ở trên lầu lẳng lặng nhìn một hồi, trái tim khẽ động. Cô thu bản vẽ trắng lại, tính toán tối nay phóng túng thật tốt.

Thần kinh luôn căng thẳng, cũng không làm nên chuyện gì.

Cô đã tắm xong, mặc quần áo ngủ đi xuống lầu. Phía trước biệt thự là hồ bơi, diện tích tuy không đặc biệt lớn, nhưng để một người bơi lội, thì dư dả.

Người đàn ông trong bể bơi đang bơi lội, không hề thấy cô đi xuống. Sóng gợn lăn tăn mặt nước, lấp lánh vô số ánh sao.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57-2: Dạy bơi, còn chiếm tiện nghi (2)

Editor: Lovenoo1510

Sở Kiều đứng ở bên bờ, trừng mắt dõi theo động tác của anh. Mặc dù cô không hiểu lắm, nhưng cảm thấy không tệ, động tác của anh có hình có dạng, cùng với những thứ trên TV kia không sai biệt lắm.

Quyền Yên Thác bơi hai vòng rồi dừng lại, dư quang khoẻ mắt thoáng thấy người bên cạnh bờ. Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy loé sáng: “Cô tới lúc nào?”

“Vừa tới.” Sở Kiều ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ mặt nước trong bể, vừa lòng cười lên.

Người đàn ông lặn xuống nước hướng về phía cô, đột nhiên nhô lên trên mặt nước, làm Sở Kiều sợ hết hồn.

“Boi cùng?”

Đối mặt với lời mời của anh, Sở Kiều vội lắc đầu một cái, từ chối nói: “Không bơi.”

Thật ra thì không phải cô không muốn bơi lội, mà chủ yếu là không biết bơi! Cô là một con vịt cạn!

Quyền Yên Thác cho là cô xấu hổ, có lòng treu chọc cô. Anh ngẩng đầu lên cười, chỉ tay về phía sau cô: “Cô xem kia là cái gì?”

Sở Kiều theo bản năng quay đầu lại, nhưng không nghĩ tới có một cánh tay mạnh mẽ, có lực nắm lấy chân cô làm cô ngã về phía trước.

“A——”

Cô hét lên một tiếng, theo âm thanh truyền tới, cả người cũng ngã vào trong nước.

Quyền Yên Thác kéo cô vào trong nước, nhưng không nghĩ cô lại trực tiếp chìm xuống, hai tay hai chân đạp loạn, hoàn toàn không nổi lên trên mặt nước.

Thì ra là cô không biết bơi nha!

Sau khi người đàn ông hiểu được, giữ chặt đầu cô, lôi cô từ trong nước ra.

“Khụ khụ——”

Sở Kiều bị sặc nên ho khan, uống vào mấy ngụm nước, khó chịu làm chảy nước mắt: “Quyền Yên Thác, anh có bệnh à!”

“Cô không biết bơi?” Đôi tay người đàn ông nắm chặt hông cô, để cô lơ lửng ở mặt nước hỏi.

“Ai nói tôi biết bơi?”

Sở Kiều muốn đẩy anh ra, nhưng tay vừa mới buông ra lại ôm chặt lại. Bây giờ cô đang ở trong nước, hoàn toàn không có điểm chạm đất.

“Đưa tôi lên.” Cô giơ tay lên vuốt nước trên mặt, tức giận nói.

Người ở trong ngực áp sát vào tim, trong mắt Quyền Yên Thác tràn đầy nụ cười. Hai cánh tay anh giữ cô dựa lưng vào bờ hồ. Vây cô ở trước ngực mình, “Đều đã xuống đây rồi, để tôi sẽ dạy cô bơi?”

“Anh dạy tôi?” Sở Kiều nhìn vào mắt anh, có chút không tin.

Đôi mắt thâm thúy của người đàn ông sáng ngời, nụ cười ôn hoà làm cho người ta mê hoặc: “Đúng vậy, tôi dạy cô.”

Học bơi, trái lại Sở Kiều lại rất muốn. Cô do dự một chút, nghĩ tới chính mình cũng đã ướt đầm, không bằng cùng anh học một chút.

“Được rồi.” Sở Kiều mở miệng, nhưng vẫn còn dè phòng: “Không được để cho tôi bị sặc nước, tôi sợ!”

Quyền Yên Thác mỉm cười, đôi mắt như hắc diệu thạch sáng rực rỡ. Anh cúi đầu, môi mỏng sát đến gần bên tai cô, mập mờ nói: “Yên tâm đi, cô nên tỉnh táo lại, toàn thân không cần gấp gáp căng thẳng đâu.”

Anh dùng lực hai cánh tay nâng Sở Kiều, chậm rãi, cô cũng không sợ hãi như vậy, làm cả người tỉnh táo lại.

Nước có chút lạnh, nhưng lại vừa vặn hoá giải cái nắng nóng ban ngày, rất thoải mái.

Tay chân Sở Kiều rất mềm, độ linh hoạt rất cao, học cũng không phải quá khó.

Trong bể bơi, đôi tay người đàn ông vững vàng nâng hông của cô, rất có kỹ xảo dạy cô bơi như thế nào, động tác bàn chân như thế nào, chỉ điểm cho cô tầm quan trọng của việc tay chân phối hợp linh hoạt.

Từ từ, Sở Kiều như tìm được cảm giác, dưới chân có thể thuần thục đạp bơi, động tác cũng phối hợp không ít.

“Cái này cũng không quá khó!” Cô ngược đầu, có chút đắc ý.

Nhưng không nghĩ đến, cánh tay giữ ở eo cô lại khẽ động, trong lòng Sở Kiều sợ hãi, động tác đạp dưới chân dừng lại, cả người thoáng chốc chìm xuống. Cô kinh hãi, hoàn toàn quên mất động tác vừa rồi, ngay lập tức bị đuối nước.

“Quyền Yên Thác!”

Trước khi chìm xuống nước, đôi tay của Sở Kiều không ngừng bắt lấy thứ gì đó, chỉ kịp gọi tên anh.

Ở lúc khoảng khắc trước khi cô chìm vào trong nước, Quyền Yến Thác đưa tay nâng cô lên, vững vàng kéo: “Vội cái gì? Cô học như vậy, lúc nào mới có thể học được đây?”

Sở Kiều sợ muốn chết, hung hăng nhìn chằm chằm gương mặt tuần tú, tức giận nói: “Nói nhảm! Tôi không biết bơi, dĩ nhiên là sợ rồi!”

“Sợ cũng phải học, học được sẽ không sợ nữa!”

Anh nói năng hùng hồn, Sở Kiều tức muốn chết, không muốn quan tâm tới anh: “Tôi không học nữa.”

Cô đạp nước muốn lên bờ, nhưng không bơi đi được, càng nổi con tan bành: “Anh là cố ý!”

Đôi môi mỏng của Quyền Yến Thác khẽ mím, giọng nói có chút xoa dịu, nói: “Luyện một hồi nữa, cô mới vừa mới có chút cảm giác rồi.”

Nghe anh nói như thế, trông mắt Sở Kiều loé lên, bất đắc dĩ thoả hiệp, “Được rồi, luyện nửa giờ nữa.”

Người đàn ông bất đắc dĩ cười cười, nghĩ thầm dạy cô học bơi, chính mình lại thấp kém như vậy sao?

Hai cánh tay của anh nâng hông của cô lên lần nữa, Sở Kiều dần dần không còn khản trương nữa, động tác cũng phóng khoáng, mấu chốt là cô nhớ rất kỹ.

Nhưng tiếc vui chóng tàn.

Động tác bơi mới vừa nắm được một chút, Sở Kiều lại phát giác, tay nâng eo cô lại từ từ lệch vị trí, cuối cùng như thế nào lại rơi ở trước ngực cô.

“Anh làm gì thế?” Sở Kiều kinh hãi, cau mày hỏi anh. Cô là tạm thời bị dụ dỗ, căn bản không mặc đồ bơi, trên người là quần áo ngủ, hoàn toàn không che chắn được nơi nào.

“Đừng động!” Quyền Yến Thác dán chặt vào cô, hô hấp như lửa nóng phun sau cổ cô, “Chuyên tâm học đi.”

Sở Kiều cắn răng, nghĩ thầm sao cô có thể chuyên tâm đây? Tên lưu manh này!

Cô miễn cưỡng không suy nghĩ đến móng vuốt đang ở ngực mình, nhưng người đàn ông lại được voi đòi tiên, cả người đều tiến tới gần. Lồng ngực rắn chắc của anh dán vào sau lưng Sở Kiều, cô không dám thở mạnh, nụ cười từ từ phai nhạt.

“Để tôi đi lên.”

Cô kháng nghị, nhưng người đàn ông không để ý, bàn tay ở bộ ngực tiếp tục vuốt ve.

Hai chân Sở Kiều đạp lên chân anh, cố sức xoay người, hung hăng trừng anh: “Quyền Yến Thác, anh không thấy mất mặt sao?”

“Tôi thế nào mà không biết xấu hổ?” Người đàn ông cũng không tức giận, mỉm cười nhìn cô.

Được rồi, Sở Kiều im lặng, thừa nhận so đo cùng người không biết xấu hổ như anh, cô không đủ trình độ.

Mặc dù là hồ bơi nhà mình, nhưng nếu hàng xóm xung quanh có người nào thấy, thì cô sẽ cảm thấy mất hết thể diện. Vốn buổi tối học bơi đã là kỳ quái, làm cho người không tốt nghĩ bọn họ ở trong bể bơi làm cái gì, có hứng thú buồn nôn nha!

“Lạnh!”

Rất cuộc, Sở Kiều tìm được một lời giải thích, căn môi nói.

Cô xuống nước cũng đã 40 phút, Quyền Yến Thác sờ sờ thân nhiệt của cô, lại không dám đùa giỡn. Ôm hông của cô, nhẹ nhàng đưa cô đến bên bờ hồ, đôi tay nhẹ nhàng nâng đỡ, đem cả người cô lên.

Vừa lên khỏi mặt nước, toàn thân Sở Kiều lập tức run lên. Một tay Quyền Yến Thác chống bờ hồ đi lên, lấy khăn tắm đắp lên người cô, mang cô vào nhà.

Trở lại phòng ngủ, Sở Kiều lập tức bị đem vào phòng tắm tắm rửa. May mắn là mùa hè, bằng không nhất định cô sẽ vì lạnh quá mà ốm.

Tắm xong ra ngoài, người đàn ông đã đi trước cô một bước.

Sở Kiều hít mũi một cái, hung hăng trừng anh, cảm máy sấy tóc lên sấy khô tóc.

Mất thấy nét mặt của cô, thế nhưng Quyền Yến Thác lại không tức giận, chỉ dựa vào đầu giường, mỉm cười nhìn động tác của cô.

Hồi lâu, Sở Kiều thu dọn thoả đáng, đi tới một bên giường khác, vén chăn lên chui vào.

Cô còn chưa nằm xuống, đã bị người kéo qua, đè cô ở dưới thân.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn dật của người đàn ông, tức giận nói: “Buông tôi ra.”

“Không buông.”

Quyền Yên Thác đè cô, môi mỏng dâng lên mấy phần nụ cười. Đôi mắt sắc bén của anh đi xuống, trượt đến ngực cô thì cố ý dừng lại: “Cảm giác không tệ.”

Cô giờ tay lên đánh tới, nhưng cổ tay bị anh nhẹ nhàng giữ chặt, không chế ở trên đầu.

“Có thể không cần dữ dội như vậy hay không?” Quyền Yên Thác nhìn chăm chăm khuôn mặt nhiễm tức giận của cô, bất đắc dĩ hỏi một câu. Những người phụ nữ khác đều vui thích, cô thế nào lại luôn có dáng vẻ lạnh nhạt, đụng chạm một chút mà có bộ dáng như muốn ăn thịt người vậy!

Sở Kiều híp mắt một cái, khinh thường nói: “Đối với anh không hung hăng được không? Người nào không biết xấu hổ như anh chứ.”

“Ừm!”

Trên môi cô rơi xuống một mảnh ẩm áp, miệng Sở Kiều bị anh hôn, lúng búng nói không ra lời.

Đầu lưỡi người đàn ông lướt qua môi của cô, tùy ý du ngoạn. Sở Kiều muốn đóng chặt hàm răng, hai má lại bị anh véo nhẹ, đành bất đắc dĩ mở ra. Anh đưa đầu lưỡi vào, dùng sức mút thỏa thích, sức lực dần dần mãnh liệt.

Sở Kiều bị đau cau mày, lưỡi cũng tê dại. Cô muốn né tránh, lại bị anh ngậm lấy lưỡi, mê luyến thương thức.

Lực kháng cự dần dần yếu đi, da đầu Sở Kiều tê dại, từ bỏ hơi sức vùng vẫy, mặc cho anh thỏa thích chiếm đoạt.

Hồi lâu, Quyền Yên Thác thở hổn hển ngẩng đầu lên, cằm đặt ở trên xương quai xanh của cô, giọng nói khàn khàn, “Sở Kiều, về sau cô còn dám bắt bẻ tôi, tôi có thể sẽ hôn cô như vậy.”

Trong lòng Sở Kiều thoáng lộp bộp, trái tim mạnh mẽ run rẩy.

“Đã nhớ kỹ hay chưa?”

Đội không được câu trả lời của cô, mày kiếm của Quyền Yên Thác nhíu chặt, cúi đầu ở trên xương quai xanh cô cắn, nhỏ giọng hỏi cô.

Sở Kiều cắn môi, bất đắc dĩ đáp lời.

Thân thể hai người kề sát nhau, Sở Kiều có thể nghe được tiếng hít thở của anh, dồn dập bên tai cô. Đôi tay cô khấn trương níu lấy ga giường, hướng mặt sang một bên khác.

“Vẫn còn sợ sao?” Đối với thái độ của cô, Quyền Yên Thác cau mày. Đã qua mấy ngày, nhưng mỗi lần cô đều là bộ dáng này, hình như chuyện chăn gối đối với cô, là một loại hành hạ khổ sở.

“Tôi muốn ngủ.” Sở Kiều không dám nhìn anh, nhỏ giọng lầm bầm.

Quyền Yên Thác giờ tay lên hất ra mấy sợi tóc dài rơi rớt, khoe miệng nở nụ cười mỉa mai: “Làm xong sẽ để cho cô ngủ.”

Nhìn tư thế này, tối nay là chạy không thoát rồi. Sở Kiều thở dài, thẳng thắn dứt khoát nói: “Nhanh lên một chút, đừng lâu quá.”

“.....”

Hai mắt Quyền Yên Thác khẽ nhắm lại, kìm nén một hơi, trái tim mơ hồ nổi giận.

Anh đưa ra hai ngón tay, xoay mặt cô, cùng cô đối mặt hỏi: “Sở Kiều, có phải cô lãnh cảm hay không?”

Chất vấn thẳng thừng như vậy, sắc mặt Sở Kiều bỗng nhiên đỏ lên, cô phồng má, tức giận nói: “Tôi lãnh cảm thì sao? Người nào quy định không được lãnh cảm?”

Quyền Yên Thác bị cô làm nghẹn họng, nửa ngày không nói chuyện.

Sau khi bôi lột, thể lực tiêu hao rất lớn. Tay chân Sở Kiều đều không còn sức lực, đôi mắt cô long lanh như nước nhìn chăm chăm, dõi theo anh.

Giấy lát, Quyền Yên Thác trầm mặt buông cô ra, đem dục vọng đã đốt cổ gắng kìm nén lại.

Thật ra thì loại chuyện như vậy, mỗi lần cô đều là dáng vẻ bị ép buộc, làm anh cũng nổi giận! Chẳng lẽ kỹ thuật của anh, thật sự kém cỏi?!

Trốn thoát dưới thân anh, Sở Kiều lập tức lấy chăn cuộn lấy người, thối lui trong phạm vi an toàn. Cô không biết người đàn ông kia có hối hận hay

không, nên không thể làm gì khác hơn là dựa vào bên giường, tận lực không trêu chọc tới anh.

Anh mới vừa hỏi, có phải tính cô lãnh cảm hay không? Ánh mắt Sở Kiều tối lại, mình cũng không tìm được đáp án. Ngay từ mấy lần đầu, quả thật có chút đau, nhưng sau đó anh lại ôn nhu, cảm giác đau đớn cũng sẽ biến mất.

Chẳng qua khoái cảm trong truyền thuyết, cô chưa bao giờ nếm qua, cũng không hiểu đó là loại cảm giác gì!

Gắn bó qua mấy ngày, Sở Kiều cũng bị anh cưỡng ép học bơi lội, thậm chí có ngày cô về nhà, đã thấy trong tủ quần áo treo thêm rất nhiều đồ bơi.

Người đàn ông này hình như rất có kiên nhẫn, cũng không cáu giận. Sở Kiều bị thua thiệt, kiên quyết không học buổi tối, vậy nên anh đôi sang học ban ngày, dù sao cũng muốn cho cô bơi.

Dù sao ban ngày cũng tốt hơn buổi tối, Sở Kiều vừa bắt đầu cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau hai lần, cô phát hiện, người đàn ông này quả không có chút kiêng kỵ nào, ban ngày cũng giờ trò lưu manh!

“Kiều Kiều.” Tô Lê thấy người đối diện ngẩn ngơ, tò mò hỏi cô: “Cái người này mấy ngày nay, sao lại bị rám nắng vậy?”

“Có sao?” Sở Kiều cầm lấy gương soi soi, đôi mày thanh tú nhú chặt.

Hứa Khả Nhi nhú mày nhìn sang, cũng không nhịn được nói: “Đúng vậy, đen đi không ít.”

Tức giận để gương xuống, vẻ mặt Sở Kiều nhiễm đầy giận dữ, cắn răng nghiêng lợi mắng: “Khốn khiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57-3: Dạy bơi, còn chiếm tiện nghi (3)

Editor: Lovenoo1510

Cô hướng về phía máy tính gần người nửa ngày, cũng không có bất kỳ linh cảm nào. Cái chủ đề vườn địa đàng này, làm cô kiên định mắc kẹt tại chỗ, nửa bước cũng khó mà đi được.

“Ồi!” Sở Kiều cúi gầm đầu, vẻ mặt u ám “Mình ra ngoài một chuyến, đi thăm người bạn.”

“Đi đi!”

Mấy ngày nay cô ăn không ngon ngủ không yên, Tô Lê không dám bức bách cô, chỉ sợ cô có áp lực.

Sở Kiều cầm túi da, rời khỏi phòng làm việc. Ngay góc cũng không có linh cảm, còn không bằng cô đi ra ngoài dạo. Trước đi cửa hàng tổng hợp mua này nọ, rồi cô lái xe lên núi, đến Lan Uyên.

Có mấy ngày không thấy Đồng Niệm, lúc cô gặp lại thì người ta đã sắp làm mẹ rồi.

“Đúng là người mẹ!” Sở Kiều ngồi ở bên người cô ấy, đưa tay sờ bụng của cô, cười nói: “Bộ dáng của bảo bảo lớn thật nhanh!”

Đồng Niệm cầm lấy một quả dâu tây bỏ vào miệng, sắc mặt không vui nói: “Ồi, mọi người nhìn thấy nhanh, mà mình thế nào lại có cảm giác chậm như thế này!”

Cô ấy cúi đầu, khẽ vuốt ve phần bụng đã nổi cao, chán nản nói: “Bụng càng lúc càng lớn, thật xấu xí.”

“Ai nói cậu xấu xí?” Sở Kiều khẽ cười một tiếng, “Phụ nữ mang thai là đẹp nhất.”

“Cậu cũng hiểu cái này.” Đồng Niệm nhú mày nhìn chăm chăm cô, mắt cũng hướng về phía bụng của cô nhìn: “Cậu cũng mang thai sao?”

Sở Kiều vội vàng xua tay, chỉ sợ cô ấy hiểu lầm: “Không có, tuyệt đối không có.”

“A.” Đồng Niệm mắt nhắm nhún nhún vai, thờ dãi nói: “Nếu cậu cũng mang thai thì thật tốt, chúng ta có thể cùng nhau sinh con.”

Cái này mà cũng muốn tự thành một đôi sao?

Sở Kiều cau mày, đầu đầy vạch đen. Loại cặp đôi này, cô cũng không muốn tiếp nhận.

Lôi kéo cánh tay của cô, Đồng Niệm lớn tiếng tâm tình, đem buồn bực trong lòng đều nói ra cho cô.

Sở Kiều nghe mà liên tiếp bật cười, nghĩ thâm nha đầu này đang phơi bày hạnh phúc với cô sao? Ai cũng biết Lăng Cận Dương lãnh khốc vô tình, vừa vận gặp cô ấy đều không có biện pháp, chỉ đành nâng niu cô trong lòng bàn tay mà yêu mến.

Sở Kiều không khỏi cảm thán, nếu như có người cũng có thể đối với cô như vậy, cô đã rất thoả mãn rồi.

“Nghĩ gì thế?” Thấy cô mất hồn, Đồng Niệm mỉm cười lại gần hỏi.

Đưa tay lên bốc một quả dâu tây, Sở Kiều cười qua loa lấy lệ, nói: “Không có gì.”

Một bàn trái cây đã rất nhanh thấy đầy, Đồng Niệm lại bảo người giúp việc bưng tới một bàn nữa, tiếp tục ăn.

Sau khi mang thai, trọng lượng của cô ấy tăng không ít, Sở Kiều nhìn có chút lo lắng, hỏi cô ấy: “Sao cậu lại ăn nhiều như vậy?”

“Cậu cũng cảm thấy được mình ăn nhiều sao?” Đồng Niệm giận tái mặt, tức giận nói: “Lăng Cận Dương cái loại bại hoại ấy, không phải là nói mình ăn một ít cũng không nhiều! Cậu nhìn vóc dáng mập mạp này của mình mà xem, không thể nhìn nổi!”

“Cái đó……” Sở Kiều ý thức được mình nói vậy, vội vàng hoà giải: “Không nhiều lắm, phụ nữ có thai nên ăn nhiều, như vậy bảo bảo mới có thể khoẻ mạnh.”

Nhắc tới bảo bảo, sắc mặt u ám của Đồng Niệm mới chuyển sáng. Cô ấy nhìn chăm chăm vào Sở Kiều, giọng hỏi: “Quyền Yến Thác đối với cậu có tốt không?”

“Cũng không tệ lắm” Sở Kiều vén tóc ra sau đầu, thuận miệng nói.

“Vậy anh ấy, chỉ đối tốt với một mình cậu sao?” Đồng Niệm cắn quả đào, tiếp tục hỏi cô.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, trong mắt như có điều không hiểu. Cô bĩu môi, hỏi “Có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có!” Về mặt Đồng Niệm nghiêm túc, làm như thật nói: “Anh ấy đối tốt với cậu, với việc anh ấy chỉ đối tốt với một người là cậu, là có sự khác biệt rất lớn!”

Nghe vậy, Sở Kiều không để ý cười cười, không hề đem lời nói này để trong lòng: “Chỉ cần anh ấy đối tốt với mình là được rồi, mình chưa từng nghĩ muốn anh ấy đối tốt với một mình mình thôi!”

“Cậu không yêu anh ấy!” Đồng Niệm quả quyết đưa ra kết luận.

Sở Kiều cúi đầu cười, đôi mắt đen nhánh toả sáng lấp lánh, “Yêu là cái gì? Có bao nhiêu xa xỉ lại không thực tế chứ.”

“Sai rồi!” Đồng Niệm quay đầu, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, “Kiều Kiều, trước kia mình cũng cho rằng tình yêu không thực tế. Nhưng sau khi mình hiểu ra, cả cuộc đời của chúng ta là rất dài, nếu như không thể tìm được một người mình yêu chung sống, thì mình thực sự không có dũng khí đối mặt với sinh lão bệnh tử!”

Sở Kiều im lặng, trong nhất thời thể nhưng lại không nói tiếp được gì.

Đúng vậy, cuộc sống sao lại quá dài như vậy, nếu như chỉ có một mình cô, cô có thể cảm thấy cô đơn hay không?

Trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt kiêu ngạo can rờ, nhớ tới bộ dáng liêu lĩnh bá đạo của anh khi nói chuyện, trái tim Sở Kiều khẽ nhúc nhích. Người ở cùng cô kiếp này, sẽ là anh sao?

Đồng Niệm giơ tay khoác lên trên vai của cô, hoạt bát nói: “Lời của mình nói quá thâm ảo rồi, cậu từ từ hiểu đi! Chẳng qua là Kiều Kiều, đợi đến lúc có một ngày cậu muốn anh ấy chỉ đối tốt với một mình cậu, thì cậu có thể hiểu được lời nói của mình ngày hôm nay!”

“Có phải vậy hay không?” Sở Kiều mơ mơ màng màng, cảm giác như mình đang luẩn quẩn.

Đồng Niệm cầm đĩa quả mật đào thật lớn, đưa cho cô, ý cười trên khoé môi không hiểu sao lại quý dị như vậy.

Khoé miệng của cô ấy thoáng cái nụ cười kia, càng làm Sở Kiều rụt rè, có chút chột dạ mở to mắt. Ở Lan Uyển ngăn người cả buổi trưa, cho đến lúc trước khi Lăng Cận Dương trở về, Đồng Niệm mới thả cho cô trở về.

Trên đường lái xe xuống núi, Sở Kiều hạ cửa sổ xe xuống, một tay cầm tay lái. Sau khi thấy Đồng Niệm, cô cũng an tâm không ít.

Ban đầu cô đã từng chần chẫn, cảm thấy Lăng Cận Dương không thích hợp với Đồng Niệm.

Nhưng cả buổi trưa này, mỗi lần Đồng Niệm nhắc tới hai chữ chồng kia, đáy mắt luôn nở rộ nụ cười tràn đầy ngọt ngào.

(Trong tiếng trung chồng viết là 老公 tức là lão công, có hai chữ, để thuận việt mình để chồng.)

Giờ khắc này, hình như Sở Kiều đã lĩnh hội được cái gì đó. Cô mỉm cười nhẹ, bỗng phát giác, mình dự đoán cũng không chính xác.

Loại hạnh phúc này, có lẽ thật sự tồn tại.

Hơn nửa tháng trôi qua, với phương án sâu diễn thiết kế của tập đoàn JK, Sở Kiều vẫn không có đầu mối y như cũ. Cô gấp đến độ sút đầu mẻ trán, bắt đắc dĩ không có linh cảm, loại hành hạ này giống như ở địa ngục vậy.

Cơm tối chỉ ăn đơn giản vài miếng, Sở Kiều không thấy đói bụng, cô bỏ bát cơm xuống rồi trở lại phòng ngủ. Thề với mình tối nay nhất định phải tìm được linh cảm.

Quyền Yến Thác về đến nhà, không thấy người. Trong phòng ngủ có ánh đèn, anh đi dọc theo đường, lại thấy người nằm lý ở trên giường, khổ sở lăn qua lăn lại.

“Khó chịu chỗ nào sao?”

Sở Kiều cả kinh, thấy anh trở về, quệt mồ hôi nói: “Tôi không có linh cảm.”

Thì ra là vì cái này.

Quyền Yến Thác bấu môi, xoay người đi tới phòng tắm tắm rửa, không quan tâm tới cô.

Người trên giường phiền não vô đầu, đem tất cả bản thiết kế lúc trước của cô đều lấy ra, nhưng từ đầu tới cuối cũng không nghĩ không ra chủ đề vườn địa đàng, nên xác định vị trí ở nơi nào?

Người đàn ông tắm xong đi ra ngoài, thế nhưng không có đi đến phòng làm việc, ngược lại ngồi ở bên người cô, “Vẫn còn suy nghĩ cái này?”

Sở Kiều không ngẩng đầu, tiếp tục lật xem bản thiết kế. Trước kia cô thường làm như vậy, không có linh cảm sẽ xác định thiết kế trước kia, nhưng lần này hình như không quá hữu dụng!

“Tôi xem một chút.” Quyền Yến Thác cầm đề án kế hoạch của tập đoàn JK lên, rất nghiêm túc nhìn một lúc.

Kế hoạch đề án nghiêm cẩn hà khắc, mắc xích tỉ mỉ cẩn thận. Đôi mắt Quyền Yến Thác giật giật, loại phong cách này rất phù hợp với thói quen của Hạ Yến Nhiên.

Vườn địa đàng.

Chủ đề lần này, quả thật có chút kỳ quái.

“Anh hiểu không?” Sở Kiều thấy anh suy nghĩ nghiêm túc, hồ nghi hỏi. Mặc dù anh phụ trách quản lý sản nghiệp thời trang của Quyền thị, nhưng cô không có nhìn thấy anh cầm bút thiết kế qua.

Lời như thế, khiến Quyền gia bị tổn thương nặng nề! Anh nhú mày nhìn chăm chăm khuôn mặt vô tội của Sở Kiều, hai mắt nheo lại đầy nguy hiểm.

Ý thức được mình nói bậy, Sở Kiều vội vàng cười cười, nịnh nọt nói: “Coi như tôi chưa nói gì.”

Mở bản thiết kế ra đặt không ít ở trên giường. Quyền Yến Thác cúi đầu nhìn qua, môi mỏng cong lên. Trước ở Quý Thị thẩm định tuyển chọn, anh đã từng nhìn qua thiết kế của cô, bình tĩnh mà xem xét, không tính là đứng đầu, nhưng cũng không coi là tệ.

Đối với thiết kế thời trang, Quyền Yến Thác cũng không quá hiểu rõ, nhưng cái loại thương mại này, anh lại có quá nhiều kinh nghiệm, hơn nữa có thể nắm bắt được tâm lý của người tiêu thụ.

“Vườn địa đàng?” Hai chân Quyền Yến Thác vắt lên ngồi ở mép giường, trong đôi mắt dâng lên mấy phần nụ cười: “Vườn địa đàng là nói về cái gì?”

Sở Kiều liếc anh một cái, khinh bỉ trả lời: “Adam và Eva nha, anh đến cái này cũng không biết?”

Người đàn ông không quan tâm tới cô, nơi sâu nhất trong tròng mắt thoáng qua một tia sáng, “Adam và Eva làm cái gì?”

Làm cái gì?

Sở Kiều không kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn anh, hỏi: “Làm cái gì?”

Nếu không tại sao nói người làm nghệ thuật, đối với cảm giác chỉ có nghệ thuật, những thứ khác tuyệt đối đều không nghĩ thấy!

Quyền Yến Thác cười một tiếng thật thấp, gương mặt tuấn tú chột đến gần trước mặt cô, cùng cô bốn mắt nhìn nhau: “Thật sự không biết?”

Đột nhiên khoảng cách gần lại, khiến Sở Kiều vô cùng sợ hãi, cô hốt hoảng muốn lui về phía sau, lại bị người đàn ông giữ chặt lấy gáy, không để cho cô động nửa phần. Ngón tay thon dài của anh rơi ở trên môi của cô, nhẹ nhàng chuyển động.

“Anh!”

“Xuyt——”

Quyền Yến Thác cười khẽ một tiếng, môi mỏng ngậm vành tai trắng nõn của cô, nói: “Vườn địa đàng.Hấp dẫn.”

Vườn địa đàng, hấp dẫn.

Mắt Sở Kiều sáng lên, đầu óc lập tức tỉnh táo lại. Đúng vậy nha, vườn địa đàng là nơi Adam và Eva, ăn trộm trái cấm, không phải chính là hấp dẫn sao?

“À!” Sở Kiều thét chói tai, đôi tay ôm lấy cổ của anh, vui mừng nói: “Hấp dẫn? Đúng, chính là hấp dẫn!”

Quyền Yến Thác cúi đầu, ở bên môi cô hôn một cái, môi mỏng mỉm cười: “Ai nói tôi không hiểu?”

“Không ai nói!” Sở Kiều lập tức cãi chính, nụ cười loé sáng. Cô vội vàng đem bản vẽ ở trên giường thu lại, cảm kích nói: “Cảm ơn anh, thật sự là đã giúp tôi một việc lớn.”

“Cô cảm ơn tôi, chỉ dừng lại ở lời nói?” Hai mắt Quyền Yến Thác sáng quắc nhìn chăm chăm cô, khoé miệng dâng lên nụ cười xấu xa.

Sở Kiều bấu môi, tới gần phía trước mặt anh, đáy mắt lướt qua một tia giả hoạt: “Mao Mao, anh muốn cái gì?”

“Sở Kiều——”

Giương mặt tuần tú của Quyền Yến Thác căng cứng, cắn răng quát: “Mẹ kiếp, cô, muốn, tìm, chết!”

Chữ chết anh như gào lên, Sở Kiều đã mang theo bản thiết kế rời đi, chạy đến phòng làm việc thiết kế.

Nhìn bóng lưng vui sướng của cô chạy xa, gương mặt tuần tú của Quyền Yến Thác nhú chặt, buồn bực suy nghĩ: Gần đây cô càng ngày càng không sợ mình, cái gì cũng dám nói, đùa giỡn cái gì cũng dám làm!

Theo mạch suy nghĩ, linh cảm bị kìm nén của Sở Kiều, rốt cuộc cũng tuôn ra không ngừng.

Cô thức cả đêm, vẽ được ba bản vẽ sơ bộ.

Sáng ngày hôm sau, Quyền Yến Thác thấy cô nằm trên bàn sách ngủ, bất đắc dĩ ôm cô trở về phòng. Anh vừa ra đến cửa, đã đặc biệt giao phó người giúp việc làm theo giờ đến sớm một chút, làm cho cô bữa sáng và bữa trưa.

Ở nhà chăm chỉ hai ngày, rốt cuộc Sở Kiều đã bước đầu hoàn thành bản thiết kế. Khi cô đưa cho Tô Lê và Hứa Khả Nhi, ngay lập tức được các cô khen đẹp, bộ phương án thiết kế này, toàn bộ phận các cô bỏ phiếu thông qua.

Còn lại chính là sửa chữa chi tiết bức vẽ, về chế tác tốt trang phục. Hai hạng mục này, Sở Kiều tự làm từng chút một.

Khó có được ngày chủ nhật hợp mặt người nhà, Giang Tuyết Nhân thấy sắc mặt con gái không tốt, đau lòng hỏi cô ta: “Con gái yêu, có phải công việc gần đây quá mệt mỏi hay không?”

Bà ta thờ dài, nói: “Bằng không để mẹ nói với cha con, để cho con phụ trách chút việc nhẹ nhàng.”

“Không phải!” Sở Nhạc Viện lắc đầu một cái, không có tinh thần, “Chuyện của công ty không mệt, chính là gần đây con muốn tham gia sâu diễn thời trang của tập đoàn JK, mà con còn chưa có nghĩ được nên chọn cái chủ đề gì.”

“Như vậy sao.” Giang Tuyết Nhân thở phào nhẹ nhõm, an ủi cô: “Còn có thời gian, từ từ suy nghĩ, chớ mệt mỏi quá.”

Người giúp việc mở cửa ra, cha con Giang Văn Hải tới, Giang Hồ thấy người ngồi trên sofa, cười nói: “Cô cô!”

Giang Tuyết Nhân đứng dậy nghênh đón, nhà họ Giang có một mình Giang Hồ là độc đinh, bà cũng rất thương hắn ta, nên vội vàng kêu bọn hắn ngồi xuống.

“Em gái, anh trai mang cho em chút tổ yến.” Giang Văn Hải xách đồ tới, rất là ân cần.

Giang Tuyết Nhân tự mình tiếp đãi, vội vàng rót trà.

“Nhạc Viện.” Giang Hồ thấy cô ta buồn buồn không vui, hướng về phía bên cô ta ngồi xuống, “Mất hứng?”

Sở Nhạc Viện bấu môi, không có hơi sức: “Không có gì.”

“Vì chuyện sâu diễn thời trang của tập đoàn JK mà buồn rầu sao?”

“Làm sao anh biết?”

Sở Nhạc Viện nhìn theo hần ta, lại thấy hần mơ hồ cười một tiếng, vẻ mặt thần bí: “Cái này em chớ quan tâm, anh có một tin tức muốn tiết lộ cho em đây?”

“Cái gì?”

Giây lát, Giang Hồ ghé ở bên tai cô ta, nói nhỏ mấy câu.

“Anh.” Sở Nhạc Viện kinh ngạc, không thể tin được: “Lời của anh nói, chính xác không?”

Giang Hồ lấy điện thoại di động ra, tìm một tấm ảnh cho cô ta nhìn. Sau khi nhìn xong sắc mặt Sở Nhạc Viện càng thay đổi, rốt cuộc cũng hiểu rõ.

“Nhưng....” Cô ta nghi ngờ, lại bị Giang Hồ cắt đứt.

“Nhạc Viện, em nhìn thử chẳng phải cũng biết sao?” Giang Hồ thuyết phục cô ta, đầy mắt lộ vẻ lo lắng, “Dù sao em cũng không mất mát gì.”

Đây cũng là lời nói thật, môi đỏ của Sở Nhạc Viện khẽ cong lên, gương mặt u ám hoàn toàn tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58-1: Cho cô một chỗ dựa

Editor: Rùa Lười

Mùa hè nóng bức, tất cả mọi người đều trốn trong phòng điều hòa, chỉ có ba cô gái của Thời Nhan, bận rộn chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố Duật Phong.

Hai người Tô Lê và Hứa Khả Nhi là người phụ trách liên lạc với người mẫu, lần này cần tổ chức triển lãm thời trang, vì thế phải cần những người có thực lực, không thể dùng người mới.

Ép giá là yếu tố đầu tiên, may mà Hứa Khả Nhi có kinh nghiệm, lúc cần ra tay thì ra tay, tuyệt không ậm ờ qua loa. Dù là như vậy, trong cuộc triển lãm này, phí tuyển dụng người mẫu vẫn là một khoản không hề nhỏ.

Buổi tối, Sở Kiều phải sửa gấp bản kế hoạch, ban ngày thì phải đi tìm chất liệu may phù hợp. Những trang phục khi trình diễn đều là hàng mẫu, cô cũng không thể đi tìm những xưởng lớn chuyên làm với số lượng lớn, chỉ đành phải từ từ tìm, gần như là phải lật tung tất cả các cửa hàng bán vật liệu may mặc trong thành phố lên.

Vật liệu tập hợp lại rồi, Sở Kiều phụ trách cắt, Hứa Khả Nhi giúp cô may. Tô Lê còn phải vào tận nơi thiết kế, tóm lại ba người bận đến nỗi chân không chạm đất.

Mỗi một người đều phải làm công việc của mấy người liền.

"Kiều Kiều," Hứa Khả Nhi đưa ra sự tính về phí tuyển dụng người mẫu, gương mặt lộ vẻ khó khăn: "Hai mươi người mẫu lần này đều là chuyên nghiệp, phí tuyển dụng mà chúng ta chỉ ra không ít, cậu nói có cần phải giảm bớt một chút không?"

"Không được!" Sở Kiều nhìn chăm chăm vào bản thiết kế, quả quyết cự tuyệt: "Số tiền đó không thể bớt được!"

Nếu Sở Thị đã muốn tham gia, mà Sở Nhạc Viện tài đại khí thô, dùng người mẫu khẳng định là cũng rất giỏi. Nếu như các cô thua bởi vì tiết kiệm một khoản này, quả thật là không đáng!

Thấy thái độ của cô kiên quyết như vậy, Hứa Khả Nhi cũng không khuyên nữa, lập tức liên lạc với công ty người mẫu để bàn chi tiết hơn.

"Mệt chết tớ rồi!"

Tô Lê đội mũ che nắng trở về, vừa vào cửa đã gục lên ghế sa lon: "Nước, tớ muốn uống nước."

Thấy bộ dạng này của cô, Hứa Khả Nhi vội vàng đứng dậy, chạy đến phòng trà nước rót chén nước, bung đến trước mặt cô.

"Cảm ơn." Tô Lê ngồi dậy, cầm lấy cái ly rồi tu ừng ực một hơi: "Khát chết tớ."

Gần đây mọi người đều vất vả, Sở Kiều trong lòng thực sự không nỡ, kéo cái ghế đến ngồi bên cạnh cô: "Cậu nghỉ ngơi đi, để buổi chiều tớ đến xưởng."

"Như vậy sao được?" Tô Lê từ từ ngồi dậy, lắc đầu nói: "Bây giờ buổi tối cậu toàn thức đêm, ban ngày thì vất vả, đủ mệt rồi! Trên phương diện thiết kế, bọn tớ chẳng giúp được gì, nhưng những chuyện vặt này chúng ta có thể cùng nhau chia sẻ."

"Khả Nhi, cậu nói có đúng không?"

"Đó là điều đương nhiên!"

Sở Kiều mỉm cười, trong lòng thực sự rất cảm động. Có các bạn ủng hộ, cô thực sự cảm thấy có lòng tin gấp trăm lần!

--

Cửa phòng làm việc bị người ta gõ vang: "Còn náo nhiệt nhì!"

Mọi người đều quay đầu lại, Tô Lê là người đầu tiên phản ứng lại, lớn giọng hô: "Boss đến."

Không nghĩ rằng anh sẽ đến, Sở Kiều sửng sốt một chút, hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Đi ngang qua." Người đàn ông mỉm cười, đưa ra một câu trả lời lấp lửng.

Quyền Yến Thác bước tới, ánh mắt nhìn qua chồng vật liệu, mày kiếm cau lại: "Những thứ này, có thể làm được quần áo sao?"

"Sao lại không thể?" Hứa Khả Nhi lắc đầu một cái, trong lòng thầm nghĩ, người có tiền quả nhiên chẳng biết gì, cô giải thích: "Trong trình diễn thời trang, quần áo chủ yếu chỉ là để biểu diễn, đạt được hiệu quả như mong muốn là được rồi."

Những thứ đồ này không phải là chuyên môn của Quyền Yến Thác anh. Mặc dù tiếng quản sự nghiệp thời trang của Quyền thị, nhưng anh là người chủ trì đại cục, những chi tiết nhỏ này anh không cần phải quan tâm.

Nhìn qua dáng vẻ mệt mỏi của các cô, đôi môi mỏng của Quyền Yến Thác khẽ cong lên, nói: "Đi thôi, mời mọi người ăn cơm."

"Oh yeah!" Tô Lê hoan hô, gào thét: "Boss quả thật là quá hiểu ý người!"

Cô chạy suốt cả một buổi sáng, bụng đã đói từ lâu rồi.

Dưới bầu không khí này, Sở Kiều cũng không thể cự tuyệt, cầm túi xách lên rồi ra ngoài cùng mọi người.

Chiếc xe Hummer màu đen đi từ từ trên đường, Tô Lê và Hứa Khả Nhi ngồi ở phía sau. Chiếc xe này đã qua cải tiến, nội thất được lắp đặt rất đặc biệt, Tô Lê thích không rời tay, không ngừng ca ngợi: "Cái xe này tuyệt thật!"

Sở Kiều khẽ cười một tiếng, bệnh hoa si của Tô Lê lại tái phát rồi.

"Nhà cô hẳn là cũng không thiếu xe," Quyền Yến Thác nắm tay lái, nhìn về phía sau qua gương chiếu hậu: "Chẳng nhẽ anh cô vẫn chưa cho cô?"

Nhà Tô Lê kinh doanh xe hơi, anh của Tô Lê kế thừa sự nghiệp từ đời trước. Tô Lê bủ môi, thờ dài nói: "Anh tôi không cho, anh bảo bao giờ tôi lấy chồng thì mới cho!"

Ha ha -

Sở Kiều phì cười, đây là đâm vào tử huyệt của Tô Lê.

Nghe vậy, Quyền Yến Thác cũng thấp giọng cười. gương mặt tuấn tú đậm vẻ ôn hòa.

Kể từ sau khi biết dạ dày Sở Kiều không tốt, Quyền Yến Thác cũng không đưa cô đi ăn đồ cay nữa. Mặc dù cô rất thích ăn, nhưng phải cố gắng nhịn xuống, nếu bị anh phát hiện thì cô sẽ bị phạt.

Dần dần, Sở Kiều phát hiện ra, có lúc bị anh ngăn cấm cũng là một chuyện rất thú vị! Ban đầu anh làm là vì có ý tốt, cho dù là gương mặt hung hăng thói tha đó, cô cũng cảm thấy được sự ấm áp.

Lái xe tới nhà hàng riêng, trước kia Sở Kiều cũng từng đến đây một lần, ký ức với nơi này vẫn còn như mới.

Lại vẫn là căn phòng bao lần đó, Đào Yêu.

Cây đào bên cạnh tường vui vẻ nở rộ, cả không gian ngập trong màu hồng, hương thơm bay đến bên mũi.

Tô Lê và Hứa Khả Nhi lần đầu tới đây, nhìn thấy cây đào này cũng rất kinh ngạc. Vào mùa này còn có thể thấy hoa đào, dù là ai cũng phải cảm thấy ngạc nhiên!

Trên bàn ăn là những món ăn đặc sắc thơm ngon. Những món này, ở bên ngoài tuyệt đối không có, nguyên liệu được chú ý, lửa cũng vừa độ.

Món gà ở đây Sờ Kiều rất thích ăn, ăn liền một lúc vài miếng.

Măng non thanh đạm, kết hợp với thịt cá tươi ngon, vô cùng ngon.

Hôm nay sau khi ăn xong còn có món điểm tâm ngọt, là canh ngân nhĩ hạt sen. Đối với mấy cô gái phải chạy vòng vòng mấy ngày liền mà nói, đây quả thật là món ăn tuyệt vời.

Com còn chưa ăn xong, Hứa Khả Nhi đã nhận được hai cuộc điện thoại, trông có vẻ không được yên lòng.

"Khả Nhi." Sờ Kiều gọi cô, giọng nói dịu dàng: "Có chuyện gì sao?"

Hứa Khả Nhi cười cười, nét mặt lộ ra vẻ lúng túng: "Tớ cũng ăn no rồi, về trước một chút được chứ?"

"Tớ cũng không muốn làm chậm trễ việc của cậu." Sờ Kiều gật đầu một cái, không ngăn cản gì.

Thu dọn túi xách, Hứa Khả Nhi đứng dậy lễ phép cười với Quyền Yến Thác, coi như là lời chào hỏi.

Người đàn ông khẽ gật đầu, trên gương mặt cũng chẳng có nhiều cảm xúc, đôi mắt lạnh lùng như cũ.

Thấy Hứa Khả Nhi rời đi, Tô Lê vội dặn dò: "Đi đường cẩn thận nhé!"

"Được." Hứa Khả Nhi đáp lời, bước vài bước rồi rời khỏi phòng bao.

"Nhìn cậu ấy sốt ruột kìa." Tô Lê nhún vai, như có như không: "Con gái có người yêu, có phải đều như vậy hay không?"

Sờ Kiều đẩy một chén canh hạt sen đến trước mặt cô, trêu chọc nói: "Vậy cậu thử đi tìm một người đi."

Ngại vì Quyền Yến Thác còn ngồi ở đây, Tô Lê không dám nổi giận, chỉ lên đưa tay ra càu Sờ Kiều một cái, ánh mắt phẫn hận. Nha đầu này, lần nào cũng đâm trúng vào chỗ đau của mình, thật đáng ghét!

Bữa cơm này, Quyền Yến Thác chẳng ăn mấy. Anh ngồi bên cạnh Sờ Kiều, nhìn cô cười cười nói nói với bạn, đáy mắt là một vẻ dịu dàng. Không giống với lúc bình thường cãi nhau với anh, dáng vẻ cô lúc thả lỏng không phòng bị, cũng có một loại tư vị rất đặc biệt.

"Ăn no rồi sao?" Người đàn ông lịch sự hỏi một câu, làm cho Tô Lê nhất thời cảm thấy, nhà họ Quyền rất hoàn mỹ, nhìn thế nào cũng thấy thật tuyệt!

Ban đầu rõ ràng là nhầm rồi, anh nói nhà họ Quyền là một con hổ lớn, người đến gần sẽ bị cắn chết chứ!

Lát sau, Quyền Yến Thác đứng dậy ra bên ngoài thanh toán, Tô Lê còn đang cố gắng tiêu diệt sạch sẽ chén canh hạt sen.

Sờ Kiều còn đặc biệt dặn phục vụ gói lại cho cô một phần, để cho cô trở về từ từ dùng. Mấy ngày nay, các cô đã rất vất vả, cả người mệt mỏi, gầy hẳn đi, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Đi ra khỏi phòng bao, Quyền Yến Thác đang đứng kí tên ở quầy thu ngân, anh cất bút đi, lại nghe thấy có người nói thầm vào tai anh.

"A Thác!"

Quyền Yến Thác nghe thấy tiếng gọi thì ngẩng mặt lên, đôi mắt thâm thúy khẽ động. Đối diện với anh là Triển Bằng, còn đứng bên cạnh hắn ta là Hạ Yên Nhiên.

"Trùng hợp vậy?" Triển Bằng đưa tay ra vỗ vai anh, cười nói: "Đã lâu không gặp."

Triển Bằng cũng là một trong những đứa trẻ sống trong đại viện, sau này ba của cậu chuyển công tác, nhà họ Triển mới dọn ra khỏi đại viện, đi đến nơi cao hơn.

"Đúng vậy, đã lâu không gặp." Quyền Yến Thác ký thanh toán xong rồi, gương mặt tuấn tú trưng ra vẻ lạnh lùng.

Hạ Yên Nhiên nhìn vào mặt anh, muốn nhìn thấy những biểu cảm khác từ gương mặt anh tuấn kia. Nhưng đôi mắt của anh dường như không động, trái tim của cô cũng bị dấy vò trong một khoảng bình tĩnh này, dần dần dâng lên từng cơn sóng.

Triển Bằng liếc qua, nhìn chằm chằm vào ánh mắt quyến rũ của Hạ Yên Nhiên, môi mòng khẽ nhếch lên. Anh lên nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng giữ ở lòng bàn tay: "Cậu ăn một mình ở đây sao?"

Người đàn ông liếc qua bàn tay đang nắm chặt của hai người họ, nâng hàm dưới lên, nói: "Không phải."

Tay trái Tô Lê cầm canh ngân nhĩ hạt sen, tay phải cầm tay Sờ Kiều, hai người cùng bước ra từ phòng bao. Mắt cô tỉnh, nhìn thấy người đang đứng trước mặt, cười chào hỏi: "Tổng giám đốc Hạ."

Sở Kiều ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Hạ Yên Nhiên. Cô khẽ cười, đi đến bên cạnh Quyền Yến Thác, đầy lòng có chút nghi vấn.

Xem ra, mọi người đều quen nhau. Hạ Yên Nhiên và anh, cũng có quen biết.

"Chào mọi người." Hạ Yên Nhiên mỉm cười, lễ phép chào hỏi các cô.

Triển Bằng kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào Sở Kiều, thực sự là chưa từng gặp qua, anh vươn tay ra, giới thiệu: "Xin chào, Triển Bằng."

Sở Kiều vội vàng bắt tay anh, nói: "Sở Kiều."

Cái tên Triển Bằng này không hề xa lạ, Sở Kiều đã nghe qua lúc Tô Lê bát quái về xi căng đan của Hạ Yên Nhiên rồi. Lúc này cô lại còn phải cảm ơn sự bát quái của Tô Lê, nếu không thì cô đã chẳng biết chút gì rồi, sẽ rất lúng túng.

"Chúng tôi đi trước đây." Quyền Yến Thác mở miệng, phá vỡ cục diện lúng túng này, anh khoác tay lên vai Sở Kiều, gật đầu với Triển Bằng một cái, nói: "Có thời gian thì tụ tập một buổi."

"Được." Triển Bằng đáp lời, ánh mắt dừng lại ở bóng lưng xa dần của anh.

"Sở Kiều?" Triển Bằng cau mày, như có điều suy nghĩ, hỏi người bên cạnh: "Có phải là vị hôn thê của A Thác, cái người lần trước đào hôn đó?"

Hạ Yên Nhiên bình tĩnh nhìn bóng lưng họ xa dần, năm ngón tay nắm chặt lại. Cô trầm mặt, không vui nói: "Chúng ta chọn nhà hàng khác đi."

"Đổi thời gian?" Triển Bằng liếc nhìn cô một cái, cũng chẳng nói thêm gì, quay người đi ra ngoài: "Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58-2: Cho cô một chỗ dựa (2)

Editor: Rùa Lười

Từ nhà hàng ra ngoài, Quyền Yến Thác đi lấy xe. Tô Lê đã được ăn chùa lại còn có đồ mang về, giờ mà đi xe chùa nữa thì quả thật là hơi ngại, cô tự đi đến đầu đường bắt xe, rất thức thời không làm bóng đèn nữa.

Trên đường lái xe về, Quyền Yến Thác một tay cầm tay lái, một tay kẹp điều thuốc, gương mặt nghiêng hoàn mỹ.

Lén trộm anh một cái, thấy dáng vẻ anh như vậy, Sở Kiều rất thông minh không nói chuyện. Nhưng vừa nãy lúc ăn cơm còn rất tốt, sao vừa mới đảo mắt một cái anh đã lật mặt rồi?

Lái xe về biệt thự, Quyền Yến Thác vào nhà đổi giày xong rồi đi thẳng vào thư phòng.

Sở Kiều đi vào bếp pha trà, tự rót cho mình một ly trà hoa hồng. Ngồi trên ghế sofa, cô mở laptop ra, bên trong còn có vài bản vẽ cần chỉnh sửa, vẫn còn có vài chi tiết cô chưa hài lòng.

Mặc dù Tô Lê đã nói đi nói lại là thiết kế rất tuyệt rồi, nhưng cô vẫn dường như là bị tâm lý ám ảnh cưỡng chế, nhất định phải sửa đến thập toàn thập mỹ.

Trong cái ly thủy tinh trong suốt, màu đỏ của trà hoa hồng thật mê người. Mùi thơm thanh nhã lan tỏa, bay vào mũi, làm cho người ta thoải mái.

Sở Kiều ngồi xếp bằng trên thảm, tay phải cầm chuột di chuyển xung quanh, mỗi chỗ cần chỉnh sửa thì chỉnh sửa nhiều lần, chỗ cần cân nhắc thì đi tìm tài liệu xem xét, vừa chăm chú vừa tỉ mỉ.

Ở thư phòng trên lầu, Quyền Yến Thác ngồi giữa ghế xoay, ánh mắt yên lặng bình tĩnh. Ngón tay thon dài của anh gõ nhẹ trên mặt bàn, ánh đèn lơ mơ chiếu vào trong hộp thủy tinh, từng viên thủy tinh màu tím phát ra những tia sáng lấp lánh.

Đưa tay ra cầm lấy một viên, nhưng anh lại không lấy ra ngắm như mọi ngày mà chỉ cầm lên rồi thả vào hộp.

Đứng lên quay về phòng ngủ, bên trong không có ai. Quyền Yến Thác đi vào phòng tắm tắm trước, sau đó mặc áo ngủ rồi đi ra ngoài. Anh xuống dưới lầu, từ xa nhìn qua chỉ thấy hình bóng mờ mờ của cô ở bên bàn.

Laptop vẫn sáng, mà Sở Kiều đã ngủ quên trên khay trà.

Quyền Yến Thác nhẹ nhàng ngồi lên ghế sofa, nhìn thấy những thiết kế đang mở ra này, anh cầm lấy chuột, xem qua hết một lần.

Thiết kế đồ bằng giấy anh đã từng xem qua khá nhiều, ánh mắt độc đáo. Những bộ đồ mà Sở Kiều thiết kế, dùng màu sắc rất táo bạo, kiểu dáng thuận tiện, chiếm ưu thế trong thời trang mùa hè, đồng thời đây cũng là chủ đề chính.

Thiết kế có nhiều chỗ trong suốt, vừa vặn để thể hiện ra những nét gợi cảm

Người đàn ông cong môi, đáy mắt thoáng qua một nụ cười. Lần trình diễn thời trang này, thiết kế của Sở Kiều có thể sẽ thành công.

Tất máy tính, Quyền Yên Thác ôm ngang người cô, bế cô lên lầu. Hơn một tháng vất vả này, anh cũng thấy được, nếu nói về chăm chỉ làm việc, Sở Kiều quả thật là quá chuyên nghiệp.

Một cô gái gây dựng sự nghiệp, không có bối cảnh và tiền bạc, Quyền Yên Thác lại cảm thấy khâm phục cô mấy phần, cô dám nghĩ dám làm, làm việc là dùng hết sức mạnh của mình, rất hấp dẫn.

Đặt nhẹ cô lên giường, Quyền Yên Thác lật người nằm bên cạnh, ánh đưa tay giảm ánh sáng của cái đèn trên đầu giường rồi đưa tay ra ôm cô vào ngực theo thói quen.

"Ừm..." Sở Kiều cau mày, hay tay đẩy ra ngoài: "Không muốn bơi đâu, không muốn bơi!"

Nghe thấy cô nói mớ, Quyền Yên Thác mím môi cười, anh cúi đầu, hôn nhẹ một cái vào trán cô, coi như là trấn an: "Ngủ đi, sẽ không để cho em bơi."

Nghe vậy, mặc dù đang nằm mơ, Sở Kiều cũng thờ phào nhẹ nhõm. Lông mày cô đang nhíu chặt giờ cũng thả lỏng ra, rúc vào trong ngực anh tìm một tư thế thoải mái, an giấc ngủ.

Đêm nay, ngủ cũng mệt chết đi được. Trong mơ lúc nào cũng chạy, chạy đến nơi xa vô cùng. Sở Kiều muốn kêu lên, nhưng xung quanh chẳng có người nào, chỉ có con đường dài vô tận, cô muốn dừng lại, nhưng hai chân như bị khổng chế, không dừng được.

Mở mắt ra, Sở Kiều là bị giấc mơ này dọa cho tỉnh. Cô nhìn rõ cảnh vật hiện tại, mới chậm rãi giơ tay lên lau mồ hôi trên trán.

Mệt quá!

Người đàn ông nằm bên cạnh vẫn đang ngủ, Sở Kiều khẽ động chân, lại bị anh ôm thật chặt lại.

Sở Kiều liếc mắt nhìn, thầm nghĩ, thảo nào lại nằm mơ giấc mơ như vậy, hóa ra tất cả đều là tại anh! Hừ, tướng ngủ của bản thân anh cũng chẳng ra sao, lại còn dám cười cô?

Vén chăn lên đi xuống giường, Sở Kiều rửa mặt xong thì đi xuống dưới lầu chuẩn bị bữa sáng. Đạo gần đây cô học được cách làm trứng trần nước sôi, ăn rất ngon, sáng nào cũng làm món này, cũng nhân tiện rèn luyện kỹ thuật/

Quyền Yên Thác ăn mặc chỉnh tề đi xuống, thấy mùi thơm từ phòng bếp bay đến thì lập tức cau mày. Tuần này đã ăn trứng trần nước sôi bốn ngày rồi, cô định làm cho anh chết ngán chắc?

"Chào buổi sáng." Sở Kiều dọn bữa sáng ra, hôm nay ngoài trứng luộc ra còn có sa lát.

Quyền Yên Thác kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn thấy còn có sa lát trộn thì thờ phào nhẹ nhõm, nếu còn ăn nữa, chắc cả đời này anh cũng không muốn nhìn thấy trứng gà nữa.

"Buổi trình diễn thời trang chuẩn bị đến đâu rồi?"

Sở Kiều nhai trứng trần, cảm thấy hơi mệt, sáng ngày mai còn phải xem lại một lần nữa. Cô bĩu môi trả lời: "Tạm được, nửa tháng cuối cùng này em muốn dốc toàn lực ứng phó."

Quyền Yên Thác suyt sắc, cô còn chưa toàn lực ứng phó sao? Mấy ngày gần đây, cô toàn thức đêm, còn chưa toàn lực ứng phó sao?

"Có cần tôi giúp gì không?" Quyền Yên Thác đặt dao nĩa trong tay xuống, trịnh trọng hỏi cô.

Nghe thấy lời của anh, sắc mặt Sở Kiều liền thay đổi, cô lắc đầu cự tuyệt: "Không cần đâu. Một trăm vạn tôi nợ anh còn chưa trả đây."

Người nào đó gợn tái mặt, thoáng chốc không vui, nói: "Vậy thì cô bao giờ mới trả?"

"Ừm..." Sở Kiều cắn môi, đôi mày thanh tú nhíu chặt: "Khoảng tầm... cuối năm nhé."

Quyền Yên Thác rút một tờ khăn giấy ra, lau lau miệng, chỉ tay vào trán cô, tức giận nói: "Sở Kiều, có những lúc cô thật đáng ghét! Con gái mà mạnh mẽ như vậy thì đàn ông sinh ra để làm gì chứ?"

"Đây là thành kiến của anh." Sở Kiều phản bác, hùng hồn đầy lý lẽ nói: "Đàn ông và phụ nữ đều giống nhau! Việc mà đàn ông có thể làm, phụ nữ cũng có thể làm!"

Người đàn ông đứng lại, tiếng ghế rê trên mặt sàn bị kéo dài, anh cúi người xuống, cả người hướng về phía cô, đôi mắt sáng nhìn chăm chăm vào cô, cười xấu xa hỏi: "Cô chắc không, việc mà người đàn ông làm được, phụ nữ đều có thể làm!"

Giọng anh ngả ngón, làm cho mặt Sở Kiều biến sắc. Cô cắn môi, không nói gì, dùng sự im lặng trả lời.

Hạ lưu!

Nhìn bóng lưng anh xoay người rời đi, Sở Kiều bực tức gãi ngón giữa lên. Lúc cô thu tay lại, như bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, gương mặt hơi phấp phồng.

Lần đầu tiên gặp mặt, cũng là bởi vì cô không bình tĩnh, gãi ngón giữa lên, kết quả là sau này gặp nhiều chuyện phiền phức như vậy.

Bên ngoài, chiếc xe Hummer màu đen rời đi, Sở Kiều nhún vai, không thêm suy nghĩ chuyện này thêm nữa. Cô thu dọn đồ ăn, vội vàng lấy túi rời đi, ba chân bốn cẳng chạy tới phòng làm việc.

.....

Vừa mới sáng sớm, không khí ở nhà họ Trì đã không hài hòa rồi. Quyền Chính Nghi buồn bực ngồi trên sofa, nhìn thấy ai cũng tức giận.

"Vợ," Trì Quân Lương ngồi bên cạnh bà, kiên nhẫn dỗ dành: "Ai chọc em làm cho em không vui vậy?"

"Ai vậy?" Quyền Chính Nghi trầm mặt, nhìn lên trên lầu: "Còn có thể là ai nữa? Chẳng phải là con trai bảo bối của anh sao?!"

"Việt Việt sao vậy?" Nhắc đến con trai, Trì Quân Lương cũng nhức đầu, dạo gần đây đứa con này rất kì quái, không ra ngoài chơi, cả ngày buồn bã ngồi trong nhà.

Quyền Chính Nghi thở dài, buồn đã nói: "Nhà họ Phùng cũng nhắc nhiều lần, hỏi lúc nào mới tổ chức hôn lễ cho lũ trẻ. Nhưng Trì Việt lại chẳng có phản ứng gì, tức chết tôi rồi!"

Lại là chuyện hôn sự.

Trì Quân Lương cau mày, nói giúp cho con trai: "Những chuyện như thế nào, nó phải tự nguyện mới được, chẳng nhẽ chúng ta lại trói nó vào rồi ép nó đi kết hôn?"

"Anh bớt nói đi." Quyền Chính Nghi nhìn chăm chăm chồng mình, đưa tay chỉ vào mũi anh, mắng: "Hai cha con các người đúng là giống nhau! Thế nào mới gọi là tự nguyện, Trì Việt không hiểu chuyện, tôi cũng không thể không hiểu chuyện theo nó! Trì Quân Lương, ban đầu lúc anh cưới tôi, có phải là tự nguyện không?"

"Đương nhiên rồi." Trì Quân Lương gãi tay ra ôm bà, âm thầm dỗ dỗ môi hơi lạnh: "Mọi chuyện đang tốt đẹp, như nhiên lại kéo đến mình rồi."

"Các người chẳng có ai làm cho tôi bớt lo chút được!" Quyền Chính Nghi đẩy tay ông ra, càng nói càng tức giận: "Mấy năm nay ông ở công ty, toàn làm việc lớn, nếu không phải là anh trai tôi nghĩ đến anh là người một nhà, anh còn muốn làm giám đốc sao?"

Nghe vậy, khuôn mặt Trì Quân Lương cứng ngắc lại, há miệng ra mà nửa ngày sau cũng không lên tiếng. Nhà họ Quyền thế mạnh, ông còn có thể nói gì?!

"Bố mẹ đừng cãi nhau nữa."

Trì Việt đi tới, lười biếng ngồi lên sofa, ánh mắt bình tĩnh.

Nhìn thấy anh, Quyền Chính Nghi càng tức giận hơn, lớn tiếng nói: "Trì Việt, nói cho mẹ nghe, rốt cuộc bao giờ con mới kết hôn?"

Trì Việt dựa vào sofa, gương mặt tuấn tú hơi cúi xuống, không nhìn ra được biểu cảm gì. Gương mặt của anh hơi âm trầm, lúc lâu sau mới thấp giọng nói: "Con muốn đến công ty làm việc."

"Hả?" Hai vợ chồng ngạc nhiên, không dám tin, hỏi anh: "Con nói gì?"

Trì Việt phiền não nhíu mi lại, vẻ mặt nghiêm túc: "Con muốn đến công ty làm việc, tuần sau bắt đầu."

"Con trai!" Trì Quân Lương vỗ vỗ vai anh, gương mặt thối thuờng ý cười: "Con nghĩ kĩ rồi soa?"

"Vâng." Trì Việt gật đầu một cái, đẩy mắt thoáng qua một tia sắc sảo: "Con muốn xây dựng sự nghiệp trước."

Quyền Chính Nghi cuối cùng cũng nghe được một lời thuận tai. Đứa con này từ xưa đã bướng bỉnh, sách cũng chẳng thèm đọc, thế mà lại muốn đi làm. A Thác ngày xưa cũng ham chơi, sau này bị anh cả bắt đến công ty, chỉ là Trì Việt không nghe!

Không ngờ rằng, bây giờ anh cũng chủ động muốn đến công ty làm việc, bà quả thật là không ngờ đến.

"Con thực sự muốn đi làm?" Quyền Chính Nghi không yên lòng hỏi lại.

Tri Việt thấy ánh mắt của bà, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Mẹ, mẹ yên tâm, lần này con chắc chắn sẽ làm việc nghiêm túc, không làm mất thể diện của mẹ đâu!"

Tâm tình không tốt buổi sáng mất hết, cuối cùng Quyền Chính Nghi cũng tìm được một tia an ủi, bà hắng giọng, lại hỏi tiếp: "Vậy chuyện hôn sự của con với Thiên Chân, bây giờ tính thế nào?"

"Mẹ!" Tri Việt nhấp môi mỏng, thần sắc hờ hững: "Bây giờ con chỉ muốn đi làm việc, những chuyện khác tạm thời không muốn nghĩ đến."

Đây cũng là một lí do chính đáng.

Mặc dù không cam lòng, nhưng Quyền Chính Nghi sợ nếu cứ ép anh kết hôn thì đến chí cầu tiến nó cũng bỏ mất, mất nhiều hơn được. Dù sao đứa con dâu Thiên Chân này, bà đã xác định từ sớm, cưới về sớm hay muộn một vài ngày cũng không phải là trở ngại.

"Được rồi," Quyền Chính Nghi cuối cùng cũng gật đầu, dặn dò anh: "Trong khoảng thời gian này mẹ sẽ không ép con kết hôn nữa, nhưng Việt Việt, con cũng không thể tiếp tục chơi bời, làm chuyện có lỗi với Thiên Chân, biết chưa?"

"Mẹ yên tâm, con sẽ không đâu." Tri Việt ôm vai mẹ, cam kết.

Anh gật đầu cam đoan, nhưng thực sự không phải là vì Phùng Thiên Chân.

.....

Buổi trình diễn thời trang tập đoàn JK, cuối cùng cũng đến trong một khung cảnh bận rộn.

Sáng sớm, chuông báo thức đúng giờ reo, Sở Kiều liền thức dậy. Cô chọn một bộ đồ màu đen, buộc tóc đuôi ngựa, rồi chọn cho mình một món trang sức tao nhã.

"Đợi chút."

Sở Kiều quay người nhìn sang, thấy hôm nay Quyền Yến Thác cũng ăn mặc chỉnh tề, hỏi: "Anh có việc sao?"

"Cùng đi thôi." Quyền Yến Thác quay người nhìn chằm chằm vào gương mặt của cô, nghiêm túc nói.

Thuận đường sao? Hôm nay cô muốn đến tập đoàn JK tham gia buổi biểu diễn thời trang.

Người đàn ông dường như hiểu ý cô, cười nói: "Tôi cũng đến JK."

Sở Kiều giật mình, còn chưa kịp nói gì đã bị anh đẩy lên xe.

Chiếc xe Hummer màu đen rời khỏi biệt thự, Sở Kiều kéo kéo tay anh, nghi ngờ hỏi: "Anh đến JK làm gì vậy?"

"Giám khảo."

"..."

Sở Kiều kinh ngạc, đôi mắt đen trừng to.

Quyền Yến Thác giờ tay lên bóp nhẹ chóp mũi của cô, chê cười nói: "Quyền thị đầu tư, sao lại không thể làm giám khảo?"

Lại còn đầu tư?

Sở Kiều bật cười, thầm nghĩ có tiền thật là tốt, đi khắp nơi đầu tư làm giám khảo!

Đến tập đoàn JK, thời gian vẫn còn sớm. Tô Lê đã chờ ở đại sảnh từ sớm, bây giờ thấy Quyền Yến Thác đến, cũng cảm thấy kinh ngạc vài phần.

Kéo cô đến bên cạnh, Sở Kiều dặn dò mấy câu đơn giản, lại thấy Tô Lê cười xán lạn: "Giám khảo này thật là tốt nha, Thời Nhan có chỗ dựa rồi."

Chỗ dựa?

Sở Kiều xem thường, cô không nghĩ đến phải dựa dẫm gì cả. Cô, dựa vào thực lực của chính bản thân mình.

Thang máy đi đến tầng thượng, cửa lớn mở ra. Tô Lê đi trước, dường như thấy người nào đó, bước chân của cô chậm lại.

Quay đầu nhìn sang, Sở Kiều vừa vận nhìn thấy hai người ở phía trước.

Sở Nhạc Viện đưa tay lên vuốt cổ áo người đàn ông, khước miệng ngọt ngào: "Tur Phạm, em hơi hơi hộp."

Khóe miệng người đàn ông vẫn là nụ cười dịu dàng như cũ, đáy mắt toát lên vẻ cứng chiều.

"Ghê tởm." Tô Lê hung hăng trừng mắt, nhỏ giọng lầm bầm. Trải qua những chuyện lúc trước, cô đã không thể dành cho Sở Nhạc Viện khuôn mặt tươi cười nữa.

Bên này có tiếng bước chân vang lên, Sở Nhạc Viện quay lại, cười chào hỏi: "Chị."

Mắt Sở Kiều nhìn thẳng, cơ bản là chẳng thèm để ý đến cô ta.

Thái độ của cô, cũng không làm cho Sở Nhạc Viện tức giận, ngược lại lại còn cười ôn hòa.

"Quyền tổng." Quý Tư Phạm thấy họ, chào hỏi trước.

Quyền Yến Thác và anh ta có lui tới trên phương diện làm ăn, gặp mặt thì cũng phải chào hỏi một câu. Hơn nữa, hôm nay anh là con rể của nhà họ Sở, mối quan hệ giữa hai người, có chút vi diệu.

"Quý tổng." Quyền Yến Thác gật đầu một cái, biểu cảm trên gương mặt tuấn tú vẫn như bình thường.

Hội trường đã có công ty đưa người đến sắp xếp trước, chỉ chờ hôm nay thể hiện.

Lát sau, Hạ Yên Nhiên mặc một bộ vest xuất hiện, vẻ mặt lão luyện giàu kinh nghiệm: "Cái vị đều đã đến rồi, xin mời vào."

Cô xoay người, kêu nhân viên mở cửa lớn ra.

Có ba công ty cùng tham gia tranh cử, tập đoàn JK đặc biệt để lại ba chỗ trống, chia ra cho mọi người tự dùng. Buổi trình diễn thời trang hôm nay, mặc dù quy mô chỉ trong nội bộ tập đoàn, nhưng mọi người đều tỉ mỉ chuẩn bị, rất có tính chuyên nghiệp.

Thứ tự lên sàn do rút thăm quyết định.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, Thời Nhan rút phải vị trí cuối cùng.

Nhưng vị trí không quan trọng, Sở Kiều tin tưởng vào thiết kế của mình.

Đèn sáng lên, sân diễn chữ T cũng lóe sáng. Người mẫu trình diễn vừa bước ra, nhịp điệu sôi nổi mạnh mẽ cũng vang lên, bầu không khí của cả hội trường náo nhiệt lên trong phút chốc.

Bên đầu tư kiểm soát khảo ngồi xung quanh sân diễn chữ T.

Kế hoạch của công ty đầu tiên khá nhàm chán, chủ đề vườn địa đàng bị thuyết minh như cảm giác kì diệu của chốn rừng xanh tiên cảnh, mọi người đều cảm thấy nhàm chán, những vẻ mặt lắc đầu liên tục, đủ để nói rõ tất cả.

Tiếp theo là Sở thị, quả nhiên là thực lực hùng hậu, chỉ nhìn qua đội ngũ trình diễn đã thấy không thể khinh thường rồi.

Tô Lê kéo Sở Kiều về phía sau hậu trường, khinh thường nói: "Phô trương cái gì chứ? Đợi đến thì Thời Nhan có tiền, bà đây nhất định sẽ làm một trận oanh động giới thời trang, tức chết cô ta!"

Sở Kiều thấp giọng cười một tiếng, nắm chặt tay Tô Lê, không nói gì thêm.

Ánh đèn trên sân diễn sáng lên, khi người mẫu đầu tiên của Sở thị bước ra sân khấu, khóe miệng vui vẻ của Sở Kiều bỗng nhiên trầm xuống.

Bối cảnh sương mù, thời trang nửa trong suốt, người mẫu trang điểm diêm dúa lòe loẹt. Mặc dù những chi tiết không quá giống, nhưng chủ đề đại khái cũng giống nhau.

Trên sân diễn người mẫu xinh đẹp, bên dưới tiếng vỗ tay vang lên không ngừng.

"Điều này không thể nào ——"

Tô Lê không nhìn được kêu lên, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Sở Kiều.

Sở Kiều nhìn chăm chăm lên sân diễn, một nơi nào đó trong tim đau nhói.

Cái loại ý tưởng giống nhau này, sao lại xuất hiện giữa cô và cô ta?

Dưới sân diễn, cũng khiếp sợ, còn có Quyền Yến Thác. Mặc dù anh không được tính là người trong nghề, nhưng phong cách này, anh thấy rõ ràng trên bản thiết kế của Sở Kiều cũng có, nhưng sao Sở thị cũng làm một phương án tương tự như thế này?

Gọi cảm, chủ đề này, là anh đưa ra. Mà chủ đề của Sở thị, lại là quyền rũ.

Ánh đèn lóe mắt thoáng qua, trông mắt u ám của Quý Tư Phạm giật giật. Anh nhìn phong cách biểu diễn trên sân, mỗi mông mím thành một đường thẳng tắp.

Trình độ của Sở Nhạc Viện, trong lòng anh rất rõ. Phong cách của lần trình diễn này, căn bản không phải là của cô.

Hai mươi phút trình diễn kết thúc, lúc Sở Nhạc Viện đưa người mẫu lên sân, bên dưới là tiếng vỗ tay kịch liệt.

Hạ Yên Nhiên dường như cũng không thể nghĩ tới sẽ xuất sắc như vậy, ngạc nhiên mà vỗ tay chúc mừng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58-3: Cho cô một chỗ dựa (3)

Editor: Rùa Lười

Tiếp theo sau đó, lên sân khấu chính là Thời Nhan.

Có Sở thị biểu diễn trước, mọi người xem Thời Nhan biểu diễn, không khỏi xì xào bàn tán.

Phong cách tương tự, mặc dù chi tiết không giống nhau, nhưng hiệu quả cũng gần như vậy.

Sân chữ T thật chói mắt, Hạ Yên Nhiên chăm chú nhìn, ánh mắt rơi vào từng chi tiết nhỏ của Thời Nhan. Mặc dù có Sở thị làm nền từ trước, nhưng dưới cái bóng của Sở Thị, những chi tiết kia vẫn có thể làm cho người ta tán thưởng.

Sở Kiều có năng lực thiết kế, đồng thời cũng nắm bắt chính xác được những trào lưu mới. Hạ Yên Nhiên thừa nhận, ở trên phương diện thiết kế, cô ấy rất có thiên phú.

Đây cũng là lí do vì sao ban đầu cô ta lại chọn Thời Nhan.

Ba công ty biểu diễn xong, ban giám khảo và người phụ trách công ty trở lại phòng họp.

Màn trình diễn vừa nãy, mọi người đều tồn tại nhiều nghi ngờ.

Đừng nói là họ, trong lòng Tô Lê và Sở Kiều cũng có hàng trăm dấu chấm hỏi!

"Phong cách thiết kế của Sở thị và Thời Nhan quá giống nhau!"

"Nhưng, là Sở thị lên diễn trước!"

"Sở thị có thực lực hùng hậu, thiết kế ra được phong cách như vật cũng chẳng có gì lạ, không biết là ai đạo ai nhỉ?"

"Đúng vậy, danh tiếng của Sở thị trước giờ vẫn rất tốt, chắc chắn sẽ không có hành động đó..."

Mọi người bàn luận sôi nổi, Tô Lê nghe được những lời đó, tức giận đến nỗi sắc mặt trắng bệch.

Theo ý của những người đó nói, là Thời Nhan đạo phong cách?"

Sở Kiều ngồi trên ghế, chưa thấy nói gì. gương mặt xinh đẹp của cô hơi cúi xuống, không rõ biết cảm ở đáy mắt thế nào.

Không khí khẩn trương, ý kiến của mọi người đều khác nhau.

Ánh mắt của Quyền Yên Thác nhìn chằm chằm vào người đang ngồi đối diện, lại thấy cô chỉ cúi đầu, vẻ mặt buồn bã.

Tiếng bàn luận xung quanh, tất cả đều có lợi với Sở thị. Khóe miệng Sở Nhạc Viện nhếch lên, khóe mắt thoáng qua một tia tàn khốc, cô ta cũng biết kết quả này, Thời Nhan chắc chắn sẽ bị chỉ trích.

Bốp ——

Quyền Yên Thác ném bút trong tay lên bàn, gương mặt tuấn tú trầm xuống: "Nếu đã có lời muốn nói thì cứ thoải mái lên tiếng, để cho tôi nghe một chút."

Thấy anh lên tiếng, có người còn tưởng rằng đây là cơ hội để tranh công, khoe khoang nói: "Thực tâm mà nói, cả hai công ty đều biểu diễn rất tốt."

Nhưng Sở thị quyền rũ, Thời Nhan gọi cảm, phong cách rất giống nhau, khó tránh khỏi nghi ngờ đánh cắp ý tưởng!"

"Đạo ý tưởng?" Quyền Yến Thác nhíu mi, ánh mắt dần xuất hiện hàn ý: "Là ai đạo ai?"

"Nhìn thứ tự ra sân chẳng phải đã biết rồi sao?" Có người lên tiếng phụ họa, mọi người đều hiểu ở trong lòng.

"Vậy sao?" Nửa thân trên Quyền Yến Thác dựa vào ghế xoay sau lưng, ánh mắt quét qua gương mặt mọi người, trầm giọng nói: "Bản thiết kế của Thời Nhan tuyệt đối không có vấn đề, tại sao lại là đạo ý tưởng?"

"Quyền thiếu, ngài cũng không thể cam đoan như vậy!"

"Tại sao không thể?"

Gò má Quyền Yến Thác lạnh lùng, đôi mắt thâm sâu híp một cái, gần từng chữ: "Bản thiết kế của Thời Nhan, đều được thiết kế ngay trên giường của tôi, sao tôi lại không thể cam đoan?"

"A ——"

Mọi người xôn xao.

Tô Lê phì cười!

Đù, Quyền thiếu gia, ngài nói những lời này, quả thật là làm cho người ta tưởng tượng không ngừng nha!

Sở Kiều chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện, khóe môi cũng khẽ nhếch lộ ra mấy phần vui vẻ.

Người đàn ông này, quả thật là làm cho cô đỡ khóc đỡ cười! Anh nói như vậy, rõ ràng làm cho người ta nhìn Thời Nhan bằng một cặp mắt khác, cũng đem đỉnh cao của sóng gió đẩy tới đầu cô!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có người phản ứng nhạy bén, cuối cùng cũng ý thức được rằng Thời Nhan và Quyền thị có quan hệ không hề đơn giản.

Mặt đẹp của Sở Nhạc Viện trầm xuống, dù biết rằng Quyền Yến Thác có quan hệ với Sở Kiều, nhưng không nghĩ đến người đàn ông này sẽ lên tiếng giúp cô ta trước mặt mọi người!

Tất cả mọi người đều im lặng, không dám nói nữa.

Phía bên này bàn hội nghị, Hạ Yên Nhiên nắm chặt tay, bởi vì dùng sức móng tay cũng đã hiện lên màu trắng.

"Mọi người im lặng một chút."

Trong giây lát, Hạ Yên Nhiên lên tiếng, giọng nói chắc chắn thỏa đáng: "Tuy Sở thị và Thời Nhan có phong cách thiết kế tương tự nhau, nhưng có rất nhiều chi tiết không giống nhau, nếu nói là đạo phong cách, sợ rằng có chút gượng ép!"

Dừng lại một chút, cô ta mỉm cười, trầm ổn điều luyện: "Hon nữa tập đoàn JK chúng tôi vì giữ công bằng, nên công việc bảo mật tương đối tốt, sẽ không xuất hiện bất cứ sai lầm nào, cho nên mọi người không cần phải suy đoán thêm nữa. Có lúc, cũng có những suy nghĩ giống nhau, hon nữa người phụ trách của Sở thị và Thời Nhan lại còn là..."

Câu tiếp theo, cô ta rất khéo léo không nói ra, nhưng có người đã hiểu rồi.

Nói là cạnh tranh, thật ra chỉ là chuyện của hai chị em nhà họ Sở. Nói đến cùng, đều là người một nhà, cạnh tranh thì có gì hay chứ?

Hạ Yên Nhiên quay đầu đi, nhìn về phía người đàn ông phía trước, thấy đôi mắt đen như ngọc thạch của anh híp một cái, ánh mắt thâm trầm.

Nếu người phụ trách tập đoàn JK đã nói vậy, Thời Nhan lại có Quyền Yến Thác là chỗ dựa, mọi người còn dám nói gì nữa?

Lông mày của Quyền Yến Thác cau nhẹ, gương mặt tuấn tú không vui. Lời của Hạ Yên Nhiên, nghe thì chẳng có chút nào không ổn, nhưng anh lại cảm thấy, hình như có cái gì đó không đúng.

Kết quả thương lượng cuối cùng, Sở thị là Thời Nhan đều được chọn.

Hạ Yên Nhiên gộp ý tưởng của hai công ty này hai thành một, cứ thế tính. Như vậy buổi trình diễn thời trang của tập đoàn JK nửa năm sau sẽ có những phương án của cả hai công ty này.

Tô Lê cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng thực sự trong lòng vẫn không phục.

Trở lại văn phòng, cô nằm lên sofa, kêu to: "Khả Nhi, tức chết tó rồi!"

Hứa Khả Nhi đã pha cà phê từ trước, thấy các cô về thì lập tức bùng ra: "Thế nào rồi? Không thành công?!"

"Không phải vậy!" Tô Lê ngồi dậy, uống hai ngụm cà phê, tức giận nói: "Cái phương án thiết kế của Sở Nhạc Viện, giống với phương án của chúng ta! Hừ, Với cô ta, cũng có thể nghĩ đến "Quyền rũ" sao?"

"Hả?" Ánh mắt Hứa Khả Nhi lộ vẻ kinh ngạc, đáy mắt thoáng qua một tia kinh hoàng. Cô cắn môi, thờ hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Bọn tớ cũng không biết." Tô Lê bức tức, cố nhịn nói: "Hôm nay trình diễn, Sở thị rút thăm diễn trước chúng ta, hơn nữa ý tưởng chủ đạo của bọn họ còn là Quyền rũ, thiết kế cũng tương tự với thiết kế của Kiều Kiều, dù sao cũng làm cho người ta thật ghê tởm..."

Tô Lê nói một tràng, sắc mặt Hứa Khả Nhi càng lúc càng khó coi.

Sở Kiều mãi chẳng nói lời nào, cũng cảm thấy trong lòng rất bức bối. Cô không thể đảm bảo rằng thiết kế của mình là xuất sắc nhất, nhưng sự giống nhau thế này, xác suất cũng quá thấp!

"Aiz..." Tô Lê gục xuống bàn, bất đắc dĩ nói: "Có lẽ là hai chị em, tâm linh tương thông! Tổng giám đốc Hạ cũng nói, ý tưởng giống nhau không phải là không thể có."

Hứa Khả Nhi lúng túng cười, lên tiếng phụ họa: "Ừ ừ, đúng vậy, chắc là như vậy đó!"

Sao đó, cô thuận miệng tìm một cái lí do, xách túi rời khỏi phòng làm việc.

Hứa Khả Nhi lấy di động ra, sau khi điện thoại được chuyển tiếp, cô thấp giọng chất vấn: "Tại sao ý tưởng của Thời Nhan lại giống với của Sở thị..."

Cửa thang máy mở ra, Hứa Khả Nhi khần trương đi vào.

Tô Lê đứng ở bên cửa sổ, tò mò nhìn quanh. lát sau, cô thấy một chiếc xe rất ngẫu đi đến, Hứa Khả Nhi mở cửa xe vào trong, chiếc xe phóng vụt đi.

"Ey, Kiều Kiều!" Tô Lê gọi cô, thờ dài nói: "Hình như bạn trai của Khả Nhi có vẻ có rất nhiều tiền!"

Sở Kiều rầu rĩ không vui, vẫn còn đang nghĩ chuyện bản thiết kế, không có tâm tình để ý đến mấy thứ này.

Trở lại trước bàn làm việc, Tô Lê bĩu môi, an ủi cô: "Kiều Kiều, cậu cũng đừng suy nghĩ quá nhiều! Bản thiết kế của chúng mình cũng chỉ có ba người chúng mình xem qua, chắc chắn là bọn mình không tiết lộ ra ngoài. Chắc là Sở Nhạc Viện bỏ số tiền lớn đi mời nhà thiết kế ở bên ngoài đến đây, thật nham hiểm!"

Điều này cũng có khả năng.

Lông mày đang nhíu chặt của Sở Kiều buông lỏng một chút, nhưng vẫn cảm thấy mọi chuyện thật kì quặc.

Cũng may chuyện này coi như là viên mãn, Hạ Yên Nhiêu để cho cả hai công ty cùng qua. Chỉ cần có thể tham gia phương án trình diễn của nửa năm sau, Sở Kiều có lòng tin cô có thể thắng một lần nữa!

Nhớ tới lời Quyền Yến Thác nói ở hội trường, Tô Lê che miệng cười trộm: "Quyền thiếu nhà cậu quá có lực! Nói cho tớ nghe một chút đi, rốt cuộc trên giường anh ấy thiết kế là thế nào vậy?"

Sở Kiều đỏ mặt, gơ tay ra đánh cô một cái.

Tô Lê cười đùa tránh né, tiện tay mở trang mạng ra, hỏi: "Kiều Kiều, cậu cung Thủy Bình đúng không?"

Bật máy tính lên, Sở Kiều "Ừ" một tiếng trả lời, đem bản thiết kế ra kiểm tra lại một lần. Tài liệu có đặt mật mã, cô nghĩ nghĩ rồi bỏ nghi ngờ trong lòng đi, có lẽ là do cô nghĩ nhiều.

"Quyền thiếu cung gì?" Tô Lê đang xem 12 cung hoàng đạo hôm nay, lại bắt đầu bát quái.

Sở Kiều cau mày suy nghĩ một chút, nhớ lại lần trước lúc đăng kí kết hôn cô đã xem qua chứng minh nhân dân của anh, trả lời: "Cung Thiên Yết."

Cung Thiên Yết?

Sở Kiều đặt bút trong tay xuống, mở lịch ra xem, hôm nay là ngày sinh nhật anh!

"Thiên Yết?" Tô Lê nhanh chóng search lời giải về cung Thiên Yết, gương mặt vui vẻ: "Trời ơi, hai người các cậu đúng là tuyệt phôi! Người ta nói, Thủy Bình với Thiên Yết, hoặc là sẽ yêu đến nổi chết đi sống lại, hoặc là cả đời này sẽ không qua lại với nhau."

Mỗi lần nhắc đến 12 chòm sao là tinh thần Tô Lê lại như được lên dây cót, tiếp tục nói: "Chàng trai cung Thiên Yết rất hiểu chuyện. Theo thống kê, cùng nhau sống tới bạc đầu, tình yêu vĩnh viễn không chia tách làm cho người ta xúc động, Thiên Yết là quán quân! Nhưng chàng trai Thiên Yết rất hay ghen, cậu phải cẩn thận nha, không nên để Quyền thiếu gia người ta phát hiện ra hành vi bất chính nhé!"

"Tô Lê!"

Sở Kiều giận tái mặt, tức giận nói: "Cậu rảnh lắm đúng không?"

"Ai yo," Tô Lê oán trách, ánh mắt đáng thương: "Chúng ta đã mệt mỏi mấy tháng rồi, cuối cùng cũng xong, thế mà nói đùa một tí cũng không được."

Vì buổi biểu diễn JK này, mọi người quả thật là đã vất vả lâu rồi. Hứa Khả Nhi không có ở đây, ngày mai lại là chủ nhật, cô dứt khoát đề xuất nghỉ.

Trong một tràng vỗ tay tán thưởng, Sở Kiều và Tô Lê cùng rời khỏi phòng làm việc.

Tô Lê về nhà, Sở Kiều đi siêu thị.

Lần trước làm bánh ga tô cũng đến nỗi nào, hôm nay Sở Kiều định làm tiếp một lần nữa.

Hôm nay được JK thông qua, nếu không phải là Quyền Yến Thác ra mặt, chỉ sợ mọi chuyện cũng không dễ dàng như vậy.

Sở Kiều thầm cảm kích, muốn dùng cách này để bày tỏ cảm ơn.

Đứng trong phòng bếp, cô bận rộn hai giờ liền, chuẩn bị hết tất cả các nguyên liệu cần thiết. Tối nay muốn làm một cái bánh ga tô, tỉ mỉ gấp trăm lần so với lần trước, cô muốn dùng nó để chúc mừng sinh nhật anh, lúc làm vô cùng khéo léo và cẩn thận.

Chạng vạng tối, Quyền Yến Thác lái xe quay lại biệt thự, thấy trong nhà sáng đèn. Anh mở cửa đi vào, từ phòng bếp lại có mùi hương thơm phức bay đến như lần trước.

Thay dép xong, anh bước đến, cười hỏi: "Cô lại làm bánh ga tô?"

"Chính xác." Sở Kiều mỉm cười, tâm tình không tệ.

"Bao giờ thì được ăn?" Quyền Yến Thác lòng tràn ngập mong đợi, chủ động hỏi cô.

Liếc mắt nhìn đồng hồ, Sở Kiều mặc tạp dề bận rộn: "Hai mươi phút nữa."

"Tôi đi rửa tay." Lần này người nào đó đặc biệt chủ động.

"Đợi chút." Sở Kiều đột nhiên gọi anh lại, nghĩ nghĩ một chút rồi lên tiếng: "Chuyện ngày hôm nay, cảm ơn anh đã giúp tôi! Mặc dù những lời anh nói, có chút... ờ..., nhưng vẫn cảm ơn anh!"

"Lời tôi nói là thật mà!" Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm cô, khóe miệng vui vẻ, vẻ mặt không đứng đắn: "Bản thiết kế đó, chính là cô thiết kế ra lúc trên giường của tôi, chẳng nhẽ không đúng sao?"

"Stop ——" Sở Kiều bắt chéo hai tay, kịp thời ngắt lời anh: "Tóm lại, cảm ơn anh."

Đôi môi mỏng của người đàn ông cong lên, không trêu cô nữa, đi rửa tay.

Bánh ga tô tối nay, có vẻ rất ngon, anh có chút chờ mong.

Điện thoại di động trong túi rung lên, Quyền Yến Thác tiếp điện thoại: "A lô?"

"Là em"

Động tác rửa tay của Quyền Yến Thác dừng lại một chút, giọng nói trầm xuống: "Có chuyện gì?"

Bên kia đầu dây, Hạ Yên Nhiên khẽ vuốt cái hộp nhung màu đen, dịu dàng nói: "Anh có rảnh không? Em muốn mời anh đi ăn cơm."

"Ăn cơm?" Quyền Yến Thác ngạc nhiên, đôi mắt đen trầm xuống.

Hạ Yên Nhiên đang cầm điện thoại cười khẽ, nói: "Hôm nay là sinh nhật anh, đừng nói là anh lại quên mất nhé?"

Nghe vậy, Quyền Yến Thác sửng sốt một chút, đúng thật là quên mất. Từ bé ông nội không thích những thứ này, con trai tổ chức sinh nhật cái gì chứ? Vì thế, sinh nhật của anh hầu hết đều không tổ chức, năm trước thì là đi Lan làm cho anh một bàn thức ăn ngon, người nhà ăn một bữa cơm thôi.

Sinh nhật năm nay, sao người nhà không gọi điện tới?

"A lô? Anh còn có đó không?"

Quyền Yến Thác lấy lại tinh thần, nhìn về phía phòng bếp, thấy Sở Kiều lấy cái bao tay mở lò nướng ra, đôi môi anh khẽ cười, nói: "Yên Nhiên, tối nay anh muốn ăn cơm ở nhà, chúng ta hẹn hôm khác nhé?"

Giọng nữ bên kia quả nhiên dừng lại một chút, vài giây sau lại tiếp tục lên tiếng: "Được, vậy anh làm việc của anh đi."

Hạ Yên nhiên cúp điện thoại, sắc mặt đã hoàn toàn trở nên thâm trầm. Cô ta mở chiếc hộp nhưng ở trên bàn ram bên trong là một đôi khay áo kim loại lánh lánh rực rỡ.

Ở nhà ăn cơm?

Cô ta khẽ cười, rốt cuộc là nhà nào?!

Quyền Yên Thác rửa tay sạch sẽ, đến đến phòng khách thì đèn bỗng nhiên tắt hết. Chỉ có bàn ăn trong phòng ăn còn sáng với cái đèn nhỏ trên tường.

Anh nghi hoặc bước đến bên cạnh cái bàn, gương mặt Sở Kiều hưng phấn, giục: "Ước đi! Ước xong là có thể ăn cánh rồi, hôm nay em đã làm bánh ga tô nhân hạt thông, rất thơm."

Cái chuyện ước nguyện thế này, Quyền thiếu gia của chúng ta trước giờ còn chưa làm qua, cứ như đây là trò chơi của bọn con gái!

Quyền Yên Thác kéo cái ghế ra ngồi xuống, thuận thế vòng qua eo cô, kéo cô ngồi lên đùi mình.

"Em ước đi."

"Em?" Sở Kiều ngạc nhiên.

"Ừ," Người đàn ông khẽ gật đầu, mỉm cười vui vẻ: "Nguyện vọng trong ngày sinh nhật của em cũng chính là ước nguyện của tôi."

Sở Kiều chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm cây nến đang cháy. Ánh mắt cô ngỡ ngàng, khóe miệng đang cười vui vẻ có chút thu lại.

Lát sau, cô quay về phía cây nến, thấp giọng lầm bầm: "Điều ước sinh nhật của em hàng năm cũng chỉ có một, muốn ba và mẹ cùng đưa em đi công viên chơi. Em muốn ăn kẹo bông gòn, còn muốn thật nhiều bóng bay nhiều màu sắc..."

Giọng nói của cô cứ thấp dần xuống, cho đến khi biến mất.

Quyền Yên Thác nhìn chăm chú vào gương mặt cô, đôi mắt đen như viên hắc ngọc khẽ híp, anh không lên tiếng quấy phá cô, bàn tay nắm chặt tay cô.

Ngon lửa sáng trên cây nến, ánh nến khẽ đưa chiếu lên gương mặt của Sở Kiều, đó là lần đầu tiên Quyền Yên Thác nhìn thấy cô khóc, chất lỏng trong suốt long lanh ở hốc mắt, từ từ tụ lại, nhưng lại cứng đầu không rơi xuống.

Aiz, cái cô ngốc này, nước mắt mà cũng phải che giấu sao?

Đưa tay ra nâng khuôn mặt của cô lên, Quyền Yên Thác nhìn đôi mắt đáng thương của cô, thấp giọng nói: "Sở Kiều, có câu em nói sao rồi, không phải việc nào đàn ông có thể làm là phụ nữ cũng có thể làm!"

Anh giờ tay lên, ngón tay ấm áp lau khô giọt nước mắt ở khóe mắt cô, giọng nói tràn ngập từ tính: "Những chuyện như lau nước mắt, chỉ đàn ông mới có thể làm được!"

Quyền Yên Thác đặt tay lên gáy của cô, nhẹ nhàng kéo khuôn mặt cô lại gần, giọng nói dịu dàng: "Ồ trước mặt anh, em có thể khóc, sẽ không có ai cười em cả."

Trái tim, trong phút chốc nảy lên.

Sở Kiều tựa vào ngực anh, hai tay nắm chặt lấy áo của anh, giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống. Cô cắn môi, nức nở nói: "Tại sao ông ấy không thích em?"

Ôm chặt người trong ngực, Quyền Yên Thác không nhịn được thở dài. Anh hiểu, "ông ấy" trong miệng cô là chỉ Sở Hoành Sanh.

Từ khi bà ngoại qua đời, Sở Kiều chưa từng khóc, nhưng tối nay, cô không khỏi có chút đau lòng. Hơn nữa, lúc này trong ngực anh, mọi ủy khuất trong lòng, trong nháy mắt đều không nén ứ đọng nữa.

Cô khóc thành tiếng, mặc cho nước mắt cứ chảy xuống.

Lát sau, Quyền Yên Thác ngắt mạch cảm xúc của cô, cười nói: "Chúng ta hãy thôi nấn trước, sau đó mới khóc, được không?"

Hốc mắt Sở Kiều hồng hồng, đôi mắt sáng như viên ngọc lưu ly. Cô nhìn anh, không tự chủ nở nụ cười, đôi má lúm đồng tiền hiện rõ ra.

Phù ——

Quyền Yên Thác ôm cô, hai người cùng cúi đầu, thổi tắt cây nến.

Ánh sáng mập mờ của cây nến được thổi tắt, Sở Kiều muốn đi mở đèn, nhưng lại bị anh ôm vào trong ngực.

Một mảnh bóng đen bao trùm xung quanh, đôi môi người đàn ông cũng đi dần xuống.

Quyền Yến Thác đưa tay nâng mặt cô lên, nhiệt tình hôn vào môi cô. Anh vội mở hai hàm răng của cô ra, chiếc lưỡi mang theo ngọn lửa nhiệt tình theo vào, bá đạo cướp đi hô hấp của cô.

Lực của anh khá lớn, trên môi có chút đau nhưng Sở Kiều cũng không đẩy anh ra. Hai tay của cô đặt trên cổ anh, run rẩy đưa cái lưỡi ra đáp lại động tác của anh.

Cô chủ động, đôi lấy một nụ hôn sâu hơn, mãnh liệt hơn.

Nhịp tim dần xem đập thành thịch, quần quýt nuốt lấy âm thanh của nhau, ám muội mê người.

Người đàn ông thở hổn hển bên tai, tim Sở Kiều nhảy loạn xạ, cô vô lực tựa lên vai anh, gương mặt đã biến thành màu hồng.

Khóc đến nổi cổ họng khàn khàn, cô tựa đầu vào vai anh, cố gắng ổn định hô hấp.

Vốn cho rằng tối nay sẽ có chuyện gì đó, nhưng sau khi tắm xong, Quyền Yến Thác liền ôm cô đi ngủ, không làm gì cả.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Kiều đang say sưa trong giấc mộng đẹp thì bị tiếng vỗ tay của người nào đó đánh thức.

"Dậy!"

Lúc này nhìn thấy gương mặt tuần tú kia, tất cả hảo cảm với anh tối qua, tất cả đều đã biến thành mây khói.

Nửa tiếng sau, Sở Kiều mặc một bộ đồ thể thao, bị anh kéo lên xe, không nói lời nào rời khỏi biệt thự.

Chiếc Hummer màu đen đi qua trung tâm thành phố, chạy về hướng ngoại ô. Sở Kiều dựa vào cửa sổ xe ngủ gật, chờ đến khi cô tỉnh lại, đã đến núi Bàn Vân ở ngoại ô rồi.

"Tại sao lại đến đây?" Sở Kiều đứng dưới chân núi, nhìn chằm chằm con đường lên núi quanh co, trong lòng lo lắng.

"Rèn luyện."

Quyền Yến Thác mở cốp sau xe, lấy đồ vật ở bên trong ra. Một ba lô rất lớn, còn có lều cỏ và nước.

Anh mang đồ, đi thẳng về phía trước, lạnh lùng ném cho cô hai chữ: "Đi theo."

Sở Kiều khóc không ra nước mắt, ngày chủ nhật tốt đẹp, không để cho người ta ngủ nướng lại kéo cô đến cái chỗ hoang vu này!

"Đợi tôi với!"

Thấy anh đã đi xa, Sở Kiều cắn răng đuổi theo, chỉ sợ anh bỏ cô lại một mình.

-----Ngoại truyện --- ---

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59-1: Lấy thân báo đáp (1)

Núi Bàn Vân nằm ở phía đông của Duật Phong Thị, gần bãi biển lớn, phong cảnh tuyệt đẹp.

Lái xe đến nơi đây mất khoảng một giờ. Trời vừa tờ mờ sáng, Sở Kiều đã bị người đàn ông kia kéo dậy, mơ mơ màng màng bước lên xe, ngủ gà ngủ gật trên cả đoạn đường.

Thời tiết nơi này phải nói là trời quang mây tạnh.

Trên lưng Quyền Yến Thác đeo hai cái túi nặng, thậm chí còn vác thêm lều trại và nước uống, nhưng do thân hình anh cao lớn, mấy thứ đó ở trên người anh cũng chẳng hề gì.

Đứng ở dưới chân núi, Sở Kiều còn chưa cất bước mà trong người đã run cầm cập. Núi này quá cao, đường đi quanh co khúc khuỷu, cô không muốn lên đó đâu!

Nhưng người đàn ông kia lại có ý định làm khó cô. Anh xoay người bỏ đi, không thèm nhìn cô một cái.

Sở Kiều không còn cách nào, đành phải vui vẻ đuổi theo anh. Nơi này không có người, cô sợ bị bỏ lại.

Tuy rằng đường lên núi đã hiện ra trước mắt nhưng vẫn khó đi, độ dốc của núi lại lớn, Sở Kiều cố hết sức để bước bằng hai chân, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập.

Thế nhưng, người đàn ông phía trước cứ nhăm nhăm bước đều, trên người anh còn vác theo không ít đồ, vậy mà anh lại chẳng thở hổn hển như cô, đương nhiên là vì thể chất của anh đặc biệt tốt, ngay từ đầu đã không cùng đẳng cấp với cô rồi.

“Chậm một chút!”

Sở Kiều vừa tựa một tay vào cây gỗ lớn vừa mệt đến mức thở hổn hển. Cô duỗi cánh tay, gọi người đàn ông đi trước, “Anh đi chậm một chút!”

Người đàn ông đeo ba lô trên lưng, quay đầu lại nhìn cô, không nhịn cười nổi, “Cái gì tôi cũng vác, cô còn kêu chậm! Thể chất đặc biệt tốt là gì hả?”

Được rồi, Sở Kiều thừa nhận là hai bàn tay cô trống trơn, nhưng bản thân vẫn cảm thấy mệt.

Đường dốc khó đi, cô tiếp tục cất bước. Đi không được bao xa, đùi của cô có dấu hiệu mỏi, cẳng chân cũng mất dần sức lực. Nếu bàn về thể chất, cô nhất định không bằng anh, thậm chí chỉ biết được khi bắt đầu học bơi lội.

“Này!” Thấy anh lại xoay người, định bụng đi tiếp, cô vội vàng xin tha, “Để tôi nghỉ ngơi một lát được không? Năm phút thôi, tôi ngồi một chút.”

Cô dựa lưng vào một cây đại thụ rồi ngồi xuống, mở bình nước trong tay, ngửa đầu lên, tu ừng ực.

Quyền Yên Thác quay lại, ngồi xuống bên cạnh Sở Kiều, xoa cái trán đầy mồ hôi của cô. Thật ra thì đã nhiều năm, anh không đến nơi này leo núi, may mắn thay là anh rèn luyện mỗi ngày, thể chất mới không giảm đi nhiều.

“Anh thường xuyên tới nơi này?” Sở Kiều dựa vào thân cây, nhúm mày hỏi anh.

Quyền Yên Thác mỉm cười, chỉ tay về một hướng ở trên núi, nói cho cô nghe, “Trước kia, tôi thường cùng đám người Cận Dương tới đây. Ở giữa sườn núi có một hang động, lúc ấy, chúng tôi hay vào đó thám hiểm.”

“Thám hiểm?” Sở Kiều nhúm mày, cảm thấy có vài phần hứng thú, “Bên trong có kho báu gì sao?”

“Không có phát hiện được kho báu nào.” Quyền Yên Thác cúi đầu, nhìn về phía cô, môi mông khê nhếch lên, “Bên trong có không ít côn trùng, cô có muốn mau chóng tới xem?”

Nghe vậy, Sở Kiều hoàn toàn thay đổi sắc mặt, sợ hãi nói, “Đáng ghét! Không đi!”

“Không đi cũng sắp tới giờ,” Quyền Yên Thác nhìn đồng hồ của mình, thúc giục, “Đã qua năm phút rồi.”

Sở Kiều miễn cưỡng đứng dậy, than thở, “Làm gì gấp vậy, nghỉ ngơi nhiều một chút không được sao?”

“Không được!” Quyền Yên Thác vô cùng kiên quyết, nói cho cô nghe một tin gần như tuyệt vọng, “Từ nơi này leo lên đỉnh núi mất hơn bốn tiếng đồng hồ.”

“Cái gì?!”

Sở Kiều khiếp sợ, hai tay ôm lấy thân cây, gào khóc, “Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về nhà!”

Người đàn ông đỡ khóc đỡ cười, tiến lên, túm chặt eo cô, kéo cô đi về phía trước.

“Không cần - - “

Hai chân Sở Kiều không ngừng đá, liều mạng giãy dụa, “Quyền Yên Thác, anh buông tôi ra, để tôi về nhà!”

“Cô khẳng định muốn xuống núi?”

Quyền Yên Thác cúi đầu, nhìn người trong lòng, nhúm mày hỏi cô.

“Đúng!” Sở Kiều liều mạng gật đầu.

Nói vòng tay đang ôm lấy eo cô, khuôn mặt tuần tú của Quyền Yên Thác nở nụ cười, đôi mắt lại bình tĩnh vô cùng, kèm theo ánh nhìn thâm thúy, “Được, vậy cô cứ dọc theo hướng Bắc mà đi. Đừng có đi nhầm đường, bằng không bị lạc, nhất định sẽ đói đến chết.”

“...”

Thấy anh đã xoay người bỏ đi, Sở Kiều mới nhìn về hướng phía dưới chân núi, nghĩ mà chán nản: Hướng nào là hướng Bắc?

Rốt cuộc, cô không biết làm thế nào cả, đành cúi đầu, tiếp tục đi lên.

Thấy bóng dáng cô đi theo mình, đôi môi mỏng của Quyền Yến Thác khẽ nhếch lên một cái, bước chân của anh cũng chậm lại. Đây là lần đầu tiên cô đến đây, sức lực để chống đỡ cũng có thể gọi là có; hơn nữa, thể chất của cô, anh sớm đã trải nghiệm ở trên giường rồi, hoàn toàn thất bại!

Nhưng mà Quyền Yến Thác đã xem nhẹ một việc, anh nói leo lên đỉnh núi mất bốn giờ, đó là với tốc độ của anh. Sở Kiều đi được một chút lại ngừng, muốn leo lên đỉnh núi cũng phải mất tầm sáu tiếng rưỡi.

Bị cô dây dưa, câu giờ như vậy, khỏi phải nhắc tới cô, ngay cả anh cũng thấy thấm mệt.

Đồ đạc trên lưng không hề nhẹ, anh có thể tiến về phía trước đã là cố hết sức rồi.

Cuối cùng cũng leo lên tới đỉnh núi, Sở Kiều ngã cái rầm xuống đất, đứng trên đá cũng đứng không nổi. Trời ạ, người ta mệt muốn chết! Từ nhỏ tới lớn, cô chưa từng đi bộ xa như vậy đâu!

Buổi sáng bắt đầu leo núi, lúc lên tới đỉnh đã là buổi chiều. Sở Kiều dựa vào mỏm núi đá để nghỉ ngơi, chỉ cảm thấy hai cái đùi không còn là của mình nữa, tê mủi đến mức mất hết cảm giác.

Quyền Yến Thác đặt ba lô xuống, lấy bánh mì và nước ra rồi đưa cho cô, “Ăn đi.”

Đi suốt cả ngày, Sở Kiều sớm đã đói bụng. Cô chop lấy cái bánh mì rồi ăn ngấu nghiến, mới cắn có mấy cái đã ăn sạch ổ bánh. Cảm thấy chưa no, cô đưa tay lên để lấy thêm một cái nữa, ăn như hổ đói.

“Ăn từ từ.” Quyền Yến Thác nhíu mày thật chặt. Cô ăn nhanh như vậy, lát nữa dạ dày sẽ khó chịu cho xem.

Sở Kiều không rảnh mà quan tâm đến vẻ mặt của anh, chỉ dùng ánh mắt bày tỏ sự khinh bỉ. Cô đói tới mức da bụng đụng da lưng, sao còn bảo cô ăn từ từ?

Thừa dịp cô chỉ lo ăn, Quyền Yến Thác chọn một chỗ có địa hình vừa cao vừa bằng phẳng để dựng lều trại. Sau khi sắp xếp xong xuôi, anh lột chân đệm ở phía dưới cùng, thả ra một hơi nhẹ nhõm.

“Có thể ngủ ở đó sao?” Sở Kiều ăn no xong lại bắt đầu có hứng thú.

Quyền Yến Thác liếc cô một cái, nhỏ giọng trách nặng, “Đương nhiên là có thể.”

Sở Kiều chưa từng ngủ trong lều, do đó mới tỏ vẻ hoài nghi.

“Đi vào thử xem.” Quyền Yến Thác kiểm tra bốn phía cẩn thận, chắc chắn rằng bốn điểm tựa đều dựng thật chắc.

Sở Kiều vừa mệt vừa yếu, vừa nghe anh nói liền phản chấn trở lại. Tuy rằng cô có hơi nghi ngờ, nhưng nhìn thấy ánh mắt khẳng định của Quyền Yến Thác, trong lòng cô an tâm hơn, “Thật sự có thể ngủ ư?”

Người đàn ông bừa bãi, bất đắc dĩ nói, “Chắc chắn có thể! Bằng không thì... tôi và cô nhé?”

“Không cần.”

Sở Kiều nhanh chóng chui vào trong lều, không cho anh cơ hội để giờ trò lưu manh. Dưới đệm được lót một lớp thảm lông mềm. Vừa nằm xuống, cô đã cảm thấy không gian trong này rất lớn, chẳng hề có cảm giác bị đè nén, hơn nữa lều được che chắn cẩn thận, trông rất an toàn.

Cô thăm dò một hồi, hỏi người đàn ông đang dọn dẹp bên ngoài, “Đêm nay, chúng ta sẽ nán lại trong này à?”

“Ừ.” Quyền Yến Thác cúi đầu đáp lại, không giải thích thêm.

Tuy rằng Sở Kiều không đồng ý, nhưng đã vất vả để leo lên đỉnh núi trong hơn sáu tiếng đồng hồ, cô cũng chẳng muốn xuống ngay lập tức. Nghe nói phong cảnh nơi này rất đẹp, cô muốn nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ thưởng thức một phen.

Thấy anh dường như còn muốn chuẩn bị này nọ, Sở Kiều rất tức thời mà chui vào trong lều trại, kéo khóa lên, để lại một khe hở nhỏ. Cô nằm xuống, đắp kín người bằng chăn lông, khóa miệng nở một nụ cười.

Vốn tưởng rằng chỉ có thể chớp mắt một chút, nào ngờ vừa chạm vào gối, Sở Kiều đã ngủ rất say, ngủ rất yên bình.

Quyền Yến Thác nhặt được không ít nhánh cây khô, dùng kỹ năng sắp xếp, buổi tối sẽ nhóm lửa. Anh liếc qua chiếc lều, nhẹ nhàng bước tới, thấy người bên trong ngủ đến mức không còn biết trời trăng mây gió là gì, vừa nghiêng đầu vừa ôm mềm, hơi thở đều đều.

Anh cười nhẹ, kéo khóa lều xuống, đắp chăn kín người cô, sau đó rời khỏi.

Ngồi trên mỏm núi đá, Quyền Yến Thác ngắm nhìn hoàng hôn đang dần buông xuống, nở nụ cười bên môi. Còn mấy tiếng nữa là được ngắm nhìn bầu

trời ban đêm rồi. Tiết trời trong lành, buổi tối hẳn là có thể nhìn thấy vô vàn vì sao.

Đã nhiều năm không ra ngoài cắm trại, trong lòng Quyền Yến Thác cũng có vài phản hứng thú. Ngày thường, anh bận quá nhiều việc, khó có thời gian thả lỏng bản thân, hít thở khí trời mát mẻ.

Tuy rằng hôm nay leo núi hơi mệt, nhưng nghĩ đến việc tối hôm qua, cô tự tay nướng bánh sinh nhật cho mình, ánh mắt anh lại hiện lên nét cười, đôi môi mông nõn nụ cười dịu dàng.

Sở Kiều cảm thấy mình ngủ rất say. Lúc mở mắt ra, chỉ thấy bốn phía tối đen như mực, cô liền la to, “Quyền Yến Thác!”

Cô lập tức ngồi dậy, đầu óc còn chưa phản ứng kịp.

“Tỉnh ngủ rồi hả?” Khóa kéo của chiếc lều đã bị anh mở ra, anh ngồi ở bên ngoài, nhìn vào bên trong.

Thấy mặt anh, Sở Kiều liền thở phào một hơi. Cô dụi mắt, về mặt mông lung, “Tôi ngủ lâu rồi sao?”

Nhìn đồng hồ trên tay, Quyền Yến Thác cười như không cười, nói, “Hai giờ.”

Hai giờ, đúng là có hơi lâu.

Sở Kiều bò ra từ trong lều, sắc trời đã đậm dần. Cô rút cổ lại. Gió trên đỉnh núi khá lớn, mang theo sự mát mẻ.

Có chiếc áo được khoác lên vai mình, Sở Kiều ngửa đầu nhìn qua, khoe miệng nở nụ cười, “Anh mang đủ đồ đó.”

Quyền Yến Thác mặc áo khoác vào cho cô, sau đó đi đến bên cạnh rồi châm lửa trại. Lửa vừa bén vào, những nhánh cây khô được xếp thành tầng đã cháy phừng phực.

Không bao lâu sau, ngọn lửa lóe sáng, hơi ấm lan tỏa đến từng khuôn mặt.

Nơi nào có ánh sáng sẽ xua tan đi sự âm u ở nơi đó. Sở Kiều ngồi xuống bên đồng lửa trại, nỗi sợ trong lòng đã vơi dần đi.

Núi Bàn Vân thuộc hạng mục những dự án phát triển du lịch, nơi này thường xuyên có người đến cắm trại, dã ngoại, chỉ là hôm nay có quá ít người. Sở Kiều ngồi trên đỉnh núi nhìn xuống, phía xa xa có ánh lửa, hẳn là ở dưới đáy cũng có ai đó đi dã ngoại.

Trước kia, cô không thích tham gia hoạt động tập thể. Lúc học đại học, khi bạn bè họp lại để đi chơi, du lịch cùng nhau, cô luôn vắng mặt. Do đó, khi dùng chân ở ngọn núi này để cắm trại, trong lòng cô có hơi ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, tư tưởng cũng bị đổi khác.

“Đói bụng quá.” Sở Kiều sờ bụng, ai oán nói. Bình thường, sức ăn của cô không lớn, hôm nay vận động nhiều như vậy, năng lượng tiêu đi cũng quá nhiều, bây giờ bụng cô bắt đầu sôi lên rồi.

Quyền Yến Thác liếc nàng, nhếch môi lạnh lùng, cố ý giận tái mặt, “Muốn ăn cái gì sao?”

Không phát hiện cái bẫy của anh, Sở Kiều chỉ có gật đầu.

“Mấy thứ này đều do tôi chuẩn bị,” Quyền Yến Thác hếch cằm lên, cười với cô, nói, “Cô trả bằng sự lao động của mình đi!”

“Ừm...” Sở Kiều nhú mồm, đề phòng hỏi, “Anh muốn tôi làm gì?”

Quyền Yến Thác chỉ tay về rừng cây phía trước, cười nói, “Đi gom ít nhánh cây khô về đây.”

“Bên kia?” Sở Kiều nhú mồm, sắc mặt càng thay đổi, “Tối quá.”

Dường như đã sớm đoán được cô sẽ nói như vậy, anh đưa cho cô một cái đèn pin, giọng nói trầm xuống, “Rừng cây đó cách nơi này 15 thước. Yên tâm, không có nguy hiểm đâu.”

Khoảng cách bao nhiêu đều nói rõ ràng, Sở Kiều không thể cự tuyệt, đành phải cầm lấy đèn pin rồi đứng dậy, bước nhanh về phía rừng cây.

P/S: Mấy ngày qua mình hơi kẹt nên không up truyện kịp. Ngày mai mình sẽ up phần 2 và 3, có thể là hơi trễ một tý...

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59-2: Lấy thân báo đáp (2)

Rừng cây cũng không tối lắm, có thể nhìn thấy ánh lửa trại ở phía đối diện. Sở Kiều hơi run một chút, cô cầm đèn pin chiếu sáng, dựa theo cách của anh mà nhặt từng nhánh cây khô trên mặt đất.

Nhặt được không ít nhánh, Sở Kiều ôm hết vào người, rọi đèn pin để quay trở về.

Bên ngọn lửa trại, người đàn ông vốn dĩ ngồi trên mỏm đá đột nhiên biến mất. Sở Kiều bỏ đám cây khô xuống, nhìn quanh quất mà chẳng thấy ai, trong lòng cô có hơi run sợ, vội vàng la lên, “Quyền Yên Thác!”

Tiếng vọng lượn lờ khắp núi, vẫn không thấy bóng người.

Sở Kiều cắn môi, cô cảm thấy sợ hãi, tìm anh khắp bốn phía, “Quyền Yên Thác, anh đi đâu mất rồi?”

Bốn bề mờ mịt, ngoài ánh lửa ra, còn lại đều tối đen như mực, không thể nhìn rõ những gì ở xa. Sở Kiều sốt ruột, lúi di động ra để gọi điện.

"Cô tìm tôi?"

Một giọng nam trầm thấp chọt vang lên từ phía sau. Sở Kiều bị dọa sợ, quay qua nhìn thì thấy anh, cô lập tức nhú mày, “Anh bị gì vậy hả? Không có việc gì cũng hù dọa tôi, làm vậy vui lắm à?”

Quyền Yên Thác giấu một tay sau lưng, bàn tay còn lại sờ lên cái mũi, trầm giọng nói, “Tôi có cái này cho cô.”

"Hả?" Sở Kiều cất điện thoại lại vào trong túi, nghi hoặc nhìn anh.

Khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông trở nên xấu hổ. Anh nhoen miệng, đưa vật đang giấu từ phía sau lưng ra.

Một que kẹo màu đỏ, que kẹo ấy có hơi buồn cười khi nằm trong tay một người như anh. Sở Kiều đón lấy, kinh ngạc hỏi, “Cho tôi hả?”

Quyền Yên Thác trừng mắt, tức giận nói, "Nói thừa! Có người đàn ông nào ăn thứ này sao?"

Đàn ông giống như anh nhất định sẽ không ăn. Sở Kiều cúi đầu cười trộm, vui vẻ nhận lấy.

Nhưng cô không hiểu, vì sao lại cho cô?

"Không tìm được kẹo bông gòn." Quyền Yên Thác chép miệng, nói thêm một câu.

Sở Kiều kinh ngạc, há miệng thờ đốc, đáy lòng trở nên thấp thỏm. Hóa ra anh vẫn nhớ lời cô nói tối hôm qua!

Cô định mở miệng cảm ơn, nào ngờ anh lại lấy thêm thứ gì đó ở phía sau lưng ra, đặt ở trước mặt hai người. Vô số quả bong bóng được thả bay lên, anh nắm từng sợi dây trong lòng bàn tay, nắm lấy thật chặt.

"Khu vui chơi thường đông người vào ngày Chủ nhật, đợi có dịp rồi tôi sẽ dẫn cô đi." Quyền Yên Thác vừa nắm chặt dây treo bong bóng, vừa nở nụ cười dịu dàng.

Kẹo que, bong bóng.

Là nguyện vọng tối hôm qua của cô.

Sở Kiều ngáy ngốc nhìn anh, nhìn mãi, mắt đã bắt đầu rung rung. Cô mím môi, thấp giọng hỏi, “Vì sao?”

Đưa tay xoa đầu cô, Quyền Yên Thác quán hết dây treo bong bóng vào tay vợ mình, “Năm nay không kịp mừng sinh nhật cô, năm sau nhất định sẽ tổ chức bù!”

Sinh nhật?

Cổ họng Sở Kiều trở nên nghẹn, đôi mắt tựa như có hơi nước bao phủ. Thật ra, từ trước tới giờ, điều cô quan tâm không phải là sinh nhật.

Cô muốn một gia đình, muốn được yêu thương, không hơn không kém.

Chùm bong bóng đủ màu đủ kiểu được buộc trên đỉnh lều. Bên đống lửa trại, Sở Kiều nhìn chăm chăm que kẹo trong tay, nhìn không được mà bật cười, “Cái này do anh mua à?”

"Ừ." Khuôn mặt anh trầm xuống, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên. Anh đưa tay lên miệng, ho “khụ” một tiếng.

Năm giờ sáng nay, anh đột nhiên nổi hứng đi siêu thị, quấy rầy cả đám quản lý, nào ngờ anh chỉ mua một que kẹo, mấy miếng bánh, vậy mà phô trương tới mức đó, đúng là làm quá mà.

Sở Kiều xé lớp giấy gói, bỏ kẹo vào miệng. Hương vị ngọt ngào rót vào tận đáy lòng, “Cảm ơn anh.”

Anh nở nụ cười, lấy hết đồ ăn trong ba lô ra. Có bánh mì, nước uống và hoa quả đã rửa sạch sẽ.

"Mau ăn nhanh đi." Quyền Yên Thác dọn dẹp mọi thứ cho cô, đúng là ga lăng hiếm có.

Khỏe miệng anh khẽ cong lên, đôi mắt tựa như viên đá kỳ diệu phát sáng rực rỡ. Sở Kiều nhìn thấu hết cả, ánh mắt anh tràn đầy sự sùng nịch, khiến cô nhìn không được mà say mê.

Bữa cơm này, tuy rằng đón gió trên đỉnh núi vào ban đêm, nhưng lại khiến lòng Sở Kiều ấm áp đến lạ. Cô vĩnh viễn nhớ mãi đêm này, nhớ kỹ ánh mắt tha thiết và nụ cười chân thành của anh.

Ăn no rồi, sắc trời cũng hoàn toàn tối mịt. Trên nền đen của bầu trời đêm, từng đốm sáng nhỏ chói đến lóa mắt.

Quyền Yên Thác ngồi bên cạnh một tảng đá, ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, khẽ nở nụ cười, đắc ý hỏi, "Có đẹp không?"

Trong màn đêm u ám, một ngôi sao lóe lên ở phía chân trời. Sở Kiều liếc nhìn lên, trông thấy khuôn mặt anh, đôi con ngươi trong mắt anh tựa như hai nguồn sáng, sáng đến lóa mắt, hơn cả những ngôi sao xa.

Hóa ra anh phí bao công sức để leo núi, chỉ vì muốn dẫn cô đến đây ngắm sao.

Ngốc quá!

Quyền Yên Thác đặt bóng bay vào trong lòng bàn tay cô, "Thả một quả bóng sẽ đạt được một nguyện vọng."

Nghe lời anh nói, Sở Kiều tròn to mắt. Trong tay cô là một cái bong bóng màu hồng phấn, sợi dây nhẹ nhàng rời khỏi lòng bàn tay, ánh mắt cô nhìn nó bay vút vào không trung, phiêu lãng trong bầu trời đêm xa xa, bay đến nơi nào không rõ.

Thả một quả bóng sẽ đạt được một nguyện vọng.

Sở Kiều mở lòng bàn tay, thả hết toàn bộ bong bóng lên trời. Chúng nó tản ra bốn phía, những gì đè nặng tận đáy lòng cô cũng bỗng chốc tiêu tán theo.

Chỉ còn lại một quả, cô vẫn chưa buông ra, tay vẫn nắm chặt, treo nó lên đỉnh chiếc lều.

"Sao lại còn một quả?" Quyền Yên Thác không hiểu hành động của cô.

Sở Kiều nói, "Đây là nguyện vọng dành cho sinh nhật năm nay của tôi."

"Vậy sao không thả? Không muốn đạt được ư?"

"Không."

Sở Kiều nở nụ cười, con ngươi trở nên yên tĩnh, "Đã đạt được rồi, tôi muốn giữ làm kỷ niệm."

Tâm tư của phụ nữ đúng là khó nắm bắt. Quyền Yên Thác không hiểu lời cô nói, nhưng cũng không truy hỏi làm gì.

Càng về đêm, gió trên núi càng lạnh. Sở Kiều khịt mũi, cảm thấy run người.

"Vào đi." Quyền Yên Thác để Sở Kiều vào trong lều trước. Anh đi đến bên ngọn lửa. Ngọn lửa bốc lên rất cao, nhánh cây được xếp rất có kỹ thuật, như thế có thể khiến lửa cả đêm không tắt.

Trong lều ấm áp, Sở Kiều chui vào bên trong, cởi áo khoác ra, đặt nó ở bên cạnh mình.

Một lát sau, Quyền Yên Thác cũng đi vào. Thân hình anh vừa cao vừa lớn, không gian trong lều chợt trở nên chật hẹp.

"Còn muốn ngắm sao nữa à?" Anh nhìn qua người bên cạnh, cười hỏi.

Nghe lời anh nói, Sở Kiều nở nụ cười. Cô dùng hết sức để gạt đầu, quả thật là ngấm có bấy nhiêu chưa đủ.

Quyền Yên Thác bảo cô nằm xuống. Anh kéo đỉnh lều xuống một chút, phần phía trên trở nên trong suốt. Khung cảnh lộng lẫy của bầu trời đêm lập tức đập vào mắt cô.

Sở Kiều thở phào một hơi nhẹ nhõm, cảm thấy người đàn ông này quả là chu đáo. Ban đêm có thể thả lỏng thể xác và tinh thần, tâm tình cô cũng thông suốt hơn.

"Này," Sở Kiều huyếch cùi chỏ vào người anh, tò mò hỏi, "Mấy người các anh đi thám hiểm hang động trên núi, kết quả thu được gì hả?"

Quyền Yên Thác quay sang, nhìn chằm chằm vào mắt cô rồi hỏi, "Hay là bây giờ, tôi dẫn cô đi xem?"

"Không cần - -"

Về ngoài của Sở Kiều hung dữ như thế, thật ra là gan của cô nhỏ lắm, xem phim kinh dị còn bị ám ảnh rất lâu chứ đừng nói hang động tối đen như mực.

Ánh mắt của người đàn ông trở nên e ngại, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa. Hang động đó có cái gì đâu? Toàn là đá tảng, chẳng có gì đặc biệt.

Sở Kiều nằm ở trong lều, học theo động tác của anh, đặt hai tay ra sau ót để gối đầu. Cô nhìn ngôi sao lóe sáng trên trời, trong lòng âm thầm run rẩy, “Quyền Yên Thác, anh thật sự tin vào vận mệnh sao?”

Vận mệnh?

Quyền Yên Thác giật mình, đôi mắt không lộ ra cảm xúc nào. Anh nhếch môi rất nhẹ, hàm dưới khẽ cắn chặt, nụ cười lạnh lẽo đến thấu xương.

"Tôi không tin vào vận mệnh." Không đợi anh trả lời, Sở Kiều đã lầm bầm lầm bầm. Phải, cô không tin, từ lúc vận mệnh bỏ rơi cô, cô đã không còn tin vào nó nữa.

Quyền Yên Thác quay đầu, ánh mắt thâm thúy ngừng lại trên khuôn mặt cô. Đôi mắt cô ngấn lệ, tuy rằng chớp một cái, nước mắt đã không còn, hình ảnh ấy lại in sâu vào tận đáy lòng anh.

"Sở Kiều - - "

Quyền Yên Thác đưa tay lên, ngón tay ấm áp chạm vào khuôn mặt cô. Anh đứng thẳng nửa người, một tay chống ở bên cạnh thân thể cô.

Lúc này, chỗ sâu nhất trong mắt anh chợt tỏa ra ánh sáng ấm áp, mang theo sự lưu luyến dịu dàng, “Cô không cần phải tin vào vận mệnh, bởi vì vận mệnh chỉ mang đến cho cô khổ đau và cay đắng, nhưng những gì tôi mang đến cho cô là thứ cô mong muốn.”

Tôi mang đến cho cô tất cả những gì cô mong muốn.

Sở Kiều ngạc nhiên. Cô nhìn vào chỗ sâu nhất trong mắt anh, không rõ cảm xúc bây giờ của mình là gì, chỉ cảm thấy giống như có lửa thiêu đốt, muốn đốt sạch cả thân thể cô.

Hôn, gấp đến mức không thể rời.

Không biết là ai chủ động trước.

Bộ đồ thể thao trên người bị lột ra, khóa kéo cũng bung trong nháy mắt. Tiếng vang rất nhỏ, kích thích thần kinh mẫn cảm của Sở Kiều, giống như bùa chú đã được hóa giải, chôn sâu vào lòng của cả hai, vĩnh viễn không thể từ bỏ.

Nụ hôn của anh dừng trên xương quai xanh của Sở Kiều, sau đó hôn từ từ xuống dưới. Sắc hồng trong bóng tối đã hoàn toàn thuộc về anh.

Tay chân Sở Kiều không thể dùng sức, cả người cô mềm nhũn, dựa vào thân thể anh. Cô dựa vào vai anh, ngược mắt lên, đúng lúc nhìn thấy yếu hầu khêu gọi của người đàn ông. Lửa nóng từ hơi thở phả ở bên tai, nóng đến mức khiến cô giật mình, cả người không nhận được mà co rút lại.

Nhận thấy thân thể mẫn cảm của cô nhúc nhích, Quyền Yên Thác cười nhạt một tiếng, đôi môi mòng ngậm chặt vành tai cô, nói ra lời mập mờ, “Thả lỏng, cứ theo tôi là được rồi.”

Sở Kiều tựa như nói không ra hơi, thân thể dần dần trở nên khô nóng. Cô thở dốc, cố gắng buông lỏng cơ thể từ từ.

Xung quanh không có tiếng động, chỉ có gió ngẫu nhiên thổi qua.

Sở Kiều nhìn xuyên qua đỉnh lều, trông thấy ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Tuy rằng biết ở bên ngoài không có người, nhưng dù sao nơi đây cũng lạ lẫm, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng vang lên, khiến cô khấn trương liên hồi.

Cô cứ luôn lo lắng, nếu lỡ như có người lại gần, cô và anh phải làm sao?

Cảm thấy cô không chuyên tâm, Quyền Yên Thác cúi đầu, cắn nhẹ một cái vào khóe miệng cô. Hai tay cô vịn vào bờ vai anh, thân thể mịn màng chảy mồ hôi.

Đầu óc Sở Kiều trống rỗng, chỉ nhớ rõ lời của anh: Thả lỏng, cứ theo tôi là được rồi.

"Ừm..."

Thân thể đảo điên, bàn tay Sở Kiều nắm chặt, vùi mặt vào ngực anh, để mặc ngọn lửa nóng bỏng kia thiêu đốt bản thân mình.

Cô cử động một bàn tay, vòng qua vai anh, móng tay sắc nhọn để lại dấu vết màu đỏ trên lưng.

Giao cấu, sa vào say mê.

Cô không muốn lùi bước, càng lúc càng muốn nhiều hơn.

Đến thời khắc lên đỉnh cao nhất, cả người Sở Kiều căng cứng. Cô nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng cảm nhận được sự triển miên da diết.

Đối với cô mà nói, đêm nay mới là lần đầu tiên.

Cô dùng thân báo đáp, cho anh tất cả, không hề giữ lại.

Hơi thở của anh dồn dập, đôi môi chạm vào tai cô, giọng nói khàn khàn, “Hóa ra cô không hề nhạt nhẽo, chỉ là ngày thường tôi không nỗ lực mà thôi...”

Trong lòng Sở Kiều tràn đầy cảm xúc ngại ngùng. Cô từ từ nhắm mắt lại, hung dữ cắn vào vai anh.

Dư âm qua đi, Quyền Yến Thác nhìn người phụ nữ dưới thân mình, đôi mắt anh dịu dàng, sáng rõ như dòng nước mát. Anh nhanh chóng giúp cô rửa sạch người, sau đó đắp mền lông cho cô.

Điều kiện ở đây không thể so bằng ở nhà, anh không dám sơ suất, sợ cô bị lạnh.

Người trong lòng ửng hồng hai má. Anh nhẹ nhàng vén lọn tóc ẩm ướt của cô, dịu dàng hôn lên trán cô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59-3: Lấy thân báo đáp (3)

Sở Thị cạnh tranh thành công, Sở Hoành Sanh vô cùng cao hứng, do đó đã gọi con gái và con rể về, cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm.

Con gái và con rể về nhà, Giang Tuyết Nhân vội trước vội sau, bày đầy một bàn đồ ăn.

Ăn cơm xong, Sở Nhạc Viện giúp mẹ thu dọn bát đĩa, Quý Tư Phạm chơi cờ cùng ba vợ.

"Con gái ngoan, " Giang Tuyết Nhân liếc mắt ra ngoài phòng khách, nhỏ giọng hỏi con, “Con và Tư Phạm sống thế nào?”

"Rất tốt." Sở Nhạc Viện cầm khăn lau, lau sạch từng chiếc bát.

Về mặt cô ta rất tự nhiên, thậm chí còn nở nụ cười. Giang Tuyết Nhân yên tâm, sau đó lại thúc giục, “Các con kết hôn đã mấy ngày rồi, hẳn là phải có con rồi chứ?”

Gò má Sở Nhạc Viện ửng hồng, thẹn thùng, “Mẹ, trong lòng con tự có tính toán.”

"Con hiểu là tốt rồi." Giang Tuyết Nhân lấy khăn từ tay con gái, cười nói, “Mau chóng sinh một đứa trẻ, vị trí bà chủ của con càng vững vàng hơn, biết không?”

"Dạ biết!" Sở Nhạc Viện ôm lấy cổ mẹ, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên.

"Con đi đi," Giang Tuyết Nhân làm công việc sau cùng, bảo con gái ra ngoài, “Ra nói chuyện với ba một chút.”

Rửa tay sạch sẽ, Sở Nhạc Viện gạt đầu, mang hoa quả ra ngoài.

"Ai trong hai người thắng?" Cô ta bước tới chiếc ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh Quý Tư Phạm.

Sở Hoành Sanh cúi đầu cười, nhíu mày, nhìn chằm chằm con gái, không nhận được mà nói, “Tư Phạm nhường ba.”

"Ba," Quý Tư Phạm khoát tay, ánh mắt hiện lên nét cười, “Ba nói vậy, Nhạc Viện sẽ tính sổ với con mất!”

Nghe thấy thế, Sở Hoành Sanh cười to, hạ một quân cờ trắng xuống, khiến đối phương không còn đường sống.

Thấy ba mình đắc ý vì thắng cuộc, Sở Nhạc Viện đưa cho chồng một miếng cam, ghé vào tai anh ta rồi nói nhỏ, “Anh được đấy, đồ ba em vui như vậy.”

Quý Tư Phạm mỉm cười, cười khế, đôi con ngươi trong mắt chuyển động, “Chỉ cần em vui là được.”

Vợ chồng son ngọt ngào như vậy, hai ông bà họ Sở cũng cao hứng.

Trong giây lát, Sở Hoành Sanh đứng dậy, đi ngang qua con gái rồi nói, “Nhạc Viện, con lên đây với ta một chút.”

"Dạ." Sở Nhạc Viện rút khăn giấy ra lau tay, theo ba lên lầu.

Quý Tư Phạm không đi cùng mà trò chuyện với mẹ vợ ở phòng phách.

Bước vào phòng làm việc, Sở Nhạc Viện đóng cửa lại, nở nụ cười, "Ba à, có chuyện gì sao?"

Sở Hoành Sanh ngồi vào bàn, mở ngăn kéo, lấy ra một chiếc hộp bằng nhung rồi đưa cho cô ta, nói, "Vòng cổ trên châu này, con hãy đưa đến chỗ chị con."

Chiếc hộp trước mắt rạng rỡ như vậy, nụ cười của Sở Nhạc Viện trở nên đông cứng. Cô ta hạ giọng, "Tại sao lại bảo con đi?"

Thấy vẻ mặt cô ta không vui, Sở Hoành Sanh thở dài, nói, "Nhạc Viện, dù nói thế nào đi chăng nữa, hai con cũng là chị em ruột! Con đi thăm nó không được hay sao?"

Cúi xuống một lát, Sở Hoành Sanh đứng dậy, bước tới cửa sổ phía trước, về mặt vô cùng âm đạm, "Con ra ngoài trước đi."

Cầm lấy hộp trang sức trên bàn, Sở Nhạc Viện cắn môi, xoay người, rời khỏi phòng làm việc.

Cô ta đóng cửa lại, bóp mạnh chiếc hộp bằng nhung. Vòng cổ trên châu, dựa vào cái gì mà Sở Kiều có được thứ giống như cô ta đã có?!

Sáng sớm, mây mù lượn lờ khắp núi Bàn Vân. Sở Kiều mở khóa lều, khoác áo lên người.

Đứng trên đỉnh núi, trông ra xa xôi, cô không khỏi cảm thán tận đáy lòng. Thảo nào nơi này được gọi là núi Bàn Vân, những đóa hoa màu trắng tựa như từng đám mây uốn lượn, quần quanh đỉnh núi như thường luồng, bồng bềnh sương khói, nơi đây chẳng khác nào cõi tiên giữa đất trời.

Không khí vô cùng trong lành, hít sâu một hơi có thể thông đến tận phổi.

Chỉ trong chốc lát, Quyền Yến Thác đã quay trở lại. Tối hôm qua, bọn họ lên núi, nhưng sáng nay lại nhất định không thể xuống.

Nguyên nhân rất đơn giản, Sở Kiều đi không nổi.

Cuối cùng, một chiếc jeep màu đen đưa bọn họ xuống núi. Suýt chút nữa thì Sở Kiều đã bị say xe. Đường lên núi quanh co khúc khuỷu, đường xuống núi càng khó đi hơn.

Rốt cuộc cũng chịu đựng được để tới chân núi, Quyền Yến Thác ôm người vợ đã phờ phạc, iu xiu lên chiếc Hummer của mình.

Chiếc Hummer màu đen hòa vào làn xe, chạy rất vững vàng. Sở Kiều đã đỡ mệt, dựa vào cửa sổ xe để dưỡng sức.

Xe trở về biệt thự, Quyền Yến Thác nắm tay cô, hai người cùng vào nhà.

Sở Kiều chạy thẳng về phòng ngủ. Ở trên núi cả đêm qua, cô cần phải tắm rửa, thay quần áo.

Thấy dáng vẻ sốt ruột của cô, Quyền Yến Thác bật cười, để phòng tắm nhà lại cho cô, còn mình qua phòng tắm dành cho khách để tắm rửa.

Tắm nước ấm, thân thể mệt mỏi của Sở Kiều đỡ mệt hơn hẳn. Cô cúi đầu, nhìn những dấu hôn đậm nhạt, nông sâu trước ngực, gò má trở nên đỏ ửng.

Thay quần áo sạch sẽ, cô sấy khô tóc, sau đó xuống lầu, bước vào phòng khách.

Quyền Yến Thác đang xem tivi ở đó, sớm đã dọn dẹp mọi thứ xong xuôi. Anh quay đầu, dịu dàng nhìn cô, "Đỡ hơn chút nào chưa?"

Câu hỏi của anh rất bình thường, khuôn mặt Sở Kiều lại đỏ cả lên. Cô nhìn quả bóng bay màu đỏ trong phòng, kinh ngạc nói, "Sao còn mang nó về?"

"Đó là vì..." Quyền Yến Thác nhướn miệng, ánh mắt hiện lên nét cười xấu xa, "Tôi muốn giữ lại làm kỷ niệm."

Tự mình kéo Sở Kiều qua, đôi mắt anh khẽ chớp động, khuôn miệng thốt ra lời nói khiến da đầu người ta tê dại, "Chuyện tôi qua tôi vẫn nhớ kỹ! Cô không có quên đó chứ?"

Sở Kiều hít một hơi thật sâu, cắn môi, trừng mắt với anh, "Quên mất rồi."

"Quên mất?" Quyền Yến Thác đỡ cằm, khuôn mặt tuấn tú áp sát người cô, "Tôi sẽ giúp cô nhớ lại một chút!"

"A - -"

Sở Kiều thét chói tai, cô muốn trốn anh, cả người rúc vào ghế sofa, "Quyền Yến Thác, anh có để tôi yên hay không?!"

"Không để yên!" Anh ngả người qua rồi chặn cô lại, cúi đầu, chuẩn bị hôn cô.

Kính coong - -

Tiếng chuông vang lên khiến Quyền Yến Thác mắt húng. Anh ngẩng đầu, nhú mày thật chặt, “Chắc là giao đồ ăn đây mà.”

Sở Kiều đẩy anh ra, “Mau mở cửa đi.”

"Không đi." Nửa người Quyền Yến Thác ngã vào sofa, khoe miệng nở nụ cười mê người, “Tôi ăn chưa no, không đủ sức.”

Cô sớm đã lãnh trọn cái vẻ không đứng đắn này rồi, đành phải sửa sang lại quần áo, ra ngoài mở cửa.

Cửa kính vừa mở ra, Sở Kiều liền nhìn thấy người đứng bên ngoài, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, “Hạ tổng, sao lại là cô?”

Hạ Yên Nhiên nở nụ cười hào phóng, lễ phép hỏi, “Tôi có thể vào không?”

Người đàn ông nằm trên ghế sofa đột nhiên đứng thẳng người, nét cười bên miệng cũng vội tắt ngúm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Hiểu lầm

Editor: Ngọc Diễm Hephc.

Sở Kiều mở cửa ra, lui về phía sau một bước, nép người sang bên cạnh, nói: “Mời vào.”

Người đứng ngoài cửa, mím môi cười cười, xách theo túi da đi vào, “Cám ơn.”

Hạ Yên Nhiên đứng ở trước cửa, quan sát bố trí chung quanh, nụ cười đầy mắt càng thêm thâm thúy.

“Hạ tổng, “ Sở Kiều trở tay đóng cửa lại, hồ nghi hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì sao?”

Nghe được lời của cô..., Hạ Yên Nhiên quay đầu đi, trên mặt lộ ra vẻ áy náy, “Thật xin lỗi, tôi không phải tìm cô.”

Sở Kiều ngăn người, hai mắt đen nhánh thoáng qua một tia kinh ngạc.

Người đàn ông trên sofa đứng lên, đi tới bên này. Ánh mắt của anh rơi vào trên mặt Hạ Yên Nhiên, mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu.

“Mới vừa rồi em đi quanh đây, nhớ tới anh có sổ tay liên lạc bạn học, cho nên tới xem một chút.” Hạ Yên Nhiên xoay người, mặt đối mặt nhìn Quyền Yến Thác, giọng nói tự nhiên.

Ánh mắt của Hạ Yên Nhiên không coi ai ra gì, Sở Kiều thấy rõ ràng. Nhớ tới lần trước ở quán cơm riêng, cô ta cũng là như vậy nhìn anh chằm chằm.

Quyền Yến Thác theo bản năng nhú mày, nhìn sắc mặt của Sở Kiều, thấy ánh mắt cô yên tĩnh, anh mới mở miệng, “Anh đặt ở trong thư phòng, em lên đây đi.”

Anh xoay người đi lên lầu, môi mông trằm xuống.

Nghe vậy, Hạ Yên Nhiên cười một tiếng thật thấp, hướng về phía Sở Kiều gật đầu một cái, cất bước đi theo lên lầu hai.

Nhìn bóng lưng một trước một sau lên lầu kia, sóng mắt Sở Kiều khẽ dao động, đáy mắt dần ảm đạm. Giữa bọn họ khi mở miệng, thậm chí ngay cả gọi cũng không có, trực tiếp anh em tương xứng, loại giọng điệu này, cho dù ai cũng có thể hiểu là quan hệ không tầm thường.

Sở Kiều đứng tại chỗ, nửa ngày cũng không có nhúc nhích, cau mày suy ngẫm. Cho đến chuông cửa lần nữa vang lên.

Lần này, thật là đưa đồ ăn.

Cô cầm hộp đồ ăn vào phòng bếp, đặt ở trên bàn. Tiện tay rót hai ly trà, cô do dự nghĩ, vào cửa coi như khách, có muốn đưa lên cho bọn họ hay không đây?

Bụng khay trà ngón tay giật giật, cuối cùng vẫn không có đi.

Sở Kiều đặt ly trà ở một bên, lấy ra mấy cái đĩa, đổ hộp thức ăn bên trong ra, sắp xếp lên bàn.

Thư phòng trên lầu, cửa chính mở ra.

Quyền Yến Thác từ trên giá sách tìm ra một quyển vở màu xanh dương, đưa cho người đối diện: “Em cần cái này phải không?”

“Ừ.” Hạ Yên Nhiên nhận lấy vở trong tay anh, mở ra nhìn một chút, cười nói: “Em không biết bản gốc để ở nơi nào, tìm thật lâu cũng không có tìm được.”

“Yên Nhiên, “ Ánh mắt Quyền Yến Thác trầm trầm, môi mông nói, “Em tìm anh, chính là vì cái này?”

Nhẹ nhàng khép vở lại, Hạ Yên Nhiên ngược mắt theo dõi anh, gương mặt thoáng qua vẻ kỳ quái. Cô mở túi da, lấy cái hộp nhung tơ màu đen bên trong ra, đưa đến trước mặt của anh, “Quà sinh nhật.”

Con người Quyền Yến Thác hí một cái, đưa tay nhận lấy quà tặng. Anh không hề mở ra, trực tiếp đặt ở trên bàn sách, nói: “Cám ơn.”

Liếc thấy động tác của anh, ánh mắt Hạ Yên Nhiên u ám, môi đỏ mọng nhấp nhẹ, nói: “Không muốn mở ra xem một chút?”

Người đàn ông thờ dài, mắt quét qua cái hộp kia, trầm giọng nói: “Còn muốn xem sao? Khẳng định là khuy tay áo.”

Hạ Yên Nhiên cúi đầu cười khế, đẩy mắt về dịu dàng xuống, “Em cảm thấy được khuy tay áo này thích hợp với anh! Anh có phải không thích hay không, vậy sang năm em không tặng.”

Quyền Yến Thác cup mắt, không trả lời lời của cô..., chỉ vào bản gốc nói: “Cái này cho em sử dụng, số điện thoại bên trong anh đều có giữ.”

“Tốt.” Hạ Yên Nhiên mở ví da ra, bỏ vở vào.

Khóe mắt dư quang, liếc thấy trên bàn đặt hòm thùy tình, ánh mắt Hạ Yên Nhiên âm đạm xuống.

Hồi lâu, Quyền Yến Thác ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt của cô ta, hỏi “Còn có việc sao?”

Còn có việc sao?

Chẳng bao lâu sau, giữa anh và cô ta, lời có thể nói, vậy mà chỉ còn dư lại câu này sao?!

Hình như, kể từ khi ba qua đời, bọn họ dọn ra đại viện*, mẹ bắt đầu uống thuốc tự sát, anh và cô ta lời có thể nói, lại càng ngày càng ít đi.

*Đại viện: khu vực có nhiều hộ gia đình sinh sống

Hạ Yên Nhiên hơi cúi đầu, ánh mắt chán nản. Cô còn nhớ rõ, đêm đó mẹ bị đưa vào phòng cứu cấp, cô ta khóc hỏi anh: “Chúng ta phải làm sao?”

Khi đó anh nói: “Yên Nhiên, mẹ em không thể nào thỏa hiệp.”

Mấy năm qua, Hạ Yên Nhiên cũng thấy rõ ràng, mẹ thật sẽ không thỏa hiệp.

Sắp xếp tất cả món ăn ra bàn, Sở Kiều bỏ từng cái một vào lò vi sóng đun nóng. Cô đứng ở trước bàn, ánh mắt có chút lơ mơ.

Trong cầu thang truyền đến tiếng bước chân, cô từ phòng bếp đi ra, vừa vặn thấy bọn họ đi xuống lầu.

“Đã tìm được đồ chưa?” Khóe miệng Sở Kiều khẽ cười, vẻ mặt tự nhiên hỏi bọn họ.

Quyền Yến Thác gạt đầu một cái, đôi tay cắm ở trong túi, “Tìm được rồi.”

Đi tới bên cạnh anh, ánh mắt Sở Kiều nhìn lướt trên mặt anh, giơ tay lên hướng phòng ăn chỉ, “Hạ tổng, ở lại cùng nhau ăn cơm chứ?”

Lời nói Sở Kiều thuần túy là mời, nửa điểm đối trá cũng không có.

Hạ Yên Nhiên quay đầu, chỉ thấy trên bàn ăn bày hai cái chén, hai đôi đũa, đáy mắt sắc bén đột nhiên âm trầm xuống.

Hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt, bên môi cô ta chứa đựng nụ cười, nụ cười kia cũng không để trong mắt, “Không cần! Tôi mạo muội tới, quấy rầy nhiều.”

Dứt lời, cô ta xoay người, đi thẳng ra ngoài.

Quyền Yến Thác đã vượt lên trước một bước đuổi theo, không cho Sở Kiều đi ra ngoài.

Anh cố ý ngăn cản, Sở Kiều tự nhiên biết. Cô cũng không có so đo, xoay người trở lại phòng ăn, kéo ghế ra ngồi xuống.

Thức ăn trên bàn còn bốc hơi nóng, đôi tay Sở Kiều chống cằm, chờ anh trở về cùng nhau ăn.

Từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Quyền Yến Thác ngồi xuống ở bên người cô, thấy cô không động, hỏi “Thế nào không ăn?”

“Chờ anh đó.” Sở Kiều mở trừng hai mắt, cầm đũa lên gấp. Thức ăn hôm nay mùi vị không tệ, nhẹ không dầu mỡ, món ăn này cô ăn mấy lần rồi, cảm thấy rất tốt.

Người đàn ông bên cạnh, bưng chén com, ăn một miếng một miếng, không nhìn ra điều khác thường gì.

Sở Kiều cắn chiếc đũa, thử hỏi anh: “Anh và Hạ tổng, các người rất thân sao?”

Động tác nhai của Quyền Yến Thác dừng lại, con ngươi hai mắt u ám, “Ừ, chúng ta trong một viện lớn lên.”

“A, “ Sở Kiều dùng chiếc đũa chọc com trong chén, lại hỏi một câu, “Cô ấy..... Còn ở trong đại viện?”

Cô chỉ đi qua nhà chính mấy lần, đối với hoàn cảnh nơi đây chưa quen thuộc.

“Không còn ở đó.” Quyền Yến Thác cúi đầu, đường cong cằm căng thẳng lắm liệt, “Dọn đi đã lâu rồi.”

“Ồ!”

Sở Kiều lại đáp lời, không tiếp tục hỏi. Cô cầm đũa lên ăn com, chung quy lại cảm thấy, bữa com này không có muốn ăn.

Ăn com xong, Sở Kiều y như cũ phụ trách rửa chén. Nặn nước rửa chén ra quá nhiều, cô trượt tay, cái đĩa rơi trên mặt đất, “Păng” một tiếng bẻ vụn.

“Cô không sao chứ?”

Quyền Yến Thác chạy xuống lầu, một tay kéo cô từ trong đồng mảnh vỡ ra, lấy tay mình cầm cây chổi lên dọn dẹp sạch sẽ, “Để cho cô rửa chén, cô thường thường làm bẻ vụn, những thứ bát đĩa của chúng ta, còn có thể hợp là một cặp sao?”

“Tôi cũng không phải là cố ý.” Sở Kiều quệt miệng, bất mãn nói nhỏ. Không phải bẻ mấy cái đĩa sao? Anh cũng không phải là không có tiền, hẹp hòi!

Dọn dẹp sạch sẽ mặt đất, Quyền Yến Thác cầm đồ vật đổ vỡ, hung hăng nhìn cô chằm chằm, nói: “Đúng, cô không phải là cố ý sao? Nếu như cô cố ý, hai ta sẽ phải lấy tay nắm com ăn.”

“Phốc.....”

Sở Kiều không nhịn được cười phun, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, “Tại sao lúc nào cũng là tôi rửa, cũng không phải là một mình tôi ăn! Tối nay anh rửa!”

Cô hà hê ngược cầm nhỏ, xoay người chạy lên lầu.

Đôi tay Quyền Yến Thác dính nước rửa, không thể đưa tay tóm cô. Anh cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm bóng lưng cô chạy xa, phần hận nghĩ, người phụ nữ này hếch mũi lên mặt à!

Mở khóa vòi nước, anh rửa sạch sẽ nước rửa chén ở hai tay. Thấy bồn chén trong bếp, mày kiếm nhăn nhăn, vẫn là ngoan ngoãn cầm lên, rửa sạch từng cái một.

Trong phòng bếp ánh sáng nhu hòa, anh rửa chén, vẻ mặt dần dần yên tĩnh lại.

Trộm đi trở lại trên lầu, Sở Kiều tiến vào phòng tắm đi tắm, bồn tắm cô để đầy nước, thoải mái nằm vào trong ngâm.

Tối hôm qua ngủ ở trong lều trên núi, tuy nói mới mẻ, nhưng dù sao cũng quá cứng. Hơn nửa ngày hôm qua leo núi hơn sáu giờ, buổi tối còn kịch liệt vận động, Sở Kiều cảm thấy, mình không có mệt mỏi ngất đi thật coi như là có tiến bộ!

Nước ấm áp ngập qua toàn thân, cảm giác khó chịu trong thân thể chậm rãi buồn giãn. Sở Kiều dựa vào bồn tắm gối đầu, vừa lòng híp mắt, điện thoại di động đặt ở bên trên đột nhiên ong ong vang.

Cô trượt màn ảnh ra, thấy là một số xa lạ, hồ nghi nghe: “A lô?”

“Là tôi!”

Giọng nữ trong điện thoại chói tai, Sở Kiều trầm mặt muốn cắt đứt.

“Chớ cúp ——” điện thoại đầu kia, đôi mày thanh tú của Sở Nhạc Viện nhíu chặt, giọng điệu không vui: “Đừng cho là tôi nguyện ý gọi điện thoại cho chị!”

Sở Kiều mím môi, giận tái mặt: “Tôi không muốn nghe cô nói nhảm.”

Đối phương khề hừ một tiếng, nhưng bận tâm điều muốn nói phía sau, không dám so đo, “Ba nói để cho tôi đưa cho chị một vật. Sáng mai chín giờ,

chúng ta gặp mặt ở Lam Điền.”

Búp ——

Sở Nhạc Viện cúp điện thoại, hàm hừ tức giận vùi ở trên giường.

Quý Tư Phạm đẩy cửa đi vào, liếc nhìn đến người trên giường, đang ôm chặt gối phát tiết.

“Như thế nào?” Anh đi tới hỏi, ánh mắt ôn hòa.

Một tay lấy gối ôm trong tay hung hăng bỏ qua, Sở Nhạc Viện cắn môi, giọng căm hận nói: “Đều là Sở Kiều a! Ba không phải là để cho em đi gặp cô ấy, đưa cho cô ấy một cái dây chuyền giống nhau như đúc với em”

Quý Tư Phạm đưa tay ôm cô ta vào trong ngực, cười nói: “Một sợi dây chuyền thôi mà.”

“Dĩ nhiên không phải một sợi dây chuyền!” Sắc mặt Sở Nhạc Viện chuyển biến, ánh mắt hung ác, “Ba nói qua, dây chuyền là của hồi môn! Hôm nay cho cô ấy giống như em, điều này nói rõ cái gì à? Nói rõ trong lòng ba vẫn có cô ấy!”

Hết chương 60.1

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60-2: Hiểu lầm (tt)

Editor: Ngọc Diễm Hephc.

Cô ta hít một hơi, ánh mắt rét run, “Từ nhỏ đến lớn, chuyện của em cũng mạnh hơn chuyện của cô ấy! Hiện tại ba già rồi, muốn chia ra chuyện của công ty chuyện cho em quản lý, nếu như Sở Kiều làm xáo trộn ra ngoài, vậy em đây sao nhiều năm khổ tâm, không phải đều uống phí sao?!”

Quý Tư Phạm nhếch môi cười cười, xoa đầu của cô, hỏi “Không ngờ em như thế lại lấy lòng ba em, là vì Sở thị?”

“Vậy cũng không phải.” Sở Nhạc Viện thờ dài, nụ cười lo lắng, “Chỉ là đến cuối cùng Sở thị truyền toàn bộ cho chúng ta, mà công ty chỉ có thể một người định đoạt!”

Tạm dừng, ánh mắt cô ta kiên định, trong mắt có loại tình thế bất buộc tàn nhẫn, “Tóm lại, cái nhà này tất cả đều là của em! Em tuyệt đối sẽ không để Sở Kiều cướp đi, thứ thuộc về em!”

Quý Tư Phạm ôm lấy người trong ngực, trong hai mắt không nhìn ra tâm tình gì.

Thấy anh ta không nói lời nào, Sở Nhạc Viện bấu môi, đáy mắt thoáng qua vẻ nghi hoặc, “Tu phạm, ba em không thích cô ấy!”

Nghe được lời của cô ta..., Quý Tư Phạm bình tĩnh hai mắt giật giật, nhếch môi hỏi cô ta, “Tại sao?”

“Cái này em cũng không biết.” Sở Nhạc Viện chán nản lắc đầu một cái, trong lòng có chút uể oải. Nhiều năm như vậy, cô ta thường hỏi mẹ, nhưng mỗi lần cũng không tìm được đáp án.

“Tốt lắm, “ Quý Tư Phạm ôm cô ta vào trong ngực, ôm cô ta cùng nhau nằm xuống, “Không nên suy nghĩ bậy bạ.”

“Em không có.” Cô ta cong môi, phản bác: “Mặc dù em không biết nguyên nhân, nhưng em đoán, khẳng định có liên quan đến mẹ của cô ấy.”

Quý Tư Phạm quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm mặt của nàng, cau mày nói: “Em tính toán nghiên cứu cả đêm?”

Nghe vậy, Sở Nhạc Viện cười rộ lên, đôi tay vòng chặc cổ của anh ta, “Tu phạm, anh còn quan tâm cô ấy sao?”

“Lại nữa rồi?” Quý Tư Phạm kéo tay của cô ta ra, gương mặt tuần tú hơi giận.

Mắt thấy anh ta không vui, Sở Nhạc Viện đưa tay đang cầm mặt của anh ta, ép hỏi: “Anh đã không nói với em, ban đầu tại sao không chọn cô ấy, lại lựa chọn em?”

Người đàn ông nhún mày nhìn chằm chằm người dưới, ngón tay điểm nhẹ ở trên môi của cô ta, “Bởi vì em yêu anh.”

“Quý Tư Phạm!”

Sở Nhạc Viện mắt hừng, làm nũng nói: “Anh ăn ạ.”

Cúi đầu hôn khoe miệng cô ta một cái, ánh mắt Quý Tư Phạm xa xa, con ngươi đen như mực giống như đáy vực sâu, “Một ngày nào đó, em sẽ rõ.”

Ánh mắt của anh ta có chút thận trọng, trong lòng Sở Nhạc Viện máy động, muốn hỏi nữa, lại bị anh ta cúi đầu hôn. Tất cả nghi vấn của cô cũng bị bao phủ, nhiệt độ thân thể lẫn lộn, lý trí của cô hoàn toàn phá hủy.

Quyền Yến Thác đẩy ra cửa phòng tắm đi vào, giương mắt liền nhìn đến người ngâm mình đến ngập ngấn ở trong bồn tắm.

“Nghĩ gì thế?” Anh đi tới, nghiêng người ngồi ở bên bồn tắm

Sở Kiều cười cười qua loa lấy lệ, đưa điện thoại di động để xuống, “Không có gì.”

Đưa tay thử nước ấm một chút, Quyền Yến Thác giơ tay lên khoác lên trên vai của cô, thúc giục: “Nước lạnh rồi, nhanh lên một chút ra ngoài.”

“Ừ.” Sở Kiều cũng cảm thấy có chút lạnh, nhưng anh ngồi ở bên cạnh, cô vô luận như thế nào cũng đứng lên không nổi.

Quyền Yến Thác khoanh tay trước ngực, cố ý đùa cô: “Muốn tôi ôm cô?”

“Anh đi ra ngoài?” Sở Kiều cắn môi, sắc mặt đỏ lên.

Anh cười quay đầu đi, chế nhạo nói: “Đã trẻ thế này, cô để cho tôi đi đâu?”

Đôi tay đỡ ở ven bồn tắm, trong lòng Sở Kiều nóng nảy, tức giận nói: “Vậy anh chớ nhìn tôi chăm chăm.”

Quyền Yến Thác một tay chống đỡ bên bồn tắm, nửa người trên hướng cô dựa đi tới, “Nơi này chỉ có cô và tôi, tôi không nhìn cô thì nhìn người nào?”

Ngón tay anh thon dài khêu nhẹ, roi vào chóp mũi Sở Kiều, mập mờ nói, “Hơn nữa tôi xem vợ tôi tắm, có cái gì không được sao?!”

“Phi——”

Sở Kiều giơ tay lên vỗ vào trên mặt của anh, chỉ lát nữa là phải nổi đóa.

Đã biết đáng về cô nổi giận, Quyền Yến Thác không muốn ở không đi gây sự. Anh nhún nhún vai tránh ra, xoay người cười nói: “Cô chính là kiểu cách!”

Anh xoay người, bên cơi quần áo bên hướng tắm phòng đi ra. Sở Kiều thấy trận thế này, lập tức từ trong nước đứng lên, lấy ra khăn tắm trùm lên, cúi đầu đi ra ngoài.

Cô đóng cửa phòng tắm, vội vàng đi đến phòng cho khách lót băng vệ sinh. Thay xong áo ngủ, Sở Kiều trở lại phòng ngủ chính.

Lúc này đi cả viếng thăm, nghĩ đến hai ngày nay quá mệt mỏi.

Sở Kiều sấy khô tóc, cửa phòng tắm mở ra, vừa đứng người đàn ông mặc đồ ngủ ra ngoài.

“Sấy cho tôi một chút.” Quyền Yến Thác vứt bỏ khăn lông trong tay, cười đùa lại gần.

Nhiều mày quét mắt nhìn chiều dài tóc của anh, Sở Kiều hừ một tiếng, ném máy sấy cho anh, “Tự mình thôi.”

Cô trầm mặt ném máy sấy qua, Quyền Yến Thác nhăn mày. Người phụ nữ này, có thể dịu dàng một chút hay không? Để cho cô sấy tóc, cô lại dám không để ý?

Sở Kiều ngã xuống giường, vẫn cảm thấy bắp đùi chua xót, bắp chân đau đớn, eo cũng rất giống muốn gãy đi. Dù sao toàn thân cao thấp, mỗi một chỗ tốt.

“Cô về sau phải rèn luyện nhiều.” Quyền Yến Thác vén chăn lên, nằm ở bên cạnh cô.

Nghe được hai chữ rèn luyện này, Sở Kiều phản xạ có điều kiện ngồi dậy, trừng mắt rống anh, “Về sau anh còn dám hành hạ tôi...tôi sẽ cùng anh liều mạng!”

“Liều mạng thế nào?” Quyền Yến Thác thú vị quan tâm nhìn chăm chăm, “Nói cho ông đây nghe một chút?”

Sở Kiều biết mình không chiếm ưu thế, cũng không tức, đáy mắt đột nhiên dâng lên ý cười, “Mao Mao——”

Con mẹ nó!

Quyền Yến Thác lật người đè cô xuống dưới thân, ánh mắt cực hung ác, “Sở Kiều, cô muốn chết!”

Sở Kiều mở tròng hai mắt, nụ cười bên môi thong dong. “Quyền gia, tôi không sợ chết! Chẳng qua trước khi tôi chết, khẳng định để cho mọi người cũng biết tên nhũ danh của anh là gì!”

“.....”

Quyền Yến Thác chỉ cảm thấy, cái trán hai bên huyết thái dương thỉnh thoảng nháy, anh hít sâu một hơi, cố gắng áp chế lửa giận muốn bóp chết cô.

Không có sợ hãi!

Hôm nay Sở Kiều, tuyệt đối là không có sợ hãi!

Hồi lâu, anh nhìn chăm chăm người dưới, giống như nghĩ đến cái gì, trầm giọng nói: “Có chuyện tôi muốn hỏi cô.”

“Hỏi!”

Thắng một ván nhỏ, tâm tình Sở Kiều rất tốt.

“Trước lễ đính hôn cô mất tích, đã chạy đi nơi nào?”

Hai tay Quyền Yến Thác chống ở hai bên thân thể của cô, ánh mắt nghiêm nghị, “Tôi cho người đi tìm cả đêm, thế nhưng không tìm được cô!”

“À?” Sắc mặt Sở Kiều trầm xuống, theo bản năng ánh mắt lảng tránh.

Hết chương 60.2

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60-3: Hiểu lầm (tt)

Editor: Ngọc Diễm Hephc.

Hai ngón tay Quyền Yến Thác đưa ra nắm được cằm của cô, trầm giọng ép hỏi: “Nhà họ Quyền cũng không tìm được người, cô rút cuộc trốn ở nơi nào?”

“Ha ha.....” Sở Kiều lộ vẻ tức giận cười, qua loa lấy lệ nói: “Bờ biển a, tôi đến bên bờ biển ngồi một đêm.”

“Bờ biển?” Mây kiếm Quyền Yến Thác nhíu chặt, nghĩ thầm ra giao lộ thành phố anh đều bố trí trạm kiểm soát, cô là thế nào đi đến bờ biển?

Nhìn đầy mắt anh thâm trầm, trong lòng Sở Kiều chột dạ, đôi tay ôm cổ của anh, cười nói: “Cái đó, chúng ta ngủ đi, tôi mệt rồi.”

Ngủ đi hai chữ này, hình như cắt đứt suy tư của anh.

Quyền Yến Thác cúi đầu nhìn người dưới, nụ cười khoe miệng tà mị, “Ngủ? Cô nói!”

Mắt thấy anh nghiêng người áp xuống, tay vươn vào trong áo ngủ, Sở Kiều không nhanh không chậm đề tay của anh lại, gần từng chữ: “Tôi tới cái ấy.”

“Cái nào?” Môi mỏng của người đàn ông hôn lên trên xương quai xanh của cô.

“Ngày đi cá!” Sở Kiều cũng không đẩy anh, tỉnh táo mở miệng.

Động tác người đàn ông trên người từ từ dừng lại, gương mặt tuần tú dừng lại phía trên cô, tựa hồ đang xem kỹ trong lời nói của cô có tính chân thật không.

Về mặt cô tự nhiên đối mặt anh, một đôi mắt tràn đầy vô tội, “Tôi không lừa anh.”

Hai mắt người đàn ông sắc bén nhìn xuống, tay cũng đi theo đi xuống, cho đến đầu ngón tay chạm được thứ gì, anh mới trảm mắt té ở bên người cô, quát: “Mẹ nó! Mẹ nó tới thật đúng lúc!”

Sở Kiều xoay người, thoải mái nằm, nhắm mắt lại an tâm ngủ. Quả thật cô mệt chết đi, dính vào gối đầu rất nhanh ngủ.

Giữa lúc mơ màng màng, mơ hồ nghe được bên tai nặng nề tiếng người đàn ông thở dốc. Eo bị quấn chặt, giãy dụa không thoát, cô buông tha giãy giụa, hướng trong ngực anh ngang nhiên dựa qua, tìm được một chỗ thích hợp ngủ thật say.

Sáng sớm đám sương tan đi, ngựa xe như nước đường phố ồn ào náo nhiệt. Sở Kiều lái xe đến Lam Điền, do dự một chút, cuối cùng vẫn đi vào.

Vị trí gần cửa sổ, tầm mắt cực tốt.

Trong tay Sở Nhạc Viện nắm cái muỗng, nhẹ nhàng quấy cà phê trong ly. Cô ta nghe được tiếng bước chân ngừng đầu lên, cười nói “Chị đã đến rồi?”

Kéo ghế ra ngồi xuống, lập tức có phục vụ đi tới. Sở Kiều không có chút hứng thú, về mặt hồ hững.

“Cà phê nơi này không tệ.” Sở Nhạc Viện cười tủm tỉm giới thiệu.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm cô ta, cũng không nói chuyện, đôi con ngươi bắn thẳng xuyên qua.

Giấy lát, bị từ chối Sở Nhạc Viện mặc cỡ thu hồi nụ cười, từ trong bao móc ra cái hộp nhưng đẩy đi qua, “Ba đưa cho chị.”

Cái hộp trước mắt chói mắt, Sở Kiều giơ tay lên mở ra, chỉ nhìn thoáng qua không giữ quy tắc.

Sở Nhạc Viện cười cười, giọng nói hài lòng: “Sợi dây chuyền này, cùng cái kia của tôi giống nhau như đúc!”

Này ý ở ngoài lời, rõ ràng đang nói: Sở Kiều cho cô đó, đều bắt chước tôi!

Nếu là lúc trước, Sở Kiều có lẽ sẽ tức giận, nhưng hôm nay đáy lòng cô bình tĩnh, cũng không có để ở trong lòng.

Thất vọng qua nhiều lần lắm, đau lòng qua nhiều lần lắm, còn có cái gì có thể làm cho cô lại thất vọng, để cho cô thương tâm đây!

“Tôi không cần.” Sở Kiều đơn giản sáng tỏ khắc ra ba chữ, đem cái hộp đẩy trở lại trước mặt cô ta.

Cô đứng lên, cũng không quay đầu lại đi xa, bóng lưng kiên quyết.

Đặt tay lên cái hộp, Sở Nhạc Viện nhẹ nhàng mở ra, trên châu bên trong to lớn, màu sắc chói mắt. Cô ta nhìn thấy người đi xa, môi đỏ mọng câu lên, nâng lên đường cong khinh thường.

Không cần?!

Ngón tay Sở Nhạc Viện cuộn lên, đáy mắt châm chọc rõ ràng. Tốt nhất vĩnh viễn đều không cần, những thứ kia thứ thuộc về cô ta, cô ta đều phải nắm giữ vững vàng trong lòng bàn tay, ai cũng không thể cướp đi được!

Thư phòng lầu hai, Sở Nhạc Viện từ bên trong đi ra, đóng cửa lại. Cô ta khẽ mỉm cười, xoay người vui vẻ xuống lầu.

Trước bàn đọc sách ở bên trong ghế xoay, hai tay Sở Hoành Sanh cầm hộp trang sức, ánh mắt không hiểu. Giấy lát, ngón tay ông nhẹ chạm dây chuyền, nhưng không nghĩ, dây chuyền ngọc trai thoáng chốc chia năm xẻ bảy, từng viên trên châu rơi xuống, tán lác đầy đất.

Cô không cần, cũng muốn hủy diệt hoàn toàn sao?

Sở Hoành Sanh giận tái mặt, “pắc” Một tiếng bỏ cái hộp qua, sắc mặt hoàn toàn tối tăm.

Rời Lam Điền, Sở Kiều không có về thẳng công ty. Cô lấy xe lái đến đường Hoài Tây, đầu đường hướng Đông nơi có biệt thự, hơn nhiều năm không có ai ở, lâu năm không sửa sang.

Căn nhà này, lúc đó là nhà cô. Cô sinh ra ở chỗ này, cuộc sống ở chỗ này là ngày sống hạnh phúc nhất.

Nhưng, cũng chỉ có hai năm.

Sở Kiều đi tới trước cổng biệt thự, giơ tay lên sờ sờ cánh cửa sắt loang lổ. Trong sân nhà tràn đầy cỏ dại, cả vườn đã từng là màu trắng hoa hồng giờ đã sớm khô héo.

Cô loáng thoáng còn nhớ rõ, mẹ đã từng ôm cô, ngồi ở ghế mây bên trong vườn hoa, kiên nhẫn dạy cô như thế nào cầm bút vẽ.

Sau này, Sở Kiều bắt đầu hiểu chuyện, chỉ thích vẽ tranh. Cô không biết là bởi vì di truyền, hay là trong đầu luôn có hình ảnh có gì tác động cũng không ảnh hưởng đến cô.

Tóm lại, cô thích vẽ tranh.

Ở địa phương này, đã cách xa phố xá phồn hoa sầm uất. Chung quanh hàng xóm dọn đi rất nhiều, không tìm được quá nhiều ký ức lúc đó.

Mỗi một lần Sở Kiều trở lại, cũng chỉ là đứng ở ngoài cửa lớn, không có dũng khí đẩy cửa đi vào. Cô sợ, sợ trong ký ức hình ảnh hạnh phúc duy nhất kia sẽ bị thực tế tàn khốc chiếm đoạt.

Điện thoại trong túi da vang lên, Sở Kiều không muốn nhận, mắt lưu luyến quay vòng ở đây.

Nhưng là tiếng chuông không ngừng, cô thờ dài, không thể không trở lại thực tế.

Điện thoại là Tô Lê gọi tới, Sở Kiều cầm điện thoại di động lên nghe: "Tô Lê, có chuyện gì sao?"

"Kiều Kiều, cô đang ở đâu?"

"Thế nào, đã xảy ra chuyện gì?"

Sở Kiều nhăn mày, nhạy cảm phát giác có cái gì không đúng. Cô đang kẹp điện thoại di động đi ven đường, móc chìa khóa xe ra, mở cửa xe.

"Khả Nhi đã xảy ra chuyện!" Giọng nói Tô Lê rất gấp, lộ ra lửa giận: "Tại bệnh viện thành phố."

"Tôi đến ngay."

Cúp điện thoại, Sở Kiều vội vàng nổ máy, lái xe hướng bệnh viện thành phố.

Hết chương 60.3

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Làm anh mất thể diện

Editor: Thur

Lái xe chạy tới bệnh viện thành phố, Sở Kiều tìm đến khu nội trú lầu hai theo lời Tô Lê nói trong điện thoại.

Tô Lê đang đợi tại đầu thang, nhìn thấy cô đi lên, vội vàng chạy tới, "Kiều Kiều, cậu cuối cùng tới."

"Xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Sở Kiều khản trương, trong điện thoại Tô Lê không có nói rõ ràng.

Một y tá mặc áo Chuàng đi ra, qua bên người Tô Lê thì đặc biệt để tâm dặn dò mấy câu, "Người thân của bệnh nhân giường số 25, nhất định phải cho bệnh nhân uống thuốc đúng giờ, cảm xúc của cô ấy không quá ổn định, các người ngân vạ phải chú ý, có vấn đề tùy thời gọi tôi."

"Tốt." Tô Lê vội vàng gật đầu, "Cảm ơn y tá."

Mất thấy y tá đi xa, Sở Kiều ghé đầu liếc nhìn vào trong phòng bệnh, chỉ thấy được trên giường ngủ gần cửa, Hứa Khả Nhi đưa lưng về phía cửa mà nằm, thân thể mỏng manh cũng không nhúc nhích.

"Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Tô Lê nhìn người ở bên trong một, một tay kéo lấy Sở Kiều đến góc hành lang, sắc mặt âm trầm nói: "Sáng nay Khả Nhi không tới làm, tôi cảm thấy kỳ quái liền sang nhà cô ấy, ai ngờ được cô ấy bị người ta đánh đến sưng mặt sưng mũi! Nếu không phải là tôi kéo cô ấy đến bệnh viện, hiện tại cô ấy đang rúc ở trong nhà!"

"Bị đánh?" Đôi mắt của Sở Kiều tối lại, sắc mặt cũng biến hóa theo, "Ai đánh?"

"Không biết!"

Nhắc tới chuyện này, Tô Lê tức muốn chết, "Tôi ép hỏi hỏi lâu cô ấy vẫn không nói người đàn ông kia là ai? Kiều Kiều, tôi thật sự sẽ bị cô ấy chọc tức chết! Cậu nói xem, cô ấy một người đơn độc ở chỗ này, bình thường cũng không có bằng hữu gì, người thân cũng không ở bên cạnh. Cũng chỉ có hai người chúng ta có thể giúp cô ấy, nhưng cái gì cô ấy cũng không chịu nói, rõ ràng là đang bảo vệ tên khốn kiếp kia!"

Sở Kiều mím môi, trấn an cô đôi câu đơn giản, xách túi đi vào phòng bệnh.

Trên giường bệnh, Hứa Khả Nhi nằm ở trong chăn, mặt đẹp trắng bệch. Vốn là da thịt trắng nõn, có thể tùy ý thấy được vết thương tím bầm, nghiêm trọng nhất là khuôn mặt, khoe miệng sưng lên thật to, cái trán cũng có vết thương, hẳn là bị đập đầu vào vật cứng.

Thấy bộ dáng này của cô, lửa giận đáy lòng Sở Kiều cũng sôi trào lên. Cô kéo ghế ra ngồi xuống, trầm giọng nói: "Khả Nhi, cô nói cho tôi biết, là ai đánh?"

Hứa Khả Nhi rúc hai vai, ánh mắt trống rỗng, "Không phải đánh, là tôi tự mình không cẩn thận té!"

Tô Lê tức giận kéo cô, chia lỗ mũi cô mà quát: "Khả Nhi, cô có bệnh hả! Bị người ta đánh thành như vậy còn che chở hân, rốt cuộc người đàn ông kia là ai, cô nói cho tôi biết, bà chị tôi đây giúp cô báo thù!"

"Thật không có!" Hứa Khả Nhi không dám nhìn đôi mắt của Tô Lê, cúi đầu xuống, trong nháy mắt hốc mắt đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Là tôi không cẩn thận ngã xuống, các cô tin tưởng tôi!"

"Tin tưởng cái rắm——"

Tô Lê tức điên cả người, hung hăng hất tay của cô ra, "Khả Nhi, cô sợ cái gì? Mặc dù ở nơi này cô không có người thân bằng hữu, nhưng cô còn có chúng tôi mà, cô có chuyện, chúng tôi tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!"

Những lời này đã nói lên nỗi lòng Sở Kiều. Cô nắm chặt tay Hứa Khả Nhi, đồng ý nói: "Khả Nhi, cô đừng sợ, nói thật cho chúng tôi biết đi. Có phải là tên bạn trai cô mới quen động thủ đánh cô hay không?"

Nghe vậy, sắc mặt Hứa Khả Nhi càng thay đổi, đẩy tay Sở Kiều ra, xoay người lại rúc vào chăn: "Các cô đừng hỏi nữa, cũng không cần quan tâm cô!"

"Cô ——"

Sắc mặt Tô Lê xanh lét một hồi, thật sắp bị cô chọc tức đến nổ tung. Cứ nhìn đến bộ dạng thê thảm như thế của cô, lại không thể làm gì được cô. Tức tối chỉ có thể giấu trong lòng, lên không nổi không xuống được.

Cảm xúc của Hứa Khả Nhi cực kì không ổn định, Sở Kiều không cũng không quá ép buộc, nháy mắt với Tô Lê, hai người rời phòng bệnh.

"Một chút đầu mối cũng không có à?" Sở Kiều nhiu lông mày, cô hận nhất là đàn ông đánh phụ nữ.

Tô Lê bĩu môi, tỉnh táo lại, "Tôi qua Khả Nhi nói với tôi, gần đây cô ấy gây gổ với bạn trai, nói người đàn ông kia thường dẫn người phụ nữ khác đến khách sạn!"

Sắp đến giờ tan tầm, tôi nghe nàng gọi điện thoại, thăm dò tin tức là bọn họ ở số 2280 khách sạn Vân Phàm."

"Khách sạn Vân Phàm á?" Sở Kiều nhăn mày, đáy mắt thoáng qua vẻ kinh dị.

Nghe được lời của cô, Tô Lê cũng có chút hiểu được, tỉnh ngộ nói: "Đúng, khách sạn Vân Phàm! Chúng ta đến Vân Phàm khách sạn coi chừng, nhất định có thể bắt được người!"

Lòng Tô Lê đầy căm phẫn, cô rất coi trọng nghĩa khí bạn bè, trước kia đối với Sở

Kiều là như thế nào, bây giờ đối với Hứa Khả Nhi đúng là như thế ấy. Có người lộ liễu khi dễ bạn bè của cô như thế, khác nào đang khi dễ cô cơ chứ!

Lập tức, Sở Kiều nhờ y tá bệnh viện đặc biệt trông chừng Hứa Khả Nhi cho tốt, nếu như cô ấy có khác thường nào lập tức thông báo cho họ.

Từ bệnh viện ra ngoài, Tô Lê cùng Sở Kiều chia thành hai lối. Ở công ty không có ai không được, Sở Kiều đi về trước chờ tin tức, Tô Lê đến khách sạn an bài.

Đợi hồi lâu, Tô Lê bên kia cũng không có động tĩnh gì. Loại chuyện như vậy cũng không thể gấp, chỉ có thể kiên nhẫn đợi.

Gần tới giờ tan việc, Sở Kiều lại gọi điện cho Tô Lê, cô cố chờ nhưng vẫn cảm thấy khó nhịn, lại chỉ có thể kiềm nén tính tình. Trong điện thoại cô dặn dò hồi lâu, chỉ cần có tin tức, ngàn vạn lần không thể một người đi.

Điện thoại mới vừa cắt, điện thoại di động lại vang lên. Sở Kiều thấy điện thoại liền cau mày, "A lô?"

"Mấy giờ tan việc?" Âm thanh của người đàn ông nào đó trầm thấp.

Trong lòng Sở Kiều khẽ động, phản ứng nhanh chóng, "Tôi nay em có chuyện, không thể trở về nhà."

"Có chuyện gì?"

"Chuyện của bạn bè."

Quyền Yến Thác cau mày, giọng nói trầm xuống, "Không được! Bà nội dặn chúng ta trở về."

"A?" Sở Kiều kinh ngạc, "Nhất định phải đi sao? Em thật sự có chuyện."

"Thật sự có việc cũng không được." Quyền Yến Thác ký tài liệu thư kí đưa tới xong, tiện tay bỏ bút lên bàn, "Sáu giờ phải về đến nhà tổ, không thấy được thì em tự gánh lấy hậu quả."

Phụp——

Điện thoại bị cắt đứt, Sở Kiều bất đắc dĩ thở dài, thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan việc.

Lái xe trở lại nhà tổ, xa xa liền nhìn thấy chiếc Hummer màu đen kia. Trước khi vào cửa Sở Kiều lại gọi điện cho Tô Lê một lần, vẫn là không có động tĩnh. Nàng nghĩ sớm ăn uống com nước xong, rồi mượn có rồi đi, xong việc lại hội họp với Tô Lê.

Tối nay người trong nhà không ít, hình như là tụ hội gia đình tụ hội, tiếng nói từ sô pha trên phòng khách vang lên không ngừng.

Trên sô pha người đàn ông cười đùa thoải mái, dù bà cụ vui đến quên trời.

"Tiểu tử thú!" Bà cụ đan mắt, lời nói sắc bén, "Nếu lần này con còn hồ đồ ở công ty nữa, ba sẽ để cậu con cắt đứt chân con!"

Tri Việt gio đôi tay đầu hàng, miệng giống như bôi mật, "Bà ngoại, bà cứ lau mắt mà chờ xem con đi!"

Từ nhỏ thẳng nhóc này đã hay pha trò khôi hài chọc cười khiến tất cả mọi người chỉ có thể cười tủm tỉm mà cung chiêu.

Nghe tiếng bước chân, Tri Việt nhú mày nhìn sang, nhìn thấy Sở Kiều, đáy mắt bỗng nhiên trầm xuống, lóe lên cảm xúc phức tạp. Mối hận của anh ta khê cong, gặt đầu một cái với cô, che giấu tất cả cảm xúc.

Sở Kiều lướt mắt, không nhìn thấy Quyền Yến Thác, nhìn thấy người lớn trong nhà, cô nhất nhất chào hỏi từng người.

"Ngồi đi." Bà cụ họ Quyền lên tiếng, vẻ mặt như thường.

Sở Kiều gặt đầu một cái, ngồi ở mé người ghế sa lon.

Quyền Sơ Nhược ngồi ở bên cạnh cô, chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn, thuận miệng nói: "A Thác ở thư phòng."

Nghe được lời của cô, gương mặt của Sở Kiều đỏ một chút, ánh mắt mắt tự nhiên lảng tránh.

Phạm Bồi Nghi nhìn thấy cô đi vào, sắc mặt càng thay đổi, không nhịn được hỏi: "Các con lĩnh chứng đã lâu như vậy, định lúc nào thì làm hôn lễ?"

Mẹ chồng mở miệng hỏi, Sở Kiều lại không biết phải trả lời như thế nào.

Làm hôn lễ?

Trong lòng tự hỏi, Sở Kiều còn chưa có nghĩ tới chuyện này. Kể từ khi lĩnh chứng, cô vẫn luôn chưa từng cân nhắc chuyện chuẩn bị hôn lễ.

Thấy cô không mở miệng, sắc mặt của Phạm Bồi Nghi càng khó coi hơn, cô con dâu này vốn là cưới không rõ ràng, hôm nay ngay cả một hôn lễ cũng không có, điều này làm cho bà càng không có thể diện.

Người bên ngoài cũng hỏi, bà đều không biết phải trả lời như thế nào.

"Mợ à, " Tri Việt tiến tới, ôm bả vai của bà, "Con thêm sùi cáo của mợ."

Hai đứa con của Phạm Bồi Nghi, con gái thì quá lạnh lùng, con trai lại rất bướng bỉnh, bình thường không có người nói chuyện thân cận với bà như vậy. Khó gặp được đứa nhỏ biết dụ dỗ người khác như Tri Viễn, bà lập tức cười cười, đứng dậy đi về phía phòng bếp giúp làm sùi cáo.

Mất thấy mẹ chồng xoay người rời đi, Sở Kiều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Quyền Sơ Nhược quay đầu nhìn về phía Sở Kiều, ánh mắt lạnh lùng, "Mẹ tôi rất thích cầu nhau, cô quen là tốt rồi."

Hiếm có con gái nào đánh giá mẹ mình như thế, Sở Kiều cười cười, tâm tình buông lỏng không ít.

"Chị Quyền." Đột nhiên Sở Kiều nhớ ra điều gì, hạ thấp giọng hỏi cô: "Nếu như bên bị đánh và bên ra tay có quan hệ tình nhân thì có thể xem là tội cố ý tổn thương hay không?"

Quyền Sơ Nhược bĩu môi, ra vẻ chuyên nghiệp giọng nói, "Vậy phải xem người trong cuộc chỉ chứng đối phương như thế nào nữa. Có giấy nghiệm thương của bệnh viện, lời khai của người trong cuộc, dưới tình huống bình thường đã có thể báo cảnh sát lập án điều tra."

"Có người đánh cô?"

Tri Việt dò đầu tới đây, từ trên xuống tra xét Sở Kiều, "Ai đánh cô?"

Anh ta đột nhiên xuất hiện, Sở Kiều sợ hết hồn, lập tức lắc đầu một cái, từ chối nói: "Không phải! Anh đừng nói bậy!"

Nghe vậy, chân mày cau chặt của Tri Việt giãn ra, nhích sang một bên ngồi.

Quyền Sơ Nhược khép hồ sơ, ánh mắt lướt qua mặt của Trì Việt, sau đó lại ngừng trước mặt Sở Kiều, hỏi "Có chuyện cần tôi giúp một tay sao?"

Chuyện còn chưa có hoàn toàn biết rõ, Sở Kiều không dám tùy tiện nói, cười nói: "Tạm thời còn chưa có."

Tĩnh tĩnh của Quyền Sơ Nhược lạnh nhạt, nghe được Sở Kiều nói như vậy, cũng không hỏi nữa.

Điện thoại trong bóp ong ong chấn động, Sở Kiều nhanh chóng lấy ra, thấy người gọi lập tức bắt máy.

Tô Lê nói có người đặt trước phòng 2280, cô muốn Sở Kiều lập tức đi tới.

Lát sau, Sở Kiều tắt điện thoại đi động, không để lại dấu vết từ trong ghế sofa đứng lên, hướng thang lầu đi.

Cô đang muốn lên lầu, Quyền Yên Thác vừa vận xuống, lập tức cười nói: "Rốt cuộc anh đã xuống."

Quyền Yên Thác chau chau mày, kinh ngạc, "Thế nào?"

Đưa tay kéo hần đến góc cầu thang, Sở Kiều hạ thấp giọng, nói: "Em có việc gấp phải đi ra ngoài một chút."

"Không được!" Quyền yên thác không hề nghĩ ngợi, cự tuyệt thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61-2: Làm anh mất thể diện (2)

Editor: Thur

Kéo cánh tay của anh lại, Sở Kiều biết mạnh bạo không được, chỉ có thể mềm mỏng. Đôi tay cô đè bả vai anh lại, nhón chân lên đặt một nụ hôn lên mặt anh, cười nói: "Ta thật sự có chuyện phải đi gấp! Anh giúp em che giấu đi nha."

Căn bản Quyền Yên Thác không ngờ cô lại có động tác như thế, mất hồn một lúc, cô đã xách ví da chạy biến từ bên cạnh anh, lái xe thật nhanh ra khỏi đại viện.

Giờ tay lên sờ sờ chỗ bị cô hôn, sau đó Quyền Yên Thác mới phản ứng kịp, cô đang dùng mỹ nhân kế ư?

Trì Việt ngồi trên ghế sofa, đáy mắt ngập sự u ám. Một màn vừa diễn ra ở phía sau cầu thang kia, anh ta nhìn thấy rõ ràng đầu đuôi, nụ cười trên môi mỏng hơi thu lại một chút.

Lái xe chạy tới khách sạn Vân Phàm, Sở Kiều gia tốc chạy thẳng. Cô đi tới sảnh trước của khách sạn, thấy Tô Lê đang đi qua đi lại nhìn quanh.

"Là người nào?"

Tô Lê lời kéo Sở Kiều đi vào thang máy, vừa đi vừa nói, "Lúc mới tới, nhân viên lễ tân cho tôi biết, người nọ đã lên đi."

Cô nhìn nhìn bên ngoài, cau mày nói: "Đã được nửa giờ."

Đến thang máy, Sở Kiều và Tô Lê đi vào, hai người đi thẳng tới phòng số 2280.

Leng keng ——

Chuông cửa phòng nghĩ reo lên, một lát sau mới truyền đến giọng nói của người ở bên trong, "Ai vậy?"

Là giọng nói của một người đàn ông.

Hai người Tô Lê và Sở Kiều liếc mắt nhìn nhau, Tô Lê đề thấp giọng nói, nói: "Tiên sinh, rượu đỏ ngài gọi đã đến."

Hồi lâu, cửa phòng nghĩ mở ra, người mở cửa là một người đàn ông trung niên, chừng hơn bốn mươi tuổi, vóc người hơi phát phì, ót bóng loáng, ông ta nhìn chằm chằm người ngoài cửa, tỏ ra ngạc nhiên: "Tôi không có gọi rượu đỏ!"

Đầu tiên Tô Lê cảm thấy sững sốt một chút, nghĩ thầm con mắt Hứa Khả Nhi bị gì rồi, làm sao tìm được ông già này hả?! Chỉ là cảm giác chánh nghĩa của cô nhanh chóng phát huy tác dụng, không nói hai lời tiến lên một bước, đẩy cửa liền hỏi: "Ông chính là bạn trai của Khả Nhi?"

"Khả Nhi?" Người đàn ông trung niên nhăn mày, tựa hồ đang suy tư: "Khả Nhi nào?"

Tô Lê lập tức tức giận, tên khốn này đánh người xong thậm chí quên luôn tên người bị đánh là gì!

Lúc này, bên trong cửa truyền đến một giọng nói mềm mại, "Ông xã, ai vậy?"

Một người phụ nữ từ trong phòng đi ra, trên người chỉ mặc bộ áo choàng tắm màu trắng, xem tuổi tác cũng chỉ hơn hai mươi tuổi.

Trâu già gặm cỏ non!

Mẹ nó, đây là ngựa quen đường cũ (*)!

(*): gốc là "kẻ tái phạm" nhưng em nghĩ "ngựa quen đường cũ" có vẻ hay hơn hẳn nhỉ

Lừa gạt đầy lòng Tô Lê vùn vụt bốc lên, cô giờ nón tay chỉ thẳng mũi người đàn ông kia mà mắng: "Lão già háo sắc! Ông dám khi dễ em gái nhà chúng tôi à? Nghĩ hôm nay bà chị không đập được ông à?!"

"Các cô là ai?"

Người đàn ông trung niên phát giác có cái gì không đúng, lập tức phải đóng cửa, lại bị Tô Lê đưa tay kéo mở.

Nàng đá một cước về phía trước, sắc mặt độc ác, "Chúng tôi là bà nội ông!"

Động tác của Tô Lê rất nhanh, người đàn ông không có phòng bị nên bị cô đập trúng. Người nọ khom lưng ôm bụng đau kêu, mắng: "Đàn bà thúì, người điên từ đâu tới!"

Vốn là Sở Kiều cảm thấy hơi cổ quái, nhưng nghe thấy ông ta mắng chửi người, lại thấy ông ta đứng dậy định đánh trả, không kịp suy nghĩ gì nữa, vớ luôn ví da trong tay mà giáng tới, đập thẳng xuống đầu người đàn ông kia.

"A ——"

Người phụ nữ mặc áo choàng tắm trong phòng sợ đến mức mặt đẹp thất sắc, ôm đầu chạy tới, bảo vệ người đàn ông kia: "Các người làm cái gì vậy? Tại sao đánh chồng tôi!"

Đôi tay người đàn ông trung niên bảo vệ đầu, đề phòng ví da của Sở Kiều. Tô Lê nhìn thấy sơ hở, một tay đẩy người phụ nữ kia ra, lạnh lùng nói: "Em gái nhỏ à, em đừng bị ông ta lừa, ông ta là đồ cận bã chuyên đùa bỡn phụ nữ!"

"Ai là cận bã chứ?" Người phụ nữ kia khóc lóc lắc đầu, giải thích: "Anh ấy là chồng tôi!"

Tô Lê hung ác trợn mắt nhìn, chê cười không dứt. Hiện tại tiểu tam này thật không biết xấu hổ, bắt được đàn ông liền kêu ông! Con mịa mày, thật là bị coi thường!

Trong lòng cô tức giận, giờ tay lại đẩy người phụ nữ ra, không để ý tới cô ta nữa.

Người đàn ông trung niên ôm đầu tránh né, bất đắc dĩ gặp phải Sở Kiều liên thủ với Tô Lê, hai người quả thật khỏe quá đi.

Lúc đi học Sở Kiều thường đánh nhau, động tác rất có kỷ xảo. Tô Lê phối hợp với cô không chê vào đâu được!

Người phụ nữ kia mắt thấy tình thế không đúng, vội vàng chạy ra hành lang la to: "Mau tới người đi, cứu mạng với! Cứu mạng với!"

"A ——"

Người đàn ông trung niên bị đau kêu lên, một đấng mày râu lại bị hai người phụ nữ đánh không nhẹ.

Trong lúc nhất thời, tiếng quát tháo vang không ngừng trong hành lang.

Cửa phòng đối diện, phòng số 2208 lại mở ra, một bóng dáng to lớn tựa tại cạnh cửa, khóe miệng hần ta nở nụ cười, tóc nhuộm highlight thành màu vàng kim. Vốn sắc mặt người đàn ông đang ngập ý cười, khi nhìn rõ hai người đối diện rồi, nụ cười dần dần thu lại.

"Giang thiếu....." Sau lưng có đàn bà quần tới.

Giang Hồ đóng lại cửa lại cái "rầm", một tay che miệng người phụ nữ nọ, nhỏ giọng nói: "Không cho phép lên tiếng!"

Tiếng ồn ào trên hành lang kinh động đến bảo vệ khách sạn, rất nhanh sau đó, có năm, sáu người mặc đồng phục bảo vệ.

"Chuyện gì xảy ra?"

Có người tiến lên ngăn trước Tô Lê và Sở Kiều, lúc này mới coi như giải thoát được người đàn ông kia.

Người phụ nữ mặc áo choàng khóc kể, nói đại khái tình huống sự việc một chút.

Nửa giờ sau, đồn cảnh sát.

Tô Lê cùng Sở Kiều ngồi ở bên trái, người đàn ông trung niên và người phụ nữ trẻ tuổi ngồi ở bên phải.

Trên mặt người đàn ông trung niên có vết thương, đau đến mức mở miệng trách móc, "Anh cảnh sát, các anh phải làm chủ cho tôi!"

"Yên tĩnh một chút!"

Vị cảnh sát mặc đồng phục gỗ gỗ cái bàn, nói: "Chuyện đã xảy ra nói lại một lần."

Bên này thu khẩu cung, bên kia có người ra ngoài, nhìn thấy Sở Kiều ngồi ở trước bàn, lập tức tiến tới gần.

Nhìn viên cảnh sát đang đi tới, Sở Kiều vội vàng cúi đầu. Cô đã tới đồn cảnh sát nhiều lần, có rất nhiều người biết cô.

"Cô Sở?"

Người cảnh sát kia nhận ra cô, đáy mắt có một chút kinh ngạc.

Nghe được câu này, nụ cười Sở Kiều trầm xuống, chán nản thờ dài.

Xong đời!

Lúc đó, ở nhà tổ họ Quyền.

Phạm Bồi Nghi bụng thức ăn ra ngoài, nhìn thấy trên bàn thiếu người, lập tức không vui: "Sở Kiều đâu?"

"Cô ấy có chuyện!" Quyền Yên Thác cup mắt, giọng nói tự nhiên: "Con để cho cô ấy đi trước rồi."

Khó có được dịp người nhà ăn chung bữa cơm, chuyện của cô có quan trọng bằng dịp này à? Phạm Bồi Nghi giận tái mặt, ngay trước mặt bà cụ, cũng không nhiều lời, dặn người hầu mang thức ăn lên.

Trên bàn ăn, rau cải tẻ bị, ở giữa bàn là một đĩa sùi cào nóng hôi.

Mọi người thấy sùi cào, toàn bộ cầm đũa lên ăn.

Quyền Yên Thác tay mát lạnh, gấp lên một cái to. Trì Việt muốn giành với anh, anh lại trước một bước bỏ vào trong chén.

"Tiểu tử thôi!"

Quyền Yên Thác há hê bĩu môi, đùa giỡn nói: "Cậu giành không lại tôi."

Câu này nói đùa, cũng làm cho khoe mặt Trì Càng trầm xuống, con mắt chứa đầy âm đạm xuống. Anh im lặng không lên tiếng, đưa tay gấp lại, trên mặt đã mất đi nụ cười vừa rồi từ lâu.

Dùng chiếc đũa tách sùi cào, Quyền Yên Thác gấp một nửa lên thổi nguội, vừa muốn bỏ vào trong miệng, điện thoại di động liền vang lên. Anh trượt màn hình, không nhìn được nghe điện thoại.

Chỉ là, nội dung trong điện thoại khiến cho sắc mặt anh càng ngày càng nặng nề.

Sùi cào chưa ăn được một miếng, Quyền Yên Thác bỏ lại đũa, đứng dậy đi ra ngoài: "Con đi trước."

Anh thường như thế, mọi người cũng đều tập mãi thành thói quen, không để ở trong lòng.

Trì Việt ngồi gần anh, nội dung vừa rồi trong điện thoại nghe được không ít, gương mặt tuấn tú căng thẳng, anh ta nén lại khao khát muốn đứng dậy, ngón tay nắm chặt chiếc đũa, động tác cứng nhắc.

Lái xe một mạch tới đồn cảnh sát, Quyền Yên Thác nhìn thấy người ngồi trên ghế xong, trầm mặt đi tới.

"Ai đánh em?"

Sở Kiều cắn môi, nhích sang bên chỉ chỉ.

Quyền Yên Thác con người, nhắc chân sắp phải đá qua, làm người đàn ông kia hoảng sợ kêu ra tiếng: "Không phải là tôi, không phải là tôi!"

Mất thấy anh hiểu lầm, Sở Kiều vội vàng ngăn trở, giải thích: "Sai lầm rồi! Không phải ông ta đánh em, là em đánh ông ta!"

Quyền Yến Thác thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay kéo cô đến trước mặt nhìn một chút, khinh thường nói: "Đánh thì đánh đi!"

Cảnh sát phía sau trợn mắt há hốc mồm nhìn, người đàn ông trung niên tức giận sôi lên.

Hồi lâu, người đàn ông trung niên hôn thú đỏ tươi đặt lên bàn, Sở Kiều cùng Tô Lê hoàn toàn yếu xìu.

"Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp." Người phụ nữ kia ôm chồng khóc lóc kể lể, than thở khóc lóc: "Chồng tôi dẫn tôi đi hưởng tuần trăng mật, chúng tôi mới vừa trở về phòng họ liền xông tới! Xông tới không tính là gì, họ còn đánh chồng tôi!"

Người đàn ông trung niên nam nhân che mắt phải bầm tím, tức giận tố cáo những việc làm "độc ác" của các cô một lần.

May là Quyền Yến Thác đi nhiều thấy rộng, nghe được chuyện đã xảy ra xong, gương mặt tuấn tú cũng hoàn toàn đen thui.

Đây là tình huống gì?!

Anh quay đầu, một đôi sắc bén bắn về phía Sở Kiều, ánh mắt hung ác.

Sở Kiều cắn môi, đôi mắt đen nhánh đen nhánh liền ảm đạm. Cô tội nghiệp đứng ở bên cạnh, níu lấy dưới quần áo.

Tô Lê cùng cô đứng chung một chỗ, lúc này hai người cũng không lời nói nào, hận tim không thấy một cái lỗ để chui vào.

Mất thể diện, thật thật mất thể diện!

Giây lát, Quyền Yến Thác đứng lên, đi tới trước mặt đôi vợ chồng kia, khó có dịp hạ thấp tư thế như vậy, đến xin lỗi trước mặt mọi người. Lại dặn dò người dưới chuẩn bị các dịch vụ chăm sóc từ dừng chân đến du lịch cho bọn họ.

Coi như là bồi thường cho trò náo tối nay.

Đầu tiên người nọ chết sống không đồng ý, sau lại có người lạnh lẽo nói cho ông ta biết thân phận của Quyền Yến Thác, mặc dù người nọ không cam, cũng chỉ có thể mặc cho xui xẻo!

Cũng may là chỉ bị thương ngoài da, không nghiêm trọng lắm.

Đi ra khỏi đồn cảnh sát thì trời bên ngoài đã tối đen.

Tô Lê thận trọng núp ở sau lưng Sở Kiều, nhỏ giọng nói: "Cái kia, hai người về nhà đi, tự tôi đi là được."

Cô ôm ví da, nháy mắt mấy cái với Sở Kiều rồi chuồn mất.

Một đường không nói gì, Quyền Yến Thác lái xe trở về biệt thự, sau khi tắt máy trực tiếp xuống. Sở Kiều không dám trêu chọc anh, ngoan ngoãn đi theo vào nhà.

Người nào đó trầm mặt đi lên lầu hai, Sở Kiều cũng chỉ có thể vâng lời đi theo.

Trở lại phòng ngủ, Quyền Yến Thác ngồi ở chân giường, khuôn mặt tuấn dật trầm xuống.

Sở Kiều không dám tới gần quá, đứng cách anh một bước, thế đứng thẳng tắp, giống như đứa bé làm sai đang chờ phạt.

"Em được lắm!" Quyền Yến Thác nói lỏng cổ áo sơ mi, giọng nói đầy tức giận, "Thật không nhìn ra, em còn biết bắt kẻ thông dâm háo sắc nữa à?"

Giọng điệu của anh châm chọc, Sở Kiều cũng không dám cãi lại, quả thật chuyện đêm nay đúng là quá phẫn, cô đuối lý!

Hít sâu một hơi, cô cố gắng giải thích, "Chúng em cho là người đàn ông kia là bạn trai của Khả Nhi, cho nên mới động thủ....."

"Câm miệng ——"

Mày kiếm của Quyền Yến Thác nhú chặt, tức giận nói: "Mặt của anh cũng bị em vứt sạch, em còn dám già mồm?!"

"Được rồi, " Sở Kiều cúi đầu, bất đắc dĩ nói: "Chuyện đêm nay là bọn em không đúng, liên lụy anh."

Liên lụy?

Người đàn ông lạcau mày, nhìn chằm chằm khuôn mặt xám trắng của cô, lửa giận đáy lòng dần dần tàn đi.

Giây lát, anh kéo người trước mặt qua, lật người đè cô ở trên giường: "Sở Kiều, về sau trước khi làm loại chuyện như thế này, em nói cho anh biết một tiếng được không hả?"

"Anh cũng có hứng thú ư?" Sở Kiều trừng mắt nhìn, vô tội nhìn hấn.

Quyền Yến Thác dờ khóc dờ cười, giơ tay lên búng vào ót cô, giọng căm hận nói: "Nói trước để anh biết còn sắp xếp người khác phục hậu quả giúp em!"

Nghe vậy, Sở Kiều không phục bĩu môi.

Trước mắt hiện ra bộ dáng vô tội biết lỗi của cô, Quyền Yến Thác không nhịn được bật cười, đáy lòng lại mềm xuống. Anh cúi đầu, môi mông nhẹ nhàng rơi xuống, hôn lên trên xương quai xanh của cô.

Dần dần, hô hấp của anh dần dập, hơi nóng phả ra bên tai cô, "Cái kia của em không có chứ?"

Cái kia?

Sở Kiều thông minh hiểu ý, cô cắn môi, không dám trả lời.

Người đàn ông thấp giọng cười một tiếng, đưa tay dò vào trong quần áo của cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chậm rãi vân vê.

Đầu ngón tay anh hơi lạnh gây kích thích, hơi thở Sở Kiều rối loạn, run giọng hỏi anh: "Anh muốn làm gì?"

Môi mông của Quyền Yến Thác mỉm cười, đầu lưỡi lướt qua vành tai trắng nõn của cô, ở bên tai cô mấp mò thờ khề, "Thích bắt kẻ thông dâm như thế sao, vậy chúng ta hai người gian dâm, ai tới bắt đây?"

Sở Kiều bị lời nói của anh kích thích khiến cơ thể nóng lên.

Đôi tay cô bấu víu bờ vai của anh, mắt rơi vào bên trên hầu kết khêu gợi, "Cái gì gian dâm? Nói rất khó nghe!"

"Vậy em nói thế nào mới dễ nghe, cho anh nghe chút?" Lòng ngực Quyền Yến Thác vững chắc chống đỡ cô, trong ánh mắt hiển lộ dục vọng rục rủa, khiến Sở Kiều rụt cổ một cái, cắn môi không nói lời nào.

Trên làn môi cô rơi xuống một hàng dấu răng, môi mông của Quyền Yến Thác cong lên mấy phần ý cười. Hắn nhẹ giơ tay, đầu ngón tay điểm lên khoe môi mềm mại của cô, nói "Tiếng ông xã nghe một chút nha?"

Sở Kiều sợ run lên, bất giác cắn chặt hàm răng.

Người đàn ông nọ cũng không gấp, rất kiên nhẫn chơi với cô. Ngón tay anh động nhẹ, chuyên hướng nơi nhạy cảm trên thân thể cô mà kích thích.

Giấy lát, gương mặt Sở Kiều đỏ bừng, bất đắc dĩ mở miệng: "Ông xã....."

Cô kêu hai từ kia không lớn, đôi mắt sâu của Quyền Yến Thác rơi vào đáy mắt cô, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng.

"Lại kêu một lần nữa."

"Ông xã."

"Lớn tiếng chút!"

"..... Ông xã."

"Ở bên tai anh lại gọi một lần."

"Cút ——"

Sở Kiều giơ tay lên muốn đẩy anh, người đàn ông này không biết xấu hổ, còn không chịu ngừng!

Trước khi cô ra tay, đột nhiên Quyền Yến Thác cúi đầu, đôi tay nhẹ nhàng khề kéo, đè cả người cô bên dưới, không cho phản kháng!

Sáng ngày hôm sau, mắt Sở Kiều còn chưa mở ra, đã bị Tô Lê điện thoại đến đánh thức. Hai người bọn họ vội vã chạy tới bệnh viện, y tá nói sáng nay bệnh nhân đã tự mình xuất viện.

Cả duet phong thị, Hứa Khả Nhi cũng không có người thân, hai người bọn họ gấp đến độ bẻ đầu sút trán, cuối cùng bất đắc dĩ trở lại công ty.

Đẩy cửa phòng làm việc, bàn làm việc dọn dẹp chỉnh tề. Hứa Khả Nhi từ phòng giải khát ra ngoài, trong tay bung cà phê pha sẵn thơm ngon.

"Chào buổi sáng!"

Nhìn thấy họ, sắc mặt Hứa Khả Nhi vẫn như thường chào hỏi.

"Khả Nhi, " Tô Lê kéo cô lại, lo lắng nói: "Làm sao cô xuất viện?"

Hứa Khả Nhi mỉm cười, bộ mặt áy náy, nói: "Chuyện tối hôm qua, tôi đều biết."

Nghe vậy, Sở Kiều cùng Tô Lê xấu hổ một hồi, xin lỗi cúi đầu.

"Cám ơn các cô." Hứa Khả Nhi kéo tay của các cô, "Chuyện của tôi, các cô không cần xen vào nữa. Tôi đã chia tay với người đàn ông kia rồi!"

"Nhưng....."

Tô Lê còn chưa cam tâm, lại bị Sở Kiều đưa tay ngăn lại.

Hứa Khả Nhi quay đầu nhìn về phía Sở Kiều, đáy mắt thoáng qua vẻ kinh dị, "Kiều Kiều, tôi....."

Cô muốn nói lại thôi, không nói ra miệng.

Sở Kiều không hề nghĩ sâu, cười an ủi cô, "Khả Nhi, người có thể chia tay là tốt rồi."

Mặc dù chuyện giải quyết không tính là hạnh phúc, nhưng các cô luôn luôn tôn trọng nguyện vọng của Hứa Khả Nhi, dù sao đây là chuyện của chính cô!

Chuyện của Hứa Khả Nhi chấm dứt, công ty lại bận công việc lu bù lên. Fashion show thế giới của tập đoàn JK cần lập tức bắt đầu chuẩn bị, Sở Kiều tự tin hơn gấp trăm lần, tin tưởng thiết kế của mình có thể chứng minh tất cả!

Phòng làm việc tầng hai mươi của tập đoàn JK, Hạ Yên Nhiên sắc mặt vui vẻ, thoải mái ngồi ở ghế xoay, "Quản lý Sở, phương án thiết kế thời trang lần này, cô có nắm chắc không?"

Về mặt Sở Nhạc Viện đòi một cái, có chút chột dạ, tránh né mà nói: "Không cần khách khí như vậy, gọi tôi Nhạc Viện là tốt rồi."

Đối với fashion show lần này, mặc dù cô ta có thể thuê thiết kế với giá cao, nhưng không nhất định có thể thắng được Sở Kiều.

Hình như Hạ Yên Nhiên nhìn thấu bản khoả của cô, nhếch môi cười nói: "JK ký thác kỳ vọng vào Sở thị. Fashion show lần này là tổ chức quy mô thế giới, nhưng nếu Sở thị có thể cùng hợp tác, hai nhà đều có thể cùng có lợi."

"Tôi hiểu." Sở Nhạc Viện đương nhiên biết ảo diệu trong này. Mặc dù Sở thị đang là công ty thời trang có triển vọng nhất hiện nay, nhưng từ vài năm trước đã bị nhóm công ty nhỏ hơn chen ép đến khó khăn.

Sở thị cần một đối tác mạnh mẽ, trước mắt mà nói, tập đoàn JK là lựa chọn tốt nhất.

Hạ Yên Nhiên đứng lên đi qua, giơ tay lên vỗ đầu vai cô ta, "Nhạc Viện, cơ hội chỉ có một lần, mà có thể thành công, cũng chỉ có một người!"

"Một người?" Sở Nhạc Viện nhún mày, như có điều suy nghĩ.

Hạ Yên Nhiên nhún nhún vai, về mặt u ám xuống, "Hoàn toàn đánh bại đối thủ thì thành công mới có thể là của cô."

Lời của cô ta có ám hiệu, nụ cười của Sở Nhạc Viện trầm xuống, nhớ tới Sở Kiều, nụ cười trên đôi môi đỏ mọng trầm xuống.

Đúng, chỉ có hoàn toàn đánh bại Sở Kiều, người thành công mới có thể là Sở Nhạc Viện.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62-1

Mọi người đều nói, xuôi chèo mát mái, vạn sự viên mãn.

Sở Kiều cảm thấy mấy ngày gần đây rất thuận lợi, không phải sầu não vì đơn đặt hàng, không cần lo về vấn đề ăn uống, chỉ chuyên tâm thiết kế là được rồi.

Đôi khi, bản thân cô cũng thăm nghĩ, nếu cứ như thế này mãi, cô sẽ trở nên lười biếng, bắt đầu học thói dựa dẫm.

Dù sao thì cô cũng không thể hoàn toàn hưởng thụ hết được, từ tận đáy lòng vẫn có cảm giác ham mê.

Lòng tham muốn có được.

Chẳng sợ điều đó đi ngược lại ước nguyện ban đầu của mình.

Sáng sớm, Sở Kiều vừa mở to hai mắt, người đàn ông bên cạnh cô đã rời giường từ bao giờ. Anh có thói quen tập thể dục vào buổi sáng, cô rất rõ điều ấy.

Xốc chăn rời xuống giường, Sở Kiều rửa mặt xong xuôi, mở tủ để chọn quần áo. Thời tiết ngày càng lạnh, cô chọn chiếc áo len dệt kim màu đen hở cổ, bên trên đan những ô vuông như một bàn cờ và một chiếc quần bút chì màu xanh đậm.

Cúi đầu, nhìn chiếc hộp nhỏ dưới đáy tủ, Sở Kiều xoay người, ngồi xổm xuống. Cô mở nắp hộp, lấy đồ trong đó ra ngắm nghía.

Trong giây lát, cô thờ dãi một tiếng, về mặt hồi hận vô cùng.

Chiếc hộp này vốn dĩ có một thanh chia khóa, là mẹ để lại cho cô.

Bà ngoại nói rằng mẹ cô từng dặn, thanh chia khóa ấy là thứ duy nhất có thể mở kết sắt ngân hàng, đợi sau khi kết hôn, cô mới được quyền mở.

Bởi vì quý trọng, cô sợ mình sẽ lỡ tay vứt đi, cho nên mới khâu nó vào chiếc lặc, luôn luôn mang theo bên mình. Trải qua nhiều năm bình yên vô sự, nào ngờ, chỉ trong vòng một đêm ở Rô-ma, cô mất chiếc lặc tay, mất luôn cả thanh chia khóa!

Tên trộm đáng chết kia!

Nghĩ đến đây, Sở Kiều hận tới mức nghiền răng. Sau này, cô đi tìm rất nhiều lần, lần nào cũng nhờ cảnh sát Rô-ma trợ giúp nhưng vẫn không có kết quả.

Sở Kiều nhú mày, trong lòng chua chát. Bà ngoại là người kỹ tính, giữ lại tất cả đồ chơi hồi nhỏ của cô, nói với cô rằng, bà muốn giữ lại cho con của cô chơi.

Tiền tay cầm lấy một chiếc xe lửa bằng gỗ, mí mắt Sở Kiều khẽ giật. Từ nhỏ tới lớn, cô sống trong một gia đình không toàn vẹn, bản thân chưa từng trông chờ vào hôn nhân, đối với đường con cái lại càng kháng cự.

Nhưng mà con gái của Đồng Niệm đáng yêu quá đi mất, đứa bé ấy muốn ăn là ăn, muốn ngủ là ngủ, ai thấy cũng thích.

Mấy ngày trước, cô còn qua thăm đứa bé. Khuôn mặt đẹp đúng chuẩn của một mỹ nhân, kế thừa toàn bộ ưu điểm của cha mẹ, không thể tìm ra một khuyết điểm nào. Đôi mắt to tròn hết cỡ, nhìn thấy ai, đứa bé ấy đều mỉm cười ngọt ngào.

Nụ cười hồn nhiên trong sáng ấy khiến ai nấy đều mềm hết cả lòng.

Thế nhưng, gia đình hạnh phúc như vậy cũng có không ít sự phiền lòng. mấy ngày gần đây, Quyền Yến Thác trợ giúp Lăng Cận Dương làm những chuyện gì, tuy rằng anh cố ý giấu diếm, nhưng Sở Kiều cũng đoán được một hai.

Cuộc đời quả là vô thường, ai có thể đoán trước được đâu chứ? Đã từng là đứa con của trời, người thừa kế đứng đầu Lăng gia, phía sau lại có một bí mật kinh thiên động địa được cất giấu kỹ càng như vậy.

Dọn dẹp xong mấy thứ này, Sở Kiều dự định trong mấy ngày tới sẽ dành ra một ít thời gian để đi thăm Đồng Niệm. Tuy rằng cô không thể giúp được nhiều, nhưng dù sao cũng là bạn bè, ít nhất cũng nên an ủi người ta một chút.

Đi vào nhà bếp, Sở Kiều mở máy nướng bánh, bên trong là bánh mì đã được làm từ tối hôm qua. Thiết bị bây giờ rất tiên tiến, cô chỉ cần dựa theo tỉ lệ mà bỏ nguyên liệu vào, những việc còn lại không cần quan tâm.

Hít sâu một hơi, cô cười nhạt thành tiếng. Tuy cô không biết nấu ăn, nhưng đã có công nghệ cao, ít nhất cũng không phải chịu đói.

Cắt bánh mì thành từng lát, đặt vào giữa mâm sứ.

Cầm chảo không dính trong tay, đổ một chút dầu olive vào, Sở Kiều chiên hai quả trứng, động tác làm trứng ốp lết rất thuần thục. Bây giờ, cô đã có thể giữ cho trứng luôn nóng trên lửa, tay nghề càng lúc càng tốt.

Nhưng dù sao đi nữa, trứng ốp lết cũng là trứng ốp lết, không làm thay đổi bản chất của trứng gà.

Quyền Yến Thác tập thể dục buổi sáng xong rồi trở về. Người thấy mùi của trứng ốp lết từ trong nhà bếp, anh lập tức nhú mày, sau đó lên lầu tắm rửa, thay quần áo. Lúc anh bước xuống lầu, bữa sáng trên bàn đã được dọn xong.

"Ăn mau đi." Sở Kiều gọi anh lại, về mặt nở nụ cười.

Kéo ghế ra rồi ngồi xuống, Quyền Yến Thác cầm bánh mì, nhìn chằm chằm vào miếng trứng ốp lết, "Mai mốt có thể... không ăn cái này nữa được không?"

"Cái nào?" Sở Kiều nhai bánh trong miệng, tuy bánh này được làm từ máy nhưng hương vị không tệ. Ngày thường, cô không có thời gian nướng bánh, dùng máy sẽ bớt đi được vài việc.

Quyền Yến Thác dùng muỗng gạt trứng sang một bên, nhú mảy thật chặt, “Ăn ngán rồi.”

Nhìn thấy động tác của anh, Sở Kiều lắc đầu, trách nhẹ, “Anh đúng là đồ kiếng ăn, có ăn cũng đâu bị gì đâu.”

"Tôi mà kiếng ăn?" Đôi mắt Quyền Yến Thác híp lại, sau đó trợn trừng với cô, “Cô nói hay lắm! Sở Kiều, cô gọi một người nào đó tới thử xem, xem họ có thể kiên nhẫn mà ăn được đồ ăn cô làm trong ba ngày hay không?”

"..." Sở Kiều nghẹn đến mức không nói được gì, sắc mặt đỏ bừng cả lên.

Tài nấu ăn của cô đã như thế, thử người ta sẽ thành đã kích người ta mất?!

Cắn lát bánh mì trong miệng, Sở Kiều dùng nĩa, chọc chọc vào trứng ốp lết, áp ứng, “VẬY... anh muốn ăn cái gì? Tôi đi học... học.”

Nghe lời cô nói, Quyền Yến Thác lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng lắc đầu, “Thôi đi, cô làm ơn đừng có học, tôi không muốn bị trứng độc!”

Đùa cợt sao mà chua ngoa thế! Sở Kiều cắn môi, hung hăng trừng mắt với anh, trong lòng không phục.

Người đàn ông ăn no rồi, rút khăn giấy ra lau tay, sau đó véo nhẹ khuôn mặt của cô, cười nói, “Được rồi, không biết nấu ăn cũng không có đói chết đâu, chúng ta ra ngoài ăn.”

Cúi xuống, khoe mắt anh lộ ra ý cười, hỏi cô, “Tối nay ăn cơm ở Lam Điền nha?”

Sở Kiều chép miệng, tuy đồng ý nhưng trong lòng thầm oán: Không ăn cũng uống.

Quyền Yến Thác không để ý đến động tác nhỏ của cô. Anh đứng dậy, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, anh liền xoay người lại để hỏi, “Phương án thiết kế được chuẩn bị thế nào rồi?”

"Vẫn còn chưa..."

Cô trả lời mà lo lắng, ánh mắt thâm thúy của anh nhìn cô, dường như đọc được nội tâm từ vẻ mặt của cô.

Show thời trang đẳng cấp Thế giới, đoán chừng là cô chưa có kinh nghiệm, khó tránh khỏi cảm thấy rụt rè.

Trong giây lát, Quyền Yến Thác xoay người rời đi, không hỏi nhiều thêm. Tính cách của Sở Kiều, anh biết rất rõ. Cô không thích người khác giúp đỡ, trừ khi chính cô chủ động mở miệng cầu cứu!

Từ khi Thời Nhan thành lập đến nay đã tốn không ít sức lực của Sở Kiều, mỗi lần lâm vào thế “nút thắt cổ chai”* hoặc đánh mất tinh thần, cô lại thôi thúc mình học thêm chuyên sâu.

*Thế kim hãm, ngăn cản sự phát triển

Trước kia ở La Mã để đào tạo chuyên sâu, cô vẫn chưa được đào tạo xong, mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy tiếc nuối vô cùng.

Lại là một ngày để vẽ sơ đồ phác thảo, Sở Kiều xoa xoa hốc mắt mệt mỏi, bản thân cô còn chưa vừa lòng. Có lẽ do áp lực tâm lý quá lớn, cho dù thiết kế ra cái gì cũng cảm thấy nó thiếu sức sống.

"Đừng nóng vội," Tô Lê đưa cho cô một tách cà phê, an ủi, “Còn thời gian mà, chúng ta cứ từ từ mà tiến thôi.”

Tô Lê rõ ràng đang an ủi cô, cô rất hiểu. Sở Kiều quét mắt qua bên Hứa Khả Nhi, nhẹ nhàng gọi, “Khả Nhi, dự toán ngân sách của chúng ta thế nào rồi?”

Cô hỏi nửa ngày mà mắt của Hứa Khả Nhi vẫn không chớp, cứ nhìn chăm chăm vào máy tính mà thất thần.

"Khả Nhi!" Tô Lê vỗ lên bàn cô ta một cái, gọi tâm hồn đang phiêu lãng của cô ta từ đâu đó trở về.

Hứa Khả Nhi cười xấu hổ, giọng nói không được tự nhiên, “Sao hả? Hai người nói gì?”

"Không có gì." Sở Kiều khẽ cười, không muốn vạch trần sự khó xử của bạn mình, “Cô đưa dự toán ngân sách cho tôi xem.”

"Được." Hứa Khả Nhi cầm ly rồi đứng dậy, bước vội tới chỗ để nước trà.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của cô ta, Tô Lê và Sở Kiều liếc nhau, không thể không lắc đầu.

Từ sau chuyện lần trước, Hứa Khả Nhi cứ thường xuyên mất hồn, trong lòng càng không yên, chứng tỏ càng có chuyện. Thoạt nhìn qua cũng thấy, những gì cô ta nghĩ và nói đều không đồng nhất.

Người đàn ông đó... chỉ sợ cô ta còn chưa chịu buông.

Trời nhá nhem tối, Quyền Yến Thác lái xe đến Thời Nhan để đón Sở Kiều vào giờ tan tầm. Hai người cùng nhau đến Lam Điền để ăn cơm.

Ai mà ngờ được tối nay, khách đến Lam Điền quá đông, khi hai người tới đã không còn chỗ.

Người phục vụ khó xử, đành phải hòa giải bầu không khí, “Cậu Quyền, xin cậu đợi một lát.”

Không đặt trước sẽ không có chỗ, chẳng thể đổ toàn bộ trách nhiệm cho nhà hàng được.

Sở Kiều xoa bụng. Ngửi mùi đồ ăn thơm ngon, cô than thở, nói, “Đói quá.”

Vất vả cả ngày để về, tiêu hao rất nhiều năng lượng trí óc, cô cần ăn một bữa ngon để bồi bổ.

Người đàn ông mỉm cười, anh đặt tay lên tóc cô, dịu dàng nói, “Đợi một lát rồi sẽ tới chúng ta, nhanh thôi mà.”

Một người phục vụ đột nhiên chạy tới, nói, “Cậu Quyền, có một cô ở bên kia mời cậu qua.”

Quyền Yến Thác nhú mào, chỉ thấy ở chỗ bàn đối diện, Hạ Yên Nhiên đang nở nụ cười, nhìn qua phía anh.

Anh nhú mào, định bụng lảng tránh.

Nào ngờ, Sở Kiều lại kéo tay anh qua đó, “Gặp được người quen thật tốt.”

Quyền Yến Thác muốn ngăn cô nhưng lại sợ để lộ cảm xúc.

"Thật tình cơ!" Sở Kiều kéo ghế ngồi xuống, không nhìn ra cái gì bất thường.

Dường như Hạ Yên Nhiên cũng vừa mới tới, còn chưa gọi cơm, “Có vị khách đặt cho tôi một con bò câu, tưởng rằng ăn một mình, nào ngờ lại gặp được hai người.”

Cô ta nói rất tự nhiên. Sở Kiều gật đầu, nhìn qua người đàn ông đang ngồi ở bên cạnh, cười nói, “Sao anh không ngồi xuống?”

Quyền Yến Thác lại nhú mào, kéo ghế ra ngồi.

Người phục vụ mang thực đơn lên. Theo thói quen, Quyền Yến Thác không thèm xem, trực tiếp gọi món.

"Hai phần bít tết."

Hai người bọn họ trầm mặt một lát, Quyền Yến Thác vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy tươi cười của Hạ Yên Nhiên.

Đôi mắt Sở Kiều khẽ híp lại, lướt nhìn hai người trước mặt, sóng mắt khẽ lay động.

"Vẫn là chín bảy phần?" Hạ Yên Nhiên dịu dàng hỏi người đàn ông ngồi đối diện, giọng nói rất tự nhiên.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên ngưng ngững.

Quyền Yến Thác khẽ nhếch miệng, không trả lời.

Gấp thực đơn lại, Sở Kiều đưa nó cho người phục vụ, nói, “Hai phần bít tết, một phần cơm chiên hải sản.”

Cúi đầu xuống, cô cười khẽ, giải thích, “Tôi không thích ăn bít tết.”

Quyền Yến Thác nhú mào, nhớ tới việc dạ dày cô không khỏe, anh liền nói, “Thêm một phần súp dầu.”

Người phục vụ cầm thực đơn rồi xoay người rời đi.

Sở Kiều hạ mắt xuống, khúc miệng nở nụ cười thần nhiên.

Bữa ăn được mang lên rất nhanh, chỉ là ăn cơm kiểu Tây có quá nhiều quy củ, hiếm khi người ta nói chuyện với nhau. Tiếng đàn Piano vang lên từ các góc của sảnh lớn, du dương uyển chuyển.

Sức ăn của Sở Kiều vẫn không lớn. Cô ăn một nửa phần cơm chiên hải sản, uống sạch bát súp dầu. Ăn xong trước, cô đứng dậy, kéo ghế, “Hai người cứ ăn từ từ, tôi vào toilet một chút.”

"Ừ." Quyền Yến Thác gật đầu. Vừa thấy cô đã đi xa, ánh mắt anh liền trở nên u tối.

"Hai người sống có tốt không?" Hạ Yên Nhiên không hề ngẩng đầu, tựa như chỉ tiện miệng hỏi.

Sống có tốt không sao?

Ánh mắt người đàn ông khẽ chớp. Nhớ tới mấy ngày ở chung vừa qua, đôi môi anh bắt gặp khẽ nhếch lên.

Nụ cười ấy... Hạ Yên Nhiên nhìn thấu hết cả.

"Yên Nhiên," Quyền Yên Thác đặt dao nĩa xuống, không trả lời câu hỏi của cô ta mà lấy một lý do khác để thoái thác, "Show diễn lần này của JK, nếu như có thể, mong em có thể cho Sở Kiều một cơ hội."

"Ý của anh là muốn em làm việc vì tình riêng à?" Hạ Yên Nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt hạ xuống.

"Đương nhiên không phải!" Quyền Yên Thác đặt tay lên chỗ vịn của ghế dựa, quay mặt đi, lạnh lùng nói, "Sở Kiều là nhà thiết kế có thực lực, hẳn là trong lòng em có tính toán! Nếu ở trường hợp mà trình độ của mỗi bên đều như nhau, anh hi vọng em có thể cho cô ấy một cơ hội!"

Anh nói là anh hi vọng.

Bàn tay cầm dao nĩa của Hạ Yên Nhiên hơi dùng sức, đầu ngón tay trắng bệch hết cả. Khóe miệng cô ta nở nụ cười nhạt, nụ cười ấy tựa như một con dao nhọn đang khoét sâu, làm tổ trong lòng cô ta, máu tươi đầm đìa.

Lúc Sở Kiều trở ra, Quyền Yên Thác đã đi tính tiền. Cô chỉ tán gẫu với Hạ Yên Nhiên vài câu, sau đó rời khỏi Lam Điền.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62-2

Con dâu tương lai tới nhà ăn cơm, Quyền Chính Nghi tự mình nấu một bàn đầy đồ ăn. Chờ đợi mòn mỏi mà không thấy Tri Việt trở về, bà sợ Phùng Thiên Chân mất hứng, vội vàng mời cô ta dùng cơm.

"Chúng ta ăn trước, không cần chờ Việt Việt." Quyền Chính Nghi cầm đũa, vui vẻ gấp thức ăn cho Thiên Chân. Bà đá vào chân chồng mình ở dưới bàn, ý bảo ông mở miệng.

Tri Quân Lương hiểu ý liền cười, nói, "Thiên Chân à, gần đây, Việt Việt bận rộn công việc, mỗi ngày đều về nhà rất trễ! Nó làm ở công ty rất tốt, mấy việc gần nhất đều nhờ có nó đứng ra mà thành."

"Phải, đúng vậy đó." Quyền Chính Nghi vội phụ họa theo, cười nói, "Việt Việt bây giờ biết nghe lời lắm, không có ra ngoài đi chơi bừa bãi."

Phùng Thiên Chân mỉm cười, khuôn miệng nhỏ thốt lời, "Thím Quyền, chú Quyền, hai người yên tâm đi, con không giận anh ấy đâu!"

Đứa nhỏ này!

Quyền Chính Nghi cười bất đắc dĩ, đưa tay xoa đầu Phùng Thiên Chân, trong lòng không rõ là cảm giác gì. Thiên Chân đối với Tri Việt tốt như vậy, thẳng thắn ấy lại không biết quý trọng, bà thật sự rất sợ nó sẽ khiến con dâu tốt của bà chịu thiệt thòi.

Thấy dáng vẻ của Phùng Thiên Chân, Tri Quân Lương cũng coi như yên tâm. Tuy rằng ông không thừa nhận đứa con gái này thích hợp gả cho Tri Việt, nhưng nó lại toàn tâm toàn ý với con trai ông. Là người làm cha, trong lòng ông cũng thấy an ủi.

Ăn xong cơm tối, Quyền Chính Nghi ngồi trên ghế sofa, tán gẫu cùng Thiên Chân. Hai người vừa nói vừa cười, giống hệt như hai mẹ con ruột thịt. Không quá mười giờ, Tri Việt mới lái xe trở về.

"Sao giờ con mới về?"

Quyền Chính Nghi kéo con trai qua, sắc mặt hạ xuống, "Mẹ không có nói với con là Thiên Chân tới nhà sao? Con lại về trễ như vậy!"

"Mẹ!" Tri Việt nhú mày, quét mắt qua người đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt không hề có cảm xúc gì, "Ai tới con cũng phải xã giao à! Ngày mai con còn họp đồng phải ký."

Gần đây, công việc của con trai ngày một tiến tới, Quyền Chính Nghi nên vui mới phải, thế nhưng con trai bà lại bận tới mức không thấy mặt mũi đâu, dường như chẳng có thời gian để gặp Thiên Chân, lâu vậy mà hai người họ chưa có cơ hội ở gần nhau.

Ngồi nghỉ ở sofa một lát, Tri Việt mệt mỏi đứng dậy, bước lên lầu, "Mọi người nói chuyện đi, con lên trước."

"Trời ạ! Sao nó lại như thế này?!"

Quyền Chính Nghi giận không ít, nghĩ rằng đây là con dâu tương lai của mình, sao con trai bà lại không thêm xã giao với người ta vậy!

Thấy bà sắp nổi giận, Trì Quân Lương vội chạy tới giữ chặt bà, thấp giọng nói, “Bà ơi, con nó mệt rồi, để nó nghỉ ngơi đi!”

"Mệt cái gì mà mệt!" Quyền Chính Nghi hất tay chồng ra, sắc mặt không vui, "Rõ ràng lúc nó đi chơi đến đêm hôm khuya khoắt mới về, tôi có thấy nó mệt đâu!"

Dứt lời, bà mới chợt nhận ra mình nói sai, vội vàng giải thích, “Thiên Chân à, con đừng nóng giận!”

Phùng Thiên Chân lắc đầu, không lộ ra vẻ mất hứng. Cô ta lôi kéo tay của Quyền Chính Nghi, làm nũng, “Thím Quyền, thím đi nghỉ đi, con lên lầu gặp Việt là được.”

Đứa con gái này đúng là khiến người ta thích mà!

Quyền Chính Nghi vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta, yên tâm mà nói, “Đi đi con.”

"Được rồi." Trì Quân Lương khoác vai vợ, dịu dàng nói, “Chuyện của bọn nhỏ cứ để chúng tự giải quyết, chúng ta mặc kệ đi.”

Quyền Chính Nghi không đồng ý, lập tức trừng mắt, cau giận, “Trì Quân Lương, ông nói cái quái gì vậy?! Chuyện trong nhà này tôi lượt ông quản sao?”

Bà đứng dậy, bỏ mặc ông chồng đang đứng ngây ở đó, hăm hừ trở về phòng.

Lấy một bà vợ có quyền thế, Trì Quân Lương luôn phải nhường nhịn ba phần khi ở nhà. Ông thở dài một tiếng, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

(Cộc cộc) ---

Cửa phòng ngủ mở ra, Trì Việt đứng ở cạnh giường, tự tay cởi nút tay áo sơ mi.

"Vào đi."

Phùng Thiên Chân đẩy cửa bước vào, cầm một ly trà thơm trong tay, đưa cho anh, “Việt, sau này đừng uống rượu nhiều.”

Cô ta đứng đối diện với Trì Việt, đưa tay vuốt ve hai bên trán anh thật nhẹ nhàng.

Tự mình đẩy đối phương ra, ánh mắt Trì Việt càng thêm phần lạnh lẽo, “Phùng Thiên Chân, cô không cần uống phí tâm cơ. Cho dù cô dụ được mẹ tôi, tôi cũng không bao giờ lấy cô!”

"Có người chọc anh mất hứng à?"

Phùng Thiên Chân cười khế, giúp anh cởi bỏ áo sơ mi, “Khi anh mất hứng sẽ nổi con giận dữ, nhưng mà ba em nói, bây giờ buồn bán không có dễ dàng, bảo em thông cảm cho anh một chút!”

Cô ta trừng mắt, nở nụ cười, “Việt, em sẽ không so đo với anh.”

Trì Việt đẩy tay cô ta ra, nghiêng răng nghiêng lợi rồi xoay người đi, đóng cửa phòng tẩm một cái “rầm!”

Mãi đến khi bóng dáng của anh biến mất, nét cười bên khóe miệng của Phùng Thiên Chân mới thu lại. Ánh mắt cô ta tối sầm hẳn đi, nhặt bộ đồ tây của anh từ dưới đất lên, tự tay lục điện thoại di động.

Cửa phòng tắm khép chặt, Phùng Thiên Chân ngồi trên ghế sofa, cảm di động của anh. Cô ta lướt mở màn hình, nhìn thấy có mặt khẩu bảo vệ, lập tức bấm một dãy số quen thuộc, quả nhiên liền mở được ngay.

Trì Việt có điểm yếu là không nhớ được mật mã, mặt khẩu của anh từ trước tới giờ chỉ có một dãy số.

Phùng Thiên Chân cùng anh lớn lên từ nhỏ, chút điểm yếu đó có thể làm khó cô ta sao? Do đó, mấy năm nay, di động của anh đều được cô ta xem xét đúng giờ, đồng thời quan sát xem anh muốn làm cái gì!

Trong khoảng thời gian gần đây, di động của Trì Việt không có số của phụ nữ lạ, càng không có mấy tin nhắn mờ ám đến ghê tởm.

Phùng Thiên Chân vui mừng, lướt di động để xem kỹ, chợt phát hiện có một album hình được lưu lại. Cô ta mở ra xem, bên trong toàn là ảnh chụp phong cảnh, chẳng có gì đặc biệt.

Đúng lúc muốn đóng lại, cô ta chợt nhìn thấy một tấm hình, kinh ngạc tới mức không dám tin.

Góc độ chụp không tốt lắm. Một người phụ nữ ngồi ngủ trên xe hơi, hai mắt nhắm nghiền, mắt nhắm nghiền, người đàn ông bên cạnh cô ấy cười đến rưng rờ, khuôn mặt đẹp trai dịu dàng vô cùng.

Người đàn ông đó là Trì Việt, mà người phụ nữ bên cạnh anh chính là Sở Kiều.

Chị dâu của Trì Việt.

Nụ cười của anh khiến lòng Phùng Thiên Chân đau như cắt. Trong ký ức bao năm nay, Trì Việt chưa từng cười dịu dàng với cô ta như vậy, ngay cả một lần cũng không.

Vậy mà anh lại vì một người mà cười đến ngây ngốc trong bức ảnh này như vậy!

Trì Việt, anh khôn kiếp lắm!

Tắm sạch rồi bước ra ngoài, thấy Phùng Thiên Chân còn chưa đi, Trì Việt lập tức nhú mồm, “Sao cô còn ở đây?”

Phùng Thiên Chân ngẩng đầu, nhìn chăm chăm anh, hỏi, "Anh đột nhiên rời khỏi Ro-ma rồi chạy về, rốt cuộc là tại sao?"

"Ai cần cô lo!" Trì Việt càn bừa môi, vẻ mặt không kiên nhẫn, muốn đuổi người, "Tối rồi, tôi muốn đi ngủ."

Thấy thái độ lảng tránh của anh, Phùng Thiên Chân đột nhiên cười rộ lên, ánh mắt thất thần nhìn anh.

Cô ta đứng lên, đi tới trước mặt Trì Việt, gần từng chữ một, “Trì Việt, cho dù anh không đồng ý, em cũng nhất định muốn gả cho anh!”

Phùng Thiên Chân rống xong thì cầm túi xách rồi đi, không thèm quay đầu lại.

Trì Việt gạt mình, sau một hồi mới lấy lại tinh thần, khuôn mặt đẹp trai nổi giận, “Con nhỏ chết tiệt, dám rống vào mặt mình, đúng là gan to tày trời mà!”

Anh chán nản mà ngã xuống giường, có lẽ Phùng Thiên Chân này uống lộn thuốc thôi!

Nửa ngày trôi qua, Trì Việt mới lục túi áo để lấy điện thoại di động, lướt màn hình, mở khóa rồi nhấn vào album hình, bình tĩnh nhìn bức hình kia, khoe môi nở nụ cười dịu dàng.

...

Đêm khuya, Sở Nhạc Viện ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, nghiêng đầu muốn ngủ.

Ngoài cửa lớn truyền đến tiếng động, cô mở to mắt, chạy ra mở cửa.

"Bà chủ."

Người trợ lý đỡ Quý Tư Phạm về, đặt anh ngồi vào ghế sofa.

"Sao lại uống thành như vậy?" Sở Nhạc Viện thấy chồng đã say xỉn, đôi hàng mi lập tức cau lại.

"Đêm nay có một buổi tiệc." Người trợ lý giải thích rồi xoay người rồi đi.

Đóng cửa lớn lại, Sở Nhạc Viện bước qua bên ghế sofa, đẩy người đàn ông đang nằm, “Tur Phạm, tắm đi rồi ngủ tiếp.”

Quý Tư Phạm nhú mồm, đẩy cô ra, hừ hừ hai tiếng nhưng không dấu hiệu tỉnh rượu.

Cả người anh đầy mùi rượu, Sở Nhạc Viện phiền chán. Cô dùng sức kéo anh dậy, hai tay đỡ anh vào phòng tắm.

Đặt anh vào bồn tắm rồi, Sở Nhạc Viện vội vàng xả nước, cởi áo sơ mi cho anh, cả giận, nói, “Anh tắm giùm em một cái, tắm cho tỉnh mới được lên giường ngủ!”

Quý Tư Phạm cúi đầu, hai tay ôm lấy eo của cô, cười nói, "Không cần giùm bé đâu, anh thích thịt của em."

Dáng vẻ của cô không hề thay đổi qua nhiều năm, hai chữ giảm béo này có lẽ không phù hợp. Ban đầu, Sở Nhạc Viện cho rằng anh uống rượu mới nói bậy, đột nhiên nhớ tới một chuyện, khuôn mặt cô lập tức biến sắc.

Sở Nhạc Viện nâng mặt chồng mình lên, nghiêm nghị hỏi, “Quý Tư Phạm, anh nói xem, rốt cuộc em là ai?”

Nghe vậy, đôi mắt của anh đột nhiên chớp giật. Anh nhìn chăm chăm người trước mặt, tò mò không hiểu.

Quý Tư Phạm say rượu, con ngươi liền trở nên sáng trong. Anh cười khê, môi mọng gọi lên nét cười dịu dàng, “Là em... luôn luôn là em.”

Cái hôn nóng như lửa của anh hạ xuống, mang theo sự dịu dàng đến mức không cưỡng lại được.

Sở Nhạc Viện không kịp hỏi lại, cả người đã bị anh đè xuống dưới. Ánh mắt anh trở nên vô cùng dịu dàng, thậm chí còn muốn giữ lấy người con gái trong tay, muốn cô trầm luân trong mê say...

Rất nhiều người từng nói, khuôn mặt của chị em nhà họ Sở có vài phần giống nhau.

Giờ khắc này, Sở Nhạc Viện rót cuộc cũng biết... cô ở trong lòng anh, cô ở trong mắt anh, anh đã coi thành người nào...?!

...

Ánh nắng tươi sáng bên ngoài cửa sổ, vốn dĩ bây giờ nên là thời gian làm việc chăm chỉ, nhưng hai người kia đều phờ phạc ỉu xiu.

Gần đây, Hứa Khả Nhi thường xuyên như vậy, Tô Lê đã thành thói quen. Sáng nay thức dậy, Sở Kiều cũng rầu rĩ không vui, hai tay chống cằm, ngẩn người.

"Này!" Tô Lê chắn trước mặt cô, đưa tay quơ quơ, nhú mồm, nói, "Kiều Kiều, sao cô giống như mất hồn mất vía vậy?"

Uống một ngụm cà phê, về mặt Sở Kiều âm trầm, thấp giọng nói, "Cô nói xem, lớn lên cùng nhau từ khi còn nhỏ, rốt cuộc có ý nghĩa gì?"

"Một nam một nữ?"

"... Phải."

Ánh mắt Tô Lê sáng lên, cười đến mờ ám, "Cái này còn phải hỏi sao? Thanh mai trúc mã!"

Trong lòng Sở Kiều khó chịu, năm ngón tay nắm chặt lại.

Chợt có người lạ tìm tới cửa, Tô Lê đứng dậy, hỏi, "Cô à, cô tìm ai?"

"Sở Kiều có ở đây không?"

Nghe giọng nói, Sở Kiều kinh ngạc rồi quay đầu lại, vừa thấy người đã giật mình, "Thiên Chân, là cô sao?"

Phùng Thiên Chân liếc cô một cái, nói thẳng, "Có thời gian không? Tôi tìm cô có việc."

Hai người cũng chẳng thân thiết gì, Sở Kiều sinh nghi nhưng lại không cự tuyệt, cô cầm lấy túi xách của mình rồi rời khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Cắt đứt

Editor: Thu

Gần Thi Nhan có một quán cà phê, trang trí nhã nhặn.

Trước cái bàn tròn gần cửa sổ, Sở Kiều gọi hai cốc cà phê, phục vụ nhanh chóng đưa tới.

Cà phê Blue Mountain thơm nức mũi, ở thời điểm này, khách trong quán cũng không quá nhiều, nhạc jazz vang lên sống động.

Sở Kiều dùng cái muỗng nhẹ nhàng khuấy cà phê trong ly, nhú mồm nhìn chằm chằm người đối diện, hỏi: "Thiên Chân, em tìm chị có chuyện gì?"

Kể từ khi ngồi xuống, Phùng Thiên Chân vẫn cúi đầu, nghe được lời của cô, ánh mắt không khỏi giật giật.

Mặc dù số lần gặp mặt Sở Kiều không nhiều lắm, nhưng Phùng Thiên Chân có thể nhìn ra mỗi lần thấy cô, biểu hiện của Trì Việt cũng vô cùng kỳ quái. Đầu tiên, cô cho là bởi vì Sở Kiều rất xinh đẹp, Trì Việt luôn thích nhìn người đẹp một vài lần.

Nhưng tới hôm qua nhìn thấy tám hình kia, cô mới dần dần hiểu ra, nguyên nhân không chỉ Sở Kiều xinh đẹp.

"Tôi tới bởi vì Trì Việt." Phùng Thiên Chân thẳng thắn thú nhận, không thích tỏ vẻ kệch cợt.

Lời nói đột ngột không hề báo trước của cô, thật ra khiến Sở Kiều ngẩn người, đáy mắt thoáng qua vẻ kinh dị.

"Trước đây chị và Trì Việt từng quen biết đúng chứ?" Lời này nghe thì là câu hỏi, nhưng thực ra là câu khẳng định, "Trước khi chị kết hôn với anh Quyền, chị và Trì Việt có quen biết."

Vào thời điểm này, nếu như Sở Kiều phủ nhận, hình như có vẻ giống chột dạ. Vốn cũng không phải là chuyện gì cần phải che giấu, cô không muốn nói dối, "Ừ, trước đây bọn chị có quen biết."

Tạm ngừng, Sở Kiều nhếch môi cười cười, "Trước kia ở La Mã, Trì Việt đã từng đã giúp chị."

Ở La Mã.

Đôi mắt Phùng Thiên Chân trầm xuống, vẻ mặt âm ỉ trầm xuống. Thì ra cô chính là cô gái ở La Mã kia. Cô gái mà Trì Việt đã từng khổ công tìm kiếm rất lâu.

"Thì ra là chị." Phùng Thiên Chân không kìm được thì thầm, tiu nghỉu mất hồn.

Sở Kiều không hiểu ý cô, hồ nghi hỏi một câu, "Cái gì?"

Khẽ lắc đầu một cái, Phùng Thiên Chân che giấu sự mất mát dưới đáy mắt, trầm giọng nói: "Chị dâu, tôi có thể gọi chị như vậy không?"

"Có thể." Tính cách của cô sáng khoái, Sở Kiều cũng không ghét.nhau

Bưng cà phê lên nhấp một hớp, tay Phùng Thiên Chân khẽ khuấy, vẻ mặt bình thản, "Trì Việt người này, tôi quá hiểu, chúng tôi lớn lên cùng nhau từ nhỏ, chỉ một ánh mắt của anh ấy, tôi biết ngay anh ấy đang nghĩ cái gì."

Từ nhỏ lớn lên cùng nhau.

Đôi mắt đỏ mọng của Sở Kiều nhấp nhẹ, gần đây đối với mấy chữ này, cô đặc biệt nhạy cảm.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng rõ, ánh sáng màu vàng phủ khắp đầu vai Phùng Thiên Chân, lại càng khiến nụ cười của cô trở nên cô đơn. Cô bất đắc dĩ cười cười, nói: "Chị dâu, trong lòng của chị, Trì Việt có vị trí gì?"

Có vị trí gì?

Sở Kiều sợ run lên, sau đó cười nói: "Bạn bè chứ gì nữa, Trì Việt là bạn rất thân."

Nghe vậy, Phùng Thiên Chân thấp giọng cười một tiếng, không nhìn ra vui buồn, "Nhưng ở trong lòng anh ấy, chưa chắc đã coi chị là bạn bè đơn giản như vậy."

"Em muốn nói gì?" Sở Kiều cup mắt, cảm giác có cái gì không đúng.

"Chị dâu," Phùng Thiên Chân khẽ sờ mở miệng, hai con ngươi sáng ngời âm ỉ, "Chị và anh Quyền đã kết hôn rồi, hai người có hạnh phúc không?"

Sở Kiều cũng không nói rõ chuyện này được, bây giờ cuộc sống của cô trôi qua có tính là hạnh phúc hay không.

Hình như cũng có rất nhiều người đang hỏi, cô có hạnh phúc không thì phải.

Nhưng đáp án này, trong lòng cô, vẫn lập lòe nước đôi.

"Thiên Chân!" Mây đẹp của Sở Kiều nhú chặt, thản nhiên đối mặt với cô (Thiên Chân), "Em muốn nói gì, thì trực tiếp nói, không cần thử dò xét chị."

Có mấy lời, Phùng Thiên Chân cũng không muốn hoàn toàn huych toẹt ra, dù sao quan hệ giữa Quyền Yến Thác cùng Trì Việt vẫn còn ở đó, hôm nay Sở Kiều là chị dâu của Trì Việt, nói quá thẳng thắn, sẽ chỉ làm tất cả mọi người đều lúng túng.

Dự định của Phùng Thiên Chân rõ ràng hơn những gì bình thường cô biểu hiện trước mặt Trì Việt. Cô cười nhạt, giọng nói lên xuống phù hợp, "Tôi tin tưởng chị chỉ xem Trì Việt là bạn bè. Nhưng tính khí của Trì Việt bướng bỉnh tôi quá rõ ràng, đối với những thứ không có được, anh ấy sẽ nhớ mãi không quên."

Không chiếm được cái gì?

Những lời này nghe vào tai rồi nghĩ kỹ lại, sắc mặt Sở Kiều bỗng nhiên trầm xuống. Giữa phụ nữ với nhau, có một loại nhạy cảm đặc biệt! Nhất là với chủ đề như thế, mặc dù Phùng Thiên Chân nói có giảm đi tránh đi phần nào, nhưng cô vẫn có thể phát giác sự bất thường như cũ.

Kể từ khi quen biết với Trì Việt tới nay, cô chưa bao giờ có cảm giác đặc biệt nào khác, Trì Việt thích quậy phá thể hiện nghĩa khí với bạn bè, thậm chí cô còn coi anh là đứa em trai ngạo kiêu (*) mà đối đãi!

(*): Với từ này thì hầu như bạn nào hay đọc đam mêo thì hẳn là khá quen, nhưng nếu bạn nào mới làm quen với truyện Trung thì từ này chỉ một người kiêu ngạo, ngạo mạn nhưng vẫn còn trẻ con.

Nhưng mà theo ý của Phùng Thiên Chân, lại khiến Sở Kiều mơ hồ, chẳng lẽ là cô bỏ qua chuyện gì đó sao?

Thấy vẻ mặt cô có sự biến hóa, Phùng Thiên Chân không có nói thêm gì nữa. Dù sao chuyện này, Sở Kiều người ta đã không hề có cảm giác gì, sợ rằng

đều là Tri Việt tình nguyện làm âm ỉ một phía!

"Chị dâu, " Phùng Thiên Chân thu lại tâm tình phức tạp dưới đáy mắt, nghiêm mặt nói: "Hôm nay em tới tìm chị, xin chị giữ bí mật giúp em, không cần nói cho Tri Việt biết được không?"

Sở Kiều gật đầu một cái, sắc mặt bình tĩnh, "Em yên tâm, chị sẽ không nói gì nhiều."

Thấy cô đồng ý, Phùng Thiên Chân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cô vừa vắn rồi rảnh nói chuyện phiếm vài câu rồi lấy cớ rời đi.

Đi ra khỏi quán cà phê, Sở Kiều đi bộ trở lại công ty. Gió rét thấm lạnh luồn vào cổ áo, bắt giắc, cô kéo chặt cổ áo khoác, đôi mắt đen nhánh hiện lên sự vô lực.

Từ những lời Phùng Thiên Chân nói, còn có việc thỉnh thoảng Tri Việt biểu lộ qua ánh mắt, rốt cuộc cũng khiến Sở Kiều mơ hồ hiểu cái gì đó.

Cô vô tri vô giác, lại cuốn vào một mối tình rối rắm của người khác.

Gần tối, chiếc Hummer màu đen lái vào biệt thự. Người đàn ông đội mũ xe xong, mở cửa vào nhà.

Trong phòng khách đèn còn sáng, hình như người ngồi trên sofa không có nghe được tiếng động bên ngoài, ngay cả anh trở lại cũng không ngẩng đầu, chỉ yên lặng ngồi trên sofa, ánh mắt nhìn chăm chăm một điểm, ngay cả chớp mắt cũng không.

"Nghĩ gì thế?" Quyền Yến Thác giờ tay lên quơ quơ trước mắt cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười.

Sở Kiều quay đầu nhìn thấy mặt của anh, mắt tự nhiên lảng tránh ánh mắt, "Anh đã trở lại."

Hiếm khi thấy được bộ dạng buồn bã ỉu xiu của cô, Quyền Yến Thác xoay người ngồi vào sofa, bàn tay rơi xuống đùi cô, khẽ xoa xoa, "Mất hứng à?"

Sở Kiều cụp mắt, ánh mắt có chút tránh né. Rõ ràng chưa làm chuyện gì cả, nhưng lại có cảm giác đuối lý!

Nhìn ánh mắt chột dạ của cô, môi mỏng của Quyền Yến Thác khẽ cong, đáy mắt sáng loáng bắn ra bốn phía, "Có phải hay không đã làm gì việc trái với lương tâm, sợ hãi bị ta phát hiện?"

Đẩy ra tay của hắn, sở kiều giận tái mặt, tức giận nói: "Chuyện trái lương tâm gì? Nói hươu nói vượn!"

"Gấp cái gì?" Nam nhân đưa tay lôi nàng đến trong ngực, gương mặt tuấn tú thấp xuống, "Cực kỳ tức giận?!"

Sở Kiều cắn môi, một đôi đen nhánh trong tròng mắt âm đạm phai mờ. Mặc dù hôm nay Phùng Thiên thật không hề nói gì lời khó nghe, nhưng nàng cảm thấy trong lòng uất ức, rất không thoải mái!

Ánh mắt của cô không đúng, Quyền Yến Thác hí mắt một cái, hỏi "Có người khi dễ em à?"

Sở Kiều lắc đầu một cái, đột nhiên đưa tay vòng sang ôm chặt hông của anh, dán sát mặt vào vị trí tim anh, "Không có."

Cô không thừa nhận, Quyền Yến Thác cũng hiểu là không hỏi được.

Lần đầu tiên Sở Kiều chủ động tựa đầu vào, đôi mắt thăm thẳm của Quyền Yến Thác nhuộm đầy ý cười, anh ôm eo người trong ngực, mang theo cô lên lầu, vào phòng ngủ.

Cuối cùng cơm tối ăn trên giường, sở kiều chẳng ăn gì nhiều, nhưng bữa cơm kia lại ăn tận hai giờ.

Đến tận cùng là ăn thế nào thì tự mà tưởng tượng!

.....

Liên tiếp mấy ngày, cảm xúc Sở Kiều cũng không tính là tốt. Pháp phòng không yên, linh cảm thiết kế cũng bị ảnh hưởng.

Loạt soạn ——

Sở Kiều vò nát giấy vẽ màu trắng, sắc mặt lo lắng ném vào trong thùng rác.

"Kiều Kiều à, " Tô Lê cầm lấy bút của cô, an ủi: "Tâm tình không tốt thì nghỉ ngơi, cái người này từ sáng cho tới trưa, xé giấy mãi!"

Cúi đầu liếc nhìn đồng giấy trắng trong thùng rác, Sở Kiều mím môi thở dài, khép bản vẽ lại.

Hứa Khả Nhi vui đầu tính toán, điện thoại di động đột nhiên vang lên, cô nhìn cũng không nhìn liền bắt máy: "A lô?"

"Khả Nhi!" Trong điện thoại truyền đến giọng của mẹ, sắc mặt cô cứng đờ, bắt giắc cầm điện thoại di động đi tới cửa sổ.

"Hiện tại lại muốn tiền?" Mặt Hứa Khả Nhi lộ vẻ khó khăn, giải thích: "Mẹ, con vẫn còn chưa lãnh tiền lương, hơn nữa trong tay con cũng không có nhiều tiền như vậy!"

Đầu kia điện thoại, giọng mẹ cô không vui, trách cứ: "Con đây là đang muốn khóc than với mẹ sao? Lần trước về nhà con mang nhiều lễ vật quý trọng như vậy, ăn mặc đều là hàng hiệu, sao lần này lại nào không có tiền! Khả Nhi à, không phải mẹ nói con, chuyện em trai con cũng không thể không để bụng, nhà chúng ta chỉ có một đứa con trai là nó, ta và cha con còn trông cậy vào nó đấy....."

Những lời lẽ tâm thường này Hứa Khả Nhi nghe đến nhức đầu. Ở nhà cô là con lớn, học sinh đại học cha mẹ cung dưỡng nhiều năm, hôm nay lại đang đi làm ở thành phố lớn, nhưng như vậy có nghĩa là cô có rất nhiều tiền, có thể tùy thời ứng phó những thứ bọn họ đòi lấy sao?

Hiện tại kiếm tiền có bao nhiêu khó khăn chứ? Cuộc sống ở thành thị lớn, cô vẫn sinh tồn ở góc khuất nhất của thành phố như cũ, vẫn trải qua cuộc sống hèn mọn như cũ. Ở Thị Nhan, tiền lương mỗi tháng cứ có bấy nhiêu thôi, trừ đi ăn ở, còn dư lại còn được bao nhiêu tiền chứ?

Hứa Khả Nhi tự hỏi, cô đã rất tiết kiệm, nhưng tiền mãi mãi không phải cứ tiết kiệm là sẽ có thật nhiều!

Chuyện này giống Tô Lê cùng Sở Kiều, quần áo họ tùy tiện mặc, hoặc là mua một ví da, liền đủ nửa năm tiền lương bổng của cô, cho nên dù cô cố gắng dung hợp thể nào thì cuối cùng cũng không thuộc về tầng lớp của bọn họ.

Điện thoại di động của Sở Kiều cũng vừa vắn vang lên, cô nhìn thấy dãy số hiển thị, cầm điện thoại di động chạy ra ngoài bắt.

Nhìn thấy bộ dáng thần bí vô cùng của cô, Tô Lê mập mờ cười cười. Mờ ám gì đó đi, hiện tại nhận điện thoại cũng một người!

"Khả Nhi?"

Tô Lê thấy cô ngồi ở trong ghế ngắn người, lo lắng hỏi cô: "Trong nhà của người có chuyện gì sao?"

Hứa Khả Nhi thở dài, để di động lên bàn, "Em trai tôi tốt nghiệp trung học không đậu, mẹ tôi muốn cho nó học lại, nhưng là học lại phải học trường rất đắt tiền, mỗi lần sẽ phải đóng hai vạn....."

Tô Lê hiểu ngầm trong lòng, tay vỗ vỗ vào lưng của cô, nói: "Hai vạn đúng không, chờ giờ nghỉ ngơi buổi trưa tôi lấy ra cho cô."

"Cám ơn." Hứa Khả Nhi cắn môi, không biết nói thế nào. Bình thường cô cần tiền, đều là Tô Lê cấp cho cô, so ra mà nói, cô càng muốn nói chuyện với Tô Lê.

Từ tận đáy lòng mà nói, mặc dù Tô Lê kiếm tiền, nhưng chi tiêu hàng ngày của cô tuyệt đối vượt xa đi làm công. Nói cho cùng, vẫn có gia thế kiên cường hậu thuẫn, cho nên cô không đem hai vạn đồng tiền để trong lòng.

Lúc nghỉ trưa, Hứa Khả Nhi chạy đi ngân hàng, trực tiếp chuyển hai vạn đồng tiền Tô Lê cho mượn đến tài khoản của mẹ.

Gần tới giờ tan việc, sở kiều lại suy nghĩ, hay là gọi điện thoại cho Trì Việt. Tối nay Quyền Yến Thác có tiệc xã giao, không trở về nhà ăn cơm, có vẻ cô có chút thời gian rảnh.

Trì Việt nhận được điện thoại của cô, hình như thật bất ngờ, mặc dù trong giọng nói rất cẩn thận, vẫn mang theo vài phần vui mừng như cũ.

Sau khi tan việc, Sở Kiều lái xe đi trước.

Tô Lê cùng Hứa Khả Nhi đi thang máy xuống, sắc mặt của Hứa Khả Nhi không tính là tốt, "Tô Lê, số tiền kia tôi sẽ nhanh chóng trả lại cho cô."

"Không nóng nảy." Tô Lê bĩu môi, thật tâm nói: "Tôi không nóng nảy dùng, chờ cô dư dả trả lại tôi là được."

Nghe được lời của cô, Hứa Khả Nhi vui đầu sâu hơn. Dư dả sao? Tiền lương hằng tháng của cô cũng không có thừa lại bao nhiêu, chút tiền còn con tích góp đó, còn chưa đủ mua một chiếc quần, chiếc áo xinh đẹp.

Mặc dù đang làm việc thật vui vẻ ở Thị Nhan, nhưng dù sao cô cũng đang đi làm, một năm sao có thể trả hết chứ?

Tô Lê muốn lái xe đưa cô về nhà, cô cự tuyệt, tự mình ngồi xe buýt trở về.

Trên đường, điện thoại di động trong túi xách Hứa Khả Nhi reo. Sau khi cô bắt máy, thái độ trong lời nói của mẹ cô rõ ràng không giống nhau ban sáng. Nghĩ đến hẳn là bọn họ nhận được tiền, tâm tình thoải mái.

Từ trạm xe buýt đi trở về phòng trọ của cô, chung quanh phòng ốc cũ kỹ, có mấy phòng cũ quá thậm chí ngay cả lò sưởi cũng không có. Dòng người phức tạp không nói, tội phạm tỷ số cũng cực cao, mỗi lần làm thêm giờ trở về trễ, Hứa Khả Nhi cũng phải lo lắng phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63-2: Cắt đứt (tt)

Editor: Thur

Đi tới bên ngoài tiểu khu, ven đường có một chiếc màu xe thể thao màu vàng sáng đang đỗ lại. Thấy xe này và người đứng trước xe, Hứa Khả Nhi ngẩn người, trầm mặt đi về phía trước, tay lại bị người ta kéo.

“Làm bộ như không biết anh sao?” Giang Hồ kéo cô ta (*) lại, khóe miệng khẽ nhếch cười.

(*) HKN đã bắt đầu biểu hiện phản bội SK nên mình xưng cô ta nhé

Hứa Khả Nhi hất tay của hắn ra, nụ cười phát lạnh: “Đừng đụng vào tôi!”

Tên đàn ông tiến thêm một bước, đôi tay khoác lên trên vai của cô ta, trên mặt nở nụ cười mập mờ vô lại, “Sao lại không cho đụng được! Noi nên đụng không phải anh đã chạm vào rồi sao?!”

Hứa Khả Nhi không muốn quan tâm tới hắn, lướt qua hắn bước, lần nữa bị hắn kéo vào trong ngực.

“Buông tay!”

“Không buông!”

Đứng ở trên đường cái lôi kéo với hắn ta, Hứa Khả Nhi cảm thấy xấu hổ, nơi này nhỏ như vậy, bị hàng xóm thấy cũng không tiện. Cô ta cắn môi, hạ thấp giọng, “Giang Hồ, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Giang Hồ cười nhún nhún vai, không hề tức giận, cười nói: “Em vẫn chưa ăn cơm phải không? Đi, anh dẫn em đi ăn ngon nào.”

Đang khi nói chuyện, hắn nữa ôm Hứa Khả Nhi, kéo cô ta vào trong xe, nhanh chóng lái xe đi.

Đi tới khách sạn ăn cơm xong, Hứa Khả Nhi lại bị hắn mang theo, đi tới cái "phòng cho tổng thống" ở giữa kia. Giang Hồ đứng ở cửa bên, quét mắt nhìn gian phòng, khóe miệng đùa cợt nói: “Lần trước, em bảo bọn họ đến khách sạn bắt anh à?”

“Tôi không có.” Hứa Khả Nhi cau mày, giọng nói không kiên nhẫn.

Móc thẻ mở cửa phòng, Giang Hồ dùng sức kéo cô ta đi vào, trở tay đóng cửa lại, kéo người vào trong ghế sofa.

Người đàn ông nhẹ giơ bàn tay, muốn sờ sờ đầu của cô ta, sắc mặt Hứa Khả Nhi đại biến đẩy hắn ra, đứng dậy né tránh: “Không cho chạm vào tôi!”

Hắn không có quan tâm tới, đưa tay lôi cô tới đây, vén vài sợi tóc rơi trên trán cô ta, quả nhiên thấy phía trên có vết thương nhàn nhạt màu đỏ.

Thân thể Hứa Khả Nhi phát run, dùng hết toàn lực đẩy tay hắn ra, đứng dậy định chạy ra ngoài, nhưng chạy không tới hai bước, ngang hông căng thẳng, lần nữa bị hắn đè vào ghế sofa, ngăn cô ta lại.

“Đừng động!”

Giang Hồ đè hai vai của cô ta lại, áp cả người cô ta vào ghế sofa mềm mại, “Em cũng biết tính khí anh không được tốt, chớ chọc anh tức giận được không?”

Hắn buông tay, Hứa Khả Nhi quay đầu né tránh, trong miệng mắng: “Khốn kiếp, buông tôi ra!”

“Khốn kiếp?” Giang Hồ cười khẽ một tiếng, cúi đầu đến gần cô ta, “Em không phải chỉ thích anh đây khốn kiếp sao?”

Mặt đẹp của Hứa Khả Nhi trắng bệch, lập tức nói không nên lời.

Vết thương trên trán cô ta vẫn còn, ánh mắt Giang Hồ giật giật, buông tay ra, để cho cô ta ngồi dậy.

“Khả Nhi!” Giang Hồ hoãn hòa một chút giọng nói, quay đầu nhìn cô ta, nói: “Lần trước động thù, là anh không đúng! Em định tức giận bao lâu?”

Hứa Khả Nhi sửa quần áo ngay ngắn, quay lại chỗ an toàn, cô ta cười lạnh nói, “Tức giận? Giang Hồ, anh làm thân đến gần tôi, bởi vì tôi là người bên cạnh Sở Kiều! Nếu như mà tôi biết anh là anh họ Sở Nhạc Viện, tôi sẽ không đi chung với anh.”

Ngừng một chút, về mặt Hứa Khả Nhi tức giận, “Lần trước chuyện bản thiết kế, anh dựa vào tin tức của tôi mà đi nói cho em họ anh! Người có biết, nếu như Sở Kiều biết, tôi sẽ như thế nào không hả?”

“Cái đó nghiêm trọng không?” Giang Hồ lơ đãng, hai chân bắt chéo ngồi ở trên sô pha.

Hứa Khả Nhi lười nói chuyện cùng hắn, cô ta xách theo ví da muốn rời khỏi, nhưng bị hắn vòng vào trong ngực không thể động đậy, “Được rồi đừng làm rộn, trong khoảng thời gian này không thấy em, anh thật nhớ em.”

Hứa Khả Nhi nhìn hắn chằm chằm, cười nhạt: “Nhớ tới tôi sao? Đàn bà bên cạnh anh nhiều như vậy, Giang thiếu còn có thể nhớ tôi sao?”

Nghe vậy, Giang Hồ nhếch môi cười cười, cúi đầu hôn môi cô ta một cái, từ trong túi móc ra một tấm thẻ, nhét vào trong tay cô ta, “Ồ đây có hai mươi vạn, là tiền tháng này của em, về sau mỗi tháng anh đều sẽ cho em những thứ này.”

Hứa Khả Nhi nhú mày nhìn về phía hắn, chất vấn: “Anh muốn bao nuôi tôi?”

Giang Hồ giơ tay lên khẽ vuốt ở đầu vai của cô ta, ánh mắt dần dần trầm xuống. Hứa Khả Nhi trẻ tuổi xinh đẹp, vóc người cũng tốt, hắn không thiếu đàn bà, nhưng là hắn còn chưa chơi cô ta đủ đâu!

“Về sau mỗi cuối tuần, em cứ tới nơi này tìm anh.” Giang Hồ đưa tay vòng chắc vai cô, ôm người vào trong ngực.

Ý nghĩ trong lời nói của hắn ta rất rõ ràng, Hứa Khả Nhi giơ tay muốn đánh hắn, tay bị hắn ghim lại, trở tay giữ chặt, “Tình huống trong nhà em anh đều biết, thế nào, em thả tìm bạn vay tiền, cũng không thêm tiền của anh sao?”

Những lời này hung hăng đâm vào lòng Hứa Khả Nhi, sắc mặt cô căng thẳng, đáy mắt lướt qua sự cô đơn.

Đáy lòng Hứa Khả Nhi khổ sở, quả thật cô ta cần tiền. Trong nhà mọi người cần cô nuôi sống, mà chính cô ta cũng muốn có một cuộc sống sung túc, cô ta đi theo Giang Hồ mới biết, thì ra những ngày cô ta từng trải qua, quả thật ngay cả ếch ngồi đáy giếng còn không bằng.

Thấy vẻ mặt cô ta dần ra, Giang Hồ khẽ mỉm cười, đưa tay ôm cô ta vào trong ngực, đáy mắt lóe ánh sáng.

.....

Lái xe tới đến nhà hàng tư, Sở Kiều xóc lại tinh thần, lúc này mới cất bước đi vào.

Trì Việt đã đến, ngồi ở đại sảnh đợi cô.

Sở Kiều đã tới nhà hàng tư này hai lần, quản lý nhìn thấy cô, trực tiếp mang bọn họ vào phòng.

Phòng rất an tĩnh, khung cảnh cực tốt.

Trên bàn gỗ cho bốn người, món ăn từng đĩa một được bung lên. Hai người bọn họ ngồi đối mặt nhau, không ai mở miệng.

Không khí có chút xấu hổ.

Trì Việt là kẻ ăn chơi, chưa bao giờ thận trọng, bây giờ nhìn thấy nét mặt của Sở Kiều, nội tâm anh lại cảm thấy khản trương.

Lát sau, anh cầm đĩa lên, nụ cười nơi khóe miệng vẫn như thường, “Tìm tôi có việc gì?”

Sở Kiều không biết làm sao mà mở miệng, nhưng lần này gặp được anh, rõ ràng cô cảm thấy đúng là kì quái, toàn thân cũng không được tự nhiên. Cô thở dốc một hơi, cười nói: “Cậu và Thiên Chân, lúc nào thì kết hôn?”

Nghe được lời của cô, mặt Trì Việt liền biến sắc, mày kiếm nhíu chặt, “Đang vui vẻ, sao lại nhắc tới cô ta?”

“Lần trước mẹ cậu nói rồi, cậu phải kết hôn.”

Nghe vậy, khóe miệng đang cười của Trì Việt cứng ngắc, “Đó là ý tưởng của mẹ tôi, không phải của tôi.”

“Trì Việt, “Sở Kiều đưa tay vén tóc xuống, giọng nói trầm xuống, “Ồ La Mã cậu giúp tôi, còn có mấy lần sau này, tôi đều ghi ở trong lòng, cũng đều rất cảm tạ cậu.”

“Ha ha.....” Trì Việt đưa đĩa gấp thức ăn, cười nói: “Không phải đã từng nói rồi ư, tại sao lại nói một lần nữa.”

“Có mấy lời muốn nói!”

Nét mặt của cô chợt nghiêm túc, đôi mắt đào hoa hẹp dài của Trì Việt hí một cái, để đĩa xuống nhìn cô chằm chằm, “Được, vậy chị nói.”

Đôi tay của Sở Kiều nhẹ nhàng nắm lại, đáy mắt chỉ có sự bình thản, “Trong lòng tôi, coi cậu là bạn bè! Thậm chí là em trai!”

Trần nhà treo đèn cung đình màu đỏ, ánh sáng nhu hòa. Trì Việt ngược đầu, chỉ cảm thấy ánh sáng thật chói mắt, môi mỏng của anh mím lại, từ từ nghĩ tới lời của cô, “Em trai?”

Giọng nói của anh nhẹ vô cùng, nghĩ tới hai chữ này, nụ cười nơi đáy mắt dần dần tắt đi.

Dùng com tôi xong, Trì Việt chạy đến quầy thu ngân tính tiền, lại bị Sở Kiều một bước ngăn cản trước, “Để tôi tính.”

Sở Kiều ung dung cười cười, đứng trước quầy thu ngân, lập tức có người mang giấy bút tới đưa cho cô. Mà cô lại quen tay viết tên người khác lên thẻ tre, bút họa thuần thục.

Trì Việt ngơ ngác đứng ở một bên nhìn, hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt. Ý của cô đương nhiên anh nên hiểu rõ chứ.

Một chiếc xe màu đen lái vào bãi đậu xe, tài xế đang cố gắng tìm kiếm chỗ đậu.

Điện thoại di động của người ngồi sau xe reo lên, cô nhìn thấy người điện tới cười nghe, “Tư Phạm, anh ra chưa?”

Giọng nói của người đàn ông ở đầu kia điện thoại hơi lộ ra vẻ mệt mỏi, “Nhạc Viện, anh còn có chuyện chưa có xử lý xong, em ăn trước đi!”

“Anh lại cho em leo cây!” Sở Nhạc Viện cong môi lên, không vui nói.

Trong tiếng cười trầm thấp của người đàn ông lộ ra mấy phần dịu dàng, “Ngoan, anh sẽ nhanh xử lý xong rồi về nhà sớm.”

Hai chữ “về nhà” phát ra từ miệng anh ta khiến lòng Sở Nhạc Viện vui mừng, cô ta nhếch môi cười khê, nói: “Được, vậy em lấy cho anh một phần bánh trôi chưng rượu, chờ anh về nhà ăn có được hay không?”

“Được.” Người đàn ông đáp lời, cúp điện thoại.

Tài xế đậu xe thật tốt, Sở Nhạc Viện đang muốn đẩy cửa đi ra, không ngờ lại nhìn thấy hai người đi từ mé xéo phía đối diện. Cô ta sợ run lên, buông tay nắm cửa xe ra, chậm rãi nhấn đẩy kính cửa lên.

Sở Kiều xách túi đi về bãi đậu xe, cô đi trước, Trì Việt đi sau, nhắm mắt theo đuôi cô.

Mất thấy cô sắp lên xe, Trì Việt trở tay cầm cổ tay cô, cất bước đi tới trước mặt cô.

Đầu anh rất cao, ngăn cản ánh sáng nhân nhật đèn đường chiếu xuống. Sở Kiều nhìn thấy đáy mắt anh lóe sáng lên ánh sáng, đáy lòng hung hăng nói một cái, có lẽ có một số chuyện, thật sự do cô xem nhẹ nên mới tạo ra những ràng buộc không đáng có.

“Sở Kiều ——”

Trì Việt kéo ở cổ tay cô, không kêu chị dâu, mà gọi là tên cô.

Hai mắt anh sáng quắc nhìn chăm chăm vào mắt cô, lòng dâng lên từng hồi cảm xúc kịch liệt, “Nếu như cái ngày em đào hôn ấy, tôi không đưa em đến bờ biển, mà đi chỗ khác. Là nơi chỉ có hai người chúng ta, em có đi theo tôi hay không?”

Trong mắt của anh chân tình bắt đầu dao động, Sở Kiều thấy rõ ràng. Nàng mím môi, rút tay về, sắc mặt kiên quyết, “Trì Việt, tôi sẽ không đi cùng anh.”

Điều phải nói, tối nay cô đã nói tất cả. Cô tin tưởng Trì Việt thông minh như vậy, nhất định có thể hiểu.

Sở Kiều cup mắt, xoay người lướt qua anh, lái xe đi thẳng.

Nhìn thân xe càng chạy càng xa, ánh mắt đờ đẫn của Trì Việt giật giật, anh cúi đầu, khớp xương năm ngón tay cuộn lên rõ ràng.

Trong chiếc xe màu đen, tài xế chờ đợi hồi lâu, rốt cuộc cũng mở miệng: “Bà chủ, bà muốn xuống xe không?”

Sở Nhạc Viện vẫn không nhúc nhích, chỉ dặn dò tài xế đến quán ăn tư lấy bánh trôi chưng rượu.

Trong buồng xe mờ tối, ánh sáng ảm đạm. Sở Nhạc Viện ngồi ở ghế sau, đáy mắt chứa ý cười, mặt đẹp ngập sự ngoan độc. Thì ra là người mang Sở Kiều đi đào hôn ngày ấy lại là Trì Việt!

Cô ta lạnh lùng nhẹ cười, không cam lòng nghĩ, chức danh bà chủ nhỏ nhà họ Quyền, Sở Kiều cũng sở hữu quá dễ dàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64-1: Người đưa cô đi trong lễ đính hôn (1)

Editor: Rùa Lười

Khó lắm mới có được ngày cuối tuần để ngủ nướng, Sở Kiều không muốn dậy sớm. Cô rúc vào trong chăn ấm áp, nghiêng đầu thoải mái cọ cọ, muốn ngủ tiếp.

Tối hôm qua cô thiết kế bản vẽ, đến tận hai giờ đêm mới ngủ, cô lăn một vòng trong chăn, phát hiện ra ấm áp dần dần biến mất. Người đàn ông nằm bên cạnh không ở đây, mất đi hơi ấm trên người anh, rất dễ lạnh.

Sở Kiều bủn rủn, cuối cùng cũng mở mắt. Cô xoa xoa tóc, ngồi dậy, thật ghét cái gọi là luyện tập buổi sáng của Quyền Yến Thác.

Trời lạnh thế này, còn muốn ra ngoài chạy bộ. Cô ghét nhất sáng sớm phải ra ngoài, bị gió lạnh thổi, lạnh đến nỗi cả người run rẩy, chỉ muốn lập tức quay trở lại cái giường ấm áp.

Nhưng không có anh ở bên cạnh, trong chăn cũng không ấm áp. Con buồn ngủ của Sở Kiều tiêu tan hết rồi, không muốn tiếp tục nằm nữa.

Vén chăn lên đi xuống giường, sau khi rửa mặt, cô mở tủ quần áo ra chọn đồ. Ở nhà nghỉ ngơi, cô thích mặc đơn giản một chút, cả người đều có thể thoải mái.

Bên trên cô chọn chiếc áo lông màu vàng nhạt dài rộng, bên dưới là chiếc quần vớ màu đen chủ đạo. Sở Kiều đặc biệt chọn một đôi dép nhung mềm mại, dưới chân ấm áp, cả người cũng không cảm thấy lạnh.

Trên tay cô là một sợi dây màu đen, cô ghim những sợi tóc xõa xuống lên, tùy ý vuốt vuốt vài cái rồi buộc mái tóc dài ở phía sau.

Đi tới phòng bếp, bếp lạnh lẽo nồi sạch bong. Di Công làm theo giờ, bình thường thì chủ nhật sẽ không đến, mặc dù Sở Kiều chỉ phụ trách com nước vào chủ nhật, nhưng vẫn làm chó đau đầu như cũ.

Đầu tiên cô cảm thấy, không phải chỉ là làm com thôi sao? Có gì khó khăn chứ! Nhưng thực tế một lần rồi lại một lần chứng minh, nấu com cũng không phải là một chuyện dễ dàng!

Hơn nữa đối với những người như cô, không có năng khiếu nấu com, quả thật là một kiểu hành hạ đau khổ.

Đứng trước bàn bếp, Sở Kiều suy nghĩ xem sáng nay nên làm món gì? Trứng luộc đã ăn nhiều lắm rồi, đừng nói là Quyền Yến Thác, ngay cả chính cô cũng ngấy rồi, thực sự là không muốn ăn nữa.

Lúc cô cau mày, một chiếc xe lái vào trong viện. Sở Kiều liếc nhìn, thầm nghĩ sao buổi sáng anh lại lái xe ra ngoài nhỉ?

Tiếng khóa cửa "Tinh tinh" hai tiếng, người đàn ông mặc đồ thể thao, xách theo túi thức ăn đi tới: "Dậy sớm vậy?"

Lúc Quyền Yến Thác ra ngoài, cô còn đang ngủ. Nhớ tới Sở Kiều tối hôm qua đi ngủ muộn, anh có lòng tốt không gọi cô dậy.

"Anh về rồi." Sở Kiều thấy anh đi vào, đôi mày thanh tú lại nhăn càng chặt hơn, bữa sáng nên làm cái gì mới được đây!

Người đàn ông xách theo túi đồ đi vào phòng bếp, còn ý trêu chọc cô: "Bữa sáng ăn gì đây?"

"À..." Sở Kiều cắn môi, uể oải nói: "Còn chưa nghĩ ra."

Một tay đặt lên trên bàn bếp, đôi môi mỏng của Quyền Yến Thác khẽ mỉm cười: "Đầu tiên phải nói, anh không ăn trứng gà nữa."

"Vậy ăn mì ăn liền đi." Sở Kiều vẻ mặt mở to mắt, cười hi hi. "Vậy em cho thêm một chút rau rồi đánh tan ra có được không?"

Đánh tan rồi cũng vẫn là trứng gà!

Họ Quyền nào đó trọn tròn mắt, gương mặt tuấn tú trầm xuống: "Sở Kiều, cô đang khinh thường chỉ số thông minh của tôi sao?"

"Làm gì có chứ." Sở Kiều cắn môi, bất đắc dĩ kéo cửa tủ lạnh ra, chỉ chỉ cho anh nhìn: "Nhà chúng ta cũng chỉ có trứng gà thôi."

Quyền Yến Thác nhếch mày nhìn qua, suýt chút nữa học máu. Trong tất cả các ngăn của tủ lạnh, tất cả đều đặt đầy trứng gà!

"Đù!" Quyền Yến Thác cau mày, cả người run rẩy: "Cô có thể mua thứ gì khác không?"

Nhưng món ăn mà tôi biết làm, chỉ có hai món này thôi!" Sở Kiều lại cúi đầu, giọng nói tội nghiệp: "Em đã cố gắng học rồi, nhưng cuối cùng cũng chẳng tiến bộ gì cả."

Mắt thấy đáng vẻ của cô như nhắc đến thâm thù đại hận, Quyền Yến Thác bật cười lắc đầu một cái, đưa đồ mới mua về cho cô: "Chuẩn bị nhanh lên một chút, tôi đói rồi."

Nhìn thấy bữa sáng nóng hổi trong tay anh, đầu tiên là Sở Kiều thờ phào nhẹ nhõm, sau khi cầm lấy đồ ăn thì lại không nhìn được mà oán trách. Không ngờ vừa nãy anh lại còn cố tình giả vờ, là muốn trêu chọc cô>

Người đàn ông này, càng ngày càng ngầy thơ.

Sở Kiều bấu môi, dọn bữa sáng ra xong thì bùng lên bàn. Cho vẫn còn nóng, quẩy cũng rất giòn, đúng là mới làm ra không lâu.

Nhớ đến anh chạy bộ buổi sáng xong còn đặc biệt đi mua đồ ăn. Nơi họ ở là khu biệt thự, ở khu riêng biệt, nơi để mua đồ ở gần đó không có nhiều. Muốn mua những bữa sáng đại chúng như thế này, cần phải lái xe hơn hai mươi phút đến nơi xa hơn một chút.

Bình thường Sở Kiều toàn là không kịp đi ăn, chủ nhật lại còn ngủ nướng, mặc dù rất tham ăn nhưng cũng ăn không được.

May mà anh đã mua về sớm một chút, Sở Kiều thích ăn quẩy, đã từ rất lâu rồi. Dọn xong chén đĩa, từ cầu thang truyền đến tiếng bước chân quen thuộc. Cpoop thấp giọng cười một tiếng, thâm nghĩ, có khi nào người đàn ông này đếm đốt ngón tay thâm tính thời gian không nhỉ, mỗi lần cô chuẩn bị xong thì anh đều đúng lúc xuất hiện trước bàn ăn.

Cắn một miếng quẩy, giòn giòn, còn có vị ngọt, Sở Kiều thỏa mãn đến nỗi híp mắt lại, mùi vị ở quán ăn này mấy chục năm vẫn như một, hồi bé lúc bị ốm cô luôn ăn quẩy, ăn quẩy xong rồi mới chịu uống thuốc.

"Ngon vậy sao?" Thấy cô ăn thật vui vẻ, Quyền Yến Thác không nhịn được hỏi.

Anh không thường ăn những món có vị ngọt như vậy, nhưng lúc nào cũng nghe thấy cô nói muốn ăn quẩy, sáng hay anh vui vẻ, nên đi theo địa chỉ mà cô cho để đi mua, đúng là thấy rất nhiều người đang xếp hàng.

Anh chen ở trong đám người, ngầy ngốc xếp hàng hơn hai mươi phút, chịu đựng những người xung quanh quan sát trước sau một phen, mới mua được món này.

Sở Kiều gật đầu một cái, đưa đĩa ra gấp một miếng cho anh: "Ném thử một chút xem."

Anh do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn gấp lên ăn, mùi vị cũng không ngọt như trong tưởng tượng, nhưng cũng không phải là rất đặc biệt. Một món ăn bình thường như vậy cô cũng có thể thích thế sao>

Anh kén ăn, Sở Kiều sớm đã biết rồi. Cô cũng chẳng để ý đến anh, cúi đầu mài miết ăn, chỗ quẩy còn lại đều nằm gọn trong bụng cô hết, cuối cùng cũng thỏa mãn những ngày tháng thương nhớ rồi.

DỪNG bữa sáng xong, Quyền Yến Thác quay lại thư phòng xử lý công việc, Sở Kiều ngồi trên thảm nhưng trong phòng khách thiết kế đồ họa.

Hai người tách ra, một trên lầu, một dưới lầu, mỗi người một việc.

Sở Kiều rót một tách trà táo đỏ, dạo này bận rộn làm bản thiết kế, ngủ không đi, cả người chẳng có chút sức lực nào. Cô mở tờ giấy ra đặt trên bàn trà, dưới móng là một chiếc đệm nhung thật dày, thờ dài thoải mái.

Tay cô cầm bút chì vẽ trên tờ giấy trắng tinh. Những đường cong vòng quanh được tạo ra từ vài nét bút đơn giản, tuy chỉ là những nét khái quát nhưng vẫn nhìn ra được những điểm đặc biệt trên đó.

Trong đầu suy nghĩ về linh cảm, Sở Kiều ním môi, vẽ mặt chuyên chú.

Quyền Yến Thác ở trên lầu duyệt email. Sau khi trả lời email xong, không thấy cô có động tĩnh gì, anh liền đứng dậy xuống xem cô một chút. Cô đang ngồi khoanh chân trên thảm, mái tóc dài được buộc lên, để lộ ra cái cổ trắng nõn.

Người đàn ông nhẹ nhàng đi tới, ngồi lên ghế sofa cạnh cô. Anh vừa quay đầu sang, ánh mắt vừa vịn rơi vào cổ cô. Dáng người của cô cân xứng, đầu ngẩng cao, những đường cong ở cổ lại càng thêm đẹp hơn.

Ngón tay Quyền Yến Thác giật giật, không nhịn được mà đưa ra về phía cô, đầu ngón tay phủ lên gáy cô.

"Đừng nghịch."

Sở Kiều rụt cổ lại, mắt húng nói nhỏ. Đúng lúc này linh cảm của cô chợt hiện lên, muốn vẽ những gì vừa hiện lên trong đầu xuống. Bút chì lướt qua mặt giấy, phát ra những tiếng sột soạt.

Quyền Yến Thác ghé đầu nhìn qua, nhưng lại sợ làm ảnh hưởng đến cô, bất đắc dĩ phải thu gương mặt tuấn tú lại.

Trên bàn có rất nhiều giấy vẽ để lung tung. Quyền Yến Thác tiện tay cầm một quyển sổ màu trắng lên, phía sau lưng tựa vào trong ghế sofa, nhắm chán nên mới mở ra một chút.

Những bản thiết kế trong cuốn sổ màu trắng, nhìn như là những nét vẽ nguệch ngoạc mà Sở Kiều vẽ ra trong lúc vô ý, có những bản thiết kế còn chưa hoàn thành, có những bản chỉ là phác họa, anh hứng thú lật xem tiếp nhưng trang phía sau, bỗng nhiên nhìn thấy một tờ giấy được kẹp trong đó.

Bức tranh này, không nằm trong cuốn sổ này, rõ ràng là chỉ được cất giữ ở bên trong.

Quyền Yên Thác đưa tay cầm lên, ánh mắt thâm sâu dăng lên mấy phần vui vẻ. Buồn cười như truyện tranh, người ở bên trong mập mạp, mặc dù ngũ quan bị đơn giản hóa, thân người cũng như được cường điệu hóa, nhưng đôi mắt long lanh như nước kia, chỉ cần nhìn qua cũng biết được đây là Sở Kiều.

Nhưng, phần kí tên của bức tranh, lại làm cho hứng thú của Quyền Yên Thác bỗng nhiên chìm xuống.

My Love.

Quyền Yên Thác nắm chặt tờ giấy trong tay, đôi mắt đen như ngọc thạch ánh lên tầng sương mù. Bức tranh này, là ai vẽ, đã quá rõ ràng rồi!

Anh kẹp lại tờ giấy vào trong cuốn sổ, trở tay "Bốp" một tiếng, ném lên bàn trà.

Cuốn sổ bị ném đến, đập vào cổ tay Sở Kiều, bút chì cô đang cầm bỗng "Xoẹt" một cái, một đường dài được kéo ra trên giấy.

Sở Kiều nhú mi, cũng không ngẩng đầu lên, cô dùng tẩy tẩy sạch rồi bất mãn nhỏ giọng nói: "Phiền phức!"

Đôi mắt chứa đầy nội liễm của người đàn ông nheo lại, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng tắp. Tay anh đặt trên đầu gối lộ nắm chặt lại làm rõ khớp xương, đến gân xanh cũng mờ mờ hiện ra.

Trong giây lát, Quyền Yên Thác trầm mặt đứng lên, hai tay vòng vào nhau, nói: "Tôi đi tắm."

Anh xoay người đến cầu thang đi lên lầu, Sở Kiều chậm chạp mới phản ứng lại. tại sao lại đi tắm? Sáng nay lúc đi tập thể dục về không phải đã tắm rồi sao?

Cô quay đầu nhìn sang, chỉ thấy sống lưng thẳng tắp của anh, bước từng bước lớn quay lại phòng ngủ, còn dùng sức lực rất lớn đóng rầm cửa lại.

Sở Kiều bĩu môi, trầm nghĩ, anh tức giận rồi sao?

Nhưng cô cũng chẳng trêu chọc gì anh mà!

"Haiz -" Sở Kiều nhẹ giọng than, đôi môi đỏ mọng từ từ giương lên. Hẳn là ghét cô cứ vui đầu vào về mà không để ý đến anh, cho nên không vui thì phải! Trẻ con!

Cô đặt bút xuống, nghỉ ngơi một chút. Nâng chén trà táo đỏ lên, đôi mắt của Sở Kiều lại ánh lên vài tia vui vẻ.

Mấy hôm trước về nhà lớn ăn cơm, bà nội lại hỏi chuyện tổ chức hôn lễ. Cô ngẩng đầu lên, nhìn ánh mặt trời sáng rực rỡ ngoài cửa sổ, đáy lòng cũng thông suốt rồi.

Tuy là họ có giấy chứng nhận kết hôn, nhưng những người bên ngoài biết không nhiều lắm.

Thái tử nhà họ Quyền kết hôn, sai có thể vô danh vô tức như vậy được đây? Chiếc cảm tình tế của Sở Kiều nhắc lên, một tay chống vào má nhìn phong cảnh ở phía xa.

Cô đã chuẩn bị tâm lí tốt rồi, sang năm sau sẽ để cho bà chọn ngày, tổ chức hôn lễ!

Sở Kiều quyết định, khóe miệng hiện ra một nụ cười ảm áp.

Cuộc trình diễn thời trang JK, là mục tiêu kế hoạch gần đây nhất. Thái độ của Sở Kiều, căng thẳng hơn so với mọi ngày, có lẽ là do trong lòng quá mong đợi, nên thần kinh hơi căng thẳng, luôn lo sợ cảm thấy bất an.

"Cà phê." Hứa Khả Nhi đưa cà phê cho các cô, tâm trạng cũng không tồi.

Mấy ngày trước cảm xúc vẫn còn hỗn loạn, thế mà mấy ngày gần đây nét mặt cô như tỏa sáng, Tô Lê không nhìn được mà trêu chọc cô: "Khả Nhi, tâm trạng gần đây tốt nhỉ, tìm được mùa xuân thứ hai rồi sao?"

Nét mặt Hứa Khả Nhi cứng đờ, khinh thường nhìn Tô Lê, thấp giọng nói: "Cậu hâm mộ tớ?"

"E hèm -"

Sở Kiều uống cà phê suýt chút nữa bị sặc, thế mà hôm nay Hứa Khả Nhi lại phản bác lại, bình thường toàn là Tô Lê chiếm thế thượng phong.

Trái tim nhỏ bé của Tô Lê bị người ta làm tổn thương, cảm hôn mà vượt khuôn mặt, cảm thấy cái vòng của cô ra, tức giận! Hừ, có đàn ông, có người yêu là giỏi lắm sao? Chết chách không phải là không ai yêu, chẳng qua là còn đang đợi cơ hội tốt thôi!

Hứa Khả Nhi cúi đầu, vẻ mặt hơi mất tự nhiên. Điện thoại di động trên bàn vang lên, cô vội vàng nhận nghe, chỉ sợ để lộ ra điều gì bất thường: "Mẹ, có chuyện gì vậy?"

Giọng nói ở phía bên kia điện thoại truyền đến, làm cho sắc mặt Hứa Khả Nhi thay đổi. Trong giây lát, cô cúp điện thoại, hốt hoảng đứng dậy: "Kiều

Kiều, nhà tớ xảy ra chuyện, tớ muốn quay về một chuyến!"

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Sở Kiều quan tâm hỏi cô, ánh mắt lo lắng: "Có cần tớ đi cùng cậu không?"

"Không cần!" Hứa Khả Nhi lắc đầu một cái, vội vàng thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Tô Lê còn chưa kịp hỏi kỹ cô đã chạy ra khỏi phòng làm việc, bắt được một chiếc taxi ở ven đường đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64-2: Người đưa cô đi trong lễ đính hôn (2)

Editor: Rùa Già

Sáng ngày hôm sau, lúc Sở Kiều và Tô Lê đến phòng làm việc, Hứa Khả Nhi đã đến rồi. Cô ngồi trong ghế sofa, khóc đến nỗi sưng đỏ cả mắt, dường như đã ngồi thật lâu ở đây.

"Khả Nhi." Tô Lê bung ly trà đến, rút khăn giấy ra đưa cho cô, hỏi: "Cậu cứ từ từ nói, nhà cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Sắc mặt Sở Kiều cũng trầm xuống, kéo cái ghế ở bên cạnh cô ra, ngồi xuống.

Lau khô nước mắt trên mặt, Hứa Khả Nhi cắn môi, nức nở nói: "Là em trai tớ! Nó bị cảnh sát bắt đi rồi."

"Hả?" Tô Lê kinh ngạc, hỏi: "Tại sao?"

Nghe đến đó, sắc mặt của Hứa Khả Nhi tối sầm lại, chán nản nói: "Đánh người, em trai tớ đánh trọng thương người khác."

Những bé trai đến thời kì phản nghịch, Sở Kiều cũng không để ở trong lòng, chỉ nói: "Đối phương bị thương rất nặng hả?"

Hứa Khả Nhi gật đầu một cái, sắc mặt trắng bệch. Cô nắm chặt lấy một tay của Sở Kiều, khóc lớn nói: "Kiều Kiều, có thể giúp tớ một chuyện không?"

"Cậu nói đi."

Hứa Khả Nhi ở hỗn hển, thấp giọng nói: "Em trai tớ, cậu có thể hỏi Quyền thiếu gia giúp đỡ tình cảnh của em trai tớ một chút? Nhà tớ cũng chẳng biết đi cửa sau, sốt ruột chết rồi."

Cái này cũng không phải là khó khăn, Sở Kiều đồng ý. Thậm chí cô còn nghĩ, nếu chuyện này không được coi là một chuyện quan trọng, để cho Quyền Yên Thác nói vài câu, tốt nhất là không lưu lại ấn, đừng làm ảnh hưởng đến tiền đồ của thằng bé.

Thấy cô gật đầu, Hứa Khả Nhi cười cảm kích, trái tim dần dâng lên chút hy vọng.

Chạng vạng tối về đến nhà, thức ăn đã làm xong. Sở Kiều thay đồ xong rồi đi xuống, dọn bát đĩa xong, Quyền Yên Thác cũng bước vào cửa như thường.

Anh đi rửa tay rồi kéo cái ghế ra, ngồi xuống, gương mặt tuấn tú lạnh lùng.

Hai ngày nay anh đều lạnh lùng, không nhìn ra được là vui hay buồn. Mặc dù Sở Kiều cảm thấy lạ, nhưng cũng chẳng tìm được nguyên nhân.

"Có chút chuyện anh có thể giúp một chút không?" Sở Kiều ngược mắt lên nhìn anh, thử thăm dò, hỏi.

"Gì?"

Giọng anh vẫn như thường, Sở Kiều thờ phào nhẹ nhõm, kể lại tình hình đại khái của em trai Hứa Khả Nhi cho anh nghe.

Trong chốc lát, Quyền Yên Thác đặt chén đĩa xuống, đưa tay cầm điện thoại lên, nói hết thông tin của người đó ra rồi đợi tin nhắn trả lời của đối phương.

Tin nhắn được gửi đến rất nhanh, cũng chỉ mười phút đã có cuộc gọi đến rồi.

Quyền Yên Thác cầm điện thoại di động, sau khi nghe được lời từ đầu dây bên kia, đôi mắt thâm trầm nhìn vào mặt Sở Kiều, ánh mắt dần u ám.

Nhìn sự thay đổi trong ánh mắt của anh, lòng Sở Kiều chìm xuống, có một loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, sau khi Quyền Yến Thác cúp điện thoại, sắc mặt anh thâm trầm, nói: "Vụ án của em trai Hứa Khả Nhi, em hiểu được bao nhiêu?"

"Hả?" Sở Kiều ngẩn người, trả lời: "Không phải là đánh người sao?"

"Nhưng không phải chỉ là đánh người đơn giản như vậy." Quyền Yến Thác gấp một món ăn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt của cô, "Em trai cô ấy đánh người chỉ là thứ yếu thôi, chủ yếu là cưỡng hiếp kìa!"

"Cưỡng hiếp?" Đầu Sở Kiều ơ ơ, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Quyền Yến Thác gạt đầu một cái, gương mặt lộ ra vẻ không vui: "Hừ! Những chuyện như vậy anh không quản được."

Nghe thấy lời của anh, gương mặt xinh đẹp của Sở Kiều ỉu xiu xuống.

"Em nói với Hứa Khả Nhi, để cho em trai cô ấy chờ mà ngồi tù đi!"

Giọng điệu người đàn ông kiên định, một tia tàn khốc lóe lên trong đáy mắt. Mặc dù những người các anh từ nhỏ là nổi loạn, nhưng tuyệt đối là có chừng mực.

"Em biết rồi." Sở Kiều mấp máy môi, đặt bát con trong tay xuống, vẻ mặt hơi tức giận, không còn muốn ăn nữa. Cô vốn cho rằng chẳng qua chỉ là một sự việc nhỏ, không ngờ rằng nó lại là vụ án nghiêm trọng như vậy.

Buổi sáng nhìn thấy Hứa Khả Nhi, sắc mặt cô ấy không tốt, hốc mắt hồng hồng, rõ ràng là một đêm không ngủ.

"Kiều Kiều, thế nào rồi?"

Sở Kiều kéo cái ghế ra, ngồi xuống, nhíu mi nhìn chăm chăm vào cô hỏi: "Cậu không nói thật với tớ!"

"Tớ..." Hứa Khả Nhi chột dạ cúi đầu, sợ sệt nói: "Kiều Kiều, xin lỗi."

Thở dài một hơi, Sở Kiều đưa cho cô một chén nước, nói thẳng: "Chuyện này, tớ không thể giúp được."

"Tại sao?"

Ánh mắt Sở Kiều thâm trầm, vẻ mặt tức giận: "Em trai cậu phạm phải tội hiếp dâm, còn có thể giúp đỡ sao?"

Tội hiếp dâm!

Nghe vậy, Tô Lê cũng hoàn toàn khiếp sợ, không dám tin.

"Nhưng nó biết lỗi rồi mà!" Hứa Khả Nhi sốt ruột muốn chết, kéo tay Sở Kiều, cầu xin: "Kiều Kiều, cầu xin cậu nể tình tớ, để cho Quyền Thiếu nói giúp cho một câu được không? Chỉ một câu nói, ít nhất cũng làm cho em trai tớ không ngồi tù, chúng tớ nguyện bồi thường tiền!"

Mắt cô ngập nước mắt, than khóc: "Nếu như ngồi tù, cả nửa đời sau có nó bị hủy hoại rồi! Nhà tớ chỉ có một người con trai, ba mẹ tớ còn phải trông cậy vào nó nữa!"

Đẩy tay của cô ra, trong lòng Sở Kiều thâm than thở. Từ khi biết Hứa Khả Nhi đến nay, hình như cô ấy chưa từng cầu xin cô điều gì, đây là lần đầu tiên cô ấy mở miệng xin giúp đỡ, nhưng lại là một chuyện khó khăn.

Sở Kiều không nỡ, nhưng không thể không kiên quyết.

"Khả Nhi!" Sở Kiều lắc đầu một cái, quả quyết nói: "Chuyện này, mình không thể giúp cậu được."

Tô Lê nghe thôi mà cũng rất tức giận, lòng đầy căm phẫn, "Khả Nhi ơi, chuyện như thế này thì làm sao giúp được? Em trai cậu quá đáng hận rồi, tới hận nhất là loại đàn ông bắt nạt phụ nữ!"

Đôi mắt Hứa Khả Nhi trầm xuống, vẻ mặt tuyệt vọng, "Tớ biết là nó không đúng! Nhưng, dù sao nó cũng là em trai tớ, tớ không thể nhìn nó ngồi tù được!"

Lâu sau, gương mặt Sở Kiều lạnh lẽo như băng, cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mắt Hứa Khả Nhi, nói: "Em trai cậu không đi tù, cô bé bị em trai cậu làm hại phải làm sao? Nửa đời sau của cô ấy phải làm thế nào?"

Hứa Khả Nhi cắn môi, không nói ra lời. Làm sao cô có thể để hy vọng của cả nhà bị dập tắt như vậy được?

Ánh mắt Sở Kiều sắc bén, không cho cô cơ hội đáp lại: "Khả Nhi, mỗi người đều phải phụ trách hành vi của mình, có đúng không?"

Đến đây, hy vọng của Hứa Khả Nhi hoàn toàn biến mất. Cô cúi đầu, dòng lệ nóng hổi tuôn ra từ đôi mắt cô.

Bình thường xảy ra chuyện gì Tô Lê cũng luôn giữ thái độ trung lập, nhưng ngay lúc này đây, cô hoàn toàn đồng ý với cách làm của Sở Kiều. Đối với loại bại hoại này, nhất định phải chịu sự trừng trị của pháp luật.

.....

Buổi sáng mùa đông, ngoài cửa sổ là ánh nắng mặt trời tươi sáng. Sở Kiều rời giường, tâm tình khá tốt, xuống đất đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, đẩy cửa sổ ra tận hưởng không khí trong lành mang theo hơi lạnh.

Lát sau, cô xoay người đi vào phòng tắm, bắt đầu rửa mặt.

Sở Kiều đứng trước bồn rửa mặt, trên gương bỗng hiện lên thêm một bóng người nữa. Có sợ hết hồn, kinh ngạc quay lại nhìn anh chăm chăm hỏi: "Sao anh không đi chạy bộ?"

"Chạy một mình không thú vị." Quyển Yến Thác nghiêng người dựa vào khung cửa, giọng điệu rất nhàn hạ: "Sau này anh với em cùng chạy đi."

"Hả!" Sở Kiều cắn bàn chải, kiên định lắc đầu một cái: "Không chạy!"

Dựa vào quãng đường thường ngày anh hay chạy, cô cảm giác mình nhất định sẽ mệt chết.

Người đàn ông không hề để ý đến lời cô nói, chỉ đứng sau lưng cô, đôi mắt sắc bén nhìn vào gương, phản chiếu vào đúng đôi mắt của cô.

Sở Kiều bị anh nhìn thế cảm thấy không thoải mái, anh chóng đánh răng xong rồi quay người về phía anh hỏi: "Sao vậy?"

"Không có chuyện gì." Quyển Yến Thác cong môi cười, nâng hai tay lên đặt lên vai cô: "Em biết phác họa không?"

"Biết chứ." Sở Kiều mở to hai mắt, cảm thấy giọng nói của anh là lạ, cô cố gắng nhìn vào nơi sâu nhất trong mắt anh, vẫn không nhìn ra được điều gì khác lạ, "Có chuyện gì sao?"

Đôi mắt thâm trầm của anh khẽ động, giọng nói trầm thấp: "Vẽ chân dung cho anh."

Sở Kiều sợ tun người, ánh mắt khẽ thoáng qua một tia nghi hoặc. Quen biết anh lâu vậy rồi, sao đột nhiên lại muốn cô vẽ chân dung? Nhưng vẽ chân dung cũng không phải là khó, cô gật đầu một cái, đồng ý.

Ngón tay người đàn ông khẽ động, đầu ngón tay ấm áp của anh đặt lên xương quai xanh tinh tế của cô, con ngươi ở đáy mắt chìm xuống: "Chúng ta đi bơi đi."

Đi bơi?

Sở Kiều cắn môi, không đoán ra được suy nghĩ của anh, "Không đi."

Dừng lại một chút, cô cúi đầu bổ sung: "Lạnh quá!"

Thời tiết như thế này, bơi lội ở bên ngoài thì chắc chắn cô sẽ không chịu được. Quyển Yến Thác cũng không làm khó cô, gương mặt tuấn tú nở ra một nụ cười mê người, "Bên ngoài đúng là hơi lạnh, chúng ta đi bể bơi, buổi sáng không có người đâu."

"Sáng..." Sở Kiều ngạc nhiên, nhớ đến hình ảnh bị anh bắt nạt ở bể bơi, gương mặt lại điểm thêm những mảng hồng.

Tên lưu lạnh này, lại còn thích buổi sáng?!

Sở Kiều dè dặt tay đang sờ loạn của anh lại, một tay đẩy anh ra, tức giận nói: "Em không đi, thích thì anh tự đi đi."

Cô cắt nước muốn ra ngoài, lại bị anh giữ lấy thắt lưng, nhẹ nhàng kéo vào trong ngực.

Trước mắt là một mảng tối, Sở Kiều còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đôi môi đã bị anh chặn lại.

Môi của anh hơi lạnh, ngậm thật chặt cái lưỡi của cô mà mát, Sở Kiều không thời nổi, hai tay vô lực vỗ vỗ vào vai anh, cả người dần dần mềm xuống.

Bỗng nhiên nhớ lại lần trước anh nói, nếu cô còn dám nói thêm nữa, anh sẽ hôn cô như vậy.

Đầu lưỡi tê dại, người đàn ông cắn nhẹ cô một cái, hai ngón tay đưa lên sờ vào môi cô, đầu lưỡi mang theo ngọn lửa muốn tiến vào sâu hơn nữa.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, không kịp được mà đáp lại nụ hôn của anh. Cô chỉ cảm thấy hông bị ôm thật chặt, theo đó mà bàn chân cũng rời khỏi mặt đất, cả người bị anh ôm lấy, đặt lên trên bồn rửa mặt.

Mặt đá cảm thạch lạnh như băng, bộ đồ ngủ rơi xuống mang theo không khí lạnh tiếp xúc với da thịt cô. Sở Kiều rụt cổ một cái, cảm môi theo bản năng, hô hấp loạn dần, theo dõi từng cử động của anh.

Đôi mắt cô long lanh ngập nước, ngẫm ý quyển rũ nhìn anh, chỉ làm cho người ta ý loạn tình mê.

Đáy mắt Quyền Yến Thác là một nụ cười sáng ngời, anh đùa giỡn đôi môi của cô, nhẹ nhàng làm hàm răng đang cắn chặt của cô thả lỏng ra. Gương mặt tuần tú của anh áp tới, cọ nhẹ vào chóp mũi cô, mập mờ nói: "Không cho em cắn, chỉ có anh mới có thể cắn thôi."

Cả cái này cũng đòi quần? Sở Kiều bĩu môi, người đàn ông này thật bá đạo.

Áo ngủ tơ lụa trên người bị cưỡi ra, Sở Kiều chỉ có thể thấy quần áo rơi đầy trên mặt đất, cô giơ tay lên, đặt ở trước vòm ngực to lớn của anh, cơ bắp rắn chắc dưới lòng bàn tay, làm cho cô run rẩy, gương mặt nóng bừng lên.

Ở cùng với anh, cũng đã một thời gian rồi. Cho dù chân thành đối diện với nhau cũng không ít, nhưng Sở Kiều vẫn không quen như cũ, vẫn luôn sợ hãi.

Nụ hôn ấm áp của anh rơi xuống, Sở Kiều bị mê hoặc trong sự dịu dàng của anh, cơ thể đang cứng ngắc cũng dần được thả lỏng.

Quyền Yến Thác cong môi cười, bàn tay mang theo lửa nóng dán chặt vào hông cô, hơi dùng sức. Anh nâng cơ thể đang mềm nhũn của cô lên, áp sát vào cơ thể mình.

Anh cúi đầu, ngậm lấy môi của cô, cổ tình trên ghẹo.

Sở Kiều không thở được, hô hấp của cô rối loạn, tựa đầu vào vai anh, hữu khí vô lực nói: "Không được không được, em còn muốn đi làm nữa."

Tiếng thở dốc của người đàn ông vang lên bên tai, anh hé miệng ngậm lấy vành tai cô, khàn khàn cười nói: "Anh đưa em đi, sẽ không đến muộn đâu."

Sự thật chứng minh, lời anh nói hoàn toàn không thể tin được. Chờ sau khi anh thỏa mãn, Sở Kiều đã sớm mệt lả rồi, được anh bế vào phòng tắm tắm sạch.

Giày vò như vậy, hai chân Sở Kiều đều ê ẩm, đi bộ cũng khó chịu. Cuối cùng, đưa cô đi làm là thật, đến trễ cũng là thật, mà lại còn đi muộn hẳn hai tiếng.

Nhìn vẻ mặt đen tối của Tô Lê, Sở Kiều xấu hổ đến nỗi cả ngày không ngẩng đầu lên được.

Đoạn đường giữa trung tâm đô thị phồn hoa, tòa nhà của tập đoàn Quý thị đứng vững vàng ở đó. Đại sảnh tầng một, bày trí thật xa hoa.

Sở Nhạc Viện có trợ lý cung kính đưa xuống thang máy, dọc đường ai nhìn thấy cô cũng cẩn thận chào hỏi, gọi một tiếng "Quý phu nhân".

Trong lòng Sở Nhạc Viện vui mừng, nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ lạnh lùng.

Bước ra từ thang máy, cô liếc nhìn xung quanh, nhìn thấy bóng người cách đó không xa. Đuổi phụ tá đi chỗ khác, cô một mình đi tới hướng bên đó.

"Em rě."

Quyền Yến Thác đang cúi đầu đợi thang máy xuống, bỗng nhiên nghe được giọng nói, ngẩng đầu nghi hoặc.

Câu nói này làm cho anh không vui, sau khi thấy người ở phía sau, anh lại càng thêm chán ghét. Anh nhìn, mày kiếm nhíu thật chặt.

Thái độ lạnh lùng của anh, Sở Nhạc Viện đã được lĩnh giáo qua từ trước rồi, cô ta cười cười, tìm chủ đề mà nói: "Cậu đến tìm Tư Phạm à?"

Đường cong gò má của người đàn ông toát lên nét lạnh lùng, làm người khác cũng thấy lạnh theo.

Đôi mắt đen nhánh của Sở Nhạc Viện giật giật, bỗng nhiên mở miệng: "Em rě, hôm chị đính hôn bị người nào đó đưa đi, cậu có biết không?"

Nghe vậy, đôi mắt đen như Hắc Diệu Thạch của anh trầm xuống. Bị người ta đưa đi?

"Nói như vậy? Cô biết?" Quyền Yến Thác quay đầu đi, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô ta.

Thình thoảng có người đi qua bên cạnh, nhưng không ai dám gần bọn họ. Sở Nhạc Viện nhún vai, vẻ mặt vô tội nói: "Tôi nói chưa chắc anh đã tin, không thì tự anh đi điều tra một chút đi."

Cô ta bước từng bước về phía trước, gương mặt vui vẻ không thôi. "Tốt nhất là cậu bắt đầu điều tra từ bây giờ đi."

Quyền Yến Thác khẽ mân mê đôi môi mỏng, đôi mắt thâm trầm bỗng híp một cái. Anh nhìn bóng lưng dần đi xa của Sở Nhạc Viện, trong đầu dường như nhớ đến điều gì đó, mọi nét vui vẻ bên môi dần dần chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cô ấy là vợ anh, chị dâu cậu

Editor: Ngọc Diễm Hepc

Phác hoạ, Sở Kiều đã từng rất nghiêm túc học tập.

Chỉ là mới đầu, cô cũng chả thèm học. Bởi vì quá mức khô khan, cô thường cúp cua, cô khiêng giá về đi đến gốc cây đa ở sân trường dưới tầng cây về thứ mình thích, muốn về cái gì thì về cái đó.

Ngày đó sau giữa trưa, cô vẫn như cũ cúp cua ra ngoài, để cho Tô Lê giúp cô điểm danh. Cô khiêng giá về ngồi ở dưới tầng cây đa, nhìn trời xanh mây trắng nơi xa, trái tim khẽ động.

Nhưng đầu ngọn bút còn chưa có hạ xuống, đã có người từ trong tay cô rút bút ra.

"Còn chưa có học được gì, mà lại chạy trốn?"

Sau lưng truyền tới một giọng nói nhạo báng, giọng nói nghe xa lạ, Sở Kiều xác định không biết.

Quay đầu nhìn thấy sau lưng có một người đàn ông, cô ngẩn người, đáy lòng cảm thấy kinh ngạc. Mặc dù cô cúp cua không ít, nhưng cũng biết anh ta, thuộc hệ học sinh khá giỏi, Quý Tư Phạm.

Cả mỹ viện, có ai không biết? Anh ta là nhân vật quan trọng của trường học, gia thế được, nhân phẩm tốt.

"Xin chào, tôi là Quý Tư Phạm."

Anh ta chủ động vươn tay, một đôi mắt đen nhuộm nét cười. Nụ cười ấm áp, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Sở Kiều không thích thân cận cùng người khác phái, cô nhủ mày, không hề đưa tay, "Sở Kiều"

Tạm dừng, cô chỉ chỉ cái bút trong tay anh ta, nói: "Trả lại bút lại cho tôi."

Anh ta cúi đầu, móng tay cắt tía rất gọn gàng, nhẹ nhàng nắm bút của cô, nhưng không có ý muốn trả cho cô.

"Em thường xuyên trốn tiết học phát họa?" Quý Tư Phạm cúi người xuống, ngồi xuống ở bên người cô.

Sở Kiều miễn cảm né tránh, sắc mặt lạnh lùng, "Không liên quan gì đến anh."

Anh ta cũng không tức giận, hai mắt dịu dàng rơi vào đáy mắt cô, trầm giọng nói: "Phát họa là cơ sở, nếu như em không muốn có ngày từ trần lầu cao rớt xuống, thì phải học đến nơi đến chốn!"

Đây là anh ta dạy cô sao?

Sở Kiều rất không vui, trừng mắt liếc anh ta một cái, dám đoạt lại bút máy từ trong tay anh ta.

Cô vốn không thích tiết học phát họa, hơn nữa không thích vẽ hoa râm râu ria, cả ngày để cho cô vẽ *Lão Đồ Cổ.

*Lão Đồ Cổ: ông cụ già

Cô cần linh cảm, cần tự do phát huy.

Không bị người quản chế.

Bên người là đàn ông, không nhanh không chậm lấy ra một bản giấy trắng, ngón tay anh ta nhẹ nắm, đầu ngọn bút máy lướt qua giấy trắng, tiếng xào xạc xẹt qua, nơi xa những từng đám mây trắng kia, dần dần hoa văn dưới ngòi bút của anh ta sinh động.

Sở Kiều trợn mắt há hốc mồm thấy, mỗi ngày cô đều ngồi ở chỗ này vẽ, nhưng không có một lần có thể vẽ ra ý vị dưới ngòi bút của anh ta.

"Anh....."

Lòng Sở Kiều tràn đầy khiếp sợ, đáy mắt lóe sáng loáng, "Anh vẽ đẹp thật đấy."

Đây là lần đầu tiên cô thật lòng bội phục một người, không có bất kỳ miễn cưỡng.

Quý Tư Phạm cười cười, kéo tờ giấy đã vẽ xong, đưa cho cô, "Tặng cho em."

Cô mừng rỡ nhận lấy, đặt ở trước mắt nhìn, càng xem trong lòng càng mất mát. Tài nghệ của anh ta ngay cả cô cũng không sánh nổi, lúc nào thì mới có thể thực hiện thiết kế của mình mơ ước?

Trên vai rơi xuống một đôi bàn tay ấm áp, Quý Tư Phạm mỉm cười nhìn cô, lần nữa chủ động vươn tay, nói: "Đi thôi, bây giờ đi về, còn có thể đến nghe bài giảng một chút."

Nghe được anh ta nói, Sở Kiều bĩu môi, thu dọn xong giá vẽ, không hề đưa tay, chỉ là thái độ so với mới vừa rồi đang hoang rất nhiều.

"Anh muốn đi cùng tôi sao?" Cô do dự hỏi.

Hai mắt Quý Tư Phạm thoáng qua nụ cười nhạt nhòa, anh ta giúp cô cầm giá vẽ, xoay người đi vào trường học, "Về sau mỗi tiết học, em phụ trách chiếm chỗ ngồi."

Nghe vậy, Sở Kiều ngớ ngẩn, vui mừng "Ừm" một tiếng.

Từ đó về sau, Sở Kiều không còn trốn tiết học phát họa. Mặc dù kẻ ra vẽ là rất khô khan, nhưng bên cạnh cô đang ngồi là người đàn ông thái độ nghiêm túc, cô cũng liên yên tĩnh theo, chuyên chú tập trung.

Dừng lại suy nghĩ về kỷ niệm, trong tay Sở Kiều nắm bút máy, vẽ mặt yên tĩnh lại.

Cô vẩy vẩy đầu, đầu ngón bút chạm xuống, cổ tay nhẹ chuyển, trên tờ giấy trắng dần dần hiện ra hình dáng gương mặt tuấn tú.

Hồi lâu, Sở Kiều nhìn chằm chằm gương mặt vẽ ra, đáy lòng rất là kinh ngạc.

Thế nhưng cô không có xem hình, lại có thể chính xác vẽ ra gương mặt Quyền Yến Thác, anh có tướng mạo ngũ quan, còn vẽ mặt khi giờ tay nhắc chân rất nhỏ bé, cũng khắc ở trong lòng của cô.

"Ai chà!"

Tô Lê không biết từ lúc nào ăn cơm trở lại, đứng ở sau lưng cô, mập mờ cười nói: "Đây là vẽ ai đó?"

Cô ấy đưa tay giành, Sở Kiều nhìn thấy tay cô ấy chỉ dính chocolate, vội vàng né tránh: "Lau tay."

"Chắc chắn, " Tô Lê rút khăn giấy ra lau, liếc miệng nhìn cô: "Hiện tại vẽ phát họa chồng cô, cũng coi trọng hơn so với tôi à?"

Nghe được cô ấy cười nhạo, mặt Sở Kiều liền biến sắc, nói xạo: "Cô làm dơ bức vẽ của tôi còn muốn coi trọng."

"Ít kiếm có."

Tô Lê hừ một tiếng, quay đầu đi nhìn chằm chằm cô vẽ phát họa, ánh mắt gắt gỏng, hỏi cô: "Kiều Kiều, cô đối với Quý Tư Phạm còn....."

Không đợi cô ấy nói xong, Sở Kiều đã kiên quyết lắc đầu một cái, trầm giọng nói: "Không có, cái gì cũng không có."

Cô đã từng đè nén những hồi ức kia, nhưng hôm nay cô có thể thản nhiên đối mặt.

Nhớ lại cũng chỉ là nhớ lại, không có bất kỳ ý nghĩa đặc biệt gì.

Khẽ thở dài một cái, Tô Lê buồn bã, khó tránh khỏi cảm khái trong lòng, đúng là vẫn còn cảm thấy đáng tiếc.

Đáng tiếc bắt đầu rất tốt đẹp, nhưng cuối cùng lại vô duyên ở gần nhau.

Mặc kệ là lỗi của ai, bỏ lỡ là mất vĩnh viễn.

Giữa buổi trưa Sở Kiều không có đi ăn cơm, Tô Lê xách gà quay về rồi lấy ra, đưa cho cô một khối, "Không phải cô đói sao?"

Gà quay có mùi vị dầu mỡ thơm nức, Sở Kiều cau mày đẩy ra, "Không muốn ăn."

Mặc dù sức ăn của cô không lớn, nhưng bình thường dầu mỡ chiên rán gì đó cũng rất thích ăn. Tô Lê hồ nghi nhìn chằm chằm phản ứng của cô, hồi lâu vui vẻ nói: "Kiều Kiều, không phải là trúng chiêu chứ?"

"Trúng chiêu gì?"

Sở Kiều cúi đầu, tay tiếp tục phát họa, không có nghe ra khác thường.

"Mang thai à?" Ánh mắt Tô Lê như kẻ trộm liếc cô, "Gần đây tinh thần cô không tốt, lại không thích ăn cơm, không phải là triệu chứng mang thai sao?"

Dừng bút trong tay, Sở Kiều ngẩng mặt nhìn chằm chằm Tô Lê, giờ tay lên vỗ cô ta, "Nói hươu nói vượn!"

"Thật không có?"

Thấy cô khẳng định, nụ cười trên mặt Tô Lê thu lại, cảm thấy thất vọng. "Haiz, tôi còn muốn làm mẹ nuôi đây."

Sở Kiều bật cười lắc đầu một cái, chỉ là trong nháy mắt cúi đầu xuống, trông mắt còn lóe lóe. Nguyên bản không có nghĩ tới phương diện này, nhưng Tô Lê vừa nói như vậy, trong lòng cô liền nóng nảy.

Gần đây không có sai lầm, chỉ có buổi sáng lần đó, anh không có làm các biện pháp, chỉ là ngày đó phải là kỳ an toàn.

.....

Tầng cao nhất của tập đoàn Sở thị, thư ký đẩy cửa phòng làm việc ra đi vào.

"Tổng giám đốc, có vị Giang tiên sinh tìm cô."

"Giang tiên sinh?" Sở Nhạc Viện nhíu mày, rất nhanh phản ứng kịp là ai, "Mời anh ta vào."

Giây lát, Giang Hồ cười cất bước đi tới.

Quả nhiên là anh ta!

Sở Nhạc Viện ý bảo thư ký rời đi, đứng dậy kéo hắn ta đến trên sofa ngồi xuống, "Anh, sao anh lại tới đây?"

"Không tệ!" Giang Hồ liếc qua căn phòng làm việc khí phái trình độ này, mặt tràn đầy hâm mộ, "Hiện tại dường rất tin tưởng em."

Sở Nhạc Viện trừng mắt liếc hắn một cái, không vui nói: "Dĩ nhiên, đó là ba em, không tin tưởng em, còn có thể tin ai?"

"Sở Kiều?" Giang Hồ nhíu mày, nhớ tới lần trước bị cô đánh, thiếu chút nữa bị bắt vào trong cục cảnh sát, lập tức nổi giận.

"Cô ấy à?!"

Sở Nhạc Viện khinh thường cười cười, hả hê nói: "Cô ấy gả vào nhà họ Quyền, nhìn thấy chướng mắt làm ăn của nhà họ Sở."

"Vậy tâm ý bất chính cùng em." Giang Hồ nâng chung trà lên nhấp một hớp, ánh mắt nhìn lòng vòng, nói: "Nhạc Viện, cho anh mượn luật sư Vương một chút?"

Nghe được hắn ta nói, lập tức Sở Nhạc Viện giận tái mặt, chất vấn: "Anh lại gây họa?"

"Không phải."

Giang Hồ lắc đầu một cái, giơ tay lên sờ tóc nhuộm highlight màu vàng kim trên trán, cười nói: "Không phải là anh."

"Không phải anh?" Sở Nhạc Viện kinh ngạc, đột nhiên hiểu cái gì nói: "Anh cùng Hứa Khả Nhi ở cùng một chỗ."

Giang Hồ không sao cả nhún nhún vai, không hề phủ nhận.

Đôi mày thanh tú cô ta nhíu chặt, lạnh giọng báo hắn, "Anh, em nói cho anh biết, cậu cùng mẹ sớm chọn xong đối tượng kết hôn cho anh rồi, anh đừng nghĩ muốn thiếu thốn làm náo loạn!"

"Ai chà, em gái cưng của tôi!" Giang Hồ đi tới bên người cô ta ngồi xuống, máu côn đồ tức giận giơ tay lên ôm bả vai của cô ta, cười nhạo: "Nay đã là thời đại gì, còn đối tượng kết hôn đây? Trong nhà an bài anh nhất định sẽ cưới, nhưng mà đàn ông nào ở bên ngoài không có mấy người phụ nữ? Bây giờ chồng về nhà chỉ nhận thức có vợ, làm cho người chê cười! Là không có năng lực a, là không có tài lực?!"

Hắn cười đều tiến tới trước mặt cô ta, nói giỡn: "Tur Phạm ở bên ngoài cũng chưa có đàn bà sao?"

"Anh ấy sẽ không ——"

Sở Nhạc Viện lập tức cự tuyệt, môi đỏ mím chặt, nói: "Tur Phạm Không phải là người như vậy."

"Đàn ông mà, mới vừa kết hôn cũng mới mẻ, sau này thì khó nói."

Lời nói Giang Hồ, nghe vào tai chỉ cảm thấy phiền não. Sở Nhạc Viện kéo tay của hắn ta ra, tức giận nói: "Anh đừng nói bậy."

"Được," Giang Hồ bĩu môi, về mặt mạng theo mấy phần thâm ý, "Coi như anh chưa nói."

Chỉ là lời này, Sở Nhạc Viện nghe xong cảm giác khó chịu. Hơn nữa cô ta nghĩ buổi tối đó, Quý Tur Phạm uống rượu say trở lại, anh ta nói câu nói kia, còn day mất anh ta hiện ra cuồng nhiệt.

Cô ta còn nhớ rõ cái ánh mắt kia, anh ta không có ở trước mặt cô ta biểu lộ qua. Cho dù ở trên giường, thời khắc khi bọn họ thân mật, cảm xúc đầy mắt anh ta cũng quá mức bình tĩnh.

Sở Nhạc Viện cần môi, nơi nào đó ở đáy lòng hung hăng đau nhói.

"Nhạc Viện?"

Giang Hồ đẩy cô ta, hồ nghi hỏi cô ta: "Luật sư Vương cho anh mượn một chút, được không?"

"Chuyện gì?"

Đáy lòng vụt tắt sự khác thường, Sở Nhạc Viện hỏi hần.

Giang Hồ biết không gạt được cô ta, liền thoái thác toàn bộ mọi chuyện.

Nghe xong lời của hần, Sở Nhạc Viện kinh ngạc nói: "Anh à, loại chuyện như vậy chúng ta đừng để ý đến, nếu để cho ba biết, phải mắng chết em đấy!"

"Yên tâm!"

Giang Hồ vỗ vỗ bả vai của cô ta, tính cơn đồ tức giận cười cười, "Lấy ở đâu nhiều người cường gian như vậy, không phải là muốn tiền sao? Bên kia là một địa phương nhỏ, để luật sư Vương đi hù dọa bọn họ một chút, cho ít tiền là có thể giải quyết."

Lời của hần cũng có mấy phần đạo lý, Sở Nhạc Viện thờ phào nhẹ nhõm, rút cuộc gạt đầu, "Vậy cũng tốt, nể mặt anh, em để luật sư Vương đi một chuyến. Chỉ là nếu là chuyện quá lớn, em không phải giúp anh đâu!"

"Hiểu, hiểu." Thấy cô ta đồng ý, Giang Hồ vui mừng cười cười, dụ dỗ cô ta: "Em gái cưng, anh quay đầu lại rất rất cảm ơn em."

"Stop!" Sở Nhạc Viện mỉm môi cười khê, "Chỉ cần anh không gây họa, đừng làm cho ba em tức giận là tốt rồi."

Giang Hồ cầu cạnh cô ta, tự nhiên sẽ không cãi lại, miệng đầy nịnh nọt.

Giây lát, Sở Nhạc Viện đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhỏ giọng nói: "Anh, chúng ta không thể làm không công trợ giúp Khả Nhi."

"Nói thế nào?"

Về mặt Giang Hồ trầm xuống, ánh mắt không hiểu.

"Lần trước Sở Kiều làm cho người ta đánh anh, con tức của anh giảm xuống rồi sao?"

"Dĩ nhiên chưa!"

Nhắc tới cái này, sắc mặt Giang Hồ lập tức thay đổi, tức giận nói: "Chỉ là bây giờ cô ấy đi theo nhà họ Quyền, nên không động thủ được."

Sở Nhạc Viện cười một tiếng thật thấp, ánh mắt thoáng qua lạnh lẽo, "Hiện tại có cơ hội làm cô ấy suy sụp, cho chúng ta xả giận!"

"Em nói là....." Tới đây Giang Hồ hình như đã hiểu rõ ràng, lại không vạch trần.

Cười thấu hiểu, Sở Nhạc Viện môi đỏ mọng nhẹ mím, ánh mắt lăm lăm. Lần này, cô ta muốn thắng, muốn thắng được hoàn toàn!

Hai ngày Hứa Khả Nhi họp không tới công ty làm việc, xử lý chuyện trong nhà. Mặc dù em trai bị trừng phạt đúng tội, nhưng tâm tình cô ấy, Sở Kiều cũng có thể thông cảm mấy phần, cũng không có nói thêm cái gì.

Tan việc, Sở Kiều lái xe về nhà, thời điểm đi qua tiệm thuốc, cô ngừng xe ở ven đường, đi vào mua que thử thai.

Trở lại biệt thự, điểm thời gian A Di đã làm cơm. Quyền Yến Thác có chuyện không có trở lại, chỉ một mình cô ăn cơm tối, trong lòng cô nhớ kỹ chuyện, chưa ăn vài hóp thì để chiếc đĩa xuống.

Dọn xong bát đĩa, Sở Kiều xách theo ví da lên lầu, trở lại phòng ngủ.

Cô lấy que thử thai ra, nhìn hướng dẫn một chút, sau đó đi vào phòng tắm. Theo những bước chuẩn bị xong, cô đứng ở trước bệ rửa tay, ánh mắt nhìn chòng chọc cái tuyến màu trắng giữa khu biểu thị.

Cả trái tim cũng ở cổ họng.

Một đường hồng tuyến.

Sau đó chờ đợi hai phút, vẫn là một đường hồng tuyến như cũ.

Sở Kiều thở ra một hơi, ném que thử thai vào thùng rác, xoay người đi vào phòng tắm tắm. Cô bình tĩnh đáy lòng, lại mơ hồ xẹt qua một tia mất mát.

Loại tâm tình này chỉ thoáng chốc, thậm chí cô cũng không kịp nắm chặt.

Ban đêm, tại Mê Sắc.

Tri Việt dừng xe xong, mở cửa đi xuống. Anh ta ngửa đầu nhìn chăm chăm bên ngoài Mê Sắc đèn ne-on lóa mắt, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng.

Trước khi tan việc, Quyền Yến Thác gọi điện thoại cho anh ta, chỉ đơn giản nói một câu: tối nay tại Mê Sắc.

Mặc dù không phải là anh em ruột thịt, nhưng dù sao có dính dáng đến máu mủ, trong giọng nói của anh căng thẳng sát khí, mặc dù cách ông nghe điện thoại, Tri Việt cũng có thể cảm nhận.

Trái tim mơ hồ đoán được cái gì.

Đi vào trước, đôi mắt đào hoa hẹp dài híp một cái, hình như quyết tâm đặt lễ đính hôn nào đó.

Phòng ở Mê Sắc phân biệt theo màu sắc, Tri Việt đẩy cửa bên phải gian thứ nhất ra, bên trong ánh đèn mờ ảo, phủ lên một không khí mông lung ra ngoài.

Ghế sa lon màu đen bằng da thật, hai chân người đàn ông gác lên, cổ tay anh tùy tiện, rung động nhẹ nhẹ chất lỏng xinh đẹp trong ly.

"Ngồi."

Thấy anh ta đi vào, môi mỏng Quyền Yến Thác khẽ mở, gương mặt tuấn tú không nhìn ra hi nộ.

Tri Việt trở tay đóng cửa lại, đi tới ngồi xuống bên cạnh anh. Anh ta ném chìa khóa xe ở trên bàn trà, cầm chai rượu lên rót cho mình ly rượu đỏ, hơn nửa ngửa đầu uống một hớp.

Ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác nắm mép ly, khóe mắt dư quang liếc qua sắc mặt của anh ta, môi lạnh bạc mím lại.

"Làm sao tìm được em?" Tri Việt buông ly rượu trong tay ra, nửa người trên dựa vào sau ghế sofa, nhẹ giọng hỏi.

"Gần đây biểu hiện không tệ," Quyền Yến Thác quay đầu đi, ánh mắt thâm thúy ngừng ở trên mặt anh ta, tựa hồ nói giỡn, nói, "Công ty nghiệp vụ phát triển không ngừng, đơn đặt hàng là cái này tiếp theo thành cái kia! Tiểu tử, anh trước kia thế nào không nhìn ra em có tiềm lực này?"

"Đó là đương nhiên!" Tri Việt khinh bỉ nhìn anh chăm chăm, há hê nói: "Nếu như em cố gắng, nhất định có thể đuổi kịp anh."

"Vậy sao?"

Người đàn ông cười một tiếng thật thấp, khóe miệng hiện lên nụ cười lẩm liệt, mắt anh nhìn chăm chăm Tri Việt, trầm giọng nói: "Anh lại muốn nhìn một chút, làm thế nào cậu đuổi kịp anh?"

Lời nói đùa giỡn bình thường, tối nay nói ra, mùi vị lại trở nên bất đồng.

Tri Việt cup mắt, ngênh đón ánh mắt lợi hại của anh, rót cuộc mở miệng hỏi, "Anh muốn nói cái gì?"

Quyền Yến Thác cúi đầu, đường cong gò má căng thẳng, anh cầm ly rượu, ngón tay buộc chặt, "Ngày ấy anh đính hôn, cậu đi qua khách sạn phải không?"

"Có đi qua."

"Khi đó cậu phải trốn cô cô, làm sao lộ diện?"

Tùng đặc điểm tuấn mỹ trên gương mặt thâm thúy của Tri Việt, anh ta nâng cằm lên, nói thẳng: "Đi gặp một người."

"Người nào?" Ánh mắt Quyền Yến Thác lập tức lạnh lạnh xuống, đáy mắt giống như Hắc Diệu Thạch thể hiện lo lắng.

Vách tường phòng, dán hoa văn ám sắc wallpaper. Đèn thủy tinh tán mát ra vàng sáng từng vòng, vàng óng ánh lấp lánh rơi vào đầu vai người đàn ông.

Đôi mắt hẹp dài của Tri Việt khẽ nhắm, vẻ mặt thản nhiên vừa xem hiểu ngay, "Sở Kiều"

Đập——

Ly rượu thủy tinh bay nhanh qua khóe mắt Tri Việt, hung hăng đập vào trên tường. Thậm chí anh ta cũng cảm thấy có gai nhọn lướt qua gương mặt làm đau, nhưng mà lại tránh đều không tránh.

"Là cậu mang cô ấy từ khách sạn đi?"

Mặc dù đã điều động rồi xem băng thu hình lại của khách sạn và hầm đậu xe, chỉ là Quyền Yến Thác còn muốn làm gấp mặt hỏi anh ta.

Ban đầu anh điều động xem qua khách sạn theo dõi tất cả cửa ra, duy nhất không có xem qua bãi đỗ xe ngầm, không ngờ lại sơ sót, bên trong cũng cất dấu bí mật như vậy.

"Là em."

Bắt đầu từ thời khắc nhận được điện thoại anh, Trì Việt liên cơ hồ đoán được, anh ta đã biết chân tướng sự tình.

Nếu như là ở đêm đó gặp Sở Kiều trước, anh tới hỏi, có lẽ mình sẽ che giấu. Nhưng hôm nay, Trì Việt không muốn.

Quang mặt tuấn tú Quyền Yến Thác âm trầm xuống, anh mím môi, con mắt sắc diện cuồng nóng nảy, "Trì Việt, con mẹ nó cậu đưa điện thoại cho tôi nói rõ ràng!"

Nghe vậy, Trì Việt nặng nề cầm lên một ly rượu, uống hơn hai ly rượu đỏ, đẩy tới trước mặt anh.

"Còn nhớ rõ, trước kia nói qua cho anh, tại La Mã em có gặp cô bé kia sao?" Trì Việt nhẹ cầm ly rượu, giọng nói lắng đọng xuống, "Cô ấy chính là Sở Kiều"

"Em chưa từng nghĩ, có thể nhìn thấy cô ấy nữa." Trì Việt liếc qua miệng cười cười, hình như cũng không dám tin, "Nhưng anh biết không? Sau khi em về nước, đầu tiên nhìn liền nhận ra cô ấy!"

Rượu đỏ xinh đẹp chói mắt trong ly, trông mắt Quyền Yến Thác giống như Hắc Diệu Thạch giật giật, trái tim chìm xuống.

La Mã?

Thì ra là Sở Kiều và Trì Việt ở La Mã gặp nhau.

Nơi nào đó trong lòng, lẫn lộn phập phồng. Mấy kiếm Quyền Yến Thác nhú chặt, khớp xương ngón tay chậm rãi buộc chặt, trên mu bàn tay nhô ra gân xanh rõ ràng.

"Anh!"

Trì Việt đột nhiên gọi anh, nhìn về ánh mắt của anh ta lộ ra một cổ đau thương, "Không phải là anh có chị Yên Nhiên sao? Tại sao còn muốn lôi Sở Kiều xuống nước?"

Câu hỏi của anh ta, khiến tim Quyền Yến Thác cứng lại, đáy mắt âm đạm xuống.

Đề ly rượu trong tay xuống, Trì Việt liếc nhìn mặt của anh ta, giọng nói mang theo sắc bén ép hỏi, "Cô ấy vô tội, anh không lý do tổn thương cô ấy?"

"Tôi tổn thương cô ấy lúc nào?"

Quyền Yến Thác giận dữ, hai mắt giống như Hắc Diệu Thạch bốc lên một cỗ khí lạnh, "Trì Việt, cậu nghe rõ cho tôi, đó là chuyện giữa tôi và Sở Kiều, không tới phiên cậu quản?"

"Ha ha....."

Anh ta cười khê một tiếng, nửa người trên dựa vào phía sau sofa, ngửa đầu nhìn chằm chằm nóc nhà đèn thủy tinh. Muốn xóa sạch ánh sáng, ánh mắt anh ta thấy đau, tại một chỗ trong lòng cũng đau, "Anh cho rằng, em muốn quản sao?"

"Mà em không chế không được."

Trì Việt giơ tay lên khoác lên trên hốc mắt, âm thanh trong cổ họng dần dần cảm thấy chát, "Anh, em không chế không được."

Quyền Yến Thác lạnh lùng hàm dưới căng thẳng, nâng lên độ cong. Trì Việt thì thầm chỗ nào cũng nhúng tay vào, hung hăng chui vào trong đầu của anh.

Bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, khi còn bé Trì Việt sùng bái nhất là anh, mỗi ngày rất là vui vẻ đi theo phía sau anh, mở miệng một tiếng kêu anh, đánh nhau tán gẫu trốn học nói láo, có thể làm ra chuyện xấu là một dạng với anh.

Mỗi lần bị người lớn phát hiện, đều là Quyền Yến Thác đứng cảm đứng ra, phạt quỳ cũng tốt, bị đánh cũng được, anh đều không cho Trì Việt chịu phạt. Cho nên đứa em họ này, trong lòng anh, không có khác gì em trai ruột thịt.

Hôm nay bộ dáng cô đơn của cậu ta kia, trong mắt Quyền Yến Thác, làm cho anh trầm muộn không thở nổi.

Giây lát, Quyền Yến Thác nâng lên một cốc, đá khay trà hướng về phía anh ta, "Trì Việt, tôi mặc kệ cậu nghĩ như thế nào, từ nay về sau cậu cắt đứt nhớ nhưng cho tôi!"

"Cậu nên nhớ, cô ấy là vợ anh, là chị dâu cậu!"

Ánh mắt Quyền Yến Thác cực lạnh, trán nhô ra gân xanh rõ ràng. Anh đứng lên, nín lấy cổ áo Tri Việt, trầm mặt quát: "Con mẹ nó cậu có nghe thấy không hả?!"

Kéo cổ áo Tri Việt, Quyền Yến Thác nén giận ánh mắt rơi vào đáy mắt anh ta, thường ngày đôi trông mắt kia luôn mang nét cười, hơn nữa lúc nhìn thấy anh ta, cười càng thêm thâm thúy.

Nhưng lúc này, đôi mắt sáng ngời của Tri Việt ảm đạm không có ánh sáng, ánh mắt anh ta ngơ ngác, hình như mang theo van xin. Giống như khi còn bé, anh ta mỗi lần đối với yêu cầu món đồ mình thích luôn khao khát.

Nhưng Sở Kiều không phải là đồ vật.

Còn lần này, anh cũng không thể thỏa mãn khao khát của Tri Việt.

Cuộn lên năm ngón tay hơi mở ra, Quyền Yến Thác trầm mặt ngồi dậy, không muốn sẽ tiếp tục cái đề tài này. Anh nhắc chân đá văng khay trà, phát ra một tiếng vang động thật to.

Quyền Yến Thác buông người trên sofa ra, xoay người đi ra ngoài, nhưng không nghĩ người phía sau chậm rãi mở miệng.

"Thời điểm em gặp cô ấy, cô ấy chưa phải là vợ của anh mà, cũng không phải là chị dâu em."

Chuyển biến của Tri Việt quá mức, hai mắt ảm đạm rơi vào bóng lưng của anh. Những lời này, chôn giấu ở đáy lòng anh ta rất lâu, đã từng bao nhiêu đêm, anh ta nửa đêm tỉnh mộng, cố chấp không cam lòng, nguyên nhân đều như thế.

Đúng, anh ta không cam lòng.

Rõ ràng là anh ta gặp trước, ở La Mã, khi đó bọn họ không hề có quen biết gì trước đó.

Đưa lưng về phía anh, đáy mắt Quyền Yến Thác hoàn toàn hắc chìm, anh nghe lời nói Tri Việt, nơi nào đó ở đáy lòng hung hăng thất chặt.

Kéo cửa phòng ra, Quyền Yến Thác cũng không quay đầu lại rời đi.

Hồi lâu, trong phòng truyền tới âm thanh đùng đùng, tất cả đồ có thể đập, Tri Việt hủy diệt toàn bộ.

Một chiếc Hummer màu đen, chạy ở trên đường. Người đàn ông một tay cầm tay lái, giữa ngón tay đang kẹp một điếu thuốc, ánh mắt của anh ngơ ngác nhìn chăm chăm về phía trước.

Lái xe về biệt thự, Quyền Yến Thác hạ cửa sổ xe, anh dựa vào ghế ngồi, hít sâu thuốc lá trong tay một cái, chậm rãi phun ra nuốt vào vòng khói màu trắng, khói chậm rãi phân tán ra.

Hồi lâu, anh bắn tàn thuốc ra ngoài cửa xe, xuống xe đi vào trong nhà.

Tường trong phòng khách có một chiếc đèn sáng, là Sở Kiều có thói quen để lại cho anh khi về muộn.

Quyền Yến Thác nhắc chân đi lên lầu, đi thẳng đến phòng ngủ.

Trong phòng không có mở đèn, chỉ có ánh trăng màu bạc ngoài cửa sổ chiếu vào, sắc màu u ám, chiếu xuống đầy đất.

Trong phòng ngủ ở trên giường lớn, nổi lên độ cong cao cao. Quyền Yến Thác quết mắt, xoay người đi vào phòng tắm.

Tắm rửa qua, người đàn ông chỉ quấn một chiếc khăn tắm ở bên hông. Tóc ngắn anh nhỏ nước, theo lồng ngực vững chắc chảy xuôi xuống.

Quyền Yến Thác cất bước đi tới bên giường, hai mắt sắc bén chiếm lấy người ngủ say, đôi mắt sắc dần.

Người nằm ở trên giường lớn, ngủ vô tri vô giác, không hề nhận thấy được có người đến gần. Tóc dài cô đen nhánh xõa ra, môi đỏ mọng cong lên, lộ ra da thịt trắng nõn trong suốt.

Trên người rơi xuống một cổ trọng áp, Sở Kiều cau mày đẩy một cái, đụng phải lửa nóng trong lồng ngực rắn chắc của anh.

Giây lát, Sở Kiều từ từ mở mắt. Đập vào mắt đấy, là khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông. Sau khi cô lấy lại tinh thần đang định mở miệng, nhưng không nghĩ anh đột nhiên cúi đầu, hung hăng hôn môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66-1: Thanh mai trúc mã

editor: ngocdiemhepc

Trong phòng ngủ không có chút đèn.

Rèm cửa sổ sát đất mở ra, ánh trăng thuận thế rải rác chiếu vào, ánh sáng màu bạc bày ra đầy đất.

Trên giường lớn ở trong phòng ngủ kiểu cách Châu Âu, cô cuộn mình ngủ say thật an bình. Tóc cô dài đen như mực che kín nửa gương mặt, lông mi vểnh lên nhấp nháy hình dáng giống như cánh bướm, môi đỏ mọng hơi nhếch lên, khóe miệng như hiện lên nụ cười.

Chỉ là tưởng cô ngủ, vẫn như cũ hồng bết, rồi tỉnh rồi ngủ.

Người đàn ông vén chăn lên, nghiêng người đè cô dưới thân. Anh giơ tay lên, tóm tóc rơi trên trán cô, hai mắt thâm thúy rơi vào trên mặt trắng nõn của cô, thần sắc không hiểu.

Người đang ngủ, khó chịu giật giật thân thể. Giãy giụa chút cũng không buông lỏng ra được, Sở Kiều từ từ mở mắt, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú để cho cô lấy lại tinh thần, cô đang muốn mở miệng, môi đã bị anh hôn.

"Ừm....."

Sở Kiều nhỏ giọng hô, âm thanh còn chưa kịp khuếch tán, liền đều bị môi lưỡi của anh bao phủ nuốt thỏa thích.

Động tác trên môi vô ý dịu dàng, gần như gặm cắn. Lông mày Sở Kiều nhíu chặt, muốn đưa tay đẩy anh, nhưng hai cánh tay bị anh nắm được, đặt lên đỉnh đầu, không thể động đậy.

Sở Kiều chỉ cảm thấy đầu lưỡi đều bị anh cắn, đây là hôn à, cắn bản là cắn! Cô cuộn chân muốn động, nhưng bàn tay anh cường thế phân ra, thoải mái kiềm chế cô.

Người đàn ông cơ thể vạm vỡ đè xuống, nhiệt độ nóng bỏng gắt gao chống đỡ ở trước ngực của cô.

Cách quần ngủ đơn bạc, Sở Kiều có thể cảm thấy rõ ràng, anh cứng rắn, cô mềm mại.

Hai loại xúc cảm cực hạn này, khác nhau một trời một vực, rồi lại kỳ dị chặt chẽ tương liên.

Cầm bị anh nắm được, răng môi Sở Kiều mở ra, tràn đầy mùi vị của anh. Quán quít nuốt tiếng lại, lượn lờ ở bên tai, cô không tự chủ run một cái, trong cơ thể có đóm lửa bốc cháy lên.

Xoẹt ——

Quần ngủ trên người cô nhẫn tâm bị xé rách ra, Quyền Yến Thác hôn cô, chưa từng buông môi cô ra. Anh đưa một cái tay đi xuống, nâng nội y của cô lên, trực tiếp cởi sạch sẽ ra.

Về mặt anh có cái gì không đúng, Sở Kiều thấy rõ ràng, đáy lòng cô trầm xuống, toàn thân nhiệt độ đập tắt.

Đầu lưỡi đau nhói lan tràn, thể trọng người đàn ông lớn, khiến cho cô thở không nổi. Trán Sở Kiều dần dần rỉ ra một tầng tầng mồ hôi mịn, bắt đầu đi cô không kêu được, tay chân cũng bị chế ngự, năng lực đánh trả không được.

Còn có thể làm cái gì?

Sở Kiều nhếch lên mày, một đôi mắt như lưu ly nhìn chăm chăm anh. Cô không nói được lời nào, không thể động đậy, điều có thể làm là nhìn anh chăm chăm, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm ánh mắt của anh, biểu đạt trong lòng cô là không nguyện.

Thật ra thì trong lòng cô hoàn toàn không nắm chắc, không chút nào nắm bắt được tâm tính của anh.

Đối với chuyện chăn gối cô đã không bài xích, nhưng mà động tác anh thô bạo như thế, lại làm cho cô lòng tràn đầy ghét, hơn nữa cự tuyệt tiếp nhận.

Thân thể nằm ở dưới người anh, người thì nhỏ bé mỏng manh, muốn ngăn lại cô dễ như trở bàn tay. Quyền Yến Thác không tốn sức chút nào đè cô ở phía dưới, thậm chí cởi hết tất cả y phục cô ra, lúc này anh muốn làm chính là đoạt lấy.

Nhưng nhìn đến tròng mắt hàm chứa kháng cự của cô sáng ngời rõ ràng như thế, bài xích như thế, đột nhiên động tác kích thích của anh dừng lại. Dù là, anh đang nhiệt huyết sôi trào, tên đã lấp vào cung.

Lui ra chống đỡ mềm mại của cô, Quyền Yến Thác thở dốc một hơi, gương mặt tuấn tú khó nén vẻ ần ần.

Hai cánh tay người đàn ông có lực, chống đỡ thân thể hai bên cô, từ trên cao nhìn xuống cô, về mặt thâm thúy thay đổi liên tục, gió nổi mây phun hình như tán đi, lúc này giống như sương mù khó phân biệt.

Mặc dù anh đã tắm rửa qua, nhưng trong miệng nhàn nhạt mùi rượu quanh quẩn không tiêu tan.

Sở Kiều hít sâu một hơi, mở miệng hỏi anh: "Anh uống rượu hả?"

"Ừ."

Đáy mắt cô thuần khiết trong trẻo, cuối cùng không nhìn ra trong lòng anh đang phát hỏa. Quyền Yến Thác nghiêng người sang, nhựt chí nằm ở bên người cô, đáy lòng một mảnh chán nản.

Sở Kiều quay đầu đi nhìn anh, chỉ thấy một tay anh khoác lên trán, đường cong gò má căng thẳng. Anh như vậy, thật kì lạ.

Nửa chống lên thân thể, Sở Kiều đưa tay kéo mu bàn tay anh xuống, nhẹ giọng hỏi anh: "Anh làm sao vậy?"

Bình thường Sở Kiều cực ít hỏi như vậy, bởi vì cô cảm thấy lẫn nhau nên có không gian riêng, chuyện cô nên hỏi và chuyện không nên hỏi cô chưa từng lẩm lòi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66-2: Thanh mai trúc mã (tt)

editor: ngocdiemhepc

Vào giờ phút này, cô dịu dàng lời nói nhỏ nhẹ, cảm xúc Quyền Yến Thác dao động. Anh quay đầu nhìn chăm chăm mặt của cô, trong lúc nhất thời trái tim hỗn loạn, cũng không biết phải nói những gì.

Ánh mắt của anh phức tạp, trong lòng Sở Kiều máy động, theo bản năng nắm chặt tay của anh, hỏi, "Không vui sao?"

Mây kiếm Quyền Yến Thác nhủi chặt, trong cổ họng giống như mắc kẹt thứ gì, hô hấp cũng trở nên khó khăn. Anh bấu môi, đôi tay ôm hông của cô, kéo cô vào trong chăn, "Anh uống quá nhiều rồi."

Bên ngoài xã giao uống rượu rất bình thường, coi như là Quyền Yến Thác tự hạn chế, cực ít có hiện tượng say rượu. Có lẽ là tư lượng anh tốt, chỉ là tư lượng Sở Kiều không tốt được.

Cô không hề nghĩ sâu, chỉ cho là anh say khướt rồi phát tiết.

Gần đây bận thiết kế, Sở Kiều thật mệt mỏi, cô rúc vào trong chăn, thân thể trần truồng cô không quen, nhưng không muốn động.

Cô lật người, cố ý lẩn tránh anh, nhắm mắt lại là có thể ngủ.

Người đàn ông phía sau đời nào chịu theo cô, lấy một tay kéo cô vào trong ngực, cánh tay cường thế nhốt chặt hông của cô, giống như mỗi đêm vậy, vui mặt ở gáy cô, từ phía sau ôm lấy cô.

Giây lát, Sở Kiều bất đắc dĩ mở mắt, gương mặt ửng đỏ giật giật, "Buông lỏng ra một chút được không?"

"Tại sao?"

Sở Kiều cắn môi, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Anh ôm eo, em không ngủ được."

Mây kiếm người đàn ông nhẹ chau lại, mí mắt cũng không mở, "Anh còn rất căng cứng, cũng không ngủ được!"

Đây là phản ứng sinh lý bình thường của đàn ông, anh ức chế?!

Nghe vậy, Sở Kiều thua trận, cô lờm không để ý miệng anh, bắt buộc mình bỏ qua cảm giác khác thường sau lưng.

Cô không ngừng thôi miên, rất nhanh con buồn ngủ lần nữa đánh tới.

Sở Kiều nhắm mắt lại, hô hấp bình thường lâm vào giấc ngủ.

Người bên cạnh an nhiên ngủ, Quyền Yến Thác không hề ngủ, anh ngồi dậy tựa vào đầu giường, đưa tay lấy ra một điều thuốc. Ngọn lửa màu xanh lam lướt qua, anh đang muốn đốt, đột nhiên chứng kiến thấy cô ngủ say, lại vứt bỏ thuốc lá trong tay.

Sở Kiều ngủ rất say, không chút nào nhận thấy được ánh mắt người đàn ông nhìn chăm chú cô.

Quyền Yên Thác dựa lưng vào đầu giường, khớp xương ngón tay rõ ràng giật giật, đưa tay vén sợi tóc rũ xuống của cô, chỗ sâu đáy mắt bốc lên gọn sóng nhân nhật, từng vòng như hướng vào tâm hồ nước.

Tối nay nói chuyện cùng Trì Việt, để cho anh nhủi chặt mày kiếm cả đêm không có giãn ra.

Tính khí Trì Việt bướng bỉnh, tự anh hiểu rõ. Mặc dù bình thường một người giống hoa hoa công tử, ít khi nghiêm túc nhất định là dùng hết tâm tư, chỉ là phần tâm tư này, hoàn toàn dùng không đúng!

Trước kia anh và Sở Kiều xảy ra cái gì, Quyền Yên Thác cũng không tính rõ ràng. Nhưng tối nay thấy thái độ Trì Việt, thế nhưng trong lòng anh hung hăng thất chặt.

Đáy mắt Trì Việt cố chấp, để cho anh phải đau đầu.

Quyền Yên Thác biết anh ta không thích Phùng Thiên Chân, nhưng anh ta cũng sẽ không thích bất kỳ phụ nữ nào khác. Cuối cùng đến tai, anh còn phải nghe cô nói cười người vào cửa, gia đình bọn họ, hôn nhân không thể tự mình làm chủ được.

Cho dù là chị, ban đầu mạnh như vậy, cuối cùng cũng không thỏa hiệp dưới uy nghiêm của ba.

Nhưng tối nay, thời điểm Trì Việt nhắc tới Sở Kiều, đáy mắt anh ta tán mát ra ánh sáng, khiếp sợ đến Quyền Yên Thác thật sâu.

Trong hai mươi năm, tình thế bắt buộc anh tại chưa từng thấy qua loại ánh mắt đó của Trì Việt, hơn nữa còn ở trước mặt của anh.

Hai mắt Quyền Yên Thác lộ ra lăm lăm, nơi nào đó ở đáy lòng mơ hồ lo lắng. Đối với Trì Việt, trong lúc bắt chợt anh không có nắm chắc, không dự liệu tới anh sắp làm gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Kiều vẫn còn ở trong mộng đẹp, lại bị người đàn ông bên cạnh kéo lên.

"Rời giường!"

Sở Kiều kêu rên một tiếng, đôi tay ôm đầu nằm lại, "Để cho em ngủ tiếp năm phút thôi."

Quyền Yên Thác rời giường đúng lúc, tuyệt không có thói quen ngủ nướng, tự nhiên cũng không cách nào thông cảm cho tâm tình Sở Kiều lúc này. Anh giờ tay, vỗ xuống mông cô, "Cho em một cơ hội, dậy hay không dậy?"

"Dậy ——"

Sở Kiều thét lên ngồi dậy, ánh mắt nhìn anh chăm chăm có thể phun ra lửa. Mọi người đều nói ngủ nướng là đúng ngày nghỉ là tôn trọng tối thiểu, cô thật vất vả có thể nằm lấy lại sức, như thế nào mỗi lần cũng bị anh quấy rầy?

Cô vô tri vô giác ngồi ở trên giường, chán tởm tầm lạng lẽ rơi xuống. Ánh mắt Quyền Yên Thác trầm xuống, vội vàng quay đầu, âm thanh căng thẳng nói: "Năm phút đồng hồ, động tác nhanh lên một chút."

Năm phút đồng hồ?

Sở Kiều cau mày, nghĩ thầm còn tưởng anh là huấn luyện quân sự? Để cho cô năm phút đồng hồ rời giường rửa mặt, cô cũng không phải là trình độ của anh, có thể làm thế sao?

Mặc dù cô nhanh tận lực, nhưng ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, người đàn ông ngồi ở trên sofa còn cau mày, không nhận được liếc cô một cái.

Cũng may anh không nói gì, Sở Kiều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Đi thôi." Quét mắt trên người cô, Quyền Yên Thác cầm chìa khóa xe lên, dắt tay của cô ra ngoài.

"Đi đâu à?" Sở Kiều vẫn còn đang đánh ngáp, rõ ràng thiếu ngủ.

Quyền Yên Thác hất cằm lên, trầm giọng nói: "Bơi lội."

"Bơi lội?" Sở Kiều sùng sốt một chút, nhìn mặt trời bên ngoài vừa mới lên, hồ nghi nói: "Sớm như vậy?"

Quyền Yên Thác lười kéo cô ra cửa, nhanh chóng đẩy cô lên xe, ném cho cô hai chữ, "Biểu diễn buổi sáng."

Biểu diễn bơi lội buổi sáng.

Sở Kiều nhếch môi, đột nhiên nhớ lời lần trước anh nói, đáy lòng không khỏi phát rét. Tên khốn kiếp này, lại muốn giờ trò lưu manh?!

Sự thật chứng minh, sự lo lắng của cô cũng không phải là dư thừa.

Phòng thay quần áo ở hồ bơi, rõ ràng tách ra nam nữ. Vừa vặn anh đến nơi này, chính là một gian phòng VIP nghỉ ngơi, Sở Kiều bị buộc ở trước mặt anh cởi áo nới dây lưng.

"Đến phiên em."

Người đàn ông nhanh chóng thay xong quần bơi, nghênh ngang ngồi ở trên sofa, thường thức bộ dáng cô quẫn bách.

Trước mặt bày năm bộ đồ tắm, màu sắc, kiểu dáng, tính chất đều bất đồng. Nhưng lại có chỗ tương đồng, đó chính là hở hang.

Ánh mắt Sở Kiều dao động tới tới lui lui, không quyết định chắc chắn được muốn chọn bộ nào. Cô cong môi, chọn tới chọn lui, miễn cưỡng chọn bộ đồ bơi nhiều vật liệu may mặc một chút.

Bikini màu hồng đào, mặc lên người chất vải thật không có gì, toàn thân Sở Kiều cũng không được tự nhiên. Cô khoác khăn tắm ra ngoài, một đường cũng cúi đầu, sợ bị người đến nhìn.

"Này!" Quyền Yến Thác mắt húng gọi cô, tức giận nói: "Em chạy cái gì?"

Sở Kiều quét mắt chung quanh, kéo chặt khăn tắm trên người, thúc giục anh: "Đi vào nhanh một chút."

Dứt lời, cô chủ động đi tới hồ bơi. Dầu gì vừa vào trong, tất cả mọi người cũng mặc như vậy, cô cũng sẽ không hiện ra nhiều.

Môi mọng Quyền Yến Thác cong lên, nhìn ra cô cẩn thận, cũng không nói rách.

Phía bên ngoài nhiệt độ thấp, ngược lại trong hồ bơi rất ấm áp. Sở Kiều khoác khăn tắm đứng ở bên cạnh, không dám xuống nước, chỉ chờ anh đi vào.

Mắt thấy cô đứng ngơ ngác, Quyền Yến Thác dặt tay của cô, dẫn cô đến chỗ nước cạn.

Nước trong hồ có chút lạnh, Sở Kiều không dám trực tiếp xuống nước, ngồi trước cạnh bờ ao thích ứng nước ấm. Cô đưa hai chân vào, lại khom lưng xối nước lên cánh tay.

Quyền Yến Thác đã sớm xuống nước, anh bơi qua bơi lại, nhìn thấy động tác buồn cười của Sở Kiều, tung người đi qua cô.

"Tính toán mè nheo bao lâu?" Đầu của người đàn ông đột nhiên hiện ra, Sở Kiều sợ hết hồn.

Cô cảm thấy nơi này so với hồ bơi ở nhà lớn hơn nhiều, đáy lòng sợ, "Anh bơi trước đi, để cho em thích ứng tí nữa."

Người đàn ông căn bản là không có quan tâm, trong giây lát đưa tay kéo cô xuống.

Bùm——

Bọt nước văng khắp nơi.

"Xuống rồi thích ứng!" Quyền Yến Thác lôi nàng xuống nước, miệng còn nói năng hùng hồn.

Sở Kiều không muốn cái cọ cùng anh, hai tay ôm chặt cổ của anh, không dám buông tay: "Nước nơi này thật sâu."

Hai chân cô đạp không đến đáy, cả trái tim hoảng loạn lên.

Quyền Yến Thác bật cười, nghĩ thầm nàng nếu có thể đứng lên, này bơi lội còn có thể học được sao?

"Không sâu làm sao em học?" Quyền Yến Thác kéo ra tay của cô, bàn tay phủ ở hông cô, "Buông lỏng, chớ khấn trương, anh sẽ dạy động tác cho em, kéo bàn chân dăng lên."

Sở Kiều điều chỉnh hô hấp, làm một chút xíu theo lời của anh, từ từ tìm được cảm giác ở trong nước, tâm từ từ khá hơn chút.

Eo của cô mềm mại, Quyền Yến Thác tựa vào bên người cô, hai cánh tay nâng trọn cả thân thể của cô, mắt thấy động tác cô từ từ linh hoạt, tay chân cũng phối hợp.

Sở Kiều đang cảm thấy tìm được chút cảm giác, bàn tay anh đặt ở bên hông lại bắt đầu di động, cuối cùng rơi vào trước ngực của cô.

Mẹ, tên khốn này thật giở trò lưu manh?

Nơi này là nơi công cộng, tùy thời đều có người ra vào.

Sở Kiều không thể lớn tiếng mắng, chỉ đành phải đẩy tay anh ra, cảnh cáo nói: "Không được lộn xộn."

Vừa sáng sớm kéo cô tới đây, nói dễ nghe là bơi lội, là rèn luyện thân thể, nhưng như vậy là bơi lội? Còn là sờ lộn?

"Anh không lộn xộn." Quyền Yến Thác nghiêng người đi qua, đôi tay nhót chặt hông của cô, "Yên tâm, anh liền sờ sờ."

Phi ——

Sở Kiều tức giận sắc mặt tái xanh, hung hăng nhìn anh chăm chăm. Anh không biết xấu hổ, còn có thể nữa vô duyên nữa sao?!

Người đàn ông chiếm tiện nghi, dương dương hả hê cười, môi mông nâng lên độ cong mê người.

Chung quanh có mấy người cũng ở đây bơi lội, Sở Kiều cắn môi, thật xấu mặt!

Cô bắt đầu đi thờ dài, giọng nói mềm xuống, "Buông ra có được hay không?"

Quyền Yến Thác nhũn mày nhìn chăm chăm cô, ý cười trên khóe môi tà mị, "Tiếng kêu dễ nghe?"

Lại tới mức này?

Sở Kiều im lặng, nhưng lại không thể không nghe theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66-3: Thanh mai trúc mã (tt)

Editor: ngocdiemhepc

Đôi tay cô bầu vịu bờ vai của anh, hai chân gãi ở trên đùi anh, đứng dậy tiến tới bên lỗ tai anh.

Gắng giọng nói, âm điệu không cao, đủ cho Quyền Yến Thác nghe rõ. Mày kiếm anh buông lỏng, ôm mặt của cô, cúi đầu hôn khóe miệng cô một cái.

Nơi này là nơi nào, trong lòng Quyền Yến Thác có tính toán, anh thật không dám làm cô bức mình, hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước, liền buông người trong ngực ra.

Lối vào hồ bơi, có bóng dáng cao gầy đi tới. Hạ Yên Nhiên đội mũ bơi, mới vừa đi tới bên cạnh hồ, liếc mắt liền thấy hai người trong hồ đang ôm nhau.

Cũng không phải là cô muốn nhìn, chỉ là bọn họ ôm nhau không coi ai ra gì, âm thanh cười đùa xuyên thấu đến.

Thấy rõ người đối diện, Hạ Yên Nhiên ngờ ngác đứng tại chỗ, bước chân trong nháy mắt cứng ngắc, máu cả người cũng vọt tới não.

Cô ta tro mắt thấy môi người đàn ông, rơi vào khóe miệng Sở Kiều, hẳn là thân mật.

Khóe mắt dư quang liếc thấy người phía trước, môi mông Quyền Yến Thác thu lại nụ cười, gương mặt tuấn tú trầm xuống.

Lòng bàn tay Sở Kiều rơi vào trên vai của anh, bàn năng cảm thấy bắp thịt anh căng thẳng. Cô hồ nghi quay đầu, thấy Hạ Yên Nhiên đứng ở bên hồ, con ngươi đen nhánh lóe sáng.

Cái vòng này thật nhỏ, thế nào lại gặp cô ta ở chỗ này?

Lúc này, Sở Kiều ở trong nước, đôi tay còn bầu vịu bả vai Quyền Yến Thác, cô ngượng ngùng không lớn tiếng chào hỏi, chỉ lễ phép cười cười.

Hạ Yên Nhiên không hề để ý, giống nhau lễ phép gật đầu một cái, cảm xúc trong mắt đã sớm bình tĩnh. Cô ta đứng ở bên hồ hoạt động tay chân, sau đó liền nhảy vào hồ bơi, hết mức tự nhiên.

Ao ——

Động tác Hạ Yên Nhiên nhảy xuống nước tuyệt đẹp, bọn họ từ bên cạnh bơi chậm rãi qua.

"Tiếp tục không?" Người đàn ông bên cạnh mở miệng, Sở Kiều phục hồi lại tinh thần.

Cô buông tay trên vai anh ra, vênh môi cười cười, "Bơi một lát nữa đi."

Quyền Yến Thác không hề nhiều lời, bàn tay che ở hông của cô, môi mông thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc chỉ đạo động tác cho cô.

Trong bể bơi người không có nhiều, đường bơi rất là rộng rãi. Sở Kiều còn chưa được coi là biết bơi, động tác bơi ếch cũng khó khăn, hai chân cũng dần dần chưa xót, mất đi hơi sức.

Quyền Yến Thác ở trước mặt cô giang hai cánh tay, lôi kéo tay của cô, để cho cô bơi về phía trước một đoạn ngắn. Mặc dù trong lòng Sở Kiều phát run, nhưng có anh đỡ, cũng lấy hết dũng khí.

"A ——"

Đột nhiên ở giữa bể bơi truyền đến một tiếng kinh hô.

Sở Kiều còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông bên cạnh đã buông tay cô ra, thân thể thoăn thoắt lặn xuống nước, hướng phía sau cô bơi qua.

Đôi tay mất đi chống đỡ của anh, trong lòng Sở Kiều sợ, không có chống đỡ cả người lập tức sặc nước, thật may là cô ổn định tâm thần, miễn cưỡng ló đầu ra, nín thở chọt lên hàng rào bể bơi.

Chung quanh vang lên tiếng quát tháo của mọi người.

Sở Kiều giơ tay lên lau nước, quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Hạ Yên Nhiên thân thể chìm chìm nổi nổi, hiển nhiên sẽ phải chết chìm.

Mới vừa rồi người đàn ông còn ở bên người cô, giờ đang ôm cổ của Hạ Yên Nhiên, nâng cô ta ra khỏi mặt nước.

Nhân viên cứu viện chạy tới làm việc, mắt thấy người được cứu ra ngoài, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đôi tay Sở Kiều nín lại hàng rào, cật lực từ trong nước ra ngoài. Cô cầm khăn tắm, quần lên người rồi chạy tới.

"Không có sao chứ?" Sở Kiều ngồi xổm người xuống, quan tâm hỏi.

Hạ Yên Nhiên ngồi dưới đất, ho khan mấy tiếng, hiển nhiên bị sặc nước. Sắc mặt cô ta trắng bệch, lông mày thanh tú khóa chặt.

Người đàn ông thuận tay cầm lên khăn tắm phủ thêm cho cô ta, đứng ở trước người của cô ta hỏi, "Chuột rút à?"

Gật đầu một cái, Hạ Yên Nhiên trùm khăn tắm, mặc cho quyền yến thác đưa tay đặt trên bắp chân cô ta, dùng sức kim.

Sở Kiều muốn đưa tay giúp một tay, ánh mắt một thấp, vừa vịn rơi vào cần cổ Hạ Yên Nhiên. Trên cần cổ cô ta đeo một sợi dây chuyền, một dây chuyền thủy tinh màu tím.

Thủy tinh màu tím.

Đôi mắt Sở Kiều đan nhánh lóe sáng, động tác trong tay thoáng chốc dừng lại.

"Tê!"

Người ngồi dưới đất kêu lên một tiếng, nụ cười ở mặt khô sở.

"Chân trái à?" Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm chân trái của cô ta, vẻ mặt nghiêm trọng.

Hạ Yên Nhiên cắn môi, cái trán rỉ ra một tầng tầng mồ hôi mịn, sắc mặt so với mới vừa rồi càng thêm trắng bệch.

Người đàn ông không dám làm trễ nãi, ôm lấy Hạ Yên Nhiên, đứng dậy rời khỏi. Liếc thấy Sở Kiều bên cạnh, ánh mắt của anh trầm xuống, nói: "Một mình em trở về, anh đưa cô ấy đi bệnh viện."

Sở Kiều ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, một chữ trong miệng còn chưa nói ra, xoay người anh đã ôm người trong ngực đi.

Trở lại phòng thay quần áo thay đổi y phục, Sở Kiều thu thập đồ đạc xong, đi ra hồ bơi. Cô không lái xe, chỉ có thể đứng ở ven đường chờ xe taxi.

Đoạn đường này, xe không coi là nhiều, cô đứng ở đầu đường, hồi lâu cũng không thấy có xe chạy tới.

Gió Bắc thấm lạnh bay vào cổ, toàn thân Sở Kiều run rẩy, đưa tay kéo chặt cổ áo, nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh.

Một chiếc Hummer màu đen lái đến bên ngoài tiểu khu, Quyền Yến Thác tắt máy xe, quay đầu hỏi người bên cạnh, "Chân còn đau không?"

Mới vừa rồi bị chuột rút, giờ đã đỡ rất nhiều. Hạ Yên Nhiên lắc đầu một cái, trầm giọng nói: "Tốt hơn nhiều rồi."

Chân của cô ta năm xưa bị thương, Quyền Yến Thác khi đó không biết nặng nhẹ, mang theo cô ta đi chơi khắp nơi, có lần trèo lên cây rút xuống, khiến chân trái của cô gãy.

Quyền Yến Thác thở dài, vẻ mặt ôn hòa, nói: "Yên Nhiên, sau này buổi sáng không nên bơi lội, người quá ít."

Nghe được anh nói, Hạ Yên Nhiên nhếch môi cười cười, hỏi anh: "Quan tâm em hả?"

Tạm dừng, cô ta quay đầu theo dõi hần ánh mắt của anh, giọng nói êm ái, "Anh còn quan tâm em không?"

Quyền Yến Thác giờ tay lên, lòng bàn tay rơi vào đỉnh đầu của cô, bật cười nói: "Anh đương nhiên quan tâm em "

Cô ta đột nhiên không nói lời nào, ánh mắt nhìn sang, Quyền Yến Thác cảm thấy không được tự nhiên, quay đầu ánh mắt chuyển hướng khác.

Hạ Yên Nhiên giờ tay lên đặt lên mu bàn tay anh, vẻ mặt âm trầm không ánh sáng, "Chẳng lẽ chúng ta, cũng chỉ có thể làm bạn rồi sao?"

Khóe mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, môi mỏng nhẹ nhàng mím chặt.

"Em hiểu rõ, anh đây trách em không có kiên trì." Hạ Yên Nhiên cúi thấp đầu, giọng nói không lưu loát, "Nhưng bà là mẹ em, là người thân duy nhất của em, em không thể nhìn mẹ chết!"

Hồi tưởng lại hình ảnh mẹ uống thuốc, hốc mắt cô ta ê ẩm, không nhìn được rơi lệ.

Quyền Yến Thác giờ tay lên, lau nước mắt cô ta, giọng nói ôn nhu lại, "Yên Nhiên, không cần nói chuyện đã qua, anh có thể hiểu em, cũng không còn trách em! Quên những thứ kia đi, sống cuộc sống thật tốt."

"Đừng!" mắt Hạ Yên Nhiên nén lệ, theo dõi ánh mắt của anh, "Em không muốn quên!"

Cô ta cố chấp lắc đầu, bộ mặt quyết liệt.

Quyền Yến Thác trầm mặc, môi lạnh bạc mím chặt thành một đường thẳng.

Thuê xe trở lại biệt thự, sau khi vào nhà Sở Kiều cởi áo khoác xuống, vẫn cảm thấy lạnh. Có lẽ là buổi sáng hơi lạnh, cô rút vai đi vào phòng bếp, nấu nước nóng, muốn nấu cho mình ly đồ uống nóng.

Đứng ở trước bếp, cho đến khi nước nóng đun sôi, bình nước phát ra tiếng vang. Cô lấy nước nóng rót vào bên trong phích nước giữ ấm, tìm ra một gói coffee hòa tan, xé bao ra bỏ vào trong ly.

Nhấc bình nước tới pha, cổ tay nhẹ nhàng run lên, có nước nóng tràn ra rơi vào trên mu bàn tay.

Cô nhấc đầu lông mày, bỏ nước nóng xuống vội vàng rửa nước lạnh lên mu bàn tay. May mắn không nghiêm trọng lắm, chỉ hơi hơi đỏ lên.

Giấy lát, Sở Kiều đổ cà phê vào trong bồn, thật ra thì cô cũng không muốn uống.

Xoay người cất bước lên lầu, cô không có trở về phòng ngủ, mà là đi vào thư phòng.

Trong thư phòng ánh sáng sáng ngời, Sở Kiều ngồi ở trong ghế xoay, hai mắt đen nhánh nhìn chằm chằm hòm thủy tinh trên bàn, vẻ mặt yên lặng, không nhúc nhích.

Cô nhẹ giờ tay lên, bốc lên một hạt châu thủy tinh bên trong, ngón tay nhỏ nhắn chậm rãi nắm chặt.

Trên cổ Hạ Yên Nhiên đeo, cũng là thủy tinh màu tím.

Sở Kiều cụp mắt, trong lòng không kiềm hãm được thoáng hiện qua cái gì. Ngay cả cô chậm chạp, nhưng cũng biết nó là ám hiệu, chẳng lẽ cô còn nhìn không ra sao?

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ ảm áp, rơi vào đầu vai Sở Kiều, không hề để cho cô cảm nhận được ảm áp. Nửa người trên cô dựa vào trong ghế xoay, khẽ nhắm vào mắt, có thể nghĩ tới chỉ có câu thơ kia: anh cười ngựa trúc tới, lượn quanh giường lấy mơ chưa.

Sở Kiều ngồi dậy, bình tĩnh nhìn thủy tinh màu tím trong lòng bàn tay, vẻ mặt bỗng nhiên.

Thanh mai trúc mã, hai người vô tư.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67-1: Cô đã muốn, hẳn có thể cho bao nhiêu

Phía đông thành phố Duật Phong là một khu vực bờ biển rộng lớn khu vực.

Một chiếc Hummer màu đen đang chạy trên đường, hai tay người đàn ông trong xe nắm tay lái, trông mắt giống như ngọc thạch đen nhìn chăm chăm về phía trước, tốc độ xe không khác bay làm máy.

Kétttttt——

Tiếng thắng xe chói tai, một cước của người đàn ông đạp lên cần ga, văng vẳng dừng xe bên bờ.

Quyền Yên Thác hạ cửa sổ xe xuống, mặc cho gió rét lạnh thấu xương bên ngoài luồn vào. Anh kéo cao cổ áo, dựa lưng vào ghế ngồi, bình tĩnh nhìn nước biển dập dềnh nơi xa, đáy mắt và vệt mặt đầy u ám.

Chung quanh chỉ có tiếng nước biển vỗ vào bờ, mặt biển mênh mông nhìn không thấy bờ, thỉnh thoảng tàu hàng đi qua phát ra tiếng còi du dương, chậm rãi lượn lờ bên tai.

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm như đầm nước nhìn không thấy đáy. Trong tay anh kẹp điều thuốc, từng cây một tắt đi lại đốt thêm điều nữa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cho đến khi mặt trời từ từ hạ xuống, dư quang của nắng chiều biến mất.

Hồi lâu, vệt mặt của Quyền Yên Thác cứng ngắc nổi máy, quay đầu xe, lái trở về thành thị.

Vừa mở máy, chính là lúc nhà nhà mở đèn.

Đèn trong biệt thự đèn sáng ấm áp, lộ ra cảm giác gia đình.

Sở Kiều đứng bên cửa sổ phòng ngủ, cô kéo rèm cửa sổ, lẳng lặng nhìn kỹ chiếc Hummer màu đen dừng ở bên ngoài nhà xe kia.

Xe của anh lái về nhà đã bao lâu?

Một giờ?

Sở Kiều không có cần thận xem thời gian, chẳng qua là cảm thấy hai chân ê ẩm. Buông tay thả ra rèm cửa sổ, cô xoay người, rập khuôn đi xuống lầu, đi tới trước sofa trong phòng khách.

Lát sau, trong nhà xe vang lên tiếng xe chạy vào, ngay sau đó có tiếng bước chân quen thuộc đến gần.

Khóa cửa vang lên, người đàn ông cất bước đi tới.

Sở Kiều ngồi xếp bằng trên sàn trải thảm, trên bàn trà là bản vẽ thiết kế đang mở ra của cô.

"Trở lại rồi à?"

Quyền Yên Thác ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt bình thản của cô, sau khi cởi áo khoác xuống mới đi tới ngồi xuống bên người cô.

Anh liếc mắt nhìn người trước mặt, chần chừ mở miệng nói: "Anh đưa Yên Nhiên đến bệnh viện, sau đó có chuyện khác cần làm lỡ mất nên mới trở về muộn."

Sở Kiều cúi đầu, nắm bút máy trong tay, giọng nói như thường nói: "Ăn cơm chưa?"

Không chờ được câu trả lời của người kia, cô hồ nghi ngẩng đầu lên.

Đáy mắt và vệt mặt của cô quá mức bình tĩnh, căn bản không nhìn thấy chút cảm xúc khác thường. Đôi môi mỏng của Quyền Yên Thác mím nhẹ, hỏi ngược lại: "Em ăn chưa?"

"Ăn rồi." Sở Kiều cười cười, môi đỏ cong lên, "Em có chưa com ở trong tủ lạnh cho anh đấy."

Trong lòng Quyền Yên Thác chợt động, bất giác cau mày, buồn bực nói: "Có lời nào muốn hỏi anh không?"

Sở Kiều để bút trong tay xuống, ánh mắt thản nhiên theo dõi anh, hỏi: "Chân của tổng giám đốc Hạ như thế nào rồi?"

"Trước kia chân của cô ấy từng bị gãy." Quyền Yên Thác tháo cổ áo sơ mi ra, cảm thấy rất áp lực, "Là bởi vì anh cho nên mới gãy."

Sở Kiều trừng mắt nhìn, vệt mặt là bộ dạng muốn tiếp tục nghe anh nói tiếp, nhưng anh lại cảm thấy cổ họng phát khô, nói không được.

"Em đi làm nóng com cho anh."

Người đàn ông nọ đưa tay kéo cổ tay cô, nhiệt độ bàn tay hơi thấp, khiến Sở Kiều rụt bả vai.

"Không cần." Quyền Yên Thác đứng lên, sắc mặt u ám, "Anh không đói bụng."

Dứt lời, anh xoay người, cất bước đi lên lầu.

Sở Kiều quay đầu lại, ánh mắt rơi vào sống lưng rộng rãi của anh, cho đến khi nghe tiếng đóng cửa, khóe miệng hàm chứa nụ cười của cô mới thu lại.

Nàng lại ngồi xuống, cầm bút máy lên, cúi đầu tiếp tục bản thiết kế trong tay, hình như cũng không có bất cứ điều khác thường nào.

Sáng ngày hôm sau, Quyền Yên Thác thay quần áo xong, xuống nhà, liền thấy được Sở Kiều nằm trên bàn trà ngủ.

Mấy ngày gần đây, lúc nào cô cũng vội thiết kế, coi như là đem hết toàn lực ra vì đầu trường JK.

Khẽ thở dài một cái, Quyền Yên Thác khom lưng ôm cô lên, nhẹ nhàng đặt lên sofa. Anh không hề đánh thức cô, chỉ cầm một cái mền, đắp lên trên người cô.

Anh rón rén mặc áo khoác rồi rời đi, cũng không chạy bộ sáng sớm như thường ngày nữa.

Trong nhà xe không có động tĩnh gì, Sở Kiều từ từ mở mắt, trên mặt hết cả buồn ngủ. Cô ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm trời đầy sương mù bên ngoài, cảm xúc nơi đáy mắt phức tạp.

Xoay người thu thập bản thiết kế trên bàn xong, cô nhanh chóng đứng dậy quay lại phòng ngủ, tắm rửa xong, thay quần áo rồi cầm túi xách, lái xe rời biệt thự.

Đợi đến Quyền Yên Thác lái xe trở lại, người nằm ở trên sofa đã sớm không có bóng dáng. Mấy kiềm của anh nhăn nhó, buông bánh xốp trong tay, cất bước trở lại phòng ngủ trên lầu.

Trên giường lớn một mảnh chỉnh tề, không thấy người. Phòng quần áo, phòng tắm cũng không có người.

Quyền Yên Thác trầm mặt, đi xuống, lúc này mới phát giác trong nhà xe không thấy xe cô, nghĩ đến cô hẳn đã rời đi.

Bữa ăn sáng nóng hổi đặt lên bàn, anh dọn hết ra, ngồi ở cạnh bàn mà ăn, an tĩnh ăn hết cả.

Lúc toàn tâm đầu nhập công việc, thời gian luôn trôi qua rất nhanh.

Gần tới giờ tan việc, Tô Lê vỗ vỗ cái bàn, cười nhạo nói: "Nhà thiết kế lớn, cô còn chưa nghỉ làm à?"

Sở Kiều ngán người, ngo ngắc nhìn cô chằm chằm, hồi lâu mới hỏi: "Tan việc rồi à?"

"Ai yo!" Tô Lê lắc đầu một cái, nhìn về phía Hứa Khả Nhi cười nói: "Khả Nhi cô xem cô ấy kìa, hiện tại thật hận không thể bóc lột chúng ta đến mức ăn ở đều ở Thị Nhan."

Hứa Khả Nhi thu thập đồ đạc xong, về mặt cũng không có cảm xúc gì quá đặc biệt, "Nếu như có thể giúp được, tôi đương nhiên nguyện ý."

Nghe được cô nói như vậy, khuôn mặt tươi cười của Tô Lê bị dập tắt, không vui nói: "Chắc chắn, hai người các cô lúc nào thì về một phe thế này!"

"Cô mới biết à."

Sở Kiều tức giận cự cô, thúc giục: "Các cô đi trước đi, tôi phải hoàn thành bản thiết kế."

Không còn mấy ngày nữa là phải đóng bản thảo, Tô Lê biết Sở Kiều vừa cẩn thận vừa khắt khe, không dám đánh nhiều cô, lôi kéo Hứa Khả Nhi rời đi, cho cô an tâm thiết kế.

Trong phòng làm việc an tĩnh lại, chỉ có chiếc đèn trên bàn của cô là sáng. Sở Kiều bĩu môi, đột nhiên nhớ tới Hứa Khả Nhi, ánh mắt không khỏi tối sầm lại. Mặc dù không nhìn ra cái gì đặc biệt, nhưng cô cảm giác có một số việc không còn giống như trước nữa!

Trong lòng Hứa Khả Nhi, rốt cuộc chuyện của em trai cô ta là một cây gai.

Trong nội tâm Sở Kiều hiểu rõ ràng.

Gần tối, lúc Quyền Yên Thác về đến nhà, trong nhà đèn sáng. Chân mày nhíu chặt của anh buông lỏng một chút, đẩy cửa xe ra, đi xuống.

Trong phòng khách không có ai, anh đứng ở cửa trước lướt một vòng, sắc mặt thoáng chốc âm trầm.

"Cậu Quyền, " đi làm thêm giờ đi tối, cười tủm tỉm nói: "Cô Sở vẫn chưa trở lại."

Đi làm thêm giờ cũng không biết bọn họ đã kết hôn, cho nên toàn là quen miệng gọi.

Quyền Yên Thác không nói thêm gì, ý bảo bà có thể rời đi.

Trở lại phòng ngủ thay quần áo xong, lúc anh đi xuống thì đi làm thêm giờ đã rồi đi, thức ăn trên bàn cũng đều dọn xong.

Kéo ghế ra ngồi xuống, Quyền Yên Thác cầm dưa lên, miếng có miếng không nhai, ăn lại ăn, đột nhiên mặt đổi sắc, bỏ dưa lên bàn đánh "rầm" một cái, cầm điện thoại gọi đi.

Điện thoại di động rất được người kia bắt, Quyền Yên Thác nghe được tiếng của đôi phương, giọng nói căng thẳng: "Em ở đâu?"

"Công ty."

Sở Kiều đang cầm điện thoại di động, giọng nói nhàn nhạt, "Tối nay em muốn hoàn thành bản thiết kế, cần làm thêm giờ."

Lý do của cô hợp tình hợp lý, Quyền Yên Thác không tìm được lý do có thể phản bác. Thật ra thì nếu là lúc bình thường, một lời cường thế bá đạo của anh thốt ra, Sở Kiều cũng phải ngoan ngoãn trở lại, nhưng tối nay, anh lại không nói.

Cũng không phải không muốn, chỉ nói không ra.

Thật là cảm giác kì quái biết bao.

"A lô?" Thấy anh không nói lời nào, Sở Kiều hỏi ngược một câu.

Người đàn ông nắm điện thoại di động, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, "Anh biết rồi."

Sở Kiều nghe tiếng cúp điện thoại, để điện thoại di động một bên. Cô cầm bút máy lên, đầu bút lại chậm chạp không rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67-2: Cô đã muốn, hẳn có thể cho bao nhiêu (tt)

Editor: Thư

Trong một khu chung cư cao cấp giữa trung tâm thành phố, xung quanh đèn đuốc sáng trưng.

Nửa đêm, Quý Tư Phạm tắm rửa xong, mặc đồ ngủ từ phòng tắm ra ngoài. Anh ta lướt mắt khắp phòng ngủ, không hề thấy ai, xoay người đi tới thư phòng, quả thật thấy đèn sáng.

"Tại sao còn chưa ngủ?"

Giọng nói của anh ta vang lên sau lưng, Sở Nhạc Viện giật mình, giờ tay lên vỗ ngực một cái, "Là anh à!"

Quý Tư Phạm đứng ở bên cửa, hai mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm đôi mắt của cô ta, hỏi "Em tìm cái gì ở đây sao?"

"Ừ." Sở Nhạc Viện gạt đầu một cái, xoay người tiếp tục động tác trong tay, cô ta đứng trước kệ sách trái phải tìm kiếm, "Tư liệu về tuần lễ thời trang ở Milan lần trước đâu rồi?"

Cầm Quý Tư Phạm khẽ nhếch lên, nhìn phía bên phải giá sách gạt một cái, "Ồ hàng thứ ba bên tay phải của em."

Theo lời của anh ta, Sở Nhạc Viện tìm được một quyển tư liệu thật dày như ý nguyện. Cô ta ồm ồm lấy tài liệu, cười hi hi trở lại trước bàn đọc sách, thuận miệng nói: "Cảm ơn."

Cầm khăn lông trong tay lau khô tóc xong, Quý Tư Phạm ném sang một bên, đi tới chỗ cô ta, "Em tìm cái này làm gì?"

"À?" Sau khi Sở Nhạc Viện kinh ngạc, đột nhiên ngẩng đầu lên từ trong đồng tư liệu, ánh mắt lóe lên. Cô ta ổn định tâm thần, cười nói: "Không phải sắp nộp bản thảo cho JK rồi sao? Bản thiết kế đó có nhiều chỗ em không hài lòng, muốn tìm thêm linh cảm một chút."

Lần này về bản thiết kế cho đấu trường tập đoàn JK, Sở Nhạc Viện bỏ gấp đôi công sức, cộng với mấy ngày thức đêm. Quý Tư Phạm cũng không suy nghĩ nhiều, cô ta luôn luôn thích tranh hơn thua cùng Sở Kiều, tỏ ra hăng hái như thế cũng là hợp tình hợp lý.

"Cần anh giúp em không?" Quý Tư Phạm mỉm cười đi tới bên người cô ta, đôi tay rơi trên đầu vai của cô ta, giọng nói dịu dàng.

Sóng mắt Sở Nhạc Viện lóe lên, cong mi cười cười mà nói, "Hả? Anh sẽ giúp em sao?"

"Làm sao không giúp được đây?" Khóe mắt Quý Tư Phạm trầm xuống, có thâm ý khác nói: "Em là bà xã của anh, đương nhiên anh sẽ giúp em."

Lời của anh ta nói rất khẩn thiết, Sở Nhạc Viện không khỏi mở cò trong bụng, đôi tay cô ta ôm chặt cổ của anh ta, khi anh ta ngẩng mặt lên thì hôn lên khóe miệng một cái, “Có những lời này của anh là đủ, nhưng mà lần thiết kế lần này không cần anh quan tâm.”

Quý Tư Phạm thấp giọng cười một tiếng, giơ tay lên xoa xoa đầu cô ta, đáy mắt và vè mặt tỏ ra cung chiều, “Được rồi bà Quý, vậy em phải sớm nghỉ ngơi, biết không?”

“Biết rồi mà.”

Đôi môi đỏ mọng của Sở Nhạc Viện nâng lên, nở ra nụ cười ngọt ngào. Cô ta buông vòng tay ôm cổ đối phương ra, dịu dàng nói: “Ngủ ngon, ông xã.”

Quý Tư Phạm hôn một cái lên mặt cô, xoay người, cất bước rời khỏi thư phòng.

Trở lại phòng ngủ, anh ta trở tay đóng cửa phòng lại, vén chăn lên nằm dài trên giường.

Gió buốt ngoài cửa sổ hiu hiu, Quý Tư Phạm dựa lưng vào đầu giường, cũng không buồn ngủ. Anh ta kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, từ bên trong lấy ra một quyển vở trắng, hơn phân nửa vở đã bị xé đi, trang giấy còn dư lại không nhiều lắm.

Ngón tay thon dài của người đàn ông cầm bút máy, đầu bút chuẩn xác rơi xuống, chỉ là đơn giản mấy nét bút, dưới ngòi bút đã hiện rõ ràng hình dạng một khuôn mặt.

Đường cong được phác họa tinh tế, chỗ đặt bút lên đã thấy rõ gương mặt kia, đã sớm nằm sâu trong tim, dù nhắm mắt lại, anh ta cũng có thể tinh tế vẽ ra tướng mạo và ngũ quan của cô, mỗi cái nhãn mày mỗi một nụ cười.

Cộng thêm cặp mắt như trong suốt nước long lanh, còn có má lúm đồng tiền hai bên mặt khi cô tươi cười, luôn có thể khiến nội tâm nóng nảy của anh ta an nhàn xuống.

Quý Tư Phạm hạ nét bút sau cùng xong, vẫn như lệ cũ mà xé giấy vẽ xuống, nhẹ nhàng nắm trong tay. Anh ta bình tĩnh nhìn đôi mắt người trong bức họa, nhìn một chút, đáy mắt và vè mặt ôn nhu trở lại.

Anh ta cười, môi mông cong lên, trong nháy mắt này tìm chọt đập nhanh.

“Ngủ ngon.”

Giọng nói của người đàn ông tiêu tán giữa đêm tối yên tĩnh ở nơi này. Anh ta đang cầm bức họa trước mắt, nói nhỏ một tiếng ngủ ngon, mỗi đêm đều phải tái diễn những bước này thì mới có thể ngủ.

.....

Ban ngày ở phố Đệ Tứ Đại phồn hoa bận rộn, ban đêm lại yên tĩnh như nước, hai bên thái cực khác biệt rõ ràng.

Trong tòa nhà mười hai tầng đồ sộ, đèn vẫn sáng quang. Thời gian trôi qua không ít, Sở Kiều dần dần cảm thấy có chút đói. Trong phòng làm việc không có gì ăn, cô đứng dậy mặc áo khoác xong, cầm ví da xuống lầu, định đi lấp đầy bụng trước.

Ánh đèn hành lang sáng mờ mờ, cả tòa nhà lớn giống như chỉ có một mình cô làm thêm giờ. Cô đi thang máy xuống, cảm giác toàn thân khẩn trương.

Bảo vệ lầu một nhìn thấy cô, lễ phép lên tiếng chào hỏi. Thường nhìn thấy cô thức đêm nên đã quen thuộc.

Sở Kiều lễ phép chào hỏi lại, cất bước đi vào cửa kính xoay tròn.

Bên ngoài, gió rét nổi lên bốn phía, Sở Kiều càng bó áo khoác sát vào người, cúi đầu đi về phía trước. Cách đó không xa có ngay một tiệm ăn nhanh, buôn bán suốt 24h, cô muốn đi ăn một chút gì, chỉ cần không đói bụng là có thể.

Lúc này trên lối đi bộ, xe cô thừa thớt. Ven góc đường có một chiếc Hummer màu đen đang dừng ở đấy.

Người đàn ông trong xe nhìn thấy Sở Kiều từ trong cao ốc đi ra, tròng mắt sâu thẳm tối lại. Áo khoác trên người cô mỏng manh, xem ra đúng là không đủ để giữ ấm.

Xéo xéo ở con đường bên cạnh, có một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc chậm rãi lái qua. Trì Việt đi xã giao xong chuẩn bị về nhà, lại theo thói quen đi đường vòng tới đây, chỉ muốn đi qua nhìn góc đường này một lần.

Có lúc, đối với hành động của chính mình, chính anh ta còn không giải thích được.

Xe của anh ta chạy ngang rất chậm, còi lòng đầy tâm sự lái về phía trước, không ngờ bóng dáng quen thuộc ven đường lọt vào mắt anh ta.

Đầu tiên Trì Việt dừng sò, lắc đầu, xác nhận không nhìn lầm, đột nhiên dừng xe lại, chạy qua chỗ cô.

“Sở Kiều——”

Ban đêm an tĩnh, tiếng kêu gọi anh ta khá chói tai.

Sở Kiều dừng bước lại, quay đầu lại liền nhìn thấy có người đã chạy tới, hơn nữa còn kéo tay cô lại.

“Thật sự là chị à?” Lòng Trì Việt tràn đầy vui mừng.

Hoàn toàn không ngờ tới ở chỗ này gặp phải anh ta, Sở Kiều bất giác lui về phía sau, rút tay về, “Làm sao cậu lại ở?”

“Đi ngang qua.”

Nhiệt độ lòng bàn tay của cô thật lạnh, Trì Việt nhủ lòng mảy, lại nắm chặt lấy cổ tay cô lần nữa, lôi kéo cô vào trong xe, “Đi thôi, lên xe trước.”

“Không cần.”

Sở Kiều cự tuyệt, chỉ chỉ phía trước, “Tôi đi tới chỉ năm phút đồng hồ.”

Nhưng người đàn ông lại không cho cô cơ hội vặn hỏi, trực tiếp kéo cánh tay của cô qua, đẩy cô vào trong xe. Sở Kiều bật cười, cảm thấy sự bá đạo của anh lại rất giống Quyền Yên Thác.

Động tác của Trì Việt nhanh chóng, rồi ngồi vào xe, lái xe đi về phía trước.

Chiếc Hummer màu đen ven đường vẫn không động, đôi tay người đàn ông trong xe khoắc lên trên tay lái, nhìn một màn hoàn chính nhìn này.

Khách hàng ở tiệm ăn nhanh cũng không ít, chỉ là phần lớn đều là người trẻ tuổi chừng hai mươi.

Sở Kiều gọi một phần món ăn, trong ánh nhìn chăm chú của Trì Việt, lúng túng ăn xong.

Sau đó, anh ta lại lái xe, đưa cô trở lại bên ngoài cao ốc.

Đẩy cửa xe ra đi xuống, Sở Kiều lễ phép nói tiếng cảm ơn, xoay người liền muốn rời đi.

“Đợi chút.”

Trì Việt tắt máy, đi tới bên người cô, nói: “Tôi đưa chị đi lên.”

Sở Kiều bất giác cau mày, vẫn cự tuyệt, “Tự tôi có thể.”

Anh ta đi về trước một bước rồi dừng một chút, xoay người lại nhìn vào mắt cô, giọng nói trầm thấp, “Bên trong rất tối, chị không sợ hãi sao?”

Hình như những lời này xúc động đến điều gì. Đôi mắt sáng của Sở Kiều giật giật, môi đỏ mọng nhấp nhẹ.

Mắt thấy cô vẫn bất động, Trì Việt không thể làm gì ngoài thờ dài, gơ hai tay lên, một vẻ bảo đảm, nói, “Tôi chỉ muốn tiễn chị đi lên, như vậy cũng không được sao?”

Không được sao?

Trái tim Sở Kiều khẽ lay động, trong lúc nhất thời không tìm được lý do cự tuyệt anh ta.

Đợi đến lúc lấy cô lại tỉnh thần, Trì Việt đã nắm lấy tay của cô, lôi cô đi vào cao ốc. Lòng bàn tay của anh ta ấm áp, ngón tay khô ráo có thể làm cho người ta có cảm giác an tâm.

Quả nhiên, có anh ta đi bên cạnh, tất cả ý sợ hãi lúc mới về của Sở Kiều đều tan thành mây khói.

Trong chiếc Hummer màu đen đậu ven đường, khớp xương ngón tay của Quyền Yên Thác cuộn lên rõ ràng, cặp mắt giống như ngọc thạch đen khẽ híp, nhìn chăm chăm bóng lưng bọn học đi vào tòa nhà đồ sộ, môi mím chặt thành một đường thẳng.

Lát sau, anh đạp cần ga, thân xe màu đen đi mất.

Đi thang máy tới lầu mười hai, một đường không nói gì.

Đi ra thang máy quẹo phải, trong phòng làm việc trước mắt đèn vẫn sáng. Bước chân Sở Kiều dừng một chút, xoay người nhìn về người đàn ông phía sau, “Tôi đến rồi.”

Trì Việt nhủ mảy nhìn sang, gương mặt tuần mỷ của anh ta từ từ nâng lên nụ cười, “Thật sự không mời tôi đi vào ngồi một chút sao?”

“Lần sau đi.” Sắc mặt Sở Kiều như thường, từ chối đường hoàng, “Hôm nay quá muộn, cậu nhanh chóng trở về đi thôi.”

Đôi mắt đào hoa dài hẹp của anh ta híp một cái, giống như lơ đãng hỏi cô, “Vì sao chị không trở về nhà?”

“Làm thêm giờ.”

Sở Kiều trả lời lưu loát, nhìn không ra chút cảm xúc nào trên mặt, “Tôi sắp đến hạn nộp bản thiết kế.”

Hai tay Trì Việt nhét vào túi, đứng ở phía đối diện với cô, đôi mắt sắc bén lướt qua mặt của Sở Kiều, không hề hỏi sâu hơn. Anh ta cười nhún nhún vai, thần thái khôi phục lại vẻ không nghiêm chỉnh quen thuộc, “Được, vậy chị nhớ là thiếu tôi một bữa cơm, lần sau lại bổ sung nha!”

Kể từ sau lần gặp mặt đêm đó, trong lòng Sở Kiều vẫn luôn không thoải mái. Vẫn là cô sợ gặp lại Trì Việt sẽ càng lúng túng, nhưng cử chỉ và lời nói của hắn anh ta hôm nay cũng làm cho cô yên lòng, “Được, nhất định.”

Hình như không có lời nào đề nói, Trì Việt tiêu sái xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng của anh ta biến mất ở trước thang máy, Sở Kiều cụp mắt, ý cười trên khóe môi dần dần thu lại.

Trở lại phòng làm việc, Sở Kiều cởi áo khoác xuống, đi phòng giải khát rót chén nước nóng, sau đó lấy ra hai viên thuốc bao tử uống vào. Bữa ăn tối ăn xong cô hơi khó tiêu hóa, cô sợ sau đó dạ dày khó chịu, cứ dự phòng rồi tính.

Đô thị đêm khuya sầm uất, từng chiếc đèn đường sáng ngời, san sát nối tiếp nhau.

Sở Kiều đứng ở bên cửa sổ, ngẩng đầu lên, vừa vặn có thể thấy sao trên bầu trời đêm. Trời sao ở thành phố so ra kém với trời sao tận đỉnh núi, thỉnh thoảng mấy ngôi sao rạng rỡ phát sáng, cũng lóa mắt.

Đột nhiên ở giữa, không biết từ phương nào thổi qua tới một chiếc khí cầu màu đỏ, gần ngay trước mắt.

Sở Kiều bất giác đưa tay, muốn bắt được. Nhưng đưa ra ngón chỉ có thể đụng phải thủy tinh nguội lạnh, cũng không sờ tới cái khác nữa.

Khí cầu màu đỏ theo gió đêm phiêu tán mất, rất nhanh đã không nhìn thấy tung tích.

Cô chán nản thu tay lại, trái tim run rẩy.

Dù là gần trong gang tấc, rồi lại không cách nào chạm tới. Cô đã muốn, rốt cuộc anh cùng có thể cho bao nhiêu đây? Nếu là quay đầu lại, thì thành công đã trắng rồi.

.....

Sáng sớm, Hứa Khả Nhi đi vào phòng tắm để tắm, cô ta mặc quần áo xong ra ngoài, thấy người đàn ông kia đang đứng ở bên cửa sổ gọi điện thoại.

Cô ta thức thối xoay tầm mắt, không tìm tòi nghiên cứu.

Giang Hồ để điện thoại di động xuống, đi tới chỗ cô ta. Đưa tay ôm cô ta lên, đặt trên mặt bàn trước gương trang điểm.

“Đưa cho em.” Giang Hồ kéo ngắn kéo ra, từ bên trong lấy ra một quyển sổ bất động sản đưa cho cô ta.

Hứa Khả Nhi nhận lấy, mở ra nhìn thấy tên tuổi của bản thân xinh, mặt tràn đầy kinh ngạc, “Đây là.....”

“Lần trước phòng ốc mà em nhìn trúng.” Giang Hồ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của cô ta, “Tặng quà cho em.”

Một căn hộ có ba phòng ở trung tâm khu chợ hạng sang, ít nhất phải 300 - 400 vạn, Hứa Khả Nhi kinh hãi, không nhận được hỏi hắn: “Tại sao đưa phòng ốc quý trọng như vậy cho em?”

“Em nguyện ý vẫn lại khách sạn à?” Giang Hồ nhún mày, giọng nói không nghe ra khác thường.

Hứa Khả Nhi mím môi, nhanh chóng cầm vào trong tay. Một mình cô ta phiêu đảng ở thành thị xa lạ này, giống như lục bình không có rễ, hôm nay có thể có một căn nhà, cô ta cầu cũng không được.

“Cám ơn.” Cô ta nở nụ cười từ đáy lòng, ngửa đầu hôn một cái lên mặt hắn ta.

Tay của người đàn ông rơi vào bên hông của cô ta, ghì vào lòng, “Khả Nhi, giúp ạm làm một chuyện.”

Đã sớm biết không phải là cơm trưa miễn phí, ánh mắt Hứa Khả Nhi lóe lên, hỏi “Cái gì?”

Giang Hồ đưa tay nâng lên cằm của cô ta, trầm giọng nói: “Đầu trường cạnh tranh tập đoàn JK giữa Thi Nhan cùng Sở thị, em hi vọng bên nào thắng?”

Lòng Hứa Khả Nhi trầm xuống, hình như đã hiểu rõ ràng hàm ý trong lời nói của hắn.

“Nếu như Sở Kiều thắng, đối với em không có bất kỳ chỗ tốt nào.” Giang Hồ nhún nhún vai, giọng nói tự nhiên, “Nhưng nếu như mà em gái thắng, nó có

thẻ cho anh cơ hội kiếm tiền.”

“Có ý tứ gì?”

Giang Hồ lấy một tấm thẻ từ trong túi ra, bỏ vào lòng bàn tay của cô ta, “Nơi này có hai trăm vạn, em có thể tùy tiện chi phối, chẳng lẽ tự làm bà chủ không hơn được đi làm cho người ta sao?”

Tự làm bà chủ, máu nóng của Hứa Khả Nhi mê mông, đây là nguyện vọng của cô ta.

“Muốn em làm cái gì?” Rốt cuộc cô ta cũng hỏi ra lời.

Giang Hồ hài lòng cười cười, đưa tay ôm cô ta vào trong ngực, môi mòng hôn từng cái lên khóe miệng cô ta, “Cục cưng, sự lựa chọn của em chính xác! Chỉ là em yên tâm, không phải là chuyện gì lớn thương thiên hại lý đâu!”

Hứa Khả Nhi tựa vào trong ngực của hắn, dùng sức nhanh chóng bóp chặt chi phiếu trong tay, đáy mắt và vẻ mặt đều yên lặng. Người không vì mình trời tru đất diệt, có lẽ đời này của cô ta chỉ có lần này là cơ hội xoay mình, cô ta không thể bỏ qua!

Nói cho cùng, cô ta sợ nghèo, vĩnh viễn không muốn nghĩ đến cái nghèo này.

Trước tám giờ, Sở Kiều lái xe rời đi trước cả Tô Lê cùng Hứa Khả Nhi. Tối hôm qua

cô không có về nhà, cản trở về tắm, thay quần áo khác, mới có thể tiếp tục một ngày mới.

Bình thường thời gian này, Quyền Yến Thác cũng đã rời đi. Sở Kiều lái xe vào biệt thự, không hề thấy được xe anh.

Mở cửa đi vào, trong nhà không có ai, cô đi thẳng trở lên lầu hai phòng ngủ.

Sở Kiều cởi giày xuống, giẫm ở trên mặt thảm, mềm nhũn rất thoải mái. Nàng đứng trước tủ treo quần áo chọn y phục, trong nháy mắt khi ngẩng đầu lên, trong gương lại nhiều thêm một bóng người.

Tìm cô đập rộn lên, rất nhanh trấn định lại, “Anh đang ở nhà à?”

Thân hình cao to của Quyền Yến Thác tựa tại cạnh cửa, khoanh tay trước ngực liếc nhìn cô, “Đang đợi em.”

Giọng nói của anh trầm thấp, Sở Kiều xoay người, ánh mắt yên tĩnh nhìn về phía anh, hỏi “Có chuyện gì sao?”

“Lần trước đính hôn thì là ai mang em đi vậy?”

Gò má Quyền Yến Thác lạnh lùng, hai mắt thăm thẳm rơi trên mặt Sở Kiều, không nhanh không chậm hỏi.

Nghe vậy, mặt Sở Kiều liền biến sắc, ngón tay ôm quần áo nắm thật chặt. Cô nhìn người đàn ông hướng đối diện, nhưng hai mắt anh yên lặng như biển, căn bản không phân biệt được vui buồn.

Không xác định anh biết những thứ gì, môi đỏ mọng của Sở Kiều nhấp nhẹ, do dự rốt cuộc có nên nói cho anh biết hay không.

Rắc rối quá. Giấu giếm vì mục đích tốt nhưng mà giấu khi đối phương đã biết thì phản tác dụng hoàn toàn rồi. HKN là cô gái đáng thương nhưng càng đáng thương thì con người ta càng đáng hận. Có thể vì cô ấy hận chính mình nên muốn đập lên nỗi đau của người khác để tìm hạnh phúc cho mình. Liệu hạnh phúc khao khát sang giàu của HKN có dài lâu hay không?

P/S: Luật nhà này:

1. Tôn trọng nhóm editor.
2. Không hối chương.
3. Không xin convert
4. Comment thiếu tế nhị: Xóa

Lưu ý: Thích thì chờ, không thích thì biến

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68-1: Phản bội (1)

Editor: Rùa Lười

Sở Kiều đứng ở trước tầng kính sát đất, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy gương mặt của người đàn ông, đường nét khuôn mặt anh sắc bén, đôi mắt kia đen như hai viên ngọc, ánh mắt sâu như biển, cơ trí biến hóa khí lưỡng, làm cho người ta không nhận được mà tìm hiểu.

Anh hỏi: Ngày hôm đánh hôn đó, người đưa cô đi là ai?

Sở Kiều hạ mi, thầm nhớ lại. Mặc dù thời gian ở cùng tiếp xúc với anh cũng không lâu lắm, nhưng cũng có thể đoán ra được một phần, nếu anh đã mở miệng hỏi, nhất định là đã biết dc điều gì đó.

Nếu như lúc này, cô lại qua quýt tiếp, chắc chắn sẽ tự cuốn bản thân vào con lốc xoáy lớn.

Hít sâu một hơi, Sở Kiều ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh nước nhìn thẳng vào mắt anh, kể chi tiết: "Hôm đánh hôn, thay trang phục xong, em đi từ thang máy ra bãi đỗ xe, vừa hay gặp được Trì Việt, thế là em để Trì Việt đưa em đi."

Dừng lại một chút, cô khẽ mỉm đôi môi đỏ mọng, cũng không muốn giấu diếm nữa: "Trước kia ở La Mã, Trì Việt đã từng giúp em, cho nên chúng em đã biết nhau từ trước rồi."

Nghe được những lời giải thích của cô, ngọn lửa giận ở trong mắt Quyền Yến Thác dần dần hạ xuống. Anh ngồi dậy, đi đến trước mặt cô: "Quan hệ giữa em và Trì Việt là như thế nào?"

"Quan hệ bạn bè." Sở Kiều thản nhiên nói, ánh mắt bình tĩnh, "Em đã nói rất rõ với cậu ấy."

Đôi mắt Quyền Yến Thác híp lại một cái, dường như là nhận ra một điều gì đó khi nghe cô nói. Nói như vậy Trì Việt chỉ là một bên tình nguyện, Sở Kiều và cậu ta không phải là thường xuyên qua lại, quan hệ thân mật.

Nhìn chân mày anh giãn ra, Sở Kiều thở phào nhẹ nhõm. Suy đoán trước đó của cô là đúng. Anh hẳn là đã biết, hôm đó người đưa cô đi khỏi quán rượu chính là Trì Việt.

Họ đã quen biết ở La Mã từ trước, anh cũng không kinh ngạc. Có phải là anh đã tìm Trì Việt hỏi không?

Sở Kiều không hỏi, mấy câu này càng hỏi càng loạn, cô cảm thấy là những gì cần nói cho anh biết cô đã nói hết rồi, không giấu diếm điều gì cảm, còn về những thứ khác, cô không muốn chen chân vào chuyện giữa hai anh em họ.

"Chuyện này, đừng nói cho người khác." Ánh mắt Quyền Yến Thác nghiêm túc, bỗng nhiên nâng cằm cô lên, nhắc nhở.

Sở Kiều gật đầu một cái, dường như là nhìn thấy một tia lo lắng trong ánh mắt của anh.

"Em muốn đi tắm." Cô cau mày, giọng nói mang mấy phần mệt mỏi.

Quyền Yến Thác buông tay ra, vẻ mặt dần dần trở nên dịu dàng, anh xoay người đi trước, nói với cô: "Tôi ở dưới lầu chờ em xuống ăn sáng."

"Được." Sở Kiều đáp lời, sau khi thấy anh đi khỏi thì đóng cửa phòng lại.

Đứng ở dưới vòi hoa sen trong phòng tắm, dòng nước ấm áp chảy xuống, có tác dụng vỗ về cơ thể mệt mỏi đau nhức. Tối qua Sở Kiều gần như không hiểu, vội vàng vẽ ra mấy bản vẽ.

Lát sau, cô nhanh nhẹn thay quần áo, thu dọn đồ của mình rồi bước ra ngoài, lúc đi qua thư phòng thì lại thấy vừa phòng khép hờ.

Bàn đọc sách đối diện với cửa, ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa sổ sát đất chiếu vào trong, chiếc bàn thủy tinh phản xạ lại thật chói mắt. Khóe mắt Sở Kiều nhìn thấy những tia sáng màu tím nhạt. Theo bản năng, Sở Kiều dừng bước, quay đầu nhìn qua đó.

Nếu giữa họ, chỉ có quá khứ, cô có thể lựa chọn im lặng.

Bởi vì, cô cũng có quá khứ.

Mọi người anh cũng có quá khứ, cô không muốn so đo.

Đi tới phòng ăn, Sở Kiều đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn sáng. Cố kéo ghế ra, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên: "Anh đi mua?"

"Ừ." Quyền Yến Thác thấp giọng trả lời, giọng tay ra gấp một cái bánh vùng, thả vào trong bát của cô.

Ngửi thấy mùi thơm này, Sở Kiều cũng cảm thấy đói, cô còn chẳng cần đưa, trực tiếp đưa tay ra cầm lên ăn. Ăn ngấu nghiến vài miếng, thấy anh vẫn còn

ngơ ngác chưa động đũa, cô liền đưa một cái vào trong bát của anh: "Anh cũng ăn đi."

Quyền Yên Thác nhìn thấy cái bánh trong bát, lập tức cau mày, bây giờ nhìn thấy thứ này anh liền cảm thấy ngấy. Sáng hôm qua, đồng bánh mua về chui hết vào trong bụng anh, cái vị ngọt ngọt đó, cả đời này anh cũng không muốn ăn nữa.

"Ban đêm ở phòng làm việc có thoải mái hơn giường lớn ở nhà không?"

Động tác nhai của Sở Kiều dừng lại một chút, cô nhếch mắt lên nhìn vào mắt anh, hơi chột dạ: "Hôm qua em phải thiết kế bản vẽ ở công ty."

"Về nhà làm." Quyền Yên Thác rót một chén sữa đậu nành rồi đưa đến trước mặt cô, giọng nói không cho phép người ta cự tuyệt: "Nếu hôm nay em còn dám không về nhà..."

Anh gơ tay lên, chỉ chỉ lên trên lầu, ánh mắt sắc bén.

"Thì sao?" Trong lòng Sở Kiều khiếp sợ, theo bản năng mà hỏi anh.

Người đàn ông cong môi cười, ánh mắt thâm sâu lóe lên một tia tà mị. "Tôi sẽ cho người chuyển giường của chúng ta đến, chúng ta cùng nhau ngủ ở phòng làm việc. Lại nói, tôi còn chưa từng ngủ ở phòng làm việc, có muốn tối nay mình thử một chút không?"

"Không muốn —"

Sở Kiều quả quyết lắc đầu một cái, giọng cảm hận nói: "Em sẽ về nhà đúng giờ."

Cô cúi đầu tức giận, phì phò thở hổn hển gặm bánh, tiếng oan thán trong lòng vang lên dậy đất trời. Người đàn ông này, cái chuyện biến thái như thế nào cũng có thể làm ra được, vô cũng không muốn bị cả tòa nhà lấy ra làm trò cười!

Nhìn thấy dáng vẻ vâng lời của cô, khoe miệng Quyền Yên Thác nở ra một nụ cười, bàn tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô, nói: "Ăn nhanh lên một chút, ăn xong tôi đưa cô đi làm."

"Ừm." Sở Kiều mím môi đáp lời. Tâm trạng nặng nề hai ngày này, đã được thả lỏng sau bữa ăn sáng này.

Lần trước đến tập đoàn JK cạnh tranh, ở trong vòng thời trang luân quần, Thời Nhan cũng được coi là có chút danh tiếng. Một phòng làm việc có đầu tư nhỏ, nhưng lại có được những thành tích như vậy, đằng sau lưng những lời khen người chính là đủ loại hãm mộ ghen tỵ!

Nhưng Tô Lê cũng không lo lắng, cô tin tưởng vào những thiết kế của Sở Kiều.

Cái thứ gọi là thiên phú, không tài nào bắt chước, vượt qua nó cũng là một chuyện rất khó khăn.

Tuần diễn thời trang thế giới lần này, yêu cầu của thiết kế nhất định phải được nâng cao thêm một bậc. Đạo này mấy ngày gần đây, Sở Kiều cố gắng đến mất ăn mất ngủ, tất cả thời gian rảnh rỗi cũng dùng để thiết kế rồi.

Cô vứt bỏ tất cả những tập niệm trong lòng, tập trung tất cả trái tim và đầu óc của mình vào bản thiết kế.

Nếu như lần này có thể thành công, người thắng không chỉ là Thời Nhan mà còn là vinh dự của chính cô!

Nhưng nếu cô có thể đứng trên sân diễn thời trang thế giới, nhận được ngàn vạn tiếng vỗ tay của khán giả, điều đó mới có thể chứng minh được rằng, tất cả sự kiên trì trong những năm nay của cô, đều là đáng giá, đều là chính xác.

Đứng trước cửa sổ, Sở Kiều nhìn về phía xa xa nơi có trời xanh mây trắng, trong lòng mang một cảm xúc phức tạp.

Lần này, đối thủ cạnh tranh của Sở Kiều là Sở Nhạc Viện, mà cô ta lại đại diện cho công ty nhà họ Sở. Dùng trái tim mà suy nghĩ, nếu cô có thể tránh Sở thị, cô cũng không muốn xung đột chính diện, nhưng mọi chuyện đều luôn dị như vậy, cô muốn lùi ra mà lại có người cứ muốn đi vào.

Cuối cùng thì hai người họ cũng không thoát khỏi sự sắp xếp của vận mệnh, giống như bị ma quỷ nguyên rủa.

Ngoài yêu cầu nộp bản thiết kế ra, tập đoàn JK còn ra yêu cầu phải thiết kế mẫu một bộ trang phục, dù để trình diễn trong tương lai. Thiết kế của Sở Kiều là độc nhất vô nhị, việc chế tạo và tuyển chọn vật liệu là một vấn đề khó.

Màu sắc, hình thức, tính chất đều phải phù hợp với yêu cầu mới được. Sở Kiều đi đến thành phố của trang phục, các nhà xưởng thời trang, tìm kiếm thứ vải mà cô cần, hầu như là thu thập đầy đủ rồi, chỉ còn thiếu phần then chốt của bộ đồ, vẫn còn chưa tìm được chất liệu phù hợp.

Buổi sáng thức dậy, sắc mặt Sở Kiều mệt mỏi đi đến phòng làm việc. Mấy đêm liền không ngủ ngon giấc, vừa tan ca lại đi tìm vải, Sở Kiều gầy đi rõ ràng, cả người đều mệt mỏi.

Mẫu chốt của bộ đồ kia, Sở Kiều muốn tìm một loại vải, vừa tự nhiên thoải mái, vừa có tính bảo vệ môi trường, phù hợp với khuynh hướng thiết kế. Nhưng những chất liệu vải phù hợp với yêu cầu của cô thật khó tìm, nếu không phải là màu sắc không phù hợp thì chính là chất liệu không tốt, không đạt được tiêu chuẩn của cô.

Những chuyện như vậy, trước giờ đều là Sở Kiều và Hứa Khả Nhi chuẩn bị, Tô Lê không giúp được gì, chỉ có thể cố gắng làm.

Hứa Khả Nhi cũng tìm ngày tìm đêm, đồng thời còn phụ trách gia công, quen biết nhiều nhà xưởng, nhưng lần này yêu cầu của Sở Kiều khá cao, muốn tìm được một loại chất liệu vừa ý, quả thật là rất khó.

Sở Kiều đã đi tìm mấy người quen, nhưng cũng không có loại chất liệu như cô cần, cô còn đang suy nghĩ có nên dùng vật liệu khác thay thế không thì bỗng nhiên Hứa Khả Nhi kích động chạy vào.

"Tin tốt đây!"

Hứa Khả Nhi chạy hồi hên vào, còn không kịp uống nước, trực tiếp lôi một khối vải từ trong túi ra, đặt ở trên bàn: "Các cậu nhìn này, thấy loại vải này thế nào?"

Vải ren màu đen mềm mại, cầm trong tay cảm nhận được sự nhẹ nhàng êm ái. Đồng thời hoa văn trong đó còn có những đường tơ dệt ẩn.

Đôi mắt Sở Kiều sáng lên, vẻ mặt mệt mỏi tan biến trong nháy mắt: "Tìm được ở đâu vậy?"

Hứa Khả Nhi kéo ghế ra ngồi xuống, bưng cốc nước lên tu ừng ực. Cô thờ hỏn hên, cười nói: "Ồ chỗ bạn tớ, cô ấy làm việc ở trong một xưởng trang phục, vừa hay có một loại vải như vậy trong tay."

Bình thường vải ở các xưởng trang phục của bạn cũng có thể là vải tốt, Sở Kiều hoàn toàn không nghi ngờ gì, khuôn mặt tràn đầy niềm tin nhìn chăm chú vào khối vải kia. Chất lượng màu sắc của loại vải này đúng là loại cô cần.

"Thật tốt quá!" Tô Lê mặc dù không hiểu lắm, nhưng thấy hai người bạn vui vẻ cũng ồn ào lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68-2: Phản bội (2)

Sở Kiều mở khối vải ra, đo đạc một chút, vừa đủ để làm bộ trang phục đó, trái tim treo lơ lửng mấy ngày nay cuối cùng cũng hạ xuống được rồi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Hứa Khả Nhi, tiếng cười phát ra từ đáy lòng: "Khả Nhi, cảm ơn cậu."

"Cảm ơn gì chứ," Hứa Khả Nhi vội khoát tay, vuốt vuốt tay chỉnh lại tóc, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt cô, "Chuyện của Thời Nhan, tất cả chúng ta đều phải có một phần trách nhiệm."

Từ sau khi em của Hứa Khả Nhi xảy ra chuyện, Tô Lê cũng cảm thấy không khí giữa mọi người thật kì quái, nhưng những lời này của Hứa Khả Nhi đã làm cho sự bất an quanh quẩn trong đáy lòng cô biến mất rồi.

Tìm được loại vải thích hợp, việc cắt và may đã trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Sở Kiều và Hứa Khả Nhi cùng nhau làm việc, hai ngày sau, một chiếc váy bó lấy thân đuôi dài tỏa sáng trước mặt các cô.

"Oa oa -"

Tô Lê mở to mắt nhìn, miệng chỉ có thể thốt lên những âm thanh kinh ngạc thán phục. Cô đã không tìm ra được từ ngữ nào để diễn tả được cảm giác rung động mà chiếc váy trước mắt này đem lại cho mọi người!

Bộ trang phục được thiết kế ra, gần như là giống y như đúc với những gì trong đầu Sở Kiều tưởng tượng. Cô khẽ mím môi mỗi đó mọng, sự kích động và thỏa mãn trong nội tâm chỉ có mình cô mới hiểu.

Ước mơ của cô, cuối cùng cũng có thể trở thành hiện thực rồi.

Chập tối trở về biệt thự, ngay cả cơm tối Sở Kiều cũng không ăn, vội vàng ngã xuống giường ngủ, hơn nữa còn là ngủ rất say.

Cửa phòng ngủ được nhẹ nhàng đẩy ra, Quyền Yến Thác ngồi xuống mép giường, nhìn thấy cô cả giày cũng không cởi xuống thì giúp cô cởi giày và áo khoác ngoài ra, sau đó đặt cô vào trong chăn, kéo chăn lên cho cô.

Khoảng thời gian này, cô bận đến nỗi quên ngày quên đêm, quả thật là rất vất vả. Quyền Yến Thác cau mày, giơ tay lên búng vào trán cô hai cái, đẩy mắt chứa một ngọn lửa giận.

Mỗi lần hỏi cô có cần anh giúp gì không, cô cũng đều lắc đầu cự tuyệt.

Chẳng nhẽ ở trước mặt anh, cúi đầu nghe lời một chút cũng khó như vậy sao?!

Giấy lát, Quyền Yến Thác đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, còn nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, không quấy rầy cô, để cho cô ngủ thật ngon giấc.

Một đêm ngủ ngon, giấc mơ cũng thật là ngọt ngào. Đã rất nhiều năm rồi Sở Kiều chưa được tận hưởng loại cảm giác này, cô mở mắt ra, tâm trạng đặc biệt tốt.

Buổi sáng đi đến tập đoàn JK nộp bản thiết kế, Sở Kiều không dám chậm trễ, ngay cả bữa sáng cũng chỉ ăn vội hai miếng rồi vội vàng rời khỏi biệt thự.

Quyền Yến Thác cau mày, thầm nghĩ anh còn chưa nói gì mà đã không thấy bóng dáng cô đâu rồi.

Anh trầm mặt hừ lạnh một tiếng, mân mê đôi môi mỏng. Không phải chỉ là tuần diễn thời trang thế giới sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ? Đợi Quyền thì cũng làm lấy một cái, xem thái độ của cô lúc đó như thế nào?!

Mười giờ sáng, Sở Kiều và Tô Lê đi đến tập đoàn JK, nộp thiết kế, thuyết minh và bộ trang phục chế tác. Thảm hạch bước đầu xong, lúc đó cũng là ba giờ chiều rồi.

Sở Nhạc Viện có trợ lý đi theo sau, khí thế phô trương vẫn không bớt đi phần nào. Mọi người bận trước bận sau, không cần cô ta quan tâm những chuyện vụn vặt.

Thời Nhan đáng thương chỉ có Tô Lê và Sở Kiều, hoàn thành công việc phải dựa vào năng lực của bản thân, qua lại vài lần, tạo cho hai người họ một áp lực không hề nhẹ.

Lúc nghỉ ngơi, Tô Lê ngồi lên ghế, cất giọng ai oán nói: "Lần này đợi Thời Nhan thành công rồi, tớ muốn mời một người trợ lý, sau này cũng ta ra ngoài cũng điều oai đường vô cho họ xem."

Sở Kiều đưa chai nước trong tay cho cô, cong môi cười cười: "Mời hai người đi, còn một người nữa làm tí thiệp cho cậu."

"Khụ khụ!" Tô Lê sắc mặt một cái, vẻ mặt không dám tin: "Kiều Kiều, cuối cùng cậu cũng được thông não rồi!"

Đưa tay ra xoa xoa mặt cô, ánh mắt Sở Kiều ôn hòa. Trong lòng tràn ngập cảm kích: "Cảm ơn cậu đã ở bên cạnh tớ mấy năm nay, Tô Lê, cảm ơn cậu."

"Cát!"

Nghe được những lời của cô, Tô Lê rất cảm động, hốc mắt cũng đỏ lên, chỉ là rất nhanh cô đã lấy lại được tinh thần: "Đang yên đang lành nói mấy cái này làm gì? Sở Kiều, mới bắt đầu tớ đã biết rằng cậu có năng lực, mấy năm nay chúng ta đã vất vả như vậy nhưng tớ chưa từng hoài nghi điều này!"

Sở Kiều nắm chặt tay cô, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Cuộc sống có rất nhiều chuyện cô không chắc chắn, nhưng người bạn Tô Lê này, Sở Kiều chắc chắn trăm phần trăm, cô ấy là người bạn thân tốt nhất, là ngôi sao may mắn của cô.

Không lâu sau, trợ lý của Hạ Yên Nhiên bước ra thông báo, nói là bản thiết kế đã được nộp lên, kêu họ về chờ tin tức.

Trợ lý đưa họ đi rồi quay trở lại phòng làm việc.

"Tổng giám đốc, ngài tìm tôi có việc gì?"

Hạ Yên Nhiên ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn chăm chú vào bộ trang phục màu đen đỏ, dáng vẻ như là có điều suy nghĩ, cô giơ tay lên chỉ qua đó, hỏi: "Bộ đồ này là ai đưa tới?"

"Thời Nhan." Trợ lý đưa mắt nhìn qua, khẳng định.

Hạ Yên Nhiên đưa mắt lên nhìn trợ lý, lạnh giọng phân phó: "Đi thăm dò một chút về tư liệu thời trang Milan, nhanh lên cho tôi."

"Vâng."

Trợ lý đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Hạ Yên Nhiên giơ tay lên, lòng bàn tay đặt lên bộ dạ phục màu đen. Chất liệu mềm mại nhẹ nhàng, kiểu dáng khác biệt, mới mẻ độc đáo, thiết kế này của Sở Kiều, phối hợp với loại vải này, có thể nói là hoàn mỹ!

Nếu như cô nhớ không nhầm, chất vải này đã xuất hiện ở tuần diễn thời trang Milan hai tháng trước, mà bên nhà xưởng hoàn toàn không đồng ý đưa nó lên thị trường tiêu thụ.

Trở lại phòng làm việc, Tô Lê và Sở Kiều ngồi co quắp trong cái ghế, mệt như lấy đi nửa cái mạng. Thật may là tất cả đều thuận lợi, chỉ cần chờ tin tức tốt mà JK thông báo đến là được.

Lần này Tô Lê có lòng tin tuyệt đối. Hơn nữa hôm nay nhìn thấy Sở Nhạc Viện, thế mà cô ta lại không chấp mặt đến khiêu khích, cũng không nói lung tung gì mà ngoan ngoãn ngồi một bên, yên tĩnh như là đã bị đổi người vậy.

"Kiều Kiều," Tô Lê xoa xoa bắp chân, cười nhạt: "Hôm nay nhất định là em gái cậu bị ngốc rồi, nhất định là bị thiết kế của cậu dọa chết rồi."

Nghe vậy, đôi mắt vốn bình tĩnh của Sở Kiều giật giật. Cô cố nhớ lại biểu hiện của Sở Nhạc Viện hôm nay, luôn cảm thấy nó là lạ ở chỗ nào đó! Cái tính đánh đá được nuôi dưỡng hơn hai mươi năm nay, làm sao có thể đột nhiên thay đổi chứ?

Sở Kiều không tin, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân.

Hứa Khả Nhi ngồi ở một bên, lắng nghe lời của hai cô, cũng không chen miệng vào, nhưng ánh mắt lại có chút chột dạ.

Điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên, Sở Kiều nhìn người gọi đến, mỉm cười nhấc máy.

"Đang ở đâu?"

"Em vừa mới về phòng làm việc."

"Tất cả đều thuận lợi sao?"

Sở Kiều kẹp điện thoại, thu dọn những bản vẽ trên bàn: "Cũng không tệ lắm, giờ chờ tin tức là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68-3: Phản bội (3)

Người đàn ông bên kia điện thoại cười cười, giọng nói đầy từ tính: "Mười phút nữa anh đến, chúng ta ra ngoài ăn."

Sở Kiều đồng ý, cúp điện thoại.

Về mặt Tô Lê hâm mộ, ghen tỵ than thở: "Có thể dùng ngọt ngào như vậy được hay không chứ!"

Dọn dẹp đồ đạc xong, khoe miệng Sở Kiều nở một nụ cười, ngẩng đầu lên hỏi: "Đi cùng chứ?"

Hứa Khả Nhi khoát tay cự tuyệt, trả lời: "Tôi có hẹn với bạn rồi."

Cô ấy không đi, Tô Lê đang high cũng như quả bóng bị xì, ưỡn oai nói: "Aizzz, cũng ta người nào về nhà người đấy tìm mẹ, cũng đủ ngọt ngào lãng mạn rồi!"

Sở Kiều đưa tay ra cù Tô Lê, Tô Lê hét lên trốn, Hứa Khả Nhi đi sau hai người chỉ cười gượng gạo.

Đi ra khỏi tòa nhà, Quyền Yên Thác đã dừng xe đợi ở bên đường rồi.

Sở Kiều khẽ mỉm cười, đáy mắt không tự chủ mà toát ra những tia dịu dàng.

Tô Lê kéo Hứa Khả Nhi qua bên đó chào hỏi rồi thức thời rời đi.

"Lên xe."

Mở cửa xe, Sở Kiều ngồi ở ghế lại phụ, cười hỏi anh: "Hôm nay chúng ta đi đâu ăn cơm?"

"Em muốn đi đâu?" Người đàn ông quay mặt sang, ánh mắt thâm thúy rơi vào má lúm đồng tiền của cô.

Hiếm lắm anh mới chủ động hỏi, Sở Kiều thụ sủng nhược kinh, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đến Lam Điều đi!"

Dừng lại một chút, cô khẽ cong khoe môi, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng vào anh: "Hôm nay em mời."

Quyền Yên Thác trầm mặc một lúc, khởi động xe, khẽ ừ một tiếng, coi như là ngầm cho phép. Tâm trạng cô tốt, anh cũng không muốn làm cô mất hứng.

Mới đầu Tô Lê muốn đi dạo phố, nhưng Hứa Khả Nhi lấy cớ là có chuyện, đến đường phía trước thì hai người liền chia tay.

Xác định là Tô Lê là đã đi khỏi, Hứa Khả Nhi mới xoay người đi về hướng ngược lại. Ven đường có một chiếc xe thể thao màu vàng, nhìn dáng vẻ

người đàn ông ở trong xe rõ ràng là không đợi được nữa rồi.

"Lâu vậy sao?"

Hứa Khả Nhi mở cửa xe ngồi vào, dịu dàng nói: "Ừ, có một chút chuyện."

Giang Hồ đưa taya khỏi động xe, vẻ mặt không vui, "Khả Nhi, em còn có thể tiếp tục lừa gạt được bao lâu nữa? Sớm muộn gì hai người họ cũng biết chuyện của chúng ta."

Lời anh nói, làm cho mặt Hứa Khả Nhi cứng đờ, cô cúi đầu không nói gì. Sao khi cô tốt nghiệp đại học, vẫn luôn cùng với Sở Kiều và Tô Lê lên kế hoạch thành lập nên Thời Nhan, mặc dù có đôi chút bất đồng nhưng vẫn được coi là bạn bè.

Những chuyện như phản bội bạn bè như vậy, quả thật là thẹn với lòng, trong thâm cô vẫn thầm đấu tranh.

"Chuyện hôm nay có thuận lợi không?" Giang Hồ đổi đề tài.

Hứa Khả Nhi gạt đầu một cái: "Thuận lợi, chỉ cần chờ đợi nữa thôi."

Cô quay đầu đi, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc bén: "Khỏi vài anh đưa cho em, rốt cuộc là có vấn đề gì?"

Giang Hồ đánh tay lái, một tia sáng bỗng lóe lên trong đôi mắt. Anh ta ôm thắt lưng Hứa Khả Nhi, kéo cô đến gần, nói nhỏ bên tai cô.

Sau khi nghe lời anh nói, Hứa Khả Nhi đẩy anh ra, tức giận nói: "Cái gì? Các anh làm như vậy chắc chắn sẽ liên lụy đến tôi!"

"Sợ cái gì chứ?" Giang Hồ cười xòa, "Chỉ cần em sống chết không thừa nhận, họ có thể làm gì em? Huống hồ, chuyện như vậy phần lớn chính là đòi tiền bồi thường, không có gì là lớn cả."

Cái này cũng không sai, Hứa Khả Nhi lăn lộn trong giới thời trang cũng được một thời gian rồi, những chuyện như vậy cũng gặp qua không ít, hầu hết đều được giải quyết bằng tiền bồi thường, thậm chí có người còn chặn cản tiền bồi thường.

Hứa Khả Nhi nhìn ra phía cửa sổ xe, ngón tay xiết chặt túi xách. Cô tự nói với bản thân mình, Sở Kiều mất đi cơ hội lần này, vẫn còn có thể có cơ hội sau! Nhưng nếu cô không nắm lấy cơ hội bây giờ, cuộc sống sau này không thể tính tiếp được rồi!

Chọn tới Lam Điền dùng cơm, vốn là Sở Kiều muốn tự khao bản thân. Nhưng khi gặp bốn người khác, cô lập tức có cảm giác máu chó tràn ngập thế giới.

Vận khí của cô, quả thật là không đi mua số xó đúng là đáng tiếc!

Đừng nói là cô, ngay cả Quyền Yến Thác cũng cảm thấy, đây cũng thật là tà CMN môn!

Lần này đúng là đáng chế giễu, tất cả mọi người đều tụ tập đầy đủ.

Bên trái Sở Kiều, Phùng Thiên Chân kéo tay Trì Việt, trông có vẻ rất ngọt ngào. Mà bên phải cô, Triển Bằng đứng sừng sững vai với Hạ Yên Nhiên, tuy không được coi là thân mật nhưng có vẻ rất hài hòa.

Đỉnh đầu Quyền Yến Thác có ba sợi tóc tuyến rơi xuống, anh rất muốn xoay người đi về.

Người đánh vỡ cục diện bế tắc này chính là Triển Bằng, anh mỉm cười hợp lễ, nói: "Tất cả mọi người đều quen biết, hay là chúng ta cùng ăn đi."

Anh đi về phía trước, dưới ánh mắt khiếp sợ của Hạ Yên Nhiên, ôm lấy eo cô kéo cô ngồi xuống.

Sau đó Trì Việt và Phùng Thiên Chân cũng ngồi xuống.

Vào lúc này, Sở Kiều cũng không thể phát tay áo bỏ đi. Cô trầm tĩnh cười, dắt lấy tay người bên cạnh, cả hai người cùng qua đó ngồi xuống.

Mọi người mặt đối mặt, một lần nữa lâm vào bầu không khí lúng túng.

Mọi người chẳng ai nói gì, Phùng Thiên Chân bình thường bướng bỉnh hoạt bát cũng cúi đầu im lặng.

Triển Bằng nghi hoặc nhíu mày, quay đầu nhìn về phía người bên cạnh. Chỗ này, trừ Sở Kiều ra, họ đều là những người cùng nhau lớn lên, sao hôm nay ngồi cùng nhau lại im lặng thế?

Hạ Yên Nhiên nhún vai mỉm cười, đáng vẻ như cô cũng không hiểu.

"Gọi đồ ăn đi!"

Quyền Yến Thác mỉm môi một chút, gọi phục vụ, anh cũng muốn ăn xong sớm một chút rồi đi về.

Tri Việt ở bên cạnh không lên tiếng, đôi mắt liếc nhìn gương mặt của Sở Kiều, vẻ mặt cũng u ám dần.

Thời gian chờ đồ ăn, Sở Kiều ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hạ Yên Nhiên. Hôm nay đến tập đoàn JK, toàn là trợ lý của cô ấy ra mặt, cũng không thấy cô ấy đâu.

Xuất phát từ lễ phép, Sở Kiều khách khí hỏi: "Tổng giám đốc Hạ, chân của cô không sao chứ?"

Dường như là không nghĩ đến cô sẽ hỏi, Hạ Yên Nhiên sững sốt một chút, sắc mặt vẫn như thường: "Không sao, chỉ là bệnh cũ tái phát thôi."

Nghe được lời cô ta nói, trong giây lát Tri Việt ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn vào mặt Sở Kiều. Thấy vẻ mặt cô không có gì thay đổi lớn, anh mới không ra mặt.

Quyền Yến Thác ngồi yên lặng, đã nhìn thấy hết sự thay đổi rất nhỏ trong vẻ mặt của Tri Việt. Anh khẽ nhếch môi mỉm cười, phóng một ánh mắt lạnh thấu xương qua, thấy vẻ mặt Tri Việt lại càng phức tạp.

"Em lại đi bơi?" Triển Bằng cau mày, liếc nhìn người bên cạnh: "Không phải anh đã bảo là mùa đông không nên đi bơi sao?"

Ngữ khí của anh vô cùng tự nhiên, nhưng lại làm vẻ mặt Hạ Yên Nhiên trở nên vặn vẹo. Theo bản năng cô nhìn về phía Quyền Yến Thác, chỉ thấy đôi mắt sâu như biển của anh liếc qua cô một cái.

Đôi mi thanh tú của Hạ Yên Nhiên nhú chặt lại, đúng lúc phục vụ đưa đồ ăn lên, cô liền chuyển chủ đề, "Ăn thôi."

Hai đôi ở trước mặt, nhìn ai cũng ân ái. Phùng Thiên Chân biết chuyện của nhà họ Hạ và nhà họ Quyền, đại viện của cô dường như là nhà ai cũng biết.

Bên này, Triển Bằng gấp món cá, bỏ xương cá đi rồi đặt trước mặt Hạ Yên Nhiên, gương mặt tuấn tú nở ra một nụ cười tràn đầy dịu dàng.

Bên kia, Sở Kiều muốn ăn com, nhưng lại bị Quyền Yến Thác kéo lại, đẩy bát canh đến trước mặt cô: "Uống canh trước."

Phùng Thiên Chân cắn môi, nhìn người đàn ông bên cạnh. Nhưng Tri Việt chỉ cúi đầu, tự cắt miếng thịt bò trong đĩa của mình, cơ bản là nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái chứ đừng nói đến quan tâm.

Nếu như không phải mẹ Quyền sống chết bắt anh đi ăn với cô một bữa thì sợ rằng bữa com này Tri Việt cũng không thèm ăn với cô ấy chứ,

Đáy lòng dâng lên một chút ê ẩm chua xót, Phùng Thiên Chân cúi đầu, không muốn ăn một chút nào hết.

Không muốn ăn, không chỉ có Phùng Thiên Chân.

Sở Kiều nuốt không trôi, mặc dù đã rất cố gắng, nhưng làm thế nào cũng không nuốt nổi. Từ ngày nhìn thấy Hạ Yên Nhiên ở hồ bơi, trong lòng cô luôn có một loại cảm giác kì lạ, loại cảm giác này làm thế nào cũng không xua tan hết được.

"Xin lỗi, em đi rửa tay một chút."

Đặt khăn ăn xuống, Sở Kiều kéo ghế đứng dậy.

Không khí trên bàn ăn vẫn kì lạ như cũ. Sở Bằng chủ động mở miệng, câu được câu không trò chuyện với Quyền Yến Thác, Tri Việt cơ bản không tham dự vào, rõ ràng chỉ là qua loa lấy lệ.

Sở Kiều đứng trước bồn rửa tay, cô rửa tay, thở dài một hơi rồi đẩy cửa đi ra.

Ở hành lang bên ngoài, Tri Việt đứng dựa lưng vào vách tường, hai chân thon dài vắt vào nhau, nhìn thấy cô bước ra, đôi mắt đen như mực nhìn mãi vào mặt cô.

"Có việc gì sao?"

Thấy ánh mắt của anh, Sở Kiều ngạc nhiên, không hiểu mà hỏi anh.

Tri Việt vứt tàn thuốc trong tay đi, đi về phía trước: "Em biết Hạ Yên Nhiên?"

"Biết." Sở Kiều thành thật trả lời.

"Cô ta đã nói gì với em?" Tri Việt nắm chặt tay, lại hỏi thêm một câu.

Sở Kiều khẽ cười, hỏi vặn lại anh: "Cô ấy có gì cần nói với em sao?"

Ánh mắt của cô trong veo, hoàn toàn không phải là nói dối. Tri Việt mỉm cười, đoán là cô cũng chưa biết.

Tri Việt khẽ cúi đầu, chần chừ một lúc mới lên tiếng hỏi cô: "Anh của anh có hỏi em không? Lúc đính hôn ai đưa em đi ấy?"

Thì ra là định hỏi cái này?

Sở Kiều cười trộm, muốn trêu chọc anh: "Có chứ!"

"Hỏi như thế nào?" Trì Việt nhíu mày càng chặt, vẻ mặt bất an: "Em đã nói thế nào? Anh ấy có làm gì em không?"

Sự lo lắng sốt ruột trong mắt anh làm cho Sở Kiều cảm động, nhưng chẳng qua cũng chỉ là cảm động thôi.

Cô thở dài, thu về mặt đầu giong lại: "Trì Việt, em đã nói hết cho anh ấy nghe rồi."

"Sau đó thì sao?" Trì Việt ngó ngán, thốt lên.

Đôi mắt sáng của Sở Kiều thản nhiên, nói thẳng: "Không có sau đó nữa rồi."

Trì Việt trầm mặc, một chỗ nào đó sâu trong trái tim đau nhói lên.

Đứng sau một chiếc cột ở hành lang, Hạ Yên Nhiên lẳng lặng đứng ở đó, biểu cảm trên mặt cũng thay đổi đến mấy lần. Cũng không phải là cô cố ý nghe lén, chẳng qua là thấy Sở Kiều và Trì Việt đứng một chỗ nên tò mò, mà lại không chạy lên phá đám thôi.

Nhưng không nghĩ rằng, thế là lại để cho cô nghe những lời như thế này.

Hạ Yên Nhiên ghi nhớ hết vào trong lòng, một chữ cũng không bỏ qua, đủ kinh ngạc, đôi môi cô cong lên vẽ ra một nụ cười khó hiểu.

Ăn cơm tối xong, Trì Việt lái xe đến trước cổng nhà họ Phùng, anh không tắt máy, cơ bản là không định đi vào trong.

Phùng Thiên Chân tháo dây an toàn ra, sắc mặt âm trầm: "Nếu như anh không muốn bị người khác phát hiện, sau này nhìn cô ấy, anh đừng biểu hiện rõ ràng như vậy."

"Cái gì cơ?"

Trì Việt cau mày, mới đầu cũng không hiểu lời cô nói, lát sau anh mới lấy lại được tinh thần, ánh mắt lạnh xuống: "Phùng Thiên Chân, cô có ý gì?"

"Anh hiểu ý em." Phùng Thiên Chân ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của anh, rõ ràng đang cố nén giận.

Đôi mắt đào hoa hẹp dài của Trì Việt khẽ híp một cái, môi mỏng khẽ nhếch lên: "Cô uy hiếp rồi?"

"Uy hiếp?" Phùng Thiên Chân khẽ cười ra tiếng, khoe miệng vẽ ra một nụ cười khổ sở.

Đưa tay ra mở cửa xe, Phùng Thiên Chân bước xuống xe trước, lạnh lùng ném cho anh một câu: "Trì Việt, anh là đồ khốn khiếp!"

Dứt lời, cô sập mạnh cửa xe bước đi.

Trì Việt đơ ra, thậm chí thề một tiếng, trầm mặt lái xe đi.

Ba ngày sau, Thời Nhan nhận được điện thoại của tập đoàn JK, lập tức đến đó.

Có người đưa Sở Kiều và Tô Lê đến phòng họp ở tầng cao nhất. Đây cửa ra, ngồi trước bàn hội nghị chữ U là những người phụ trách cấp cao, bầu không khí rõ lạnh lùng.

Tuy tính cách Tô Lê hay qua loa đại khái, nhưng ít nhất cô cũng thấy cái gì đó không đúng ở đây. Cô nhìn về phía người bên cạnh, vẻ mặt căng thẳng.

Ánh mắt sắc bén của cả hội trường hướng về phía Sở Kiều, cô nhìn vào bộ trang phục màu đen của Thời Nhan được đặt trên bàn, trái tim bỗng nhảy loạn lên, một dự cảm xấu bỗng dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69-1

Trên phòng họp ở tầng cao của tập đoàn JK.

Trước bàn hội nghị chữ U màu đen, người phụ trách của tập đoàn ngồi đầy, ai nấy đều mặc Âu phục, sắc mặt không được tốt lắm.

Sở Kiều và Tô Lê thấy vậy thì liền liếc mắt nhìn nhau, sự hồi hộp trong lòng bắt đầu trào dâng.

"Bộ lễ phục dạ hội này... là mẫu thiết kế của Thi Nhan sao?"

Người mở miệng là Hạ Yên Nhiên. Cô ta đứng lên, đi đến trước bàn, chỉ vào bộ lễ phục mà hỏi.

Sở Kiều bước tới phía trước, nhìn lễ phục, vẻ mặt ung dung, "Phải, là mẫu thiết kế của Thi Nhan."

Cô vừa dứt lời, sắc mặt của mọi người xung quanh liền thay đổi, những lời bàn tán nổi lên bốn phía.

Bầu không khí vô cùng kỳ lạ. Sở Kiều cẩn thận kiểm tra kiểu dáng trang phục, không phát hiện ra cái gì bất ổn. Cô nhú mày, hỏi, "Tổng giám đốc Hạ, có vấn đề gì sao?"

"Cô xem đi." Hạ Yên Nhiên lấy tư liệu từ trong tay trợ lý, đưa cho Sở Kiều.

Lời nói của cô ta chứa hàm ý sâu sắc. Sở Kiều vừa mở tư liệu ra xem, nhìn đến mục vật liệu may mặc kiểu mới, ánh mắt cô liền hạ xuống.

"Đây là..." Tô Lê bước qua, vẻ mặt hoài nghi.

Hạ Yên Nhiên tự tay cầm bộ lễ phục dạ hội, chỉ vào giữa phần nội dung của tư liệu, thấp giọng nói, "Hai tháng trước, công ty thời trang Lăng Tinh từng chế ra một loại vật liệu may mặc mới là tơ carbon, đã từng mang đến tuần lễ thời trang Milan để triển lãm. Có điều, đối với loại vật liệu đó, trước mắt, công ty bọn họ không có tiến hành tiêu thụ."

Tô Lê nghe xong mà đầu óc mông lung cả đi, nhưng cô vẫn hiểu rõ ý của đối phương. Cô nắm một góc của bộ lễ phục, so nó với vật liệu may mặc ở trong tư liệu, cả cồi lòng chìm xuống tận đáy, "Sao có thể như vậy?"

"Vật liệu may mặc của Lăng Tinh còn chưa được tiêu thụ, vậy thì chất liệu trên bộ đồ của Thi Nhan từ đâu tới?" Hạ Yên Nhiên mím môi, vẻ mặt nghiêm túc.

Sở Kiều nắm chặt tư liệu trong tay, đôi mắt đen ánh lên vẻ tàn khốc. Loại vật liệu may mặc này là sản phẩm mới được đăng ký của Lăng Tinh, trước mắt chưa được bán ra thị trường.

"Còn hỏi cái gì?" Đám người cấp cao của tập đoàn lộ vẻ khinh thường, lời nói sắc bén, "Lai lịch của nó nhất định không được đáng hoàng."

"Các người!"

Tô Lê còn định cãi, Sở Kiều đã ngăn cản cô.

"Tổng giám đốc Hạ!"

Có người mở miệng, giọng nói không còn kiên nhẫn, "Xảy ra chuyện thế này, hẳn là Thi Nhan cũng mất tư cách hoàn toàn rồi. JK của chúng ta không thể vì bọn họ mà bị liên lụy hay ảnh hưởng!"

Sở Kiều trả tư liệu lại, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Hạ Yên Nhiên rồi nói, "Tổng giám đốc Hạ, chuyện này còn chỗ nghi vấn, có lẽ là hiểu lầm, hay là để tôi tìm hiểu kỹ càng lại."

"Hiểu lầm?!" Nhân vật cấp cao kia chợt cười nhạo, nói, "Các người đúng là không biết xấu hổ mà còn dám nói ra miệng! Vật liệu may mặc giống nhau như đúc, sao có thể là hiểu lầm được? Hành động này của Thi Nhan rất đáng bị trừng trị!"

Sở Kiều không hề nhúc nhích, cô chỉ nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Hạ Yên Nhiên.

Trong giây lát, Hạ Yên Nhiên xoay người, nhìn về phía nhân vật cấp vừa nãy, "Quản lý Khương, chuyện này do tôi phụ trách, trước sau đều là tôi. Nếu lão Tổng (có lẽ là boss cao nhất) đã giao cho tôi toàn quyền phụ trách, vậy thì việc xử lý thế nào, trong lòng tôi sẽ có tính toán."

Lời của cô ta không kiêu ngạo, không nịnh bợ, lại có tác dụng chậm đến mười phần.

Nhân vật cao cấp kia kiêu ngạo tột cùng, sắc mặt trở nên thay đổi, hừ một tiếng không phục.

"Cô Sở, " Hạ Yên Nhiên nhú mày nhìn Sở Kiều, nét cười hàm chứa ý nghĩa thâm sâu, "Tôi cho cô thời gian một ngày. Nếu cô có thể giải thích nguyên nhân một cách hợp lý, chuyện này liền cho qua. Nếu không thể, Thi Nhan chẳng những mất đi tư cách tham gia tuyển chọn lần này, mà ngay cả tôi cũng sẽ xử lý công bằng về hành vi cướp bán quyền của các cô!"

"Được."

Sở Kiều gật đầu cảm kích. Cô kéo Tô Lê rồi xoay người rời khỏi.

Trở lại phòng làm việc, Tô Lê giận dữ xông vào, tức giận nói, "Hứa Khả Nhi, cô tìm vật liệu may mặc ở đâu hả?!"

"Sao hả?" Thấy Tô Lê hàm hồ, Hứa Khả Nhi kinh ngạc, ngẩng đầu.

Ném tư liệu trong tay lên bàn, Tô Lê chỉ cho cô ta thấy, "Vật liệu may mặc này đã được công ty khác đăng ký độc quyền, người ta còn chưa bán ra thị trường đó!"

"Hả?!" Hứa Khả Nhi giật lấy tư liệu để xem kỹ càng một lần nữa, ngay sau đó cũng cả kinh, "Chất liệu là do A Mai đưa cho tôi, lần trước, các cô cũng đã gặp người ta mà."

A Mai?

Sở Kiều nhớ lại người kia. Lần đó, bọn cô đi tìm vật liệu may mặc, đúng là A Mai đã cầm trong tay không ít mảnh vải thừa cần vứt đi, đầu thừa đuôi thẹo.

"A Mai làm ở công ty nào?" Sở Kiều nhíu chặt hàng lông mày thanh tú, nhanh chóng nhận ra điều gì đó.

Hứa Khả Nhi một mực khẳng định, "Công ty thời trang Lăng Tinh."

"Lăng Tinh?!" Tô Lê cao giọng, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Xong đời rồi!

"Vật liệu may mặc này chính là sản phẩm mới của Lăng Tinh!" Tô Lê ngồi xuống ghế, không còn chút sức lực, suy sụp vô cùng, "Hồng rồi! Lần này chúng ta bị người ta gạt rồi!"

Hứa Khả Nhi cúi đầu, sâu trong ánh mắt của cô ta có gì đó khác thường.

Nửa ngày trôi đi, Sở Kiều quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Hứa Khả Nhi, hỏi, "Cô và A Mai quen nhau bao lâu?"

"Cũng không lâu lắm." Hứa Khả Nhi hoảng hốt nhìn cô, cố giả vờ bình tĩnh, "Lúc trước, tôi tìm cô ấy để mua vật liệu may mặc, sau này thì tiếp xúc nhiều hơn một chút, cô ấy rất dễ nói chuyện, giá cả cũng phải chăng, nhưng ai mà tưởng tượng được... lần này sẽ xảy ra chuyện như vậy!"

Cô ta đứng lên, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ, "Tôi đi tìm cô ấy tính sổ!"

Hứa Khả Nhi cầm túi xách, chạy ra khỏi phòng làm việc. Tô Lê lấy lại tinh thần, lập tức chạy theo phía sau, gọi to, "Khả Nhi, cô đợi tôi! Tôi đi cùng với cô!"

Mất thấy bọn họ trước sau rời đi, Sở Kiều cũng không ngăn cản. Cô nhìn tư liệu về sản phẩm mới của Lăng Tinh, đôi mắt sáng ngời lại trở nên âm u.

Hai tháng trước, ở tuần lễ thời trang Milan, chất liệu này đã từng xuất hiện, thế nhưng cô lại không biết!

Sở Kiều dựa nửa người vào ghế xoay, vẻ mặt dờ dẩn. Cho tới bây giờ, cô vẫn tin tưởng 100% vào thiết kế của mình, tự tin rằng mình nắm chắc trào lưu và sự nhanh nhạy của xu hướng thời trang.

Nhưng trên thực tế, bản thiết kế cứ lần lượt chứng minh rằng ánh mắt của cô không hề tầm thường, sáo rỗng, chỉ là cô đã coi thường một việc, chính là sự thay đổi khôn lường của thế giới bên ngoài.

Sở Kiều không phóng tầm mắt ra xa, chỉ ở mãi trong thế giới của bản thân. Cho dù cô tài hoa hơn người, nhưng thế giới của một người vẫn cứ hạn hẹp làm sao.

Chuyện lần này, cô vốn hoàn toàn có khả năng tránh được. Nếu như bình thường, cô để ý đến tình hình ở những sân chơi thời trang trên toàn thế giới, quan tâm tới những xu thế hiện đang lưu hành, có lẽ cô sẽ không mắc phải sai lầm của ngày hôm nay!

Còn nhớ... lúc trước, khi lập kế hoạch tạo dựng Thi Nhan, Sở Hoành Sanh đã từng hỏi cô: Con có gì để làm vốn?

Khi đó, Sở Kiều ưỡn ngực, ngẩng đầu trả lời: Thiết kế.

Phải, cô tin vào khả năng thiết kế của mình, chưa từng hoài nghi.

Lúc đó, ba cô đã cười nhạt, nói một câu lạnh như băng, "Sở Kiều, con quá kiêu ngạo rồi! Kinh địch chắc chắn sẽ thất bại!"

Vì những lời đó của ông ta, Sở Kiều càng ghen vì giận. Cô không phục, không muốn yếu đuối, cô muốn chứng minh mình có năng lực, có thực lực!

Hai năm qua, Thi Nhan đi từng bước một cho tới ngày hôm nay. Mấy hôm trước, cô còn vui sướng mà nghĩ, chỉ cần lần này Thi Nhan thành công, cô sẽ đúng lý hợp tình về nhà, về nhà nói cho ông ta biết rằng cô thành công rồi!

Thế nhưng hôm nay, Sở Kiều đứng trong phòng họp của JK, nhận sự chế nhạo của mọi người, đủ lời nghi kỵ, khinh miệt, cô lại không có dũng khí đáp trả!

Mãi đến bây giờ, nhớ tới lời ba mình từng nói, xem ra đã chậm quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69-2

Gần giữa trưa, Tô Lê và Hứa Khả Nhi trở lại phòng làm việc. Đã tìm được A Mai rồi, nhưng sự việc lại càng mệt mỏi hơn.

Vật liệu may mặc là do A Mai lấy trộm từ trong nhà xưởng, bây giờ Thi Nhan tự tiện sử dụng, trong lúc vô ý đã trở thành bên đồng phạm. Nói như vậy, không thể thoát khỏi tội ăn cắp bản quyền rồi!

Ba người ngồi đối mặt với nhau, chỉ nhìn mà không nói gì, ai nấy đều sầu muộn ảo não.

Hứa Khả Nhi cắn môi, yên lặng chảy nước mắt, "Đều do tôi không tốt."

Vào lúc này, cho dù trách móc cũng chẳng có ích gì.

Trong lòng Tô Lê cực kỳ rối loạn, JK chỉ cho thời gian một ngày, nếu Sở Kiều không thể giải thích, tình trạng mà Thi Nhan sắp phải đối mặt cũng có thể nghĩ tới rồi. Ôi... quả nhiên là ham món lợi nhỏ trong nháy mắt, gánh lấy thiệt thòi vô cùng to lớn!

"Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về thôi." Sở Kiều đột nhiên lên tiếng, về mặt bình tĩnh.

"Kiều Kiều!" Tô Lê khó chịu trong lòng, lập tức giữ chặt tay cô, "Ngày mai phải giải thích với JK. chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Sở Kiều dọn dẹp vài thứ trên bàn, sắc mặt vẫn bình thường, giống như không có gì xảy ra, "Không sao cả, tôi có cách rồi."

"Cách gì?" Tô Lê tròn mắt, nhìn cô với vẻ không hiểu.

Sở Kiều mím môi, không trả lời, chỉ nở nụ cười, "Ngày mai cô sẽ biết."

"Tôi đi với cô." Tô Lê lo lắng.

Hứa Khả Nhi xoay chuyển ánh mắt, nói theo, "Tôi cũng đi."

"Không cần đâu."

Sở Kiều trực tiếp từ chối, "Một mình tôi đi."

Tuy rằng đoán không ra ý trong lời của Sở Kiều, nhưng thấy vẻ mặt cô kiên quyết như vậy, Tô Lê chỉ đành cắn môi, yên lặng gật đầu.

Sắc mặt của Sở Kiều vô cùng điềm tĩnh, nhìn không ra một gợn sóng nào. Hứa Khả Nhi âm thầm kinh ngạc, hơn nữa còn cảm thấy bất an. Thái độ của Sở Kiều quá bình thản, giống như đã dự liệu trước được điều gì.

Chẳng lẽ cô nghĩ ra cách ứng đối rồi sao? Hay là cô... cảm nhận được cái gì đó?

"Khả Nhi, đi thôi." Tô Lê thấy Hứa Khả Nhi ta ngây người, vội gọi một tiếng.

"Tôi tới đây." Thu lại sự nghi ngờ tận đáy lòng, cô ta vội chạy nhanh để đuổi kịp Tô Lê, sợ bị người ta phát hiện ra sơ hở.

Ra khỏi tòa cao ốc, Hứa Khả Nhi đi ở phía sau Tô Lê, đứng ở vạch kẻ đường chờ giao lộ mà gọi taxi. Ngồi sau xe, cô ta lấy điện thoại ra, về mặt bất an, "Này, tôi cảm thấy nên giải quyết chuyện sớm một chút, không cần kéo dài..."

Lát sau, cô ta cúp điện thoại, bảo tài xế đưa mình tới trung tâm thành phố.

Trở lại biệt thự, Sở Kiều đẩy cửa bước vào. Dĩ giúp việc theo gờ đã làm đồ ăn sẵn rồi, chỉ chờ cô về, bà sẽ rời khỏi.

Thức ăn được đặt trên bàn, bát đĩa cũng được sắp gọn. Có tiếng xe hơi ở bên ngoài sân, kể đó là tiếng bước chân vững vàng của người đàn ông.

"Về rồi à?" Sở Kiều đứng dậy, bước qua, lấy áo khoác trên tay chồng rồi treo lên, thúc giục, "Mau đi rửa tay đi."

Quyền Yên Thác ngăn người, vô cùng kinh ngạc trước hành động nhiệt tình của cô. Mọi khi anh trở về, cô đâu có giúp anh treo áo.

Nhưng anh cũng không hỏi nhiều, lên lầu thay đồ, tắm rửa sạch sẽ rồi xuống lầu.

Bát đĩa đều đã dọn xong, Quyền Yến Thác kéo ghế dựa ra, ngồi xuống, cúi đầu ăn cơm.

Đồ ăn đêm nay rất ngon, có hải sản, thịt cá và rau dưa, thực đơn của mỗi ngày đều không lặp lại.

"Thịt bò này ăn được đấy." Sở Kiều dùng đũa gấp một miếng, bỏ vào trong chén anh, "Nếm thử đi?"

Quyền Yến Thác ăn theo lời cô, không thấy gì đặc biệt cả. Nếu là ngày thường, cô nhất định sẽ thấy thịt bò không dễ tiêu hóa, sẽ không ăn, nhưng đêm nay... hình như cô không giống mọi ngày!

"Có chuyện gì sao?" Quyền Yến Thác lo lắng, nhìn cô, ánh mắt anh chợt sáng như ngọn đuốc.

Sở Kiều gấp thức ăn xong rồi cúi đầu xuống, không nhìn thấy vẻ khác thường nào trên mặt, "Đâu có!"

Giọng nói của cô rất tự nhiên. Quyền Yến Thác nhú mày, tưởng rằng nộ bản thiết kế cho JK rồi, cô mới có thể thả lỏng như thế. Anh không nghĩ ngợi gì sâu, tiếp tục cầm đũa ăn cơm.

Ăn tối xong, Quyền Yến Thác trở lại phòng để xử lý công việc như mọi ngày, Sở Kiều mang bát đĩa ra sau bếp để rửa.

Một lát sau, cô dọn dẹp sạch sẽ nhà bếp, tắt đèn, bước thẳng lên phòng ngủ trên lầu.

Sở Kiều vào phòng tắm trước, dùng máy sấy khô tóc, kẻ đó mới xốc chăn lên giường.

Trong phòng ngủ vô cùng yên tĩnh, Sở Kiều dựa lưng vào đầu giường, đôi mắt bình tĩnh nhìn về một điểm ở trước mặt, kinh ngạc thất thần, mãi đến khi cửa phòng ngủ mở ra, Quyền Yến Thác đi vào.

"Sao còn chưa ngủ?" Anh bước tới cạnh giường, bắt gặp ánh mắt ngu ngơ của cô.

Sở Kiều lấy lại tinh thần, nở nụ cười, nói, "Đang đợi anh."

Ánh mắt của anh lóe lên tia sáng. Anh cười, gạt đầu, xoay người, bước về phía phòng tắm.

Quyền Yến Thác tắm với tốc độ rất nhanh. Vừa bước ra, anh đã thấy tivi mở trong phòng. Sở Kiều dựa vào đầu giường, đang xem phim truyền hình, xem đến mức say sưa.

Bình thường, cô đâu có xem phim? Thời gian chủ yếu chỉ vẽ tranh, không thì sẽ suy nghĩ, cân nhắc bản thiết kế. Hôm nay cô sao vậy?

Xốc chăn lên, Quyền Yến Thác dựa vào người cô, mở miệng hỏi, "Sở Kiều, đêm nay em giống ngày thường?"

"Không giống thế nào?" Sở Kiều quay đầu nhìn anh, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

"Có việc mà gạt anh!" Quyền Yến Thác hí hóp mắt, tia sáng trong ấy càng trở nên lợi hại.

Sở Kiều nhún vai, vẻ mặt rõ ràng là đang khiêu khích, "Là sao? Vậy anh nói xem, em gạt anh cái gì?"

Má!

Quyền Yến Thác giận tái mặt, đầu đầy vạch đen, "Làm sao anh biết?!"

Hóa ra anh còn chưa biết!

Sở Kiều cười ra tiếng, lúm đồng tiền bên má thoát ẩn thoát hiện, "Vậy anh van cầu em đi, em sẽ nói cho anh biết!"

Cô dám nói vậy à?

Quyền Yến Thác nheo mắt, tràn đầy sự nguy hiểm. Anh vừa giữ chặt eo cô, vừa đè cô xuống dưới thân mình, "Em thử nói lại một lần nữa xem?"

"Ừm..."

Sở Kiều bĩu môi, giờ tay đầu hàng, "Quyền gia, em sai rồi!"

Quyền Yến Thác nhìn chằm chằm vào mắt cô, thấy trong ấy vẫn tràn đầy ý cười như cũ, trong lòng anh chợt có cảm giác không nói nên lời. Càng nhìn càng thấy có gì sai sai, hành động đêm nay của cô rõ ràng là quá khác thường.

"Em..." Anh đang định mở miệng, Sở Kiều lại đột nhiên nâng người dậy, hôn lên môi anh một cái.

Ngón tay mảnh khảnh của cô lướt nhẹ trên môi anh, vừa vuốt ve vừa đùa nghịch. Đầu ngón tay cô vừa mát lại có độ ẩm, khiến toàn thân anh run rẩy.

Đầu ngón tay cô lướt đến đầu, cả người anh tê rần đến đấy. Quyền Yến Thác hé miệng, đớp ngón tay cô, dùng răng nanh cạo xát, không khỏi cắn mạnh một cái.

"A!"

Sở Kiều rút tay lại vì đau, đôi mắt đen trở nên giận dữ, “Anh lại cắn em!”

"Dùng sắc dụ anh?" Người đàn ông này vẫn còn lý trí, nhìn ra ý đồ trong lòng cô.

Trên ngón tay có một dấu răng màu đỏ nhạt. Sở Kiều cong môi, ánh mắt long lanh ngấn nước, nhìn anh với vẻ vô tội, “Sao hả, em không thể dùng sắc dụ anh sao?”

Quyền Yến Thác nhướn mày, nhìn chăm chăm người dưới thân mình, không hiểu cô đang có ý gì.

Trong lúc anh thất thần, Sở Kiều liền dùng hai tay ôm chặt cổ anh, kéo khuôn mặt đẹp trai của anh xuống. Cô chu đôi môi đỏ mọng, tựa như vô tình, tựa như cố ý mà kề sát miệng anh, “Anh có muốn không?”

Câu này ám chỉ quá rõ ràng. Quyền Yến Thác kinh ngạc một lần nữa, cô đang mở miệng kích tình sao?

Từ lúc ở cùng nhau, cho tới bây giờ, cô chưa từng chủ động với anh. Dù cho mỗi lần ân ái, hai người không né tránh nhau, nhưng mỗi một lần, người chủ động luôn là anh, còn cô là người bị động.

Trong lòng anh tràn đầy nghi vấn, nhưng trước tình nồng ý mật của cô, anh đã hoàn toàn mờ mịt rồi. Quyền Yến Thác không kịp nghĩ ngợi, cúi đầu xuống hôn cô, bàn tay to tựa như có lửa đốt nóng, vuốt ve bộ ngực căng đầy của cô.

Quần áo trên người lần lượt rơi xuống đất. Sở Kiều ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt rạng rỡ của anh, cả người có hơi run sợ.

Mồ hôi trộn lẫn với nước bọt, Sở Kiều cong người đến không còn sức, đón lấy những động tác cuồng nhiệt.

Cô cắn môi, mồ hôi chảy trên trán. Thân thể nóng rực, đợt sau cao hơn đợt trước, dường như muốn bao phủ lấy cô. Cô muốn hò hét, nhưng cổ họng lại không thể phát ra tiếng.

Quyền Yến Thác cúi đầu, nhìn chăm chăm vào hai gò má ửng đỏ của cô, nhiệt huyết trong người bắt đầu sôi trào. Anh cắn chặt hàm dưới, động tác dần dần không thể khống chế, hoàn toàn không còn chịu sự chi phối của anh nữa rồi.

Trong suốt trận này, Sở Kiều chỉ biết nghe theo, để mặc anh tùy ý đùa nghịch. Kế sau đó, cô dịu dàng nằm trong vòng tay anh, trên làn da trắng nõn đầy những dấu hôn, vừa xinh đẹp vừa có sức hấp dẫn.

"Có muốn tắm không?" Đôi môi mọng của Quyền Yến Thác hôn lên phía sau tai cô. Giọng nói khàn khàn, hơi thở nóng như lửa khiến cô mẫn cảm, co rụt cả người lại.

Phản ứng chân thật của cô khiến tâm trạng Quyền Yến Thác rất tốt. Anh ôm cô vào phòng ăn, đưa cô đến trước vòi hoa sen để tắm rửa. Quyền Yến Thác không gây loạn thêm nữa. Anh ôm cô về giường, cùng nhau ngủ qua một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69-3

Sáng ngày thứ hai, khi Quyền Yến Thác mở mắt, người bên cạnh anh đã không thấy đâu nữa. Trước đó, anh từng thức dậy một lần, vốn dĩ nhớ tới việc chạy bộ, nhưng Sở Kiều đang ôm eo anh, ngủ say sưa. Dù cho người anh khẽ động, anh cũng không rời giường theo thói quen, nằm xuống cùng cô thêm mấy phút nữa.

Thiếp đi mơ màng một hồi, cho đến khi mở mắt ra, anh đã không thấy cô đâu nữa.

Trên tủ đầu giường có một tờ giấy, là Sở Kiều viết, cô nói mình còn có việc cần xử lý ở phòng làm việc.

Quyền Yến Thác tiện tay vò tờ giấy lại, ném chính xác vào trong thùng rác. Cô gái này... bản thiết kế đã làm xong rồi, còn chuyện gì gấp gấp đến độ phải vội xử lý chứ?

Xốc chăn xuống giường, anh chỉ sửa sang quần áo, không kịp ăn sáng, dù gì cũng chẳng có khẩu vị. Quyền Yến Thác trực tiếp lái xe, rời khỏi biệt thự.

Sở Kiều bước ra cùng với luật sư, vẻ mặt yên lặng. Kết quả mà luật sư cố vấn nói ra không khác suy đoán trong lòng cô là mấy. Cô đứng bên vỉa hè, nhìn xe cộ như nước chảy giữa ngã tư đường, cảm xúc liên tục lên xuống.

Lái xe đến tập đoàn JK, Sở Kiều do dự một hồi lâu mới mở cửa xe, đi vào.

Tới văn phòng, Hạ Yên Nhiên sớm đã ngồi sẵn ở đấy để đợi cô, “Mời ngồi.”

Sở Kiều cười lễ phép, xoay người, ngồi xuống ghế sofa. Hai tay cô đan vào nhau, ánh mắt trở nên tối hắc, “Tổng giám đốc Hạ, về chuyện vật liệu may mặc... là trách nhiệm của Thi Nhan, tôi đồng ý rút khỏi cuộc tuyển chọn.”

Dường như không ngờ rằng cô sẽ nói như vậy, Hạ Yên Nhiên giật mình, nhìn về phía cô, vẻ mặt không hiểu. Trong giây lát, cô ta nở nụ cười, nhưng trong lòng lại âm thầm thở dài.

Quả nhiên là nhà thiết kế, vốn dĩ đã có sẵn cốt cách kiêu ngạo. Chỉ là trong hoàn cảnh hiện thực cần phải sinh tồn, chỉ có cốt cách kiêu ngạo thì vẫn còn chưa đủ. Quá nhiều cạm bẫy và âm mưu, người nhìn đời bằng ánh mắt cao hơn đỉnh sẽ không thấy rõ con đường phía trước, dĩ nhiên phải té ngã thôi.

Thoạt nhìn, Sở Nhạc Viện không hở là em gái của Sở Kiều, nắm rõ tính khí của chị mình như lòng bàn tay.

“Cô Sở.” Hạ Yên Nhiên cười cười, sau đó liền nghiêm mặt, nói, “Cô có thể chủ động thừa nhận, tôi rất hài lòng.”

Cúi đầu xuống, cô ta lộ vẻ tiếc nuối, thậm chí còn rất thất vọng, “Thi Nhan để xảy ra chuyện này, tư cách tham gia tuyển chọn nhất định không còn. Hơn nữa, bên phía Lăng Tinh đã phát hiện, và lại còn muốn truy cứu tới cùng.”

Nghe lời cô ta nói, Sở Kiều ngẩng đầu lên, ánh mắt hạ xuống.

Lăng Tinh đã phát hiện rồi sao? Cô vốn không có nghĩ sâu về chuyện này, nhưng sao lại đúng dịp như vậy? Sở Kiều bắt đầu nghi ngờ.

Trở lại Thi Nhan, Tô Lê và Hứa Khả Nhi đều đang đợi, vừa nhìn thấy Sở Kiều liền hỏi, “Kiều Kiều, cô đi đâu vậy hả? Tôi gọi điện thoại mà cô cũng không bắt máy?”

Sở Kiều đặt túi xách bằng da xuống, kéo ghế dựa ra ngồi, nói, “Tôi tới JK để gặp Hạ Yên Nhiên.”

“Cô nói như thế nào?” Tô Lê truy hỏi.

Cầm cốc nước, uống một ngụm, Sở Kiều nhếch môi, trả lời, “Thi Nhan có lỗi trong chuyện liên quan tới vật liệu may mặc, mất tư cách tham gia tuyển chọn.”

Tô Lê khiếp sợ, chạy đến trước mặt cô, chất vấn, “Sao cô lại thừa nhận vậy hả?”

“Không thừa nhận thì có ích gì?” Sở Kiều neho mắt, liếc qua phía Hứa Khả Nhi, vừa nói vừa mang về đũa chiếu, “Lăng Tinh đã phát hiện ra chuyện về vật liệu may mặc, hơn nữa đã khởi tố pháp luật rồi.”

Tô Lê im lặng, trong lòng giống như có một tảng đá nặng đè xuống.

Hứa Khả Nhi ngồi trên ghế, khẽ cúi đầu, vẻ mặt biến đổi mấy lần. Cô ta không ngờ Sở Kiều lại chủ động đi gặp Hạ Yên Nhiên để nói. Ngay lúc đó, bên phía Lăng Tinh cũng nhanh chóng phát hiện ra chuyện vật liệu may mặc, liệu rằng Sở Kiều với Tô Lê có sinh lòng nghi ngờ không?

Hứa Khả Nhi quyết tâm làm ra vẻ bất an, cô ta cũng giả vờ mặt ủ mày chau, “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Sở Kiều quay đầu qua, con ngươi đen bóng nhìn chằm chằm về phía Hứa Khả Nhi, vẻ mặt trở nên sắc bén. Cô không nói gì cả, nhưng cái nhìn ấy lại khiến da đầu đối phương run hết cả lên.

Cộc cộc cộc --

Có một người đàn ông mặc vest đứng ở bên ngoài cửa, Tô Lê nhú mày, “Anh tìm ai?”

Người đàn ông bình thân bước vào, vẻ mặt ung dung, “Tôi là luật sư bên Lăng Tinh.”

Nghe vậy, ánh mắt của ba người các cô lập tức trở nên âm trầm.

“Tôi đại diện cho Lăng Tinh đến đây để thông báo với mấy người về chuyện Thi Nhan tự tiện sử dụng loại vật liệu may mặc là tơ carbon do công ty mới tạo ra. Chúng tôi đã kiện lên pháp luật, có lẽ mấy người sẽ sớm nhận được đơn khởi tố thôi.” Ánh mắt của luật sư rất sắc bén, anh ta gần từng tiếng một.

Cúi người xuống, luật sư chớp chớp đôi mắt, kể đó lại tung ra một quả bom lớn, “Lăng Tinh đã viết trong đơn khởi tố, yêu cầu bồi thường, mức bồi thường là năm trăm vạn.”

“Năm trăm vạn?!”

Tô Lê trợn mắt, cõil lòng chìm vào đáy son cốc âm u.

Số tiền bồi thường này, đối với Thi Nhan mà nói, quả là quá khó để giao ra, cho dù bán cả phòng làm việc cũng không kiếm được số tiền nhiều như vậy!

Tô Lê vô cùng uể oải, cô kéo tay Sở Kiều, thì thầm, “Kiều Kiều, có cần tìm chồng cô hỗ trợ không?”

Hỗ trợ?

Sở Kiều hạ mắt xuống, đôi mắt đầy vẻ âm mưu, cô chẳng nói một lời.

Bên trong ghế dựa, Hứa Khả Nhi vừa nghe đến mức tiền bồi thường cũng phát hoảng theo. Cô ta không ngờ đối phương yêu cầu bồi thường nhiều như vậy, nhưng sau khi nghe Tô Lê nói, cô ta cũng yên tâm hơn một chút.

Sở Kiều mệnh tốt, tìm được một chỗ dựa vừa lớn lại vừa vững chắc như vậy, dù sao thì cô ấy đâu có thiếu tiền!

Buổi chiều, sau khi họp xong hai hội nghị, Quyền Yến Thác trở lại văn phòng, về mặt có hơi mệt mỏi. Anh ngồi trên ghế xoay, ánh mắt liếc qua tấm lịch để bàn, khẽ giật mấy cái.

Quyền Yến Thác xoa hai hàng chân mày, hỏi trợ lý bên cạnh, “Hôm nay, có phải tập đoàn JK sẽ công bố danh sách của những bên cạnh tranh không?”

“Dạ phải.” Trợ lý gật đầu, đáp.

“Đi thăm dò kết quả cho tôi.” Quyền Yến Thác ném cây bút trong tay đi, đưa giấy tờ đã ký xong cho anh ta.

Trợ lý ngẫm hiểu, cầm giấy tờ rồi ra ngoài. Anh ta đi rồi lại về rất nhanh, nói ra kết quả cho Quyền Yến Thác nghe, “Cậu Quyền, người thắng là Sở thị.”

Quyền Yến Thác mở to mắt, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Sở thị?” Anh cau mày lại, vô cùng ngạc nhiên. Bản thiết kế của Sở Kiều sao có thể kém hơn Sở thị được?

Trợ lý thấy anh sinh lòng nghi ngờ, lập tức nói hết toàn bộ tin tức.

Quyền Yến Thác vừa nghe xong câu kế tiếp của trợ lý, khuôn mặt tuấn tú của anh liền tựa như có khói mù bao phủ. Đôi môi mỏng biến thành một đường thẳng, đường cong của hàm dưới khiến người ta lạnh đến thấu xương.

Sấm tới mới về nhà, Sở Kiều ngồi trên ghế sofa, về mặt bình thường.

Quyền Yến Thác đặt chìa khóa xe xuống, bước qua chỗ Sở Kiều, hỏi, “Cuộc tuyển chọn ở JK, kết quả thế nào?”

Cầm điều khiển từ xa ở trong tay, Sở Kiều nói, “Thi Nhan không được chọn.”

“Vì sao?”

Quyền Yến Thác híp mắt, vẻ mặt trở nên nóng nảy.

Sở Kiều lảng tránh ánh mắt của anh, nói như muốn khóc, “Thiết kế của em không bằng người ta!”

Má nó --

Quyền Yến Thác đá một cái vào chiếc bàn trà. Lực đá rất mạnh, khiến một góc bàn chà xuống mặt đất, phát ra tiếng động lớn. Ánh mắt nguy hiểm của anh khẽ nheo lại, anh vừa trợn mắt vừa quát cô, “Sở Kiều, má nó... em rõ ràng là gặp chuyện, tại sao lại gạt anh?”

Sở Kiều cúi đầu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, đáy lòng bắt đầu trở nên hung hăng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ra mặt cho cô

Editor: ngocdiemhepc

Đá vào --

Quyền Yến Thác nhấn chân đá vào khay trà, lực độ rất mạnh, khiến cho góc bàn ma sát trên mặt đất, phát ra một âm thanh thật to. Ánh mắt thâm thúy của anh nheo lại rất nguy hiểm nhìn chăm chăm người bên cạnh, quát: “Sở Kiều, con mẹ nó, có chuyện xảy ra tại sao gạt tôi?”

Sở Kiều cuối đầu, hai tay nắm chặt bụng xuôi bên người, nơi nào đó trong đáy lòng thất chặt lại.

“Nói chuyện!”

Thấy cô không mở miệng, gân xanh trên trán Quyền Yến Thác nổi lên, lửa giận cuộn cuộn trong lòng, đáy mắt anh tối sầm lộ ra tín hiệu nguy hiểm.

Mặt dù lần đầu tiên gặp mặt đã biết tính tình anh không tốt, nhưng Quyền Yến Thác hung ác như vậy, khiến cho Sở Kiều có chút rụt rè. Hai chân cô ngồi sếp bắng ở trên sô pha, con ngươi đen nhánh lóe lên, nói: “Anh kêu tôi nói gì?”.

Con mẹ nó.

Quyền Yến Thác thật sự muốn một tay bóp chết cô, bản lĩnh làm người khác tức giận của cô ngày càng cao, càng làm cho anh có thể dễ dàng nổi trận lôi đình.

Anh cuối người xuống, hai ngón tay siết chặt chiếc cầm thon gọn của cô, ép hỏi: “Thì Nhan xảy ra chuyện gì?”

Sở Kiều khẽ cắn môi, con ngươi sáng trong như lưu ly. Cô cũng không nói lời nào, mở to đôi mắt đen láy, nhìn anh chăm chăm, sóng mắt bình tĩnh.

Anh đang tức giận đẩy mình, nhưng bị cô nhìn như vậy, trong lòng anh thế nhưng lại căng lên.

Lát sau, Quyền Yến Thác buông tay đang nắm cầm cô ra, xoay người ngồi xuống bên cô, môi mỏng mím chặt, “Nếu cô không nói, tôi sẽ có rất nhiều cách để trừng phạt cô.”

Đây là lời cảnh cáo cuối cùng của anh, trong lòng Sở Kiều liền sáng tỏ.

Sở Kiều cuộn hai chân lên, hai tay ôm lấy bả vai, mắt nhìn chăm chăm một điểm phía trước, nhỏ giọng nói: "Chiếc váy dạ hội cuối cùng của tôi ở đêm chung kết, do dùng vật liệu may mặc mà Lăng Tinh mới nghiên cứu ra, nên bọn họ đã khởi tố, yêu cầu bồi thường năm trăm vạn."

"Vật liệu may mặc từ đâu mà có?" Quyền Yến Thác nhíu chặt mày kiểm, trầm giọng hỏi cô.

"Là Hứa Khả Nhi theo bạn bè đến nơi đó mua được." Sở Kiều cúi đầu, hình như sợ anh không hiểu, giải thích, "Trước kia chúng tôi cũng thường mua vật liệu thừa ở nhà xưởng xuất ra."

"Tại sao mua những thứ ấy?"

"Vi rẻ."

Quyền Yến Thác liếc mắt, giơ tay lên hung hăng chỉ chỉ vào đầu của cô, tức giận nói: "Loại tiền này có thể tiết kiệm sao?"

"Không tiết kiệm thì phải làm thế nào bây giờ?" Sở Kiều bất đắc dĩ thở dài, "Trong tay chúng tôi không có nhiều tiền như vậy?"

"Không có tiền sao không nói với tôi?"

“Tôi đã nợ anh rất nhiều tiền rồi.”

Lửa giận của Quyền Yến Thác mới vừa tiêu tán lại tăng lên, cô luôn muốn ngăn cách với mình bởi một tấm lá chắn vô hình. Luôn tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc của chính cô, hình như chỉ có như vậy, cô mới có cảm giác an toàn.

Đúng, cảm giác an toàn.

Đôi mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác giật giật, trái tim chợt trầm xuống. Chẳng lẽ cô ở chung một chỗ với mình, lại không có cảm giác an toàn?!

"Cô cho rằng, chuyện này là ngẫu nhiên sao?" Anh nhăn mày, hai chân gác lên trên khay trà.

Ánh mắt Sở Kiều dờ dẩn co rút lại, khóe mắt thoáng qua cái gì, "Quả thực rất ngẫu nhiên nhưng chắc không phải là trùng hợp."

Coi như cô chưa có ngu ngốc.

Người đàn ông dựa nửa người vào trên sô pha, nhẹ nheo đôi mắt lại, "Chuyện này, tôi sẽ xử lý."

Ý của anh là, sẽ ra mặt giúp cô sao?

Sở Kiều mím đôi môi đỏ mọng lại, đáy lòng bình tĩnh lặng lẽ bị đánh vỡ. Ban đầu ở cùng với anh, cô quả thật muốn có một chỗ dựa, nhưng hôm nay cô muốn biết, anh nói là ra mặt giúp cô, có phải xuất phát từ tấm lòng?

"Tại sao anh giúp tôi xử lý?" cô nhện không được, lên tiếng hỏi.

Tại sao?

Lời này ngược lại cũng chính là điều Quyền Yến Thác đang tự hỏi mình, anh chưa từng nghĩ tại sao? Cô gái của anh có chuyện, bụng làm dạ chịu nên anh phải ra mặt, tại sao còn cần phải có nguyên nhân?

"Phải có lý do sao?" Quyền Yến Thác nhũn mày nhìn chăm chăm cô, cô hơi kinh ngạc. Phụ nữ thật là phiền phức, vấn đề này làm sao giải thích được!

Sở Kiều ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của anh, lại nhìn không hiểu. Thật ra thì trong lòng cô muốn hỏi là: anh tốt với cô, có phải chỉ đối tốt với một mình cô hay không?

Đối với cô, là một người tốt.

Vào giờ phút này, Sở Kiều nhớ tới lần trước Đồng Niệm nói, khoe mắt ê ẩm khó chịu.

Cô không biết từ lúc nào, mình đã bắt đầu tham luyến (tham lam và lưu luyến) sự dịu dàng cùng cung chiều của anh. Vốn cho là, chỉ cần anh đối tốt với mình, cô liền thỏa mãn, nhưng lần trước ở bể bơi nhìn thấy anh khăn trương ôm Hạ Yên Nhiên rời đi, cô liền nhận ra rằng đáy lòng cô đã rung động.

Thanh mai trúc mã, hai người vô tư.

Nó có nghĩa là, anh đã từng đối đãi với cô rất tốt. Anh cũng giống như vậy, đối đãi tốt với một người phụ nữ khác.

Mà cô, cũng không phải là người duy nhất.

Có lẽ, người kia mới là duy nhất.

Sở Kiều bình tĩnh như nước hồ thu bị đảo loạn, cô chờ không được câu trả lời của anh, ánh mắt âm trầm, "Quyền Yến Thác, ban đầu chúng ta kết hôn, là do anh chỉ muốn trút giận? Hay là..... anh còn có mục đích khác?"

Cho tới hôm nay, Sở Kiều cũng không có suy nghĩ ra, ngày đó anh đột nhiên mang theo cô đi làm chứng nhận kết hôn, đến tốt cùng là vì cái gì?!

Khoe mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, gương mặt tuấn tú lộ rõ đường cong lạnh lùng. Môi anh nâng lên, năm ngón tay thon dài chậm rãi nắm chặt. Cô hỏi lời này, chỉ làm cho anh cảm thấy trái tim phát run, trong lòng bàn tay rỉ ra một tầng mồ hôi.

Thế nhưng anh lại khăn trương.

Bởi vì cô hỏi mục đích kết hôn, thế nhưng anh lại khăn trương đổ mồ hôi lạnh!

Cô im lặng chờ đợi đáp án, nhưng chỉ thấy ánh mắt người đàn ông kiên định. Trong lòng Sở Kiều lay động, theo bản năng quay mặt đi, ánh mắt lạnh xuống, "Chuyện của Thi Nhan, là tôi gây ra, tự tôi xử lý."

Quảng xuống những lời này, cô đứng dậy đi lên lầu, trở lại phòng ngủ.

Nhìn thái độ này của cô, đáy lòng Quyền Yến Thác lại bốc lửa, nhưng không có phát tác. Bởi vì ánh mắt của Sở Kiều trước khi xoay người, không hiểu vì sao lại khiến tim anh đập nhanh, ánh mắt lãnh ngạo (lạnh lùng và kiêu ngạo) cùng kiên quyết, khiến anh có chút chột dạ.

Chán nản thờ dãi, hai tay Quyền Yến Thác để ở phía sau, nửa người trên dựa vào sofa. Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chăm chăm đèn thủy tinh trên trần nhà, đáy mắt thâm thúy dâng lên từng đợt dao động.

Mục đích kết hôn.

Người đàn ông lạnh lùng quay mặt đi, trông mắt bao phủ lớp sương mù tối tăm như biển sâu. Anh lấy ra một điều thuốc, mở bật lửa, hiện lên ánh lửa có màu xanh lam.

Khói trắng lượn lờ, ngón giữa Quyền Yến Thác kẹp thuốc lá, môi mỏng chậm rãi hít vào thở ra. Đôi mắt kia giống như Hắc Diệu Thạch, cảm giác rất âm trầm, hoàn toàn che giấu ánh sáng nơi đáy mắt.

Khi xảy ra chuyện vi phạm bản quyền, Thi Nhan phải chịu tất cả trách nhiệm. Chỉ là chuyện này lại liên quan đến tập đoàn JK, mà JK đã tỏ rõ lập trường, buộc Thi Nhan phải làm đúng theo mọi yêu cầu, thậm chí yêu cầu Thi Nhan công khai nói xin lỗi.

Công ty Lăng Tinh yêu cầu bồi thường, khiến cho Thi Nhan không thể chống đỡ nổi. Vào lúc này tập đoàn JK lại nói lên loại yêu cầu này, rõ ràng là bỏ đá xuống giếng, muốn phá hủy uy tín của Thi Nhan.

Sở Kiều hiểu rất rõ, đừng nghĩ xã hội này có người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, người bỏ đá xuống giếng, đương nhiên cũng không phải chuyện hiếm thấy.

Sở Kiều thừa nhận mình đã dùng vật liệu may mặc của Lăng Tinh, nhưng cũng không phải là cố ý, mặc dù đối phương cũng không thừa nhận cách nói

của cô.

Nhưng đáy lòng Sở Kiều vẫn thân nhiên, cô không phải cố ý muốn đi lấy trộm sản phẩm mới của người ta.

Chỉ là công khai nói tiếng xin lỗi, Sở Kiều kiên quyết sẽ không đồng ý, cho dù liều chết kiện lên tới tòa án, cô cũng không thể công khai nói lời xin lỗi. Một khi cô lên tiếng xin lỗi, có nghĩa là Thi Nhan hoàn toàn để lại vết nhơ, như vậy thì tất cả những nỗ lực và cố gắng của cô để gây dựng công ty, đều phải buông trôi.

Mấy ngày liên tiếp, mỗi ngày Sở Kiều đều đi đến công ty Lăng Tinh, mặc dù thái độ của đối phương cứng rắn, nhưng cô luôn luôn cố gắng thuyết phục đối phương, giảm tiền bồi thường xuống thấp nhất có thể, ít nhất là nằm trong phạm vi mà bây giờ Thi Nhan có thể chịu đựng được.

Về phần tập đoàn JK yêu cầu xin lỗi, Sở Kiều trực tiếp bác bỏ.

Trước bàn làm việc, Hạ Yên Nhiên thấy thư bác bỏ của Sở Kiều gửi tới, vẻ mặt tươi cười thoáng chốc trầm xuống. Cô nhíu mày, khoe miệng dâng lên nụ cười nhạt, xé toang thư bác bỏ trong tay, ném vào thùng rác.

"Tổng giám đốc, có Quyền tiên sinh muốn gặp cô." Điện thoại nội bộ trên bàn vang lên.

Nghe vậy, khoe mắt Hạ Yên Nhiên lay động, trầm giọng nói: "Mời anh ta vào."

Từ ngoài cổng chính một người đàn ông đi tới, toàn thân ưu nhã, áo khoác lông cừu màu xanh dương, quần màu đen, làm nổi bật đôi mày kiếm. Gương mặt tuấn tú hình dáng rõ ràng, hơn nữa đôi mắt sáng ngời, trời sanh khí phách cường thế.

"Sao anh lại tới đây?" Hạ Yên Nhiên đứng lên, đi tới bên anh.

Quyền Yến Thác cười một tiếng thật thấp, đưa tay chỉ lên trên ghế sofa, cười giỡn nói: "Có thể ngồi không?"

"Dĩ nhiên có thể." Kéo anh đến sofa ngồi xuống, Hạ Yên Nhiên nói trợ lý đưa cà phê tới.

Cửa sổ phòng làm việc trong suốt, ánh mặt trời sáng lạn chiếu vào, càng thêm ấm áp.

"Tìm em có việc?" Hạ Yên Nhiên khuấy đều cà phê trong ly, nhẹ giọng hỏi anh.

Quyền Yến Thác tùy ý khoác tay lên trên đầu gối, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía cô, "Yên Nhiên, có thể giúp tôi một chuyện hay không?"

"Về chuyện của Thi Nhan?" môi Hạ Yên Nhiên nâng lên, ánh mắt thoáng qua vẻ tàn khốc.

Gương mặt tuấn tú của anh trầm xuống, không muốn quanh co lòng vòng, anh nói thẳng: "Tôi tin tưởng Sở Kiều tuyệt đối không phải là cố ý lấy trộm, tôi sẽ điều tra rõ chuyện này, về phần JK yêu cầu Thi Nhan nói xin lỗi, cô có thể dàn xếp một chút hay không?"

Khoe miệng của Hạ Yên Nhiên vẫn còn ý cười, nhưng đáy mắt đã lạnh xuống. Cô siết chặt hai tay lại với nhau, ngón tay dùng sức đến trắng bệch, chỉ là vẻ mặt vẫn tự nhiên như cũ, "Anh đã mở miệng, em có thể không nể mặt anh sao?"

"Cảm ơn." Chân mày Quyền Yến Thác nhíu chặt đã giãn ra.

Cảm ơn.

Hai chữ này, khiến đôi mắt Hạ Yên Nhiên hơi ngán lẹ, môi cắn chặt. Giữa anh và cô, từ lúc nào đã bắt đầu dùng giọng điệu này để nói chuyện?

"Chỉ là....." Đột nhiên Hạ Yên Nhiên mở miệng, giọng nói trầm xuống, "Chuyện này em còn phải xin phép ý kiến chủ tịch, nếu như ông ta không đồng ý, em cũng không còn cách nào."

"Được." Quyền Yến Thác gật đầu một cái, hoàn toàn hiểu được sự khó xử của cô, "Nếu như JK có yêu cầu gì, Quyền thị cũng có thể đáp ứng."

Nghe được anh nói, nụ cười trên khoe môi Hạ Yên Nhiên hoàn toàn cứng ngắc. Cô nắm chặt tay thành quả đấm, mặc cho đầu nhọn móng tay đâm vào trong thịt.

Từ tập đoàn JK đi ra, Quyền Yến Thác lái xe rời đi. Một tay anh cầm tay lái, đường cong gò má căng thẳng, hiển nhiên là đang tức giận. Nhớ tới thái độ hồ hững của Sở Kiều trước khi rời khỏi nhà vào sáng nay, anh thật sự muốn bóp chết cô!

Con mẹ nó, ông đây mặc kệ chuyện của cô, cho cô tự khắc phục hậu quả, còn phải xem thái độ của cô?!

Người phụ nữ này, quả nhiên muốn đối nghịch với anh!

Nhưng lần này Quyền gia đây không có bản lĩnh, không nhịn được nên cố tình vì cô khắc phục hậu quả, cho dù từ đầu tới cuối cô không có cầu xin anh giúp nửa câu.

Anh còn rất vui vẻ, bận trước bận sau, dùng hết tâm ý!

Quẹo qua chỗ rẽ đi về phía Tây của trung tâm thành phố, là một con đường nhỏ tĩnh lặng rợp bóng cây. Quyền Yến Thác ngừng xe ở ven đường, mang theo một số túi đồ mua ở siêu thị xuống xe, đi về phía ngôi nhà nhỏ trước mặt.

Ngôi nhà nhỏ chia làm hai tầng, tầng một được mở rộng, phân cắt thành khu làm việc. Nhân viên lễ tân nhìn thấy anh đi vào, vội vàng đứng dậy cung kính nói, "Quyền thiếu, ngài đã tới?"

"Chị tôi có ở đây không?" Quyền Yến Thác dừng bước lại, hỏi một câu.

Cô gái lễ tân cười tự nhiên, giọng điệu dịu dàng, nói: "Có."

Đáng tiếc ánh mắt người đàn ông quá lạnh, căn bản không thấy mỹ nhân, xách theo túi đồ đi thẳng lên lầu, quen thuộc đi tới cuối lầu hai, mở cửa phòng làm việc thứ nhất bên tay trái ra.

"Chị!"

Quyền Yến Thác mở cửa đi vào, môi nâng lên đường cong mê người.

Nghe được âm thanh của anh, Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt không có gì ngạc nhiên, "Em tới làm gì?"

"Nhớ chị." Anh đặt đồ mua được lên bàn, cười nói: "Mua món sầu riêng chị thích nhất."

Mặc dù mua món này, thế nhưng anh lại không dám lấy tay đụng vào, cảm giác mùi vị thật buồn nôn.

Đề bút trong tay xuống, Quyền Sơ Nhược cười nhạt, ánh mắt sắc bén làm lòng anh phát lạnh, "Có việc mới lấy lòng!"

Tạm dừng, cô khoanh tay trước ngực liếc nhìn em trai trước mặt, trầm giọng nói: "Chị đoán em..... Là vì Sở Kiều cùng Thi Nhan nên tới."

"Chắc chắn ——"

Quyền Yến Thác tiện tay kéo một cái ghế qua, ngồi xuống bên cạnh cô, môi mỏng nâng lên nụ cười tà mị, "Bây giờ em mới biết, tại sao lúc trước chị có thể “tiêu hóa” được những điều khoản pháp luật dày dặt ấy?! Chị à, chị quá thông minh!"

Rất ít khi thấy anh có thái độ này, Quyền Sơ Nhược mím môi cười khẽ, đáy mắt lạnh lẽo thoáng qua vẻ kỳ lạ, "Nói đi, muốn chị làm cái gì?"

Người chị ấy nói sắc bén và mạnh mẽ này, luôn khiến Quyền Yến Thác bội phục. Anh tiện tay khoác lên vai của cô, hỏi: "Vụ kiện của Thi Nhan, có cách giải quyết không?"

Quyền Sơ Nhược nhú mày, nói sự thật: "Cách thì có! Chị là, chị chỉ có thể giúp giảm tiền bồi thường xuống, Thi Nhan muốn thắng vụ kiện này trước tòa, đó là chuyện không thể nào!"

Nghe cô nói như vậy, mày kiếm Quyền Yến Thác nhú lại, khóe miệng hơi trầm xuống.

Đứng dậy đi lấy một ly cà phê đưa cho anh, Quyền Sơ Nhược đứng ở bên cạnh anh, khuyên nhủ: "A Thác, vụ kiện này thật sự đã nháo đến trên tòa án, đối với Thi Nhan cùng Sở Kiều cũng không có chỗ tốt. Phương pháp tốt nhất là xử lý lạnh (ý nói là đi cửa sau), em hiểu không?"

"Hiểu." Tròng mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác chuyển động, tự nhiên hiểu lời nói của cô. Nếu cô nói như vậy, xem ra Thi Nhan gặp vận xui, không gánh cũng phải vác rồi.

Một lát sau, anh đứng lên rồi đi, "Vậy em đi trước."

"A Thác!"

Cô đột nhiên mở miệng gọi anh, Quyền Yến Thác quay người lại, ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì?"

"Em đối với Sở Kiều là nghiêm túc?" Quyền Sơ Nhược nhìn chăm chú vào ánh mắt của anh, như có điều muốn nói.

Người em trai này của cô, nhìn bề ngoài thì lạnh lùng cương quyết, nhưng thật ra thì bên trong anh, cũng có một mặt tình tế

Đôi mắt của Quyền Yến Thác nhìn sâu xa, không thấy chút gợn sóng nào. Anh cup mắt, trầm giọng nói: "Người nhà họ Quyền, sao có thể tùy tiện để cho người ta khi dễ? Còn là vợ của em, muốn mặt của em để ở chỗ nào!"

Quyền Sơ Nhược nhún vai, nhìn anh bằng một ánh mắt bí hiểm, không hỏi nhiều nữa.

Ánh mắt cô sắc bén, làm vẻ mặt Quyền Yến Thác không được tự nhiên, anh mím môi xoay người, cất bước rồi đi.

Nhìn bóng lưng anh đi xa, Quyền Sơ Nhược nâng môi cười, đôi mắt thoáng qua một vẻ dịu dàng. Cô chỉ có một người em trai này, đương nhiên hi vọng anh hạnh phúc, ban đầu vì chuyện của nhà họ Hạ, gây ra nhiều ồn ào, cô chỉ hi vọng sự xuất hiện của Sở Kiều sẽ mang lại chuyển biến tốt.

Gần tối mới về đến nhà, Sở Kiều đã bày thức ăn lên bàn, chờ anh trở lại cùng ăn.

Quyền Yên Thác lên lầu thay xong quần áo đi xuống, kéo ghế ra ngồi, sắc mặt nhìn qua cũng không tệ lắm. Anh bưng chén com lên, liếc nhìn người bên cạnh, hỏi: "Lãng Tinh yêu cầu tiền bồi thường, cô chuẩn bị xong chưa?"

"Chưa." Sở Kiều không hề giấu giếm, nói sự thật, "Thì Nhan chỉ có thể chi trả hai trăm vạn."

"Tiền còn lại, tôi cho cô." Người đàn ông bưng chén com, sắc mặt bình tĩnh. Anh không nhìn thấy được nét mặt biến hóa của Sở Kiều, cúi đầu ăn tiếp một miếng com.

Ban đầu cùng anh kết hôn, hoàn toàn là bất đắc dĩ. Trong khoảng thời gian này, anh đã giúp không ít việc, Sở Kiều đều ghi nhớ trong lòng, nhưng nếu nợ quá nhiều tiền, sẽ làm cô có cảm giác không thở nổi.

Có lẽ người ngoài sẽ nói, giữa vợ chồng có cái gì để tính toán đây?

Không sai, anh và cô đã là vợ chồng, nhưng Sở Kiều vẫn nhìn không ra, giữa bọn họ đến tột cùng là vợ chồng, hay còn có mục đích riêng.

Nếu như là vợ chồng, tại sao cô không có cảm giác an toàn, vì cái gì lại cảm thấy giữa bọn họ giống như có khoảng cách.

Nếu như có mục đích riêng, tại sao cô lại lưu luyến sự dịu dàng, và chìm đắm trong sự cưng chiều của anh.

"Tôi không thể lấy tiền của anh nữa." Sở Kiều để chén com xuống, kinh ngạc nhìn anh, "Số tiền lúc trước còn chưa có cách trả hết, tôi không muốn thiếu nợ anh cả đời!"

Cả đời.

Quyền Yên Thác khẽ nhếch môi, không hiểu vì sao trong lòng lại lay động, anh nâng môi lên, ngược lại không nổi giận, "Ai cần em trả chứ? Là em tự mình suy diễn mà thôi!"

Cô suy diễn sao?

"Không phải tôi suy diễn!" Sâu trong mắt Sở Kiều lướt qua vẻ mất mát, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời tràn đầy bi thương nồng đậm, "Từ nhỏ đến lớn, người có khả năng làm chỗ dựa cho tôi đều bỏ rơi tôi. Sau đó tôi hiểu được, ở trên đời này người sẽ không bỏ rơi tôi, chỉ có chính tôi!"

Quyền Yên Thác nhăn mày, bởi vì lời của cô..., đáy lòng dâng lên cảm xúc phức tạp. Anh nhớ tới lần trước khi Sở Kiều ở trước mặt cha cô nói những lời đó, sau này khi nhìn tất cả mọi việc thì càng hiểu rõ cô hơn, làm mỗi anh không tự chủ mím chặt.

Trở lại phòng ngủ trên lầu, cảm xúc dao động của Sở Kiều dần dịu xuống. Thật ra thì cô không muốn ở trước mặt anh biểu lộ ra quá nhiều cảm xúc, cô cố gắng che giấu đi sự mềm yếu của mình, chính là muốn cho cô kiên cường hơn.

Mấy năm nay có thể kiên trì đi tiếp, Sở Kiều chính là dựa vào khẩu khí này, nếu cô coi bỏ khẩu khí này, thì con đường tương lai sắp tới phải đi tiếp như thế nào đây, cô cảm thấy sợ, và mờ mịt.

Nếu như hai người cùng yêu nhau, cô tự nguyện rút đi lớp vỏ bảo vệ. Nhưng trong lòng cô sớm rất hiểu, Quyền Yên Thác không yêu cô, bọn họ kết hôn là có mục đích, không phải là tình yêu.

Không phải vì tình yêu, vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Suy nghĩ thật lâu nghi vấn lại lần nữa hiện lên trong lòng. Sở Kiều dựa người vào phía trước cửa sổ, nhìn chăm chăm vào ánh sao đang lóe sáng phía xa xa, cảm giác nơi nào đó trong lòng cô đang trống rỗng, hình như đánh mất đi cái gì, mà cô cũng không biết được.

Cô, đến tột cùng đã đánh mất cái gì?

Hết giờ làm từ phòng làm việc ra ngoài, giọng nói căng thẳng của Hứa Khả Nhi mới buông ra. Không biết là bởi vì ảnh hưởng tâm lý hay là nguyên nhân gì khác, cô cảm giác ánh mắt của Sở Kiều nhìn mình, là lạ.

Theo lý mà nói, Sở Kiều không thể nào phát hiện ra được gì.

Hứa Khả Nhi lắc đầu, không ở đây suy nghĩ lung tung, kể từ khi Thì Nhan gặp chuyện không may, cả người cô cũng trở nên đa nghi.

Cầm túi xách đi tới ven đường, Hứa Khả Nhi vẫy một chiếc xe taxi, muốn về nhà. Đột nhiên, có hai người đàn ông xa lạ đi tới, trầm giọng nói: "Hứa tiểu thư, xin đi theo chúng tôi một chuyến."

Sắc mặt Hứa Khả Nhi biến hóa, lui về phía sau hai bước, "Các người là ai?"

"Quyền thiếu muốn gặp cô."

Nghe vậy, đáy lòng Hứa Khả Nhi thất chặt, khuôn mặt trắng bệch.

Ngay sau đó, Hứa Khả Nhi bị đưa đến một quán cà phê, bên trong không có khách, chỉ có một người đàn ông ngồi bên cửa sổ, nhàn nhã uống cà phê.

Hứa Khả Nhi nắm chặt túi xách, kiên trì đi tới.

"Ngồi."

Thấy cô đến, Quyền Yến Thác quay đầu, khóe môi nở nụ cười khó lường.

Trước kia khi nhìn thấy anh, anh phần lớn đều là một bộ dáng nói cười vô tư, lúc này ý cười nơi khóe miệng anh nhợt nhạt, càng làm cho lòng Hứa Khả Nhi đầy bất an.

Giọng điệu của cô chậm chạp, cố ra vẻ bình tĩnh nói: "Quyền thiếu muốn tìm tôi, tại sao không đến Thi Nhan?"

Người đàn ông nhú mày nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, đùa cợt nói: "Vẫn còn muốn tìm lá chắn?"

Đôi mắt Hứa Khả Nhi trầm xuống, đang muốn nói chuyện, thì điện thoại di động trong túi xách vang lên.

"Nghe điện thoại trước đi."

Quyền Yến Thác chỉ vào điện thoại di động của cô, giọng nói tự nhiên.

Đôi mắt anh thoáng ý cười làm cho người ta sợ hãi, Hứa Khả Nhi run tay nghe điện thoại, còn chưa mở miệng, chợt nghe được tiếng khóc của mẹ truyền đến: "Khả Nhi à, em trai con mới vừa rồi lại bị cảnh sát bắt đi....."

Câu nói tiếp theo, Hứa Khả Nhi cũng không nghe vào, trong đầu chấn động.

"Căn hộ ở trung tâm thành phố, là cô mua?" Quyền Yến Thác dựa lưng vào ghế, ánh mắt lạnh lùng, "Chẳng qua tôi thấy khó hiểu, tiền lương mỗi tháng của cô là ba ngàn tệ, có thể mua được căn hộ trị giá hơn 3 trăm vạn ư? Nghe nói cả nhà cô đang ở căn hộ mới, thế nào, mới trúng thưởng sao?"

"Đây là chuyện của tôi." Hứa Khả Nhi siết chặt hai tay lại, nhỏ giọng nói.

Quyền Yến Thác cười khê một tiếng, nhú mày nhìn chăm chú vào khuôn mặt trắng bệch của cô, nói: "Em trai cô vẫn chưa tới hai mươi tuổi, ngồi tù rất đáng tiếc!"

Hai tay xuôi bên người ra sức nắm chặt, Hứa Khả Nhi cắn môi, nhìn anh hỏi: "Anh muốn như thế nào?"

Nét mặt của cô phút chốc dần ra, đôi môi Quyền Yến Thác mím nhẹ, giọng nói không tự chủ hạ thấp xuống, "Sự việc của Thi Nhan, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cô hiểu rõ, mau nói ra sự thật đi!"

Nói hay không?

Trán Hứa Khả Nhi rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, cảnh tượng xảy ra ngày hôm nay, trong đầu cô đã từng dự đoán qua. Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý trước, nhưng khi thật sự xảy ra, vẫn làm cho người ta trở tay không kịp.

"Quyền thiếu, tôi không hiểu rõ lời của anh." Ổn định đáy lòng đang hoảng loạn, Hứa Khả Nhi bắt buộc mình phải tỉnh táo.

Chuyện hôm nay đã phát triển tới bước này, cô không thể thất bại trong gang tấc.

"Không hiểu?" Quyền Yến Thác giận tái mặt, ánh mắt sắc bén có thể xuyên thấu lòng người, "Hứa Khả Nhi, cô còn dám giả bộ ngớ ngẩn với tôi!"

Lúc này, trong đầu Hứa Khả Nhi đang nhanh chóng tìm một cái cớ. Trong lòng cô vô cùng rõ ràng, nếu hôm nay nói ra sự thật, Quyền Yến Thác cũng không thể bỏ qua cho em trai cô, mà như vậy còn có thể đắc tội với bọn Giang Hồ, cô càng mất nhiều hơn là được.

Nếu như chỉ có thể bảo toàn một trong hai, Hứa Khả Nhi yên lặng nhắm mắt lại, quyết đoán hạ quyết tâm.

"Quyền thiếu, tôi thật sự là không hiểu."

Hứa Khả Nhi đứng lên, về mặt bình tĩnh, "Nếu không có việc gì nữa, tôi đi trước."

Cô xoay người, lúc bước đi thì bị hai người đàn ông cản đường.

Quyền Yến Thác cười lạnh, dường như không nghĩ tới, người phụ nữ này thà chết cũng không nhận! Giây lát, anh phát tay, ý bảo để cho cô rời đi.

Hứa Khả Nhi cúi đầu, đi nhanh ra khỏi quán cà phê, cô cắn môi, khóe mắt thoáng qua giọt lệ.

Sắc trời ngoài cửa sổ dần tối, đôi mắt đào hoa hẹp dài của Quyền Yến Thác khê nhắm, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, chỉ là mùi vị của rượu phạt này, tuyệt đối không dễ chịu hơn!

Hết chương 70.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Muốn làm ơ đây hay là về nhà làm

Editor: Thư

Một tuần lễ, hơn phân nửa thời gian của Sở Kiều đều túc trực ở phòng tiếp tân. Mỗi sáng tới sớm, gần tối mới rời khỏi, nhưng đa số đều là một mình cô đợi chờ, đôi phương cũng không thêm đề ý đến cô.

Đối với việc này, quả thật Thi Nhan có chỗ thiếu sót, Sở Kiều kiên cường không đứng lên, cô chỉ có thể nén lại tính tình, dù phải chịu xem thường nhiều hơn nữa cũng nghe nhiều lời nói lạnh nhạt hơn, cô đều phải nhẫn xuống.

Vì Thi Nhan, cái gì cô cũng có thể nhẫn!

Lại một ngày không có kết quả, Sở Kiều xách theo ví da đi ra khỏi cao ốc Lăng Tinh, đẩy lòng đè nén khó chịu. Cái loại cảm giác để tôn nghiêm dưới chân người khác giống với bị bóp cổ khiến người ta không hô hấp được, cực tuyệt sinh tồn không thể không van xin muốn sống nữa.

Khúm núm, phụ thuộc.

Sở Kiều nắm chặt ví da trong tay, cúi đầu chậm rãi bước dọc theo ven đường, về mặt cô chuyên chú, cũng không có lưu ý người đi đường quanh mình.

Sắc trời từ từ tối sầm xuống, một chiếc Maybach màu đen, tốc độ chậm rãi theo sát sau lưng cô. Một tay người đàn ông trong xe cầm tay lái, ánh mắt ôn hòa rơi trên bóng lưng của cô, trông mắt đen chứa chan cảm xúc.

Sở Kiều khẽ cúi thấp đầu, tóc đen chảy từ trên vai cô xuống, cô để lộ ra gò má gầy không ít, cảm hơi nhọn chìa ra.

Đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông giật giật, ánh mắt vững vàng dính lên người cô, từ sâu trong cặp mắt đen như mực dâng lên một tia gọn sóng, nhọn nhọn trong lòng, không cách nào dùng dâng trào.

Thấy đường vẫn màu vàng ở ngã tư, chiếc Maybach kia trầm ổn khiêm tốn dừng lại, chẳng hề khiến mọi người phiền lòng. Đôi mắt đen của Quý Tư Phạm xuyên thấu qua cửa sổ xe, tầm mắt ngừng lại khi chạm vào bóng lưng ảm đạm vội vàng xuyên qua dòng người đông đúc.

Đã từng, cũng vào khoảng sương mù khi trời về đông. Anh ta và cô cũng dắt tay nhau đi cùng một chỗ. Anh ta luôn cởi nút áo khoác ra, đưa tay ôm lấy cô vui vào trong ngực, giúp cô chống đỡ gió lạnh xào xạc. Mỗi lần như thế cô đều sẽ dùng hết sức ôm chặt hông anh ta, dán sát mặt ở vị trí tim anh, khoe miệng nâng lên lúm đồng tiền nhân hậu, cười nói: "Quý Tư Phạm, ngực của anh thật ấm áp, về sau đây chính là của riêng của em!"

Đèn đỏ ở giao lộ thay đổi, phía sau vang lên tiếng còi inh ỏi giục giã.

Đột nhiên Quý Tư Phạm lấy lại tinh thần, nhú mày nhìn, bóng dáng kia đã lướt qua trước mắt anh ta, hòa lẫn vào dòng người đi đường qua lại không dứt, càng lúc càng xa.

Tin tin ——

Có người không nhìn được lại nhún cùi, Quý Tư Phạm chuyển mắt, nổ máy lái xe đi. Xe rẽ ngoặt qua, anh ta nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, vừa vặn thấy Sở Kiều đứng ở ven đường bắt được một chiếc xe taxi.

Quý Tư Phạm thu hồi ánh nhìn, đôi môi mỏng mỉm nhẹ. Anh ta đạp xuống chân ga một cái, chạy ngược lại với phương hướng của cô.

Cuối cùng cũng không cùng một đường.

.....

Vấn đề tiền bồi thường chậm chạp không thể thỏa thuận, trong lòng Sở Kiều nóng nảy, mỗi ngày đều đứng ngồi không yên.

Tô Lê sai người tìm quan hệ, vội vàng hồi lâu cũng không có hiệu quả gì.

Mấy ngày nay Hứa Khả Nhi hết sức an tĩnh, mỗi ngày tinh thần có chút không tập trung ngồi ở công ty, Tô Lê hỏi tới thể nào cô ta cũng không nói.

Sau bữa cơm trưa, sau khi Hứa Khả Nhi nhận được điện thoại nhà, hốc mắt đều ửng hồng cả lên. Chỉ là bị cô nén cố nén, không được khóc. Cô ta muốn dời lực chú ý sang chuyện khác, thuận tay cầm một quyển tạp chí lên, sau khi lật hai trang, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Tô Lê, " Hứa Khả Nhi bỏ tạp chí qua, sắc mặt trắng bệch, "Thân thể tôi không thoải mái, có thể về sớm một chút hay không?"

"Làm sao thế?" Thấy vẻ mặt cô ta không đúng lắm, Tô Lê quan tâm hỏi han, "Tôi dẫn cô đi bệnh viện."

"Không cần." Hứa Khả Nhi vội vàng khoát tay, nói: "Tôi hôm qua ngủ không ngon."

"Như vậy à, " Tô Lê thở phào nhẹ nhõm, không hề để ở trong lòng, "Vậy mau đi về nghỉ ngơi đi."

Hứa Khả Nhi thu thập đồ đạc xong, vội vàng đi ra ngoài, "Được."

Lúc đi ra, đúng lúc cô ta gặp phải Sở Kiều trở lại, trong nháy mắt hai người lướt qua nhau, Hứa Khả Nhi hốt hoảng tránh né ánh mắt.

"Cô ấy làm sao thế?"

Sở Kiều kéo ghế dựa ngồi xuống, liếc thấy nét mặt Hứa Khả Nhi cổ quái nên hỏi.

"Cô ấy nói thân thể không thoải mái." Tô Lê lắc đầu một cái, trong lòng cũng có nghi ngờ, "Kiều Kiều, cô có cảm thấy gần đây Khả Nhi thật kỳ quái hay không?"

Ngay cả Tô Lê cũng cảm giác được, thấy được không phải là ảo giác của một mình Sở Kiều.

Thuận tay cầm lên quyển tạp chí vừa rồi Hứa Khả Nhi mới bỏ xuống, Tô Lê nhàm chán lật xem, ý nghĩ có chút bay xa, "Chuyện bồi thường cho Lăng Tĩnh bàn không được, chúng ta phải làm sao đây?"

Nhắc tới chuyện này, Sở Kiều cũng phát sầu, cô đã nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng đối phương mềm không được mà cứng cũng không xong, căn bản không chỗ xuống tay.

"Ah?"

Ở trong tạp chí thấy cái gì đó, lòng Tô Lê tràn đầy kinh ngạc. Trên báo là tin tình cảm, nói cậu chủ trẻ của xí nghiệp XX nào đó lại dẫn người mẫu đi khách sạn, rồi bị ký giả theo dõi chụp hình.

Tô Lê chỉ vào phía chiếc xe, gương mặt người đàn ông bị chụp không rõ ràng lắm, không thấy rõ dáng dấp về mặt thể nào, "Chiếc xe này chính là chiếc xe lần trước tới đón Khả Nhi, người nọ là bạn trai cô ấy sao?"

Sở Kiều vô tâm liếc mắt, tiếp theo là khiếp sợ. Cô kéo tạp chí qua nhìn kỹ, thần sắc trên gương mặt từ từ ảm đạm xuống. Khó trách gần đây sẽ xảy ra chuyện ly kỳ cổ quái, nguyên nhân ở chỗ này.

"Tô Lê, " Sở Kiều để tạp chí xuống, nhú mày nhìn chằm chằm người đối diện hỏi, "Cô biết, đây là xe của ai không?"

Thấy ánh mắt cô có cái gì không đúng, Tô Lê chợt ý thức được cái gì, hỏi "Xe của người nào?"

"Giang Hồ."

Sở Kiều cười lạnh, thần sắc trên mặt lộ ra sự lạnh lẽo.

Khiếp sợ ngăn ngại đi qua, Tô Lê không thể tưởng tượng nổi lấy lại tinh thần, rốt cuộc cũng đã minh bạch.

Lúc rời khỏi Thi Nhan, Hứa Khả Nhi không hề về nhà. Mẹ gọi điện thoại tới, nói sắp tới phiên xử của em trai sắp xử rồi, khẳng định là ngồi tù.

Cô ta cúi đầu, vẻ mặt phờ phạc rã rượi. Vừa mới nhìn thấy tin tức trên tạp chí, Giang Hồ lại mang người mới đi mướn phòng, môi đỏ mọng của cô ta nhấp nhẹ, đi nhanh đến đầu đường, bắt một chiếc xe taxi, chạy đến khu phố mua bán ở trung tâm thành phố.

Đi tới một cửa hàng trang sức ở phố buôn bán, Hứa Khả Nhi đẩy cửa đi vào. Khi tình cảm của phụ nữ không tốt, đương nhiên cần phá phát tiết, mà tiêu phí chính là phương pháp tốt nhất.

"Hoan nghênh quang lâm"

Nhân viên phục vụ nhiệt tình chào, mỉm cười phục vụ khiến lòng người thoải mái.

Con gái đều thích châu báu đồ trang sức, đương nhiên Hứa Khả Nhi cũng không ngoại lệ. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đều không có một đồ trang sức nào ra hồn, lúc này ngồi ở trước quầy, cô ta không quyết định chắc chắn là muốn mua gì.

"Sợi dây chuyền này rất thích hợp với cô." Nhân viên phục vụ đeo bao tay vào, lấy sợi dây chuyền ở giữa ra, giúp cô ta đeo thử một chút.

Mặt dây chuyền có hình hoa hồng, phối hợp dây chuyền bạch kim, giữa mặt dây chuyền có một viên kim cương, cắt mài rất khéo, phát ra ánh sáng rạng rỡ phản xạ lại ánh đèn, sáng ngời chói mắt người ta.

Liếc nhìn giá niêm yết, đến hai vạn đồng tiền, Hứa Khả Nhi bĩu môi, bảo nhân viên phục vụ lấy dây chuyền xuống.

Cô ta lại xem vài món khác, nhìn thấy một chiếc nhẫn rất vừa mắt.

Lấy ra thử đeo vào, độ lớn chiếc nhẫn thích hợp, kiểu dáng đơn giản nhưng không mất vẻ xa hoa, ở giữa khảm nam kim cương chừng một carat, cắt gọt cực khéo, là một món trang sức quý báu.

Hứa Khả Nhi rất yêu thích, trong lòng xoay chuyển không chừng, cô ta không quyết định chắc chắn rằng rốt cuộc có mua hay không.

Đột nhiên ở giữa, có người đi ngang qua bên người cô ta, đụng vào bả vai của cô ta. Hứa Khả Nhi bị đau giờ tay lên, nhẹ nhàng xoa, thấy người đàn ông đi qua áy náy gật đầu với cô ta một cái, cô ta cũng không truy cứu nhiều hơn.

"Cô ơi." Nhân viên phục vụ cầm kính lúp đưa cho cô ta, cười nói: "Chiếc nhẫn này rất thích hợp với cô, hơn nữa cắt gọt rất đẹp."

Xuyên qua kính lúp, quả thật Hứa Khả Nhi có thể thấy ánh sáng rực rỡ, chỉ là giá tiền của chiếc nhẫn giá tiền, lần nữa lại khiến cô ta chùn bước. Hơn ba vạn một chiếc nhẫn, dù mua một căn nhà cho cả gia đình, cô ta không bỏ được!

Cô ta lấy chiếc nhẫn xuống, giao trả lại cho nhân viên phục vụ, lúc này lửa giận ở đáy lòng đã tàn đi không ít. Khoản tiền Giang Hồ cho cô ta kia, cô ta không thể tùy tiện tiêu xài đi, còn phải giữ lại để phòng ngừa bất trắc.

Hứa Khả Nhi xách theo ví da đi ra ngoài, lúc đi qua cửa an toàn, chuông máy báo động lại reo lên mãnh liệt.

Tích tích tích ——

Máy báo động phát ra âm thanh bén nhọn, lập tức có nhân viên an ninh tiến lên, vây cô ta lại, "Thật xin lỗi thưa cô, xin cô mở túi xách ra, chúng tôi cần kiểm tra."

Đầu tiên càng hoảng sợ, trấn định lại hậu, phản bác: "Có ý tứ gì? Các người hoài nghi ta trộm vật?"

"Máy báo động reo lên, chúng tôi có quyền kiểm tra vật phẩm của cô."

Hứa Khả Nhi cắn môi, nỗi giận đưa ví da cho bọn họ. Dù sao cô ta không có làm việc trái gì với lương tâm, cũng không sợ họ tra.

Nhân viên an ninh mở ra túi xách của ta kiểm tra một lần, cũng không có phát hiện ra thứ gì, liền trả lại cho cô ta.

Hứa Khả Nhi nhận lấy túi xách, trăm mặt muốn rời khỏi, lại bị ngăn cản.

"Đợi đã nào...!"

Có nhân viên an ninh tiến lên, thấy túi áo khoác của cô ta, nói: "Thưa cô, mời cô cởi áo khoác, chúng tôi muốn kiểm tra."

"Anh ——"

Hứa Khả Nhi tức giận đến sắc mặt trắng bệch, lấy điện thoại di động ra muốn báo cảnh sát.

Nhân viên an ninh chẳng chút do dự, không chịu nhượng bộ chút nào, "Trong tiệm đều là vật phẩm quý giá, xin cô thông cảm và phối hợp hơn nữa."

Hứa Khả Nhi bất đắc dĩ thở dài, nghĩ thầm mình thật là xui xẻo, đang êm đẹp tới cửa hàng này làm gì. Cô ta cởi áo khoác ra, giờ tay ném cho bọn họ kiểm tra, tức giận đứng ở bên cạnh.

Nhân viên an ninh một tay giờ áo khoác của cô ta, cái tay còn lại dò vào túi tìm kiếm. lát sau, một cái hộp bằng nhung tơ màu đen được móc từ túi áo bên trái ra.

Hứa Khả Nhi không dám tin trọn to hai mắt, miệng há thành hình chữ O, "Đây là cái gì?"

Nhân viên an ninh mở hộp ra, bên trong chính là sợi dây chuyền kim cương cô ta từng thử đeo.

"Không đúng!" Hứa Khả Nhi hoảng sợ lắc đầu, phủ quyết nói: "Đây không phải là tôi lấy, tôi không có động tới!"

Nhân viên phục vụ hai mặt nhìn nhau, đáy mắt cũng thoáng qua một tia khinh miệt.

Nhân viên an ninh không nói lời nào báo cảnh sát, xe cảnh sát nhanh chóng chạy tới, mang cả Hứa Khả Nhi và tang vật đi.

Nhận được điện thoại, khi chạy tới đồn cảnh sát, Sở Kiều và Tô Lê đều rất ngoài ý muốn.

Chỉ là khi nhìn thấy Hứa Khả Nhi trong phòng thẩm vấn, Tô Lê đã không nhận được, tức giận xông lên, "Hứa Khả Nhi!"

Gặp được các cô, trong mắt Hứa Khả Nhi nén lệ, nước mắt nói: "Các cô đến rồi, tôi không có trộm vật, mau bảo lãnh tôi đi ra ngoài."

Tô Lê giờ tay lên ném túi xách qua, nện trên người cô, sau đó cả người nhảy lên đi, quát: "Đồ vong ân phụ nghĩa, xem hôm nay bà đây không đánh chết mày không được!"

"A ——"

Đôi tay Hứa Khả Nhi ôm đầu, cả người té trên ghế, Tô Lê đè ép tay chân của cô ta, cơ hồ là cười trên người cô ta mà động thủ!

Cảnh sát bên ngoài nghe tiếng chạy tới, thấy Sở Kiều đứng ở cửa, cũng thay đổi sắc mặt.

Trước đây cô đã tới đây mấy lần, cơ hồ cảnh sát nơi này đều biết cô. Bởi vì nàng là người được nhà họ Quyền bảo lãnh, đương nhiên chú ý.

Nhưng dù sao ở đây cũng là đồn cảnh sát, có người vẫn tiến lên, khuyên nhủ: "Cô Sở, có gì từ từ nói, không thể động thủ như vậy."

Sở Kiều cười gât đầu một cái, đi lên trước kéo Tô Lê qua.

"Cô ra bên ngoài chờ tôi." Sở Kiều mang Tô Lê tới bên cạnh, không để cho cô lại động tay.

Tô Lê giận đến không kiềm được, nhìn chăm chăm Hứa Khả Nhi, nói: "Ta không đi."

Tâm tình này của cô Sở Kiều hoàn toàn không có cách nào nói chuyện. Cô đè bả vai Tô Lê lại, dịu dàng nói: "Ngoan, cô ở bên ngoài đợi tôi...tôi có lời muốn nói với cô ta."

"Với loại người này, còn có cái gì để thể nói?" Sắc mặt Tô Lê cực lạnh, giọng căm hận nói.

Sở Kiều cười đẩy cô đi ra ngoài, kín đáo đưa túi xách cho cô, "Cô ngồi ở chỗ này chờ tôi."

Sau khi mất thấy cô gât đầu, Sở Kiều mới xoay người, trở lại phòng thẩm vấn.

Ngồi ở đối diện cô ta, vẻ mặt Sở Kiều bình tĩnh lạ thường, nhẹ giọng hỏi: "Bắt đầu từ lúc nào."

Vào lúc này, Hứa Khả Nhi cũng đã hiểu rõ rồi. Mới vừa rồi lúc Tô Lê đánh cô ta, trong lòng cô liền mơ hồ đoán được nguyên nhân.

"Đã lâu rồi." Hứa Khả Nhi đưa tay vuốt lần tóc dài tán loạn, bộ dáng nhếch nhác.

"Lần trước bản thiết kế tương tự, là do cô tiết lộ?"

Hứa Khả Nhi mím môi, không chịu nói gì.

"Lần này vật liệu may mặc cũng là cô cố ý để tôi dùng phải không?"

Hứa Khả Nhi vẫn cứ cúi đầu, cắn chặt cánh môi.

Mặc dù cô ta không nói một lời, nhưng trong lòng Sở Kiều sáng tỏ.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mắt của cô ta, hỏi, "Tại sao phải làm như vậy?"

"Vì bản thân tôi." Rốt cuộc vẻ mặt của Hứa Khả Nhi cũng dần ra, mở miệng trả lời.

Hai tay cô ta chặt nắm một chỗ, vết thương ở khóe miệng rõ ràng, "Sở Kiều, tôi cũng kém gì cô, tại sao cuộc sống mà cô có thể có, ta chỉ có thể cả đời ngược nhìn lên?"

Hứa Khả Nhi ngẩng mặt, thần sắc dưới đáy mắt lạnh nhạt, "Tôi chỉ muốn cuộc sống thật tốt, chỉ đơn giản như vậy."

Cuộc sống thật tốt.

Cuộc sống thật tốt thì có thể bán đứng bạn bè, thì có thể tổn thương người khác, thậm chí hủy diệt tất cả công sức người khác khổ cực tạo dựng.

"Kiều Kiều!"

Thả chậm ngữ điệu, Hứa Khả Nhi khăn cầu trong nước mắt, nói, "Tôi đã biết là thực xin lỗi cô! Em trai tôi không phải đã bị trừng phạt rồi sao? Các người còn muốn như thế nào?"

"Em trai cô?" Sở Kiều hừ lạnh, giọng nói không mang theo chút tình cảm nào, "Em trai cô là trừng phạt đúng tội, nhất định phải bị trừng phạt."

"Còn tôi thì sao?" Hứa Khả Nhi nóng lòng, lôi kéo tay của cô nói: "Ta thật sự không có trộm vật, thật sự không có!"

Sở Kiều đẩy tay cô ta ra, bên môi dâng lên nụ cười bồn chột, "Thật sự không có sao?"

"Đúng, thật sự không có!" Hứa Khả Nhi gật đầu một cái, "Cô hiểu tôi mà, tôi không biết làm loại chuyện như vậy!"

Hồi lâu, Sở Kiều bật cười lắc đầu một cái, "Hứa Khả Nhi, căn bản tôi cũng không hiểu rõ ngươi."

Cô nhìn về phía những cảnh sát đứng bên ngoài kia, thần sắc quyết tuyệt dâng lên trong mắt, "Chính cô tự giải quyết đi, tôi không thể ra sức nữa."

Dứt lời, Sở Kiều đứng lên, cũng không quay đầu lại đi xa.

Hứa Khả Nhi vội đến độ kêu to, lại bị cảnh sát đi tới đè lại, không thể động đậy.

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, trời chiều nơi xa rất là diễm lệ, sắc thái đỏ ửng nhuộm đầy nửa bầu trời.

Tô Lê xoa tóc ra chải lại, vẫn mắng: "Đáng đời!"

"Ban đầu thật là mất bị mùi, làm sao lại coi cô ta như bạn bè chứ." Tô Lê xách theo túi xách, lửa giận đầy lòng khó tiêu.

Mấy năm khổ cực cố gắng như vậy, chỉ trong một đêm mà mất trắng cả, kẻ đâm sau lưng lại là người mình sao?!

Chuyện này thế nào Tô Lê cũng nuốt không trôi!

"Tốt lắm, cô về nhà trước đi." Sở Kiều đưa tay vỗ vỗ cô, khoe miệng nở nụ cười, "Chớ chọc tức chính mình."

"Đúng là, " Tô Lê đồng ý gật đầu một cái, "Vì thứ người như thế, không đáng giá để tự chọc tức chính mình."

Sở Kiều kéo nạng lên xe, trước tiên đưa Tô Lê về nhà, mới tự mình lái xe rời đi.

Từ nhà họ Tô ra ngoài, Sở Kiều trực tiếp lái xe đến Quyền thị. Trước đây cô đã tới một lần, khó có được ai có trí nhớ tốt như cô tiếp tân dưới đại sảnh, trực tiếp để cho cô đi lên phòng làm việc ở tầng thượng.

Gần tới lúc tan việc, Sở Kiều nhìn một chút đồng hồ, không hề đi vào, ngồi sô pha phía ngoài mà đợi.

Không lâu, cửa lớn phòng làm việc mở ra, Quyền Yến Thác cầm chìa khóa xe đi ra, sau khi nhìn thấy nạng, cả người thoáng chốc kinh ngạc đến ngây người: "Em tới lúc nào thế?"

"Vừa tới không lâu." Sở Kiều đứng lên, ung dung cười nói: "Cùng nhau ăn cơm đi?"

Đối mặt với đột nhiên cô có biến chuyển, Quyền Yến Thác có chút không hiểu. Anh đi tới bên cạnh Sở Kiều, trực tiếp dắt tay cô, đi vào thang máy, từ tầng thượng xuống.

Một đường đi theo anh ra ngoài, miệng Sở Kiều nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

Lái xe tới Lam Điều, Quyền Yến Thác đậu xe xong, dẫn cô từ nhà xe dưới đất vào thang máy đi lên.

Vị trí gần cửa sổ, tầm quan sát cực tốt.

Đèn nê ông ngoài cửa sổ lóe sáng, nhà cao tầng mọc như rừng, thể hiện rõ ràng ngoài mặt sự phồn hoa ở thành thị.

"Muốn ăn cái gì?" Quyền Yến Thác mở thực đơn ra, chủ động hỏi cô.

Sở Kiều nhún nhún vai, cười nói: "Anh chọn đi."

Chọn xong các món, Quyền Yến Thác đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ. Sở Kiều đúng lúc mở miệng, bổ sung: "Một chai rượu vang đỏ."

Nhìn bộ dạng của nạng, hình như Quyền Yến Thác đã hiểu rõ ràng rồi, gương mặt tuấn tú dâng lên vẻ lạnh lùng.

"Chuyện của Hứa Khả Nhi là anh làm sao?" Bưng nước chanh lên uống vài ngụm, Sở Kiều bình tĩnh hỏi anh.

Mày kiếm của người đàn ông đầy cợt nhả, nhẹ nhàng đáp lời.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng bưng bữa ăn lên, đồng thời cũng mở rượu vang đỏ ra, rót đầy ly rồi mới rời đi.

Đình——

Sở Kiều chủ động đưa tay, cụng cụng ly với anh một cái, "Cạn chén."

Uống rượu trong tay rượu, Quyền Yến Thác để ly rượu xuống, hỏi cô: "Em muốn nói gì?"

"Nên xử lý Hứa Khả Nhi như thế nào?"

Môi mỏng của Quyền Yến Thác giật giật, khóe mắt thoáng qua vẻ kinh dị, "Vậy phải xem cô ta nói thế nào?"

Cầm dao nĩa lên, người nào ưu nhã cắt cắt xé xé, bỏ thịt bỏ cốt tét vào trong miệng, "Nếu như cô ta thực sự nói thật, thì người đi vào đã không phải là cô ta rồi, nếu không ai cũng không giúp được cô ta!"

Sở Kiều trừng mắt nhìn, nghe rõ lời của anh. Nếu như nói trong lòng không có oán hận, vậy thì không thể nào, dù sao cô cũng chỉ là người bình thường, bị bạn bè hãm hại như vậy, làm sao mà không oán được? Chỉ là nghĩ tới Hứa Khả Nhi, hình như cô cũng không hận nổi, người đáng thương ắt có chỗ đáng hận!

Chuyện lần này, đối với Hứa Khả Nhi mà nói chưa chắc đã không phải là chuyện tốt. Giao du với loại người như Giang Hồ, tuyệt đối không mang đến cho cô ta chút lợi nhuận nào, cho nên như có thể nhờ vào chuyện đó khiến cô ta ngộ ra, cũng là một chuyện tốt!

Bưng bình rượu lên, Sở Kiều lại rót cho mình một ly đầy, ngửa đầu uống sạch xong mới vừa lòng híp mắt thỏa mãn.

Vừa thấy cô uống rượu như vậy, Quyền Yến Thác đã cảm thấy nhức đầu.

Anh đề lại mu bàn tay cô, đoạt lấy ly rượu trong tay cô, "Đừng uống rồi."

Sở Kiều còn chưa có tận hưởng, liền bị cắt đứt, đương nhiên là không thể vui mừng. Cô cong miệng lên, tội nghiệp nhìn anh chăm chăm, khẩn cầu: "Tối nay ngoại lệ được không?"

Nguyên bản trước đây cô có hành vi bất lương thế nào, bất luận thế nào Quyền Yến Thác cũng sẽ không thêm quan tâm tới cô. Nhưng đôi mắt long lanh của cô nhìn mình chăm chăm, ánh mắt khao khát này giống như mang theo ma lực, khiến anh không tự chủ được mà mềm lòng.

Nâng ly rượu trả lại cho cô, Quyền Yến Thác lớn tiếng cảnh cáo nói, "Không cho uống rượu say."

"Được thôi." Sở Kiều giơ tay lên, thủ thế OK, say mê cuồng nhiệt rót đầy rượu, từng chút từng chút một uống, chỉ sợ uống quá nhanh sẽ chóng say khướt.

Cơm tối ăn không nhiều nhận gì, rượu vang đỏ lại uống được nửa bình, Quyền Yến Thác cảm thấy, cảnh cáo của anh giống như lời nói nhảm, người ta căn bản không nghe vào tai.

Giữ hông của cô, Quyền Yến Thác cũng có thể cảm thấy bước chân của cô xiêu vẹo. Dẫn cô ra đến thang máy chạy xuống tới bãi đỗ xe ngầm, dọc đường đi chỉ có tiếng cười đặc biệt của cô sau mỗi lần say rượu.

Tìm được xe, Quyền Yến Thác để cho cô dựa lưng vào cửa xe, anh đang mở khóa mà người bên cạnh cũng không đứng yên được.

Đôi tay của Sở Kiều ôm sát hông của anh, thân thể mềm mại dán chặt phía sau lưng anh.

Thân thể của người đàn ông cứng đờ, xoay người lôi cô vào trong ngực, tức giận nói: "Sở kiều, em muốn đùa với lừa sao?"

Ánh sáng dưới hầm đậu xe mờ mờ, Sở Kiều ngẩng đầu lên, ánh mắt đen nhánh dõi theo gương mặt tuần tú của anh sát sao, nhìn một chút, lại còn si ngốc cười ra tiếng.

Phía sau lưng cô dựa vào cửa xe, dõi theo anh, cười nói: "Quyền Yến Thác, thật ra thì có một chuyện này, em vẫn luôn gạt anh."

Gạt anh.

Đôi mắt thăm thẳm của Quyền Yến Thác nheo lại, ngữ điệu thấp xuống, "Cái gì?"

"Ha ha....."

Sở Kiều cười khê một tiếng, đưa tay áp lên gương mặt tuần tú của anh, giọng nói ôn nhu: "Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, thật ra thì em cảm thấy dung mạo của anh thật đẹp trai, lỗ mũi ra lỗ mũi, mắt ra mắt, còn rất đẹp trai!"

Lỗ mũi ra lỗ mũi, mắt ra mắt, còn rất đẹp trai?

Quyền Yến Thác chán nản thờ dài, nghĩ thầm con nhóc này lại uống nhiều quá, ngôn ngữ không hề có tính logic. Anh mím môi, bắt đầu dĩ nói: "Em say."

"Em không có!" Sở Kiều khoát khoát tay, lùi về sau một bước, muốn chứng minh mình có thể đứng vững, nhưng không ngờ dưới chân mềm nhũn, sau lưng vang lên tiếng "bịch" một cái, đụng vào cửa xe anh.

"Ai da!"

Sở Kiều che cái ót bị đau kêu lên, "Cái xe rôm này của anh làm bằng gì thế, thật là đau!"

Một tay xách cô vào trong ngực, Quyền Yến Thác đưa tay sờ sờ cái ót của cô, không chút nề hà. Anh thờ phào nhẹ nhõm, đôi tay siết chặt hông cô, muốn đẩy cô lên xe, "Được rồi, chúng ta về nhà."

Đôi tay của Sở Kiều ôm cổ anh, anh cúi đầu nhìn đầu cô, chớp mũi hai người không tự chủ sát qua nhau.

"Dung mạo của anh thật rất đẹp mắt."

Sở Kiều lại cười khúc khích, thần sắc dưới đáy mắt lóe sáng loáng. Lời của nàng mới vừa nói xong, liền nhón chân lên, hôn một cái lên khóe môi anh, "Trai đẹp, cười cho chị xem một cái thôi!"

Sắc mặt Quyền Yến Thác trầm xuống, lập tức hất tuyến đầy đầu. Người phụ nữ này lại bắt đầu đùa bốn phong lưu!

Anh mím môi không để ý, nhưng không ngờ người trước mặt đột nhiên kéo mặt của anh sang, lại hôn lên môi của anh.

Trên môi áp xuống một mảnh ấm áp, mang theo xúc cảm mềm mại chỉ thuộc về duy nhất một mình cô.

Sở Kiều ôm cổ của anh, môi đỏ mọng áp lên môi của anh, không nhịn được đưa cái lưỡi liếm láp dọc theo khóe môi anh. Cô cũng không phải trêu đùa, cũng trong lúc lơ đãng, đốt lửa nóng trong lòng người nào đó.

Quyền Yến Thác trở tay đè cái ót cô lại, gương mặt tuấn tú áp tới, chìm đắm bởi nụ hôn này. Anh linh hoạt đưa lưỡi vào thăm dò, dọc theo viền môi của cô mà mát thỏa thích, muốn nhiều hơn.

Say rượu cộng thêm thiếu dưỡng khí, tay chân Sở Kiều nhanh chóng trở nên vô lực, mềm mại tựa vào trong ngực của anh.

Đôi tay của người đàn ông đặt ở bên hông của cô, dùng sức siết chặt cô vào lồng ngực mình. Cho dù cách quần áo, Sở Kiều cũng có thể cảm thấy độ cứng đến từ nơi nào đó trên thân thể hần anh.

"Úmnh....."

Sở Kiều vô ý thức yêu kiều rên, gương mặt ửng đỏ mê người.

Tiếp tục nữa, chính là lau súng cướp cò.

Quyền Yến Thác hơi thả ra người đang vui vẻ nào đó, để cho cô có cơ hội hô hấp, cũng như suy tư. Anh cúi đầu, môi mòng chống trên chóp mũi cô, giọng nói khàn khàn, hỏi, "Làm ở đây hay là về nhà làm?"

Hai chọn một.

Ý thức của Sở Kiều từ từ tỉnh táo lại, đôi tay cô dùng sức ôm lấy hông của anh, môi đỏ mọng nhẹ nhếch: "Về nhà làm."

Người nào đó không kịp chờ đợi ôm eo cô, đặt cô vào trong xe, sau đó nhanh chóng lái xe rời đi.

Bên này nam nữ kích tình bắn ra bốn phía, căn bản không thấy bên cạnh có một người đàn ông ngờ ngác nhìn bọn họ thật chăm chú. Ở góc tối bãi đậu xe, Trì Việt âm thầm đứng vững vàng, mắt anh thấy chiếc xe kia lái đi, trong mắt phượng hẹp dài thoáng qua một tia lạnh lẽo rồi tắt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Sáu giờ tối, nhà họ Sở ăn cơm chiều đúng giờ, đây là thói quen đã được duy trì bao nhiêu năm qua.

Sở Nhạc Viện vội vàng chạy về nhà, vừa tới cửa đã bắt đầu ồn ào, "Mẹ nấu cơm xong chưa? Con đói quá!"

Nghe thấy tiếng con gái, Giang Tuyết Nhân lập tức mang một ly nước trái cây từ trong nhà bếp ra, đưa cho cô ta, "Sao lại đói thành như vậy? Con không ăn cơm trưa à?"

Cầm ly nước trái cây lên, uống hết hơn phân nửa, Sở Nhạc Viện mới thở phào nhẹ nhõm, nói, "Lúc trưa con phải tiếp đãi khách, từng đám người cứ tới lần lượt, dùng bữa rồi đi, con ăn được có vài miếng, thật đáng ghét!"

Giang Tuyết Nhân đau lòng, xoa hai vai của cô, sau đó nhìn ra xung quanh rồi hỏi, "Sao chỉ có một mình con về, Tư Phạm đâu?"

"Anh ấy có tiệc xã giao." Sở Nhạc Viện dựa lưng vào chiếc ghế sofa mềm mại, thúc giục mẹ mình, "Được rồi, mẹ mau xào rau đi, con chết đói mất."

"Được," Giang Tuyết Nhân cười, đứng dậy, tiện tay đưa một ít hoa quả khô trên bàn trà cho con gái, "Tối nay có món đầu cá nấu với ớt bằm*, mẹ đã đi mua cá hồi sáng, tươi lắm con à."

*Nguyên văn là "đóa tiêu ngư đầu", nhưng khi mình tìm trên mạng thì thấy trên đầu cá có một lớp ớt đỏ rực bằm nhuyễn ~ "đóa tiêu" ở đây là một loại ớt bằm được đặc chế ở Hồ Nam

Nghe vậy, Sở Nhạc Viện càng nhũn mỳ thêm, tham ăn đến mức chảy cả nước miếng. Cô ta ngồi trên ghế sofa, cầm chiếc hộp Bát Bảo*, bóc hạt thông ăn.

*Hộp đựng mứt ngày Tết, có tám ngăn

Cách bóc hạt vô cùng dễ, dùng sức ở hai ngón tay là có thể tách lớp vỏ cứng ở bên ngoài một cách dễ dàng, lấy thịt quả ở bên trong ra. Nhân hạt thông được xào chín sẽ rất thơm, độ dinh dưỡng lại cao. Những lúc rảnh rỗi, Sở Nhạc Viện đều thích ăn một ít hoa quả khô như vậy.

Sở Hoành Sanh xuống lầu, thấy con gái đang ngồi ở ghế, bóc hạt thông ăn giống như một con chuột nhỏ.

"Sao chỉ có một mình con vậy?" Ông nở nụ cười, bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô ta.

Nhìn thấy ba, Sở Nhạc Viện liền gọi một tiếng ngọt ngào, kể đó lại vênh môi, than thở, "Gần đây, Tư Phạm rất bận, không có thời gian để về nhà ăn cơm."

"Con tức giận sao?" Thấy cô ta mất hứng, Sở Hoành Sanh bật cười. Ông lắc đầu, nói, "Đàn ông lo nhiều cho sự nghiệp cũng phải, con nên thông cảm cho nó, đừng cứ hờ một chút là nổi giận."

"Con không có!" Sở Nhạc Viện sờ chớp mũi, thấp giọng nói, "Ba ba, con rất hiền lành."

"Con đó..." Sở Hoành Sanh thở dài, cầm lấy hạt thông trong tay Sở Nhạc Viện, tách vỏ từng hạt một, sau đó bỏ nhân hạt thông vào tay cô ta, ánh mắt ông vô cùng dịu dàng.

Hành động của ba ba khiến Sở Nhạc Viện nhìn mà choáng váng, không khỏi nhớ tới khoảng thời gian lúc nhỏ. Khi ấy đang là kỳ nghỉ đông, Sở Kiều được về nhà. Sau khi ăn cơm chiều xong, ba ba cũng ngồi ở ghế sofa, tách vỏ từng hạt thông như vậy, sau đó bỏ nhân hạt thông vào tay của hai đứa con gái.

Mỗi người một nửa.

Sở Nhạc Viện nắm bàn tay đang mở, đáy lòng tựa như có hơi nóng, cảm tình bỗng chốc trào dâng. Cô ta kéo cánh tay của ba mình, gogi đầu lên vai ông, "Ba ba, sau này, về chuyện của công ty, con nhất định sẽ chia sẻ cùng ba, ba không phải vất vả như vậy nữa."

"Nhạc Viện," Sở Hoành Sanh nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại trở nên yên lặng, "Ba ba biết con hiếu thuận, nhưng dù sao đi nữa, con cũng là phụ nữ, có một số việc sẽ không thể làm tới cùng. Tiếc là ba chỉ có hai đứa con gái các con. Nếu như ba có con trai thì sẽ không..."

Câu nói kế tiếp của ba mình, Sở Nhạc Viện có thể hiểu được. Nhà họ Sở cần có người chống đỡ, mà ba chỉ có hai người con gái là cô ta và Sở Kiều. Nói đến cùng thì trên thương trường, phụ nữ luôn là kẻ yếu.

Bạn có thể nỗ lực cạnh tranh, có thể không chịu thua kém một ai, có thể tranh giành cùng đám đàn ông; nhưng tới một mức độ nhất định, rốt cuộc thì bạn vẫn sẽ cảm thấy lực bất tòng tâm, phải tìm một bờ vai để dựa vào.

Trong khoảng thời gian quản lý Sở Thị, Sở Nhạc Viện thấu hiểu rất rõ. Nếu như Quý Tư Phạm không giúp cô ta, cô ta nhất định sẽ hoài nghi bản thân mình rằng có thể kiên trì đi tiếp hay không.

"Ăn cơm nào."

Giang Tuyết Nhân dặn dò người giúp việc bày thức ăn ra, sau đó gọi ba và con gái vào ăn cơm.

Lôi kéo tay ba mình, Sở Nhạc Viện khoan khoái chạy đến bên cạnh chiếc bàn, kéo ghế ra ngồi xuống. Cô ta tự mình lấy đĩa, cúi đầu xuống mà ăn thật mau lẹ, quả nhiên là đáng vẻ của người đã đói đến mức cùng cực.

Sở Hoành Sanh lắc đầu, cười cười, gấp thức ăn vào chén cho con gái, nét cười dịu dàng vô cùng.

Thấy gò má của con gái gầy quá, Giang Tuyết Nhân nhũn mỳ, hỏi, "Kiều Kiều, người giúp việc ở nhà con nấu cơm không hợp khẩu vị sao?"

"Dạ." Sở Nhạc Viện vừa ăn vừa gật đầu, nói một cách suy sụp, "Đi ấy nấu đồ ăn thanh đạm, nhạt quá, con không ăn nổi."

"Vậy thì đổi người khác đi." Giang Tuyết Nhân bỏ thịt cá đã gấp xương ra vào chén của con gái, nói, "Ngày mai, mẹ sẽ giúp con tìm một người."

"Không cần đâu." Sở Nhạc Viện nhanh chóng ăn hết một bàn đầy cá thịt, cười nói, "Tư Phạm thích khẩu vị nhẹ, nếu như thay đổi, con sợ anh ấy ăn không quen."

Nghe cô ta nói vậy, sắc mặt của Giang Tuyết Nhân càng biến đổi. Con gái mà bà ta nuông chiều từ bé có từng nhân nhượng với ai đâu?

Trong phòng khách đang mở TV, tin tức tài chính và kinh tế của buổi chiều phát sóng theo giờ. Trên TV đang phát tin tức gần đây nhất: Sản phẩm mới của công ty thời trang Lăng Tinh là tơ carbon bị người ta lấy trộm.

Tuy rằng không có trực tiếp nói ra tên của đối phương, nhưng câu nói lại tràn đầy sự ám chỉ, tin tức còn nói đến việc xâm phạm bản quyền.

Ánh mắt của Sở Nhạc Viện hạ xuống, cô ta nhìn về phía ba mình, nắm chặt đôi đũa trong tay.

"Tôi no rồi, hai người ăn đi."

Trong giây lát, Sở Hoành Sanh buông đũa, đứng dậy, về mặt hồ hững vô cùng. Ông lên lầu, trở về phòng làm việc.

"Coi TV cái gì chứ?" Giang Tuyết Nhân giận tái mặt, gọi người giúp việc tới, quát lớn, "Từ nay về sau, lúc ăn cơm tối, không được phép mở TV."

Người giúp việc không dám cãi lại, liên tục vâng dạ.

Sở Nhạc Viện mím môi, về mặt cô ta trở nên nặng nề khi nhìn bản tin phát trên TV. Hừ, biết thiết kế thì giỏi lắm sao? Cho dù thiết kế xuất sắc thì sao? Không phải cũng thua à?

Lần này, Thi Nhan xảy ra chuyện, không chỉ mất đi tư cách ở tập đoàn JK mà còn có danh dự của mình.

Ăn trộm sản phẩm do người khác làm ra, còn có tương lai sao?

Một nhà thiết kế đi xâm phạm bản quyền của người khác thì còn tiền đồ gì nữa?!

Dùng cơm xong, Giang Tuyết Nhân vội sai người giúp việc làm thêm mấy món mà Sở Nhạc Viện thích. Bà ta cất số đồ ăn đó vào hộp để giữ lâu cho tươi ngon, sau đó bước ra ngoài, cầm theo một cái túi lớn, "Bấy nhiêu đây đủ cho con ăn vài ngày, ăn hết thì về nhà lấy tiếp, biết chưa?"

"Dạ biết." Sở Nhạc Viện ôm cổ mẹ mình, hôn lên má bà ta, "Mẹ là người tốt nhất."

" Dĩ nhiên rồi," Giang Tuyết Nhân sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cười nói, "Mẹ không thương con thì ai thương con đây?"

Bà ta bảo người giúp việc mang đồ đạc lên xe cho Sở Nhạc Viện, sau đó lại kéo con gái lại gần, thân mật, "Kiều Kiều, con không cần làm việc hối hả như thế, mau nghĩ tới việc sinh con đi. Mẹ chờ ôm cháu ngoại đó!"

Sở Nhạc Viện mím môi cười, vuốt ve cổ của mẹ mình rồi nói, "Mẹ... mẹ thật sự lớn tuổi rồi, dài dòng quá."

"Con bé này!"

Giang Tuyết Nhân đưa tay lên định đánh, nhưng Sở Nhạc Viện lại làm nũng mà thoát được. Hai mẹ con nói cười vui vẻ.

Sở Nhạc Viện ra tới ngoài cửa, Sở Hoành Sanh vẫn không xuống lầu. Cô ta nhìn lên lầu, suy nghĩ một hồi rồi quyết định không đi lên, "Mẹ, mẹ nói với ba một tiếng là con đi rồi nha."

"Ừ." Giang Tuyết Nhân mặc áo khoác vào, đưa con gái ra tận bên ngoài, dặn dò, "Đi đường, nhớ lái xe cẩn thận."

Sở Nhạc Viện gật đầu, mở cửa, lên xe, nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

Lái xe về nhà, hai tay cô ta cầm rất nhiều đồ, khó khăn lắm mới mở cửa xe ra được, nào ngờ lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở trên ghế sofa, "Tư Phạm, anh về rồi ư?"

Cô ta đóng cửa lại, mang đồ vào bếp, sau đó bung một ly trà nóng ra, ngồi xuống bên cạnh anh.

"Anh về khi nào?"

"Vừa mới vào cửa không lâu."

Quý Tư Phạm dựa nửa người vào lưng ghế sofa, sắc mặt không được tốt cho lắm. Trên người anh có mùi rượu nồng nặc, ngoài ra còn có cả mùi khói thuốc.

"Anh lại uống rượu nhiều như vậy sao?" Sở Nhạc Viện mắt hừng, nhũu mày. Mấy ngày gần đây, hầu như hôm nào anh cũng về trễ. Mỗi lần trở về, trên người anh đều có mùi rượu lẫn mùi khói thuốc.

"Ừ." Quý Tư Phạm nhắm hờ mắt lại, trả lời bằng giọng cực trầm.

Thấy dáng vẻ anh say tới mức như thế, Sở Nhạc Viện phiền chán, đứng dậy, nói áp úng, "Rốt cuộc là anh đã đi gặp khách hàng nào, cần phải uống say như vậy mỗi ngày à?"

"Lãng Tinh."

Sở Nhạc Viện kinh ngạc vô cùng, bắt đầu truy hỏi, "Quý Thị và Lãng Tinh hợp tác từ bao giờ?"

Người đàn ông đang dựa lưng trên ghế sofa chợt mở mắt, ánh mắt trở nên lợi hại, "Trước kia không có, không có nghĩa là về sau cũng không có."

Đôi mắt anh trở nên lạnh lẽo, nhìn thấu sự sợ hãi không ngừng của Sở Nhạc Viện. Cô ta cắn môi, lảng tránh ánh mắt anh.

Trong giây lát, Quý Tư Phạm nở nụ cười, đứng dậy rồi rời khỏi, "Anh đi tắm đây."

Liếc mắt thấy bản kế hoạch để ở trên bàn, Sở Nhạc Viện lập tức cầm lấy, mở ra đọc thử. Sắc mặt cô ta trở nên nặng nề thêm một lần nữa. Gần đây, Quý Thị đang nghiên cứu để tạo ra một loại vật liệu may mặc mới nhằm mục đích bảo vệ môi trường, nào ngờ lại để cho Lãng Tinh đứng tên!

Lúc trước, hai bên công ty không hề hợp tác, những gì mà tập đoàn Quý Thị nghiên cứu, phát triển đều mang lại lợi ích riêng cho chính mình, sao bây giờ lại đột nhiên ném khối thịt béo cho Lãng Tinh một cách không công như vậy?

Bỏ bản kế hoạch xuống, sắc mặt Sở Nhạc Viện càng u ám hơn. Sao lại vừa khéo như vậy? Thì Nhan gặp chuyện, Quý Tư Phạm liền hợp tác cùng Lãng Tinh, xem ra mấu chốt căn bản không nằm ở bữa tiệc rượu xã giao!

...

Lái xe thẳng về đến nhà, Quyền Yến Thác ôm người thương trong lòng, bước vào bên trong. Anh nhấn vào khóa cửa nhận diện bằng vân tay, đèn trong phòng khách tự động sáng lên. Quyền Yến Thác đóng cửa, lại kéo người trong lòng, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Sở Kiều vốn không có phòng bị, bị anh va mạnh vào mà ngã xuống, may mà anh kịp thời đỡ lưng cô, cô mới không bị ngã ra đất.

Đôi môi bị đối phương cắn, hơi đau một tí. Trên đường về nhà, gió thổi lồng lộng, men say trong người Sở Kiều đã tan đi không ít, trong lòng cô có chút sợ hãi, nhưng đây là ngọn lửa mà cô tự tay nhóm dậy, cô chẳng thể kêu anh ngừng ở trên đường được.

Cô nhũu mày, thờ nhẹ ra một cái. Quyền Yến Thác nói lỏng đôi môi cô, ánh mắt anh tựa như có lửa nóng, nói, "Sao vậy?"

Sở Kiều không dám kêu đau, sợ rằng sẽ kích thích dục vọng của anh. Cô cắn môi, dịu dàng nói, "Em muốn uống nước."

Uống nước.

Quyền Yến Thác cúi đầu cười, hai tay anh ôm chặt eo cô, thoải mái mà ôm cô vào trong nhà bếp, đặt cô ngồi lên bàn bếp.

"Nước ấm hay nước lạnh?"

Khuôn mặt đẹp trai của anh sà thấp xuống, hơi thở như có lửa nóng phun lên môi Sở Kiều. Cô rụt cổ lại, bị ý cười trong mắt anh làm cho tim đập thành thịch, loạn nhịp, "Nước lạnh."

Bây giờ, khắp thân thể cô đều rất nóng, cần có nước lạnh để hạ nhiệt.

Dường như đã sớm đoán được cô sẽ nói như vậy, Quyền Yến Thác rót một ly nước lạnh thật đầy từ trong bình ra, xoay người trở lại. Thân hình cao lớn của anh đứng ở giữa hai chân cô.

Sở Kiều ngồi trên bàn bếp, hai tay chống ở mặt phía sau, mặt đá cẩm thạch tạo cảm giác mát lạnh, khiến toàn thân cô không nhịn được mà run lên.

Thấy anh mang ly nước đến, Sở Kiều vội vàng ngồi thẳng người, định cầm lấy, "Mau đưa em."

Có điều, người đàn ông này lại né tránh cánh tay cô, khoe miệng nở nụ cười gian tà, đầy sức hấp dẫn, "Đưa cái gì cho em?"

Sắc mặt Sở Kiều trở nên đen thui. Hiểu ý trong lời của anh, gò má cô hơi ửng hồng, "Em muốn uống nước."

Dĩ nhiên là anh không để cô được như ý nguyện rồi. Anh quơ cái ly trước mắt cô, nói, "Anh mớm cho em uống."

Dứt lời, Quyền Yến Thác liền ngậm một ngụm nước, nâng hàm dưới của cô lên. Đôi môi mỏng kia đè xuống môi cô. Kế tiếp, anh đẩy nhẹ khớp hàm của cô, nhả nước chậm chậm vào miệng. (~Ew)

Động tác quá mức mờ ám, thân thể mẫn cảm của Sở Kiều trở nên run rẩy.

Quần áo trên người bị cởi ra từng cái một, vương vãi từ bàn bếp cho đến cầu thang, thậm chí còn rơi trên đường tới phòng ngủ.

Phía sau lưng là tấm đệm mềm mại chống đỡ, Sở Kiều cong người lên, đón nhận ánh mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác.

Anh đè cô xuống dưới thân mình, miệng nở nụ cười đẹp mắt, khiến người ta không kiềm được mà lâm vào thiên nhiên, mê man, "Chuẩn bị xong chưa?"

Sở Kiều gạt đầu như một thói quen, thân thể cô đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận anh.

Không có thông khổ, không có khăn trương, chỉ có vui sướng vô tận.

Sở Kiều đặt tay lên vai anh, ngắm nhìn đôi mắt sáng ngời của anh, chỗ nào đó ở trên thân thể đột ngột bị lấp đầy. Cả người cô mềm nhũn như con chi chi, không còn sức lực. Cô tựa vào lồng ngực anh, phối hợp cùng động tác chìm nổi, lên xuống của anh.

Mấy sợi tóc ẩm ướt bết vào hai má, Sở Kiều nhắm mắt lại, nghênh đón những đợt kích thích, tràn đầy vui sướng. Một hồi sau, cả người cô giống như bị hư thoát*, ngã vào trong lòng anh.

*Hư thoát: hạ đường huyết do mất máu, mất nước

Người đàn ông thờ dòn dập, hơi nóng vẫn còn yên lặng mà quanh quẩn ở bên tai. Sở Kiều nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy tiếng chế nhạo của anh, khiến tinh thần cô khăn trương hơn hẳn, "Lần này có tiến bộ, xuống tận 36 lần."

Sở Kiều miễn cưỡng hé mắt, đôi mắt long lanh như nước nhìn anh, lộ vẻ kinh ngạc. Trông thấy ngón tay anh di chuyển nhẹ nhàng, kích thích bản thân mình, cô đỏ mặt, cúi đầu, cắn cổ anh một cái, "Luuu mạnh!"

Quyền Yến Thác bị đau liền nhủu mày, nét cười trên khóe môi không hề bớt đi. Anh lưuu mạnh sao?!

Sáng sớm thức dậy, Quyền Yến Thác nhìn người vẫn còn ngủ say ở bên cạnh mình, anh nhẹ tay nhẹ chân mà xuống giường để vệ sinh cá nhân, sợ đánh thức Sở Kiều. Kể đó, anh đi mua đồ ăn sáng, dọn lên bàn cho cô xong rồi mới rời khỏi biệt thự.

Sáng nay, anh không lái xe đến công ty mà đặc biệt đi đường vòng để sang Lăng Tinh.

Tổng giám đốc của Lăng Tinh biết tin anh ghé qua, mới sáng sớm đã đợi ở văn phòng, sợ mình có gì thiếu sót. Vừa thấy Quyền Yến Thác tới, ông ta càng thêm ân cần, "Ngài Quyền, sao ngài lại tới đây?"

Trên chiếc ghế sofa lót bằng vải da màu đen, Quyền Yến Thác ngồi gác một chân lên chân kia, vẻ mặt vô cùng hòa nhã, "Thường tổng, tôi muốn nói với ông về chuyện của Thi Nhan."

"Thi Nhan?" Thường tổng sững sờ, dò hỏi, "Ngài và Thi Nhan có quan hệ gì?"

"Quan hệ tư nhân." Quyền Yến Thác khẽ nhướn mày, trả lời rất có kỹ xảo. Quan hệ tư nhân là quan hệ vi diệu nhất trong tất cả các loại quan hệ, thậm chí còn mang hàm ý ám chỉ, khiến người ta tuyệt đối không thể đoán ra mà cũng chẳng dám đắc tội.

Tuổi tác của Thường tổng lớn hơn Quyền Yến Thác, nhưng cách nói chuyện lại vô cùng khách sáo, "Có vấn đề gì, xin ngài cứ nói."

Quyền Yến Thác nở nụ cười, trả lời rất tự nhiên, "Về chuyện bồi thường, có thể giảm bớt hay không?"

Nghe anh nói vậy, ánh mắt bình tĩnh của Thường tổng chợt giật nảy cái, ông ta nói thật lòng, "Ngài Quyền, tôi không dám gạt ngài. Về chuyện bồi thường của Thi Nhan, chúng tôi đã nhượng họ một bước."

"Vậy ư?" Quyền Yến Thác giật mình, nảy sinh nghi ngờ. Sở Kiều nhiều lần tới trao đổi, bọn họ đều tránh không gặp, tại sao lại đột nhiên giảm số tiền bồi thường?

Thường tổng là người đa mưu túc trí. Trông thấy sắc mặt kỳ quái của anh, ông ta liền cười, nói, "Chuyện là thế này, mấy ngày hôm trước, Quý tổng của Quý Thị có tới tìm tôi, hy vọng chúng tôi nhượng bộ đối với việc bồi thường của Thi Nhan, nhưng công ty tôi lại có quy định. Cuối cùng, Quý Thị đồng ý hợp tác với Lăng Tinh để tạo ra sản phẩm mới, chúng tôi mới đồng ý giảm số tiền bồi thường của Thi Nhan, lỗ hồng còn lại (ý nói số tiền được giảm) sẽ được trừ ra trong lần hợp tác này với Quý Thị."

"Hôm nay ngài đến đây vì chuyện của Thi Nhan, chẳng lẽ ngài muốn chúng tôi phải giảm thêm ư?" Thường tổng nắm chắc lý lẽ rồi mới dò hỏi.

Quyền Yến Thác cúi đầu, ánh mắt lẩn về mặt trở nên u tối. Quý Tư Phạm? Hừ, hành động quả là mau lẹ!

"Nếu đã như vậy, tôi sẽ không làm khó ông thêm nữa."

Quyền Yến Thác nhủu mày, vẻ mặt không hề hòa nhã như lúc đầu, thậm chí còn lạnh lùng tới mức dọa người.

Sắc mặt của anh biến đổi quá rõ ràng, Thường tổng âm thầm run rẩy. Ông ta đắn đo suy nghĩ, rốt cuộc bản thân đã đắc tội anh ở chỗ nào? Đúng lúc ông

ta định mở miệng, người thư ký đột nhiên bước vào, “Tổng giám đốc, cậu Tri đến rồi.”

Vừa nghe vậy, đôi mắt của Quyền Yến Thác lập tức u ám hẳn đi. Cậu Tri? Là cậu Tri nào?!

Thường tổng xin lỗi rồi đứng dậy, giải thích với Quyền Yến Thác một chút, sau đó vội vàng bước ra khỏi văn phòng. Buổi sáng hôm nay thật là quý quái, người nào tới cũng là nhân vật không thể đắc tội, ông ta càng phải cẩn thận gấp bội.

"Thường tổng!"

Tri Việt vừa thấy có người tới liền chủ động chào hỏi, đáng vẻ rất nhiệt tình.

Người này và người kia đều là người một nhà, Thường tổng càng không dám đắc tội, chỉ biết dò hỏi thật cẩn thận, “Cậu Tri, cậu tới đây có việc gì không?”

"Khách sáo rồi," Tri Việt nhếch môi cười, đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại, “Có chút việc nhỏ cần nhờ Thường tổng. Về chuyện bồi thường của Thi Nhan, chúng ta có thể thương lượng một chút không?”

Lại là Thi Nhan?!

Thường tổng hít một hơi thật sâu, vàng trán bắt đầu đổ mồ hôi. Quý Thị, Quyền Thị, thậm chí ngay cả cậu Tri này, rốt cuộc thì Thi Nhan có lai lịch gì, tại sao toàn bộ nhân vật có uy tín của Duật Phong Thị đều xuất đầu lộ diện để biện hộ thay?

Đây là tình huống gì vậy?

"Chuyện đó..." Thường tổng lấy lại tinh thần, chán nản mà nói, “Cậu Tri, về chuyện của Thi Nhan, chúng tôi đã giải quyết rồi.”

Ông ta còn chưa nói xong, người ngồi trong phòng đã bước ra ngoài.

Tri Việt thấy ánh mắt của Thường tổng có gì đó không đúng, anh ta liền quay đầu lại, nhìn theo hướng mà ông ta đang nhìn, vừa vặn bắt gặp sắc mặt u ám của Quyền Yến Thác lẫn ánh mắt lợi hại của anh.

Trông thấy anh, hai mắt của Tri Việt càng hạ xuống, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, tạo thành một đường cong mạnh mẽ.

Không bao lâu, hai người họ một trước một sau, bước ra khỏi tòa cao ốc của Lăng Tinh.

Đứng ở bên ngoài tòa nhà, khuôn mặt Quyền Yến Thác càng trở nên cau có. Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên, “Lần trước anh nói, chú mày có nghe kỹ hay không? Chuyện của Sở Kiều cần chú mày quản sao?”

Tri Việt dứt hai tay vào trong túi, khuôn mặt đẹp trai hơi cúi xuống, đôi mắt hẹp dài lộ vẻ u ám, “Chuyện của cô ấy, anh có thể quản thì tôi cũng có thể!”

Anh ta xoay người lại, nhìn chằm chằm vào mắt của Quyền Yến Thác, khóe miệng nở nụ cười giễu cợt, “Vì sao anh lại đi quản chuyện của cô ấy? Do anh đồng tình, hay là do lương tâm anh bất an?!”

"Tri Việt!!!"

Quyền Yến Thác giận tái mặt, gân xanh trên trán nổi lên rõ rệt. Anh chỉ vào mũi của Tri Việt mà quát, “Má nó, chú mày thử nói lại một lần nữa xem?!”

"Gấp cái gì?"

Tri Việt cười nhẹ, câu hỏi rất hợp tình hợp lý. Anh ta bước về phía trước một bước, đứng trước mặt Quyền Yến Thác. Hai người mặt đối mặt với nhau, “càng cười nhẹ, giọng điệu dần đo thích đáng, hẳn đi phía trước một bước, đứng ở quyền yến thác trước mặt, hai người hai mặt tương đối, "Nếu anh muốn đánh nhau, bất kỳ lúc nào, tôi cũng có thể tiếp!”

Nói xong mấy lời này, Tri Việt xoay người rời khỏi, nét cười trên môi hoàn toàn biến mất.

Lòng ngực phập phồng vì tức giận đến mức quay cuồng, Quyền Yến Thác nhếch môi, nhìn bóng lưng của Tri Việt đã đi xa, gân xanh trên mu bàn tay anh lại nổi lên rõ rệt.

Mới tới văn phòng, Hạ Yên Nhiên đã nhận được điện thoại của Tổng giám đốc. Ông ta nói rằng không muốn truy cứu lỗi lầm của Thi Nhan nữa, nguyên nhân là vì Quyền Thị có một hạng mục vào sáu tháng cuối năm, muốn tìm JK để hợp tác.

Cúp điện thoại, ánh mắt Hạ Yên Nhiên trở nên nặng nề, nét cười trên mặt hoàn toàn biến mất. Di động trên bàn rung lên, cô lướt màn hình, đọc tin nhắn. Vừa đọc xong, vẻ mặt của Hạ Yên Nhiên liền giống như có khói mù bao phủ.

...

Sở Kiều vẫn còn chìm trong mộng đẹp, cuộn mình trong chăn mềm mại thì bị đánh thức bởi cuộc gọi từ Tô Lê. Sau khi nghe được nội dung cuộc gọi, cô bật dậy ngay lập tức.

"A - - "

Sở Kiều bật dậy rất mạnh, liên lụy hai bắp đùi đau đớn.

"Cô sao vậy?" Tô Lê hỏi.

"Không có việc gì." Sở Kiều ửng hồng hai má, sau đó truy hỏi thật nhanh, "Cô nói Lăng Tinh giảm số tiền bồi thường xuống còn một trăm vạn sao?"

"Đúng vậy!" Tô Lê hưng phấn, nói, "Vừa rồi, luật sư của Lăng Tinh có tới, tự mình nói với tôi."

Một trăm vạn, hoàn toàn nằm trong phạm vi mà Thi Nhan có thể chi trả.

"Kiều Kiều, coi như hiến thân một cách thích hợp, dầu sao đó cũng là điều tất yếu mà!" Tô Lê nói một câu mập mờ, khiến Sở Kiều muốn phát điên.

Cô nắm chặt điện thoại, hạ thấp giọng, nói, "Cô mau đi kiểm đàn ông mà khai hoa* đi!"

*Khai hoa đòi người con gái

"Sở Kiều - - "

Đầu dây bên kia là tiếng gào lên, giọng nói như muốn giết người của Tô Lê.

Sở Kiều cảm di động mà cười trộm, sau đó cúp máy.

Nhìn lên đồng hồ báo thức, cô mới biết đã tới giữa trưa rồi. Sở Kiều vội vàng đứng dậy, rửa mặt chải đầu, bước xuống lầu, thu dọn hết mớ quần áo bị vứt trên mặt đất vào tối hôm qua.

Gò má của cô nóng lên, nhớ tới tình cảm mãnh liệt lúc tối mà tim đập loạn nhịp. Cô ném hết quần áo lên ghế sofa, nhìn lướt qua bữa sáng vẫn còn ở trên bàn ăn cơm.

Sở Kiều nở nụ cười. Cô hâm nóng lại đồ ăn ở trong nhà bếp, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Lúc sáng, nghe Quyền Yến Thác nói sẽ tới Lăng Tinh, cô thật sự cũng không ngờ là mọi chuyện có thể được giải quyết thuận lợi như thế.

Ôi, quả thực là không thể không thừa nhận, năng lực và thực lực cần phải ở mức ngang nhau. Cô chỉ có năng lực, chưa có thực lực, ngay cả đi nửa bước cũng khó.

Sở Kiều ăn bữa sáng, khoe miệng đột nhiên cong lên. Trải qua chuyện của Hứa Khả Nhi, cô cảm thấy rất mệt. May mắn thay, trong những giây phút mệt mỏi ấy, cô đã có một bờ vai bên cạnh để tựa vào.

Tuy rằng có rất nhiều chuyện khiến cô không an lòng, nhưng cô luôn tự nói với chính mình rằng cuối cùng thì cô cũng đã trải nghiệm thử thách đầu tiên.

Trải nghiệm lần tiến tới thật gần.

Quyền Yến Thác từ công ty trở về nhà, quả nhiên liền thấy Sở Kiều không tới phòng làm việc. Anh đẩy cửa vào, trong phòng khách có hương thơm của bánh ngọt, thôi thúc sự thèm ăn của người ta.

"Sao anh về sớm vậy?" Thấy anh về sớm, Sở Kiều hỏi với tâm trạng vô cùng tốt.

Quyền Yến Thác nói cởi áo somi, kéo chiếc ghế chân cao bên bàn bếp ra rồi ngồi xuống, sắc mặt nặng nề, "Xử lý mọi việc xong xuôi thì về nhà thôi."

Liếc nhìn sắc mặt của anh, Sở Kiều cảm thấy nó không được tự nhiên như ngày thường. Cô đang nướng bánh ngọt, thuận miệng cười hỏi, "Chuyện của Thi Nhan, cảm ơn anh đã giúp em."

Cảm ơn anh?

Khuôn mặt đẹp trai của anh trở nên u ám, đôi mắt lóe lên cái nhìn nghiêm nghị. Chỉ sợ trong việc lần này, người cô phải cảm ơn không phải chỉ có mình anh!

Sở Kiều thấy anh không nói chuyện, cô cũng không hỏi gì nhiều, vội vàng đặt bánh vào trong lò nướng, cài giờ để lấy.

Nhìn chăm chú vào dáng vẻ bận rộn của cô, sự khó chịu trong lòng Quyền Yến Thác giảm đi không ít. Di động trong túi anh chợt vang lên, anh nhìn tên người gọi tới, hơi do dự một chút, nhưng rồi cũng bấm nút nghe.

"Sao anh còn chưa tới?" Hạ Yên Nhiên cất giọng trầm thấp, có chút mất mát, buồn bã.

Quyền Yến Thác nhíu mày, hỏi: "Có việc gì sao?"

Cô ta lập tức sùng sốt, đáp lại trong giây lát, “Anh quên rồi ư? Hôm nay là ngày giỗ của ba em”

Quyền Yến Thác ngẩng đầu, liếc nhìn qua tấm lịch treo tường. Ngay sau đó, anh cúp điện thoại rồi ra ngoài, chỉ nói lại với Sở Kiều một câu, “Anh có việc phải ra ngoài.”

Bóng dáng của anh biến mất rất nhanh, Sở Kiều không kịp hỏi, chỉ đành nhún vai, chán nản vô cùng.

Một hồi sau, di động của cô chợt nhận được một tin nhắn, nội dung càng khiến cô khiếp sợ. Tin nhắn nặc danh, chỉ có một câu: Muốn biết chồng cô đi đâu, mau tới công viên tưởng niệm Hoài An.

Thứ tin nhắn đồ bỏ này, Sở Kiều cũng chẳng muốn để ý, lúc Quyền Yến Thác vội vã rời đi thì cô đã có thể tưởng tượng được chuyện gì xảy ra rồi. Cô xoay người, tắt lò nướng, mau chóng thay quần áo, cầm chìa khóa xe rồi bước ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Ảnh mập mờ

Editor: Thu

Thời tiết bên ngoài rất lạnh, trước khi ra khỏi nhà, Sở Kiều có ý quàng thêm một chiếc khăn nhưng quàng cổ, dùng để chống lạnh. Cô lái xe từ trong nhà để xe ra, lái đến trước cửa biệt thự, lại do dự một chút, cuối cùng vẫn đạp chân ga, lái xe đi.

Đường chạy đến nghĩa trang Hoài An, cô vẫn chưa quen thuộc, mở công cụ chỉ đường ra và chạy theo hướng dẫn. Sau khi rẽ hai lần, trễ nải chút thời gian, đợi đến khi cô thấy bảng đá cẩm thạch khổng lồ cao vút ở nơi xa, rốt cuộc cũng tìm được nghĩa địa Hoài An.

Dừng xe trước cổng nghĩa trang, Sở Kiều đẩy cửa đi xuống, sắc trời chung quanh bắt đầu tái đi. Trên vùng núi trống trải, nhiệt độ càng thêm lạnh lẽ, cô khép áo nhưng mà đen sạm vào người, ngửa đầu nhìn từng tầng thêm đá màu trắng, trong lòng không nhận được run một cái.

Toàn thân rung mình, trong giây lát Sở Kiều liên tưởng, mình đang làm gì đây? Bởi vì một tin nhắn không chút bằng chứng mà lái xe tìm tới nơi này, lại khảm trương không kèm chế được.

Có lẽ căn bản cái tin nhắn kia chỉ là một trò đùa dai, hoặc là một thủ thuật lừa đảo. Hiện nay thường có việc gửi tin nhắn rác, gặp ở ngoài bất gian, lừa tiền trộm mật mã, thủ đoạn phong phú tầng tầng lớp lớp.

Làm sao mà cô lại tin tưởng loại chuyện hoang đường đó?

Sở Kiều tự giễu cười cười, nghĩ thầm nếu như lúc này cô đang ở nhà, bánh ngọt cũng đã nướng chín rồi, có thể lấy khỏi lò mà thưởng thức. Cô cụp mắt, quay người lại đi trở về, đi đến cổng vào lấy xe.

Vừa muốn đề cần gạt xuống, một chiếc Hummer màu đen xuất hiện bất mắt ngay ngã rẽ. Chung quanh nhiều chiếc xe như vậy, Sở Kiều cô đơn liếc mắt liến thấy, trong nháy mắt thân sắc dưới đáy mắt càng chìm xuống.

Cũng khó trách, xe của anh đã từng qua cải tạo, là hàng độc nhất vô nhị. Đứng giữa dòng xe cô đồng đảo vẫn cứ lóa mắt như cũ.

Nhưng một khắc này, chiếc Hummer màu đen càng trở nên sáng chói làm nhói mắt Sở Kiều. Cô nắm chặt túi xách, xoay người cứng ngắc bước đi, lại lần nữa trở ngược vào cổng của nghĩa trang.

Mặc dù đôi chân chết lặng bước đi, nhưng Sở Kiều vẫn còn dồn đủ một hơi, bước lên bậc thang thật dài. Một bậc lại một bậc, cho đến khi đi vào bên trong nghĩa trang.

Nhìn lại chung quanh, từng dãy bia mộ san sát thành hàng. Sở Kiều mờ mịt đứng tại chỗ, không biết nên đi đến nơi nào.

Chung quanh không có người nào, cực kỳ an tĩnh. Cô cứ cô độc đứng đấy, không khí rất quý dị, cô hít sâu một hơi, dọc theo từng dãy bia mộ đi tới, càng đi càng sâu.

Sở Kiều không mang giày cao gót, giày đáy bằng mang rất thoải mái. Cô nhìn chung quanh, trong lòng mơ hồ lộ ra tâm tình rất phức tạp khiến cô phiền não.

Sắc trời bốn phía lờ mờ, từng chiếc từng chiếc đèn đường trong nghĩa địa từ từ sáng lên. Đỉnh từng bách cao lớn xếp thành từng tầng một, thẳng tắp như một gốc cây, ánh sáng ám ảnh như kéo dài, rất dài.

Khóc mất Sở Kiều nhảy lên, đập vào mi mắt là gương mặt tuần tú quen thuộc đang ở ngay phía trước. Anh nghiêng người ngồi xổm trước mộ bia, đôi

mắt đen rơi vào người phụ nữ bên cạnh anh, cũng không thấy có người ở phía sau.

Trên người anh mặc áo khoác len bằng lông cừu màu xám bạc, bên dưới mặc quần tây màu đen thông thường, lại mang một đôi Martin màu đen. Sáng sớm hôm qua, cô còn tâm huyết dâng trào cầm bàn ủi, ủi phẳng hết từng nếp uốn nhỏ nhất trên chiếc áo khoác mà anh đang mặc.

Hôm nay nó được mặc trên người anh, thẳng thớm chỉnh tề, thứ duy nhất chứng mất đúng là đôi tay của phụ nữ trên bả vai của anh.

"Trời tối rồi, trở về đi thôi!"

Đột nhiên người đàn ông mở miệng, giọng nói đầy từ tính lướt qua bên tai. Ánh mắt Sở Kiều đảo một cái, nhẹ nhàng lui về phía sau mấy bước rồi xoay người núp phía sau một bụi cây tùng.

Hạ Yên Nhiên ngồi trước bia đá, khoe mắt còn phiem nước mắt. Cô ta hít mũi một cái, giọng nói khàn khàn, "Em còn tưởng rằng, năm nay anh sẽ không tới viếng mộ ba với em nữa chứ."

Quyền Yến Thác áy náy nhếch môi, nói: "Anh có chuyện phải xử lý, quên mất ngày tháng."

Hạ Yên Nhiên cười khổ lắc đầu một cái, đôi mắt ướt nhẹp nhìn chằm chằm anh, "Quên cũng không sao, em chỉ là sợ..... Từ nay về sau anh cũng không nhớ nổi nữa rồi."

Môi mỏng của Quyền Yến Thác hơi trầm xuống, đôi con ngươi sâu thẳm giống như ngọc thạch đen trở nên u ám, "Yên Nhiên, em suy nghĩ nhiều rồi."

"Thật sao?" Hạ Yên Nhiên theo dõi ánh mắt của anh, ánh mắt nhuộm đầy cô đơn, "A Thác, trước kia cho tới bây giờ anh cũng chưa từng quên, cũng sẽ không chờ em gọi điện thoại nhắc nhở anh! Thông thường những năm trước, trước khi đến giờ đi đều vẫn là anh gọi điện thoại nhắc nhở em!"

Tạm dừng, cô ta nhếch môi, âm đạm nói: "Tại sao năm nay anh lại quên?"

Mây kiếm của Quyền Yến Thác nhú chặt, đáy lòng tự dưng phiền não. Ngày giỗ năm nay, quả thật anh đã quên không còn một móng. Có lẽ là bởi vì gần đây bận khắc phục hậu quả chuyện của Thi Nhan giúp Sở Kiều, anh lặng lẽ không tiếng động an ủi mình.

"Yên Nhiên!" Quyền Yến Thác giơ tay lên, bàn tay dày rộng ấm áp rơi xuống đỉnh đầu của cô ta, dịu dàng nói: "Thật xin lỗi, gần đây anh có nhiều chuyện, quên mất, sang năm nhất định sẽ không!"

Nghe được anh nói, trong con ngươi thâm lạnh của Hạ Yên Nhiên khôi phục sự ấm áp, cô ta nhếch môi, tựa đầu vào vai của anh.

Trong nghĩa trang trống trải không người nào, bốn phía yên tĩnh đáng sợ. Sở Kiều ngo ngác ngược mắt nhìn hai người trước mặt, trong lòng cô chợt toát ra một ý nghĩ quý dị. Lúc này Hạ Yên Nhiên dựa vào một bên đầu vai anh, bình thường cô cũng thích tựa vào.

Ngón tay xách theo túi nắm chặt lại, Sở Kiều cup mắt, không muốn nhìn tiếp. Cô xoay người, lòng bàn chân giẫm trên nền gạch màu trắng, dọc theo đường cũ quay trở về, từ rồi đi từ cửa vào khuôn viên.

Đi tới ven đường, về mặt Sở Kiều đã bình tĩnh lại, cô mở cửa xe, đồng tử đen nhánh lại liếc mắt khắp nghĩa trang, biết rõ cái gì cũng nhìn không tới, lại cố chấp nhìn chằm chằm phương hướng nào đó rồi mới chậm rãi dời tầm mắt.

Giấy lát sau, cô nổ máy, lái xe đi.

Trong nghĩa trang, Hạ Yên Nhiên quay đầu đi, bình tĩnh nhìn bóng dáng cô đơn đã đi xa kia, khoe miệng lướt qua nụ cười khó hiểu.

Trên mộ bia dán một bức hình vào trên cùng, người trong hình nở nụ cười từ ái. Hạ Yên Nhiên nhìn chằm chằm mặt của ba mình, thấp giọng cười nói: "Còn nhớ không, trước kia ba thường nói, chờ sau khi em lớn lên, liền gả em làm vợ anh."

Ánh mắt của Quyền Yến Thác lóe sáng, nghe được lời của cô mới lấy lại tinh thần, anh nhú mày nhìn về phía người trong hình, môi mỏng cong lên, "Tình tình của chú Hạ tốt, những người trong viện chúng ta, nhà nào mà không sợ, duy chỉ có chúng ta không sợ ba em!"

"Đúng vậy," Hạ Yên Nhiên tán đồng gật đầu một cái, hơi nước dưới đáy mắt lại dâng lên, "Em đã từng cho rằng, ba có thể nhìn thấy em lập gia đình, nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc của em, còn có thể xem cảnh em làm mẹ, nhưng mà cái gì cũng không có. Thậm chí ba cũng không thể nhìn thấy được cảnh trước khi em lên đại học, liền bỏ lại mẹ và em....."

Câu nói kể tiếp đều biến thành tiếng khóc khẽ nghẹn ngào, Hạ Yên Nhiên nhìn hình ba mình, lệ rơi đầy mặt.

Đôi mắt sâu thẳm của Quyền Yến Thác trầm xuống, giơ tay lên ôm cô ta vào trong ngực, hầu kết khô gọi của anh giật giật, trong lòng có nhiều chuyện cùng không thể nói ra khỏi miệng. Tấm hình trên mộ bia kia giống như gông xiềng trầm trầm ép anh tới mức không thở nổi.

Sở Kiều lái xe từ nghĩa trang trở lại, trung tâm thành phố phồn hoa như hòa tan sự hoang mang trong lòng. Ngoài cửa xe trời tối sầm xuống, cô phỏng đoán hẳn là Quyền Yến Thác không về nhà sớm vậy đâu, cô liền lái xe đến Mê Sắc.

Dừng xe xong, Sở Kiều đi thẳng vào. Khoảng thời gian này, người ở bên trong không coi là nhiều.

Trong sàn nhảy lâu một, người nhảy thừa thớt, DJ chạy đĩa cũng thông thả hơn.

Ngồi ở trước quầy bar, Sở Kiều đưa tay chỉ ly rượu đỏ, cô ngửa đầu một hộp đồ xuống, hương vị ngọt ngào lướt qua cổ họng, dường như hòa tan hết khổ sở.

Cô thấp giọng cười một tiếng, lại tiếp tục gọi ly rượu đỏ, động tác tương tự uống rượu.

Đột nhiên cổ tay bị người ta tóm lấy, Sở Kiều kinh ngạc quay đầu lại, thấy là một gương mặt tuấn mỹ, "Là cậu à?"

Tri Việt kéo mở cái ghế ở bên người cô ra rồi ngồi xuống, đôi mắt đào hoa dài hẹp híp một cái, "Thế nào lại chỉ có một mình cô?"

"Tôi vốn chỉ có một người." Sở Kiều cười cười, rút cổ tay về.

Đưa tay đoạt lấy ly rượu trong tay cô, Tri Việt trầm ngâm mặt, giọng điệu lạnh lẽo thấu xương: "Cứ uống thế này, cô lập tức sẽ say."

"Say không tốt sao?" Cô nhẹ giọng hỏi ngược lại, sâu trong tròng mắt đen nhánh tối tăm không thấy đáy.

Tri Việt nhú lông mày, môi mỏng mím lại, trầm giọng nói: "Anh ta đâu rồi, làm sao lại để cho chị ra ngoài một mình?"

Nghe vậy, ánh mắt Sở Kiều chìm xuống, đoạt lấy ly rượu trong tay anh, rồi lại gọi một ly rượu đỏ từ bartender.

Cầm cô nhẹ nhàng nâng lên, lộ ra da thịt trắng nõn trên cổ. Tri Việt nhú mày nhìn sang, ánh mắt bất ngờ rơi vào dấu hôn giữa cổ cô, đôi mắt thăm thẳm của anh ta khẽ nheo lại.

"Tri Việt," Sở Kiều mở miệng kêu anh ta, giọng nói lộ ra sự mất mát, "Cậu có thể nói cho tôi biết chuyện quá khứ của Quyền Yến Thác cùng Hạ Yên Nhiên được không?"

"Quá khứ?"

Tri Việt sợ run lên, hỏi nàng: "Chị muốn biết cái gì?"

"Sự thật!"

Sở Kiều nắm chặt ly rượu, dùng sức đến mức đầu ngón tay trắng bệch.

Quay sang bartender, Tri Việt cũng gọi một ly rượu, chất lỏng màu hổ phách trong ly sáng trong. Anh gật đầu một cái, trầm giọng nói: "Chúng tôi đều lớn lên trong cùng một đại viện, mỗi ngày cùng nhau chơi đùa, cùng nhau náo loạn, khi đi học, khi tan giờ học, nghịch ngợm gây sự. Chị Yên Nhiên là cô gái xinh đẹp nhất trong viện của chúng tôi, từ nhỏ chị ấy đều theo bên cạnh anh tôi, không ai dám náo đến chị! Có một lần, có một nam sinh nói mấy câu với chị Yên Nhiên, quay đầu lại liền bị anh tôi đánh cho sưng mặt sưng mũi, chuyện này làm cho này cậu tôi phạt anh quý suốt một đêm, từ nhỏ đến lớn chuyện như vậy có nhiều lắm!"

Sở Kiều yên tĩnh nghe, hai con ngươi sáng ngời nhìn vào khoảng không phía trước, không nhìn ra chút cảm xúc khác thường nào dưới đáy mắt.

"Vốn chú Hạ là trợ thủ của cậu tôi, cái năm mà bọn họ lên cấp 3 ấy, có một lần phải ra nước ngoài khảo sát, vừa vặn cậu tôi có chuyện không đi được, tạm thời là chú ấy đi thế, ai biết mấy bay vừa mới cất cánh không bao lâu thì xảy ra chuyện, chú Hạ bất hạnh lâm nạn. Từ đó về sau, cô Hạ hận chết nhà chúng tôi, chết sống cũng không cho chị Yên Nhiên tỷ và anh tôi ở chung một chỗ, thậm chí còn nháo đời tự sát tách hai người bọn họ ra."

"Chị Yên Nhiên hết cách rồi, chỉ có thể rời anh tôi để đi Mỹ, năm nay mới trở về nước." Tri Việt vừa kể vừa quan sát ánh mắt của cô, trông sắc mặt bình tĩnh lạ thường của cô, cũng khiến anh ta không hiểu rõ rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì?

Ngón tay Sở Kiều khẽ vuốt ve mép ly, đáy mắt dần dần hiện ra một loại tối tăm, còn tối tăm hơn cả ánh sáng mập mờ chung quanh không gian mê mang đen tối này.

Thì ra là không chỉ là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, công thêm chấp niệm người có tình lại không thể bên nhau.

Trong tim, từng trận đau thắt, đè nén không thở nổi. Đầu ngón tay Sở Kiều co rút nhanh, dùng sức bóp chặt mép ly, trong lòng đau đớn vì tình lại không tìm được nơi thổ lộ khỏi miệng.

Hummer màu đen lái vào biệt thự, ánh đèn trong phòng sáng yếu ớt. Quyền Yến Thác đi vào cửa sau, lại không thấy người. Phòng khách không có ai, phòng bếp cũng không có ai, phòng ngủ cũng không có.

Trước khi anh ra khỏi nhà, Sở Kiều vẫn còn ở trong phòng bếp nướng bánh ngọt, có lẽ lúc này cũng đã nướng chín, chờ anh trở lại ăn.

Quyền Yến Thác cởi áo khoác ra, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, tiếng chuông vang lên, lại chậm chạp không có người nào nghe máy.

Lại gọi nữa, vẫn không có người nào nghe.

Anh trầm mặt ném điện thoại sang một bên, ngồi ở trên sofa, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng.

Ban đêm ở Mê Sắc, xa hoa trụy lạc, ồn ào náo động xa hoa lãng phí.

Tri Việt liếc nhìn đám nam nam nữ nữ dán chặt lấy nhau uốn éo mập mờ trên sàn nhảy, không khỏi nhăn lại mày, kéo người bên cạnh, nói: "Đi thôi!"

Sở Kiều không đẩy anh ta ra mà theo đi ra. Khí lạnh bên ngoài đập vào mặt, cô rụt vai, đầu choáng váng, mơ mơ màng màng.

Tri Việt nắm bả vai cô, lôi cô lên xe.

"Tôi đưa chị về nhà?" Tri Việt ngồi ở ghế lái, quay đầu hỏi người bên cạnh.

Sở Kiều lắc đầu một cái, nghiêng người sang tựa vào cửa sổ xe, thần sắc dưới đáy mắt tối tăm.

"Muốn đi nơi nào?" Tri Việt lại hỏi một câu, hai mắt thăm thẳm khẽ chớp động.

Ngoài cửa xe gió rét nổi lên bốn phía, ánh mắt Sở Kiều không hiểu, cô mím môi, buồn bực nói: "Tùy tiện."

Tùy tiện đi nơi nào cũng được.

Nghe vậy, Tri Việt hiểu ý mà gật gật đầu, nổ máy lái xe đi, đến bờ biển.

Sau một tiếng, xe thể thao màu xanh ngọc dừng ở bên bờ biển. Tri Việt đậu xe tốt, từ từ xoay người, ánh mắt dịu dàng nhìn về người bên cạnh.

Sở Kiều đã sớm nhắm mắt lại ngủ, cô rụt vai, ngủ cũng không an ổn.

Bờ biển yên tĩnh xa xa, mặt biển đen như mực nhìn không thấy giới hạn. Tri Việt mở điều hòa trong xe ra, tiện tay cởi áo khoác trên người ra, động tác dịu dàng đắp lên trên người cô.

Sở Kiều nằm ở ghế trong, đầu lệch qua một bên, tướng ngủ có chút buồn cười. Tri Việt muốn để cô nằm ngang, nhưng lại sợ kinh động cô, chỉ có thể nhẹ nhàng bật ghế ngồi về phía sau, để cho cô nằm thoải mái một chút.

Bờ biển yên tĩnh không người nào, cảnh tượng lúc này giống như đêm đó mang cô đào hôn ra ngoài. Đôi môi mỏng của Tri Việt mím nhẹ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng hất mớ tóc rơi xòa trước trán cô, ánh mắt yên tĩnh.

Anh không chỉ một lần nghĩ, nếu như đêm đó kiên quyết rời đi, dù không quan tâm đến ý nguyện của cô mà mang cô đi khỏi. Như vậy giờ này ngày này, giữa bọn họ lại sẽ có cục diện như thế nào đây?!

Ở nhà đợi hai giờ, bóng dáng của Sở Kiều vẫn không thấy. Quyền Yên Thác lại lần nữa cảm điện thoại di động lên điện thoại cho cô, nhưng điện thoại reo mấy thanh rồi bị cắt đứt, ngay sau đó anh có gọi, cũng vẫn là tiếng tắt máy.

Cái quái quỷ gì thế!(đây là một câu chửi thề, editor mạn phép đổi lại một chút)

Quyền Yên Thác nhấc chân hung hăng đá vào bàn trà, ly trà phía trên lập tức chia năm xẻ bảy. Anh mặt lạnh cầm chìa khóa xe lên, lửa giận cuộn trào mãnh liệt mà lái xe rời khỏi biệt thự.

Âm thầm rời nhà, gọi điện thoại cho cô thì lại không nhận, người phụ nữ này tìm chết!

Sáng sớm, Quyền Chính Nham muốn bay chuyến máy bay sớm, Phạm Bồi Nghi giao hành lý cho tài xế, nhỏ giọng dặn dò không ít chuyện.

"Hôn sự của A Thác chọn được ngày lành chưa?" Quyền Chính Nham vừa ra đến trước cửa, đột nhiên nghĩ đến chuyện này, thuận miệng mà hỏi.

Phạm Bồi Nghi thở dài, vẻ mặt không vui, nói: "Hai người bọn họ đều nói bận, không có thời gian."

"Đây là ý gì?" Quyền Chính Nham giận tái mặt, nói: "Chờ tôi trở lại, mình bảo bọn họ trở lại ăn bữa cơm."

"Ừ." Phạm Bồi Nghi gật đầu đồng ý, không có nhiều lời với ông nữa, đưa ông ra cửa.

Tài xế vững vàng lái xe đi, Phạm Bồi Nghi đứng một chút, lúc này mới xoay người đi trở về.

"Bà chủ." Người giúp việc phát hiện một phong thư trong thùng thư, vội vàng đưa tới, "Vật này không biết người nào gửi đến?"

Lá thư màu trắng bị dán kín miệng. Phạm Bồi Nghi còn tưởng là quảng cáo bán sản phẩm gì, tiện tay mang vào trong nhà. Bà ngồi ở trên sofa xé ra, bên trong có hình rơi xuống đúi bà.

Hình chụp trong điều kiện ánh sáng mờ mờ, nhưng mà mặt của người ở bên trong rất rõ ràng. Sở Kiều nghiêng nửa người tựa vào trong ngực Tri Việt, thần thái hai người thân mật lên xe, ảnh chụp các loại góc độ, cuối cùng là Tri Việt lái xe rời đi.

Pằng ——

Phạm Bồi Nghi vò chặt đồng hình, vè mặt trầm xuống. Bà bị chọc tức đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng tìm điện thoại di động gọi điện thoại.

Sở Nhạc Viện mới vừa vào phòng làm việc, liền nhìn thấy người ngồi trên ghế sa lon nổi giận đùng đùng.

"Sớm như vậy đã tới rồi à?"

Giang Hồ chờ đến không nhìn được, đứng dậy trầm mặt hỏi: "Chuyện của Hứa Khả Nhi là thế nào? Không phải nói sẽ không liên lụy cô ta sao?"

Cũng biết hẳn sẽ hỏi cái này mà.

Sở Nhạc Viện kéo hẳn đến ngồi ghế sofa, trầm giọng nói: "Quyền Yến Thác không có được nhược điểm của chúng ta, đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Hứa Khả Nhi! Em đã bảo người ta nhấn lời cho cô ta, chỉ cần cô ta ngậm miệng thật chặt lại, đợi sau khi cô ta ra ngoài, em sẽ thực hiện cam kết trước kia ngay."

"Cô ta có thể tin em sao?" Giang Hồ bĩu môi, hiển nhiên không tin.

"Không tin làm thế nào đây?" Sở Nhạc viện nhún nhún vai, khoe miệng hiện rõ sự lạnh lùng, "Cô ta không có chỗ dựa, cũng không còn người nào giúp đỡ, nếu như lại đắc tội chúng ta, cả nhà họ còn có đường sống sao?"

Tạm dừng, cô ta nhếch môi cười nói, "Em đã hỏi luật sư rồi, nhiều nhất chỉ xử một năm tù, rất nhanh có thể ra ngoài."

Giang Hồ cau mày, sắc mặt âm trầm, "Sở Kiều này thật là không đơn giản, khắp nơi đều có người giúp cô ta sao? Ông đây nuốt không trôi chuyện này mà!"

"Anh!" Sở Nhạc Viện trầm mặt xuống, cảnh cáo hẳn, "Chuyện đã ổn rồi thì bớt lại, không cho phép anh dính vào nữa."

Giang Hồ không nói gì mà cười cười, trấn an cô ta mấy câu liền rời đi.

Chuyện cuối cùng cũng chấm dứt, hiệu quả mà Sở Nhạc Viện dự trù đã đạt được. Chỉ là cô ta không chịu được, thái độ của Quyền Yến Thác khi Sở Kiều gặp chuyện, dường như rất coi trọng cô, có nhà họ Quyền ở đây, cô mãi mãi có nơi dựa dẫm.

Quyền Yến Thác phất người tìm một đêm, cũng không tìm được vị trí của Sở Kiều. Hai tay anh cầm tay lái, thần sắc trên gương mặt tuần tú âm trầm, điện thoại di động chợt vang lên, anh đeo tai nghe vào nghe máy.

"A Thác, lập tức về nhà."

Giọng nói trầm thấp của mẹ khiến sắc mặt Quyền Yến Thác càng thay đổi, nói: "Con có việc, tối về."

"Không được!" Phạm Bồi Nghi đè nén lửa giận, "Mặc kệ có chuyện gì, con phải bỏ hết cho mẹ, lập tức về nhà."

Quyền Yến Thác trầm mặt, bẻ cua ở đầu đường phía trước, lái xe về nhà.

Trong phòng khách, mẹ anh ngồi nghiêm chỉnh, người giúp việc chung quanh cũng bị cho lui xuống hết.

"Mẹ!" Quyền Yến Thác đi tới, ngồi xuống bên người bà, "Vi sao lại vội vã gọi con về như thế?"

"Sở Kiều đâu?" Phạm Bồi Nghi trầm mặt, đột nhiên mở miệng.

Đôi mắt thăm thẳm của người đàn ông trầm xuống, vè mặt tự nhiên, "Còn sớm như vậy, cô ấy vẫn đang ở nhà ngủ!"

Nghe được anh nói thế, Phạm Bồi Nghi càng thêm tức giận, giọng tay ném những bức hình kia cho anh, "Con xem một chút!"

Quyền Yến Thác tay mát lạnh tiếp được, cầm lên một tấm hình lên nhìn một chút, trong nháy mắt môi mỏng cong lên.

"Nó và Việt Việt có quan hệ gì với nhau à?" Chỉ vào những tấm hình kia, vè mặt Phạm Bồi Nghi tức giận.

Giấy lát sau, Quyền Yến Thác thu hình lại, bỏ vào trong lá thư, vè mặt tự nhiên, nói: "Sở Kiều có quen biết với Trì Việt, đoán chừng là gặp nhau ở bar, cùng nhau tâm sự gì đó."

"Thật sao?" Phạm Bồi Nghi nhìn chằm chằm vào mặt con trai, cũng không thừa nhận, "Trì Việt là đứa bé thế nào, mẹ rất rõ ràng! Nó bỏ Phùng Thiên Chân ở một bên, chạy đi tìm Sở Kiều uống rượu à?"

Quyền Yến Thác cúi thấp đầu, sâu trong hai mắt dâng lên ánh sáng nguy hiểm. Khó trách suốt buổi tối không tìm được cô, thì ra là lại ở chung một chỗ với Trì Việt! Thăng nhóc này không có học được nhiều thứ, nhưng lại tinh thông làm sao tránh thoát tìm kiếm của anh!

"Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ lung tung, căn bản không phải như mẹ nghĩ!" Quyền Yến Thác một mực chắc chắn, Phạm Bồi Nghi cũng không có cách nào với anh.

Dọn dẹp đồng hình xong, Quyền Yến Thác muốn lấy phong thư đi, lại bị Phạm Bồi Nghi trước một bước mà giữ chặt lại, dè trong tay, "Hình này mẹ lưu lại còn hữu dụng, con cứ trở về trước đi thôi!"

Quyền Yến Thác nhép nhép miệng, nhìn chằm chằm đồng hình đến ngây ngẩn. Chỉ là dưới ánh mắt sắc bén của bà mẹ đang nổi nóng, anh không dám dùng sức mạnh, chỉ sợ làm bà càng nghi kỵ.

"Được!" Quyền Yến Thác mím môi cười cười, nói: "Hai ngày nữa con liền bắt Trì Việt trở lại, để cho nó trực tiếp nói rõ ràng!"

Anh không dám dừng lại, đơn giản nói qua loa vài câu liền rời đi.

Nhìn bóng lưng anh đi xa, lửa giận đáy lòng Phạm Bồi Nghi vẫn khó tiêu như cũ. Bà nắm chặt lá thư, bảo tài xế chuẩn bị xe, trăm mặt chạy tới nhà tổ.

Từ trong nhà ra ngoài, gương mặt Quyền Yến Thác hoàn toàn thâm trầm. Anh một cước đạp ga, khởi động động cơ mạnh mẽ của Hummer chạy bon bon ở trên đường, nhanh chóng lái đến bên ngoài một tòa biệt thự.

Sau khi tắt máy, người đàn ông nhảy xuống xe, hai ba bước chạy vào sân nhà.

Quyền Chính Nghi ngồi trước bàn ăn ăn điểm tâm, xa xa nhìn đến anh, vội vàng để đĩa xuống chào đón, "A Thác, sao con lại tới đây? Cũng không chịu gọi điện thoại cho cô trước nữa!"

"Trì Việt có ở nhà không?" Quyền Yến Thác mặt lạnh, ngữ điệu cực thấp.

Quyền Chính Nghi thấy sắc mặt không đúng anh, vội vàng hỏi: "Thế nào, Trì Việt lại gây họa à?"

"Không có gì." Ý thức được vẻ mặt mình khác thường, Quyền Yến Thác bắt buộc mình để lửa giận xuống, xoay người ngồi xuống sofa, "Trì Việt trở về chưa?"

"Vừa trở về."

Quyền Chính Nghi thờ dài, chán nản nói: "Tôi hôm qua cả đêm đưa nhỏ này không có trở lại, hỏi đi đâu nói cũng không nói, thật là đáng lo lắng mà!"

"Cô, cô bảo nó xuống, con tìm nó có chuyện."

"Có chuyện à?" Quyền Chính Nghi không nghi ngờ gì, vội vàng bảo người giúp việc đi trên lầu, gọi Trì Việt xuống.

Không lâu lắm sau đó, Trì Việt hai tay nhét vào túi từ trên lầu đi xuống, thần thái lười biếng.

"Cô, cô cứ ăn điểm tâm trước." Quyền Yến Thác đưa tay để bả vai cô mình lại, gương mặt tuấn tú mỉm cười, "Con muốn nói một ít chuyện với Trì Việt!"

"Hai người các con thần thần bí bí, còn gạt ta à?" Quyền Chính Nghi cung chiêu cười cười, cũng không có nhiều lời nữa, xoay người trở lại phòng ăn, tiếp tục ăn đồ ăn.

Người đàn ông xoay người, cặp mắt giống như ngọc thạch đen kia tràn ngập sự lạnh lùng, anh đi tới trước mặt Trì Việt, nhỏ giọng nói: "Cậu đi ra cho tôi!"

Mất thấy anh đi ra ngoài trước, mắt hoa đào dài hẹp của Trì Việt cũng hí một cái, cũng không lùi bước, đi theo anh ra ngoài sân.

Chân trước Trì Việt mới vừa đi ra cửa chính, gót chân còn chưa có đứng vững, người đàn ông phía trước đột nhiên xoay người, siết chặt quả đấm tung thẳng một cú vào anh ta, hung hăng đập vào khóe miệng của anh ta.

Đùng ——

Trì Việt bị một đấm của anh vung thẳng ngay mặt, trọng tâm dưới chân không vững, bất ngờ không kịp đề phòng phải lui mấy bước rồi cả người ngã nhào trên đất.

Quyền Yến Thác ra quyền vừa nhanh vừa mạnh, Trì Việt tránh không được. Má trái anh ta bị đánh nghiêng đi, khóe miệng rỉ ra vết máu ti ti, có cảm giác ngai ngái lan ra tràn lan trong miệng anh.

Một tay Trì Việt chống mặt đất đứng lên, gương mặt tuấn mỹ của anh ta thoáng chốc lạnh lẽo tới cực điểm, anh ta giơ tay lau đi vết máu ở khóe miệng một cái, cười lạnh nói: "Anh đánh tôi?!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ra tay tranh đoạt và đánh nhau

Editor: ngocdiemhepc

Quyền Yến Thác ra quyền vừa nhanh vừa mạnh, Trì Việt tránh không kịp. Má trái anh ta bị đánh lệch đi, khóe miệng rỉ ra vết máu tí ti, mùi máu tanh lan tràn trong miệng anh ta.

Một tay Trì Việt chống đất đứng lên, gương mặt tuấn mỹ của anh ta thoáng chốc lạnh tới cực điểm, anh ta giờ tay lau vết máu ở khóe miệng, cười lạnh nói: "Anh đánh em?!"

"Không đánh cậu sao cậu có thể nhớ lâu được?"

Ngón tay Quyền Yến Thác giờ lên, chỉ vào anh ta mắng: "Tôi nói bao nhiêu lần rồi, Sở Kiều là vợ tôi, cậu nên cách xa cô ấy một chút! Cậu không có việc gì thường xuyên tới gần cô ấy thấy có thích hợp không? Đầu cậu có phải là có vấn đề hay không hả?!"

"Em không có vấn đề!"

Trì Việt chớp mắt, vẻ mặt cuồng quyền, "Em cho anh biết, em rất tỉnh táo! Sở Kiều là vợ anh sao? Hừ, dù có là vợ đi nữa, vậy thì thế nào? Người nào quy định tất cả người cô ấy là đồ vật của anh, ngày nay là thời đại gì rồi, cô ấy không thể có bạn bè sao? Cô ấy có chuyện, bạn bè không thể giúp một tay? Hơn nữa, là em nguyện ý chủ động giúp cô ấy, em vui lòng ngã vào cô ấy, anh có ý kiến gì không?!"

Từ nhỏ đến lớn, Quyền Yến Thác cũng không nghe anh ta nói lời như vậy! Hơn nữa Trì Việt nói những lời này, đủ để làm bùng nổ nắm lửa kia trong lòng anh, lửa cháy mãnh liệt lan tràn.

"Trì Việt, cậu tự đâm đầu vào chỗ chết!"

Trì Việt cười một tiếng thấp thấp, môi mỏng nâng lên độ cong nghiêm nghị, "Không sai, em chính là muốn tìm chết!"

Đi về phía trước đến trước mặt của anh, Trì Việt sánh vai cùng anh mà đứng, cặp mắt hẹp dài nguy hiểm kia nheo lại, "Hôm nay chúng ta có lời gì thì nói ra, em cũng vậy không muốn che giấu với anh, em thích Sở Kiều, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy là đã thích....."

Đá vào ——

Trì Việt chưa nói hết lời, Quyền Yến Thác lần nữa giờ quả đấm, hướng về phía gương mặt tuấn tú của anh ta hung hăng ra quyền.

Trước sau bị anh đánh hai quyền, khóe miệng Trì Việt lộ ra vết thương rõ ràng, mới vừa rồi vết máu lau sạch lại lần nữa chảy ra.

Trước kia đánh nhau đầu hung ác cũng là chuyện thường ngày, thoát đầu quả thực Trì Việt không có muốn động thủ là nhìn anh hai quyền, nhưng anh ta cũng không muốn bị thua thiệt như vậy, trong nháy mắt giờ tay đánh trả.

Trì Việt một quyền đánh ra, Quyền Yến Thác né qua.

Chờ anh ta trở tay đánh lại, Quyền Yến Thác đưa ra tay đè chặt bả vai của anh ta, kéo anh ta vào trong ngực, hơn nữa nâng lên đầu gối lên.

Khi còn bé, Trì Việt đi theo bên cạnh Quyền Yến Thác đánh nhau, những chiêu thức kia căn bản là anh ta đều là học được, đồ đệ cùng sư phụ động thủ, nhưng nếu sư phụ không muốn làm cho anh ta thắng, anh ta tuyệt đối không chiếm được lợi thế gì!

"Việt Việt, A Thác, các con đang làm gì vậy!"

Trong sân nhà động tĩnh đùng đùng hề không nhỏ, Quyền Chính Nghi còn suy nghĩ này hai đứa trẻ có phải trêu đùa ở đây hay không, ai biết đi ra liền nhìn thấy bọn họ động thủ thật, một quyền một cước đánh túi bụi.

"Dừng tay ——"

Quyền Chính Nghi hô lên một tiếng, chạy nhanh tới muốn kéo người. Nhưng hai người đàn ông trưởng thành, đầu cũng cao hơn bà, vóc người cũng cường tráng, căn bản bà kéo không được, thậm chí cũng bị khí lực của bọn họ hất ra thật là xa.

"Tất cả dừng tay cho ta!"

Quyền Chính Nghi đến gần nhưng không đi qua, trong lòng gấp muốn chết, lập tức gọi người tới tới đây. Trì Quân Lương còn chưa có ra cửa, nghe tiếng hét phía bên ngoài cũng gấp gấp chạy tới, thấy trường hợp này mắt cũng choáng váng.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đánh nhau?" Quyền Chính Nghi nắm chắc quần áo, tức giận chất vấn.

"Mẹ, mẹ đừng xía vào!"

Trì Việt quay đầu nhìn mẹ một chút, sắc mặt lo lắng, "Đây là chuyện của con với anh, mọi người đừng quản tới!"

"Đứa trẻ chết dầm này, nó là anh con!" Quyền Chính Nghi bị anh ta làm tức sấp chết, xanh mặt hung hăng mắng anh ta.

Nhưng lúc này Trì Việt hoàn toàn không nghe lọt, rất nhanh lên một quyền, anh ta hất tóc rơi trên trán, trừng mắt nhìn người đàn ông, giọng căm hận nói: "Anh lại không thương cô ấy, tại sao chiếm đoạt cô ấy? Tại sao không để cho em yêu cô ấy?!"

Con bà nó, tên tiểu tử chết tiệt này còn dám nói!

Quyền Yên Thác giận không kiềm được, nâng lên một cước đá anh ta, đôi mắt kia giống như Hắc Diệu Thạch tàn phá bừa bãi.

"Mẹ kiếp!"

Trì Việt cũng giận dữ, lắc mình né tránh công kích của anh, mắng: "Quyền Yên Thác, anh có phải là đàn ông hay không? Anh thích Hạ Yên Nhiên anh mang theo cô ta rồi đi, tại sao dùng Sở Kiều làm đệm lưng, anh biết cô ấy đáng thương biết bao nhiêu không? Anh tổn thương cô ấy, tôi liền không để yên cho anh!"

Sở Kiều?

Đáy mắt Quyền Chính Nghi trầm xuống, cả trái tim buộc chặt lại. Hai anh em đánh nhau, lại là vì Sở Kiều!

"Nhanh lên một chút kéo bọn họ ra!"

Hai người kia đánh nhau mù quáng, hoàn toàn không để ý tới Quyền Chính Nghi đang kêu gào, lực độ tay chân ra đòn hung ác. Vốn là con trai đánh một chút cũng không có gì, nhưng Trì Quân Lương cảm thấy có gì đó không đúng, nhanh tìm mấy người giúp việc đến, tiến lên tách bọn họ ra.

Quyền Yên Thác cởi áo khoác trên người ra, nhét vào bụi cây. Anh kéo tay áo lên màu đen lên, lộ ra cánh tay bèn chắc, bắp thịt căng thẳng biểu thị là cả người anh đang đầy lửa giận.

Quyền Chính Nghi đứng ở cửa giữa hai người bọn họ, nhìn cái này một chút, lại nhìn cái kia một chút, mắt thấy trên mặt bọn họ đều bị thương, đau lòng muốn rơi nước mắt, "Hai người các con, là muốn làm cho ta tức chết hả!"

Trì Quân Lương cũng tức giận không nhẹ, sắc mặt trầm xuống: "A Thác, Trì Việt, ngược lại các con nên giải thích một chút, vì sao lại đánh nhau?"

Trì Việt cúi đầu không nói lời nào, từ nhỏ đến lớn xảy ra chuyện phiền toái anh ta đều không nói lời nào, cũng có người khắc phục tốt hậu quả cho anh ta.

"Không có gì." Quyền Yên Thác thở ra một hơi, khom lưng nhặt áo khoác trong bụi cây lên, nhìn thấy phía trên dính bụi, anh không tự chủ cau mày. Cái áo này sáng sớm hôm qua Sở Kiều đã ủi qua rồi trả lại cho anh, mới mặc một chút liền dơ.

Môi mòng Quyền Yên Thác mím chặt, kéo ống tay áo xuống, đưa tay phất bụi bậm trên áo khoác, cẩn thận mặc lại.

Hai người này có gì giấu giếm, Trì Quân Lương lắc đầu một cái, nhỏ giọng trách cứ: "Các con cũng không còn nhỏ, còn có thể giống như khi còn bé đánh nhau giải quyết vấn đề như vậy sao? Có chuyện gì cũng phải cẩn thận xem xét và nói lý lẽ chứ!"

Ít khi Dượng mở miệng, Quyền Yên Thác không có cãi lại. Anh liếc nhìn sắc mặt âm trầm của cô mình, trong lòng cũng không có cảm giác khó chịu.

Quyền Chính Nghi chau mày lại, trong lòng suy nghĩ mới vừa rồi trong miệng Trì Việt nhắc tới Sở Kiều, trái tim tràn đầy kinh ngạc. Trì Việt làm sao mà có thể dính dáng đến Sở Kiều, thế nào mà một tí bà cũng không biết?

Giây lát, Trì Việt sửa sang lại quần áo trên người, cất bước đi tới, lần nữa đứng ở trước mặt Quyền Yên Thác.

Anh ta đứng gần với Quyền Yên Thác, Quyền Yên Thác thoáng lùn một chút, nhú mày là có thể trông thấy đáy mắt anh ta.

Khóe miệng Trì Việt còn ít vết máu, khóe mắt cũng có vết bầm, đôi mắt hẹp dài đào hoa của anh ta híp một cái, nhỏ giọng nói: "Anh cho rằng Sở Kiều là người ngu, cái gì cũng không biết?"

Nghe vậy, hai mắt thâm thúy của Quyền Yên Thác trầm xuống, mày kiếm thoáng chốc nhíu chặt. Đường cong hàm dưới anh sắc bén, lộ ra độ cong để cho người ta phát lạnh.

"Hừ!" Trì Việt một thân chề cười, nâng lên khóe miệng đùa cợt, "Giấy không thể gói được lửa! Anh đừng có nghĩ muốn né tránh cho tôi, chuyện của Sở Kiều tôi chắc chắn quản lý!"

Mắt thấy bọn họ lần nữa giương cung bạt kiếm, một tay Quyền Chính Nghi kéo con trai đến bên cạnh, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn ánh mắt của anh ta, quả nhiên thấy anh ta khẽ tránh né.

Nơi nào đó ở đáy lòng hung hăng thất chặt, thật giống như có cây kim thật nhỏ đâm vào, không thấy được vết thương, rồi lại đau âm ỉ!

Giương mắt tuần tú của người đàn ông buông xuống, ngón tay thon dài nắm chặt, lại đột nhiên mất đi hơi sức. Lời nói của Trì Việt, chỗ nào cũng chui vào trong lỗ tai của anh.

Tóc ngắn gọn gàng trên trán, che lại đầy mắt thay đổi liên tục của Quyền Yến Thác, gương mặt anh tuần tú hiện lên đường cong lạnh lẽo cứng rắn, không nhìn ra biến hóa gì.

"Con đi trước."

Im lặng một chút, đôi môi mỏng của Quyền Yến Thác mím nhẹ, không nói thêm gì, xoay người rời đi.

Sắc mặt của anh rõ ràng khác thường, Quyền Chính Nghi không yên lòng, đi theo ở phía sau kêu: "Lái xe cẩn thận."

Quyền Yến Thác gạt đầu một cái, bước chân không hề dừng lại, thẳng lên xe, đi mất.

Nhìn xe của anh đi xa, Quyền Chính Nghi mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại nín lấy lấy tai con trai, lời anh ta vào nhà.

"Tri Việt!"

Quyền Chính Nghi giận tái mặt, vẻ mặt lo lắng, "Con nói cho mẹ biết, tại sao lại đánh nhau?"

Tri Việt đưa ngón tay cái ra, nhẹ nhàng nhún xuống khoe miệng, anh ta đau kêu lên "Uí".

"Thật ra con nên nói chuyện đi!" Quyền Chính Nghi nhìn đến bộ dáng kia của anh ta liền tức giận, giơ nón tay chỉ anh ta mắng: "Tri Việt con thực sự muốn chọc cho mẹ giận chết hả! Cái người này mới ngừng nghỉ mấy ngày, hiện tại lại bắt đầu hồ đồ, thật muốn hành hạ mẹ và ba con đến chết sao?"

Về mặt Tri Quân Lương cũng trầm xuống, nhú mày nhìn chăm chăm con trai, khiển trách: "Con thật chẳng ra làm sao cả, làm mẹ con tức giận!"

"Mẹ!"

Tri Việt thấp đầu nhìn mu bàn tay sưng đỏ, quay đầu nhìn về phía mẹ mình, nói: "Không có chuyện gì, mẹ đừng lo lắng."

Không lo lắng mới là lạ!

Quyền Chính Nghi liếc qua, đáy lòng cảm giác không ổn, không nhịn được hỏi anh ta: "Con và Sở Kiều có chuyện gì sao?"

"Có thể có cái gì?" Tri Việt cười một tiếng thật thấp, nụ cười làm động đến miệng vết thương, anh ta nhăn mày, đáy mắt lộ ra lạnh lẽo.

Anh ta thờ dốc một hơi, không muốn tiếp tục đề tài, "Con đi lên lầu trước."

Nói xong những lời này, anh ta cúi đầu đi lên lầu, trở lại phòng ngủ.

"Bà xã," Tri Quân Lương nghe được lời nói vừa rồi, không khỏi kinh ngạc, "Em nói Việt Việt cùng Sở Kiều có chuyện gì sao?"

Quyền Chính Nghi nhìn ông chăm chăm mặt của ông, trong lòng phát hỏa, nhìn ông không thuận mắt, "Ông hỏi con trai của mình đi!"

Bà bị chọc tức, tức giận nói: "Hai người các người, không có một người nào làm cho tôi bớt lo."

Mất thấy bà tức giận hừ hừ trở về phòng, Tri Quân Lương hoàn toàn không hiểu, chán nản nói: "Tại sao lại kéo tới trên người tôi?"

Trở lại phòng ngủ, Tri Việt cởi quần áo trên người ra, tiện tay ném ở một bên. Đi vào phòng tắm, anh ta đứng ở vòi hoa sen, mở khóa nước nóng ra bắt đầu tắm rửa.

Anh ta tắm xong, mặc bộ áo choàng tắm đi ra.

Đứng ở trước gương, Tri Việt nhìn mình trong kính gương mặt tuần nỷ bị tổn thương, nổi giận khề nguyên rủa một tiếng. Mẹ nó, dám đánh vào gương mặt này của tôi, món nợ này từ từ tính!

Trở lại phòng ngủ, Quyền Chính Nghi trái lo phải nghĩ cảm giác không đúng. Bà cầm điện thoại lên, gọi cho Phùng Thiên Chân, để cho cô ấy tới nhà ngay.

Không lâu, Phùng Thiên Chân hấp tấp chạy tới, vẻ mặt nóng nảy, "Mẹ Quyền, Tri Việt như thế nào?"

Quyền Chính Nghi rót trà ngon, ngoắc tay kêu cô ấy đến bên cạnh ngồi xuống, sắc mặt nghiêm nghị: "Không chết được."

Khẽ thờ dốc một hơi, Phùng Thiên Chân cởi áo khoác ra, toàn thân đều là mồ hôi. Hai nhà ở không xa, cô ấy một đường chạy đi tới đây, khăn trương xe cũng không lái.

"Thiên Chân, " Quyền Chính Nghi lau mồ hôi cho cô ấy, pha trà ngon đưa cho cô ấy, "Con nói cho mẹ Quyền, Tri Việt cùng Sở Kiều đã xảy ra chuyện gì?"

"Sở Kiều?" Khóe mắt Phùng Thiên Chân nhảy lên, ngón tay cầm ly trà buộc chặt, "Mẹ nói là chị dâu cả sao?"

Quyền Chính Nghi mím môi gật đầu một cái, mắt chăm chăm tìm tòi nghiên cứu nhìn cô ấy.

Phùng Thiên Chân đưa miệng mím môi uống nước, hai con ngươi sáng ngời giật giật, mẹ Quyền đột nhiên hỏi cô cái này, tất nhiên là biết cái gì? Nghĩ đến mới vừa rồi anh Quyền đánh nhau với Trì Việt tất nhiên có liên quan với chuyện này, cô phải thế nào giúp đỡ che giấu đi đây?

"Mẹ Quyền," Phùng Thiên Chân để ly trà xuống, một khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn như hi hi cù cười, cùng bình thường không khác gì mấy, "Chúng con lần trước cùng anh Quyền với chị dâu cả ăn cơm chung, nói chuyện thật vui vẻ. Mẹ là hỏi cái này sao?"

Về mặt Thiên Chân thuần túy, Quyền Chính Nghi cau mày, không biết nên hỏi thế nào. Dù sao lời như thế hỏi ra, luôn làm bận tâm nhiều, hơn nữa Phùng Thiên Chân chưa từng nói láo, bà tự nhiên tin tưởng.

Chỉ là Trì Việt nói mấy câu nói kia, luôn quanh quẩn ở trong lòng bà. Bà suy nghĩ, có lẽ căn bản Phùng Thiên Chân cái gì cũng không biết, bà cũng không thể bói móc, vô duyên vô cớ lại sinh ra chuyện gì.

"Thiên Chân, " Quyền Chính Nghi kéo tay của cô ấy, ánh mắt mỉm cười: "Mẹ Quyền quyết định, tháng sau thì cho con với Việt Việt làm đám cưới."

"Tháng sau?" mắt Phùng Thiên Chân lộ ra kinh ngạc, trên mặt vẻ mặt có chút ảm đạm, "Trì Việt đồng ý không?"

"Không đồng ý cũng phải đồng ý!" ánh mắt Quyền Chính Nghi rét lạnh, giọng nói có thâm ý khác, "Mẹ không thể can quấy theo nó, lần này nhất định phải nhanh chóng cho các con làm xong hôn sự, như vậy mẹ cũng an tâm"

Phùng Thiên Chân nhép miệng, lại không mở miệng. Mặc dù đáy lòng cô ấy không hề cho rằng sự tình có thể thuận lợi như vậy, nhưng lại không thể nói thêm cái gì.

Cô ấy nhủ mảy nhìn trên lầu, rốt cuộc vẫn là nhớ thương anh ta, "Con đi xem Trì Việt một chút."

"Đi đi!" Quyền Chính Nghi vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy, vẻ mặt dịu dàng nói: "Buổi trưa ở lại chỗ này ăn cơm, mẹ Quyền đồ ăn ngon cho con."

"Được ạ." Phùng Thiên Chân biết nghe lời đúng dịp đồng ý, đứng dậy đi lên lầu.

Đối với Phùng Thiên Chân, Quyền Chính Nghi rất hài lòng, thế nào bà cũng nghĩ không thông, vì sao Trì Việt muốn làm ầm ỹ?

Khe khẽ đẩy mở cửa phòng ngủ, Phùng Thiên Chân cất bước đi vào, chỉ thấy người đàn ông nằm ở giữa giường ngủ.

Trong phòng rèm cửa sổ không có kéo lên, ánh sáng chói mắt. Mặc dù Trì Việt nhắm hai mắt, nhưng luôn ngủ không yên, cau mày.

Phùng Thiên Chân biết chính xác là thói quen của anh ta, đi tới trước cửa sổ kéo rèm xuống. Chung quanh tối tăm, người nằm trên giường giật giật thân thể, mới vừa rồi còn nhủ chân mày, rốt cuộc giãn ra.

Người đàn ông nằm ở trên giường, thân thể cường tráng nằm sấp ở trên giường đơn. Nửa người trên của anh ta cời trần, lộ ra màu da mật ong và bắp thịt bần chắc.

Trì Việt nghiêng đầu, tựa vào gối đầu. Anh ta lộ ra một nửa gương mặt tuần tú, mang theo vết thương rõ ràng. Vết thương khóe miệng nứt ra, mớ hồ còn rỉ ra tia máu, sưng đỏ lên.

Phùng Thiên Chân cắn môi, ngón tay nhỏ nhắn rơi vào khóe miệng của anh ta, hốc mắt ảm đạm khó chịu.

Rốt cuộc là anh ta đang làm gì? Tình nguyện bị anh Quyền phát hiện cũng chấp mê bất ngộ sao? Trì Việt như vậy, để cho cô ấy cảm thấy rất xa lạ, ngay khi cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhiều năm như vậy thấy anh phong lưu đã thành thói quen, nhưng cũng không như lần này, tới để cho cô ấy không kịp ứng phó!

Quá khứ anh ta chỉ là yêu chơi rồi ầm ỹ, chơi đùa qua coi như xong, cũng sẽ không hề để tâm.

Nhưng lúc này đây, rõ ràng Phùng Thiên Chân thấy không giống nhau.

Chỉ là Sở Kiều là chị dâu cả của anh ta, Trì Việt cấp bách như vậy, đúng là điên rồi!

Tài xế lái xe trở về nhà tổ, vừa đứng di Lan mua đồ trở lại, nhìn thấy bà, lập tức cười nói: "Phụ nhân, bà đã tới."

Sắc mặt Phạm Bồi Nghi nhìn không tốt, qua loa lấy lệ gật đầu một cái, nhìn bên trong, "Bà Cụ đang làm gì lúc này?"

"Tám phần đang nghe đùa giỡn."

Di Lan theo bà cùng nhau vào nhà, để đồ trong tay xuống, đi vào phòng ngủ nhìn người.

Quyền lão phu nhân nghe được con dâu tới đây, trong lòng khẽ kinh ngạc. Bà không hề biểu lộ ra, để cho Di Lan dẫn người đi vào.

"Mẹ!"

Phạm Bồi Nghi kêu lên, giọng nói rõ ràng căng thẳng.

Bà cụ hướng về phía Lan đi nháy mắt, ý bảo đi ấy rồi đi. Sau đó nhìn về phía con dâu, hỏi "Thế nào, cãi nhau với Chính Nham sao?"

"Không phải." Phạm Bồi Nghi thờ dãi, do dự liên tục, vẫn là lấy tấm ảnh trong lá thư ra, "Mẹ xem cái này đi."

Thuận tay cầm kính lão lên, Quyền lão phu nhân cầm hình lên nhìn một chút, thật lâu tưởng tận xem xét, giọng nói bình tĩnh nói: "Đây hai đứa bé, rất ăn ảnh đó."

Lão thái thái lời này, khiến Phạm Bồi Nghi không hiểu, giận tái mặt hỏi, "Mẹ, mẹ còn có ý định nói giỡn."

"Vốn chính là giỡn mà." Bà cụ bỏ hình trong tay ra, nhú mày hỏi bà: "Bằng không, con còn tưởng rằng là cái gì?"

Nghe vậy, sắc mặt Phạm Bồi Nghi càng thay đổi, nói không ra lời.

Bà cụ lấy kính viễn thị xuống, ánh mắt yên tĩnh, "Bồi Nghi, Sở Kiều là con dâu con, con nên tin tưởng con bé! Cũng giống như mẹ tin tưởng con vậy, ban đầu con tách Hạ Yên Nhiên với con của con ra, mẹ có từng phản đối sao?!"

"Con....."

Lời của bà cụ hàm nghĩa khá sâu, Phạm Bồi Nghi cứng họng, đáy mắt chỗ sâu không tự chủ mù mịt. Bà khẽ cúi thấp đầu, âm thanh hạ thấp xuống, "Mẹ, con hiểu và biết rõ mẹ thiên vị con."

"Biết là tốt rồi." Bà Cụ cười cười, đáy mắt sáng lên bắn ra bốn phía, "Chính Nghi đã hỏi ý của mẹ, tháng sau thì cho Tri Việt cùng Thiên Chân làm đám cưới! Ở dưới mắt của mẹ, tiểu tử Tri Việt kia còn có thể làm con thiếu thân ồn ào sao?"

Nghe nói như thế, Phạm Bồi Nghi ngực như tảng đá cuối cùng thả lỏng. Sắc mặt bà trì hoãn, chỉ vào những hình kia giải thích: "Vốn là con cũng không tin, nhưng đứa nhỏ Tri Việt này luôn là làm cho người ta không yên lòng, cuối cùng con vì A Thác nên mới hỏi nhiều."

"Ừ, " Bà Cụ gật đầu một cái, cũng không có trách cứ, "Hỏi một chút cho dễ chịu."

Ở nhà họ Quyền, lời của Bà Cụ nhất ngôn cửu đỉnh. Có Bà Cụ cam kết như thế, Phạm Bồi Nghi cũng an tâm lại. Buổi sáng gọi con trai về nhà đã hỏi một lần, cũng không nhìn ra con mình có cái gì khác thường, nghĩ vậy cũng coi như không có cái gì lớn lao, có lẽ giống như A Thác từng nói, Tri Việt cùng Sở Kiều đứng lúc gặp nhau, người trẻ tuổi thích đi quây rượu vui đùa một chút, cũng không phải là cái gì to tát!

Không lâu lắm hậu, Phạm Bồi Nghi đi vào phòng bếp vội vàng nấu cơm, Bà Cụ kêu đi Lan đi vào.

"Ngày mai để cho người mời Sở Kiều tới đây, đừng cho thằng bé Quyền biết." Bà Cụ khẽ chọc gậy trong tay lên mặt bàn, từng chút xem xét lại lá thư trên bàn, về mặt bí hiểm.

"Tôi hiểu rồi." Di Lan hiểu ngầm trong lòng, lập tức đi an bài.

Quyền Yến Thác lái xe từ nhà cô mình đi ra ngoài, trực tiếp lái xe đến quốc lộ ven biển, anh vòng quanh phạm vi cho phép, tốc độ xe tăng vọt, tiếng máy xe gầm rú xoay quanh.

Trong lòng phát hỏa, cháy hừng hực. Ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác cầm tay lái, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, cặp kia giống như Hắc Diệu Thạch u ám như biển, không hiểu khó dò.

Kết ——

Chuyển giao lộ trước mặt, trong giây lát Quyền Yến Thác thay đổi tay lái, chạy xe theo đường cũ trở về.

Cửa sổ xe toàn bộ hạ xuống, Gió lạnh tùy ý thổi tóc ngắn anh lên. Anh mặc cho gió lạnh thấu xương thổi vào, nhưng vẫn không dập được ngọn lửa trong lòng đang thiêu đốt anh.

Trên đường trở về, bên tai Quyền Yến Thác quanh quẩn đều là mấy câu nói của Tri Việt. Để cho cảm xúc đáy lòng anh chìm nổi rơi xuống, có một số việc sớm muộn gì cũng sẽ xuyên phá, lòng anh biết rõ ràng.

Ban đầu kết hôn, anh không hề suy tính nhiều như vậy. Dù sao từ lúc bắt đầu xem mắt, anh nhất định là Sở Kiều, tuy nhiên có lúc cảm thấy cô cũng vô tội, nhưng hôn nhân trao đổi ích lợi, vốn là phải như vậy.

Môi mông Quyền Yến Thác cong lên, khóe mắt chìm xuống.

Sở Kiều không thương anh, anh hiểu được.

Cô bị Quý Tư Phạm bỏ rơi, ở nhà họ Sở nửa đêm không được ngủ, công ty cũng là lấy trứng chọi đá. Những thứ này Quyền Yến Thác cũng biết, có lẽ những nguyên nhân này mới khiến cô nguyện ý lựa chọn mục đích của mình.

Đào hôn, cô bị bức về, nhưng mà chỉ đúng là làm theo như mục đích.

Thật ra thì giữa anh và cô, mục đích rõ ràng. Anh cưới cô, cũng không đại biểu muốn cam kết cái gì. Mà cô gả cho anh, cũng có giữ lại, luôn độc lập độc hành.

Cuộc hôn nhân này, vốn là rất công bằng.

Lái xe trở lại biệt thự, Quyền Yến Thác đậu xe ở nhà để xe, hơi chân chừ chốc lát, mới mở cửa xe ra vào nhà.

Nhấn mở khóa vân tay, tích tích hai tiếng, cửa lớn mở ra.

Người đàn ông đứng ở trước cửa, liếc mắt nhìn qua, không hề thấy người. Nhưng mà anh biết, Sở Kiều đã quay trở về.

Bởi vì trong không khí, phiêu tán mùi thơm nhàn nhạt, là mùi mà anh quen thuộc.

Cởi áo khoác trên người ra, đường cong gò má của Quyền Yến Thác căng thẳng, anh cất bước đi vào phòng bếp, rót một ly nước lạnh ngửa đầu uống. Có một chút nước theo khóe miệng anh chảy xuống, nhỏ xuống trên áo sơ mi anh, dính một vũng nước đọng nhỏ.

Giơ tay lên buông cổ áo áo sơ mi ra, Quyền Yến Thác chống nạnh đứng ở bên cầu thang, rót cuộc vẫn phải không nhịn được nhấc chân bước lên lầu.

Cửa phòng ngủ đang đóng, anh đẩy ra đi vào là có thể thấy bên trong chấn động lên thật cao.

Sau khi cô ngủ, luôn là thích rúc cả người vào trong chăn, bó chặt giống như nhộng.

Quyền Yến Thác đi tới bên giường, trên cao nhìn chằm chằm cô. Người chôn ở trong chăn, ngủ vô tri vô giác, mái tóc màu đen bày ra ở trên gối, quần quanh giống như hải tảo.

Diện mạo bước tranh, vốn nên hết sức yên tĩnh. Nhưng lúc này ở đây mắt anh, cảm thấy huyết dịch của cả người cũng vọt tới trong óc.

Tối hôm qua là một đêm anh không có ngủ, đi khắp nơi tìm cô. Nhưng cô lại cùng Trì Việt đi quán Bar, uống đến say khướt còn mập mờ không rõ?!

Không phải cô nói chỉ là bạn bè với Trì Việt sao? Nếu như chỉ là bạn bè, Trì Việt nói năng điển hình thành như vậy? Còn dám công khai khiêu khích với anh?!

Nghĩ đến chỗ này, tròng mắt đen của Quyền Yến Thác dần dần biến sắc, anh giận tái mặt, hai chân dè ở bên giường, một tay vén cái mền lên, vứt ra xa. Anh cúi người, lồng ngực vững chắc đặt cô ở phía dưới.

"Ừm ——"

Sở Kiều đang ngủ, trên người đột nhiên có vật nặng áp xuống để cho cô thở không nổi. Cô phiền não hé mở mắt, đập vào mắt đấy chính là gương mặt tuần tú nổi giận.

Trong cổ đột nhiên căng thẳng, tay của người đàn ông hạ xuống, năm ngón tay thon dài chậm rãi thu lại.

Hai mắt Sở Kiều sáng lên bình tĩnh như biển, môi đỏ mọng cong lên, "Muốn đè chết tôi à?"

Cô mở trừng hai mắt, ý cười trên khóe môi hết sức chói mắt, "Cái người này là đang tính toán muốn hỏi tội sao? Thật xin lỗi, hiện tại tôi buồn ngủ, anh muốn hỏi gì thì chờ, chờ tôi tỉnh ngủ rồi lại hỏi!"

Xoẹt xẹt ——

Lời của cô còn chưa hết, quần ngủ trên người cô đã bị người đàn ông xé rách ra.

Sở Kiều không kinh không giận, ánh mắt mênh mông nhìn anh, không khỏi châm chọc nói: "Thế nào, anh nghĩ muốn chơi trò cường gian?"

Nghe vậy, gương mặt tuần tú của Quyền Yến Thác hoàn toàn tối lại, ngực kịch liệt đập phồng, cặp mắt kia giống như Hắc Diệu Thạch, tỏ ra lo lắng tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Người ta thiên trường địa cửu

Editor: Hephc

Xoẹt xẹt ——

Lời của cô còn chưa hết, quần ngừ trên người cô đã bị người đàn ông xé rách ra.

Sở Kiều không kinh không giận, ánh mắt mênh mông nhìn anh, không khỏi châm chọc nói: "Thế nào, anh nghĩ muốn chơi trò cường gian?"

Nghe vậy, gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác hoàn toàn tối lại, ngực kịch liệt phập phồng, cặp mắt kia giống như Hắc Diệu Thạch, tỏ ra lo lắng tàn nhẫn.

"Làm sao lại bất động?"

Sở Kiều ngẩng đầu lên, con mắt như đáy hồ trong suốt, không thấy nửa điểm gọn sóng. Cô giơ tay lên cởi nút áo anh ra, cười nói: "Cần tôi phục vụ anh không?!"

"Anh yên tâm, tôi không giãy giụa, khẳng định phối hợp với anh." Sở Kiều đưa tay cởi ra nút áo sơ mi của Quyền Yến Thác, thế nhưng ngón tay không run sợ, vẻ mặt cũng bình tĩnh không lay động.

Trái tim Quyền Yến Thác bỗng nhiên thắt chặt, thật giống như có thứ gì đó đang nắm trái tim của anh. Buông lỏng cổ tay cô, anh đè tay cô để ở trước ngực, nói: "Em làm sao vậy?"

"Tôi rất khỏe!" Sở Kiều theo dõi ánh mắt của anh, từ trong lòng bàn tay anh rút tay về, ngược lại đầu ngón tay rơi vào bên trái bả vai anh.

Hai bên huyết thái dương của Quyền Yến Thác nhảy thành thạch, anh mím môi, buồn bực nói: "Tối hôm qua em đi đâu? Tại sao cả đêm không trở về nhà?"

Trên mặt anh có thương tích, xương gò má rõ ràng sưng đỏ, vừa nhìn đã biết có đánh nhau một trận với người ta. Trái tim Sở Kiều khẽ dao động, muốn giơ tay lên đặt trên mặt của anh, ngược lại rơi vào đầu vai anh.

"Đi uống rượu với bạn." Tay cô xoay vòng vòng trên đầu vai của anh, sau đó dời đi.

"Bạn gì?"

"Bạn tốt."

"Em và Trì Việt ở cùng nhau sao?" Đôi tay Quyền Yến Thác chống đỡ ở bên người cô, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn mặt của cô, muốn từ trên mặt cô nhìn ra cái gì, nhưng khóe môi cô nhếch lên nụ cười nhạt nhòa, không nhìn ra khác thường nào.

Sở Kiều bỏ anh sang một bên dùng chân kéo cái mền lại, đắp kỹ lưỡng trên người, "Đúng vậy, tôi và Trì Việt ở cùng nhau."

Cô nhẹ nhàng nói, ngược lại làm cho Quyền Yến Thác cảm thấy là anh cố tình gây sự. Rõ ràng là cả đêm cô không về, cùng người đàn ông khác ở cùng nhau, đã thế cô còn lý luận?

"Không nên ở cùng một chỗ với Trì Việt." Đột nhiên Quyền Yến Thác mở miệng, giọng nói hơi khàn khàn, "Về sau cách xa cậu ta một chút."

Môi Sở Kiều cong lên, mặt lộ ra nụ cười có mấy phần châm chọc, "Tại sao muốn cách xa anh ta một chút? Tôi đã nói rồi, chúng tôi là bạn, là bạn thì không thể gặp mặt uống rượu ăn cơm nói chuyện phiếm sao?"

"Em xem cậu ta là bạn, nhưng cậu ta không có xem em là bạn!" Gương mặt tuấn tú của người đàn ông căng thẳng, cảm lộ ra đường cong lăm liết, "Trì Việt là người như vậy em không biết sao? Bên cạnh cậu ta có Phùng Thiên Chân, em đi theo xem náo nhiệt hả?"

Lời này hình như đâm trúng chỗ đau Sở Kiều, cô thu hồi ý cười trên khóe môi, ánh mắt lạnh xuống, "Anh nói đúng rồi, đối với người bên cạnh tôi đều không hiểu rõ."

Đáy mắt cô lóe lên mất mát làm cho người ta bận tâm, khóe mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, cảm giác câu nói của cô có hàm ý khác.

"Sở Kiều, em muốn nói cái gì?"

Người đàn ông đột nhiên không còn kiềm chế cô, một tay chống đỡ trên giường ngồi dậy, vẻ mặt u ám xuống.

Anh ngồi dậy, sức nặng trên người Sở Kiều lập tức giảm đi không ít. Đôi tay cô kéo cái mền đắp lên người, hai con ngươi sáng ngời rơi vào gò má của anh, đưa mắt nhìn một lúc lâu, đột nhiên mở miệng.

"Anh yêu tôi không?"

Quyền Yến Thác ngớ ngẩn, theo bản năng quay đầu, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô. Môi anh mím chặt, bởi vì câu hỏi của cô, bắp thịt toàn thân cũng căng thẳng.

Anh không trả lời, trong lòng Sở Kiều không có quá nhiều mất mát.

Cô cười nhún nhún vai, đôi mắt đen láy thoáng tối tăm, "Anh không yêu tôi, tôi cũng không yêu anh. Chúng ta tại sao muốn làm bộ dáng như vợ chồng tình thâm, có ghê tởm hay không?"

Ghê tởm?

Mày kiếm Quyền Yến Thác nhủu chặt, đưa tay nắm được cằm của cô, ngón tay khẽ dùng sức, "Em nói tôi ghê tởm?"

Sở Kiều cười nhạt, không thể cho ý kiến.

Đáy lòng đã tiêu tán lửa giận nhưng lần nữa lại cháy hừng hực. Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm người bên cạnh, tức giận nói: "Sở Kiều, con mẹ nó em càng ngày càng có dũng khí rồi, dám nói tôi ghê tởm!"

"Anh muốn nói gì cũng được," Sở Kiều đẩy tay anh ra, kéo cái mền bao lấy thân thể từ trên giường ngồi dậy mang dép đi ra ngoài, "Anh phát giận tùy anh, hiện tại tôi ngủ muốn đi ngủ, nơi này tặng cho anh!"

Quảng xuống những lời này, cô không quay đầu lại bước ra phòng ngủ, chuyển qua phòng dành cho khách nằm.

Quyền Yến Thác tức giận sôi lên, lại không có biện pháp. Cũng không thể kéo cô trở lại đánh một trận được?

Nhìn thấy cửa phòng mở rồi đóng lại, cả người Quyền Yến Thác chán nản ngã phía sau giường lớn, ngực to lớn kịch liệt đập phồng. Ánh mắt anh nhìn chăm chăm trần nhà, cũng không biết đang suy nghĩ gì, trong đầu hình như có chút trống không.

Nghiêng mặt sang một bên, nháy mắt đụng phải xương gò má sưng đỏ, để cho anh cau mày, đứng dậy đi tới phòng tắm tắm.

Thời gian rất nhanh, Quyền Yến Thác tắm xong ra ngoài, mặc vào quần áo ở nhà sau đi tới phòng cho khách. Anh đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Sở Kiều bọc chăn nằm ở trên giường đã ngủ, ngủ thật vô tri vô giác.

Anh ngồi ở bên giường, đôi mắt giống như Hắc Diệu Thạch rơi vào trên người của cô. Cô nằm nghiêng, tóc dài đen như mực xõa ra, lộ ra vết hôn ở cổ mà anh đã lưu lại.

Môi mông Quyền Yến Thác cong lên, tức giận ở đáy lòng từ từ tiêu tán. Ngón tay anh nhẹ nhàng rơi vào trán cô, động tác ở bàn tay rất dịu dàng.

Bỗng nhiên, anh nhớ tới câu nói kia của Trì Việt, "Anh cho rằng Sở Kiều là người ngu, cái gì cũng không biết sao?"

Cô biết những thứ gì sao?

Ngón tay Quyền Yến Thác dừng lại bên má cô, tiếp theo thu lại. Ngực anh cứng lại, lần nữa dâng lên loại cảm giác níu lấy tha thiết.

Cảm giác vừa mới ngủ thể nhưng trời đã hừng sáng.

Thời điểm Sở Kiều mở mắt lần nữa, ngoài cửa sổ đã sáng choang. Cô quán lấy chăn từ từ ngồi dậy, thoải mái duỗi lưng một cái, tối hôm qua thể nhưng không có mất ngủ, có thể ngủ yên cả đêm.

Xem ra, bản lãnh của cô thật sự tăng vọt!

Đồ ngủ trên người cô ngày hôm qua bị anh xé hư, hiện tại Sở Kiều không mảnh vải che thân, cô chỉ có thể kéo cái mền xuống đất, đi trở về phòng ngủ chính. Đẩy cửa phòng ra, bên trong đã không có người, hơi thở của anh cũng không tồn tại.

Hiển nhiên anh ra khỏi nhà.

Sở Kiều đi tới trước tủ treo quần áo, tìm ra một bộ quần áo, liền đi vào phòng tắm tắm.

Rất nhanh, Sở Kiều đã trang điểm xong, ăn mặc chỉnh tề xuống lầu. Cô xách theo ví da đi ra cửa chính, nhưng không nghĩ trong sân có một người đàn ông đang đứng mặc tây trang màu đen.

"Thiếu phu nhân." Người đàn ông một mực cung kính gật đầu một cái, nói: "Bà Cụ để cho tôi tới đón cô."

Sở Kiều gặp qua anh ta, khi đó là lần đầu tiên cô đến nhà thờ tổ, chính là người đàn ông này.

Cô không có hỏi nhiều, mím môi cười cười coi như là chào hỏi, sau đó ngồi vào trong xe, được anh ta lái xe chở về nhà thờ tổ.

Trong sân nhà thờ tổ, chim hót hoa thơm. Trong sân có không ít bồn hoa được tu bổ chỉnh tề, hình thái khác nhau.

Sở Kiều không hiểu lắm những thứ này, chỉ là nhìn cũng cảm thấy đẹp mắt.

Bà cụ vẫn như cũ đứng ở cửa dưới sân, nhìn thấy cô, lúc này mới xoay người đi trở lại.

Mỗi lần cô đến, bà nội đều đứng ở ngoài cửa chờ, có lẽ chỉ là hành động lơ đãng, lại làm cho Sở Kiều có cảm giác ấm áp và cảm động. Thật ra thì cô là một người rất dễ thỏa mãn, người khác đối với cô tốt một phần thì cô luôn luôn báo đáp lại gấp bội.

"Ngồi."

Quyền lão phu nhân liếc cô một cái, cảm nhẹ giọng lên, nói: "Ăn điểm tâm với bà đi."

"Được ạ." Sở Kiều ngồi ở đối diện bà, bụng chén nhỏ lên mức cháo, sau đó đặt ở trước mặt bà.

Sáng nay có cháo ngũ cốc, đầy lòng Sở Kiều ấm áp một chút, nhếch miệng lên cười tươi. Cái miệng nhỏ của cô đang ăn cháo, tối hôm qua cô bị đè ép ở trong lòng giờ thì đã xua tan.

Chỉ là sức ăn Sở Kiều không lớn, ăn không vô quá nhiều đồ.

Giây lát, cô buông chén đĩa xuống, nhíu mày nhìn về phía bà cụ, "Bà nội, bà tìm con có chuyện gì sao?"

Đặc biệt phái người kêu cô trở về, hơn nữa né tránh Quyền Yến Thác. Sở Kiều không cho là chỉ là vì gọi cô đến húp cháo đơn giản như vậy.

Quyền lão phu nhân đứng dậy ngồi vào trên sô pha, Sở Kiều cũng đi qua, ngồi xuống ở bên cạnh bà.

"Nha đầu, " Bà cụ thích gọi cô như vậy, ánh mắt hòa ái, "Con cảm thấy thằng bé Quyền như thế nào?"

Sở Kiều cup mắt, âm thanh thật thấp, "Không được tốt lắm."

Anh xác thực không được tốt lắm.

Bà cụ nhẹ nhàng gạt đầu, hiểu lời của cô..., "Thằng bé Quyền này tính khí thôi tha, giống ba nó! Bọn họ đòi cha chú tính cách giống nhau!"

"Phức....."

Sở Kiều không nhịn được cười phun, không khí khẩn trương lập tức tiêu tán. Bà nội nói chuyện sâu sắc, cô luôn biết điều.

Mắt thấy cô cười, đáy mắt bà cụ không khỏi thoáng qua một đạo tinh quang, nhẹ giọng lên, đẩy lá thư tới trước mặt cô, "Con xem một chút đi."

Đưa tay cầm lá thư lên, Sở Kiều hồ nghi lật xem đồ vật bên trong, nhìn thấy những hình kia, sắc mặt thoáng chốc đại biến, "Những hình này, từ đâu mà bà có?"

"Từ đâu có không quan trọng!" Bà cụ quay đầu, ý bảo đi Lan cất hình.

Sở Kiều cuộn năm ngón tay lên, hai con ngươi sáng ngời tới xuống. Khó trách sáng sớm hôm qua anh ta trở lại cảm xúc mất khống chế như vậy, thì ra là thấy những hình này? Những nhưng mà hình này, đến tột cùng là người nào chụp?

"Bà nội!" Ngón tay Sở Kiều nắm chặt, trực giác muốn giải thích.

Bà cụ giờ tay lên ngăn lại lời của cô..., không hề thấy có chút tức giận, "Ban đầu Bội Nghi cảm hình của con tới cho bà xem, không chỉ có nó chọn trúng con, mà bà cũng vậy chọn trúng con, cho nên mới khiến thằng bé Quyền đi xem mắt. Nha đầu, nếu ban đầu bà nội chọn con, dĩ nhiên là tin con."

Tạm dừng, đáy mắt bà cụ dâng lên mấy phần ý cười, "Tên tiểu tử Trì Việt thú kia tính tình bướng bỉnh, trong lòng bà đều biết."

Tin tưởng, giữa người với người quan trọng nhất là tình cảm. Lúc này trái tim Sở Kiều, chỉ có tràn đầy cảm kích.

"Con là đứa bé thông minh," Bà cụ quay đầu, tầm mắt ngừng ở trên mặt Sở Kiều, "Nên xử lý như thế nào, con nhất định biết!"

Bà cụ dừng lại, tuyệt đối không nói thêm nữa chữ nào.

Sở Kiều khẽ cúi thấp đầu, tự nhiên biết trong lời nói bà nội có hàm nghĩa gì. Cô vô tâm cuốn vào trong cái loại tranh chấp này, ai biết cô càng vô tâm, càng đẩy đưa, thậm chí để cho anh em bọn họ có ngăn cách!

Nghĩ đến vết thương trên mặt Quyền Yến Thác ngày hôm qua, Sở Kiều không tiếng động thở dài, đáy lòng có tư vị phức tạp.

Không lâu lắm, bà cụ phân phó đưa Sở Kiều trở về. Tài xế lái xe đưa cô đến Thi Nhan mới rời khỏi.

Sở Kiều đi thang máy tới lầu mười hai, sắc mặt coi như bình tĩnh. Xảy ra chuyện lần trước, Thi Nhan lại lâm vào hoàn cảnh khó khăn, mất đi đơn đặt

hàng của tập đoàn JK, trong công ty lại lâm vào cảnh bồi thường tranh chấp, tất cả quay về lúc khởi điểm.

Công ty chỉ có một người là Tô Lê, chung quanh vắng ngắt. Cô ấy nhìn thấy Sở Kiều, người cũng không có tinh thần gì.

Từ nghịch cảnh (là hoàn cảnh không may) đến thuận cảnh, sau đó lại bị đánh về nghịch cảnh, cho dù ai đều có cảm giác bị đá kích, huống chi là Tô Lê.

"Kiều Kiều," Đôi tay Tô Lê chống cằm, thấy sắc mặt cô không tốt lắm, hỏi "Cô làm sao vậy, thân thể không thoải mái hả?"

"Không có gì." Sở Kiều mở ghế dựa ngồi xuống, qua loa lấy lệ nói: "Tối hôm qua ngủ không ngon."

"Ồ!" Tô Lê đáp lời, đảo tròn mắt, hình như có lời muốn nói.

Trên mặt của cô ấy xưa nay dấu chuyện không được, Sở Kiều nhìn thấu, cười nói: "Có chuyện gì sao?"

"À? Ồ!"

Tô Lê cúi gầm đầu, mắt nhìn chằm chằm nơi khác, nói: "Vụ án của Hứa Khả Nhi gần như xử chỉ có một năm."

Nhanh như vậy?

Mặc dù đã có chuẩn bị trước tâm lý, nhưng lúc này đáy lòng lại cảm thấy khó chịu. Sở Kiều quay đầu, nhìn rèm treo cửa sổ ở phòng, bàn ghế chỉnh tề, còn có trên bàn bày ống đựng bút thủ công, đều là Hứa Khả Nhi tự tay dọn tới dọn lui.

Ban đầu ba người họ ở chung một chỗ vui vui sướng sướng, mỗi ngày đều ước mơ có thể thành công, tại sao sau khi thành công thật tất cả tất cả cũng thay đổi, đã từng hiểu nhau không cần nói giờ lại biến thành ghen tỵ phản hận, đã từng thẳng thắn đối đãi giờ lại biến thành tính toán lợi dụng, chuyện cho tới bây giờ, thậm chí ngay cả bạn bè đều không hiểu được!

Hứa Khả Nhi, đây chính là điều cô muốn sao?

Sở Kiều không hiểu.

Nhưng cô giống như Tô Lê, tức giận và tức giận, tóm lại đáy lòng cảm thấy khó chịu.

Sáng sớm từ biệt thự ra ngoài, hơn nửa ngày Quyền Yến Thác cũng không có cười qua. Trên dưới công ty mọi người nhìn ra tổng giám đốc tâm tình không tốt, thức thời né tránh xa xa. Người ngồi ở trong ghế xoay, tâm tư không biết bay tới nơi nào.

Cho đến khi điện thoại di động trên bàn rung.

Anh không muốn nhận, bắt đầu dĩ đôi phương kéo dài không ngừng.

Quyền Yến Thác trầm mặt cầm điện thoại di động lên, thấy điện không dừng chốc lát hồ nghi, "Triển Bằng, anh tìm tôi có việc gì sao?"

Điện thoại đầu kia âm thanh lộ ra vội vàng, "A Thác, Yên Nhiên đã xảy ra chuyện."

"Xảy ra chuyện gì?"

Triển Bằng vô lực dựa vào trên chỗ ngồi trước, giọng nói dần nhỏ: "Tối hôm qua đi buốc Yên Nhiên kết hôn cùng tôi, dưới cơn nóng giận cô ấy đã bỏ nhà đi, đến bây giờ cũng không trở về, điện thoại di động cũng tắt máy, chúng tôi không tìm được cô ấy!"

Quyền Yến Thác đang nghe điện thoại di động, đứng dậy cầm chìa khóa xe lên, đi ra ngoài rồi nghe anh ấy nói tiếp.

Đi tới bãi đậu xe, Quyền Yến Thác nổ máy, hướng về phía trong điện thoại di động của phân phó người nói: "Triển Bằng, chúng ta chia nhau tìm, có phát hiện gì kịp thời liên lạc."

"Được." Triển Bằng gật đầu, để điện thoại di động xuống lái xe đi, tiếp tục đi tìm.

Chiếc Hummer màu đen chạy trên đường, Quyền Yến Thác phân phó thủ hạ chính đi tìm người, anh dọc theo chỗ mà khi còn bé thường đi chơi tìm từng cái một, cũng không trông thấy bóng dáng của Hạ Yên Nhiên.

Thật ra thì những chỗ này, Triển Bằng cũng đều biết, anh ấy khẳng định đã đi tìm. Quyền Yến Thác cũng chỉ là tìm thêm một lần, mơ hồ biết cô ta cũng sẽ không tới chỗ này.

Không có ở chỗ này, cô ta còn có thể đi đâu? Kể từ khi ra đại viện ở, lúc đó Hạ Yên Nhiên cùng những bạn học liên lạc không tính là nhiều, bạn bè của cô phạm vi lớn như vậy, còn có thể đi đâu?

Xe dừng ở bên ngoài lối qua đường, một tay Quyền Yến Thác khoác lên trên cửa sổ xe, ánh mắt thâm thúy nhìn đèn đỏ, tâm tư khó phân biệt. Về mặt anh có chút mơ hồ, hình như còn đang suy nghĩ chuyện gì khác.

Phải đi người đi tìm, đã có người phát hiện ra chỗ của Hạ Yên Nhiên thì gọi điện thoại cho anh. Quyền Yến Thác nghe được địa chỉ, về mặt biến đổi, anh rẽ cua, đồng thời cũng gọi điện thoại cho Triển Bàng, thông báo cho anh ấy cùng nhau chạy tới.

Phòng công tác không có chuyện gì, hai người hai mặt nhìn nhau ngẩn người. Sở Kiều khiến Tô Lê về nhà trước, chính nàng lưu lại cũng có thể Tĩnh Tâm vẽ tranh bản thảo.

Gần đây trong khoảng thời gian này, chuyện tập đoàn JK bề bộn, lại vội vàng kiếm tiền bồi thường, thật lâu Sở Kiều không có động tới bút, cũng đều cảm thấy có chút lạnh nhạt, sợ linh cảm bị hàng hỗn loạn đánh tan.

Thật may là linh cảm giảng nghĩa khí, lúc này không có bỏ cô. Sở Kiều nắm bút máy trong tay, trên giấy vẽ vài nét bút, vẽ ra đường cong thanh thoát, rất có cảm giác.

Cô cúi đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn bản thiết kế, không hề thấy người đàn ông đi tới.

Cộc cộc——

Sở Kiều nghe được tiếng gõ cửa quay đầu lại, thấy vẻ mặt Trì Việt vội vã đi tới, không chút khách khí bắt được cánh tay của cô, nói: "Đi theo em."

"Trì Việt!"

Sở Kiều nhăn mày lại, rút tay về đứng tại chỗ, "Tôi có lời muốn nói với cậu."

"Có lời gì trở về hẵng nói." Trì Việt gạt lời cô, vẻ mặt lăm lăm, nói: "Em dẫn chị đến một nơi."

Trên mặt cùng khóe miệng của anh ta đều bị thương, Sở Kiều lắc đầu một cái, ngồi xuống tiếp tục vẽ tranh, "Không đi."

Đôi mắt hẹp dài đào hoa của Trì Việt hí một cái, môi mỏng mím thành độ cong sắc bén, "Sở Kiều, chị còn muốn làm ra về tới khi nào?"

Ngón tay nắm bút thật chặt, Sở Kiều mắt nhìn chăm chăm giấy vẽ, trái tim rút lại một hồi. Là cô đang giả bộ sao?

"Sở Kiều, em không buộc chị, nếu như chị muốn biết đầu đuôi câu chuyện, chị hãy đi cùng em!" Đôi tay Trì Việt cầm ở trong túi, xoay người đi ra ngoài.

Anh ta mở cửa ra bước đi không lớn, trong lòng cũng không có niềm tin tuyệt đối. Nếu như Sở Kiều không có đi theo, vậy anh ta làm tất cả những thứ này cũng trở nên không có chút ý nghĩa nào.

Cho đến khi sau lưng vang lên tiếng bước chân, mày nhíu chặt Trì Việt buông lỏng, động tác bấm thang máy kiên quyết.

Quyền Yến Thác lái xe tới đến đại viện ở cự ly không xa ký túc xá, đây là đã từng là ký túc xá của chánh phủ, ba và chú Hạ trước kia cũng ở nơi đây làm việc.

Khi còn bé, bọn họ và đám con nít này thường xuyên đến nơi này chơi, đợi đến người lớn sau khi tan việc, bọn họ liền từ cửa sau chui vào, bò đến trên mái nhà chơi bài tú-lơ-kho, trộm hút thuốc, thậm chí cầm sách hạn chế đến chỗ này trộm nhìn.

Chỉ là nhà này đã lâu năm rất xưa, những năm này đã không còn sử dụng, hiện tại bên trong trống không, không có ai.

Quyền Yến Thác ngừng xe ở trên lầu, ngửa đầu nhìn qua, xa xa liền thấy được trên sân thượng, có bóng người. Anh nhìn xem thời gian, xem chừng Triển Bàng cũng sắp đến rồi, liền một bước đi lên.

Một hơi leo lên lầu sáu, Quyền Yến Thác đẩy cửa sắt trên mái nhà ra, liếc mắt liền thấy Hạ Yên Nhiên tay ôm đầu gối, ngồi ở dưới đất.

"Yên Nhiên!" Anh nhẹ nhàng kêu, chỉ sợ ngoài ý hù cô.

Hạ Yên Nhiên vui mừng quay mặt sang, gặp được anh, cảm giác tựa hồ không thể tin được. Cô ta nghĩ muốn đứng lên, dưới chân mềm nhũn đụng phải vỏ chai rượu để trên đất, thật may là anh vội mới không bị ngã xuống.

"Em uống rượu?" Quyền Yến Thác đỡ cô ngồi xuống, trầm giọng nói: "Tại sao không trở về nhà? Dì tìm em một đêm, vội muốn chết đi!"

"Không muốn về nhà." Hạ Yên Nhiên cắn môi, bởi vì uống rượu, gương mặt hơi đỏ lên, "Mẹ em buộc em kết hôn với Triển Bàng."

Quyền Yến Thác xoay người lại ngồi xuống đối diện cô ta, đôi môi mỏng mím nhẹ, nói: "Triển Bàng đối với em rất tốt."

"Sau đó thì sao?" Hạ Yên Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm ánh mắt của anh, "Anh ấy rất tốt với em, thì em phải gả cho anh ấy sao?"

Hạ Yên Nhiên cười khẽ một tiếng, hốc mắt dần dần chua xót, nói: "A Thác, em chỉ muốn gả cho anh."

Lời nói này rất lâu giữa bọn họ đều chưa từng xuất hiện, hai mắt Quyền Yến Thác giật giật, nói: "Yên Nhiên, em đừng tùy hứng!"

"Em không có!"

Cô ta lập tức phản bác, khước mắt từ từ lăn xuống nước mắt, "A Thác, em biết rõ là mẹ em đi tìm chú Quyền, để cho chú buộc anh kết hôn! Em cũng biết rõ, anh vì để cho em có thể thoải mái, cho nên mới gấp gấp kết hôn như vậy!"

Quyền Yên Thác hơi cúi đầu, gương mặt tuần tú ngũ quan thâm thúy núp ở trong bóng tối, khớp xương ngón tay rõ ràng của anh rơi vào trên đầu gối, từ từ nắm chặt.

Hạ Yên Nhiên cắn môi, mắt rung rung nhìn người đàn ông trước mặt, giọng nức nở nói: "Em không muốn vì em mà anh phải hy sinh nhiều như vậy, không yêu người ta mà phải sống chung! A Thác, chỉ cần em và anh tâm ý không có thay đổi, chúng ta luôn có thể đợi đến ngày hôm đó, được hay không?!"

Tim đột nhiên như có một tảng đá lớn đè xuống, Quyền Yên Thác như nhện ở chỗ huyệt, đột nhiên không thốt nên lời. Lời nói Hạ Yên Nhiên, từng chữ từng chữ va vào trong đầu của anh, lúc trước mục đích anh kết hôn, đúng như cô nói như vậy sao?

Sau lưng không biết có người đứng khi nào, Quyền Yên Thác nhú mắt nhìn sang, ánh mắt thâm thúy rơi vào trong mắt Sở Kiều một khắc kia đáy lòng của anh lặng lẽ lướt qua cái gì, nhanh đến nỗi để cho anh không kịp bắt được.

Hình như đã sớm dự liệu được sẽ có ngày này, chỉ là đang đợi thời cơ thích hợp đến.

Từ phía trên bước đi xuống, Sở Kiều đi rất vững vàng. Trì Việt đi theo phía sau của cô, đôi tay tùy thời chuẩn bị muốn vịn cô, lại chậm chạp không có chút công dụng nào.

Đi xuống lầu, sắc mặt Sở Kiều không nhìn ra biến hóa gì, cô mở cửa xe ngồi vào, nửa chữ không có nói.

Trì Việt nhú lông mày, mắt thấy nơi xa đèn xe sáng lên, có người nhanh chóng chạy tới nơi này. Nghĩ đến là Triển Bằng, anh ấy mở cửa xe đi lên, Trì Việt nỏ máy xe lái xe rời đi.

Trên đường trở về, Trì Việt liếc qua mặt của cô, muốn tìm ra chút gì, lại chỉ có thể thất vọng. Nét mặt của cô quá mức bình tĩnh, hơn nữa ánh mắt đen láy trong suốt kia, không nhìn ra vẻ mặt mà anh ta muốn nghĩ.

"Đưa tôi trở về công ty đi." Thời điểm quẹo cua, Sở Kiều đột nhiên mở miệng, cô nghiêng mặt, nhìn ngoài cửa xe.

Đèn ne-on ven đường sáng lên, từng chiếc xe lướt qua cửa sổ xe. Xuyên thấu qua cửa sổ xe phản quang, thái độ lúc này của Sở Kiều khi ấy cùng với dự đoán của cô không sai biệt lắm.

Không sóng không gió, thậm chí ngay cả lông mày đều không có nhú một cái.

Người ta thiên trường địa cửu.

Mà cô buồn cười chỉ là đạo cụ, tác thành cho tình thâm của anh.

Xe rất nhanh lái đến dưới lầu của Thi Nhan, Sở Kiều đẩy cửa xe xuống, đi thẳng vào trong.

Kéo cổ tay của cô lại, Trì Việt không giữ được bình tĩnh hỏi cô: "Sao chị không nói chuyện?"

"Cậu muốn tôi nói cái gì?" Sở Kiều hơi liếc mắt, ánh mắt sáng ngời lóe lên. Trì Việt ngớ ngẩn, á khẩu không trả lời được.

Rút tay bị anh ta nắm về, Sở Kiều cười một tiếng thật thấp, đôi mắt đen nhánh sắc bén, "Trì Việt, cậu trăm phương ngàn kế để cho tôi biết, tôi không phải đã làm theo sao? Cậu còn chưa hài lòng sao?"

Giọng nói của cô cũng không phải là hỏi ngược lại, mà là mui phần khẳng định.

Hai mắt Trì Việt sâu sắc, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, ngực anh ta khó chịu, nhưng không biết nói gì.

Thật ra thì nói chuyện cũng tốt, tất cả mọi chuyện một lần kết thúc hết.

Sở Kiều nghiêng người sang, đẩy ra bờ vai của anh ta, xách theo ví da đi vào cao ốc. Cô còn nhớ rõ lúc đi ra, trên bàn để một nửa bản thảo thiết kế, linh cảm vẫn còn quanh quẩn ở trái tim, cô nhất định phải kịp thời hoàn thành.

Nhìn bóng lưng cô đi xa, Trì Việt chán nản thở dài, vẫn là theo sau. Anh ta không hề có ý khác, chỉ muốn đưa cô đi lên.

Lòng hỗn tạp, Sở Kiều đã đi thang máy lên. Trì Việt nhấn nút xuống, sau đó bước vào cũng đi theo lên.

Thang máy "Đỉnh", dừng ở lầu mười hai. Trì Việt từ trong thang máy đi ra, thang máy bên này đã sớm đi xuống.

Đôi mắt đào hoa hẹp dài tối xuống, cúi đầu đi vào trong, trong lòng có một nỗi tư vị phức tạp.

"A ——"

Đột ngột có tiếng hét chói tai, Trì Việt sợ run lên, nhấc chân chạy vào bên trong, gấp giọng nói: "Sở Kiều!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Đánh mất trái tim

Editor: Hephc

Hành lang an tĩnh, đột ngột vang lên một tiếng hét.

Khỏe mắt Trì Việt trầm xuống, nhấc chân liền chạy tới hướng trước mặt. Âm thanh kia anh ta nghe là tiếng hét của Sở Kiều.

“Sở Kiều ——”

Ánh đèn hành lang không phải rất sáng, màu vàng nhạt nhạt.

Cửa kiếng trong suốt, Sở Kiều ngồi bệt trên mặt thảm màu xanh dương, cả người tựa vào góc tường, đôi tay ôm ở đầu run lấy bầy.

“Sở Kiều!”

Trì Việt nhanh bước chạy tới, ngồi xuống bên người cô. Anh ta theo ánh mắt hoảng sợ của cô, thấy ngay phía trên cửa kiếng đối diện, có sợi dây treo thứ gì máu đầm dề, sắc máu màu đỏ tươi vẫn còn chảy xuống dưới.

Giọt giọt, vẩy ra trên thảm trải sàn, vết máu nhìn thấy mà ghê.

Đưa tay ôm mặt của cô ấn vào trong ngực, Trì Việt ngăn trở tầm mắt của cô, gương mặt tuần tú âm trầm tới cực điểm. Anh ta híp con mắt nhìn sang, thứ bị treo là một con thỏ bị lột da.

Người trong ngực run rẩy không ngớt, Trì Việt cúi đầu nhìn cô một cái, khom lưng ôm cô lên, sai bước hướng thang máy đi tới.

Theo xuống thang máy, Sở Kiều không nói lời nào, hai mắt đen nhánh ngơ ngác, ánh mắt không có tiêu cự.

“Sở Kiều?” trong lòng Trì Việt hốt hoảng, nhỏ giọng gọi cô, “Chị không sao chứ?”

Cô không nói lời nào, trên mặt cũng không có bất kỳ biến hóa gì.

Trì Việt ôm hai cánh tay của cô không nhịn được nắm chặt, duy nhất có thể cảm thấy chính là thân thể cô đang run rẩy không ngớt. Anh ta không làm gì, chỉ có thể cúi đầu, dùng gương mặt dán lên cái trán của cô.

Nhiệt độ trên trán cô lạnh lẽo, làm cho chân mày Trì Việt cau chặt hơn.

Mở cửa xe ôm cô đi vào, Trì Việt nhanh chóng lên xe nỏ máy, lái xe đến bệnh viện thành phố.

Dọc theo đường đi, không biết vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, chạy nhanh tới bệnh viện. Tùy ý dừng xe ở bên ngoài bệnh viện, Trì Việt ôm lấy Sở Kiều, hai cái chân dài chạy lên cầu thang, đưa cô đến phòng cấp cứu lầu hai.

Y tá cản anh ta ở ngoài cửa, không cho phép người thân đi vào ảnh hưởng đến chẩn đoán bệnh.

Nửa giờ sau, bác sĩ mặc áo choàng trắng đi ra, “Bệnh nhân bị sợ quá mức, cần nằm viện quan sát.”

Gương mặt tuần mỹ của Trì Việt lấm liệt, gấp giọng nói: “Nghiêm trọng không?”

“Trước mắt còn chưa có phát hiện ra triệu chứng gì.” Bác sĩ lấy khẩu trang xuống, chuyên nghiệp giải thích: “Chỉ là còn phải tiếp tục quan sát, nếu như có triệu chứng cùng hành động khác thường, phải kịp thời tiến hành chữa trị tâm lý.”

Bác sĩ giao phó mấy câu nói, liền an bài y tá chuyển bệnh nhân qua phòng bệnh.

Trì Việt làm thủ tục nhập viện xong, do dự nhiều lần, vẫn lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Quyền Yến Thác.

Trở lại phòng bệnh, y tá đã đã xấp xếp xong. Thấy được anh ta đi vào, nhỏ giọng nói: “Bệnh nhân đã tiêm thuốc an thần, đại khái sau một tiếng mới có thể tỉnh lại, tối nay trong phòng bệnh người không thể rời đi, người thân phải tuân thủ, có bất kỳ khác thường gì kịp thời cho chúng tôi biết.”

Y tá nói dai như giẻ rách, nói nửa ngày, Trì Việt không nhận được cau mày, miễn cưỡng gật đầu coi như là nghe được.

Y tá liếc nhìn người trên giường, trái tim âm thầm thở dài, mắt móc đi ra ngoài. Người con gái này thật có phúc khí, có một bạn trai con nhà giàu lại đẹp trai!

Trong phòng bệnh an tĩnh, người nằm trên giường nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Trì Việt khẽ cúi người xuống, đưa tay sờ trán của cô, nhiệt độ rất nóng.

Mặc dù cô nhắm mắt lại, nhưng lông mày thanh tú nhíu chặt, đôi tay cũng gắt gao níu lấy chăn, một nỗi sợ hãi cực độ cùng bộ dáng lo lắng.

Bác sĩ nói là kinh sợ quá độ.

Môi mọng Trì Việt mím chặt, vẻ mặt lo lắng. Đừng nói là một người phụ nữ mềm yếu, chính anh ta thỉnh thoảng cũng sẽ bị hù dọa, mẹ nó đúng là thủ đoạn hạ lưu, là thằng nào làm ra?!

Hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, khóe mắt Trì Việt trầm xuống, đôi tay chạm trên mặt Sở Kiều từ từ thu lại.

Cửa phòng bệnh “Cách” bị người đẩy ra, Quyền Yến Thác sai bước đi vào, giọng nói từ tính căng thẳng: “Sở Kiều!”

“Suýt ——”

Ngón tay Trì Việt chỉ ở trên môi, xoay người nhìn anh chăm chăm, âm thanh rất thấp: “Cô ấy còn chưa có tỉnh.”

Người trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch. Quyền Yến Thác đi tới bên giường, thân hình to lớn đi phía trước, trong nháy mắt ngăn Trì Việt ở phía sau, ngăn anh ta cùng với người ở trên giường ra.

Trì Việt bị anh chen lên che mất khuôn mặt, lập tức giận tái mặt, bắt quá bận tâm đến người ngủ mê man, chỉ có thể nhịn không lên tiếng, trầm mặc ngồi vào bên trên trên sofa.

Người đàn ông ngồi ở bên giường, đưa tay rơi vào cái trán của cô, nhiệt độ nóng bỏng dưới lòng bàn tay để cho anh cau mày, hỏi “Bác sĩ nói thế nào?”

“Chích thuốc hạ sốt, sau đó là có thể hạ sốt.” Âm thanh Trì Việt buồn buồn, mắt nhìn chăm chăm của cánh tay của anh đặt ở trên mặt Sở Kiều.

Sở Kiều nhắm mắt lại, thân thể thỉnh thoảng co rút một cái, hiển nhiên là đang gặp ác mộng. Cô vô ý thức cắn chặt môi, cánh môi lưu lại một dấu răng thật sâu.

“Thả lỏng……”

Quyền Yến Thác cúi đầu, môi mọng đến gần bên tai của cô, dịu dàng thì thầm. Anh quay đầu đi, nhẹ nhàng hôn trán của cô, cố gắng hóa giải sợ hãi cùng áp lực của cô.

Sở Kiều không hề mở mắt, đôi mày thanh tú vẫn nhíu chặt như cũ, chỉ là hàm răng đang cắn môi dần dần buông ra.

Mắt thấy cô buông cánh môi ra, Quyền Yến Thác mới thở phào nhẹ nhõm, nâng tay của cô lên giữ trong lòng bàn tay, dịu dàng nói: “Đừng sợ, anh ở đây.”

Có lẽ là nghe được lời anh nói, ngón tay Sở Kiều nắm chặt buông ra, vẻ mặt so mới vừa rồi an tĩnh rất nhiều.

Thấy cô biến hóa, gương mặt tuấn tú Trì Việt trầm xuống, so với vừa rồi càng thêm khó coi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Quyền Yến Thác quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Trì Việt. Mới vừa rồi nhận được điện thoại của anh ta, cũng không có nói rõ ràng, tình huống cụ thể thế nào cũng không hiểu rõ.

Môi Trì Việt mím chặt, bắt buộc mình dời ánh mắt đi, không nhìn tới bọn họ đang nắm chặt tay, trầm giọng nói rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn sự việc xảy ra, cũng không có bất kỳ giấu giếm nào.

Nghe anh ta nói xong, trong lòng Quyền Yến Thác đã có mấy phần suy đoán, anh lấy điện thoại di động ra bấm mã số, liền chờ tin tức.

“Mục đích của cậu đã đạt được?” Người đàn ông đột nhiên mở miệng, âm thanh lộ ra lạnh lẽo.

Trì Việt bĩu môi, ánh mắt khinh thường nói, “Cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

“Không sai!” Môi Quyền Yến Thác nâng lên, khóe miệng lộ ra nụ cười để cho anh ta không hiểu, “Cho nên tôi nên cảm ơn cậu.”

Hai mắt thâm thúy của anh nhuộm chút ý cười, vẻ mặt khó phân biệt. Trì Việt nhìn nụ cười của anh, tim chìm xuống, cảm giác buồn buồn, có chút không thờ nổi.

Điện thoại di động trong túi reo lên, Quyền Yến Thác nhìn điện thoại đứng lên đi tới cửa sổ nghe. Anh nghe giọng nói trong điện thoại, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Giây lát, anh tắt điện thoại di động, trầm mặt xoay người.

“Người nào?” Trì Việt đứng lên, híp mắt hỏi. Anh ta tự nhiên hiểu cú điện thoại này, là Quyền Yến Thác tra được người chủ mưu chuyện đêm nay!

“Giang Hồ!”

Là hắn ta?

Trì Việt đối với người này có ấn tượng, lần đó tìm Sở Kiều gây phiền toái chính là cái người đàn ông này, hơn nữa anh ta cũng động thủ với hắn!

Quyền Yến Thác cất di động xong, đi tới bên giường nhìn một chút, Sở Kiều còn chưa có dấu hiệu thức tỉnh. Anh khe khẽ thở dài, ghé mắt nhìn thấy Trì Việt, môi mím chặt, nói: “Coi chừng cô ấy.”

Lúc này, tâm tư của hai người bọn họ nhất trí, đều muốn bảo vệ tốt người trên giường bệnh.

Trì Việt gật đầu một cái, mắt thấy anh xoay người rời đi.

Từ bệnh viện thành phố ra ngoài, Quyền Yến Thác trực tiếp lái xe đi tới Mê Sắc, người phải đi nói là Giang Hồ ở chỗ này.

Đậu xe được, anh trầm mặt đi vào trong, quản lý thấy anh khí sắc bất thường, cẩn thận nhận lời nói: “Quyền thiếu, sao có một mình ngài?”

“Giang Hồ đang ở đâu?” Đứng ở cửa cầu thang, Quyền Yến Thác quét mắt nhìn lên.

Quản lý sửng sửng, nghĩ thầm bình thường Quyền gia không chung đụng cùng Giang Hồ, thế nào hôm nay tới hỏi? Nhưng mà anh đã hỏi, mình cũng không dám giấu giếm, cười nói: “Ở phòng số ba.”

Khỏe mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, cất bước lên lầu, trầm giọng phân phó: “Anh canh chừng người đi, một lát trên lầu có động tĩnh gì cũng không cho phép người nào xông vào!”

“Cái này.....” Người qua lại ở lầu rất phức tạp, quản lý tự nhiên biết trong miệng anh nói động tĩnh là có ý gì. Chỉ là Mê Sắc là chỗ ăn chơi, nếu quả thật gây ra chuyện gì, cũng không dễ mà dọn dẹp.

Thấy vẻ mặt anh ta do dự, sắc mặt Quyền Yến Thác không vui, nói: “Thế nào, muốn tôi gọi điện thoại cho ông chủ các người à?”

“Dĩ nhiên không phải.” Quản lý cười cười xấu hổ, không dám chất vấn, “Tôi hiểu ý của ngài rồi.”

Nghe vậy, Quyền Yến Thác không có ở nói thêm cái gì, cất bước đi lên lầu.

Đẩy ra cửa phòng, bên trong một mảnh khói mù lượn lờ. Trên sofa màu đen có nam nam nữ nữ, áp áp ôm ôm, âm thanh mập mờ bên tai không dứt.

Trên sofa, Giang Hồ ôm mỹ nữ mặc váy trắng trong ngực, vóc người hạng nhất. Hắn nâng cằm mỹ nhân, đang ghé vào bên tai cô nàng nói chuyện, bàn tay giữ chặt hông của cô nàng.

Quyền Yến Thác mở cửa ra, lập tức có người thấy anh tới đây. Đám người này, cũng không cùng anh qua lại, chỉ là tất cả đều là có chút giá trị bản thân, biết anh là ai, vội thân thiện chào hỏi, “Quyền thiếu, tại sao ngài cũng tới?”

Giang Hồ ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt không kịp thu lại. Hắn quay đầu, lại thấy Quyền Yến Thác đã đi tới gần hắn, tiện tay từ trên bàn trà cầm một chai rượu lên, hướng về phía hắn đập tới.

Quyền Yến Thác ra tay thật nhanh, Giang Hồ cũng không thấy rõ ràng, liền nghe được “Ba” một tiếng, chai rượu đập trên đầu hắn vỡ vụn.

“A ——”

Mỹ nhân bên người hét một tiếng, ôm đầu từ trong ngực hắn né ra. Trên váy trắng dính không ít vết rượu, còn có vết máu đỏ thẫm.

Trong phòng bao mọi người không ngờ, những người đi cùng Giang Hồ phản ứng lại, rồi rít cảm vật trong tay lên, nhào qua Quyền Yến Thác.

“Con mẹ nó thằng nào chán sống rồi cứ tới đây!”

Quyền Yến Thác vứt chai rượu vỡ trong tay, từ trên bàn cầm lên một nắm ở trong tay, chỉ vào những người đó quát.

“Mẹ kiếp!” Giang Hồ ôm đầu, máu trên trán chảy ra: “Quyền Yến Thác, mày dám đánh tao!”

“Đánh mày?” Quyền Yến Thác cười lạnh, đáy mắt ánh sáng ác độc, “Mày dám ra tay với phụ nữ, hôm nay ông đánh chết mày!”

Nghe được anh nói, về mặt Giang Hồ có chút tránh né, vẫn mạnh miệng như cũ nói: “Cái gì phụ nữ? Mày uống lộn thuốc, tới đây nổi điên với tao!”

Quyền Yến Thác tiến lên một bước, nhắc chân đá về phía hắn, mắng: “Mày chết đi!”

Dứt lời, Quyền Yến Thác nghiêng người tiến lên, một tay bắt lại đầu vai hắn, một tay bắt cổ của hắn, trong giây lát Giang Hồ bị tấn công, còn chưa kịp đánh trả, đầu gối Quyền Yến Thác liền không chút do dự hung hăng đá vào bụng hắn.

Trên đầu Giang Hồ còn chảy máu, đau đến kêu không ra được tiếng, chân mềm nhũn cả người lui về phía sau ngã quỵ, theo vách tường chậm rãi trượt xuống ngồi trên đất, sắc mặt khô sở ôm bụng, người co rút thành một cục.

Cả quá trình nhanh như tia chớp, đám người lập tức sôi trào.

Người Quyền Yến Thác tránh ra một bên, nhìn những người đó, tức giận nói: “Hôm nay là chuyện của tao với nó, thằng nào chen vào thằng đó chết!”

Có vài người trong lòng rụt rè, len lén trốn về sau mà tránh ra. Cũng có người quan hệ cùng Giang Hồ không cạn, tìm kiếm đồ rồi như ong vỡ tổ vọt tới phía trước.

Quyền Yến Thác không chút hoang mang tránh né mấy cái, cuộn tay áo lên, tiện tay cầm bình rượu trên bàn cũng giơ lên, có một cái thì đập một người, có một đôi đập một đôi, con mắt đều không nháy một chút.

Xuống tay càng ngày càng hung ác, trong phòng một mảnh hỗn độn kêu rên.

Động tĩnh bên này quá lớn, lại không người nào dám đi vào khuyên can, kinh động người chung quanh phòng bao. Vốn là Lục Cảnh Hanh tỉnh rượu ra ngoài, ai ngờ nhìn thấy Quyền Yến Thác nổi nóng đánh nhau, lập tức vạch mọi người đang vây xem ra liền xông tới.

“A Thác, dừng tay!”

Lục Cảnh Hanh từ sau lưng anh đi lên, dùng sức ngừng động tác của anh, “Dừng tay, đánh nữa sẽ xảy ra án mạng!”

Hai mắt Quyền Yến Thác đỏ tươi, mơ hồ lộ ra sát khí. Bản lĩnh Lục Cảnh Hanh không tồi, nhưng vẫn là dồn hết sức mới kéo anh qua một bên.

Có người đứng dậy từ dưới đất, vuốt ve muốn lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát, bị Lục Cảnh Hanh một cước đá văng.

Lúc này Giang Hồ khẽ trở lại bình thường, mặt đầy máu ngẩng đầu lên, mắng: “Quyền Yến Thác, mày chờ đó cho tao! Ông đây không tha cho mày đâu!”

Nghe được hắn nói, Quyền Yến Thác giằng giằng lại muốn tiến lên, lại bị Lục Cảnh Hanh dùng sức kéo lại.

Thấy người trên đất, Lục Cảnh Hanh tốn sức nhận ra, khẽ cười nói: “Vậy thì thật là tốt, tôi cũng muốn xem một chút nhà họ Giang có bản lĩnh gì? nhà họ Quyền không đủ, còn có nhà họ Lục, anh thử làm đi!”

Lời này khí thế mười phần, ai cũng không dám lên tiếng. Nhà họ Quyền đã quá hiền hách, còn có nhà họ Lục như thế chân tay, những người đó cũng cụp đuôi, không ai dám tiếp tục khiêu khích.

Lục Cảnh Hanh quét mắt tình hình trận chiến, mặc dù kịch liệt, chỉ là chút vết thương ngoài da. Nghiêm trọng nhất chính là Giang Hồ, khắp người đều là máu, chỉ là còn có thể nói chuyện, suy nghĩ cũng không còn hỗn loạn, khẳng định không chết được.

Lôi kéo người bên cạnh, Lục Cảnh Hanh dẫn anh đến bên cạnh phòng bao.

Chuyện mới vừa rồi quây một phát, mọi người trong phòng bao đi mất. Lục Cảnh Hanh đề anh vào trong ghế sofa, sắc mặt trầm xuống: “Chuyện lớn gì thế, phải tự thân em đánh nhau?”

Quyền Yến Thác lắc lắc mu bàn tay sưng đỏ, nửa người trên dựa vào sau sofa. Mấy ngày nay thể nhưng đánh nhau hai trận vì cô!

Anh hí hóp mắt không nói lời nào, Lục Cảnh Hanh cũng không hỏi nữa, xoay người ngồi ở bên cạnh anh, đưa tới ly rượu.

Nhận lấy ly rượu, Quyền Yến Thác ngửa đầu uống, hầu kết khiêu gọi chuyển động trên dưới.

“Vi phụ nữ?” Lục Cảnh Hanh liếc nhìn anh, nhếch miệng lên.

Quyền Yến Thác để cái ly trên khay trà, nhướn mày nhìn anh ấy chăm chăm, “Anh rể, không ngờ con người anh thích bát quái*.”

(*Bát quái nghĩa như buồn dưa lê, tám chuyện linh tinh, nói chuyện của người khác)

“Thật sao?” Lục Cảnh Hanh nhún nhún vai, gương mặt tuần tú mỉm cười, nói: “Có lẽ chuyện bát quái của em đáng xem!”

Ánh mắt của anh ấy giống y như chị mình, ánh mắt Quyền Yến Thác mất tự nhiên lảng tránh đi, đứng lên đi ra ngoài: “Anh rể, chuyện đêm nay cảm ơn anh.”

Nếu không phải là Lục Cảnh Hanh kịp thời xuất hiện, không chừng đã có người chết.

“A Thác!”

Anh ấy nhú mồm liếc nhìn bóng lưng của Quyền Yến Thác, giọng nói chìm xuống, “Không muốn bị chị em càu nhàu, không nên náo loạn nữa! Em biết mà, nếu cô ấy nổi đóa, anh cũng không giúp được em đâu.”

Quyền Yến Thác không hề quay đầu lại, phất phất tay coi như là nghe được. Uống xong ly rượu trong tay, Lục Cảnh Hanh cũng đứng dậy rời đi, anh ấy đi qua căn phòng vừa rồi, bên trong đã thu thập sạch sẽ, dấu vết gì cũng không nhìn thấy được.

Ánh sáng phòng bệnh rất tối, Trì Việt ngồi ở bên giường, mắt chăm chú nhìn người trên giường bệnh. Nhìn thấy cô có động tĩnh, lập tức mừng rỡ hô: “Sở Kiều, chị đã tỉnh?”

“Tôi ở bệnh viện sao?” Sở Kiều ngồi dậy, mở miệng âm thanh khàn khàn, thật không tốt.

Trì Việt kéo tay của cô, giọng nói dịu dàng: “Đúng, ở bệnh viện.”

Sắc mặt của cô trắng bệch, mắt không tự chủ nhìn một vòng, Trì Việt nhìn ra được, cô đang tìm người.

Nhớ tới vừa rồi bộ dáng cô bị dọa sợ, Trì Việt kinh ngạc không dứt, anh ta đột nhiên đưa tay ôm cô vào trong ngực, tình cảm bất đầu phun trào nói: “Sở Kiều, em thích chị! Về sau để cho em bảo vệ chị mạnh khỏe có được hay không?”

Sở Kiều bị anh ta kéo, ánh mắt ngơ ngác nhìn một điểm nào đó không có biểu cảm gì. Giây lát, cô đưa tay khe khẽ đẩy ngực của anh ta ra, nói: “Tôi mệt rồi.”

Trì Việt đợi không được đáp án của cô, chỉ có thể đỡ cô nằm xuống, vẫn như cũ ngồi ở bên giường coi chừng.

Tiếng hít thở đều đều của Sở Kiều, Trì Việt đưa tay đắp chăn lại cho cô, liền nghe được có tiếng bước chân tới gần. Anh ta cho là Quyền Yến Thác trở lại, đứng dậy từ phòng bệnh đi ra.

“Trì thiếu”

Nhìn thấy người bên ngoài, Trì Việt sững sờ, lại nghe người kia nói: “Bà cụ mời cậu trở về.”

Lúc này kêu anh ta trở về, tự nhiên Trì Việt không nguyện ý.

Anh ta xoay người muốn đi, bị chặn lại lần nữa, “Bà cụ nói, cần phải làm cho cậu trở về.”

Ánh mắt Trì Việt lóe lên, vẻ mặt khó coi. Nếu Bà cụ có thể phái người tìm tới nơi này, vậy khẳng định cũng biết chuyện của Sở Kiều, anh ta do dự một chút rồi cuộc thỏa hiệp.

Không lâu, Quyền Yến Thác chạy đến bệnh viện, đẩy cửa phòng bệnh ra cũng không thấy bóng dáng Trì Việt. Mày kiếm anh nhú chặt, nghĩ thầm tiểu tử chết tiệt này chạy đi nơi nào? Không phải để cho anh ta trông chừng người sao?

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, anh đi tới bên giường sờ cái trán Sở Kiều, nhiệt độ đã giảm xuống.

Quyền Yến Thác thở phào nhẹ nhõm, liếc thấy trên mu bàn tay dính vết máu, vội vàng đi tới phòng vệ sinh đi rửa sạch.

Người nằm trên giường, đưa lưng về phía anh. Nghe phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, Sở Kiều mở mắt, đáy mắt lại không nhìn ra bất kỳ tâm tình pháp phóng gì.

Rửa tay sạch sẽ, Quyền Yến Thác xoay người trở lại, nhìn thấy Sở Kiều nghiêng người sang, ngủ an ổn. Anh ngồi ở mép giường, lẳng lặng đưa mắt nhìn gương mặt của cô, cả đêm cũng không chớp mắt.

Sắc trời hơi sáng, Quyền Yến Thác liền cầm chìa khóa xe lên, rón rén đi ra cửa mua bữa ăn sáng. Anh cố ý lái xe đi mua bánh xốp cùng cháo, bước chân nhanh nhẹn trở lại phòng bệnh.

Vốn là người nằm ở trên giường bệnh giờ không thấy bóng dáng. Trên giường trống không, Quyền Yến Thác cả kinh, vội vàng xoay người đi ra ngoài tìm người.

Y tá nói, bệnh nhân mới vừa đi.

Quyền Yến Thác không nói hai lời, xoay người xuống lầu, lái xe nhanh chóng chạy về nhà. Một mình cô từ bệnh viện ra ngoài, cũng không còn chỗ nào đi, chắc là trở về biệt thự.

Chiếc Hummer màu đen rất nhanh lái về biệt thự, người đàn ông đậu xe, xách theo đồ xuống xe, mở khóa cửa vân tay.

Cửa trước cửa có áo khoác cùng giày của cô, trái tim Quyền Yến Thác lơ lửng buông lỏng một chút, cất bước đi vào bên trong.

“Sở Kiều.....”

Anh kêu lên, phòng khách không có ai, lại tiếp tục đi tới phòng bếp.

Đi đến phòng bếp, Quyền Yến Thác nhíu mày nhìn sang, chỉ thấy Sở Kiều ghé vào bồn bếp, che miệng nôn ọe.

“Sở Kiều!” Quyền Yến Thác chạy tới, kinh hãi nói: “Em làm sao vậy?”

Hai tay Sở Kiều vịn bồn, khó chịu nói không ra lời, cô đưa tay chỉ bên cạnh, là một chai sốt cà chua, màu sắc đỏ tươi trên mặt bàn.

Thấy màu sắc đỏ tươi, Quyền Yến Thác lập tức phản ứng kịp, dùng khăn giấy lau sạch sẽ. Trờ tay ôm cô vào trong ngực, “Không có chuyện gì, chỉ là sốt cà chua!”

Trán Sở Kiều đều là mồ hôi lạnh, mặt cô dựa trong ngực anh không thể động đậy.

Đôi tay ôm chặt hông của cô, Quyền Yến Thác rõ ràng cảm nhận được thân thể run rẩy của cô, còn có nhiệt độ lạnh lẽo. Anh cúi đầu, nhìn thấy khuôn mặt cô nhỏ nhắn trắng bệch, trong nháy mắt này kiểm soát.

Tối hôm qua thật dọa cô sợ, nhìn thấy màu đỏ cũng phản ứng lớn thế này!

Chặn ngang ôm cô lên, Quyền Yến Thác ôm trở lại phòng ngủ trên lầu, đặt cô lên trên giường, hỏi “Tại sao không ở bệnh viện?”

Sở Kiều rút ra một miếng khăn giấy lau mồ hôi, âm thanh thật thấp, “Tôi không thích bệnh viện.”

Lần trước cô bị bệnh bao tử nằm viện cũng nói như vậy, Quyền Yến Thác lắc đầu một cái, không muốn tiếp tục cái đề tài này, mỉm cười hỏi cô: “Anh mua bữa sáng, em ăn không?”

Nhắc tới bữa ăn sáng, Sở Kiều liền nhớ lại một màn kia, sắc mặt càng thay đổi.

Quyền Yến Thác đưa tay ôm cô vào lòng, môi mím chặt, “Đừng sợ, không có chuyện gì!”

Không có chuyện gì.

Sở Kiều lặp lại một lần lời của anh, nhẹ nhàng tựa đầu vào trên vai của anh, sợ hãi nơi đáy mắt từ từ bình phục lại.

Lòng bàn tay của cô có một mảnh lạnh lẽo, Quyền Yến Thác nhẹ nhàng nắm ở trong tay, ánh mắt nhuộm tàn khóc. Lá gan Sở Kiều rất nhỏ bé, bình thường ngay cả một phim kịch dị cũng không dám xem, trong lúc bất chợt nhìn thấy loại đồ vật này nhất định là làm cho sợ hãi!

Mẹ nó, còn chưa kịp thu thập bọn họ, Giang Hồ còn dám gây chuyện?!

Lòng ngực người đàn ông ấm áp bên chực, cho người cảm giác rất an toàn. Sở Kiều tựa vào đầu vai anh, đột nhiên nghĩ đến cái gì, từ trên vai anh ngẩng mặt lên, bỗng nhiên nói: “Tôi muốn đi ngủ.”

Tình thần của cô thật sự không được tốt, Quyền Yến Thác buông tay ra, kéo lên chăn cho cô, không hề rời đi, “Ngủ đi, anh trông chừng em.”

Nếu là lúc trước, Sở Kiều nhất định sẽ cảm động. Nhưng lúc này lòng của cô trầm tĩnh như nước, không có nổi nữa điểm gợn sóng.

Cô nhắm mắt lại, không lâu tiếng hít thở đều đều truyền đến.

Hồi lâu, Quyền Yến Thác xác định cô ngủ say, gương mặt căng thẳng mới buông lỏng xuống. Anh cúi đầu quét mắt thấy ống tay áo dính vết máu, vội vàng đi vào phòng tắm tắm.

Thay quần áo ở nhà sạch sẽ, anh lại trở về bên giường, vén chăn lên nằm xuống.

Tối hôm qua một đêm không có ngủ, Quyền Yến Thác cảm giác mệt chết đi. Anh ở sau lưng ôm hông của cô, theo thói quen chôn gương mặt tuần tú ở sau gáy cô, ngửi nhẹ mùi thơm trên người cô chậm rãi ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Quyền Yến Thác nhắm mắt lại lật người, đưa tay sờ sờ, lại sờ tới một mảnh trống không, không có gì cả.

Chần chờ mấy giây, anh mới ngồi dậy, theo bản năng kêu: “Sở Kiều?”

Ngoài cửa sổ trời chiều dần dần tối, màu sắc nhuộm đầy nửa bầu trời.

Cửa phòng ngủ bên ngoài mở ra, hai chân Sở Kiều ôm đầu gối mà ngồi, nghiêng người dựa vào cửa sổ, ánh mắt xa xăm.

Quyền Yến Thác nhăn mày, không tự chủ hỏi cô: “Em sao lại ngồi ở chỗ này?”

Trời chiều nơi xa rủ xuống, ngón tay Sở Kiều chạm vào cửa sổ thủy tinh, đầu ngón tay lạnh lẽo thấm vào tim cô.

“Quyền Yến Thác!”

Sở Kiều nhẹ nhàng gọi anh, mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm về phía trước, giọng điệu kiên định, “Chúng ta ly hôn thôi.”

Cô nói rất dễ dàng, đôi mắt đen nhánh yên lặng như biển.

Ly hôn?

Trong nháy mắt Quyền Yến Thác giật tái mặt, môi lạnh bạc mím chặt thành một đường thẳng.

Hết chương 76.

---bingbong---

Thật may Lục Cảnh Hành kịp thời xuất hiện.

Cảm nhận chương 76 như thế nào....mọi người cho ý kiến đi

Chương 77 sẽ tiếp diễn ra sao

cmt cho vui nào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Trừng phạt Sở Nhạc Viện

Editor: Rùa Lười

Tối qua sau khi đưa Trì Việt từ bệnh viện về, Quyền Yến Thác vẫn luôn trầm mặt, một câu cũng không thêm nói.

Quyền lão phu nhân cũng chẳng để ý đến anh, nói: “Ăn nhanh lên chút, bà cố ý bảo A Lan làm màn thầu đó.”

Nếu như là lúc bình thường, khẳng định là Trì Việt sẽ vui mừng hơn hờ, sẽ mở miệng nói những lời ngọt ngào. Nhưng lúc này, chân mày cậu lại nhíu lại, chẳng muốn ăn chút nào.

Cậu thầm lo lắng cho Sở Kiều, không biết bây giờ cô thế nào rồi? Tối qua lúc cậu rời đi, Sở Kiều ở một mình ở bệnh viện, sau khi quay lại Quyền Yến Thác sẽ đối xử với cô thế nào?

Nghĩ đến đây, Trì Việt phiền não bứt bứt tóc, trầm giọng nói: “Bà ngoại, con muốn ra ngoài.”

“Ngày mai phải gặp cha mẹ của Thiên Chân rồi, ngoan ở trong nhà một ngày đi.” Lão phu nhân nhấp một hộp cháo, nhíu nhíu mi trách: “Bây giờ mẹ cậu không quản nổi cậu, vậy thì đành để cho bà già đây ra tay.”

“Bà ngoại!”

Trì Việt cũng không thể lớn tiếng, đành nhẹ giọng nói: “Con sẽ không kết hôn với Phùng Thiên Chân đâu.”

“Không kết hôn thì con muốn thế nào?” Lão phu nhân nhíu mi liếc qua, ánh mắt trong nháy mắt liền trở nên sắc bén: “Lá gan của con càng này càng lớn nhì.”

Kéo ngăn kéo lấy phong thư ở bên trong ra, Quyền lão phu nhân ném một tập ảnh xuống trước mặt anh, lạnh lùng nói: “Những bức ảnh này là con chụp?”

Trì Việt cúi đầu, đôi mắt thoáng qua một đợt chấn động. Cậu biết là không thể gạt được bà ngoại, mà cũng không muốn gạt bà.

“Hừ --”

Sắc mặt lão phu nhân trầm xuống, tức giận nói: “Trì Việt, xem ra là con, cái thằng nhóc này muốn ăn đòn hả!”

“Bà ngoại...”

Cắt đứt câu anh đang nói, lão phu nhân không muốn nghe tiếp nữa, không chút lưu tình nói: “Chuyện của Thiên Chân không thể tùy tiện thuận theo ý con được.”

Tri Việt tức giận, cả khuôn mặt trắng bệch, thầm nghĩ, tại sao mọi người luôn bênh vực Phùng Thiên Chân? Không biết kiếp trước anh đã thiếu cô ta cái gì mà kiếp này lại bị cô hành hạ cho như thế?!

“Quay về.” Lão phu nhân tức giận, vẻ mặt không vui.

Cả nhà chẳng có ai dám trêu chọc lão phu nhân, Tri Việt cũng không thể không vâng lời, cậu trầm mặt quay người, đóng cửa phòng “Râm” một cái.

...

Một chiếc xe màu đỏ đi qua khu trung tâm náo nhiệt của thành phố, đi đến một con ngõ nhỏ vắng lặng yên tĩnh.

Con đường này đã có từ rất lâu rồi, ba năm trước được tu sửa lại, mở rộng mặt đường, hai bên đường cũng được trồng những hàng cây ngô đồng Pháp, thân cây cứ thẳng tắp.

Mặc dù được sửa cho rộng hơn, những con đường này không được tính là đường chính nên xe cộ đi qua có hạn, xung quanh đều rất tĩnh mịch và đẹp đẽ.

Dừng xe ở ven đường, Sở Kiều vội đẩy cửa xuống, mở cốp sau lấy hai chiếc vali ra. Dọc theo hai bên đường là một hàng nhà hai tầng, tuy nhà đã hơi cũ rồi nhưng cấu trúc vẫn chắc chắn, trải qua mấy chục năm mưa gió tăng thêm chút cảm giác tang thương.

Trên mặt tường loang lổ là những chạc cây thường xuân khô héo, chỉ chờ mùa xuân năm sau để nảy mầm.

“Ô, Kiều Kiều trở lại rồi.” Có người hàng xóm ra ngoài, nhiệt tình chào hỏi.

Bà ngoại đã ở đây mấy chục năm, Sở Kiều cũng sống ở đây từ nhỏ, rất nhiều hàng xóm cũ ở đây có tình cảm sâu đậm với cô.

“Di Trương.” Sở Kiều kéo va li, cười gọi.

Di Trương thả giỏ thức ăn trong tay xuống, đi tới cạnh cô: “Sao lại dọn nhà rồi? Để đi giúp con.”

“Không cần đâu ạ.” Sở Kiều khoát khoát tay, trên gương mặt là nụ cười ấm áp: “Một mình con làm cũng được, đi mau đi mua đồ ăn đi, đến muộn là thịt lợn chú Trương thích ăn không còn nữa đâu.”

“Đừng vậy, thịt lợn của Trương Ký bán hết nhanh lắm!” Di Trương lại cầm giỏ thức ăn lên, xoay người lại cười nói: “Kiều Kiều nhà chúng ta ngày càng xinh đẹp, cái miệng nhỏ này cũng khéo ăn khéo nói rồi đấy!”

Sở Kiều nhún nhún vai, đưa mắt nhìn bà đi xa, lúc này cô mới xoay người xách hành lý vào nhà.

Đẩy cánh cổng màu đen ra, trước mặt cô là một cái sân nhỏ, diện tích không lớn, rất vuông vắn. Giữa sân có đặt một chiếc xích đu, dọc theo tường sân là những giàn hoa, bên trên chỉ còn lại những chiếc chậu rỗng, những bông hoa màu sắc sặc sỡ kia cũng chẳng còn nữa, chúng đã đi theo bà ngoại rồi.

Sở Kiều không gọi trồng hoa nuôi cò, sau khi những bông hoa tàn lụi cô đều rất tiếc, nhưng cũng không trồng tiếp. Mấy chậu hoa này cô vẫn giữ lại, không bỏ đi cái nào.

Đóng cổng lại, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, kéo va li vào nhà.

Trong phòng phủ những tấm vải màu trắng, đồ đạc được bố trí rất gọn gàng. Mở cửa sổ ra thông gió một chút, lâu lắm rồi không về, trong nhà quả là khó tránh khỏi có mùi nấm mốc.

Nhìn một lượt những hàng vải trắng, đôi mắt Sở Kiều lóe lên, những món đồ này vẫn y nguyên như lúc cô đi, sau này ngẫu nhiên có về xem một chút, nhưng còn chưa động vào.

Tạm thời để hành lý sang một bên, Sở Kiều cởi áo khoác xuống, vén những tấm vải phủ lên, đặt ở trong sân.

Đồ điện và đồ gia dụng đều có sẵn trong nhà, kể từ khi bà ngoại mất, cô cũng chuyển nhà, chỉ định kì quay lại xem xét điện nước, có lúc thì sẽ ngồi lại một lúc, nhớ lại những kỉ niệm với bà ngoại ngày xưa.

Sở Kiều không phải là người luôn chạy theo quá khứ, nhưng những thứ bà ngoại cho cô, cả cuộc đời này của cô cũng chỉ có chút ấm áp đó, cô không thể bỏ mà muốn lặng lẽ cất giấu cho riêng mình.

Trước kia, cô thuê phòng cũng không muốn quay lại đây sống.

Ngày xưa bà ngoại là một người rất thích gọn gàng ngăn nắp, cho nên đồ đạc ở trong phòng lúc nào cũng phải sắp xếp có thứ tự. Sở Kiều cũng không

cần sửa sang lại gì nhiều, chỉ cần quét dọn sạch sẽ cho hết bụi bặm, thay mấy tấm đệm là có thể vào ở.

Hai tiếng sau, Sở Kiều nhìn căn phòng sáng bừng lên, đôi môi đỏ mọng vẽ ra một nụ cười.

Xem đi, thật ra thì cô cũng được việc lắm đấy chứ.

Thu dọn phòng xong, Sở Kiều thay quần áo, cầm túi xách lên đi ra ngoài. Trong nhà chẳng có gì cả, cô muốn đi mua một chút thức ăn, chuẩn bị đồ cho mấy ngày nay.

Siêu thị cách nhà cũng chẳng phải là xa, Sở Kiều đi bộ đi. Tuy tay nghề nấu cơm của cô chẳng ra sao, lúc chọn đồ ăn toàn là đồ chế biến sẵn, dễ nấu dễ ăn.

Bên ngoài siêu thị có một cửa hàng ghi âm ghi hình. Dừng bước một chút, Sở Kiều xách đồ đi vào. Cô đứng trước giá hàng, ngón tay khẽ nhấc lên, chọn liền một lúc mười mấy cái DVD, làm cho người khác chú ý.

Lúc tính tiền, ông chủ cứ nhìn chằm chằm vào cô, ngờ vực hỏi: “Cô gái, cô mua hết ngần này sao?”

“Tất cả đều mua.” Sở Kiều lấy ví ra, nhướn mi hỏi ông, “Có đĩa phim mới không?”

“Có!” Ông chủ gạt đầu một cái, lấy hai chiếc đĩa từ dưới bàn lên đưa cho cô, giới thiệu: “Sáng nay mới nhập về đấy, tôi còn chưa kịp bày lên!”

“Cùng tính một thẻ đi.”

Sở Kiều không chút do dự, thanh toán xong, cô hài lòng xách túi đồ về nhà.

Vất vả nửa ngày, Sở Kiều rất đói, về nhà là trực tiếp đi vào trong bếp, mở một hộp bánh chèo đông lạnh ra, sau khi nấu chín, cả một mâm đầy bánh đã được xử lý hết.

Sau khi ăn uống no đủ, cô ngã lên chiếc giường trong phòng ngủ, dễ chịu mà thở dài một hơi. Mặc dù cái giường này không đủ lớn nhưng rất thoải mái, cô vừa nằm xuống gối là đã chìm vào giấc ngủ, thở đều đều.

Gần bảy giờ tối, Quyền Yên Thác về nhà đứng giờ. Anh đỗ xe lại, nhướn mày nhìn biệt thự tối đen như mực.

Trong nhà không hề có ánh đèn.

Ấn dấu vân tay mở khóa, đèn lập tức tự động bật, phòng khách trong chốc khắc liền sáng lên. Quyền Yên Thác đứng ở trước cửa, đôi mắt sắc bén quét một vòng, trông tròn, nửa cái bóng người cũng không có.

Cô không ở nhà.

Đây là câu đầu tiên xuất hiện trong đầu anh.

Ngay sau đó, nhớ lại những lời cô nói hôm qua, anh lập tức nhận ra có gì đó không hợp lý, từng bước bước lên lầu.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, đồ trang trí bên trong không hề thay đổi gì. Anh kéo cửa tủ quần áo ra, cái va ly đặt dưới đáy tủ không thấy đâu nữa rồi.

Đó là va ly của Sở Kiều, là thứ duy nhất của Sở Kiều ở đây.

Đôi môi mọng của Quyền Yên Thác mím chặt, anh bỗng nhiên phát hiện ra, mọi thứ ở đây đều giống như trước kia, không thể tìm được hình ảnh của cô ở đâu hết.

Giống như, cô chưa từng xuất hiện ở nơi này, giống như mọi thứ trước kia chỉ là ảo giác.

Lông mày của người đàn ông nhướn chặt, trầm mặc đi xuống phòng khác, lấy điện thoại ra gọi điện.

Điện thoại vang lên mấy lần đầu dây bên kia mới nhận: “Cô đang ở đâu?”

Sở Kiều đang ngủ mơ màng, nghe thấy giọng của anh mới dần dần tỉnh, khàn giọng trả lời: “Ở nhà.”

Ở nhà?

Quyền Yên Thác ngẩn người, chạy lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ dành cho khách. Nhưng, trong phòng không có ai, trên giường chẳng có gì cả.

Anh nhìn phòng ngủ vắng vẻ, nụ cười trên khóe môi trở nên cứng đờ.

Điện thoại chẳng có tiếng gì nữa, chỉ có tiếng thở hổn hển. Sở Kiều cầm điện thoại ngồi dậy, cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút.

Lát sau, một tiếng rống giận dữ được truyền đến: “Cô gạt tôi? Trong nhà làm gì có ai.”

Sở Kiều nhú mày, thăm nghĩ ai thèm gặt anh chứ? Cô rõ ràng là đang ở nhà, đang ngồi trên giường đây này!

Bỗng nhiên cô nhận ra điều gì đó, Sở Kiều bổ sung một câu: “Ở nhà tôi.”

“Nhà cô?” Giọng của người đàn ông trở nên căng thẳng, hỏi cô: “Nhà cô ở đâu?”

“Chẳng liên quan đến anh.”

Sở Kiều vén chăn lên rời giường, đi đến cạnh giường: “May mà anh gọi cho tôi, không thì tôi cũng sẽ gọi điện cho anh! Quyền Yến Thác, chúng ta làm xong thủ tục ly hôn đi, trưa thứ hai tuần sau được không?”

Ly hôn?

Năm ngón tay cầm điện thoại của Quyền Yến Thác siết chặt lại, anh xuống dưới, ngồi ở ghế sofa trong phòng khách, sắc mặt nguy hiểm: “Ai nói tôi sẽ ly hôn với cô?”

“Tôi nói!” Sở Kiều lạnh lùng cười một tiếng, vẻ mặt hờ hững: “Ban đầu lúc lĩnh giấy chứng nhận, tôi rất phối hợp. Có qua có lại, tôi đề nghị ly hôn, anh cũng nên phối hợp một chút! Sao vậy? Là vì tôi nói ly hôn trước nên anh thấy mất mặt sao?”

Dừng lại một chút, cô chế giễu nói: “Được rồi, tôi không ngại sẽ mất mặt đâu! Cho anh một cơ hội, để anh lên tiếng ly hôn trước?”

Giọng nói kia, Quyền Yến Thác tức đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể bóp chết cô!

“Sở Kiều!”

Quyền Yến Thác giận dữ gọi tên cô, lạnh giọng: “Ai cho cô cái quyền ly hôn?”

“Buồn cười!” Sở Kiều hạ mi, không để lại đường lui cho anh: “Ly hôn là quyền lợi của tôi, cần ai cho sao? Quyền Yến Thác, đừng nói là anh không chơi được, mới đầu lúc anh muốn kết hôn, tôi phối hợp với anh, bây giờ anh cũng nên biết điều một chút.”

“...”

Vòm ngực rộng lớn của người đàn ông phập phồng, bên trong như có một ngọn lửa bùng lên, hai bên thái dương cứ giật giật liên tục. Anh siết chặt nắm đấm, lần đầu tiên bị cô ép cho đến nỗi nói không lên lời!

“Anh không nói gì, vậy là đồng ý rồi nhé.” Sở Kiều nhún vai, đôi môi đỏ mọng cong lên: “Thứ hai gặp lại ở Cục dân chính.”

Bóp --

Cô nhanh nhẹn cúp điện thoại, Quyền Yến Thác tức đến nỗi huyết học máu, gờ tay lên ném thẳng điện thoại đi, điện thoại nện vào tường, vỡ tan tành.

Giấc ngủ bị anh quấy rầy, Sở Kiều cũng chẳng muốn ngủ nữa. Cô cầm điện thoại xuống lầu dưới, bật đèn phòng khách lên.

Bên ngoài trời tối rồi, cô nhìn đồng hồ thấy đã hơn bảy giờ.

Bình thường lúc này chính là thời gian ăn tối. Theo phản xạ có điều kiện, Sở Kiều thấy đói bụng. Cô sờ sờ bụng, thăm nghĩ buổi trưa ăn nhiều bánh chèo như thế, sao giờ lại không thấy no rồi?

Cô bấu môi, xoay người quay về phòng bếp, mở cửa tủ lạnh ra tìm đồ ăn.

Là một người lười nấu nướng, cô lấy bánh bao và sữa chua ra, còn lấy thêm chút đồ ăn vặt rồi quay lại phòng khách.

Bật ti vi lên, căn phòng lại trở nên gần gũi.

Sở Kiều lấy mấy thứ hôm nay mua ở cửa hàng đĩa ra, đặt hết lên bàn.

Xoay người ngồi lên sofa, cô giảm độ sáng đèn, nhấn nhấn điều khiển để bật đĩa.

Màn hình ti vi nháy mắt tối xuống, hình ảnh truyền ra quả là âm u quỷ dị, nhạc nền cũng dọa người, nghe thôi mà cũng làm cho người ta run sợ.

Bóc túi khoai tây ra, Sở Kiều nhìn thẳng vào ti vi, tập trung xem. Xem được hơn một nửa, thế mà cô lại chẳng thấy sợ!

Ngày xưa cô không dám xem phim kinh dị, sau khi xem xong thì luôn ngủ không ngon giấc. Nhưng bây giờ cô muốn luyện tập, thật ra thì chẳng có gì mà không dám xem cả, toàn là mấy chiêu trò gạt người, nghĩ thông rồi thì bản thân có thể không chế sự sợ hãi.

Sở Kiều cầm một miếng khoai tây chiên lên, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào màn hình ti vi, gương mặt chẳng có chút biểu cảm nào.

Xem nhiều sẽ quen, đau nhiều cũng sẽ tê liệt.

Sợ hãi, điều này từ nay về sau sẽ không thuộc về Sở Kiều nữa!

Bởi vì cô không có một bả vai có thể dựa vào.

...

Buổi sáng tham dự hai cuộc họp liên tiếp, Sở Nhạc Viện quay lại phòng làm việc, ngồi trên ghế mà thấy đau đầu.

Thấy đã sắp đến giờ ăn trưa, cô cũng chẳng muốn làm việc tiếp nữa, tiện tay cầm điện thoại lên gọi cho Quý Tư Phạm.

Anh không bắt máy, điện thoại tự động chuyển đến phòng làm việc của thư ký, thư ký nói anh đang đi gặp khách ở sân golf, chắc là tín hiệu không tốt lắm.

Trầm mặt cúp điện thoại, Sở Nhạc Viện chau mày phiền não. Bây giờ công việc của anh rất bận, hôm nào cũng khuya mới về nhà, có hôm cô ngủ rồi anh mới về, buổi sáng cô tỉnh lại thì anh cũng đã đi rồi.

Bình thường lại càng khó gặp nhau, khó mà có thể cùng nhau ăn một bữa cơm, nói chuyện với nhau cũng chẳng được mấy câu.

Ánh mắt Sở Nhạc Viện lóe lên, trong lòng cứ như có một ngọn lửa. Lúc chưa kết hôn, Quý Tư Phạm không như vậy, dù anh bận thì trước khi đi ngủ cũng gọi một cuộc điện thoại cho cô, hỏi hôm nay cô có vui không, đã làm những gì?

Mỗi tối được nghe giọng của anh rồi chìm vào giấc ngủ, dường như đã thành một thói quen rồi. Nhưng sau khi kết hôn, anh không gọi điện thoại nữa, mấy điều hỏi han ăn cần cũng không còn nữa, chẳng nhẽ đúng như người ra nói, cưới vợ về thì cảm giác mới mẻ sẽ không còn nữa sao?!

Xách túi xách đứng dậy, Sở Nhạc Viện rời khỏi phòng làm việc, còn bảo thư ký hủy bỏ lịch trình cả buổi chiều, cô muốn đi giải sầu. Cả ngày đối mặt với những dự án chẳng kết thúc, đối mặt với mấy cổ đông cổ hủ, quả thật là cô sắp chết rồi.

Lái xe đến một nhà hàng Tây có phong cảnh ưu nhã, Sở Nhạc Viện chọn một chỗ cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống. Cô chọn thịt bò bít tết, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, nhằm chán mà quan sát xung quanh.

Trùng hợp thay bàn đối diện là một đôi tình nhân, người con gái có gương mặt xinh đẹp động lòng người, người con trai anh tuấn tiêu sái. Người đàn ông cầm dao nĩa, đưa miếng thịt vào miệng người bên cạnh, trong mắt là một vẻ dịu dàng cung chiều.

Cô gái kia ăn thịt bò bít tết, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ thỏa mãn, đôi môi đỏ mọng chu ra như muốn hôn vào mặt cười con trai, nhưng không ngờ rằng bỗng nhiên người con trai lại quay đi, cười xấu xa, cúi đầu hôn vào môi cô ấy.

Lát sau, nụ hôn ban đầu biến thành một nụ hôn sâu nóng bỏng.

Sự ngọt ngào của đôi tình nhân làm người ta rung động.

Sở Nhạc Viện buồn bã thu hồi ánh mắt, một nơi nào đó trong đáy lòng cảm thấy chua xót khó chịu. Đã từng có những hạnh phúc nhỏ như thế, tràn ngập trong cuộc sống của cô, nhưng vì sao bây giờ chúng lại biến mất hết rồi?

Đã lâu lắm rồi cô không ngắm kỹ Quý Tư Phạm, chứ nói gì là ôm hôn thân mật.

Nghĩ đến đây, ánh sáng trong đôi mắt cô như chìm xuống. Quý Tư Phạm rất ít khi hôn cô, cho dù là lúc làm chuyện thân mật ở trên giường anh cũng không hôn cô, chỉ có ở lễ kết hôn, anh mới hôn cô, cái hôn tượng trưng, hoàn toàn không phải là hôn sâu.

Phục vụ đưa thịt bò bít tết lên, Sở Nhạc Viện ừ ừ cầm dao nĩa lên, bò bít tết bày phần chín, cắt ra còn thấy được màu máu mờ mờ, bỗng nhiên cô cảm thấy buồn nôn, che miệng đẩy chiếc đĩa ra.

“Oe ——”

Sở Nhạc Viện nhấc cốc nước trên bàn lên nhấp một hớp, lúc này mới đề cái dạ dày khó chịu xuống được. Cô cũng chẳng muốn ăn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm kỹ lưỡng trông thật u ám.

Bất chợt, dường như cô nghĩ ra gì đó, sau khi tính tiền liền xách túi rời khỏi nhà hàng, lái xe đến bệnh viện.

Sở Nhạc Viện đi thẳng đến khoa phụ sản ở tầng hai, sau khi xếp hàng lấy số, cô đi vào trong kiểm tra. Bệnh viện đưa cho cô một danh sách để cho cô đi siêu âm.

Không lâu sau, cô cầm kết quả siêu âm quay về phòng làm việc của bác sĩ.

Nhìn kết quả kiểm tra của cô, bác sĩ mỉm cười nói: “Cô không mang thai.”

“Không mang thai?!”

Sở Nhạc Viện kinh ngạc, nhúu chặt mày: “Nhưng mà kinh nguyệt của tôi đã chậm một tuần rồi, mà dạo này tôi lại hay buồn nôn, thèm ngủ, tinh thần không được tốt lắm, những điều này không phải là triệu trứng mang thai sao?”

Nghe những lời cô nói, bác sĩ lắc đầu cười một cái, kiên nhẫn giải thích cho cô: “Cái này còn chưa chắc. Có một số người, vì áp lực công việc hoặc yếu tố tình cảm mà xuất hiện những hiện tượng này, dẫn đến mất cân bằng nội tiết.”

“Cô Quý, “Bác sĩ hiểu tâm tư của cô, về mặt lại trở nên ôn hòa, “Cô muốn có con cũng không thể nóng lòng quá được! Nếu như gánh nặng trong lòng của cô quá nặng thì có thể ảnh hưởng đến việc thụ thai.”

Nghe vậy, Sở Nhạc Viện chán nản thở dài, ánh mắt hiện lên vẻ tiếc nuối một cách rõ ràng.

Không mang thai.

Kết hôn lâu như vậy rồi, tại sao cô vẫn chưa mang thai?

“Bác sĩ, có phải cơ thể tôi có vấn đề gì hay không?” Năm ngón tay của Sở Nhạc Viện siết chặt ví da, hỏi.

Bác sĩ lật lật kết quả kiểm tra của cô, khẳng định: “Không có, cơ thể cô rất khỏe mạnh, đến thời điểm thích hợp thì sẽ có em bé, không cần phải lo lắng quá, phải thả lỏng bản thân.”

Bước ra từ phòng làm việc của bác sĩ, về mặt Sở Nhạc Viện lại càng thêm ảm áp. Cô cảm môi, sắc mặt trắng bệch.

Quý Tư Phạm thích trẻ con, điều này cô biết.

Lúc ra ngoài, nhìn thấy đứa bé nhà hàng xóm, hoặc là nhìn thấy đứa trẻ đi đường, anh cũng sẽ kiên nhẫn nhìn chúng thật lâu, đáy mắt toát lên một vẻ dịu dàng và yêu thương, không lừa người ta được.

Thật ra mà nói, tuổi của Sở Nhạc Viện không lớn, cô cũng không muốn có em bé sớm như vậy, cô cũng sợ sinh con rồi sẽ ảnh hưởng đến dáng người và vẻ đẹp của cô.

Những mỗi lần nhìn thấy Quý Tư Phạm thích trẻ con như vậy, cô đều sẽ tự nhắc nhở mình, chỉ cần anh thích thì cô cũng sẽ thích.

Cúi đầu đi xuống lầu dưới, Sở Nhạc Viện không phát hiện ra, ở phía sau có một bóng người vẫn luôn đi theo cô.

Ngã rẽ, là một góc chết, chẳng có ai cả.

Sở Nhạc Viện định bước đến cạnh thang máy, bỗng nhiên ở phía sau có một người lao đến bịt mũi cô lại, túm cô vào phòng cứu hỏa trong lối rẽ.

“Ừm——”

Sở Nhạc Viện muốn đưa tay ra vặn lại tay của người đó, nhưng sức của đối phương lớn hơn. Hai chân cô rời khỏi mặt đất giẫy giụa vài cái rồi lại yên tĩnh như cũ, cô hôn mê rồi.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, Sở Nhạc Viện chậm rãi mở mắt ra, cảm giác đầu tiên cô cảm thấy đó chính là lạnh!

Cô co hai vai lại, ngồi dướ đất, xung quanh là một màn sương trắng trắng, cho thấy đây là khí lạnh điều hòa tỏa ra.

Một không gian hình vuông, bức tường phía trước là những tủ khóa kim loại có thể tích rất lớn. Phía trên bên phải tủ, có một dãy số.

Sở Nhạc Viện chớp chớp mắt, vịn vào vách tường đứng lên. Đây là đâu? Thật là kỳ quái?”

Đi đến bên cạnh cửa, cô đẩy mạnh một cái, cửa đã bị khóa kín rồi.

“Có ai không?”

Sở Nhạc Viện dùng hai tay đập cửa thật mạnh, nhưng không có ai đáp lại. Bàn tay cô sưng đỏ lên, chỉ có thể quay lại chỗ vừa nãy tìm một đường ra khác.

Đôi mắt chợt sáng lên, cô vô tình nhìn thấy chữ trên cửa chính, sắc mặt lập tức liền trắng bệch.

Hai chữ màu đỏ kia thật bắt mắt, đâm sâu vào mắt người, Sở Nhạc Viện điên cuồng hét lên một tiếng: “A!”

Nhà xác.

Đây là nhà xác, mấy cái tủ ở bên tường đối diện là những tủ đựng xác chết.

"Cứu tôi với!" Sở Nhạc Viện lại một lần nữa lao đến chỗ cánh cửa, dùng cả tay cả chân đập cửa, thế nhưng cánh cửa vững chắc, chẳng hề có chút dấu

hiệu sẽ lung lay.

Gương mặt Sở Nhạc Viện tái xanh, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, đèn điện trên đỉnh đầu rất phối hợp mà lóe sáng, hai tay cô ôm đầu lui đến tận góc tường, không ngừng hét chói tai.

Tựa vào vách tường mà hai chân vô lực, cô dần trượt xuống mặt đất. Đôi mắt Sở Nhạc Viện tràn ngập sự sợ hãi, cô cúi đầu xuống, nhìn những chiếc tủ đựng xác kia, tóc gáy cứ dựng hết lên.

Cô mò mãi mới tìm được túi xách, run rẩy bấm điện thoại.

Quý Tư Phạm về đến nhà, không thấy có người nào. Anh vừa ngồi lên sofa thì tiếng chuông điện thoại liên vang lên.

“A lô!”

“Tur Phạm——”

Tiếng hét chói tai của Sở Nhạc Viện được truyền qua ống nghe, Quý Tư Phạm nhúm mày, nói: “Cô làm sao thế?”

“Em, em...” Sở Nhạc Viện run rẩy bầy, cơ bản là nói không lên lời.

Quý Tư Phạm không kiên nhẫn nhếch khóe môi lên, lại nghe thấy tiếng khóc của cô: “Cứu em, cứu em với!”

Bỗng nhiên phát hiện ra dường như có điều gì đó không thích hợp lắm, Quý Tư Phạm khép mi, hỏi: “Cô đang ở đâu?”

“Nhà, nhà xác!” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc, Sở Nhạc Viện cắn môi, khóc lớn: “Có người bắt em đến nhốt em ở chỗ này, Tur Phạm, anh nhanh lên, em sợ, em sợ lắm!”

Sở Nhạc Viện cầm điện thoại vừa khóc vừa gào, nhưng mãi vẫn không nghe thấy câu trả lời của anh, cô hỏi lại: “Tur Phạm, Tur Phạm?”

Bỗng nhiên, đèn bên trên đỉnh đầu vụt tắt. Sở Nhạc Viện khiếp sợ, gào khóc ném điện thoại đi.

“Cứu em——”

Sở Nhạc Viện thu mình vào góc tường, dây thần kinh toàn thân đều trở nên căng thẳng, dường như chỉ cần chạm nhẹ vào là sẽ đứt.

Ngồi trên ghế sofa, Quý Tư Phạm cầm điện thoại, sắc mặt lạnh lùng nghe tiếng hét chói tai và tiếng kêu cứu bên đó, đôi mắt anh là một vẻ nguy hiểm.

Hừ, cảm giác này, có phải nên để cho cô ta hưởng thụ thêm một lát không!

Đợi cho đến khi Sở Nhạc Viện được người ta phát hiện và cứu ra thì cô đã bị dọa đến nỗi mất đi tri giác, phải nằm viện một tuần liền.

Lúc đó, Quyền Yến Thác kéo ghế ra ngồi xuống, thức ăn trên bàn đã được bày xong. Anh còn chưa kịp cầm đũa thì điện thoại đã vang lên.

Người báo cáo trong điện thoại cho anh biết hai tin.

Tin thứ nhất là nơi Sở Kiều đang sống bây giờ.

Tin thứ hai là đã theo lời dặn đưa Sở Nhạc Viện đến nơi cô ta nên đến.

Quyền Yến Thác đặt điện thoại sang một bên, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh. Nếu như không phải là vì không có chứng cứ thì tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản như việc ném cô vào nơi có toàn người chết.

Mùi vị thức ăn không thay đổi, nhưng Quyền Yến Thác lại cảm thấy món này không ngon. Anh cắn vài ba miếng, ném chiếc đũa sang một bên, vẻ mặt trầm xuống.

Địa chỉ của Sở Kiều thì anh đã biết, muốn bắt cô quay lại thì rất dễ dàng.

Chẳng qua là lần này, tại sao anh phải bắt cô về?

Sáng sớm ngủ dậy, Quyền Chính Nghi đưa Phùng Thiên Chân đến nhà họ Quyền. Quyền lão phu nhân vừa mới ăn sáng xong, người giúp việc đang bưng thức ăn từ trên lầu xuống, chán nản nói: “Cậu Tri không mở cửa.”

Từ hôm qua đến giờ, Tri Việt không bước ra khỏi cửa phòng nửa bước, cơm cũng không ăn. Bà cụ trầm mặt, quái tượng trên tay gõ gõ lên mặt đất: “Hừ, thằng nhóc thối này lại ngửa đôn đấy!”

Quyền Chính Nghi thương con trai, kéo Thiên Chân đi lên lầu. Bà nhẹ nhàng gõ cửa nói: “Việt Việt, là mẹ đây, con mở cửa ra.”

Phòng ngủ không hề có động tĩnh gì, Quyền Chính Nghi gõ cửa một lúc lâu, càng lúc càng lo lắng, “Thằng nhóc này sao lại không mở cửa?”

Phùng Thiên Chân cắn môi, sắc mặt dần thay đổi. Cô níu lấy cánh tay Quyền Chính Nghi, run giọng hỏi: “Mẹ, trong phòng anh ấy có súng đúng không?”

Nghe vậy, ánh mắt Quyền Chính Nghi run lên, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Lúc Sở Kiều lái xe đến công ty môi giới, cô còn chưa kịp xuống xe điện thoại đã reo lên.

“A lô?”

“Chị đây, chị mau đến nhà họ Quyền đi, cứu Tri Việt!”

Sau khi ngắt điện thoại, sắc mặt Sở Kiều trầm xuống, vội vàng khởi động xe đi đến nhà họ Quyền.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Có ngày gặp mặt thì cũng có ngày chia ly

Editor: Ngọc Diễm Heph & Thur

Một đường tăng tốc chạy về nhà thờ tổ, sắc mặt Sở Kiều hết sức nặng nề. Mới vừa rồi trong điện thoại Phùng Thiên Chân nói không rõ ràng, cô nghe mơ mơ màng màng, nhưng trực giác chuyện này có liên quan tới cô.

Cô đẩy cửa xe xuống, thấy chiếc Hummer màu đen xông tới, nghênh ngang dừng lại. Người đàn ông trong xe mở cửa ra, nhìn thấy cô rõ ràng ngăn người.

Bốn mắt nhìn nhau, Sở Kiều không hề tránh, con người đen nhánh đối diện đôi mắt anh.

"Cậu, cậu trở lại rồi!" Di Lan đứng ở ngoài cửa lớn chờ, nhìn thấy bọn họ trở về lập tức chạy tới, "Mau vào đi thôi, bên trong rất rối loạn!"

Ánh mắt Quyền Yên Thác lảng tránh, quay đầu hỏi di Lan: "Có chuyện gì xảy ra?"

"Ồ!" Di Lan cau mày thờ dài một tiếng, theo bản năng nhìn về phía Sở Kiều, "Đêm hôm đó bà cụ kêu người mang cậu Tri về, cậu ấy vẫn cấu kính, ai biết hôm nay cậu ấy giam mình trong thư phòng, lại tìm được một khẩu súng....."

Khóe mắt Quyền Yên Thác trầm xuống, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt nhuộm đầy lửa giận. Thằng nhóc Tri Việt chết tiệt này, rốt cuộc muốn như thế nào?!

Anh không nói bất cứ điều gì, cúi đầu bước nhanh vào, về mặt rõ ràng lo lắng xuống.

Nghe được di Lan nói gấp gáp, Sở Kiều cũng sợ hết hồn. Cô mím môi, theo chân người đàn ông phía trước, đi lên lầu hai.

Mới vừa lên đến lầu hai liền nghe được tiếng Phùng Thiên Chân kêu lên, mơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở. Còn có giọng nói lo lắng của Quyền Chính Nghi: "Việt Việt, con không cần hù dọa mẹ, bỏ súng xuống nhanh lên!"

Tri Việt ngồi ở trên cửa sổ bên ngoài thư phòng, quả nhiên trong tay đang cầm một khẩu súng. Nòng súng màu đen, thân súng tỏa sáng, hiển nhiên là vì đã từng có người dùng nên bị mài mòn, ánh tia u tối.

Trong lòng Sở Kiều thất lại, nhớ tới trước kia ông cụ nhà họ Quyền đã từng cầm binh đánh giặc, trong nhà còn giữ lại khẩu súng thật cũng không cũng có gì lạ.

"Tri Việt, anh để súng xuống!"

Trái tim Phùng Thiên Chân cũng nhảy lên đến cổ họng, trong hốc mắt nén lệ, nức nở nói: "Có gì anh từ từ nói được không?"

"Tôi không muốn nói gì với cô!"

Tri Việt quay đầu, nhìn thấy Sở Kiều chạy tới, đáy mắt sáng lên.

Đứng ở ngoài cửa, lửa giận ở đáy lòng Quyền Yên Thác lập tức bốc cháy lên. Hóa ra thằng nhóc khốn kiếp này muốn lấy cái chết uy hiếp sao?

Vì không muốn kết hôn? Hay là vì cái gì khác?

Giương mặt tuần tú của Quyền Yến Thác đánh lại, nghiêng người nhìn về Sở Kiều, lại thấy đôi mắt cô chăm chú nhìn Trì Việt, vẻ mặt khẩn trương.

Phạm Bồi Nghi đỡ em chồng, vẻ mặt cũng lộ ra vẻ khẩn trương: "Việt Việt, có chuyện gì thì nói với mẹ, mau để súng xuống."

Căn bản Trì Việt lại không nghe lọt, cúi đầu không chịu nhìn bất cứ người nào.

Quyền Chính Nghi tiến lên một bước, giọng nói mang theo rung động: "Ngoan, con để súng xuống cho mẹ!"

"Mẹ, mẹ đừng buộc con!" Trì Việt ngửa đầu nhìn chăm chăm bà, trầm giọng nói: "Trong súng này có đạn!"

Lúc nghe được lời anh ta nói, sắc mặt Quyền Chính Nghi trắng ra, bà cắn môi, nén nước mắt.

Rất nhanh, Trì Quân Lương nghe tin cũng chạy tới, đồng thời Quyền Sơ Nhược cũng chạy tới.

Người trong nhà nhận được tin tức, trước sau cơ hồ đều trở về gấp.

Tất cả mọi người vây ở bên ngoài thư phòng, chỉ có bà cụ nhà họ Quyền ngồi ở sô pha phòng khách, sắc mặt âm trầm tới cực điểm.

"Trì Việt!"

Mất thấy con trai như thế, Trì Quân Lương tức giận không nhẹ, tức giận nói: "Sao thằng nhóc con này đàn độn thế, mau đưa súng cho ba!"

Đối mặt với sự tức giận của mọi người, Trì Việt vẫn không có biểu cảm gì.

Dừng một chút, ngón tay anh nhẹ giơ lên, đặt hòng súng lên huyệt thái dương của chính mình, giọng nói hung dữ: "Nếu như ngay cả đối tượng kết hôn cũng không để cho con tự chọn, con liền nổ súng!"

"Việt Việt ——"

Quyền Chính Nghi hoàn toàn bị dọa sợ, lùi kéo cánh tay chồng, rơi nước mắt.

Mặc dù biết rõ con trai ngang bướng, nhưng cũng chưa từng thấy qua bộ dáng anh ta như thế. Trì Quân Lương ôm vợ mình, cánh tay cũng có chút phát run.

Biểu cảm trên mặt đứa nhỏ này làm lòng người rét lạnh, cho dù là cha mẹ ruột đều không chắc đến cuối cùng trong lòng của anh ta nghĩ như thế nào!

Nhìn động tác của Trì Việt, sắc mặt Phùng Thiên Chân đại biến, cặp mắt long lanh lập tức u ám. Trì Việt thà chết, cũng không muốn kết hôn với cô sao?!

Sau cùng Quyền Sơ Nhược mới trở về, biết được chút nội dung từ lời kể đứt quãng của di Lan. Cô tỉnh ranh liếc qua Sở Kiều, sắc mặt có chút khó coi. Trước kia cô đã cảm thấy ánh mắt Trì Việt nhìn Sở Kiều không bình thường, khi đó không hề nghĩ sâu, ai biết giờ lại nháo thành ra như vậy.

Gần đây biểu hiện Trì Việt đã nhiều lần khiến Quyền Yến Thác bất ngờ. Đầu tiên là công khai đánh nhau tranh đoạt Sở Kiều với anh, bây giờ lại lại lấy chết uy hiếp không muốn kết hôn, thằng nhóc này thật sự vô cùng thủ đoạn, khiến anh nhìn với cặp mắt khác hẳn!

"Náo loạn đủ chưa!"

Hồi lâu, bà nội đi tới cửa, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt sắc bén bắn ra khắp nơi.

Trì Việt nhú mày nhìn sang, giọng nói nhàn nhạt, "Bà ngoại, bà đừng muốn con thỏa hiệp, con tuyệt đối không cưới Phùng Thiên Chân!"

Lúc anh ta nói lời này, ánh mắt không e dè nhìn về phía Sở Kiều. Nhất thời ánh mắt của mọi người đều chuyển động theo anh ta nhìn vào Sở Kiều.

Sở Kiều lúng túng đứng tại chỗ, tiến lùi không được. Lúc này cô cũng không thể nói thêm cái gì, vẻ mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Đôi mắt Phạm Bồi Nghi lạnh lùng nhìn chăm chăm sắc mặt Sở Kiều đang trầm xuống.

Bệ cửa sổ bên này, hai mắt Trì Việt thâm thúy, lặng yên lướt qua một vòng cười nhạt. Như là đã náo loạn thành dạng này, vậy thì định lớn hơn nữa đi, dù thế nào đi nữa anh ta quyết tâm, ai cũng đừng nghĩ làm cho anh ta quay đầu lại!

Lời mà bà nội nói ra trong nhà không có người dám ngỗ nghịch như vậy. Nhưng lại không nghĩ tới hôm nay Trì Việt dùng súng đặt lên đầu thẳng thần uy hiếp cả bà mình?

Thật là có gan lớn!

Bà nội Quyền bĩu môi, lạnh lùng nói: "Thế nào, hôm nay thằng nhóc con muốn cho bà sáng mắt ra một chút à?"

Bà cụ quay đầu lại chỉ di Lan, sắc mặt âm trầm, "Đi đi đến đầu giường của tôi lấy cây súng ra."

"Bà à?" Di Lan hơi có chân chò, không dám tự tiện.

"Đi!"

Lão thái thái tức giận, giọng nói không cho phép cự tuyệt.

Di Lan gật đầu một cái, xoay người đi đến phòng lấy súng. Bên này sắc mặt Quyền Chính Nghi đại biến, khóc lại gần: "Mẹ, mẹ đây là....."

"Câm miệng!"

Bà nội trầm mặt, tức giận nói: "Chính Nghi, con nghe kỹ cho mẹ, nếu nó có can đảm nổ súng thật, con coi như không sinh cái thằng khốn kiếp này! lang trong vạt ngọc cũng khi tất cả uống công nuôi con bạch nhãn lang!"

Bà nội quay đầu nhìn về phía Trì Quân Lương, nhũn mày nói: "Quân Lương, con nghĩ thế nào nói?"

"Mẹ!" Thời điểm này, Trì Quân Lương nào dám nhiều lời, ôm lấy vợ đang rơi lệ, nói: "Toàn bộ do mẹ làm chủ!"

"Ừ." Cuối cùng bà nội vừa ý.

Di Lan đang cầm đồ trở lại, cẩn thận đưa tới trong tay bà cụ.

Bà nội Quyền cất bước đi vào thư phòng, cầm súng mở an toàn chốt ra, giờ tay ném ở trên bàn sách, hai mắt sắc bén nhìn Trì Việt, nói: "Đồ khốn kiếp, con nhìn kỹ cho bà, ông ngoại con ra chiến trường dùng cái này, hòng súng kia đã từng nhuộm máu, con có gan dùng cái này mà nổ súng, để cho ông ngoại con cũng xem bản lãnh của con!"

Cây súng này Trì Việt biết. Khi còn bé anh ta thường thấy ông ngoại lau, hơn nữa có giải thích lai lịch cây súng này cho bọn họ.

Hôm nay bà ngoại nhét khẩu súng trước mặt anh ta, lập tức anh ta ý thức được hành động của mình thật quá mức! Kể từ sau khi ông ngoại qua đời, cây súng này vẫn luôn trân quý đặt bên người bà ngoại, chưa bao giờ lấy ra cho anh ta nhìn thêm lần nào nữa!

Trì Việt nhếch môi, đáy lòng phức tạp. Ban đầu anh ta nhiệt huyết dâng trào, lúc này như tỉnh táo lại, lý trí lại chiếm cứ đầu óc của anh ta, suy nghĩ hoạt động bình thường.

Bà nội theo dõi ánh mắt của anh ta, sau khi nhìn thấy cảm xúc anh ta thay đổi, không dấu vết quay đầu lại, nhìn về phía Quyền Yên Thác.

Vừa đúng lúc Quyền Yên Thác cũng ngẩng đầu, bà cháu hai người đối mắt liên hiệp ngầm trong lòng.

Quyền Yên Thác lặng yên không tiếng động đi tới, trong giây lát trở tay ôm lấy bà vai Trì Việt, hai cánh tay khỏe mạnh đè đôi tay cố gắng gầy gầy của anh ta, nhẹ nhàng gỡ súng trong tay anh ta xuống.

Chiều thức này vẫn là theo bà nội học. Quyền Yên Thác sâu sắc cảm nhận được mưu tính sâu xa của bà nội nhà mình!

Đoạt lấy súng, Quyền Yên Thác kéo người từ ban công qua, đẩy anh ta về phía mọi người.

Quyền Chính Nghi tiến lên trước nhất trước, kéo Trì Việt đến bên cạnh, nước mắt trên mặt vẫn còn: "Trì Việt ơi, con sắp hù chết mẹ rồi!"

Trì Quân Lương cũng tức giận phát run, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, ông không có cách nào trách cứ con trai trước mặt mọi người được.

Mất thấy mọi chuyện được giải trừ, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Quyền Yên Thác siết lấy súng, len lén liếc nhìn, không ngờ trong súng có đạn thật. Gương mặt tuấn tú của anh trầm xuống, lại liếc về phía Trì Việt, tự dưng lại cảm thấy kích động muốn đập anh ta!

Thằng nhóc ngu ngốc kia thật sự chán sống rồi! Má nó chứ. Nếu lỡ cướp cò thì làm sao!

Sở Kiều đứng ở phía ngoài nhất, cũng không tiến lên. Cô cup mắt, thấy Phùng Thiên Chân lặng lẽ thối lui khỏi đám người, sắc mặt trắng bệch rồi đi.

Cô xoay người đi đuổi theo, kéo người lại, "Thiên Chân, em muốn đi đâu?"

"Về nhà." Phùng Thiên Chân cúi đầu, Sở Kiều không thấy rõ thần sắc trên mặt cô thế nào.

Sở Kiều thở dài, thử dò xét nói: "Muốn chị tiễn em ra ngoài không?"

"Không cần." Phùng Thiên Chân ngẩng đầu lên, thần sắc dưới đáy mắt bình thản: "Con đường này tôi đã đi hơn hai mươi năm, làm sao mà lạc đường được chứ?"

Lời của cô có thâm ý khác, Sở Kiều nghe hiểu, trái tim bỗng nhiên quặn thắt lại.

Phùng Thiên Chân quay đầu đi, chột mím môi cười cười, "Chị dâu, chị nói cho Tri Việt, từ nay về sau tôi sẽ không quán anh ấy nữa đâu!"

Cô chán nản xoay người rời đi, Sở Kiều cũng không lại đuổi theo nữa.

Lúc trở lại lần hai, cô mới phát hiện tất cả mọi người đều sang sát vách. Nơi này được ngăn riêng ra, di ảnh treo trên vách tường màu trắng là cụ ông nhà họ Quyền.

Bà nội Quyền đứng ở phía trước, mặt bà nhìn về phía di ảnh, âm điệu không rét mà run: "Quý xuống!"

Tri Việt không nói hai lời, "đùng" cái liền quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng.

Cơ hồ lúc hai đầu gối của anh ta chạm đất, gậy trong tay bà nội cũng rơi xuống, "bốp" một tiếng, hung hăng đánh vào lưng Tri Việt.

Bởi vì dùng sức, nửa người Tri Việt nghiêng về phía trước suýt ngã bèn lấy một tay chống đỡ. Anh ta cúi đầu, dùng sức cắn răng, cũng không có kêu đau ra một tiếng, thái độ bình thản.

Bà nội Quyền híp con ngươi một cái, vút gậy trong tay trên mặt đất, gậy lập tức gãy thành hai khúc. Có thể thấy được lần này đánh xuống, bà đã dùng bao nhiêu sức lực!

"Quý cho ta, không được ăn cơm!"

Bà nội giận đến không kèm được, xoay người sang dặn dò.

Mặc dù Quyền Chính Nghi đau lòng lau nước mắt, cũng không dám cãi lời của mẹ mình.

Sở Kiều đứng ở cửa cầu thang, Phạm Bồi Nghi đỡ bà cụ xoay người, thấy cô đứng ở đấy, sắc mặt bỗng nhiên thâm trầm xuống. Chỉ là bà cụ vẫn không mở miệng, bà cũng không nói gì, cứ thế trở lại phòng ngủ.

Bên này Quyền Chính Nghi vẫn còn đang rơi lệ, vừa tức giận vừa đau lòng thằng con. Tri Quân Lương nắm bà vai của bà, vẻ mặt cũng rất khó coi.

Tâm tình của mọi người đều không tốt, Sở Kiều là một người ngoài, không có tiện lưu lại.

Vốn là muốn chào hỏi bà nội nhưng khi tưởng tượng đến ánh mắt bà nhìn mình vừa rồi, cô khó sở cười cười, đáy lòng ngũ vị tạp trần.

Bất luận cô có giải thích thế nào thì chuyện này vẫn cứ có chút quan hệ với cô.

Vào giờ phút này, cho dù cô có mau mồm mau miệng cỡ nào, cũng không cách nào cãi lại cái gì được.

Đi tới trước xe, tay Sở Kiều bị người ta bóp chặt. Cô quay đầu nhìn sang, ánh mắt giật giật.

Quyền Yến Thác đi theo cô ra ngoài, kéo tay cô, sau khi thấy đáy mắt cô hoàn toàn bình thản, tim hung hăng quặn đau.

Ánh mắt của cô mang ý hỏi, Quyền Yến Thác như nghẹn ở cổ họng, đột nhiên không biết phải nói gì.

Chờ hồi lâu thấy anh cũng không mở miệng, Sở Kiều thấp cười một tiếng, nói: "Thứ hai gặp lại."

Cho đến khi bóng xe của cô đi xa, đôi mắt sâu thẳm của Quyền Yến Thác mới bắt đầu dâng trào hàng loạt cảm xúc mãnh liệt.

Thứ hai gặp nhau ở cục dân chánh.

Tô Lê nhận được điện thoại của Sở Kiều, vội vàng chạy tới bờ sông.

Sở Kiều ngồi ở bên bờ, nhìn thấy cô, lập tức cười cười, "Sao đến trễ thế?"

"Đi mua bia nè!" Cô xách theo đồ tới ngồi xuống.

Tối nay không gió, mặt sông sóng gợn lăn tăn.

"Không sao chứ?" Tô Lê nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, trong lòng vẫn là lo lắng chuyện cô bị hù dọa. Lá gan Sở Kiều rất nhỏ, bình thường phim kinh dị cũng không dám xem, buổi tối hôm đó bị dọa sợ thành như vậy.

"Không có việc gì." Sở Kiều nhìn chằm chằm cô, đáy mắt một mảnh sáng ngời, "Hiện tại một mình tôi cũng dám xem phim kinh dị rồi đó. Từ trong nước đến ngoài nước, kiệt tác nào cũng xem rồi! Trinh Tử gì gì đó cũng xem hết rồi!"

"Thiệt hay giả?" Tô Lê không tin, mặt đầy hoài nghi.

Sở Kiều hất cằm lên, "Đương nhiên thật, nhà tôi một đồng kìa!"

Hai người ngồi ở bờ sông, giống như thời đi học như vậy, mỗi người một lon bia, nâng cốc nói cười.

"Kiều Kiều!" Tô Lê thở dài, nhẹ giọng hỏi: "Cô thật sự quyết định rồi à?"

Hồi lâu, Sở Kiều nhẹ nhàng ừ, coi như là trả lời.

Mặc dù Tô Lê hỏi mơ hồ, nhưng Sở Kiều lại hiểu rõ, cô ấy đang hỏi chuyện ly dị.

Nghe được câu trả lời của cô, ánh mắt Tô Lê tối lại, đau lòng ôm lấy cô, "Tôi không muốn cô đi mà."

"Đưa ngọc!" Sở Kiều sờ sờ đầu của cô, nói: "Tôi cũng không phải không trở lại nữa, một năm mà thôi, rất nhanh!"

Cô đưa tay lấy ra một cái chìa khóa, giao vào tay Tô Lê, "Có thời gian giúp tôi xem nhà nhé, đừng để cho ăn trộm trộm sạch."

"Biết rồi." Tô Lê nhận lấy cái chìa khóa, lại đem cúi thấp đầu, chỉ sợ để cho cô nhìn thấy nước mắt của mình.

Vào những thời điểm thế này, Tô Lê không được khóc, ít nhất cô nên mỉm cười, như vậy mới có thể tiếp thêm sức lực cho Sở Kiều.

Trong lòng cô rõ ràng, lúc này người duy nhất có thể đứng bên cạnh Sở Kiều chỉ có cô!

Sở Kiều móc ra một phong thư, lại kín đáo đưa cho Tô Lê, "Tôi bán công ty rồi, tiền còn lại không nhiều lắm nhưng đều ở đây cả!"

"Đừng!" Tô Lê đẩy vội trả lại, lại bị cô đè mu bàn tay lại.

Hai tay Sở Kiều giữ chặt bả vai của cô, ánh mắt âm trầm nói: "Tô Lê, hai năm qua may nhờ có cô, đây là cái cô nên được!"

Cô đã bán hết công ty và xe, chỉ còn lại căn nhà kia của bà ngoại. Cô muốn giữ lại phòng ốc, lưu lại một căn nhà cho mình.

Nếu như Tô Lê không lấy số tiền kia, Sở Kiều sẽ mãi mãi không an tâm. Cô nắm chặt lòng bàn tay, hốc mắt ề ề khó chịu.

"Tôi bán công ty, nhưng nhãn hiệu của Thi Nhan tôi vẫn còn giữ lại!" Ánh mắt Sở Kiều kiên định, giấc mộng trong lòng cũng không hề tan biến.

Tô Lê gạt đầu một cái, đương nhiên biết ý của cô. Chỉ là trong lòng rất khó chịu, muốn roi lệ.

Giấy lát sau, cô cầm lon bia, cùng với Sở Kiều một cái, hỏi cô: "Khi nào thì đi?"

"Máy bay cất cánh vào chiều thứ hai."

"Nhanh như vậy à?"

Sở Kiều nhún nhún vai, cười nói: "Tôi đã liên lạc với trường học ở La Mã, học viện người ta đồng ý để tôi tiếp tục khóa trình còn đang dang dở, đương nhiên tôi sẵn lòng rèn sắt lúc còn nóng thôi!"

Tô Lê uống cạn một lon bia, lại mở một lon mới ra, tựa đầu trên vai của Sở Kiều, "Tôi đi tiễn cô."

"Đừng!" Sở Kiều không chút suy nghĩ cự tuyệt, được chút nề tính.

Ánh mắt Tô Lê trầm xuống, tức giận nói: "Tại sao?"

"Cô khóc lên quá khó coi, tôi không muốn mất thể diện xuống phi trường đâu!"

"Cái con nhóc chết tiệt kia!"

Hai người vui thì cười giận thì mắng, phiền muộn đầy lòng tản đi không ít.

Cộng với uống mấy lon bia, họ dựa lưng vào nhau ngồi chung một chỗ, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời.

"Tô Lê....."

Sở Kiều đột nhiên mở miệng, trong đôi mắt dâng lên giọt sóng nhỏ nho.

Tô Lê không hề phát giác sự khác thường, cười hỏi nàng: "Cái gì?"

Trăng tròn giữa bầu trời đêm sáng chói, Sở Kiều nhìn ánh trăng lúc sáng lúc mờ, môi đỏ mọng khẽ cong lên, "Cô thích Quý Tư Phạm đúng không?"

Nghe vậy, khóe miệng đầy ý cười của Tô Lê đột nhiên cứng đờ. Cô ngồi dậy, vẻ mặt thất lạc.

Đưa tay nắm chặt tay của cô, ánh mắt Sở Kiều ôn hòa, ý cười trên khóe môi nhàn nhạt, "Tại sao lại sợ đến như vậy? Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút, cái

loại đàn ông như người kia, nếu cô mà thích thì mới kỳ quái đó!"

"Ta....." Tô Lê mím môi, có chút xấu hổ.

Sở Kiều giơ tay lên vòng lấy bả vai của cô, con ngươi đen nhánh tỏa sáng lấp lánh, "Tô Lê, cảm ơn cô đã ở bên cạnh tôi."

Ban đầu người thích Quý Tư Phạm trước chính là Tô Lê, khi đó Sở Kiều không hề đặt anh ta ở trong lòng. Đầu tiên là Tô Lê luôn đi theo bên cạnh cô và Quý Tư Phạm, sau này cô ấy dần dần xa lánh, về sau nữa khi có Quý Tư Phạm xuất hiện Tô Lê cũng sẽ né tránh.

Nếu là Sở Kiều của ngày trước, có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không nói rõ cho Tô Lê biết. Nhưng sau khi trải qua những chuyện gần đây, cô quay đầu lại nhìn, phát hiện ra có thể cùng Tô Lê đi tới hôm nay, thật là ông trời đã ưu ái cho cô rồi!

Tô Lê không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của cô lắm, chỉ là cô có thể cảm thấy, hình như tối nay Sở Kiều có chỗ nào không giống trước đây!

Nói chuẩn xác, sau khi trải qua những chuyện này, trên người Sở Kiều có thứ gì đó xảy ra biến hóa rất lớn!

Chín giờ sáng thứ Hai, Sở Kiều tới cục dân chánh đúng giờ.

Cô ngồi trên ghế dài người hành lang, chờ đợi người đàn ông chậm trễ kia.

Bên tay trái là chỗ ghi danh kết hôn, bên tay phải là chỗ ghi danh ly hôn. Khác một chữ lại đại biểu xa cách chân trời góc biển.

Vừa tới giờ làm việc, các đôi tình nhân đến xếp hàng ghi danh cũng có không ít đôi tay dắt tay, ngọt ngào ngào ngào đi tới, trong tay đang cầm sổ đỏ.

So sánh với ghi danh kết hôn ấm áp lãng mạn, ghi danh ly hôn bên này liền lạnh lẽo hơn rất nhiều, từng đôi một cũng đều trợn mắt trái với, ánh mắt phẫn hận, thậm chí tức đến mức miệng mắng to, động tay động chân.

Thật may quá.

Sở Kiều mím môi cười cười, trong lòng cảm thấy may mắn. Thật may mắn, nàng và anh không có đi tới bước này.

Cứ như vậy đi, có ngày gặp mặt thì cũng có lúc chia ly.

Sở Kiều cúi đầu, nhìn mình chăm chăm sổ hồng tay mình đang nắm chặt, cảm thấy hơi buồn cười. Lần trước nóng sốt mà đi làm hôn thú, còn chưa hết nóng lại muốn đi xin ly hôn rồi.

Cuộc sống này của cô thật đúng là đặc sắc, chuyện lớn cả đời người, cô chỉ cần hai lần công chứng là giải quyết xong!

Người chung quanh tới tới lui lui, mãi mà vẫn không thấy bóng dáng của Quyền Yến Thác. Sở Kiều nâng đồng hồ lên liếc nhìn, đã sắp mười giờ, anh còn chưa tới, cô chỉ đành gọi điện thoại thúc giục anh.

Tiếng chuông điện thoại đi động reo thật lâu, cũng không có người nhận. Sở Kiều nhăn lại mày, cắn răng cúp điện thoại.

Anh cũng không nói sẽ không đến, cho nên cô chỉ có thể đợi.

Điện thoại đi động trên bàn đang vang lên, Quyền Yến Thác sững sờ nhìn chăm chăm số gọi đến, không muốn nhận điện một chút xíu nào. Nhíu mày liếc mắt đồng hồ báo thức, hẳn là cô đang nóng lòng chờ ở cục dân chánh đi?!

Lúc đầu khi kết hôn, không thấy cô chủ động như vậy, hiện tại nháo ly hôn, ngược lại chủ động đến kỳ lạ!

Điện thoại đi động lại vang lên, Quyền Yến Thác cho rằng vẫn là Sở Kiều, đang muốn cúp máy, lại thấy là điện thoại nhà. Anh cau mày bất mảy, là Di Lan nói cho anh biết, bà nội muốn anh lập tức về nhà.

Di Lan đặc biệt cường điệu hai chữ "lập tức", Quyền Yến Thác lập tức hiểu ý.

Trên hành lang người càng tới càng nhiều, đều tới ghi danh kết hôn. Sở Kiều ngồi trên ghế dài, dần dần không có tâm trạng, cô cúi người xuống, cúi chỏ đặt tại trên đầu gối, mắt nhìn chăm chăm mũi chân, không biết vẫn đang suy nghĩ cái gì?

Hồi lâu, một đôi giày da màu đen sáng loáng xuất hiện trước mắt cô, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, hai con ngươi sáng ngời thoáng chốc kinh ngạc đến ngây người khi nhìn rõ người đàn ông trước mặt.

Xe hơi màu đen lái về phía đường cấm, gò má Sở Kiều dựa vào cửa sổ xe, nhìn con đường quen thuộc này, trong lòng cũng bình tĩnh lại.

Chuyện nên tới thì ắt trốn không được.

Tài xế đậu xe xong mới mở cửa xe. Sở Kiều xách theo túi ra ngoài, nhíu mày nhìn người nọ chăm chăm, hình như muốn hỏi cái gì.

"Cô chủ, tôi họ Phương." Đôi mắt người đàn ông sâu thẳm, tây trang màu đen thẳng thớm.

Sở Kiều có cảm giác quẫn bách khi bị người ta nhìn thấu, khẽ mỉm cười, xách túi đi vào.

Trên sô pha phòng khách, bà nội đang ngồi nghiêm chỉnh, ở bên cạnh bà là Quyền Sơ Nhược. Bên kia sô pha, Quyền Yến Thác ngồi bắt chéo chân, trông mắt thăm thẳm liếc qua, tinh chuẩn rơi vào đáy mắt cô.

Ánh mắt Sở Kiều chột lóc, nghiêng mặt né tránh, mở miệng chào hỏi, "Bà nội, chị Quyền."

"Ngồi đi."

Bà nội vô cùng uy nghiêm, không nhìn ra mùng giận. Kể từ khi chuyện của Tri Việt náo xong, Sở Kiều cũng không trở lại nữa, vốn là cô nghĩ chờ tới khi làm thủ tục ly hôn xong sẽ trở về xem một chút, nhưng không nghĩ là người ta lại trước mặt một bước.

"Các con muốn ly hôn?"

Bà nội cũng không quanh co lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề.

Quyền Yến Thác bắt chéo hai chân ngồi ở trên sô pha, gương mặt tuấn tú khẽ cúi, không hề mở miệng. Anh không nói lời nào, Sở Kiều chỉ có thể trả lời: "Vâng"

"Vâng là cái gì?" Bà nội tức giận, sắc mặt trầm xuống.

Con người sắc bén của bà nội Quyền lướt qua gương mặt của hai người bọn họ, chất vấn: "Tại sao náo ly hôn?"

Quyền Sơ Nhược ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm em trai ngồi đối diện, thần sắc trên mặt giật giật, hình như mơ hồ đoán được nguyên nhân gì.

Hai người này đều không nói chuyện, bà nội có chút tức giận, nâng gậy chĩa vào phía Quyền Yến Thác, lạnh lùng nói: "Sao thằng nhóc con lại không nói chuyện!"

"Không có gì để nói!" Quyền Yến Thác xoa bả vai, giọng nói buồn buồn.

Bà nội gờ tay lên còn muốn đánh anh, trở tay bị Quyền Sơ Nhược giữ lại. Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai bà nội.

Không khí lúng túng đến kỳ lạ, Sở Kiều ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy Quyền Sơ Nhược nhìn chăm chăm cô, đáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Trong lòng cô chuyển động, lại cúi đầu xuống.

Giây lát sau, bà nội nhả lại mày, giọng nói hòa hoãn, "Nhóc con, nhất định phải ly hôn à?"

Lời này hiển nhiên là hỏi Sở Kiều, cô ngẩng mặt lên, mắt nhìn thẳng bà nội, kiên định gật đầu một cái, "Nhất định!"

Đùng ——

Ở ghế sa lon bên cạnh, Quyền Yến Thác nhấc chân đá thẳng lên bàn, phát ra một tiếng động thật to.

Quyền Sơ Nhược nín thở, thấp giọng cười một tiếng, đáng vẻ hoàn toàn đang xem kịch vui.

Bà nội không thêm nói đến anh, chỉ là hung hăng trừng một cái, bày tỏ cảnh cáo. Quyền Yến Thác tức đầy bụng, nhưng bị bà nội tàn khốc bức bách, anh cũng chỉ có thể nuốt ngược vào bụng, không phát tiết ra được.

Bà nội Quyền nhìn con nhóc bướng bỉnh trước mắt, đáy lòng cũng khẽ than thở. Thời gian tiếp xúc với cô không lâu, nhưng có thể nhìn ra sự bướng bỉnh của cô, nghị lực này rất giống với mình của ngày trẻ.

Bà nội đứng lên, đi tới bên cạnh ban công, giọng nói không nhanh không chậm, lại cực kỳ có sức nặng: "Ban đầu hai người các con kết hôn không có thương lượng với trong nhà, hiện tại lại tự mình nháo ly hôn, thật là xem bà nội như người chết sao?"

Lời nói của bà nội khiến đáy lòng Sở Kiều có chút áy náy. Mấy ngày này bà nội đối với cô tốt thế nào, cho dù là chút ầm áp nho nhỏ, cô đều ghi ở trong lòng, nhưng lại không tìm được cơ hội hồi báo.

Bà nội lấy lại tinh thần, hai mắt sắc bén nhìn thẳng vào Sở Kiều, nói: "Như vậy đi, không phải là con muốn đi tu nghiệp sao? Vậy thì thôi mái đi đi, chuyện ly dị thì để từ từ đã, chờ con tốt nghiệp trở lại nếu vẫn giữ nguyên ý định như vậy, bà nội quyết không cản con, còn bảo Sơ Nhược tự mình đến làm thủ tục giúp hai con, như vậy được không?"

Nghe vậy, Quyền Yến Thác ngồi phắt dậy từ trên ghế sô pha. Rốt cuộc lời này của bà đang giúp người nào vậy?!

Sở Kiều cụp mắt, trong lòng xoay chuyển ngàn hướng. Hôm nay bà nội biết bọn họ muốn ly hôn, biết cô muốn đi học, hiển nhiên là tất cả đều đã nắm trong lòng bàn tay, nếu như cô lấy cứng đối cứng chỉ sợ cũng không được.

Cô đã sớm có chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi. Cùng lắm thì ở riêng hai năm rồi đến tòa án khởi tố ly hôn.

Chỉ là có những lời này của bà nội, Sở Kiều như được viên thuốc an thần, cô thờ phào nhẹ nhõm, tỏ ra biết nghe lời.

"Được, con nghe lời của nội." Mắt Sở Kiều sáng như đuốc, cũng không tìm được biện pháp nào tốt hơn.

Thấy cô đồng ý, đôi mày nhíu chặt của bà nội Quyền buông lỏng một chút, cuối cùng thuận miệng đáp ứng.

Máy kiểm của Quyền Yến Thác nhíu chặt, trên mặt cũng không có nửa điểm vui vẻ. Anh trầm mặt đứng lên, cầm chìa khóa xe xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng anh đi xa, bà nội cũng không bảo người ta ngăn lại, chỉ là có thâm ý nhìn người bên cạnh, nói: "Sơ Nhược, con nhớ lời ngày hôm nay."

"Con hiểu rồi." Quyền Sơ Nhược khẽ gật đầu, dư quang khóe mắt liếc qua Sở Kiều, không hề nói thêm cái gì.

Từ nhà thờ tỏ ra ngoài, tài xế đưa Sở Kiều về nhà. Sau khi nói cảm ơn, cô xoay người vào nhà.

Hành lý đã sắp xếp xong từ tối hôm qua, bởi vì phải ra nước ngoài, Sở Kiều giản lược tất cả, chỉ mang theo nhu phẩm cần thiết, giảm bớt cân nặng.

Ăn cơm trưa ở nhà xong, cô kiểm tra trong ngoài nhà cửa một lần, sau khi đóng kỹ các cửa mới xách hành lý rời đi.

Tài xế xe taxi dừng xe ở bên ngoài một ngôi biệt thự, người ngồi sau xe lại không có xuống xe.

"Cô ơi?" Tài xế hồ nghi gọi, không hiểu tại sao muốn đậu ở chỗ này.

Ngồi ở sau xe, Sở Kiều bình tĩnh nhìn tòa biệt thự đối diện, vẻ mặt hồ hững. Cô nâng đồng hồ lên nhìn một chút, quả nhiên trông thấy cổng lớn mở ra, ba xách theo ví da ra ngoài.

Ông có thói quen buổi trưa về nhà ăn cơm, nghỉ ngơi xong chiều lại sẽ đến công ty xử lý công việc.

Giang Tuyệt Nhân đuổi theo ra, quàng một cái khăn màu nâu nhạt lên cổ ba, nụ cười trên mặt dịu dàng.

Ánh mặt trời sau bữa trưa ấm áp, Sở Kiều cup mắt, mắt mấp cười cười. Chút cảm giác uất ức trong lòng cô lại gần như biến mất không còn khi nhìn thấy bọn họ tươi cười đến như thế.

"Đến phi trường."

Tài xế nổ máy, lái xe đi.

Sở Hoài Sanh khẽ ghé mắt, thấy một chiếc taxi cách đó không xa vừa lái đi, trong lòng không hiểu sao lại run run. Ông nhíu mày nhìn quanh, nhưng cái gì cũng không thấy.

Đi tới phi trường, Sở Kiều kén rương hành lý đi vào. Không cho Tô Lê đến tiễn, chỉ ở phi trường gọi điện thoại cho cô Mặc dù giọng nói của cô có vẻ nén, vẫn có thể nghe ra tiếng nức nở.

Sau khi cúp điện thoại, khóe mắt Sở Kiều ề ề, ly biệt luôn khiến cho người ta thương cảm. Cô đẩy xe hành lý đi làm lên máy bay, xoay người lại liền thấy một người vội vã chạy vào từ cửa kiếng bên ngoài đại sảnh phi trường.

Sở Kiều bất giác nhăn mày, muốn tránh né lại không kịp.

"Sở Kiều!"

Trì Việt đã chạy tới, chỉ là động tác của hai chân có chút cứng ngắc.

"Tại sao cô không nói cho tôi biết?" Hai tay anh ta đè bả vai của cô lại, ánh mắt trách cứ.

Nói cho anh ta biết?

Sở Kiều mím môi, thần sắc dưới đáy mắt âm trầm. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Trì Việt, chỉ thấy trên mặt của anh ta nhuốm mấy phần tiêu tụy, râu ở cằm nổi xanh.

Đây là lần đầu tiên Sở Kiều nhìn thấy một Trì Việt như vậy, lúc trước khuôn mặt anh ta quá mức tuần mĩ làm cho người ta ước ao ghen tị! Một người đàn ông cũng có thể lớn lên đẹp như vậy, phụ nữ làm sao còn đất sống?

"Trì Việt, " Sở Kiều nhìn thẳng vào mắt anh ta, thản nhiên nói: "Chúng ta chỉ có thể là bạn bè."

"Tại sao?"

Sở Kiều cười lắc lắc đầu, đùa giỡn nói: "Bởi vì cậu ngây thơ quá!"

Mẹ nó!

Dám nói ông đây ngây thơ?

Trì Việt đánh chết cũng sẽ không chịu phục, anh ta giận tái mặt, trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy nhu tình: "Sở Kiều, cô đi La Mã đi, tôi không ngăn cô! Hơn nữa trong khoảng thời gian cô rời đi, tôi muốn cố gắng thay đổi mình, cường đại chính mình. Cô mà trở về, tôi cũng sẽ tiếp tục truy cầu cô!"

Sở Kiều âm thầm lau mồ hôi lạnh, thế nào lại không nói rõ ràng với tên nhóc này đây?!

Nhưng mà cảm tình trong mắt anh ta lại khiến cô lộ vẻ xúc động. Đó là một loại hăng hái nhiệt huyết, Sở Kiều không nói nữa, cô không muốn bởi vì mình mà đã kích anh ta.

Đối với Trì Việt, đáy lòng cô tràn đầy một loại cảm giác y hệt như đối với người thân.

Dưới đại sảnh bắt đầu thông báo, Sở Kiều xe đẩy xoay người đi, chợt nghĩ đến cái gì, nói cho anh ta không sót một chữ: "Thiên Chân bảo tôi nói cho cậu biết, nói về sau cô cũng sẽ không quên lấy cậu nữa."

Đang tốt đẹp lại nhắc Phùng Thiên Chân làm gì?

Mắt hoa đào dài hẹp của Trì Việt híp một cái, ánh mắt phỉếm ánh sáng lạnh, anh ta đoạt lấy xe hành lý trong tay Sở Kiều, nói: "Đi thôi, tôi đưa cô đi vào."

Tình cảm của người khác thế nào, Sở Kiều cũng không tiện tham gia, cô nhấp nháy miệng, cuối cùng vẫn nuốt lời muốn nói xuống.

Nhìn cô đi vào cửa lên máy bay, sống lưng thẳng đứng của Trì Việt đột nhiên trầm xuống. Anh tự tay vịn tường, ngũ quan tuần mỷ nhú chung một chỗ.

Vết thương sau lưng còn chưa khỏe, anh ta đã vội vã một đường chạy tới, làm động tới đến vết thương, đau đến anh ta toát ra mồ hôi lạnh.

Nơi xa máy bay chậm rãi rời khỏi mặt đất, Trì Việt đến gần cửa sổ thủy tinh, ánh mắt khẽ nháy động, môi mỏng nâng lên một đường cong dịu dàng.

Nếu như anh ta và cô đã bỏ lỡ lần đầu tiên.

Như vậy Trì Việt muốn đem hết khả năng, chuẩn bị nghênh đón lần thứ hai gặp nhau.

Lần này, anh ta thề, tuyệt đối không thể để cho cô lướt qua mình.

Gần bảy giờ tối, Quyền Yến Thác đứng lúc về đến nhà. Trong phòng khách đèn vẫn sáng, di giúp việc thêm giờ bày thức ăn lên bàn.

Mấy ngày nay Sở Kiều không có ở đây, bà phải ở lâu thêm một giờ, sau khi thu thập xong mới rời khỏi.

Trên bàn, thức ăn nóng hổi, Quyền Yến Thác ngồi trên ghế, hai mắt sâu thẳm chỉ nhìn chằm chằm lá thư màu trắng đó.

Đó là thư Sở Kiều lưu lại.

Quyền Yến Thác mở lá thư, rút đồ vật bên trong ra, là một tờ chi phiếu.

Con số phía trên vừa vặn lại là tiền đầu tư lúc trước anh cho Thi Nhan, còn có tiền chuộc xe.

Một đồng cũng không thiếu.

Siết chi phiếu trong tay, Quyền Yến Thác trở tay vò nát chi phiếu, ném vào thùng rác.

Trên bàn bày hai bộ bát đĩa, anh nhìn vị trí trống không bên cạnh, cả người ngồi yên hồi lâu vẫn chưa từng dời đi. Hơi thở của cô biến mất, cách xa khỏi thế giới của anh.

Quyền Yến Thác nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên ấy là khuôn mặt đẹp với lúm đồng tiền yếu ớt của cô. Anh nâng lòng bàn tay lên, áp vào vị trí con tim mình, nơi đó nhảy lên vẫn như cũ. Rõ ràng không có gì cả thay đổi, lại như tất cả đều không trở về lúc ban đầu được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Bước ngoặt số mạng

Editor: Hepc

La Mã tháng tư, là khí hậu dễ chịu. Lắng đọng mấy ngàn năm di tích lịch sử, nhiều lần hủy diệt lại nhiều lần phục hưng. Đấu trường La Mã Colosseum, đền thờ Pantheon, sân khấu xiếc rộng lớn, những thứ kiến trúc cổ đại này, đã từng là lịch sử huy hoàng.

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người. Một cô gái mặc áo T shirt màu hồng và quần jean còi xe đạp chạy xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ ở La Mã .

Xe đạp trước mặt có giỏ làm bằng trúc phía trong để thật nhiều tờ báo, Sở Kiều dựa theo biển số nhà để báo vào hòm thư.

Bốn mươi phút sau, cô đưa xong tất cả các báo ngày hôm nay. Trên đường trở về, cô hiển nhiên đạp xe chậm lại, dọc đường thưởng thức kiến trúc cổ của La Mã.

Chương trình dạy học của trường không tính là nghiêm khắc, mỗi ngày cô dậy sớm nửa giờ đi đưa báo, không chỉ có thể kiếm được tiền tiêu vặt mỗi tháng, còn có thể thưởng thức kiến trúc đặc sắc từng vùng ở nơi này.

Lúc trước ở chỗ này một năm, nhưng là việc học bận rộn, cô không có thời gian đi các nơi đi xem một chút. Lần này trở về chính đốn khóa học còn dư, rõ ràng so với trước kia nhẹ nhõm không ít.

Xuyên qua một ngõ hẻm nhỏ hẹp, hai bên kiến trúc là điển hình phong cách La Mã. Đây là con đường tắt, ra khỏi ngõ hẻm là có thể đi tới một đài phun nước nhỏ ở trung tâm.

Mỗi ngày Sở Kiều đều phải đi qua nơi này, cô một tay cầm tay lái, tay còn lại từ trong túi tiền móc ra một đồng tiền xu, lui về phía sau dùng sức ném, tiền xu chính xác rơi vào trong hồ nước.

Mặt nước khẽ dao động, tiền xu màu vàng trong nháy mắt chìm vào đáy hồ, mặt nước rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Sở Kiều quay đầu, cô nhìn tiền xu lọt vào trong hồ, đáy mắt dâng lên một mảnh ý cười. Tất cả mọi người nói cầu nguyện trong hồ này rất linh nghiệm, cô cũng không biết có đúng hay không, mỗi ngày đều kiên trì tới quăng tiền xu.

Đứng ——

Trước mặt phát ra một tiếng vang, bánh trước bị cái gì ngăn trở. Sở Kiều theo bản năng siết chặt thắng xe, hai chân chống trên mặt đất dừng xe lại.

Xong đời!

Mới vừa rồi chỉ lo nhìn hồ cầu nguyện, cô không có nhìn đường xá, thế nhưng đụng vào xe của người khác.

Thật may là tốc độ xe cô không nhanh, đụng vào cơ bản không mạnh, nhiều nhất coi như là sát qua. Mặc dù âm thanh không nhỏ, căn bản chiếc xe kia không có tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Xe dừng lại, tài xế mở cửa xe đi tới, là dân bản xứ cao lớn, nói qua một hơi tiếng Ý lưu loát.

Sở Kiều nghe không hiểu lắm, vội vàng áy náy cười cười, vì vốn tiếng Ý cô không nhiều nên chỉ nói: "Thật xin lỗi!"

Cô cúi đầu, nhìn kỹ cái đuôi chiếc xe kia một chút, ngay cả lớp sơn cũng không có bị ma sát, có thể thấy được xe này chất lượng tốt cỡ nào.

Tông xe là cô không đúng, nhưng cô xin lỗi! Nhưng người tài xế kia nhất quyết không tha, cậy vào chính mình người cao ngựa lớn, trong miệng huyên thuyên nói cái gì không đúng.

Tốc độ nói người kia quá nhanh, trên căn bản Sở Kiều nghe không hiểu lắm. Bất quá trên mặt anh ta biểu lộ không chút nào thân thiện, trong mắt là đáng vẻ khinh miệt, chia về phía cái mũi cô mà gầm rú.

Chiều cao của Sở Kiều cũng không tính là thấp, nhưng đứng với người đàn ông trước mặt này, lại chỉ đến bộ ngực anh ta, khí thế rõ ràng bị áp bức.

Nhấc chân từ trên xe đạp bước xuống, Sở Kiều trầm mặt đi tới, cô cúi đầu hướng trong xe nhìn qua. Cửa kiếng xe không biết làm thế nào lại đen như mực, cái gì cũng nhìn không được.

Đôi tay cô chống nạnh, về mặt không nhường bước chút nào, dõn dứ tức, cô nói thuần thục nhất một câu tiếng Ý mắng trả lại: "Thằng kia, mày muốn đánh nhau không?!"

Người đàn ông kia ngẩn người, miệng lâm lâm cứng ngắc lại, hình như không ngờ người con gái hiền dịu trước mắt như vậy mà dám nói lời này với anh ta!

Thật ra thì đáy lòng Sở Kiều cũng sợ, sợ một cái tay của người đàn ông này là có thể tóm chặt cô. Nhưng kinh nghiệm đánh nhau, cô tuyệt đối không ít,

khí thể muốn vượt trên đôi phương mới là chân lý!

Mắt thấy người nọ kinh ngạc, Sở Kiều vội vàng bước lên xe, trợn mắt hung ác nhìn anh ta một cái, mắng: "Mẹ nó, có gì đặc biệt hơn người! Còn dám lên mặt, có tin hay không chị đây cạo sòn xe của mày! Hừ!"

"Haha ——"

Trong buồng xe, người đàn ông mặc áo sơ mi màu hồng không nhìn được cười phun, nói: "Hàn, cái người tài xế này thậm chí ngay cả cô nhóc nhỏ cũng không đối phó được!"

Người đàn ông được gọi là Hàn kia, ánh mắt đang nhìn chằm chằm tài liệu trong tay. Anh không nhìn được cau mày, giơ tay lên khẽ gõ cửa sổ xe hai cái.

Giấy lát, tài xế lập tức trở vào trong xe, không dám lơ đãng, vội vàng khởi động xe lái đi.

Tường Thiếu Hằng quay đầu đi, híp mắt nhìn về phía bóng lưng cỏi xe đi xa, nhớ tới bộ dáng cô mới vừa nói tiếng Trung, ý cười thú vị trên khóe môi quan tâm nói.

"Tôi có dự cảm, chúng ta còn có thể gặp lại cô ấy!"

"Tốt nhất anh dự cảm một chút, ông cụ có phải sẽ lột da của anh hay không!"

"....."

Tường Thiếu Hằng chán nản dựa người vào trong ghế xe, gương mặt tuần tú lộ ra vẻ khinh bỉ: "Hàn, càng ngày anh càng không thú vị."

Người đàn ông khép lại tư liệu trong tay, giơ tay ném qua cho anh ta, âm thanh từ tính: "Anh xem một chút."

Xem qua những thứ đó, Tường Thiếu Hằng thu hồi thần thái nhạo báng, khẽ cau mày, "Nếu như chúng ta không thể đúng hạn giao ra bản thiết kế, phải bồi thường nhiều tiền như vậy sao?"

Nghe vậy, mặt người đàn ông lạnh lùng thoải mái một chút, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa xe.

Cỏi xe đạp trở lại trường học, Sở Kiều đậu xe được, ôm quyển sách đi về phòng học.

"Kiều ——"

Có người sau lưng đến gần, Sở Kiều quay đầu lại, cười chào hỏi: "Shary."

Shary là người Singapore, là bạn học cùng một ngành với Sở Kiều, bình thường quan hệ rất tốt.

"Cô nghe nói không, tập đoàn Mộ Luyến muốn công khai chiêu mộ thiết kế, có thể trúng tuyển ngoại trừ có một số tiền thưởng bên ngoài, còn có cơ hội sau khi tốt nghiệp làm việc tại Mộ Luyến!" Shary kéo cánh tay của cô, vì tin tức chấn phấn không thôi.

Sở Kiều tới vội vàng, không có đi xem cột thông báo, lúc này nghe cô ấy vừa nói, lập tức cảm thấy vui mừng.

Tập đoàn Mộ Luyến chiêu mộ bản thảo, là cơ hội với tất cả mọi người. Đối với cô mà nói, cũng không ngoại lệ.

.....

Thành phố Duật Phong, tầng cao nhất ở phòng làm việc của Quyền thị.

Trước bàn làm việc màu đen, người đàn ông dựa lưng vào cửa sổ, ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng lạn, rơi vào đầu vai anh, phác họa khuôn mặt lạnh lùng càng thêm thâm thúy mê người kia.

Gần đây, thời gian làm việc của tổng giám đốc rõ ràng kéo dài, làm việc đến mười giờ, thậm chí cả đêm không về.

Vừa cả đêm làm thêm giờ, trợ lý mua được bữa ăn sáng đưa vào phòng làm việc, cúi đầu đứng ở một bên, nói: "Tổng giám đốc, ngày mai tôi muốn đi La Mã tham gia một nghiên cứu hội thảo, tôi sẽ an bài người mới tới thay thế công việc."

Quyền Yến Thác chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt sâu sắc giạt giạt, môi mông hể hờ nói, "Ngày mai?"

"Vâng" Trợ lý gật đầu một cái, cầm tài liệu anh đã ký.

Quyền Yến Thác bỏ cây bút Pike màu vàng kim trong tay, gương mặt tuần tú lạnh lùng nói: "Đặt cho tôi vé máy bay đi La Mã ."

"À?" Trợ lý kinh ngạc, theo bản năng nói: "Lịch trình gần đây của anh không có đi La Mã."

"Cậu có ý kiến gì không?" Mấy kiếm người đàn ông nhú chặt, sắc mặt không vui.

Trợ lý chất lười, vội vàng gạt đầu một cái, nói: "Không có ý kiến gì, tôi lập tức đi đặt trước."

Haizz, bây giờ tâm tình tổng giám đốc giống với thời tiết tháng bảy vậy mặt trời chiếu cao rực rỡ một lát rồi lại chuyển thành sấm chớp đùng đùng.

Gần tối, Quyền Yến Thác lái xe trở lại nhà thờ tổ. Bà cụ đi chơi không có ở nhà, dì Lan cũng đi theo chăm sóc.

Trong nhà không ai, một mình anh càng không tâm tình ăn cơm, chấp nhận ăn hai miếng thì trở về đến phòng ngủ.

Vào phòng tắm tắm rửa, Quyền Yến Thác thay quần áo ở nhà màu đen ra ngoài. Kể từ sau khi Sở Kiều rời đi, anh trở về nhà thờ tổ ở đã có hơn ba tháng nay.

Thời tiết từ từ trở nên ẩm áp, cảnh lá khô héo cũng tươi mới lên.

Đẩy cửa sổ ra Quyền Yến Thác khoanh tay trước ngực, nghiêng người dựa vào phía trước cửa sổ. Anh quay đầu đi, nhìn bồn hoa trong sân nhà xuân ý dào dạt, môi lạnh bạc khẽ mỉm.

Đứng ở bên cửa sổ không lâu, anh xoay người từ phòng chứa đồ lật vật lấy ra rương hành lý, tự mình chuẩn bị đồ đi ra ngoài.

Quần áo của người đàn ông cũng không nhiều, đều là tây trang, rất ngay ngắn. Còn có một chút đồ linh tinh, mỗi lần ra ngoài cần phải mang, anh kéo ngăn kéo ra ngoài lựa ra từng loại.

Lần trước đi La Mã cô của anh không yên lòng, kêu anh tới xem Trì Việt một chút. Nghĩ đến là một đoạn thời gian đã đi qua rồi.

Quyền Yến Thác ngồi ở bên giường, lục soát một món đồ nhỏ trong ngăn kéo, trong lúc vô tình ngón tay chạm đến một vật. Anh lấy ra, để trong lòng bàn tay đó là một cái vòng tay.

Quyền Yến Thác bĩu môi, bỏ cái vòng tay trong ngăn kéo. Vòng tay cũng không đáng chú ý, chỉ là phía trên có thanh chìa khóa, cho nên anh vẫn không có vứt bỏ.

Chần bị đồ đạc xong, anh đặt rương hành lý ở bên cạnh. Lần nữa trở lại bên cửa sổ, móc ra một điều thuốc đốt khói mù nhàn nhạt lượn lờ, cặp mắt kia giống như Hắc Diệu Thạch, sâu xa như biển.

.....

Tập đoàn Mộ Luyến chiêu mộ bản thiết kế, tuyên bố mấy ngày sau nộp, làm sân trường xôn xao. Phía trước là nhóm du học sinh của các quốc gia, mỗi người cũng ôm trong lòng một phần thành công khát vọng, tự nhiên sẽ không buông tha cơ hội này.

Mộ Luyến lựa chọn bản thảo ở trường học này, hoàn toàn là bởi vì người sáng lập tập đoàn Mộ Luyến, cũng chính là tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn ngài Hàn Thu Dương, tốt nghiệp ở trường đại học này.

Đối với trường học cũ rất tôn trọng cho nên lần tranh cử này mới chọn trường cũ mà tổ chức.

Thời gian chuẩn bị chỉ có ba ngày, cũng không tính đầy đủ. Bản thiết kế yêu cầu rất đơn giản, chỉ yêu cầu bản gốc, theo sát trào lưu đương thời là đủ.

Thời gian cấp bách, không còn kịp suy nghĩ nữa. Trước mắt Sở Kiều dự thảo nhiều bản thiết kế, cô chọn áo cưới nhưng không biết có hoàn toàn hoàn thành không. Lần trước cô chỉ vẽ đại khái hình dáng, chi tiết bộ phận còn có thiếu sót.

Lần này cạnh tranh tương đối kịch liệt, tất cả mọi người đang chuẩn bị, quyết tâm háo hức. Sở Kiều cũng không biết chọn đề tài gì mới có thể trở hết tài năng ra, không thể làm gì khác hơn là theo tâm ý của mình.

Đêm hôm trước, cô tự nói với mình, tùy theo lòng mình là tốt rồi. Chỉ cần cô dụng tâm thiết kế, người biết tự nhiên có thể cảm giác được.

Mở đèn bàn, Sở Kiều chuyển chế độ hơi tối, tận lực không ảnh hưởng đến những người khác nghỉ ngơi.

Trước bàn đọc sách, cô nhìn chăm chăm bản vẽ áo cưới, suy nghĩ mất hồn hồi lâu. Rồi cô cười khinh bỉ, cầm bút chì trong đầu nghĩ tới gì thì tất cả chứng thực dưới ngòi bút của cô.

Lần đầu tiên Sở Kiều thiết kế áo cưới, rất nhiều chỗ cũng không tính là thông thạo, toàn bằng cảm giác để hoàn thành bản thiết kế.

Như vậy chịu đựng cả đêm

Khi cô làm xong cũng là lúc ánh mặt trời ngoài cửa sổ đã từ từ dâng lên. Sở Kiều để bút xuống, duỗi lưng một cái, đứng lên đi tới bên cửa sổ hoạt động gân cốt.

Mặt trời nơi xa đỏ rực, tượng trưng cho thịnh vượng dồi dào. Sở Kiều hít sâu một hơi, đã lâu không chiến đấu, máu trong thân thể sôi trào.

Bản thiết kế Mộ Luyến của cô, coi như bước bước đầu tiên. Hơn nữa tự nói với mình, lần này cô phải toàn lực ứng phó, bắt đầu lần nữa!

Trước mặt là học viện chính, có một tầng sân cỏ lớn. Mỗi sáng sớm, rất nhiều học sinh thích ôm sách, ngồi trên mặt đất, tốp năm tốp ba ở chỗ này tâm sự.

Trên mặt cỏ trồng không ít cây tùng. Thẳng tắp đứng lặng, ở ngọn cây chia nhiều nhánh, tán cây hướng xuống thướt tha động lòng người.

Một chiếc xe hơi màu bạc dừng ở dưới tầng cây, người đàn ông trong xe hạ cửa xe xuống, khớp xương giữa ngón tay rõ ràng, đang kẹp một điều thuốc, phía trước một đoạn thuốc lá thật dài đã nhiễm thành tro bụi.

Sáng sớm máy bay hạ cánh, Quyền Yến Thác liền lái xe tới tới đây. Anh biết Sở Kiều học ở chỗ này, cũng biết cô ở lầu mấy, khoa nào, thậm chí biết kí túc xá cô ở nơi nào.

Nhưng anh không hề đến gần, chỉ đậu xe ở chỗ này, lẳng lặng chờ nắng ấm lên cao, nhìn bóng người trong sân trường nhón nháo.

"Kiều ——"

Shary đeo túi xách, thở hổn hển đuổi tới, "Chờ tôi một chút cùng đi chung!"

Nghe được âm thanh của cô ấy, Sở Kiều xoay người, kéo tay của cô ấy, hai người bước nhanh đi ra cửa lớn.

Chung quanh người đến người đi không ít, nhưng thời điểm có bóng dáng xuất hiện, Quyền Yến Thác cố sức bắt được.

Mắt người đàn ông giống như Hắc Diệu Thạch theo sát bóng lưng của cô di chuyển, mãi cho đến khi cô đi ra khỏi tầm mắt của mình.

Điều thuốc trong tay đốt đến hết, Quyền Yến Thác nhú mồm, vứt tàn thuốc đi. Anh mím môi cho xe chạy, lái xe ra cửa chính sân trường, vừa vặn thấy Sở Kiều nhắc chân ngồi lên xe buýt.

Xe buýt từ từ đi qua anh, một tay người đàn ông khẽ cầm tay lái, quay lại hướng sau, chạy về phía bên khác.

Mở mui xe ra, hai tay Quyền Yến Thác nắm tay lái, tốc độ xe cũng không nhanh.

Gió nhẹ thổi lưu loát lên tóc anh, anh mang một cặp mắt kính màu trà, che lại con ngươi sâu thẳm. Cách đó không xa là đấu trường La Mã rộng lớn, kiến trúc ngàn năm sau vẫn động lòng người như cũ.

Anh khẽ liếc mắt, môi lạnh bạc dần dần nhếch thành một đường thẳng.

Lòng Sở Kiều như lửa đốt chạy tới tập đoàn Mộ Luyến, vẫn là đến trễ. Tòa nhà đồ sộ đứng đầy người báo danh, xung quanh rất chật chội, không không chế được.

Bên này là thang máy dành riêng, cửa thang máy mở ra, từ bên trong có mấy người ra ngoài.

Người đàn ông bị vây quanh ở chính giữa, nhú mồm thấy đám người chen lấn, mồm kiểng lập tức nhú lại, "Chuyện gì xảy ra?"

Trợ lý thấy được sắc mặt anh không tốt, lập tức an bài người phụ trách duy trì trật tự.

Hàn Thu Dương không nói gì thêm nữa, nhận lấy lịch trình trong ngày mà trợ lý đưa tới, trông mắt đen lướt qua.

Phía trước đột nhiên có một hồi xao động, hiển nhiên là có người nhìn qua bên này, vô số ánh mắt hoa si của kèm theo tiếng thét chói tai vang lên.

Trợ lý bảo vệ anh đi ra ngoài, không để cho bất luận kẻ nào đến gần.

Trong đám người, không biết người nào đi phía trước đụng tới, Sở Kiều cứng rắn bị gạt ra ngoài thật xa. Shary bị chằng ngang không có giữ người, bị sợ đến kêu to: "Sở Kiều!"

Lướt qua nhau trong nháy mắt, mắt Hàn Thu Dương giật giật, anh quay đầu đi, ánh mắt nhìn trên người Sở Kiều chột lóc lên.

Tài xế cung kính mở cửa xe, đợi người đàn ông ngồi vào trong xe, lập tức đóng kỹ cửa xe.

Sau khi ngồi, Hàn Thu dương khẽ hạ cửa sổ xe xuống, ánh mắt thâm thúy nhìn lại vào cao ốc, mắt sáng híp lại.

Sở Kiều? Cái tên này, anh cũng không xa lạ.

Hồi lâu, Hàn Thu Dương phân phó tài xế lái xe, nửa người trên anh ấy dựa vào sau và ghé, môi mím chặt chột cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Thân phận hoàn toàn mới

Editor: Hepc

Bản thảo thiết kế về tình yêu đã giao tận tay, việc còn lại chính là chờ đợi.

Trở lại trường học tiếp tục lên lớp, đẩy lòng Sở Kiều thấp thòm lại chờ đợi. Tác phẩm tham gia thi tuyển lần này, trình độ tổng thể cũng rất cao, bản thiết kế cô cố tình mắc sai lỗi sở trường nhất!

Đẩy lòng Sở Kiều tính toán qua, đại đa số mọi người cũng sẽ lựa chọn thiết kế có cảm giác thời thượng và mãnh liệt, hiện lên lối phong cách lưu hành. Sẽ không có người vẽ bản thiết kế áo cưới mà dự thi, dù sao áo cưới thuộc ngành nghề ít được quan tâm, có giới hạn về cách thể hiện.

Nhưng cô muốn liều một chút, nếu như thành công được tuyển chọn, thì cô chính là người may mắn. Nếu như không được tuyển chọn, cô cũng chẳng oán được ai.

Sáng sớm, Hàn Thu Dương đẩy cửa phòng làm việc ra, liền nghe được một hồi tiếng huýt sáo xấu xa.

"Chào buổi sáng!"

Tướng Thiếu Hằng ngồi ở trong ghế xoay, mày kiếm cọt nhả chào hỏi, "Hàn, anh chính là đồng hồ báo thức của công ty, nửa giờ cũng không đến trễ."

"Tướng Thiếu Hằng, anh rất rảnh phải không?" Một tay anh lấy ghế xoay kéo lại, gương mặt Hàn Thu Dương tuấn tú lạnh lùng.

Không hề để ý động tác của anh ấy, một tay Tướng Thiếu Hằng chống mặt bàn, mắt đảo hoa khẽ híp, nói: "Còn nhớ rõ người phụ nữ đứng xe anh ngày đó không?"

Hàn Thu Dương cúi đầu, mí mắt cũng không nâng lên, căn bản không phản ứng đến loại đề tài nhảm chán của anh ấy.

Hình như đã sớm dự liệu thái độ của loại người như anh, Tướng Thiếu Hằng cũng không giận, tiếp tục nói: "Không ngờ cô ấy cũng tới chỗ của chúng ta nộp bản thiết kế."

"Anh biết?" Hàn Thu Dương đang sàng lọc bản thiết kế, không nhận được hỏi anh ấy.

Tướng Thiếu Hằng cười một tiếng thật thấp, môi mỏng nâng lên đường cong cọt nhả, "Tôi đối với mỹ nữ, tuyệt đối đã gặp qua là không quên được!"

Hàn Thu Dương tập trung tinh thần, không có ở để ý đến anh ấy, nhìn mấy tờ bản thiết kế này anh không có cảm giác hài lòng.

Mất thấy anh cau mày, Tướng Thiếu Hằng giống như tặng vật quý, cầm lên một phần bản thiết kế đã sớm lựa ra, đẩy tới trước mặt anh, "Anh xem cái này một chút."

Bản thiết kế này là tác phẩm tham gia thi tuyển lần này, Hàn Thu Dương cầm lấy nhìn một chút, ngẩng đầu hỏi anh ấy: "Của người nào?"

Người đàn ông hả hê hát cầm lên, đưa tay chỉ phía dưới góc phải của tác phẩm, cười nói: "Sở Kiều"

Khóe mắt quét qua cái tên phía dưới đó, ánh mắt Hàn Thu Dương thâm thúy chuyển động, trở tay đặt bản thiết kế lên bàn, hỏi anh ấy: "Có tư liệu của cô ấy không?"

Cũng biết anh muốn cái này, Tướng Thiếu Hằng hả hê gật đầu một lần nữa, cầm tài liệu đã sớm điều tra tốt đưa cho anh.

Mở tài liệu ra, Hàn Thu Dương nhìn đến tờ lý lịch cuối cùng, đẩy mắt lóe lên một chút tinh quang.

Thật sự là cô, Sở Kiều

"Như thế nào?" Đối với thiết kế, Tướng Thiếu Hằng không hiểu rõ lắm, chỉ có thể nhờ chuyên gia giúp đỡ.

Cầm trong tay bản thiết kế, màu sắc mạnh mẽ mỹ lệ, vận dụng kiến thức trùng lặp cùng với kết hợp hai loại thủ pháp trừu tượng. Mặc dù là dạng đơn giản, nhưng đường cong chỗ eo hoàn mỹ, có thể tôn lên đường cong đẹp đẽ của phái nữ.

Ánh mắt thâm thúy của Hàn Thu Dương lay động, gương mặt tuấn tú không nhìn ra biến hóa gì.

Lúc này, cửa chính phòng làm việc có người đẩy ra, người tới trên cánh tay cầm cái cặp đeo vai da rắn, vừa đi vừa nói: "Ái chà, mặt trời nơi này thật to, da của ta có thể chịu được hay không đây!"

Nghe vậy, Tướng Thiếu Hằng đứng lên, sắc mặt cứng ngắc né tránh ra xa.

Ngược lại người đàn ông ngồi ở trong ghế xoay, lập tức đứng lên, hướng người đối diện nghênh đón, giọng ân cần nói: "Thầy à, thầy tới chỗ của con sao không nói trước cho con biết để con đi ra sân bay đón?"

"Hừ!" Mai Kiệt bĩu môi, tay phải nâng lên điểm nhẹ cây hoa lan, "Coi như tiểu tử thú con còn có chút lương tâm!"

Hàn Thu Dương phối hợp cười cười, đưa tay kéo cái ghế qua, nói: "Thầy ngồi ạ."

"Ngoan, " Mai Kiệt khom lưng ngồi xuống, quan sát xung quanh, trên mặt dâng lên mấy phần ý cười: "Coi như là có dáng có vẻ."

"Thầy!" Hàn Thu Dương phân phó người bưng cà phê tới, giọng nói có vài phần lầy lờn, "Thu Dương cũng không dám làm mất mặt thầy!"

Lời này Mai Kiệt thích nghe, khóe miệng nâng lên độ cong đẹp mắt. Ông mở ví da ra, từ bên trong móc ra một phần bản thiết kế đưa cho anh, nói: "Về sau những chuyện như vậy đừng tới tìm thầy! Con có biết vì vật này, mấy đêm trước thầy ngủ không ngon không?"

Tạm dừng, ông vỗ vỗ mặt, nói: "Da của thầy cũng tẻ hết biết rồi!"

Hàn Thu Dương sờ sờ chóp mũi, không dám ngụy biện, nói: "Hai ngày trước con cố ý cho người đi nước Pháp mua tinh dầu cây oải hương để tặng cho thầy."

"Cũng không còn gì nữa!" Sắc mặt Mai Kiệt rớt cuộc cũng xé màn đêm nhìn thấy ánh sáng (ý là tươi tỉnh đi chút ít vì được nghỉ ngơi).

Tường Thiếu Hằng đứng ở một bên, không nhịn được run rẩy, da gà nổi đầy người, anh ấy chịu không nổi loại giọng bắt nam bắt nữ này, mặt tràn đầy khi dễ.

Quét mắt nhìn bản thiết kế trong ngực, chân mày Hàn Thu Dương nhíu chặt đã giãn ra, có thầy ra tay quả nhiên không giống bình thường. Mặc dù loại ý niệm thiết kế tục tĩu này, quả thật làm hại thương thức của thầy, chỉ vì ích lợi tập đoàn, anh cũng bắt đắc dĩ.

Giao bản thiết kế cho Tường Thiếu Hằng, ánh mắt anh chuyển động, nói: "Nhanh đi làm."

Thu hồi sắc mặt đùa cợt lại, Tường Thiếu Hằng cầm bản thiết kế đi trước, miễn cưỡng hướng về phía Mai Kiệt gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

"Stop!"

Mai Kiệt bĩu môi khinh thường, đưa tay bưng cà phê lên nhấp một hớp, nhìn chằm chằm Tường Thiếu Hằng đi xa mắng: "Hoa hoa công tử, người không ra người, buồn nôn nhất loại này sói đuôi dài này!"

Hàn Thu Dương lắc đầu một cái, sắc mặt chán nản thờ dài. Thầy là người tốt, nhưng miệng độc, nói chuyện tuyệt đối không lưu tình! Cũng là bởi vì tính khí khó ưa của thầy như vậy, bao nhiêu người muốn tìm thầy bái sư học nghệ cũng bị hù dọa chạy, không có mấy người có thể chịu được thầy ngược đãi!

"Đây là người nào?" Mai Kiệt nhìn bản thiết kế trên bàn, thú vị quan tâm cầm lên hỏi.

Thấy ánh mắt của thầy, Hàn Thu Dương mấp máy môi, xoay người ngồi vào trong ghế, nói: "Thầy cảm thấy thế nào?"

"Chắc chắc....."

Mai Kiệt than nhẹ hai tiếng, ánh mắt sắc bén híp một cái, "Bình thường thôi."

Có thể để cho giới đệ nhất thiên tài thời trang là nhà thiết kế Mai Kiệt nói bình thường mà thầy nói như vậy thì chắc không phải là dạng bình thường.

Mai Kiệt cẩn thận nhìn bản thiết kế, sau đó lại đặt lên bàn, "Ngược lại cũng thông minh ra được chút! Chỉ là thủ pháp thiết kế quá mức non nớt, màu sắc phối hợp cần phải nâng cao, cảm giác đường cong không đủ mãnh liệt, chi tiết bức vẽ không đủ tinh xảo!"

Hàn Thu Dương ním môi cười khế, không thể cho ý kiến.

"Học sinh của con à?" Mai Kiệt để thiết kế xuống thuận miệng hỏi.

Người đàn ông khoát tay, tròng mắt đen nhuộm mấy phần ý cười: "Thầy, lâu rồi con cũng không có đứng trên bục giảng."

Nhắc tới cái này, sắc mặt Mai Kiệt bỗng nhiên trầm xuống, nhíu mày theo dõi anh, về mặt u ám xuống, "Thu Dương, con không thể động bút sao?"

Hàn Thu Dương cup mắt, tròng mắt thâm thúy u ám, ý cười trên khóe môi chậm rãi biến mất, "Thầy, con không có biện pháp."

"Tốt lắm tốt lắm." Mai Kiệt nhả lại mày, cắt đứt lời của anh. Mỗi lần nhìn đến bộ dáng này của anh, đều cảm thấy nhức đầu.

Ông trầm mặt thờ dài một tiếng, cảm khái nói: "Ai chà, Mai Kiệt ta là cái mệnh gì! Đời này đã nhận hai học sinh là con và Tư Phạm, hãy nhìn xem một đám các người, thật là làm cho ta thất vọng!"

"Tư Phạm thì thế nào?" Hàn Thu Dương đứng lên, đi tới bên cạnh ông an ủi, "Tiểu tử thú kia chọc giận thầy sao?"

"Hừ ——"

Mai Kiệt hằm hừ, không vui nói: "Cưới vợ thì liền quên thầy, kể từ sau khi nó kết hôn thầy ít thấy nó."

Tĩnh tĩnh thầy như đứa bé, nói gió thì có mưa, chỉ là người vô cùng tốt.

Ông ngồi một chút, liền đứng dậy rời đi.

"Con kêu tài xế chờ thầy." Hàn Thu Dương đứng dậy đưa ông đi ra ngoài, lại bị ông cự tuyệt.

"Không cần, thầy còn có chuyện muốn làm."

Hành tung từ trước đến giờ của thầy đều mơ hồ, Hàn Thu Dương cũng không cưỡng cầu, đưa mắt nhìn ông đi vào thang máy, mới xoay người trở lại phòng làm việc.

Ngồi vào ghế xoay, Hàn Thu Dương cầm bản thiết kế trên bàn lên xem kỹ lần nữa, trông mắt bình tĩnh tối tăm như biển.

Nhận được điện thoại của công ty Mộ Luyến, Sở Kiều hưng phấn không kiềm chế được. Cô vội vã chạy tới tập đoàn, được nhân viên lễ tân dẫn đến phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Đẩy cửa đi vào, chạm mặt người đàn ông đang ngồi, mặt mũi tuấn lãng. Chỉ là mặt mày là không nghiêm túc, làm người ta không thoải mái.

"Mời ngồi!" Tường Thiếu Hằng đưa tay chỉ cái ghế đối diện, lại cười nói.

Sở Kiều lễ phép gật đầu một cái, kéo ghế ra ngồi xuống, trực tiếp mở miệng, "Quý công ty gọi tôi tới, có phải là bản thiết kế của tôi được chọn trúng hay không?"

"Đúng vậy." Tường Thiếu Hằng cũng không giấu giếm, mở bản thiết kế của cô ra, giải thích: "Mặc dù bản thiết kế này của cô cũng không phải hoàn mỹ nhất, nhưng công ty chúng tôi cảm thấy thiết kế của cô có tiềm chất, cho nên muốn phá cách ký hợp đồng cùng với cô."

"Ký hợp đồng?" Sở Kiều cau mày, đáy lòng có mấy phần đề phòng.

Tường Thiếu Hằng cười nhún nhún vai, đường cong khoe miệng mê người, "Đúng, ký hợp đồng! Chúng tôi để cho cô sau khi tốt nghiệp, trực tiếp vào Mộ Luyến làm việc."

Vào Mộ Luyến làm việc?

Sở Kiều cảm thấy, đây là một cái bánh thịt từ trên trời rơi xuống, trúng vào đầu mình.

Nhưng trên thế giới này, có thể có chuyện tốt như vậy sao?

"Mà tôi không có kinh nghiệm làm việc." Sở Kiều trả lời rất thành thật. Mặc dù cô thành lập công ty Thì Nhan, nhưng cũng không có trải qua kinh nghiệm làm việc ở công ty lớn.

"Ha ha....." Tường Thiếu Hằng bật cười, đáy mắt sáng loáng bắn ra bốn phía, "Sở tiểu thư, chúng tôi nhìn trúng là thiết kế chứ không phải nhìn kinh nghiệm làm việc của cô! Hón nữa....."

Anh ấy có ý dừng lại, nửa người trên tiến tới gần, mập mờ nói nhỏ: "Cô không biết chỗ nào tôi có thể dạy cô."

Loại đàn ông nói năng tùy tiện này, Sở Kiều gặp qua rất nhiều, không hề để loại trêu đùa trẻ con này ở trong lòng. Bây giờ đầu cô nghĩ là chuyện ký hợp đồng với Mộ Luyến, dù sao cô cũng có hai bàn tay trắng, cũng không có gì để gặt, trước mắt có thể có một cơ hội như vậy, cô không thể buông tha, nếu không hối hận cũng không có chỗ để khóc!

Trải qua suy xét, Sở Kiều vẫn quyết định ký hợp đồng. Sau khi cô ký hợp đồng, một khối đá lớn trong lòng cũng nhẹ nhõm xuống. Có thể vào Mộ Luyến học tập, là ước mơ mà cô tha thiết.

"Hoan nghênh gia nhập Mộ Luyến!"

Tường Thiếu Hằng chủ động vươn tay, nụ cười rực rỡ.

Sở Kiều không tiện cự tuyệt, miễn cưỡng bắt tay với anh ấy, sau đó rút tay về, cầm hợp đồng lên cẩn thận nhìn một chút.

Lòng tràn đầy vui mừng,

Bên ngoài phòng làm việc, Hàn Thu Dương cũng không có đẩy cửa đi vào, ung dung xoay người rời đi.

Mộ Luyến mới phát hành tạp chí số lượng lớn, Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm người mẫu mặc áo cưới trên bìa tạp chí, tầm mắt ngừng ở dưới góc ký tên. Giấy lát, khớp xương ngón tay anh khẽ gõ ở mặt bàn, trầm giọng gọi trợ lý đi vào.

"Tổng giám đốc." Trợ lý đẩy cửa đi vào, đứng ở bên cạnh anh.

Nửa người trên Quyền Yến Thác dựa vào trong ghế xoay, nhỏ giọng hỏi anh ta: "Sắp tới hợp tác cùng tập đoàn Mộ Luyến, đã chuẩn bị tới đâu rồi?"

"Vâng." Trợ lý gạt đầu, mở bản kế hoạch ra cho anh nhìn, "Chúng ta mong muốn qua sang năm."

"Sang năm?" Mày kiếm Quyền Yến Thác nhú chặt, bờ môi căng thẳng nói: "Làm trước thời hạn đi."

Phụ tá ứng phó không kịp, kinh ngạc hỏi: "Trước thời hạn là khi nào?"

"Tháng sau!" người đàn ông trầm giọng nói.

"À?" Sắc mặt Trợ lý trắng bệch, rung giọng nói: "Tổng giám đốc, anh xác định là tháng sau?"

Hai mắt Quyền Yến Thác thâm thúy lóe sáng, lại nhìn quyền tạp chí kia, sửa lại lời nói: "Vây tháng này đi!"

"....."

Trợ lý lệ rơi đầy mặt, cúi đầu lại không dám hỏi. Quý ngài thì thoải mái miệng trên đưng miệng dưới, có thể nhường cho chúng ta đường sống nào sao? Chuyện hợp tác nói trước một năm, căn bản anh ấy không kịp làm chuẩn bị nữa!

Đây là loại chuyện gì nào!

Lúc đó.

Tầng cao nhất của tòa nhà đồ sộ, bên trong phòng làm việc, Quý Tư Phạm cúi đầu quan sát, cảm xúc phập phồng. Anh ta siết tạp chí mới nhất của Mộ Luyến trong tay, miệng nhếch lên.

Bút pháp cùng thiết kế là phong cách của cô, cho dù không cần nhìn chữ ký, Quý Tư Phạm cũng biết là Sở Kiều

Mộ Luyến.

Về mặt Quý Tư Phạm ôn hòa, có thể ở Mộ Luyến phát triển, quả thật rất thích hợp với cô.

.....

Một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc lái qua phố xá sầm uất, người đàn ông trong xe quẹo trái, cửa sắt màu đen trước mặt mở ra, anh ta đạp chân ga, lái xe vào trong sân nhà đậu.

Tri Việt mặc áo sơ mi xanh biển, gương mặt tuấn mỹ làm cho người ta phải tròn mắt. Anh ta bước đi vui sướng vào nhà, giọng dịu dàng nói: "Mẹ, con đã trở về."

Quyền Chính Nghi ngồi ở trước bàn ăn ăn cơm tối, thấy được anh ta cũng không có cảm xúc gì, tiếp tục đang cầm chén com ăn.

"Mẹ, " Tri Việt ngồi xuống ở bên người bà, dụ dỗ: "Thế nào lại không đợi con ăn chung?"

"Đợi con làm cái gì?!" Quyền Chính Nghi tức giận, nhàn nhạt liếc anh ta một cái.

Chuyện ồn ào lần trước, thái độ mẹ đã thay đổi, Tri Việt biết trong lòng bà mất hứng, chỉ có thể dụ dỗ bà, "Ba đâu? Ba lại không trở về à?"

Nhắc tới chồng mình, sắc mặt Quyền Chính Nghi càng khó coi hơn, bộp một tiếng bỏ lại chén com, trầm mặt đứng dậy trở lại phòng ngủ, không có ở phản ứng đến hẳn.

Tri Việt bĩu môi, nghĩ thầm gần đây tính khí mẹ anh ta càng lúc càng lớn! Anh ta nhìn bốn phía, cảm thấy cực kỳ an tĩnh, suy nghĩ nửa ngày mới hiểu được, thì ra là Phùng Thiên Chân không có tới!

Ngày ấy ở sân bay, Sở Kiều chuyển lời nói Phùng Thiên Chân cho anh ta, lúc đầu anh ta căn bản không để ý! Câu nói như thế kia, trước kia Phùng Thiên Chân không biết đã nói bao nhiêu lần rồi, không có một lần là thật, nhưng gần đây anh ta phát hiện, cô gái này làm thật rất lâu không có xuất hiện!

Không chỉ có không có tới quấy rầy anh ta, cũng không tới nhà làm rối!

"Haizzz——"

Tri Việt thờ phào một cái, gương mặt tuấn tú nâng lên nụ cười. Như vậy thật tốt, anh ta rốt cuộc có thể yên tĩnh qua ngày!

"Bối com!" Tri Việt đưa tay gõ gõ cái bàn, đột nhiên cảm thấy muốn ăn nhiều hơn.

Dùng cơm tối xong, mẹ cũng không còn ra ngoài. Tri Việt không có quấy nhiễu, thẳng vào phòng ngủ.

Tắm xong, anh ta mặc áo ngủ nằm ở trên giường, đưa tay lấy di động, mở tấm hình bên được giữ gìn bên trong ra, nhìn như một người mất hồn. Hồi lâu, bên môi tràn ra nụ cười ôn nhu.

Một năm sau.

Thành phố Duật Phong, ở tầng cao nhất của tòa nhà đồ sộ Vân Tường, trong phòng làm việc của tổng giám đốc Mộ Luyến. Thư ký nom nóp lo sợ, lại một lần nữa giải thích: "Quyền tổng, máy bay của tổng giám đốc chúng tôi bay trễ giờ, nửa giờ sau mới có thể đến."

Hôm nay Quyền thị cùng Mộ Luyến có ký hợp đồng, đúng lúc Quyền Yến Thác đến, nhưng đối phương lại chậm chạp không thấy bóng người.

Không thấy người, trước bị người ta bày kế ra oai phủ đầu, Quyền Yến Thác nhếch môi trên mặt cười hết cỡ

Thấy được bộ dáng kia của anh, thư ký càng thêm sợ, vội vàng lui trở về vị trí của mình.

Không lâu, Quyền Yến Thác không nhịn được đứng lên, trầm mặt định rời khỏi.

Thang máy đúng vào lúc này "Đình" mở ra.

Cửa mở ra, người đàn ông đi ra toàn thân mặc tây trang thủ công màu đen, ngũ quan thâm thúy lạnh lùng. Anh cười vờn tay, chủ động xin lỗi, "Thật xin lỗi Quyền tổng, làm trễ nãi rồi."

Môi Quyền Yến Thác mím chặt, nhưng vẫn nhin, cùng anh bắt tay một cái.

Người bên cạnh không có đuổi theo, Hàn Thu Dương nhú mày nhìn về phía phía sau, khóe miệng nụ cười dịu dàng: "Kiều, thế nào không tới đây?"

Quyền Yến Thác quay đầu nhìn sang, cặp mắt giống như Hắc Diệu Thạch thoáng chốc nheo lại, vẻ mặt nguy hiểm.

Sở Kiều mặc một cái quần dài màu đen, làm nổi bật da thịt trắng hơn tuyết. Cô đi tới cạnh Hàn Thu Dương, thần thái tự nhiên, trên mặt nhìn không ra một ít gợn sóng nào.

Kiều?

Trông mắt Quyền Yến Thác âm trầm, ngón tay dần dần buộc chặt lộ rõ khớp xương. Con mẹ nó, đây là nickname sao?!

Hết chương 80.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Nổi giận

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tòa cao ốc Vân Tường rộng lớn, khí thế. Cả tòa nhà cao lớn có 46 tầng. Với độ cao như vậy, đủ để khiến người ta thỏa mãn cảm giác có thể quan sát được khắp nhân gian.

Trong phòng Tổng giám đốc, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Công việc được xử lý trơn vẹn, hai người đàn ông chia nhau ra ngồi ở hai bên. Trợ lý bên cạnh Quyền Yến Thác kiểm tra hợp đồng cẩn thận, sau đó cúi người, ghé sát vào tai anh mà nói, "Quyền tổng, không có vấn đề gì."

Giọng nói rất thấp, nhưng vẫn có thể lọt vào tai của Sở Kiều.

Tuy rằng trước đó đã trao đổi về hợp đồng, nhưng vẫn còn một số chi tiết cần phải bàn lại. Hàn Thu Dương cầm hợp đồng lên, xoay người, hỏi người ở bên cạnh mình, "Kiều à, còn vấn đề gì sao?"

Sở Kiều nhanh chóng xem lại hợp đồng một lần nữa, sắc mặt trở nên ôn hòa, "Không có vấn đề gì lớn."

Nghe vậy, Hàn Thu Dương liền cười nhẹ, ánh mắt chứa đầy ý cười dịu dàng. Sở Kiều cũng nhoen miệng, cong môi, để lộ lúm đồng tiền trên gò má nhợt nhạt.

Hai người cứ anh một câu tôi một câu, bây giờ lại liếc mắt đưa tình say đắm, hoàn toàn không để ý tới sắc mặt đen thui của người đàn ông ngồi đối diện.

Bộp --

Quyền Yên Thác đặt bản hợp đồng lên trên bàn, trừng mắt, hỏi trợ lý, “Hợp đồng này không có vấn đề à?”

"Không có vấn đề!" Trợ lý không hiểu chuyện, trả lời một cách vô tội.

"Sao lại không có vấn đề?" Sắc mặt Quyền Yên Thác trở nên nặng nề, giọng nói gay gắt, “Vấn đề lớn như vậy mà cậu nhìn không ra à?”

Trợ lý trắng hết cả mặt, lắc đầu không hiểu, rốt cuộc là có vấn đề gì? Anh ta nhìn thế nào cũng nhìn không ra!

Trong chốc lát, Quyền Yên Thác thu hồi vẻ giận dữ trên mặt, quay đầu, nhìn chằm chằm vào Hàn Thu Dương, thấp giọng nói, “Hàn tổng, người của tôi làm việc không ổn, sợ là không thể ký hợp đồng trong hôm nay rồi.”

"Không sao cả." Hàn Thu Dương nhếch môi cười, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười nhẹ nhàng, “Chúng ta còn có thời gian.”

Chính là còn có thời gian!

Quyền Yên Thác khẽ nhếch đôi môi mỏng, khoe môi hơi cong một cách nghiêm nghị. Anh đứng lên, chỉ nói vài câu khách sáo đơn giản rồi xoay người bỏ đi, không thèm liếc nhìn Sở Kiều một cái.

Chỉ là trong khoảnh khắc xoay người đó, ý cười bên miệng của anh bỗng nhiên cứng ngắc, sắc mặt hoàn toàn đen thui, nặng nề.

Thấy anh đã rời khỏi, Hàn Thu Dương mới quay đầu, nhìn người bên cạnh mình rồi nói, “Hợp đồng của chúng ta không có vấn đề sao?”

"Không có." Sở Kiều trả lời chắc chắn.

Hàn Thu Dương gật đầu, ánh mắt lần về mặt đều tràn đầy sự tín nhiệm, nói, “Chuyện hợp đồng, em cứ để người khác đi làm, show diễn tháng sau được chuẩn bị đến đâu rồi?”

"Đã xác định ý tưởng về tổng thể xong xuôi,” Sở Kiều tiện tay lấy một tập tư liệu ra, sau đó mở ra trước mắt Hàn Thu Dương, “Mẫu thiết kế cuối cùng trong show diễn, em còn muốn cân nhắc một chút.”

"Ừ." Hàn Thu Dương gật đầu hài lòng, ánh mắt tràn đầy thương mến, “Còn kịp để chuẩn bị mà, em đừng gò ép bản thân quá.”

"Yên tâm, " Sở Kiều đóng tập tư liệu, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười, “Nhất định sẽ không làm anh bẽ mặt.”

"Khá lắm!"

Hàn Thu Dương khẽ vuốt cằm, mỉm cười hỏi cô, “Tổng giám đốc Kiều chuyên nghiệp như vậy, anh cũng nên tỏ lòng thành một chút. Minh đi ăn cơm nha?”

Dọn dẹp xong vài thứ trong tay, Sở Kiều lắc đầu, không nể mặt chút nào, cự tuyệt một cách quyết đoán, nói, “Hôm nay không được, em phải về nhà thu xếp hành lý, ngoài ra còn hẹn với người ta, không rảnh để đi cùng anh!”

Sở Kiều để đồ đạc lên bàn của Hàn Thu Dương, sau đó cầm túi xách, nói, “Hàn tổng, em có thể xin nghỉ nửa ngày không?”

Lúc cô nói chuyện, đôi mắt đen nhánh tựa như đang chớp chớp mấy cái, tràn đầy ý cười.

Hàn Thu Dương cũng đành bó tay. Anh vò nhẹ mái đầu cô, nở nụ cười, “Được.”

"Cảm ơn ông chủ." Sở Kiều cười cảm kích, cầm theo túi xách rồi xoay người thật nhẹ, bóng dáng xinh đẹp của cô biến mất trong nháy mắt.

Bình tĩnh ngắm nhìn bóng dáng xa dần của cô, đôi con người thâm thúy của Hàn Thu Dương khẽ xao động, khoe miệng nở nụ cười tươi đẹp. Lúc trước, khi ký kết với Sở Kiều, anh chỉ để ý tới tài năng thiết kế của cô. Sau một năm ở cùng nhau, anh ngày càng phát hiện trên người Sở Kiều không chỉ có tài hoa mà còn có sức hấp dẫn.

Mỗi lần nhìn cô chăm chú vẽ tranh, Hàn Thu Dương dường như thấy bản thân mình ngày trước ở trong cô. Hai người có cùng sở thích, cùng theo đuổi một thứ, cái gọi là rung động từ sâu tận đáy lòng, anh và cô đều hiểu nhau đến mức không cần phải nói.

Rời khỏi tòa cao ốc Vân Tường, suốt đường đi, sắc mặt Quyền Yên Thác vô cùng nặng nề, vậy mà trợ lý còn không biết sống chết, liên tục bước lên phía trước khiến anh chướng mắt, “Tổng giám đốc, hợp đồng của chúng ta có vấn đề ư? Vì sao lại không ký kết?”

Bước chân của Quyền Yên Thác ngừng lại. Anh trừng mắt, lạnh lùng nói, “Khi nào thì tới lượt cậu làm chủ?”

"Không!" Trọ lý sợ tới mức xua tay, vừa giải thích vừa hoảng hốt, sợ hãi, "Tuyệt đối không có!"

Trọ lý cúi đầu, âm thầm lau mồ hôi. Anh ta nhìn thế nào cũng nhìn không rõ, bản hợp đồng này do chính tay Tổng giám đốc làm, chẳng lẽ anh ấy lại tự nói bản thân có vấn đề?

Quyền Yên Thác bước ra ngoài trong tâm trạng nặng nề, lồng ngực tựa như nổi lửa, đốt yết hầu anh nóng cả lên, ngay cả cổ họng cũng thấy khó chịu!

Rời khỏi công ty, Sở Kiều mang hành lý về nhà trước. Lúc mở cửa ra, cô cảm thấy thân thiết làm sao.

Tuy rằng phòng ở cũ kỹ, nhưng dù sao cũng là nhà mình. Ở trong này, cô là người chủ mới, muốn làm gì cũng được.

Mang hành lý về phòng ngủ xong xuôi, Sở Kiều mở cửa sổ ra, hít một hơi thật sâu, cả người sáng khoái vô cùng.

Khắp căn phòng đều sạch sẽ, có lẽ là do Tô Lê thường xuyên tới đây quét dọn. Sở Kiều nở nụ cười cảm kích, bây giờ chỉ cần đổi chăn nệm là được rồi. Chăn nệm mới tinh được trải ra, rốt cuộc cũng khiến cô có cảm giác mình được về nhà.

Đã hơn một năm không về, Sở Kiều cảm thấy rất nhớ nhà.

Thời tiết nóng bức, cô nằm lăn qua lăn lại một hồi, cả người đầy mồ hôi, đành phải vào phòng tắm thay đồ, nhanh chóng sửa soạn lại cho bản thân.

Sở Kiều thay một chiếc đầm màu xanh nhạt, dùng lược chải tóc dài, buộc thành đuôi ngựa, vừa nhẹ nhàng lại vừa khoan khoái, sạch sẽ. Cô không đánh phấn trang điểm, da thịt trắng nõn, mịn màng, không xinh đẹp rực rỡ nhưng vẫn mang lại cảm giác tươi tắn, duyên dáng.

Lấy quả từ trong hành lý ra, Sở Kiều sửa soạn xong xuôi rồi mới ra cửa. Tô Lê không kiên nhẫn đợi chờ, gọi hai cú điện thoại để thúc giục cô.

Gọi một chiếc taxi, Sở Kiều bước lên xe, bảo tài xế chở tới Lam Điền.

Cô không về hơn một năm, Duật Phong Thị xây thêm rất nhiều tòa nhà cao tầng, phố xá buôn bán càng thêm phồn thịnh, hoa lệ. Tài xế dừng xe, Sở Kiều thanh toán tiền xong xuôi rồi khoan khoái bước vào nhà hàng.

Cô vừa bước chân tới cửa lớn đã nghe tiếng gọi to của Tô Lê, "Ồ đây này - - "

Tính cách của Tô Lê vẫn cứ "thâm thì nho nhỏ" như vậy đấy, một chút chẳng thay đổi. Sở Kiều nhìn ánh mắt của người xung quanh, vội bước nhanh tới chỗ cô bạn.

"Kêu lớn tiếng như vậy làm gì!"

"Mình sợ cậu không nhìn thấy mình!"

Sở Kiều bĩu môi. Lần nào cũng vậy, Tô Lê đều nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ.

"Quà mình đâu?" Tô Lê nóng vội, hỏi.

"Cậu nhớ quà hay cậu nhớ mình hả?" Sở Kiều nhún mày, nhìn chăm chăm cô bạn, vẻ mặt hiển nhiên rất mất hứng.

Tô Lê dùng hai tay chống cằm, cười đùa, "Nhớ hết cả hai!"

Sớm biết cô bạn sẽ nói như vậy, Sở Kiều đã không so đo rồi. Cô mở túi xách da, lấy một cái hộp được gói thật đẹp ra, đưa cho Tô Lê rồi nói, "Nè, quà cho cậu!"

Cái hộp được gói đẹp đẽ như vậy, vừa thấy đã biết giá trị xa xỉ rồi. Tô Lê hậm hực, cầm hộp lên, không nén nổi sốt ruột mà mở ra, kể đó liền than thở, "Trời ạ, Kiều Kiều... cậu phát tài rồi!"

Sở Kiều nhún mày. Cô nhìn qua, trông thấy một chiếc kim cài áo tinh xảo liền kinh ngạc. Trước khi về nước, cô mãi lo bản vẽ thiết kế, không có thời gian đi chọn mua quà.

Đúng lúc đó, Hàn Thu Dương cũng đi chọn mua vài thứ cho bạn, cô đành phiền anh mua hộ một món, chỉ nói rằng mình tặng cho cô bạn thân nhất, đâu có ngờ anh lại chọn một chiếc kim cài áo thế này?

"Thích không?" Sở Kiều nhìn chăm chăm vào chiếc kim cài áo, mỉm cười hỏi bạn.

Tô Lê cười đến mức không khép miệng được, gật đầu một cái, "Thích lắm!"

Cô cúi đầu, cài nó lên áo rồi ưỡn ngực, hỏi Sở Kiều, "Đẹp không?"

"Rất đẹp!" Sở Kiều dùng tay vuốt tóc. Chiếc kim cài áo này quả thật rất hợp với Tô Lê, càng tuyệt hơn khi kết hợp với khí chất của cô ấy.

Tô Lê đắc ý, gạt đầu rồi hút nước trái cây một hơi, trêu chọc Sở Kiều, “Quả nhiên là khác lúc trước! Tổng giám đốc Kiều của tập đoàn Mộ Luyến, bây giờ cậu rất là tươi sáng đó!”

"Xùy - -" Sở Kiều trừng mắt với bạn, tỏ vẻ không vui, “Cậu không có câu nào dễ nghe cả.”

Hai người không gặp nhau đã lâu, tán gẫu một hồi với biết bao nhiêu chuyện hi, nộ, ái, ố. Thời gian trôi qua rất nhanh.

Ăn cơm tối xong, Tô Lê còn muốn gọi toàn bộ bạn học tối, muốn chúc mừng Sở Kiều trở về. Sở Kiều đã bận ba liên tục mấy ngày, mệt tới mức chịu không nổi, làm gì còn sức lực để xã giao, cho nên cô đã trực tiếp từ chối.

Thấy cô không đi, Tô Lê đành phải thôi, sau đó quần lấy cô, dặn cô lần sau nhất định phải họp mặt với các bạn.

Rời khỏi Lam Điền, Sở Kiều gọi xe về nhà. Sắc trời đã tối, tài xế dừng xe lại ven đường. Cô đẩy cửa bước xuống, lấy chìa khóa rồi mở cửa nhà mình, đi vào.

Góc sân nhỏ cạnh vách tường không có một nhánh cây cỏ nào. Sở Kiều quết mắt, gò má hơi nhô lên. Trước kia, cô không hề coi sóc hoa cỏ, nhưng tay nghề bây giờ của cô không hề kém một chút nào. Vào ngày chủ nhật, cô muốn đi mua một ít thứ, khiến góc sân nhỏ này trở lại đáng vẻ như ngày mà bà ngoại cô còn sống.

Đã hơn một năm qua, cô học được rất nhiều thứ, ví dụ như chăm sóc hoa, nấu cơm, ví dụ như... quên lãng.

Sở Kiều xuống xe, trực tiếp đẩy cửa vào nhà, không để ý thấy một chiếc Hummer màu đen đang dừng ở bên đường.

Người đàn ông bên trong, một tay anh đặt lên cửa kính xe, đôi mắt như hai viên ngọc màu đen cứ nhìn chăm chăm vào cô. Anh trở mắt nhìn cô xuống taxi, lấy chìa khóa mở cửa, ung dung vào nhà.

Mà anh chỉ biết ngồi ngơ ngác trong xe, không hề xúc động, tiến lên một bước.

Trong chốc lát, Quyền Yên Thác châm một điếu thuốc, hít sâu một cái, thở chậm rãi, tạo ra một màn khói như sương trắng. Anh bỗng nhiên không dám tiến lên, càng không biết khi đối diện với cô rồi, anh sẽ nói cái gì.

Rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lúc gặp lại cô, nhìn thấy đôi mắt ung dung, không có một gợn sóng kia, hơn nữa còn lạnh lùng, nhàn nhạt, anh cảm thấy chột dạ, không đủ dũng khí để mở miệng.

Phù – phù –

Quyền Yên Thác nhú mồm, vút đầu thuốc lá trong tay đi, phiền chán đến mức muốn mắng người! Chẳng qua là qua một khoảng thời gian lâu như vậy, anh nhìn thấy một người phụ nữ mà không dám nói một lời, không dám nhìn thẳng, thậm chí tới gần cũng không dám!

Con bà nó, Quyền Yên Thác, mày có bệnh rồi!

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng thất bại như vậy. Thời thơ ấu, anh được ông nội bà nội dạy dỗ, tuyệt đối phải là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, nước mắt hay mấy lời nỉ non đều vĩnh viễn không xuất hiện ở anh.

Đi theo ông nội, anh không biết cái gì gọi là sợ hãi! Trong suốt thời tuổi trẻ nổi loạn, anh đã đánh nhau với người khác, quả thực là không muốn sống mà. Chỉ cần trong tay có cái gì, anh đều dùng nó để đón đầu người khác, có lần còn cầm một cây sắt dài, đánh người ta thừa sống thiếu chết.

Từ đó về sau, ba anh quản thúc anh rất nghiêm ngặt, sự kiêu ngạo trong anh mới giảm xuống một chút. Sau này, khi đã lớn hơn, hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, anh mới thu lại sự hung tợn, mạnh mẽ của mình.

Đối với phụ nữ, anh chưa từng có một suy nghĩ nhỏ nào. Với gia thế của nhà họ Quyền, cộng với tướng mạo của anh, tuyệt đối không thể lãng tránh phụ nữ, nhưng phụ nữ lọt vào mắt anh quả thật không nhiều!

Quyền Yên Thác lại lấy một điếu thuốc, bật lửa rồi kẹp vào giữa các ngón tay. Lúc trước, khi nhìn thấy Sở Kiều lần đầu tiên, anh chỉ cảm thấy đáng vẻ của cô cũng không tệ, vẻ mặt chẳng hề căng thẳng, trối buộc, coi như cũng thoải mái.

Anh cân nhắc, người nhà bảo anh cưới, mà anh lại không có lựa nào khác, muốn cưới thì cưới thôi! Nhìn cô cũng đâu tới nỗi chán ghét!

Ai mà ngờ được, lần đầu tiên gặp mặt, cô dám giơ ngón giữa lên. Suốt cả cuộc đời, Quyền Yên Thác chưa từng gặp người phụ nữ nào dám đối xử với anh như vậy!

Sau này, khi đã đi nhận giấy đăng ký kết hôn, trong lòng Quyền Yên Thác cũng kinh ngạc, sao anh có thể dẫn cô đi nhận giấy một cách kỳ diệu như thế? Về vấn đề ấy, anh luôn suy nghĩ, cân nhắc, cho tới ngày hôm nay cũng chưa nghĩ ra.

Đối với anh mà nói, kết hôn không phải việc ngẫu nhiên mà là tất nhiên. Còn nhớ trước khi Sở Kiều bỏ đi, cô từng hỏi anh, “Vì sao anh lại cưới em?”

Anh không trả lời được.

Anh thừa nhận rằng bản thân mình không thể nói rõ nguyên nhân, nhưng có một chút, đó là từ trước tới nay, anh chưa từng lừa gạt Sở Kiều. Sau khi kết hôn, anh không hề nghĩ tới việc ly hôn.

Đúng vậy, vào lúc này, trong lòng Quyền Yến Thác chần chẫn một điều, anh chưa hề nghĩ tới việc ly hôn.

Đập tắt đèn thuốc, Quyền Yến Thác cảm thấy bản thân mình thật ngốc. Ngay cả cơm tối anh cũng chưa ăn, lái xe tới đây rồi đợi chờ khổ sở hơn hai tiếng đồng hồ, trơ mắt nhìn người ta đi vào mà chẳng dám tiến lên, chỉ biết âm thầm ở một chỗ, rồi bời hết cả đầu.

Đây không phải là tác phong của anh!

Quyền Yến Thác nhếch môi, khuôn mặt trầm xuống. Anh muốn đẩy cửa xe ra, nào ngờ ở phía đối diện lại có một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc chạy tới, người trong xe vô cùng cao hừng, bước ra trong sự hưng phấn, chạy tới gõ cửa.

"Sở Kiều - -"

Tri Việt chạy vài bước đã tới cửa lớn của nhà Sở Kiều, hai tay đập vào cửa sắt, khuôn mặt đẹp trai tràn đầy vui sướng.

Nghe tiếng gọi của anh ta, Sở Kiều vội vàng chạy ra mở cửa. Hàng xóm xung quanh đều đã ngủ, anh ta kêu lớn như vậy, chỉ sợ người ta đều thức giấc hết cả.

"Sao anh lại tới đây?" Sở Kiều nhú mồm, nhìn Tri Việt, sắc mặt không vui.

Tri Việt khinh thường sự lo lắng của cô, đôi mắt lợi hại nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá cô một lần, khuôn mặt đẹp tràn đầy ý cười. Anh ta đột nhiên bước tới phía trước, ôm cô vào trong lòng, đôi môi mỏng nở non bên tai cô, "Sở Kiều, anh rất nhớ em."

Sở Kiều trốn tránh không kịp, bị Tri Việt ôm trọn trong lòng. Cô tựa vào trong lòng anh với dáng vẻ cứng ngắc, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại.

Cách đó không xa, Quyền Yến Thác kinh ngạc nhìn bọn họ, vẻ mặt anh dần dần tựa như có khói mù. Bàn tay cảm vô lăng của anh cứng ngắc, đôi môi mỏng nhếch lên một cái thật nhanh, trong nháy mắt, hơi lạnh đã tỏa ra khắp bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tự tiện xông vào

Editor: Thư

Một đêm ngủ cũng không tốt, luôn mơ thấy những giấc mộng kì quái.

Nửa người trên Sở Kiều ngã vào ghế xoay đằng sau, hai mắt ngơ ngẩn nhìn về một điểm nào đó ở phía trước, thần sắc dưới đáy mắt thay đổi liên hồi. Cô giờ tay xoa xoa hai bên huyệt thái dương, môi đỏ mọng nhấp nhẹ.

Trong lòng tự nhiên thấy thật phiền muộn.

Thái độ của Tri Việt tối hôm qua khiến cô cảm thấy thật hoang mang. Những thứ cần nói, dù nói thẳng hay nói tránh thì cô cũng đã nói hết rồi, nhưng Tri Việt lại giống như nghe không hiểu, vẫn làm theo ý mình như cũ.

Sở Kiều thờ dài, mặt đẹp chợt tối sầm lại. Đối với Tri Việt, cô thật sự cảm thấy cộc đầu đầu.

Cốc cốc - -

"Tiến vào đi."

Trợ lý bụng cá phê tiến vào, cung kính đặt ở trên bàn cô, "Tổng giám đốc, cô còn cần cái gì không?"

"Mang tất cả tư liệu về tuần lễ thời trang mùa hạ ở Pháp đến cho tôi."

"Vâng."

Sở Kiều mở máy tính ra, đang xem lại bản thiết kế ngày hôm qua. Cô uống vào non nửa ly cà phê, cảm giác tinh thần khôi phục lại một chút, chỉ là khi nhìn lại thiết kế ngày hôm qua lại nhanh nhạy tìm được mấy chỗ không vừa lòng.

Cốc cốc - -

Tiếng gõ cửa lại vang lên, cô tưởng là trợ lý tới đưa tư liệu, mí mắt cũng không nâng lên, “Tiến vào đi.”

Người đàn ông đi tới, kéo ghế tựa đối diện cô ra ngồi xuống, con người đen sâu thẳm đảo qua ly cà phê trước mặt cô, mày kiếm nhíu lại, “Dạ dày cô không tốt, sao lại uống cà phê?”

Nghe được giọng nói của anh, Sở Kiều quay đầu đi, vừa lúc đối diện với ánh mắt hơi mang ý trách cứ của anh, “Tôi hôm qua ngủ không ngon, uống một chút.”

Khi nói chuyện, cô đẩy ly cà phê về phía trước, dùng động tác ý bảo là cô sẽ không uống tiếp nữa.

Hàng may cau chặt của Hàn Thu Dương thoáng thả lỏng, sắc mặt ôn hòa lại, “Tổng giám đốc Kiều có thể dành ra chút thời gian không?”

“Có việc gì à?”

“Hôm nay phải đến JK, không phải là cô quên đó chứ?”

Sở Kiều nâng trán, mặt hơi vương nét cười mang ý xin lỗi, nói: “Thực xin lỗi, tôi thực sự quên mất rồi.”

Mấy ngày nay bận đến sứt đầu mẻ trán, ngay từ đầu Sở Kiều đã không nhớ kỹ chuyện hôm nay phải đến tập đoàn JK.

“Nên phạt!” Hàn Thu Dương mím môi, giọng điệu không hề nghiêm khắc.

Sở Kiều nhún nhún vai, đáy mắt nổi lên ý cười, “Được rồi, tôi nhận phạt.”

Người đàn ông đối diện vươn tay ném thứ gì đó sang, Sở Kiều bắt giắc giờ tay tiếp được, cô nhìn chăm chăm cái chìa khóa kim loại trong lòng bàn tay, hồ nghi hỏi anh: “Anh để cho tôi lái xe à?”

Hàn Thu Dương đứng lên, trực tiếp kéo cổ tay cô đi ra ngoài, cười nói: “Nếu cô muốn khiến tôi bị phạt tiền bởi vì vi phạm luật giao thông, vậy cô cứ để tôi lái xe cũng được.”

Nghe vậy, Sở Kiều bĩu môi, cầm lấy túi xách đi theo anh ra ngoài. Tại quốc nội anh không có hộ chiếu, quả thật không thể lái xe.

Bên ngoài cao ốc, một chiếc Audi R8 màu bạc đậu lẫm, vô xe chói mắt, khiến vô số người ghé mắt. Sở Kiều vui cười mở cửa xe, trêu ghẹo nói: “Chiếc xe này là chiếc mà anh đặt trước kia đúng không, hôm nay là lần đầu tiên đi à?”

“Ừm.” Hàn Thu Dương gật gật đầu, trong mắt mang ý cười.

Ngồi vào trong xe, Sở Kiều điều chỉnh ghế ngồi thật thoải mái, trước khi khởi động, nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, môi đỏ mọng cong lên một đường xấu xa, “Lần đầu tiên này liền cho tôi sao?”

Lúc cô nói đùa, ánh mắt đều mang ý cười, lúm đồng tiền ẩn hiện bên gò má nhợt nhạt.

Hàn Thu Dương bình tĩnh nhìn hai tròng mắt cô lóe sáng, cảm xúc dưới đáy mắt dâng trào như sóng. Anh khẽ giờ tay lên, roi lên đầu cô, giọng nói dịu dàng: “Vốn là định để lần đầu tiên của nó cho cô mà.”

“Phốc - - “

Lời này có phần ái muội, Sở Kiều phì cười ra tiếng, sau đó mới ngừng vui đùa.

Nàng quen thuộc chỉnh sửa mọi thứ, cũng không thấy được dưới đáy mắt Hàn Thu Dương chọt lóe lên cảm xúc khác thường.

Lái xe tới tập đoàn JK, Sở Kiều đậu xe đâu vào đó, hộ tống người đàn ông bên cạnh xuống xe.

Thang máy chạy tốc hành lên tầng thượng, nhân viên công tác đã sớm đứng chờ ở bên ngoài. Người phụ nữ đứng đầu mặc đồ công sở hợp thời, lớp trang điểm trên mặt tinh xảo, giọng giảng dạy dò thủ hạ từng bước chuẩn bị công việc.

Đèn chỉ số tầng trên thang máy càng đến gần, Hạ Yên Nhiên cất bước dẫn đầu đi về phía trước, khóe miệng nở nụ cười đúng mực.

Đình - -

Cửa thang máy mở ra, vẻ mặt Hạ Yên Nhiên sáng rực tươi cười tới nghênh tiếp, ân cần nói: “Tổng giám đốc Hàn.”

Ánh mắt cô ta hơi nghiêng, sau khi tầm nhìn chạm đến gương mặt Sở Kiều, nhất thời ngu ngơ cứng lại, mặt đẹp tràn đầy kinh ngạc.

Hàn Thu Dương xem trộm thể mọi người bày biện bên ngoài thang máy, mày kiếm nhíu lại, hiển nhiên không thích loại phô trương thể này. Môi mỏng của anh mỉm cười, hai bắp chân dài bao bọc trong lớp quần tây vững vàng bước từ trong thang máy tới.

Trên mặt Sở Kiều cũng không có quá nhiều cảm xúc gì, đi theo sau lưng Hàn Thu Dương, hai người bảo trì khoảng cách không để người thứ ba chen được vào.

Hạ Yên Nhiên mới bắt đầu chuẩn đợt tiếp đãi này vào ba ngày trước, bắt quá nhìn thấy biểu cảm lạnh nhạt của Hàn Thu Dương, cô ngần người, cũng không đạt tới được hiệu quả như mong muốn.

Cô muốn bước nhanh tới bắt chuyện nói hai câu, nhưng Sở Kiều lại đứng bên phải anh, cô ta không tìm được cơ hội nào để đến gần.

Đi tới phòng hội nghị lớn, tất cả thành viên cấp cao và cổ đông của tập đoàn JK đều trình diện.

Hôm nay tập đoàn JK có sự thay đổi nhân sự mới muốn tuyên bố, đặc biệt long trọng.

Bên cạnh bên hợp tác, lấy Quyền thị và Quý thị làm chủ, còn có cả Sở thị. Tập đoàn của ba nhà này là ba nhà có thực lực nhất trong số nhiều tập đoàn hợp tác với JK, ràng buộc lẫn nhau.

Cầm đầu tập đoàn Quyền thị, bởi vì Quyền Yến Thác vắng hợp, thay thế anh lên sân khấu đích thị là người trợ lý.

Bên này Quý Tư Phạm cùng Sở Nhạc Viện ngồi cạnh nhau, đại đa số người trong vòng luẩn quẩn đều biết bọn họ là vợ chồng, chẳng qua là vì công ty của mình không cùng một nhà.

Cửa lớn phòng hội nghị được đẩy ra, người đàn ông đi tới có diện mạo lạnh lùng, mày kiếm nhíu lại, lộ ra một luồng khí tức lạnh thấu xương.

Mà người phụ nữ theo sát sau lưng anh, một số người bên trong này đã từng gặp rồi, bởi vì vụ án cướp bản quyền lúc trước, cũng có người còn nhớ rõ tên gọi Sở Kiều này, không khỏi xì xào bàn tán.

Tay Quý Tư Phạm nâng lên một bản thảo, bút máy trên tay phải lướt trên trang giấy soạn soạn. Đối với người vừa đến, anh cũng không có quá nhiều kinh ngạc, tựa hồ đã sớm biết được.

Trong đám người đang xôn xao bàn tán, người chấn kinh nhất chính là Sở Nhạc Viện, cô ta híp mắt, sắc mặt trắng bệch.

Có nằm mơ cô cũng không nghĩ tới, Sở Kiều có thể tiến vào Mộ Luyến, mà còn ở bên người Hàn Thu Dương.

Sở Nhạc Viện cắn môi, quay đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh, đã thấy anh cúi đầu, vẫn chăm chú về vôi như cũ.

“Để cho mọi người đợi lâu.”

Hàn Thu Dương đi đến vị trí trung tâm nhất mới ngồi xuống, đồng thời cũng để cho Sở Kiều ngồi ở bên cạnh anh.

Mọi người nhìn thấy một màn này, đồng loạt chìa tầm mắt lên người Hạ Yên Nhiên.

Người nào cũng biết cô ta là tổng giám đốc tập đoàn JK, là thế hệ trẻ được coi trọng nhất, tự tập đoàn trở lại thành phố Duật Phong phát triển, đều do cô ta một tay xử lý mọi chuyện.

Theo lẽ thường, vị trí bên cạnh Hàn Thu Dương kia phải để Hạ Yên Nhiên ngồi, nhưng lúc này người vững vàng đỉnh đạc ngồi lại một người hoàn toàn khác.

Nhóm người cổ đông nhìn thấy như vậy, đều có suy nghĩ khác mà cúi đầu, về mặt bắt đầu xoay chuyển.

Hạ Yên Nhiên cup mi, kéo ghế dựa bên cạnh ra ngồi xuống, đôi má trang điểm tinh xảo có chút cứng ngắc.

Địu đi cảm xúc, cô ta lại một lần nữa đứng lên, mỉm cười giới thiệu nói: “Mọi người hoan nghênh tổng giám đốc Hàn.”

Theo của giọng nói của cô ta vừa ngừng, mọi người nhao nhao vỗ tay thăm hỏi.

Nghe được tiếng vỗ tay nhiệt liệt, sắc mặt đăm đăm của Hạ Yên Nhiên cuối cùng mới đẹp hơn một chút, cô ta lại ngẩng đầu một lần nữa, nhìn về phía người đàn ông ngồi ghế chủ tịch, “Tổng giám đốc Hàn, anh nói vài câu đi.”

Hàn Thu Dương gật gù đầu, thần sắc ung dung nói: “Gần đây thân thể chú không được tốt, tạm thời phân chuyển của JK sang cho Thu Dương quản lý. Tất cả các nhân viên của tập đoàn đều sẽ không có bất kỳ thay đổi gì, hoa hồng chia cho nhóm cổ đông cũng sẽ không giảm bớt.”

Nhà họ Hàn ít người, ở thời con cháu chỉ còn sót lại mỗi mình Hàn Thu Dương, anh không chỉ là con trai độc nhất trong nhà, mà còn là con trai độc nhất của nhà họ Hàn. Chủ tịch tập đoàn JK là chú ruột của Hàn Thu Dương, vẫn luôn đặc biệt coi trọng đứa cháu trai này, hiện giờ ông lớn tuổi, cố ý phân ra một phần công ty con giao cho anh quản lý.

Mộ Luyến tới thành phố Duật Phong phát triển, ngay lúc ấy chú lại giao JK cho anh, chỉ vì giúp anh như cá gặp nước.

Đầu tiên anh làm rõ tất cả sự vụ của tập đoàn sẽ không thay đổi, rất có tác dụng trấn an lòng người. Tuy chú chỉ giao JK cho anh, nhưng thứ anh tâm huyết hơn cả lại ở trên người con dân thành phố Duật Phong, còn cần tiến thêm một bước để hiểu biết thêm chi tiết về JK cũng như hoạt động của nó.

Tiếng nghị luận xung quanh dần dần tiêu thất, Quý Tư Phạm thu hồi bút ký trong tay, nhúu mày nhìn về phía người đàn ông ngồi ghế trung tâm, nhếch môi mỉm cong lên.

“Chỉ có một việc cần tuyên bố.” Ngón tay Hàn Thu Dương khẽ gõ vào mặt bàn, môi mỉm cong lên, “Về sau tập hợp tất cả sự vụ của JK đều giao hết cho tổng giám đốc Kiều!”

Tổng giám đốc Kiều?

Sắc mặt Hạ Yên Nhiên trầm xuống, khóe mắt hiện lên sự tàn khốc, “Tổng giám đốc Hàn, JK có chuyện gì cũng đều qua tay tôi, người khác không hề quen thuộc tình huống trong đó.”

Lời này cô ta nói uyển chuyển gián tiếp, mà ý đồ lại rõ ràng. Cô ta đã dốc sức làm việc tại JK nhiều năm, vẫn cẩn trọng đạt được sự tán thành của lão tổng, không thể đổi Hàn Thu Dương liên lập tức dao động địa vị của cô ta.

Nghe vậy, Hàn Thu Dương mím môi khẽ cười, hai tròng mắt thăm thẳm nhìn về phía Hạ Yên Nhiên, ngữ điệu thâm trầm nói: “Tổng giám đốc Hạ, sự vụ của JK vẫn do cô toàn quyền phụ trách phụ trách như cũ, vừa rồi tôi đã nói là chức vụ của mọi người không hề thay đổi. Bất quá muốn báo cáo với tôi, cần thông qua tổng giám đốc Kiều.”

Đây là nói, Hạ Yên Nhiên làm chuyện gì cũng phải thông qua Sở Kiều?

“Tổng giám đốc Hàn, tôi vẫn cho là, ta càng thêm hiểu biết JK, cho nên...” Hạ Yên Nhiên căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, lại bị anh cắt ngang.

Hàn Thu Dương đưa tay ngăn câu nói kế tiếp của cô ta lại, khuôn mặt tuấn tú ngập tràn cảm xúc lạnh thấu xương, nói: “Chuyện của JK đương nhiên là cô hiểu rõ nhất! Bất quá yêu thích của tôi thì tổng giám đốc Kiều lại càng hiểu rõ hơn! Cô chỉ cần tận tâm làm tốt công tác ở tập đoàn là tốt rồi!”

Hạ Yên Nhiên sợ run lên, câu nói kế tiếp đều mắc kẹt ở trong cổ họng, rốt cuộc nói không nên lời.

Người ta đã tuyên bố không cho cô cơ hội, thẳng thắn nâng giá trị con người Sở Kiều lên!

ừ đầu đến cuối, Sở Kiều không hề nói chuyện, chỉ đứng cau mày.

Cuối cùng nhóm cổ đông nghe nói như thế đều có vẻ mặt khác thường. Tất cả mọi người cảm thấy được, đây là Hàn Thu Dương đang nuôi dưỡng lực lượng của chính mình, những người không hòa thuận với Hạ Yên Nhiên lúc trước đều đang vụng trộm vui vẻ.

Bình thường cô ta hung hãn ghê gớm, rất nhiều người đều đang chờ xem chuyện cười của cô ta!

Kinh ngạc đầu chỉ là nhóm cổ đông thôi, Sở Nhạc Viện tuyệt đối không nghĩ tới Sở Kiều lại dùng loại thân phận thế này để xuất hiện ở đây lần nữa, cô ta mím môi, thần sắc dưới đáy mắt càng ngày càng trầm xuống.

Sau khi hội nghị kết thúc, trước hết Hàn Thu Dương đứng dậy đi ra, cũng không chậm trễ quá nhiều.

Sở Kiều đi theo bên cạnh anh, đôi mi thanh tú trầm lại, “Tổng giám đốc Hàn, sao anh lại tăng ca cho tôi nữa rồi?”

“Như thế nào?” Hàn Thu Dương dừng bước lại, xoay người lại hỏi cô: “Mất hứng à?”

“Mất hứng” Sở Kiều cực kỳ khẳng định trả lời, “Sở thích của tôi là thiết kế, cũng không phải quản lý công ty.”

Nghe được lời của cô, Hàn Thu Dương trầm thấp cười, vẻ mặt ôn hòa nói: “Cô chiếu cố khâu đặc biệt mà.”

“Công tác của tôi còn chưa đủ nhiều sao?” Sở Kiều giờ chìa khóa xe trong tay lên, mặt lộ vẻ không hồn giận, “Có cần phải cấp trợ cấp cho tôi không đây?”

Thái độ của cô cực kì nghiêm túc, Hàn Thu Dương khó lòng mà coi như cô đang nói đùa, đáy mắt hiện lên sự sùng nịch, “Tham lam!”

Tham lam sao?

Sở Kiều không ứng hộ lắc đầu, bấm nút thang máy, phản bác nói: “Là lòng dạ ông chủ quá hiểm độc, ra sức áp bức.”

“Tôi có sao?” Hàn Thu Dương hơi hơi ghé mắt, con ngươi đen sâu thăm nhìn mặt đẹp cô đang tức giận, cười nói: “Tôi lại vẫn cứ cảm thấy, chính mình là một ông chủ không tệ.”

Sở Kiều bĩu môi, ném cho anh một ánh nhìn tự cao tự đại. Đen như khói đen trên trời, ông chủ mà không bóc lột thì không làm chủ được lâu!

Mỗi ngày công tác rất nhiều, thường xuyên cùng đấu võ mồm với cô, Hàn Thu Dương cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Mới vừa đi đến bên ngoài Đại Hạ, di động Hàn Thu Dương vang lên, anh nhận điện thoại, cũng không né tránh Sở Kiều.

Sở Kiều đứng ở khoảng cách rất gần anh, có thể nghe được tiếng nói chuyện mơ hồ qua microphone. Cô cũng không phải cố gắng nghe, cũng không cần phải né tránh, giọng nói của Quý Tư Phạm rất dễ nhận biết.

Hàn Thu Dương cười cúp điện thoại, quay đầu nhìn về phía cô, “Cô về công ty trước, buổi chiều tôi có việc.”

Cúi xuống, anh liếc mắt nhìn chiếc xe đậu ven đường, nói: “Chiếc xe kia cho cô dùng đấy.”

“À?” Sở Kiều kinh ngạc, có chút không dám tin, “Thật sự cho tôi dùng á?”

Cất bước đi đến trước mặt cô, mảy kiếm của Hàn Thu Dương hơi nhướng lên, nói: “Thật đó! Cô cũng nên phụ trách cho lần đầu tiên của nó chứ!”

Sở Kiều tròn mắt nhìn anh, trong lòng mừng thầm. Tính nết của chiếc xe rất hiện đại, quả thật cô có hơi ghiền.

“Ông chủ à, “ Sở Kiều bĩu môi, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì bèn hỏi anh, “Có chi trả phí xăng dầu không vậy?”

Vào thời điểm này, nếu đổi lại là những người khác, đều nên cảm kích đến rối tinh rối mù, hoặc là nên đi kèm nói một tiếng cảm ơn chứ? Nhưng cô lại luôn luôn hỏi những vấn đề như muốn giết chết cảm xúc thế này.

Hàn Thu Dương không nói gì, giờ tay bóp mũi cô phen, tức giận nói: “Cô cực kỳ thiếu tiền sao?”

Chớp chớp mắt to, Sở Kiều trả lời cực kỳ thực tế, “Có ai ghét bỏ tiền nhiều hơn à?”

Được rồi, Hàn Thu Dương thừa nhận nói không lại cô. Mối mong của anh nhấp nhệ, rốt cục bắt đắ dĩ nói: “Được rồi, bao cô luôn đó.”

“Cảm ơn ông chủ!” Cuối cùng lần này Sở Kiều cũng yên tâm, cô cao hứng nắm chặt chìa khóa xe, vẻ mặt tươi tắn rạng rỡ. Tuy xe tốt, nhưng tiền bảo dưỡng xe lại cũng không ít ỏi, không có người ra tiền thì cô phải bấm bụng mà ra đó!

Giây lát sau, một chiếc xe màu có rèm che chạy ngang qua, lái xe chạy ra tiếp đón, mở cửa sau xe ra, “Tổng giám đốc, mời ngài lên xe.”

Hàn Thu Dương gật gù đầu, xoay người lại lại dặn dò Sở Kiều mấy câu, tiện thể ngồi vào trong xe.

Nhìn theo xe của anh chạy xa, Sở Kiều xoay người, cũng không ngờ lại bị một người đứng sau lưng dọa giật mình.

“Cô sống cũng rất tốt đó!” Sở Nhạc Viện cầm túi xách, ánh mắt bình tĩnh nhìn mặt cô.

Sở Kiều không thêm quan tâm cô ta, tránh để mình mất hứng.

Ánh mắt lạnh nhạt như vậy chỉ làm Sở Nhạc Viện càng thêm giận dữ, trầm giọng nói: “Đã lâu rồi không có tin tức của cô, làm như ba không tồn tại sao?”

“Như vậy không phải đúng với tâm ý của cô?” Sở Kiều âm thầm cười, chờ đến mở miệng.

Sở Kiều nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô ta khiến cô ta chỉ có thể tránh né mà thôi.

Cúi xuống, Sở Kiều lạnh lùng cười nhẹ, nói: “Sở Nhạc Viện, kỳ thật tôi cũng phải cảm ơn cô, lúc trước không phải cô tính kế sau lưng tôi, làm sao có được tôi của hôm nay, hẳn là tôi vẫn đang ở Thị Nhan, không có được những ngày tốt này!”

Nghe vậy, sắc mặt Sở Nhạc Viện xanh mét, hai tay buông thõng bên người nắm chặt lại. Nói đến chuyện này, cô ta tức muốn chết!

Không muốn có quá nhiều vướng mắc với cô ta, Sở Kiều vòng qua cô ta đi đến bãi đậu đằng trước, khởi động Audi R8 chạy đi mất.

Chạng vạng, Sở Kiều lái xe về đến nhà, cô cẩn thận dừng lại ở ven đường, đặc biệt tuyển chọn vị trí tốt, sợ sẽ có xe khác va quệt xe mình. Tuy là xe cho cô dùng, nhưng nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô muốn đền cũng đền không nổi.

Sở Kiều dừng xe xong, lấy chìa khóa ra đi đến trước cửa sắt, cửa không có khóa, trong lòng cô cả kinh, vội vàng đẩy cửa vào.

Trong tiểu viện có cây dù che nắng cô mới mua thêm, có một người đàn ông ngồi ở trên băng ghế dưới chiếc dù màu trắng bằng sắt kia, vẻ mặt an nhàn.

Thì ra không phải cửa không khóa, mà là có khách không mời mà đến.

Sở Kiều thu hồi chìa khóa, trong lòng cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Sớm muộn gì cũng phải gặp anh.

“Xung quanh không tệ.” Quyền Yến Thác nhìn các mảng tường xung quanh gieo đầy hoa cỏ, môi mông dăng lên nụ cười thản nhiên. Cảm anh điềm nhẹ, bĩu môi nhìn chiếc xe đậu ở ven đường, nói, “Xe cũng không tệ!”

Trên bàn đặt một ly cà phê, Quyền Yến Thác bùng lên nể, mảy kiếm dần dần nhú lại, “Hình như hương vị cà phê này không được tốt lắm? Loại hòa tan nhanh à?”

Sở Kiều cầm lấy chìa khóa cửa, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, giọng điệu vững vàng: “Vốn tôi cũng phải đi tìm anh, vừa lúc chúng ta nói chuyện đi.”

Người đàn ông đối diện đành mặt, hơi hơi buông tay, nói: “Nói đi.”

“Chẳng nào thì đi làm thủ tục?” Sở Kiều bỏ túi xách qua một bên, ánh mắt đầy căm hận theo dõi ly cà phê trong tay anh. Cái ly này là đồ dùng thường ngày của cô, bị anh ngênh ngang chiếm lấy, nhìn cực kỳ không thoải mái.

“Thủ tục gì?” Khóe miệng người nào đó tươi cười vẫn như cũ, nhìn không ra bất cứ dị thường nào.

“Thủ tục li hôn.”

Đôi môi đỏ mọng của Sở Kiều nhấp nhẹ, mở miệng nói chuyện rất bình tĩnh.

“Khi nào thì anh đồng ý ly hôn?” Quyền Yến Thác thả ly cà phê trong tay xuống, con ngươi như ngọc thạch đen nhìn chăm chăm cô, thần sắc dưới đáy mắt u ám như biển đêm.

“Anh muốn đổi ý?” Sở Kiều nhăn mày, hỏi anh.

“Sai!” Ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác khẽ lắc lắc, giận quá hóa cười, nói: “Cho tới bây giờ anh chưa từng đáp ứng em cái gì, làm sao gọi là đổi ý?”

Sắc mặt Sở Kiều dần dần trầm xuống, bởi vì lời anh nói mà mặt cũng đen lại. Loại tình huống này cô đã sớm đoán được rồi nên cũng không quá mức kinh ngạc.

Đối mặt với người đàn ông như vậy, cô cần làm tốt các loại tư tưởng chuẩn bị.

“Nếu như vậy, chúng ta gặp lại ở tòa.” Đã sớm chuẩn bị tốt, Sở Kiều hẳn sẽ không thoái nhượng.

Quyền Yến Thác cười nhún nhún vai, hiển nhiên không quá để ý lời của cô, “Ra tòa lại càng tốt, vẫn còn rất nhiều thời gian mà.”

“...” Lời hắn nói Sở Kiều không có nghe hiểu rõ, cũng không có nghĩ sâu.

Một tay đoạt lấy ly cà phê trong tay anh, Sở Kiều nắm chặt cái ly, mở rộng cửa viện, “Anh có thể đi ra rồi.”

Đối mặt với thái độ vô lễ của cô, Quyền Yến Thác tựa như cũng không hề nổi giận, đứng dậy đi tới chỗ cô, ánh mắt nhìn mặt cô chăm chăm, nói: “Cà phê này thật sự khó uống, không tốt cho dạ dày của em.”

Sở Kiều trợn trừng mắt, nghĩ thầm, tôi tốt hay không tốt thì kệ tôi, liên quan đến anh à!

Quyền Yến Thác thấp giọng cười, đôi mắt như ngọc thạch đen liếc mắt nhìn chiếc xe đang đậu ven đường, thâm sâu nói: “Xe kia không thích hợp với em.”

Sở Kiều cúi đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm mũi chân, tiếp tục coi thường anh.

Hồi lâu sau, Quyền Yến Thác thu lại nụ cười bên khóe miệng, lần thứ hai liếc cô một cái, xoay người bỏ đi, cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

Anh mới vừa rời đi, Sở Kiều liền đóng sập cửa viện lại ngay, cân nhắc ngày mai muốn đổi ổ khóa.

Tuy rằng cảm thấy có lẽ ly hôn sẽ không hề thuận lợi, nhưng bị anh trắng trợn khiêu khích thế này, Sở Kiều vẫn cảm thấy tức sôi máu. Cả đêm cô ngủ không được yên giấc, buổi sáng có thêm hai vành mắt đen.

Đi đến phía trước cửa sổ, cô vạch màn liền thấy ven đường có chiếc xe tải, mà lúc này chiếc Audi R8 hôm qua cô đậu đang bị chậm rãi kéo đi.

Sở Kiều không kịp đổi áo ngủ, vội vàng chạy đến bên ngoài, hô: “Này, đó là xe của tôi!”

“Đứng lại! Đó là xe của tôi, không cần kéo đi mà!”

Bất đắc dĩ là tài xế xe tải căn bản không thèm quan tâm đến cô, thanh thoi đem xa kéo đi.

Sở Kiều đuổi theo chạy một đoạn ngắn, mắt thấy đuổi không kịp mới buồn bực quay người trở về. Chỗ mà ban đầu dừng xe có đặt một cái thùng gỗ, cô khom lưng liếc nhìn, quả nhiên có tờ giấy.

Trên giấy là nét chữ bá đạo của người đàn ông nào đó, nội dung càng làm cho Sở Kiều xù lông: Vợ, loại cà phê này mới thích hợp với em.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Đau khổ dây dưa

Editor: Hepc

Sáng sớm, Sở Kiều không có đi tới công ty, mà đi đến đội giao thông tìm xe trước. Cô chạy mấy nơi, mới hỏi ra vị trí của chiếc xe Audi R8. Hầm hừ chạy tới sân tập kết xe, thì thấy được chiếc xe màu bạc sang trọng ở phía xa kia, cùng các chiếc xe khác lẫn lộn chung quanh, trí mạng nhất là cửa xe bên phải bị trầy một đường thật dài, mặt sơn bị phá hư.

"Sao lại thế này?" Sở Kiều tìm đến nhân viên công tác, tức giận chất vấn.

Nhân viên công tác khinh thường nói: "Cái gì, có chuyện gì xảy ra?"

"Trên xe tôi làm sao lại có một vết trầy?" Sở Kiều ngồi xổm người xuống, nhìn kỹ một chút, sắc mặt càng thêm thay đổi.

Mất thấy giọng điệu cô không tốt, nhân viên công tác cũng không còn tức giận, nói: "Xe của cô là bởi vì vi phạm luật lệ, mới bị kéo đến nơi này! Chúng tôi cũng không phải là phụ trách trông xe, ai biết người nào trên xe làm ra vết rầy?!"

"Anh....." Sở Kiều tức giận, sắc mặt đỏ lên, lạnh lùng nói: "Cái gì vi phạm luật lệ, rõ ràng là ngoài cửa nhà tôi, làm sao lại vi phạm luật lệ rồi hả?"

Nghe vậy, nhân viên công tác châm chọc cười cười, nói: "Tiểu thư, con đường kia đã bị gạch chân, cấm dừng xe."

"Hả?" Sở Kiều kinh ngạc, trong lòng bỗng nhiên hồ nghi: "Chuyện xảy ra khi nào vậy, làm sao tôi lại không biết?"

"Tôi hôm qua." Nhân viên làm việc viết giấy phạt cho cô, giọng nói thay đổi, "Đi nộp tiền phạt đi, rồi có thể lái xe đi."

Tôi hôm qua?!

Sắc mặt Sở Kiều tái xanh, lửa giận trong lòng từ từ vọt lên. Khẳng định là tên đàn ông khốn khiếp kia!

Nhìn giấy phạt trong tay, Sở Kiều cắn răng bỏ tiền nộp phạt, sau đó lái xe đi. Trước tiên cô lái xe đến tiệm sửa chữa xe hơi hỏi chi phí sửa xe để cho cô phải chất lười.

Mẹ nó, người đàn ông kia tại sao không đi chết đi!

Trái lo phải nghĩ, Sở Kiều cảm thấy chuyện này giấu diếm không được, dứt khoát muốn chính mình đi thừa nhận. Cô lái xe tới bên ngoài biệt thự của Hàn Thu Dương, có người giúp việc nhìn thấy cô, liền mở cửa ra.

Dừng xe ở trong sân, Sở Kiều đẩy cửa xuống, người giúp việc cười tiến lên đón, "Sở tiểu thư, cô đã tới."

Sở Kiều lễ phép gật đầu một cái, ánh mắt nhìn khắp mọi nơi, không hề thấy bóng dáng Hàn Thu Dương.

Người giúp việc tinh mắt, thấy cửa xe có dấu vết trầy, sắc mặt càng thay đổi.

Thấy ánh mắt người giúp việc kinh ngạc, Sở Kiều càng cảm thấy lúng túng, hỏi vội: "Hàn tổng đâu?"

"Thiếu gia ở sau nhà."

Phía sau biệt thự là một vườn hoa nhỏ, thấp thoáng cây xanh, quang cảnh tuyệt đẹp.

Thật ra Sở Kiều đã tới ngôi biệt thự này mấy lần, nhưng mỗi lần đều là vội vàng bàn bạc công việc. Cho nên người giúp việc trong nhà biết cô, đối với cô cũng đặc biệt khách khí.

Bên hành lang biệt thự, có một cái dù che nắng khổng lồ, dưới dù có mấy cái ghế dây mây. Lúc này Hàn Thu dương ngồi ở dưới dù, mà trước mặt của anh để một giá vẽ, đáng tiếc trên giấy trống không.

Sở Kiều đứng ở sau lưng anh, không dám tùy tiện tiến lên. Cô nhúu mày nhìn sang, có thể thấy được tay phải anh đang nắm bút, chậm chạp không thấy vẽ gì.

Một năm này cô chưa từng nhìn thấy Hàn Thu dương vẽ qua cái gì. Đầu tiên cô cho là vì nguyên nhân công việc, quá mức bận rộn không có thời gian, sau cô lại dần dần phát giác có cái gì không đúng.

Nghĩ đến bậc thầy Mai Kiệt, vẽ vờ luôn dừng đầu, thế nào lại không thấy được anh vẽ đây?

Nhiều lần cô đều rất muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy đây là riêng tư của người ta, cô không nên nhiều chuyện, chỉ là áp chế lòng hiếu kỳ, vẫn rất khó chịu.

"Sao em lại tới đây?" Hình như nghe được sau lưng có động tĩnh, Hàn Thu Dương xoay người đi tới bên cô.

Sở Kiều thu hồi lại sự hiếu kỳ, chột dạ nói: "Cái đó, có chút việc nói cho anh biết."

"Cái gì?" Ánh mắt người đàn ông ôn hòa, luôn là làm cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp.

Nhìn ánh mắt của anh, trong lòng Sở Kiều thấp thỏm từ từ an định lại. Mỗi lần chỉ cần nhìn ánh mắt anh, cô đều có loại cảm giác phạm sai lầm sẽ không bị trừng phạt, sự thật chứng minh, quả thật cô phạm qua không ít lỗi, cũng quả thật không có bị anh trừng phạt.

Bằng tâm mà nói, có thể gặp được ông chủ như vậy, thật lòng Sở Kiều cảm thấy hạnh phúc.

Theo anh đi tới trước nhà, Sở Kiều chỉ vết rầy trên thân xe cho anh, giọng nói ủ rũ, "Xe này..... Là em không cẩn thận làm trầy."

Do dự một chút, Sở Kiều làm biến chất chân tướng sự thật. Theo bản năng, cô không muốn làm cho anh biết quá khứ của mình.

"Sao lại không cẩn thận như vậy?" Hàn Thu Dương nhìn chằm chằm dấu vết trên thân xe, cười thật thấp nói.

Ánh mắt anh tìm tòi nghiên cứu, khiến Sở Kiều khản trương. Cô mím môi, cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của anh, "Dạ, là không cẩn thận."

Đây cũng không phải là chuyện lớn gì, Hàn Thu Dương không hề để ở trong lòng. Anh giờ tay xoa xoa đầu của cô, cười nói: "Được rồi, anh sẽ không để cho em bồi thường tiền, anh sẽ cho người đưa đến cửa hàng 4s sửa chữa."

Anh cho là Sở Kiều mất hứng, là bởi vì vấn đề sửa xe.

Nghe được anh nói, Sở Kiều vui mừng ngẩng đầu lên, "Thật không để cho em bồi thường?"

"Thật." Hàn Thu Dương dang lên nụ cười, bất đắc dĩ nói: "Anh không giống một số người nhỏ mọn như vậy!"

Lúc này, không để ý tới trong lời nói so đo đũa cọt của anh. Sở Kiều vui vẻ gật đầu một cái, tức thời nịnh hót, "Hàn tổng, anh đối với nhân viên thật tốt!"

Nghe vậy, hai mắt Hàn Thu Dương lóe sáng, giọng nói trầm xuống, "Không phải là sớm nói với em, thời gian nghỉ ngơi gọi anh là Thu Dương! Em luôn gọi anh là Hàn tổng, anh có già như vậy không?"

"Không có!" Sở Kiều vội vàng khoát tay, giải thích: "Là thói quen của em."

"Cái thói quen này phải đổi!" Hàn Thu Dương nhếch môi, nghiêm mặt hiếm thấy.

Thấy mặt anh biến sắc, Sở Kiều cũng không thể cãi cò, về mặt hơi lộ ra lúng túng gật đầu một cái.

Sắc mặt cô không tự nhiên, Hàn Thu Dương thu hết vào mắt. Biết cô lâu như vậy, ở trên công việc bọn họ luôn phối hợp ăn ý, chỉ là âm thầm tiếp xúc, bộ dáng Sở Kiều luôn chống cự.

Rõ ràng giữa bọn họ nói chuyện rất hợp ý, nhưng ở bên cạnh cô, cô luôn luôn bảo hộ mình, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần một bước.

Hàn Thu Dương khẽ thờ dài một cái, khóe mắt thoáng qua vẻ mất mát. Hai tay anh nắm trong túi, khôi phục vẻ mặt như thường, nói: "Sắp đến trưa rồi, ở lại ăn cơm đi."

Giọng điệu của anh khẳng định, Sở Kiều bĩu môi, khóe mắt đảo qua chiếc xe đáng thương kia, chỉ có thể xách theo ví da đuổi theo anh vào nhà.

Hàn Thu Dương có một thói quen sinh hoạt, chủ nhật nào cũng sẽ tự mình xuống bếp. Trước kia Sở Kiều ăn một lần rồi, cảm thấy tài nghệ của anh so với mình, thì cô chỉ có thể vứt bỏ mà thôi.

Một năm này, mặc dù cô học nấu cơm, chỉ là mùi vị vẫn như cũ không được tốt lắm! So với anh đúng là gấp cao thủ, Sở Kiều chỉ có thể lệ rơi đầy mặt.

Đều là người như nhau, hơn nữa người ta còn là đàn ông, thế nào tài nấu nướng liền còn mạnh hơn cô?!

Kế bên phòng khách có phòng bếp nhỏ, kiểu thiết kế cơi mở chung với phòng ăn, là chuyên môn của Hàn Thu Dương. Sở Kiều để ví da xuống, thú vị quan tâm ngồi trên ghế phòng bếp gần chân ra tính toán học trộm mấy chiêu.

Sau khi Hàn Thu Dương chọn tư liệu xong trở vào, thấy đôi tay cô chống cằm, cười híp mắt nhìn mình chằm chằm, ánh mắt không khỏi ôn nhu lại, "Muốn ăn cái gì?"

"Ăn cái gì cũng được." Sở Kiều khéo léo trả lời, thật ra thì trong lòng cô cười trộm, ông chủ làm cái gì đều ăn ngon. Cho nên căn bản cô không cần kén chọn.

Ánh mắt cô lóe lên sự giao hoạt nhìn không sót một cái gì, Hàn Thu Dương cũng không còn nhiều lời, bỏ rau dưa vào trong chậu rửa sạch, động tác

nhánh nhện.

Không thể không nói, thường thức mỹ nam nấu cơm, là chuyện cực kỳ thích thú. Ánh mắt Sở Kiều ngây ngốc, theo dõi động tác trong tay anh, đôi mắt giống như dính vào trên người của anh, chuyển động theo động tác của anh.

Rửa sạch cá, đặt lên tấm thớt, thủ pháp của Hàn Thu Dương thông thạo cắt từng miếng thịt cá. Thân đao lướt qua thịt, lát cắt chính tề gọn gàng, Sở Kiều còn chưa xem anh cắt như thế nào thì anh đã cắt xong hết.

"Hàn....." Sở Kiều muốn mở miệng, lập tức thấy đôi mắt người đàn ông sắc bén, đáy lòng cô run lên, thức thời đổi lời nói: "Thu Dương, anh có thể dạy em nấu ăn một chút hay không?"

"Em muốn học?" Hàn Thu Dương nhíu mày hỏi cô.

Sở Kiều gật đầu, thái độ thành khẩn.

Người đàn ông cười ngẩng đầu lên, muốn sờ sờ đầu của cô, có thể tưởng tượng tay mới vừa chạm qua cá lại không thể không thu hồi lại.

"Đứa ngốc, " Mắt Hàn Thu Dương sáng như đuốc, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô cười nói: "Cái gì cũng không biết mới là hạnh phúc."

Sở Kiều nhẹ chau mày lại, hình như không có hiểu rõ lời của anh. Ánh mắt của cô theo dõi tay phải anh vận động linh hoạt, đáy lòng nghi ngờ xông lên đầu, "Tay phải của anh, không có vấn đề gì!"

Cô nói rất khẳng định, lòng tràn đầy nghi ngờ, "Vậy tại sao không thể về tranh?"

Hàn Thu Dương từ từ bỏ dao trong tay xuống, cắt xong cá, anh đặt tay ở dưới vòi nước rửa, nhấn ra số lượng xa bông vừa phải rửa tay, động tác hết sức cẩn thận, "Em ở đây theo dõi sự riêng tư của anh."

Anh nói nhẹ nhàng một câu, lại làm cho sắc mặt Sở Kiều đại biến.

Sở Kiều phồng má, vẻ mặt áy náy, thấp giọng nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, em không nên hỏi nhiều."

Giây lát, người đàn ông lau khô đôi tay, hai mắt thâm thúy nhìn về phía cô, nói: "Biết là riêng tư của anh, em muốn chịu trách nhiệm đối với anh hay không?"

"À?" Sở Kiều lơ mớ phát giác ra, sợ sệt nhưng chốc lát chỉ thấy được ý cười trên khóe môi người đàn ông.

Cô mấp máy môi, nheo mắt lại, "Hàn Thu Dương, anh đùa bốn em!"

"Ha ha....." Người đàn ông cười khẽ một tiếng, lòng bàn tay rơi vào đỉnh đầu của cô, ánh mắt ôn hòa lại, "Tay phải của anh không có bất cứ vấn đề gì, tất cả mọi chuyện khác đều có thể làm, chỉ ngoại trừ cầm bút lên vẽ."

"Tại sao?" Sở Kiều hỏi tới, lại thấy ánh mắt anh tránh né. Tim cô căng thẳng, lên tiếng nói: "Bởi vì người sao?"

Hàn Thu Dương hơi gục đầu xuống, nắm năm ngón tay phải lại. Anh không có trả lời, hồi lâu mới gật đầu một cái.

Hiển nhiên anh không muốn nói tới, Sở Kiều cũng ý thức được mình luống cuống. Khuôn mặt cô tươi cười, trêu ghẹo nói: "Bụng em thật đói, còn bao lâu nữa mới có thể ăn cơm?"

Đợi đến Hàn Thu Dương ngẩng đầu lên, đáy mắt anh đã sớm bình phục cảm xúc. Lúc cơm trưa bung lên bàn, Sở Kiều đã chuẩn bị xong bát đũa, nhìn chằm chằm những thứ thức ăn sắc hương đầy đủ, rất động lòng.

Trong bàn ăn có canh cá xát lát, hấp dẫn ánh mắt Sở Kiều nhất. Bởi vì bao tử không tốt, cô đã sớm rất ít ăn cay, ở La Mã một năm cũng không có ăn món ăn như vậy, lúc này thấy tham là không được.

"Ăn trước thức ăn cay." Hàn Thu Dương đề nghị nu bàn tay cô, đẩy rau dưa trước mặt cho cô, nói: "Không cần trực tiếp ăn thức ăn cay, rất dễ dàng kích thích dạ dày."

"Ồ!" Sở Kiều chỉ có thể thu hồi chiếc đũa, cúi đầu ăn chút thức trước ăn, hòa hoãn năng lực chịu đựng dạ dày một chút.

Thật vất vả có thể ăn cá chân nước sôi, nhưng không ăn hết sức, Hàn Thu Dương bung món ăn đi, không cho cô ăn nữa, giọng điệu không cho cự tuyệt: "Muốn ăn lần sau sẽ làm cho em, hôm nay em ăn đã nhiều."

Sở Kiều phẫn hận trừng mắt liếc anh một cái, cúi đầu bới cơm. Người này thật đáng ghét, không để cho ăn nhiều mà làm món ăn mê người như thế, đây không phải là giày vò sao?

"Hàn Thu Dương!" Sở Kiều cắn chiếc đũa, sắc mặt không vui, "Em có ý kiến với anh."

"Nói một chút coi." Hàn Thu Dương đưa đũa gấp lên một chút rau dưa, để tới đĩa nhỏ trước mặt cô, vẻ mặt không nhìn ra chút nào tức giận.

Cá chần nước sôi còn phieu tán mùi hương ở trong không khí, Sở Kiều nhăn mày, giọng căm hận nói: "Cái người này luôn luôn nghiêm trang, thật là không thú vị!"

"Để cho em tùy tiện ăn thì có thú vị sao?" Hàn Thu Dương cười cười, ánh mắt sắc bén, "Kiều, phép khách tướng đối với anh vô dụng."

Được rồi, Sở Kiều thừa nhận lời nói này vô ích. Người ngoài đều nói Hàn Thu Dương phong độ nhẹ nhàng, tron bóng như ngọc, nhưng tiếp xúc đã lâu cô mới phát giác, suy nghĩ của người đàn ông này phức tạp lắm! Bằng không sao người ta có thể làm ông chủ, muốn đấu thắng anh rất khó khăn!

Ăn uống no đủ, Sở Kiều cảm giác mình không lý do tiếp tục nung nhừ nhà người ta. Cô khách khí mấy câu, liền xách theo ví da rời đi.

Hàn Thu Dương cũng không ở lại lâu, đứng dậy tiễn cô ra ngoài, ý cười trên khóe môi không giảm, "Về sau chủ nhật nào cũng cho phép em tới ăn chực."

"Hả?" Sở Kiều dừng bước, vui mừng hỏi "Đây coi như là phúc lợi cho nhân viên sao?"

"Xem như thế đi." Hàn Thu Dương lắc đầu cười khế, nhìn ánh mắt cô sáng ngời, đầu quả tim nắm thật chặt, kinh ngạc mất hồn.

Chủ nhật có thể tới nhà ông chủ ăn chực, tự đáy lòng Sở Kiều cảm thán, có ông chủ thân thiết như vậy đi đâu mà tìm ra? Sau này bất kể như thế nào, cô tuyệt đối sẽ đối trung thành và tận tâm với Mộ Luyện, người đàn ông này quá biết lôi kéo lòng người rồi!

Khóe mắt liếc thấy chiếc xe bị rầy, nụ cười nơi khóe miệng Sở Kiều đột nhiên thu lại, lửa giận trong lòng cô cuộn cuộn.

Hàn Thu Dương thấy cô nhìn chằm chằm chiếc xe ngẩn người, lập tức hiểu ý nói: "Anh sẽ kêu người sắp xếp cho em một chiếc xe."

"Đừng!" Sắc mặt Sở Kiều chuyển biến, vội vàng cự tuyệt. Lần nữa kêu một chiếc xe, chắc khiến tên khốn kia lần nữa xử trí nó mất, cô không kham nổi phí sửa chữa.

Về mặt cô khác thường, Hàn Thu Dương cho là bởi vì cô làm rầy xe, cũng không có cường cầu cô.

Đi ra biệt thự, Hàn Thu Dương giúp cô gọi một chiếc xe taxi, hơn nữa kiên nhẫn dẫn dò đường lối cho tài xế lộ mới để cho Sở Kiều lên xe.

Sở Kiều ngồi ở sau xe, nhìn chằm chằm bóng người phí sau khuất xa, môi đỏ mọng không tự chủ mà nở nụ cười. Hiện nay, người đàn ông hoàn mỹ như Hàn Thu Dương thật hiếm thấy, nhưng mà đến nay anh còn độc thân, có phải hay không giá thị trường quá tốt, cho nên chọn lựa đến hoa mắt!

Mím môi cười trộm, cảm giác mình ở sau lưng oán thán ông chủ có chút nhiều chuyện. Cô thở phào một cái thật dài, đáy lòng buồn bực cùng phiền não, lúc này đều đã vơi đi.

Sở Kiều đã từng cho là, cô phải đoạn tuyệt mơ ước thiết kế của mình, có thể gặp Hàn Thu Dương, cô mới biết mình đi bao nhiêu đường quanh co. Thật may là thời khắc thể thắm nhất trong đời cô, có thể có được anh khen ngợi cùng dịu dàng, đời này, cô vĩnh viễn sẽ không sẽ quên.

Ngồi taxi về đến nhà, Sở Kiều đưa tiền rồi xuống xe. Cô xoay người, liếc mắt liền thấy người đàn ông tựa vào trước cửa nhà.

"Sao giờ mới trở về?" Trì Việt vứt bỏ thuốc lá trong tay, gương mặt tuần tú không nhịn được, "Tôi đợi em nhiều giờ rồi."

Thấy Sở Kiều cau mày, sắc mặt cũng trầm xuống. Sáng nay cô mới bị Quyền yển Thác làm tức giận chết, vào lúc này lại gặp được anh, cô càng thêm không muốn chào đón!

"Ăn cơm chưa?" Trì Việt không hề để ý tới khôn mặt lạnh của cô, chủ động hỏi cô.

Sở Kiều mím môi, giọng điệu không thân thiện, "Ăn rồi."

Khuôn mặt Trì Việt tươi cười, Sở Kiều chợt cảm thấy chói mắt. Trước kia cô cảm thấy có một số việc nên lạnh nhạt, để anh ta có thể thấy rõ tim của mình. Cho nên luôn tồn tại một phần cẩn thận với anh ta, cũng không muốn nói chuyện quá tuyệt tình, hoặc là làm chuyện gì quá cực tuyệt.

Dù sao, trong lòng cô luôn xem Trì Việt là bạn bè. Hơn nữa anh ta đã từng giúp cô.

Nhưng hôm nay xem ra anh ta, không hề tỉnh táo chút nào. Trải qua một năm xa cách, ngược lại Trì Việt có khuynh hướng tệ hại hơn.

Trì Việt như vậy, chỉ khiến Sở Kiều cảm thấy ghét!

"Trì Việt!"

Sở Kiều trầm mặt, âm thanh hàm chứa tức giận, "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Trì Việt cười nhún vai, gương mặt tuần tú dịu dàng, "Tôi không muốn thế nào, chính là muốn nhìn em một chút."

Sắc mặt của anh ta ôn hòa, giọng nói cung chiêu, thì ngược lại có vẻ sở kiều cảm thấy không hợp tình hợp lý. Cô thở dài, từ chối nói: "Nếu như cậu lấy

thân phận bạn bè đến thăm tôi, vậy tôi rất hoan nghênh. Nếu như cậu không phải, vậy chúng ta không cần thiết gặp mặt!"

"Tại sao chứ?" đôi mắt hẹp dài đào hoa của Trì Việt hí một cái, đáy tối tăm, "Sở Kiều, một năm này tôi đã rất nỗ lực thay đổi mình, chẳng lẽ em không muốn nhìn một chút sao?"

Người đàn ông ở trước mắt, căn bản là có tính trẻ con. Sở Kiều bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Làm sao cậu còn chưa có lớn lên?"

"Ông đây thế nào không có lớn lên?" Trì Việt nổi giận, trợn thật lớn con mắt.

Sở Kiều không nhịn được cười khế, thật không nên tức giận, mà không sinh tức cũng không được. Đứa nhỏ này quả nhiên là bị làm hư rồi, căn bản cũng không biết mình đang làm cái gì?

Một lát sau, Trì Việt bước lên, đứng ở trước mặt của Sở Kiều, nói: "Tôi còn chưa ăn cơm, em theo tôi cùng đi ăn đi."

Vốn là muốn muốn trực tiếp cự tuyệt anh ta, nhưng đây đưa với anh ta cũng không phải là kế hoạch lâu dài. Sở Kiều miễn cưỡng gật đầu một cái, đi theo anh ta ngồi lên xe rồi đi, lần này cô muốn giải quyết triệt để!

Đối diện đường cái trong chiếc xe màu đen, hai chân người đàn ông ngồi ở sau xe khoác lên nhau. Mắt thấy Trì Việt dẫn Sở Kiều rời đi, vẻ mặt anh coi như bình tĩnh, chỉ là cặp mắt giống như Hắc Diệu Thạch trong nháy mắt nheo lại.

Quyền Yến Thác cup mắt, giọng nói trầm ổn, "Lần trước cho cậu đi tra người, tra được chưa?"

"Tra được rồi." Trọ Lý nâng tinh thần lên, không dám mơ hồ: "Phùng Thiên Chân tiểu thư, tuần này sẽ trở về nước."

Nghe vậy, ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác khẽ chạm gò, gương mặt tuấn tú núp ở trong bóng tối, không phân biệt được cảm xúc trên mặt anh.

"Lái xe."

Xe hơi màu đen chậm rãi khởi động, Quyền Yến Thác quay đầu đi, hai mắt sắc bén hướng về căn nhà đối diện kia, môi mỏng nâng lên đường cong lẫm liệt. Đối với Trì Việt, anh cũng không muốn ra tay độc ác, nhưng mà tiểu tử này một năm cũng chưa suy nghĩ cẩn thận, đó chính là tự chuốc lấy phiền nhiễu!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Chọn nơi ăn cơm ở Lam Điều, Trì Việt đúng là quá để ý.

Vị trí ngồi gần cửa sổ, tầm nhìn vô cùng tốt. Khăn trải bàn màu lam nhạt, bên dưới có những tua rua bay theo gió.

"Muốn ăn gì?" Trì Việt chủ động đưa thực đơn qua để Sở Kiều tự mình gọi món ăn.

Sở Kiều thân nhiên đưa lại thực đơn cho người phục vụ, nói, "Một ly nước lọc."

Người phục vụ ngăn người, sắc mặt Trì Việt nhất thời trở nên khó coi.

Bầu không khí vô cùng ngưng đọng, không ai mở miệng nói chuyện.

Mãi đến khi người phục vụ mang đồ ăn và nước lọc tới, khuôn mặt đẹp trai nhưng cứng nhắc của Trì Việt mới nở nụ cười. Anh đẩy món điểm tâm ngọt về phía người đối diện, dịu dàng nói, "Em nếm thử cái này đi."

Bánh dâu tây là món ngọt mà Sở Kiều rất thích, cô hạ mắt xuống, lặng lẽ cảm thưởng lên.

Thấy cô không cự tuyệt, Trì Việt mới thở phào một hơi, khuôn miệng nở nụ cười dịu dàng, "Một năm qua em sống có tốt không? Anh đã phải nhẩn nại rất nhiều... nhẩn nại để không đi tìm em."

Giọng nói của anh thành khẩn như vậy, Sở Kiều âm thầm thở dài một cái. Cô bỏ xuống, ánh mắt yên tĩnh, "Cảm ơn anh đã quan tâm, em sống rất tốt, học được rất nhiều thứ."

"Anh nhìn ra," Trì Việt nở nụ cười, đôi mắt hoa đào hẹp dài lấp lánh ánh sáng, "Bây giờ em đã là Tổng giám đốc của Mộ Luyến, rất được Hàn Thu Dương coi trọng!"

Cúi xuống, anh đột nhiên phủ tay mình lên mu bàn tay cô, dịu dàng nói, “Sở Kiều, cho anh một cơ hội được không?”

Sở Kiều cũng không rút tay về, ngược đầu lên, nhìn chăm chăm vào mắt anh rồi hỏi, “Anh muốn cơ hội gì?”

"Cơ hội theo đuổi em!"

Trì Việt khẳng định, không hề có một chút do dự.

Nghe anh nói vậy, Sở Kiều không khỏi bật cười thành tiếng, "Vì sao muốn theo đuổi em?"

"Bởi vì anh thích em!" Trì Việt nhìn ánh mắt cô với vẻ thẳng thắn, vô cùng thành khẩn.

Nghe vậy, ý cười trong mắt Sở Kiều càng sâu, cô híp mắt lại, chất vấn, "Vậy anh nói cho em biết, thích là gì?"

Trì Việt sững sốt, chân mày nhíu lại, "Thích chính là thích."

"Vậy anh thích em ở điểm nào?"

"... Điểm nào cũng thích."

"Có thể thích em trong bao lâu?"

"..."

"Trì Việt, người định dùng cái gì để thích em?"

"..."

Mấy câu hỏi liên tiếp của cô khiến Trì Việt lờ mờ, anh không đáp được, sắc mặt đỏ bừng cả lên, “Em đề ý nhiều như vậy sao?”

"Đương nhiên không đề ý!" Sở Kiều mím môi, đáy mắt lẩn về mặt lộ ra sự bất đắc dĩ, "Trì Việt, anh vốn dĩ không biết bản thân mình muốn cái gì, sao có thể nói thích người ta được chứ?"

Cô rút tay về, khuôn mặt tươi cười trở nên lạnh lùng. “Từ nhỏ đến lớn, anh đã bị chiều đến hư rồi! Không có ai tranh đoạt với anh, không có ai dám cự tuyệt anh, đúng lúc em chưa cho anh cơ hội để theo đuổi, do đó mà anh nhớ mãi không quên, bắt buộc dùng một lý do để thuyết phục bản thân rằng đó là thích!”

"Anh vốn dĩ không biết thích là gì cả!" Sở Kiều nhìn chăm chú vào ánh mắt anh, không hề lảng tránh, "Trì Việt, số mệnh của anh thật sự rất tốt, thuận buồm xuôi gió! Anh coi trọng những gì vừa mất mình, nhưng lại chẳng hề xem ý của đôi phương, hoặc là kết quả sẽ khiến anh khó chịu?"

"Sở Kiều - - "

Trì Việt giận tái mặt, hung hăng vứt bỏ dao nĩa trong tay, tức giận mà nói, “Em đang dạy dỗ ai đó hả?!”

"Anh!" Sở Kiều lạnh lùng cười nhẹ, ánh mắt trở nên lạnh thấu xương, "Trước kia, em cảm thấy Phùng Thiên Chân không phù hợp với anh, bây giờ em mới phát hiện, thật ra là anh không xứng với cô ấy!"

"Đó là chuyện của anh với cô ta, ai cần em lo?" Trì Việt giận dữ, lồng ngực to lớn phập phồng kịch liệt.

Anh nhìn chăm chăm Sở Kiều bằng ánh mắt chăm chọc, căm hận nói, “Sao hả? Chẳng lẽ anh của anh mới xứng với em?”

"Đó là chuyện giữa em và anh ấy, có cần anh đề ý à?!"

Sở Kiều đáp trả những lời này khiến cho con giận của Trì Việt sục sôi.

Từ khi gặp cô, Trì Việt chưa từng thắng một lần, ngay cả một chút tiện nghi cũng không chiếm được.

Anh đứng dậy, nhìn xuống chân với ánh mắt hung ác, gân xanh trên trán nổi rõ, hiếm khi nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của anh nhăn nhúm như vậy, biến thành đáng vẻ giương nanh múa vuốt.

"Muốn đánh em?" Sở Kiều cũng đứng lên, vòng qua ghế dựa, đi đến trước mặt anh. Cô vén tay áo, ánh mắt trở nên lạnh lùng đáng sợ, “Nhóc con, muốn đánh thì phải chờ con ngựa mà về, chị đây tuyệt đối không nhẹ tay đâu!”

Nghe vậy, Trì Việt liền ngo ngắc ngay tại chỗ, trên đầu giống như có một đám quạ đen vừa bay qua.

"Sở Kiều, em có phải phụ nữ không vậy?" Trì Việt sợ quá liền hỏi, suy sụp, “Phụ nữ mà hung hãn như em sao?”

"Nín!"

Sở Kiều bĩu môi, ánh mắt không vui, nói, "Đó là vì anh chưa từng trải việc đời!"

"..."

Tri Việt ghen hờn, không dám nói gì, lửa giận trong lòng từ từ tan ra. Anh sờ sống mũi, âm thầm thở dài: Cô gái này mạnh mẽ quá, cứng mềm đều không ăn, muốn HOLD cô lại thật khó!

Sắc mặt Sở Kiều hòa hoãn dần, cô nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt thâm thúy, nói, "Tri Việt, em chỉ có thể coi anh là bạn hoặc em trai. Nếu anh không đồng ý, chúng ta sẽ lập tức thành người xa lạ!"

"Người xa lạ?" Tri Việt nhếch nhẹ môi, nơi sâu nhất của đôi mắt trở nên u ám, "Trong lòng em, mẹ nó... anh thâm như vậy sao, chỉ có thể trở thành người xa lạ?"

Sắc mặt Sở Kiều bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc của cô.

Qua nửa ngày, Tri Việt cười lạnh, khoé mắt trở nên nóng rực, điên cuồng, "Sở Kiều, rốt cuộc em có trái tim hay không?"

Anh lướt qua người cô, bước ra ngoài với vẻ mặt âm trầm, khuôn mặt đẹp đẽ nổi đầy gió dữ mưa rền.

Chiếc xe hơi thể thao màu xanh ngọc nhanh chóng bỏ đi, Sở Kiều âm thầm than nhẹ, trong mắt có chút không đành lòng. Nếu như có thể, cô chẳng hề muốn nói chuyện tuyệt tình, nhưng sự dằn vặt đau khổ mà Tri Việt mang tới đã khiến cô phải một mực ứng phó.

Hơn nữa, quan hệ giữa Tri Việt và Quyền Yến Thác càng làm cô không thể không dùng dao sắc chặt đứt dây rối, sớm ngày giải quyết mọi thứ triệt để!

Ngồi xe về nhà, Sở Kiều lấy chìa khóa mở cửa. Mùi hương hoa nhàn nhạt bay ra, thấm tận vào ruột gan. Vào trong nhà, cô pha một bình trà hoa, cầm bản vẽ, ngồi xuống bên dưới chiếc ô che nắng.

Bên ngoài đường phố không có chủ, xe cộ qua lại thưa thớt. Sở Kiều cầm bút chì trong tay, trong đầu không ngừng nghĩ đến kế hoạch cho mẫu thiết kế thời trang sẽ được cử hành vào tháng sau.

Ngồi bút cô phác thảo kiểu dáng, hình vẽ thiết kế sinh động hiện lên trên giấy trắng. Cuối cùng, cô bọc bản vẽ mà mình đã nghĩ từ mấy năm trước lại.

Cầm bản kế hoạch cuối cùng trong tay, Sở Kiều vui lòng, thu bút lại. Buổi diễn thời trang lần này, cô đã chuẩn bị rất lâu, hơn nữa còn dùng hết sức để ứng phó. Lần trước không thể chu toàn giấc mộng, lần này nhất định phải thực hiện cho được!

Trà hoa trên bàn đã lạnh, Sở Kiều cầm lên uống một ngụm, trong miệng có cảm giác chua nhẹ. Cô khẽ cau mày, đứng dậy khỏi ghế dựa, hạ đôi chân đang tê rần xuống.

Hôm nay nói chuyện cùng Tri Việt, Sở Kiều xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ, những gì cần phải nói đã nói cả rồi. Chỉ còn một việc phải làm, chính là hoàn thành thủ tục ly hôn vẫn chưa xong.

Thái độ của Quyền Yến Thác ắt hẳn sẽ không tốt, Sở Kiều cũng không muốn lãng phí thời gian với anh. Tuy rằng từng hứa hẹn với bà nội, nhưng trong khoảng thời gian một năm qua, cô đã học được tình cảm từ rất nhiều người, dù sao thì bọn họ mới là người một nhà với cô!

Sáng sớm, tòa cao ốc Vân Tường được ánh nắng sưởi ấm. Tia sáng rạng rỡ chiếu vào ngôi nhà cao tầng, làm bật lên vẻ ngạo nghễ, sừng sững.

Sở Kiều mang theo bản thiết kế mà mình vừa vẽ tới hôm qua cho Hàn Thu Dương xem, cô định tặng đồ quý cho anh, cực kỳ mong muốn được vị chuyên gia này khẳng định, "Xem bản mới nhất của tôi, cảm giác thấy thế nào?"

Hàn Thu Dương ngồi trên ghế xoay, nhìn chằm chằm bản thiết kế trong tay. Anh lật xem từng trang, khoé miệng nở nụ cười bình thản, "Cũng không tệ, có chất lượng hơn bản trước đó rồi."

"Cũng không tệ?" Sở Kiều nhíu mày, sắc mặt nổi giận, thầm nghĩ: Tại sao anh không nói là rất tốt?!

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Hàn Thu Dương nhếch môi cười, nói, "Muốn anh khen em?"

"Ừm." Sở Kiều vênh môi, trả lời với vẻ không tình nguyện.

Nhìn vẻ mặt của cô, khoé môi Hàn Thu Dương cong lên, giọng nói của anh vô cùng dễ nghe, "Vậy em không nên xem bản thiết kế của học trò thầy Mai Kiệt, anh không muốn em bị thầy đá kích đầu, em nên cười vì mừng đi!"

Anh cúi xuống, chống một tay lên bàn, khuôn mặt đẹp trai trầm hấn đi, chỉ hỏi cô một câu, "Em có biết trước kia, thầy đã mắng bọn anh như thế nào không?"

"Không biết." Sở Kiều vội vàng xua tay, cảm thấy có chút tò mò.

Hàn Thu Dương đứng lên, xoa dịu tâm tình, học theo dáng vẻ của thầy, cách nói cũng dần đo hợp lý, "Mấy đứa nhóc này, thiết kế như thế mà cũng dám

làm bản mặt tôi, các cậu ăn phân mà lớn lên à...”

"Phụt - - "

Sở Kiều chưa kịp nghe xong đã bật cười, ánh mắt cô dường như nheo lại, “Nếu có kiêu so sánh như vậy, anh đúng là hiền hơn thầy Mai nhiều lắm.”

"Biết vậy là đủ!" Hàn Thu Dương bỏ đi đáng vẻ vừa rồi, ánh mắt dịu dàng trở lại, “Chỉ là thầy rất nghiêm khắc, nhưng thầy đối với anh và Tư Phạm.. rất tốt.”

Lúc anh nhắc tới Quý Tư Phạm, mái đầu có hơi cúi xuống, lén nhìn thoáng qua Sở Kiều. Thấy sắc mặt cô bình tĩnh, anh mới dời tầm mắt đi.

Sở Kiều thu lại bản thiết kế, tâm tư khiêm tốn hơn so với vừa rồi, “Em sẽ sửa lại bản vẽ này.”

Cô rất thông minh, chỉ cần một điểm mà đã thấu hiểu rất nhiều chuyện. Hàn Thu Dương gật đầu hài lòng, nói, "Em có thể đưa anh xem bất cứ lúc nào, nếu có ý kiến gì, anh sẽ kịp thời báo cho em biết.”

"Được.”

Sở Kiều thu dọn đồ rồi, cô chợt nghĩ tới cái gì đó, mở miệng do dự, “Hàn tổng, em có thể mượn luật sư bên bộ phận pháp vụ của công ty không?”

"Em có việc gì à?"

Hàn Thu Dương nhíu mày nhìn nàng, con ngươi híp lại, "Cần anh giúp không?"

"Không cần không cần, " Sở Kiều cười cười, vẻ mặt tự nhiên mà nói, "Có vài chuyện nhỏ, tự bản thân em giải quyết được rồi.”

Hàn Thu Dương hạ mắt xuống, không hỏi tiếp nữa, “Được rồi, anh sẽ báo cho họ biết.”

"Cảm ơn Hàn tổng." Sở Kiều cười cảm kích, ôm bản thiết kế rồi trở lại phòng làm việc của mình.

Tuy cô không nói, nhưng Hàn Thu Dương cũng nhìn ra cô có việc giấu mình. Ở chung một năm, anh đã hiểu ít nhiều về tính cách của Sở Kiều. Trừ phi cô không mở miệng, bằng không cô cũng chẳng nhận sự hỗ trợ từ người khác.

Trời sẫm tối, Quyền Yến Thác lái xe về nhà đúng bảy giờ. Hiếm khi ba anh ở nhà, mẹ anh đang ngồi đợi sẵn.

Di Lan bảo người giúp việc dọn cơm. Bà nội ngồi ở chính giữa, thần thái vẫn tươi tỉnh như trước.

"Bà ơi!"

Quyền Yến Thác bỏ chìa khóa xe trong tay xuống, bước lại gần người nhà, “Ba, mẹ.”

Nhíu mày nhìn con trai, Phạm Bồi Nghi muốn nói lại thôi. Ngại có bà nội ở đây, bà đành nuốt lại những lời sắp ra khỏi miệng, định bụng tìm cơ hội khác rồi nói.

Cơm tối được dọn lên bàn, Di Lan đứng bên cạnh bà nội để hầu hạ, mấy chục năm qua vẫn luôn như vậy.

Quyền Chính Nham ăn hai miếng, sắc mặt dần dần trở nên tĩnh lặng, “Sở Kiều đã về, phải không?”

Tin tức của nhà họ Quyền rất nhạy bén, cho dù Quyền Chính Nam không còn tại vị, nhân mạch* của ông vẫn rất rộng lớn.

*Ý nói đến mối quan hệ sâu rộng với những người khác

"Dạ." Quyền Yến Thác cầm bát ăn cơm, khuôn mặt đẹp trai vẫn không lộ ra chút vẻ gì.

Một năm trước, ngày Sở Kiều bỏ đi, đúng lúc ấy, Quyền Chính Nam đi công tác xa, khi ông trở về thì cô đã đi rồi. Sau này, nghe nói chuyện âm ỉ giữa con trai và con dâu, nhưng có bà nội ra mặt, ông cũng không góp nhiều lời.

"Con tính thế nào?" Quyền Chính Nham buông đũa, thấp giọng hỏi con.

Quyền Yến Thác vẫn không ngừng động tác, nhìn không ra sự thay đổi cảm xúc trên mặt anh, “Chuyện của con, tự con giải quyết.”

Lại là câu đó?

Quyền Chính Nham lập tức giãn tái mặt, ông nói, "Con định giải quyết thế nào?"

Thấy chồng mình giận dữ, Phạm Bồi Nghi vội vàng mở miệng, xoa dịu bầu không khí, “Chính Nham, mẹ vẫn còn ngồi ở đây, chúng ta ăn cơm trước đi.”

Lần này, bà nội không hề giận chút nào. Quyền Chính Nham nhìn thoáng qua sắc mặt của mẹ mình, sau đó quay đầu đi, không ép hỏi con trai nữa.

Đúng lúc đó, người giúp việc mở cổng ra, cung kính chào, “Cô chủ đã về.”

Quyền Sơ Nhược đi chậm chậm, khoan thai, bước vào nhà với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Con bé này, sao lại đột nhiên về đây?" Thấy cô trở về, Phạm Bồi Nghi lập tức nhíu mày, trách cứ, "Về mà cũng không báo trước với mẹ một tiếng?"

"Tạm thời có việc nên mới về." Quyền Sơ Nhược ngồi xuống ghế dựa, người giúp việc lập tức mang bát đĩa lên.

Quyền Sơ Nhược nhìn mọi người còn đang ăn cơm, ánh mắt cô chợt lóe lên. Trông qua em trai đang cúi đầu dùng cơm, khuôn mặt lạnh lùng của cô có hơi khó xử, ánh mắt cũng chứa đầy ý gì đó.

"Nói đi, có chuyện gì?" Tuy bà nội không ngăn đầu nhưng vẫn chủ trì cả bàn cơm này.

Bà nội đã mở miệng, Quyền Sơ Nhược cũng không thể giấu diếm. Hơn nữa, việc này đã trở thành chuyện lớn rồi. Cô nhếch môi, thấp giọng nói, “Sở Kiều đã đệ đơn ly hôn lên tòa rồi.”

"Cái gì?" Phạm Bồi Nghi đánh rơi chiếc đũa, sắc mặt trở nên mịt mờ, “Sao con biết?”

"Có bạn nói với con." Quyền Sơ Nhược tặc lưỡi, nói chi tiết hơn, “Hắn là ngày mai, tòa sẽ gửi giấy gọi.”

"Không thể như thế được!"

Phạm Bồi Nghi cắn môi, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo, "Nhà chúng ta còn chưa nói gì, nó đã âm ỉ ra trước tòa rồi sao?!"

Thật ra không chỉ mẹ mà ngay cả Quyền Sơ Nhược cô cũng không ngờ được Sở Kiều lại trực tiếp đệ đơn lên tòa án, chỉ có thể nói rằng cô bé kia quá mạnh mẽ, quyết liệt. Lần này, đứa em trai không ai bì nổi của cô quả thực đã gặp phải đối thủ!

"Sơ Nhược," Ngược lại, Quyền Chính Nam cực kỳ bình tĩnh, không hề nổi giận, “Dựa theo trình tự thông thường, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Quyền Sơ Nhược bĩu môi, đưa ra câu trả lời đầy tính chuyên nghiệp, thuyết phục, “Đã đệ đơn lên rồi, dựa theo trình tự thì trong vòng một tuần sẽ mở phiên tòa. Nếu như một bên không đồng ý ly hôn, thường thì khi tra xét, tòa sẽ không xử cho đôi bên rời bỏ nhau mà sẽ gia hạn. Qua nửa năm, nếu một bên đệ đơn thêm một lần nữa mới phán quyết cho hai người ly hôn!”

Nghe vậy, bà nội cũng buông đũa xuống, ánh mắt ảm giáu điều gì đó. Di Lan nhìn sự thay đổi trên khuôn mặt bà, kịp thời lấy giấy cho bà chống.

"Mẹ muốn ra vườn hoa tản bộ." Bà nội đứng lên, đi ra ngoài. Ngay từ đầu, bà đã không quan tâm đến chuyện này, dường như tất cả chẳng hề liên quan tới bà.

Phạm Bồi Nghi không dám xen vào, chỉ biết sốt ruột, lôi kéo con gái mà hỏi, “Sơ Nhược, chúng ta có phải cấp tiền nuôi dưỡng hay phân chia tài sản gì không?”

Quyền Sơ Nhược nhíu mày, trùng mắt với người em trai đang bình thản ăn cơm, trong lòng cô không khỏi kinh ngạc. Cô quay đầu đi, trấn an mẹ mình, “Chuyện này con cũng không rõ, phải xem trong đơn ly hôn, nhà gái có yêu cầu gì hay không!”

"Hừ!" Phạm Bồi Nghi lạnh mặt, giận dữ không ít, "Lúc trước kết hôn, mẹ không đồng ý, bây giờ ngược lại còn khen nó, nó lại ồ ồ đòi ly hôn! Mẹ thật sự nghĩ không ra, nhà chúng ta đã làm gì có lỗi với nó? Tại sao nó lại âm ỉ với A Thác, đòi phải ly hôn?"

Bà cúi xuống, quay sang con trai rồi hỏi, “A Thác, con nói đi, tại sao nó lại muốn ly hôn?”

Quyền Yến Thác cúi đầu, bình thản ăn cơm như cũ, không hề quan tâm tới lời của mẹ.

Quyền Chính Nham liếc nhìn con trai, ung dung đứng dậy, nói, “Con theo ba vào phòng làm việc.”

Lần này, Quyền Yến Thác không có từ chối. Anh đặt bát cơm xuống, theo ba mình lên phòng làm việc ở lầu hai.

Cửa phòng vừa đóng lại, Phạm Bồi Nghi liền thở dài, tức giận mà nói, "Sơ Nhược, con nói cho mẹ nghe, tại sao Sở Kiều nó muốn ly hôn?"

"Mẹ," Quyền Sơ Nhược lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Con cũng không biết.”

"Trời ạ!" Sắc mặt Phạm Bồi Nghi trầm hẳn xuống, bà cất giọng buồn bã, “Mấy người các con không chịu nói, thằng nhóc A Thác kia cũng chẳng thèm mở miệng! Rốt cuộc nó đang nghĩ cái gì vậy?!”

"Mẹ yên tâm, nó đã lớn vậy rồi, chúng ta không cần phải để ý quá nhiều." Quyền Sơ Nhược nắm tay mẹ, không ngừng an ủi bà, đồng thời ngăn đầu, thăm dò động tĩnh trong phòng làm việc.

Nửa ngày sau, Quyền Yến Thác đẩy cửa xuống lầu, chỉ thấy còn lại một mình chị ngồi trên ghế sofa.

"Mẹ đâu?"

Quyền Sơ Nhược nhún vai, bước tới phía trước, bĩu môi nói, "Chị lừa bà về phòng rồi."

"Chị cũng lợi hại thật." Quyền Yến Thác ngồi xuống bên cạnh chị mình, khẽ nhếch miệng cười.

Trong phòng khách chỉ còn hai chị em bọn họ, Quyền Sơ Nhược quay đầu qua nhìn anh, chất vấn, "A Thác, em tính thế nào?"

"Tính gì chứ?"

Quyền Yến Thác hơi nhướn đôi mày kiếm, cười nhạt, "Chị thật sự cho rằng cô ấy có thể đệ đơn ly hôn sao?"

"Cô ấy nằm mơ đi!" Anh đột nhiên giận tái mặt, gằn giọng.

Hiếm khi nhìn thấy em trai tức đến mức này, Quyền Sơ Nhược chỉ biết nhin cười, có lòng khuyên nhủ, "Đừng có khinh thường. Trước pháp luật, tất cả mọi người đều ngang hàng, đừng nói chị không nhắc nhở em!"

Nghe vậy, sắc mặt Quyền Yến Thác càng thêm khó coi. Anh mím môi, cầm lấy chìa khóa xe, quay đầu, đi ra ngoài.

"Em đi đâu?" Quyền Sơ Nhược ở sau lưng hỏi anh, vừa cười vừa dãn dãn, "Em không nên làm ra chuyện gì quá đáng, đừng để người khác bắt được điểm yếu, không thì chị cũng không giúp được em!"

Bước chân Quyền Yến Thác hơi dừng lại, đầu anh đầy vạch đen. Được lắm, bây giờ anh đã lưu lạc đến mức này rồi sao? Ngay cả chị ruột cũng công khai cười nhạt anh? Mẹ nó chứ!

Anh bước lên chiếc Hummer màu đen với vẻ mặt nặng nề, nhanh chóng khởi động xe rồi rời đi.

Sở Kiều ăn cơm tối một mình, lại là bất đắc dĩ phải ăn. Cô thu dọn nhà bếp sạch sẽ, sau đó bước lên phòng ngủ trên lầu. Thời tiết nóng nực, cả người cô đầy mồ hôi, vì vậy mà vào nhà tắm gội sạch trước.

Sấy khô tóc, cô đóng toàn bộ cửa sổ thật cẩn thận rồi mở máy điều hòa, thở dài thoải mái. Buổi tối, TV chẳng có gì hay ho để coi. Cô chọn vài đĩa DVD, định bụng vừa coi vừa đợi con buồn ngủ kéo đến.

Đèn hai bên đường khá u ám, có một chiếc Hummer màu đen nghênh ngang ngừng lại ở ven đường. Người đàn ông tắt lửa thuốc lá, sau đó bước xuống xe.

"Sở Kiều - - "

Hai chân Quyền Yến Thác hơi dang ra, anh đứng ở cửa ngoài sân mà kêu lớn.

Kêu mấy tiếng liên tục, bên trong chẳng có có động tĩnh gì nhưng đèn phòng lại sáng, quả nhiên có người.

Cô cố ý sao?

Quyền Yến Thác càng điên tiết, lửa giận trong anh bốc phừng phừng. Anh gào thét, gân xanh trên trán lộ rõ, "Sở Kiều, mau mở cửa cho anh!"

Tiếng trên TV có hơi lớn, Sở Kiều nghe loáng thoáng có tiếng gọi ở bên ngoài. Cô mặc áo ngủ, bước tới cửa sổ, nào ngờ lại nhìn thấy người đàn ông mà mình không muốn gặp, trong lòng lập tức hoảng hốt.

Mẹ nó! Tên chết tiệt này, đêm hôm khuya khoắt mà gọi gì hả?

Sở Kiều đẩy cửa sổ ra, cất cao giọng nói, "Anh tới làm gì? Tôi không chào đón anh, đi mau!"

Ngay sau đó, cô đóng cửa sổ, "rầm" một tiếng thật mạnh.

Từ đầu tới cuối, Quyền Yến Thác chưa từng nghĩ cô lại dám làm như vậy, chưa có người phụ nữ nào có lá gan đối xử với anh như thế!

Quyền Yến Thác bị lửa giận hừng hực cả cõi lòng, khuôn mặt đẹp của anh vặn vẹo, "Sở Kiều! Mẹ nó, mau mở cửa cho anh!"

Sở Kiều đứng ở bên cạnh cửa sổ, không hề trốn tránh. Cô nhìn lướt qua, trong lòng không ngừng cười trộm. Cửa sổ trong nhà, ngay cả khóa cửa đều được đổi mới, tính năng rất là mạnh đó nha!

Thật ra, Sở Kiều cũng có tâm tư đen tối. Cô chống nạnh, đứng ở bên cửa sổ, nhìn người đàn ông dưới lầu bằng vẻ mặt đắc ý, khoe miệng cô nở nụ cười, thể hiện rõ ràng là đang giận anh!

Anh Quyền có bao giờ bị uất nghẹn đến thế này?! Xem ra sắp giận dữ rồi!

Ngón tay thon dài của anh chỉ thẳng vào người trên lầu, giận quá hóa cười, "Sở Kiều, em đúng là có gan!"

Dứt lời, anh đột nhiên lui về phía sau vài bước rồi chợt tăng tốc chạy tới, đôi chân dài nhảy bật lên cao.

Đàn ông có hai cánh tay mạnh mẽ đầy lực. Anh chống tay lên bức tường vây quanh, cả người to lớn vượt lên, động tác nhanh như điện xẹt.

Đợi đến khi Sở Kiều kịp phản ứng, anh đã vào tới trong sân, mở khóa.

Sở Kiều khiếp sợ, tròng lớn hai mắt, sắc mặt bắt đầu trắng bệch! Tên chết tiệt này đang làm gì vậy? Công phu như thế, sao nhìn tới nhìn lui cứ như tên tội phạm hành sự đã quen!

Quyền Yên Thác đặt tay lên khóa cửa, dùng sức kéo mấy cái, nhưng khóa cửa quá chắc, không dễ dàng mở được. Anh tới vội, trên người không mang theo cái gì. Ánh mắt anh đảo qua khắp nơi, tiện tay chụp lấy một cái chậu hoa, nện thẳng vào lớp kính ở phía trên cửa.

Loảng xoảng --

Lớp kính trên cửa bể nát, Sở Kiều kích động chạy xuống lầu, chỉ kịp nhìn thấy anh thò tay qua chỗ kính bị bể để mò tìm khóa cửa bên trong.

"Anh - -"

Sở Kiều biến sắc mặt, không thềm nằng chừ nữa, lập tức cầm đại thứ gì đó để phòng bị, nhưng nhân vật nguy hiểm đang đứng trước mặt cô, cô đành bỏ đi ý nghĩ đi, lập tức chạy tới chỗ đặt điện thoại.

Xoạch - -

Khóa cửa bị mở ra, Quyền Yên Thác giắt lên mảnh kính bể để đi vào. Anh ghì chặt eo Sở Kiều, ôm chặt cô vào trong lồng ngực, "Em đúng là muốn chết mà! Hôm nay, ông đây phải cho em ném một bài học, nếu không thì em sẽ cười lên đầu anh!"

Sở Kiều vừa kịp chạm tay vào điện thoại, cô còn chưa kịp quay số đã bị người ta kéo vào trong ngực. Giấy dựa không thoát, cô vội vàng quay đầu, đôi mắt âm u của Quyền Yên Thác lập tức đập vào mắt cô.

Đáy lòng cô run lên, còn chưa kịp gọi người đã thấy anh đột nhiên cúi đầu, hung hăng dùng đôi môi mòng phủ lên môi cô, lực lớn đến mức làm cô hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85-1: Khóe miệng anh bị thương, không phải do em cắn sao? (1)

Editor: Hepc

Sở Kiều bị anh cường thế ấn vào trong ngực, giấy dựa không thoát. Bên hông có bàn tay rơi xuống giống như loại bàn ủi chắc chắn, cô dùng sức động, thì da thịt chính mình bị đau nhức.

Cánh môi đã bị anh chặn lại, Sở Kiều không phát ra được âm thanh gì, tiếng nghẹn ngào hình như kích thích đến thần kinh người đàn ông. Chẳng những anh không có buông miệng ra, mà càng thêm tệ hại hơn là lực độ gặm cắn dần dần điên cuồng.

Trong miệng loáng thoáng có mùi vị máu tanh, Sở Kiều đau đến cau mày, nhưng tay chân cô cũng không thể động đậy, người đàn ông trước mặt bấp bệch rần rần, thứ duy nhất cô có thể vận động chỉ có ngón tay, nhưng vô luận đánh đấm ở chỗ nào anh cũng không có phản ứng gì.

Căn bản chính là gãi ngứa cho anh.

Đầu lưỡi người đàn ông linh hoạt đẩy hàm răng cô ra, tùy ý đảo ở trong miệng của cô. Chỗ bị anh liếm láp qua đều để lại mùi vị đặc biệt của anh. Sở Kiều muốn cắn chặt hàm răng, nhưng anh chỉ duỗi hai ngón tay ra nắm được mặt của cô, dễ dàng làm cho cô há lớn miệng hơn, để anh thuận lợi mà nuốt thỏa thích.

Lửa giận trong lòng sóng sau cao hơn sóng trước, Sở Kiều nổi giận thu tay lại, không tìm được chỗ hạ thủ. Cô chỉ có thể đưa tay đi nhéo tóc của anh, nắm ngón tay hung hăng cắm vào trong mái tóc đen dày của anh, hung hăng chuyển động cổ tay.

Lực độ này, cũng không thể khinh thường.

"Ah——"

Cuối cùng Quyền Yến Thác có một chút phản ứng, nâng gương mặt tuần tú từ trên người cô lên, ánh mắt sắc bén: "Em vẫn rất có lực!"

"Buông tôi ra!" Sở Kiều nhìn chằm chằm ánh mắt của anh, giọng nói lạnh tới cực điểm. Trên môi vừa tê dại vừa đau, ánh lửa nơi đáy mắt cô từ từ tỏa ra ngoài, cũng muốn làm anh chết cháy.

"Nếu tôi không muốn buông thì sao?" Quyền Yến Thác nhàn nhạt nhếch môi, ngược lại không có tức giận, rất có kiên nhẫn trêu chọc cô.

Trong lòng Sở Kiều tức muốn chết, vẻ mặt lại bình tĩnh dị thường, cô ngẩng đầu lên, theo dõi gương mặt tuần tú của anh mà chất vấn: "Anh trông không tịch mịch cỡ nào, buổi tối khuya chạy đến chỗ này của tôi giường oai?"

Giọng nói cô cay nghiệt, đột nhiên Quyền Yến Thác mới nhớ đến thời điểm gặp gỡ cô, cô cũng là người gây sự như vậy, có thể làm người ta tức giận thổ huyết.

Người đàn ông nhặt lại khuôn mặt tươi cười, cúi đầu đến gần bờ môi cô, thổi ra khí ở trên chóp mũi Sở Kiều, "Em nói đúng rồi, tôi đây chính là trống rỗng tịch mịch, nhưng đối với tôi nơi này của em là chỗ thiên kinh địa nghĩa*, ở đâu là giường oai?"

*THIÊN KINH ĐỊA NGHĨA là chỗ bất di bất dịch, như một đạo lý hiển nhiên.

Thiên kinh địa nghĩa em gái anh!

Đáy lòng Sở Kiều trầm lắng, miệng lại không động. Trong lòng cô rõ ràng, nếu là tiếp tục dây dưa với anh, nhất định người đàn ông này sẽ không dứt.

Tình thế lúc này, rõ ràng cho thấy cô đang ở thế bất lợi, cho nên anh phải thỏa đáng bớt phóng túng một chút.

"Quyền Yến Thác!" Sở Kiều thờ dốc một hơi, trầm giọng nói: "Bây giờ anh buông tôi ra rồi rời đi đi, tôi sẽ xem như chuyện đêm nay chưa từng xảy ra."

"Nếu không thì sao?" Quyền Yến Thác bữu môi, khinh thường hỏi cô: "Muốn báo cảnh sát sao?"

Người đàn ông cười khẽ thật thấp, gương mặt tuần tú hạ thấp xuống ở bờ môi cô, nhẹ nhàng mè nhe, giọng nói mập mờ: "Tốt lắm, tôi cũng vậy muốn nhìn một chút tự mình chạm vào vợ của mình có tính là phạm pháp hay không?"

"Anh ——"

Sở Kiều giận dữ, giơ tay lên vỗ tới, lại bị anh nắm cổ tay lại, trở tay nắm hông của cô, kéo cả người cô vào trong ngực, hơn nữa thừa dịp cúi đầu xuống lần nữa, vũng vàng ngấm môi của cô.

Cô chiếm được chút tiện nghi, ngược lại lại bị người đàn ông ngăn chặn.

Thân thể mềm mại dán chặt trong ngực, Quyền Yến Thác hít sâu một hơi, là có thể nghe thấy được mùi hương thơm ngát mà cô mới tắm rửa qua. Đáy mắt anh trầm một cái, một cái tay đưa ra, theo bản năng vén đồ ngủ cô lên, bàn tay lửa nóng trực tiếp đưa vào, thuận thế đi lên vuốt ve.

Trước ngực rơi xuống một mảnh lửa nóng, trong nháy da đầu Sở Kiều mất tê dại. Cô dốc hết toàn lực khép miệng lại, hướng về phía môi của anh hung hăng cắn.

"Ừm!"

Quyền Yến Thác bị đau ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng: "Em có khuynh hướng tàn bạo sao? Không phải đánh đấm thì là cắn?"

Anh hơi hơi buông ra chút lực đạo, Sở Kiều nhận điện thoại đẩy anh ra, đẩy đến khu vực an toàn, chỉ vào mũi của anh mắng: "Anh lập tức rút ngay cho tôi, nhanh!"

Vết cắn trên môi khê ri máu, Quyền Yến Thác lấy mu bàn tay lau đi, đôi mắt thâm thúy nheo lại, "Em nói cái gì? Nói lại cho tôi nghe một chút?"

Trước ngực chỗ bị anh sờ qua thũng trướng khó chịu, Sở Kiều khoanh tay che trước ngực, giận không kềm được: "Tôi nói anh rút ra ngoài!"

"Được, có gan lớn!" Quyền Yến Thác mím môi, khóe mắt u ám: "Em dám đuổi tôi!"

"Tại sao không dám?"

Vừa bắt đầu cô liền khiêu chiến với mình, Quyền Yến Thác cũng không ngạc nhiên khi thấy bộ dáng cô dựng thẳng gai sắc lên mà dậm người. Anh cười lạnh một tiếng, giọng điệu kiên quyết nói: "Sở Kiều, em rất là vô dụng khi mà ngang tàng với tôi! Hôm nay tôi sẽ nói cho em biết, muốn ly hôn đừng không? Nằm mơ đi!"

Đá ——

Tiếng nói của anh mới vừa dứt, Sở Kiều liền nắm đèn bàn trên bàn lên, dùng lực hướng về phía anh mà ném tới, thật may là bản lĩnh người đàn ông nhanh nhẹn, tránh né kịp thời, bằng không một cái này tuyệt đối có thể đập bể mặt.

Không tệ, cái đèn này vốn là Sở Kiều hướng vào mặt của anh mà đập tới.

Thái độ nói chuyện của người đàn ông này quá mức phách lối, toàn thân của cô tức giận phát run.

"Mẹ nó!"

Quyền Yến Thác ngẩn người, cũng không nghĩ tới cô thực có can đảm đập tới, "Em muốn mưu sát chồng à?"

"Hừ, " Sở Kiều tức giận đến đau bao tử, sắc mặt có chút trắng bệch, "Vậy anh chờ chết đi!"

Lời này làm nghẹn Quyền gia, thiếu chút nữa là hộc máu!

Hồi tưởng lại, kể từ khi biết cô cho tới hiện tại, múa mép khua môi cạy mạnh ác đầu, mọi thứ cô nhóc này không thua mình! Mới vừa rồi cô quá hăng say, tuyệt đối là muốn liều mạng với anh, Quyền Yến Thác bĩu môi, nghĩ thầm trong đám phụ nữ chỉ có cô là như vậy, thật đúng là thấy không nhiều!

Con bà nó, vận may này của anh thật tốt, thế nhưng gặp phải một cực phẩm!

Cộc cộc cộc ——

Phía ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, hàng xóm đi Trương thử dò xét "Kiều Kiều, cô không sao chứ?"

Sở Kiều chỉ lo đầu với anh, căn bản quên chung quanh còn có hàng xóm. Thời gian này, đại đa số mọi người đều nghỉ ngơi ở nhà, động tác bọn họ mạnh như vậy, lại đập đồ gây thêm tiếng vang, khẳng định cũng làm đánh thức hàng xóm.

Di Trương không có tùy tiện xông vào, có lẽ là ở bên ngoài nghe được bọn họ nói chuyện, rất có ý tứ mà không đi vào.

Sở Kiều mím môi, nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, nói: "Quyền Yến Thác, anh muốn quậy lớn chuyện lên sao?"

Hiển nhiên người đàn ông cũng không thêm để ý, hả hê nhún nhún vai, cười nói: "Tùy em."

Cái bộ dáng kia, cái biểu tình kia, Sở Kiều thật muốn xé rách gương mặt tuần tú của anh. Cô nâng một cái tay che dạ dày, thờ từng ngum từng ngum, sắc mặt cũng tái nhợt xuống.

Liếc thấy động tác cô che miệng, trông mắt Quyền Yến Thác lóe sáng, hỏi cô: "Sao vậy? Đau bao tử hả?!"

Đầy anh đang đến gần, Sở Kiều lui về phía sau mấy bước, lưng chống đỡ ở tường, dùng động tác hiểu để biểu đạt lòng của cô lúc này.

Tóc của cô hơi bừa bộn, quần ngủ trên người cô cũng rộng thùng thình nhếch nhác. Hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần trắng bệch, ngay cả trong lòng Quyền Yến Thác lửa giận ngập trời, cũng không thể không áp chế lại, giọng nói chậm lại, "Được rồi, trước hết tối nay như vậy, thôi đi."

Nghe được anh đi, rốt cuộc lòng của Sở Kiều như có tảng đá rơi xuống, cô quay đầu, hướng về phía ngoài cửa tiếng nói, "Di Trương, con không sao, đi trở về đi."

Khóa cửa nhà, di Trương cũng không tiện đập cửa. Bà lại đứng ở ngoài cửa lắng nghe, quả thật không có động tĩnh gì bên trong, bà mới an tâm xuống. Mới vừa rồi mơ hồ nghe được âm thanh của một người đàn ông, bà còn tưởng rằng là bạn trai Sở Kiều tới, người trẻ tuổi người yêu hay gây gổ nổi giận!

Giấy lát, di Trương xoay người rồi đi, trở về nhà mình.

Tiếng bước chân ngoài cửa đi xa, Sở Kiều nhăn mày, nụ cười một mảnh lạnh lẽo, "Đi mau!"

Giọng nói của cô không kiên nhẫn, Quyền Yến Thác muốn tiến lên, để quan tâm đến dạ dày cô, nhưng chỉ có thể nhịn không đi so đo, khom lưng nhặt lên chìa khóa xe từ các miếng thủy tinh dưới đất rồi nhấc chân rồi đi.

Cửa lúc mở lúc đóng, khẩu khí mạnh mẽ của Sở Kiều buông lỏng một chút. Hai chân cô mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, thật may là chống cùi chỏ lên ghế sa lon mới không có ngã xuống.

Chậm nửa ngày, Sở Kiều đứng lên lần nữa, lấy cây chổi ra, dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ miếng thủy tinh trong phòng.

Đèn bàn đã ném vụn, không thể dùng được. Sở Kiều thờ dài, nghĩ thầm mình thật không nên kích động, dùng chiếc đèn bàn bà ngoại thích đi đập anh, thật là không đáng giá, thua thiệt lớn!

Dọn dẹp mặt đất xong, Sở Kiều lại lau sạch sẽ bốn phía. Thời điểm cô lau chùi, phát hiện trên mặt đất có một ít vết máu, vội kiểm tra toàn thân mình, chỉ là không hề phát hiện có vết thương nào.

Xác định mình không có bị thương, Sở Kiều bĩu môi, tiếp tục công việc trong tay. Sàn nhà sạch sẽ, cô đi tới bên bàn trà lên, tìm thuốc trong hòm thuốc lấy ra thuốc bao tử, uống hai viên. Dạ dày vẫn không quá thoải mái, bị anh làm tức không nhẹ.

Uống thuốc rồi, Sở Kiều khóa kỹ cửa nhà, nhìn cửa phòng bị phá vỡ, lửa giận trong lòng lại tăng lên lần nữa! Cô đóng kín cửa, trở lại phòng ngủ, lập tức chạy vào phòng tắm tắm.

Mới vừa rồi địa phương bị anh sờ qua, vẫn còn rất không thoải mái, Sở Kiều tắm hai lần, mới trăm mặt đi ra phòng tắm.

Như vậy lần qua lần lại, đợi đến Sở Kiều nằm dài trên giường lần nữa, đã là hai giờ đêm, toàn thân cô mệt lả, ngã xuống giường liền ngủ mất rồi.

.....

Sáng sớm, Trì Việt xoa trán ngồi dậy, cả đêm say rượu. Gần đây anh đều là như thế, mỗi ngày đều muốn đi quán bar uống say không còn biết gì, sau đó làm cho người ta đưa về nhà.

Hết chương 85.1

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85-2: Khóe miệng anh bị thương, không phải do em cắn sao? (2)

Editor: Hepc

Ngày đó Sở Kiều nói, kích thích thật sâu đến anh. Có lẽ là lòng tự ái bị sỉ nhục, có lẽ là một ít lời tác động đến anh, dù sao Trì Việt trầm lặng ít nói, vẫn không lấy lại được sức.

Một năm qua, Trì Việt không có ngừng nghỉ cho nên lần này anh mà nao loạn nữa, ba mẹ cũng không có quá mức kinh ngạc, cũng không còn người phản ứng đến anh.

Tắm rửa qua, Trì Việt quần một chiếc khăn tắm ngang hông, đứng ở trước tủ treo quần áo chọn đồ. Ánh mắt anh âm đạm, tiện tay chọn áo sơ mi màu đen chấm bi trắng, từ từ mặc lên người.

Dáng người của người đàn ông cao lớn, vai rộng hông nhỏ. Áo sơ mi buông ra hai nút cài ở ngực, có thể theo hô hấp của anh, thấy bắp thịt chắc chắn màu mật ong bên trong.

Anh sửa sang xong, kéo cửa phòng ra đi xuống lầu dưới. Đi không bao xa, là có thể nghe được tiếng cười của mẹ mình.

Trì Việt ngó ngán, đáy mắt thoáng qua vẻ nghi hoặc. Rất lâu không có nghe được mẹ cười, thế nào sáng sớm hôm nay bà có thể cười vui vẻ như vậy?

Trên phòng khách sô pha, khóe miệng Quyền Chính Nghi cong cong, thân thiết nhìn người bên cạnh, quan tâm không dứt: “Thiên Chân, mẹ Quyền cứ tưởng con đã chết rồi, con đi đâu lâu như vậy mới trở về?”

“Cũng không phải là rất lâu,” Phùng Thiên Chân mỉm môi cười khê, nói: “Mẹ à vốn là di con không chịu tha con, tính toán để cho năm sau con trở về nữa.”

“Đúng vậy a, “ Quyền Chính Nghi liếc nhìn gật đầu một cái, giờ tay lên sờ sờ gương mặt Phùng Thiên, giọng nói dịu dàng, “ Thiên Chân nhà chúng ta luôn làm người khác ưa thích, hiểu chuyện lại khéo léo, khẳng định di con thương con.”

“Mẹ Quyền, mẹ đang ghen phải không?” Phùng Thiên Chân lắc đầu một cái, đáy mắt lóe ra nụ cười, “Mẹ yên tâm đi, vô luận Thiên Chân đi nơi nào, cũng sẽ không quên mẹ Quyền, vĩnh viễn đều sẽ nghĩ đến mẹ.”

“Ôi, cái đứa bé này cái miệng nhỏ nhắn thật ngọt.” Quyền Chính Nghi đưa tay ôm cô vào trong ngực, vỗ nhẹ phía sau lưng của cô nói: “Thiên Chân, nếu là mẹ Quyền có một đứa con gái thật tốt biết bao nhiêu, thân thiết giống như con vậy. Thằng nhóc thối Trì Việt ngu ngốc kia, thật làm tức chết mẹ rồi!”

“Không phải còn con sao?” Phùng Thiên Chân vòng chắc bả vai của bà, cười dụ dỗ bà: “Không được tức giận, vì tức giận dễ dàng có nếp nhăn nhá.”

Nghe được lời của cô..., Sắc mặt Quyền Chính Nghi âm trầm mới có chuyển biến tốt.

Phùng Thiên Chân kéo hành lý ra, từ bên trong lấy ra ba phần quà tặng, theo thứ tự đặt ở trên khay trà, nói: “Những quà tặng này là cho mẹ và bác trai, còn có một phần của Trì Việt.”

Giọng nói cô hết sức bình tĩnh, Quyền Chính Nghi nhìn kỹ một chút, do dự nửa ngày là hỏi cô: “Thiên Chân, con còn giận Trì Việt sao?”

“Không có.” Phùng Thiên Chân mỉm môi cười khê, vẻ mặt tự nhiên, “Con không có giận.”

Quyền Chính Nghi nhăn mày, đáy lòng không có cảm giác. Lần trước Trì Việt nào loạn đi xong, nhà họ Phùng liền đưa cô gái đi ra nước ngoài, nói là nghỉ phép thật ra thì chính là xa lánh. Nhưng mà điều này cũng không trách được người ta, nhà họ Phùng có một đứa con gái như vậy, là cha mẹ phải nâng niu nuôi lớn con gái ở trong lòng bàn tay, bị Trì Việt giầy vò thành cái dạng kia, nhà họ Phùng sao có thể không tức giận được?

Nếu như không phải là nề mặt bà cụ, còn có mấy chục năm giao tình của hai nhà, đoán chừng người nhà họ Phùng đã sớm đánh tới cửa, còn có thể để Trì Việt ung dung như vậy sao?!

Haizzz, đứa trẻ Trì Việt chết dầm này!

Nhắc tới con trai, Quyền Chính Nghi buồn không được! Bà có nằm mơ cũng chẳng ngờ, con mình thế nhưng có điều dính dấp đến Sở Kiều, hơn nữa chính còn có một bộ dáng si mê.

Dù nói thế nào thì Sở Kiều cũng là chị dâu của Trì Việt, bên kia mặc dù A Thác ảm đạm, nhưng lòng bà rõ nhất tính khí thẳng nhóc kia. Vừa vặn đứa nhỏ Trì Việt này dám dây dưa không dứt, người một nhà bây giờ vì chuyện cãi nhau này đều không vui vẻ!

“Mẹ Quyền, sắc mặt mẹ không tốt lắm?” Thấy bà ngờ ngác ngẩn ra, Phùng Thiên Chân quan tâm hỏi, “Tôi hôm qua ngủ không ngon à?”

Bất đắc dĩ Quyền Chính Nghi thở dài, vẻ mặt chán nản, “Thiên Chân, kể từ sau khi con đi, mẹ Quyền ngủ không được ngon, đêm đêm thường mất ngủ.”

Tạm dừng, bà nắm chặt tay Phùng Thiên Chân, hốc mắt có chút đỏ lên, “Đứa bé ngoan, nếu Trì Việt để cho con chịu uất ức gì, mẹ Quyền thay nó xin lỗi con!”

“Mẹ Quyền!” Phùng Thiên Chân cười một tiếng thật thấp, vẻ mặt không nhìn ra biến hóa gì, “Mẹ đừng nói như vậy, thật ra thì Trì Việt cũng không có lỗi gì, nếu quả thật nói có lỗi, đó là lỗi của con!”

Cô nói như vậy, Quyền Chính Nghi nghe càng khó chịu, trái tim ê ẩm. Chỉ cảm thấy Trì Việt là thẳng nhóc ngu ngốc đáng hận!

Trì Việt đứng ở cửa cầu thang nghe một lát, gương mặt tuấn mỹ của kẻ rừ, không nhìn ra nét mặt gì. Anh cất bước đi xuống, giọng nói như thường nói: “Mẹ, có khách tới nhà à.”

Nghe được âm thanh của anh, căn bản mí mắt Quyền Chính Nghi cũng không nâng lên, cũng không muốn phản ứng đến anh.

Ngược lại người ngồi trên sofa ngẩng đầu lên, hai mắt đen nhánh sáng ngời thông suốt, “Là em tới.”

Trì Việt đi đến ghế sofa lon đỏi diện ngồi xuống, gật đầu một cái, hỏi “Cô trở về lúc nào?”

“Mới vừa xuống máy bay.” Phùng Thiên Chân chỉ chỉ rương hành lý, môi đỏ mọng mỉm cười, “Em muốn về nhà nhất định phải đi qua chỗ này trước, cho nên em liền kêu tài xế lái qua đây một chút, đi vào thăm mẹ Quyền.”

Nghe vậy, trông mắt Trì Việt lóe lên, đôi môi mỏng mỉm nhẹ.

Phải nói đều không khác mấy, Phùng Thiên Chân cũng không ở lâu, đứng dậy cáo từ, “Mẹ Quyền, con về nhà trước, mấy ngày nữa trở lại thăm mẹ.”

“Được.” Mặc dù Quyền Chính Nghi không bỏ được, nhưng rốt cuộc là con gái nhà người ta, bà chỉ có thể buông tay.

Phùng Thiên Chân đi tới bên sofa, vừa muốn cầm rương hành lý lên, lại có người trước cô một bước, giúp cô kéo rương hành lý, “Tôi đưa cô.”

Trì Việt kéo rương hành lý, đi thẳng phía trước. Phùng Thiên Chân sững sốt một chút, không có ngăn lại, cùng Quyền Chính Nghi nói lời từ biệt, bước nhanh theo sau.

Trước cổng chính, Trì Việt xách theo rương hành lý, gương mặt tuấn tú rủ xuống.

“Có chuyện gì?” Phùng Thiên Chân đi tới bên cạnh anh, giọng nói bình tĩnh.

“Cô trở về làm gì?” Trì Việt đi thẳng vào vấn đề, giọng điệu rất lớn.

Ngược lại Phùng Thiên Chân không có kinh ngạc bao nhiêu, đã sớm biết anh muốn hỏi như thế, “Nơi này là nhà của em, anh nói em trở về làm gì?”

Trì Việt bị cô làm cho tức lên, gương mặt tuấn tú xẹt qua một tia không vui, “Phùng Thiên Chân tôi cảnh cáo cô... lần này cô trở về nếu là còn muốn dây dưa với tôi, đừng trách tôi không khách khí với cô!”

“Thật sao?” Phùng Thiên Chân cười xong, nhẹ giọng hỏi anh: “Vậy anh tính toán không khách khí thế nào?”

“Tôi.....” Trì Việt nhú chặt mày kiếm, trong lúc nhất thời cũng nói không ra cái gì.

Nhận lấy rương hành lý trong tay anh, Phùng Thiên Chân không hề tức giận, nụ cười long lanh lóe lên, “Trì Việt, em đi một vòng bên ngoài mới phát hiện,

thì ra là còn có nhiều chuyện như vậy là em chưa từng thấy, anh cũng không phải là trai đẹp đệ nhất thiên hạ, vì cái gì em nhất định phải quán anh!”

“Cái gì?!, cô nói tôi đây không đẹp trai?!”

Sắc mặt Trì Việt trầm xuống, đầu đầy hắc tuyến, “Vậy nhiều năm trước đây tại sao ngày ngày cô đều quán lấy tôi?”

“Là trước kia em chưa từng trải qua việc đòi,“ Phùng Thiên Chân nhếch môi cười cười, vẻ mặt giảo hoạt, “Nếu như tạo thành làm phức tạp cho anh, vậy em nhận lỗi với anh.”

Cô gạt đầu ra hiệu, kéo cương hành lý đi qua trước mặt anh, rốt cuộc không có nói nhiều.

“Này.....”

“Này!”

Trì Việt tức giận xanh cả mặt, ở sau lưng cô tức giận quát: “Phùng Thiên Chân, cô thật có bản lĩnh!”

Mất thấy bóng dáng thẳng đi tới bên cạnh xe, có tài xế chạy xuống mở cửa xe, sau đó đi mất.

Trì Việt sững sờ đứng tại chỗ, nửa ngày mới phản ứng kịp, Đây là Phùng Thiên Chân khi dễ anh sao?!

Stop!

Trì Việt khiển trách một tiếng, gương mặt tuấn mỹ của thoáng qua khí lạnh, tốt nhất là cô nói như vậy thì đừng đến đây dựa, nếu không thì tuyệt đối anh sẽ không tha cho cô! Hừ, con mẹ nó dám nói ông đây dung mạo khó coi, con mắt gì vậy!

.....

Sáng sớm Sở Kiều dậy, liền sinh bụng đầy tức giận. Khóe miệng cô vừa đỏ vừa sưng, dùng khối băng chườm lạnh nửa ngày, cũng không thể nào chuyển biến tốt.

Cô giờ tay lên sờ sờ, vẫn như cũ rất là đau, đều là tối hôm qua tên khốn kia cắn đi.

Sáng nay công ty còn có chuyện, cô không thể xin nghỉ, không thể làm gì khác hơn là lấy mỹ phẩm ra, rất chăm chỉ thoa son môi lên miệng, nhưng không hề có tác dụng quá lớn.

Đi tới công ty, Sở Kiều cảm thấy mọi người đưa ánh mắt chăm chú nhìn vào trên cái miệng của cô. Cô một đường cúi đầu, đối mặt việc chào hỏi của các đồng nghiệp, qua loa lấy lệ gật đầu một cái, đi nhanh vào thang máy.

Trở lại phòng làm việc, Sở Kiều mới thở phào nhẹ nhõm, cô móc gương ra nhìn một chút, vết cắn khóe miệng rõ ràng, chỉ cần thị lực không có vấn đề mọi người có thể nhìn ra.

“Kiều tổng,“ Trợ lý đẩy cửa đi vào, tức thời nhắc nhở, “Hai mươi phút sau ở phòng hội nghị lớn chúng ta sẽ ký hợp đồng với Quyền thị.”

“Biết rồi!”

Trợ lý đóng cửa lại rồi đi, Sở Kiều dựa vào sau vào ghế xoay, vẻ mặt nghiêm nghị. Đáy lòng cô từng lần một báo cho mình, muốn ôm lấy tâm thái chuyên nghiệp, không thể để chuyện riêng lẫn lộn với chuyện tư.

Hòa hoãn hồi lâu, vẻ mặt tức giận Sở Kiều mới bình thân xuống. Hôm nay muốn ký hợp đồng cái gì cô cũng chuẩn bị xong, mang theo trợ lý đi lên lầu đến phòng hội nghị lớn.

Mở cửa phòng họp ra, Tưởng Thiếu Hằng đến trước hết, anh ta ngồi ở trong ghế đang xem hợp đồng muốn ký.

“Quản lý Tưởng.” Sở Kiều đi tới, ngồi xuống kế bên anh ta.

Tưởng Thiếu Hằng gạt đầu một cái, đầu tiên không hề ngẩng đầu, cho đến khóe mắt anh nhìn đến cái gì, mới giật mình quái lạ nhìn chăm chăm cô, hỏi: “Cái đó, cô..... Không có sao chứ?”

“Không có việc gì.” Mặc dù ánh mắt của anh ta nhìn chăm chú vào trên mặt của cô, chỉ là Sở Kiều tự nhiên trấn định, không nhìn ra điều khác thường gì.

Tính khí của mỹ bằng sơn mỹ nhân (người đẹp lạnh lùng) cũng không hay, ngay cả thán nhiều chuyện như Tưởng Thiếu Hằng, cũng thức thời không dám trêu chọc cô.

Giây lát, Hàn Thu Dương đi vào phòng họp, nhìn chung quanh một chút, hỏi “Quyền thị bên kia còn chưa có người tới?”

“Chưa có.” Trợ lý phân phát tài liệu xong, cung kính trả lời.

Hàn Thu Dương cũng chưa nóng nảy, rất có kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng mà đối phương cũng rất đúng giờ, vừa đúng lúc Quyền Yến Thác đi tới, cũng không có trễ.

“Quyền tổng.” Hàn Thu Dương chủ động đứng lên, bắt tay cùng người tới.

Hai người đàn ông nắm lấy nhau, khí thế cường đại giống nhau.

Quyền Yến Thác mặc một bộ tây trang thủ công màu đen, gương mặt tuấn tú lắm liệt, là phong cách quen thuộc của anh. Nhưng khi anh khẽ nâng cánh tay phải quần vải màu trắng lên, ngược lại có chút chói mắt.

Hàn Thu Dương quan sát, quan tâm nói: “Có nặng lắm không? Cần phải đi bệnh viện không?”

“Không cần.” Quyền Yến Thác quay đầu đi, hai mắt sắc bén ngừng ở trên người Sở Kiều, có thâm ý khác nói: “Tôi qua huyện nào quá kịch liệt, không cần thận bị thương.”

Tường Thiếu Hằng nhẹ giọng cười cười, đôi mắt đào hoa hẹp dài khẽ híp. Thật ra thì giữa đàn ông bọn họ nói chút đề tài cấm kỵ, đã sớm nhìn quen lắm rồi.

Khỏe mặt Sở Kiều trầm xuống, theo bản năng nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện, ánh mắt nén giận.

“Bắt đầu đi.” Giấy lát, cô rút ra bản hợp đồng, trầm giọng nói: “Hợp đồng lần trước đã sửa đổi, nếu như lần này không có vấn đề gì, chúng ta liền ký hợp đồng.”

Cô muốn ký hợp đồng nhanh lên một chút, khiến người đàn ông chương mắt đó cút đi!

Hàn Thu Dương quay đầu, thấy gương mặt Sở Kiều tái nhợt. Anh buông hợp đồng trong tay, giọng ân cần nói: “Kiều, em không sao chứ? Có chỗ nào không khỏe hay không?”

Sở Kiều mím môi, theo bản năng cúi nửa đầu, phủ nhận nói: “Không có việc gì, em rất khỏe.”

Cô nói không có việc gì, Hàn Thu Dương cũng không còn tra cứu, chỉ là giờ tay lên vỗ vỗ mu bàn tay cô, dịu dàng nói: “Có vấn đề thì em kịp thời nói cho anh biết, không cần gắng gượng chống đỡ, biết không?”

Sở Kiều nhếch môi cười cười, cuối cùng sắc mặt cũng đẹp mắt một chút, “Em biết rồi.”

Khỏe miệng cô nhận nhặt lúm đồng tiền, kèm theo là tay Hàn Thu Dương rơi vào trên mu bàn tay cô, ở trong mắt người khác đều là hành vi phạm tội ngập trời.

Hai mắt Quyền Yến Thác chăm chú nhìn bọn họ hỗ trợ lẫn nhau, môi mỏng nâng lên đường cong nguy hiểm.

Giấy lát, không nhanh không chậm anh đứng lên, đi thẳng tới bên cạnh Sở Kiều, ánh mắt cô khiếp sợ, một tay kéo cô lên, kéo đến bên cạnh, “Thế nào không thoải mái sao? Có phải tối hôm qua lạnh cóng rồi phải hay không?”

Dứt lời, anh giờ tay nhẹ nhàng sờ trán Sở Kiều, giọng nói dịu dàng: “Khó chịu chỗ nào, hả?”

Giọng người đàn ông cột nhả lướt qua bên tai, thiếu chút nữa Sở Kiều học máu.

Theo bản năng cô muốn đẩy anh ra, nhưng không nghĩ đột nhiên người đàn ông buộc chặt hai cánh tay, ôm cô vào trong ngực, cười nói: “Kiều Kiều chúng ta đúng là chuyên nghiệp, nhà chúng ta lại không thiếu tiền, em cần gì phải bán sinh mệnh như vậy hả?!”

Cái ghế đối diện, Tường Thiếu Hằng nhìn thấy phải sửng sốt một chút, cảm thiếu chút nữa rơi trên mặt đất. Đây là tình huống gì?

Da đầu Sở Kiều lại bắt đầu tê dại, theo bản năng cô cắn môi, nhưng không nghĩ đụng phải vết thương, đau đến kêu lên.

“Vẫn còn bị đau?” Quyền Yến Thác đưa tay nâng cằm của cô, ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm khỏe miệng của cô, cười nói: “Tối hôm qua đều là em gây ra, bằng không anh có thể cắn em sao?”

“.....”

Sở Kiều hoàn toàn chấn động, đối mặt loại đàn ông vô duyên này, cô không thể nhịn được nữa!

“Quyền Yến Thác!”

Nụ cười Sở Kiều đỏ lên, tức giận quát: “Anh thật khốn kiếp! Còn dám nói hươu nói vượn nữa thử xem?!”

“Anh nói bậy sao?”

Giương mặt tuấn tú người đàn ông mỉm cười, nhẹ nhàng hất cằm lên, cũng không chút nào kiêu dè, “Vậy em nói cho bọn họ biết, vết thương trên miệng anh là ai cắn? Chẳng lẽ không phải em cắn sao?”

Sở Kiều tức giận sắc mặt trắng bệch, từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa có người nào có thể chọc tức cô đến muốn giết người.

Đáng tiếc, căn bản người đàn ông kia không muốn thu lại, nâng một cái tay giữ chặt hông của cô, đè cả người cô vào lồng ngực vững chắc của mình, “Em dám nói không phải, vậy thì anh sẽ tách cái miệng nhỏ nhắn của em ra, khiến tất cả mọi người xem một chút có phải là dấu răng của em hay không?!”

“Phốc ——”

Trong ghế bên này, Tưởng Thiếu Hằng hoàn toàn cười phun, trong đôi mắt đều là mập mờ tìm tòi nghiên cứu. Đây là muốn nhiều kịch liệt, hai người mới có thể cắn thành ra như vậy?!

Chung quanh một mảnh tĩnh lặng, tất cả mọi người không dám lên tiếng.

Giương mặt Sở Kiều nóng đến bốc lửa thế nhưng không ngược đầu lên được.

Hoàn cảnh chung quanh, có loại an tĩnh quỷ dị. Tất cả mọi người muốn tò mò nhìn quanh, chỉ là thấy Kiều tổng giết người bằng ánh mắt, cũng đều cúi đầu, âm thầm thôn thức.

Thì ra là Kiều tổng, cùng tổng giám đốc Quyền thị của lén phét?!

“Tốt lắm, không lộn xộn!” Giương mặt tuấn tú Quyền Yến Thác mỉm cười, đôi mắt thâm thúy quét qua nét mặt quái dị của mọi người, ánh mắt cung chiêu nhìn chăm chăm người trong ngực, dịu dàng nói: “Vợ tôi tức giận, nhưng tôi không nỡ để cho cô ấy tức giận.”

Vợ?!

Mọi người lại một lần nữa mở rộng tầm mắt, bọn họ Kiều tổng kết hôn từ lúc nào?!

Vốn sắc mặt Tưởng Thiếu Hằng đang đùa giỡn cũng bị choáng, anh ta nhú mày nhìn chăm chăm Sở Kiều, bộ mặt kinh ngạc. Cô kết hôn sao?

Ánh mắt toàn trường kinh ngạc, chỉ có Hàn Thu Dương bình tĩnh, cặp mắt thâm thúy hình như không nhìn ra pháp phòng gì.

Sở Kiều hoàn toàn đã cứng ngắc, căn bản cô không nghĩ tới người đàn ông này dám nói những lời này, hoàn toàn không có phòng bị.

Hồi lâu, Quyền Yến Thác vui vẻ hơi thả người bên trong ra, môi mím đến gần bên tai của cô, thì thầm nói: “Sở Kiều, em muốn chơi với tôi? Vậy thì tôi theo đến cùng!”

Quyền Yến Thác cup mắt, nụ cười đột nhiên thu lại. Từ Quý Tư Phạm đến Trì Việt, hiện tại lại đến cả Hàn Thu Dương, cô gái chết tiệt thật đáng yêu! Số cô phần nhiều là số hoa đào, anh đây sẽ không sợ hoa đào nhiều, cô có một đóa hoa, anh sẽ hung hăng dập tắt một đóa của cô!

Hết chương 85.2

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Con gái nuôi

Rầm!!

Cửa văn phòng bị đóng sầm lại thật mạnh, Sở Kiều đặt tài liệu lên bàn, khuôn mặt cô trắng bệch vì giận dữ.

Trong giây lát, trợ lý kiên trì đến cùng, đẩy cửa bước vào, nom nớp lo sợ, “Tổng giám đốc Kiều, về họp đồng ký kết với Quyền thị... cô có còn xem lại một lần nữa không?”

"Đi ra ngoài!"

Sắc mặt Sở Kiều cực kỳ căng thẳng, giọng nói của cô cũng vì thế mà cất cao.

Trợ lý sợ tới mức không dám nói hai lời, vội vàng cầm cặp hồ sơ ra ngoài, hơn nữa còn đóng cửa lại thật kỹ.

Đáng vẻ đáng sợ của Tổng giám đốc hệt như muốn ăn thịt người vậy!

Trong khoảng thời gian kế tiếp sau đó, không có một người nào trong công ty dám lại gần văn phòng của Tổng giám đốc, bất kỳ ai bước vào đều bị mắng đến mức giống như “máu chó dội lên đầu”

Tương Thiếu Hằng theo Hàn Thu Dương trở lại văn phòng. Anh ta kéo ghế ngồi xuống, vẻ mặt vẫn kinh ngạc như trước, “Hàn, anh có cảm thấy chuyện này kỳ lạ không?”

“Cái gì?” Hàn Thu Dương ngồi trên chiếc ghế xoay màu đen, mắt anh sáng như ngọn đuốc.

“Sở Kiều ấy, ” Tương Thiếu Hằng bĩu môi, khuôn mặt đẹp trai hiện lên vẻ khó hiểu, “Trong sơ yếu lý lịch, cô ta đâu có viết mình đã kết hôn.”

Nghe vậy, Hàn Thu Dương cũng không nói gì, đôi mắt thâm thúy của anh tựa như hồ nước đen màu mực, nhìn không ra một gợn sóng nào.

Tiếng gõ

Tương Thiếu Hằng gõ tay lên bàn, khuôn mặt lộ rõ vẻ không vui, anh ta nói, “Anh mau cho ý kiến đi!”

Hàn Thu Dương nở nụ cười, nhún vai, thần sắc lạnh nhạt, “Ý kiến gì? Chuyện riêng nhà người ta, người ta có quyền tự giữ cho riêng mình.”

“Vậy mà cũng gọi là riêng ư?” Tương Thiếu Hằng không ủng hộ anh, lắc đầu, “Đó gọi là không nói rõ chi tiết về tình cảnh của mình cho công ty biết.”

“Anh đó,” Hàn Thu Dương mím môi, cười khê, sau đó quay đầu qua nhìn sắc mặt anh ta, trêu ghẹo, “Vậy anh tính âm ỉ thế nào?”

“Hàn Thu Dương, anh đứng về phía bên đó?” Tương Thiếu Hằng nhăn mày, ánh mắt chất vấn của anh ta nhìn thẳng vào Hàn Thu Dương.

Nửa người trên của Hàn Thu Dương dựa hẳn vào ghế xoay, đôi mắt sáng ngời của anh hiện lên ý cười. Mặc dù anh không nói gì, nhưng mọi thứ đã lộ rõ trên khuôn mặt đẹp trai của anh, Tương Thiếu Hằng vừa nhìn liền giận đến tái mặt.

“Đi đi!” Tương Thiếu Hằng từ từ đứng dậy, nói với vẻ suy sụp, “Anh đi mà che chở cho cô ta!”

Anh ta lập tức quay đầu ra ngoài, giọng nói của Hàn Thu Dương chợt vang lên ở đằng sau lưng, “Thiếu Hằng, tôi có chừng mực.”

Nghe Hàn Thu Dương nói như vậy, Tương Thiếu Hằng mới giãn hàng chân mày đang nhíu chặt. Anh ta không nói thêm lời nữa, đảo mắt một cái liền rời khỏi văn phòng.

Cả một buổi sáng, Sở Kiều không có một chút cảm hứng. Mới sáng sớm đã hôn dỗi đầy bụng, đúng lúc đó lại trở ngại vì có mặt mọi người ở đây, cô không có chỗ để phát tiết, giấu mãi ở trong lòng mà nỗi con khó chịu.

Cô nắm chặt bút chì trong tay rồi lại buông. Sở Kiều vốn có ý nghĩ rất hay, nhưng lúc này lại không tìm được cảm giác, do đó vẽ cũng chẳng ra hình.

"Bốp - - "

Cô giận dỗi, bỏ bút lên bàn rồi cắn môi, vô tình động đến vết thương nơi khóe miệng, đau đến mức nháu mày.

Sở Kiều suy sụp, dựa người vào ghế xoay, tâm trạng cực kỳ phiền chán.

"Anh có thể vào không?"

Chẳng biết từ lúc nào, Hàn Thu Dương đã đứng ở bên ngoài, đưa tay gõ cửa, hỏi rất lễ phép.

Nghe tiếng của anh, Sở Kiều mới đứng dậy khỏi ghế, hỏi, “Tổng giám đốc Hàn, anh có việc gì sao?”

Hàn Thu Dương cất bước đi tới, miệng nở nụ cười dịu dàng, “Đã đến giờ ăn trưa, anh muốn mời em đi ăn.”

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, Sở Kiều mới nhận ra đang là giữa trưa, thảo nào cô đói bụng như vậy, hóa ra là đến giờ ăn cơm rồi. Cô do dự một lát rồi quay lại, cầm lấy túi xách bằng da, đi đến trước mặt anh, “Đi thôi.”

Hai người rời khỏi cao ốc Vân Tường. Tiết trời bên ngoài rất tốt, tuy rằng ánh nắng rất sáng nhưng cũng không gắt.

Hàn Thu Dương đã thi khảo sát bằng lái xe, anh đã có thể tự mình cầm lái. Sở Kiều ngồi vào vị trí bên cạnh ghế tài xế, cài dây an toàn thật chặt.

"Em muốn ăn gì?" Anh đặt hai tay lên vô lăng, quay đầu sang hỏi cô.

Sở Kiều gục đầu xuống, đáp lại với vẻ phờ phạc ỉu xiu, “Tùy ý.”

"Tùy Ý?" Hàng mày lười kiếm của Hàn Thu Dương hơi nhướng lên, khuôn mặt đẹp của anh tựa như đang lúng túng, “Kiều, em ra đề cho anh khó quá, Tùy Ý là tới đâu ăn nhĩ?”

*Ý của Sở Kiều là Hàn Thu Dương tùy ý chọn chỗ, Hàn Thu Dương lại trêu cô, hỏi lại rằng Tùy Ý là chỗ nào.

"Phụt..."

Dây thần kinh căng thẳng cả buổi sáng rốt cuộc cũng được buông lỏng, Sở Kiều ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt hiện lên vài phần cảm kích. Anh cố ý đùa cho cô được vui, cô có thể nhìn ra được.

"Tới Lam Điền đi." Sở Kiều thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt hoàn toàn nở nụ cười, "Ông chủ mời khách, đương nhiên em muốn ăn ngon."

Hàn Thu Dương dùng một tay giữ lái, một tay dịu dàng xoa đầu cô, đôi môi mỏng của anh nhô lên có hơi cong lên.

Mới đó mà xe đã chạy đến phía ngoài Lam Điền. Hàn Thu Dương ngừng lại, dẫn người trong xe đi vào với mình.

Trước chiếc bàn dài, Sở Kiều và Hàn Thu Dương ngồi xuống, mặt đối mặt với nhau, người phục vụ lập tức bước tới.

Nhận lấy thực đơn, Hàn Thu Dương chỉ xem chung chung một lần. Anh nhíu mày, hỏi người đối diện, "Em muốn ăn gì?"

Trên thực đơn có nhiều món mà Sở Kiều thích ăn, nhưng cô lại lo về vấn đề dạ dày của mình, do đó chỉ chọn vài món ăn dễ tiêu, "Một phần hải sản xào rau, một phần súp kem bơ."

Hàn Thu Dương không xoi mói cô ăn cái gì, anh chọn những món giống hệt cô. Sở Kiều mím môi, thuận miệng hỏi anh, "Bít tết ở đây rất ngon, anh không muốn nếm thử ư?"

"Anh không ăn món sống và món nguội." Hàn Thu Dương nở nụ cười, khuôn mặt đẹp đầy sự dịu dàng. Nghe anh nói vậy, Sở Kiều gật đầu khen ngợi.

Món ăn nhanh chóng được mang lên, Sở Kiều cầm thìa bằng tay phải, do dự một hồi mới mở miệng, "Chuyện hôm nay... thật ngại quá."

Cô cúi đầu xấu hổ, vẻ mặt sáng ngời, "Đã khiến mọi người chê cười!"

Buổi sáng, Quyền Yến Thác có biểu hiện như vậy, bây giờ thì chuyện đó đã lan truyền khắp công ty, Sở Kiều có miệng mà chẳng thể nói rõ trước mặt nhiều người!

"Làm sao có thể?" Hàn Thu Dương đặt thìa xuống, ngửa đầu, nhìn chăm chăm vào mắt cô, cất tiếng dịu dàng, "Kiều, không có ai chê cười em đâu."

Cúi đầu xuống, anh bỏ sung thêm một câu, "Ít nhất là anh sẽ không làm vậy."

"Cảm ơn." Sở Kiều gật đầu cảm động, rốt cuộc thì cõi lòng cũng bớt đi một chút lo lắng.

Hai tay cô nắm chặt lấy nhau, đặt trên bắp đùi, năm ngón tay giấu vào trong lòng bàn tay, "Em không cố ý giấu..."

"Em có quyền tự bảo vệ bản thân mình." Hàn Thu Dương đột nhiên ngăn lời cô sắp nói ra, anh không hề có ý trách cô.

Sở Kiều chỉ cảm thấy thẳng thắn với anh thật thoải mái. Anh rất khéo hiểu lòng người, luôn luôn mang đến cho cô những cảm xúc dịu dàng.

Cô cảm xúc nước lên, uống một ngụm, sau đó rũ mắt xuống, thấp giọng nói, "Em đã đệ đơn lên tòa, đang làm thủ tục ly hôn."

Không sao cả, cô đang muốn giải thích mọi chuyện cho Hàn Thu Dương.

"Có cần anh giúp gì không?" Hàn Thu Dương bình tĩnh mở miệng, hỏi không nhiều lắm.

Sở Kiều mím môi cười, nói, "Tạm thời chưa cần đâu." Đôi mắt long lanh của cô sáng lên, giọng nói thành khẩn, "Thu Dương, lẽ ra hỏi sáng, em nên nói cho anh biết, nhưng mà trước mặt bạn bè, em lại không đủ thẳng thắn để nói ra."

Lời nói của cô tràn đầy sự tự trách vì đã giấu diếm, lọt vào tai của Hàn Thu Dương lại khiến ánh mắt của anh thay đổi.

Hàn Thu Dương đưa tay lên, vỗ nhẹ vào mu bàn tay của Sở Kiều, anh hoàn toàn không có ý trách cứ, "Ăn cái gì đó trước đi, sau đó anh sẽ dẫn em tới một chỗ."

Cố gắng kìm nén những cảm xúc phức tạp tận đáy lòng, Sở Kiều nghe lời anh, gật đầu, cầm lấy thìa rồi bắt đầu dùng com trưa.

...

Khoảng thời gian giữa trưa là lúc người ta ăn cơm nhiều nhất. Cả một con phố ẩm thực thịnh vượng, mấy nhà hàng ùn ùn mang đủ loại món ăn xào nấu đầy màu sắc lên cho thực khách, chỗ nào cũng có vẻ làm ăn rất được.

Một chiếc xe thể thao màu vàng sáng dừng lại bên vệ đường, vô số người lập tức ghé mắt nhìn. Người đàn ông trong xe đẩy cửa bước xuống, đôi giày da bóng loáng giẫm lên dầu mỡ béo ngậy trên mặt đất, trông rất chướng mắt.

Có một nhà hàng tên là Thực Huệ ở bên cạnh, cũng là nơi đông khách nhất. Đứng ở xa, nhìn từ ngoài cửa cũng có thể thấy người phục vụ bên trong đi tới đi lui, chuyển động liên hồi.

"Thưa ngài, ngài đi mấy người ạ?" Ông chủ nhìn thấy khách quý ở ngoài cửa, vội vàng bước ra chào đón.

Giang Hồ mặc đồ Tây, phong thái gây chú ý. Hắn cúi đầu, phúi phúi cổ áo của mình, hỏi, "Hứa Khả Nhi ở đâu?"

"Hứa Khả Nhi?" Ông chủ sừng sốt, ngây ngốc một hồi, mãi sau mới phản ứng kịp, "Ngài nói Đại Hứa sao?"

Giang Hồ gật đầu, chẳng hề kiên nhẫn, sắc mặt hắn không vui, "Người ở đâu?"

"Ở hẻm nhỏ phía sau." Ông chủ đưa tay chỉ, ân cần, "Tôi dẫn ngài qua đó."

Giang Hồ nhíu mày, quét mắt nhìn khung cảnh xung quanh, sau đó mới đi theo ông chủ đến hẻm nhỏ phía sau.

Mặt tiền của con phố là nhà hàng, hẻm nhỏ ở mặt sau là sau bếp. Dưới tấm vải bạt dùng để đựng lều, Hứa Khả Nhi ngồi trên ghế đầu, đeo tạp dề trên người, hai tay đặt trong bồn nước, động tác rửa chén nhanh nhẹn.

"Đại Hứa - -" Ông chủ chạy chậm chậm qua, cất tiếng gọi cô.

"Dạ!" Hứa Khả Nhi đáp lại theo thói quen. Cô ngẩng đầu, nhìn về hướng phía trước, sau khi trông thấy người đàn ông kia liền không khỏi giật mình.

Khung cảnh xung quanh ồn ào, Giang Hồ cất bước đi tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên cao xuống rồi cất tiếng cười, "Sao? Không nhận ra tôi hả?"

Nước lạnh xối xuống ào ào (đang rửa chén), vẻ mặt của Hứa Khả Nhi trở nên cứng ngắc. Cô nhìn hắn, mồ hôi nhỏ từng giọt trên trán, đôi mắt không khỏi chớp chớp mấy cái.

Giang Hồ tự mình kéo cô đứng dậy, chỉ vào tạp dề rồi nhíu mày, nói, "Cởi ra, tôi đưa cô rời khỏi đây."

Hứa Khả Nhi tự mình cởi bỏ dây buộc lưng, bỏ tạp dề sang một bên. Ánh mắt cô yên tĩnh, dường như đã sớm chờ đến ngày này.

"Hai người quen nhau?" Ông chủ nhìn mà choáng váng, một hồi sau mới hỏi.

"Ông chủ, tính tiền lương cho tôi đi."

Hứa Khả Nhi thản nhiên nói. Ông chủ nhìn thấy Giang Hồ ăn mặc như vậy cũng không dám gây chuyện, vội vàng tính xong tiền lương, đưa cho Hứa Khả Nhi không thiếu một xu.

Cầm lấy tiền rồi, Hứa Khả Nhi cúi đầu đếm. Số lượng không thiếu, cô mới gật đầu, "Chúng tôi thanh toán xong rồi."

"Xong việc chưa?" Giang Hồ giãn tái mặt, xoay người đi về phía trước.

Hứa Khả Nhi cất tiền vào trong túi áo, lại đi vào nhà hàng để lấy túi xách, sau đó mới bước tới chiếc xe thể thao đắt tiền, mở cửa ngồi vào.

Chiếc xe thể thao màu vàng sáng nhanh chóng chạy xa, mồi đó đã mất hút không thấy đâu.

Ông chủ nhà hàng tặc lưỡi chán nản, mình cũng vừa ý con nhỏ này, nào ngờ chưa có cơ hội xuống tay, nó đã bị người ta đoạt mất!

Lái xe tới khu nhà ở cao cấp nhất của thành phố, Giang Hồ ngừng xe lại, ôm người bên cạnh vào trong thang máy.

Hắn lấy chìa khóa ra mở cửa, căn nhà trước mắt được trang hoàng lộng lẫy, đồ gia dụng đầy đủ hết cả, giá trị xa xỉ. Hắn đưa chìa khóa cho Hứa Khả Nhi, cười nói, "Cất kỹ đi, sau này, đây sẽ là chỗ ở của em."

Căn nhà nhỏ này là Giang Hồ mua cho Hứa Khả Nhi trước đó. Hứa Khả Nhi đi xem xung quanh, cuối cùng mới quay lại phòng khách.

Giang Hồ lấy một chai nước tinh khiết từ trong tủ lạnh ra, vặn mở nắp rồi hộp một ngụm. Hắn nhíu mày, hỏi, "Ra rồi sao không tìm tôi?"

"Tìm không thấy anh." Hứa Khả Nhi xoay người, ngồi vào ghế sofa. Chiếc ghế này được nhập từ Đức, làm bằng da thật, ngồi trên đó có cảm giác cực kỳ tiện nghi!

Cô mím môi, nói, "Anh bận lắm sao?"

Giang Hồ cúi đầu cười, dùng tay vỗ vào vị trí bên cạnh mình, ý bảo cô qua ngồi. Khoảng thời gian trước, hắn bận bịu nhiều việc, không ở trong nước, chủ yếu là vội kết hôn rồi đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật.

Hứa Khả Nhi cũng không ngại ngừng, đứng dậy, bước qua ngồi bên cạnh hắn, về mặt thản nhiên, nhàn nhạt.

"Giận à?" Hắn hơi nâng cằm cô lên, mỉm cười hỏi cô.

Hứa Khả Nhi khẽ nở nụ cười khổ, nhìn chằm chằm vào mắt hắn rồi hỏi, “Người mới được thả ra khỏi nhà tù có tư cách để giận sao?”

Sắc mặt của cô không tốt, cả người gầy rộc hơn so với lúc trước. Giang Hồ nhíu mày, mở ngăn kéo của chiếc bàn trà, lấy ra một quyển hợp đồng, đặt vào tay cô, “Đây là cửa hàng buôn bán ngoài phố, em thanh toán tiền thuê ba năm, sau đó em muốn làm gì, tôi sẽ sai người sắp xếp, trang hoàng lại.”

Hứa Khả Nhi nhìn chằm chằm hợp đồng trong tay, nhìn kỹ vài lần, trên môi cô mới nở nụ cười. Cô cũng không khách khí, trực tiếp trả lời anh, “Được, tôi sẽ nghĩ kỹ rồi nói cho anh biết.”

Giang Hồ nắm lấy cổ tay cô, cúi đầu xuống rồi hôn cô, sau đó lại nhíu mày, “Tắm rửa đi, người em có mùi gì ấy!”

Hứa Khả Nhi chỉ mặc áo sơ mi và quần jeans, toàn thân cô đầy mồ hôi. Cô cười áy náy, lập tức đứng dậy, bước vào phòng tắm.

Đóng cửa phòng lại, Hứa Khả Nhi cởi bỏ quần áo bắn trên người, dùng tay mở vòi nước, rốt cuộc cũng có thể tắm rửa một cách thoải mái dễ chịu. Từ lúc ra tù đến nay, cô không có nơi nương tựa, được tắm sáng khoái như vậy là một điều vô cùng xa xỉ.

Tắm rửa sạch sẽ, Hứa Khả Nhi quấn khăn tắm, đứng ở trước gương, yên lặng mà ngắm kỹ khuôn mặt của mình. Mới có một năm trôi qua, da cô đen đi không ít, hai bàn tay cũng trở nên thô ráp.

Cô kéo ngăn tủ trong phòng tắm ra, bên trong có đầy đủ đồ dùng và mấy loại kem dưỡng da, không thể không nói rằng Giang Hồ rất xứng đáng để làm tình nhân.

Hứa Khả Nhi chọn loại mặt nạ dưỡng da trắng – đẹp, nhanh chóng đắp lên mặt. Cô không dám chậm trễ hơn, sợ người bên ngoài sốt ruột chờ đợi. Bây giờ, cô không có gì để lựa chọn đường sống cho mình, có thể lấy lòng người đàn ông này, cô mới sống được những ngày tháng yên lành.

Cửa phòng tắm được mở ra. Người đàn ông đang nói chuyện điện thoại trên ghế sofa, vừa thấy Hứa Khả Nhi ra ngoài, hắn liền có ý lẩn tránh.

Hứa Khả Nhi bình thản như thường, chẳng thèm để ý có phải hắn đang gọi điện cho bà xã hay không. Cô ngồi trên giường, sấy tóc. Không bao lâu, vị trí giường phía sau cô lõm xuống dần, thân thể nóng như lửa của người đàn ông kia đang tiến gần đến.

Tắt máy sấy trong tay, Hứa Khả Nhi cũng không quay người lại. Không thể nhìn ra vẻ mặt của cô lúc này.

Giang Hồ hơi cúi đầu, khẽ ngửi mùi hương phảng phất trên tóc cô. Hắn giơ ngón tay lên, đặt trên vai cô rồi vuốt nhẹ, cảm xúc nơi đầu ngón tay vẫn tròn trĩnh như trước, không khỏi khiến khóe miệng hắn cong lên thành ý cười, “Khả Nhi, vẫn là em tốt.”

Hứa Khả Nhi xoay người lại, ánh mắt hiện lên nét cười. Cô nhìn hắn rồi hỏi, “Bà xã anh không tốt sao?”

“Cũng được lắm.” Giang Hồ bĩu môi, cúi đầu, khẽ hôn lên xương quai xanh của cô. Hắn cởi khăn tắm trên người cô xuống.

Hứa Khả Nhi nằm trên giường, ngửa đầu nhìn ánh mắt tràn đầy dục vọng của hắn, cô khẽ cười, “Nếu đã là cũng được lắm, vậy sao còn tìm tôi?”

Nghe lời cô nói, Giang Hồ bật cười thành tiếng. Hắn há mồm, cắn một miếng ở trước ngực cô, nói rất mập mờ, “Chưa từng nghe câu “vợ lớn không bằng vợ nhỏ, vợ nhỏ không bằng vú em” sao? Tôi luôn luôn nghĩ về em, chưa hề quên tình cảm trước kia của chúng ta!”

Câu nói của hắn là thật hay giả, Hứa Khả Nhi đều cảm thấy không cần bận tâm. Hai tay cô bấu lấy cổ hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, “Tôi cũng không quên!”

Ánh mắt Giang Hồ khẽ gạt. Hắn nhìn người phụ nữ nằm dưới thân mình, thấp giọng nói, “Khả Nhi, chỉ cần em ngoan ngoãn, tôi sẽ bồi thường thiệt thòi một năm qua của em.”

Hứa Khả Nhi cười vô cùng dịu dàng. Cô đưa tay lên, vỗ về khuôn mặt của người đàn ông, sau đó cong eo lên, cả thân thể lẫn cõi lòng đều nghênh đón hắn tiến vào.

Đúng, hắn phải bồi thường, đám người bọn hắn nhất định đều phải bồi thường!

...

Sau khi ăn cơm trưa ở Lam Điều, Hàn Thu Dương lái xe đến trung tâm mua sắm. Sở Kiều hồ nghi đi theo anh, thấy anh chọn mua một cô búp bê barbie.

Tính tiền xong xuôi, Hàn Thu Dương lại đưa Sở Kiều rời khỏi đó, anh lái xe đến một nhà trẻ trong trung tâm thành phố.

“Đây là...?”

Sở Kiều đứng ở bên ngoài nhà trẻ, chen lẫn cùng phụ huynh của mấy đứa trẻ khác, về mặt cô đầy sự nghi ngờ.

Hàn Thu Dương đưa chiếc hộp búp bê barbie trong tay cho cô, giọng nói bình tĩnh, “Đến đón con gái của anh.”

"Hớ?" Sở Kiều mở to hai mắt ngay tức khắc, nhìn anh với vẻ không dám tin.

Lúc này, cửa lớn của nhà trẻ được mở ra. Sở Kiều còn chưa kịp hỏi, Hàn Thu Dương đã vẫy tay về phía trước, "Nhất Nặc!"

"Ba - - "

Một bé gái mặc váy công chúa màu hồng nhạt dang rộng hai tay, chạy về hướng bên này. Hàn Thu Dương bước lên phía trước vài bước, tiện thể bế cô bé lên, hơn nữa trước đó, anh đã đứng lên ở độ cao vừa đủ, vững vàng tiếp được con gái.

Cô bé cười khanh khách, hai tay ôm sát cổ anh, hét to, "Ba tuyệt quá à!"

Trong giây lát, Hàn Thu Dương bế con gái, đi tới trước mặt Sở Kiều, "Nhất Nặc, gọi di đi con."

"Di ơi!" Hàn Nhất Nặc rất nghe lời, gọi cô một tiếng thật ngọt ngào.

Sở Kiều vẫn bị chìm sâu trong cơn chấn động vừa rồi, mãi đến khi cô bé nóng vội, trợn mắt nhìn búp bê barbie trong lòng cô, "Di ơi, có phải di tặng búp bê cho Nhất Nặc không?"

Cô xấu hổ, lấy lại tinh thần, đứng lúc nhìn thấy ánh mắt tràn đầy ý cười của Hàn Thu Dương.

"Ừ, tặng cho con đó." Sở Kiều đưa chiếc hộp cho cô bé, mím môi cười.

"Con cảm ơn di." Hàn Nhất Nặc ôm lấy chiếc hộp, lắc lắc cái đầu, hỏi người đàn ông ở phía sau, "Ba ơi, Nhất Nặc nhận được không ạ?"

"Đương nhiên là được." Hàn Thu Dương cúi đầu, hôn lên khuôn mặt con gái, giọng nói của anh rất dịu dàng.

Ba nói có thể nhận, Hàn Nhất Nặc mới ôm lấy búp bê barbie, cực kỳ vui vẻ. Anh bế con gái đi về phía trước, Sở Kiều tiếp tục theo sau.

Hàn Thu Dương để con gái ngồi ở phía sau xe, hơn nữa còn thắt dây an toàn cho cô bé thật kỹ, sau đó mới trở lại vị trí của người điều khiển tay lái.

Xe chạy lên đại lộ, Sở Kiều mới dần dần hồi phục tinh thần. Cô quay đầu, nhìn đứa nhỏ ở phía sau, cảm thấy cô bé hẳn là bốn năm tuổi, đáng yêu cực kỳ đáng yêu, hơn nữa còn có đôi mắt đen long lanh khiến người ta đặc biệt yêu thích.

Chỉ là cho dù thế nào, cô cũng không hề nghĩ tới Hàn Thu Dương có đứa con gái lớn như vậy? Chưa từng nghe nói anh kết hôn mà nhỉ?!

Hàn Thu Dương bật loa trong xe lên, âm lượng tương đối nhỏ. Thông qua kính chiếu hậu, anh trông thấy con gái đang tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực vào cô búp bê nhỏ, do đó anh mới quay đầu đi, nhìn về phía Sở Kiều, "Có chuyện gì muốn hỏi anh à?"

"Khụ khụ!" Sở Kiều đỏ mặt vì xấu hổ, nói với vẻ mất tự nhiên, "Em cảm thấy rất bất ngờ."

Hàn Thu Dương khẽ nhếch môi, cười nói, "Không chỉ riêng em, ai gặp Nhất Nặc rồi đều nói như vậy cả."

Sở Kiều chột nhẹn lờ trong giây lát, không biết bản thân mình còn muốn hỏi điều gì.

Phát hiện cô nhũn mày, Hàn Thu Dương mới cong môi mỉm cười, thấp giọng nói, "Nhất Nặc không phải con gái ruột của anh, nó là đứa bé được anh nhận nuôi."

"..." Vừa nãy còn kinh ngạc, chưa kịp trở lại bình thường, Sở Kiều lại bị dọa thêm một lần nữa.

"Nhận nuôi?" Sở Kiều chép miệng, hỏi anh mà chẳng dám tin.

"Đúng vậy." Hàn Thu Dương gật đầu, khuôn mặt đẹp trai của anh trầm xuống, "Nhất Nặc là đứa trẻ bị bỏ rơi, sau khi sinh ra đã phải ở cô nhi viện."

Một đứa trẻ đáng yêu như vậy lại bị cha mẹ vứt bỏ, lừa gạt trong lòng Sở Kiều bỗng chốc bùng lên.

Trời sẩm tối, Sở Kiều ở lại nhà Hàn Thu Dương để ăn cơm. Nhất Nặc rất thích búp bê barbie, cô bé cứ quần lấy Sở Kiều để nói lời cảm ơn, hơn nữa còn muốn cô chơi cùng mình.

Thật lòng mà nói, lúc còn nhỏ, Sở Kiều cũng không được chơi búp bê. Thấy khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của đứa trẻ, cô chợt nghĩ đến thời thơ ấu, cảm xúc trời dấy từ tận đáy lòng sâu thẳm.

Ăn cơm tối xong, Sở Kiều lại bị cô bé quần lấy một hồi lâu, cuối cùng vẫn là Hàn Thu Dương mở miệng, cô công chúa nhỏ nhà anh mới chịu thả người.

Cô bé theo ba đi ra tận ngoài cổng và sân, lưu luyến không rời, "Di Kiều Kiều ơi, lần sau đi chơi búp bê với con nữa nha."

"Được." Sở Kiều ngồi xổm xuống, đưa tay xoa đầu cô bé. Tóc của trẻ con rất mềm mại, cực kỳ đáng yêu.

"Chúng ta ngoéo tay đi." Hàn Nhất Nặc đưa một ngón tay nhỏ ra, đôi mắt cô bé giống như đang rung rung.

Ánh mắt Hàn Nhất Nặc vừa đen vừa sáng, tựa như thủy tinh đen đẹp nhất. Sở Kiều nhìn mà xúc động, suýt chút nữa đã rơi nước mắt.

Cô ôm cô bé vào lòng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngoéo tay với cô bé, nói lời cam đoan, “Có thời gian rảnh rồi đi sẽ đến thăm con, được không?”

"Đạ được." Hàn Nhất Nặc cúi đầu, cất tiếng đồng ý, nhưng vẫn cảm thấy không vui.

Hàn Thu Dương bắt đầu đi lấy đầu, anh bảo người giúp việc đưa con gái đi tắm. Hàn Nhất Nặc dựa vào vai người giúp việc, cánh tay nhỏ mũm mĩm* cử động, tiếp tục vấy tay với Sở Kiều.

*Nguyên văn là “nhục nhục” – tức là đây những thịt, nhưng nếu như viết vậy thì nó kỳ quá, nên mình sửa lại thành “mũm mĩm” cho hợp.

Đứa trẻ này rất biết cách khiến người khác được vui, ngay cả Sở Kiều có tình tình lạnh lùng mà cũng cảm thấy yêu thương cô bé từ tận đáy lòng, quả thật là lần đầu hiếm thấy.

"Anh tiễn em." Hàn Thu Dương thấy con gái lên lầu rồi mới kéo Sở Kiều quay lại.

Trong sân nhà có một cây ngô đồng cao lớn, Sở Kiều cầm túi xách bằng da, trong đầu cô cứ nhớ đến tình cảnh vừa rồi.

"Nhất Nặc vốn đi theo ba mẹ anh," Hàn Thu Dương dứt hai tay vào túi, giải thích với cô, “Nhưng con bé mỗi ngày một lớn, anh muốn dẫn nó theo bên cạnh, như vậy sẽ có lợi đối với sự trưởng thành của nó.”

"Ừm." Sở Kiều gật đầu đáp lại, đồng ý với lời của Hàn Thu Dương. Đứa trẻ phải ở cùng ba mẹ mới có thể vui vẻ, ít nhất còn tốt hơn so với thời thơ ấu của cô, nếu mất đi rồi, vĩnh viễn cũng không có ai bù lại được.

"Thu Dương!" Sở Kiều ngửa đầu nhìn anh, vẻ mặt yên lặng, “Anh là người tốt.”

Bây giờ, người có lòng nhân ái và sự đồng cảm như anh đã rất hiếm.

"Đừng nói như vậy," Khuôn mặt đẹp trai của Hàn Thu Dương nở nụ cười, đáy mắt yên lặng của anh chợt hiện lên cái gì đó, “Nhất Nặc rất đáng yêu, ai thấy con bé cũng đều đau lòng.”

Lời nói của anh không sai, nhưng người có thể biến sự thương tiếc thành hành động lại chẳng có mấy ai.

"Mà anh gat em lâu thật áy?" Sở Kiều phản ứng vừa kịp, trách cứ anh, “Sao không nói sớm cho em biết chứ?”

Hàng mây kiếm của Hàn Thu Dương khẽ chau lại, vẻ mặt đẹp của anh trở nên suy sụp, “Anh vốn không định nói cho em biết sớm như vậy! Nhưng hôm nay nghe em nói, giữa bạn bè với nhau nên thẳng thắn rõ ràng, anh sợ sau cùng bị em tính sổ, cho nên mới khai ra trước!”

Lời nói của anh luôn được điều chỉnh cho phù hợp với bầu không khí, Sở Kiều hờn dỗi, nhìn anh nhưng cũng không có ý oán hận.

Tiến cô ra tới ngoài cửa lớn, Hàn Thu Dương đã sắp xếp tài xế chở cô về. Trước khi cô lên xe, anh bỗng dưng mở miệng, “Kiều này, buổi hội nghị vào ngày kia, em làm bạn nhảy của anh được không?”

"Được." Sở Kiều vui vẻ đồng ý.

Gia nhập Mộ Luyến đã hơn một năm, cô và Hàn Thu Dương tham gia không ít yến tiệc, nếu làm bạn nhảy của anh cũng không có gì ngạc nhiên cả. Cô không nghĩ sâu, đồng ý ngay tức khắc.

Chiếc xe hơi màu đen chậm chậm rời khỏi biệt thự. Hàn Thu Dương đứng ở bên vệ đường, đôi mắt thâm thúy tràn đầy ý cười, mãi đến khi chiếc xe hoàn toàn biến mất, anh mới thu lại nụ cười bên khóe miệng, xoay người trở về biệt thự.

Sáng sớm thức dậy, tâm trạng của Tổng giám đốc khá tốt, công nhân viên chức cao thấp ở Quyền thị đều thở nhẹ ra một hơi.

Trước bàn làm việc màu đen, Quyền Yên Thác ngồi trên ghế xoay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hộp đồng hồ. Anh ngẫu nhiên đưa tay lên, vỗ nhẹ khóe miệng, đáy mắt lần về mặt cũng trở nên dịu dàng.

Vết cắn nơi khóe miệng được anh xoa dần.

"Tổng giám đốc." Điện thoại nội bộ* trên bàn vang lên, “Cô Hạ bên JK muốn gặp ngài.”

*Điện thoại chỉ kết nối giữa các phòng ban trong công ty

Quyền Yên Thác ngừng đầu, ánh mắt thâm thúy híp lại, “Mời cô ấy vào.”

Trong chốc lát, trợ lý mở cửa ra để dẫn người vào trong, sau đó mới rời khỏi.

"Ngồi đi."

Quyền Yến Thác chỉ vào chiếc ghế dựa ở phía đối diện, giọng nói hiền hòa.

Khóe miệng Hạ Yên Nhiên khẽ nhếch lên, nở nụ cười. Cô lấy tấm thiệp mời màu đỏ ra, đưa tới trước mặt Quyền Yến Thác, “Buổi tiệc tối ngày mai, mời Tổng giám đốc Quyền đến tham dự đúng giờ.”

Liếc sơ qua thiệp mời, Quyền Yến Thác nở nụ cười nhạt. Anh cúi đầu, tiếp tục xem giấy tờ trên bàn, “Nhất định rồi.”

Về mặt của anh bỗng nhiên khác thường, Hạ Yên Nhiên căng thẳng trong lòng. Đợi nửa ngày mà vẫn không nghe anh nói chuyện, rốt cuộc thì cô không nhẫn nại thêm được nữa, nhú mày hỏi anh, “Anh sao vậy?”

Quyền Yến Thác ngẩng đầu, nhìn cô với vẻ nghi hoặc, “Cái gì làm sao?”

Ánh mắt của anh không có một chút gọn sóng, không hề nổi gió. Sắc mặt Hạ Yên Nhiên trầm xuống, nắm ngón tay bấu chặt vào nhau, “Nãy giờ anh không nói gì, em tưởng anh đang giận.”

"Không có." Quyền Yến Thác lắc đầu, bình tĩnh mở miệng, "Sau này, mấy chuyện đưa thiệp mời, em bảo trợ lý mang tới là được, không cần phải tự mình đi một chuyến như vậy."

Hạ Yên Nhiên cắn môi, vẻ mặt tươi cười hoàn toàn lạnh đi. Cô hơi cúi đầu, cố gắng giảm bớt sự phẫn nộ trong lòng.

Lời này của anh có ý gì? Nghĩa là sau này, anh không muốn gặp cô sao?

Một năm qua, nếu không phải cô cố gắng mượn công việc để thuận lợi đến gặp anh, bọn họ cũng không có cơ hội để gặp mặt nhau.

Không phải anh muốn ly sao? Tại sao anh và cô lại ngày càng trở nên xa lạ?!

Hạ Yên Nhiên nuốt giận vào lòng, khóe miệng tươi cười đã trở nên cứng ngắt, “Không sao cả, vội tới đây để đưa thiệp mời là em tự nguyện. Nếu không còn việc gì thì em đi trước, ngày mai gặp lại.”

"Được." Quyền Yến Thác cũng không ngăn đầu, ánh mắt anh đang nhìn chằm chằm mở giấy tờ trong tay.

Nhìn thoáng qua dáng vẻ hòa nhã của anh, tay phải của Hạ Yên Nhiên chợt nắm chặt dây đeo của túi xách bằng da, sắc mặt lộ rõ vẻ hờn giận.

Cửa văn phòng nhẹ nhàng khép lại, Quyền Yến Thác dời mắt khỏi giấy tờ, ngược lại còn nhìn vào tấm thiệp mời. Anh mở thiệp ra, đôi mắt như hai viên đá màu đen sáng loáng chợt lóe lên, môi mỏng cũng nhoen thành một đường cong.

Hết chương 86

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87-1: Ghen

Editor: Hepc

Hàng năm Mộ Luyến đều tổ chức một chương trình lớn, chương trình lần này để giới thiệu sản phẩm của tập đoàn tại thành phố Duật Phong, tất nhiên phải trải qua kế hoạch chuẩn bị thận trọng, hơn nữa tất cả nguồn tài nguyên đã chuẩn bị tương đối đầy đủ.

Mộ Luyến và JK cùng thuộc về một nhà, Hàn Thu Dương thống nhất tài nguyên của hai tập đoàn. Sáng sớm, Sở Kiều liền đến quán rượu đặt trước tự tay mình bố trí sắp xếp, trong tay cô đang cầm bản vẽ thiết kế sân khấu, nhìn chằm chằm công nhân đang thi công từng bước.

"Kiều tổng!"

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói, người tới có giọng điệu không tốt: "Cảnh bố trí chung quanh sân khấu cùng ánh đèn thiết kế sao lại không phải là kiểu mẫu mà tôi sắp xếp? Công nhân nói là cô đổi?"

"Đúng!" Sở Kiều khép bản vẽ trong tay lại, giọng nói bình tĩnh.

Hạ Yên Nhiên nhú mày nhìn chằm chằm cô, nụ cười lạnh lẽo, "Ai cho cô sửa đổi ý kiến của tôi?"

"Sắp xếp của cô không phù hợp yêu cầu của tôi, thì đương nhiên tôi muốn đổi!" Sở Kiều cũng không tức giận, vẻ mặt không nhìn ra biến hóa gì.

Nghe được lời của cô..., Lửa giận trong lòng Hạ Yên Nhiên càng sâu, cô ta liền nghiêm mặt, giọng kìm nén nói, "Yêu cầu của cô? Thế nào mà tôi lại không biết cô có yêu cầu vậy?"

Đưa bản vẽ thiết kế đang cầm trong tay cho cô ta, sắc mặt Sở Kiều kiên định, không nổi giận, nói: "Hạ tổng, tối nay Mộ Luyến mở buổi họp báo, không phải tập đoàn JK trao giải dạ hội, cô không phân rõ chủ yếu và thứ yếu* sao?"

*Ý là không phân biệt được ai là chủ và ai là khách

"Tôi....." Hạ Yên Nhiên bị lời của cô làm cho nghẹn, sắc mặt thoáng chốc trầm xuống.

Sở Kiều quét mắt khiến cho người ta tháo dỡ đồ xuống, lại cười nói: "Mộ Luyến và JK không giống nhau, chúng tôi không thích phô trương, luôn coi trọng chính là ý tưởng, sắp xếp của cô không thích hợp với Mộ Luyến!"

Nụ cười Hạ Yên Nhiên trắng bệch, hoàn toàn không tìm được lời nói phản bác.

Mục đích chính đã sắp xếp xong, Sở Kiều cũng không muốn lãng phí thời gian, cô nhìn chăm chăm khuôn mặt Hạ Yên Nhiên đang tức giận, trầm giọng nói: "Cô đã ở đây, như vậy công việc còn dư lại xin mời cô tiếp tục giám sát, tôi còn phải trở về sửa đổi một phần bản thiết kế!"

Sở Kiều xoay người đi ra ngoài, cũng không có nhìn gương mặt tức giận của cô ta.

Chỉ là Sở Kiều không hề nói láo, quả thật cô cản trở về sửa đổi bản thiết kế, tối nay còn cần dùng đến. Vội vã chạy về công ty, cơm trưa cô cũng không ăn, ghen ở phòng làm việc hai giờ, cuối cùng hoàn thành bản thiết kế.

Cách tiệc buổi tối khoảng ba giờ, Sở Kiều giao bản thiết kế cho cấp dưới đi chuẩn bị, gọi điện thoại đến hội trường khách sạn, người phụ trách nói cho cô biết, toàn bộ bố trí đã hoàn thành theo yêu cầu của cô, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Thở dốc một hơi, nhân tài luôn cảm thấy mệt mỏi. Sở Kiều dựa người vào trong ghế xoay, sắc mặt lộ ra mệt mỏi.

"Có thể vào không?"

Ngoài cửa vang lên giọng nói từ tính, Sở Kiều mở mắt, cười nói: "Mời vào."

Người đàn ông mặc tây trang đậm màu đi tới, bước chân trầm ổn, anh kéo cái ghế bàn làm việc ra ngồi xuống đối diện cô, "Chưa ăn cơm trưa hả?"

"Chưa ăn." Cô không hề giấu giếm, nói sự thật: "Vội vàng sửa phần thiết kế kia nên không có thời gian."

Nghe vậy, Hàn Thu Dương nâng đồng hồ lên nhìn một chút, kéo cổ tay của cô, nói: "Thời gian còn sớm, chúng ta đi thôi!"

"Sớm như vậy ư?" Sở Kiều kinh ngạc, nhìn chăm chăm đồng hồ chất vấn.

Hàn Thu Dương không hề giải thích quá nhiều, chỉ kéo cô ra khỏi phòng làm việc, lái xe rời đi.

Trước tiên người đàn ông lái xe tới đến một nhà hàng, Sở Kiều sững sốt một chút, đi theo bước chân anh đi vào.

Dường dạ dày bằng cháo củ từ bốc khói, còn có mấy thứ đồ ăn bổ dưỡng thanh đạm. Sở Kiều trừng mắt trước thức ăn, không nhận được rất động lòng.

Cô nắm chiếc thìa, cúi đầu khai trộn, thật sự là đói không làm được việc. Vốn là cô tính toán kêu trợ lý tùy tiện mua chút thức ăn nhanh, còn phải ứng phó với tiệc buổi tối, không ngờ còn có thể ăn cháo.

"Cám ơn." Sở Kiều ăn vài miếng, mặt mày sáng lên.

"Cám ơn cái gì?" Hàn Thu Dương cười một tiếng thật thấp, gương mặt tuấn tú ôn hòa, "Em làm việc nghiêm túc, đây là điều nên làm."

Hàn Thu Dương là một ông chủ tốt, Sở Kiều vẫn luôn biết. Cô không có nói thêm cái gì, cúi đầu ăn thức ăn trước mặt, rốt cuộc hóa giải cảm giác đói trong dạ dày mình.

Ăn xong, Hàn Thu Dương lại lái xe tới đến trung tâm thương mại. Sở Kiều biết là tới lấy lễ phục, là đồ mà tối nay bọn họ phải mặc.

"Hoan nghênh quý khách!"

Một cửa hàng thời trang cao cấp thế giới, nhân viên phục vụ kéo cửa kiếng ra, nhiệt tình dẫn bọn họ đi vào.

Lễ phục là Hàn Thu Dương chọn, trước đó Sở Kiều cũng không tham gia ý kiến. Cô tin tưởng ánh mắt anh, nhưng lúc thấy lễ phục, đáy lòng kinh ngạc một hồi.

Màu đen, là màu sắc cô yêu thích, mà màu đen lại kết hợp cùng màu hồng, cô chưa từng đã thử qua sự kết hợp như thế.

"Bộ lễ phục này?" Sở Kiều nhìn chăm chăm nhân viên phục vụ nâng niu lễ phục trong tay, trái tim có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn người đàn ông bên

cạnh hỏi, "Cái này là nhà thiết kế nào thiết kế vậy?"

Bởi vì có liên quan đến nghề nghiệp, mỗi lần Sở Kiều thấy quần áo nào đẹp, thì trước tiên sẽ hỏi thăm người thiết kế.

Hàn Thu Dương mỉm cười khẽ, hai mắt thâm thúy thăm lặn lướt qua một vòng ánh sáng, "Là của anh thiết kế."

"Anh?" Sở Kiều kinh ngạc lần nữa, hồ nghi hỏi anh: "Anh có thể vẽ rồi sao?"

Cúi đầu nhìn tay phải, Hàn Thu Dương khẽ gạt đầu một cái, trầm giọng nói: "Không phải, là anh thiết kế lâu rồi."

"Lâu rồi?" Sở Kiều chớp mắt, trong lòng bỗng có cảm giác mất mát, "Lâu rồi mà anh có thể thiết kế kiểu này, nếu như bây giờ anh còn có thể tiếp tục, vậy bọn em cũng không còn đường sống!"

"Đây là ghen tỵ sao?" Hàn Thu Dương nhún mày nhìn chăm chăm cô, giọng đùa giỡn.

Tay Sở Kiều nhận lấy lễ phục, trên dưới quan sát tỉ mỉ một lần, sự cô đơn nơi đáy mắt sâu hơn, "Ghen tỵ sâu đậm!"

"Ha ha....."

Hàn Thu Dương không nhịn được ý cười trên khóe môi, đưa tay xoa xoa đầu của cô, giọng nói dịu dàng: "Đi xem thử một chút."

"Ừ." Sở Kiều thu hồi sắc mặt đùa giỡn, nhân viên bán hàng cầm lễ phục dẫn cô đi vào phòng thử quần áo.

Bộ lễ phục tơ tằm vô cùng thích hợp khi mặc lên, thiết kế lễ phục có thể nói hoàn mỹ. Sở Kiều nhìn mình trong gương, toàn bộ tinh thần cũng bị thiết kế đẹp đẽ hấp dẫn.

"Tiểu thư, lễ phục này thật thích hợp với cô!"

Nhân viên bán hàng giúp cô sửa sang vạt áo lễ phục xong, nhìn chăm chăm người trong gương, khen chân thành.

Sở Kiều cũng cảm thấy rất thích hợp, nụ cười nhàn nhạt.

Lễ phục thể hiện đường cong rõ ràng, thân trên không có tay, vạt áo đuôi cá hiện ra. Chói mắt nhất là thiết kế phần eo màu hồng, chiều rộng phần eo thoải mái, toàn bộ là màu hồng sa mỏng, như ẩn như hiện lộ ra da thịt trắng nõn bên trong, chung quanh thêu thủ công một vòng đá thạch anh hoa hồng, đứng trước ánh đèn, tuyệt đối long lanh sáng chói.

Lễ phục này, mặc ở trên người Sở Kiều, không có một chỗ không vừa vặn, cô âm thầm kinh ngạc, đây cũng quá đúng dịp đi!

Hồi lâu, cô đẩy cửa phòng thử quần áo đi ra ngoài, chỉ thấy người đàn ông đối diện cũng thay tây trang màu đen, hiển nhiên đang đợi cô.

Nhìn thấy Sở Kiều nháy mắt, vẻ mặt Hàn Thu Dương hiện lên kinh diễm. Mặc dù lễ phục này, anh đã từng mong đợi hiệu quả mặc lên người cô, chỉ là sau khi thấy chân thật, so với dự đoán của anh mỹ lệ hơn nhiều.

"Rất thích hợp với em." Hàn Thu Dương cũng không có nói quá nhiều lời khen ngợi, chỉ là khen vài lời đơn giản.

Sở Kiều cười gạt đầu một cái, đáy lòng khâm phục, "Lễ phục này thiết kế rất đặc biệt, em thích."

"Thích là tốt rồi." Hàn Thu Dương ký đơn đưa nhân viên phục vụ, sau đó dẫn cô rời trung tâm thương mại, đúng lúc đi tới khách sạn.

Gần bảy giờ tối, trong phòng cao nhất của bữa tiệc, trên căn bàn khách cũng đến đông đủ.

Trong phòng tiệc, ăn uống linh đình, quần áo lộng lẫy.

Hôm nay tới đây tham dự, đều là nhân vật có mặt mũi ở thành phố Duệ Phong. Mộ Luyến coi như là gặp may mắn, cùng hợp tác với tập đoàn có thực lực hùng hậu, trong đó có Quyền thị, phía sau còn có Quý thị cùng Sở thị, thực lực cũng không thể khinh thường.

Thang máy đến tầng cao nhất, Sở Kiều theo Hàn Thu Dương đi ra cửa chính của thang máy, dọc theo đường đi cô quan sát bố trí bốn phía ở đây, xác định là theo sắp xếp của cô, mới an tâm hoàn toàn.

"Kiều tổng." Người đàn ông bên cạnh hình như bất mãn, giọng nói hơi trầm xuống, "Bây giờ em tới tham gia dạ tiệc, không phải tới chỉ huy hiện trường! Những công việc kia, để cho cấp dưới của em đi làm là được rồi!"

"Em đây không phải là rất chuyên nghiệp sao?" Sở Kiều cười đáp lại anh, ánh mắt dí dỏm, "Ông chủ cho em lễ phục quý giá như vậy, em tuyệt đối muốn dùng thái độ phụ trách làm việc của mình để báo ơn!"

Miệng cô linh hoạt, Hàn Thu Dương hiểu rõ, cũng chịu cười cười, dẫn cô đi vào bên trong.

Cửa vào, phủ thảm màu đỏ, rất có tư vị của mình tinh. Các lão tổng của những đại tập đoàn một khi xuất hiện, lập tức đưa tới vô số ánh mắt, trong đó

không ít nhân viên Mộ Luyến cũng sẽ bộc phát ra các âm thanh xì xào.

Nhất là người độc thân kim cương, cho nên Quyền Yến Thác một thân tây trang màu đen bước vào đại sảnh, chung quanh tiếng ồn ào đạt tới huyền ảo.

Ngay cả gương mặt tuấn tú lạnh lùng của người đàn ông, không câu nệ nói cười, nhưng theo động tác anh khom lưng ký tên rất đẹp trai, vẫn như cũ đã khiến vô số thiếu nữ tim đập thình thịch. Mà anh vẫn luôn độc thân, chưa từng truyền ra xì căng đan gì, cũng chưa thấy bên cạnh anh có bạn gái.

Mọi người nhất trí suy đoán, vị đại gia này ánh mắt quá cao, căn bản không có người có thể lọt vào mắt anh.

Quyền Yến Thác đi vào phòng bữa tiệc, lập tức liền có người tiến tới gần. Đa số đều là bạn bè trên thương trường, anh miễn cưỡng ứng phó, cũng không thể hoàn toàn không để ý tới.

Hạ Yên Nhiên nhìn thấy sự xuất hiện của anh, lập tức xách theo làn váy lễ phục đi tới anh, "Anh đã đến rồi."

Quyền Yến Thác nhờ vào đó thối lui khỏi vòng vây mọi người, gật đầu cười cười, "Tối nay không khí không tệ."

Anh nhìn chằm chằm bố trí chung quanh hội trường, cảm thấy mát mẻ dễ chịu, nếu so với những thứ mù quáng xa hoa kia thì tốt hơn nhiều. Mỗi bữa tiệc đều là sự giả dối liên miên bất tận, đã thấy nhiều tự nhiên sẽ chán ngán.

Sắc mặt Hạ Yên Nhiên có chút mất tự nhiên, cô ta cũng không giải thích, môi đỏ mọng cười nhạt, thuận tay cầm lên một ly sâm banh, hóa giải gương mặt lúng túng của mình.

Cấp bật khách quý theo thứ tự trình diện, Quý Tư Phạm một thân tây trang màu trắng, kéo vợ yêu chăm chăm tới. Đôi vợ chồng này ân ái sâu đậm, ở giới thời trang mọi người đều biết.

Sở Nhạc Viện đề cho hợp đôi với chồng mình, đặc biệt cũng chọn lựa bộ lễ phục màu trắng dài đến gối, kiểu dáng hơi rộng rãi, khiến mọi người suy đoán một trận rối rít, chẳng lẽ là cô ta đã có thai chăng?

Trường hợp này chính là vô cùng quái dị, dù anh ngoài mặt hòa nhã mà trong lòng không hòa, cũng muốn giả trang ra một bộ dáng rất thân thiết.

Sở Nhạc Viện kéo Quý Tư Phạm đi tới, nụ cười thỏa đáng. Cô ta nhìn thấy người đàn ông trước mặt, chủ động thân thiện chào hỏi, nói: "Anh rể, lâu rồi không gặp."

Một tiếng anh rể này, cô ta gọi không cao không thấp, có vài người nghe xong, sắc mặt thay đổi.

Chẳng hạn như, về mặt Hạ Yên Nhiên, sau khi nghe xưng hô này, đột nhiên trầm xuống.

Quyền Yến Thác khẽ nhấp một ngụm champagne, ánh mắt lợi hại quét qua cô ta, lại như kỳ tích không có nổi giận, mà là cười nhạt, coi như là ngầm thừa nhận lời của cô ta.

Ngược lại anh đưa tay bắt tay cùng Quý Tư Phạm, có loại cảm giác như người một nhà.

Vốn là không muốn nhìn đến vẻ mặt vui tươi của anh, cho nên Sở Nhạc Viện cũng choáng, cô ta kinh ngạc nhú mồm, trái tim có chút hiềm nghi.

Lối vào phòng tiệc, lần nữa vang lên một mảnh tiếng ồn ào. Mọi người nhìn theo nơi tiếng ồn phát ra, chỉ thấy nhân vật chính đêm nay cùng nhau đi tới.

Tổng giám đốc Mộ Luyến xuất hiện, tất nhiên phải đưa tới sự ồn ào kịch liệt, hơn nữa bên cạnh anh có bạn gái, càng làm cho mọi người rớt con mắt, tiếng nghị luận cao trào thay nhau nổi lên.

"Oa, cô gái bên cạnh Hàn Thu Dương là ai vậy? Thật là xinh đẹp!"

"Nghe nói là Tổng giám bộ phận thiết kế của Mộ Luyến, vẫn luôn đi theo bên người Hàn Thu Dương."

"Vậy hai người bọn họ, có phải có tình cảm hay không? Xem bọn họ đi cùng một chỗ, thật xứng đôi....."

Chung quanh vang lên tiếng nghị luận không ngừng, các loại suy đoán bên tai không dứt. Rất nhiều tiếng nghị luận chìm ngập trong đám người, một tay Trì Việt bỏ vào túi, tay còn lại siết chặt cái ly trong tay, ánh mắt lạnh lạnh.

Trước khi đến, anh ta do dự hồi lâu, vẫn là suy nghĩ muốn tới xem một chút.

Mất thấy Sở Kiều đi bên người Hàn Thu Dương, Trì Việt khinh thường hừ lạnh. Nói anh ngây thơ, chẳng lẽ Hàn Thu Dương là người thành thực chứng thực sao? Stop! Theo ý anh ta, người đàn ông kia chỉ là tương đối, hợp lại chỉ là giả bộ mà thôi!

Anh ta cũng không tin, một người đàn ông bình thường, hơn nữa còn là cái loại đàn ông có địa vị như Hàn Thu Dương đó sẽ không có xì căng đan, không có phụ nữ đi!

Ánh mắt Sở Kiều thế nào? Rõ ràng so với anh ta còn ngây thơ quá!?

Toàn hội trường là tiếng huyền ảo, Quyền Yến Thác bình tĩnh nhìn lễ phục trên người Sở Kiều, hai mắt thâm thúy trong nháy mắt nhắm lại nguy hiểm. Bộ lễ phục ở trung tâm kia như ẩn như hiện, để cho lòng anh tức giận.

Con mẹ nó, ai đã cho cô bộ lễ phục đó?!

Tiếp tục xem, nhìn thấy người đàn ông bên cạnh Sở Kiều, nụ cười nhàn nhạt, gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác hoàn toàn tối đi.

Năm ngón tay thon dài của người đàn ông nắm ly rượu, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Hạ Yên Nhiên thấy bọn họ đi cùng nhau hơn nữa cũng có chút kinh ngạc, cô ta liếc qua nét mặt Quyền Yến Thác, tức thời mở miệng, "Nghe nói bộ lễ phục trên người Sở Kiều, là Hàn tổng tự mình thiết kế, đặc biệt làm riêng đấy."

Hết chương 87.1

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87-2: Ghen (2)

Editor: Rùa Lười

Dáng người Quyền Yến Thác cao lớn, gương mặt tuấn tú của anh hơi cúi xuống, trong đôi mắt đen như ngọc thạch đã hiện lên đầy vẻ điên cuồng.

Thấy cảnh này, Sở Nhạc Viện là người cười đầu tiên. Ánh mắt cô ta như có như không liếc sang chồng mình, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên: "Chị của em thật giỏi, nhà họ Quyền không cần chị nữa thì chị cũng có thể tìm được đường lui tốt như vậy!"

Cổ tay Quý Tư Phạm khẽ rục rịch, rượu bên trong chén cũng đung đưa theo, biểu cảm trên mặt anh làm người khác không hiểu. Khóe miệng anh khẽ cong lên tạo thành một nụ cười, cũng chẳng có gì đặc biệt, Sở Nhạc Viện nhìn chăm chăm vào anh một lúc cũng chẳng tìm được ra điều gì khác lạ.

Cô ta bĩu môi, thuận tay cầm một ly sâm panh lên, vẻ mặt âm u dần bình tĩnh lại.

Không lâu sau, đèn trên sân khấu đều sáng lên. Tổng giám đốc tập đoàn Mộ Luyến, nhân vật chính của tối nay - ngài Hàn Thu Dương là người lên sân khấu đầu tiên.

Tháng sau Mộ Luyến sẽ tổ chức một buổi trình diễn thời trang lớn, hôm nay là họp báo trước trình diễn, ngoài công bố việc này ra bên ngoài ra thì còn công bố một vài mối quan hệ xã hội nữa.

"Cảm ơn các vị hôm nay đã đến đây!" Hàn Thu Dương đứng trước ống kính nói, dáng vẻ ưu nhã, anh nghiêng người, mỉm cười hướng về một người đang đứng phía dưới sân khấu.

Sở Kiều không tránh, vui vẻ bước lên sân khấu, đi đến bên cạnh anh.

Đôi môi mòng của Hàn Thu Dương vẽ lên một nụ cười, anh trịnh trọng giới thiệu: "Người hiện tại đang đứng bên cạnh tôi, là người cộng tác tốt nhất của tôi, cũng là nhà thiết kế hàng đầu - cô Sở Kiều!"

Dưới sân khấu là một tràng vỗ tay sôi nổi.

Cô Sở Kiều?

Hai tròng mắt sâu xa của Quyền Yến Thác khẽ động, môi anh khẽ nhếch lên rồi lại mỉm lại thành một đường thẳng tắp. Cô Sở Kiều cái gì chứ, rõ ràng là vợ anh mà, Hàn Thu Dương cố ý?!

Ánh mắt người đàn ông đứng trên sân khấu sáng như ngọn đuốc, dùng những lời đỉnh đạc mà chọc mọi người cười. Cuối cùng, anh tổng kết đơn giản, rồi lại ném ra trái bom cuối cùng: "Buổi biểu diễn thời trang tháng sau, sẽ do cô Kiều là người tổng phụ trách đảm nhiệm!"

Ở cái giới này, Sở Kiều không có danh tiếng gì lớn, mọi người vẫn chưa quen với cô lắm. Nhưng Hạ Yên Nhiên thì ngược lại, mấy năm nay cô ta đã lên kế hoạch cho vô số buổi biểu diễn thời trang, mọi người đều rất xem trọng cô ta. Nhưng lần trình diễn này của tập đoàn Mộ Luyến, thế mà lại không chọn cô ta, quả thật là nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Người không tưởng tượng được, đừng nói là người khác, ngay cả Hạ Yên Nhiên cũng bất ngờ. Cô ta nghe được quyết định từ chính miệng Hàn Thu Dương nói ra, cả người bỗng đơ ngay tại chỗ, tay chân bỗng cảm thấy lạnh lẽo.

Sở Kiều khẽ hạ hàng mi, trong lòng rung động như có thật nhiều thật nhiều con sóng vỗ. Mới đầu cô cho là, Hàn Thu Dương sẽ để cho Hạ Yên Nhiên cùng phụ trách với mình, hoàn toàn không nghĩ đến việc anh sẽ đem trọng trách này giao cho mình, điều này cũng làm cho cô có cảm giác áp lực lớn!

Sau khi công bố tin tức chính là phần dạ tiệc. Trên những bàn ăn dài là những ly cocktail và bánh ngọt, nhiều vô số. Tất cả các loại bánh ngọt mà bữa tiệc chuẩn bị đều lại do Sở Kiều tự mình chọn, có mùi vị rất đặc biệt.

Mọi người đều gật đầu hài lòng, điều này làm cho Sở Kiều lần đầu tiên chống đỡ đại cục một mình cảm thấy được an ủi và vui mừng.

Sở Kiều thăm thò phào nhẹ nhõm, tiện tay cầm một ly cocktail lên nhấp một chút, làm dịu cơn khát ở cổ họng. Cô quay đầu đi, đôi mắt liền gặp phải một đôi mắt âm trầm khác.

Quyền Yên Thác cầm ly rượu đi tới, đứng lại ở trước mặt cô, anh nói: "Ai cho cô ăn mặc kiểu này?"

Sở Kiều giật mình, cúi đầu nhìn lại bộ lễ phục trên người mình, đôi mày thanh tú chau lại? Kiểu nào chứ? Dạ phục của cô rất đẹp mà!

Cô bấu môi chẳng thềm để ý đến anh. Vừa xoay người muốn rời đi, cổ tay cô liền bị anh giữ chặt, "Tôi đang hỏi cô đấy!"

"Hỏi cái gì?" Sở Kiều quay người lại nhìn anh, nhớ lại chuyện ngày hôm đó, ngọn lửa giận trong lòng lại bùng cháy.

Quyền Yên Thác vươn tay ra kéo cô đến bên cạnh mình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bộ lễ phục trên người cô, ánh mắt cứ như muốn đào một cái lỗ trên đó, "Bộ đồ này là Hàn Thu Dương cho cô?"

Sở Kiều cong môi, híp mắt một cái.

Vùng eo của cô, một phần da thịt trắng nõn lộ ra trông thật chói mắt, trái tim Quyền Yên Thác như muốn bốc lửa, giọng nói đầy ghen tức: "Xấu chết đi được! Đi thay đồ cho tôi!"

"Xấu chỗ nào chứ?" Sở Kiều nhếch mày, ánh mắt khinh thường nhìn anh: "Quyền Yên Thác, anh có té bào thường thức nghệ thuật không vậy? Thiết kế như vậy mà anh dám nói là xấu?"

Quyền Yên Thác mím chặt đôi môi mỏng, gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ nguy hiểm, "Còn dám cãi? Tôi nói nó xấu thì nó là bộ đồ xấu!"

Giọng nói của anh dần lớn lên, đã có người nhìn sang phía họ đang đứng. Lửa giận dưới đáy lòng của Sở Kiều không kìm được nữa, cô chẳng muốn thảo luận tiếp với người không biết thường thức nghệ thuật.

Sở Kiều cười lạnh, đôi mắt đen lấy phóng đến ánh mắt sắc như dao: "Anh chẳng hiểu cái gì, đừng làm trò cười ở đây nữa!"

"..."

Nhìn bóng lưng cô xoay người đi xa, gương mặt đẹp trai của Quyền Yên Thác hoàn toàn biến thành vụn vỡ. Cô lại còn dám nói anh chẳng hiểu gì hết?!

Sở Kiều xách váy lên, hậm hực trở về chỗ cũ, nghĩ đến tên khốn kiếp kia, quả thật là đáng hận! Cô cúi đầu, bỗng nhiên nhìn thấy Trì Việt, bước chân như run lên.

Sở Kiều đứng yên tại chỗ nhìn chăm chăm gương mặt của Trì Việt, miễn cưỡng nở ra một nụ cười gượng: "Cậu đã đến rồi."

Hai tay của Trì Việt đút trong túi quần, gương mặt tuấn mỹ gần như chẳng có chút biểu cảm nào. Anh quét mắt qua bộ lễ phục trên người Sở Kiều, khoe miệng không khỏi nhếch lên thành một nụ cười: "Bộ lễ phục này rất hợp với em."

Dứt lời, Trì Việt liền xoay người đi, cũng chẳng dây dưa gì nhiều.

Sở Kiều đứng yên tại chỗ nhìn cậu dần bước đi xa, trái tim có một sự kinh ngạc nhẹ. Phản ứng của cậu vô cùng bình tĩnh, làm cho cô hơi không quen.

Nhưng Trì Việt cũng nói bộ lễ phục này rất đẹp, Sở Kiều lại hừ lạnh một tiếng nữa, quả nhiên là con mắt thường thức nghệ thuật của người đàn ông kia có vấn đề!

Cuối cùng cũng đến bước cuối cùng của buổi dạ tiệc, Mc bước lên sân khấu để làm nóng không khí: "Xin mời nhân vật chính của bữa tiệc ngày hôm nay lên sân khấu cùng với bạn của mình."

Hàn Thu Dương dắt tay Sở Kiều vào trong sân nhảy trong tiếng vỗ tay náo nhiệt của mọi người.

Với tư cách là người bạn đồng hành của Hàn Thu Dương trong buổi tối ngày hôm nay, Sở Kiều đương nhiên cũng sẽ phải nhảy với anh.

Tiếng nhạc vang lên trong sân nhảy, hai bóng người nhẹ nhàng hòa quyện vào nhau, hài hòa mà đẹp mắt.

Một tay Hàn Thu Dương khoác bên hông Sở Kiều, cùng với tiếng nhạc du dương, hai người họ cứ như bay trong sân nhảy.

Dần dần, những người khác cũng tiến vào trong sàn nhảy, làm cho bầu không khí lúc này trở thành lúc náo nhiệt nhất trong bữa tiệc hôm nay.

Mái tóc dài của Sở Kiều thả ra, lắc lư theo từng bước nhảy xinh đẹp của cô. Cô theo sát sự dẫn dắt của người đàn ông bên cạnh, từng bước nhảy cứ như bay, nụ cười vẽ má lúm đồng tiền ẩn hiện mê người.

Bên ngoài sàn nhảy, đôi mắt âm trầm của Quyền Yến Thác neho lại, cổ họng anh cứ như có hàng ngàn ngọn lửa bùng cháy vậy, sức nóng này có thể lại máu trong người anh cũng sôi lên.

Hai tay đang buông bên người siết chặt lại, Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm vào nụ cười bên môi Sở Kiều, nơi nào đó trong trái tim bỗng co rút lại, anh cảm thấy đau đớn.

Anh nhớ lại, buổi tối hôm đó ở trên đỉnh núi cao, cô cũng cười xinh đẹp như vậy, trên gò má chính là má lúm đồng tiền dễ thương. Nhưng nụ cười hôm đó, chỉ dành riêng cho anh.

Bóp ——

Tất cả bóng đèn trong phòng tiệc bỗng nhiên vụt tắt, tiếng nhạc đang vang lên trong sàn nhảy cũng dừng lại.

Mọi người xôn xao cả lên.

Sở Kiều thích ứng trong bóng tối rất nhanh, cô cho là nhân viên làm việc sơ sót, dựa vào ánh sáng yếu ớt, cô bước từng bước ra ngoài.

Hàn Thu Dương chưa kịp đưa tay kéo cô lại, vừa mới chớp mắt đã không thấy cô đâu nữa rồi. Anh vội vàng lấy điện thoại ra, kêu nhân viên đi xem xét tình hình.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi sau, phòng tiệc lại sáng lên một lần nữa.

Tất cả mọi người đều đứng yên tại chỗ, Hàn Thu Dương nhếch mắt lên nhìn xung quanh mà không thấy bóng dáng Sở Kiều đâu. Trong lòng anh chợt căng thẳng, anh lập tức cất bước đi ra bên ngoài.

Ở phía bên kia sàn nhảy, Hạ Yên Nhiên vẫn đứng yên ở chỗ cũ, lúc ánh đèn sáng lên, cô ta cũng theo bản năng nhìn sang bên cạnh, không ngờ là Quyền Yến Thác cũng không thấy đâu nữa rồi.

Trên chiếc xe Hummer, người đàn ông đang dùng tốc độ của xe thể thao phóng như bay trên đường. lát sau, anh dừng xe ở bên ngoài biệt thự, mở cửa rồi vác người ở bên trong kia ra.

"Buông tôi ra!"

Từ lúc bị anh bắt lên xe, cho đến giờ lại bị mang đến đây, cơ bản là Sở Kiều không có cơ hội để phản kháng.

Lại là cái tư thế bị vác trên vai, đầu Sở Kiều hướng xuống dưới, tiếng hét cũng trở nên yếu ớt: "Quyền Yến Thác anh là đồ khốn khiếp, mẹ nó chứ anh đặt tôi xuống mau!"

"Nằm mơ!"

Quyền Yến Thác đưa tay lên đánh mạnh vào mông cô một cái, giọng nói làm cho người ta sợ hãi: "Sở Kiều, tốt nhất là cô câm miệng vào!"

Anh sai bước tiến vào trong biệt thự, Sở Kiều biết đây là đâu, lại càng giãy giụa hơn. Tay chân cô cứ khuỵu xuống không ngừng, giãy giụa đập đập, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì. Trong tình thế cấp bách, cô há miệng ra theo bản năng, hung hăng cắn vào lưng anh một cái.

Nửa người trên của Quyền Yến Thác chỉ mất một chiếc áo sơ mi màu đen, hông bị đau, đôi mắt thâm trầm của anh hiện lên một tia âm lãnh.

Người phía trên cố tình chọc giận anh mấy lần, bây giờ lại còn dám cắn anh, Quyền Yến Thác quả thật là bị cô chọc đến phát điên. Hai tay nắm chặt lấy hông cô, một giây sau, cô bị ném vào trong hồ bơi.

Bùm ——

Cả người Sở Kiều rơi vào trong nước, vì bất ngờ không kịp đề phòng mà bị sắc mấy ngụm nước, may sao người cô cũng trôi lên mặt nước rất nhanh.

Ái dà!

Cô lại còn học bơi nữa, là ai dạy? Hàn Thu Dương sao?!

Nghĩ đến đây, trong nháy mắt vẻ thâm trầm lạnh lùng trong mắt anh đã lên đến cực điểm, đôi môi mỏng mím lại thật chặt.

Sở Kiều bơi đến thành bể, khó lắm mới chống hai cánh tay lên rồi bò lên bờ được. Chiếc điện thoại trong túi xách bị rơi trên mặt đất vang lên, cô nhận nghe.

"Sở Kiều, em đang ở đâu? Sao anh tìm mãi không thấy em?"

Qua điện thoại, giọng nói luống cuống của Hàn Thu Dương truyền đến, Sở Kiều còn chưa kịp mở miệng, điện thoại đã bị cướp mất.

Quyền Yến Thác cầm di động, trả lời thay cô: "Cô ấy đang ở chỗ tôi!"

Sau đó, anh trầm mặt cúp điện thoại, một tay kéo Sở Kiều đứng dậy, ôm cô vào trong lòng.

___Hết chương 87___

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88-1: Trộm được bí kịch (1)

Editor: Rùa Lười

Điện thoại di động bị giật mất, Sở Kiều đưa tay ra đòi lại, nhưng đầu ngón tay còn chưa đụng được vào điện thoại thì cô đã bị anh ôm vào trong lòng, không động đậy được.

"Đưa điện thoại cho tôi!"

Sở Kiều mới ra khỏi hồ bơi, toàn thân ướt sũng, bỗng nhiên có một cơn gió thổi qua, cả người cô run lẩy bẩy.

Mái tóc dài dính vào hai bên má, Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm vào người con gái trong vòng tay mình, ánh mắt chứa lửa giận dần trở nên dịu dàng. Bộ đồ trên người cô ướt hết rồi, rất dễ bị cảm lạnh. Đôi môi mỏng của anh khẽ nhếch lên, vung tay ra ném điện thoại của cô xuống đất, anh trầm giọng nói: "Đi vào thay đồ."

Cuộc điện thoại vừa nãy bị ăn cắt đứt một cách thô lỗ. Sở Kiều trầm mặt, đẩy anh ra, xoay người lại nhặt điện thoại lên, định gọi lại cho Hàn Thu Dương.

Thấy cô sắp làm thế, ngọn lửa giận trong lòng Quyền Yến Thác lại bùng cháy một lần nữa. Anh siết chặt cổ tay của cô, tức giận nói: "Sao, còn muốn gọi điện cho cậu ta?"

"Không phải chuyện của anh!" Sở Kiều nhìn anh chăm chăm, từng giọt nước trên tóc cứ chảy xuống tách tách.

"Không phải chuyện của tôi?"

Cái giọng điệu này, lại chọc đúng vào chỗ bực tức trong lòng Quyền Yến Thác, đôi mày kiếm của anh trầm xuống, cướp lấy điện thoại của cô, hành động rất nhanh, rồi thuận tay ném ra phía sau.

Phía sau anh chính là hồ bơi, Sở Kiều sợ hãi, chạy theo bắt lấy theo bản năng. Cô chạy về phía trước, tà váy quần lấy chân làm cô mất trọng tâm, cả người cô ngã vào hồ bơi trong nháy mắt.

"Ngu ngốc!"

Cô lại rơi vào trong hồ bơi một lần nữa, Quyền Yến Thác tức giận gào lên, nhưng cuối cùng vẫn xoay người nhảy vào hồ bơi theo cô.

Bùm---

Hai tiếng "Bùm" lần lượt vang lên. Sở Kiều ngoi đầu lên mặt nước, thở hổn hển hít lấy từng chút không khí, vội vàng nói: "Điện thoại của tôi ở đâu? Điện thoại của tôi!!!"

Đã thế rồi, mẹ nó lại còn muốn tìm điện thoại nữa!

Khuôn mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác trầm xuống, cúi người xuống bơi một mạch đến chỗ cô rồi lại ngoi lên trong giây lát. Ấn đầu cô vào trong ngực, anh nói: "Sở Kiều, cô muốn chết sao? Không chọc tôi thì cô không chịu được à?!"

Hồ bơi rất rộng, vừa nãy Sở Kiều lặn xuống rồi bơi một vòng cũng không thấy bóng dáng điện thoại đâu. Sắc mặt cô trắng bệch vì tức giận, giờ tay lên đánh anh mấy cái: "Quyền Yến Thác, anh bị dờ người à? Sao lại ném điện thoại của tôi đi?"

"Cô dám ở trước mặt tôi gọi điện cho người đàn ông khác, đừng nói là điện thoại, có khi tôi còn ném cả cô đi nữa ấy chứ!"

Tiếng rống đầy tức giận của người đàn ông vang lên ở bên tai, cả đầu óc lẫn trái tim của Sở Kiều đều trở nên tê dại. Cô ngấm mình trong làn nước lạnh lẽo, bốn phía bị bao trùm bởi bóng tối đáng sợ, nhưng cô vẫn không nhìn thấy bóng dáng cái điện thoại đâu.

Sự tủi thân trong lòng bỗng nhiên dâng trào. Sở Kiều nắm lấy cổ áo anh, quát to: "Đồ thần kinh! Trong điện thoại của tôi có bản thiết kế, còn có bao nhiêu bức ảnh quan trọng nữa, nếu mất mấy thứ này, tôi giết chết anh!"

Nghe vậy, đôi mắt đen như viên ngọc đen huyền của Quyền Yên Thác chớp chớp, vẻ mặt bỗng đơ ra. Hóa ra không phải là cô muốn gọi điện thoại, hóa ra trong điện thoại còn có nhiều thứ quan trọng như thế nữa?!

Xong rồi!

Trán của cậu Quyền nào đó bỗng nhiên toát mồ hôi, lần này giảm phải đuôi hổ rồi!

"Quan trọng lắm hả?" Quyền Yên Thác mím môi, biểu cảm dần trở nên ôn hòa. Anh nhìn lên bờ, rồi lại nhìn bề bơi, thử tính toán xem chỗ mà điện thoại có thể rơi xuống.

"Anh thử nói xem?!" Sở Kiều tức giận hỏi lại, đôi mắt hạnh như muốn bùng cháy những ngọn lửa giận.

Được rồi, Quyền Yên Thác biết là mình vừa hỏi một câu hỏi ngu ngốc.

Anh buông người đang ở trong lòng ra, lặn người một cái rồi lặn xuống nước. Bóng dáng to lớn của anh bỗng chốc không thấy đâu nữa.

Một tay của Sở Kiều vịn vào thành bể bơi, chỉ trong thời gian nháy mắt mà đã không thấy người nào đó đâu nữa, cô chỉ nhìn thấy mặt nước rung động tạo thành những gợn sóng thật dài.

Cô còn chưa kịp phản ứng kịp, tự nhiên cái tên dở hơi này lặn xuống nước làm gì?

Đền trong sân không sáng lắm, xung quanh rất yên tĩnh, gần như là chẳng có tiếng động gì. Sở Kiều chỉ nghe thấy tiếng mình thở hổn hển, còn có tiếng của từng cơn gió lạnh thổi qua, cô thấy càng lúc càng lạnh, rét run lên.

"Quyền Yên Thác!" Sở Kiều lớn tiếng gọi theo phản xạ tự nhiên, những gợn sóng dần biến mất, mặt nước lại bình lặng, vẫn không thấy động tĩnh của người đàn ông kia.

Giọng nói của Sở Kiều vang lên khắp bốn phía, cùng với giọng nói của cô, một cái đầu bỗng nhiên trồi lên mặt nước, chưa kịp nói gì thì đã thấy anh hít sâu một hơi rồi lại tiếng tục lặn xuống.

"Này ---"

Sở Kiều tức giận hét lên, nhưng cô cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cả người anh chìm vào trong nước, lại biến mất một lần nữa.

Bây giờ cô mới như tỉnh ra, Quyền Yên Thác lặn xuống nước, hẳn là đang tìm điện thoại cho cô nhỉ?

Sở Kiều mím môi, thầm nghĩ người đàn ông này quả là dở người, người ném điện thoại đi là anh, mà giờ lại còn đi tìm, thần kinh!

Nhưng lần này thời gian anh lặn ở trong nước còn lâu hơn lần trước. Sở Kiều cũng không biết rõ là bao lâu, nhưng cô cảm thấy thật lâu thật lâu, tay chân cô lạnh như băng, đôi môi cũng bắt đầu tím lại.

"Quyền Yên Thác!"

Sở Kiều không kim được mà mở miệng gọi, nhưng mặt nước vẫn chẳng có động tĩnh gì, cô lại gọi vài lần nữa, cũng chẳng hề có tín hiệu gì đáp lại.

Bầu không khí xung quanh bỗng chốc trở nên quỷ dị. Ánh đèn chiếu xuống, chiếu vào mặt nước, phản xạ lại hình ảnh những con sóng trong vắt.

Thế mà Sở Kiều lại bị tia phản xạ từ mặt nước làm cho chói mắt, trái tim cũng thấy nặng nề.

Mặt nước phẳng lặng không một gợn sóng, cuối cùng thì Sở Kiều cũng không chịu được nữa, rứt bàn tay đang bám vào bờ lại, cô bơi về phía trước.

Cô bơi đến chỗ giữa bể, nhìn trước nhìn sau, nước rất trong, dường như có thể nhìn thấy đáy bể.

Nhưng, không thấy bóng dáng anh đâu.

Sở Kiều bỗng thấy căng thẳng, cô cất tiếng gọi một lần nữa: "Quyền Yên Thác, anh đang ở đâu đấy?"

Ào ---

Nước bỗng nhiên bắn lên từ phía bên cạnh, có một cái đầu ướt sũng nhô lên mặt nước.

"Á ——"

Sở Kiều không để ý, bị dọa giật mình hét lên.

"Gào to thế làm gì?" Quyền Yến Thác trôi lên mặt nước, hai chân đứng vững trên đáy bể bơi, mực nước cũng không cao quá cổ anh.

Sở Kiều giận tái mặt, tức giận nói: "Biến thái, anh cố tình dọa tôi!"

"Em đã thấy nhìn thấy tên biến thái nào đẹp trai như tôi chưa?" Người đàn ông bắt mặn, vòng hai tay ra ôm lấy hông cô, nhanh chóng ôm cô lên bờ.

Vươn tay ra đẩy cô lên, sau đó Quyền Yến Thác cũng trèo lên theo.

Cơ thể vừa rời khỏi mặt nước lại càng thấy lạnh hơn. Sở Kiều vòng hai tay ra ôm lấy mình, cả người run lên, môi cũng tím lại.

"Vào trong đi!" Cả người Quyền Yến Thác cũng ướt sũng, một tay anh cầm chiếc áo vest vừa cởi xuống, tay kia khoác lên vai cô, kéo cô vào nhà một cách rất tự nhiên.

Sở Kiều không chịu, vùng vằng hất tay anh ra rồi đi tiếp.

"Đứng lại!" Quyền Yến Thác giữ lấy hai vai cô, giọng nói mang chút tức giận: "Cô không cần điện thoại nữa sao?"

Nghe vậy, Sở Kiều xoay người lại, nhìn thấy chiếc điện thoại còn đang rỏ nước trong tay anh, lòng đau như cắt.

Cái tên khốn kiếp này, cô thầm mắng trong lòng. Danh sách tội của anh lại có thêm một tội mới!

Thấy nét mặt của cô thoải mái hơn, Quyền Yến Thác lại kéo tay cô lần nữa, ấn ngón tay cô vào bộ phận nhận dạng vân tay trên cửa rồi kéo cô vào trong nhà.

Cánh cửa lớn được mở ra, ánh đèn làm cả căn phòng vốn tối đen bùng sáng.

Sở Kiều đứng ở cửa nhìn qua một lần cách trang trí bên trong, cũng chẳng có gì thay đổi.

"Lên lầu thay bộ đồ bị ướt trước đi, không là cảm lạnh đấy!"

Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm vào một thân ướt sũng của cô, đôi mày cũng nhíu chặt lại. Thật ra thì anh cũng không khá hơn là bao, cả hai người đều ướt như chuột lột, nước nhỏ giọt từ ống quần xuống khô rất nhanh, tạo thành những vết nước đọng trên sàn nhà.

Sở Kiều đứng yên tại chỗ không động đậy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trong tay anh, nói: "Trả điện thoại cho tôi."

Cô cố chấp như vậy, Quyền Yến Thác cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể đưa điện thoại cho cô.

Đưa tay ra giật lấy, Sở Kiều dùng chiếc áo khoác trên người mình lau khô điện thoại trước rồi nhấn giữ mạnh nút nguồn, nhưng chiếc điện thoại vẫn chẳng có chút phản ứng nào, cơ bản là màn hình không sáng lên.

Cô nghiến chặt răng, thử lại nhiều lần nhưng cũng không được.

"Không có tác dụng gì đâu." Quyền Yến Thác nhìn từng cử chỉ của cô, nhún vai nói: "Em không làm được đâu, đưa cho tôi đi, tôi sửa giúp em."

"Hừ!" Sở Kiều hừ lạnh, giọng nói đầy tức giận, "Giả mề khóc chuột!"

"Tôi cũng không biết là bên trong còn có mấy thứ quan trọng mà!" Quyền Yến Thác bĩu môi, bẻ lại: "Mà nếu là đồ quan trọng, em còn lưu trong điện thoại, rất nguy hiểm, đây là thói quen gì vậy chứ?"

Rõ ràng là anh sai rồi, lại còn đổ lỗi cho cô. Sở Kiều cũng quen anh độc mồm độc miệng rồi, nhưng trong lòng vẫn rất tức giận.

"Được rồi!" Nhìn thấy đôi mắt cô híp lại, ánh mắt cô như muốn giết người, Quyền Yến Thác đành giơ tay đầu hàng, giọng nói cũng có phần dịu dàng: "Lần này là anh sai rồi! Anh đền em!"

Anh cất bước đi đến trước mặt Sở Kiều, giơ tay ra, nói: "Đưa điện thoại cho anh, ba ngày sau anh trả lại cho em, đảm bảo là đã sửa thành công!"

Sở Kiều không động đậy, vẻ mặt âm trầm thật đáng sợ.

Quyền Yến Thác cũng không vội gì, đôi mắt chuyển sang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng. Anh giơ tay ra trước mặt cô, cười nói: "Cho anh một cơ hội đi, nếu không thì sau này đừng nghĩ đến việc anh giúp em!"

Điện thoại bị anh làm hỏng, anh phải sửa là chuyện đương nhiên. Sở Kiều mím chặt đôi môi đỏ, đưa điện thoại cho anh.

Quyền Yến Thác cảm lấy rồi cất đi, quay lại thấy cô vẫn đứng ở chỗ cũ, anh chỉ tay lên phía lầu trên, nói: "Đi tắm rồi thay quần áo đi!"

Cô vẫn không đi, biểu cảm xoắn xuýt.

Người đàn ông hai tay ôm ngực nhìn chăm chăm vào gương mặt của cô, đôi môi mỏng mở ra: "Em dùng phòng tắm chính, anh dùng phòng tắm dành cho khách, sẽ không làm phiền em đâu!"

Câu nói này nói đúng trọng tâm, ánh mắt Sở Kiều khẽ động, cúi đầu nhìn lại bộ đồ trên người mình một lần, cuối cùng cũng cắn chặt răng mà đi lên lầu, bước vào trong phòng ngủ chính, còn khóa kỹ cửa nữa.

Kéo rèm cửa vừa dày vừa nặng ra, cô thấy chấn đệm được gấp rất gọn gàng, cứ như không có người thường ở đây. Bàn ghế cũng rất sạch sẽ, rõ ràng là có người thường xuyên đến dọn dẹp.

Sở Kiều ngẩn người, bỗng nhiên phản ứng lại, rốt cuộc là cô đang làm gì vậy? Cô lắc lắc đầu, đẩy cánh cửa phòng tắm ra rồi bước vào trong, cởi bộ lễ phục ướt đầm trên người mình xuống, vặn nước ra tắm rửa.

Cơ thể lạnh như băng được nước ấm cọ rửa, sự lạnh lẽo dần dần biến mất. Sở Kiều kì cọ thật kĩ, cảm thấy tay chân mình đều ấm lại thì mới tắt nước, dùng khăn bông lau khô người rồi đi ra ngoài.

Cô khoác áo choàng tắm đi ra ngoài, sau khi do dự một lúc, cô bước đến trước tủ quần áo, mở cửa tủ ra.

Cùng với cánh cửa mở ra, ánh đèn xung quanh cũng sáng lên. Sở Kiều nhìn qua một lượt quần áo ở bên trong, đôi mắt đen không khỏi lóe lên. Những bộ đồ này, vẫn y như lúc cô đi, nhãn mác cũng vẫn còn nguyên chưa bị xé, cũng chưa bị bỏ đi.

Lúc đó cái tủ này chứa đầy quần áo, đều là do người đàn ông kia cho người đưa tới, Sở Kiều chưa mặc bao giờ, hôm cô rời đi cũng chẳng mang bộ nào đi, nên quần áo vẫn được treo ở đây y nguyên như ban đầu.

Nếu có thể lựa chọn, Sở Kiều cũng không muốn động đến mấy thứ này, nhưng bây giờ cô cần phải mặc quần áo, cô không có quyền lựa chọn.

Cô chọn được một bộ đồ lót và một bộ đồ thể thao. Cô cố gắng chọn những bộ bình thường nhất, nhưng ở đây làm gì có bộ đồ nào giá thấp chứ?

Thay đồ xong, Sở Kiều soi gương nhìn kĩ một lượt, thấy không có gì không ổn mới bước ra khỏi phòng.

__Hết chương 88.1__

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88-2: Trộm được bí kịch (2)

Edior: Rùa Lười

Hành lang không có một bóng người, Sở Kiều tiếp tục bước xuống lầu thì lại thấy đèn phòng bếp đang sáng.

"Tắm xong rồi hả?" Quyền Yến Thác nâng mắt lên nhìn qua, trên gương mặt tuần tú là một vẻ dịu dàng hiếm có. Anh làm gì cũng nhanh nhẹn, đã thay đồ xuống dưới từ sớm rồi, thậm chí còn đun nước pha trà xong rồi.

Đưa chén trà nóng cho cô, Quyền Yến Thác chỉ vào chỗ đối diện, cười nói: "Lại đây ngồi."

Sở Kiều tròn tròn mắt nhìn anh một cái, thăm nghĩ, ai mà thèm ngồi uống trà nói chuyện phiếm với anh chứ! Cô mím môi, cầm cái túi trên sô pha lên, bước nhanh về phía cửa.

Người đàn ông ở phía sau cũng không đuổi theo, cứ như là đã biết cô sẽ thế từ trước vậy.

Sở Kiều đi đến cửa, ấn ngón cái xuống, nhưng đợi mãi cũng không thấy cửa mở ra. Cô nhú mày, lại thử lại mấy lần nữa, nhưng cánh cửa mãi cũng chẳng có chút phản ứng nào.

"Sao lại không mở được?" Sở Kiều lấy lại tinh thần, ánh mắt nén giận nhìn chăm chăm vào anh.

Quyền Yến Thác vắt chéo hai chân, vẻ mặt bình thản ngồi trên ghế. Tay anh cầm chén trà, ánh mắt thâm thúy nhuộm vài tia vui vẻ vui vẻ, nhấp một ngụm trà trong chén: "Không có điện."

Không phải vừa nãy anh còn mở cửa sao? Giờ lại không có điện!

Sở Kiều biết là anh cố ý, hăm hừ bước lên phía trước, đứng trước mặt anh: "Quyền Yến Thác anh đã đùa chán chưa?"

"Vội vàng cái gì chứ." Người đàn ông nhấc chén trà lên, đưa đến trước mặt cô, "Nếu không muốn bị cảm thì uống cái gì nóng đi."

Sở Kiều không nói thêm gì nữa, giật lấy chén trà trong tay anh, uống sạch trong vài hớp rồi đặt cái chén lên bàn, nói: "Bây giờ thì để cho tôi đi được chưa?"

Nét mặt của cô lộ ra vẻ chán ghét, gương mặt tuần tú của Quyền Yến Thác trầm xuống, ngón tay dài vuốt dọc theo chiếc chén, nét mặt bỗng nhiên trầm mặc.

Cứ tưởng là anh sẽ nổi giận, nhưng không, anh đi vào trong bếp, kéo cửa tủ lạnh ra, nhìn vào đông đồ hộp ở bên trong, nhẹ giọng hỏi người đang đứng ở đằng sau: "Em muốn ăn gì?"

Sở Kiều nhú chặt mi, vẻ mặt lạnh lùng, "Để tôi đi về."

Hành lang không có một bóng người, Sở Kiều tiếp tục bước xuống lầu thì lại thấy đèn phòng bếp đang sáng.

"Tắm xong rồi hả?" Quyền Yến Thác nâng mắt lên nhìn qua, trên gương mặt tuần tú là một vẻ dịu dàng hiếm có. Anh làm gì cũng nhanh nhẹn, đã thay đồ xuống dưới từ sớm rồi, thậm chí còn đun nước pha trà xong rồi.

Đưa chén trà nóng cho cô, Quyền Yến Thác chỉ vào chỗ đối diện, cười nói: "Lại đây ngồi."

Sở Kiều tròn tròn mắt nhìn anh một cái, thầm nghĩ, ai mà thêm ngồi uống trà nói chuyện phiếm với anh chứ! Cô mím môi, cầm cái túi trên sô pha lên, bước nhanh về phía cửa.

Người đàn ông ở phía sau cũng không đuổi theo, cứ như là đã biết cô sẽ thế từ trước vậy.

Sở Kiều đi đến cửa, ấn ngón cái xuống, nhưng đợi mãi cũng không thấy cửa mở ra. Cô nhú mày, lại thử lại mấy lần nữa, nhưng cánh cửa mãi cũng chẳng có chút phản ứng nào.

"Sao lại không mở được?" Sở Kiều lấy lại tinh thần, ánh mắt nén giận nhìn chằm chằm vào anh.

Quyền Yến Thác vắt chéo hai chân, vẻ mặt bình thản ngồi trên ghế. Tay anh cầm chén trà, ánh mắt thâm thúy nhuộm vài tia vui vẻ vui vẻ, nhấp một ngụm trà trong chén: "Không có điện."

Không phải vừa nãy anh còn mở cửa sao? Giờ lại không có điện!

Sở Kiều biết là anh cố ý, hăm hừ bước lên phía trước, đứng trước mặt anh: "Quyền Yến Thác anh đã đùa chán chưa?"

"Vội vàng cái gì chứ." Người đàn ông nhấc chén trà lên, đưa đến trước mặt cô, "Nếu không muốn bị cảm thì uống cái gì nóng đi."

Sở Kiều không nói thêm gì nữa, giật lấy chén trà trong tay anh, uống sạch trong vài hớp rồi đặt cái chén lên bàn, nói: "Bây giờ thì để cho tôi đi được chưa?"

Nét mặt của cô lộ ra vẻ chán ghét, gương mặt tuần tú của Quyền Yến Thác trầm xuống, ngón tay dài vuốt dọc theo chiếc chén, nét mặt bỗng nhiên trầm mặc.

Cứ tưởng là anh sẽ nổi giận, nhưng không, anh đi vào trong bếp, kéo cửa tủ lạnh ra, nhìn vào đông đồ hộp ở bên trong, nhẹ giọng hỏi người đang đứng ở đằng sau: "Em muốn ăn gì?"

Sở Kiều nhú chặt mi, vẻ mặt lạnh lùng, "Để tôi đi về."

Quyền Yến Thác nhìn tủ lạnh một lúc lâu rồi bĩu môi đóng cửa tủ lạnh lại. Mấy thứ này anh không biết chế biến, mà Sở Kiều cũng không biết, anh cũng không dám gây thêm phiền phức nữa.

Đưa tay ra cầm điện thoại lên, Quyền Yến Thác trực tiếp gọi đồ ăn bên ngoài, hoàn toàn không để ý đến sự phẫn nộ của cô.

"Người ta sẽ đưa đến nhanh thôi." Đặt điện thoại xuống, khóe miệng người đàn ông vẽ lên một nụ cười dịu dàng.

Sở Kiều tức giận, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch, cô hí hóp mắt hỏi anh: "Anh muốn nhốt tôi?"

Biểu cảm của cô cứ như là muốn giết người vậy, Quyền Yến Thác mím môi khẽ cười, nói: "Yên tâm đi, ăn cơm xong thì cho em đi."

Sở Kiều không tin, nhưng cô cũng chẳng có cách nào khác.

Ít nhất thì cho đến giờ vẫn chưa tìm được biện pháp nào.

Đi đến chỗ ghế sofa, ngồi xuống. Sở Kiều nắm chặt tay, gương mặt xinh đẹp nhăn lại vì tức giận.

Người đàn ông cũng đi theo phía sau ngồi xuống sofa, cười tủm tỉm mở ti vi, tay cầm điều khiển liên tục bấm chuyển kênh, thuận tiện cắt đứt luôn ý nghĩ không thiết thực của cô: "Tôi khuyên em, tốt nhất là đừng suy nghĩ lung tung, ngồi ngoan chờ ăn cơm đi!"

Qua mấy chuyện đêm nay, Sở Kiều cũng chẳng ngu mà tin lời anh. Căn nhà này đều dùng khóa vân tay, cơ bản là chẳng có cái chìa khóa nào, ngày xưa khi cô ở đây cũng chưa từng tìm hiểu mở khóa kiểu gì.

Cửa sau của biệt thự cũng là khóa vân tay, thứ duy nhất cô có thể nghĩ đến giờ chỉ còn cửa sổ. Cửa sổ ở phòng ngủ trên lầu hai.

Thấy cô ngồi yên không có động tĩnh gì, Quyền Yến Thác mím môi cười, tiến đến bên cạnh cô, anh cố tình trêu cô, nói: "Cửa sổ lầu hai anh cũng khóa rồi, em đừng nghĩ đến việc trèo cửa sổ."

F*ck!

Cái tên biến thái chết tiệt này!

Về mặt anh thâm trầm, Sở Kiều thấy mà sợ, nỗi sợ trong lòng càng lúc càng lớn. Lúc người ra căng thẳng, khoang miệng cũng sẽ tiết ra nhiều nước miếng. Cô không ngừng nuốt nước miếng, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Khoảng cách giữa hai người rất ngắn, người đàn ông hơi liếc mắt là thấy được bộ ngực đang phập phồng của cô. Tóc cô vẫn còn ướt, trên người còn có mùi thơm sau khi tắm, da thịt vốn đã trắng đường như lại càng trắng hơn, cứ như trong suốt.

Sở Kiều mặc một bộ đồ thể thao màu hồng, bên trong là áo phong màu trắng, trông thật ngây thơ, trẻ con, làm người ta muốn cắn cho một cái.

Ánh mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, anh đưa tay ra nắm lấy cổ cô, cúi người đè cô xuống sofa. Anh cúi đầu, đôi mắt thâm thúy bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của Sở Kiều, tự nhiên hỏi: "Sở Kiều, một năm nay em ở La Mã, có nhớ anh không?"

Sở Kiều ngẩn người, thấy một tia sáng lóe lên trong mắt anh, cô bình tĩnh trả lời: "Không nhớ."

Không nhớ?

Người đàn ông giận tái mặt, sự tức giận dâng lên trong lòng. Anh còn thường nhớ cô, thế là cô lại nói là không nhớ anh, người phụ nữ độc ác!

Đôi môi đột nhiên bị anh hôn.

Một tay Quyền Yến Thác giữ lấy gáy cô, làm cho cô ngẩng đầu lên, đồng thời cái lưỡi linh hoạt cũng chui vào miệng cô, vội vàng tìm kiếm mật ngọt. Anh cuốn lấy lưỡi cô, mút vào thật mạnh.

Lúc đang hôn, tiếng thở hổn hển của người đàn ông vang lên bên tai, lòng Sở Kiều cũng hoảng hốt.

Bởi vì điều anh muốn, không phải chỉ đơn giản là hôn.

Ngón tay dài của đàn ông chậm chậm đi xuống, nhẹ nhàng kéo khóa trên bộ đồ thể thao của cô xuống, ngón tay anh vén vạt áo sơ mi của cô lên, không chút kiêng kỵ nào thò tay vào, lòng bàn tay cần chuẩn "hạ cánh" xuống ngực cô.

"Ừm——"

Tiếng rên của Sở Kiều như là từng mảnh vụn, hai tay cô đẩy anh ra, hai chân cũng đạp anh nhưng chẳng có tác dụng gì.

Người đàn ông đè trên người cô, vững chắc như núi, chút công phu mèo cào của Sở Kiều cơ bản là chẳng bỏ vào đâu. Dù sao cũng chẳng đau mình, cô muốn quậy thì cho cô quậy vậy.

Đôi môi lại bị cắn đau, Sở Kiều nghiêng chặt hai hàm răng lại cắn lưỡi anh. Lần này người đàn ông kia cũng không tránh né, để mặc cho cô cắn.

Mùi máu tanh tràn ngập khoang miệng, cô cũng không biết là máu của mình, hay của anh.

Hành động của người đàn ông càng lúc càng trầm luân sâu hơn, càng lúc càng hạ lưu.

Sắc mặt Sở Kiều biến đổi, cả người không ngừng giãy giụa, muốn tránh sự động chạm của anh, nhưng đều vô ích.

Nỗi tuyệt vọng như bị đặt trên một chiếc thớt gỗ, làm cho Sở Kiều tức đến tột đỉnh.

"Sở Kiều!"

Quyền Yến Thác quay đầu đi, gương mặt tuần tú vùi vào bên tai cô, thở ra từng hơi nóng hầm hập, "Đừng phản kháng..."

Giọng của anh khàn khàn, rất mê người. Nhưng Sở Kiều cũng không say mê trầm luân vào đó mà toàn thân cô trở nên căng thẳng hơn. Cả người cô dán chặt vào cơ thể anh, gần nhau không một kẽ hở, vì vậy cô có thể cảm nhận rõ được cái thứ đang chọc vào bụng cô là cái gì!

Đầu óc Sở Kiều trở nên tê dại, cô ngẩng đầu lên nhìn anh: "Anh dám?"

Thật ra thì cả người cô cũng đang phát run, cơ bản là không khổng chế được việc sắp xảy ra. Nếu anh cứ mạnh mẽ như thế, Sở Kiều chắc chắn không thể phản kháng được.

Kính coong ——

Tiếng chuông biệt thự đúng lúc này lại vang lên, người đàn ông đang chìm sâu trong dục vọng như tỉnh được một chút. Nhìn thấy ánh mắt tức giận của Sở Kiều, lửa giận trong lòng anh cũng từ từ lui tắt.

Kính coong kính coong ——

Chuông cửa lại vang lên tiếp, Quyền Yến Thác buông người phía dưới ra, đứng dậy đi mở cửa.

Không ngờ rằng, người đứng ngoài cửa... Làm cho Quyền Yến Thác rất ngạc nhiên.

Đồng chí cảnh sát mặt cảnh phục đứng cạnh cửa, ánh mắt sắc bén: "Có người báo ảnh sát, nói rằng bạn của anh ta bị anh bắt cóc?"

Bắt cóc?

Đôi mắt đầy nội liễm của anh hip lại, khóe miệng nhếch lên toát ra hơi lạnh làm người ta kinh sợ.

Cảnh sát bước về phía trước, mở miệng hỏi: "Tiên sinh, xin hãy tránh ra, tôi muốn vào trong xem một chút."

Người cảnh sát nhỏ này không biết anh, Thân hình cao lớn của Quyền Yến Thác bất động, ánh mắt dần trở nên âm u.

"Cứu tôi với ——"

Lúc này, một tiếng kêu cứu vang lên từ trong nhà, rất biết phối hợp. Cảnh sát đẩy người đang cản đường ở phía trước sang một bên, thuận thế tiến vào trong biệt thự.

Sở Kiều ngồi trên ghế sofa, quần áo trên người hỗn loạn, tóc tai cũng xốc xếch không chịu nổi. Điều đáng chết nhất là, đôi mắt cô long lanh một tầng nước mắt, đáng vẻ đúng là điếm đạm đáng yêu.

"Cứu, cứu tôi!"

Dáng vẻ này của cô, vừa đúng kích thích tinh thần trượng nghĩa của người cảnh sát trẻ lên, cậu ta lập tức nhận định chuyện bắt cóc này là thật!

Quyền Yến Thác thấy cảnh này, đầu tiên là ngăn ra, đôi môi mỏng của anh nở một nụ cười lạnh. Mẹ nó, thế mà trước kia anh không phát hiện ra, kỹ thuật diễn của người phụ nữ này cũng cao siêu lắm!

Nửa giờ sau, ở đồn cảnh sát.

Sở Kiều vừa mới bước xuống khỏi xe cảnh sát liền nhìn thấy Hàn Thu Dương. Cô khẽ thốt lên, trong lòng vô cùng cảm kích. May là có anh báo cảnh sát!

"Em không sao chứ?" Hàn Thu Dương bước nhanh tới, ánh mắt dịu dàng.

Đây là đồn cảnh sát, Sở Kiều cũng không thể nói gì nhiều, chỉ gật đầu cười một cái.

Sau đó, họ bị đưa đến phòng thẩm vấn, Hàn Thu Dương ngồi đợi ở bên ngoài.

Quyền Yến Thác ngồi ở cái ghế bên trong, không nói câu nào, một chân gác lên ghế, ta đặt trên đầu gối, trông rõ là phách lối.

Người cảnh sát đưa anh về trọn mắt nhìn anh một cái, đưa tay ra vỗ bàn cái "Rầm", lạnh lùng nói: "Anh không nói gì thế này cũng vô ích, mọi việc đều đã rõ ràng rồi!"

Quyền Yến Thác hơi ngược mắt lên nhìn anh ta, trên mặt chẳng có biểu cảm gì.

Ở bên cạnh anh, Sở Kiều vui mình vào trong chiếc ghế, vẻ mặt phức tạp. Đôi mắt với sự truy hỏi của cảnh sát, cô cũng không nói gì, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy rằng sắc mặt anh càng lúc càng đen hơn.

Vụ náo loạn ở bên này, một người cảnh sát vào xem một chút, nhưng sau khi nhìn rõ người đàn ông đang ngồi trên ghế kia, anh ta kinh ngạc nói: "Quyền thiếu, sao anh lại ở đây?"

Quyền Yến Thác bĩu môi, chỉ tay vào người cảnh sát ở phía đối diện, cười nói: "Hỏi cậu ta!"

Cảnh sát nhỏ không biết gì, "Sư phụ, người biết anh ta?"

Cảnh sát trực ban cúi đầu nhìn ghi chép thẩm tra một chút, về mặt lập tức thay đổi, một tay anh ta túm lấy người cảnh sát trẻ bên cạnh, quát: "Cậu có nhầm không? Cậu nói anh ấy là kẻ tình nghi bắt cóc?"

"Đúng vậy!" Anh cảnh sát trẻ gật đầu một cái, về mặt trình trọng tường thuật lại: "Lúc tôi đến cứu, người bị hại còn cầu cứu tôi nữa!"

Ai ya ya! Người cảnh sát trực ban tức giận đến nổi đỉnh đầu muốn xì khói, thâm lau mồ hôi lạnh, thâm nghĩ mình thật là xui xẻo, sao lại dẫn đồ đệ, mà lại là cái đồ ngốc nghếch này chứ!

Lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên trong hành lang, Quyền Yến Thác biết là ai đang đến, về mặt khó chịu dần thả lỏng ra đôi chút.

Quyền Sơ Nhược kéo ghế ra ngồi xuống, đưa mắt lên nhìn hai người kia, biểu cảm chẳng thay đổi chút nào.

Cô đưa giấy chứng nhận kết hôn ra, đặt ở trên bàn, thấp giọng nói: "Chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm thôi!"

Dừng lại một chút, Quyền Sơ Nhược quay đầu đi, ánh mắt dừng trên người Sở Kiều, "Sở Kiều, Quyền Yến Thác có sử dụng hành vi bạo lực gia đình, ngược đãi hay những hành vi nghiêm trọng khác với em không?"

Sở Kiều mím chặt môi, về mặt lúng túng: "Không ạ."

Nghe được cô nói vậy, Quyền Sơ Nhược nâng mi nhìn chăm chăm vào vị cảnh sát thẩm vấn, bổ sung thêm: "Từ góc độ luật pháp mà nói, trong lúc hai người họ còn tồn tại quan hệ vợ chồng, mà đương sự của tôi cũng không làm bất kì hành động gây tổn thương nào, cho nên hoàn toàn không đủ điều kiện để kết án là bắt cóc!"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Cảnh sát trực ban gật đầu liên tục, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Còn kinh động đến luật sư Quyền nổi tiếng, thật là loạn mà!

"Đều là hiểu lầm, là hiểu lầm thôi!"

Thấy sư phụ chây cả mồ hôi, đồng chí cảnh sát trẻ có tinh thần trọng nghĩa cũng cảm thấy lạ lạ! Đây là lần đầu tiên cậu ra ngoài làm việc, thế mà lại đụng phải vợ chồng nhà người ta gây gỗ, mà cậu lại có thể gây ra hiểu lầm lớn như vậy?!

Lát sau, Quyền Sơ Nhược hoàn thành tất cả các thủ tục, dẫn hai người kia ra khỏi phòng thẩm vấn.

"Chị Quyền." Sắc mặt Sở Kiều hơi khó coi, nhưng cô cũng chẳng biết giải thích thế nào.

Quyền Sơ Nhược đưa tay ra vỗ vai cô, cũng không có ý trách cứ, "Từ góc độ của chị mà nói, chị tuyệt đối tán thành phụ nữ dùng pháp luật làm vũ khí bảo vệ mình!"

Câu này, Sở Kiều cũng chẳng óan được ẩn ý bên trong, cô chỉ có thể cười với chị ấy.

Nhìn thấy Sở Kiều bước ra, Hàn Thu Dương lập tức chạy lên phía trước: "Kiều, em có sao không?"

"Em không sao!"

Ánh mắt của người đàn ông phía đối diện như những con dao phóng tới, Sở Kiều chẳng khách khí mà giương mắt trừng lại, khí thế cũng không kém anh. F*ck! Tên khốn kiếp này còn để ý nữa? Mặc dù anh không làm hại cô, nhưng anh bắt cô đi từ bữa tiệc, ném cô vào bể bơi, lại còn hôn còn sờ cô, những thứ này cô không nói ra được, không muốn làm cho sự việc thêm ầm ĩ nữa!

Nói cho đến cùng, người thua thiệt rõ ràng là cô!

"Chúng ta đi thôi!" Sở Kiều không muốn như vậy nữa, nhưng trong lòng cô vẫn khó chịu.

Hàn Thu Dương gật đầu một cái, trong lúc nâng mắt nhìn lên, thẳng thắn đối mắt với Quyền Yến Thác, hai người đàn ông giằng co, ánh mắt mang sát khí cuộn cuộn.

Nhìn bóng lưng hai người họ đi xa, Quyền Yến Thác nóng nảy, đôi môi mím chặt lại thành một đường thẳng tắp.

"Đổi một cách khác đi được không?" Quyền Sơ Nhược kéo anh ra khỏi đồn cảnh sát, bắt đầu đi thò dài, "Em dùng chiêu này với Sở Kiều, chỉ sợ là vô dụng thôi, người ta không trúng mánh này của em đâu!"

Quyền Yến Thác mím môi, sắc mặt lạnh dần, "Chị đến để cười nhạo em?"

"Em nói xem?" Quyền Sơ Nhược nhún vai, nhìn thấy rõ ràng là đáng vẻ của một người xem kịch vui.

Quyền Yến Thác càng cảm thấy thất bại hơn, giật chìa khóa xe từ trong tay cô, anh hằm hừ ngồi lên khỏi động xe.

"Phí luật sư tối nay, mai sai người đến chỗ chị thanh toán."

"Chị toàn nói vớ vẩn!"

"Nói gì đó là chuyện của chị, có hiệu quả là được!"

Quyền Yến Thác im lặng triệt để, anh yên lặng lái xe: "Vô nhân tính!"

Quyền Sơ Nhược giơ tay lên đập một cái vào đầu anh, mắng: "Chị mà vô nhân tính thì đã không thêm để ý đến em, lại còn đi theo sao chùi dít cho em chắc?"

"Được rồi!" Quyền Yến Thác bắt đầu đi, chán nản nói: "Em thanh toán, vậy được chưa?"

Trong xe rất yên tĩnh, Quyền Sơ Nhược nghiêng đầu nhìn em trai mình đang nhíu mày, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, "A Thác, thứ hai là ngày mở phiên tòa, em phải có mặt đúng giờ đấy."

Cái phiên tòa mà cô nói, đương nhiên chính là nói vụ án ly hôn Sở Kiều đề ra.

Quyền Yến Thác nhắm chặt lấy tay lái, đôi mắt đen cũng hép lại, vẻ mặt u ám. Có thể là chị nói đúng, anh nên đổi cách thu phục Sở Kiều thôi.

___Hết chương 88___

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89-1: Chúng ta còn là vợ chồng (1)

Editor: Hephc

Cộc cộc ——

Cửa phòng làm việc có tiếng gõ nhẹ nhàng, trong ghế xoay màu đen có một người đang chống cằm, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn về một điểm nào đó ở phía trước, trên mặt không có cảm xúc gì, cũng không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Trợ lý lại gõ cửa, cô cũng không có phản ứng, không thể làm gì khác hơn là thẳng đi tới.

"Kiều tổng."

Khẽ gọi, rốt cuộc kéo Sở Kiều từ cõi thần tiên trở về, cô nhíu mày nhìn sang, kinh ngạc nói: "Có chuyện gì sao?"

"Tôi đã hủy bỏ toàn bộ hoạt động buổi chiều của cô." Trợ lý đang cầm bản ghi nhớ công việc đứng ở bên cạnh cô, thái độ nghiêm túc nói: "Chỉ là chủ đề thời trang thanh tú tháng sau, còn chưa có xác định cuối cùng của cô, buổi sáng Hàn tổng đặc biệt hỏi qua rồi."

Sở Kiều xoa trán một cái, nghĩ tới bị ném điện thoại vào hồ bơi, lửa giận cuộn cuộn ở đáy lòng. Cô mím môi, giọng trầm xuống, "Tôi biết rồi, tôi sẽ tự giải thích với Hàn tổng."

"Vâng." Phụ tá ghi chép chi tiết xong, vừa ra đến trước cửa không quên nhắc nhở cô: "Hai giờ chiều, cô phải ra tòa án."

Cửa phòng làm việc nhẹ nhàng khép lại, Sở Kiều xoay người, nhìn về phía cửa sổ sát đất.

Bên ngoài cửa kính là bầu trời xanh thẳm, có những đám mây đang bay lơ lửng đủ hình dáng. Sở Kiều chăm chú nhìn trời xanh mây trắng phương xa, đáy lòng gợn sóng từng vòng thoáng thông suốt.

Nếu như cuộc sống theo tính toán một trăm năm nay, cô đã sống uống phí một phần tư. Trong tháng ngày trôi đi, cô thu hoạch nhiều nhất chỉ có lạnh lùng và phản bội.

Sở Kiều nhỏ giọng bật cười, bên môi lướt qua nụ cười khổ sở. Thời niên thiếu tùy hứng, để cho cô bỏ qua rất nhiều cơ hội.

Trò khôi hài kết hôn rồi ly dị này, cô chỉ muốn mau sớm chấm hết, từ nay về sau cũng cách xa thế giới của cô. Cô muốn dùng tất cả thời gian còn dư lại,

đi hoàn thành mơ ước mà cô còn chưa thực hiện được.

Nếu là sai, nhất định cần phải sửa đổi.

Sai sao?

Sở Kiều đưa tay kéo ngăn kéo ra, lấy bản phát thảo trắng bên trong ra, ở giữa đang kẹp một hộp đồ, là lần trước cô phác hoạ chân dung chưa xong. Cô nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú của người đàn ông, đưa tay cầm bút lên, muốn vẽ chi tiết cuối cùng lên, nhưng dừng bút lâu như vậy, vẽ tiếp lại không tìm được ngay cảm giác lúc đó.

Giấy lát, Sở Kiều cười bỏ bút xuống, tự giễu lắc đầu một cái.

Chưa xong thì chưa xong, tại sao nhất định phải làm tiếp?

Cô thà chưa làm xong, cũng không nguyện ý làm tiếp.

Lần nữa bỏ bản phát thảo trắng vào trong ngăn kéo, Sở Kiều đứng dậy đi tới bên cửa sổ, hơi cúi đầu, mắt nhìn xuống dưới đường phố xem xe chạy nhộn nhịp. Không có bà vai có thể dựa vào, cô có thể lấy tay chống gậy, một người giống nhau có thể đi hết đường đời gập gềnh.

Thời gian nghỉ trưa vừa qua, đúng lúc Sở Kiều đi tới phòng làm việc tổng giám đốc. Hàn Thu Dương ngồi ở trước bàn làm việc, đang chọn ứng cử viên thiết kế thời trang thanh tú lần này, nghe được tiếng động ở cửa, anh cũng không có quay đầu, trầm giọng nói: "Vào đi."

Sở Kiều cất bước đi tới trước bàn làm việc của anh, nói: "Hàn tổng."

Nhìn thiết kế cuối cùng xong, ánh mắt Hàn Thu Dương mới nhìn đến cô, môi mím mỉm cười: "Có vấn đề gì hả?"

Cô nhún mày, nói: "Hàn tổng, chủ đề thời trang thanh tú em chưa có xác định được, anh có thể cho em thêm ba ngày nữa hay không?"

"Lần trước không phải là em nói với anh, tìm được linh cảm sao?" Một tay Hàn Thu Dương chống cằm, mắt lộ ra kinh ngạc.

Sở Kiều cười cười xấu hổ, cũng không thể tìm cớ, "Bởi vì vấn đề của em làm chậm trễ, cho nên em cũng cần suy nghĩ một lần nữa."

Nghe vậy, mắt Hàn Thu Dương thoáng qua chút tối tăm. Hình như anh đoán được cái gì, gương mặt tuần tú điểm nhẹ một chút, an ủi cô, "Không sao, anh tin tưởng năng lực của em."

Sở Kiều áy náy gật đầu, sắc mặt cũng không được tốt, "Hàn tổng, chiều em có chuyện muốn xin nghỉ."

"Anh biết." Hàn Thu Dương đứng lên đi tới bên cạnh cô, ánh mắt khẩn thiết hỏi cô: "Cần anh cùng đi với em không?"

"Không cần!"

Sở Kiều cụp mắt, giọng nói khẳng định, "Cái loại trường hợp đó, anh không thích hợp xuất hiện."

Lời nói ngụ ý cự tuyệt, Hàn Thu Dương tự nhiên nghe ra. Anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng, chỉ tiện tay cầm chìa khóa xe trên bàn lên, đưa cho cô, nói: "Lái xe của anh đi."

Nhìn chìa khóa xe trong tay anh, Sở Kiều lắc đầu thờ dãi, vẫn không nhận lấy. Cô cũng không muốn lại vào tiệm sửa xe một lần nữa!

Sau khi Sở Kiều rời đi, Hàn Thu Dương đứng một mình cạnh cửa sổ, cửa sổ phản chiếu khuôn mặt anh tuần của anh, ngũ quan thâm thúy mê người, khi giờ tay nhắc chân hiển thị rõ sự ưu nhã.

Hai giờ chiều, đúng lúc Sở Kiều đi tới tòa án. Loại vụ án ly hôn này rất bình thường, mỗi ngày đều xảy ra không biết bao nhiêu, cô bước lên bậc thang cao, đi vào đại sảnh.

Lần đầu tiên Sở Kiều tới, có chút lạc đường, đi lên lầu một nhìn bảng hướng dẫn đằng trước nửa ngày, mới biết đường.

"Ồ lâu năm."

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nữ thanh lệ, Sở Kiều quay đầu, thấy Quyền Sơ Nhục đang cười.

Quyền Sơ Nhục mặc đồ công sở màu đen, trong tay xách theo cặp công văn màu đen, vẻ mặt ôn hòa, "Là lần thứ nhất em tới, không tìm được vị trí là chuyện bình thường thôi."

"Chị Quyền." Sở Kiều vội vàng cười cười, gọi cô ấy.

Quyền Sơ Nhục gật đầu một cái, nhìn cô, "Chỉ một mình em?"

"Đạ." Sở Kiều đáp lời, không hề giải thích nhiều hơn. Loại chuyện ly hôn như vậy, nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ (không thể khác được), cô sẽ

không đến tòa án, có thể khiêm tốn cô sẽ tận lực giữ vững khiêm tốn.

Cô nhìn đồng hồ, Sở Kiều ngẩng đầu lên không hề nhìn thấy bóng dáng người đàn ông kia, lòng tràn đầy nghi ngờ.

Hết chương 89.1

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89-2: Chúng ta còn là vợ chồng (2)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"A Thác kẹt xe, sẽ mau đến thôi." Quyền Sơ Nhược mở miệng, thấp giọng nói, quả nhiên chị có sự quan sát tỉ mỉ.

Lần này, Sở Kiều hoàn toàn không còn lời nào để nói. Tuy rằng số lần cô gặp mặt Quyền Sơ Nhược không nhiều nhưng vẫn cảm thấy rụt rè, mỗi lần gặp chị, dũng khí của cô lại lâm vào cảnh khốn cùng, ngưng ngừng.

"Em lên trước đi." Quyền Sơ Nhược nhú mày, cất tiếng thoải mái, "Tầng năm, quẹo trái, phòng số 2."

Sở Kiều cầm túi xách da, cô xoay người, bước vào thang máy, đi thẳng lên tầng năm.

Bên ngoài cánh cửa xoay tròn bằng kính ở đại sảnh, một chiếc Hummer màu đen chạy như bay đến. Người đàn ông trong xe ngừng lại rồi mới lập tức chạy về phía bên này.

Quyền Yên Thác cầm chìa khóa xe, đi vào bên trong. Anh quét mắt xung quanh mà không thấy người, nhú mày hỏi chị mình, "Sở Kiều không tới à?"

Quyền Sơ Nhược bĩu môi, chỉ tay về hướng thang máy, "Sớm đã lên kia rồi."

Nghe chị nói vậy, đôi mắt thâm thúy của Quyền Yên Thác khẽ giật, anh nhếch nhẹ môi mỉm cười.

Cửa thang máy "ding" một tiếng rồi mở ra, Quyền Sơ Nhược dẫn Quyền Yên Thác từ trong ra ngoài. Đến trước cửa, chị không kìm được mà dặn anh một câu, "Không được nổi giận lung tung, không được tỏ vẻ bá vương, biết chưa?"

Quyền Yên Thác mỉm cười, khuôn miệng hiện lên ý cười châm chọc, "Chị, em là người không biết ăn nói sao?"

"Ha ha..." Quyền Sơ Nhược lùi một bước về phía sau, lạnh lùng liếc anh, môi nhếch thành một đường cong nghiêm nghị, "Trước kia không có, nhưng bây giờ... rất khó nói!"

Chị thản nhiên xoay người đi, để mặc Quyền Yên Thác với khuôn mặt đẹp trai nhăn nhó.

Không có thẩm tra xử lý công khai, không có một người dự thính.*

*Dự thính: tham gia phiên tòa nhưng không được quyền phát biểu và biểu quyết

Nguyên cáo và bị cáo phân ra đứng ở hai bên, thẩm phán hỏi ngắn gọn về ý kiến của hai người. Sở Kiều đương nhiên muốn ly hôn, mặt khác, cô cũng không hề lo lắng nếu như chồng của mình không đồng ý

Án này cũng không có gì đặc biệt, hoàn toàn được dựa theo trình tự thông thường. Nếu như bị cáo không đồng ý, thẩm phán sẽ không phán quyết ly hôn, chỉ có thể đợi nửa năm nữa rồi lại ra tòa.

Sở Kiều sớm đã biết trước kết quả này. Cô ra tòa với sắc mặt bình tĩnh, đáng vẻ ung dung, không hề cảm thấy mất mát.

"Sở Kiều!"

Quyền Yên Thác gọi cô, bước vài bước đến trước mặt cô, khuôn mặt đẹp của anh đầy vẻ không hiểu.

Thấy bọn họ có chuyện cần nói, Quyền Sơ Nhược cúi đầu cười, xoay người, đi xuống thang máy, chủ động ra ngoài chờ.

Sau một khoảng thời gian sợ hãi như vậy, rốt cuộc thì Quyền Yên Thác và Sở Kiều cũng đã đứng đối mặt với nhau, nhưng không có ai mở miệng cả.

"Cái này..." Anh ghen lời, động tác cứng nhắc cả đi, lấy một cái usb trong túi áo ra, đặt vào trong tay cô, "Đây là toàn bộ tư liệu trong điện thoại của em, em xem lại xem còn thiếu gì không?"

Nhanh như vậy sao?

Sở Kiều sững sốt, không ngờ anh có thể tìm lại tư liệu trong di động giúp mình. Cô vốn đã tuyệt vọng rồi, định bụng chuẩn bị lại mọi thứ một lần nữa, không dám nghĩ có thể mất mà tìm lại được.

Có hơi ngoài ý muốn.

Điều khiến cô cảm thấy càng ngoài ý muốn hơn chính là... người đàn ông này không có “khẩu xuất cuồng ngôn”*, không hề vênh vác, đặc ý khoe khoang trước mặt cô rằng anh ở phía thắng cuộc.

*Khẩu xuất cuồng ngôn: cách nói chuyện kiêu căng ngạo mạn, lão xược càn rỡ

"Anh không còn gì để nói ư?" Sở Kiều nhận lấy usb, bỏ nó vào trong túi xách.

Quyền Yến Thác hơi cúi thấp đầu, khuôn mặt đẹp yên lặng vô cùng, anh khẽ nhếch môi, nói, “Em muốn anh nói gì chứ?”

Anh lại cúi xuống, cong môi, giọng nói vô cùng ảm đạm, “Vợ mình đưa mình ra tòa, anh còn có thể vui vẻ hay sao?”

Sở Kiều cảm thấy đáy lòng trầm xuống, cô bất giác quay nửa mặt đi, sắc mặt nặng nề. Nếu như có thể, cô cũng không muốn âm ỉ ở trước tòa.

Đáng tiếc, sự tình luôn khiến con người ta bất đắc dĩ.

Kim lại những cảm xúc khác thường ở đáy lòng, Sở Kiều nhếch môi, giọng nói cũng tạm xem là bình tĩnh, “Nếu anh không muốn âm ỉ, tức là đồng ý thỏa thuận ly hôn.”

Dường như đề tài lại quay về điểm xuất phát, không hề tiến triển.

Cửa thang máy vừa mở, Quyền Yến Thác liền kéo Sở Kiều vào trong. Trong lúc thang máy đi thẳng từ tầng năm xuống dưới, hai người không hề mở miệng nói chuyện.

Bầu không khí im lặng khiến đôi bên cảm thấy bị đè nén.

Sở Kiều nhìn chăm chăm vào ánh đèn chỉ thị màu đỏ hiện lên khi xuống tầng phía dưới. Cửa thang máy vừa mở, cô liền cầm túi xách chạy ra.

Thế nhưng, cánh tay cô lại bị ai đó giữ chặt. Cô quay đầu, vừa kịp trông thấy ánh mắt bình tĩnh, sáng ngời của người đàn ông kia đang nhìn mình, nơi đáy mắt sâu thẳm của anh có chút gì đó khiến cô khó hiểu.

Cô chợt ôm lấy ngực của mình, đột nhiên nhớ lại một đêm nào đó ở trên đỉnh núi, trong tay anh cầm rất nhiều quả bong bóng đầy màu sắc, khi ấy, ánh mắt anh cũng như thế này. Tim cô bất giác đập nhanh, nhưng lại không hiểu ánh mắt anh ở lần này có ý nghĩa gì.

Quyền Yến Thác nắm chặt tay cô, cố kìm nén cảm xúc phập phồng trong lồng ngực. Hai tay anh đặt lên vai Sở Kiều, đôi mắt thâm thúy hiện lên nét cười, anh nói, “Không có ly hôn, chúng ta vẫn là vợ chồng.”

Sở Kiều rũ mi mắt, không nói gì cả, chỉ yên lặng rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh, xoay người rời đi.

Trên đường trở về, cô ngồi phía sau xe taxi, trên mặt chợt lộ vẻ thất thần, không biết là đang suy nghĩ điều gì. Mới đó mà xe đã về tới nhà, cô thanh toán tiền xong rồi xuống xe, đi về.

Trước cánh cửa sắt màu đen dẫn vào nhà có hai người đang đứng. Di Lan đỡ bà nội nhà họ Quyền, hiển nhiên là họ đang chờ Sở Kiều trở về.

Sở Kiều ngẩng đầu nhìn họ, cô lập tức chạy tới, “Bà nội, sao bà lại đến đây vậy?”

"Đến thăm con." Bà nội nở nụ cười, vẻ mặt dịu dàng.

Từ khi về nước đến nay, Sở Kiều chưa từng đi thăm bà, trong lòng cô vô cùng áy náy.

Bà nội nhà họ Quyền xoay người, nói với Di Lan ở bên cạnh, “A Lan, cô vào xe chờ tôi.”

"Được." Di Lan cười cười khi Sở Kiều lễ phép chào mình, sau đó, bà bước vào ngồi trong chiếc xe hơi màu đen đậu ở bên vệ đường.

"Con nhóc này, bà vào nhà ngồi một chút được không?"

"Đương nhiên là được ạ!"

Sở Kiều xấu hổ mà đỏ mặt, cô vội vàng lấy chìa khóa mở cổng, “Mời bà vào.”

Cô đỡ bà nội, mời bà vào trong nhà ngồi chơi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90-1: Âm mưu (1)

Edior: Rùa Lười

Sở Kiều mở cửa, đỡ bà cụ vào.

Nhưng bà còn chưa vào đến nhà, đôi mắt sắc bén đã nhìn quanh đánh giá sân sau, thuận tay kéo một cái ghế đến, ngồi dưới ô che nắng, cười nói: "Đề bà ngồi đây đi!"

Sở Kiều gật gù đầu, vội vàng vào nhà pha trà. Cô nhanh nhẹn đun nước, đặc biệt lấy trà Long Tĩnh ra pha, bung khay trà đi ra, đặt lên bàn trà: "Bà nội, mời bà uống trà."

Tường chung quanh sân được đặt không ít chậu hoa, tuy hoa bên trong không phải là quý, nhưng được chăm sóc rất tốt.

Lá xanh cao ngất, đóa hoa mềm mại nở rộ, tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng.

"Hoa cỏ ở đây đều do con trồng sao?" Bà cụ cong lưng, thích thú nhìn một lúc lâu, đưa lưng về phía cô hỏi một câu.

"Vâng ạ!" Sở Kiều buông khay trà, đi qua đỡ bà ngồi lên ghế, rồi bung chén trà đến trước mặt bà.

Sắc mặt Quyền lão phu nhân ôn hòa, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, khoe miệng nở nụ cười, "Trà ngon."

Ngừng một chút, bà chỉ tay về phía sau, nói: "Hoa chăm sóc cũng được đấy."

Sở Kiều khẽ mỉm cười, âm thầm quan sát sắc mặt của bà, nhưng căn bản lại chẳng nhìn thấy điều gì không phù hợp. Cô không đoán ra tâm tư của bà nội, có chút lo lắng trong lòng: "Bà nội, hôm nay bà tới tìm con có việc gì sao?"

"Con nghĩ bà tới là có việc gì?" Lão phu nhân nhíu mày nhìn cô, con người đen như kén lên một tia sáng.

Sở Kiều gạt mình, không trả lời ngay được, cúi đầu uống một ngụm trà xoa dịu nét căng thẳng trên khuôn mặt.

"Cháu gái!"

Lão phu nhân đặt chén trà xuống, mỉm cười nhìn cô, ánh mắt dần dần lạnh xuống: "Đã lâu như vậy, nhà họ Quyền còn chưa có ai náo loạn đòi ly hôn, lại càng chưa có ai vì ly hôn mà âm ỉ đến tận tòa án, con là người đầu tiên đấy!"

Những lời này mang theo phân lượng nặng trĩu, Sở Kiều ngẩng đầu, sắc mặt âm trầm: "Bà nội, con cũng không muốn như vậy."

"Đương nhiên bà cũng biết con không muốn." Lão phu nhân nhìn người trước giờ đều chuẩn, mấy năm nay còn chưa nhìn sai bao giờ, "Nhưng như vậy cũng tốt, bà cụ này đã già rồi, không theo kịp thời đại, đứng díp các con cho bà mở rộng tầm mắt."

Tuy lời của bà nội nói là vô tâm, nhưng Sở Kiều nghe thì lại là hữu ý, luôn cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Lát sau, lão phu nhân cong môi cười, đưa tay ra vỗ vỗ lưng Sở Kiều, nhẹ nhàng hỏi: "Tại sao phải ly hôn với Quyền tử?"

"Tính cách không hợp ạ!" Sở Kiều chọn đáp án bảo thủ nhất, và cũng không chút sơ hở. Nhưng cô cũng không nói dối, tính cách của cô và Quyền Yên Thác quả thật không hợp nhau. Từ lúc hai người gặp nhau cho đến nay, gây gổ với nhau không lớn thì bé, chẳng bao giờ ngừng. Những ngày như vậy làm sao mà sống được?

Lão phu nhân lại không cho là vậy, mỉm môi lắc lắc đầu, cười nhạo: "Vớ vẩn! Thế nào là tính cách không hợp? Có ai với ai trời sinh đã hợp nhau sao? Cũng chẳng phải là âm ỉ cãi nhau cả đời. Khi xưa khi bà với ông con kết hôn, lúc cãi nhau bà còn đánh ông ấy kia!"

"Thật ạ?" Sở Kiều lập tức lấy lại tinh thần, tò mò hỏi: "Thế lúc đó là bà thắng hay là ông thắng?"

"Điều này còn phải hỏi sao?" Lão phu nhân đắc ý ngẩng mặt lên, nếp nhăn trên khóe mắt như sát lại, "Nhìn khuôn mặt của ông nội Quyền tử như Diêm

Vương nhưng bà không sợ ông ấy, cũng không phải chỉ có đàn ông mới có thể đem binh ra chiến trường!"

"Vâng, vâng!" Sở Kiều nghe mà gật đầu liên tục, vỗ mông ngựa cũng vang. "Lần đầu tiên con nhìn thấy bà đã cảm thấy bà là người rất có khí chất, rất mạnh mẽ! Sau đó con còn được nghe chuyện của bà thời còn trẻ, lúc đó con liền cảm thấy vô cùng khâm phục! Bà nội, chút nữa bà cũng dạy con mấy chiêu phòng thân đi..."

Công phu vỗ mông ngựa của con bé này cũng không tồi. Lão phu nhân cúi đầu cười, hiển nhiên là không mắc lừa: "Cháu gái, bớt tung hỏa mù đi! Có tâm tư gì, nói thật cho bà nghe!"

Sở Kiều cứng đờ mặt, xấu hổ cắn môi. Quả nhiên là không có gì qua được mắt của bà nội.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, trầm giọng nói: "Bà nội, con biết người đối xử với con rất tốt, nhưng có những việc con đã quyết định rồi. Ầm ỉ đến tận tòa án, làm cho nhà họ Quyền mất mặt là lỗi của con, nhưng con thật sự không còn sự lựa chọn nào khác."

Quyền lão phu nhân thở dài một hơi, sắc mặt trầm xuống: "Nếu ta không đồng ý cho các con ly hôn thì sao?"

"Bà đã từng đáp ứng với con rồi, nếu con kiên quyết ly hôn thì người cũng sẽ đồng ý!"

"Cũng lớn tuổi rồi, nóng vội là không tốt!"

"Bà nội, bà trêu con!"

"Có sao?"

"..."

Khuôn mặt xinh đẹp của Sở Kiều trầm xuống, cuối cùng nói không nên lời.

Thấy cô giận dữ, lão phu nhân nâng gậy lên gõ nhẹ vào trán cô, hoàn toàn không dùng sức, chỉ nhẹ nhàng chạm vào, nói: "Hôm nay dạy cho con một bài học, binh bất yếm trá." (Binh: việc binh đao, chỉ chiến tranh; bất: không; yếm: ghét bỏ; trá: lừa dối. Binh bất yếm trá có nghĩa là chiến tranh không ngại dối lừa, việc quân cơ không nề dối trá.)

Nghe vậy, Sở Kiều hoàn toàn không thể nói gì nữa rồi. Khó trách tên Quyền Yến Thác khôn kiếp vừa bá đạo lại không phân rõ phải trái, hóa ra là được di truyền từ bà nội!

Cô nắm chặt hai tay, cúi đầu ủ rũ. Lão phu nhân nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được mà thở dài nói: "Như thế này đi, đã ầm ỉ đến tận tòa án rồi, vậy thì chúng ta sẽ nghe theo luật pháp, có Sơ Nhược ra mặt, con còn chưa yên tâm sao?"

Lão phu nhân đã nói vậy, Sở Kiều cho dù tâm không muốn, cũng không dám nói ra: "Con yên tâm rồi, con tin chị Quyền mà."

"Thế là tốt!" Lão phu nhân đạt được mục đích rồi liền không ở lại lâu. Bà đứng lên, sống lưng vô cùng thẳng, nói: "Nhưng cháu gái, con nhớ kỹ cho bà, còn có bà ở đây, mọi việc con không được tự mình chủ trương."

Sở Kiều hiểu rõ chuyện lần này là do cô làm việc thiếu thỏa đáng. Bà nội đã đặc biệt đến đây thăm cô, mà còn không có ý trách móc, cô đã vô cùng cảm động rồi.

"Vâng, con biết." Sở Kiều cúi đầu nghe theo, làm một đứa trẻ ngoan trước mặt bà nội.

Quyền lão phu nhân cười khẽ, ánh mắt cũng dịu xuống. Lần đầu nhìn thấy đứa nhỏ này bà đã thấy cô có một sự quật cường và kiêu ngạo, vừa hay có thể đối phó Quyền Từ, rất vừa ý bà.

Sau khi gặp mặt vài lần, thấy được ánh mắt của cô luôn toát ra sự bi thương nhân nhật làm cho người ta muốn tìm ra lý do, trong lòng Quyền lão phu nhân đã hiểu, lại càng thêm thương yêu cô, bình thường cũng bên vực cô nhiều hơn một chút.

Cũng chỉ là người trẻ tuổi, cãi nhau đương nhiên là không thể tránh khỏi. Hồi bà còn trẻ không phải cũng như vậy sao? Huống hồ Quyền từ kia tính tình thoải mái, bà biết rõ hơn ai hết, cho nên đối với Sở Kiều, đương nhiên bà sẽ không coi cô là người ngoài!

Nếu những lời nên nói đã nói hết, lão phu nhân cũng không ở lại lâu. Bà đứng dậy đi ra ngoài, Sở Kiều đi theo tiễn.

Di Lan mở cửa xe đúng lúc, đưa bà vào trong.

Sở Kiều đứng ở bên đường, nhìn theo chiếc xe màu đen đỏ rồi đi, mãi đến khi biến mất, cô mới xoay người trở về phòng.

.....

Buổi sáng vừa đến văn phòng, trợ lý lập tức báo cáo là có cậu Tri chờ ở bên trong. Quyền Yến Thác chau đôi mày kiếm, ánh mắt lạnh thấu xương, mở cửa bước vào.

Khuôn mặt người con trai tuấn tú mà lạnh lùng, xoay người ngồi vào chiếc ghế xoay màu đen, nhú mồm nhìn người đối diện: "Có việc gì?"

Trì Việt vắt chéo hai chân, nghe anh nói, dãn hạ chân xuống, trầm giọng nói: "Tại sao anh không đồng ý ly hôn?"

"Ly hôn?"

Quyền Yến Thác cong môi cười, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: "Trì Việt, tôi ly hôn hay không có liên quan gì đến cậu sao?"

"Đương nhiên là có!" Trì Việt chậm chậm ngẩng đầu, đôi mắt đào hoa nheo lại: "Anh như vậy là làm Sở Kiều lỗ lã, anh có phải là đàn ông không vậy?"

"Cậu muốn làm người dự bị?" Quyền Yến Thác ngả người về phía sau, nhẹ nhàng hỏi: "Nhưng cậu tràn đầy nhiệt huyết, người ta có bằng lòng cho cậu cơ hội không?"

Những lời này vừa đúng đâm vào nỗi đau của Trì Việt, cậu quay mặt đi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đó là chuyện của tôi!"

Quyền Yến Thác cười lạnh, đáy mắt như phủ một tầng sương mù. Cũng không phải anh hèn hạ, chỉ là Trì Việt quá cố chấp. Mà thứ mà cậu ta muốn có lại thuộc về anh!

Bản thảo trong điện thoại đã mất đi mà khôi phục lại được, đối với Sở Kiều mà nói, đây là một niềm vui lớn. Cô lưu bản thiết kế vào USB, trong đầu đã nghĩ ra một ý tưởng thích hợp để hoàn chỉnh bộ thiết kế thời trang.

Cô miệt mài làm việc cả một ngày, hoàn toàn không thấy được người đàn ông đã đứng ở ngoài cửa chăm chú nhìn cô thật lâu.

Cửa phòng làm việc từ từ mở ra, Hàn Thu Dương đặt một tay lên trên cửa, nhìn chằm chằm vào người đang chuyên tâm làm việc ở bên trong, không nở gáy rầy. Anh hiểu rõ, lúc linh cảm dồi dào, điều cần nhất chính là sự yên tĩnh.

Mãi cho đến khi Sở Kiều đặt bút trong tay xuống, bên môi Hàn Thu Dương cũng lộ ra một nụ cười. Anh chậm rãi đi qua, đứng bên người cô: "Ý tưởng này rất tốt!"

Bên cạnh bỗng nhiên vang lên một giọng nói, Sở Kiều sợ hết hồn, nhú mồm trừng anh, nói: "Anh định hù chết em à!"

Cô đưa tay lên vỗ vỗ ngực, cặp mắt đen nhánh sáng long lanh, dường như mang theo vài phần vui vẻ.

Ngực Hàn Thu Dương như cứng lại, kim lòng không được mà đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, môi mím khẽ động, nhưng lại chẳng nói được lời nào. Khuôn mặt tuấn tú của anh căng thẳng như vậy, đây là lần đầu tiên Sở Kiều nhìn thấy!

"Anh làm sao vậy?" Sở Kiều nhú mồm, nghi ngờ hỏi anh.

Sau khi lấy lại tinh thần, Hàn Thu Dương thấp giọng cười, cuối mắt xuống tránh ánh mắt của cô: "Không có gì."

Lát sau, anh khẽ nhếch môi, nói: "Em làm anh nhớ đến một người."

"Ai ạ?" Sở Kiều đơn giản chỉ là hiếu kỳ, thuận miệng hỏi.

Hàn Thu Dương không trả lời, mà rất tự nhiên chuyển chủ đề: "Nhất Nặc muốn đi công viên trò chơi, nhưng anh lại không hiểu mấy thứ như vậy."

"Hiểu rồi." Sở Kiều không phát hiện ra tâm trạng của anh đã thay đổi, cười nói: "Chủ nhật em có thời gian, chúng ta cùng nhau đưa Nhất Nặc đi."

"Được!" Hàn Thu Dương nhẹ nhàng cốc trán cô, đáy mắt nhuộm đầy vẻ ảm áp, có một sự cứng chiều rõ ràng.

Tan ca về đến nhà, Sở Kiều vẫn còn suy nghĩ, nếu mỗi ngày đều ngồi xe taxi có phải là xa xỉ quá rồi không? Cô lên kế hoạch, cuối năm phải mua xe, cho dù là trả góp cũng được.

Vừa mới đi đến cửa nhà, trong lòng Sở Kiều có chút hồi hộp, chạy nhanh tới. Tường nhà buổi sáng vẫn bình thường, vậy mà giờ lại cao lên một đoạn, nếu không nhìn kỹ thì cũng chẳng nhìn ra, bởi vì tường mới xây thêm có màu cũng giống với màu tường cũ.

"Không thể nào?" Sở Kiều đứng ngoài sân của mình, đưa tay dụi dụi mắt, trong tâm dần dần ớn lạnh. Chẳng nhẽ mắt mình có vấn đề, sao tường nhà lại tự nhiên cao lên?

Cô quay đầu nhìn qua tường nhà của hàng xóm, vậy mà tất cả đều cao lên, Sở Kiều càng cảm thấy da đầu run lên. Đây là tình huống gì vậy?

"Mắt của em không có vấn đề đâu!"

Sở Kiều quay lưng lại, quả nhiên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc: "Là anh làm?"

Quyền Yến Thác nhún vai cười, hást cằm lên, nói đúng như sự thực: "Tường thấp như thế rất dễ leo vào."

Khóe miệng nở một nụ cười lạnh, Sở Kiều hung hăng trừng anh, đáy lòng bất mãn thâm trách. Khu này cũng đã ở được vài chục năm rồi, từ trước đến

giờ còn chưa có ai treo tường, chỉ có tên biến thái này mới nghĩ như vậy.

Lòng bàn tay bị anh kéo qua, mở ra, vật kim loại lạnh như băng làm cho Sở Kiều run lên, theo bản năng mà nắm chặt lại.

Quyền Yến Thác ấn bờ vai cô xuống, xoay người cô qua, tầm mắt đối diện với một chiếc xe thể thao màu đỏ đang đậu bên đường: "Vật quy nguyên chủ."

Là xe của cô.

Đáy lòng Sở Kiều trầm xuống, bỗng nhiên thất lại. Trước khi đi La Mã, cô rõ ràng đã bán nó đi rồi, sao lại trở về được?

"Cái xe này..." Cô mím môi, dường như hiểu ra.

"Để mãi trong gara, cái xe này cũng muốn thành phế liệu rồi!" Quyền Yến Thác nhấp nhẹ môi mỏng, tình cảm ở đáy mắt dần dần ôn nhu hơn.

Sở Kiều nắm lấy chìa khóa xe, khuôn mặt xinh đẹp hơi trầm mặc. Cô vừa muốn mở miệng liền bị người con trai chạm nhẹ ở môi.

Dường như có thể đoán được cô muốn nói gì, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng, cảnh cáo cô: "Nếu em mà còn dám nhắc đến tiền, tôi sẽ hủy chiếc xe này đi, sau này đến cái ốc vít em cũng đừng mong nhìn thấy nữa!"

Sở Kiều không nói gì, cô rất rõ, anh có thể làm được những chuyện như vậy.

"Mở cửa." Quyền Yến Thác xoay người lại, giọng không vui.

"Làm gì?" Toàn thân Sở Kiều đề phòng, trừng mắt hỏi anh.

Thấy biểu cảm xù lông của cô rất thú vị, Quyền Yến Thác hí hí đôi mắt, cười nói: "Ăn cơm chứ gì! Gia đây vừa xuất lực vừa xuất tiền, chẳng nhẽ lại không có được một bữa cơm ăn?"

Haiz —

Sở Kiều thở dài một hơi, cảm thấy việc này cũng có vài phần đạo lý. Nếu như anh cưỡng ép, cô khẳng định sẽ không chịu thua! Nhưng anh bày ra cái lí do chuẩn xác như vậy, cô lấy cái cớ nào để cự tuyệt đây?

Lấy chìa khóa ra mở cửa, Sở Kiều chỉ có thể mời anh vào trong, không tình nguyện đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

.....

Trước khi tan ca, Sở Nhạc Viện gọi điện cho văn phòng Quý Tư Phạm, thư ký nói chiều nay anh đã rời đi từ sớm rồi, cũng không nói là có việc gì.

Cô quay qua gọi điện cho Quý Tư Phạm, tiếng chuông reo thật lâu nhưng lại chẳng có người nhấc máy.

Nhấn mạnh chân ga dưới chân, Sở Nhạc Viện trầm mặt lái xe về nhà mẹ, cô không muốn một thân một mình đối mặt với khu nhà lạnh băng kia.

Về đến nhà, thời gian còn sớm. Đám người hầu đều đang chuẩn bị cơm tối, ba cô còn chưa về. Sở Nhạc Viện thay dép lê, trực tiếp vào phòng vẽ tranh tìm mẹ.

Đúng như dự đoán, Giang Tuyết Nhân ngồi ở trước bàn vẽ, đang chăm chú tinh thần vẽ một cái gì đó.

"Mẹ!"

Sở Nhạc Viện nhẹ nhàng kêu bà một tiếng, kéo cái ghế ra ngồi bên người bà: "Mẹ vẽ thật là đẹp!"

"Thật à?" Giang Tuyết Nhân ôm cô vào ngực, nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều, nói: "Đẹp thì có tác dụng gì? Con cũng không thích vẽ tranh, không có ai nối nghiệp mẹ!"

Nói đến vẽ tranh, Sở Nhạc Viện bất giác lại nhớ đến Sở Kiều, cô nhếch môi, sắc mặt dần khó coi.

"Con không thích vẽ tranh!" Cô đột nhiên giận tái mặt, giọng không vui.

Lúc đùa bình thường cũng không thấy cô tức giận, Giang Tuyết Nhân quay người lại nhìn mặt cô, hỏi: "Sao vậy? Cãi nhau với Tư Phạm?"

"Không à." Sở Nhạc Viện cúi đầu xuống, đáy mắt thoáng bi thương. Ngược lại cô còn muốn cãi nhau, nhưng mỗi ngày còn chẳng gặp được người, muốn cãi nhau cũng cãi không được!

"Kiều Kiều!" Tâm tư của con gái đầu thoát được ánh mắt của người làm mẹ, Giang Tuyết Nhân kéo tay cô, trầm giọng nói: "Con nói mẹ nghe, Tư Phạm đối xử với con có tốt không?"

Về mặt Sở Nhạc Viện càng thêm âm đạm, trong lòng cô ấp một ngọn lửa, nhưng không phát tiết ra được.

Quý Tư Phạm đối xử với cô có tốt không?

Một tấm thẻ kim cương vô hạn, một căn nhà trang hoàng tinh tế. Cô có thể tiêu xài tùy ý, anh tuyệt đối sẽ không hỏi qua một câu. Cô có thể đi chơi suốt đêm không về nhà, anh cũng sẽ không hỏi lí do. Lúc anh cần xã giao, cô sẽ phải trang điểm lộng lẫy đi theo. Lúc anh cần diễn vai vợ chồng ngọt ngào trước mặt mọi người, cô sẽ phải miệng cười như hoa, tay trong tay cùng anh khăng khít thân mật.

Ngay cả sinh hoạt vợ chồng, cũng là theo thời gian đã quy định.

Sở Nhạc Viện đã từng tự hỏi bản thân vô số lần, hôn nhân như vậy, có được coi là tốt không?

"Mẹ!"

Sở Nhạc Viện ngẩng đầu, nhìn lên khuôn mặt mẹ, hỏi bà: "Cuộc sống của mẹ có hạnh phúc không?"

Nghe vậy, Giang Tuyết Nhân khẽ giật mình, theo bản năng nở một nụ cười, nói: "Sao con lại hỏi cái này?"

Từ nhỏ đến lớn, Sở Nhạc Viện chưa từng thấy ba mẹ cãi nhau, bởi vì bố thường không ở nhà. Thời gian cô có thể thấy bố rất ít, nhưng cô dần dần lớn lên, cũng có thể mơ hồ cảm nhận được điều gì đó.

Bây giờ cô cũng dần thân vào chiếc lồng giam hôn nhân rồi, đương nhiên cũng hiểu được nhiều hơn: "Mẹ, mẹ sống dưới bóng của một người phụ nữ khác, thực sự vui về sao?"

Bút trong tay "Bóp" một tiếng rơi xuống đất, Giang Tuyết Nhân nhếch môi, nhíu mày nói: "Kiều Kiều, chuyện của mẹ và ba con, không như con nghĩ đâu!"

"Vậy thì là như thế nào?" Sở Nhạc Viện hỏi đến cùng, mấy năm nay cô vẫn không tìm ra được đáp án.

Giang Tuyết Nhân thở dài, sắc mặt đã khôi phục như bình thường: "Đừng hỏi nữa, mẹ đã bảo với con từ lâu rồi, đừng hỏi những điều này!"

Mẹ giữ kín như bưng, Sở Nhạc Viện cũng nản lòng. Cho dù cô hỏi thế nào cũng đều không có câu trả lời.

"Phu nhân, nhị tiểu thư, lão gia đã trở về."

Người giúp việc vào nhắc nhở, Giang Tuyết Nhân thu dọn đồ, kéo con gái đi ra ngoài: "Đừng để ba của con nhìn thấy, biết chưa?"

"Vâng." Sở Nhạc Viện đáp, buồn bã cùng mẹ đi ra ngoài.

Trên bàn ăn, cơm tối cũng đã dọn xong, nhưng Sở Hoành Sanh lại chưa ngồi vào, mà lại ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ngây người một mình.

"Hoành Sanh, mau vào ăn cơm." Giang Tuyết Nhân dọn xong bát đĩa, kêu ông tới ăn cơm, nhưng lại không thấy ông phản ứng.

Bà bưng chén trà qua, nhẹ nhàng hỏi: "Làm sao vậy? Mặt mày ử rử."

Sở Hoành Sanh quay đầu nhìn con gái đang ngồi trước bàn ăn, không nói gì, cầm lấy chén trà trên tay bà, cất bước đi lên tầng: "Tôi không có khẩu vị, hai người ăn đi!"

Sau khi cánh cửa thư phòng khép lại, Giang Tuyết Nhân trở lại trước bàn ăn, nhíu mày hỏi con gái: "Ba của con hôm nay làm sao vậy?"

Sở Nhạc Viện nắm chặt đôi đũa trong tay, cô mím môi, hừ lạnh nói: "Hôm nay Quyền Chính Nham đi gặp bố, thư kí nói với con rằng hai người họ gặp mặt, chủ yếu là đi nói chuyện Sở Kiều muốn ly hôn!"

Ánh mắt Giang Tuyết Nhân khẽ động, trầm giọng nói: "Con bé thật sự muốn ly hôn?"

"Hừ!"

Sở Nhạc Viện gắp gắp cơm trong bát, nhất thời không muốn ăn nữa: "Sở Kiều có nhiều thù đoạn, ra tòa chắc cũng chỉ là trò hề lạt mềm buộc chặt của chị thôi!"

Nghe được lời của con gái, ánh mắt Giang Tuyết Nhân cũng thay đổi theo, đôi mi thanh tú nhăn lại, nói: "Vừa sống được mấy ngày yên ổn con bé lại làm rối hết lên?! Nhưng Kiều Kiều, chuyện của nó con không nên nhúng tay vào, biết không?"

"Con biết rồi!" Sở Lạc Viên bỏ đũa xuống, sắc mặt trầm xuống: "Con ăn xong rồi, con đi về trước đây."

Giang Tuyết Nhân đứng dậy muốn gói đồ ăn lại cho cô, Sở Nhạc Viện tâm trạng không tốt, cũng không đáp lại, trực tiếp lái xe ra về.

Quý Tư Phạm từ trong thang máy ra, đi đến ngoài cổng, bỗng nhiên ngây người một lúc. Lát sau, anh mới lấy chìa khóa ra mở cửa, nhưng lại không nghĩ

đến trong nhà trống không, không có lấy một người.

Anh chấp tay đóng cửa lại, nhìn khắp nhà, Sở Nhạc Viện vẫn chưa về.

Quý Tư Phạm tháo ca-vát, quay người ngồi lên sô pha, đôi lông mày nhíu chặt dần dần giãn ra. Chuông cửa bỗng nhiên vang lên, anh tưởng rằng Sở Lạc Viên ra ngoài không mang chìa khóa, trầm mặt ra mở cửa.

"Thiếu gia!"

Người đàn ông mặc âu phục đứng ngoài cửa, giọng điệu cung kính. Quý Tư Phạm nhìn thấy người vừa tới, hai con ngươi thâm thúy thoáng chốc nheo lại.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90-2: Âm mưu (2)

Editor: Thư

Trong bar trên tầng thượng khách sạn, sắc mặt Quý Uẩn nghiêm nghị, nhíu mày nhìn chằm chằm con trai ngồi đối diện, nói: "Tư Phạm, con đã khiến ba thất vọng rồi."

"Ba!"

Mày kiếm của Quý Tư Phạm nhíu chặt, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, "Chuyện khó khăn hơn con dự đoán! Nguồn tài chính của Sở thị rất tốt, hơn nữa tính cảnh giác của ông ta rất cao, cũng không chịu tiếp nhận tiền bạc của người ngoài!"

"Nhưng con không phải là người ngoài!"

Lời của ba đâm thẳng vào trái tim Quý Tư Phạm, anh cúi đầu, môi mím chặt thành một đường thẳng.

"Con vẫn còn đang bận tâm cái gì?" Trong tay Quý Uẩn bung ly rượu, rượu đỏ tinh khiết, hương thơm quanh quẩn, "Tư Phạm, ba nuôi dưỡng con đã bao nhiêu năm rồi, vì sao con lại cứ không quả quyết như vậy?!"

Quý Tư Phạm cúi thấp đầu, thần sắc dưới đáy mắt khó phân biệt.

Ngửa đầu cạn sạch ly rượu trong tay, Quý Uẩn thấp giọng cười một tiếng, giọng nói sắc bén như đao, "Ba cho là, vào giây phút con quỳ xuống cầu xin ba thì con đã hiểu ra, nhưng bây giờ nhìn lại, con không hề!"

Đôi tay xuôi ở bên người hung hăng nắm chặt, đường cong bên gò má Quý Tư Phạm căng lên, không nhìn ra tâm tình gì.

Sở Nhạc Viện mở cửa nhà, khó có dịp thấy trong nhà đèn sáng. Quý Tư Phạm mặc áo choàng tắm, tóc ngắn gọn gàng còn nhỏ nước, "Trở lại rồi à?"

Cô ta sững sốt một chút, hồ nghi nói: "Anh về khi nào thế?"

"Tan việc rồi về nhà thôi, nhưng em không ở nhà." Quý Tư Phạm tiện tay mở ti vi, ngồi xuống ghế sofa.

Sở Nhạc Viện liếc mắt vào bàn ăn trong nhà bếp, quả nhiên thấy phía trên có một hộp đồ ăn mua bên ngoài. Cô ta bĩu môi, ngồi xuống bên cạnh anh, "Vậy sao anh không gọi điện thoại cho em?"

"Khó có dịp nào em về nhà ăn cơm, anh không muốn quấy rầy em."

Lời của anh không chê vào đâu được, Sở Nhạc Viện không tìm được sơ hở. Cô ta nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú của người đàn ông bên cạnh, vẻ mặt không nhìn ra cảm xúc, chỉ có đáng vẻ thản nhiên.

Mặc dù Quý Tư Phạm thường về muộn, nhưng trên người anh không có mùi nước hoa, không có vết hân. Trong điện thoại di động không có tin nhắn mập mờ, cũng không có nhật kí trò chuyện đáng ngờ nào. Nếu như anh có người bên ngoài, một là nói bậy, hai là anh che giấu quá tốt.

Sở Nhạc Viện thở dài, chỉ cảm thấy không thể nắm bắt được anh. Phần tự tin đã từng tràn trề kia sớm đã bị sự lạnh lùng của anh phá hủy.

"Ba anh trở lại rồi." Quý Tư Phạm uống một ngụm nước, quay đầu nhìn cô ta chằm chằm, "Ngày mai cùng nhau ăn cơm nhé?"

"Được!" Thu lại suy đoán dưới đáy lòng, Sở Nhạc Viện không dám không đáp lời.

Quý Tư Phạm mỉm môi cười cười, đưa tay ôm cô ta vào trong ngực, giọng nói ôn nhu, "Gần đây việc ở tập đoàn quá nhiều, không có thời gian bên em."

Lo lắng đè nén trong lòng mấy ngày liên tiếp đều dễ dàng tiêu tan chỉ bởi lời nói dịu dàng của anh. Sở Nhạc Viện xoay lại vòng tay ôm chặt hông của anh, khước mắt ê ẩm, nói: "Tư Phạm, chúng ta sống cho thật tốt được không?"

Quý Tư Phạm hơi thấp xuống đầu, hôn nhẹ trên trán cô ta một cái, khước miệng nở nụ cười ôn hòa: "Cô bé ngọc, chúng ta rất tốt."

Mấy lời ghen lại trong lòng kia đều biến mất khi nghe anh nói "Chúng ta rất tốt".

Giây lát sau, Quý Tư Phạm vuốt vuốt đầu cô ta, cười nói: "Em đi tắm trước đi, anh còn có chút việc, giải quyết xong sẽ trở về phòng ngủ."

"Ừ." Sở Nhạc Viện khéo léo đứng lên, vào phòng tắm đi tắm.

Mất thấy bóng dáng cô ta biến mất, nụ cười bên khóe môi Quý Tư Phạm trầm xuống, dưới đáy mắt chỉ có nỗi thê lương băng giá.

.....

Khoảng chừng tám giờ, Sở Kiều mới bung com tối lên bàn. Quyền Yến Thác đã sớm đói bụng, có thể thấy bóng dáng cô mang tạp dề, qua qua lại lại trong nhà bếp, lại cảm thấy thật ra thì cũng không còn đói như vậy nữa!

"Được rồi!" Chỉ đơn giản bốn bận một canh, cuối cùng Sở Kiều cũng làm xong, gọi anh tới dùng com.

Trứng xào cà chua, ớt sợi xào khoai tây, gà xé cay, còn có một âu trứng gà chưng. Món ăn gia đình, lại có cảm giác thân thiết ấm áp.

"Do em làm hay sao?" Quyền Yến Thác không dám tin nhìn cô, vẻ mặt kỳ quái.

"Đúng vậy!" Sở Kiều dọn hết com nước lên, thuận tay cầm đĩa, "Anh thấy được người nào khác đi vào sao?"

Quyền Yến Thác mỉm môi cười cười, cầm đĩa lên lựa chọn gấp một khối thịt gà lên bỏ vào miệng, cắn một cái rồi mới kinh ngạc nói: "Em học nấu com từ bao giờ thế?"

Sở Kiều nhếch mép, khinh thường nói: "Có liên quan tới anh sao?"

Con thêm ăn trôi dạt, Quyền Yến Thác lười so đo với cô, cúi đầu ăn com là quan trọng nhất. Thật ra thì mùi vị món ăn cũng không phải rất ngon, chỉ là tinh xảo ngọt miệng hơn nhiều so với thủ nghệ ngày trước của cô.

Ăn uống no đủ, Sở Kiều nhắm mắt đuổi người. Quyền Yến Thác ngồi ở trong ghế không động dấy, có ý ăn vạ.

"Bà nội đã tới đây à?" Anh thử hỏi một câu, quan sát sắc mặt Sở Kiều.

Sở Kiều không muốn giấu giếm, gật đầu một cái nhìn về phía anh: "Đã tới rồi."

Những lời bà nội nói giấu giếm ý cảnh cáo, Sở Kiều nghe vào hiểu được, cũng bày tỏ rằng mình hiểu.

"Sở Kiều!"

Về mặt Quyền Yến Thác nghiêm nghị, môi mỏng khẽ cong, "Anh thừa nhận ban đầu mục đích kết hôn với em không tốt, nhưng mà anh cũng chưa từng muốn lợi dụng em cái gì, cũng chưa từng muốn ly hôn!"

Sở Kiều đang cầm ly trà trong tay, khí nóng lượn lờ bốc hơi ra ngoài, trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Mất thấy cô không nói lời nào, mày kiếm của Quyền Yến Thác nhíu chặt, nói: "Lúc đầu em lấy anh không phải cũng có mục đích khác sao?"

Lời này thật sự không giả, Sở Kiều nhếch môi cười cười, ngửa đầu quan sát ánh mắt của anh, giọng nói bình tĩnh, "Anh nói đúng, cho nên tôi không muốn để sự sai lầm này tiếp tục nữa!"

Mẹ nó!

Ý anh muốn nói là như thế này sao?

Rõ ràng ý của anh là: ban đầu đều cùng có lỗi, vậy sẽ không có lý do ly hôn!

Nhưng hiển nhiên, suy nghĩ của phụ nữ hoàn toàn bất đồng với đàn ông!

Lui về phía sau nữa, Quyền Yến Thác lại giận giận sôi lên, chặt vật không chịu nổi bị cô đuổi ra cửa. Anh buồn bực suy nghĩ, chiêu số của chị hai mất linh rồi!

.....

Trên sàn nhảy trong bar, mở nhạc Heavy Metal rung động, dB thật to, ông ông kích thích màng nhĩ. Cả thành thị đều an tĩnh lại, chỉ có Dạ Tràng vẫn sáng như ban ngày.

Lầu một, phía chính diện sàn nhảy, mảnh ngọc chẳng chặt phân chia khu vực. Trên sofa hình tròn màu đỏ, trong tay Trì Việt bung ly chất lỏng màu hổ phách, ngửa đầu đỏ một hộp xuống.

Nguyên bản vốn đã thật lâu không vào lẫn lộn ở loại địa phương, nhưng gần đây, anh lại thường xuyên đến.

Trên sàn nhảy, nam nam nữ nữ dán sát vào nhau nóng bỏng lắc đầu uốn thân, gần như điên cuồng. Những màn hôn mật mờ, những cú vuốt ve nóng hừng hực cũng giao dệt thành một bức tranh thối nát.

Sau khi nốc mấy ly rượu mạnh, cổ họng Trì Việt nóng hừng hực khó chịu, nhưng không sánh được khó chịu trong lòng anh. Sở Kiều vô tình cự tuyệt, vẫn luôn là cây gai cắm sâu trong lòng anh.

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ thất bại như thế! Anh cứ mãi không hiểu, anh đối với cô ấy tốt lắm, tại sao cô lại không động lòng?!

Lối vào bar, một bóng hồng xinh đẹp đi vào. Phùng Thiên Chân nhận được điện thoại chạy tới, vừa nhìn thấy hoàn cảnh và không khí ngột ngạt ở đây, lập tức cau mày.

Chung quanh lập tức có vài tên đàn ông xấu bụng đến gần, Phùng Thiên Chân khéo léo tránh qua, rồi cuộc phát hiện bóng dáng Trì Việt.

"Trì Việt ——"

Phùng Thiên Chân kêu anh một tiếng, đề cánh tay đang rót rượu của anh lại. Đôi mắt lạnh lùng của Trì Việt liếc sang, sau khi thấy người trước mặt mới kinh ngạc nói: "Sao cô lại tới đây?"

Chung quanh tiếng nhạc rất lớn, khi nói chuyện cơ hồ đều phải hét lên, đôi mày thanh tú của Phùng Thiên Chân nhíu chặt, trách cứ: "Không phải anh gọi em tới sao?"

Trì Việt chỉ lo giành chai rượu, căn bản không nghe thấy lời của cô.

", Uống rượu!" Ngược lại cũng rót cho cô một ly rượu, Trì Việt đưa tay cụng cụng ly với cô, cười nói: "Cạn chén!"

Cả một bình rượu mạnh anh đã uống cạn hơn phân nửa, Phùng Thiên Chân muốn cản lại cũng không ngăn được, không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại di động ra cầu cứu. Cô không dám gọi điện thoại cho cha mẹ Trì Việt, liền gọi cho Quyển Yên Thác, nhưng mãi mà đối phương vẫn không nghe máy.

Bất đắc dĩ quẳng điện thoại di động xuống, Phùng Thiên Chân liếc qua người đàn ông dần dần say rượu, thật muốn phẩy tay áo bỏ đi. Cô không thích khung cảnh này, một đám nam nam nữ nữ áp áp ôm ôm ở chung một chỗ, nhìn thật buồn nôn.

Nhưng cô cũng hiểu, Trì Việt thích loại khung cảnh này. Suốt bao nhiêu năm, anh mãi lưu luyến nơi đây!

Nghĩ đến chỗ này, sắc mặt cô trầm xuống, bung ly rượu trước mặt lên khê nhấp miệng, rượu mới vừa vào yết hầu, lập tức cay đến mức cô chảy nước mắt.

Thật cay!

Sáng sớm ngày hôm sau, Trì Việt giật giật thân thể say ngủ cùng cái đầu căng nhức. Anh khẽ nhắm vài cô, đôi tay xoa xoa sau đầu, chỉ cảm thấy muốn nổ tung.

Bất giác anh đưa tay qua, lòng bàn tay chạm vào cái gì dịu dàng trơn mềm.

Trì Việt ngớ người, mở mắt. Bên cạnh anh có một người phụ nữ, da thịt trắng nõn, trên đầu vai còn mơ hồ lộ ra vết hôn.

Tình một đêm?!

Phản ứng đầu tiên trong đầu Trì Việt chính là như thế. Chỉ là tình một đêm thôi, đối với anh mà nói cũng không mới mẻ!

Thở phào một cái, Trì Việt đưa tay vung mái tóc dài che mặt cô gái kia lên. Chờ đến khi anh thấy rõ mặt mũi cô kia xong lại ngây người lần nữa.

Tại sao là cô?

"Tại sao là cô ——"

Trì Việt trằm mắt lên tiếng, đưa tay đánh thức người đang say ngủ.

Phùng Thiên Chân mở to hai mắt, hiển nhiên cũng không ngờ tới sẽ thấy anh. Cô cúi đầu nhìn qua mắt, thoáng chốc ôm chặt chần, co rúc người lại.

Nét mặt của cô từ kinh ngạc đến hốt hoảng, Trì Việt càng nhìn càng hiểu rõ ràng. Đây tuyệt đối không phải làm bộ làm tịch, trong lòng anh khẳng định.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Phùng Thiên Chân là người như thế nào, trong lòng Trì Việt rõ ràng. Cô không dám làm loại chuyện này ở sau lưng anh!

Nghĩ đến đây, gương mặt tuấn tú của Trì Việt đột nhiên trầm xuống. Có thể đem người âm thầm đưa lên giường anh, còn có thể là ai nữa?

Chiều này của mẹ anh thật ác độc!

Trì Việt đưa tay vén chăn lên, để nguyên thân thể trần truồng nghênh ngang ở trước mặt cô mà xuống đất, sắc mặt âm trầm đi tới phòng tắm.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, cả người Phùng Thiên Chân núp ở đầu giường, chỉ cảm thấy buồn cười. Tối hôm qua cô chỉ nhớ mình uống ly rượu kia, sau đó thì cái gì cũng không nhớ nổi, tại sao sẽ lại tỉnh lại trên giường của anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91-1: Tấm ảnh của mẹ (1)

Editor: Hephc

Beta: Thur

Trên giường lớn trong khách sạn, một bóng dáng co ro gầy gò. Phùng Thiên Chân dựa lưng vào đầu giường, tóc dài xõa xuống bên hông, bả vai có thể thấy được vết hôn sâu cạn mờ hồ không đồng đều.

Cô lấy chăn che kín mình, cả người có chút lơ mơ phát giác ra. Chuyện tối ngày hôm qua, cô nhớ cũng không nhiều, cũng không rõ ràng làm sao lại nằm trên giường của Trì Việt.

Phùng Thiên Chân hít một hơi thật sâu, liếc qua người đàn ông vẫn còn nằm ở phòng tắm, vén chăn lên xuống giường, khom lưng nhặt quần áo rải rác trên đất lên, mặc lại từng món một.

Mới vừa mặc chỉnh tề xong, cửa phòng tắm liền mở ra. Trì Việt mặc áo choàng tắm màu trắng đi ra, trong tay cầm khăn lông đang lau khô tóc. Giây lát, anh ta ngồi ở bên giường, nhét khăn lông vào dưới chân, tiện tay cầm lên một điều thuốc, đốt lửa hút rồi nhả ra sương mù màu trắng.

Phùng Thiên Chân hiểu rõ anh ta, bộ dáng này của anh nhất định là có lời muốn nói, cho nên cô cũng không nhúc nhích, an tĩnh đứng đối diện anh.

"Tối đây!"

Gương mặt tuấn mỹ của Trì Việt bỗng nhiên, không nhìn ra tâm tình gì.

Chân chừ tại chỗ, Phùng Thiên Chân nín thở, cất bước đi tới bên cạnh anh ta, khoảng cách một bước thì đứng lại.

"Tối hôm qua tôi uống say rồi." Ngón tay Trì Việt cầm điều thuốc, ánh mắt xẹt qua mặt của cô, về mặt không hiểu.

Lời của hắn, Phùng Thiên Chân nghe ra mấy phần ý nghĩa sâu xa. Cô cụp mắt, mắt nhìn chăm chăm mũi chân, thật ra thì chuyện tối ngày hôm qua rất lúng túng, cô cũng không muốn nhắc lại.

Cô cúi đầu không nói lời nào, Trì Việt không khỏi bối rối, đưa tay cầm ví tiền trên tủ ở đầu giường lên, từ bên trong móc ra một tờ chi phiếu, viết một con số rồi ký tên lên.

Trong miệng anh ngậm lấy điều thuốc, kéo tay Phùng Thiên Chân qua, nhét chi phiếu vào trong tay của cô, trầm giọng nói: "Cô xem số tiền này đủ chưa? Không đủ tôi có thể cho thêm!"

Da đầu Phùng Thiên Chân tê dại một hồi, ngạc nhiên nhìn chăm chăm chi phiếu anh đưa ra, nhất thời tay chân trở nên lạnh lẽo.

Nhìn sắc mặt của cô trắng bệch, Trì Việt lập tức cầm ví tiền lên, lại từ bên trong móc đó ra một tấm thẻ, đều nhét vào trong tay Phùng Thiên Chân, "Trong này còn cỡ hai mươi vạn, chuyện tối ngày hôm qua của cô và tôi hãy quên đi, coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra!"

Năm ngón tay đột nhiên nắm lại, chi phiếu cứng rắn đặt lên làm đau lòng bàn tay. Toàn thân Phùng Thiên Chân đều phát run, cô giơ tay quăng chi phiếu cùng thẻ cho Trì Việt, xoay người xách ví da của mình lên, lật lật từ ví tiền rút ra một xấp tiền mặt, trở tay ném qua cho anh.

"Bộp ——"

Tiền mặt màu đỏ đập lên gương mặt tuấn tú của người đàn ông, Trì Việt chỉ cảm thấy hơi đau nhói, sau khi phản ứng, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt giận dữ tàn bạo. Anh ta vứt thuốc lá trong tay, đứng dậy giữ chặt bả vai Phùng Thiên Chân, quát: "Phùng Thiên Chân, con mẹ nó cô dám dùng tiền đập tôi?!"

"Thế nào lại không dám?" Phùng Thiên Chân là lạnh lùng nhìn anh ta, giơ tay lên đẩy tay anh ta ra, lạnh lùng nói: "Trì Việt anh có gì đặc biệt hơn người? Anh cho rằng anh là ai? Tôi khinh bỉ!"

Cô chỉ vào những tờ tiền rơi rải trên đất kia, giơ ngón tay chỉ chóp mũi anh ta, giận quá thành cười, "Ra ngoài chơi mà trả chi phiếu với thẻ, anh quá lạc hậu đi? Bây giờ là phải theo tốc độ của thời đại, cái gì cũng phải trả tiền mặt biết không?"

Phùng Thiên Chân theo dõi gương mặt tuấn tú lo lắng của anh ta, gần từng chữ: "Số tiền kia là cho anh, không cần trả tiền thừa!"

Cô cầm ví da lên, xoay người liền đi ra ngoài.

"....."

Trì Việt bị cô làm cho ngỡ ngàng, cho đến khi cửa phòng có khép lại anh ta mới lấy lại tinh thần. Anh ta sai bước đi qua, kéo cửa phòng ra, hướng người phía trước tức giận nói: "Phùng Thiên Chân, con mẹ nó cô trở lại cho tôi! Cô tự đâm đầu vào chỗ chết đi!"

Phùng Thiên Chân bĩu môi, xoay người nhìn anh ta chằm chằm, nói: "Anh mới đi chết đi——"

Nhìn bóng lưng cô đi xa, Trì Việt hoàn toàn tức điên, anh trở tay đóng sầm cửa, gương mặt tuấn mỹ của vận vẹo thành đoàn. Mẹ nó, từ nhỏ đến lớn, cô đều không dám phản kháng như vậy với mình, hôm nay là thế nào, ăn gan hùm mặt gấu hả!

F*ck!

Con nhóc thói chết tiệt, thật là giỏi đấy!

Chủ nhật phải thực hiện một lời hứa đi khu vui chơi, Sở Kiều tính toán chuyện lần trước nhìn thấy một em baby cô rất ưa thích, nhưng là đồ của Hàn Thu Dương mua, lần này cô cần phải tự bỏ tiền mua một em.

Thứ sáu, sau khi tan việc, cô gọi điện thoại cho Tô Lê, hẹn cô nàng đi dạo phố.

Loại chuyện như vậy, Tô Lê tự nhiên nguyện ý đi theo. Họ đi tới quầy đồ chơi ở lâu năm, chọn lựa các kiểu baby mới nhất.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng gói lại, Tô Lê nhú mồm, hồ nghi nói: "Kiều Kiều, cô thích sao?"

"Cô mới vừa biết?, " Sở Kiều liếc cô nàng, cười giỡn nói: "Thích nhiều hơn cô đấy."

"Hừ!" Tô Lê không phục hừ lạnh, nói: "Ai biết cô có tấm lòng yêu trẻ em và ba của trẻ em!"

"Tô Lê ——"

Sắc mặt Sở Kiều trầm xuống, cắn răng nghiêng lợi nhìn cô nàng chằm chằm, "Nói hươu nói vượn tôi xé miệng của cô ra!"

"Bạo lực!" Tô Lê chép miệng, không hề thấy sợ, ngược lại được voi đòi tiên, "Cái người này sao kích động vậy chứ, có phải tôi đoán đúng rồi hay không?"

"Đúng cái đầu cô!"

Sở Kiều đưa tay nhéo lên eo cô nàng, giọng căm hận nói: "Nhiều chuyện."

"Ah!"

Tô Lê bị đau, quệt miệng uất ức nói: "Xuống tay thật ác độc! Trước kia cô không có như vậy, là không phải là học được từ ông xã cô hả?"

Ông xã?

Khóe miệng Sở Kiều trầm một cái, quay mặt.

Nhận thấy được mình nói bậy, Tô Lê lập tức che miệng, năn nỉ nói: "Thật xin lỗi, là tôi nói sai rồi."

Sở Kiều đứng không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, về mặt không nhìn ra vui buồn gì.

Tô Lê thờ dãi, không nhin được hỏi cơ, "Cô thật sự muốn ly hôn sao?"

"Tiểu thư, mời cô qua quầy số 2 tính tiền."

Nhân viên phục vụ gói đồ xong, đưa danh sách hoá đơn cho cô.

Sở Kiều nhận lấy, trực tiếp đi qua quầy thu ngân trả tiền.

Giây lát, Tô Lê xách theo túi trong tay, cười hi hi kéo cánh tay của cô, "Kiều Kiều, còn tức giận hả?"

Sở Kiều mím môi, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Này, " Tô Lê cắn môi, thử dò xét nói: "Thật sự giận rồi hả?"

Sở Kiều nhận lấy cái túi trong tay cô nàng, ánh mắt cuối cùng bình thản xuống, "Không có."

Chuyện ly hôn không thuận lợi, đại khái Tô Lê cũng hiểu tâm tình của cô. Chỉ là đứng ở góc độ bạn bè, thật ra Tô Lê cũng không tán thành cô ly hôn, nhưng tính tình Sở Kiều quá mức quật cường, nếu cứ cứng rắn khuyên, cô sẽ không nghe vào đâu!

"Trung tâm thương mại bên kia đường mới mở không ít cửa hàng mới, chị đây mời khách, chúng ta mua trang phục tình nhân đi." Tô Lê lôi kéo tay của cô, nụ cười dịu dàng, nhìn một cái cũng biết là cố ý trêu chọc cô vui vẻ.

Sở Kiều thấp giọng cười một tiếng, không khách khí chút nào nói: "Đây chính là cô nói nha, sau đó không cho âm ỉ la lối nữa!"

Nghe vậy, sắc mặt Tô Lê cứng ngắc, đáy lòng thâm khiên trách. Con nhóc thói này, mượn cơ hội lừa đảo hả!

San sát hai bên đường trong khu trung tâm thương mại đa số đều là các biển tên cửa hàng, Tô Lê thích đi dạo phố, không có việc gì sẽ đi nhanh. Phía trước có một cửa tiệm, lần trước lúc cô nàng tới vẫn đang tu sửa, lần này đã mở cửa buôn bán, cô nàng háng hái, lôi kéo Sở Kiều đi tới, "Mới mở, chúng ta đi xem một chút."

Hết chương 91.1

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91-2: Tấm ảnh của mẹ (2)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Sở Kiều liếc sơ qua bộ quần áo được mặc trên người ma nơ canh ở trong tủ kính, cô cảm thấy không tệ, lập tức đi vào cùng Tô Lê.

Mặt tiền của cửa hiệu được trang hoàng lộng lẫy, nhân viên phục vụ mặc đồng phục mặc đen, hiển nhiên là bộ đồng phục ấy có chất lượng tốt.

"Không tệ!" Tô Lê tiện tay xem hai bộ quần áo, cảm thấy kiểu dáng và chất liệu may mặc rất được. Cô nhìn nhãn hiệu, quả nhiên là nhãn hiệu của sản phẩm được nhập khẩu, giá trị vô cùng xa xỉ.

Sở Kiều cũng biết nhãn hiệu của sản phẩm này, nó vốn bắt nguồn từ châu Âu, đã có lịch sử hơn một trăm năm.

"Vừa ý bộ đó hả?"

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên ở phía sau, Tô Lê quay đầu lại trước, sắc mặt lập tức thay đổi: "Sao lại là cô?"

Hứa Khả Nhi mặc một chiếc váy trắng, mái tóc nâu dài hơi xoắn, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng tràn đầy ý cười: "Không quen tôi ư?"

Đối phương cũng không có gì thay đổi. Sở Kiều nhìn khắp bốn phía để đánh giá, lại nhìn cách cô ta ăn mặc mà kinh ngạc: "Đây là cửa hàng của cô!"

"Không thể sao?"

Hứa Khả Nhi hỏi lại, khóe miệng tươi cười càng khiến người ta cảm thấy chói mắt.

Tô Lê khẽ cười một tiếng, trong lòng sớm đã hiểu rõ. Khai trương một cửa hiệu như vậy cần có không ít tiền, với mức sống thực sự của Hứa Khả Nhi, chắc chắn không thể đạt được như vậy, nhất định là tên khốn kiếp Giang Hồ kia đã giúp đỡ cô ta.

Cô vốn nghĩ rằng, cô ta vào tù một năm trời, hẳn là đầu óc có thể sáng hơn một chút, nhưng xem ra cô đã khen ngược rồi, chẳng những cô ta không suy nghĩ cẩn thận, nay lại còn "vô vốn mề lại sút thêm"!

"Bộ váy dài màu đen này rất thích hợp với cô." Hứa Khả Nhi chỉ tay, nhân viên cửa hiệu lập tức lấy quần áo rồi đưa tới.

Ánh mắt của Hứa Khả Nhi cũng không nhìn chăm chăm vào chiếc váy dài kia, ngược lại còn giống như dán vào người Sở Kiều: "Da cô trắng, khí chất trong trẻo, lạnh lùng, đúng lúc có thể tôn lên phong cách của bộ quần áo này!"

Cô ta khẽ liếc mắt ra hiệu, nhân viên cửa hiệu lập tức bọc quần áo lại, đặt vào trong tay cô ta.

"Kiều Kiều, tôi tặng bộ quần áo này cho cô." Hứa Khả Nhi khẽ nhếch miệng cười, chủ động cầm đồ, đưa qua.

Sở Kiều nhìn chăm chăm vào mặt cô ta, không biết cô đang nghĩ gì mà cả người chẳng hề động đậy.

Bốp - -

Tô Lê vuốt ve tay mình một cái, sau đó kéo Sở Kiều ra ngoài: "Ai mà thèm!"

Cửa kính lúc đóng lúc mở, bóng dáng hai người nhanh chóng rời xa.

Hứa Khả Nhi cúi đầu, nhìn chăm chăm vào bộ váy dài màu đen đang nằm trên mặt đất, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, nở một nụ cười lạnh thấu xương.

Tâm trạng vốn đang tốt lại bị phá hỏng, Tô Lê chẳng còn lòng dạ nào để dạo phố. Hai người tìm một quán cà phê yên tĩnh, ngồi lại một chút.

"Tức chết tôi rồi!" Tô Lê gọi ly cà phê đá, uống lấy từng ngụm một: "Đồ tiểu nhân* đắc ý!"

*Kê ti tiện, bỉ ổi

So với sự tức giận của Tô Lê, Sở Kiều vô cùng bình tĩnh, cô gọi phục vụ để chọn hai phần đồ ăn, thuận tiện giải quyết bữa cơm trưa cho xong.

Uống hết một ly đá, cơn giận trong người Tô Lê mới được dập tắt. Cô kéo khóa túi xách, lấy một quyển tạp chí ra: "Suýt chút nữa tôi đã quên việc chính rồi, đây là chuyên mục lễ kỷ niệm một trăm năm của trường chúng ta, cô xem."

Sở Kiều lấy lại tinh thần, nhìn tạp chí trong tay Tô Lê, chỉ thấy ở mấy trang được lật lướt qua có không ít những bức ảnh trắng đen được chụp, tất cả đều là ảnh chụp của mỗi thế hệ học sinh đã từng đến trường.

Sáng nay, Tô Lê vừa lấy tạp chí, không xem kỹ lắm. Hai người ngồi cùng một chỗ, vừa xem vừa tám chuyện, nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp hồi còn học đại học.

Bất thành linh, ánh mắt Tô Lê trở nên nặng nề khi nhìn tấm hình ở trang sách bên trái, đó là hình chụp chung của mười hai người, đều là nữ sinh mặc cùng một màu áo. Vốn dĩ cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng cô lại nhìn thấy người quen.

"Người này có phải là mẹ kế của cô không?" Ngón tay Tô Lê chỉ vào vùng tối ở góc phải của tấm hình, kinh ngạc, nói: "Người phụ nữ bên cạnh bà ta là ai? Về ngoài đẹp quá!"

Sở Kiều nhìn chăm chăm vào tấm hình chụp, ánh mắt bỗng chốc tối lại, u ám. Cô nhếch môi, thấp giọng nói: "Là mẹ tôi!"

"A - -"

Tô Lê kinh ngạc đến mức cười toe toét, ánh mắt xoay chuyển, nói: "Bà ta và mẹ cô là bạn học cùng trường, hay là khuê mật?"*

*Khuê trong khuê phòng, mật trong mật ngọt □ là bạn bè rất rất thân

Tô Lê là kiểu người trời sinh thích bát quái (chuyện bà tám, tào lao), đụng tới chuyện xấu là muốn tìm hiểu, nghiên cứu ngay, lúc nào cũng "vót đầu cho nhọn để chui tọt vào": "Kiều Kiều này, cô nói xem, có khi nào mẹ kế cô và ba cô sớm đã có quan hệ nên mẹ cô mới u buồn thành bệnh rồi qua đời không?"

Sở Kiều không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm tấm hình.

"Tôi cảm thấy có khả năng lắm đó!" Tô Lê không để ý tới thái độ của cô, tiếp tục nhiều chuyện: "Bằng không thì tại sao mẹ cô mới qua đời không được bao lâu, ba cô đã tái hôn, sau đó còn sinh ra Sở Nhạc Viện..."

Nghe vậy, tim của Sở Kiều chợt giống như bị co rút lại, khuôn mặt cô nở một nụ cười lạnh thấu xương.

...

Ngày chủ nhật, khu vui chơi luôn huyên náo bởi tiếng người, bọn nhỏ chơi ở bên trong vô cùng vui vẻ.

Phía trên lối vào cổng chính của khu vui chơi có không ít hình chụp nửa người của các nhân vật trong phim hoạt hình. Chưa vào đến cửa, Hàn Nhất Nặc đã hưng phấn reo lên, chỉ ngón tay vào một hình rồi kêu lớn: "Chuột Mickey, chuột Mickey kìa!"

Sở Kiều cúi đầu, đưa tay xoa đầu con bé, cười hỏi: “Nhất Nặc thích chuột Mickey ư?”

"Dạ!" Hàn Nhất Nặc gật đầu một cách nghiêm túc, đôi mắt to, đen sẫm bỗng chốc vụt sáng lên. “Chuột Mickey khá thông minh, vịt Donald lại ngốc quá!”

Nếu như có thể thông suốt như mấy đứa trẻ, có lẽ mọi chuyện sẽ thật dễ dàng. Suy nghĩ của trẻ con rất trong trắng, có thể tỏ vẻ thích thú hay chán ghét một cách giản đơn.

Hàn Thu Dương mặc một bộ đồ thoải mái, nhàn rỗi màu vàng nhạt. Anh xếp hàng, mua vé vào cửa xong mới vẫy tay với hai cô cháu bên này, cười nói: “Có thể vào rồi.”

Sở Kiều còn chưa kịp phản ứng, Hàn Nhất Nặc đã nắm chặt lấy tay cô, chạy lên phía trước: “Dì Kiều Kiều, mình đi thôi.”

Sau khi kiểm phiếu xong rồi mới có thể vào khu vui chơi, khách đến chơi rất nhiều, có rất nhiều người xếp thành một hàng dài ở trước các hạng mục trò chơi.

Hàn Thu Dương bế con gái lên, thuận lợi cho nó nhìn đông ngó tây. Đứa trẻ hứng trí, ôm lấy cổ anh, cái miệng nhỏ nhắn liên tục tíu tít, nói không ngừng.

Nhìn xung quanh có thể thấy các gian hàng bán đồ chơi, ngoài ra còn rất nhiều gian hàng đồ ăn vặt. Hàn Nhất Nặc được dạy dỗ rất tốt, không tùy tiện đòi này đòi nọ, mặc dù có muốn cũng hỏi người lớn một tiếng, sau khi Hàn Thu Dương đồng ý thì mới được!

Có rất nhiều công trình vui chơi, giải trí trên không trung, khiến cho người ta choáng váng, hoa mắt, ngay cả Sở Kiều cũng chưa dám thử. Lá gan của cô không hẳn là lớn, thấy con thuyền hải tặc vút tới rồi lại bay đi, người trên thuyền liên tục hét chói tai, cô không khỏi lùi về sau để tránh.

*Trò chơi con thuyền (gần giống trái chuối) đu lên đu xuống với tốc độ rất mạnh

Hàn Nhất Nặc còn nhỏ, chỉ có thể chơi ở một vài công trình giải trí. Sở Kiều thở ra một hơi nhẹ nhõm, chân mày thanh tú cũng giãn một chút.

Thấy cô nhú mày trong thoáng chốc rồi lại thờ dài, Hàn Thu Dương khẽ cong môi, nở nụ cười dịu dàng.

"Ba, con muốn ngồi lên đó!"

Hàn Nhất Nặc đột nhiên giơ cánh tay nhỏ bé, chỉ vào một con ngựa gỗ cao hai tầng đang xoay tròn ở phía trước, cười nói: "Đu quay ngựa gỗ!"

Hơn phân nửa số bé gái đều thích chơi đu quay ngựa gỗ, ngồi cả trăm lần mà mãi chẳng chán. Hàn Thu Dương cười cười, nắm tay con bước về phía trước, nào ngờ con gái lại bỏ mặc anh, xoay người, chạy đến bên cạnh Sở Kiều, chủ động đặt bàn tay vào trong tay cô.

"A!" Hàn Thu Dương bĩu môi, khuôn mặt tuấn tú đầy ý cười: “Nhất Nặc không thích ba nữa sao?”

"Không phải!" Hàn Nhất Nặc lắc đầu, nắm chặt tay của Sở Kiều, cười nói: “Hôm nay, Nhất Nặc thích dì Kiều Kiều hơn.”

“Phụt...”

Sở Kiều bật cười. Cô ngồi xổm xuống, hôn lên khuôn mặt đứa trẻ, vẻ mặt vô cùng dịu dàng: “Dì cũng thích Nhất Nặc.”

Cô vừa nói thích, Hàn Nhất Nặc lập tức vui vẻ. Con bé nhảy nhót ngay tại chỗ, bím tóc được chải cũng theo đó mà tung bay.

Người đến chơi đu quay ngựa gỗ không ít, tốc độ xếp hàng cũng rất chậm, nhưng mà Nhất Nặc rất nhẫn nại, nụ cười bên khóe môi chưa từng giảm bớt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91-3: Tấm ảnh của mẹ (3)

Editor&Beta:Thur

Lúc đến lượt, nhân viên công tác nhìn nhìn chiều cao của Hàn Nhất Nặc, trầm giọng nói: "Cần phải có cha hoặc mẹ cùng đi."

Loại chuyện này đương nhiên không tới phiên cha. Hàn Thu Dương khoát tay, khẳng định Sở Kiều phải đi vào rồi.

Hàn Nhất Nặc lôi kéo tay Sở Kiều chạy vào trong, vừa chạy vừa cười nói: "Dì Kiều Kiều ơi, chúng ta ngồi xe bí đó có được hay không? Con muốn biến thành Cô bé Lọ Lem!"

"Được." Đương nhiên là Sở Kiều đáp ứng yêu cầu của cô bé, chỉ cảm thấy trong đầu cô nhóc này đều là chuyện cổ tích.

Xe bí đỏ ánh bạc chung quanh lại trang trí thêm đèn ngũ sắc lấp lánh. Sở Kiều dẫn bé con ngồi vào trong, hai người mặt đối mặt, Hàn Nhất Nặc áp mặt vào cửa kính trước xe, vẫy tay với người đàn ông bên ngoài, "Ba ơi, xem con xem con này!"

Hàn Thu Dương lập tức vẫy tay lại với cô bé, hơn nữa còn lấy máy quay ra ghi hình hai người.

Sau khi tiếng chuông vang lên, ngựa gỗ bắt đầu xoay tròn nháp nhô lên xuống. Theo tiếng nhạc, những chú ngựa gỗ hoa văn sắc sỡ khắp bốn phía cũng nháp nhô lên xuống xuống, từng vòng xoay tròn, khiến tới bọn nhỏ cười phá lên.

Hàn Nhất Nặc ngồi trong xe bí đỏ, thỉnh thoảng lại vẫy vẫy tay với người đàn ông bên ngoài, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang ý tươi cười sáng lạn, không thể nào che hết sự vui vẻ.

Tiếng cười đùa giòn tan của bọn nhỏ bên cạnh đàn cùng những hình ảnh thân thiết với giọng điệu âu yếm yêu thương của cha mẹ.

Sở Kiều lớn như vậy rồi nhưng đây lại vẫn là lần đầu tiên ngồi trong vòng xoay ngựa gỗ. Dáng dấp của cô cao ráo lại ngồi vào trong xe bí đỏ, đương nhiên là hơi chật chội, bất quá cũng không ảnh hưởng gì đến tâm tình lắm. Chung quanh đều là những âm thanh đầy sung sướng, bất giác môi cô cũng gợi ý cười.

Xe bí đỏ quay tròn theo quỹ đạo, Sở Kiều nhú mày nhìn ra đi, chỉ có thể nhìn thấy một gương mặt đầy tươi cười, còn có sự lo lắng dè dỏ của người lớn trong nhà, trong ánh mắt chứa toàn là sự thân thiết cùng tình yêu.

Từ từ, nụ cười bên môi Sở Kiều cứng lại, cô quay đầu đi, cảm thấy trong cổ họng ẽ ảm, hốc mắt cũng tự nhiên nóng lên. Trong suốt nhiều năm, cô chỉ có thể tưởng tượng cảnh cha mẹ dẫn cô đến công viên trò chơi, có thể chơi vòng xoay ngựa gỗ với cô.

Từ khi còn bé cô đã bị đưa vào nội trú trong trường, lại ở trong trường mãi cho đến khi lớn. Nhưng chờ mãi, chờ mãi mà vẫn chẳng đến ngày mà cô mong mỏi!

Cảnh vật trước mắt từ từ mơ hồ, Sở Kiều cắn môi, nước mắt nóng bỏng như muốn tràn mi mà ra. Hàn Thu Dương giờ máy quay, hưng trí bùng bùng ghi hình hai người bọn họ, đột nhiên nhìn thấy thần sắc của Sở Kiều có sự biến hóa, trong lòng cũng trầm xuống theo.

Thời gian kết thúc, vòng xoay ngựa gỗ cũng chậm rãi dừng lại. Sở Kiều cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi chân, cả người lại vẫn chìm đắm trong hồi ức không thể tự thoát khỏi.

Thẳng cho đến khi trên mặt cảm nhận được hơi ấm từ một đôi tay bé bỏng, Sở Kiều kinh ngạc ngẩng đầu lên, Hàn Nhất Nặc chớp mắt hỏi cô: "Di Kiều Kiều, đi làm sao vậy? Vì sao mà lại buồn như thế? Có người khi dễ đi sao?"

Sở Kiều ôm cô bé ra khỏi xe bí đỏ, cười cười lắc đầu nói: "Không có đâu, đi vẫn tốt mà."

Trẻ em cực kỳ dễ lừa gạt, hai tay Hàn Nhất Nặc ôm chặt lấy cổ cô, hôn lên, lấy lòng nói: "Nhất Nặc hôn nhẹ, đi Kiều Kiều vui lên đi nha?"

"Con ấy, đưa bé tinh nghịch này!" Sở Kiều điểm lên đầu bé, mặt đẹp lại ngập tràn nụ cười

Hàn Thi Dương nhìn thấy hai người cười nói vui vẻ quay trở ra, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, hàng mày cau chặt cũng giãn ra.

Chơi trọn vẹn cả buổi chiều, cùng ăn cả cơm tối, Hàn Thu Dương mới lái xe tiễn Sở Kiều về nhà.

Ven đường trong chiếc Hummer đen đã chờ từ sớm, trong tay người đàn ông kẹp một điếu thuốc, mắt thấy trở về người về, khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc âm trầm

"Di Kiều Kiều, lần sau đi phải đến chơi với con!" Tuy đã quán cô cả ngày, Hàn Nhất Nặc vẫn chưa thỏa mãn.

Sở Kiều khom lưng hôn lên mặt bé mấy cái, cười nói: "Được thôi, bất quá Nhất Nặc phải ngoan ngoãn."

"Ừm, " Tiếng nói thanh thúy của Hàn Nhất Nặc cộng với khuôn mặt luôn tươi cười quen thuộc của cô bé, "Chúng ta ngoắc ngoắc tay."

Sở Kiều không có cách nào cả, chỉ có thể đưa tay ngoắc ngoắc tay với cô bé để đảm bảo.

"Oa, cái chú kia biết đi Kiều Kiều á?"

Nghe được lời của bé, Sở Kiều bất giác quay đầu, nhìn thấy người đàn ông nào đó đang đi về phía bên này, đôi mi thanh tú cau chặt lại, "Vì sao con biết người đó biết đi?"

Hàn Nhất Nặc đắc ý cổ bễ môi, nhỏ giọng nói: "Bởi vì chú đó nhìn chằm chằm vào đi đó...!"

"Tổng giám đốc Hàn." Quyền Yến Thác đi đến bên người Sở Kiều, nhú mày nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, nói: "Lại gặp được anh rồi."

Hàn Thu Dương gật gật đầu, lễ phép vươn tay bắt tay anh.

Nhớ tới sự tình lần trước, lửa giận trong lòng Quyền Yến Thác khó nén, môi mòng của anh mấp máy, ánh mắt sắc bén bắn về Hàn Nhất Nặc đứng trên mặt đất, ánh mắt cũng không mấy thân thiện.

Ngược lại là Hàn Nhất Nặc cũng không sợ anh, cười nói: "Chào chú đẹp trai!"

Dù trong lòng Quyền Yến Thác có tức giận đến thế nào đi nữa, nhưng đối mặt với một cô bé sắc mặt hồng hào, anh cũng không bùng nổ nổi. Anh kim lòng không đậu, vươn tay sờ sờ đỉnh đầu bé con, ôn nhu nói: "Bé con tên là gì?"

"Con gọi là Hàn Nhất Nặc." Bé xoay người lại giữ chặt tay của Hàn Thu Dương, kiêu ngạo giới thiệu, "Đây là cha con!"

A..., thì ra ngay cả con gái cũng có luôn rồi!

Quyền Yến Thác bĩu môi, lửa giận trong lòng tan đi không ít.

Nhưng nụ cười bên khóe miệng anh còn chưa kịp cong lên, Hàn Nhất Nặc đã dội thẳng lên đầu anh một gáo nước lạnh.

Hàn Nhất Nặc giữ chặt tay Sở Kiều, lại giới thiệu nói: "Đây là dì Kiều Kiều, bạn gái của cha con!"

Bạn gái?

Sở Kiều cũng không ngờ cô bé sẽ nói như vậy, giật mình tại chỗ. Vẫn là Hàn Thu Dương khom lưng bồng con gái lên, giọng điệu hơi mang ý trách cứ, "Nhất Nặc, không được nói lung tung."

Hàn Nhất Nặc bướng bỉnh thề lời, vùi mặt vào lòng cha.

Khuôn mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác trầm xuống, vừa rồi khóe miệng hơi mang chút tươi cười toàn bộ biến mất.

"Nhất Nặc mau chúc ngủ ngon, chúng ta phải đi rồi." Ngữ khí của Hàn Thu Dương ôn hòa, nghiêm nhiên một bộ cha hiền.

"Dì Kiều Kiều ngủ ngon, chú đẹp trai ngủ ngon."

Hàn Thu Dương ôm con gái trong lòng, ánh mắt thán nhiên hướng về phía Sở Kiều, "Hôm nay mệt chết đi rồi, nên đi ngủ sớm một chút."

Bên người truyền đến từng đợt hàn khí, Sở Kiều vẫn cứ mặc kệ mà cười, đáp lại: "Được, hai người cũng nghỉ sớm một chút."

Giây lát sau, Hàn Thu Dương mới gật gật đầu với người đàn ông nào đó đang sầm mặt, ôm con gái lên xe, nhanh chóng lái đi.

Xe rẽ ngoặt qua, Hàn Thu Dương quay đầu đi nhìn chằm chằm con gái bên người, cười nói: "Nhất Nặc, chú kia đẹp trai hơn ba à?"

Hàn Nhất Nặc quyết đoán lắc đầu, trả lời cực kỳ khẳng định, "Không dám đâu! Ba là người ba đẹp trai nhất trên thế gian này đó!"

Hàn Thu Dương ním môi cười, xuyên thấu qua kính chiếu hậu còn có thể nhìn thấy hai người kia vẫn đang giằng co ven đường, ánh mắt không khỏi thâm lại.

Trước cửa sắt, Sở Kiều nhanh chóng lấy chìa khóa ra, chính là không chịu mở cửa.

Quyền Yến Thác cũng không nóng nảy, rất kiên nhẫn lấy một điều thuốc, hấp hảy mắt nhìn cô chăm chăm, nói: "Vẫn còn thời gian, anh với em ngồi đây ngắm phong cảnh cũng được."

Sở Kiều cắn môi, chỉ cảm thấy đau đầu, khi nào thì người đàn ông này học được chiêu trò chơi xấu thế này vậy!

"Anh đi nhanh đi!" Sở Kiều chơi cả ngày, hai cái chân mỏi đến muốn sưng lên tới nơi rồi.

Quyền Yến Thác hít một hơi khò dài, nhẹ nhàng thổi tới trước mặt cô, giọng điệu phát trầm, nói: "Người ta đều có con gái rồi, em lại vẫn mù quáng nghĩ đến cái gì?"

Sở Kiều bị sặc khò, bịt mũi mũi nhú mảy, cười lạnh nói: "Hừ, không phải con ruột mà!"

Mất thấy vẻ mặt mờ mịt anh, khóe miệng Sở Kiều cong lên ý cười, cố ý không nhanh không chậm nói: "Người ta có lòng thương người, đó là con nuôi!"

"F*ck!"

Quyền Yến Thác phút chốc vứt thuốc lá trong tay sang một bên, giày da đen hung hăng nghiền lên, mặt trầm xuống túm lấy chìa khóa cửa trong tay Sở Kiều, trước khi cô nâng thét chói tai đã vừa lời vừa ôm cô vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 92-1: Tự sát

Editor: Hepc

Beta: Thư

Chìa khóa trong tay bị anh cướp đi, Sở Kiều không kịp la lên, ngang hông căng thẳng, người đã bị anh kéo vào trong nhà.

Trong lòng Sở Kiều hoảng hốt, đôi tay bấu víu khung cửa, dồn đủ toàn lực chống đỡ tại chỗ, không chịu xô dịch chút nào, "Quyền Yến Thác, anh lại nổi điên rồi phải hay không?"

"Đứng!" Quyền Yến Thác trầm mặt, một tay giữ chặt hai cổ tay cô. Nhưng ngón tay cô lại dùng sức giữ chặt khung cửa, anh không dám dùng sức kéo, chỉ sợ thương tổn tay của cô, chỉ có thể khéo léo tiếp cận nắm cùi chỏ của cô, nhờ vào đó mới đè đôi tay lại cô.

Cơ hồ vừa lỏng vừa ôm, Quyền Yến Thác ôm người tiến vào trong nhà. Anh trở tay chống đỡ cô ở trên tường, môi mỏng đột nhiên áp xuống, hôn vào trên môi của cô.

"Ừm——"

Sở Kiều lắc đầu tránh né, người đàn ông không nhận được giữ chặt mặt của cô, khiến cho cô không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho anh tùy ý hôn.

Hôn đến hít thở không thông, Sở Kiều thở không nổi, lại không cách nào giãy giụa. Ngón tay thon dài của người đàn ông khẽ dùng lực, nhào nặn môi của cô, để cho anh tùy ý đưa lưỡi vào, quấn lấy cái lưỡi của cô.

Đầu lưỡi đau rát, hô hấp tràn đầy mùi của anh, mùi thơm thoang thoảng hòa lẫn mùi thuốc lá.

Thứ mùi này khiến da đầu Sở Kiều tê dại, cả trái tim đều run rẩy.

Hai tay xuôi bên người rất nhanh dùng sức, Sở Kiều muốn buộc chặt hàm răng, nhưng chiều này dùng đã quá nhiều, hiển nhiên người đàn ông đã phòng bị, ngay từ lúc thấy động tác của cô, liền siết chặt hai má cô, để cho cô há to miệng lớn hơn.

Trong miệng tiết ra càng nhiều nước bọt, lẫn vào mang theo âm thanh mập mờ, kích thích thần kinh toàn thân của Sở Kiều. Sắc mặt cô dần dần đỏ ửng không bình thường, cho đến hô hấp của cô dồn dập, rốt cuộc Quyền Yến Thác mới phát hiện, chậm rãi giảm lực độ trên môi ra.

Hít lấy dưỡng khí lần nữa, Sở Kiều hít sâu một hơi, rốt cuộc hóa giải đại não thiếu dưỡng khí. Nhưng cô còn chưa có lấy lại tinh thần, người đàn ông trước mặt đè mặt xuống, môi mỏng chiếm lấy môi của cô lần nữa.

Sở Kiều theo bản năng đưa tay đẩy anh, nhưng anh không hề dùng sức, chỉ là thoải mái nắm chặt cổ tay của cô, kéo cao đặt lên đỉnh đầu của cô.

Lần này nụ hôn dần dần trở nên không giống nhau. Không có thô bạo gặm cắn, không có gió táp mưa rào cuốn lấy, anh đưa lưỡi dọc theo môi của cô miêu tả tỉ mỉ, mang theo vài phần cẩn thận.

Gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác cúi xuống, môi mỏng ôm ấp hôn lên khóe miệng của cô, hôn nhập tâm chuyên chú, cũng không có nhận thấy được ánh mắt của cô càng ngày càng lạnh nhạt, còn có chỗ sâu nơi đáy mắt lan tràn ra đau buồn.

Mới vừa một phen giãy giụa kia, đã khiến tay chân Sở Kiều vô lực. Cô dịu ngoan, vui vẻ đến trước mặt người đàn ông kia, Quyền Yến Thác nâng cằm của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của cô, dịu dàng thì thầm: "Sở Kiều...."

Giọng nói của người đàn ông đầy từ tính khàn khàn, hàm chứa tình cảm tuôn trào nào đó.

Mất Sở Kiều không chớp nhìn về anh, đáy mắt không có một ngọn sóng, không có nửa điểm háo hức phập phồng. Cô bất động không phản kháng, một đôi con ngươi đen nhánh thẳng nhìn anh chăm chăm, không nhúc nhích.

Trong lòng nóng bỏng, ánh mắt lạnh lẽo của cô từ từ ảm xuống. Quyền Yến Thác từ từ ngẩng mặt lên, hai mắt thâm thúy nhìn chăm chăm người trong ngực, trầm giọng nói: "Em chán ghét tôi?"

Sở Kiều mấp máy môi, ánh mắt khinh miệt nói: "Nếu như anh bị người ta đối xử như thế, anh có thể thích không?"

Quyền Yến Thác trừng mắt nhìn, gương mặt tuấn tú trầm xuống. Thật ra thì anh cũng không muốn đối xử với cô như thế, nhưng ai bảo cô không nghe lời làm chi? Mỗi lần cùng cô nói câu gì cũng chưa bao giờ bình tĩnh nói chuyện, không phải không hài lòng, cũng là đối chọi gay gắt!

Lại nói loại chuyện như hôn nhau thế này, không có một lần nào cô có thể ngoan ngoãn, không phải phản kháng chính là cắn anh. Mẹ nó! Kỹ thuật hôn

của anh kém như vậy sao?

"Chỉ cần em ngoan một chút, anh cũng không phải đối xử như thế với em." Quyền Yến Thác mím nhẹ môi, buông cổ tay của cô ra, gương mặt tuấn tú bình tĩnh, giọng nói cũng ôn hòa lại.

Lời như thế nghe giống như ban ơn, giống như cô chỉ có thể thần phục ở dưới chân của anh!

Nụ cười Sở Kiều căng thẳng, nhẹ xoa cổ tay bị anh bóp đau, âm thanh lộ ra sự lạnh lẽo, "Ng ngoan một chút? Anh muốn tôi ngoan thế nào đây? Ng ngoan chờ bị anh cưỡng gian, hay là ngoan ngoan chờ để cho anh chà đạp?"

Cưỡng gian? Chà đạp?

Quyền Yến Thác nhăn mày lại, trong nháy mắt về mặt trở nên thâm trầm. Chẳng lẽ anh làm tất cả chính là muốn chà đạp cô thôi sao?!

Quyền Yến Thác chột con mắt lên, ánh mắt lạnh thấu xương bắn về phía cô, nói: "Sở Kiều, em lặp lại lần nữa cho tôi nghe?"

Lặp lại lần nữa cũng là những lời này.

Sở Kiều kiềm chế lại đáy lòng phập phồng cảm xúc, bình tĩnh nhìn ánh mắt của anh, giọng nói trầm thấp nhưng lực xuyên thấu cực mạnh, "Quyền Yến Thác, giữa tôi và anh tồn tại quá nhiều khác biệt! Chúng ta không cùng chung sở thích, không có tiếng nói chung, không có cùng chung năng lực! Ban đầu ở cùng nhau, đều là bởi vì mỗi người có mục đích riêng, tôi mặc kệ anh bởi vì thanh mai trúc mã cũng tốt hay áp lực trong nhà cũng được, tôi đều không sao cả, cũng không muốn so đo, nhưng là đừng lấy tôi làm bia đỡ đạn, tôi không có cái nghĩa vụ kia! Chuyện đã qua, chúng ta hãy xóa bỏ, tôi cũng có quá khứ của tôi, cho nên tôi không hận anh, cũng không oán anh!"

Tạm dừng, cô từ từ ngẩng mặt lên, theo dõi ánh mắt của anh, nói: "Nhưng tôi lại không thể chịu đựng và dễ dàng tha thứ được nữa, đến đây chấm dứt đi! Nếu như anh nhất định muốn tiếp tục dây dưa, cuối cùng chỉ có thể làm tổn hại hai bên!"

"Tổn hại hai bên" Đôi mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác khinh miệt, về mặt yên lặng như biển, vốn là sóng lớn mãnh liệt mà mặt biển lúc này quý dị bình lặng trở lại, "Em đang uy hiếp tôi sao?"

"Không phải uy hiếp!" Sở Kiều giữu cọt lắc đầu một cái, nói: "Tôi không có nhầm chán như vậy mà uy hiếp anh, lời tôi nói là thật! Ly hôn là ranh giới cuối cùng của tôi!"

Hừ!

Rất tốt! Mẹ nó đây là ra tối hậu thư cho anh à!

Ý này của cô chính là cô đã quyết định chủ ý muốn ly hôn, tuyệt đối không có thể thương lượng lại!

Quyền Yến Thác nhấp máy môi mỏng, ngược lại trong lòng yên tĩnh lại. Như vậy mới thật sự là Sở Kiều, sẽ không vì người nào khiến chính mình bị uất ức! Ít nhất cô sẽ không vì anh mà khiến cho mình chịu uất ức!

"Rất tốt!" Đột nhiên Quyền Yến Thác cười ra tiếng, chân mày nhú chặt chậm rãi giãn ra, "Lần đầu tiên tôi mới nhìn thấy bộ dáng này của em!"

Anh nhẹ giơ tay lên, đầu ngón tay ấm áp rơi vào trên mặt Sở Kiều, cũng không mang một tia nhiệt độ nào, "Vậy chúng ta liền mỗi mắt mong chờ, xem xem kết cục cuối cùng của tôi với em sẽ như thế nào?"

Quảng xuống những lời này, Quyền Yến Thác xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại.

Khẩu khí Sở Kiều căng thẳng kia biến mất sau bóng lưng của anh, chán nản mệt mỏi. Thật ra thì cô mong muốn rất đơn giản, chỉ muốn trở về cuộc sống đơn giản bình thường.

Cô cụp mắt, nhếch miệng lên cười thê lương. Thật ra thì kết cục của cô và anh sớm đã định trước rồi.

Tắm rửa rồi sấy khô tóc xong, Sở Kiều cầm tập san của trường trên đầu giường lên, cô lật tới tấm hình kia, lần nữa lẳng lặng xem kỹ. Vốn là tâm tình không tốt, lại bị Quyền Yến Thác làm tức giận không nhẹ, trong lòng cô loạn hơn.

Hai ngày nay, trong đầu cô đều ở đây suy nghĩ về tấm hình này. Trước kia mẹ và Giang Tuyết Nhân là bạn cùng trường sao?

Cô không biết, chưa ai từng nhắc gì đến cả.

Lời của Tô Lê, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút ảnh hưởng đối với. Thật ra thì cũng đúng thôi, những năm này trong lòng cô cũng nghi vấn.

Khi còn bé không hiểu những thứ này, sau từ từ lớn lên, bên cạnh cũng sẽ có người nghị luận. Sở Kiều không phải là chưa từng có nghĩ tới, nhưng không có chứng cứ, cũng không còn người nào nói với cô.

Cô chỉ nhớ, khi còn bé hỏi bà ngoại chuyện của mẹ, mỗi lần hỏi, bà ngoại sẽ rơi lệ. Cô không muốn bà ngoại khổ sở, dần dà cũng dần lòng xuống, không còn hỏi nữa.

Trong lòng có một loại phỏng đoán, một khi trải qua quá trình lên men, sẽ bành trướng vô hạn. Cả đêm Sở Kiều cũng không ngủ được, trời còn chưa sáng cô đã rời giường, chạy đến phòng ngủ của bà ngoại, lật ngăn kéo một lần, nhưng cũng không có tìm được dấu vết nào.

Sở Kiều bất đắc dĩ thở dài, rồi lại bởi vì không tìm được bất kỳ đầu mối nào mà cảm thấy kỳ quái. Cô dọn dẹp đồ đạc xong, lái xe đi thẳng tới công ty bảo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92-2: Tự sát (2)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Đợi đến khi nhân viên phụ trách đến làm việc, Sở Kiều mới tìm được thứ mà mẹ mình đã gửi trong két sắt của người phụ trách, đồng thời cô cũng trình bày ý định của mình.

Người phụ trách kiểm tra đồ cô mang đến thật cẩn thận để đảm bảo tính chính xác: "Cô Sở, lúc bà Kiều ký thỏa thuận với chúng tôi, bà ấy có một yêu cầu rằng đợi sau khi cô kết hôn thì mới có thể mở két sắt, bây giờ điều kiện của cô đã đủ, có thể mở tủ rồi!"

Tốt quá... Sở Kiều yên lặng, thở nhẹ ra một hơi. Chẳng phải chỗ được nhất của giấy chứng nhận kết hôn là đây sao?

"Mời cô lấy chìa khóa mở két ra!" Người phụ trách trả giấy chứng nhận đã được kiểm tra lại cho cô, sau đó nói một cách máy móc.

Chìa khóa?!

Sở Kiều cắn môi, bất đắc dĩ nói: "Tôi không có chìa khóa."

"Không có chìa khóa?" Nhân viên phụ trách nhún mày rồi bật cười: "Cô Sở, không có chìa khóa thì cô không thể mở két sắt được!"

"Tôi làm mất chìa khóa rồi!" Hàng mày thanh tú của Sở Kiều nhún chặt lại, cô nói một cách suy sụp: "Có thể sử dụng chìa khóa dự phòng để mở không?"

"Chuyện này không thể!"

Nhân viên phụ trách cự tuyệt rất quả quyết, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn không ra ý tứ có thể thương lượng một chút nào.

Sở Kiều cũng không thể nổi giận, đành dịu giọng lại: "Đó là di vật của mẹ tôi, cực kỳ quan trọng với tôi, hơn nữa các người cũng xem giấy chứng minh (CMND) của tôi rồi đó, tôi thật sự là con gái ruột của bà ấy, các người có thể sắp xếp một chút hay không?"

Giấy chứng minh của cô đúng là thật, điều đó cũng chứng minh quan hệ ruột thịt của cô với người đã ủy thác, thế nhưng nhân viên phụ trách vẫn lắc đầu cự tuyệt: "Thật xin lỗi cô Sở, chúng tôi không thể giúp cô việc này!"

"Tại sao?" Sở Kiều giận tái mặt. Rõ ràng đó là đồ của mẹ cô, dựa vào cái gì mà họ không đưa lại cho cô?

Nhân viên phụ trách thấy cô tức giận, bọn họ chỉ có thể bàn nhau cách từ chối, nói đúng sự thật: "Công ty bảo hiểm của chúng tôi phải bảo đảm sự riêng tư tuyệt đối của quý khách. Do đó, mỗi quỹ bảo hiểm chỉ có một chiếc chìa khóa, tuyệt đối không có chìa khóa dự phòng. Điều khoản này đã có từ lúc ký kết hợp đồng, thậm chí cũng đã nói rõ với mẹ cô! Vì vậy, cô đánh mất chìa khóa thì không có khả năng mở két sắt được nữa!"

Nghe vậy, Sở Kiều càng nhún mày chặt hơn. Nói đúng hơn là... cô đã đánh mất vật duy nhất mà mẹ để lại cho mình.

Có lẽ đồ cũng là manh mối còn sót lại của mẹ cô, nhưng cô đánh mất nó rồi!

Sở Kiều cắn môi, tay chân dần trở nên lạnh như băng. Giờ phút này, cô quả thật hận bản thân mình đến chết!

Thấy sắc mặt cô trắng bệch, nhân viên phụ trách không đành lòng chút nào, mở miệng do dự: "Còn một cách nữa."

"Cách gì?!"

Sở Kiều đột nhiên ngừng đầu, kích động mà nhìn anh ta, mắt cô lóe lên tia sáng kỳ vọng.

"Đợi đến khi bản hợp đồng đã ký kết này hết hạn, cô đưa tất cả những gì có thể chứng minh để yêu cầu chúng tôi mở két, chúng tôi có thể dùng cách làm nổ két sắt." Nhân viên phụ trách cũng coi như hết lòng giúp đỡ, thật ra đây là cách cuối cùng, bọn họ rất hiếm khi công bố cho người ngoài biết.

"Còn bao lâu nữa thì hết hạn?" Sở Kiều truy hỏi.

Nhân viên phụ trách mở hộp đồng ra, lật đến trang cuối để xem rồi trả lời: "Năm năm nữa."

Năm năm?!

Sở Kiều đặt tay lên trán, hy vọng từ tận đáy lòng bỗng chốc tan biến.

Ăn cơm xong sớm, Giang Tuyết Nhân loay hoay với hoa cỏ trong sân một hồi. Thời tiết dần trở lạnh, có những loại hoa yếu ớt cần phải được đặt vào phòng ấm, bà ta đã dùng cả buổi sáng để chăm sóc cho mấy đóa hoa kiêu diễm đó.

Bước ra khỏi phòng ẩm trồng hoa, Giang Tuyết Nhân nhìn đồng hồ rồi dặn người giúp việc chuẩn bị xe. Hiếm có ngày chủ nhật nào mà con gái và con rể cùng về ăn cơm, bà ta muốn tự mình ra chợ mua đồ.

Xoay người qua ngồi xuống ghế sofa, Giang Tuyết Nhân uống một ngụm trà rồi nghỉ một lát. Trên chiếc bàn trà là thư mới nhận hồi sáng, bà ta thấy bực mình do trường học ký gửi liền mở ra xem.

Là tập san kỷ niệm ngày thành lập trường Mỹ Viện. Giang Tuyết Nhân mở ra với vẻ hứng thú, sau khi nhìn thấy hình chụp trên báo thì bà ta hoảng hồn, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Bà ta nắm chặt năm ngón tay, trợn mắt nhìn tấm hình trong tập san, vẻ mặt thay đổi liên tục trong nháy mắt.

"Bà chủ!"

Người giúp việc bước tới rồi ngừng lại ở bên cạnh bà ta: "Xe đã được chuẩn bị xong."

Giang Tuyết Nhân cầm tập san mà ngăn người, mãi đến khi người giúp việc chạm nhẹ vào người, bà ta mới hồi phục tinh thần.

Cầm theo túi xách bước vào trong xe, sắc mặt Giang Tuyết Nhân vẫn rất điềm tĩnh.

Tài xế lái xe ra khỏi biệt thự, đi thẳng đến chợ, nhưng ngày chủ nhật lại đông người, tuyến đường chính bị kẹt xe nghiêm trọng. Sợ bà ta không kiên nhẫn, tài xế liền vòng theo đường nhỏ mà đi để tránh kẹt xe ở ngoài đại lộ.

"Dừng xe!"

Xe rẽ phải rồi chạy vào một con đường nhỏ, Giang Tuyết Nhân đột ngột lên tiếng, thấp giọng mà nói: "Tấp xe vào vỉa hè."

"Dạ." Tài xế không hỏi nhiều, nghe theo lời bà ta rồi dừng lại.

Cửa sau xe được mở ra, Giang Tuyết Nhân bước xuống, mắt nhìn xung quanh để xem xét. Đã mấy năm không trở lại nơi này, kể từ khi Sở Kiều về nhà ở, bà ta không tới đây nữa.

Nhà ở không có gì thay đổi, chỉ là bây giờ Sở Kiều ở chỗ này. Bà ta trông thấy những người ở đây rất có tinh thần, xem ra Sở Kiều quản lý sân nhỏ rất được!

"Ồ kia, Tuyết Nhân đó sao?"

Một giọng nói không mấy xa lạ đột nhiên vang lên ở đằng sau, Giang Tuyết Nhân lấy lại tinh thần rồi nhìn người hàng xóm - dì Trương, không khỏi cười nói: "Chị Trương, lâu rồi không gặp."

"Không phải là lâu lắm đó sao?" Dì Trương chuyên cung cấp rau xanh đi tới bên cạnh bà ta: "Lâu rồi cô không về, sau khi bà ngoại của Kiều Kiều mất, hình như cô không có về đây nữa phải không?"

"Phải," Sắc mặt Giang Tuyết Nhân hơi mất tự nhiên, bà ta nói cho có lệ: "Kiều Kiều chuyển về nhà (nhà của Sở Hoành Sanh) ở, tôi cũng không về đây làm gì."

Sở Kiều lái xe về nhà, từ phía xa đã thấy hai người đang đứng trước cửa nhà mình, cô không nói gì mà chỉ dừng xe lại, cũng không tới gần họ.

Tán gẫu vài câu đơn giản xong, Giang Tuyết Nhân trở lại xe, tài xế nhanh chóng lái khỏi đó.

Dì Trương đứng ở trên vỉa nhìn bóng người đi xa, không khỏi bĩu môi, nói thầm: "Ôi... đúng là tốt số! Chồng của người khác mà cô ta lại chiếm lấy! Hừ..."

"Dì Trương!"

Sở Kiều đột nhiên mở miệng khiến dì Trương giật mình, vỗ ngực một cái rồi xoay người. Nhìn thấy cô, ánh mắt bà lóe lên: "Kiều Kiều về rồi đó sao?"

Sở Kiều đã nghe hết những gì bà ta nói.

"Di Trương, đi biết mẹ kế của con sao?" Sở Kiều vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh để hỏi bà.

Di Trương cười, không hề giấu giếm: "Biết chứ. Trước kia, cô ta và mẹ con là bạn tốt, thường hay tới đây để chơi. Sau này khi con đến ở chỗ của bà ngoại, không phải cô ta cũng thường xuyên đến gặp con ư?"

"Bà ta là bạn của mẹ con sao?" Sở Kiều nhếch miệng cười: "Nhưng con chưa từng nghe bà nhắc tới mà đi?"

Sắc mặt Di Trương càng đổi khác, bà cúi đầu xấu hổ: "Chuyện này thì di không rõ."

Đó là chuyện nhà người ta, bà không thể ăn nói lung tung, nhất là khi chuyện đó chẳng có chứng cứ, nói ra chẳng khác gì đâm bị thóc, chọc bị gạo.

"Kiều Kiều à, " Di Trương có đem theo rau xanh dùng để cung cấp, bà nở nụ cười và nói: "Con người của Tuyết Nhân không tệ, đối xử với con và bà ngoại cũng không tệ, con đều nhớ chứ? Di Trương không có đâm thọc xúi giục đâu."

Bà cúi đầu xuống, thở dài với vẻ tiếc hận: "Ồi... mẹ con cũng thật là... Con nói xem, gia đình tốt vậy mà cô ấy không cần, bỏ chồng bỏ con gái ở lại, nói buông tay là buông tay đi như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92-3: Tự sát (3)

Editor&Beta: Thu

"Di Trương!" Trong giây lát Sở Kiều giữ chặt cổ tay bà, ánh mắt lạnh xuống tới, "Di nói vậy là có ý gì?"

Ánh mắt của cô có phần đáng sợ, Di Trương mím môi, ý thức được tự mình nói sai rồi. Nhưng Sở Kiều nhất quyết không tha, bà cũng hiểu được chuyện này mọi người đều biết, giờ có nói ra thì cũng không phải bà châm ngòi.

"Khi đó con còn nhỏ, khẳng định không nhớ được mọi chuyện." Di Trương kéo cô đến một nơi yên tĩnh, nhỏ giọng nói: "Lúc ấy chuyện của mẹ con nháo ghê gớm lắm, hàng xóm láng giềng như chính ta cũng đều không rõ, một người đang êm đẹp như thế sao lại có thể tự sát chứ?"

"Tự sát?!"

Mất hạnh của Sở Kiều trùng trùng, cả người cứng tại chỗ.

"Đúng vậy đó," Di Trương mím môi, ra vẻ thở dài, "Khiến bà ngoại con thương tâm muốn chết, nếu không có con thì phỏng chừng bà ấy cũng đi theo mẹ con về nơi chín suối luôn rồi! Nghe nói lúc ấy có rất nhiều cảnh sát đến đây đó!"

Khi đó Sở Kiều chỉ có hai tuổi, trên cơ bản không nhớ được cái gì. Bất quá trong đầu cô cảnh tượng ấy vẫn luôn hiện lên rõ ràng là có bệnh viện, có bác sĩ y tá mặc áo trắng ra ra vào vào, sau cùng nói cho người nhà, người bệnh đã không thể cứu được nữa rồi.

Mẹ tự sát?

Sở Kiều không dám tưởng tượng, về sau cô từng truy vấn bà ngoại, bà ngoại lại nói cho cô biết là mẹ sinh bệnh, cho nên mới rời bỏ cô!

Vì sao?

Vì sao bà ngoại muốn nói dối lừa gạt cô?!

Mất thấy vẻ mặt ngây ngốc của cô, Di Trương bĩu môi, sợ trêu chọc ra lớn chuyện, vỗ vỗ tay cô, nhiệt tình nói: "Trưa nay tới nhà di ăn cơm, di làm đồ ăn ngon cho con."

Thật lâu sau, Sở Kiều mới lấy lại tinh thần, cười đáp lại một câu.

Trở về nhà, Sở Kiều một mình đứng cạnh cửa sổ ngây người. Chuyện Di Trương nói như một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng, chỉ là cho tới bây giờ cô cũng không biết, mẹ cô tự sát! Vì sao mấy năm nay bà ngoại không hề đề cập đến?!

Nhóm người hầu có lòng mang đồ ăn đến phòng bếp, Giang Tuyết Nhân ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích, cũng không nhiệt tình thu dọn cơm nước như thường ngày. Mọi người thấy thần sắc bà ta không đúng, cũng không ai dám đến gần để bị mắng.

Hít sâu một hơi, Giang Tuyết Nhân đưa tay cầm lấy quyển tạp chí trên bàn, xoay người đi vào phòng vẽ tranh. Bà ta ngồi trên ghế sofa, ánh mắt từ từ

pháp phòng khó tả. Theo đạo lý, trong trường học không còn bức ảnh chụp chung nào của bọn họ mới đúng, trong lòng bà ta phát loạn.

Tấm hình trắng đen kia đã hơi có tuổi, trong tấm ảnh bà ta để tóc ngang vai, mà cái người đứng bên người bà ta có mái tóc dài đến eo, một đôi mắt to ngập nước sáng ngời hữu thần.

Giang Tuyết Nhân giờ tay lên, đầu ngón tay nhịn không được rơi xuống, khẽ vuốt ve khuôn mặt người đó, thấp giọng nói: "Học tử..."

Sở Nhạc Viện kéo chồng mình trở về, đôi má nhiễm ý cười, "Mẹ ơi?"

"Bà chủ đang trong phòng vẽ tranh."

Đưa tay nhận lấy áo khoác của Quý Tư Phạm, Sở Nhạc Viện ném lại cho người hầu, cười kéo tay anh, nói: "Anh vẫn chưa từng thấy phòng vẽ tranh của mẹ em đúng không, dẫn anh đi xem nha?"

Quý Tư Phạm âm thầm cười, khuôn mặt tuần tử không nhìn ra mừng giận. Anh ngoan ngoãn theo bước chân Sở Nhạc Viện, hai người cùng nhau đi đến phòng vẽ tranh.

"Mẹ." Sở Nhạc Viện đẩy cửa đi vào, nhỏ giọng kêu lên, cô ta sợ mẹ mình đang vẽ tranh, ảnh hưởng đến bà ta.

Giang Tuyết Nhân dựa lưng vào sô pha, hai tròng mắt nhẹ nhàng khép lại, tựa hồ đang chợp mắt một chút. Sở Nhạc Viện cười đi qua, ngồi xuống bên người bà ta, "Mẹ, làm sao mẹ lại ngủ thiếp đi thế này?"

Giang Tuyết Nhân bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, nhìn thấy là cô, sắc mặt thoáng chốc biến đổi, "Các con trở về à?"

"Ừm." Sở Nhạc Viện cong môi lên, trêu ghẹo nói: "Khó có được dịp nào con và Tư Phạm về sớm như thế, sao mà mẹ lại trở nên lười biếng thế này? Vẫn còn chưa làm đồ ăn ngon cho con, con đều đã đói bụng!"

Giang Tuyết Nhân bị cô ta đùa giỡn, hàng mày cau chặt dần dần giãn ra.

Quý Tư Phạm mỉm cười ngồi xuống, ánh mắt anh thoáng nhìn, nhìn thấy quyền tạp chí trong tay Giang Tuyết Nhân, hai tròng mắt thâm trầm lại càng sâu thẳm, chỉ là rất nhanh lại biến mất, không hề nhìn ra bất cứ dị thường nào.

"Tư Phạm, anh vẫn chưa xem tranh của mẹ bao giờ đúng không?" Sở Nhạc Viện cười kéo tay anh, đắc ý khoe khoang, "Tranh của mẹ em rất đẹp đó!"

Cô ta kéo tay Quý Tư Phạm, dẫn anh đi xem các tác phẩm của mẹ mình.

Giang Tuyết Nhân cũng không ngăn trở, khép tạp chí lại ôm vào trong ngực, đứng dậy đi ra ngoài, "Các con xem trước một chút, mẹ đi làm com."

Quý Tư Phạm quay đầu đi, vừa mới bắt gặp bà ta ôm tạp chí rời đi.

Sở Nhạc Viện cũng không quay đầu mà chỉ đáp một câu, dẫn Quý Tư Phạm đến chỗ vài bức tranh mà giới thiệu, nói năng cũng lưu loát rõ ràng.

Sáng sớm thứ hai, Sở Kiều lái xe tới đồn cảnh sát. Bây giờ đã qua nhiều năm, cô không biết lại vẫn còn có thể tra được cái gì hay không, nhưng cô nhất định phải tới để biết rõ ràng sự tình cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Nguyên nhân Sở Kiều đã từng có quan hệ "tốt đẹp" ở trong này, rất nhanh có người nhận ra cô tới. Vị cảnh sát họ Hồ mặc chế phục tự mình tiếp đãi cô, vừa đúng lúc chính là thầy hướng dẫn của vị cảnh sát mà lần trước lầm lỡ xem Quyền Yên Thác như tội phạm bắt cóc.

Cảnh sát Hồ nghe xong chuyện của cô, mày trâm xuống, nói: "Cô chính là con gái của người chết năm đó à?"

"Đúng." Sở Kiều kinh ngạc, truy vấn nói: "Ông biết này vụ án?"

Nhắc tới cũng khéo, cảnh sát Hồ gật gật đầu. Làm nghề này của bọn họ, đầu tiên trí nhớ phải tốt, năm đó vụ án này qua tay ông ta, cho nên còn có chút ấn tượng, "Năm đó vụ án này đã từng qua tay tôi điều tra, bất quá đã là chuyện từ rất lâu trước kia, trí nhớ có chút mờ hồ!"

"Theo hiểu biết của ông thì cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Sở Kiều mỉm môi, vẻ mặt âm thầm.

Sở Kiều cắn môi, thanh âm chất đặng: "Cảnh sát Hồ, tôi chỉ suy nghĩ mãi về chuyện đã xảy ra vào năm đó là như thế nào."

"Vụ án này đã qua hai mươi mấy năm, hơn nữa đã kết án, muốn mở hồ sơ cực kỳ khó khăn!" Cảnh sát Hồ cũng không có giấu diếm cô, biết nàng có quan hệ với cậu Quyền.

Cúi xuống, ông ta cũng là người có mắt nhìn, thêm một câu cứu vãn mà nói, "Như vậy đi, ba ngày sau trở lại, tôi hỏi giúp cô một chút."

Nghe vậy, cuối cùng đáy mắt Sở Kiều cũng lóe lên một tia hi vọng.

Sở Kiều chân trước mới vừa đi, cảnh sát Hồ đã bấm điện thoại, trực tiếp gọi đi.

Trước bàn làm việc, máy kiểm của người đàn ông nhú lên, đang mở video call họp hội nghị. Điện thoại bàn chợt vang lên, "Tổng giám đốc, đồn cảnh sát có điện thoại tìm ngài."

Đồn cảnh sát?

Ánh mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, tạm thời gián đoạn hội nghị, đưa điện thoại lên nghe. Anh ngồi trên ghế xoay, nghe người bên trong nói chuyện, khuôn mặt tuần tú từ từ lấp đầy sự tàn khóc.

Giây lát sau, Quyền Yến Thác cúp điện thoại, kêu trợ lý tiến vào, "Đi tra rõ chuyện này cho tôi."

Trợ lý không dám hỏi nhiều, vội vàng xoay người đi thăm dò theo ý của anh.

Ba ngày sau, Sở Kiều lại đi tới đồn cảnh sát, người tiếp đãi cô vẫn là vị cảnh sát Hồ kia.

"Ngồi đi."

Sở Kiều mở ghế dựa ngồi xuống, vẻ mặt khản trương nói: "Như thế nào?"

"Ngày hôm qua tôi lật hồ sơ án tử ra xem lại một lần, " sắc mặt cảnh sát Hồ trầm tĩnh, như thực mà nói, "Lúc ấy là người hầu trong nhà báo án, thời điểm chúng tôi đến hiện trường thì người đã hôn mê, sau đó được đưa đến bệnh viện cứu giúp như không có hiệu quả rồi chết đi."

"Cô Sở!" Cảnh sát Hồ mím môi, hơi chút đồng tình nói: "Tôi cực kỳ hiểu tâm tình của cô, bất quá mẹ cô thật sự là tự sát!"

Tự sát!

Trái tim Sở Kiều lập tức chìm đến đáy cốc.

Vì sao mẹ lại muốn tự sát? Thậm chí không chút do dự bỏ lại cô đang tuổi thơ bé sao?!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93-1: Một tờ khế ước (1)

Editor: Hephc

Beta: Thur

Từ đồn cảnh sát ra ngoài, chạm mặt là một chiếc Hummer màu đen. Người đàn ông tựa trước xe, trên người mặc áo jacket màu đen, ở dưới là quần quần thể thao cùng màu, màu sắc đơn điệu phối hợp trên người anh, cũng không hề tầm thường, ngược lại có loại khí thế đặc biệt lẫm liệt.

Khớp xương ngón tay của người đàn ông rõ ràng đang kẹp một điều thuốc, môi anh chậm rãi nhả ra lớp sương mù màu trắng.

Sở Kiều đã sớm đoán được có thể gặp được anh, chẳng qua trong lòng đã tính trước nhưng thấy bộ dáng lười biếng kia của anh để cho đầu quả tim cô hung hăng thất chặt, dâng lên cơn đau đớn âm ỉ.

Một con đường không tính là rộng rãi, anh và cô mặt đối mặt, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, nhưng cũng không hề cất bước.

Sở Kiều không dám đi tới, nắm ngón tay cô khẽ nắm chặt, dường như nếu chỉ chú tâm phòng thủ thì có một số việc cũng sẽ không xảy ra.

Đáng tiếc, người đàn ông đối diện nhanh chóng dập tắt thuốc lá trong tay, lấy một túi tài liệu từ trong xe ra đi tới chỗ cô. Anh đi từng bước từng bước tới, chăm chú nhìn vào mặt Sở Kiều.

Cô bất giác muốn lui về phía sau một bước, không đường có thể lui.

Quyền Yến Thác đi tới trước mặt cô, đôi mắt kia giống như ngọc thạch đen rơi vào khuôn mặt buồn bã nhỏ nhắn của cô, đôi môi mỏng mím nhẹ. Anh không nhanh không chậm đưa tay, đầu ngón tay khẽ xoa mặt của cô, "Tài liệu em muốn đều ở nơi đây."

Anh kéo tay của cô ra, động tác tự nhiên dúi túi tài liệu vào trong tay cô.

Toàn thân Sở Kiều đều cứng ngắc, thật ra thì cô muốn ném túi tài liệu này, nhưng cô không còn chút sức lực nào, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Trên thân người đàn ông còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, Quyền Yến Thác đưa tay ôm cô vào trong ngực, gương mặt tuần tú cúi thấp xuống, đến gần bên tai của cô, nói: "Sở Kiều, bây giờ người có thể giúp cho em chỉ có anh!"

Giọng của anh trầm thấp từ tính, quanh quẩn ở bên tai giống như ma chú. Sở Kiều mở miệng không nổi để phản bác, trong lòng lan tràn lạnh lẽo theo tứ chi của cô, truyền khắp các góc trong thân thể.

Trước khi đi, Quyền Yến Thác chỉ ném cho cô ba chữ chắc chắn lại trí mạng, "Anh chờ em."

Sau đó, anh lái xe rời đi, không hề dũa đưa nhiều hơn.

Sở Kiều ôm túi tài liệu, chết lặng xoay người, cô ngồi ở trong xe hòa hoãn hồi lâu, tay chân mới dần dần khôi phục tri giác. Ánh mắt cô nhìn chăm chăm về phía trước, tay lái trong tay, giống như không chịu sự khống chế của cô.

Dừng xe ở bên ngoài biệt thự, Sở Kiều cũng không tắt máy, cô nhủ mảy nhìn qua tòa nhà coi như là nhà trọ của cô đi, nơi nào đó dưới đáy lòng trống không, hình như bỏ thêm cái gì vào cũng không thể lấp đầy.

Trong sân trồng trọt hoa cỏ xinh đẹp, tuy là hết lòng chăm chút, cây cối danh quý có chút mềm mại hay là bởi vì khu vực trồng mà suy yếu quá sớm. Giang Tuyết Nhân mang bao tay, đang loay hoay chăm sóc cây cối, trong tay bà ta đang cầm một cây hoa lan hơi thoi thóp, vẻ mặt như đưa đám không thôi.

Bà ta đã dốc rất nhiều tâm huyết cho bụi lan này, dầu phí hết tâm tư bảo dưỡng thế nào thì vẫn không giữ được sao?

"Mẹ!"

Sở Nhạc Viện nhảy nhót chạy đến, một tay ôm cổ bà ta, cười nói: "Hoa nhỏ này muốn chết rồi?"

"Cái đứa bé này!" Giang Tuyết Nhân mắt húng quay đầu lại, trách cứ: "Mẹ nuôi nó tốn bao nhiêu tâm huyết, con biết không?"

"Haizz, " Sở Nhạc Viện cười trộm, trêu ghẹo nói: "Một chậu hoa thôi mà."

Đàm luận với cô ta về vấn đề này thật sự không thích hợp, Giang Tuyết Nhân cúi đầu tiếp tục loay hoay với vật trong tay.

Mất thấy bà mất mát, đôi mắt Giang Tuyết Nhân chuyển động, hướng về phía trong phòng nhà: "Tur Phạm, Tur Phạm anh mau tới đây!"

Quý Tur Phạm cho là xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy ra, "Sao vậy?"

Sở Nhạc Viện kéo tay của anh ta qua, chỉ vào chậu hoa lan cho anh ta nhìn, "Anh đi tìm một cái chậu giống như đực ái này đi, bằng không mẹ em đứng ngồi không yên!"

"Con gái cưng!"

Giang Tuyết Nhân liếc cô ta một cái, nhưng ý cười rõ ràng.

Quý Tur Phạm nhìn loại hoa đó một chút, gương mặt tuần tú ôn hòa, "Cũng không tính là khó tìm, anh cho người đi xem một chút."

"Nhạc Viện!" Giọng của ba mình bỗng nhiên vang lên, Sở Nhạc Viện lè lưỡi rụt cổ lại, trốn vào trong ngực chồng.

Sở Hoành Sanh mím môi đi tới, ánh mắt không nhìn ra tức giận, chỉ là giọng nói hơi lộ ra trách cứ, "Con càng ngày càng náo loạn, sao lại kêu Tur Phạm làm chuyện này?"

"Ba, " Sở Nhạc Viện mắt húng cong miệng lên, gắt giọng: "Anh ấy là con rể nhà họ Sở, không phải nên hiếu thuận với ba mẹ sao?"

"Nhạc Viện nói rất đúng, " Quý Tur Phạm đưa tay nhốt chặt hông của cô, thuận thế tiếp nhận lời của cô ta, "Khoảng thời gian trước con quá bận rộn, không có thời gian trở về thăm ba mẹ, nên lấy công chuộc tội!"

Nghe vậy, Sở Hoành Sanh vui mừng cười cười, vẻ mặt từ từ ôn hòa lại.

Sở Nhạc Viện giỏi làm không khí sôi nổi nhất, cô ta một tay kéo mẹ mình, một tay kéo ba mình, lại làm nũng lại khôi hài, tiếng cười cười nói nói gây náo động cả vườn, vui vẻ hòa thuận.

Cách đó không xa trong xe, Sở Kiều bình tĩnh nhìn một màn này, vẻ mặt hoàn toàn lạnh xuống.

Bản lĩnh của Sở Nhạc Viện bản Quý Tur Phạm đã sớm biết. Anh ta nhếch miệng lên, nhưng đáy mắt cũng không có chút ý cười.

Trong khoảng cách một cái nghiêng đầu, khóe mắt Quý Tur Phạm trầm xuống, chiếc xe hơi màu đỏ phía trước đã chuyển hướng rơi vào tầm mắt của anh ta. Trong nháy mắt môi mím của anh ngậm lại, mím chặt thành một đường thẳng.

Mở túi tài liệu ra, tay Sở Kiều vẫn còn hơi run. Cô cẩn thận rút tờ giấy bên trong ra, xem cẩn thận từng tờ một, không chịu bỏ qua bất kỳ một chỗ chi tiết

nào.

Sự việc mà cô không tra được, người đàn ông kia có biện pháp tra được, không có bỏ sót cái gì.

Mẹ thật sự tự sát, đốt than tự sát, trúng độc ô-xít-các-bon mà chết.

Những tờ giấy trắng mực đen kia đâm đau mắt cô. Sở Kiều trừng mắt nhìn, hốc mắt ê ẩm, nóng một chút, rồi lại không roi ra thứ gì.

Cô đứng lên đi tới bên cửa sổ, cảm xúc đáy lòng hỗn loạn.

Thì ra là mẹ cùng Giang Tuyết Nhân là bạn tốt, nhà họ Giang đã từng nghèo rớt mồng tơi. Còn là bà ngoại bỏ vốn, bà ta mới có thể học đại học. Bà ta thường ra vào nơi này, sau đó mẹ kết hôn, vẫn cùng với bà ta duy trì mối quan hệ rất tốt.

Tài liệu ghi lại, có một đoạn thời gian, Sở Hoành Sanh cùng Giang Tuyết Nhân quan hệ mật thiết, hai người thường gặp mặt chung một chỗ.

Cho đến khi mẹ qua đời, ba tháng sau, Sở Hoành Sanh tái giá, cưới người đàn bà kia chính là Giang Tuyết Nhân.

Một năm sau, Sở Nhạc Viện ra đời.

"Ha ha....."

Sở Kiều nặn ra tiếng cười khàn, cô nân môi lên, khoe miệng lộ ra đường cong lạnh lùng.

Vì cái gì khiến mẹ không còn hy vọng, lựa chọn tự sát?

Vì cái gì có thể khiến cho hài cốt mẹ chưa lạnh, ông ta đã cưới niềm vui mới?

Đáp án này đã miêu tả sinh động.

Khi còn bé, mỗi lần nhớ tới mẹ, Sở Kiều cũng sẽ khóc hỏi bà ngoại, mẹ của con ở nơi nào?

HẾT 93.1

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93-2: Một tờ khế ước (2)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Bà ngoại chỉ có thể ôm cô, ôm cô vào lòng thật chặt. Nước mắt bà rơi đầy trên gò má, không thể phản bác một lời nào.

Cho đến bây giờ, bọn họ luôn cho rằng mẹ cô mất vì bệnh, trời cao không thương xót bà ấy, nhưng hóa ra nguyên nhân chẳng phải như vậy ư?!

Mặc dù nắm được chứng cứ của chuyện này nhưng người cũng không phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, cùng lắm chỉ là tòa án lương tâm mà thôi.

May mà Sở Kiều đã trưởng thành. Cô nở một nụ cười hờ hững. Pháp luật không thể trừng phạt món nợ lương tâm nhưng vẫn còn cách khác để bắt kẻ thù phải trả!

Buổi trình diễn thời trang của Mộ Luyến đã bước đến giai đoạn đếm ngược, Sở Kiều chỉ còn chưa xác định được chủ đề của bộ đồ cuối cùng mà thôi, nhưng do đây là phần căng thẳng nhất, cô muốn biến nó thành trường phái riêng để không rơi vào khuôn sáo cũ.

Đêm đã khuya, trong hành lang cực kỳ yên tĩnh. Hàn Thu Dương xử lý mọi thứ xong xuôi, thấy đèn phòng làm việc của Sở Kiều còn sáng, anh liền đẩy cửa bước vào.

"Sao còn chưa về?"

Anh đẩy cửa ra, bàn làm việc không có ai nhưng lại có tiếng người phát ra: "Em ở đây."

Hàn Thu Dương nhíu mày, cất bước về phía có động tĩnh. Sở Kiều đang ngồi dưới đất, dựa lưng vào bàn làm việc, tay cầm một lon bia, đầu ngẩng nhìn anh: "Anh cũng tăng ca à?"

"Ừ." Hàn Thu Dương đặt áo khoác trong tay xuống bên cạnh. Anh xoay người ngồi xuống bên cạnh cô, hàng mày hình kiếm cau chặt lại: "Sao lại uống

rượu? Dạ dày của em không khỏe đâu.”

Sở Kiều cười rồi chỉ tay về một hướng, nói: “Chẳng sao cả, em ăn mấy thứ đó rồi.”

Có một chiếc túi lớn in dòng chữ Hamburger Fastfood ở trên mặt đất. Hàn Thu Dương thở dài, thấp giọng nói: “Mấy thứ này không có dinh dưỡng, gần đây em thiết kế rất vất vả, hay là chúng ta ra ngoài ăn cơm nha?”

"Chắc chắn," Sở Kiều mỉm môi cười, gò má cô ửng hồng: “Phải chẳng anh là ông chủ tốt nhất của năm?”

Hàn Thu Dương cũng cười, anh vẫn dịu dàng như trước: “Có tâm sự sao?”

Anh quan sát rất tinh tế, Sở Kiều cũng không muốn giấu diếm nên cũng mỉm môi, gật đầu.

Hàn Thu Dương tiện tay lấy một lon bia và khui nắp, anh hỏi cô một lần nữa: “Vi buổi diễn thời trang hay là vì... chuyện khác?”

"Em cần phải quyết định một chuyện!" Sở Kiều rũ mắt xuống, về mặt u ám

Hàn Thu Dương cũng không tiếp tục truy hỏi, anh ngửa đầu uống bia, đôi mắt thâm trầm khẽ híp lại.

Đã lâu rồi không uống rượu, một năm qua, Sở Kiều dốc lòng học tập ở La Mã, làm việc chăm chỉ, hoàn toàn không rảnh để bận tâm đến chuyện khác.

Thông qua cửa sổ sát đất ở trước mặt có thể nhìn thấy màn đêm đang dần buông xuống từ phía chân trời, tiếc rằng đêm nay trời đầy mây, chẳng hề có một vì sao.

Hàn Thu Dương không động đến rượu bia nhiều năm. Anh nắm chặt lon, ánh mắt lần về mặt cô có hơi xúc động: “Kiều à, từ sau khi quen em, đúng là đã có rất nhiều chuyện xảy ra khiến anh không thể tưởng tượng được!”

"Hả?" Sở Kiều kinh ngạc, tò mò hỏi anh: “Cái gì?”

Hàn Thu Dương mỉm môi cười nhẹ, về mặt anh rất dịu dàng: “Ví dụ như em bây giờ vậy! Em nhìn xem, có tổng giám đốc của tập đoàn nào lại ngồi bệt ở văn phòng để uống bia với ông chủ chứ?”

"Phụt - - "

Sở Kiều không nhịn được mà bật cười thành tiếng: “Đúng vậy, em quả là khác người!”

"Không," Hàn Thu Dương quay đầu qua, nhìn chăm chăm vào mặt cô và nói: “Em rất đặc biệt.”

Đặc biệt ư?

Sở Kiều bật cười, có đôi lúc ngẫm lại, đúng là cô đặc biệt thật.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, Hàn Thu Dương nói chuyện qua điện thoại rất dịu dàng, thậm chí còn lộ ra vài phần cưng chiều: “Nhất Nặc, ba còn ở công ty.”

Qua ống nghe, giọng nói của đứa trẻ rõ ràng và non nớt. Sở Kiều bĩu môi, ánh mắt lộ ý cười.

"Phải đó, ba đang ở cùng với đi Kiều Kiều, phải tới lắm mới về được, con ngoan ngoãn ngủ trước đi.”

Cúp điện thoại xong, Hàn Thu Dương bắt đầu đi lác đầu, nói: “Nhất Nặc rất thích em.”

"Em cũng thích con bé.” Sở Kiều cầm lon bia lên, do dự hỏi anh: “Lúc trước, anh đã nhận nuôi Nhất Nặc như thế nào?”

Hàn Thu Dương rất ít khi đề cập đến vấn đề này, bây giờ lại thêm Sở Kiều hỏi một câu vô ý khiến cho lòng anh hơi chùng xuống, anh cũng không muốn giấu cô.

"Người đầu tiên nhận nuôi Nhất Nặc không phải anh... mà là bạn gái anh.” Hàn Thu Dương mỉm môi, đường cong trên khuôn mặt tuần tú rất rõ ràng.

Sở Kiều tròn mắt nhìn, cô hỏi với vẻ hưng phấn: “Bạn gái anh hả? Sao em chưa từng gặp cô ấy? Cô ấy sống ở đâu vậy?”

Nghe vậy, đôi mắt thâm thúy của Hàn Thu Dương trở nên lạnh lẽ, khuôn mặt tuần tú bỗng ngưng đọng lại, hầu hết nơi cổ anh không ngừng lặn lên xuống. Anh đưa tay nói rộng cổ áo sơ mi, cầm lấy thêm một lon bia nữa, bỗng nhiên cất tiếng nói: “Cô ấy mất rồi.”

"Hả?" Sở Kiều giật mình, rất lâu sau mới nhận ra ra cái gì đó từ về mặt âm ảm của anh.

"Em xin lỗi!" Sở Kiều cắn môi, vô cùng áy náy.

Hàn Thu Dương cúi đầu cười, ánh mắt lần về mặt bình tĩnh trở lại: “An Nặc qua đời ba năm trước, cô ấy bị bệnh tim bẩm sinh, không ai có thể chữa

được! Cô ấy thích đến cô nhi viện để làm nghĩa công*, Nhất Nặc là đứa bé được nhận nuôi trong khoảng thời gian đó.”

*Nghĩa công: Chính nghĩa – Công ích. Tóm lại là làm việc công ích và chính nghĩa, có ý nghĩa

Anh lại cúi xuống và nhủ thầm, hạ thấp giọng nói: “Lúc mới sinh ra, bởi vì bị bệnh ở giác mạc nên Nhất Nặc bị vứt bỏ. Trước khi qua đời, An Nặc đã có ý nguyện hiến bộ phận trên cơ thể mình, giác mạc của cô ấy được chuyển cho Nhất Nặc.”

Lúc nói chuyện, anh mở ví tiền ra, bên trong có một tấm hình chụp một cô gái rất xinh đẹp, chỉ tiếc là khuôn mặt cô ấy tái nhợt, nhưng lại có một đôi mắt long lanh đầy nước, trong suốt không thấy đáy.

Cổ họng Sở Kiều trở nên khàn khản, đôi mắt cô cảm thấy chua xót. Mũi cô hít hà một hồi, cô mới nói trong tiếng nức nở: “Tay anh không thể về tranh... là vì người yêu của anh ư?”

Hàn Thu Dương gật đầu, anh nâng tay phải lên, mở lòng bàn tay đầy những đường vân rõ ràng ra: “Tuy rằng đã lâu rồi, nhưng tay anh vẫn còn cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên người cô ấy biến mất dần đến khi lạnh như băng... và thân thể cứng đờ.”

Lời nói từ tận đáy lòng bỗng mắc kẹt nơi cổ họng, đôi mắt Sở Kiều mở to. Dựa theo lời anh nói, cô không tìm được mà hồi tưởng lại cảnh tượng đã khắc sâu vào trí nhớ của mình.

Một ngày nào đó ở bệnh viện, Sở Kiều chẳng hề hiểu những lời bác sĩ và y tá nói. Cô lặng lẽ bước tới chiếc giường trong bệnh viện rồi nắm lấy tay mẹ, nhưng khi cô chạm vào thì bà ấy đã lạnh như băng, cứng đờ.

"Kiều à, " Hàn Thu Dương ngẩng đầu lên, đôi mắt anh bỗng bừng sáng rực rỡ: “Ánh mắt của em đẹp như của An Nặc vậy!”

Sở Kiều nhướn miệng, đôi mắt long lanh tràn đầy ý cười: “Anh xem em là thể thân của người yêu cũ để hoài niệm sao?”

"Không có!"

Môi mông của Hàn Thu Dương khẽ động, anh nói lời chắc chắn: “Anh chưa từng xem em là An Nặc, em hoàn toàn không giống cô ấy!”

Câu này của anh không hề giả. Sở Kiều nghĩ phụ nữ có tính cách quái dị như mình hẳn là không nhiều lắm!

"Thu Dương," Sở Kiều lấy lon bia huých anh một cái: “Anh là người đàn ông tốt, cũng là một người rất tốt!”

Hàn Thu Dương ngửa đầu nốc cạn lon bia, dựa nửa người trên vào ghế, giọng nói trầm thấp: “Nếu như có một người in dấu quá sâu vào lòng em, cho dù em làm gì cũng không thể lấp đầy chỗ trống ấy được.”

Người ta nói người đàn ông thâm tình là người đàn ông hấp dẫn họ nhất, Sở Kiều không khỏi tán thành câu ấy.

Nghĩ lại đời này, một người phụ nữ được người mình yêu nhớ nhung sâu đậm, vĩnh viễn trân trọng từ tận đáy lòng, cho dù có rời đi cũng cảm thấy mãn nguyện. (rời đi ở đây là qua đời, không phải bỏ đi)

Tình yêu ấy đã trải qua năm tháng, tích lũy dần dần, trở thành tình cảm tồn tại vĩnh viễn ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93-3: Một tờ khế ước (3)

Editor&Beta: Thư

Hơn phân nửa số bia cũng bị anh uống cạn, Sở Kiều cầm áo khoác anh đặt bên cạnh lên, nhẹ nhàng đắp lên trên người anh.

Bên ngoài có rất nhiều lời đồn đãi về Hàn Thu Dương, vào những lúc nhàm chán Sở Kiều cũng sẽ đoán một chút, nhưng cô không nghĩ tới lại có một câu chuyện xưa thế này.

Ở thời đại mà việc phản bội nhau diễn ra như cơm bữa, cũng rất nhiều người nói làm gì còn có tình yêu đích thực nữa. Vào giờ phút này, Sở Kiều lại thật sự cảm giác được tình cảm sâu sắc trong câu chuyện tình không hạnh phúc này.

Mặc dù khuyết thiếu nhưng lại vĩnh hằng.

Không phải không có tình yêu đích thực, chỉ là chúng ta còn chưa đủ may mắn, vẫn chưa gặp được người duy nhất kia.

Đối với đáp án cho việc cánh cánh trong lòng kia, Sở Kiều đã quyết định quyết tâm.

Cô đi ô-tô tới biệt thự, xe chạy với tốc độ rất nhanh như sợ mình muốn đổi ý.

Sở Kiều lái xe vào biệt thự, bên trong đèn vẫn sáng. Cô cất bước đi tới trước cửa, từ từ giơ tay lên, trong nháy mắt ngón tay rơi xuống, cửa chính cũng mở ra.

Trong phòng khách đèn sáng, người đàn ông nọ ngồi trên ghế sa lon, trong tay bưng ly rượu, hiển nhiên là đang đợi cô.

"Mặc dù có hơi chậm, nhưng cũng may anh vẫn còn chưa mất kiên nhẫn." Cô tay Quyền Yến Thác khề lắc, chất lỏng màu đỏ trong ly sóng sánh xinh đẹp.

Sở Kiều đi tới đối diện anh ngồi xuống, vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Điều kiện của anh là cái gì?"

Người đàn ông nọ đưa tay đẩy một phần hiệp nghị tới, Sở Kiều cầm lên xem một chút, sắc mặt thoát biến đổi, "Anh muốn tôi dùng Thi Nhan giao dịch với anh?"

"Sai!"

Quyền Yến Thác bắt chéo hai chân, ánh mắt lợi hại bắn về phía cô, nói: "Thứ anh muốn không phải Thi Nhan, mà là em!"

Khuy áo sơ mi của anh lóe ánh vàng, chói lọi làm đau mắt Sở Kiều. Cô cụp mắt, khóe miệng nở ra nụ cười khổ sở.

Thi Nhan là thứ duy nhất cô có, lần nào người đàn ông này cũng có thể bắt bí nhược điểm của cô!

Một tờ khế ước, theo như nhu cầu.

Đôi mắt người đàn ông khề khép lại: "Khoản giao dịch này, em không lỗ vốn, hẳn là nhận được không ít."

"Điều kiện kèm theo." Đầu ngón tay Sở Kiều cuộn tròn, từ đáy mắt đến sắc mặt đều rất bình tĩnh: "Tôi muốn được tự do!"

Người đàn ông đốt ngọn lửa lam trong tay, lúc sáng lúc tối, nụ cười trên môi như thuốc độc chết người: "Sở Kiều, nếu anh không muốn buông tay, thì đến chết em cũng chỉ có thể là bà Quyền!"

Nghe được lời anh nói, Sở Kiều chột cười lên. Nếu như anh chỉ muốn đoạn hôn nhân này, cô có thể không ly hôn.

Mây kiếm của Quyền Yến Thác khề chau lại, nhìn chăm chăm nụ cười bên khóe môi cô nàng, trái tim như có thứ gì lướt qua, chỉ rất nhanh lại biến mất.

"Nếu muốn đổi phó nhà họ Sở, em cần một đồng minh." Quyền Yến Thác để ly rượu xuống, đứng lên đi tới bên cửa sổ, trong con người sâu thẳm ngập tràn vẻ âm ngoan, "Sở Kiều, em không tìm được người khác, mà mệnh hữu của em chỉ có thể là anh thôi."

Đúng, anh nói đúng.

Sở Kiều không tìm được người khác, mà quả thật cô cần một đồng minh mạnh mà có thể lực, lại phải danh chính ngôn thuận nữa cơ.

Xem ra, cuối cùng đoạn hôn nhân này của anh và cô cũng khiến cô tìm được chút ý nghĩa rồi đó!

Móc viết ra ký tên, Sở Kiều cầm hộp đồng, sắp ký tên.

"Không hối hận à?"

Quyền Yến Thác đột nhiên đề mu bàn tay cô lại, khom lưng ngồi ở bên cạnh cô, thú vị quan tâm nhìn chăm chăm cô.

Hối hận?

Sở Kiều buồn bã cười một tiếng, vào thời điểm này, cô còn có thể nói hối hận không?!

"Sở Kiều, trả lời anh!"

Quyền Yến Thác cũng không hề nóng lòng muốn cô ký tên, mà cố chấp hỏi tới, muốn đợi được đáp án của cô.

Bút trong tay, Sở Kiều dùng hết toàn lực nắm chặt. Cô nhú mày nhìn về phía đôi mắt sâu thẳm của anh, thản nhiên trả lời, "Tôi không hối hận!"

Trong con ngươi của cô giấu giếm thần sắc thâm tình vạn chủng, chỉ còn có sự cô đơn mà Quyền Yến Thác không hề muốn nhìn thấy.

Tim của anh bỗng nhiên trầm xuống, Sở Kiều đã gạt tay của anh ra, đầu ngọn bút kiên nghị rơi xuống, chữ viết tinh tế.

Nếu như hôn nhân của cô có thể đòi lại một cái công đạo thay mẹ, Sở Kiều nguyện ý trao đổi.

Giấy trắng mực đen, Quyền Yến Thác thấy rõ ràng. Gương mặt tuấn tú vẫn luôn căng thẳng của anh chậm rãi xẹp xuống, đưa tay ôm cô vào trong ngực, bên môi nhẹ nhàng nâng lên một nụ cười ấm áp.

Lòng bàn tay của người đàn ông khẽ roi lên gương mặt của cô, Sở Kiều không hề cảm thấy ấm áp.

Đồng ý ký một tờ hợp đồng đối với cô mà nói thì chẳng khác nào mở ra một cuộc sống chỉ có thể thuận theo người.

"Buổi diễn thời trang tới mai, ba em cũng sẽ đi."

Quyền Yến Thác nâng môi, cặp mắt đen tựa ngọc thạch rạng rỡ phát sáng, anh cúi mặt, cọt nhả nâng chiếc cằm thon của cô lên, khẽ hôn bên môi cô, nói: "Chuẩn bị xong chưa?"

Sở Kiều hí híp mắt, hai mắt tối tăm bởi vì cảm xúc nào đó mà dần dần thay đổi trở nên sáng ngời.

Hết chương 93

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94-1: Tài năng nở rộ (1)

Editor: Hpec

Beta: Thur

Mộ Luyến là tập đoàn thời trang xuất sắc, lễ khai mạc bắt đầu hùng hực khí thế.

Lần đầu tiên làm người phụ trách, Sở Kiều tự làm tất cả mọi việc, từ bố trí đến đạo cụ, mỗi một phân đoạn, mỗi một chỗ lắp đặt, cũng toàn bộ theo ý nghĩ của cô.

Hàn Thu Dương tin tưởng cô trăm phần trăm, hơn nữa toàn lực ủng hộ.

Sở Kiều rất cảm động, có thể gặp ông chủ như vậy, cùng với cô mà nói chính là tri âm.

Ngàn năm một thuở.

Loại thời trang xuất sắc đầu tư chuyên nghiệp này, cũng không lấy lợi nhuận làm mục đích, chỉ vì mở ra công nghiệp danh tiếng, hiện tại hiếm thấy. Cơ hội như thế có thể để cho Sở Kiều phát huy mức độ thiết kế lớn nhất, ít che giấu hào nhoáng, hiện ra là thuần túy nghệ thuật.

Gần tới bảy giờ, mới vừa lên đèn.

Khách sạn cao cấp bảy sao của thành phố Duật Phong, bữa tiệc trên sân thượng đã được bao hết toàn bộ.

Không giống với tuần lễ thời trang ngày trước, Sở Kiều không hề dùng quá nhiều hoa tươi để làm đẹp hội trường, mà là lựa chọn lá xanh để trang trí chung quanh.

Bối cảnh bên trong dùng rất nhiều lúa gạo cùng ngũ cốc, nổi bật sự hòa hợp của con người với thiên nhiên.

Sân khấu kiểu chữ T, toàn bộ dùng thủy tinh công nghiệp xây dựng mà thành. Chung quanh viền các loại đèn, căn cứ trạng diện tình cảnh mà biến hóa, thời điểm ánh đèn sáng lên, hết sức chói mắt.

Cơ hồ cả một buổi chiều của Sở Kiều đều ở khách sạn, chỉ huy bố trí hậu trường. Nhân viên làm việc cùng với cô phối hợp không tệ, trên cơ bản đã bày ra được cảnh tượng ở mức độ hiệu quả nhất.

Rượu ở sân thượng Sở Kiều bố trí tỉ mỉ cả rồi, đặc biệt tạo hình quang cảnh đèn đúng lúc sáng lên, làm cả bối cảnh cũng mang hơi hướng thời trang, suy nghĩ sáng tạo khiến cho người ta tán thưởng.

Thời gian khai mạc buổi biểu diễn thời trang còn chừng 40", Sở Kiều sắp xếp thỏa đáng sau đó vội vã trở lại phòng nghỉ ngơi, đã có thợ trang điểm chờ cô từ sớm. Một bộ dạ phục màu đen đuôi dài, buộc vòng quanh dáng người uyển chuyển cân đối của cô.

Đồ trang sức trang nhã, tóc dài.

Sở Kiều không hề phải trang điểm nhiều, cô thích tự nhiên, không mang theo bất kỳ trang sức phức tạp nào.

Đẩy ra cửa phòng hóa trang ra, Hàn Thu Dương đứng lúc đi tới ngoài cửa, người trước mặt để cho mắt anh sáng lên, khóe miệng tỏa ra nụ cười, "Kiều, em rất đẹp."

"Cảm ơn!" Sở Kiều cười hào phóng, đưa tay kéo cánh tay của anh, nói: "Ông chủ, tối nay có thể mời làm em làm bạn nhảy hay không?"

"....."

Hàn Thu Dương hơi sững sờ, gương mặt tuần tú khó nén kinh ngạc. Anh không ngờ Sở Kiều sẽ mở miệng, hớn hờ gật đầu, "Dĩ nhiên."

Buổi diễn thời trang tối nay có ý nghĩa rất đặc biệt với Sở Kiều. Cô giữ cánh tay Hàn Thu Dương, đi theo anh đến phòng tiệc, mỗi một bước đi, đáy lòng lại phức tạp một phần.

Hàn Thu Dương là ông chủ rất tốt, người hợp tác rất tốt, càng là bạn thân rất tốt. Tối nay, cô dùng hết tất cả ý định, không chỉ có vì mình, cũng hy vọng có thể hồi báo ơn của anh.

Bóng dáng hai người bọn họ cùng nhau đến, một khi biểu diễn, lập tức đưa tới tất cả cái nhìn chăm chú của mọi người.

Sở Kiều phong cách lạnh lùng, Hàn Thu Dương thần tình ôn hòa, hai người kia đứng chung một chỗ rất hòa hợp. Không ít người đều ở đây âm thầm suy đoán, tổng giám đốc tập đoàn Mộ Luyến đến nay cũng không có xi căng đan truyền ra, có phải có liên quan đến vị hồng nhan ở bên cạnh anh hay không?

Hóa ra là giai nhân kế bên, tự nhiên không xem trúng những thứ oanh oanh yến yến kia.

Phòng bữa tiệc có nóc nhà chính giữa treo một chiếc đèn thủy tinh khổng lồ, bóng đèn tầng tầng lớp lớp giảm dần xuống, tản mát ra ánh đèn bảy màu đẹp mắt.

Khách quý được mời nhận nhip đến nơi, bên trong đại sảnh khách đông, cơ hồ nhân vật có mặt mũi đều có mặt.

Hình ảnh quần áo hương thơm tóc tai, ăn uống linh đình.

Quyền Yên Thác mặc một bộ tây trang thủ công màu đen, gương mặt tuần tú quen lãnh khốc, anh như cũ là độc thân mà đến, cũng không có bạn gái.

Hội trường có tiếng nghị luận nổi lên bốn phía, hai mắt thâm thúy yên lặng, vẻ mặt kiệt ngạo lộ ra khí phách trời sanh. Mặc dù đông đảo cô gái mắt đang cầm quả tim, lại chỉ có thể chùn bước bởi sự lạnh lùng của anh.

Sở Nhạc Viện và Quý Tư Phạm đứng lúc xuất hiện, hôm nay cô ta đặc biệt chọn dạ phục màu đỏ bó sát người, vòng eo mảnh khảnh, lộ ra vóc dáng lung linh.

Đồng thời phía trước, còn có Hạ Yên Nhiên của tập đoàn JK. Mặc dù biểu diễn thời trang lần này không phải do cô ta chủ đạo, nhưng cô ta vẫn là giám đốc JK như cũ, nắm chắc quyền lợi.

Xa xa cô ta liền thấy được Quyền Yên Thác, nhưng trong tay người đàn ông nọ cầm ly rượu, từ đầu đến cuối bị mọi người bao vây chen chúc, cô ta vẫn không tìm được cơ hội đến gần.

Người phụ trách của các tập đoàn lớn lần lượt trình diện, ăn mặc hoa lệ hơn trước đây rất nhiều.

Còn mấy phút nữa sẽ phải mở màn, khách quý đã được nhân viên công tác an bài ngồi xuống tuần tự. Cửa chính lối vào vang lên rối loạn tung bừng, mọi người tìm theo tiếng ồn nhìn sang, nhìn thấy người bị bao vây mà đến là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Mai Kiệt.

"Thầy!"

Hàn Thu Dương gặp được ông, lập tức đứng dậy nghênh đón, thái độ cung kính.

Một tiếng thầy này, hơn phân nửa người ở toàn trường đều lạnh. Khó trách Mộ Luyến trong tay Hàn Thu Dương có thể phát triển nhanh chóng như thế, thì ra là sau lưng còn có một cố nhà thiết kế tài năng đặc biệt như vậy làm chỗ dựa!

Mai Kiệt mới vừa xuống máy bay, vẻ mặt vội vã. Ông nhủ mày quét mắt nhìn bố trí chung quanh hội trường, khẽ hừ nhẹ một tiếng, "Cũng không tệ lắm!"

Tính khí của thầy bọn họ biết rõ ràng, Quý Tư Phạm nhân nhậ nhếch môi, chủ động qua bị mắng, "Thầy, khẩu vị của thầy đã đại chúng hóa hơn (thay đổi cho phù hợp với quần chúng nhân dân) rồi sao?"

"Được lắm, thăng nhóc thối nhà cậu!" Mai Kiệt gặp được anh, lập tức giận tái mặt, tức giận nói: "Tôi không muốn mắng cậu, ngược lại cậu lại muốn ăn mắng!"

Quý Tư Phạm đột nhiên đưa tay ôm ông một cái, trong nháy mắt đỏ về mặt lộ ra dịu dàng, "Thầy, con nhớ thầy lắm."

Nghe được anh ta nói, Mai Kiệt ngẩn ngời, lửa giận phát tiết không ra được hết, đẩy mặt anh ta ra, quát lớn: "Ôi, nỏ da gà, thẳng nhóc thối nhà cậu học được cái bấy biến hiệu tình cảm ở đâu thế?"

Quý Tư Phạm bất đắc dĩ lắc đầu, quay đầu nhìn về phía Hàn Thu Dương, nói: "Đàn anh, cái gì cũng không thể gạt được thầy."

Lời này không giả, Hàn Thu Dương nhún nhún vai, hai người ăn ý trao đổi một cái ánh mắt.

"Đó là đương nhiên!" Mai Kiệt lấy khăn tay ra xoa xoa mặt, khoe miệng mớ hồ mang theo vài phần nụ cười, "Hai người các con đều là thầy dạy ra, còn có thể không biết suy nghĩ trong cái đầu nhỏ của các con là gì? Hừ!"

Quý Tư Phạm không dám nói tiếp, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh cùng với ông.

"Đến giờ rồi không có à?" Mai Kiệt xưa nay không có kiên nhẫn, lại thấy chung quanh nhiều người, lại càng không bình tĩnh. Ông thích thanh tĩnh, tĩnh tĩnh lại cổ quái, trừ người tới cửa muốn nhờ, ông cũng không có bằng hữu gì.

Hàn Thu Dương nhân viên làm việc đến, lập tức làm cho người ta dẫn ông đến chỗ khách quý ngồi xong.

Sở Nhạc Viện nhàm chán đứng tại chỗ, liếc một chút đến đại sảnh thấy bóng dáng bạn rợn kia, khoe miệng nâng lên đường cong đùa cợt.

Rõ ràng còn chưa có ly hôn, lại cả ngày đi theo bên người Hàn Thu Dương, Sở Kiều thật là thật là thủ đoạn!

Sở Nhạc Viện nhỏ giọng quở nhẹ, mắt thấy Quý Tư Phạm cùng Hàn Thu Dương hai người đứng chung một chỗ nói nhỏ, cô ta cũng không tốt hơn trước, liền đi tới chỗ Sở Kiều.

"Chị!"

Sở Nhạc Viện cười cười, thế nhưng dịu dàng ngoan ngoãn mở miệng gọi người.

Sở Kiều đang kiểm tra đối chiếu số khách quý trình diện, nghe được tiếng gọi của cô ta quay đầu, ánh mắt chăm chú.

Ánh mắt của cô sáng ngời sắc bén, Sở Nhạc Viện cảm thấy đáy lòng run rẩy, mấy lời trong cổ họng muốn nói ra thế nhưng ngậm trong miệng, không biết nói thế nào.

"Lễ phục cô rất đẹp, thích hợp với cô." Cô ta không có mở miệng trước, thế nhưng Sở Kiều lại nâng môi lên, chủ động nói chuyện.

Sở Nhạc Viện mở trừng hai mắt, nửa ngày đều không tỉnh táo lại. Họ thật lâu cũng không bình tĩnh mở miệng nói chuyện như vậy, hơn nữa hai năm qua, căn bản là giương cung bạt kiếm.

Hôm nay cô không chỉ cười với cô ta, còn khen ngợi lễ phục cô ta đẹp mắt? Đây là thế nào?!

"Chị....." Sở Nhạc Viện ngơ người, chỉ cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng lại không nói ra.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người, chỗ đứng của Sở Nhạc Viện vừa đứng nhìn thấy đầu tiên cô ta kinh ngạc, sau đó sải bước chạy tới, hồ nghi nói: "Ba, vì sao ba lại tới đây?"

Sở Kiều cup mắt, môi đỏ mọng nhẹ nhàng mím lại.

Hai năm qua Sở Nhạc Viện trông coi rất nhiều chuyện ở Sở thị, rất nhiều trường hợp Sở Hoành Sanh cũng sẽ không tiếp tục tham dự, toàn quyền để con gái cô mặt. Tối nay tập đoàn Mộ Luyện có buổi thời trang, tâm huyết ông dâng trào, thế nhưng lại chủ động tới, thật ra khiến mọi người cảm thấy bất ngờ.

"Ba đến xem một chút." Sở Hoành Sanh cười cười, vỗ nhẹ lên mu bàn tay con gái nhỏ, ánh mắt lại rơi vào trên người của Sở Kiều.

Sở Kiều để danh sách trong tay xuống, từ nhân viên làm việc cầm qua một cây bút, đưa cho người trước mặt: "Hoan nghênh, xin ký tên."

Giọng nói của cô ôn hòa, vẻ mặt bình tĩnh. Ánh mắt Sở Hoành Sanh giật giật, trong lòng cũng cảm giác kinh ngạc, ban đầu tính khí cô bướng bỉnh, mặc dù không phải xoay người rồi đi, cũng sẽ nói lạnh nhạt.

Đứa nhỏ này, đi một chuyến La Mã trở lại, chẳng lẽ đổi tính tình rồi sao?

Nhân viên công tác hiện trường tới đây, nói bên tai Sở Kiều: "Kiều tổng, còn có mười phút khai mạc."

"Biết." Sở Kiều nhíu mày nhìn về phía ba mình, vẻ mặt ôn hòa, "Tôi đi chuẩn bị trước."

Nụ cười Sở Hoành Sanh ôn hòa, khẽ vuốt cằm, đưa mắt nhìn bóng dáng của cô đi xa.

Mắt thấy bộ dáng của ba mình, nụ cười Sở Nhạc Viện trầm xuống, khoe miệng thu liễm nụ cười. Ba thật lâu đều không ra ngoài tham gia loại chuyện lật vạt này, thế nào hôm nay cố ý đã chạy tới? Hừ, là tới nhìn Sở Kiều!

Quả nhiên, trong lòng ba vẫn là nhớ thương chị ta.

Tối nay mặc dù thời trang thanh tú còn chưa có mở màn, nhưng trong lòng Hạ Yên Nhiên đã có sự so đo. Khung cảnh cùng khí thế này, đều là phô trương số một số hai, nghĩ đến tối nay đầu tư không ít.

Hàn Thu Dương bạo tay như vậy, thật ra khiến cô ta cảm thấy ngoài ý muốn, đồng thời lửa giận trong lòng cũng cuộn cuộn.

Cơ hội tốt biết bao, thế nhưng anh lại chỉ một chỉ giành cơ hội cho một mình Sở Kiều biểu hiện!

Chỉ đơn thuần nhìn vào cách bố trí hội trường tối nay, Hạ Yên Nhiên cũng đã có thể phỏng đoán ra mấy phần. Bước vào cái vòng này nhiều năm, màn biểu diễn thời trang qua tay cô ta không ít, nhưng cũng không thể làm cho cô ta mong đợi như lần này!

Cố tình lần này đến tư cách cô ta gần như cũng không có, Hạ Yên Nhiên không phục, loại xem thường này khiến cho lòng cô ta tràn đầy khúat nhục!

Ánh đèn toàn trường dần dần mờ, khách quý bữa tiệc ở hàng thứ nhất, toàn bộ đều là tập đoàn hợp tác với Mộ Luyến. Mọi người theo thứ tự mà ngồi, nói chuyện với nhau đối với thời trang thanh tú lần này tràn đầy mong đợi.

Tập đoàn JK hùng hậu, hôm nay lại xuất hiện một Mộ Luyến, huống chi hai nhà này cơ hồ coi như là một nhà. Nếu như Mộ Luyến ở thành phố duật phong mở ra cục diện, vậy thì đồng nghĩa với sự nghiệp tương lai thời trang, nhà họ Hàn sẽ có được một nửa giang sơn!

Mọi người trong lòng đều biết, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Quyền Yên Thác ngồi ở vị trí cao nhất, anh khẽ ngẩng mặt, các góc độ trên đài chữ T cũng có thể thu hết vào mắt.

Mây kiếm anh cột nhả, phía sau đài là bóng dáng màu đen đập vào mi mắt. Màn thời trang thanh tú tối nay, trong lòng anh cũng tràn đầy mong đợi.

Pup——

Chung quanh tối xuống, tia sáng huỳnh quang trên sân lần lượt từng chiếc từng chiếc sáng lên, phát ra hình dáng cùng hoa văn bất đồng.

Các người mẫu ra sân, hai má với tay đều dùng thuốc màu vẽ hoa văn, búi tóc chải lên thật cao ở đỉnh đầu. Tối nay là chủ đề màu sắc, mỹ lệ bất mất, đồng thời lại cất giữ sự tối tăm lắng đọng.

Màu cam, màu vàng sáng, màu xanh nhạt, những thứ sắc màu ám ra sân trước hết. Vải vóc phiêu dật, tính chất vải chiffon uyển chuyển hàm xúc, làm tất cả bạn nữ giới thích nhất.

Màu da như ẩn như hiện bại lộ, đường nét hoàn mỹ, buộc vòng quanh hoàn mỹ cực hạn hấp dẫn.

Bối cảnh sân khấu bố trí từ sân thượng, ánh đèn không ngừng biến hóa phát ra lấp lóe.

Lông vũ đang đưa theo bước chân người mẫu, người xuất sắc lên đài nháy mắt kia, toàn trường yên lặng như tờ.

Lấy màu trắng làm điểm chính, màu sắc lộn xộn tiến dần thành vẩy dài, xuất hiện bên trong tầm mắt của mọi người. Cái vật liệu may mặc này, là vật liệu may mặc bảo vệ môi trường kiểu mới của Mộ Luyến, tối nay là lần đầu tiên lên đài biểu diễn.

Vật liệu may mặc đặc biệt êm ái rủ xuống, chiếm được sự chú ý. Đồng thời đuổi sát xu thế thịnh hành đương thời, tiến hành bảo vệ môi trường tới cùng.

Các người mẫu bước theo bối cảnh tiếng nhạc xoay tròn.

Chung quanh đài chữ T các khách quý, mọi người trợn mắt há hốc mồm thấy. Có vài người trong nghề nhìn ra, trái tim thất kinh. Có vài người cảm thấy không bằng, ước ao ghen tị. Cũng có vài người, dù không hiểu chuyện nhưng vẫn cảm thấy nhìn đã nghiền đẹp mắt!

Sắc mặt Sở Hoàn Sanh bình tĩnh, hình như không nhìn ra tâm tình gì biến hóa gì. Mặc dù ông không có mở miệng, cũng đang nhìn mỗi lần người mẫu ra sân biểu diễn trong nháy mắt đầy mắt bất ngờ xẹt qua một tia sợ hãi thán phục.

Ba đang cười, Sở Nhạc Viện thấy rõ.

Sở Nhạc Viện mím môi, năm ngón tay buộc chặt cắm vào lòng bàn tay, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên. Cô ta liếc qua Quý Tư Phạm bên cạnh, gặp được ánh mắt đồng dạng, cả khuôn mặt tươi cười chìm xuống hoàn toàn.

Chung quanh tiếng tán tụng chói tai, cô ta cúi đầu, giờ tay lên bịt lấy lỗ tai, không muốn nghe đến.

Theo người chủ thanh tú rút lui, cuối cùng cả tràng thời trang thanh tú theo một người chính tiến vào. Cũng là Sở Kiều tỉ mỉ an bài. Theo lối ra chính, tất cả các người mẫu đều đi vào rồi thì mới đến khâu quan trọng, đây cũng là mắt xích mà Sở Kiều tỉ mỉ bố trí.

Trước đó, Hàn Thu Dương cũng không biết rõ nội dung, bị cô cố ý giấu giếm. Lúc này anh trở lại vị trí ngồi xong, đại cục dẹp yên, anh thú vị quan tâm tiếp tục thưởng thức vui mừng cuối cùng này.

Ánh đèn toàn trường dập tắt lần nữa.

Bối cảnh sân thượng thiết ngoài trời chậm rãi hạ xuống một màn che khổng lồ, ánh đèn sáng lên, trên màn ảnh xuất hiện bức hoạ vẽ tay.

Nhân vật trong bức hoạ có đường cong tinh tế, tuy bút pháp hoạ ra động tác nhân vật cùng với thần sắc.

Mặc dù đơn giản, lại sinh động cực độ.

Hình ảnh liên tục biến hóa không ngừng, từng tờ giấy vẽ tay một phát qua, miêu tả câu chuyện tình yêu lạnh lẽo rung động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94-2: Tài năng nở rộ (2)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nội dung được thuyết minh chính là câu chuyện cũ mà Hàn Thu Dương từng kể cho Sở Kiều nghe vào đêm nào đó.

Câu chuyện cũ giữa anh và An Nặc.

Cuối cùng là bức tranh vẽ một nhà ba người nắm tay nhau. Có bé nhỏ thất hai bím tóc, tay trái nắm tay ba, tay phải nắm tay mẹ.

Hình ảnh chợt dừng lại. Phía dưới bức tranh ấy chỉ có vòn vẹn bốn chữ: Nhất Nặc Thiên Kim.*

*Nhất Nặc là tên của con gái Hàn Thu Dương. Thiên kim ở đây có thể hiểu là Nhất Nặc như một thiên kim tiểu thư – đáng quý tựa ngàn vàng.

Có tiếng ồn ào xôn xao.

Toàn trường vỗ tay như sấm dậy.

Hàn Thu Dương ngỡ ngác, nhìn chăm chăm vào màn hình lớn, hầu hết nơi cổ anh bắt đầu lặn lên lặn xuống. Anh quay đầu, đúng lúc bắt gặp Sở Kiều đi ra từ phía sau màn và nụ cười rực rỡ của cô.

Đa số mọi người đều cảm động vì bức tranh nhưng họ lại không biết câu chuyện bên trong.

Chỉ có duy nhất Quý Tư Phạm hiểu được. Ánh mắt anh trầm xuống, vừa nhíu mày vừa nhìn Hàn Thu Dương. Quả nhiên trông thấy đối phương nhìn Sở Kiều mãi mà chẳng chuyển mắt, đáy mắt Quý Tư Phạm bỗng rộ lên những cảm xúc chập chờn, cuộn cuộn.

Tiếng vỗ tay, tiếng huýt gió, tiếng reo hò. Bầu không khí toàn trường chưa từng nhiệt liệt như thế.

Dường như mọi người đều đứng dậy, cực kỳ xúc động vì buổi trình diễn thời trang này.

Sở Kiều dẫn toàn bộ người mẫu và nhân viên công tác bước ra để nói lời cảm ơn. Cô cúi đầu, tiếng vỗ tay phía dưới khán đài càng thêm cuồng nhiệt và kịch liệt.

Ánh đèn flash lóa mắt trên đỉnh đầu. Sở Kiều đứng trên khán đài, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng. Rất nhiều năm về trước, cô đã từng chờ đợi một ngày này, cuối cùng nó cũng đến rồi!

“Cô ấy là ai?” Mai Kiệt nhếch môi, mở miệng hỏi người ngồi bên cạnh.

Hàn Thu Dương lấy lại tinh thần, khước miệng nhoen thành một đường cong âm áp: “Sở Kiều.”

“Là cô ấy sao?” Mai Kiệt có trí nhớ siêu tốt, cậu còn nhớ lần trước khi nhìn thấy mẫu thiết kế áo cưới, bản thân đã không khỏi híp mắt lại.

Mọi người không ngừng vỗ tay không ngừng, Sở Kiều cũng không rời khỏi. Cô vẫn ôm bó hoa tươi trong lòng, đứng cười trên khán đài như cũ.

Buổi trình diễn thời trang lần này đã thành công. Mặc dù trong lòng cô đoán được ít nhiều nhưng thời khắc rực rỡ thế này vẫn khiến cô có quá nhiều cảm xúc chẳng thể gọi tên.

Dáng vẻ đứng vững ở vị trí trung tâm khán đài của Sở Kiều quả thực đã kích thích cái nhìn của Hạ Yên Nhiên. Cô ta cắn môi, đôi môi đỏ mọng dần trở nên trắng bệch, gò má đẹp đẽ xen lẫn với vẻ mặt lạnh lùng.

Thành công của đêm nay vốn nên thuộc về cô ta mới phải.

Trong số những ánh mắt đông đảo phía dưới khán đài, Sở Kiều chợt nhìn thấy một đôi mắt sáng như những viên đá màu đen kỳ diệu. Người đàn ông ấy vừa dùng vuốt cằm vừa bắn ánh nhìn tràn đầy ý cười về phía cô.

Sở Kiều trông thấy mà sững sốt. Cô có hơi kích động, vội xoay chuyển tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào người ta.

Vô vàn tiếng reo hò ủng hộ xôn xao, Sở Kiều nhoèn miệng cười tươi. Cô nhủ mảy, nhìn lướt qua vị trí chỗ ngồi ở bên trái, bất ngờ khi nhìn thấy ánh mắt của ba mình.

Ông hơi mím môi, đáy mắt lẩn về mặt đều dịu dàng, khóe miệng cười như không cười, không khác mấy với những gì cô dự liệu.

Sở Kiều cúi đầu xuống trong nháy mắt, đôi môi đỏ mọng của cô cong lên, nét cười trên môi bỗng nhiên thu lại.

Buổi trình diễn thời trang đã kết thúc trong tiếng khen ngợi reo hò nhiệt liệt.

Phóng viên săn tin của các tạp chí, tờ báo lớn cũng đã có mặt. Sở Kiều phỏng vấn xong rồi trở về hậu trường, nhận lời chúc mừng của các đồng nghiệp.

Tiếng cộng ly

Mọi người reo hò một hồi, nắp chai rượu sâm banh vút bay lên cao, tiếng chúc mừng không ngừng vang dội.

Ở bên ngoài, khách khứa lần lượt ra về hết, những việc còn lại sẽ do nhân viên phụ trách xử lý. Sở Kiều trở về phòng nghỉ, Hàn Thu Dương cũng đi theo cô: “Kiều à, mọi người nói muốn chúc mừng, em cùng đi với anh chứ?”

"Không đâu." Sở Kiều khoát tay, khuôn mặt cô hiện lên vẻ lúng túng: “Em mệt lắm, mấy anh cứ đi với nhau đi!”

Cô đã thức trắng mấy đêm, lúc này thật sự rất mệt. Hàn Thu Dương cũng không khó xử cô, nhưng trước khi rời đi, anh chợt ngoái lại: “Bốn chữ Nhất Nặc Thiên Kim trong đêm nay đã khiến anh hoàn toàn bất ngờ. Rất tuyệt vời!”

"Em xin lỗi... trước đó vẫn chưa được sự đồng ý của anh mà em đã tự tiện dùng rồi." Sở Kiều mở miệng, vẻ mặt trở nên u tối.

Hàn Thu Dương cười dịu dàng, vẻ mặt anh không hề có ý trách cứ: “Không đâu, em dùng được mà.”

Nghe anh nói vậy, cuối cùng Sở Kiều cũng yên tâm. Khuôn mặt cô tràn đầy vẻ mệt mỏi, Hàn Thu Dương cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dặn cô nghỉ sớm, đừng quá cố sức.

"Thu Dương!"

Sở Kiều gọi khi anh đang định xoay người đi, trong lòng cô tràn đầy cảm xúc phức tạp, ánh mắt càng u tối hơn: “Một năm qua, nếu như không có anh thì đêm nay em sẽ không có thành công! Thu Dương, cảm ơn anh đã cho em cơ hội!”

"Là do bản thân em nỗ lực đấy chứ!" Hàn Thu Dương không dám tranh công, lời anh nói rất chân thành.

Khóe miệng anh tươi cười ấm áp, Sở Kiều vội mở to mắt, cô không muốn anh nhìn thấy điều gì bất thường: “Mau đi đi, họ còn chờ anh đó.”

"Được." Hàn Thu Dương gật đầu, nhưng chợt cảm thấy có gì không đúng nên thuận miệng hỏi một câu: “Hay là anh đưa em về?”

"Không cần đâu." Sở Kiều giờ chìa khóa xe trong tay lên, nói: “Em tự lái được.”

Cô đã nói vậy rồi, Hàn Thu Dương cũng không hỏi thêm nữa. Anh xoay người rời khỏi.

Sở Kiều thu dọn lại đồ đạc. Người bên ngoài đã đi hết cả rồi, cô mới cất bước đi lên khán đài hình chữ T, dạo khắp bốn phía. Bước lên trung tâm khán đài một lần nữa, cô nhắm nhẹ mắt lại, tự mình hưởng thụ cảm giác sung sướng và thỏa mãn.

Cô thích khán đài này, thích những tiếng vỗ tay khẳng định của mọi người.

Lưu luyến một hồi, Sở Kiều bước xuống khỏi khán đài hình chữ T, hoài niệm cảm giác thắng lợi và vui sướng một hồi rồi mới xoay người rời đi.

Cô lái xe về, lấy chìa khóa vào nhà, chuyển số hành lý đã được sửa soạn trước đó lên xe. Cô nhìn lướt qua mấy chậu hoa bên cạnh bức tường chắn, do dự một hồi rồi cũng chất cả đăm lên xe và rời khỏi đó.

Lái xe về biệt thự, Sở Kiều đỗ xe xong xuôi rồi mới chuyển hành lý xuống sau, đồng thời xếp mấy chậu hoa ở bên cạnh tường sao cho gọn. Làm đi làm lại một hồi, cô mệt đến mức thở hổn hển.

Sở Kiều chợt ngẩng đầu, có một người đàn ông dựa vào tay vịn ở trên ban công lầu hai rồi nhìn xuống đất, khuôn mặt đẹp trai hơi hạ thấp, khóe miệng nở nụ cười trên choker, hiển nhiên là đang thưởng thức dáng vẻ bận rộn của cô.

Sở Kiều hung hăng, trợn mắt nhìn anh, nghĩ rằng anh đúng là đồ khốn chỉ biết đứng nhìn và phớt lờ, không thèm hỗ trợ.

Cô thu dọn xong bên ngoài rồi mới kéo hành lý vào trong nhà.

Người đàn ông kia đã xuống lầu và đi tới bên cạnh cô, ôm chặt cô vào lòng.

Hai tay anh ôm cô thật chặt, đôi môi mỏng dán vào tai cô, nói rất dịu dàng: “Chào mừng em về nhà.”

Về nhà?

Hai tiếng này nghe rất ấm áp, Sở Kiều vòng tay ôm eo anh, tiện thể chùi hết bùn đất dính bẩn vào áo sơ mi của anh.

Động tác của cô rất nhỏ nhưng lại khiến người khác thật bất đắc dĩ. Quyền Yến Thác chẳng thèm so đo, anh buông lỏng cô ra, cười nói: “Có mệt không? Định tắm chưa?”

Quả thật rất mệt.

Sở Kiều gạt đầu rồi để hành lý sang một bên. Cô bước lên lầu, trực tiếp trở về phòng ngủ.

Vừa vào cửa, cô đã cởi giày cao gót, kéo khóa bộ lễ phục dạ hội trên người ra rồi quăng nó vào ghế, bước thẳng vào trong nhà tắm.

Van vòi vừa được mở, nước ấm lập tức chảy xuống. Sở Kiều đứng dưới guồng nước, để nước tùy ý chảy xuống từ trên đỉnh đầu rồi lan theo đường cong thân thể, chảy xuống dưới chân.

Cô đã phải mang giày cao gót hơn mười phân cả đêm, bây giờ lại đi chân trần trên đất, gót chân bỗng nhiên hơi tê. Đùi cô vừa xót vừa đau giống như không còn là của cô vậy, đúng là muốn mạng người ta mà!

Sở Kiều thở phào một hơi mệt mỏi, thầm nghĩ tắm nhanh rồi ngã xuống giường để ngủ một giấc.

Cửa phòng tắm được đẩy ra rất nhẹ, lồng ngực nóng rực của ai đó đang tiến gần. Sở Kiều giật mình ngay tại chỗ. Cô vẫn đưa lưng về phía đối phương, không hề động đậy.

Cô biết người đó là ai, cho dù phản kháng cũng vô dụng.

Điều thứ nhất trong thỏa thuận: Cô không được cự tuyệt sinh hoạt vợ chồng.

Từng chiếc hôn tinh tế ấn xuống sau gáy một cách dịu dàng, Sở Kiều cảm thấy hơi ngứa. Cô quay đầu đi để tránh né, vòng eo đột nhiên bị người ta ôm lấy, đồng thời cô cũng bị kéo vào trong lồng ngực của người ta.

Quyền Yến Thác vén mái tóc dài của cô lên, đôi môi mỏng hôn vào chiếc cổ mảnh khảnh, vừa nhẩn nại vừa cẩn thận. Hình như anh đặc biệt thích, do đó mà độ mạnh yếu của chiếc hôn dần tăng lên, anh không nhịn được nữa và hít hà.

"A..."

Đầu lưỡi anh liếm vào, kèm theo đó là từng lần cắn tê dại. Sở Kiều bị đau, cô rụt cổ lại để tránh anh.

"Không thích sao?"

Hai tay Quyền Yến Thác ôm ngang eo cô, lật cô lại rồi áp vào tường, mặt đối mặt nhìn chằm chằm vào cô.

Người đàn ông phía trước đang áp lấy mình, lồng ngực nóng rực lửa. Sở Kiều khẽ giơ tay lên, lòng bàn tay chạm vào những cơ bắp căng đầy của anh, trong lòng cô bỗng run rẩy, ngay cả đầu ngón tay cũng co lại.

"Em rất mệt."

Sở Kiều ngẩng đầu lên, dòng nước chảy xuôi từ trên mái tóc anh xuống, chảy dọc theo những đường vân trên da thịt anh tạo nên một cảm giác khô gọi khác lạ.

Cô không nói nhiều, mấy chữ ngắn gọn cũng đủ để biểu đạt ý tứ rồi.

Quyền Yến Thác đương nhiên hiểu được, anh vòng tay ôm trọn eo cô, cố gắng không để cô phải dùng sức.

Phía sau lưng là gạch men lạnh như băng, vừa thô vừa dính khiến tấm lưng hơi đau, Sở Kiều nhũn mảy khó chịu, lòng bàn tay cô bám vào bờ vai Quyền Yến Thác, nhìn không được mà cúi chặt lấy anh.

Thân thể cô rất mềm mại, Quyền Yến Thác chỉ cần tiêu phí chút sức đã có thể khiến cô theo như gót độ mà mình mong muốn. Anh cúi đầu hôn lên môi cô, kỹ xảo khiêu khích gọi cho cô kích tình.

Người đàn ông này đang cố gắng kiềm chế bản tính của mình. Đợi đến lúc thấy được, anh mới từ từ nghiêng người về phía trước, nhưng chợt nghe thấy tiếng kêu đau của cô.

“Ừm...!”

Sở Kiều cau mày, ngũ quan* xinh đẹp đồng loạt nhăn lại.

*Ngũ quan (năm khí quan, tai, mắt, mũi và thân mình); thường chỉ các khí quan trên mặt

Thân thể căng co rúm lại, anh dừng hòng động vào.

Quyền Yên Thác nổi giận. Anh cúi đầu nhìn, vốn dĩ từ nãy tới giờ anh chẳng tiến thêm được chút nào cả, vì thế mới nói bằng giọng căm hận: “Thả lỏng người.”

Sở Kiều cũng muốn thả lỏng nhưng thân thể không theo như ý cô muốn. Cô đau đến mức nhũ mày, người đàn ông trước mặt vẫn khó tiến nửa bước như trước.

Anh đã nghĩ không để cô dùng sức thì sẽ chẳng có vấn đề gì, nhưng sự thật hiển nhiên lại không được như vậy!

Quyền Yên Thác khóa van vòi nước. Anh kéo khăn bọc Sở Kiều lại rồi đưa cô ra khỏi nhà tắm, trực tiếp để cô ngã xuống giường trong phòng ngủ.

Bờ lưng rơi xuống nệm mềm mại, Sở Kiều không kịp thở gấp một hơi, người đàn ông trước mặt đã áp cô xuống. Cô không thể không nê hà, cũng tự hiểu rõ nếu đêm nay không làm thì anh sẽ chẳng chịu bỏ qua.

Muốn làm thì làm, nhưng quan trọng là có thể làm hay không!

Thân thể của cô rất dễ cảm lạnh, Quyền Yên Thác biết điều đó. Anh sốt ruột cũng vô dụng, nếu như tiểu tử tông* này không chịu phối hợp, anh cũng đừng mơ đến việc dễ chịu.

*Tiểu tử tông – ý nói đứa nhỏ mà bạn yêu thương nhất, tuy rằng nó rất nghịch ngợm, thường gây sự khiến bạn gặp không ít rắc rối, phiền toái nhưng bạn lại đánh nó không được, mắng nó không xong vì bạn quá thương nó. Ở đây, Quyền Yên Thác đã coi Sở Kiều là một cô bé như vậy.

Nếu nhất định không thể cứng rắn thì còn cách mềm dịu mà thôi.

Quyền Yên Thác cầm ly rượu trên tủ đầu giường lên rồi ngậm một hớp, sau đó mớm qua miệng Sở Kiều. Rượu đỏ tinh khiết và thơm lừng tràn qua cổ họng, Sở Kiều không hề cự tuyệt mà còn nuốt rất ngoan ngoãn.

Cô cũng cảm thấy cần phải uống rượu trong những tình huống thế này.

Môi mỏng của người đàn ông lại hạ xuống, chỗ nào cũng là nơi mẫn cảm trên thân thể Sở Kiều. Cô thở dốc không còn sức, mở to đôi mắt long lanh và nhìn chăm chăm vào người đang ở phía trên mình, ánh mắt lẫn vẻ mặt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Mãi đến khi bị anh chạm phải chỗ đó thật mạnh, cô mới lấy lại tinh thần, kim lòng không đành mà cong người lên.

Đôi mắt thâm thúy của người đàn ông tựa như đang có một nguồn lửa mãnh mẽ mãnh liệt, nhưng lại vì lo cho sự yếu ớt của cô nên mới không dám bừa bãi.

Sở Kiều tựa vào người anh một cách yếu ớt, thân thể mềm mại chỉ có thể lên xuống phập phồng theo động tác của anh.

Cô cắn môi anh, bật ra tiếng của cái gì đó bị rách.

Sự chua xót xen lẫn đau đớn lan ra khắp thân thể, Sở Kiều nhắm mắt lại, cảnh tượng kích thích vẫn không thể thay thế được cho cõi lòng quạnh quẽ của cô.

Sau một hồi thở dốc dồn dập, tất cả tình cảm mãnh liệt đều bùng nổ, phóng thích ra ngoài.

Người đàn ông đưa tay vén mấy sợi tóc ẩm ướt cho cô, khóe miệng anh nở nụ cười độc ác xấu xa: “Cái miệng nhỏ của em đã đói bao lâu rồi mà còn dùng sức cắn anh như vậy?!”

Sở Kiều không còn sức nói chuyện, cô nhắm mắt cũng tìm được môi anh, cứ thế mà cắn thật hung hăng.

Lần cắn này không mạnh lắm vì cô không còn sức nữa.

Mồ hôi dính khắp người, Quyền Yên Thác biết cô có nhiều tật xấu, anh ôm ngang người cô rồi lại vào phòng tắm tẩy rửa thêm một lần nữa.

Sau khi tắm sạch sẽ, anh ôm cô ra ngoài, tiện tay ném drap giường hỗn độn xuống đất rồi nằm thẳng xuống nệm. (Nệm không phủ drap)

Người trong lòng không giãy dụa cũng chẳng phản kháng, ngược lại nghe lời khiến ai nấy đều mến thương. Quyền Yến Thác cúi đầu, nhìn chăm chăm cô gái đang ngủ, cố gắng nhìn con đực vọng để buông tha cô.

Thân thể cô không thể chịu nổi nếu anh làm thêm lần nữa, ít nhất thì đêm nay cứ tha cho cô trước vậy.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chuông báo thức của đồng hồ kêu to vang dậy khiến cho ai nấy đều phẫn nộ.

Sở Kiều tùy ý vứt gối ra ngoài. Sau một hồi phát tiết con giận, cô mới cố gắng chống tay ngồi dậy, toàn thân lẫn các đốt ngón tay đều đau nhức, cô vào nhà tắm để rửa mặt.

Người đàn ông bên cạnh sớm đã không còn ở đó, Sở Kiều nghĩ chắc anh đi tập thể dục buổi sáng, cô không tìm được mà mắng nhỏ vài câu.

Vốn dĩ cô đã rất mệt rồi, tối qua anh còn cố sống cố chết đi vào, rồi cuộc lại thành họa vô đơn chí. Đáng thương thay cô ngủ không đủ, sáng sớm còn phải xuống giường vì hôm nay có việc quan trọng phải làm.

Sở Kiều mở tủ quần áo, nhớ lại lúc rửa mặt đã nhìn thấy nhiều dấu hôn, cô đành chọn một chiếc áo vải dệt cổ cao để che đi những dấu hôn nho nhỏ. Anh cứ đặc biệt thích hôn cổ cô như vậy, vừa hôn vừa cắn, cô thấy anh giống y như ma cà rồng!

Thay quần áo xong, Sở Kiều cầm túi xách da rời khỏi phòng ngủ và xuống lầu, không ngờ tới người đàn ông kia đang ngồi ngay ngắn ở phòng khách, vẻ mặt âm u.

"Chào buổi sáng."

Thấy cô ăn mặc chỉnh tề, Quyền Yến Thác cười cười rồi bỏ tờ báo trong tay xuống, nhử mày nhìn cô.

Sở Kiều mím môi, gạt đầu cho có lệ, vừa xuống lầu cô liền rời khỏi.

"Đi gấp như vậy làm gì?"

Quyền Yến Thác giữ chặt cổ tay cô, nhử mày mắt húng.

"Đi trễ thì người ta bán hết!" Sở Kiều mím môi, đẩy anh ta ra, nào ngờ phát hiện mình bị nhắc bổng lên. Anh ôm ngang người cô rồi đặt cô ngồi lên bàn.

"Không vội." Quyền Yến Thác cười cười, giọng nói rất dịu dàng.

Má nó!

Sở Kiều giận đến mức thay đổi sắc mặt, cô đang gấp muốn chết vậy mà anh cứ từ từ chẳng nhanh chẳng chậm, người đàn ông này đúng là cố ý mà!

"Quyền Yến Thác!"

Lửa giận đã nhen cả đêm của Sở Kiều được dập bùng nổ: "Trong thỏa thuận đã viết rõ anh phải hết sức phối hợp khi tôi cần!"

"Anh không phối hợp ư?"

Đôi môi mỏng của anh hàm chứa ý cười, ánh mắt thâm thúy cứ nhìn mãi vào cánh môi cô, nơi sâu nhất của đôi mắt có màu sắc khá u ám: "Tối qua anh phối hợp không tốt sao? Em nói động thì anh động, em nói nhanh anh không dám chậm, chẳng lẽ còn chưa dùng hết sức?"

Nói hươu nói vượn!

Sở Kiều lười tào lao với người đàn ông này, về phương diện không biết xấu hổ thì cô chắc chắn không phải đối thủ của anh. Cô đẩy anh ra rồi nhảy xuống bàn, hai chân vừa chạm đất liền trở nên yếu ớt, suýt chút là ngã.

Quyền Yến Thác thuận thế ôm cô vào lòng, hôn lên môi cô và cười: "Đội anh."

Anh lướt qua cô, đi vào trong nhà bếp, lấy một cái túi đựng thực phẩm rồi đặt vào tay cô: "Anh mới mua hồi sáng."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94-3: Tài năng nở rộ (3)

Editor&Beta: Thur

Sở Kiều chớp chớp đôi mắt, nhìn thứ gì đó trong tay gì đó, lại nhìn mặt anh, môi đỏ mọng gật gật, lại không biết muốn nói gì.

Quyền Yến Thác nhún nhún vai, hai tay ôm ngực nhìn cô, môi mỏng cong lên, nói: "Yên tâm, anh sẽ tuân thủ nội dung hợp đồng một cách nghiêm chỉnh, sẽ không làm cho em thất vọng!"

Nghe vậy, cuối cùng Sở Kiều cũng nhẹ nhàng thở ra, sau khi mở miệng nói cảm ơn mới lái xe đi khỏi.

Sáng sớm hôm sau, Sở Hoành Sanh ngồi ở sofa xem báo sáng như mọi khi. Chuông cửa trước nhà vang lên, người hầu bước nhanh tới mở cửa.

"Cô cả!"

Tiếng kinh hô (*) của người làm truyền vào trong lỗ tai ông, Sở Hoành Sanh bỏ báo trong tay xuống, nhú mày qua xem, đáy mắt lộ ra biết bao kinh ngạc.

"Ba, chào ba." Sở Kiều đi tới, ánh mắt ôn hòa.

Sở Hoành Sanh vội vàng gạt đầu, sắc mặt khó nén vui sướng, "Chào con."

Giơ cao túi lớn trong tay, Sở Kiều híp mắt cười cười, nói: "Con mua bánh bao hấp, ba ăn sáng chưa?"

"Vẫn chưa." Sở Hoành Sanh đứng lên, đi thẳng vào nhà bếp. Sở Kiều trầm giọng cười, đi theo ông vào trong.

Người làm lấy bát đĩa ra, Sở Kiều bỏ bánh bao hấp vào trong mâm, rồi sau đó ngồi đối diện ba mình, cười nói: "Mau ăn đi, vẫn còn nóng."

Nhiều năm qua, Sở Hoành Sanh đều ăn sáng theo kiểu Tây u. Nhóm người làm đưa mắt nhìn nhau, nhìn ông gấp một cá bánh bao lên cúi đầu nếm thử, vậy mà còn nói ăn ngon.

"Các người đều đi xuống đi." Sở Hoành Sanh bảo nhóm người làm ra ngoài, không muốn họ làm trở ngại ông nói chuyện.

Không khí trên bàn cơm ấm áp, Sở Kiều thấy ông thích thú ăn hai cái bánh bao hấp, ý cười bên môi càng sâu. Cô mang bữa sáng về nhà, ba vui vẻ ăn vào, hình ảnh hòa hợp này giống như tình cha con thắm thiết lắm không bằng.

Sở Kiều bùi môi, đáy lòng xét qua một chút cảm xúc bồn chồn.

"Có chuyện gì sao?" Sở Hoành Sanh nhìn chăm chăm mặt cô, nhin không được mở miệng hỏi. Cô đi khỏi nhà cũng được một thời gian rồi, đây là lần đầu tiên trở về.

Sở Kiều lắc đầu, sắc mặt cô đơn, "Không có, con chỉ muốn về thăm nhà một chút."

Nghe vậy, Sở Hoành Sanh cao hứng gạt đầu, trong lòng kiên định không ít.

"Buổi diễn thời trang tối hôm qua con làm cực kỳ tốt." Sở Hoành Sanh bỏ đĩa trong tay xuống, nhú mày nhìn về phía con gái. Ngực khí của ông trầm thấp, vẻ mặt ẩn ẩn lộ ra hạnh phúc vui mừng.

Nhiều năm như vậy, cô rất ít khi nghe được ông khích lệ. Sở Kiều rũ mị, ánh mắt bình thản, "Ba thật sự cảm thấy con làm tốt à?"

"Thì đương nhiên." Sở Hoành Sanh trầm thấp cười, sắc mặt ôn nhu giãn xuống, "Ba hẳn sẽ không nhìn lầm."

Sở Kiều mím môi, hai tay khẽ nắm lại một chỗ, "Kỳ thật mấy năm nay, cuối cùng con cũng có được sự chú ý của ba, chỉ muốn chứng minh cho ba thấy, con lựa chọn đúng đường rồi, cũng muốn ba thấy kiêu hãnh vì con!"

Lời này bất ngờ điểm vào lòng Sở Hoành Sanh, ông thở dài, vỗ nhẹ mu bàn tay Sở Kiều, nói: "Con đã làm cực kỳ tốt cực kỳ xuất sắc, còn tốt hơn những gì ba đã mong mỏi nữa."

Sở Hoành Sanh nhú mày nhìn chăm chăm vào mặt cô, do dự mà hỏi: "Trước đây vài ngày Quyền Chính Nham nói cho ba biết, con muốn ly hôn à?" Cúi đầu xuống, ông nhú mi hỏi: "Nói cho ba biết, vì sao muốn ly hôn?"

Sở Kiều cắn môi, vẻ mặt có chút xấu hổ, "Con không muốn ly hôn nữa."

Trông thấy ánh mắt khó hiểu của ba, cô cúi đầu, suy sụp nói: "Chúng con hòa hảo lại rồi."

Sở Hoành Sanh gật mình, sau đó lại cười rộ lên. Người trẻ tuổi cãi nhau ầm ĩ là chuyện cực kỳ bình thường, lâu lâu lại làm ầm lên một lần là chuyện thường ở huyện. Ông cũng không nghĩ nhiều, lời con gái đã nói đương nhiên là sự thật rồi.

Hồi lâu sau, ánh mắt Sở Hoành Sanh trầm lại, thăm dò hỏi cô: "Có từng nghĩ sẽ trở về giúp ba không? Sở thị chỉ có một mình Nhạc Viện xoay vòng, ba cần con!"

Sở Kiều cúi đầu, tóc dài buông xuống che khuất biểu tình trên mặt cô, không nhìn ra cô đang suy nghĩ cái gì.

Trên lầu trong phòng ngủ, Giang Tuyết Nhân đang nhắm mắt đột nhiên mắt mở to, bà ta kinh hoàng ngồi dậy, đầy đầu mồ hôi lạnh.

Mấy ngày nay gần đây, bà ta thường làm ác mộng, giống như con mãnh thú vẫn bị nhốt dưới đáy lòng bà ta đào thoát ra ngoài, khiến bà ta đứng ngồi khó khăn.

Đổi quần áo xong, Giang Tuyết Nhân xuống lầu như mọi ngày. Bà ta vừa xuống tới tầng trệt, liền thấy được đôi cha con nọ ngồi trong phòng ăn vừa nói vừa cười.

Bà ta ngó ra tại chỗ, đứng lại thật lâu sau mới tin tưởng hai mắt của mình.

Giang Tuyết Nhân mím môi, đôi má nhiễm ý cười đi qua, "Kiều Kiều trở lại rồi à? Chắc là chưa ăn điểm tâm phải không, đi đi chuẩn bị."

"Dì!"

Sở Kiều cười kêu bà ta lại, lễ phép đứng lên, nói: "Con và ba đã ăn rồi, có ý để lại một phần cho dì ăn, đi qua đây ném thử?"

Cô đã nói như vậy, Giang Tuyết Nhân có thể không nể mặt được sao đành bày sắc mặt ung dung đi qua.

Kéo ghế dựa ra ngồi xuống, Giang Tuyết Nhân nhìn chằm chằm bánh bao hấp trên bàn, ánh mắt hơi nghi hoặc.

"Ném thử xem" Sở Kiều gấp lên một cái bỏ vào trong bát bà ta, hai đồng tử thanh minh, "Chỗ này là tiệm gia truyền mấy đời rồi đấy, là tiệm mà trước kia bà ngoại thích nhất."

Ý cười bên khóe môi Giang Tuyết Nhân bỗng nhiên cứng ngắc, chiếc đũa trong tay siết lại một cái, "Dạ dày dì không thoải mái, đi uống thuốc trước."

Bà ta bỏ đũa trong tay xuống, cũng chẳng quan tâm xem ánh mắt chồng mình lộ vẻ kỳ quái, xoay người rời đi.

"Dì, " Sở Kiều cong môi, thanh âm bình tĩnh thần kì, "Thân thể không thoải mái thì nên đi gặp bác sĩ ngay đi."

Ngữ khí của cô ôn hòa, không nghe thấy chỗ nào không thích hợp cả. Giang Tuyết Nhân không thể tức giận, chỉ có thể kiềm nén tính tình mà cười cười cho qua chuyện, mặt trầm xuống quay trở lên phòng ngủ.

Lúc đó, Hàn Thu Dương đứng giờ đi tới công ty, anh đẩy cửa đi vào, trên bàn đặt một phong thư màu trắng rất bắt mắt.

Khuôn mặt tuần tú của người đàn ông trầm xuống, trong lòng bỗng nhiên hiện lên cái gì.

Không bao lâu sau, anh ngồi trong ghế xoay, mở phong thư ra. Thấy đúng lag đơn từ chức của Sở Kiều.

Hàn Thu Dương đứng dậy đi đến bên cửa sổ sát đất, hai tròng mắt thăm thẳm nhìn chằm chằm bình minh đang từ từ lên cao phía trước, vẽ mặt bình thản. Kỳ thật đến ngày hôm nay, anh đã sớm có dự liệu trước, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy!

Trên ban công của một quán nước, có một cái bàn nằm trong góc. Quý Tư Phạm nhìn chằm chằm vào ba mình đang xem báo chí, môi mông nhẹ nhàng nâng lên, "Ba, vì sao muốn kéo cả Sở Kiều vào chuyện này?"

Anh đã từng thấy tấm hình in trong kỉ yếu nhân ngày thành lập trường kia trong ngăn kéo của ba.

Quý Uẩn đang xem báo sáng m, nghe được lời anh nói, khóe miệng lại vương ý cười nói: "Như vậy không tốt sao?"

"Người đã đồng ý với con." Mày kiếm của Quý Tư Phạm cau chặt, môi mông mím thành một đường thẳng.

Thả tờ báo trong tay xuống, Quý Uẩn cũng không nổi giận, khóe miệng lại vẫn hàm chứa nụ cười thần nhiên, "Có cô bé giúp con, vừa vặn đỡ việc mà kết quả vẫn tốt."

Nhìn bóng lưng ba mình đứng dậy đi xa, khuôn mặt tuần tú của Quý Tư Phạm căng cứng, giữa trán khó nén sự tàn khốc.

Mỗi tuần sẽ có một lần họp hội nghị thường kỳ, Sở Hoành Sanh đều đứng giờ tham dự.

Buổi sáng chín giờ, Sở Nhạc Viện dọn đồ trợ lý phân phát tư liệu hôm nay xuống.

Trước bàn hội nghị thật dài, Sở Hoành Sanh đi đến ghế chủ vị ngồi xuống. Sở Nhạc Viện kéo ghế dựa bên cạnh ông ra định ngồi xuống, lại bị ba cắt ngang, "Nhạc Viện, con ngồi bên kia."

Sở Hoành Sanh chỉ chỉ vị trí bên cạnh, giọng điệu trầm thấp.

Bình thường bọn họ đều sẽ ngồi ở vị trí này, nhưng sáng nay ba đã mở miệng, cô ta cũng không miệt mài theo đuổi, còn tưởng rằng có cổ đông nào khác tham dự.

"Bắt đầu đi!"

Sở Nhạc Viện thấy tất cả mọi người đến đông đủ, tuyên bố hội nghị thường kỳ bắt đầu.

"Đợi một chút." Sở Hoành Sanh mỉm môi khẽ cười, hai tròng mắt sâu lóe sáng tinh quang, "Còn có người không tới."

"Ba, ba đang chờ ai thế?" Sở Nhạc Viện hồ nghi nhìn về phía phụ thân, biểu tình dò dẫm.

Sở hồng khèn chỉ cười không nói, cũng không có giải thích.

Giấy lát, trợ lý bước nhanh đi tới, tại sở hồng khèn bên người nói: "Ngài Chủ tịch, cô Sở Kiều đã đến."

"Mời người tiến vào."

Sở Kiều?

Cửa phòng học bị người đẩy ra, Sở Kiều diện đồ công sở toàn thân màu tối, diện mạo thanh tú, chân thành mà đến.

Mấy ngày trước tại buổi trình diễn thời trang ở Mộ Luyến, có rất nhiều người đã gặp mặt cô. Cơ hồ là một đêm gặp may, hiện giờ tại trong vòng luẩn quẩn của giới thời trang, tất cả mọi người đang đàm luận cuối cùng vị nhân tài mới xuất hiện này là người như thế nào.

Sở Hoành Sanh vẫy tay, khuôn mặt tuấn tú mang vẻ ôn hòa, "Ngồi ở đây."

Sở Kiều không hề lui bước, theo lời đi tới bên cạnh ông ngồi xuống.

"Tôi muốn nhanh chóng giới thiệu cho mọi người một phen, " Sở Hoành Sanh mở miệng, giọng điệu mang theo vài phần vui sướng, "Đây là con gái lớn của tôi, Sở Kiều."

Nhà họ Sở có hai cô con gái, đây là chuyện mọi người đều biết, chỉ là tất cả mọi người không ngờ tới, thì ra Sở Kiều lại là cô cả thần bí kia.

"Từ hôm nay trở đi, Sở Kiều chính thức tiến vào Sở thị."

Câu nói kế tiếp của Sở Hoành Sanh lại càng để cho mọi người mở rộng tầm mắt.

"Ba à?" Sở Nhạc Viện đứng lên, cả kinh nói: "Đây là chuyện gì?"

Đối lập với chất vấn của cô ta, Sở Kiều là âm thầm cười, cái gì cũng không nói.

Những người đang ngồi ở đây đều có chức bậc trọng công ty, Sở Hoành Sanh cũng không thích Sở Nhạc Viện tỏ thái độ như vậy. Ông nhếch môi, vẫy vẫy tay, ý bảo cô ta ngồi xuống, "Nhạc Viện, tan họp con tới văn phòng của ba."

Rõ ràng là ba muốn nói chuyện, Sở Nhạc Viện căn môi ngồi xuống, vẻ mặt lạnh xuống.

Trong lòng cô ta, lửa giận ồ ạt nảy lên, thế nào cũng không ngờ đến, rõ ràng là hai người đang ở trạng thái giường cung bạt kiếm(*), như thế nào đột nhiên lại biến thành bộ dạng thân thiết đến nhường này?

(*) mối quan hệ căng thẳng, ai cũng không chịu ai

Không phải ba vẫn luôn không xem trọng người kia sao? Làm sao lại đột nhiên cho cô vào Sở thị?!

Lúc trước lúc rời đi, chẳng phải Sở Kiều đã kiên quyết xoay người đi sao? Làm sao lại chợt đột nhiên thay đổi hoàn toàn như thế?

Hừ!

Quả nhiên là kẻ lừa đảo dối trá!

Luôn miệng nói không thêm động vào Sở thị, không cần những thứ trong nhà, vì sao hiện tại lại trở về cướp đoạt của cô ta?!

Hai tay thông bên hông Sở Nhạc Viện hung hăng siết chặt, lửa giận cháy bùng bùng trong lòng. Là cô ta sơ suất, mới có thể để cho Sở Kiều có cơ hội lợi dụng!

"Sở Kiều sẽ đảm nhiệm vị trí Tổng giám đốc thiết kế của Sở thị, có vấn đề trực tiếp báo cáo với tôi." Sở Hoành Sanh đưa ra chức vị của Sở Kiều, lập tức lại khiến đám cổ đông không khỏi xôn xao.

Trực tiếp báo lại với ngài Chủ tịch, không phải có nghĩa là chức quyền cô sẽ như người dưới một người mà trên mọi người sao?

Mọi người nhất trí hướng ánh mắt về phía Sở Nhạc Viện, trong lòng nghi hoặc vô cùng.

Chẳng lẽ cô hai nhà họ Sở đã thất sủng rồi sao?

Lời nói của ba giống như một cây búa tạ, hung hăng đập vào lòng Sở Nhạc Viện. Cô ta không dám tin trừng mắt, mặt đẹp từ từ cứng ngắc, hoàn toàn chuẩn bị không kịp!

Sau khi "chơi xấu", đọc nhảy chương đến những chương sau thì mình muốn nói hai điều thế này:

1. Quả báo nhãn tiền. Những gì bạn gieo xuống sẽ cho quả ngay sau lưng bạn. Nếu bạn gieo cái tốt thì quả ngon sẽ là phần quà cho bạn và ngược lại bạn gieo tội nghiệt thì thứ quả mà bạn nhận lại sẽ là sự dày vò không phải từ ai khác mà từ chính bản thân bạn.
2. Kẻ đáng hận ắt có chỗ đáng thương. Những gì bạn nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật, đó chỉ là thứ mà người ta muốn bạn tin tưởng rằng là sự thật mà thôi. Có những khi chôn vùi sự thật mới là điều tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95-1: Không cho nghĩ đến người đàn ông khác (1)

Editor: Hepc

Beta: Thu

Phòng làm việc rộng rãi, khí thế thanh lịch.

Thư ký đẩy cửa ra, rất cung kính nói một câu, "Kiều tổng, đây là chủ tịch đặc biệt dặn dò."

Sở Kiều mở trừng hai mắt, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lần, khóe miệng mơ hồ lộ ra nụ cười. Ý định của cô là muốn làm khó ba mình, căn phòng làm việc bố trí phong cách mà cô thích.

Khiêm tốn, không xa hoa.

Chỉ là loại đối xử này, nếu là trước kia sợ sẽ không có? Quả nhiên, nắm chắc năng lực, liền sẽ hưởng thụ đãi ngộ vốn có.

"Làm sao chị ở chỗ này?"

Sở Nhạc Viện trong ngực ôm tư liệu, hằm hừ tức giận bên trong phòng làm việc đi ra, vẻ mặt rõ ràng không vui.

Thư ký nghe được câu hỏi của cô ta, tốt bụng trả lời: "Tổng giám đốc, là chủ tịch an bài Kiều tổng ở chỗ này làm việc."

"Chủ tịch?" Sở Nhạc Viện nheo mắt, môi đỏ mọng trong nháy mắt mím lại, "Cô là thứ gì, dám ở trước mặt tôi mà đưa chủ tịch ra nói chuyện?"

Thư ký nhỏ mới tới không rõ đầu đuôi bị cô ta mắng, cúi đầu đứng ở bên cạnh cũng không dám cãi lại.

Sở Kiều nhíu mày nhìn qua, mở miệng trước nhìn thấy có bóng người đi tới, cười nhếch môi, cái gì cũng chưa nói.

"Nhạc Viện!"

Sở Hoàn Sanh trầm mặt đi tới, nghe được lời nói mới rồi của cô ta, vẻ mặt khê tức giận nói: "Đây là quyết định của ba, con có ý kiến thì bình tĩnh nói rõ, làm loạn thì ra cái dạng gì?!"

Lời này rất nặng, Sở Nhạc Viện uất tức cong miệng lên. Từ nhỏ đến lớn, ba còn chưa có ở trước mặt mọi người nói cô ta như vậy.

"Cô đi xuống làm việc đi." Giấy lát sau, Sở Hoàn Sanh chậm giọng nói, quay đầu lại nói cười với cô thư kí nhỏ.

Thư ký vô duyên vô cớ lại bị tai bay vạ gió, rời đi nhanh chóng.

Rầm——

Sở Nhạc Viện trở lại phòng làm việc, trở tay đóng sầm cánh cửa nặng nề lại, một âm thanh thật to vang lên.

Hành động như vậy, chỉ làm cho sở Hoành Sanh càng thêm thất vọng lắc đầu một cái, ông quay đầu nhìn về phía Sở Kiều, lần nữa tươi cười nói: "Như thế nào, có hài lòng không?"

"Tốt lắm rồi." Sở Kiều cười nhún nhún vai, vẻ mặt ôn hòa, "Là phong cách con thích."

Sở Hoành Sanh gật đầu một cái, ánh mắt liếc về phía phòng làm việc đối diện, cau mày nói: "Nhạc Viện tùy hứng chút, con phải khoan dung nhiều hơn."

"Ba, " Sở Kiều từ sau làm việc đi tới, đứng lại ở trước mặt ông, "Chúng ta đều là người một nhà, con sẽ không so đo với em ấy."

Sở Kiều không hề nói láo, những năm này, quả thật cô không so đo gì với Sở Nhạc Viện cả.

Vui mừng vỗ vỗ vai của con gái, trên mặt Sở Hoành Sanh nhuộm mấy phần ý cười, "So với trước kia con hiểu chuyện hơn."

Sở Kiều cup mắt, miệng nhếch lên độ cong lạnh lẽo. Trải qua nhiều chuyện như vậy, còn không nên tự hiểu chuyện sao?

Trong phòng làm việc đối diện, lỗ tai Sở Nhạc Viện dính vào trên ván cửa, đứng đến eo cũng ê ẩm, lại chỉ có thể nghe được giọng nói của ba mình và Sở Kiều, thỉnh thoảng còn có tiếng cười.

Ba một mực không có tới đây, mặt đẹp Sở Nhạc Viện càng thêm trắng bệch. Trước kia cô ta phát giận, ba đều sẽ tới dỗ dành cô ta, lần này căn bản cũng không có phản ứng với cô ta!

"Sở Kiều ——"

Sở Nhạc Viện dậm chân, cắn răng nghiêng lợi gọi tên tuổi cô!

Ở công ty tức sôi ruột, Sở Nhạc Viện tan việc về nhà, sắc mặt cũng không coi là tốt. Vào cửa đổi giày, khó được lúc Quý Tư Phạm đang ở nhà, cô ta xách giỏ xách đi vào, phòng khách không thấy người, liền trực tiếp đi tới thư phòng.

"Anh về rồi à?" Sở Nhạc Viện đẩy cửa ra, cười tủm tỉm nhìn về phía anh ta.

Quý Tư Phạm đang xem đồ, ánh mắt đang nhìn bên trong tư liệu, lạnh lùng rơi vào trên mặt cô ta, "Đi vào phải gõ cửa trước, anh nói bao nhiêu lần rồi?"

Đột nhiên ý cười trên khóe môi Sở Nhạc Viện cứng ngắt, mỗi lần đều là như vậy, nhiệt huyết cô ta tràn đầy đều bỏ đi trong ánh mắt đóng băng của anh ta!

Cô ta buông tay cầm cái cửa ra, trầm mặt xoay người rời đi.

Người giúp việc bưng com chiều lên bàn, cung kính mời người, "Bà chủ, com tối chín rồi."

Sở Nhạc Viện kéo ghế dựa ngồi xuống, nhưng chiếc đĩa không nhúc nhích, cho đến khi Quý Tư Phạm ngồi xuống đối diện, cô ta mới động đĩa.

Trên bàn ăn âm thanh gì cũng không có, thỉnh thoảng chiếc đĩa chạm đĩa sứ phát ra âm thanh, thật kích thích màng nhĩ của cô ta.

"Pốp!"

Sở Nhạc Viện bỏ chiếc đĩa trên bàn, sắc mặt nén giận nói: "Thức ăn này căn bản là không có mùi vị gì, di kêu tôi làm sao ăn?"

Món ăn xưa nay trong nhà đều thanh đạm, người giúp việc đều nấu theo khẩu vị thường ngày, cũng không biết là không ổn cái gì.

"Những thức ăn này đều là món ông chủ thích ăn." Người giúp việc không nhịn được giải thích.

"Câm mồm!" Sở Nhạc Viện quăng chén, vẻ mặt lo lắng xuống: "Tôi nói, di phải nghe cho tôi! Ai cho di giải thích?! Di có tư cách gì đứng trước mặt tôi giải thích!"

Người giúp việc bị chửi không giải thích được, sắc mặt khó coi xuống.

Người giúp việc trong nhà vốn đã làm thêm giờ, Quý Tư Phạm đứng dậy từ trong ngăn kéo lấy ra một phong thư đưa cho di, giọng ôn hòa nói: "Không có việc gì rồi, di đi về trước đi!"

Người giúp việc nhận lấy phong bì, vẻ mặt rất khó coi, "Quý tiên sinh, nếu như không phải là nể mặt cậu, tôi sớm cũng không làm ở nhà cậu."

Quý Tư Phạm thấu hiểu cười xong, trấn an mấy câu, liền tiến đi ấy đi.

Đóng cửa lại, anh ta xoay người trở vào, tiếp tục ngồi ở trước bàn ăn ăn com, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, hình như chuyện mới vừa rồi cũng chưa từng xảy ra.

"Ai kêu anh cho di ấy tiền?" Sở Nhạc Viện vẫn như cũ nhất quyết không tha, tức giận nói: "Chuyện gì anh cũng đối nghịch với em?"

Chương 95-2: Không cho nghĩ đến người đàn ông khác (2)

Editor&Beta: Thư

Tay Quý Tư Phạm bung bát, ăn hết ngum này đến ngum khác, gương mặt tuấn tú cực kì ôn hòa.

Sự hồ hững của anh hoàn toàn chọc giận Sở Nhạc Viện, làm bùng lửa giận trong lòng cô ta, cô ta đứng lên, giằng lấy đôi đũa trong tay anh hung hăng đập xuống, quát: "Quý Tư Phạm, cuối cùng anh có ý tứ gì?"

"Không có ý gì cả." Chân mày Quý Tư Phạm cũng không nhăn, lại cầm một đôi đũa sạch, tiếp tục ăn com trong bát.

Sở Nhạc Viện tức giận đến sắc mặt trắng bệch, cô ta cắn môi, hốc mắt hơi đỏ lên. Nhưng anh vẫn sừng sững bất động, cô ta chẳng có chút biện pháp nào cả.

Hồi lâu sau, Quý Tư Phạm com nước xong, lúc này mới để đũa xuống, nhử mày nhìn về phía cô ta, ánh mắt sâu xa và bình tĩnh, "Anh không muốn gây gổ với em!"

Dứt những lời này, anh xoay người, lại trở về phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc nhẹ nhàng khép lại, chung quanh trở lại không lặng lẽ không tiếng động. Thân thể cứng nhắc của Sở Nhạc Viện mềm nhũn, ngã xuống ghế, trong hốc mắt, nước mắt lăn ra ngoài "xoạt xoạt".

Anh nói, anh không muốn gây gổ với em

Sở Nhạc Viện che miệng, nước mắt mãnh liệt ra. Ngay cả gây gổ, anh cũng chẳng thêm ngó tới!

Kể từ sau khi kết hôn, người ngoài đều nói bọn họ ân ái, bao nhiêu người hâm mộ cuộc sống của cô. Gia thế tốt đẹp, bề ngoài ưu tú, còn có một ông chồng xuất sắc, vợ chồng ngọt ngào, người một nhà vui vẻ hòa thuận.

Nhưng cuộc sống hời hợt, ngày ngày trôi qua bình thân vô vị, chỉ có chính cô ta hiểu được cảm giác đó!

Bây giờ tối, Hummer màu đen đứng giờ lái về biệt thự. Người đàn ông tắt động cơ xong, cũng không có nóng lòng vào nhà, mà ngồi ngẩn ra nhìn ánh đèn sáng bên trong.

Kể từ khi Sở Kiều đi La Mã, anh liền trở về nhà tổ sống, căn nhà này bỏ trống lâu rồi, trừ việc có người đến quét dọn định kì, anh cơ hồ không hề trở lại.

Hôm nay nhìn hình cảnh đèn đuốc sáng choang, hình như đã lâu rồi mới xuất hiện trở lại. Anh đẩy cửa xe ra xuống xe, lướt mắt nhìn đèn đuốc chung quanh nhà cửa, môi mông nâng lên nụ cười.

Nhà nhà đã lên đèn.

Quyền Yến Thác quay đầu đi, hai tay nhét trong túi đi vào trong. Loại cảm giác này đã lâu không có, thật khiến anh hoài niệm.

Ấn vào nút quét ngón tay, Quyền Yến Thác ngoan ngoãn đổi giày trước cửa. Bây giờ vệ sinh trong nhà đều do Sở Kiều phụ trách, hôm kia quên đổi giày, bị cô đánh mặt lại rống lên một hồi, cuối cùng còn phải lau lại sàn nhà một lần.

Từ đó về sau, Quyền Yến Thác liền nhớ, vào cửa nhất định phải đổi giày trước, nếu không thì anh sẽ phải lau chùi.

Anh không muốn lau chùi, mệt quá!

Đứng trong nhà bếp hiện đại đầy tiện nghi, Sở Kiều mang tạp dề, đang nấu com. Cô tùy ý bới tóc lên, lộ ra cằm cổ trắng nõn chói mắt.

Quyền Yến Thác kéo cái ghế ra, ngồi xuống đối diện cô, cười nói: "Tại sao em lại nấu com? Dì không tới à?"

"Không có." Sở Kiều đẩy thức ăn đã xắt nhỏ sang một bên, giọng nói bình tĩnh, "Tôi có thời gian thì tôi làm, lúc bận rộn sẽ nhờ dì."

Tạm dừng một chút, cô cười bổ sung, "Nấu com có thể giảm béo."

Nấu com giảm béo?

Gương mặt tuần tú của Quyền Yến Thác trầm xuống, đáy mắt thoáng qua vẻ thất vọng. Thì ra là nàng nấu cơm vì muốn giảm béo, cũng không phải muốn làm cho anh ăn!

"Hôm nay thế nào rồi? Thái độ của ba em đối với em được không?" Thu lại mắt mác dưới đáy lòng, Quyền Yến Thác cau mày hỏi cô.

"Thuận lợi phát triển." Sở Kiều bỏ xà lách xắt nhuyễn ra rô, chuẩn bị trộn salad.

"Ồ, em diễn cũng không tệ ha." Quyền Yến Thác nhếch môi, nhớ tới tài năng diễn xuất lần trước cô biểu diễn trước mặt cảnh sát, không khỏi liếc xéo "Đều do Hàn Thu Dương dạy em à?"

Nghe vậy, Sở Kiều ngẩng mặt lên, con ngươi đen nhánh nhìn thẳng vào gương mặt tuần tú của anh, trầm giọng nói: "Hàn Thu Dương thì có gì liên quan?"

Cô nhìn chăm chăm về mặt mắt tự nhiên của người nào đó, nhanh chóng hiểu được, "Thật nhỏ mọn! Chuyện lần trước còn nhớ sao?"

"Nói nhảm!" Quyền Yến Thác giận tái mặt, giọng nói không tốt, "Ông đây lớn như vậy, chưa bao giờ bị người khác vu thành tội phạm bắt cóc đâu!"

Đáng đời!

Sở Kiều trong lòng oán thầm, ngoài miệng lại không nói. Nhưng mà nhớ tới Hàn Thu Dương, ánh mắt cô tối hẳn.

Cô nộp đơn từ chức, Hàn Thu Dương cũng không có gọi điện thoại cho cô, chỉ có bộ phận nhân sự làm thủ tục nghỉ việc cho cô.

Trong lòng Sở Kiều vô cùng rõ ràng, Hàn Thu Dương không gọi điện thoại, vì không muốn làm khó cô. Đáy lòng cô lại một lần nữa cảm động trước sự rộng lượng cùng khéo hiểu lòng người của anh.

Nhìn đáy mắt cô chứa đựng một tia cảm xúc khác thường, Quyền Yến Thác lập tức giận tái mặt, giọng nói không vui, "Bớt loạn tưởng, nhanh chóng nấu cơm đi, anh đói rồi!"

Trong ánh mắt cô chứa ý cười dịu dàng, Quyền Yến Thác nhìn mà lòng bốc lửa.

Má nó ánh mắt gì đây, nhất định đang nghĩ về người đàn ông khác!

Người nào đó đột nhiên đứng lên, một tay kéo cổ áo cô về phía trước, gương mặt tuần tú áp xuống, để hờ trước chóp mũi cô, nói: "Sở Kiều, ở trước mặt anh, không được nghĩ người đàn ông khác khác!"

"....."

Sở Kiều tức cười, nghĩ thầm người này cũng thích quăn nhiều quá, ngay cả tư tưởng của cô cũng muốn khống chế à?

Stop!

Giây lát sau, Quyền Yến Thác buông tay ra, đứng lên đi lên lầu, muốn đi tắm thay quần áo.

"Chủ nhật anh có rảnh không?"

Sở Kiều chợt nhớ tới cái gì, quay đầu dõi theo bóng lưng anh hỏi, "Ba tôi bảo chúng ta về nhà ăn cơm đấy."

"Anh có cần chuẩn bị cái gì không?" Quyền Yến Thác đứng ở trên cầu thang, xoay người hỏi cô.

Sở Kiều lắc đầu một cái, nụ cười trên môi cô rạng rỡ nhưng lại không hề mang chút ý vui vẻ: "Không cần! Trong hợp đồng đã nói rõ, chỉ cần anh phối hợp với tôi, những thứ khác không cần quan tâm!"

Lời này nghe vào tai mới đáng buồn làm sao!

Môi mòng của Quyền Yến Thác mím chặt, sống lưng cứng ngắc trở lại phòng ngủ, gương mặt tuần tú hoàn toàn đen thui.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96-1: Thực hiện giao dịch (1)

Beta: Thư

Gia đình tụ hội là một chuyện rất ấm áp. Một nhà già trẻ vô cùng náo nhiệt tập hợp một chỗ, người thân vây ở bên cạnh, cũng nên hài lòng hưởng thụ. Nhưng Giang Tuyết Nhân làm thế nào cũng không vui mừng nổi.

Sở Kiều về nhà, hơn nữa còn tiến vào Sở thị, tất cả đều tới quá đột ngột.

Cũng là phụ nữ, Giang Tuyết Nhân nhạy cảm phát giác tình thế có cái gì không đúng, nhưng rốt cuộc chỗ nào có vấn đề, trong lúc nhất thời bà ta cũng khó mà suy đoán.

Chủ nhật, Sở Hoành Sanh dậy thật sớm, không cùng đám bạn chí cốt đi leo núi, mà là cầm giỏ thức ăn, kêu tài xế chờ ông đi mua thức ăn.

Bình thường công việc rất bận, ông gần như không biết gì về việc nội trợ, mua cái gì, ở chỗ nào. Cũng chỉ vì tâm tình tốt, cố ý muốn khoe khoang một chút, hơn nữa đi đến trước sạp đồ ăn, người chủ bán hàng hỏi muốn mua cái gì, ông sẽ không kiềm được nói chuyện phiếm với người ta về chuyện con gái con rể về nhà ăn cơm, sau đó ông hỏi người chủ có món gì mới mẻ, cái gì ăn ngon, ông đều mua hết!

Lúc trả tiền, người chủ vẫn còn ở hâm mộ tán dương, nói ông có phúc lớn, có hai thiên kim, đều là áo bông tri kỷ (*).

(*): cụm từ chỉ con gái ngoan ngoãn, hiểu chuyện, biết chăm sóc cha mẹ. Đây là cụm từ rất thông dụng trong văn hóa TQ

Trong tay Sở Hoành Sanh cầm giỏ thức ăn, dáng người cao lớn xuyên qua đám người nhộn nhịp ở bên trong, thường thấy có người cùng tuổi tác với ông, trong tay cơ hồ đều dắt cháu trai hay cháu gái, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Một khác kia, ông mới cảm giác mình già rồi. Đến cùng thì năm tháng cũng không tha người nào, người tới tuổi của ông sẽ đặc biệt thích trẻ con!

Sáng sớm rời giường, Giang Tuyết Nhân còn tưởng rằng chồng mình đi leo núi, mới vừa đi tới phòng khách, liền gặp được tài xế lái xe trở lại, mà ông cầm giỏ thức ăn, nụ cười trên mặt ôn hòa.

"Hoành Sanh, " Giang Tuyết Nhân đứng dậy nghênh đón, nhận lấy đồ trong tay ông, bên môi hàm chứa một nụ cười, "Ông đi mua thức ăn?"

Sở Hoành Sanh cười cười, ánh mắt yên tĩnh, "Không ngờ buổi sáng có rất nhiều người đi mua thức ăn."

"Buổi sáng thức ăn còn tươi mới mà, " Giang Tuyết Nhân cúi đầu nhìn qua túi trong tay, không khỏi cười nói: "Làm sao mua nhiều như vậy?"

"Nhiều không?" Sở Hoành Sanh cười khê, nhắc chân đi lên lầu, đồng thời dặn dò nói: "Những thức ăn kia đều là thứ Sở Kiều thích ăn! Còn nữa, bà đừng quên nấu cháo!"

Nghe vậy, sắc mặt của Giang Tuyết Nhân trầm xuống, khoe miệng thu lại nụ cười.

Mặc dù biết Sở Kiều về nhà ăn cơm, dù mất hứng nhưng Sở Nhạc Viện vẫn ngoan ngoãn chuẩn bị xong, thậm chí điều chỉnh tốt tâm trạng. Hiện tại cô là nhà tân sung, danh tiếng hùng hậu, mình cũng không thể cứng đối cứng với cô.

Tính tình của ba mình cô ta hiểu rõ nhất, những năm trước ở nhà Sở Kiều không được yêu thương cũng bởi vì cái tính xấu kia, cô ta tuyệt đối không thể dẫm lên vết xe đổ đó!

Nguyên tưởng rằng chủ nhật Quý Tư Phạm không có thời gian, thật không nghĩ đến anh ta lại không đến công ty làm thêm giờ. Sở Nhạc Viện thế nào cũng không vui mừng nổi, bình thường bảo anh Chủ nhật ở nhà rất khó khăn, đa số đều là tự cô ta về nhà mẹ đẻ! Nhưng hôm nay Sở Kiều xuất hiện, anh ta chủ động đi theo, là do trùng hợp hay là có ý khác?

Ngồi ở trong xe, mắt Sở Nhạc Viện nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, sắc mặt cũng không tính là tốt. Dọc theo đường đi cô ta cũng không mở miệng, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Quý Tư Phạm ngừng xe ở bên ngoài biệt thự, quay đầu nhìn chằm chằm người bên cạnh, mày kiếm nhăn lại, nói: "Em một mực muốn làm bộ dáng này, để cho ba mẹ em nhìn thấy à?"

"Anh chợt dạ?" Sở Nhạc Viện nhủ mày theo dõi anh ta, tức giận nói: "Sợ ba mẹ em chát vấn anh?"

Về mặt Quý Tư Phạm đẹp để ôn hòa, không nhìn ra một chút bối rối, "Bọn họ chỉ nói em cố tình gây sự."

Sắc mặt Sở Nhạc Viện biến đổi trắng xanh, ngũ quan xinh xắn nhiễm giận: "Quý Tư Phạm, anh cố ý chọc giận em đúng hay không?"

Mất thấy mắt cô ta đỏ ngầu, Quý Tư Phạm giơ tay lên xoa xoa đầu của cô ta, giọng hòa hoãn nói: "Nhạc Viện, em càng ngày càng tùy hứng."

Mặc dù lời này nghe cũng không có gì đặc biệt, nhưng giọng nói anh ta rõ ràng dịu dàng không ít.

Sở Nhạc Viện cắn môi, đưa tay nhốt chặt hông của anh ta, đem mặt tựa vào trong ngực của anh ta, "Tư Phạm, hôm nay người trong nhà đều ở đây,

chúng ta đừng cãi nhau."

"Anh không có cãi nhau." Quý Tư Phạm cười cười.

Đúng vậy, quả thật anh và cô ta không có cãi nhau. Nhưng bộ dạng lạnh nhạt như không liên quan tới tôi của anh ta còn làm cho Sở Nhạc Viện nổi điên hơn chuyện hai người gây gỗ!

"Tốt lắm, vào đi thôi." Quý Tư Phạm không muốn cùng cô ta tiếp tục âm ỉ, mở cửa xe kéo cô ta ra ngoài, trước khi vào cửa giang hai tay tượng trưng ra ôm cô ta, cuối cùng trấn an cô ta lại.

Thật ra thì chỉ cần Quý Tư Phạm thoáng dịu dàng một chút, tâm tình Sở Nhạc Viện có thể như được xé rách màn đêm nhìn thấy ánh sáng. Cô ta mỉm cười kéo cánh tay của anh ta say mê cuồng nhiệt bước vào trong cửa chính.

Giang Tuyết Nhân ở phòng bếp phân phó người giúp việc chuẩn bị đồ, Sở Nhạc Viện rất vui vẻ chạy vào, cười nói: "Mẹ, con đã trở về."

"Ừ." Nghe được giọng con gái, bà ta cười đáp lời.

Đôi tay Sở Nhạc Viện vòng chắc bả vai của bà ta, nhón chân lên nhìn bên trong, kinh ngạc nói: "Wow, hôm nay chuẩn bị nhiều món ăn như vậy sao!"

Cẩn thận quan sát hồi lâu, cô ta lại bĩu môi, thất vọng, "Đều không phải là món con thích ăn."

"Là buổi sáng ba con cố ý đi mua." Giang Tuyết Nhân nhếch môi, ánh mắt trầm xuống.

"Ba mua?" Giọng nói Sở Nhạc Viện mang theo sự kinh ngạc rõ rệt lại mang theo vài phần không thể tin, "Làm sao có thể? Con chưa bao giờ thấy ba vào nhà bếp."

Lời của cô ta vừa dứt, liền thấy vẻ mặt mất mát của mẹ mình, lại thấy những món ăn kia, nụ cười lập tức trầm xuống.

Những món ăn này không phải món cô ta thích ăn, thì ra là đều mua cho Sở Kiều!

Trong phòng bếp nhiều người nhiều miệng. Giang Tuyết Nhân lôi cô ta đến bên cạnh, khuyên nhủ: "Mẹ kêu người ta mua cho con phần cá mới, nhất định là có phần con ăn. Được rồi, chút chuyện nhỏ này chớ so đo."

"Mẹ," Sở Nhạc Viện mỉm môi, không phục nói: "Trước kia ba không đối với chị ta như vậy, tại sao hiện tại tốt như vậy?"

Khóe miệng Giang Tuyết Nhân trầm xuống, đáy mắt lóe lên cảm xúc phức tạp, chỉ rất là mau lại biến mất.

"Hừ, không phải là bởi vì hiện tại cô ta đương hồng (nghĩa là đang lúc được thuận lợi, may mắn, được người trọng vọng) (*), lại có nhà họ Quyền là chỗ dựa cho chị ta sao?" Sở Nhạc Viện nghĩ đến buổi diễn thời trang lần trước thành công, trong lòng có một trăm không phục, Sở Kiều có gì đặc biệt hơn người, không phải là biết vẽ tranh sao?

(*) trong tiếng TQ có cụm từ "bạo hồng" nghĩa là cực kì hot, từ "hồng" ở trên cũng mang nghĩa tương tự

"Con gái cưng!" Giang Tuyết Nhân cầm tay của cô ta, giọng nói rất nặng nề dặn dò cô ta, "Con không cần luôn tùy hứng như vậy, ở trước mặt ba con đừng giờ tính khí trẻ con ra!"

"Bây giờ con bé đã biết lấy lòng ba con, con chỉ cần phụ trách chuyện của mình là được, những thứ khác không cần lo!" Đứa nhỏ này bình thường bị nuông chiều rồi, tự nhiên khó có thể tiếp nhận có người tranh thủ tình cảm với mình, Giang Tuyết Nhân lo lắng nhất không phải chuyện này, mà là việc Sở Kiều đột nhiên thay đổi thái độ.

Sở Hoành Sanh tin tưởng lời của bà ta nói, dù sao cũng là phụ nữ cũng chỉ có sức ảnh hưởng bấy nhiêu. Nhưng bà ta có cảm giác là lạ ở chỗ nào đó?

Trong phòng khách vang lên giọng nói, Sở Hoành Sanh từ thư phòng trên lầu xuống, tự mình nghênh đón Sở Kiều cùng Quyền Yến Thác vào cửa.

Giang Tuyết Nhân nhìn ra phía ngoài đưa tay đẩy con gái ra, nói: "Con đi ra ngoài đi, đừng ở trong phòng bếp."

Mặc dù không tình nguyện, chỉ là Sở Nhạc Viện quả thật cũng không thích phòng bếp. Cô ta mỉm môi đi ra, liếc mắt liền thấy khóe miệng Sở Kiều cười sáng lạn, hung hăng đâm bị thương ánh mắt của cô ta.

"Ba!" Một tiếng này Quyền Yến Thác gọi, Sở Kiều kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy nụ cười người đàn ông ôn hòa.

Trong lòng Sở Kiều một hồi lạnh đến buồn nôn, bộ dạng người đàn ông này giả vờ diễn thật là đáng sợ!

Nghe tiếng gọi như vậy, dĩ nhiên Sở Hoành Sanh sững đến phát rồ rồi, ông hơn hờ ưng thuận, vội vàng kêu con rể vào nhà.

Quyền Yến Thác cong môi, vẻ mặt đắc chí đáng. Anh dắt tay Sở Kiều, dẫn cô đi vào.

Vốn là Quý Tư Phạm ngồi ở trên sofa, lúc này đứng lên, hướng hai người tiến vào gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

"Chị, anh rề."

Sở Nhạc Viện cười đi tới, chủ động mở miệng chào người. Mẹ nói rất đúng, nếu cô đã muốn lấy lòng ba, vậy mình phải làm tốt hơn so với trước kia.

Mất thấy Sở Nhạc Viện nhu thuận, cuối cùng Sở Hoành Sanh thờ phào nhẹ nhõm, nhìn về phía ánh mắt của cô ta lại khôi phục những ngày qua cứng chiều.

Sở Nhạc Viện khẽ mỉm cười, đi tới bên cạnh ba mình làm nũng, nói: "Ba, Sở thị có chị giúp con, chúng con có thể cùng nhau giúp đỡ trong nhà."

Về lấy lòng cô ta rõ ràng, Sở Kiều không muốn mở miệng lưỡi so chiều với cô ta, chỉ là nụ cười nhạt nhòa dần.

Trong không khí đặc biệt tốt này, Sở Hoành Sanh vỗ vỗ đầu của cô ta, cười nói: "Chị em các con nói chuyện phiếm, đàn ông chúng ta đi đánh cờ."

Sau đó Sở Hoành Sanh xoay người, hướng đi tới ban công đi tới, nơi đó bày một bàn cờ. Quý Tư Phạm mỗi lần tới luôn là phải bồi ông dưới hai bàn, trước khi ông xoay người, trông mắt thâm thúy hướng về Sở Kiều khoe miệng này không tính là cười tự nhiên đầy mắt phức tạp.

Người đàn ông bên cạnh cất bước, bất giác Sở Kiều kéo tay của anh con người đen nhánh theo dõi anh, mặc dù không có mở miệng, nhưng Quyền Yến Thác nhìn rõ ràng cảm xúc trong mắt.

"Yên tâm" Quyền Yến Thác hơi thấp đầu xuống, môi mông đến gần bên tai của cô. Người ở bên ngoài xem, chỉ cho là vợ chồng son bọn họ thân thiết.

Nghe được anh nói như vậy, chân mày Sở Kiều nhíu chặt đã giãn ra, cũng buông kéo tay của anh.

Sở Nhạc Viện đứng ở bên cạnh, trơ mắt nhìn động tác thân thiết của bọn họ, không nhận được hừ lạnh một tiếng. Chỉ là cô ta nhìn thấy ánh mắt Quyền Yến Thác rét lạnh, những lời nói chanh chua trong cổ họng cũng không dám nói!

Giây lát sau, cô ta ngồi ở trên sofa, cùng Sở Kiều mặt đối mặt, "Hừ, thời điểm chị rời nhà, không phải đã nói không thềm tất cả đồ ở nhà họ Sở sao? Làm sao bây giờ vừa quay đầu lại đến đòi?"

"Nhà họ Sở?" Sở Kiều cong môi, nhíu mày nhìn chăm chăm cô ta, cười nói: "Cô cũng nói đây là nhà họ Sở rồi, tôi cũng họ Sở, trong nhà này là bất luận cái gì, chỉ cần tôi muốn, ít nhất đều có một nửa thuộc về tôi!"

"Chị....." Sở Nhạc Viện bị nghẹn lại, nụ cười nhuộm tức giận, "Vậy là chị cố ý trở lại tranh với tôi hay sao? Chị muốn Sở thị?!"

Sở Kiều nhún nhún vai, ánh mắt bình thản, "Tôi cho cô nhiều thời gian, nhưng cô làm Sở thị thành cái dạng gì hả? Không chỉ có dậm chân tại chỗ, thậm chí còn ở lui bước, cô nói ba có thể vui vẻ sao?"

"Nói hươu nói vượn!"

Sở Nhạc Viện đứng lên, vẻ mặt hung hãn, "Sở thị ở trong tay tôi lui bước thế nào? Chị bớt ở chỗ này nói bậy!"

"Nói bậy sao?" Sở Kiều nâng chung trà lên thổi thổi, vẻ mặt nhàn nhạt, không nhìn ra vui buồn, "Công nghiệp thời trang Sở thị đứng nhất, nhưng hai năm này không có mô hình vật liệu may mặc mới đưa ra thị trường, cũng không còn có nhãn hiệu mới công phá thị trường! Như vậy xin hỏi Tổng giám đốc, cô đã làm cái gì? Cô có thể phát triển thị trường, vẫn có thể đuổi sát đẳng cấp những thiết kế mới ra của mình sao?"

"Tôi....." Sở Nhạc Viện cứng họng, cần môi giải thích: "Ba không cho tôi làm những thứ kia, chỉ kêu tôi quản lý công ty tốt!"

"Đó là đương nhiên, " Sở Kiều tán dương gật đầu một cái, trong mắt có ý cười khinh miệt, "Cái gì cô cũng không biết, làm sao dám để cho cô làm?"

Sắc mặt Sở Nhạc Viện trắng xanh tái đi, những lời này hung hăng đâm vào chỗ đau của cô ta! Ban đầu ba để cho cô ta học tập quản lý, cô ta liền ngoan ngoãn nghe lời chỉ học tập quản lý, có thể tiếp quản Sở thị cô ta mới hiểu được, chỉ hiểu quản lý là còn thiếu sót và không đủ.

Muốn trông coi tốt một công ty, nếu như không có thể tinh thông mọi thứ, làm việc sẽ như lấy trứng chọi đá, giống như luôn có điểm yếu bị người ta bóp trong tay. Mỗi lần Sở Nhạc Viện thấy nhà thiết kế đưa bản thiết kế tới đều không hài lòng, cũng chỉ có thể nằng nặc chửi người, nhưng không còn biện pháp khác nữa.

Bởi vì cô ta không biết thiết kế, mặc dù nhận thấy được tiềm lực thị trường, cũng bất lực thôi!

Hết chương 96.1

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96-2: Thực hiện giao dịch (2)

Editor: Rùa Lười

Beta: Thur

Lửa giận bị nén trong ngực, Sở Nhạc Viên nhếch mi nhìn mấy người đang ngồi chơi cờ trên ban công, tức giận mà không có chỗ để phát tiết, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, cảm hận gần từng tiếng: "Sở Kiều, cô đừng vội đắc ý, cứ chờ xem!"

Mím môi cười khê, Sở Kiều ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô ta, ánh mắt sắc bén, "Tôi cũng muốn chờ xem! Sở Nhạc Viên, chúng ta cùng chờ đi!"

"..."

Sở Nhạc Viên há miệng ra rồi mà không nói lên lời, bực tức giậm chân một cái rồi xoay người chạy lên lầu.

Trong phòng bếp nóng đến muốn ngạt thở, Giang Tuyết Nhân dẫn dò người giúp việc xong, cả người đều là mùi khói dầu. Bà không chịu được bộ dạng lôi thôi này, vội vàng ra khỏi phòng bếp định về phòng ngủ thay một bộ quần áo khác.

Cửa phòng vẽ tranh bỗng mở ra, Giang Tuyết Nhân giật mình, khê cười rồi đi vào trong, "Con gái cưng."

Sau khi nhìn thấy người đang ngồi trên ghế, bà không khỏi kinh ngạc, nói: "Sao con lại ở đây?"

Sở Kiều nhìn chằm chằm vào bức tranh sơn dầu còn chưa vẽ xong kia, đôi môi đỏ cong lên, biểu cảm rất bình tĩnh: "Con đến xem một chút thôi."

Dáng điệu cô ngồi trên ghế vừa nãy trông rất giống một người. Gương mặt Giang Tuyết Nhân cứng ngắc, mãi một lúc lâu sau mới áp chế được sự hốt hoảng trong lòng xuống, bà nở một nụ cười miễn cưỡng, nói: "Kiều Kiều, lâu lắm rồi con mới về nhà, ba con cũng nhớ con lắm."

Sở Kiều gật đầu một cái, khoe miệng là một nụ cười đứng chuẩn xã giao, "Nói cho cùng thì cũng vẫn là cha con, dù có cãi nhau thế nào đi chăng nữa thì người ngoài cũng không chen vào được!"

Câu này làm cho Giang Tuyết Nhân tự rước lấy bực mình, bà mím môi quay người muốn đi khỏi chỗ này, "Sắp ăn rồi, đi đi thay bộ quần áo khác."

"Dì ——"

Sở Kiều bỗng nhiên gọi bà, Giang Tuyết Nhân ngờ vực mà quay người lại.

Mở tạp chí trong tay ra, Sở Kiều đi đến bên cạnh bà, chỉ vào một tấm hình, hỏi: "Dì quen mẹ con sao?"

Tấm hình trước mắt thật chương mắt, sắc mặt Giang Tuyết Nhân bỗng thay đổi, bà ta không tự chủ cụp mắt xuống, "Biết."

Lúc này, bà cũng không thể nói dối được, chỉ có thể phụ diễn.

"Ồ," Sở Kiều gấp cuốn tạp chí lại, lại sắp xếp lại chồng tạp chí lần nữa, dịu dàng nói: "Thế mà con chưa bao giờ nghe hai người nói gì cả? Nhưng cũng không sao, sau này con muốn hỏi chuyện mẹ con thì cũng có thể đến hỏi đi nhỉ?"

Đôi tay buông thõng bên người nắm chặt lại, vẻ mặt Giang Tuyết Nhân hơi căng thẳng, lúc lâu sau mới cứng ngắc đáp: "Ừ."

Sở Kiều xoay người rời khỏi đó, phòng vẽ tranh chỉ còn một mình bà trong đó. Giang Tuyết Nhân cúi đầu nhìn bức ảnh trong tay, nơi nào đó trong tim bỗng nhói lên, một nỗi đau như cắt dâng trào trong lòng.

Bầu không khí trên bàn ăn rất thân thiết. Nhưng hình như tâm trạng nữ chủ nhân nhà họ Sở không tốt lắm, cũng không chủ động tiếp khách. Ngược lại, khuôn mặt Sở Hoành Sanh đỏ ửng, khoe miệng vẫn nở nụ cười vui vẻ, không ngừng vẫy tay bảo mọi người ăn cơm.

"Ăn nhiều một chút." Ông gấp một miếng cá bỏ vào trong bát Sở Kiều, giọng nói ấm áp.

Sở Nhạc Viên quệt miệng, cố gắng thể hiện sự tồn tại để thu hút sự chú ý của mọi người. Sở Hoành Sanh cong khoe miệng cười một tiếng, cũng gấp một miếng cá bỏ vào trong chén của cô ta, giống như lúc bóc hạt thông hồi bé, mỗi người một nửa.

Thật ra thì cô ta cũng không còn nhớ nữa, cái hành động tranh đoạt tình cảm trẻ con này cũng thật ấu trĩ. Nhưng Sở Nhạc Viên từ nhỏ đã bị cưng chiều đến nỗi hư hỏng rồi, cô ta không muốn ba mình chú ý Sở Kiều chút nào.

"A Thác, con cũng ăn nhiều một chút." Quyền Yên Thác lần đầu tiên đến ăn cơm trong nhà, Sở Hoành Sanh cũng không biết khẩu vị của anh nên chỉ bảo anh ăn thêm.

Sở Kiều nhìn một vòng bàn ăn, tiện tay gấp một cọng rau thả vào trong bát anh, cười nói: "Ba, anh ấy không kén ăn đâu, ba đừng để ý đến anh ấy!"

Gương mặt của người đàn ông bên cạnh trầm xuống trong phút chốc, nhưng lại ngại mọi người ở đây bên anh cũng không nổi giận.

Sở Kiều cúi đầu dùng bữa, bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên trên đùi cô, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên đã thấy nụ cười không có ý tốt đẹp gì của người nào đó.

Gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác cúi thấp xuống, đôi môi mòng kè sát tai cô, thấp giọng nói: "Anh muốn ăn thịt!"

"Hơ hơ..." Sở Kiều cười cho có lệ, chỉ cảm thấy cái tay kia của anh càng lúc càng tiến dần lên phía trên, thậm chí còn tiến vào tận trong áo cô treu đùa. Cô cắn môi, phát ra ánh mắt cảnh cáo dành cho người đàn ông ở bên cạnh, nhưng anh chỉ cười thôi, nụ cười bên khóe miệng rất tao nhã.

Người đàn ông kia cười thật chói mắt, đáng vẻ rất quy củ, chẳng ai nghĩ đến anh sẽ làm chuyện xấu ở sau lưng cả!

Sở Kiều không có cách nào khác, cô gấp hai miếng sườn bỏ vào bát anh, giọng nói cũng trở nên dịu dàng: "Ăn com đi, đừng nghịch nữa."

Tuy chẳng tình nguyện một chút nào, nhưng cô cũng xuống nước rồi, Quyền Yến Thác đành thu tay lại, giữ lại chút mặt mũi cuối cùng cho cô.

Họ thì thầm thân mật bên này, Sở Hoành Sanh đều nhìn thấy hết, ông an tâm cười. Lúc trước chỉ nghe Sở Kiều nói, giờ thì cuối cùng ông cũng không nghi ngờ gì nữa, tính tình ngang bướng của con gái mình thế nào, sao ông lại không biết? Cái tính ngang ngược thế, sao có thể không gây gỗ cứ, hơn nữa nhà họ Quyền cũng chỉ có một người con trai, hai đứa ương bướng đụng phải nhau, sao có thể không gây gỗ chứ? Nhưng cãi nhau một tí cũng không sao, dù sao bọn nó cũng còn trẻ nào!

"Ba," Sở Kiều nhớ đến điều gì đó, ngước mắt lên nhìn về phía cha mình, "Tiền thưởng tết cho cổ đông của công ty chúng ta có nên cắt bớt đi một chút không, khoản chi này khá lớn!"

"Không được!" Sở Hoành Sanh còn chưa mở miệng, Sở Nhạc Viện đã cướp lời phản đối trước, "Mấy vị cổ đông đều là lão công thần, ba đã nói là không thể bạc đãi họ!"

Nghe vậy, Sở Hoành Sanh cười vui vẻ, gạt đầu đồng ý, "Đúng vậy, ba từng bảo Nhạc Viện, khoản tiền đó không bớt được!"

Thấy cha đã đứng về phe mình, Sở Nhạc Viện nở một nụ cười đắc ý. Đưa tay ra gấp đồ ăn cho Quý Tư Phạm, thấy anh đang cúi đầu như đang có điều suy nghĩ, chẳng biết đang nghĩ gì nữa.

Sau khi thử dò xét, Sở Kiều đã có kết luận trong lòng, trong lòng ba Sở Nhạc Viện còn có chút phân lượng.

Đặt đôi đũa trong tay xuống, Sở Kiều giương ra gương mặt tươi cười một lần nữa, nói: "Lần trước đợt nghiên cứu vật liệu may mặc của Mộ Luyến con cũng có tham gia, hơn nữa cũng có ý tưởng của riêng mình. Nếu như con có thể nghiên cứu tiếp thì cơ hội thành công sẽ khá cao!"

"Ý này cũng được đấy." Ánh mắt Sở Hoành Sanh có sự tán thưởng, ông khích lệ cô: "Ba ủng hộ con hết sức, không cần lo nghĩ gì đâu, cố gắng hết sức là được."

"Con biết rồi." Về mặt Sở Kiều rất bình tĩnh, mang theo quyết tâm không đạt được mục đích thì sẽ không từ bỏ, "Con sẽ cố gắng để tháng sau, vật liệu mới của Sở thị được ra mắt thị trường."

Sự cố chấp không chịu khuất phục đó của cô, rất giống mình hồi còn trẻ. Cảm xúc của Sở Hoành Sanh bỗng dâng trào, nét mặt phức tạp.

Thấy được ánh mắt ông thay đổi, sắc mặt Giang Tuyết Nhân cũng thay đổi theo. Bà ta không muốn ông suy nghĩ gì nữa cả, miễn cưỡng nở ra một nụ cười gượng, bảo mọi người ăn com, phân tán sự chú ý của ông.

Lúc về đến nhà, trời đã gần tối. Sở Kiều đi tắm trước, đợi đến lúc cô sấy tóc xong bước ra ngoài, Quyền Yến Thác đã ngồi bên giường đợi cô từ lâu rồi. Ngón tay thon dài khẽ ngoắc ngoắc, anh trầm giọng gọi: "Lại đây."

Sở Kiều cũng chẳng nhỡ mặt, bước đến cạnh anh rồi ngồi xuống.

Cô vừa tắm xong, trên người còn thoang thoảng mùi hương sữa tắm. Gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác dần hạ xuống, khẽ hít một hơi mùi hương trên cổ cô, chỉ muốn cắn cho một cái.

Ý nghĩ này hơi biến thái, chính anh cũng cảm thấy vậy.

"Thật ra thì ba em cũng không tệ lắm!" Quyền Yến Thác cúi xuống, thân hình cao lớn của anh tiến đến gần, nhẹ nhàng đè lên người cô.

Đôi mi thanh tú của Sở Kiều nhú lại, nhìn vào gương mặt đẹp trai của anh, cô tức giận nói: "Sao, chẳng nhẽ anh cho rằng bữa com hôm nay là bữa com đoàn viên?"

Giọng cô hơi chua sót, Quyền Yến Thác bỗng nhiên hạ đầu xuống thấp hơn nữa, găm găm miệng cô, bức tức nói: "Nếu em không treu anh, có thể ghen chết sao?"

Đưa tay lên sờ khóe miệng, cũng không chảy máu. Sở Kiều nhú mày, ánh mắt lạnh như giấm.

Hôm nay Quyền Yến Thác thấy ánh mắt này của cô, thầm run trong lòng. Cái này mẹ nó đúng là quý quái, sao mà lần này cô trở lại, anh luôn có cảm

giác như chuột thấy mèo? Mà anh lại chính là con một tội nghiệp đó!

"Cho em này."

Lát sau, anh lấy một cái USB từ ngăn kéo của tủ đầu giường ra đưa cho cô, giọng nói trầm thấp cất lên: "Đây là những hạng mục mà gần đây Sở Nhạc Viện phụ trách, em xem xem có giúp em được chút nào không?"

Cái này đúng là có ích, Sở Kiều không so đo chuyện vừa nãy nữa, đẩy cái người đang đè lên mình ra, trông cô giống như là muốn đứng dậy.

"Em đi đâu?" Quyền Yên Thác nín lấy cổ tay cô.

"Thư phòng." Sở Kiều không giấu giếm, còn nói chi tiết: "Tôi muốn xem cái này."

"Mai xem." Tính khí đại gia của Quyền Yên Thác lại giờ ra, gương mặt tuấn tú nào đó trầm xuống, "Ngủ cùng anh."

Hừ, lớn đầu rồi lại còn bày đặt muốn người ta ngủ cùng?

Sở Kiều bĩu môi, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Bà di nhà tôi vẫn chưa đi đâu, anh không sợ cả người đầy máu à?"

"Vẫn chưa hết?" Quyền Yên Thác híp mắt, giọng không vui, "Mấy ngày rồi cơ chứ."

"Chuyện này cũng không trách tôi được." Sở Kiều vô tội bĩu môi, rút cánh tay bị anh nắm lấy lại, không thèm quay đầu lại mà bước đến thư phòng.

Quyền Yên Thác ngã vào giường, buồn bực vô cùng, anh nghĩ: Mấy cái thứ của con gái này, rốt cuộc là cần mấy ngày chứ? Càng nghĩ càng thấy có gì đó lạ lạ, anh cố nghĩ lại, cuối cùng đếm đốt ngón tay tính, cuối cùng còn phải đợi mấy ngày nữa chứ, trời ạ!

Sáng sớm hôm sau, Quyền Yên Thác xỉ mặt bước xuống lầu, lại thấy Sở Kiều đang bận rộn trong bếp.

Hồn dỗi cả đêm, mãi cho đến khi ngửi thấy hương thơm phức của bữa sáng mới dịu đi. Anh kéo ghế ra ngồi xuống, cầm thìa lên ăn cháo, nét mặt tạm coi là bình tĩnh.

Sở Kiều nhìn về mặt anh, thử dò xét hỏi: "Có chuyện cần anh giúp một chút."

"Chuyện gì?"

"Thời trang Dịch Thành, anh biết không?"

Quyền Yên Thác nhíu chặt mày, mím môi lắc đầu một cái. Mấy công ty hợp tác cùng Quyền thị toàn là mấy công ty lớn, thực lực hùng hậu, mấy công ty kém hơn đều biết tự lượng sức mình, không dám với tay đến hợp tác.

Cho nên anh không biết, cũng không phải là nói dối.

"Em muốn làm gì?" Quyền Yên Thác đặt đôi đũa trong tay xuống, ngược mắt nhìn chăm chăm vào cô hỏi. Thật ra có biết hay không cũng không quan trọng, chỉ cần là điều mà anh muốn làm, có gì là khó sao?!

Nghe thấy cái giọng điệu này, Sở Kiều mỉm cười, nói: "Làm cho Dịch Thành hủy hợp đồng."

Cái chuyện đâm chọt sở sau lưng người ta này, cô cũng học được rồi?

Đáy mắt Quyền Yên Thác cong cong vẽ nên một nụ cười sâu xa, anh ôm người đang đứng bên cạnh vào trong lòng, đôi môi mỏng tuôn ra những lời xấu xa: "Bà di nhà em còn ở đây, em lấy gì mà nhờ anh chứ?"

"Bà di ấy sáng nay đã đi rồi!"

Bỗng nhiên Sở Kiều xoay người lại, tách hai chân ra ngồi trên người anh, "Bây giờ làm á?"

Vốn là Quyền Yên Thác chỉ muốn trêu cô một chút, nhưng vừa nghe thấy cô nói vậy, anh lập tức sưng mù đầy mặt, giọng nói cũng mang theo vài phần tức giận, nói: "Sở Kiều, em muốn làm giao dịch với tôi?"

"Chẳng nhẽ không phải sao?"

Sở Kiều trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt cô vô tội, hỏi anh: "Nội dung khế ước là do anh đặt, chẳng nhẽ anh quên nhanh thế?"

Trái tim đau đớn, ánh mắt Quyền Yên Thác cũng trở nên lạnh lẽo, nụ cười lên khóe miệng hoàn toàn bị thu lại. Một Sở Kiều như vậy, làm cho anh cảm thấy thật xa lạ, cứ như biến thành một người khác vậy.

F*ck!

Cái kế ước chết tiệt đó là do tên nào định ra vậy, ông đây muốn làm thịt hắn ta!

__Hết chương 96__

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97-1: Đau lòng vì cô (1)

Editor: Hepc

Beta: Thur

Một hồi tiếng động, trong phòng làm việc đối diện ngập tràn âm thanh tức giận của Sở Nhạc Viện lan đi rất nhanh chóng.

Sở Kiều không hề muốn nghe trộm, phía bên này chỉ cần cô mở cửa đã có thể quang minh chính đại nghe.

Ngồi ghế xoay màu đen, khóe miệng cô hơi nhếch lên, mắt thấy cửa đối diện mở ra, thư ký run run rẩy rẩy chạy đến, vẻ mặt như đưa đám đi vào dọn dẹp ly trà rồi.

Trong tuần lễ này, đây đã là lần thứ ba.

Sở Kiều cong môi, nghĩ thầm nếu cứ quăng đồ như vậy, chẳng mấy chốc ly trà trong công ty sẽ cần phải thay mới đồng thời cũng phải mua thêm một số lượng lớn.

Quả nhiên, ba phút sau, lại có thư ký đi tới trước cửa phòng làm việc đối diện, lại thông minh không tiến vào tìm mắng, chỉ đứng ở ngoài cửa gõ cửa: "Tổng giám đốc, mời cô lập tức đi tới phòng chủ tịch."

Giây lát sau, cửa phòng làm việc được kéo ra, Sở Nhạc Viện hằm hừ ngẩng đầu lên, trông thấy người ngồi ở trong ghế mỉm cười, lửa giận nơi đáy lòng nhảy vọt tới.

Cô ta mỉm môi đi tới, giọng nói lo lắng: "Sở Kiều, chị khoan đắc ý!"

Sở Kiều nhún nhún vai, nụ cười vô hại, "Hiện tại mọi chuyện của tôi thuận lợi, đắc ý có gì là không đúng?"

Cô thuận lợi, vừa vặn giảm bớt sự không được như ý của Sở Nhạc Viện. Kể từ khi Sở Kiều tiến vào Sở thị, mọi thứ của cô ta đều không thuận, công việc khắp nơi của cô ta không khỏi bị kiểm chế, ngay cả về đến nhà cũng là phân tranh không ngừng.

Có lẽ là nghi ngờ, có lẽ là nhạy cảm quá. Dù sao Sở Nhạc Viện cảm thấy, kể từ Sở Kiều xuất hiện thì trong sinh hoạt của bọn họ, Quý Tư Phạm càng ngày càng lạnh nhạt với cô ta, thậm chí có thể cả ngày không nói với cô ta một câu nào.

Sở Nhạc Viện cực hạn loại cảm giác này, vừa vặn Sở Kiều cũng không làm cái gì, cũng đã quấy rối cuộc sống của cô ta thành gà bay chó chạy.

Thật ra thì cô ta không hiểu, "ma quỷ" đã ở trong lòng cô ta, không phải cứ có ngoại lực là sẽ bị ảnh hưởng.

Mà việc Sở Kiều làm chỉ là vừa vặn ngay vào lúc "ma quỷ" trong lòng cô ta phá kén mà ra.

Hồi lâu sau, Sở Kiều gõ gõ cái bàn, nhún mày nhìn về phía mặt người tức giận, hoà thuận khuyên bảo: "Nếu tôi là cô, sẽ không đứng ở chỗ này lãng phí nước bọt. Để ba đợi quá lâu, không có chỗ tốt nào cho cô cả!"

Nghĩ đến thái độ của ba gần đây đối với chính mình, mặt đẹp của Sở Nhạc Viện căng cứng, ôm oản khí xoay người, đi vào tận cùng phòng làm việc bên trong.

Nhìn bóng dáng cô ta đi xa, nửa người trên Sở Kiều áp vào ghế xoay trong, nụ cười băng lạnh.

Loại tư vị này không dễ chịu chứ? Chỉ là, giờ mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Sở Nhạc Viện đi vào huấn luyện, Sở Kiều cũng không trễ nải thời gian, cô cầm chìa khóa xe trên bàn lên, lái xe tới đến cao ốc Vân Tường.

Trung tâm thành phố vẫn phòng cấp cao sừng sững, cao ốc Vân Tường là tổng bộ của Mộ Luyến.

Trước sảnh tiếp đãi nhân viên lễ tân biết cô, xưa nay Sở Kiều đối với đồng nghiệp thân thiện, mặc dù cô nghỉ việc, mọi người nhìn thấy vẫn cung kính cô như cũ, "Tổng giám đốc Kiều cô có chuyện sao?"

"Tổng giám đốc Hàn có ở đây không?" Giọng Sở Kiều ôn hòa.

Nhân viên lễ tân gọi điện thoại cho thư ký tổng giám đốc trên lầu, sau đó cười nói: "Có ạ, Tổng giám đốc Hàn mời cô đi lên."

"Cảm ơn."

Sau khi Sở Kiều nói cảm ơn, thông thạo đi tới trước thang máy, đi thẳng tới tầng chót.

Đình ——

Cửa thang máy mở ra, Sở Kiều xách theo ví da đi ra, chạm mặt Tường Thiếu Hằng.

"Ôi, khách hiếm đến gặp!" Bình thường Tường Thiếu Hằng thích nói giỡn, hơn nữa khi giao tiếp với phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, miệng lưỡi anh ta rất trơn tru.

Sở Kiều đã thành thói quen, mặc dù anh ta đùa bỡn, nhưng cũng có chừng mực, cũng sẽ không làm cho người ta chán ghét.

"Tổng giám đốc Tường." Sở Kiều rất lễ phép chào hỏi, lúc còn ở Mộ Luyến, mọi người đối với cô đều rất tốt.

Tường Thiếu Hằng cười gật đầu một cái, tới gần cô, bộ dạng đùa giỡn nói: "Cô vậy mà đã kết hôn? Chắc chắn, đây là muốn nát bao nhiêu trái tim đàn ông chưa lập gia đình chứ?"

Bình thường lúc tâm tình tốt, Sở Kiều cũng sẽ cùng nói giỡn mấy câu với anh ta, hiển nhiên hôm nay tâm tình cô không tệ, "Tuổi quá nhỏ, bị người ta lừa thôi!"

"Ôi, " Hai tay Tường Thiếu Hằng nhét vào túi đứng ở bên người cô, gương mặt tuần tú nhếch cười, "Nhưng cô gả cho ai không gả, lại gả vào nhà họ Quyền, cô có biết hay không, ngay cả lòng tôi của cũng muốn tan nát?!"

"Tường Thiếu Hằng, cậu rất rồi rãnh phải hay không?"

Phía trước người đàn ông, gương mặt tuần tú ôn hòa, nhún mồm hướng bên này quét tới, vẻ mặt hình như có vẻ nhàn nhạt không vui.

Sở Kiều cười cười, quay đầu nhìn Tường Thiếu Hằng, chơi đùa, "Vậy tôi mua nhựa cao su, dán lòng của anh lại, bảo đảm kiên cố!"

Cô nhanh mồm nhanh miệng, Tường Thiếu Hằng đã sớm biết, anh ta liếc qua Hàn Thu Dương vẻ mặt không vui, thức thời thu hồi bộ dáng không đứng đắn, rút lui trước ném cho Sở Kiều một câu nói, "Kiều, nếu như trong lòng Hàn của cũng tan nát, cô sửa làm sao?"

Nụ cười khoe miệng Sở Kiều chìm xuống, rất nhanh lại biến mất.

"Đi vào." Hàn Thu Dương kêu cô, xoay người đi vào phòng làm việc.

Sở Kiều xách theo túi đi vào, vẻ mặt hơi có phập phồng.

"Ngồi."

Hàn Thu Dương đưa tay chỉ ghế sa lon, lễ phép lại chu đáo. Anh ấy đối với người và đối với sự việc vẫn như thế, ăn nói có văn hóa tốt đẹp, làm cho người ta cảm thấy hết sức ấm áp.

Sở Kiều ngồi ở trên sofa, ngẩng đầu nhìn qua, ánh mặt trời vẩy vào đầu vai người đàn ông, chỉ làm nổi bật lên gương mặt tuần tú của anh càng thâm thúy hơn.

Nhưng trước mắt cô, cổ tình liền hiện ra khác một hình ảnh kỳ quái.

Nếu như lúc này người cô đối mặt là Quyền Yến Thác, sợ rằng người đàn ông kia sẽ vênh vao hống hách nói, em muốn cầu xin tôi sao? Có đồ vật gì đó có thể trao đổi không?!

Sở Kiều tự giễu cười cười, tên khốn kia không thiết thời, chuyện gì đều muốn đồng giá trao đổi!

"Kiều?" Mắt thấy cô mất hồn, Hàn Thu Dương nhẹ nhàng kêu cô một tiếng.

Sở Kiều lấy lại tinh thần, vội vàng bỏ rơi những thứ suy nghĩ lung tung kia, nhìn lên người đàn ông trước mặt, "Tổng giám đốc Hàn, em....."

Mặc dù trong lòng đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng thật sự muốn mở miệng, Sở Kiều vẫn cảm thấy khó khăn.

Cô tỏ ra khó xử cùng thần sắc ưu buồn, Hàn Thu Dương thu hết vào đáy mắt. Anh khẽ mỉm cười, đứng dậy đi tới trước bàn làm việc cầm lên một phần tài liệu, ngược lại bỏ vào trong tay của cô, "Là vì muốn cái này sao?"

Sở Kiều kinh ngạc, cúi đầu nhìn qua nhìn, vẻ mặt không dám tin, "Làm sao anh biết?"

Buôn bán cạnh tranh, quan trọng nhất chính là biết tất cả động thái đối thủ. Gần đây Sở thị một mực tận sức khai phá vật liệu may mặc kiểu mới, hơn nữa người chủ đạo là Sở Kiều, như thế nào Hàn Thu Dương lại không biết?

Trong tay tài liệu căn kẽ, Sở Kiều mím môi, đáy lòng hoảng hốt, "Tổng giám đốc Hàn, anh cũng quá hào phóng đi, cơ mật thương nghiệp cũng có thể tùy tiện cho người ngoài sao?"

"Tại sao là tùy tiện?" Hàn Thu Dương cười lên, nói thẳng: "Em không phải là người ngoài!"

Lời như thế, trước kia Hàn Thu Dương thường nói, Sở Kiều cảm thấy ảm áp. Nhưng hôm nay, cô đã rời đi Mộ Luyến, anh còn có thể nói như vậy, trong lòng của cô lại ề ảm, khó chịu.

Sở Kiều cụp mắt, giọng thật thấp, mang theo mấy phần chán nản, "Thu Dương, anh quá dễ dàng tin tưởng người khác."

Nghe được lời của cô, Hàn Thu Dương nhếch môi cười yếu ớt, giơ tay lên xoa xoa đầu của cô trầm giọng nói: "Kiều, anh chỉ là tin tưởng em."

Ánh mắt của anh trong veo, trong nháy mắt Sở Kiều lảng tránh ánh mắt của anh, không dám nhìn kỹ. Cô thờ dãi, giọng nói bình tĩnh, "Cảm ơn anh."

"Không cần!"

Sắc mặt Hàn Thu Dương như thường, cười bổ sung một câu, "Anh tin tưởng em sẽ không cạnh tranh với anh."

"Em bảo đảm!"

Sở Kiều nắm chặt tài liệu trong tay, ánh mắt sáng ngời, "Em chỉ là cần nghiên cứu ra vật liệu may mặc, sẽ không cạnh tranh cùng Mộ Luyến!"

"Cô bé ngốc!"

Bị giọng nói cô nghiêm túc chọc cười, Hàn Thu Dương cong môi, nụ cười ảm áp, "Anh đùa đấy, nếu như có thể cạnh tranh với em, đối với anh mà nói, là một loại vinh hạnh!"

Sở Kiều thờ phào một cái, chân mày nhíu chặt giãn ra. Khuôn mặt cô tươi cười lần nữa, đôi mắt đen nhánh một mảnh sáng trong, "Nếu như có cơ hội, em cũng muốn cạnh tranh cùng anh!"

Hai người không hẹn mà cùng cười ra tiếng, đáy mắt mỗi người có ánh sáng lưu chuyển.

Rời Mộ Luyến, Sở Kiều mang theo tài liệu trở lại phòng làm việc, cô chỉnh lý toàn bộ đồ vật mình cần thiết, sau đó bỏ phần còn sót lại vào máy cất giấy, tiêu hủy hoàn toàn.

Ánh mắt trôi theo cửa sổ thủy tinh chiếu vào, rơi vào trên người ảm áp. Sở Kiều quét mắt nhìn lịch trên bàn, thấy cái vòng khoanh màu đỏ, ánh mắt không khỏi tối xuống.

Cô thu lại vẻ mặt mát mẻ, lấy giấy vẽ ra tiếp tục vẽ bản thiết kế.

Nghiên cứu phát triển vật liệu may mặc mới, Sở Kiều đã tính trước, lại có Hàn Thu Dương ủng hộ mạnh mẽ, cơ hồ có thể nói đại cục đã định. Chỉ là cô còn cần một bản thiết kế, mới có thể coi như là hoàn mỹ.

Bút máy trong tay vang soàn soạt, Sở Kiều quen dùng tay vẽ. Hai chân cô ngồi xếp bằng ở trên ghế xoay, đặt bản thiết kế trắng ở trên đùi còn tay thì vẽ, cúi đầu vẽ mặt chuyên chú, hết sức yên tĩnh.

Cửa phòng làm việc bị người khác đẩy ra, Sở Kiều cũng không có phát hiện có người đi vào. Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm bút trong tay, đang suy nghĩ chi tiết nơi nào đó cần sửa đổi.

Bản thiết kế sửa một chút nhưng lại tốn đến mấy ngày, suy nghĩ chi tiết từng bộ phận hao phí tinh lực.

Sở Kiều cắn cây viết chì, lông mày thanh tú nhíu chặt, có chút khúc mắc, trong lúc nhất thời khó có thể hạ bút.

"Ba cảm thấy vậy dài và vạt áo ngắn một chút thì tốt hơn."

Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói, Sở Kiều ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: "Ba!"

Chẳng biết lúc nào, Sở Hoành Sanh đứng ở bên cạnh cô, nụ cười ôn hòa, "Hù con à?"

"Có chút!" Sở Kiều đặt chân xuống, thở ra một hơi, "Tìm con có việc gì sao?"

"Không có gì." Sở Hoành Sanh cầm bản thiết kế trong tay cô lên cẩn thận chu đáo đánh giá, môi mỏng nói: "Tới thăm con một chút."

Sở Kiều buông bút trong tay, môi đỏ mọng nâng lên. Cô đứng lên, tiến tới trước mặt ba mình, hình như sức nhớ ra gì đó, không nhận được hỏi nói: "Trước kia ba cũng thiết kế, mà tại sao con không thấy ba vẽ tranh?"

"Thật lâu đã không vẽ." Sở Hoành Sanh buông bản thiết kế cô ra, vẻ mặt thay đổi liên tục, nói: "Bên trong thiết kế của con có loại cảm giác sinh mệnh tràn đầy, bất luận kẻ nào cũng không vượt qua được."

"Ba quả nhiên là có thiên phú." Sở Hoành Sanh cười ôn hòa.

Sở Kiều cong môi, không phục nói: "Vậy lúc đầu sao ba không cho con học vẽ."

"Ba cho là con không thích hợp."

Hồi lâu, Sở Hoành Sanh đột nhiên toát ra một câu, nhưng Sở Kiều không hề hiểu.

"Lúc con còn rất nhỏ, có một người thầy nhìn trúng con, muốn con đi học vẽ." Sở Hoành Sanh kéo ghế dựa ngồi xuống, trên mặt có loại kỷ niệm ám áp.

"À?" Sở Kiều kinh ngạc, chuyện này một ít cô cũng không biết, tò mò hỏi tới: "Vậy sao ba không để cho con đi?"

Ánh mắt Sở Hoành Sanh trầm một cái, khóe miệng chậm rãi thu lại nụ cười, "Nếu như có thể, ba không muốn cho con vẽ tranh."

"Tại sao?"

Từ nhỏ đến lớn, ba cô đều không đồng ý cô vẽ tranh, Sở Kiều rất buồn bực.

Nhưng cô chờ hồi lâu, ba cô cũng không còn mở miệng.

Sở Kiều nhếch môi, không tiếp tục hỏi. Thật ra thì những chuyện này đều không quan trọng, cô thích vẽ tranh, ai cũng không có thể cản lại. Ngay cả ban đầu ba cô đặt trước nguyện vọng cho cô, nhưng cô kiên quyết từ bỏ, chưa từng hối hận!

Hồi lâu sau, Sở Hoành Sanh mới ngẩng đầu lên, hai mắt thâm thúy đã bình tĩnh lại, "Bộ dạng con vẽ tranh rất giống mẹ con!"

Khóe mắt Sở Kiều trầm xuống, cả trái tim trong nháy mắt co rút nhanh.

Ở trong trí nhớ của cô, kể từ khi mẹ qua đời, cô đã không nghe thấy ba cô nhắc tới mẹ. Hôm nay nhiều năm như vậy là lần đầu tiên, ba cô bình tĩnh nói thế.

Hết chương 97.1

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97-2: Đau lòng vì cô (2)

Editor&Beta: Thur

Sở Hoành Sanh đứng lên, đi tới trước mặt con gái, khóe miệng lộ ra nụ cười ôn hòa, "Bản thiết kế không phải có thể hoàn thành trong vòng một ngày, không nên quá mệt mỏi, từ từ đi."

Về mặt của ông không nhìn ra chút sơ hở nào, lòng Sở Kiều hung hăng thất lại.

"Ba ——"

Sở Kiều nhìn bóng lưng của ông, nhưng sau khi nhìn thấy sự lạnh nhạt trong mắt ông, lời nói trong miệng nghẹn lại trong cổ họng.

Hai tay xuôi bên hông nắm chặt lại, cô nặn ra nụ cười, giống như cô con gái khéo léo quan tâm ba mình vậy, khe khẽ mở miệng: "Ba cũng không cần quá mệt mỏi."

Nhiều năm trôi qua, cha con bọn họ đều trong tình trạng giương cung bạt kiếm (*), mặc dù nói lời quan tâm cũng là lời ác độc. Hôm nay bình thản nói một câu "không nên quá mệt mỏi", chỉ làm cho ông cảm thấy uất ức, đáy mắt dần dần ánh lên sự dịu dàng.

(*): đối chọi lẫn nhau, có nhiều mâu thuẫn

Bóng lưng của ba biến mất không thấy, Sở Kiều thu mắt lại một chút, khóe mắt liếc sang thấy vòng tròn đỏ khoanh ngày trên lịch kia. Cô tự giấu cười

cười, cảm xúc dưới đáy lòng phức tạp.

Thật ra thì lúc này cô muốn nó, hôm nay là ngày giỗ của mẹ, ba còn nhớ không?

Hai tay Sở Kiều ôm đầu gối ngồi trong ghế, trong đôi mắt đen nhánh dâng lên vẻ chán nản. Có cái gì để hỏi nữa? Đã nhiều năm trôi qua như vậy, không có một năm nào ông có thể nhớ, cô đã sớm không còn bất kỳ ảo tưởng nào nữa.

Trên bàn, điện thoại di động ong ong rung lên, Sở Kiều vươn tay nhắc máy, giọng nói khàn khàn, "A lô?"

"Buổi tối ra ngoài ăn cơm à?" Bên đầu kia là giọng điệu đầy bá đạo của người nào đó.

Hồi lâu sau cũng không nghe cô trả lời, mày kiếm của Quyền Yến Thác nhú chặt, hồ nghi hỏi cô: "Sở Kiều?"

"Được." Sở Kiều phục hồi tinh thần lại, vội vàng đồng ý với anh.

"Giọng em làm sao thế?" Quyền Yến Thác bỏ bút trong tay xuống, luôn cảm thấy giọng cô có cái gì đó không đúng.

Sở Kiều hít một hơi, sắc mặt khôi phục như thường, "Không có việc gì, tôi rất khỏe."

Cô không chịu nói, Quyền Yến Thác cũng không tiếp tục hỏi tới, để điện thoại xuống trước nói cho cô biết, sáu giờ gặp nhau dưới công ty cô.

Gần tối, chiếc Hummer màu đen lái đến dừng lại bên ngoài Lam Điền, Quyền Yến Thác mang theo người trong xe đi vào.

Tầm nhìn ở vị trí bên cửa sổ rất tốt, không khí chung quanh không tồi.

Khách không coi là nhiều, lỉnh lỉnh tán tán ở các nơi.

"Hai phần thịt bò bít tết." Quyền Yến Thác cầm lấy thực đơn, cũng không nhìn, trực tiếp gọi bữa ăn.

Đối với thái độ trong mắt không có người nào khác của anh, Sở Kiều đã sớm thành thói quen, cũng không trông cậy vào việc anh có thể nhớ tới mình. Cô nhún mày nhìn chằm chằm phục vụ, giọng nói lạnh nhạt, "Cho tôi một phần cơm chiên hải sản."

Nghe được lời của cô, Quyền Yến Thác như có điều phát hiện, giao thực đơn cho phục vụ trước, lại nói: "Lại thêm một tô canh."

"Cơm chiên ăn ngon lắm à?" Quyền Yến Thác mím môi, không hiểu hỏi người trước mặt.

Sở Kiều lười giải thích, thuận miệng nói: "Dù sao cũng ăn ngon hơn thịt bò bít tết, tôi nuốt không trôi thứ có máu!"

Thì ra là vì vậy!

Quyền Yến Thác nhấn chuông trên bàn, gọi phục vụ tới, rồi tai nói mấy câu.

Sở Kiều vẫn nhìn chằm chằm vào ngoài cửa sổ bóng đêm, không hề nghe được bọn họ nói gì. Giấy lát sau, lúc bữa ăn được bưng lên, cô lại thấy người đàn ông đối diện mang thịt bò bít tết đẩy đến trước mặt cô, mà bụng cơm chiên hải sản của cô đi.

"Anh làm gì đấy?"

Sở Kiều cau mày, vẻ mặt hơi mang theo mấy phần tức giận, hơn nữa thấy trước mặt là thịt bò bít tết, càng thêm chán ghét.

"Ném thử một chút xem." Quyền Yến Thác đẩy dao vào trong tay của cô, khoe miệng nở nụ cười ôn hòa: "Bảo đảm không có tơ máu."

Không có tơ máu?

Sở Kiều hồ nghi dùng dao cắt ra, quả nhiên không thấy tơ máu, hơn nữa thớ thịt hồng nộn bên trong cũng đã thâm lại.

Cô mím môi cắt một phần nhỏ, bỏ vào miệng nhai.

Thịt bò tươi mới, thoang thoảng mùi tiêu thơm, lưu hương trong miệng.

"Ăn ngon không?" Quyền Yến Thác cười hỏi cô, đáy mắt có chút vẻ giảo hoạt.

Sở Kiều gật đầu một cái, chân mày nhú chặt thả ra. Mùi vị lần này ăn không hề giống như những lần trước.

Trên mặt nàng khẽ hiện lên vẻ mặt kinh ngạc, khiến Quyền Yến Thác không nhịn được bật cười. Vốn cho là cô bé này rất thông minh, nhưng cũng không gì hơn thế này, thế nhưng vì sao thịt bò lại không có chút tơ máu?

"Hôm nay tại sao thịt bò bít tết lại không có tơ máu?" Sở Kiều lại ăn vài miếng, cảm thấy mùi vị thật sự không tệ!

Quyền Yên Thác cảm muốn lên, nắm com chiên hải sản của cô, gương môi nói: "Món này toàn quen thuộc như thường."

Sở Kiều búng tỉnh hiểu ra, sắc mặt xệt qua về lúng túng, hơn nữa sau khi nhìn thấy ánh mắt cợt nhả của anh, càng thêm tức giận.

Bưng rượu đỏ trên bàn lên, Sở Kiều ngửa đầu đổ xuống, sự tinh khiết và hương thơm dư âm đọng lại trong miệng.

Cô lại rót một ly, vài hớp liền uống xong.

Quyền Yên Thác nhăn mày, kéo cổ tay của cô, âm thanh không vui: "Uống ít một chút, em lại muốn bị đau bao tử à?"

"Uống một ly nữa thôi." Sở Kiều đưa ra một ngón tay, lời thề son sắt bộ dáng.

Hiếm khi thấy tâm tình cô không tệ, Quyền Yên Thác thu tay lại, chỉ rót cho cô một chén, sau đó để phục vụ nâng cốc đi.

"Hẹn hò!"

Sở Kiều lộ vẻ tức giận thu tay lại, vẫn chưa thỏa mãn.

Buổi com tối không sai biệt lắm, Quyền Yên Thác tính tiền xong sau đó ôm cô rời đi, vừa đi vừa cười nói: "Hẹn hò? Chúng ta cũng có rượu, về nhà em lại uống nữa, anh sợ em uống say đùa bốn bảy bạ, ông đây không có mặt mũi cho chuyện đó đâu!"

Phi ——

Sở Kiều mắng thầm, rồi lại buồn bực suy nghĩ, thật xấu uống rượu say đùa bốn bảy bạ này quả thật không được!

Rời khỏi Lam Điền, Quyền Yên Thác trực tiếp lái xe về nhà. Anh cởi áo khoác, thấy Sở Kiều đi vào phòng bếp nấu nước, lúc này mới cất bước trở lại phòng ngủ trên lầu đi tắm.

Rất nhanh sau đó, anh tắm xong ra ngoài, mặc một bộ đồ ngủ màu sẫm. Trong phòng ngủ không có ai, anh cau mày xuống lầu, nghe được trong phòng bếp vang lên tiếng tí tít.

Là tiếng bình nước sôi trào.

Quyền Yên Thác vội vàng tắt lửa, nhưng không thấy bóng dáng của Sở Kiều. Trong phòng bếp tủ rượu mở ra, anh liếc mắt nhìn giá rượu, trầm mặt đi ra ngoài, quả nhiên thấy người nọ ngồi trên sofa uống rượu.

"Sở Kiều!"

Quyền Yên Thác đoạt lấy rượu trong tay cô, gương mặt tuần tú trầm xuống, "Em còn dám uống rượu à?"

"Là anh nói về nhà có thể uống." Sở Kiều híp con ngươi, coi như còn thanh tỉnh trả lời vấn đề của anh.

Người đàn ông nào đó hít sâu một hơi, đưa ngón tay chỉ chỉ nàng, tức giận nói: "Lúc đó anh tùy tiện nói một chút, ai cho em uống thật chứ!"

"Stop!" Sở Kiều khinh thường hừ một tiếng, đột nhiên đoạt lấy chai rượu trong tay anh, bác bỏ nói: "Trong nhà nhiều rượu như vậy, tôi chỉ uống một chai cũng không được à? Anh có phải là đàn ông không thể, sao lần nào cũng hẹn hò như vậy chứ!"

"Sao anh lại không phải là đàn ông rồi hả?" Quyền Yên Thác cúi người áp xuống, bên mái tóc xõa vẫn còn hạt nước rơi rơi xuống cổ Sở Kiều, không khỏi khiến cô rụt cổ một cái.

Hơi thở của hắn nóng bỏng quyến rũ, đầu Sở Kiều hơi lơ mơ phát giác ra, đẩy anh ngửa ra sau, cúi đầu uống mấy ngụm rượu, muốn hóa giải cảm giác khô nóng dưới cổ họng.

Mẹ nó!

Uống thế này, cô đang muốn tìm đường chết hả?!

Quyền Yên Thác sầm mặt, lần nữa đoạt lấy chai rượu trong tay cô, giọng nói đã nhiễm giận: "Sở Kiều, em lại nổi điên phải hay không? Đang em đẹp tại sao lại uống rượu?"

Êm đẹp?

Sở Kiều thất thanh cười, đáy mắt dâng lên một mảnh ướt át. Làm sao lại êm đẹp đây? Một chút cũng không tốt!

Thấy vẻ mặt cô không bình thường, Quyền Yên Thác đưa tay kéo cô ôm vào lòng, hỏi "Em có chuyện gạt anh à?"

"Không có."

Sở Kiều lắc đầu, nhưng giọng nói lại khàn khàn thô ráp.

"Không đúng!"

Quyền Yên Thác đưa tay bưng lấy mặt của cô, đôi mắt giống như ngọc thạch đen chăm chú nhìn vào mắt cô, nói: "Đàng hoàng khai ra cho anh, có người khi dễ em sao? Hay là ba em với em lại cãi nhau?"

Hai mắt thâm trầm của anh nheo lại, môi mông nâng lên thành một độ cong nghiêm nghị. Hình như sợ cô không hiểu, còn đưa tay vỗ vỗ bả vai của mình, giọng nói dịu dàng nói: "Em có thể tựa vào vai của anh, từ từ nói, nha?"

Tựa vào vai của anh.

Đầu Sở Kiều có chút choáng váng, nhưng thần trí còn thanh tỉnh. Môi đỏ mọng của cô cong cong, đưa tay đâm từng cái trên bả vai anh, khinh bỉ nói: "Bờ vai của anh lại không thuộc về một mình tôi, tôi mới không cần má nó!"

Lời này có ý gì? Quyền Yên Thác hoàn toàn không biết, trong nháy mắt mày kiếm nhíu lại.

"Tôi còn muốn uống." Sở Kiều cố chấp giang hai tay, đáy mắt rõ ràng đang nói: nếu hôm nay không cho cô rượu, cô sẽ nói không dứt.

Delmm!

Quyền Yên Thác hận nhất bộ dạng này của cô! Nhưng lại không có biện pháp gì tốt, nếu anh mạnh bạo, cô cũng sẽ không chịu thua, chỉ có thể là cứng đối cứng.

Tóm lại, hiện tại anh có chút rụt rè, không muốn mỗi lần đều gây với cô đến mức không thể giải hòa.

Cúi đầu ngắm nhìn chai rượu trong tay, còn hơn phân nửa chai, anh không thể làm gì hơn là đưa cho cô, chỉ có thể nghĩ đến một biện pháp điều hòa.

Anh cũng uống chung luôn!

Quyền Yên Thác bó tay với cô, chỉ có thể uống một hớp rồi lại uống một hớp, động tác còn nhanh hơn cô! Bằng không bình rượu này sẽ vào hết bụng cô thôi!

Một bình rượu ngon thế, lại bị anh uống cạn một nửa, trong lòng Sở Kiều khó chịu, cau mày nói: "Làm sao? Liên quan gì đến anh à? Thế nào mà cái gì cũng giành với tôi hết, ghét quá!"

Lời này thật sự là nói đúng, Quyền Yên Thác rất thích giành với cô. Ăn cũng muốn cướp, ngủ muốn cướp, uống rượu cũng muốn giành.

Anh chính là thích xem mỗi lần trêu chọc cô làm lộ bộ dạng nóng nảy nhảy lên, gương mặt múa vuốt.

Thấy thế khiến trong lòng anh ngứa hơn một chút.

Quyền Yên Thác uống không coi là nhiều, người vẫn còn rất thanh tỉnh. Ngược lại người bên cạnh anh, đầu đã bắt đầu choáng váng.

Anh cười ôm hông của Sở Kiều, nghiêng người đè cô lên ghế sofa, cười hỏi nàng, "Anh đáng ghét sao?"

"Đáng ghét chết đi!"

Sở Kiều khẳng định trả lời, không hề giống người rượu vào nói năng mơ hồ. Rượu còn tác dụng chậm dần dần phát huy khiến cô mê man từng hồi.

Mất thấy cô lại uống nhiều quá, môi mông của Quyền Yên Thác mím lại, chậm rãi hỏi cô: "Nói cho anh biết, tại sao hôm nay lại uống rượu?"

Bên tai giọng nói có chút mơ hồ, Sở Kiều cố gắng mở to hai mắt, thấy tấm gương mặt tuần tú quen thuộc. Cô cau mày suy nghĩ một chút, bộ dạng anh cười lên thật là đẹp mắt, một chút cũng không hung dữ, cũng không khiến người ta ghét.

Bộ dạng cô ngăn người cười khúc khích rất mê người, Quyền Yên Thác không nhịn được cúi đầu khẽ cắn môi cô lại, tiếp tục truy vấn, "Kiều Kiều, nói cho ông xã biết tại sao lại không vui?"

Ông xã?

Sở Kiều ngậm ngẫn, không kịp phản ứng từ "ông xã" là đang gọi ai? Nhưng cô cảm thấy người này quen thuộc.

Đầu cô hỗn độn nghĩ thế nào cũng không rõ, chỉ bản năng cảm thấy, nói cho anh biết cũng không có gì. Đề nấn ở trong lòng nặng trĩu, thật sự rất khó chịu, khiến cho cô không thờ nổi.

"Hôm nay là ngày giỗ của mẹ." Giọng nói của Sở Kiều bình tĩnh, Quyền Yên Thác hoàn toàn không ngờ.

Khó trách cô muốn uống rượu.

Quyền Yến Thác thở dài, khớp xương ngón tay rõ ràng khẽ vuốt trên gương mặt của cô, giọng nói không tự chủ ôn nhu lại, "Chớ khổ sở! Em có thể tận tình khóc trong lòng anh mà!"

Nghe được lời anh nói, Sở Kiều mở to hai mắt, theo bản năng giơ tay lên sờ mặt. Cô nhìn đầu ngón tay khô ráo, khăn khăn thì thầm: "Tôi cũng muốn khóc, nhưng tại sao không có nước mắt đây?"

Nơi nào đó dưới đáy lòng hung hăng thất lại, Quyền Yến Thác cúi xuống, đau lòng hôn người dưới thân.

Hết chương 97

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98-1: Hoạt Sắc Sinh Hương (*)

Editor: Hepc

Beta: Thur

(*)

1. Hình dung nhan sắc xinh đẹp điểm lệ của hoa.
2. Hình dung nhan sắc xinh đẹp điểm lệ của phụ nữ (Ẩn dụ so sánh)
3. Hình dung văn thơ tranh vẽ rất đẹp giống thật.

Nụ hôn mãnh liệt rơi xuống môi, Sở Kiều không thở nổi. Đã uống rượu đến đầu choáng váng bây giờ hô hấp lại không thoải mái bởi vì thiếu dưỡng khí mà thở dốc dồn dập.

Thân thể Sở Kiều rất mềm, Quyền Yến Thác vẫn luôn biết. Hiện tại cô đã uống rượu, cho nên lòng bàn tay anh rơi xuống nơi nào, cũng có thể biến thành đường cong mà anh muốn.

Môi người đàn ông khẽ cười, chỉ có thể nghĩ đến một từ, mềm mại không xương.

Tỉ mỉ hôn môi, vốn là anh muốn an ủi cảm xúc của cô. Nhưng hôn rồi lại hôn, Quyền Yến Thác cảm thấy, thân thể nằm dưới như tiểu yêu tinh vậy, chỉ là hôn thôi thì quá già đời rồi!

Hiện tại suy nghĩ trong đầu anh đều là bộ dạng quyến rũ cô nằm ở dưới người mình thở gấp, làm sao còn có thể lòng không tính toán chỉ hôn môi mà thôi được. Nên an ủi càng toàn vẹn hơn một chút cũng được!

Cái này không tính là thừa dịp người gấp nguy chứ?!

Đối với dự vọng của mình, xưa nay anh sẽ không ảm nhẫn. Hơn nữa hiện tại người anh đè là người anh danh chính ngôn thuận có thể hường dụng!

Tư tưởng đã được đã thông thì động tác cũng trở nên nóng bỏng.

Quyền Yến Thác cúi đầu, môi mỏng hôn lên xương quai xanh tinh xảo của cô, hôn từng cái một thấm ướt đầy đặc xuống.

Sở Kiều choáng váng đầu, nhưng ý thức cũng không có mất toàn bộ. Cô biết người đàn ông đè ở trên người là người nào, cũng biết anh sắp làm gì.

"Ừm!"

Cổ đột nhiên đau nhói, Sở Kiều cau mày kêu đau.

Người nằm ở trên sô pha màu trắng, không kim hãm được cong người lên, lộ ra đường vòng cung mị hoặc tuyệt đẹp. Ánh mắt Quyền Yến Thác tối đi, môi mỏng theo sát lên rơi vào cổ của cô gặm cắn.

"Đừng cắn em——"

Sở Kiều tròn tròn mắt, đôi con ngươi giống như ngâm ở trong nước. Cô nhìn người đàn ông nằm trên người, đôi mày thanh tú nhíu lại, gương mặt phiếm đỏ hồng nhàn nhạt, bộ dáng này khiến người xem nhiệt huyết sôi trào.

Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm người trong ngực, hai bên huyết thái dương giật giật, toàn thân anh phun trào tình triều, hận không làm đủ các loại tư thế với người dưới thân, tận tình đoạt lấy.

Ý nghĩ như vậy có chút đáng sợ, Quyền Yến Thác hít sâu một hơi, bắt buộc mình tỉnh táo lại.

Mặc dù ghế sa lon lớn, nhưng cuối cùng cũng không thể thoải mái như giường được. Đôi tay Quyền Yến Thác ôm chặt hông của cô, trực tiếp ôm cô đi lên lầu.

Thân thể đột nhiên bay lên không, mặt Sở Kiều liền biến sắc, vội vàng ôm hông của anh, đồng thời hai tay vòng chặt vào trên vai của anh.

Quyền Yến Thác cười khê một tiếng, ôm chặt người trong ngực lên lầu, rất hài lòng với tư thế này.

Từ dưới lầu trở lại phòng ngủ, ngắn ngủn mười mấy giây. Sở Kiều còn chưa có lấy lại tinh thần, sau lưng đã chống đỡ lên nệm mềm mại, mà trời buột trên người cô cũng bị động tác nhanh chóng của người đàn ông rút đi.

"Em....." Sở Kiều muốn mở miệng, môi liền bị anh chặn lại. Anh linh hoạt đưa vào nguồn lửa, cuộn cuộn cuốn lưỡi của cô mút thỏa thích để cho cô tê dại da đầu.

Giương mặt tuần tú của người đàn ông thả lỏng, môi mông từng cái hôn lên vành tai của cô, giọng nói căng thẳng lộ ra nguy hiểm, "Tối nay em không có việc để làm, làm theo anh sẽ không lầm!"

Sở Kiều trừng mắt nhìn, thật giống như hơi hiểu lời của anh. Nhưng cô không có cơ hội mở miệng, liền bị anh hung hăng hôn lên, tất cả lời nói đều nghẹn ở trong cổ họng.

Lần này thật là đau, Sở Kiều cắn môi, nén giận nhìn anh chăm chăm!

Thật ra thì cô muốn nói cô còn chưa tắm, hiển nhiên lời này cũng là dư thừa.

Rõ ràng đã hôn cô hồi lâu, nhưng thân thể này còn chưa đủ nóng, Quyền Yến Thác cũng cảm thấy động tác có chút nặng nề, nhưng anh lại dừng không được, chỉ có thể cúi mặt xuống, dịu dàng hôn lên khóe môi cô cố gắng hóa giải sự căng thẳng của cô.

Động tác của anh ôn nhu lại, toàn thân Sở Kiều đang căng thẳng cũng dần dần giãn ra. Hàm răng cô khê cắn cánh môi kiều diễm ướt át, Quyền Yến Thác nâng hông của cô lên, mặt đối mặt cùng với cô, hai trán chạm nhau.

Lòng ngực anh lỗ lỗ vạm vỡ nóng bỏng, lòng bàn tay Sở Kiều đặt lên, mơ hồ cảm giác rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng.

Trong không khí phiêu tán hương thơm rượu đỏ nhàn nhạt tinh khiết, dư vị ngọt lành.

Hoạt Sắc Sinh Hương.

Sở Kiều nheo mắt, nhìn gương mặt tuần tú trước mắt này, cô há miệng, lại phát hiện chỉ thốt nên những âm thanh vỡ vụn.

Người đàn ông bất ngờ không kịp chuẩn bị mà bộc phát, buộc cô ngênh đón một hồi hoa mắt run rẩy.

Dục vọng vội đi, người trong ngực cơ hồ một lá. Quyền Yến Thác bình phục hô hấp lại, cúi đầu hôn chóp mũi của cô một cái, chặn ngang ôm cô lên đi vào phòng tắm.

Toàn thân đều là mồ hôi, không tắm rửa sạch sẽ, khẳng định cô sẽ không ngủ ngon.

Sở Kiều không còn hơi sức nói chuyện, càng không còn hơi sức phản kháng. Theo vận động, rượu tã đi một phần, nhưng còn dư lại một ít ở trong thân thể, đầu vẫn còn có chút choáng váng.

Cũng may người đàn ông nào đó không có tiến thêm một bước, chỉ là đơn thuần tắm, tắm xong rồi ôm cô ra ngoài, đặt cô ở trên giường, liền từ phía sau ôm hông của cô rồi cùng nhau ngủ.

Sở Kiều chỉ cảm thấy người không thăng bằng, đầu dính vào trên gối đầu, ý thức liền bắt đầu mơ hồ. Cô cũng không để ý tới người đàn ông phía sau, nhắm mắt lại nhanh chóng tiến vào trạng thái ngủ.

Ngày hôm sau mở mắt, ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng chói rơi vào trên giường, Sở Kiều nằm ở trong chăn, nâng cánh tay duỗi lưng một cái, nhưng không nghĩ làm động tới thần kinh bắp đùi, đau đến cô "á" một tiếng.

Quây lấy chăn ngồi dậy, Sở Kiều giơ tay lên xoa xoa hai bên trán, cảm giác khó chịu sau khi say rượu khiến cho cô cau mày, thân thể đau nhức càng làm cho cô cắn răng, tóm lại toàn thân cao thấp của cô không có một chỗ nào không đau!

"Khốn kiếp ——"

Sở Kiều cắn răng nghiêng lợi nói nhỏ, lời của cô mới vừa dứt, cửa phòng ngủ liền bị người đẩy ra, giọng nói người đàn ông từ tính truyền đến: "Mở mắt ra

liền chửi anh à?"

Người đàn ông đi tới, khoe miệng hàm chứa mấy phần nụ cười, gương mặt tuấn tú nhìn không ra nửa điểm tàn khóc.

Sở Kiều hung hăng nhìn anh chăm chăm, ngọn lửa nơi đáy lòng nhảy lên.

Quyền Yên Thác khẽ mỉm cười, cúi người ôm cô lên, trực tiếp đi tới phòng tắm. Trên người cô còn chưa có mặc quần áo, Sở Kiều nhanh chóng cau mày, ở trong lòng anh giãy giụa, "Buồng em xuống."

"Có hơi sức đi bộ sao?" Quyền Yên Thác cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tươi cười, lại lộ vẻ mặt nghiêm túc.

Sở Kiều cắn răng từ trong ngực anh giãy giụa xuống đất, hai chân mới vừa giẫm ở trên mặt đất liền cau mày. Chỉ là cô nén giọng lại, kéo áo ngủ qua mặc vào, tự mình đi vào phòng tắm.

Người đàn ông cũng không giận, nhắm mắt theo cô đi vào.

Đứng ở bộ rửa tay Sở Kiều nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, rốt cuộc không thể nhìn được nữa, "Sao anh còn không đi ra ngoài?"

"Anh lo lắng cho nhu cầu của em." Quyền Yên Thác trả lời nghiêm túc, không nhìn ra anh đang nói năng tùy tiện.

Sở Kiều giận tái mặt, hiển nhiên đã muốn bộc phát.

Liếc thấy sắc mặt của cô có cái gì không đúng, người đàn ông nọ thông minh lập tức giờ tay đầu hàng.

Quyền Yên Thác cảm ly nước xúc miệng lên đổ nước, lại nặn kém đánh răng lên bàn chải đánh răng, sau đó đều giao vào trong tay Sở Kiều, cúi đầu hôn mặt của cô một cái cười nói: "Rửa mặt nhanh lên một chút, anh đi xuống chuẩn bị bữa ăn sáng."

Anh xoay người xuống lầu, quả nhiên không tiếp tục dây dưa nữa. Sở Kiều sững sờ nhìn bàn chải đánh răng và ly nước trong tay, nửa ngày mới phản ứng kịp, lại là người đàn ông kia tự tay chuẩn bị cho cô.

Đây là tình huống gì?

Sau khi rửa mặt, Sở Kiều từ trên lầu đi xuống, cô nhú mày nhìn phòng bếp, chỉ thấy Quyền Yên Thác đứng ở trước bếp, trên người mang theo tạp dề.

Không phải chứ?!

Sở Kiều dùng sức nhắm lại hai mắt, sau đó sẽ mở ra, vẫn cứ thấy được anh mang theo tạp dề xoay tới xoay lui, rốt cuộc hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Bữa ăn sáng bùng lên bàn, trong chén sứ trắng canh nóng giải rượu bốc hơi. Sở Kiều cảm muốn lên ném chân mày nhú chắc giãn ra, vẫn đối trước mặt người nhú mày, "Canh này là dì Lan nấu hả?"

"Chắc chắn," Quyền Yên Thác gấp trứng chiên trong khay cho cô môi cười cười, "Bà xã, miệng của em càng ngày càng xảo quyết, cứ liều mạng cùng anh!"

Ai muốn liều mạng cùng anh! Sở Kiều liếc mắt, chỉ là cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến anh cũng sẽ không nấu com đâu, chỉ đun nóng đồ có sẵn mà thôi.

Hình như người đàn ông này nhìn thấu vẻ mặt cô có vẻ khinh miệt, đẩy cái đĩa về phía trước, nói: "Trứng chiên là anh làm, em ném thử một chút?"

Sở Kiều quệt miệng, bắt đầu dĩ cảm nĩa lên, ném trứng chiên trong đĩa, sau đó cười ra tiếng, "Quyền Yên Thác, anh làm trứng chiên em ăn có ngon đâu? Về sau không có tư cách cười nhạo em nấu com ăn không ngon!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98-2: Hoạt Sắc Sinh Hương (*) (2)

Editor&Beta: Thư

Nghe được lời của cô, Quyền Yên Thác không phục cảm nĩa lên ném trứng chiên, quả thật có hơi chín quá. Anh mỉm môi cười cười, thế nhưng không nổi giận, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ, "Không sao, luyện tập nhiều thêm mấy lần là tốt thôi! Chuyện bao lớn chứ, còn có thể làm khó ông đây hay sao?"

"Khụ khụ ——"

Sở Kiều bị sặc canh, không dám tin nhìn anh, ánh mắt kia quả thực như nhìn người ngoài hành tinh.

Động tác của người đàn ông khá nhanh chóng, rút hai tờ khăn giấy, ngồi cạnh cô, đưa tay vỗ lưng cho cô, vừa vỗ vừa hỏi: "Không có sao chứ? Em ấy, ăn thì ăn đi, nói chuyện làm gì, cứ như thế rất dễ bị sặc."

Sở Kiều phối hợp ho khan chừng mấy tiếng nữa, mới đẩy tay anh ra muốn né tránh, nhưng bị anh dùng sức đè lại, không thể động đậy.

"Anh....." Sở Kiều thờ không nổi, sắc mặt có chút trắng bệch, giọng nói cũng không ổn, "Anh nhẹ một chút chứ, muốn đập chết tôi sao?!"

Ý thức được lực tay mình quá lớn, Quyền Yên Thác vội vàng dừng lại, gương mặt tuấn tú nở nụ cười: "Thật xin lỗi vợ, anh không phải cố ý, trong lúc nhất thời không thể nắm giữ lực độ tốt được!"

Anh tự tay xoay mặt cô sang, hai mắt sâu quan sát tỉ mỉ, giọng nói cấp bách hỏi: "Có khó chịu chỗ nào hay không? Có bị nghẹn lại hay không, thờ bình thường chứ?"

Anh hỏi liên tiếp mấy vấn đề khiến Sở Kiều lơ mơ phát giác ra, ngơ ngác theo dõi anh, gian nan mở miệng, "Không có, không có."

"Không có gì?"

"Không có bị nghẹn." Cuối cùng Sở Kiều cũng lấy lại tinh thần, nuốt nước miếng, không dám nhìn ánh mắt của anh, "Tôi rất khỏe."

Cô nói chuyện bình thường, sắc mặt cũng khôi phục như cũ. Quyền Yên Thác xác định cô không có việc gì, mới về đến chỗ ngồi đối diện, lần nữa thoải mái đưa cho cô, nói: "Từ từ ăn(*), độ ẩm vừa đủ."

(*): bản dịch là “uống” vì văn hóa TQ bảo là “uống canh”, còn ở nhà editor hay dùng là “ăn canh” hoặc “húp canh” nên chỉnh lại cho thuần Việt

Trước một loạt động tác của anh, Sở Kiều hoàn toàn thấy choáng, cô run rẩy vờn tay, nhận lấy bát canh anh đưa tới, sau đó trước ánh mắt vô cùng dịu dàng của anh gian nan nuốt xuống.

Ăn điểm tâm nhưng trong chốc lát não Sở Kiều cũng không dám nghỉ ngơi. Cô dùng hết toàn lực hồi tưởng, nghĩ tới những chuyện xảy ra tối hôm qua.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cũng vẫn chưa phát hiện có chỗ nào đặc tội anh, cũng không có chọc giận anh mà?

Nếu không có trêu chọc anh, người đàn ông này bị thế nào vậy? Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?!

Ăn điểm tâm xong, Sở Kiều lập tức đứng lên, chốc lát cũng không dám dùng vội trở lại phòng ngủ. Cô đóng cửa lại, không nhìn được thờ dài một hơi. Xong đời, người đàn ông này bị hồng hộc ở đâu rồi đúng không? Thế công dịu dàng, sau đó thừa dịp cô chưa chuẩn bị sẽ quay đối phó với cô sao?!

Sở Kiều hăm hừ đi tới trước tủ treo quần áo, mở cửa tủ tìm quần áo. Cô càng nghĩ càng thấy thật quý dị, cũng không nghe được tiếng có người tiến tới gần.

"Anh giúp em thay đồ." Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói của một người đàn ông, anh đang đứng bên cạnh chọn một cái áo len mỏng cao cổ trong tủ, còn có một cái quần đen bó sát thân, hươu hươu trước mặt Sở Kiều, hài lòng cười cười.

Sở Kiều cả kinh, đôi tay bất giác che ở trước ngực, tức giận nói: "Ai cần anh thay? Đi ra ngoài!"

"Không cần sao?" Quyền Yên Thác vẫn bày ra vẻ mặt vô tội, nhìn quần áo trong tay một chút, hình như có chút tiếc nuối, nhưng vẫn cứ đưa quần áo cho cô, xoay người đi ra ngoài, "Vậy anh ở dưới lầu chờ em."

Sở Kiều lại một lần nữa khiếp sợ, cô cân nhắc bộ quần áo trong tay, cái trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Mè nheo hồi lâu, Sở Kiều mới mặc quần áo xong, cô cố ý kéo dài thời gian chờ rồi anh ra khỏi nhà, nhắm chừng anh cũng đã đi, lúc này mới kéo cửa phòng ra đi ra ngoài.

Nhưng không ngờ, trên sofa trong phòng khách có một người đàn ông đang ngồi bắt chéo hai chân xem báo. Nghe được tiếng bước chân của cô, quay đầu lại nhìn về phía cô, giọng nói dịu dàng, "Thay xong rồi."

Quyền Yên Thác nâng đồng hồ lên nhìn một chút, mày kiếm cũng không nhíu một cái, "40", vẫn không xem là chậm, phụ nữ thì nên ăn mặc cho đẹp."

Sau đó anh đứng lên, một thân quần áo bình thường(*) màu đen, khó có được ngày anh không mặc âu phục cả vạt.

(*): bản dịch là “hưu nhân trang”, đại loại là trang phục thoải mái như áo thun, quần jeans chứ không trang trọng như sơ mi quần tây hay âu phục

"Anh....." Sở Kiều há miệng, câu nói kế tiếp cũng nghẹn ở trong cổ họng.

Quyền Yên Thác cất bước đi tới trước mặt cô, môi mỏng nâng lên một độ cong dịu dàng, "Về sau khi mặc quần áo, anh sẽ tận lực phối hợp với gu của

em, em mặc bình thường thì anh cũng mặc bình thường, em mặc đồ công sở thì anh lại mặc âu phục, như vậy được không?"

Sở Kiều trợn mắt, huyết sắc trên gương mặt hoàn toàn mất hết.

Đi tới trước tủ giày, Quyền Yến Thác cúi người xuống ngồi chồm hổm trên mặt đất, do dự hỏi cô: "Hôm nay em muốn mang giày nào? Cao gót còn hay là đế bằng, hoặc là giày dây quai bằng không....."

Lời của anh còn chưa nói hết, cuối cùng Sở Kiều cũng không thể nhịn được nữa, một tay kéo anh dậy, kêu lên: "Cuối cùng anh muốn làm gì?"

"Đôi giày cho em nha." Ánh mắt của người nào đó bình tĩnh, không nhìn ra chút khác thường nào.

Lòng Sở Kiều co rút, cô giơ tay lên đặt trên đầu của anh, cắn môi nói: "Anh sốt lên sao?"

"Không có!" Quyền Yến Thác buồn cười cầm tay cô, mặt mũi ôn hòa.

Anh cứ như vậy, trong lòng Sở Kiều càng thêm không nắm chắc, mắt thấy đã gấp đến độ khóc lên. Cô cắn môi, đưa tay nín lấy cổ áo anh, nức nở nói: "Quyền Yến Thác, anh đừng như vậy được không? Tôi đã làm lỗi gì anh nói thẳng, đừng như vậy làm tôi sợ, tôi sợ đó!"

"Sợ cái gì?" Quyền Yến Thác nhăn mày, ngờ ngác hỏi cô. Anh đối tốt với cô cũng làm cho cô sợ nữa hả?

Sắc mặt Sở Kiều trắng bệch, tay chân lạnh lẽo, "Anh quá khác thường, đây nhất định là bẫy rập! Anh sáng khoái nói đi, cuối cùng anh muốn chinh tôi thế nào...tôi cũng nhận, ngàn vạn đừng dùng đến chiêu này!"

"Phốc....."

Quyền Yến Thác cười phì, trầm mặt hỏi hần: "Trong mắt em anh chính là người như vậy sao?"

"Ừ!" Sở Kiều mãnh liệt gật đầu, không chút do dự trả lời, "Vẫn luôn là thế."

Con nhỏ đáng chết còn dám nói vẫn luôn là thế à? Thì ra ở trong mắt cô, mình luôn luôn đóng vai kẻ ác à?!

Tức chết!

Quyền Yến Thác mỉm cười cúi đầu, cắn lên miệng cô, sức lực rất nhẹ, chỉ có thể coi là trêu đùa. Ngón tay thon dài của anh nhẹ dẹt lên trán cô, giọng cảm hận nói: "Em là đồ phụ nữ không có lương tâm, không ngờ ông đây đối tốt với em như thế, một chút em cũng không nhớ sao?"

Tốt?

Sở Kiều xoa đầu, buồn bực suy nghĩ, anh có từng có từng đối tốt với cô sao? Stop! Không phải lần nào cô cũng bị ép gắt gao đến mức không có năng lực phản kháng!

Cuối cùng cũng ra khỏi nhà, Sở Kiều đang muốn lái xe, lại bị anh kéo trở về, kéo vào trong chiếc Hummer đen của anh.

Người nào đó nổ máy, nhíu mày nhìn chằm chằm người bên cạnh, nói: "Về sau mỗi sáng sớm anh đưa em đi làm, như vậy em có thể ngủ thêm nửa giờ nữa."

"....."

Sở Kiều nhép nhép miệng, câu nói kế tiếp không dám nói, bởi vì ánh mắt của anh dần dần trở nên lạnh lùng.

Một đường lái xe tới đến Đại Hạ, một tay Quyền Yến Thác cầm tay lái, cái tay còn lại cứ mãi nắm thật chặt tay Sở Kiều. Nhiều lần, Sở Kiều cũng muốn tránh ra khỏi, nhưng anh giữ chặt đến mức vùng không thoát.

Hơn nữa lòng bàn tay của anh rất nóng, Sở Kiều bị anh nắm lấy tay, cảm thấy rất ấm áp, ngay tiếp theo đó toàn thân đều ấm áp hơn.

Xe dừng bên ngoài cao ốc, Sở Kiều còi dây an toàn ra xuống xe, không ngờ anh lại đi theo xuống xe.

"Anh đi làm thôi." Sở Kiều ngọt nhạt khuyên bảo, một chút cũng không muốn cho anh vào đi.

Quyền Yến Thác cười nhạt, hoàn toàn không lý tới lời của cô, dắt lấy tay cô đi vào trong. "Không vội mà, anh đưa em đi vào trước đã."

Giờ làm việc buổi sáng, trong đại sảnh người đến người đi, Sở Kiều là đích ngắm của khắp những ánh nhìn quái dị dò xét của mọi người, gật đầu khi nghe những tiếng "tổng giám đốc Kiều" vang lên liên tục mà lòng chua xót.

Vừa lúc cô gật đầu, người đàn ông bên cạnh liền lễ phép cười cười. Anh cười một tiếng, không biết lại thu hút thêm bao nhiêu ánh mắt, trong nháy mắt hai người bọn họ trở thành tiêu điểm của cộng đồng.

Xem kia, người đàn ông này chính là cổ ý!

Sở Kiều bĩu môi, nụ cười trăm xuồng.

"Về mặt em khi tức giận quả thật rất xinh đẹp!" Bên tai chợt có một luồng khí nóng phả vào, Sở Kiều khẽ liếc mắt, liền đối diện với đôi con ngươi như ngọc thạch đen của người kia, thâm thúy sâu thẳm, nhìn nhau đến mức lòng cô phát run.

Chung quanh có không ít người, Sở Kiều không dám làm gì quá khích, cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ có thể chịu đựng việc bị quấy rầy.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, môi mòng của Quyền Yến Thác cong lên, nâng lên thành đường cong dịu dàng. Bàn tay anh tự nhiên rơi xuống bên hông Sở Kiều, hoàn toàn coi thường ánh mắt giống như muốn giết người của cô.

Cửa thang máy "đỉnh" một tiếng mở ra, không ít người ra kẻ vào.

Sở Kiều cũng không muốn đi vào thêm mất thể diện, cúi đầu đứng tại chỗ không động.

Cho đến khi bên cạnh vang lên một giọng nữ vui vẻ, "A Thác, vì sao anh ở chỗ này?"

Trong tay Hạ Yên Nhiên xách theo cặp công văn, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm cánh tay Quyền Yến Thác đặt ngang hông Sở Kiều, giọng nói cũng không có bất kỳ chỗ nào không ổn.

Nhìn thấy cô ta, Sở Kiều cơ hồ đã hình thành phản xạ có điều kiện, thân thể cứng lại, tránh khỏi lồng ngực của người nào đó, động tác mau lẹ mà kiên định.

Trong ngực mất đi người yêu, mây kiếm của Quyền Yến Thác thoáng chốc nhú lại. Anh nhú mày nhìn về phía Hạ Yên Nhiên, gương mặt tuấn tú không có thay đổi gì, "Ừ, anh tới đưa Sở Kiều đi làm."

Cửa thang máy lại một lần nữa mở ra, Hạ Yên Nhiên đắc thế cười cười, xoay người liền đi vào trong.

Sở Kiều xách túi theo sau, cũng muốn đi vào, nhưng bị người đàn ông bên cạnh kéo lại, "Đi chuyển sau đi."

"Tại sao?"

Sở Kiều rút bàn tay bị anh nắm chặt về, vẻ mặt từ từ đánh lại, "Tôi muốn đi làm, anh đi trở về đi!"

Cô không chút do dự bước vào thang máy, Quyền Yến Thác không có cách, không thể làm gì khác hơn là đứng trước cửa thang máy hô: "Tôi nay phải về nhà ăn cơm, anh tới đón em!"

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, mặt của Sở Kiều hoàn toàn biến mất.

Nhìn con số biến đổi trước thang máy, Quyền Yến Thác bĩu môi, nắm chìa khóa xe rời đi.

Trong không gian chật hẹp, chỉ có hai người cũng không tính là chật chội. Sở Kiều đứng một bên, vẻ mặt như thường, không nhìn ra biến hóa gì cả.

Mặt kính trước cửa thang máy sáng choang, đôi mày thanh tú của Hạ Yên Nhiên giật giật, khe khẽ mở miệng: "Nghe nói hai người lại muốn ly hôn nữa à?"

"Ly hôn á?" Đôi môi đỏ mọng của Sở Kiều khẽ cong, khoe miệng nở nụ cười xinh đẹp, "Chúng tôi bên nhau hạnh phúc không phải cô không biết? Thật ra thì đàn ông đều không sai biệt lắm, tôi mà không cần anh ấy, anh ấy sẽ đòi sống đòi chết, phụ nữ đều mềm lòng cả thôi!"

Hạ Yên Nhiên dựa lưng vào vách thang máy, một tay cô ta đỡ vách thang máy xung quanh, năm ngón tay mảnh khảnh hung hăng siết chặt, dùng sức đến mức đầu ngón tay trắng bệch.

Mấy lời kia của Sở Kiều hung hăng đâm vào trong lòng của cô ta. Chỉ một chớp mắt như vậy, cô cảm thấy đầu ông ông vang, trống rỗng.

Xuyên thấu qua cửa thang máy quang, Sở Kiều cũng không cần phí sức đã có thể thấy biểu tình cô ta biến hóa. Mặc dù cô ta che giấu rất tốt, nhưng từ từ sắc mặt tái nhợt đã tiết lộ ra tâm tình của cô ta lúc này.

Sở Kiều là một người nhớ thù, cô không muốn chủ động xuất kích, nhưng nếu có người khiêu khích, hơn nữa ba phen bốn lượt liên tục thì cô sẽ không khách khí!

Cửa thang máy vừa vận mở ra, Sở Kiều cất bước đi ra ngoài, ra đến trước cửa thang máy, không nhận được xoay người, hỏi cô: "Tổng giám đốc Hạ, cô tới tìm tôi sao?"

"Không phải." Hạ Yên Nhiên lên tiếng đáp lại, nụ cười trên mặt cứng ngắc, "Tôi đến phòng tài liệu tra phần tài liệu."

"Vậy cô đi qua rồi." Sở Kiều rất tốt bụng nhắc nhở cô ta, tiện tay trợ giúp cô ta ấn xuống nút, cười nói: "Phòng tài liệu ở lầu mười, không phải ở nơi này, nơi này là chỗ của tôi!"

Ánh mắt của Hạ Yên Nhiên trầm xuống, bởi vì lời nói của cô mà sắc mặt trắng bệch.

Sở Kiều nhìn chằm chằm cánh cửa thang máy khép lại, khóe miệng thu lại nụ cười.

Giây lát sau, thang máy dừng lại ở lầu mười, Hạ Yên Nhiên hung hăng đè nút thang máy, cửa thang máy lại một lần nữa khép lại, đi xuống.

Đi tới tầng một, Hạ Yên Nhiên xách theo túi xách đi ra thang máy, mặt đẹp lộ ra một tầng lạnh lẽo. Cô ta đi ra khỏi cao ốc, móc chìa khóa xe ngồi vào trong xe, hai mắt hồng hồng nén nước mắt đang dâng trong hốc mắt.

Cô ta cắn môi, nở mày, “hừ” một tiếng lái xe đi.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Sở Kiều cất bước đi vào trong, cô mới vừa ngồi xuống, trong túi xách, điện thoại di động liền vang lên.

"A lô?"

Đầu kia điện thoại, bất ngờ vang lên giọng nói đầy từ tính của người đàn ông nào đó, "Đến phòng làm việc chưa?"

"Đến rồi." Sở Kiều bình tĩnh trả lời, không nghe ra chút khác thường.

Quyền Yên Thác mang theo tai nghe, chuyển tay lái, khóe miệng khẽ cong: "Không có sao chứ?"

"Có thể có chuyện gì?"

"Ách....."

Anh cứng họng, hỏi không được nữa.

Sở Kiều bĩu môi khinh thường, ánh mắt bình thản: "Yên tâm, sớm hôm nay tôi mang giày cao gót, không thích hợp đánh nhau!"

"Khụ khụ!"

Quyền Yên Thác bị lời nói hùng hực lửa của cô làm sặc, vội vàng chuyển đổi đề tài, "Buổi tối anh tới đón em nhé?"

"Ừ." Sở Kiều nhàn nhạt đáp lời, sau đó cúp điện thoại. Tên khốn kiếp này, còn dám gọi điện thoại, nói rõ là đang giấu đầu lòi đuôi!

"Tổng giám đốc Kiều!" Thư ký gõ cửa, cung kính nói: "Chủ tịch gọi ngài lập tức đi tới."

Sở Kiều thu thập xong đồ trên bàn, nghĩ đến cái gì đó bèn hỏi một câu, "Chỉ bảo tôi đi sao?"

"Còn có tổng quản lý Sở nữa." Thư ký thành thật trả lời, không hề giấu giếm: "Chủ tịch giống như lên cơn."

Sở Kiều không hề hỏi nhiều, "Biết rồi, đi làm việc đi."

Mở ngăn kéo có khóa, Sở Kiều lấy từ bên trong ra một tập tài liệu đen, cô điều chỉnh vẻ mặt, trên mặt nở nụ cười tươi rói, thẳng tiến tới phòng chủ tịch.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99-1: Lỗ mãng ngộ thương (1)

Editor: Hepc

Beta: Thu

Sở Kiều ôm tài liệu còn chưa đi đến phòng làm việc, liền nghe được tiếng vỗ bàn vang động bên trong.

Cô mím nhẹ môi, ở ngoài cửa hơi đứng một chút, sau đó mới gõ cửa đi vào.

"Ba!"

Sở Kiều nhú mày nhìn sang, chỉ thấy Sở Nhạc Viện đứng ở một bên, sắc mặt trắng bệch. Nghe được giọng nói của cô, cực kỳ không thân thiện liếc tới, trong đôi mắt ấy hàm chứa oán giận.

Ánh mắt của cô ta có trong dự liệu nên Sở Kiều không hề kinh ngạc, cười gật đầu với cô ta một cái, ánh mắt ôn hòa.

"Ngồi đi."

Nhìn thấy cô, sắc mặt Sở Hoành Sanh mới hòa hoãn một chút, xoay người ngồi vào trong ghế.

Sở Kiều ngồi xuống ở bên cạnh ba mình.

"Có chuyện gì xảy ra sao?" Sở Kiều nhíu mày nhìn về phía ba mình, thử hỏi thăm.

Đưa hộp đồng trong tay cho cô, sắc mặt Sở Hoành Sanh rất khó nhìn, "Dịch Thành làm trái với điều khoản."

"Trái với điều khoản?" Sở Kiều nhận lấy hộp đồng nhìn kỹ một chút, truy vấn, "Tháng sau những vật liệu may mặc chúng ta cần dùng đều là của Dịch Thành, nếu như bọn họ làm trái với điều khoản, tổn thất lớn nhất là chúng ta!"

"Đúng vậy!" Sở Hoành Sanh nhăn mày, vẻ mặt lộ ra nhàn nhạt mệt mỏi.

Sở Nhạc Viện đứng ở một bên căn môi, sắc mặt từ từ trầm xuống, "Ba, con kêu luật sư chuẩn bị khởi tố, chúng ta....."

"Câm ngay!"

Sở Hoành Sanh giận tái mặt, ánh mắt lạnh lẽo, "Nếu như lên tòa án có thể giải quyết, vậy còn có người phá sản sao? Có biết những vụ án thế này mà thừa kiện, ít thì một hai năm, cũng sẽ không có kết quả gì! Chúng ta có thể đợi lâu như vậy sao?"

Sở Nhạc Viện mím môi, từ từ cúi đầu, "Con cũng bị bọn họ chọc tức! Dịch Thành cũng hợp tác với chúng ta được một khoảng thời gian rồi, vẫn luôn rất tốt, tại sao đột nhiên lại nháo đòi hủy hợp đồng?"

"Con còn không biết xấu hổ sao mà còn nói, " Sở Hoành Sanh cau mày khiển trách cô ta, giọng điệu nghiêm khắc, "Bình thường đều là con tiếp xúc với Dịch Thành, bên kia có động tĩnh gì, thế nhưng con lại không có phát hiện, làm Tổng giám đốc làm gì?"

Sở Nhạc Viện tức phồng má, nửa chữ cũng nói không ra được. Trong lòng cô ta uất ức, rõ ràng tuần lễ trước nhìn thấy người phụ trách Dịch Thành, còn không nhìn ra chút khác thường nào, thế nào chỉ trong chớp mắt lại muốn làm trái với điều khoản?

Bất giác cô ta quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Sở Kiều, lại chỉ có thể nhìn đến vẻ mặt cô bình tĩnh không có gì khác thường.

"Ba, " Sở Kiều mở miệng đúng lúc, giọng nói không kiêu ngạo không tự ti, "Bằng không con tìm người phụ trách Dịch Thành, cùng bọn họ nói chuyện lại?"

"Con biết người phụ trách Dịch Thành?" Sở Hoành Sanh kinh ngạc quay đầu, ánh mắt mang theo mấy phần chờ đợi.

Sở Kiều gật đầu một cái, trả lời rất khiêm tốn, "Trước kia ở Mộ Luyện có tiếp xúc với bọn họ, cũng không tính quen thuộc, nhưng con có thể đi thử một chút."

Sở Hoành Sanh cong môi, liên tiếp nói hai câu, "Tốt, Rất tốt."

Mất thấy Sở Kiều cướp đoạt trắng trợn, Sở Nhạc Viện tức giận xanh cả mặt, vừa vặn lại không có kẻ khả thi. Vấn đề về Dịch Thành, hiện tại vô luận cô ta giải thích thế nào, ba cũng sẽ không nghe vào!

Đáng hận!

Chỉ tiếc, loại đả kích này còn thiếu rất nhiều.

Sở Kiều mở ra cặp tư liệu màu đen, đẩy tới trước mặt ba mình, cười nói: "Ba, lần trước con nói vật liệu may mặc đã gần đủ rồi, ba xem một chút nếu như không có vấn đề, tháng sau đã có thể đưa ra thị trường."

"Nhanh như vậy?"

Sở Hoành Sanh có chút không dám tin, ông đeo kính cận lên, tường tận nhìn một chút tài liệu trong tay Sở Kiều, khóe miệng lộ ra nụ cười vui mừng, "Chuyện này, giao cho con toàn quyền làm, ba ủng hộ con!"

Toàn quyền?

Ánh mắt Sở Nhạc Viện trầm xuống, nụ cười u ám. Vốn là để cho Sở Kiều đảm nhiệm chức tổng giám đốc đã là quyền lợi không nhỏ, hiện tại lại để cho Sở Kiều toàn quyền quyết định sản phẩm mới, tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa vị trí cô ta khó cực cũng cố chỉ sợ sẽ bị Sở Kiều đẩy ra ngoài?!

Về thiết kế, Sở Nhạc Viện cũng không biết cái gì, nhiều nhất chỉ biết nhìn. Chi tiết cụ thể về bản vẽ không có ý kiến gì, cho nên cô ta chỉ có thể trở mặt nhìn ba mình và Sở Kiều ngồi trên ghế, ba một câu con một câu thảo luận, mà cô ta mấy lần muốn mở miệng, cũng không tìm được cơ hội.

Lừa gạt trong lòng bùng nổ.

Sở Kiều hài lòng đi ra, cô rất vui vẻ, gương mặt Sở Nhạc Viện tức giận đi theo phía sau, cắn răng nghiêng lợi, "Sở Kiều, đừng cho là tôi không biết chị đang tính kế gì. Không phải chị muốn vị trí của tôi, mà hạ thấp tôi chứ?"

Bước chân khẽ ngừng, Sở Kiều quay đầu đi nhìn cô ta chợt cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Khóe miệng cô đưa cợt nụ cười chói mắt, Sở Nhạc Viện thấy phải giận sôi lên, tăng nhanh hai bước ngăn trở đường đi của cô, ép hỏi: "Chị nói chuyện đi, chớ che giấu mà giờ trò đây!"

"Cô nói đúng rồi." Sở Kiều không tức giận, hai con ngươi sáng ngời chớp chớp, chiều cao của cô và Sở Nhạc Viện không kém bao nhiêu, thậm chí mang giày cao gót còn cao hơn một ít.

Hai người vóc người đều thuộc về cao gầy đứng mặt đối mặt thân hình và bóng lưng cũng không khác mấy, hình dáng gương mặt cũng tương tự.

"Sở Nhạc Viện!"

Sở Kiều mở miệng, vẻ mặt nhìn như bình tĩnh, rồi lại chứa đựng nụ cười nhạt nhòa, "Trước kia không muốn tranh cùng cô, cho nên cô nên cảm động đến rơi nước mắt vì những năm này cô lấy được chỗ tốt! Nhưng mà bây giờ, tôi nghĩ thứ thuộc về tôi nên trở về rồi, cô còn muốn tranh với tôi? Có thể, tôi tuyệt đối hào phóng hơn so với cô, chúng ta cạnh tranh công bằng, chỉ cần cô có thể thắng được tôi!"

"Chị Chị....."

Sắc mặt Sở Nhạc Viện biến đổi trắng xanh, tức giận toàn thân phát run, nhưng cũng nói không ra cái gì.

Nơi này là công ty, cô ta còn phải chú ý hình tượng, tuyệt đối không thể giống như người đàn bà chanh chua ồn ào. Bà cũng ấn tượng nhất định về cô ta, nếu như cô ta đối nghịch Sở Kiều, sẽ chỉ làm bà càng ngày càng không coi trọng mình!

Vào giờ phút này, đầu óc Sở Nhạc Viện coi như tỉnh táo, có thể lý trí phân tích vị trí và hoàn cảnh của cô ta lúc này!

Cô ta căng thẳng xoay người, trở lại phòng làm việc của chính mình. Đóng cửa lại, nháy mắt bên trong liền vang lên một hồi động tĩnh không dứt, ngay sau đó là âm thanh ném đồ vật chói tai.

Mặt Sở Kiều không biến sắc trở lại phòng làm việc, đóng cửa, ngăn cách những thứ âm thanh rơi vỡ phiền lòng.

Cô còn rất nhiều chuyện phải làm, không có nhân hạ thoái mái lẳng phí thời gian ném đồ vật!

Cửa phòng làm việc đối diện khép chặt, buổi trưa cũng không còn thấy có người ra ngoài. Đã tới giờ tan việc rồi, Sở Kiều xách theo ví da đi ra ngoài, trực tiếp đi thang máy xuống lầu.

Đã gọi điện thoại di động thúc giục rồi, vốn là cô đang có linh cảm về vòi trước khi tan việc. Nhưng cô biết tính khí người đàn ông kia, không muốn cho mình thoái mái, không thể làm gì khác hơn là bỏ bản vẽ vào trong ví da, chờ buổi tối bổ sung thêm.

"Sao lâu quá mới xuống?" Người đàn ông dựa vào trước cửa xe, giọng nói rõ ràng không nhịn được.

Sở Kiều đoán được anh không có tính nhẫn nại, không khỏi trêu ghẹo nói: "Dù gì tôi cũng là tổng giám đốc, tiền lương nhiều hơn người khác nên cũng không thể là người muốn đi về đầu tiên thì đi!"

Quyền Yến Thác vứt bỏ thuốc trong tay mím môi không nói gì, chủ động đi tới trước cửa xe mở cửa, nói: "Lên xe thôi."

Loại động tác galant như chủ động mở cửa thể này khiến Sở Kiều lạnh run lần nữa, cô do dự ngồi lên xe, toàn thân không nhịn được căng thẳng.

Haizzz, chừng nào "chúng bệnh dịu dàng" của người đàn ông này có thể qua đi đây? Cô thật lòng không thích ứng nổi!

Sở Nhạc Viện vừa bước ra tòa nhà đồ sộ có cửa kiếng xoay tròn, liếc mắt liền thấy Sở Kiều ngồi lên chiếc xe Hummer màu đen, người đàn ông ân cần mở cửa xe cho cô, vẻ mặt dịu dàng.

Trong nháy mắt xe lái đi, cô ta mím môi, trong lòng ề ảm khó chịu, trầm mặt lái xe về nhà.

Móc chìa khóa nhà ra mở cửa, nhà cửa sang trọng trống không, hơi thở vắng lạnh.

Chỉ có trong phòng bếp truyền đến chút động tĩnh, những chỗ khác đều lặng lẽ không tiếng động.

Anh ta lại không trở về.

"Bà chủ trở về rồi." Di Thái nhìn thấy cô ta trở về, miễn cưỡng lên tiếng chào hỏi, động tác nhanh chóng mang com tời lên bàn.

Bỏ ví da trong tay xuống, Sở Nhạc Viện kéo ghế dựa ngồi xuống, lại không hề mắng chửi người, cũng không nói chuyện.

Xưa nay cô ta không dễ ở chung, hôm nay Quý Tư Phạm không có ở nhà, di Thái càng không muốn nói nhiều một câu với cô ta. Thời gian mới vừa đến, bà liền chuẩn bị đồ ăn xong xuôi, không nói hai lời đã rời khỏi.

Cửa chính lúc mở lúc đóng, Sở Nhạc Viện an tĩnh ngồi ở trong ghế, khóe miệng nở nụ cười u ám.

Xem kia, cả trong nhà cũng chỉ còn lại một mình cô ta. Nếu như cô ta không mở miệng nói chuyện, chung quanh sẽ tĩnh mịch như cõi chết vậy.

Không biết, loại an tĩnh này có thể bức người điên khùng!

Quý Tư Phạm mở cửa đi vào, nhìn thấy chính là Sở Nhạc Viện ngồi ở trước bàn ăn cũng không nhúc nhích, mặt không vẻ gì. Cho đến lúc nghe giọng của anh ta, cô ta mới quay đầu, trầm giọng hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

Quý Tư Phạm từ cửa đổi giày, ra nói cở áo sơ mi, vừa đi vừa nói: "Ăn rồi."

Người ngồi cạnh bàn ăn hình như cười khe khẽ một tiếng, Quý Tư Phạm không hề nghe rõ, anh ta hồ nghi quay đầu, lại thấy Sở Nhạc Viện đứng lên, dọn dẹp thức ăn trên bàn bung vào phòng bếp.

Động tác của Sở Nhạc Viện cứng ngắt bỏ thức ăn vào tủ lạnh, từ đầu đến cuối cũng không mở miệng nữa.

Bây giờ cô ta hận nhất chính là tự ăn cơm một mình, cho nên thà bị đói bụng cũng không muốn nuốt xuống.

Dọn xong phòng bếp, cô ta mím môi trở lại phòng ngủ. Quý Tư Phạm sùng sốt một chút, đáy mắt có hơi kinh ngạc.

Chỉ là cảm xúc anh ta khôi phục rất nhanh xuống, không hề đi hỏi cô ta vì sao không vui. Cảm cấp công văn, anh ta đi vào phòng làm việc như thường, tiếp tục công việc của anh ta.

Đêm nay, đã sớm nhìn quen lắm rồi. Sắc mặt Quý Tư Phạm yên lặng, đáy mắt nhìn không ra nửa điểm gọn sóng, chỉ là tối nay khó được an tĩnh, không có tiếng ồn ào.

.....

Lái xe trở lại nhà tổ, Quyền Yên Thác mở cửa xe, dắt tay Sở Kiều đi vào trong.

Dưới sân có một bóng người đang đứng, nhưng lúc này người đó có mặt cũng không làm cho người ta vui mừng.

Tri Việt cầm điều thuốc trong tay, thân hình cao to tựa vào cửa hiên bên cạnh, con ngươi sắc bén liếc nhìn bọn họ, trong đôi mắt kia chứa đầy tàn khốc khiến da đầu Sở Kiều tê dại.

Đã sớm đoán được sẽ gặp anh ta, Quyền Yên Thác cũng không tránh, chỉ kéo người bên cạnh qua, cười nói: "Em vào trước đi."

Mặc dù nói không biết đã xảy ra cái gì, nhưng Sở Kiều cảm giác thấy giữa hai người bọn họ có cái gì đó không đúng. Cô há miệng, liền nghe Tri Việt nói: "Vào nhà đi!"

Hai người này đều nói như vậy, Sở Kiều bắt đầu dī thờ dài, không thể làm gì khác hơn là xách theo túi xách vào nhà.

Nhìn bóng lưng cô đi xa, mặt Quyền Yên Thác trầm xuống, nói: "Có lời cứ nói!"

Tri Việt hít sâu một hơi thuốc lá, vút tàn thuốc trên mặt đất, giày da sáng bóng hung hăng đạp lên, đạp tắt tia lửa. Anh ta mím môi, híp mắt, nói: "Đừng tưởng rằng anh đưa Hạ Yên Nhiên lên trên giường tôi thì tôi liền sợ anh nhà?! Nếu tôi đã sớm ngủ với cô ta, cũng không ngại ngủ với cô ta thêm một lần nữa đâu."

Quyền Yên Thác cười lạnh lạnh, đáy mắt thâm trầm. Tên khốn này nói chuyện sao không chịu hủ thẹn một chút sao?!

"Hèn hạ!"

Mày kiếm của Tri Việt nhú chặt, nhìn anh chằm chằm, ánh mắt lạnh giá, "Anh có bản lĩnh dùng phương pháp quang minh chính đại sao!"

"Làm sao lại không quang minh chính đại hả?" Quyền Yên Thác nhú mày theo dõi ánh mắt của anh ta, chỗ sâu đáy mắt hàm chứa thật sâu giễu cợt, "Thứ cậu uống là rượu, cũng không phải là xuân dược? Làm hay không làm, không phải chính cậu chọn à?!"

Tạm dừng một lát, anh trầm mặt, vẻ mặt lạnh lùng, "Tri Việt, con mẹ nó cậu tỏ ra người đàn ông được không? Đừng cứ than thở như phụ nữ nữa!"

"Sao ông đây lại giống phụ nữ?"

"Cậu có gan làm, không có gan nhận, không phải giống các bà các chị là thì là cái gì!"

"Tôi lại không thích cô ta, anh muốn tôi nhận thế nào?"

"Không thích người ta, mà cậu còn ngủ? Cậu cứ không hiểu đạo lý như vậy sao!"

"Tôi....."

Trì Việt lấy tay vỗ tay vỗ má bị anh chặn lại, nói không ra lời. Gương mặt tuấn tú đỏ bừng lên

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99-2: Lỗ mãng ngộ thương (2)

Editor&Beta: Thur

Những lời này hình như hăng hăng đâm vào lòng Trì Việt, trong nháy mắt ánh mắt của anh ta âm trầm, càng khó coi hơn vừa rồi nhiều.

"Hai người các con đứng làm gì vậy? Đi vào nhanh một chút!"

Quyền Chính Nghi thấy bọn họ ở chung một chỗ, để tâm nhiều hơn một chút, lớn tiếng gọi bọn họ đi vào. Từ lần trước hai người này động thủ một lần, bà liền đặc biệt để ý.

Quyền Yến Thác nghiêng người đi vào trong, đồng thời nhỏ giọng dặn dò anh ta: "Tối nay người trong nhà đều ở đây, cậu yên tĩnh một chút cho tôi, có lời gì để sau rồi nói!"

Anh đứng dậy vào nhà, không bao lâu sau Trì Việt cũng trở về, chỉ là mang một gương mặt hằm hằm bức bối.

Trước khi ăn cơm, cả nhà đều ngồi ở trên sofa trong phòng khách. Bà nội Quyền ngồi ở giữa, bọn con cháu đều vây quanh ở bên người nói chuyện với bà.

Quyền Sơ Nhược không có về nhà, nói là có vụ án nên bận rộn không thể phân thân. Lúc xế chiều, Lục Cảnh Hanh có phái người đưa tới một sọt cua đồng, nói là buổi tối anh cũng có xã giao nên không thể trở về.

Cả con gái lẫn con rể đều không trở về, Phạm Bồi Nghi có chút mất mát. Chỉ là Lục Cảnh Hanh vừa hiểu chuyện lại chu đáo, cũng khiến cho bà cảm thấy an ủi.

"Mợ chủ, ông chủ mời mợ đi thư phòng."

Người giúp việc tới truyền lời, sau đó rời đi.

Sở Kiều đứng lên, xoay người lên lầu, lại bị Quyền Yến Thác kéo cổ tay, "Anh đi với em "

"Không cần." Quyền Chính Nham chỉ dặn một mình cô lên lầu.

Nhìn chằm chằm bóng dáng Sở Kiều đi lên lầu, con người của Quyền Yến Thác vẫn thủy chung không rời đi, cho đến sau khi cô đóng cửa, tầm mắt của anh vẫn dừng ở trên lầu như cũ.

Pằng ——

Cây gậy trong tay bà nội đập lên đùi anh, Quyền Yến Thác bị đau quay đầu, không vui nói: "Bà nội, sao lại đánh con?"

"Con xem bộ dạng của con bây giờ kìa!"

Bà nội bĩu môi, bất mãn hừ nhẹ một tiếng, "Sợ cái gì, còn có ta ngồi ở đây! Cha con còn có thể ăn thịt người hay sao!"

Đúng ha, có bà nội trấn giữ, mọi sự đều không cần lo. Quyền Yến Thác mím môi ngồi vào bên người bà, chân mày nhíu chặt cuối cùng giãn ra.

Lúc cua đồng bung lên bàn, cửa phòng làm việc trên lầu cũng mở ra. Sở Kiều theo Quyền Chính Nham cùng nhau xuống lầu, về mặt hai người đều rất bình thường, nhìn không ra nửa điểm khác thường.

Ngại vì tất cả mọi người ở đây, Quyền Yến Thác không dám nói thêm cái gì, chỉ dùng ánh mắt hỏi thăm Sở Kiều.

Sở Kiều nhún nhún vai, căn bản không thêm quan tâm tới anh. Một đôi con người sáng ngời đều bị cua đồng trên bàn hấp dẫn, không nhận được động lòng thêm ăn, động tác nhanh chóng khai tiệc.

Cua đồng hôm nay là loại cua mập mạp ăn ngon nhất năm toàn, chỉ cần chút gừng lại thêm vài gia vị nhỏ thì mùi vị đã là tuyệt hảo.

Ăn no nê, bà nội cũng không ở lại lâu, để cho bọn họ về sớm một chút.

Trì Việt ngồi ở trước bàn vui đầu găm cua, ai cũng không thèm quan tâm. Sở Kiều cũng nghiêm chỉnh chủ động nói chuyện với anh, luôn nương theo Quyền Yên Thác mà nói, cũng không hề đến gần anh ta.

Trên đường trở về, Sở Kiều kéo quần áo ngồi xoa bụng, cảm thấy ăn rất no.

Người đàn ông bên cạnh nắm tay lái, tò mò hỏi cô: "Ba anh nói gì với em thế?"

"Muốn biết?" Sở Kiều trừng mắt nhìn, có ý đùa anh.

Quyền Yên Thác mím môi, đưa một tay ra nắm được tay của cô, nhỏ giọng nói: "Đừng tránh né ông đây, mau nói, bằng không hung hăng thu thập em đây!"

Anh nói tới "hung hăng thu thập", Sở Kiều hình thành phản xạ có điều kiện khép hai chân, cảm thấy đau nhức giữa hai chân vẫn còn. Cô lúng túng ho khan một tiếng, chậ,m rồi nói: "Thật ra thì cũng không có gì, ba anh nói nếu như về sau anh còn dám gây rối, để tôi nói cho ông biết, ông sẽ đuổi anh ra khỏi cửa!"

"À?" Tay Quyền Yên Thác run một cái, thiếu chút nữa đánh tay lái nghiêng sang ven đường.

Ngắt, ba anh đang muốn hủy hậu đài của anh sao?

Sở Kiều cười đến nghẹn, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa xe. Thật ra thì Quyền Chính Nham gặp cô chỉ muốn hỏi nguyên nhân hai người bọn họ hòa hảo lại cùng với chuyện kết hôn. Trong lòng cô sớm có chuẩn bị, vừa đúng lúc qua loa trả lời.

Nghi thức hôn lễ cô cũng không trông mong gì nhiều, thậm chí cảm thấy có thể khiếm tốn liền khiếm tốn một chút.

Buổi tối tắm rửa xong, Sở Kiều sấy khô tóc chui vào chăn. Quyền Yên Thác không có trong phòng ngủ, hẳn là đang ở trong phòng làm việc xử lý công vụ, cô muốn tiếp tục bản vẽ còn đang dang dở, liền lấy bản thiết kế trong túi xách ra, tựa vào đầu giường tiếp tục.

Bút máy trong tay vang lên soàn soạt, mắt Sở Kiều nhìn chăm chăm vào đầu bút nhọn, về mặt chăm chú, không hề thấy người nào đó đã đẩy cửa ra đi tới.

Quyền Yên Thác mặc áo ngủ màu đen, nhẹ nhàng cất bước đi tới bên giường. Anh vén chăn lên đi vào, đoạt lấy bản thiết kế trong tay Sở Kiều, "Em đang vẽ cái gì?"

Sở Kiều đang suy nghĩ vài điểm chi tiết nhỏ trên làn váy, đột nhiên bị anh cắt đứt, vô cùng không vui, cũng không thèm quan tâm đến anh.

Cô cúi đầu, hai mắt đen bóng lấp lánh có hồn. Cánh môi đỏ thắm khẽ môi, nâng lên độ cong mê người.

Quyền Yên Thác nhìn mà trong bụng như nổi từng hồi lửa, trong đầu không khỏi hồi tưởng về tối hôm qua, ở trên chiếc giường lớn này, thân thể nhỏ bé của cô thờ gập ở dưới thân mình, thân thể như lửa đốt lại càng nóng bỏng.

Chi tiếc, trong lòng người bên cạnh không có việc khác, chỉ chuyên tâm thiết kế, căn bản không thấy anh đang háo hức biến hóa.

Quyền Yên Thác mề neho áp tới chỗ cô, ngửi nhẹ mùi thơm sau khi tắm của cô, thân thể bộc phát căng thẳng, nơi ở bụng dưới kia không chịu khống chế mà cứng rắn.

Nhưng anh cũng hiểu, nếu như lúc này dám đè cô xuống dưới thân mình, hậu quả sẽ cực kỳ thảm thiết.

Giao gió gặt bão, cái từ này, lúc này Quyền gia đã sâu sắc khắc ghi!

Không có biện pháp khác, Quyền Yên Thác không thể làm gì khác hơn là dời lực chú ý, anh chuyển mắt sang bản vẽ trong tay Sở Kiều, kiên nhẫn xem những đường cong dưới ngòi bút của cô càng ngày càng rõ ràng và phong phú.

Cũng không biết vì sao, Quyền Yên Thác nhớ tới lần trước đã thấy bộ manga trên tủ cô, khoe miệng trầm xuống, tình ái dưới đáy mắt lạnh lạnh xuống.

"Này!" Môi mông của Quyền Yên Thác mím chặt, trầm giọng hỏi cô: "Nói cho anh nghe về thiết kế của em một chút đi."

Sở Kiều sững sốt một chút, hồ nghi quay đầu, tức giận nói: "Nói cho anh biết, anh có thể hiểu sao?"

Mẹ nó!

Mày kiếm của Quyền Yên Thác nhú chặt, đôi mắt thâm thúy đầy nguy hiểm nheo lại, nói: "Xem thường anh?"

"Ha ha....." Sở Kiều cười nhẹ hai tiếng, không dám nói thêm

Về mặt khinh thường và không tin tưởng của cô làm cho tự tôn đàn ông của anh bị tổn thương rất nặng. Quyền Yên Thác mặt đen lại chui vào trong chăn, rất "có cốt khí" lưng hướng về phía cô, một đêm cũng không thêm đến gần.

Sáng sớm hôm sau, Sở Kiều đúng lúc đi đến cao ốc công ty, cho đến khi Quyền Yên Thác khởi động xe, cô mới phát giác có cái gì đó không đúng.

Anh rất an tĩnh, hình như từ tối hôm qua đến sáng nay đều chưa có hành động gì hơn.

Bầu môi, Sở Kiều cũng không thêm tra cứu, xoay người đi vào phòng làm việc trên lầu.

Tan việc về đến nhà, trong phòng khách đèn sáng, nhưng không hề có bóng dáng của anh. Sở Kiều ngó nghiêng khắp nơi cũng không trông thấy anh, nhưng nhìn thấy xe nằm trong sân liền biết anh đã vào nhà.

Tâm tình của người đàn ông này quá thất thường, Sở Kiều than nhỏ, xách đồ ăn trong tay đi vào phòng bếp.

Không lâu sau, trên cầu thang truyền đến một loạt tiếng bước chân. Sở Kiều buông vật trong tay xuống, nhúu mày nhìn sang, thấy đó là một người đàn ông xa lạ, cô chưa từng thấy bao giờ.

Người đàn ông kia đi xuống, Quyền Yên Thác cũng đi theo ra ngoài, thái độ rất lễ phép, khó có khi nào còn đưa người ta đến ngoài cửa tiền đi.

"Trong nhà có khách à?" Sở Kiều lần nữa đứng bồn rửa chén, rửa rau.

Quyền Yên Thác kéo chiếc ghế chân cao ra ngồi xuống đối diện cô, cầm nâng lên, nói: "Thầy giáo dạy Mỹ thuật."

Động tác trong tay Sở Kiều cũng không ngừng lại, nhếch môi lên nở nụ cười, nói với giọng điệu đùa giỡn, "Anh muốn học vẽ tranh à?"

"Ừ."

Nhưng không ngờ anh lại đáp "ừ", cũng khiến cho Sở Kiều kinh ngạc, hồ nghi nhìn anh chằm chằm, hỏi: "Không phải đâu? anh học vẽ tranh?"

"Có vấn đề gì sao?"

Quyền Yên Thác cau mày, sắc mặt trầm xuống, "Chỉ cho phép hai người học vẽ, anh liền không thể học sao?"

"Không phải." Sở Kiều muốn giải thích, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Sự không tin tưởng dưới đáy mắt cô làm anh tức giận, giọng điệu cũng cứng rắn, "Vẽ tranh có gì đặc biệt hơn người? Chờ ông đây học xong, bảo đảm vượt qua em!"

Sở Kiều buồn cười, lắc đầu một cái, nghĩ thầm giọng điệu của người này thật lớn nha! Lần nào anh cũng liều lĩnh hoang đường thế này sao?

Cô chất rau dưa đã rửa sạch ra mâm, cố ý bày ra la liệt, sau đó đẩy tới trước mặt anh, "Đến đây đi, anh vẽ trước cái này được không?"

"À?" Quyền Yên Thác cau mày, gương mặt tuấn tú mang vài tia không hiểu.

Sở Kiều lấy ra vẽ bản cùng bút đưa cho anh, giờ tay lên vỗ vỗ bờ vai của anh, cười nói: "Phác họa phải bắt đầu từ kiến thức cơ bản, không phải chỉ dựa vào việc nói miệng một chút là có thể cày mạnh!"

Ai yo, đây là khi dễ anh à?

Quyền Yên Thác trầm mặt cầm giấy bút lên, vùi đầu vẽ, căn bản không phải nói giỡn.

Sở Kiều có lòng khiến anh chịu nhục, cố tình không để ý hấn, bình tĩnh đứng ở trong phòng bếp nấu cơm.

Cơm tối cũng làm xong, bản phác họa đơn giản trong tay người đàn ông kia vẫn chưa vẽ xong. Sở Kiều tháo tạp dề đi tới, đứng một lúc ở bên cạnh anh, khóe miệng không khỏi nở nụ cười, "Ăn cơm."

Quyền Yên Thác đưa tranh phác họa trong tay cho cô, hơi khoe khoang: "Xem thử ông đây vẽ như thế nào?"

Mới vừa rồi đã xem qua, Sở Kiều trực tiếp cho ra kết luận, "Không điểm."

"Tại sao? Ông đây vẽ thật đẹp cơ mà! Tại sao lại cho không điểm?!"

Sở Kiều bấu môi, ra vẻ một người thầy có tâm, nói cho anh biết: "Yêu cầu của tranh phác họa là giống như thật, không phải đẹp mắt! Mục đích anh nhận định đã không đúng ngay từ đầu!"

Nghe vậy, Quyền Yên Thác lần nữa xem lại tranh vẽ trong tay mình một chút, tự mình suy nghĩ, quả nhiên có hơi cảm giác có cái gì không đúng. Nhưng

anh là người sĩ diện, biết mình sai rồi cũng sẽ không nhận sai đâu, xoay người đi tới phòng bếp ăn cơm, tự nhiên đổi đề tài.

Hai ngày nay cảm xúc của Trì Việt đều rất nóng nảy, càng nghĩ trong lòng càng không phục. Anh không phục khi bị Quyền Yến Thác tính toán như thế, rốt cuộc phải nhịn đến khi tan làm mới trầm mặt một đường từ phòng làm việc đi tới tìm anh.

Nhưng thư ký nói, tổng giám đốc mới vừa xuống lầu.

Trì Việt chạy đến trước thang máy, ngón tay không ngừng ấn cái nút, động tác nhanh chóng muốn tiến vào thang máy. Cửa thang máy mở ra, thấy bóng dáng người đứng trước quen thuộc, anh chạy bước nhỏ lại, hô: "Đứng lại!"

Nghe được giọng nói của anh ta, Quyền Yến Thác lập tức cau mày, dừng tại chỗ chờ anh ta.

Trì Việt chạy ra bên ngoài Đại Hạ, hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông nào đó, giọng căm hận nói: "Chúng ta đánh một hồi đi."

Khi còn bé vẫn thường như vậy, mỗi lần Trì Việt thua thiệt hoặc là bị khinh bỉ, luôn dùng đánh nhau giải quyết.

Quyền Yến Thác cười cười, thật cũng không tức giận, đã sớm biết anh ta có bao nhiêu phân lượng. Đàn ông mà, đánh nhau giải quyết là chuyện rất bình thường, anh cũng không bài xích loại phương pháp tranh đoạt nguyên thủy này.

"Quyền Yến Thác, thủ đoạn của anh thật vô sỉ!"

Trì Việt chờ không kịp đợi đến đấu trường mà chiến đấu, giơ tay lên vung thẳng một quyền vào gương mặt tuần tú nào đó,

Thật may là lúc này đang là giờ cao điểm nhân viên tan tầm, hầu như nhân viên công ty đều rời đi, không hề có người vây xem. Cơ hồ nửa người trên của Quyền Yến Thác không sao cả, khẽ né về phía sau, nhẹ nhõm tránh khỏi quả đấm của anh.

Quyền Yến Thác khinh miệt cười ra tiếng, lời nói đầy kích thích, "Chỉ cần hữu dụng, vô sỉ thì thế nào? Trì Việt, con mẹ nó, cậu cho là mình không vô sỉ?!"

Tốc độ ra quyền của anh rất nhanh, Trì Việt tránh né, quả đấm vào mặt rơi xuống vai anh ta, lần này lực độ không nhẹ.

Sắc mặt của Quyền Yến Thác tối tăm, hai mắt sâu thẳm lộ ra hơi thở nguy hiểm, "Về sau cậu còn dám nhớ thương cô ấy, lần sau người tôi đưa lên giường cậu không còn là Phùng Thiên Chân nữa đâu!"

"Đclmm!"

Trì Việt cũng nóng, căng mặt lại đập tới đây mấy cái, mắng: "Ông mi mới không thêm tin mấy trò tà ma này!"

Anh ta thể hiện rõ ràng có chết cũng không hối cải, Quyền Yến Thác tức muốn chết, âm trầm nói: "Trì Việt, mẹ nó, cậu muốn tìm chết!"

Hai người quyền cước đột ngột, nhanh chóng đánh loạn thành một đoàn.

Sở Kiều xách theo túi xách, đi tới bên ngoài cao ốc Quyền thị. Trong túi cô cố ý đi mua bản vẽ và bút, cùng với một vài vật dụng cần cho việc phác họa.

Cô nghĩ tới gương mặt bị tức điên tới hôm qua của ai kia, không nhịn được cười khẽ. Phải nói là trong việc vẽ tranh, Quyền Yến Thác xem như không có chút thiên phú nào, nhưng mà nếu anh muốn học, cô cũng không thể một mực đả kích lòng tự tin của anh, kêu la chê bai anh được!

Phía trước rồi tung bùng, lòng Sở Kiều chìm xuống, bất giác chạy tới, chen vào đám người nhìn vào.

"Dừng tay!"

Sau khi nhìn kỹ, cô sợ hết hồn, vội vàng chạy tới kéo người.

"Các người đánh làm cái gì?"

Sở Kiều kéo cánh tay Quyền Yến Thác, tức giận hét lên, "Bao lớn rồi còn đánh nhau?"

Quyền Yến Thác hơi thở dốc, liếc cô, không hề nói chuyện.

Bên này khóe miệng Trì Việt có thương tích, gương mặt tuần tú đen thui ước chừng có thể chết rết người. Anh ta nhử mày nhìn chăm chăm Sở Kiều, đáy mắt càng thêm vẻ chán nản, "Cô né sang một bên, nơi này không có chuyện của cô!"

Thấy bộ dáng của bọn họ thế này, Sở Kiều có thể đoán được một hai, lời nói nghẹn lại trong cổ họng, lên không nổi mà xuống cũng không được.

Kéo ống tay áo sơ mi được xắn lên xuống, Quyền Yến Thác không muốn dây dưa nữa, anh nắm lấy bả vai Sở Kiều, chuẩn bị dắt cô rời đi.

"Không được đi ——"

Trì Việt tức giận xù lông, ánh mắt hàm chứa lửa giận mãnh liệt, "Quyền Yến Thác, hôm nay chuyện này không xong đâu! Có gan thì má nó, anh chó đi, tiếp tục một mình đâu!"

Bộ dạng anh ta nhất quyết không tha là đáng giận nhất. Quyền Yến Thác “soạt” cái xoay người, vẻ mặt hoàn toàn lạnh xuống.

"Trì Việt, cậu chưa thấy quan tài chưa đồ lệ phải không?"

"Thế nào, anh có bản lĩnh liền đánh chết tôi!"

Delmm! Cái thằng nhóc con đáng chết này còn dám khiêu chiến?

Quyền Yến Thác cảm thấy, nhiều năm như vậy mình đã quá che chở cho anh ta!

Mất thấy bọn họ lại muốn khai chiến, Sở Kiều căn bản cản không được. Trong lòng cô gấp muốn chết, đang suy nghĩ nên hóa giải như thế nào, nhưng lại không ngờ căn bản Trì Việt cũng không cho cơ hội, nhảy về phía trước, nâng một cước hung hăng đá tới.

Mặc dù vội vàng đánh nhau nhưng đầu óc của Quyền Yến Thác vẫn còn tỉnh táo, anh chưa quên Sở Kiều vẫn còn ở bên cạnh, bất giác giang hai cánh tay che chở cô vào trong ngực. Anh nghiêng người ôm cô vào trong ngực, Trì Việt thừa dịp đưa chân tới đây.

Huych ——

Một cước này Trì Việt mạnh mẽ mẽ đá qua, hàm chứa các loại oán khí, lực độ dưới chân rất nặng.

"Úm!"

Bên cạnh có bóng người ngã xuống đất, Quyền Yến Thác sững sốt một chút, nhúu mày nhìn sang, chỉ thấy Hạ Yên Nhiên té xuống đất, đôi tay ôm chân trái, vẻ mặt khô sở, mặt không còn chút máu, trắng bệch đến dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100-1: Sức ghen của một người

Edit: Hepc.

Beta: Thư.

"Á!"

Bên cạnh có bóng người ngã xuống đất, Quyền Yến Thác sững sốt một chút, nhúu mày nhìn sang, chỉ thấy Hạ Yên Nhiên té xuống đất, đôi tay ôm chân trái, vẻ mặt khô sở, mặt không còn chút máu, trắng bệch dọa người.

Quyền Yến Thác phản ứng kịp, bước qua, cúi người xuống tra xét chân của cô ta, "Như thế nào? Có thể đi hay không?"

Hạ Yên Nhiên cắn môi, ngăn ngụt mấy phút trán liền rỉ ra một tầng tầng mồ hôi mịn, cô ta cố gắng nặn ra nụ cười, nói: "Hắn là không có gì, anh có thể đỡ em đứng lên không."

Cô ta mặc quần dài, không thấy vị trí bị thương, Quyền Yến Thác đưa tay đỡ cánh tay của cô ta, muốn đỡ cô ta dậy, nhưng cô ta mới vừa đứng dậy, đã có thể nghe được chân trái "cách" một tiếng.

"A ——"

Mặt Hạ Yên Nhiên trắng bệch, đau đến muốn khóc lên.

Trong lòng Quyền Yến Thác hơi hồi hộp một chút, dâng lên một dự cảm xấu, nhìn tình hình này chân của cô ta sợ là lại bị thương không nhẹ.

"Đi bệnh viện đi!"

Sở Kiều đột nhiên mở miệng, Quyền Yến Thác quay đầu nhìn về phía ánh mắt của cô, mơ hồ dâng lên một nụ cười.

"Còn thất thần làm gì?" Quyền Yến Thác nhúu mày nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện đứng ngốc ở đó, quát: "Con mẹ nó, không nhanh lần lại đây cho tôi!"

Bị anh quát như vậy, Tri Việt lấy lại tinh thần. Anh ta ảo não cau mày, nghĩ thầm thật tốt, Hạ Yên Nhiên xong tới làm gì? Đây không phải là không duyên cớ mà liên lụy người sao?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng cô ta tự làm bị thương mình, Tri Việt vội vàng đi tới, cùng Quyền Yến Thác đỡ người trên xe.

Sở Kiều xách theo ví da, cũng đi theo ngồi lên xe.

Hai người đàn ông này ngồi ở trước mặt, Sở Kiều đỡ Hạ Yên Nhiên ngồi ở ghế sau, dọc theo đường đi đều rất an tĩnh, chỉ có Hạ Yên Nhiên nhàn nhạt kêu đau, không tính là rõ ràng, lại tồn tại ở bên tai mỗi người .

Chiếc Hummer màu đen rất nhanh lái đến bệnh viện, trên đường đi Quyền Yến Thác đã gọi điện thoại qua bệnh viện, cho nên xe dừng lại, thì có nhân viên cứu hộ đẩy xe giường bệnh tới đây, trực tiếp thả người lên giường, nhanh chóng đẩy nhanh vào trong thang máy.

Lúc này, sắc mặt Hạ Yên Nhiên chỉ có thể dùng từ trắng bệch như tờ giấy để hình dung. Sở Kiều ở trong xe đỡ cô ta, có thể cảm thấy cô ta run rẩy, còn có trên người toát ra mồ hôi lạnh.

Không thể nào là giả bộ.

Sở Kiều mím môi, theo mọi người bước vào bệnh viện, hướng trên lầu phòng cấp cứu chạy tới.

Lúc bọn họ đi lên, Hạ Yên Nhiên đã bị đẩy mạnh vào, đến chỉ có thể nhìn trên cửa đèn đỏ sáng lên.

Tri Việt đứng dựa lưng vào góc tường, vào lúc này ánh mắt yên tĩnh xuống. Anh ta từ trong túi móc ra một điều thuốc, vuốt ve tìm ra cái bật lửa, "cách" một tiếng.

"Thật xin lỗi tiền sinh, nơi này không thể hút thuốc." Y tá đi nhanh tới, đưa tay chỉ trên tường bảng thông báo.

Tri Việt cau mày, trầm mặt dập tắt thuốc lá trong tay, cúi đầu khoanh tay trước ngực đứng ở bên cạnh. Giấy lát sau, điện thoại di động trong túi rung lên, bất giác liếc mắt nhìn Quyền Yến Thác, cầm điện thoại đi vào trong góc nghe.

Quyền Yến Thác nhìn đến ánh mắt của anh ta, đại khái đoán được là điện thoại của. Dù sao chuyện hôm nay cũng không gạt được, sớm muộn gì cũng sẽ biết.

Bên ngoài phòng cấp cứu, thỉnh thoảng có nhân viên y tế mặc áo khoác trắng đi tới đi lui. Sở Kiều lộ vẻ không thích, xách theo ví da ngồi ở bên trên ghế dài, con người đen nhánh nhìn chăm chăm ngón tay đang nắm với nhau, không biết nghĩ cái gì.

Giấy lát sau, đầu ngón tay lạnh lẽo của cô bị bàn tay ấm áp bọc lại. Quyền Yến Thác khom lưng ở bên người cô ngồi xuống, vẻ mặt bình tĩnh.

Sở Kiều sững sốt một chút, nhưng không có rút tay về, mặc cho anh nắm chặt.

Cho đến trên hành lang vang lên một hồi tiếng bước chân dồn dập, đôi mắt Quyền Yến Thác thâm thúy trầm một cái, đôi môi mỏng mím nhẹ.

Triển Bằng cùng với Văn Man bước nhanh đi tìm, sắc mặt hai người đều lộ ra khẩn trương.

Văn Man chạy đến bên ngoài phòng cấp cứu, lập tức kêu lên: "Bác sĩ, y tá!"

Vừa vặn bên trong có y tá đeo khẩu trang ra ngoài, nhìn thấy có người ồn ào, lập tức ngăn lại: "Người thân bệnh nhân an tĩnh một chút đi!"

"Y tá, con gái của tôi như thế nào?" Văn Man tái mặt, giọng nói run rẩy.

"Con gái bác là ai?"

"Hạ Yên Nhiên."

"Vẫn còn ở cấp cứu, kiên nhẫn đợi đã nào...!"

Văn Man nghe được hai chữ cấp cứu này, lập tức mặt không còn chút máu, cả người cũng sợ choáng váng.

"Di!" Quyền Yến Thác đưa tay đỡ bà, giọng ôn hòa nói: "Yên Nhiên vẫn còn ở bên trong, là bị thương ở chân, đi đừng lo lắng!"

"Im ngay ——"

Sắc mặt Văn Man trầm xuống, thần sắc âm trầm đáng sợ "Tại sao lại là cậu?! Quyền Yến Thác, tôi cũng đã nói sớm, kêu cậu cách xa con gái tôi một chút!"

Nghe vậy, mày Quyền Yến Thác nhú lại, sâu thẳm đáy mắt thoáng qua cái gì.

Triển Bằng ngăn y tá mới vừa rồi ra ngoài lại, nhẹ giọng hỏi thăm mấy câu, sắc mặt từ từ khó coi xuống.

Sở Kiều lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Hạ Yên Nhiên, cô muốn trước tiên Trì Việt nói ra sự việc vừa rồi, cũng liền hiểu tại sao lại kích động như thế!

"Dì Vãn!" Trì Việt cất bước đi tới, gương mặt tuấn tú chứa đựng vẻ tàn khốc, "Lần này chị Yên Nhiên bị thương là bởi vì con, không liên quan đến anh con, dì tức giận thì hướng về phía con mà xả!"

"Được rồi!" Quyền Yên Thác giận tái mặt, theo bản năng lui anh ta về phía sau, "Nơi này không có chuyện của em, ít dính vào!"

"Hừ! Người nhà họ Quyền các người, không có ai là người tốt!"

Văn Man kích động, có chút không lựa lời nói.

"Ồ!" Từ sau lưng truyền đến một tiếng quát khế, Quyền Chính Nghi vội vã chạy tới, vừa vặn nghe được câu này, lập tức nóng nảy, "Người nhà họ Quyền chúng tôi không có người tốt, Người nhà họ Hạ các người có thể tốt hơn chỗ nào?"

Văn Man trầm mặt, nhìn chằm chằm người đi tới tức giận nói: "Quyền Chính Nghi, bà tạm thời đừng càng quấy! Tôi nói cho các người biết, hôm nay Yên Nhiên bị thương thế nào, tôi đều rõ ràng! Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người!"

Quyền Chính Nghi xưa nay che chở con cháu, hơn nữa nghe được có người nói như vậy với cháu trai cùng con trai, tâm tính bao che cho con cái biểu lộ không bỏ sót, "Tôi lại muốn hỏi một chút, cái này thật tốt, Hạ Yên Nhiên làm sao lại chạy đến Quyền thị đi? Nếu là cô ta không đi, ai có thể thương tổn được cô ta?!"

Sắc mặt Văn Man càng thay đổi, bị lời của bà làm nghẹn.

Lý lẽ Quyền Chính Nghi không tha người, nụ cười thoáng qua một hồi chán ghét, "A Thác nhà chúng tôi đã kết hôn rồi, cô ta còn tới trước mắt mà kiên nhẫn chịu đựng, rắp tâm làm gì người nào không biết! Văn Man, có bản lĩnh quản tốt con gái bà đi!"

"Bà ——"

Văn Man trừng mắt, tức giận toàn thân run cầm cập. Lời này không thể nghi ngờ đâm trúng trái tim của bà ta, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

"Chính Nghi!" Không biết khi nào, Phạm Bồi Nghi cũng chạy tới, đứng ở sau lưng bọn họ, ngược lại về mặt bình tĩnh.

Quyền Chính Nghi thấy bà, không khỏi mím môi, dịu dàng kêu: "Chị dâu!"

Tin tức này truyền ra thật là nhanh! Chân mày Trì Việt càng chau càng chặt, nhìn chằm chằm mặt mẹ mình, sắc mặt có chút không vui.

Chỉ là Quyền Chính Nghi tức giận hơn, hung hăng nhìn anh ta chằm chằm, căn bản chưa cho anh ta cơ hội mở miệng.

"Chuyện đã xảy ra nhiều lời cũng không có ít gì, xem thương tổn trước đi!" Phạm Bồi Nghi nhỏ giọng nói một câu, nhìn không ra vui buồn gì trên mặt.

Sắc mặt Văn Man còn chưa có trở lại bình thường, xem ra bị tức không nhẹ, tức giận nói: "Ai mà thêm các người trị thương, tất cả đều theo tôi rời khỏi!"

Quyền Chính Nghi nhìn thấy bộ dáng bà ta liền tức giận, lại muốn cãi lại, lại bị Phạm Bồi Nghi kéo, hướng về phía bà nháy mắt.

Mặc dù lòng có bất mãn, nhưng thấy ánh mắt chị dâu sáng tỏ, bà chỉ đành thôi.

Không khí đặc biệt đè nén, tất cả mọi người trầm mặt. Sở Kiều khe khẽ thở dài, muốn giúp một tay lại không xen tay vào được, trường hợp này căn bản không tới phiên cô nói chuyện!

Không lâu, bác sĩ đẩy cửa ra ngoài, Triển Bằng trước hết lên tiếng, "Bác sĩ, cô ấy thế nào?"

Bác sĩ tháo khẩu trang, trầm giọng nói: "Lúc trước chân trái bệnh nhân có thương tổn qua, hiện tại lại thêm vết thương mới, cho nên phải đặc biệt chú ý!"

Bác sĩ lại căn kê dặn dò một phen, liền xoay người rời đi.

Vết thương cũ thêm vết thương mới, Văn Man nghe được lời của bác sĩ, sắc mặt bộc phát khó coi!

Triển Bằng tìm được bác sĩ, đơn giản giao phó mấy câu thì có ý tá đẩy bệnh nhân ra, đưa vào phòng bệnh cao cấp.

"Các người đi về trước đi ——"

Triển Bằng quay người lại, nhìn thấy không khí kì quái, mày kiếm nhẹ chau lại. Chuyện nhà họ Hạ cùng nhà họ Quyền anh cũng biết, trong lòng rất rõ ràng cục diện này căn bản không thay đổi được.

Quyền Yên Thác xem hiểu ánh mắt của hắn, thần nhiên gật đầu một cái, nháy mắt với Trì Việt, ý bảo anh ta mang theo cô mình rời đi.

Phạm Bồi Nghi trực tiếp nói cho Triển Bằng, nếu như có cái gì cần mở miệng, nhà họ Quyền cũng sẽ phụ trách. Lời này khiến Văn Man nghe được, lại

muốn nổi giận, nhưng bị Triển Bàng ngăn cản.

Trường hợp này quả thật quý dị, Sở Kiều theo bản năng kéo cánh tay mẹ chồng, cùng với bà đi ra ngoài.

Đi ra bệnh viện sắc mặt của Quyền Chính Nghi vẫn còn rất khó coi. Bà liếc mắt, tức giận nói: "Chị dâu, chị xem bà ta, nhiều năm như vậy vẫn luôn có bộ dáng này, giống như thật sự có người nào thiếu nợ bà ta ấy!"

"Chính Nghi!" Bọn nhỏ đều ở đây, Phạm Bồi Nghi không muốn nhiều lời, hướng về phía bà lắc đầu một cái.

Ngay cả trong lòng chận rất nhiều lời nói, Quyền Chính Nghi cũng không tiện nói cái gì nữa, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng.

Ánh mắt Phạm Bồi Nghi ngưng ở trên người con trai cùng Tri Việt nghiên cứu một phen, cuối cùng rơi ở bên người trên người Sở Kiều, mặc dù bà không có mở miệng, nhưng là sắc mặt kia rõ ràng âm trầm, lộ ra lạnh lẽo.

Bà còn nhớ rõ những hình kia, mấy cái hình Tri Việt cùng Sở Kiều.

Hôm nay nhớ tới, bà cảm giác chuyện sẽ không đơn giản như vậy! Tri Việt cùng Quyền Yến Thác từ nhỏ tình cảm cũng rất tốt, bình thường con trai che chở cho em trai nó, bảo vệ giống như em trai ruột vậy, nếu là không có một chút chuyện gì, hai người này sao lại đánh nhau giống như kẻ thù vậy?!

Sở Kiều đứng ở bên người bà, vừa vặn thấy ánh mắt mẹ chồng có thâm ý khác, đầu quả tim trầm một cái.

Cô cup mắt, khổ sở cười cười. Chuyện này của Tri Việt cô sợ là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch đấy!

Quyền Yến Thác nhúc nhúc đầu nhất loại trắng diện này, anh kêu Tri Việt mang theo cô mình và mẹ mình rời đi, anh đưa bọn họ ngồi vào xe rồi tài xế lái xe rời đi, mới tính nhẹ nhàng thở ra.

Anh lái chiếc Hummer màu đen tối, cũng mang theo Sở Kiều về nhà.

Giây vò về đến nhà, không sai biệt lắm tám giờ tối. Sở Kiều cởi áo khoác xuống, nhú mảy hỏi người đàn ông ngồi ở trên sofa, "Đói bụng không?"

Nghe được lời của cô, Quyền Yến Thác nâng đồng hồ lên nhìn một chút, mảy kiểm lập tức nhú lại. Trễ như thế còn không có ăn cơm, dạ dày cô sợ là không chịu nổi! Anh thuận tay cầm điện thoại lên, nói: "Anh gọi món ăn."

"Thôi!" Sở Kiều đề tay của anh lại, không cho anh gọi điện thoại, "Tôi nấu mì ăn."

Cũng được. Quyền Yến Thác gật đầu một cái, để điện thoại xuống.

Sở Kiều đi vào phòng bếp, nấu nước nóng trước, sau đó nhanh chóng bắt đầu nấu mì ăn liền. Cô đặc biệt thả chút rau dưa cùng thịt, cố gắng làm mùi vị thật ngon.

Trên sofa phòng khách, Quyền Yến Thác dựa lưng vào ghế sofa, hai chân khẽ tách ra, hai cái tay đặt ở trên đầu gối không tự chủ nhẹ nắm thành quyền.

Giấy lát sau, trong phòng ăn bay ra mùi thơm. Anh ngửi một cái, chân mảy nhú chặt gần ra, tự động đứng lên nửa tay, kéo ghế ra ngồi xuống, chờ ăn mì.

Sở Kiều bụng hai tô mì ra ngoài, đặt ở trước mặt anh, rõ ràng lượng mì trong chén nhiều hơn một chút, "Ăn đi."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100-2: Sức ghen của một người (2)

Editor&Beta: Thur

Căn bản là buổi tối cô luôn ăn cơm đúng giờ, nếu như bỏ lỡ giờ ăn tối liền không muốn ăn gì nữa. Cô cầm đĩa lên chọn gấp hai đĩa, ném mùi một chút, cũng không tệ lắm.

Ngược lại gương mặt người đàn ông đối diện trầm xuống, trong miệng hút mì “soạt soạt”, ăn cực kỳ vui vẻ.

"Ăn no chưa?" Quyền Yến Thác nhìn thấy cô để đĩa xuống, lại liếc mắt nhìn vào chén trước mặt cô, hỏi: "Sao ăn ít như vậy?"

"Không đói bụng." Sở Kiều bĩu môi, trả lời.

Khó trách bao tử cô không tốt, đều do những thứ tật xấu này gây nên. Một tay anh kéo người bên cạnh lại, để cho cô ngồi trên chân mình, cầm đũa lên gấp mì lên, đưa vào trong miệng cô, "Há mồm!"

Sở Kiều sững sốt một chút, nhưng vẫn há miệng ăn hết chỗ mì anh gấp.

Vốn thật sự không đói bụng, rồi lại bị anh éo ăn hết nửa chén nhỏ, Quyền Yến Thác buông chén xuống, sắc mặt trầm xuống, "Thì ra là em muốn chờ anh dứt em ăn."

"Khụ khụ!" Sở Kiều sắc, rút một tờ khăn giấy ra lau chùi miệng, ánh mắt vô tội, "Tôi không có."

Thật ra thì cô thật sự không có, vốn chỉ có cảm giác ăn không trôi. Nhưng cũng không biết vì sao khi anh ép buộc cô ăn, cô lại có thể ăn tiếp vào được, hơn nữa cũng không có cảm giác trong bụng không thoải mái.

Mày kiếm của Quyền Yến Thác mang ý cợt nhả, nhếch miệng nở nụ cười đùa dai, "Chớ giải thích! Thích anh thế này thì cứ nói thẳng!"

"Tôi thật sự không có!" Sở Kiều khoát tay lia lịa, sắc mặt đỏ lên. Nhưng cô giải thích thế nào cũng đều giống như càng bôi càng đen, căn bản không giải thích được, có thể nhìn thấy hai mắt người nào đó ngày càng sâu thẳm.

Buồn bực!

Sở Kiều quệt mồ hôi đứng lên ra khỏi ngực anh, trầm mặt đi lên lầu, "Anh rửa chén."

Cô chạy huỳnh huých lên lầu, đóng cửa phòng ngủ, xoay người đi vào phòng tắm.

Quyền Yến Thác cười cười, tiếp tục ăn bữa tối còn chưa ăn xong, ý cười trên khóe môi vẫn còn, ánh mắt cũng trở nên ôn hòa hơn. Ăn mì xong, anh cầm chén đũa đã được chén sạch, lau rửa sạch rồi mới trở về phòng.

Cô khóa cửa phòng tắm, Quyền Yến Thác cũng không còn thúc giục, cầm đồ sang phòng cho khách tắm. Chờ anh trở về, Sở Kiều đã ra ngoài, sau khi tắm xong mặt cô đỏ bừng bừng, nhìn thôi cũng làm người ta động lòng.

"Tắm xong rồi." Người đàn ông vén chăn lên chui vào, rõ ràng không muốn nói nhảm nhiều.

Sở Kiều liếc anh một cái, cũng không thèm quan tâm, cầm tập giấy trắng trên đầu giường lên vẽ tranh.

Thật ra thì suy nghĩ của cô cũng không đặt ở đây, cầm bút máy một hồi vẫn còn chưa tìm được nơi đặt bút.

"Cái đó....." Sở Kiều thờ dốc một hơi, cuối cùng bỏ tập giấy qua một bên, quay đầu hỏi anh: "Có phải vết thương của Hạ Yên Nhiên rất nghiêm trọng hay không?"

Cô còn nhớ rõ lần đó ở hồ bơi, chân trái của Hạ Yên Nhiên cũng đột nhiên bị rút gân.

Quyền Yến Thác tựa vào đầu giường, ánh mắt thâm thúy mà bình tĩnh, trầm giọng nói: "Trước kia chân của cô ấy từng bị thương, có lần anh dẫn cô ấy đi leo cây, không cẩn thận khiến cô ấy ngã từ trên cây xuống, té gãy chân trái, thật lâu mới lành lại."

Giọng nói đầy từ tính của anh vang lên giữa đêm đen tối tăm này lại khiến Sở Kiều cảm thấy giống như đang nghe chuyện xưa.

Gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác lạnh lùng, đôi mắt sáng rỡ giống như ngọc thách đen lóe lên. Anh nhẹ nhàng kéo tay Sở Kiều, áp ủ trong lòng bàn tay, "Anh và Yên Nhiên cùng lớn lên trong một khu nhà, từ nhỏ đã chơi chung, nên cũng có thể coi như... hai đứa như hình với bóng đấy."

Lời này Sở Kiều đã từng nghe rồi, cho nên cũng không kinh ngạc, trên mặt cũng không có cảm xúc gì.

Quyền Yến Thác đối diện với ánh mắt vô cùng bình tĩnh của cô, ánh mắt trầm xuống, nói: "Có phải Trì Việt đã nói cho em biết không?"

Sự sáng suốt của anh quả thật không thể khinh thường, Sở Kiều cười gượng hai tiếng, không có cách nào trả lời.

Cô không nói, Quyền Yến Thác cũng có thể đoán được đại khái! Mẹ nó, thẳng nhóc chết toi kìa, cũng biết giờ trò sau lưng anh đấy nhì!

Sở Kiều nhép nhép miệng, cảm thấy cổ họng phát khô, trong lòng ghen lại rất nhiều lời, lại chẳng thể nói ra điều gì. Muốn cô nói như thế nào đây?!

"Sau lại xảy ra chuyện kia, nhà họ Hạ liền rời đi." Quyền Yến Thác cũng không có kiêng dè, nói thẳng: "Từ đó về sau, bọn anh cũng rất ít gặp mặt, gặp mặt cũng không biết nên nói cái gì!"

Lời này cũng không phải giả, có chuyện kia dè ở giữa, trên người hai bên đều giống như có gông xiềng nặng trĩu dè lên, còn có thể nói gì?

Quyền Yến Thác ngẩng đầu lên, hai mắt sâu thẳm nhìn ra ngoài cửa sổ nơi bóng đêm đã bủa vây, tâm tình đang khuấy động trào dâng.

Khi còn bé, bọn họ chơi đùa bên nhau, một nhóm bé trai bé gái, mỗi ngày ra ra vào vào chơi đùa, cũng không cảm thấy có cái gì. Đều ở trong cùng một khu, mọi người có thể chơi ở chung một chỗ là chuyện rất tự nhiên, anh cũng không nghĩ sâu xa.

Về sau nữa, lên cấp 3, mười lăm mười sáu tuổi là tuổi dậy thì bắt đầu có tình cảm sơ khai. Anh mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy có chút không giống, nhưng không cần thận suy nghĩ, trong nhà lại phát sinh biến cố.

Trong một đêm, anh và Hạ Yên Nhiên lại trở thành hai người đối địch, thậm chí hai người cũng không hiểu nổi, sao lại có thể là kẻ thù được đây? Nhưng anh nhớ lời của ba, cảm thấy hổ thẹn với người nhà họ Hạ!

"Cho nên....." Đôi môi mỏng của Quyền Yến Thác mím nhẹ, giọng điệu trầm thấp, "Anh đã từng đồng ý với Yên Nhiên, nếu như cô ấy có cần gì, anh đều giúp cô ấy!"

Nghe vậy, con người đen nhánh của Sở Kiều giật giật, không nhìn ra hi vọng.

Nói thật, loại cảm giác này Sở Kiều có chút hiểu. Mặc dù cô chưa từng trải qua, nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy rất tươi đẹp.

Thời thơ ấu của cô chỉ có một mình, đều là mình chơi với mình, không có bạn bè, cũng không có em bé hàng xóm cùng nhau quây quần vui vẻ. Bởi vì cô sợ thấy cảnh ba người nhà người khác sum họp vui vẻ.

Nhớ tới những điều này, đáy mắt Sở Kiều tối xuống, hốc mắt có chút nóng lên. Lòng chua xót về tuổi thơ, in sâu dưới đáy lòng của cô, làm thế nào cũng không chạm tới nơi đau đớn kia được!

Sắc mặt của cô không đúng, Quyền Yến Thác thấy rõ ràng. Anh mím môi, đưa tay chỉnh tới đèn ngủ, ôm cô nằm xuống, "Khuya lắm rồi, đi ngủ sớm một chút đi!"

Sở Kiều tựa vào trong ngực anh, có thể nghe thấp thoáng tiếng tim đập thật vững vàng. Cô mở to hai mắt, lại nghĩ tới một chuyện nhức đầu, "Tri Việt, cậu ta, hai người....."

Nhắc tới Tri Việt, Quyền Yến Thác cũng đang đầy bụng tức. Anh trầm mặt, tức giận nói: "Chuyện Tri Việt em chớ xía vào, anh đã có cách đối phó nó!"

Đối phó nó?

Sở Kiều cau mày, muốn đối phó thế nào? Chẳng lẽ gặp mặt là đánh nhau? Nói cho cùng, chuyện của Tri Việt đều bởi vì cô mà nên, cô khó chối tội này!

"Bằng không, tôi lại đi tìm cậu ta nói chuyện một chút nhé?" Sở Kiều suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ được biện pháp gì tốt.

"Em dám?!"

Quyền Yến Thác đột nhiên lật người ngăn chặn cô, dùng ánh mắt hung ác nhìn cô chằm chằm, "Em còn dám đi trêu chọc nó?"

"Tôi trêu chọc cậu ta bao giờ?" Sở Kiều cau mày, nén giận nhìn anh chằm chằm.

"Vẫn chưa có trêu chọc sao?" Môi mỏng của Quyền Yến Thác mím chặt, đáy mắt mơ hồ có ý tức giận xẹt qua, "Em không thấy lực độ kia của Tri Việt sao, thẳng nhóc thúi kia hận không thể trực tiếp cướp em khỏi anh ấy!"

"Đchm! Bao nhiêu năm qua anh chưa từng thấy thẳng nhóc đó như thế!"

Quyền Yến Thác trầm mặt, trong lòng có chút khó chịu. Từ nhỏ anh đã nhường nhịn Tri Việt, luôn coi anh ta thành em trai mà yêu thương, thứ gì cũng đều để cho anh. Nhưng anh không ngờ đến một ngày, mình đối xử với anh ta như thế lại như cây kim đọ cọng râu, không chịu thối lui nửa bước! (*)

(*): đại ý là Tri Việt cố ý, bướng bỉnh muốn cứng đối cứng với Quyền Yến Thác dù Quyền Yến Thác đã cố ý nhường nhịn

Đúng, thứ gì anh đều có thể để cho, Sở Kiều lại tuyệt đối không được!

Bất luận kẻ nào cũng không được!

Còn không phải do nàng tiểu yêu tinh dưới thân anh này gây họa, trong lòng Quyền Yến Thác có chút tức giận, cúi đầu cắn khóe môi cô, vẫn còn tức giận khó hiểu, lại rúc một vào trong cổ cô, mút mát thỏa thích tạo ra từng ấn ký đỏ tươi một.

"Au ——"

Lông mày đẹp của Sở Kiều nhíu chặt, theo bản năng đưa tay đẩy anh, quát: "Sao anh lại cắn tôi?"

Cắn?

Ánh mắt Quyền Yến Thác tối lại, ánh mắt chăm chú nhìn người nằm bên dưới, chỉ cảm thấy trong lòng rất ấm ức. Nếu như có thể, anh thật hận không thể một ngụm nuốt luôn cô vào trong bụng. Như vậy cô sẽ yên tĩnh, trong lòng anh cũng ổn định!

"Cắn em là còn nhẹ!" Quyền Yến Thác cúi đầu, đưa tay vung lên mái tóc đen dài của cô, môi mỏng hôn từng chút một lên xương quai xanh tinh xảo của cô, đáy mắt dâng lên ý lạnh lùng, "Giờ em thành thật mà nói, rốt cuộc em và Tri Việt đã xảy ra chuyện gì?"

"Anh nói chuyện gì xảy ra?!"

Sở Kiều nổi giận, tát qua một cái, lại bị anh trở tay nắm lấy kéo lên đỉnh đầu.

"Em dám đánh anh?"

Sở Kiều cắn môi, nghĩ thầm tôi không thể đánh chết anh được! Anh là tên khốn kiếp!

Ánh mắt của cô thân nhiên lại trong suốt, Quyền Yên Thác bấu môi, nghĩ thầm anh chỉ hỏi một chút, đùa giỡn chiếm đa số, làm gì mà cô nghiêm túc như vậy chứ!

"Anh hỏi một chút!" Quyền Yên Thác nâng môi, vẻ mặt ôn hòa lại.

Sở Kiều ngược lại cười lên, con người đen nhánh nhuộm mấy phần ý cười, "Anh có thanh mai thì được, còn không cho tôi có trúc mã sao?!"(*)

(*) Thanh Mai Trúc Mã là cụm từ chỉ bạn trai bạn gái quen biết nhau từ bé. Thanh Mai chỉ người nữ còn Trúc Mã chỉ người nam. Ở đây SK đang móc QYT về chuyện HYN

Cô đưa ra một ngón tay chĩa vào ngực anh mà xoa xoa chọt chọt, khóe miệng nở nụ cười xinh đẹp, sáng rỡ khiến lòng người ngựa ngáy, "Nói cho anh biết, tôi không chỉ có Trúc Mã, còn có tình đầu, có tri kỷ, còn có....."

Trên môi rơi xuống một mảnh âm áp, sao Quyền Yên Thác có thể đợi cô nói xong, mặt đen lại cúi đầu, hung hăng chặn miệng cô.

Biết rõ cô nói giỡn, nhưng mà đáy lòng vẫn ức chế không được, lửa giận bùng cháy lan tràn hừng hực. Quyền Yên Thác đưa tay vịn môi cô, hơi nóng cường thế thấm dò vào, cái lưỡi cuộn cuộn khuấy động lưỡi của cô, hung hăng dùng sức mút thỏa thích.

Sức lực anh lớn, hốc mắt Sở Kiều ửng hồng, đau đến muốn rơi lệ.

Chọc giận đàn ông thuộc chòm sao Bò Cạp rất nguy hiểm, bởi vì máu ghen của người này có thể bao trùm Sở Kiều. Cô còn chưa có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, quần áo trên người đã bị xé nát.

Bên tai chỉ rơi xuống một câu cắn răng nghiêng lợi mà nói của ai đó, "Sở Kiều, em tự đâm đầu vào chỗ chết!"

Dứt lời, người đàn ông hung hãn dùng sức tiến vào.

Tiếng thét chói tai dưới cổ họng Sở Kiều còn chưa bật ra, đã bị anh chặn môi, những nụ hôn nóng bỏng ừ ừ kéo đến.

Ngày hôm sau mở mắt ra, Sở Kiều cắn răng ngồi dậy. Chỗ bên cạnh trống trơn, cô ngơ ngẩn, hồi lâu sau mới phản ứng kịp.

Vén chăn lên xuống giường, sau khi rửa mặt, cô mặc quần áo vào đi ra phòng ngủ.

Khi đi ngang qua phòng làm việc, cửa mở ra. Sở Kiều đứng bên cạnh cửa một chút, nhìn về phía bàn đọc sách. Quả cầu thủy tinh suốt trong hòm thủy tinh màu tím, có ánh mặt trời chiếu xuống, tản mát ra ánh sáng chói mắt.

Cô xoay người xuống lầu, dưới chân bước vũng vàng.

Trên bàn ăn bày sẵn bữa ăn sáng, Sở Kiều sừng sốt một chút, kéo ghế dựa ra ngồi xuống. Một tờ giấy được đặt dưới hộp giữ nhiệt, chữ viết tinh tế của người nào đó lưu lại.

Anh đến bệnh viện xem một chút, điểm tâm phải ăn, buổi tối đón em.

Cuối cùng, còn có tên của anh, Thác.

Sở Kiều lại đọc lại nội dung tờ giấy thêm một lần nữa, đưa tay mở hộp giữ nhiệt, cháo nhỏ bên trong vẫn còn ấm, cô cầm muỗng lên húp cháo, hai lúm đồng tiền trên gương mặt hiện lên nhàn nhạt, đẹp tự nhiên.

Buổi sáng, người đến bệnh viện ít, Quyền Yên Thác đẩy cửa phòng bệnh đi vào, người trên giường đã tỉnh, hình như đang đợi anh.

Hạ Yên Nhiên dựa lưng vào đầu giường, chân trái bó thạch cao, gặp được anh, khóe mắt đuôi mày đều chứa ý cười: "Anh đã đến rồi à?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101-1: Anh yêu cô ấy sao?

Edit: Hepc

Hạ Yên Nhiên dựa lưng vào đầu giường, chân trái bó thạch cao, gặp được anh, khoe mắt và đuôi mày cô ta đều là nụ cười: "Anh đã đến?"

Quyền Yên Thác gạt đầu một cái, cất bước đi tới, kéo ghế ra ngồi ở bên giường.

"Chân như thế nào rồi?" Đôi mắt người đàn ông nhìn chăm chăm trên chân bị thương của cô ta, gương mặt tuần tú trầm xuống, mở miệng hỏi.

Theo bản năng Hạ Yên Nhiên muốn co chân về, lại truyền tới một hồi đau đớn. Cô ta miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nói: "Không phải là rất nghiêm trọng đâu, chỉ là bác sĩ băng bó dọa người thôi!"

"Trước kia chân của em đã bị thương rồi nên không thể khinh thường." Quyền Yên Thác thở dài, giọng nói chán nản, "Mới vừa rồi anh với bác sĩ có nói qua, để cho em ở đây thêm ít ngày, bằng không về sau sẽ có di chứng đấy!"

Khoe miệng Hạ Yên Nhiên nâng lên đường cong dịu dàng, cô ta chớp mắt nhìn, cười giỡn nói: "Sau này có để lại di chứng, cũng là do anh lưu lại thôi."

Cô ta vô tư nói, nhưng vẻ mặt Quyền Yên Thác lại lo lắng.

Hạ Yên Nhiên nhìn thấy môi của anh không còn cười nữa, trong lòng dao động, hai tay xuôi bên người nắm lại thật chặt.

Trong lúc nhất thời, hai người cũng không có nói chuyện, không khí không khỏi lúng túng.

Không có lời nào để nói nên lúng túng, khiến đầu quả tim Hạ Yên Nhiên phát run, cô nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chủ động mở miệng, "Ngày hôm qua có phải mẹ em nói lời gì khó nghe hay không?"

"Cũng không có gì." Hai mắt thâm thúy của Quyền Yên Thác chuyển động, giọng không tức giận nói.

Ánh mắt dò xét của Hạ Yên Nhiên nhìn vào gương mặt tuần tú của anh, xem xét thật lâu, không nhìn ra chút phập phồng nào.

Ánh mắt anh bình tĩnh tự nhiên, để cho đáy lòng cô ta phiền não.

Khi còn bé bọn họ chơi cùng nhau, vui buồn của anh cũng sẽ biểu hiện ở trên mặt. Tức giận thì sẽ bộc lộ, có giờ trò xấu là trêu chọc cô ta, mặc dù trêu chọc cho cô ta khóc thì sẽ không biết dỗ dành cô ta, còn làm một bộ đáng ghét cường, nhưng Hạ Yên Nhiên vẫn cảm thấy, thời điểm đó cô ta có thể hiểu Quyền Yên Thác.

Nhưng bây giờ vui buồn anh đã không còn lộ ra, cô ta hoàn toàn không hiểu được tâm tư của anh.

Đến tận cùng là bọn họ đã mất đi tính ngây thơ thẳng thắn lúc đó, nên căn bản vẫn là cô vẫn không hiểu rõ người đàn ông trước mắt này?

"Anh biết tính khí của mẹ em, nếu như bà nói cái gì, em thay bà nói xin lỗi anh." Khuôn mặt Hạ Yên Nhiên tươi cười lần nữa, giọng nói ôn hòa.

Mỗi lần nhắc tới đề tài này, Quyền Yên Thác cũng sẽ nhớ tới chuyện này chuyện kia, anh mím môi, trầm giọng nói: "Không đâu, mẹ em có tư cách nói chuyện mà."

"Em....." Hạ Yên Nhiên ngơ ngẩn, câu nói kế tiếp không cách nào nói nữa. Giọng điệu này của anh, có phải tức giận hay không?

Hạ Yên Nhiên ảo não, hoàn toàn bắt không được tâm tư của anh.

"Đi đâu?" Quyền Yên Thác cũng không ưa thích loại lúng túng này.

"Mẹ đi về nhà thu dọn đồ đạc." Hạ Yên Nhiên tính toán buổi sáng anh sẽ tới, cho nên kêu mẹ mình về, chính là sợ bà nhìn thấy Quyền Yên Thác cảm xúc lại kích động.

Quyền Yên Thác hiểu, sáng tỏ gạt đầu một cái.

Hành lang thỉnh thoảng có y tá đi qua, giọng nói nhỏ nhưng rõ ràng.

Lòng bàn tay Hạ Yên Nhiên nắm lại đã chảy ra một tầng mồ hôi, cô ta cắn môi, dốc hơi sức toàn thân mở miệng, "A Thác, anh với cô ấy có ly hôn hay không?"

Ly hôn?

Người đàn ông nhú mày, anh ngẩn mặt lên, hai mắt thâm thúy rơi vào trong đôi mắt tràn đầy mong đợi của Hạ Yên Nhiên, giọng hết sức bình tĩnh kiên định, "Cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ tới việc ly hôn!"

Cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ tới việc ly hôn.

Đầu quả tim Hạ Yên Nhiên căng thẳng, thoáng chốc buộc chặt, tình tế dòi nui lấp biển (cố gắng áp chế cảm xúc một cách tốt nhất) để đè xuống sự đau đớn dày dặt này.

Quyền Yến Thác thấy mặt cô ta chột trắng bệch, không tiếng động thờ dài, "Rất nhiều chuyện sớm đã không thể vấn hồi. Yên Nhiên, anh hi vọng em sống tốt, thật lòng hi vọng đó!"

Dừng lại, anh đứng lên, bóng dáng cao to của anh có loại cảm giác bị áp bức, "Vẫn là câu nói kia của anh, nếu như em có cần gì, chỉ cần là anh có thể làm được, anh đều sẽ giúp em!"

Hạ Yên Nhiên mở trừng hai mắt, hình như còn kiểm hãm việc nào đó trong trí nhớ, cô ta mím môi, cái gì cũng không có nói.

Tình hình như thế, Quyền Yến Thác cũng không biết còn có thể nói cái gì nữa. Anh xoay người rời đi, thời điểm đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh lại.

Cạch ——

Cửa phòng bệnh vang lên, toàn thân Hạ Yên Nhiên cứng đờ, đột nhiên sợi dây cung theo cái âm thanh nhẹ vang lên này mà gãy lìa (nghĩa là sợi dây tình cảm gãy lìa). Cô ta cúi đầu, đôi tay đánh trên đùi đang bó thạch cao, nước mắt trong hốc mắt không lăn xuống được.

.....

Dị Thành làm trái với điều khoản, rốt cuộc Sở Kiều đã dẫn nói tốt nên đạt thành nhận thức chung. Đối phương nguyện ý tiếp tục thực hiện hiệp ước, hơn nữa trong khoảng thời gian này đã tạo thành tổn thất đối với Sở thị, nhất định sẽ bồi thường.

Sở Nhạc Viện ngồi ở trong ghế, mặt tức giận lúc đỏ lúc trắng. Không ngờ chuyện Dị Thành, Sở Kiều ra mặt liền giải quyết thuận lợi như thế, hơn nữa còn làm cho đối phương cúi đầu chịu thua.

Cô ta hít một cái, cảm giác chuyện này thật kỳ hoặc. Rõ ràng Dị Thành rất an phận, sao đột nhiên làm trái với điều khoản? Hơn nữa Sở Kiều ra mặt, thái độ đối phương rõ ràng biến chuyển rất lớn, thời gian cô ta ở trong thương trường cũng rèn luyện không ít, có một số việc cũng có thể nhìn thấu!

Đối với thành quả tốt đẹp này, căn bản Sở Hoành Sanh không tưởng tượng được. Ông tán dương nhìn Sở Kiều, nụ cười ở khóe miệng giấu diếm không được, "Con làm như thế nào?"

Sở Kiều mím môi cười cười, trông mắt đen nhánh lộ một mảnh trong sáng, "Rất đơn giản! Con tạo ra vật liệu may mặc kiểu mới nhất của chúng ta rồi cho bọn họ xem, nếu như bọn họ tiếp tục hiệp định, đợi đến lúc vật liệu may mặc mới được đưa ra thị trường, con để hết toàn bộ cho Dị Thành sản xuất, khoản thu nhập xa này nếu so với việc kiếm tiền hiện tại, trong lòng đối phương cái gì nhẹ cái gì nặng sẽ hiện rõ ràng mà không cần con nói!"

Mọi như này thả ra rất tốt, ánh mắt Sở Hoành Sanh dần dần sáng lên. Khóe miệng ông hàm chứa nụ cười vui mừng, nói: "Ba cho là quản lý những thứ này cần phải đi học tập chuyên nghiệp, nhưng hiện tại ba lại thay đổi cái nhìn, thì ra là những thứ này cũng có thể đi truyền!"

Sở Kiều cười khẽ một tiếng, vẻ mặt không hiểu.

Nhớ năm đó, Sở Hoành Sanh cũng là dựa vào chính mình một mình xông pha, dựa vào cố gắng của mình cùng thiên phú, mới có thể làm công ty lớn ra một chút, đánh rớt xuống mảnh giang sơn này, năng lực tự nhiên không thể khinh thường.

Sở Nhạc Viện nghe ý tứ trong lời nói của ba mình, nụ cười càng thêm xanh thêm.

"Ba, tháng sau bán ra sản phẩm mới, ba có ý kiến gì?" Sở Kiều chuyển lời nói, đi thẳng vào vấn đề.

"Con quyết định đi." Lúc trước Sở Hoành Sanh nói qua, lần này nghiên cứu phát triển sản phẩm mới, toàn quyền do Sở Kiều quyết định.

Mất thấy ông lại tin tưởng như thế, Sở Kiều âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, bên môi dâng lên nụ cười, "Con nhất định sẽ cố gắng, sẽ không để cho ba thất vọng."

Trông thấy vẻ mặt hài lòng của ba mình, Sở Kiều cup mắt, nụ cười khóe miệng sâu hơn. Cô cũng cảm thấy, kỹ thuật diễn của mình quả thật không tệ, có lúc ngay cả cô đều mất phương hướng trong chốc lát.

"Vậy muốn con làm gì?" Cuối cùng Sở Nhạc Viện thiếu kiên nhẫn, sản phẩm mới ở buổi họp báo, kẻ sách nói rõ sẽ đề cao danh tiếng. Sao cô ta chịu bỏ qua cơ hội như vậy, sao có thể để cho Sở Kiều vượt trên cô ta một bậc chứ?

Tâm tư của cô ta cũng viết ở trên mặt, Sở Hoành Sanh mím môi, trầm giọng nói: "Trước tiên con chuẩn bị chuyện trong tay xong đi rồi toàn lực phối hợp với chị con!"

"Ba ——"

Sở Nhạc Viện kinh ngạc, đang muốn mở miệng, lại bị Sở Hoành Sanh ngăn lại.

Nhìn thấy vẻ mặt ba mình, thức thối Sở Kiều đứng lên, cầm theo tài liệu đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101-2: Anh yêu cô ấy sao? (2)

Edit: Hepc

Cô hiểu chuyện và rộng lượng, làm cho Sở Hoành Sanh rất vui mừng. Nhìn bóng lưng cô đi xa, ông mới quay đầu, nhìn con gái nhỏ rồi cau mày, "Nhạc Viện, con càng ngày càng không hiểu chuyện."

"Ba!"

Trong lòng Sở Nhạc Viện bốc lửa, tức giận nói: "Chuyện Dị Thành, ba không cảm thấy rất kì quái sao?"

Cô ta nắm chặt tay, ánh mắt dần dần dâng lên lạnh lẽo, "Chúng ta hợp tác lâu như vậy cũng không có vấn đề gì, sao khi chị ấy trở về, Dị Thành liền làm trái với điều khoản, hết lần này tới lần khác muốn chị ấy ra mặt mới giải quyết ổn thỏa....."

"Được rồi!"

Sở Hoành Sanh lên tiếng cắt đứt lời cô ta, giọng điệu trầm thấp, "Con nói những lời này, con có chứng cứ không?"

Nghe vậy, Sở Nhạc Viện cứng họng, trả lời không được. Nếu như có chứng cứ, cô ta còn có thể thấy Sở Kiều phách lối như vậy sao?

Đáy mắt cô ta ghen ghét rõ ràng như thế, Sở Hoành Sanh làm sao mà không thấy được? Ông không tiếng động thờ dài, trái tim một hồi mất mát.

Giọng nói Sở Hoành Sanh chậm lại, ánh mắt cũng mềm xuống, "Sao con tùy hứng quá, làm thế nào mà quản lý tốt Sở thị đây? Người bên ngoài, ai có thể bao dung cho con chứ? Con cũng đã biết, vị trí của con, con đi một bước sai chính là một bước nông nổi đó!"

Những lời này, trong lòng Sở Nhạc Viện cũng hiểu. Chỉ là mỗi ngày Sở Kiều đều ở ngay trước mắt, kích thích lòng cô ta làm cô ta rối loạn.

"Nhạc Viện!" Đột nhiên Sở Hoành Sanh mở miệng, trừng mắt rơi vào trên mặt của cô ta, ánh mắt tối tăm lại lộ ra mấy phần ảm đạm, "Ba chỉ có hai người con gái các con, sớm muộn gì Sở thị cũng phải giao cho chị em các con! Nếu như có một ngày ba không có ở đây, ở trên thế giới này, người con có thể tin tưởng nhất là chị con, là người thân cùng chảy một dòng máu với con!"

"Ba....."

Đầu quả tim Sở Nhạc Viện co rụt lại, đứng dậy đi tới bên cạnh ba mình, ngồi xổm người xuống giọng hạ thấp lại, "Ba, tại sao ba nói những lời này?"

"Đưa ngọc" Sở Hoành Sanh giơ tay lên, lòng bàn tay rơi vào cái trán của cô ta, cười nói: "Sinh lão bệnh tử của đời người là chuyện thường tình, ba cũng sẽ không ngoại lệ. Chỉ là ba hi vọng, chị em các con có thể đoàn kết, như vậy cho dù tương lai một ngày nào đó Sở thị bị khủng hoảng, có các con đồng tâm hiệp lực, cũng có thể vượt qua cửa ải khó khăn!"

Đôi mắt Sở Nhạc Viện chuyển động, cô ta nắm chặt tay ba mình, nức nở nói: "Con, con không hiểu rõ lời của ba."

Những lời này cô ta rất khó hiểu, vẻ mặt Sở Hoành Sanh lạnh nhạt xuống, cũng cảm thấy hôm nay mình biểu lộ cảm xúc quá. Ông vỗ vỗ tay của con gái, dặn dò: "Con chỉ cần nhớ lời ba nói, chăm chỉ nhớ ở trong lòng là tốt rồi."

Sở Nhạc Viện vẫn không hiểu, lại thuận theo gật đầu.

"Chuyện sản phẩm mới của buổi họp báo, để cho chị con toàn quyền phụ trách, con phải cố gắng phối hợp với chị đấy!" Ánh mắt Sở Hoành Sanh kiên định, hiển nhiên sẽ không thay đổi quyết định.

Lời nói đã đến nước này, trong lòng Sở Nhạc Viện dù không phục thế nào, cũng không có biện pháp. Trong tay Sở Kiều có sản phẩm mới nghiên cứu và tài liệu phát triển, lại là người thiết kế, quả thật cô ta giành không được, giọng điệu này, cô ta nuốt không trôi cũng phải nuốt!

Buổi tối tan việc, Quyền Yến Thác đứng hạn tới đón Sở Kiều.

Về nhà ăn cơm xong, bên ngoài sắc trời dần tối, rồi có mưa nhỏ tí tách. Sở Kiều vui ở trên sofa sửa đổi bản thiết kế, chỉ là cả người không có cảm xúc, một bộ dáng tâm sự nặng nề.

Quyền Yến Thác tắm rửa xong xuống lầu, liếc nhìn bộ dáng ngẩn người của cô, cười ngồi ở bên người cô, giờ tay lên ở trước mắt cô quơ quơ, nói: "Nghĩ gì thế? Trợn cả mắt lên thế!"

Sở Kiều cắn cây viết chì, mắt mác lác đầu một cái.

Đưa tay nắm cằm của cô, Quyền Yến Thác chuyển qua mặt của cô, nguy hiểm híp mắt một cái, "Thế nào, muốn ông đây bức cung sao?!"

Tay anh vuốt ve, Sở Kiều mím môi, buồn bực nói: "Sản phẩm mới cho buổi họp báo em toàn quyền phụ trách, chung quy phải kéo nhà tài trợ?"

"Là chuyện này sao!"

Quyền Yến Thác thờ phào nhẹ nhõm, giờ tay vứt bỏ khăn lông trong tay, cười nói: "Không phải là thần tài đang ngồi bên cạnh em hả?"

"Chỗ nào?" Sở Kiều nhếch môi, cố ý không nhìn anh.

Ôm cô vào trong ngực, Quyền Yến Thác cúi mặt xuống, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô, "Lại muốn ông đây thu thập em chăng?"

Sắc mặt Sở Kiều trầm xuống, cười đẩy anh ra, áp mặt anh xuống anh rồi nghiêm mặt nói: "Yên tâm, kéo nhà tài trợ sao có thể thiếu đi anh? Không đúng, chính xác là phải lấy được tiện nghi từ anh!"

"Nhưng cũng không thể chỉ có một nhà tài trợ là Quyền thị, " Sở Kiều mím môi, mặt lộ vẻ khó khăn, "Nếu như chỉ có một nhà tài trợ, thì rất kỳ quái!"

"Em sợ để người ta nhìn ra, nói em được anh bao nuôi à?" Khóe miệng người đàn ông chứa đựng cười, xấu bụng trêu chọc cô.

"Bao nuôi?!" Sở Kiều nổi giận, nụ cười là một mảnh tàn khốc.

"Sai lầm rồi!" Quyền Yến Thác thấy ánh mắt kia của cô, lập tức đầu hàng, sửa lại nói: "Là nuôi, không phải bao nuôi! Anh đã nói dư ra một chữ!"

Sở Kiều lười phải cãi cò với anh, cô vẫn còn ở phiên não chuyện nhà tài trợ. Thật vất vả mới lấy được sự tin tưởng của ba mình, cô không thể để xuất hiện một chút sơ suất nào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101-3: Anh yêu cô ấy sao? (3)

Edit: Hephc.

Thấy cô nhú mày, ánh mắt Quyền Yến Thác tối xuống, nhớ tới hôm qua cô đã nói, trái tim lướt qua vẻ tức giận, "Em có bạn bè nhiều không? Mỗi tình đầu, tri kỷ gì đó, sao lại không tìm bọn họ?"

Sở Kiều trừng mắt nhìn, vẻ mặt thản nhiên, "Như vậy sao được? Loại chuyện lừa người này, không thể tìm bạn bè!"

Mẹ nó!

Quyền Yến Thác cau mày, nghĩ thầm chính mình lấy mặt nóng dán vào mông lạnh của người ta (ý là nói thẳng ra rồi mà người nghe không hiểu và tiếp nhận), mà người ta không cảm kích chút nào!

"Sở Kiều!" Quyền Yến Thác cắn răng nghiêng lợi gọi cô.

"Sao thế?" Mắt Sở Kiều chuyển động, không nhìn thẳng vào sự phẫn nộ của anh. Cô nhắc chân đạp đạp anh, tức giận nói: "Đừng nói nữa vô dụng thôi, em phải nghĩ biện pháp một chút!"

Giây lát, Quyền Yến Thác nổi giận gãi gãi đầu, thua trận. Anh đưa tay ôm cô vào trong ngực, môi mím lại, nói: "Chúng ta, trừ đi nhà họ Quyền ra, còn có chỗ nào đủ phân lượng không?" (ý là đủ sức giúp đỡ không)

"Trừ nhà họ Quyền," Sở Kiều tựa vào trong ngực của anh, cau mày suy nghĩ một chút. Ba gia tộc lớn ở thành phố Duật Phong này, hiện tại cô trừ nhà họ Quyền đi thì còn lại chính là nhà họ Lăng rồi.

Cô nhảy bèn, kinh ngạc nhìn anh chăm chăm, "Anh nói xem, Lăng Cận Dương?"

Quyền Yến Thác nhún vai, gương mặt tuấn tú ra vẻ cung chiêu, "Ừ, nếu là chỗ dựa cho vợ anh, đương nhiên là phải tìm nhà họ Lăng!"

"Cái này....." Sở Kiều nắm tay lại, về mặt ngượng ngùng, "Không tốt sao."

"Sao lại không tốt?"

"Em cảm thấy có chút lừa gạt tiền ấy!"

"Không có việc gì, nhà cậu ta tiền nhiều, nên không sợ lừa gạt!"

"Nhưng anh ấy là bạn anh mà?"

"Bạn bè chính là dùng để lừa gạt mà!"

"....."

Sở Kiều cong môi, nụ cười ở khóe miệng nở rộ, "Quyền Yến Thác, anh làm tổn thương như vậy thì không sợ tổn hại à?" (ý là làm ai tổn thương sẽ phải tổn hại tình cảm các thứ..)

Lúm đồng tiền bên má cô lộ ra nhàn nhạt, Quyền Yến Thác nhìn thấy phải ngậm ngẫn, nơi nào đó ở đáy lòng ngứa một chút, ánh mắt dịu dàng như nước. Trong thời điểm này, còn có thể bận tâm tổn hại hay tổn thương nữa sao? Trước dụ dỗ vợ cao hứng là chính xác nhất!

Đôi tay vòng chặc cổ của anh, Sở Kiều cười tiến tới, nịnh nọt nói: "Vây anh nhanh nói cho em nghe một chút đi."

"Làm gì cảm ơn anh đây hả?" Vào lúc này Quyền Yến Thác bình tĩnh, không có nóng nảy một chút nào.

Sở Kiều giang chân ngồi ở trên người anh, ngón tay nhỏ nhắn trượt tới ngực của anh, trông mắt đen trong suốt lóe sáng, "Vây anh nói xem, muốn em cảm ơn anh thế nào đây?"

Mẹ nó!

Tiểu yêu tinh này, học ai đây?

Quyền Yến Thác đưa tay nâng hông của cô, xoay người đè cô ở trong ghế sofa, giọng nói trầm xuống, "Em còn biết làm cái này, nói ai dạy em? Lúc nào thì học được, hả?!"

Rốt cuộc Sở Kiều không nhịn được, nín nửa ngày tiếng cười mới bộc phát. Cô ôm bụng cười, mắt cũng híp chung một chỗ.

Quyền Yến Thác cũng cười, môi mím tràn ra đường cong. Anh cúi đầu, môi nhẹ nhàng gặm cắn vành tai của cô, Sở Kiều rụt cổ lại tránh anh, nhưng bởi vì ngứa ngáy, cười càng lớn tiếng.

Leng keng ——

Chuông cửa đột nhiên vang lên, khóe mắt Quyền Yến Thác trầm một cái, bỗng nhiên sinh ra dự cảm xấu.

Anh để Sở Kiều xuống, xoay người đi mở cửa.

Triển Bằng đứng ở ngoài cửa, về mặt nóng nảy. Quyền Yến Thác thấy anh ta, đại khái đoán ra được cái gì đó.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Yên Nhiên tự mình rời bệnh viện, tôi tìm một buổi chiều cũng không có tìm được."

Quyền Yến Thác nhìn mưa bên ngoài, môi mím nhẹ, nói: "Chờ tôi một chút."

"Được."

Triển Bằng đáp lời, thấy anh bước nhanh lên lầu.

Sở Kiều nghe được bọn họ nói, cất bước đi tới, nhìn thấy quần áo trên người Triển Bằng ướt hết, không khỏi hỏi "Anh có muốn đi vào ngồi một chút hay không?"

Nhìn thấy cô, đầu tiên Triển Bằng sững sờ, sau đó lễ phép gạt đầu một cái, nói: "Thật xin lỗi, trễ như thế còn tới quấy rầy hai người."

"Không có gì." Sở Kiều dừng dung, không nhìn ra tức giận gì.

Rất nhanh Quyền Yến Thác thay xong quần áo xuống, anh nhìn thấy Sở Kiều đứng ở bên cửa, lại nhìn mưa bên ngoài một chút, cau mày dặn dò cô, "Em đóng cửa sổ cho kỹ, anh sẽ trở về nhanh thôi."

Sở Kiều thuận theo gạt đầu, cũng không có hỏi nhiều.

Sau đó, Quyền Yến Thác và Triển Bằng cùng rời đi, hai chiếc xe một trước một sau lái ra biệt thự.

Cửa chính tự động đóng lại, Sở Kiều đứng ở bên cửa sổ, mắt thấy đèn xe biến mất, xoay người dọn dẹp đồ trên bàn uống trà nhỏ xong, từng bước một trở lại phòng ngủ.

Bên ngoài mưa, trong phòng ngủ nhiệt độ có chút thấp. Sở Kiều đi phòng tắm tắm rửa, thay một bộ đồ ngủ thật dày, lúc này mới cảm thấy tốt một chút.

Cô vén chăn lên chui vào, thuận tay cầm bản vẽ trên đầu giường lên, theo thói quen vẽ cái gì đó trước khi ngủ. Cô nắm bút trong tay, cũng không thể nào vẽ được.

Kể từ khi mời thầy ở học viện mỹ thuật về dạy, Quyền Yến Thác cũng học tập nghiêm túc. Sở Kiều cầm lấy bản tập vẽ mà anh luyện, vén mấy tờ giấy lên, xem từng tờ một, dần dần cong khóe miệng lên.

Nhìn nét vẽ của anh, Sở Kiều liền nhớ lại khoảng thời gian ban đầu mình học vẽ, ánh mắt ôn hòa.

Hồi lâu, cô nắm chặt bút lần nữa, kim lông không được cất bản vẽ vào bên trong, lấy ra bức tranh chân dung chưa có vẽ xong. Bức tranh này đã trì hoãn lâu, cô vẫn chưa có vẽ xong, lúc này cô nhắm mắt lại lần nữa, khuôn mặt tuấn tú hiện lên ở trước mắt.

Đầu bút nhẹ nhàng rơi xuống, cô vẽ ra đường cong sinh động.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101-4: Anh yêu cô ấy sao? (4)

Edit: Hephc

Ngoài cửa sổ mưa lúc lớn lúc nhỏ, lòng Sở Kiều bình thản, vẽ mặt chuyên chú vẽ gần hoàn thành bức tranh.

Ở giữa dừng lại thật lâu, dường như cô cho rằng cả đời này vẽ không được. Nhưng tối nay, vào giờ phút này, trong lòng cô bình thản, bức vẽ này rốt cuộc ở dưới ngòi bút của cô đã hoàn thành.

Lái xe từ biệt thự ra ngoài, sắc mặt Quyền Yến Thác không tốt. Thậm chí anh không cho người đi tra, mơ hồ có thể đoán được Hạ Yên Nhiên đang ở nơi nào.

Triển Bằng lái xe đi theo sau xe anh, mắt thấy phương hướng anh lái, đầu quả tìm thấy lại một cái, hình như cũng ý thức được là chỗ nào.

Ban đêm trời mưa, trong công viên không có một người. Đèn đường mờ mờ chiếu xuống, chiếu ra giọt mưa dày đặc, từng vòng nước mưa nhỏ xuống trên mặt đất rồi bắn lên.

Quyền Yến Thác che dù đi vào trong, bước chân trầm ổn. Anh đi tới cây đại thụ kia, quả nhiên thấy có bóng dáng co rúc ở trên đất, chân trái bó thạch cao rõ ràng.

"Hạ Yên Nhiên!"

Người phía trước tức giận hét lên, người ngồi ở dưới tàng cây ngẩng đầu lên, nước mưa theo mặt của cô ta chảy xuống, "Em biết anh sẽ đến mà."

Quyền Yến Thác bình tĩnh nhưng vẻ mặt lo lắng, đây là lần đầu tiên anh tức giận như vậy. Trong ấn tượng của anh, từ đầu cho tới bây giờ Hạ Yên Nhiên sẽ không làm chuyện bốc đồng như thế!

Hạ Yên Nhiên cười, buồn bã nói: "Anh tức giận sao?"

Cô ta ngửa đầu chỉ vào cái cây to này, ánh mắt u ám, "Còn nhớ cái cây này không?"

Triển Bằng nhìn thấy cô ta ở chỗ này, sắc mặt liền tối xuống. Nhìn đến gương mặt cô ta trắng bệch, hai tay anh ta xuôi ở bên người hung hăng nắm chặt, trong lòng nặng trĩu khó chịu!

Nơi này đã sớm không còn là công viên, khi còn bé mấy người bọn họ thường tới chỗ này chơi. Lần đó Hạ Yên Nhiên từ trên cây này rớt xuống, nên chân trái mới bị gãy.

Dĩ nhiên Quyền Yến Thác cũng không quên, anh mím môi, tiến lên một bước, đưa cái ô che trên đầu cô ta, ánh mắt sắc bén nhìn trên mặt của cô ta, nói "Em muốn bức anh chặt đi cái cây này sao?"

Mắt Hạ Yên Nhiên rút lại, theo bản năng kéo chặt ống quần anh, "A Thác, anh không thể làm vậy!"

"Anh có thể!" Quyền Yên Thác ngồi xổm người xuống, gương mặt tuấn tú lạnh băng, "Nếu như em một mực như vậy, anh liền chặt cái cây này đi!"

Đột nhiên đáy lòng thất chặt, Hạ Yên Nhiên cắn môi, nhìn anh thật sâu, nói: "Tại sao? Trước kia anh sẽ không làm như vậy đối với em? A thác, anh thay đổi rồi!"

"Trước kia anh sẽ không làm chuyện này!" Quyền Yên Thác che dùi, vẻ mặt nghiêm nghị, "Nhưng Yên Nhiên à, chúng ta đã trưởng thành, cũng không trở về được như trước nữa rồi!"

Cũng không trở về được ngày ngày thơ lãng mạn kia, lúc này cô ta ngang ngược bướng bỉnh hơn rất nhiều!

Hạ Yên Nhiên lắc đầu, nước mắt lăn ra khỏi hốc mắt cùng nước mưa hợp lại với nhau, "Anh yêu cô ấy sao?"

Ánh mắt Quyền Yên Thác thâm thúy chuyển động, môi nhẹ nhàng mím lại. Anh hiểu được ‘cô ấy’ trong miệng Hạ Yên Nhiên người nào, thật ra thì anh cũng đã hỏi, anh yêu Sở Kiều rồi sao?

Cuối cùng không đợi được câu trả lời của anh, một tia sáng trong đáy mắt Hạ Yên Nhiên dần dần phai mờ.

Không lâu lắm, Quyền Yên Thác đứng lên, sự lo lắng trên mặt đã không còn nữa.

Thậm chí anh cũng không có đưa tay dịu cô ta, Hạ Yên Nhiên nhìn bóng lưng anh lạnh lùng, cả trái tim không khỏi run rẩy. Toàn thân cô ta đều phát run, giọng nói cũng run rẩy theo, "Quyền Yên Thác, anh phải để một người ở lại chỗ này sao?"

Bỗng nhiên Quyền Yên Thác dừng lại, anh cũng không có xoay người, vẫn đưa lưng về phía cô ta như cũ, gằn từng chữ: "Chúng ta từ nơi này cùng nhau rời đi, chỉ là em xoay một vòng lại một vòng muốn trở về! Yên Nhiên, là em đi làm đường!"

Anh không phải là người lòng dạ mềm yếu, mấy lời anh nói ra, nhất định là đã thương người ta.

Những lời này, đánh tan hoàn toàn mong mỏi trong lòng Hạ Yên Nhiên. Đúng không, ban đầu bọn họ đúng là đã nói muốn quên, nhưng quanh đi quẩn lại cô ta trở lại, làm sao cũng lau không đi và nhớ lại việc đã từng xảy ra.

Quyền Yên Thác che dùi, đi tới bên cạnh Triển Bằng. Anh không nói bất cứ điều gì, nhưng trong lòng hai người đàn ông này cũng sáng tỏ.

Trở lại trong xe, Quyền Yên Thác không có lập tức rời đi. Anh nhìn thấy Triển Bằng ôm lấy Hạ Yên Nhiên, không để ý cô ta giãy giụa và kêu gào rồi dẫn cô ta đi.

Giấy lát, tiếng chiếc xe Hummer màu đen rời đi, bánh xe lăn trên vũng nước làm nó bắn ra.

Ngoài cửa sổ mưa dần dần tanh. Sở Kiều để bút trong tay xuống, cũng không có buồn ngủ. Cô vén chăn lên đi tới bên cửa sổ, lúc này mới phát giác trong sân có xe của anh.

Anh trở về lúc nào?

Sở Kiều giật mình, xoay người đi xuống lầu.

Trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, người đàn ông nghiêng người dựa vách tường, trong tay đang kẹp một điếu thuốc, thỉnh thoảng tia lửa lóe lên.

Bước chân của cô rất nhẹ, Quyền Yên Thác nhạy bén nghe được. Anh quay người lại, dập tắt điếu thuốc trong tay, hỏi cô: "Anh đánh thức em sao?"

"Không có."

Sở Kiều đi tới bên cạnh hắn, giọng bình tĩnh, "Em con chưa ngủ mà."

"Ừ!" Quyền Yên Thác đáp lời, hai mắt yên lặng.

"Tìm được người rồi sao?" Sở Kiều hỏi anh, trong lòng phức tạp. Cô cũng không nói được, lúc này cô đang suy nghĩ gì trong đầu, chỉ thuận miệng thì hỏi một câu như vậy.

Có phải cảm thấy rất khó hiểu hay không?

Sở Kiều tự giễu nghĩ, nhưng không ai cho cô đáp án.

Quyền Yên Thác gạt đầu một cái, đột nhiên đưa tay ôm cô vào trong ngực, dùng sức ôm chặt, "Sở Kiều....."

Ngực của anh có chút lạnh, Sở Kiều rút cổ một cái, giãy dụa không thoát.

Cô hít sâu một hơi, chớp mũi có mùi thuốc lá nhân nhát quanh quẩn. Mùi thuốc lá trên người của anh, cũng không gây khó chịu cho người khác chút nào, có mùi thơm ngát của bạc hà, kèm theo hơi thở lạnh lùng của anh, tạo ra loại mùi vị đặc biệt, đơn độc thuộc về anh.

"Sở Kiều!"

Quyền Yến Thác cúi đầu lần nữa, chăm chú nhìn ánh mắt đen láy của cô, cánh môi nhỏ bé mím chặt thành một đường thẳng.

"Hả?" Sở Kiều ngẩng mặt lên, thấy đáy mắt anh có cảm xúc phức tạp.

Cô mím môi, cũng không có hồi tởm, chỉ là an tĩnh chờ đợi.

Ngoài cửa sổ bóng đêm u ám, bầu trời không có trăng, cực kỳ u ám và thê lương.

Năm ngón tay Quyền Yến Thác khẽ nắm chặt, tình cảm ở đáy lòng tràn đầy. Bàn tay anh rơi vào bên hông của Sở Kiều, kéo cô vào trong ngực ấm áp của anh, hai mắt đen láy nhẹ híp lại.

Ánh mắt của cô sáng ngời thấu đáo, Quyền Yến Thác thấy phải choáng váng. Không kìm hãm được nhớ tới đêm đó ở đỉnh núi, ở một nơi thu hẹp mà ấm áp trong lều ấy, lúc đó khước mắt cô có nước mắt lướt qua, hôm nay lại khiến cho mu bàn tay anh có cảm giác nóng bỏng.

Tìm người đàn ông rung động, trong nháy mắt cũng không biết phải mở miệng thế nào.

Sở Kiều, anh yêu em sao?

Hồi lâu, Quyền Yến Thác đưa tay ôm lấy mặt của cô, môi nóng bỏng hôn vào môi cô, mang theo nhịp tim rung động của anh.

Sở Kiều không có đẩy anh, mà giang hai tay ra, vòng chặc bờ vai anh, cố gắng đáp lại nụ hôn của anh.

Một khắc kia, Sở Kiều cảm nhận rõ ràng, tim của cô đập, hòa lẫn với anh. Cùng thuận theo một chỗ, tần số đập nhanh lan rần.

Hết chương 101

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102-1: Tôi ôm trong lòng, nhất định là vợ tôi!

Editor: Hepc

Mấy ngày liên tiếp Sở Kiều đều tặng ca, để chuẩn bị sản phẩm mới cho buổi họp báo.

Cô vất vả, không ai có thể chia sẻ. Điều Quyền Yến Thác có thể làm, chỉ là hết lòng tuân thủ lời hứa, giúp cô giành được nhà tài trợ về trong tay cô.

Hiếm khi chủ nhật được ở nhà, Sở Kiều muốn ngủ lấy lại sức. Nhưng theo thời gian thường lệ Quyền Yến Thác kêu cô dậy, nên trong ánh mắt cô u oán, không có bất kỳ sự mềm lòng nào.

Sở Kiều ngủ nướng, Quyền Yến Thác chỉ ném cho cô một câu nói, "Muốn có được tài trợ thì đứng lên ngay."

Được rồi, Sở Kiều nhận lệnh xuống giường rửa mặt, lửa giận trong lòng dâng cao. Thời đại này người có tiền đều là đại gia!

Đón tia nắng ban mai rực rỡ, chiếc xe Hummer màu đen chạy ở trên đường. Xe lái đến đỉnh núi, rồi chạy vào Lan Uyên.

Những người giúp việc đều biết chiếc xe này, thấy anh, lập tức mở cổng ra.

Quyền Yến Thác dừng xe xong, dắt người trong xe xuống, dẫn cô đi vào.

Hoa hồng nở rộ trong sân, Lăng Trọng ngồi ở trong xe lăn phơi nắng, người trông chừng bên cạnh đang kiên nhẫn nói gì với ông, nhưng mà trên mặt ông không có biểu cảm gì cả.

Quyền Yến Thác cười đi tới, khẽ cúi người xuống, ghé vào lỗ tai ông khẽ gọi, "Chú Lăng!"

Anh lại đưa tay kéo Sở Kiều qua, chỉ cho ông nhìn, "Đây là vợ con, chú thấy đẹp không?"

"Quyền Yến Thác!"

Mặt Sở Kiều đỏ lên, cắn răng nói nhỏ. Cái người không biết xấu hổ này!

"Ha ha....." Lăng Trọng nói không ra lời, hiếm thấy biểu cảm của bọn họ, chỉ có thể cười hai tiếng.

Quyền Yến Thác há hê gật đầu một cái, quay đầu nhìn về phía Sở Kiều, trầm giọng nói: "Chú Lăng thích em! Điều này nói rõ ánh mắt ông đây rất tốt!"

"Stop!"

Sở Kiều liếc mắt, hung hăng khi dễ anh!

Thấy ánh mắt của cô, Quyền Yến Thác không hề tức giận, anh khẽ mỉm cười, siết chặt tay Sở Kiều đi vào trong.

Trong nháy mắt xoay người đi, ánh mắt Sở Kiều lướt qua ánh mắt dờ dẩn của Lăng Trọng, trái tim chưa sót. Đã từng là nhân vật hô mưa gọi gió, nhưng lúc về già thì rơi vào cảnh bị thương như thế.

Bất ngờ, Sở Kiều nghĩ đến ba mình, trái tim thất lại một cái, chỉ rất là mau cô đã áp chế lại.

Trong phòng khách không có ai, trống rỗng. Quyền Yến Thác nhú mày, hỏi "Cận Dương không có ở nhà à?"

Người giúp việc bưng trà bánh đưa tới, cười nói: "Thiếu gia ở trong phòng nhạc đấy ạ."

Đôi mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác chuyển động, quay đầu nhìn chằm chằm Sở Kiều, ý cười trên khóe môi chắc chắn, "Dẫn em đi mở mang một chút."

Sở Kiều còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh ôm ở trong ngực, đi theo bước chân của anh về phía trước.

Cất bước đi lên cầu thang, là có thể nghe được từ bên trong truyền ra tiếng Saxophone, còn có tiếng trống đệm theo.

Đẩy cửa phòng âm nhạc ra, mắt Sở Kiều hoàn toàn choáng váng, ở trong đó nhạc cụ gì cần có đều có, nhạc cụ rất nhiều. Mà trước bộ khung trống màu vàng kia, Đồng Niệm xoắn tóc dài, tay cầm dùi trống đánh linh hoạt, tiếng nhạc cổ vũ mê người.

Trước cửa sổ sát đất, Lăng Cận Dương một thân quần áo màu trắng thoải mái, nắm trong tay thanh Saxophone dài, môi anh ngâm lấy đầu thổi, đốt ngón tay vuốt âm khóa, ưu nhã mê người.

"Về nhà", một bài không tính là lưu hành. Chỉ là biến khúc rõ ràng đã bị sửa đổi, sáp nhập vào nguyên tố Rock and roll, theo sát cảm giác của thời đại.

Bên này trên mặt thảm, cả người Đâu* nằm trên mặt đất, một đôi bàn chân nhỏ đặt trên lưng của Rella. Cô bé nâng cằm lên, ngửa một khuôn mặt nhỏ nhắn lên, si mê nhìn ba mẹ mình.

*Đâu là tên ở nhà của con Lăng Cận Dương và Đồng Niệm

Sống lưng Rella chịu sức nặng, đáng thương nằm ở bên chân của cô bé, đầu gối vừa phun vừa nhỏ thờ hồn hèn.

"Thấy choáng?" Trước kia Quyền Yến Thác đã thấy qua nên không cảm thấy quá kinh ngạc, chỉ là liếc qua người bên cạnh, hơn nữa nhìn thấy ánh mắt cô nhìn Lăng Cận Dương gần như sùng bái, trái tim khó chịu!

Hừ, thổi Saxophone rất giỏi sao?!

"Chú Quyền——"

Đâu nghe động tĩnh, lập tức ngồi dậy, đập Rella đứng lên. Tuổi cô bé không lớn lắm, thể trọng cũng không nhẹ, một cước đập tới, Rella "Ô ô" kêu rên, thiếu chút nữa là đập cho chết rồi!

Quyền Yến Thác khẽ cúi người xuống, tiếp được thân thể nhỏ bé tròn vo của cô bé, thuận tay ôm cô bé vào lòng. Anh cân nhắc ôm trong vòng tay, cười nói: "Đâu, con lại mập lên!"

Đâu cũng không hiểu mập là có ý gì. Chỉ là nhìn thấy Quyền Yến Thác cười với mình, cô bé cũng cười theo, ngán mặt hôn lên khuôn mặt của người đàn ông, làm anh dính một dấu nước miếng.

"Dì xinh đẹp?" Đâu ngẩng đầu nhìn đến Sở Kiều, thuận miệng kêu.

Sở Kiều nhìn thấy cô bé, đáy lòng rất có cảm xúc. Lúc cô đi La Mã, Đâu vẫn chưa tới một tuổi, bây giờ đã nói chuyện đầy lưu loát, hơn nữa bộ dáng càng ngày càng xinh đẹp.

Sở Kiều đưa tay sờ sờ đầu của cô bé, khóe miệng khẽ cười.

"Sở Kiều——"

Đồng Niệm để đuôi trống xuống đi tới, bộ mặt vui mừng, rồi lại mơ hồ lộ ra tức giận, "Cô còn dám tới à?"

Kể từ khi đi La Mã trở về, Sở Kiều chỉ gọi điện thoại tới cô ấy, còn chưa tới nhà thăm. Lúc này có chút hiểu, không khỏi nịnh nọt mà nói: "Gần đây bận rộn quá, cô đừng tức giận mà."

Bên này nói náo nhiệt, Lăng Cận Dương cất kỹ đồ vật, cười đi tới, "Đi thôi, đến phòng khách nói chuyện."

Đoàn người đi ra ngoài, Quyền Yến Thác ôm Đầu, cùng Lăng Cận Dương đi ở phía sau, giọng nói hình như không vui, "Cậu không chân chính, hôm nay biết tới tới, còn cố ý ở trước mặt vợ tôi khoe khoang?"

Lăng Cận Dương cười một tiếng thật thấp, nghiêng đầu nhìn anh, gương mặt tuấn tú không hề thấy tức giận, "Lâu rồi cậu cũng không đụng tới? Có phải quên hết rồi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102-2: Tôi ôm trong lòng, nhất định là vợ tôi! (2)

Edit: Hepc

Ngược lại thì chưa quên, chỉ là rất lâu cũng không có chơi lại mấy thứ này.

Sở Kiều nghe được, nhưng vội vàng nói chuyện với Đồng Niệm, cũng không còn quan tâm.

Trên ghế sofa trong phòng khách, tiếng cười vui bên tai không dứt. Rất lâu Đồng Niệm cũng chưa từng gặp Sở Kiều, tự nhiên rất có nhiều lời muốn nói, hai người kẻ sát nhau, lời nói đều thân mật.

Giấy lát, Rella cũng theo thang lầu bò lên, bị Đầu đập lên thân thể, vẫn trung thành nằm ở chung quanh cô bé như cũ.

"Đầu, đến đây với Di." Mắt Sở Kiều thấy cô bé vẫn vui ở trong ngực Quyền Yến Thác, không khỏi gọi cô bé.

Nhưng cô bé mím môi, không có ý đi tới, tiếp tục ngồi xếp bằng ở trên đùi Quyền Yến Thác.

Gương mặt tuấn tú Quyền Yến Thác cụp xuống, nhìn chăm chăm nhóc con trong ngực, nụ cười nơi khóe miệng không giảm. Trước kia anh cảm thấy trẻ con ồn ào âm ỉ rất đáng ghét, nhưng bây giờ anh nhìn Đầu, chỉ cảm thấy nhóc con này cũng thật khá!

Sở Kiều cũng cảm thấy có chút gì đó không đúng, kể từ lúc Đầu nhào vào trong ngực Quyền Yến Thác, một đôi cánh tay thủy chung giắt trên cổ của anh, căn bản là không có dời đi.

"Đầu," Sở Kiều cười lại gần, giang hai tay với cô bé, "Di ôm nào."

"Không muốn!" Đầu lắc đầu, khẳng định cự tuyệt.

Quyền Yến Thác quay đầu đi, gờ tay lên sờ sờ đầu Đầu, nói: "Không phải gọi là Di mà phải gọi là Thím!"

Nghe vậy, Đầu mím môi, đôi cánh tay càng thêm quấn lên cổ của Quyền Yến Thác, đáy mắt lóe lên ánh sáng giảo hoạt, "Chú với Thím là một đôi, cho nên phải tăng gấp bội!" (ý là một đôi phải ôm càng chặt càng mạnh)

Đồng Niệm nhìn con gái, không tự chủ cau mày. Nghĩ thầm đứa nhỏ này, càng ngày càng không cách nào có thể nói rồi!

Sở Kiều tức cười, nhìn về phía Quyền Yến Thác nhờ giúp đỡ, chỉ thấy anh nháy mắt, cô chợt hiểu nhớ tới đồ trong túi xách, lập tức móc ra, đưa tới, "Cho con nè."

Wow!

Hai hộp kẹo Thụy Sĩ!

Cả trái tim Đầu đều bay lên, lập tức buông cánh tay ôm trên cổ Quyền Yến Thác ra. Cô bé cầm lấy hộp kẹo trong tay Sở Kiều, khéo léo kêu Thím, uốn éo cái miệng ngồi một bên, không kịp chờ đợi mở hộp ra.

Lăng Cận Dương không tiếng động thờ dài, ánh mắt thâm thúy. Cô con gái này của anh, chỉ nhận ăn không nhận người! (Ý là có ăn uống là được ko quan tâm người khác)

"Thiếu gia, nhân bánh đã chuẩn bị xong rồi." Người giúp việc dựa theo sự phân phó làm xong nhân bánh.

Lăng Cận Dương đứng lên khom lưng hôn mặt Đồng Niệm một cái, cười nói: "Mọi người nói chuyện, tôi đi làm hoành thánh."

"Được." Đồng Niệm mở trừng hai mắt, cũng không có ý muốn giúp một tay, yên tâm thoải mái ngồi ở trên sô pha.

Nhìn bóng lưng anh ấy đi xa, mặt Đồng Niệm đột nhiên thay đổi, nhìn chăm chăm 'tiểu nhân' đối diện, nói: "Đâu!"

Đâu cả kinh, kẹo Thụy Sĩ trong tay rơi vãi đầy đất. Cô bé chép miệng đứng lên, bộ dáng uất ức làm người ta thương tiếc, "Mẹ, Đâu biết, mỗi ngày chỉ có thể ăn hai viên."

Lừa gạt trong lòng Đồng Niệm còn chưa có bốc cháy, liền bị cô bé cúi đầu nhận sai, vẻ mặt thu phục. Đâu len lén ngẩng đầu lên, liếc nhìn vẻ mặt của mẹ mình, thời điểm cúi đầu xuống lần nữa, đáy mắt đã có ý cười.

Giây lát, cô bé buông kẹo trong tay, lực chú ý bị hấp dẫn lần nữa.

Đâu chạy mấy bước đến phòng bếp, động tác linh hoạt leo lên cái ghế, điềm nhiên hỏi: "Ba, Đâu giúp ba làm hoành thánh."

Lăng Cận Dương cũng không còn đuổi cô bé, mặc cho cô bé ở bên cạnh quấy rối, rất nhanh trên mặt hai cha con đều là bột mì.

"Haizz!" Đồng Niệm mím môi, bất đắc dĩ dựa vào sô pha, "Nhất định Đâu sẽ bị anh ấy làm cho hư hỏng."

Sở Kiều chỉ có thể cười nhỏ một tiếng, nhưng cảm nhận loại không khí này của bọn họ là loại cảm xúc nồng đậm hạnh phúc.

"Chúng ta đi thôi?" Sở Kiều cảm thấy có chút không được tự nhiên, đẩy đẩy cánh tay người đàn ông bên người, nói.

"Đi nơi nào?" Quyền Yến Thác trêu chọc Rella một chút, hồ nghi hỏi cô.

"Về nhà." Sở Kiều nhú mày, vẻ mặt không vui.

Người đàn ông đưa tay ôm cô vào trong ngực, môi mông che ở bên tai của cô, nói: "Em ngốc à, không thấy Cận Dương vào phòng bếp làm hoành thánh hả? Cậu ta làm hoành thánh ăn ngon lắm, không ăn mà đi sao?"

Sở Kiều cười cười, hình như cũng nghe Đồng Niệm nói qua, chỉ là không có cơ hội ăn.

"Muốn ăn sao không để cho bà xã anh làm?" Đồng Niệm mắt híp, cắn đầu tây mập mạp nói.

Quyền Yến Thác cũng không tức giận, nói thẳng: "Bà xã tôi không biết làm."

Nói ra lời này, Sở Kiều lúng túng gãi tay lên, vọt tới bên cạnh người đàn ông.

Yên lặng tính toán người ở lại ăn một chút, lại tính toán số lượng sủi cảo một chút. Đồng Niệm để đầu tây xuống, đứng lên đi tới phòng bếp.

Rất nhanh, trong phòng bếp truyền tới là tiếng cười vui của ba người. Còn có giọng Đâu bị tức khóc lên, "Ba thiên vị, chỉ hôn mẹ, không hôn Đâu, ô ô ô....."

Sở Kiều ngồi ở trên sô pha, cũng có thể thấy hình ảnh bên kia, khoe môi gọi lên nụ cười hăm mộ. Loại cuộc sống gia đình này, chính là hạnh phúc, người một nhà ở chung một chỗ thật vui vẻ, có nhà che mưa che gió, có ba, có mẹ, còn có tiếng cười vui.

Đáy lòng dâng lên nồng nặc khổ sở.

Quyền Yến Thác nhìn thấy cô mắt hồng, cũng đại khái đoán được tâm sự của cô. Anh mím môi, giang hai tay ra ôm cô vào lòng, môi mông rơi vào cái trán của cô khẽ hôn.

Vốn là muốn ăn cơm trưa rồi rời khỏi, kết quả mè neho đến cơm chiều. Hiếm khi bạn tốt gặp nhau, không khí hòa hợp, lại có bé Đâu tinh nghịch, tiếng cười vui của mọi người cũng chưa có dừng lại.

Ăn cơm tối xong, Quyền Yến Thác lái xe mang theo Sở Kiều rời Lan Uyên. Trên đường trở về, Sở Kiều không nhìn được hỏi anh: "Chuyện tài trợ, anh nói cho em biết đi?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102-3: Tôi ôm trong lòng, nhất định là vợ tôi! (3)

Editor: Hepc

"Yên tâm " Quyền Yến Thác nhếch môi, sắc mặt nghiêm túc, "Anh đồng ý chuyện của em, khẳng định làm tốt cho em."

Sở Kiều không tiếp tục hỏi, xét thấy biểu hiện trong khoảng thời gian này của anh, những lời này có độ tin cậy rất cao.

Nghĩ đến Đâu, nụ cười ở khóe miệng Sở Kiều không khép được, "Anh nói xem Đâu thông minh tinh nghịch như vậy, rốt cuộc đi truyền người nào?"

Hai tay Quyền Yến Thác nắm tay lại, vẻ mặt ôn hòa, "Đều giống hết." (ý nói giống cả hai người Lăng Cận Dương và Đồng Niệm)

"Chắc em không biết, " Quyền Yến Thác lắc đầu một cái, trên mặt xẹt qua một tia đồng tình, "Những năm này Cận Dương, làm thế nào đều bị ‘em gái’ bảo bối kia của cậu ta hành hạ?!"

"Niệm Niệm rất hành hạ sao?" đối với chuyện đã qua của bọn họ Sở Kiều cũng không hiểu rõ.

"Không hành hạ?!" Quyền Yến Thác rề môi, nghĩ thầm cũng chính là Lăng Cận Dương, nếu như đổi thành người đàn ông khác, đoán chừng đã sớm học máu!

Quyền Yến Thác quay đầu nhìn người bên cạnh, cười một tiếng thật thấp, chế nhạo nói: "Bà xã, sức lực của em khi hành hạ, cùng Đồng Niệm thật đúng là liều mạng!" (ý là so sánh SK hành hạ QYT với ĐN hành hạ LCD mà hành hạ này theo nghĩa bóng á nha)

"Hừ ——"

Sở Kiều trừng anh, lòng hơi giận.

Xe lái xuống núi, ý nghĩ của Quyền Yến Thác dân trào, đột nhiên hỏi người bên cạnh, "Tên của em, tại sao gọi là Sở Kiều?"

Sở Kiều thờ dài, nói sự thật: "Mẹ em họ Kiều, cho nên em lấy tên này."

"A, " Một tay Quyền Yến Thác cầm tay lái, đưa một cái tay nắm chặt tay của cô, "Là ai chọn tên cho em? Bà ngoại hả?"

"Không phải!" Vẻ mặt Sở Kiều tối xuống, khóe miệng thu lại nụ cười, nói: "Là ba em."

Những lời này, hình như động vào cảm xúc của cô, Sở Kiều quay mặt, nhìn ra ngoài cửa xe.

Nghe được lời của cô..., ngược lại Quyền Yến Thác ngó ngán. Trong đôi mắt thâm thúy sâu kín của anh trong thoáng qua cái gì, gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ lạnh lùng.

.....

Sản phẩm mới trong buổi họp báo rốt cuộc bắt đầu khai mạc, mặc dù Sở Kiều làm đủ công tác chuẩn bị, nhưng đến ngày lên sân, vẫn là nhịn không được mà khản trương.

Gần tới bảy giờ đồng hồ, bên ngoài nơi tổ chức có các loại xe sang trọng không ngừng lái tới, khí phách xa hoa.

Một chiếc Rolls-Royce màu đen dừng ở bên ngoài nơi tổ chức tiệc, tài xế mở cửa xe, người đàn ông trong xe bước ra, một thân tây trang thủ công màu đen thẳng thớm. Anh khẽ khom lưng, đưa tay dẫn người ở bên trong đi ra.

Tối nay là sản phẩm mới của Sở thị, có không ít phóng viên xuất hiện. Mọi người thấy người đàn ông xuống xe, như ong vỡ tổ xúm lại chạy qua.

Vô số đèn flash chói mắt, Sở Kiều mở mắt không ra, theo bản năng nắm chặt tay người đàn ông bên cạnh, bị anh ôm vào trong ngực, che chở đi vào trong.

Lúc trước Sở Kiều lộ mặt, là lần thời trang thanh tú của tập đoàn Mộ Luyến, để cho danh tiếng cô vang xa. Trong khoảng thời gian này, không ít người đều ở đây đào móc tin tức cô, trước kia cuộc sống cô khiêm tốn, thậm chí rất nhiều người không biết cô cũng là con gái nhà họ Sở!

Lúc này, vẻ mặt Quyền Yến Thác dịu dàng che chở người đẹp trong ngực thật chặt, mà người đẹp chính là Sở Kiều, mọi người giờ máy thả sức chụp hình, đồng thời cũng nghi vấn hơi nhiều, mà chủ của tập đoàn Mộ Luyến là Hàn Thu Dương đã từng mời Sở Kiều làm bạn nhảy, sao trong nháy mắt cô lại núp ở trong ngực Thái Tử Gia Quyền thị?

Nghi vấn như vậy, đối với giới truyền thông, đột ngột không thể ngờ tới. Lập tức, lực chú ý của mọi người bị tập trung ở phía trên này.

Đi tới tầng cao của khách sạn, trong phòng tiệc khách đã sớm tràn đầy.

Sở Hoành Sanh tới rất sớm, làm chủ nhân tối nay, ông vui vẻ chứng kiến con gái thành công. Nhưng Giang Tuyết Nhân cũng không xuất hiện, thật ra thì

bà ta rất ít lộ diện, rất nhiều trường hợp cũng sẽ không có mặt.

Đồng thời xuất hiện, còn có tập đoàn cùng hợp tác với Sở thị. Trong đó Quý thị, JK, người phụ trách Mộ Luyến, cũng đều trình diện toàn bộ.

Sở Nhạc Viện chọn lễ phục màu đen, khéo léo kéo Quý Tư Phạm, nụ cười trên mặt nhàn nhạt.

Vô luận trong lòng cô ta nghĩ như thế nào, buổi họp báo tối nay đều là sản phẩm mới của Sở thị. Cô ta không thể ở trước mặt người ngoài, làm mất thể diện nhà mình!

Ngoài cửa rồi loạn tung bùng, mọi người theo tiếng ồn nhìn qua, chỉ thấy Hạ Yên Nhiên kéo Triển Bằng chậm rãi đi tới.

Phong thái bước đi của cô ta rất tốt, hiển nhiên trên đùi đã khỏi hằn.

Sở Kiều dự liệu được cô ta muốn tới, thật không nghĩ đến là đi chung với Triển Bằng.

Thật ra thì cô không biết, khung cảnh tối nay này, là do Quyền Yến Thác kiên nhẫn viết xong từng tờ thiệp mời một, cho người gọi đi, cuối cùng còn đích thân gọi điện thoại. Tối nay ai dám vắng mặt, không cho bà xã anh chỗ dựa, anh nhất định trở mặt với người đó!

Lúc Hàn Thu Dương xuất hiện, toàn trường sôi trào lần nữa. Đáng tiếc tối nay bên cạnh anh không có bạn nhảy, có ánh mắt vài người rơi vào trên người Sở Kiều.

Lập tức Quyền Yến Thác giận tái mặt, mày kiếm nhíu chặt. Con mẹ nó ánh mắt gì đây? Rõ ràng là bà xã anh có được hay không, sao giống như là anh đoạt của người khác thế?

"Anh đã đến rồi." Sở Kiều đã từng do dự liên tục, cuối cùng không hề gọi anh thiệp mời. Nhưng tối nay gặp được anh ấy, cô vẫn rất vui vẻ.

Hàn Thu Dương một thân tây trang màu xám thẫm, gương mặt tuấn tú dịu dàng, "Trong buổi họp báo sản phẩm mới của em, anh nhất định phải tới."

"Chỉ là....." Hàn Thu Dương cố ý kéo dài giọng, nói: "Sao không gọi cho anh thiệp mời?"

Sở Kiều có chút xấu hổ, áy náy cười cười, "Là em sơ sót."

Cô cố ý không nói toạc ra, tự nhiên Hàn Thu Dương cũng không hỏi thêm nữa.

Lối vào, phát ra một hồi tiếng thét chói tai lần nữa.

Sở Kiều nhíu mày nhìn sang, đáy mắt tỏa ra mấy phần nụ cười. Tối nay trọng lượng khách quý thu hoạch nhiều.

Phóng viên tin tức nhìn thấy những người này, trong lòng không khỏi yên lặng. Nghĩ thầm năng lực Sở Kiều đúng là không thể coi thường, chỉ là khi cô vung cánh tay lên một cái, thì có thể khiến toàn bộ nhân vật hết sức quan trọng trên thương trường trình diện.

Thậm chí còn có tập đoàn Lăng thị.

Kể từ sau khi kết hôn, Lăng Cận Dương cực ít xuất hiện ở các loại trường hợp này. Tối nay không chỉ có anh ta, còn có bà xã làm bạn, dạng cho đủ mặt mũi này, cũng chỉ có Thái Tử Gia Quyền thị có thể làm được!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102-4: Tôi ôm trong lòng, nhất định là vợ tôi! (4)

EDITOR: HEPC

Đến đây, đối với thân phận của Sở Kiều mọi người càng thêm suy đoán. Đến tột cùng cô là người nào, có thể để cho một nhân vật lớn độc thân xưa nay như Quyền Yến Thác ra mặt?

Trước buổi họp báo, còn có người tới trễ. Khóe mắt Quyền Yến Thác liếc thấy người tới, gương mặt tuấn tú trầm một cái, không để lại dấu vết đi tới chỗ anh ta.

"Cậu tới làm gì?"

Trong tay Trì Việt cầm Champagne, mặt ung dung, "Tới xem một chút."

Tạm dừng, anh ta cười hỏi ngược lại: "Em không thể tới sao?"

Trường hợp quan trọng như tối nay, Quyền Yến Thác có tức cũng không thể phát. Anh mỉm nhẹ môi, giọng lo lắng cảnh cáo, "Tri Việt, tối nay nếu cậu dám gây chuyện, cẩn thận tôi lột da của cậu ra!"

"Yên tâm" Tri Việt cười nhún nhún vai, ánh mắt lướt qua anh rơi vào trên người của Sở Kiều, "Tôi sẽ không hủy sân khấu của cô ấy đâu."

Ánh mắt kia, Quyền Yến Thác thấy thật sự khó chịu, nhưng thời điểm này cũng không cách nào so đo, chỉ là hàm ý cảnh cáo xoay người tránh ra.

Trên sân khấu đèn flash sáng lên, Sở Kiều khoác cánh tay ba mình, thong thả tự nhiên đi lên sân khấu.

Sân phẩm mới ra mắt, lập tức đưa tới ánh nhìn mới lạ và tiếng vỗ tay của mọi người. Tối nay chỉ là làm một buổi họp báo, thời gian cụ thể đưa ra thị trường, còn phải tiến hành.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt, là nằm trong dự liệu. Sở Hoành Sanh nghe mọi người nhất trí khen, vẻ mặt mỉm cười, lộ ra vui mừng cùng thỏa mãn thật sâu.

Rất nhiều tập đoàn xuất hiện cũng tỏ ra hứng thú, rồi rít vây quanh ở bên cạnh Sở Hoành Sanh dò thăm tin tức.

Làm người phụ trách, Sở Kiều càng thêm bị chú ý. Sau khi cô tiếp nhận phỏng vấn ngắn gọn của các phóng viên, vừa đúng lúc buông dài dây câu, chỉ chờ thờ cơ tốt thì lấy lời.

Đây hoàn toàn xứng đáng là một bữa tiệc lớn của các nhân vật nổi tiếng.

Mà ngay cả người ít lộ diện như Triền Bằng đều tới tham gia, điều này hiển nhiên cho thấy rõ sức lực. Mấy đời người nhà họ Triền tham gia chính trị, hôm nay con trai độc nhất của nhà họ Triền của giới chính trị lại đặt chân tới đây, phóng viên ríu rít háng hái tới, hỏi anh cùng với người con gái đẹp bên cạnh này, đến tận cùng thì lúc nào có thể truyền ra tin cưới đây.

"Mục đích của cậu đã đạt tới?" Tay Lăng Cận Dương bưng rượu đỏ, cười hỏi người bên cạnh.

Quyền Yến Thác cũng không tránh, nhẹ nhàng nâng môi lên, cặp mắt giống như Hắc Diệu Thạch rạng rỡ phát sáng, "Còn kém một chút xíu!"

Sau đó, anh để ly rượu trong tay xuống, ưu nhã cất bước đi tới, cứu giải Sở Kiều đang bị mọi người vây quanh.

Quyền Yến Thác đưa tay vòng chặt hông của Sở Kiều, nghênh ngang đứng ở bên người cô, động tác mười phần là bảo vệ.

Chung quanh đều có phóng viên, động tác anh lại rõ ràng như thế, khiến sắc mặt Sở Kiều thay đổi. Cô ngẩng đầu lên, vừa muốn giãy giụa, lại thấy ánh mắt anh tràn đầy một mảnh nhu tình, lộ vẻ xúc động âm lòng người.

Các phóng viên giỏi nhất là nhìn mặt mà nói chuyện, nhìn thấy tình cảnh này, lập tức nắm lấy cơ hội hỏi tới.

"Quyền thiếu, anh cùng cô Sở Kiều trong ngực, có quan hệ như thế nào ạ?"

"Đoạn thời gian trước có lời đồn đãi nói anh đã có đối tượng kết hôn, xin hỏi có phải Sở tiểu thư hay không?"

Khóe mắt đuôi mày Quyền Yến Thác đều là nụ cười, nhưng nụ cười này in sâu trong mắt Sở Kiều, chỉ làm cho đầu cô lơ mơ phát giác ra, mơ hồ dự đoán được cái gì.

Quả nhiên, ánh mắt Quyền Yến Thác lợi hại quét về phía đám phóng viên, trầm giọng nói: "Tin tức của các người cũng không đủ nhanh! Tôi đã kết hôn lâu như vậy, làm sao cũng không bị các người vạch trần?"

"Kết hôn?"

Toàn bộ phóng viên cũng bùng nổ, máy chụp hình trong tay liền mạng nhảm ngay bọn họ nhanh chóng chụp.

"Vậy xin hỏi ngài, đối tượng kết hôn là người nào?"

"Lúc nào thì kết hôn?"

Sở Kiều đưa tay che mắt, không còn kịp ngăn người đàn ông bên cạnh lại nữa. Cô chỉ có thể nghe được giọng nói từ tính của người đàn ông vang lên, trả lời hết sức rõ ràng, "Cái này còn cần phải hỏi sao? Tôi ôm trong lòng, nhất định là vợ tôi!"

"A ——"

Khiếp sợ không chỉ có các phóng viên, mà toàn hội trường là một mảnh xôn xao.

Lời này vừa nói ra, vốn là phóng viên đang ở chỗ khác cũng đều chạy tới bên này xúm lại. Trong giây lát đó, liền vây quanh Quyền Yến Thác cùng Sở Kiều, bên trong bên ngoài, chỉ có thể nghe được tiếng máy chụp hình.

Quyền Yến Thác đưa tay ấn mặt của Sở Kiều vào trong ngực, tránh cho mắt của cô bị đèn flash kích thích. Sở Kiều vô lực cúi đầu, đôi tay vòng chắc hông của anh, nghe anh hà hà thẳng thắn nói.

Một khác kia, bỗng nhiên cô không muốn ngăn lại, chỉ muốn như vậy tựa vào trong ngực của anh. Vị trí má áp vào ngực anh, nơi ẩm áp kia, để cho cô không kìm hãm được nhếch môi mà cười.

Động tĩnh bên này quá lớn, ánh mắt của mọi người cũng đi theo.

Đoàn người phía ngoài, Sở Hoành Sanh khẽ mỉm cười, gương mặt ôn hòa. Khóe miệng ba mình thoáng cười, hung hăng đâm bị thương ánh mắt của Sở Nhạc Viện, cô ta cắn môi, vẻ mặt cứng ngắc.

Cô ta nhận định Sở Kiều có ý, loại trường hợp đặc biệt như tối nay mà công khai tin tức kết hôn, đơn giản chính là muốn làm ra mách khoe mới!

Chung quanh tiếng nghị luận huyên náo, Quý Tư Phạm bùng rộ đỏ khế nháp một cái, thấy Sở Kiều trốn vào bên trong lồng ngực của người đàn ông, đáy mắt bình tĩnh dần dần dâng lên gợn sóng.

Không biết Quyền Yến Thác nói câu gì, mà các phóng viên khen ngợi, có tiếng huýt sáo. Không khí được tôn sùng tới điểm cao nhất.

Xuất diễn tối nay, Hạ Yên Nhiên thấy rõ ràng. Ngay từ lúc cả nhà Lăng Cận Dương xuất hiện, cô ta liền đại khái đoán được mục đích của Quyền Yến Thác, chỉ là cô ta không ngờ, thì ra cũng có lúc anh vì phụ nữ mà phí hết tâm tư!

Triển Bằng chỉ cười không nói, hình như đã sớm biết. Anh liếc qua hết vẻ mặt sức bình tĩnh của Hạ Yên Nhiên, trái tim mơ hồ trầm xuống.

Trong góc phòng tiệc, Trì Việc ngửa đầu uống sạch rượu đỏ trong tay, đôi mắt nhìn sang, vừa vặn thấy khóe miệng Sở Kiều lộ ra nụ cười. Mỗi anh ta mỉm cười, chỉ cảm thấy cô thoáng cười thật chói mắt.

Tâm tư mọi người khó tả, ở bên trong ánh sáng lung linh, sóng ngầm bắt đầu khởi động.

.....

Cơm tối chưa ăn được mấy miếng, Giang Tuyết Nhân phờ phạc rũ rượi ngồi ở trên sofa, mắt nhìn chăm chăm một điểm phía trước, không biết nghĩ cái gì nữa.

Trong khoảng thời gian gần đây, buổi tối bà ta thường mất ngủ. Có lúc mở mắt đến trời sáng, thuốc ngủ cũng không có tác dụng gì.

Người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa trong phòng ăn, Giang Tuyết Nhân tiện tay mở ti vi, bên trong đang trực tiếp buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới của Sở thị.

Vừa đúng lúc hình ảnh ngừng ở lúc Quyền Yến Thác cùng Sở Kiều bị phóng viên vây quanh, còn có Quyền Yến Thác công bố tin cưới.

Ổng kính thoáng qua rất nhiều mặt người, Giang Tuyết Nhân chỉ cảm thấy nhức đầu. Kể từ ngày Sở Kiều về nhà này, bà ta luôn là cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng cụ thể là cái gì, bà ta không nói ra được.

Chỉ là kể từ lúc Sở Kiều trở lại, con gái bà ta liền bị chèn ép, điều này làm cho Giang Tuyết Nhân rất lo lắng. Nhiều năm như vậy, mẹ con bà ta khổ cực cố gắng đổi lấy những thứ muốn có, không thể bởi vì Sở Kiều mà mất đi.

"Phu nhân!" Người giúp việc cầm trong tay một túi nhựa màu đen, hồ nghi đi tới, "Có người đặt cái này ở ngoài cửa lớn."

Suy nghĩ Giang Tuyết Nhân bị cắt đứt, bà ta nhíu mày quét mắt nhìn cái túi, giơ tay lên nhận lấy.

Đưa tay sờ sờ, bên trong giống như không có gì đó nguy hiểm. Giang Tuyết Nhân mở túi ra, bên trong chỉ có một tờ báo.

Móc ra tờ báo, Giang Tuyết Nhân lấy tay mở tờ báo ra hết. Giấy cũ ố vàng, mang theo rất nhiều hồi ức của nhiều năm trước.

Tin tức chính giữa tờ báo, tiêu đề màu đen bắt mắt. Sắc mặt Giang Tuyết Nhân biến đổi trắng xanh, giống như bị điện giật thu tay lại, tờ báo chậm rãi bay xuống, rớt tại bên chân của bà ta.

Mà lòng của bà ta, trong nháy mắt chìm đến đáy cốc.

Đột nhiên, Giang Tuyết Nhân đứng dậy chạy đến bên cửa sổ, nhíu mày nhìn ra ngoài cửa lớn. Đèn đường mờ mờ, có một chiếc xe màu đen dừng ở đó, hai mắt bà ta co rụt lại, không để ý tới mang giày, vẻ mặt hốt hoảng bên ngoài đi ra.

Xe hơi màu đen đậu ở chỗ đó, người đàn ông ngồi sau xe, khuôn mặt núp ở trong bóng tối. Tay phải nhẹ giơ lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đồng hồ đeo tay ở cổ tay, vẻ mặt yên lặng.

Người đàn ông khẽ quay đầu đi, thấy người từ trong biệt thự đi ra, trầm giọng phân phó tài xế, "Lái xe."

"Vâng"

Tài xế nổ máy, nhanh chóng lái xe đi.

Giang Tuyết Nhân đuổi theo, lại chỉ có thể nhìn đến đi xa chiếc xe hơi màu đen. Đèn xe ở đó sáng lên, trống không, không có bảng số xe.

"Người đó là ai?"

Nhìn hướng xe đi xa, Giang Tuyết Nhân không nhịn được mở miệng, tiếng chất vấn phát run vang vọng trong bóng ở đêm tối tăm.

HẾT CHƯƠNG 102

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân 1

Editor: Hephc

Sau buổi họp báo sản phẩm mới, địa vị Sở Kiều ở Sở thị, có thể nói là nhanh chóng tăng lên. Ngày thứ hai có hội nghị thường kỳ, cô ngồi ở bên cạnh Sở Hoành Sanh, tiếp nhận sự khen ngợi nhất trí của mọi người.

Đa số là lời nói a dua nịnh hót, Sở Kiều cũng không để ở trong lòng, chỉ là mọi người đối với năng lực của cô đã hiểu, điểm này quan trọng nhất. Do cô làm nhiều chuyện như vậy, chỉ muốn chân chính đạt tới mục đích.

Trong buổi họp, Sở Kiều lớn mật nói lên một phương án mới, "Tôi cảm thấy được, nhãn hiệu Sở thị thích hợp tiến cử ra nước ngoài một chút. Chúng ta thu mua giá thấp, trải qua khâu đóng gói, chính là nhãn hiệu chủ kiến của chúng ta?"

"Hả?" Sở Hoành Sanh nhú mày, đối với cái này hình như rất có hứng thú, cười hỏi: "Như thế nào?"

Sở Kiều mở tài liệu trước mặt mà cô đã sớm chuẩn bị xong, kêu trợ lý phân phát cho mỗi vị cổ đông, kiên nhẫn giảng giải tỉ mỉ, "Isa, là một nhãn hiệu Châu Âu lâu đời. Sớm phát triển bằng nghề thủ công, bởi vì do những năm này buôn bán không khá, mà ngày càng suy sụp."

Tạm dừng, cô giơ tay lên lấy một phần tài liệu, cười nói: "Nghe nói người phụ trách Isa đang nghỉ phép ở thành phố Duật Phong, nếu như chúng ta có thể lấy giá thấp mua được nhãn hiệu này, như vậy thì có thể tăng sự nổi tiếng ở giới thời trang của Sở thị lên!"

Sở Nhạc Viện khẽ cau mày, âm thầm ghi nhớ nhãn hiệu này, suy nghĩ trong lời nói ý ở ngoài lời của Sở Kiều.

"Isa?" Các cổ đông nhú mày, rồi rít lắc đầu, "Chưa từng nghe qua tên nhãn hiệu này!"

Sở Kiều mỉm cười, giải thích: "Tên nhãn hiệu danh tiếng không tính lớn, nhưng quý ở huyết thống chính gốc! Nhưng nếu là nhãn hiệu nổi danh, chúng ta sẽ chi không nổi giá tiền đâu!"

"Ha ha....."

Đây cũng là lời nói thật, các cổ đông cười ra tiếng.

"Ba, ba thấy thế nào?" Sở Kiều quay đầu, sử dụng ánh mắt hỏi thăm ba mình. Chuyện này, nói cho cùng ông còn phải có hứng thú, nếu không tất cả đều là uống phí tâm cơ.

Lúc Sở Kiều hỏi ông, ngón tay không khỏi co rúc, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

"Nghe không tệ, " Sở Hoành Sanh cười cười, hai mắt lóe sáng loáng, "Tập đoàn chúng ta những năm này có lợi nhuận, nhưng cuối cùng quá mức bảo thủ không tiến, nếu như không có thể đuổi theo bước chân thời đại, cuối cùng cũng có một ngày sẽ bị đào thải!"

Ông đưa tay vỗ vỗ bả vai Sở Kiều, ánh mắt tán thưởng, "Ba tán thưởng sự sáng tạo mới của con."

Một câu tán thưởng của ông, khối đá lớn ở trong lòng Sở Kiều, văng vẳng rơi xuống.

Sau khi hội nghị thường kỳ kết thúc, Sở Nhạc Viện ôm tài liệu đi theo bên cạnh Sở Kiều, câu có câu không hỏi tới, "Chị thật sự muốn tiến cử sản phẩm mới, hay là có ý định quý quái gì?"

Sở Kiều liếc cô ta một cái, môi đỏ mọng cười khẽ, nói: "Đoán thử xem nào?"

Ánh mắt cô khiêu khích không chút kiêng kỵ, sắc mặt Sở Nhạc Viện càng thay đổi, giọng nói âm trầm, "Sở Kiều, trong lòng chị muốn làm cái gì vậy hả? Tại sao trong lúc bắt chợt lại về công ty? Trước kia chị ở Mộ Luyến không phải làm rất tốt sao?"

"Mộ Luyến cho dù tốt hơn nữa, tôi cũng phải đi làm công". Sở Kiều xoay người nhìn chằm chằm ánh mắt của cô ta, vẻ mặt giảo hoạt, "Nhưng về đây, thì tôi cũng họ Sở vậy, quyền hành tương lai của công ty rơi vào trong tay ai, còn chưa biết được!"

Cô cố ý chọc giận Sở Nhạc Viện, hài lòng thấy sắc mặt của cô ta lo lắng trong nháy mắt.

Trở lại phòng làm việc, Sở Kiều ngồi vào trong ghế xoay, ý cười vẫn còn ở khóe miệng. Chỉ cần ba cô có hứng thú, kế hoạch này cũng đã thành công một nửa, còn lại chính là làm thế nào khiến Sở Nhạc Viện rơi vào bẫy rập!

Đưa tay kéo ngăn kéo ra, Sở Kiều lấy ra một khung hình nhỏ, bên trong là hình mẹ cô. Tay cô khẽ vuốt ve người trong hình, nhỏ giọng lầm bầm: "Mẹ tha thứ cho con, năm nay ngày giỗ con không tới thăm mẹ được!"

Cô cầm tấm hình đi tới cửa sổ, vẻ mặt lạnh thấu xương. Cô phải chờ tới ngày thành công ấy, mang theo nước mắt của bọn họ đi tới trước mộ phần của mẹ làm lễ tế!

Gần tới về đến nhà, Sở Kiều đậu xe xong, đi tới sân vườn bên cạnh, quan sát tỉ mỉ những bông hoa nhỏ kia.

Đưa tay vuốt hoa lá, Sở Kiều cau mày, nghĩ thầm khoảng thời gian gần đây quá bận rộn, cũng không thời giờ gì chăm sóc cho chúng. Có chút hoa nhỏ cần bón phân, đợi đến chủ nhật cô nhất định phải xử lý tốt.

"Nhìn cái gì đấy?"

Sau lưng đột ngột có tiếng động vang lên, Sở Kiều vuốt ngực quay đầu, giọng nói không vui: "Anh muốn hù chết tôi à!"

Anh luôn thích từ phía sau lưng đột nhiên phát ra tiếng, cái tật xấu kì cục!

Trong tay Quyền Yên Thác nắm chìa khóa xe, cười đều nhún nhún vai, mày kiếm nhíu lại, "Nhưng em cũng không còn thấy sợ? Phụ nữ khác đã sớm hét lên, nhưng mỗi lần như vậy em đều không hét!"

Nhìn vẻ mặt anh khẽ mất mát, Sở Kiều bất đắc dĩ thờ dài, cũng không biết là nên cười hay là nên khóc. Không ngờ anh làm loại trò đùa quái đản như thế, chính là muốn cô bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, ôm đầu kêu loạn sao?!

Ngây thơ!

Từ lần trước bị máu dầm dề của con chó hù dọa, Sở Kiều bắt buộc mình phải tự xem phim kinh dị, cô cũng không biết có hiệu quả hay không. Dù sao bây giờ gan cô lớn rất nhiều!

Nếu như nguyện vọng của anh chỉ vì muốn thấy cô sợ, Sở Kiều cong môi, nghĩ tới có cần thỏa mãn tâm lý đen tối của anh một chút hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103-2: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân 2

Editor: Hephc

Vào cửa, đi giúp việc đã làm cơm tối xong. Sở Kiều nhanh chóng thay quần áo, đến giúp đỡ một tay.

Cô phụ giúp, đi giúp việc làm rất nhanh, cười tùm tùm rồi đi. Nữ chủ nhân nhà này tính khí tốt, cho tiền lương lại nhiều, cho dù là ai đều nguyện ý làm việc ở chỗ này!

"Ăn cơm" Sở Kiều cầm chén đĩa dọn xong, kêu người đàn ông đang xem ti vi trong phòng khách tới.

Quyền Yên Thác kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn thức ăn trên bàn, cảm thấy có chút chán ăn rồi. Anh quay đầu đi, hỏi người bên cạnh, "Chúng ta cũng làm hoành thánh ăn đi?"

Sở Kiều sững sốt một chút, theo bản năng cắn chiếc đũa, nói: "Em không biết làm."

Quyền Yên Thác nhíu mày, không hứng thú lắm đưa đũa gấp thức ăn, không vui nói: "Ngày nào đó phải dẫn em về nhà, kêu dì Lan dạy cho em."

Lời này Sở Kiều không thích nghe, cô mím môi nhìn anh chằm chằm, giọng nén giận nói: "Ai quy định nấu ăn, nhất định phải là phụ nữ làm?"

Cô cắn môi, giọng căm hận nói: "Lăng Cận Dương người ta cũng tự mình làm hoàng thánh, không cho Đồng Niệm làm!"

Thật ra thì cô còn muốn nói, Hàn Thu Dương cũng biết nấu cơm, hơn nữa làm ăn rất ngon!

"Có ý gì?" Quyền Yến Thác nhíu mày, hai mắt sắc bén rơi vào trên mặt của cô, "Em muốn nói là để cho anh cũng nấu ăn?!"

"Không thể được sao?!" Sở Kiều hỏi ngược lại.

Đĩ nhiên không thể!

Quyền Yến Thác buông chén trong tay, âm thanh trầm xuống, "Em xem ông đây giống như là người nấu ăn sao?"

Là không giống! Nhưng người ta có thể làm nên chuyện, tại sao anh thì không thể làm?

Giơ tay lên sờ sờ đầu của cô, sắc mặt Quyền Yến Thác hòa hoãn xuống, anh nhếch môi cười cười, nói: "Loại người như em có tư tưởng rất nguy hiểm, nếu là ngày nào đó ở trước mặt anh mà lỡ miệng nói, thì em chết chắc rồi! Mẹ anh nuôi anh lớn như vậy, cũng không cho anh vào bếp, hơn nữa nhà của anh cũng không có đàn ông nào vào bếp hết!"

Tạm dừng, giống như anh cố ý cảnh cáo Sở Kiều, nặng nề dặn dò: "Lời như thế ở nhà của anh ngàn vạn đừng nói, bằng không bữa sáng sau này anh cũng không thể giúp em chuẩn bị."

"Nghiêm trọng như thế sao?" Sở Kiều cong miệng lên, nghĩ thầm thật đúng là thiên vị. Con trai quả nhiên là con ruột, con dâu đều là người giúp việc!

Mất thấy cô mất hứng, Quyền Yến Thác không nhịn được cười một tiếng, nói: "Nhìn nhóc con em kia! Được rồi, về sau lúc chỉ có hai chúng ta, em cần anh giúp em nấu cơm, khẳng định anh sẽ phối hợp!"

Được rồi, hình như cũng chỉ có thể như vậy.

Ăn cơm tối xong, bởi vì mới vừa rồi Quyền Yến Thác ở trên bàn cơm có nói lời "Vĩ đại" kia, việc rửa chén nặng nề thì lại rơi vào trên vai của anh.

Chờ dọn dẹp xong trở lại phòng ngủ, Sở Kiều đã nằm ở trên giường, đang xem TV. Ánh mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác lóe sáng, bước đi vào phòng tắm, tắm rửa.

Tốc độ tắm của đàn ông thường nhanh, anh lau khô tóc ra ngoài, liền nhìn thấy Sở Kiều sững sờ nhìn chăm chăm màn hình TV, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, hiển nhiên là đang ngẩn người.

Đi tới bên giường, Quyền Yến Thác vén chăn nhảy lên giường, nệm không cân bằng nên bật lên. Anh tự tay quơ quơ trước mặt Sở Kiều, hỏi cô: "Còn đang suy nghĩ lời anh mới vừa nói?"

"Không phải." Sở Kiều kéo tay của anh ra, mím môi nói: "Em đang suy nghĩ một chuyện."

Quyền Yến Thác đưa tay nhốt chặt hông của cô, ôm cả người cô vào trong ngực, cười nói: "Anh sẽ giúp em an bài tốt."

"Em biết rồi." Sở Kiều gạt đầu một cái, đưa tay điểm ở ngực anh, ánh mắt lóe sáng bắn ra bốn phía, "Em tin tưởng anh sẽ thực hiện quy định trong hợp đồng tốt đẹp!"

Nghe vậy, đôi mắt thâm thúy của người đàn ông híup một cái, tìm một trận đau buồn. Anh liền nghiêm mặt, nghĩ tới cái hợp đồng xui xẻo kia, có phải nên xé bỏ hay không!

Hà hê nhìn sắc mặt anh thay đổi, Sở Kiều đắc ý tựa trong ngực anh, tâm tình thật tốt.

Trên cổ của anh đeo một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền là hình viên đạn. Trước kia Sở Kiều để ý qua sợi dây chuyền này, nhưng vẫn luôn không có ý hỏi.

Cô cảm giác, sợi dây chuyền này có ý nghĩa đặc biệt.

"Sợi dây chuyền này thật đẹp mắt."

Quyền Yến Thác đang suy nghĩ chuyện hợp đồng, nghe được lời của cô thì cúi đầu xuống, nhìn dây chuyền cười nói: "Em thích hả?"

Sở Kiều chưa nói thích, chỉ chớp hai mắt, nụ cười ở khóe miệng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103-3: Anh hùng khó qua ả mỹ nhân 3

Editor: Hepc

"Viên đạn này, có ý nghĩa gì đặc biệt sao?" Sở Kiều hồi tưởng sự tranh đua của ông bà xưa, thì luôn cảm thấy hẫng là có tình tiết.

Quyền Yên Thác gật đầu một cái, nắm chặt tay cô để ở trước ngực, trầm giọng nói: "Năm đó ông nội anh ở trên chiến trường trước mặt sau lưng đều có địch, là ông ngoại anh ngăn một phát súng cho ông nội, viên đạn này đầu tiên là xuyên qua bụng ông ngoại anh, sau đó mới bay vào trước ngực ông nội anh!"

Giây lát, giọng anh âm trầm xuống, "Nếu như không phải là ông ngoại anh ngăn trước một phát súng ấy, ông nội anh đã mất mạng rồi!"

Hoá ra là như vậy.

Sở Kiều mở lòng bàn tay ra, nâng viên đạn ở lòng bàn tay lên quan sát cẩn thận chu đáo một phen, chẳng qua là cảm thấy nó long lanh đẹp mắt, hoàn toàn không tưởng tượng nổi vật này, trong chớp mắt có thể muốn mạng người!

"Đây chính là bảo vật gia truyền của gia đình anh, truyền nam không truyền nữ!" Quyền Yên Thác cúi đầu, môi mông đê ở bờ môi cô, cười nói.

Sở Kiều nhin cười, lòng phát qua một tia âm áp.

"Cho em mượn đeo được không?" Sở Kiều thật sự rất ưa thích, khi lần đầu tiên nhìn thấy đã cảm thấy thích.

"Không cho!" Quyền Yên Thác nghiêm mặt,, từ chối, hoàn toàn không cho thương lượng.

"Haizz ——"

Sở Kiều hung ác trợn mắt nhìn anh một cái, cười nhạo: "Quý hạp hòi!"

Nhưng không nghĩ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cúi người, đè cô dưới thân, nói: "Em sinh con trai cho anh, dây chuyền này về sau sẽ thuộc về em."

"Con trai?" Sở Kiều nhú mày, giọng phát rét, "Anh trọng nam khinh nữ?"

"Không phải em muốn dây chuyền sao?" Quyền Yên Thác cố ý đùa cô, cố gắng cười đến nghẹn, nói: "Muốn dây chuyền sẽ phải sinh con, bà nội anh đã nói!"

Hihi!

Sở Kiều mắng ở trong lòng, nghĩ thầm bà nội sáng suốt như vậy, làm sao lại nói lời này? Xem cô như kẻ ngu sao?!

Nhìn ánh mắt cô khinh bỉ, trong lòng Quyền Yên Thác cảm giác khó chịu, tự chủ động liền nhận tội, "Được rồi, nói thật với em! Không phải truyền nam không truyền nữ, chủ yếu là chị của anh không cần, cho nên mới cho anh."

"Haha ——"

Sở Kiều cười phun, đáy mắt nóng muốn cười ra nước mắt một chút. Đôi khi, người đàn ông này có thể chọc cho cô tức muốn chết! Cũng có đôi khi, lại cảm thấy anh đáng yêu muốn chết!

Cái đề tài này tiếp tục nữa, nửa điểm chỗ tốt cũng không có. Quyền Yên Thác ho nhẹ một tiếng, lý trí chuyển đổi đề tài, "Em có nghĩ tới hay không, nếu như em gái của em mà không mắc bẫy thì làm thế nào bây giờ?"

Sở Kiều nhú mày, vẻ mặt có chút lo lắng. Trong đầu cô vẫn ở nghĩ cái vấn đề này. Mặc dù Sở Nhạc Viện tự cao, nhưng bình thường cô ta làm việc coi như cẩn thận, hơn nữa quản lý mấy chuyện lớn nhỏ ở Sở thị, hai năm qua cũng không có phạm qua sai lầm lớn nào!

"Cô ta sẽ mắc bẫy." Sở Kiều mấp máy môi, trong nháy mắt đó, vẻ mặt lo lắng xuống.

Thấy đáy mắt cô chắc chắn trái tim Quyền Yên Thác trầm một cái, hình như đoán được cô phải làm sao. Lập tức mặt anh âm trầm, đè cô dưới thân, tức giận nói: "Em chắc chứ?!"

Đột nhiên trong mắt của anh dâng lên tham muốn giữ lấy, không hề khiến Sở Kiều chán ghét. Cô cười một tiếng thật thấp, âm thanh dịu dàng, "Anh ghen sao?"

Ghen?

Quyền Yên Thác híp mắt một cái, nghĩ thầm ghen thế nào? Ông đây không được ghen à...!

Đưa tay bung lấy mặt của anh, Sở Kiều ngẩng đầu lên, môi đỏ mọng dán vào khóe miệng của anh, nhẹ nhàng hôn.

"Em chơi mỹ nhân kế với anh?" Gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác căng thẳng, cố gắng giữ vững tinh táo cuối cùng, "Anh cho em biết, chuyện này không có thương lượng, kế hoạch em chơi cái gì không....."

"Xuyt ——"

Sở Kiều nhẹ giơ tay lên, ngón trỏ điểm ở trên môi anh, mắt đen láy nhuộm đầy ý cười, "Anh đoán đúng rồi, chính là em chơi mỹ nhân kế! Chẳng lẽ không có thể sao?"

Quyền Yến Thác giật mình, nhìn chăm chăm người dưới thân, hoàn toàn bị bộ dáng xinh đẹp của cô gây vò. Hai bên huyết thái dương của anh thỉnh thoảng nháy lên, trong lòng loạn thành một đoàn.

Sở Kiều đưa tay ôm cổ của anh, chậm rãi áp xuống, nói: "Yên tâm, mỹ nhân kế của em chỉ chơi đối với một người là anh."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103-4: Anh hùng khó qua ả mỹ nhân 4

Editor: Hepc

Mắt cô sáng lên, giờ khắc này khóe miệng cô cười nở rộ, giống như mang theo dòng điện cường đại, trong nháy mắt đánh tới trái tim Quyền Yến Thác. Giây phút đó đầu anh trống không, sau đó huyết dịch cả người đều sôi trào.

Môi hôn xuống, kèm theo găm cắn. Về mặt cường nhiệt lửa nóng, giống như muốn đốt cháy Sở Kiều hoàn toàn.

Cô ngẩng đầu lên, cổ trắng nõn kéo ra đường cong tuyệt đẹp. Quyền Yến Thác cúi đầu, môi mỏng hôn lên cần cổ của cô.

Sở Kiều nhắm mắt lại, miệng phát ra tiếng vỡ vụn.

Người dưới thân mềm mại không xương, trán Quyền Yến Thác rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, bởi vì cô mềm mại mà gần như điên cuồng.

Sở Kiều thuận theo nằm ở dưới thân của anh, thở thật thấp, hồi phục tiếng tim đập nhiều loạn.

Lòng bàn tay của cô để vào ngực anh, thấy tim anh nhảy lên từng trận kịch liệt, thống nhất cùng với tần số của cô.

Một lớp dục vọng tán đi, nhưng cũng không có thể dập tắt đáy lòng cháy bỏng của người đàn ông. Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm ánh mắt long lanh đưa tình của người phía dưới, hận không thể hé miệng nuốt cô xuống, như vậy anh cũng sẽ tỉnh tâm!

.....

Ở công ty gặp khó khăn, về nhà cũng lạnh lẽo. Gần đây cảm xúc của Sở Nhạc Viện rối xuống ngàn trọng, từ nhỏ đến lớn cô ta cũng không có chịu qua loại ngăn trở này, trong lòng khổ sở, chỉ có chính cô ta hiểu.

Những ngày qua Sở Kiều toàn lực ứng phó mua sản phẩm mới, trong lòng cô ta có nghi ngờ, cũng muốn mượn cơ hội này tranh một chuyến, nhưng lại cảm giác trong lòng không nở.

Từ công ty đi ra, cô ta không có trở về nhà mình, mà là lái xe trở lại nhà mẹ.

Đậu xe xong, người giúp việc mở công ra, cười nói: "Nhị tiểu thư cô đã về."

Nhị tiểu thư?

Bây giờ Sở Nhạc Viện nghe sự xưng hô này liền cau mày, giọng khó chịu: "Mẹ tôi đâu?"

"Ở trên lầu."

Người giúp việc tiện tay đóng cửa lại, "Cậu cô tới."

Cậu cũng tới. Sở Nhạc Viện bỏ ví da trong tay, cất bước đi lên lầu.

Trong phòng ngủ trên lầu, Giang Tuyết Nhân đứng ở ban công, sắc mặt trắng bệch. Ba của Giang Hồ nhìn thấy cảm xúc bà ta xuống thấp, quan tâm hỏi bà ta: "Em gái, gần đây sắc mặt em không tốt lắm! Tiểu Hồ cùng vợ nó mới từ nước ngoài trở về, còn cố ý mua tổ yến cho em, mấy ngày nữa anh kêu tụi nó đưa tới."

Tâm tư Giang Tuyết Nhân không ở nơi này, cười qua loa lấy lệ.

Bà ta thở dài, đột nhiên mở miệng, nói: "Anh, chuyện năm đó, có lẽ có người phát hiện cái gì rồi?"

"À?" Ba của Giang Hồ ngẩn ra, về mặt khăn trương hỏi bà ta, "Người nào phát hiện? Hoành Sanh sao?"

"Không phải!"

Giang Tuyết Nhân lắc đầu một cái, khẳng định nói: "Hoành Sanh không phát hiện."

Nghe được lời của bà ta..., ba của Giang Hồ không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, ngược lại an ủi bà ta: "Em à, có phải gần đây em không thoải mái hay không, cho nên suy nghĩ lung tung! Chuyện này đều đã qua lâu rồi, sẽ không ai biết đâu!"

Không có người biết sao?" Ánh mắt Giang Tuyết Nhân tối xuống, mắt hờn nói: "Mà từ đầu đến cuối em cũng không thể quên đi!"

Bà ta nhẹ nhàng nhếch môi, hốc mắt không nhịn được chua xót.

"Tuyết Nhân!" Ba của Giang Hồ đưa tay vỗ vỗ bả vai của bà ta, an ủi bà ta: "Bây giờ em mới là nữ chủ nhân của nhà họ Sở, không cần luôn suy nghĩ chuyện này, đừng quên em còn phải vì Kiều Kiều* mà suy tính!"

Kiều Kiều* ý nghĩa là con gái cưng, cháu gái cưng, ý chỉ Sở Nhạc Viện, Giang Tuyết Nhân tâm cơ đến nỗi lấy tên Kiều của Sở Kiều đặt riêng cho Sở Nhạc Viện, ngụ ý Sở Nhạc Viện là người con gái duy nhất trong nhà ko ai có thể thay thế được.

"Hơn nữa chuyện kia không phải là lỗi của chúng ta....."

Ba của Giang Hồ còn mở miệng, mắt liếc thấy người đi tới, lập tức câm miệng.

"Cậu ơi ——"

Sở Nhạc Viện kêu ông ta một tiếng, lại thấy vẻ mặt của mẹ mình và ông ta quái dị, hồ nghi nói: "Hai người nói cái gì vậy?"

"Không có gì, " Giang Hồ cười đi tới, ánh mắt ôn hòa, "Buổi sáng cậu đi câu cá, lúc này còn sống, buổi trưa cậu sẽ trở tài, con chờ xem!"

Đang khi nói chuyện, ông ta vén tay áo lên xuống lầu, đi tới phòng bếp.

"Mẹ, " Sở Nhạc Viện thấy mẹ mình cúi đầu, đôi mày thanh tú nhíu lại, "Sao mẹ khóc?"

"Không có!" Giang Tuyết Nhân quay đầu đi né tránh, cười nói: "Bên ngoài gió lớn, không cẩn thận có hạt cát thổi vào trong mắt."

"Con xem một chút." Sở Nhạc Viện đưa tay quay mặt bà ta lại, hướng trong ánh mắt bà ta thổi một hơi.

"Khá hơn chút nào không?"

Trái tim Giang Tuyết Nhân âm áp, đưa tay ôm cô ta vào trong ngực, dịu dàng nói: "Kiều Kiều, con phải thật tốt, mẹ mới có thể yên tâm"

"Con rất khỏe, " Sở Nhạc Viện mỉm môi cười cười, đôi tay vòng chắc bả vai của bà ta, làm nũng nói: "Mẹ cũng phải thật tốt, sống lâu trăm tuổi!"

Giang Tuyết Nhân kéo cô ta đến bên giường ngồi xuống, đưa tay sờ sờ đầu của cô ta, nói: "Gần đây con gầy quá, có phải có cái gì chuyện tình không vui hay không?"

Lời này làm Sở Nhạc Viện chán nản thở dài, cúi gằm đầu, "Kể từ lúc Sở Kiều trở về, ba đối với chị ấy tốt hơn so với con! Mẹ, con thật sự ghét chị ấy!"

Giang Tuyết Nhân cau mày, trầm giọng nói: "Con không thể nói như vậy, như thế nào đi nữa cô ấy cũng là chị của con. Ba con hi vọng chị m các con có thể cùng hòa thuận ở chung!"

Sở Nhạc Viện cắn môi, cả người ngã ở trên giường, khỏe mắt lướt qua vẻ tàn khốc. Ở chung hòa thuận? Phải thế nào mới hòa thuận, mỗi lần thấy Sở Kiều, cô ta sẽ khó dẫn lòng lại!

"Kiều Kiều!"

Giang Tuyết Nhân khẽ vuốt ve cái trán của cô ta, nghĩ đến chuyện khác, về mặt trầm xuống, "Con đã kết hôn lâu như vậy, sao vẫn không có động tĩnh? Con nói thật cho mẹ, có phải các con ngừa thai hay không?"

Mặt Sở Nhạc Viện liền biến sắc, giọng hạ thấp xuống, "Không có."

"Không có?" Giang Tuyết Nhân mỉm môi, đưa tay kéo cô ta đến bên cạnh, nói: "Vậy tại sao con không có mang thai?"

"Con cũng không biết." Ánh mắt Sở Nhạc Viện ảm đạm, "Con đi bệnh viện kiểm tra qua, bác sĩ nói thân thể con không có vấn đề."

Mất thấy bộ dáng con gái mình đáng thương, Giang Tuyết Nhân không nhịn được đau lòng, vội vàng hòa hoãn giọng nói, "Không thành vấn đề là tốt rồi, vợ chồng là như vậy, kết hôn mấy năm không có đứa bé cũng là bình thường! Chỉ là mẹ quan tâm các con, không phải tạo áp lực cho con, chúng ta không nóng nảy!"

Ôm eo mẹ mình, Sở Nhạc Viện nép ở trong ngực bà ta, trong lòng cảm thấy uất ức.

Bình thường sao? Trong lòng cô tarô ràng, một chút cũng không bình thường như vậy đâu!

Lúc mới vừa kết hôn cô ta cũng cho là thời cơ không tới, cho nên vẫn không có mang thai. Nhưng sau đó cô ta dần dần phát giác, mỗi lần Quý Tư Phạm chọn ngày, đều là kỳ an toàn của cô ta, cô phải làm thế nào mang thai đây?!

Khóe miệng Sở Nhạc Viện dâng lên nụ cười khổ sở, lòng cũng lấp đầy mất mát. Mỗi lần Quý Tư Phạm thấy em bé đáng yêu của người ta đều sẽ mất hồn hồn lâu, nhưng anh ta tình nguyện hâm mộ người khác, cũng trăm phương ngàn kế không muốn đứa bé!

Thật ra thì không phải anh ta không muốn, chỉ là không muốn có đứa bé với mình!

Hừ!

Khóe mắt Sở Nhạc Viện thoáng qua lạnh lẽo, Cô ta biết ở trong lòng của Quý Tư Phạm còn cất giấu cái gì, nhưng cô ta không cách nào đi sâu vào đáy lòng của anh ta lau đi bóng dáng người kia.

Cho nên Sở Kiều, tôi phải làm thế nào ở chung hòa thuận với chị đây?!

Ăn cơm trưa xong, thư ký đang cảm lịch hành trình đi vào báo cáo, "Kiều tổng, nửa giờ sau có buổi họp các phòng. Ba giờ chiều, cô còn có hẹn. 4 giờ, sẽ có khách hàng cầm hàng mẫu tới đây....."

"Hội nghị tôi sẽ tham gia theo thường lệ, những thứ khác tất cả đều hủy bỏ cho tôi!"

Sở Kiều không ngẩng đầu, bình tĩnh phân phó thư ký làm việc.

Thư ký cầm bút lên, xếp lại mấy hạng mục phía sau.

"Chuyện kêu anh theo dõi như thế nào rồi?"

"Tôi vẫn theo sát, chiều hôm qua tổng quản lý Sở gặp qua người phụ trách của Isa, gặp mặt nửa giờ sau mới rời khỏi."

Sở Kiều để bút trong tay xuống, cười gật đầu một cái, nói: "Biết, anh đi làm việc đi."

Thư ký xoay người rời đi.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chói sáng, Sở Kiều ngửa đầu nhìn sang, vạt đậm không có bóng mây. Tâm tình của cô cũng rộng mở trong sáng theo.

Tầng phòng làm việc của Quý thị, người đàn ông ngồi ngay ngắn ở trước bàn, hai mắt thâm thúy nhìn chằm chằm tài liệu mở ra ở trước mặt.

Điện thoại trên bàn vang lên, "Tổng giám đốc, cô Sở ở tập đoàn Sở thị muốn gặp anh."

"Người nào?" Đột nhiên Quý Tư Phạm ngẩng đầu lên, hỏi tới.

"Kiều tổng ở Sở thị." Thư ký xác nhận lần nữa.

Bút trong tay "Cạch" một tiếng rơi ở trên bàn, môi Quý Tư Phạm mím chặt, ngón tay thon dài nắm chặt lại.

"Tổng giám đốc?"

"Mời cô ấy vào."

Hồi lâu, Quý Tư Phạm lạnh nhạt mở miệng, gương mặt tuấn tú thay đổi liên tục.

Hết chương 103.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104-1: Thận trọng từng bước 1

Editor: Hepc

Tầng cao nhất Quý thị, người đàn ông ngồi trước bàn làm việc, khuôn mặt lạnh lùng. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng màu vàng lên trên thảm, phác hoạ hình bóng cao to.

Cạch——

Thư ký nhẹ nhàng đẩy cửa ra, dẫn Sở Kiều vào, sau đó rời đi.

Tổng thể văn phòng rất lạnh, màu đen trắng xen kẽ, điệu thấp trầm ổn.

"Ngồi đi."

Quý Tư Phạm nhàn nhạt lên tiếng, khuôn mặt tuấn tú nhìn không ra vui buồn gì, bình tĩnh lạ thường.

Nhìn sơ qua phòng làm việc của anh ta, Sở Kiều mở cái ghế ra ngồi xuống. Lần đầu tiên cô tới nơi này.

Phân phó thư ký đưa cả phê tôi, sắc mặt Quý Tư Phạm vẫn luôn rất bình tĩnh, thậm chí nhìn không ra nửa điểm gợn sóng. Anh ta nhếch môi, ngón tay khẽ chọc tại mặt bàn, hỏi: "Đến tìm anh có việc sao?"

"Đúng vậy." Sở Kiều nhấp một hớp cà phê, chỉ cảm thấy hương vị cà phê nơi này của anh ta cũng không tệ lắm, chỉ ít không phải là nhanh tan.

Cô để ly xuống, nhú mày nhìn về người đàn ông phía đối diện, giọng trầm tĩnh: "Quý Tư Phạm, giúp tôi một chuyện."

Giúp?

Quý Tư Phạm nhẹ nhú mày, đôi mắt thâm thúy hơi giật, nói: "Em nói xem?"

Đã quyết định tới gặp anh ta, Sở Kiều liền đi thẳng vào vấn đề. Cô đưa tư liệu cho anh ta, giọng điệu ung dung: "Đề Sở Nhạc Viện tin tưởng, Quý thị cũng phải thu mua Isa."

Cầm lấy tư liệu cô đưa tới nhìn một chút, Quý Tư Phạm nhú mày, đôi mắt híp lại nói: "Lý do?"

"Không có lý do gì." Nửa người trên Sở Kiều lùi ra sau ghế, trầm giọng nói: "Anh không cần hỏi tôi vì cái gì phải làm như vậy? Điều anh cần phải làm là đề Sở Nhạc Viện tin tưởng Isa, đồng thời đề cho cô ta cạnh tranh với tôi!"

"Cái gì em cũng không nói cho anh, liền có thể xác định anh sẽ giúp em?" Quý Tư Phạm khép bìa tư liệu lại, một tay nâng hàm dưới, khí định thần nhân.

Về mặt Sở Kiều cũng không hoảng hốt, nói chắc chắn: "Nhất định anh phải giúp tôi."

Sở Kiều lạnh nhạt ngược lại đề Quý Tư Phạm không nghĩ tới, không khỏi hỏi lại cô: "Vì cái gì?"

"Đây là anh thiếu tôi!"

Sở Kiều nhìn chằm chằm ánh mắt của anh ta, nói không kiêu ngạo không tự ti, giọng điệu nắm giữ vừa đúng. Tiếng nói của cô rơi xuống, quả nhiên thấy đôi mắt Quý Tư Phạm lóe lên, khuôn mặt tuấn tú căng cứng.

Cô không muốn lấy cái gì? Nếu như cô muốn, đã sớm làm, cũng sẽ không đề tới hôm nay.

Chỉ là chuyện hôm nay cô muốn thành công, nhất định phải thông qua Quý Tư Phạm, nếu không rất khó đề Sở Nhạc Viện trong thời gian ngắn nhất tin tưởng, đồng thời biến thành hành động.

"Quý Tư Phạm!"

Sở Kiều cong môi, môi đỏ nhiễm cười, nói: "Anh giúp tôi chuyện này, từ hôm nay hai chúng ta không ai nợ ai!"

"Sở Kiều..." Quý Tư Phạm bỗng nhiên mở miệng, chỉ là lời nói còn chưa nói ra, liền bị Sở Kiều cắt ngang, hiển nhiên cũng không muốn nghe.

Cô ngăn anh ta lại, thần sắc ở đáy mắt ngấm lấy mấy phần ý cười, lại giống như ngấm lấy mấy phần châm chọc: "Kỳ thật anh làm cũng không tệ lắm, chỉ ít không đề cho tôi bất gian tại giường, không đề cho tôi tận mắt thấy chuyện buồn nôn như vậy!"

Tạm dừng, trong lòng Sở Kiều nổi lên phập phồng dần dần khôi phục lại bình tĩnh. Cô nhún nhún vai, cười nói: "Tôi không hận anh, cũng không trách móc anh. Mỗi người đều có lựa chọn riêng, đương nhiên anh cũng không ngoại lệ!"

Cô nói ra mỗi một chữ đều rõ ràng rót lọt vào trong tai, Quý Tư Phạm kinh ngạc nhìn qua mặt của cô, đôi mắt thâm thúy dần dần ảm đạm xuống, cho đến không còn một tia sáng.

Lời nên nói Sở Kiều đều đã nói. Cô cũng không xác định Quý Tư Phạm có thể giúp đỡ hay không, nhưng có một tia hi vọng, cô muốn thử một chút. Vì mẹ mình, cô nguyện ý làm ra loại hy sinh này.

Giấy lát, Sở Kiều xách ví da đứng lên, cũng không nói gì nữa. Cô quay người liền muốn rời khỏi, lại nghe được người đàn ông phía sau khẽ gọi.

"Kiều Kiều —— "

Bước chân Sở Kiều dừng một chút, bởi vì cái xưng hô này đã lâu, bỗng nhiên ngừng lại tại chỗ.

Người đàn ông đứng lên, đi tới phía cô. Sở Kiều có thể nghe được tiếng bước chân dần đến, nhưng không có ý định xoay người. Cô đứng tại chỗ, cũng không quay đầu lại, thẳng đến khi anh ta vượt qua bờ vai của cô, đi đến trước mặt cô.

Bốn mắt nhìn nhau một khắc này, Sở Kiều chỉ có thể nhìn thấy trước mặt đôi mắt ôn nhu. Trong mắt của anh ẩn chứa ý cười, trong suốt ảm áp, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Buổi chiều năm đó, cũng là gương mặt này, cũng là đôi mắt này.

Trong suốt ảm áp, để cho lần thứ nhất cô mở rộng cửa lòng.

Trốn học bị anh bắt được, cô tự nguyện hành lễ dưới bút vẽ của anh ta.

Cô do dự hỏi: "Anh muốn cùng tôi đi học chung sao?"

Anh ta thu hồi bút vẽ trong tay, nhàn nhạt cười, nói: "Về sau mỗi tiết, em phụ trách giữ chỗ."

Vô cùng lâu về sau, Sở Kiều đều chưa nói với anh ta. Kỳ thật vào thời khắc ấy, cô dùng khí lực rất lớn, mới có thể chịu im miệng không tràn ra nụ cười.

Đáng tiếc, đáng tiếc không phải anh ta.

Sở Kiều nhíu mày, đẩy lòng một mảnh thư thái. Bây giờ cô lại quay đầu nhìn lại, đẩy lòng chỉ có thờ dài một tiếng, sớm đã không còn gì khác.

Hai tay người đàn ông xuôi bên người nắm thật chặt, anh ta từ trong mắt Sở Kiều giống như nhìn thấy cái buổi chiều kia, đẩy mắt cô sùng bái, khoe miệng cô cười e lệ trái tim cô rung động.

Cái buổi chiều ấy, phản rung động đó, là thời gian tốt nhất đời này của anh ta.

Ngón tay Quý Tư Phạm nhẹ giơ lên, kim lòng không được mà đưa tới phía Sở Kiều, nhưng lúc rơi vào đỉnh đầu của cô, bỗng nhiên thu tay lại, năm ngón tay chăm chú nắm cùng một chỗ.

"Em quá gầy." Đột nhiên Quý Tư Phạm mở miệng, giọng thật thấp, gần như nói một mình: "Anh vẫn là thích dáng đáp ban đầu của em."

Sở Kiều cũng không nghe tiếng anh ta, cô thu lại đẩy lòng bất ổn, cũng không muốn truy đến cùng, kéo cửa đi ra ngoài.

"Anh đáp ứng em!"

Người đàn ông phía sau lên tiếng lần nữa, giọng nói đã khôi phục lại sự trầm thấp.

Quý Tư Phạm nhìn sang, ánh mắt rơi vào trên bóng lưng của cô, môi mỏng hơi cong: "Giống như em nói, từ nay về sau, hai chúng ta không ai nợ ai!"

"Được." Sở Kiều cũng không quay người lại, gạt đầu liền rời đi.

Hết chương 104.1

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104-2: Thận trọng từng bước 2

Editor: Heph

Người đàn ông đứng trước cửa, ngậy người hồi lâu, đôi mắt anh ta u ám nặng nề, tất cả ánh sáng ở đáy mắt đều phai mờ từng khúc.

Tranh giành Isa, từ khi bị Sở Kiều đề cập, gần đây tựa như trở thành đề tài đứng đầu. Không có hứng thú gì bên ngoài Sở thị, nhưng Sở Nhạc Viện còn phát giác Mộ Luyến cũng đang hồi thăm, đồng thời tại phát ngôn cùng hành động bên trong rất có tính cạnh tranh.

Thoạt đầu Sở Nhạc Viện chỉ là ngắm nhìn thái độ, cô ta cũng không coi trọng cái tên nhãn hiệu mà mình không biết này. Mà lại đối với chuyện Sở Kiều tự khôi xương, trong lòng cô ta luôn luôn mang khúc mắc, cũng không muốn tham dự quá nhiều.

Nhưng về sau Mộ Luyến cùng JK đều nhập đầu hứng thú, Sở Nhạc Viện dần dần phát giác không thích hợp. Nếu như là cô ta đa nghi, từ đó đánh mất cơ hội, lại một lần nữa bị Sở Kiều đoạt công đầu, ở trước mặt ba mình cô ta còn có thể ngẩng đầu sao?

Ăn cơm tối xong, Sở Nhạc Viện dọn dẹp sạch sẽ chén đĩa, trong lòng do dự. Loại chuyện này, cô ta không thể đi hỏi ba mình, hỏi mẹ mình lại không hiểu, bên người cũng không có ai có thể trao đổi.

Cô ta thờ dài, ở trong phòng bếp nhâm nhi một ly trà, lấy hết dũng khí bụng ly trà ra, đi đến bên ngoài thư phòng.

Cộc cộc cộc ——

Sở Nhạc Viện rất quy củ gõ cửa, vẻ mặt có chút khẩn trương.

"Vào đi."

Quý Tư Phạm ngẩng đầu, nhìn về phía người ngậy ngốc đứng cạnh cửa, cười nói: "Vào đi."

Hiếm khi anh ta không có bày biện một gương mặt lạnh lùng, cuối cùng Sở Nhạc Viện nhẹ nhàng thở ra, bụng chén trà đi vào, đặt ở bên tay anh ta: "Anh bề bộn nhiều việc sao?"

Nâng ly trà lên nhấp một hớp, Quý Tư Phạm nhú mày, giọng bình ổn nói: "Có việc gì?"

"Không có!" Sở Nhạc Viện vô ý thức lắc đầu, lên tiếng nói. Sau đó cô ta nghĩ nghĩ, lại cắn môi cúi đầu xuống: "Có chút chuyện!"

"Ha ha..."

Quý Tư Phạm trầm thấp cười một tiếng, đưa tay kéo cô ta đến bên người, cười hỏi: "Bộ dạng em đầy bụng tâm sự, còn nói không có?"

Nghe vậy, Sở Nhạc Viện bĩu môi, nhú mày hỏi anh: "Tư Phạm, em có chuyện không quyết định chắc chắn được."

"Chuyện gì?" Anh ta cúi đầu xuống, liếc qua người trong ngực, ánh mắt nhuộm mấy phần ý cười.

Lâu rồi không thấy anh ta cười như thế này, Sở Nhạc Viện không khỏi thất thần, trong miệng không biết phải nói làm sao? Nếu như lúc này, cô ta nhắc tới Sở Kiều, cũng quá không hợp lý?!

Đưa tay vòng lấy cổ của anh ta, Sở Nhạc Viện nhẹ nhàng cười rộ lên, khuôn mặt xinh tươi: "Tư Phạm, lâu rồi anh không đi xem phim với em, chúng ta đi xem phim có được hay không?"

"Đêm nay?" Quý Tư Phạm nhú mày hỏi cô ta.

Sở Nhạc Viện kéo đồng hồ tay của anh ta qua nhìn một chút, cười nói: "Mới bây giờ, còn kịp."

Bất đắc dĩ Quý Tư Phạm cười cười, đưa tay sờ sờ trán của cô ta, cười nói: "Có thể, bắt quá phải chờ anh xử lý xong công việc này."

Dứt lời, Anh ta cầm lấy văn kiện trên bàn tiếp tục xem.

Sở Nhạc Viện không dám rời đi, sợ anh ta lại thay đổi chủ ý, nhu thuận ngồi ở bên cạnh anh ta, rất an tĩnh chờ. Lúc anh ta xử lý công việc, biểu lộ cẩn thận tỉ mỉ, hết sức mê người, hai mắt cô ta chăm chú, đáy mắt chứa đầy yêu thương.

Người đàn ông bên cạnh nhìn không chớp mắt, cũng không có phân tâm nhìn cô ta. Sở Nhạc Viện cảm thấy có chút nhàm chán, duỗi cái đầu đến trước mặt anh ta, đôi mắt đen nhánh chớp chớp, bộ dáng xinh xắn.

Khóe mắt thoáng nhìn nét mặt của cô ta, nháy mắt Quý Tư Phạm thất thần, cả trái tim đều thất lại một cái.

"Anh cũng đang quan tâm Isa?" Thẳng đến khi bên người vang lên tiếng nói, Quý Tư Phạm mới lấy lại tinh thần.

"Ừm." Quý Tư Phạm đáp lại, nhìn không ra phập phồng gì: "Gần đây rất nhiều công ty đều có hứng thú."

Môi Sở Nhạc Viện mím nhẹ, khuôn mặt yên tĩnh lại, cô ta nhìn qua tư liệu trong tay Quý Tư Phạm ngậy người, thẳng đến bả vai rơi xuống một đôi bàn

tay ấm áp: "Nghĩ gì thế? Không phải muốn đi xem phim sao?"

"A?" Sở Nhạc Viện lấy lại tinh thần, kinh ngạc nói: "Anh làm xong rồi sao?"

Quý Tư Phạm cười gật gật đầu, thúc giục nói: "Nhanh đi thay quần áo đi."

"Được!" Người trong ghế cười đến ngọt ngào, vui sướng chạy về phòng ngủ mặc quần áo.

Nhìn lấy bóng dáng của cô ta biến mất, Quý Tư Phạm trở lại, khẹp tư liệu đang mở ra ở trên bàn, đôi mắt đen sâu không thấy đáy.

Khí trời dần dần lạnh xuống, thể chất Sở Kiều thiên về lạnh, mỗi khi thời tiết này đến tay chân cô luôn luôn lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104-3: Thận trọng từng bước (3)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Quyền Yến Thác bật máy sưởi, chiếc máy này có thể khiến nhiệt độ cả phòng ấm dần lên.

Sở Kiều ngồi trên tấm thảm dày bằng nhung ở phòng khách, thoải mái và thở dài một cái, thân dưới của cô ấm áp, cả người cũng không bị lạnh. Cô cầm bút chì trong tay, đang sửa lại bản thiết kế.

Người đàn ông bên cạnh cũng ngồi giống như cô, anh ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn, cầm bút chì trong tay. Chẳng qua có một đĩa trái cây ở trước mặt anh, anh vui đầu khổ luyện cách phác họa.

Đây là bài tập mà Sở Kiều giao cho, Quyền Yến Thác ngoan ngoãn cầm cuốn vở phác họa.

Sở Kiều lén nhìn qua anh, cố gắng nhịn cười. Anh hơi nhíu mày, đáng vẻ cúi đầu vẽ tranh rất nghiêm túc, hoàn toàn khác với vẻ cà lơ phát phơ trong ngày thường.

Không thể tưởng tượng được Quyền Yến Thác cũng có lúc yên tĩnh như vậy, từ trước đến nay, Sở Kiều không dám nghĩ đến.

Có điều, việc vẽ một sự vật nào đó lại khiến một người đàn ông hao mòn hết tất cả kiên nhẫn. Quyền Yến Thác nhìn hình do mình vẽ ra, giờ lên trước mặt cô rồi khoe khoang và nói: "Nhìn xem, anh đây vẽ thế nào?"

Chân mày thanh tú của Sở Kiều cau lại, cô còn đang cân nhắc sửa một vài chi tiết đã thấy anh duỗi tay qua, Sở Kiều liếc mắt tùy ý, nói: "Bình thường."

Bình thường?

Chân mày lười mác của Quyền Yến Thác cau lại rất chặt, trong nháy mắt, sắc mặt anh trở nên nặng nề. Anh đã vẽ đĩa trái cây này trong ba đêm liên tiếp, vậy mà cô còn nói bình thường ư? Anh thấy rất được mà, bình thường ở đâu chứ?

"Này!"

Quyền Yến Thác vỗ tay một cái rồi đuổi người qua, nắm lấy cằm cô buộc cô phải quay đầu lại: "Em có mắt nhìn không vậy? Nhìn anh vẽ đi, bình thường là thế nào hả?"

Trông thấy sắc mặt nặng nề của anh, Sở Kiều đẩy tay anh ra, cảm bức vẽ phác họa của anh lên rồi cẩn thận nhìn xem, khinh thường: "Vốn dĩ cũng bình thường thôi! Ba ngày thì sao? Lúc trước em học vẽ, vẽ một mâm trái cây phải vẽ hết ba tháng!"

Không phải chứ?

Khỏe miệng của Quyền Yến Thác co rút, nghĩ rằng nếu bắt mình học vẽ ba tháng, nhất định sẽ gãy vò mình đến điên mất!

Trong chốc lát, anh bỏ bút trong tay xuống, sự chú ý bắt đầu lan ra bên ngoài.

"Ba và mẹ của em quen nhau ra sao?" Quyền Yến Thác dùng tay chống cằm, mỉm cười nhìn người bên cạnh. vậy?"

Sở Kiều sửa vài nét bút vẫn không hài lòng, giọng điệu cũng phiền chán theo: "Nhiều chuyện! Ba mẹ anh quen nhau ra sao hả?"

Cô đẩy ngược vấn đề lại anh, Quyền Yến Thác cũng không tức giận, nói khá kỹ: "Ba mẹ anh bị ép duyên, ông nội anh sắp xếp hết đó!"

"Ồ!" Sở Kiều cúi đầu đáp lại, nghĩ rằng trong mấy năm đó, tình trạng ép duyên cũng còn nhiều lắm.

Quyền Yên Thác đợi một hồi mà chẳng thấy cô nói câu nào kế tiếp, anh nhin không được bước tới gần cô, nói: "VẬY em nói anh nghe, ba mẹ em quen nhau ra sao?"

"Nhàm chán." Sở Kiều bĩu môi, không định nói cho anh biết, tiếp tục sửa bản thiết kế trong tay.

Anh nói hết rồi mà Sở Kiều lại không nói. Khóe miệng Quyền Yên Thác trễ xuống, nhưng anh vẫn không giận. Anh duỗi mấy ngón tay thon dài qua, vuốt nhẹ khuỷu tay cô, giọng nói rất dịu dàng: "Em đừng xấu vậy, nói anh nghe đi."

Đầu ngón tay anh ma sát cánh tay mình, ngứa ngứa. Sở Kiều không thể lướt bút, ánh mắt lạnh thấu xương của cô giống như bắn xuyên qua anh, nhưng đôi mắt đen của anh lại tràn đầy ý cười, lửa giận ngập đầu của cô chẳng thể phát ra nổi.

Cô thật sự phục anh rồi!

Hóa ra anh chơi chiêu cứng rắn thì cô không sợ. Bây giờ anh chơi kiểu dịu dàng, cô lại cảm thấy sợ hãi từng chút một.

Sở Kiều thờ dài, vẻ mặt có hơi mất mát: "Bà ngoại từng nói mẹ và ba em quen nhau trong triển lãm tranh. Khi đó ba đi mua tranh, cả hai đều nhìn trúng một bức, sau này..."

"Sau này ba em không chỉ mua tranh mà còn mua cả mẹ em về nhà." Quyền Yên Thác nói tiếp, ánh mắt lóe lên ý cười xấu xa.

"Ặc..."

Sở Kiều há miệng thở dốc, gật đầu vội về suy sụp. Tóm lại chuyện xưa có ý nghĩa này, tóm lại mở đầu của ba mẹ cô cũng không quá xấu!

Về mặt trở nên âm trầm, Quyền Yên Thác mỉm môi, dang tay ôm cô vào lòng và nói: "Lại suy nghĩ về mấy chuyện trước kia à?"

Sở Kiều cúi đầu, sắc mặt âm trầm, đưa tay gài nút áo cho anh. Cô lắc đầu, khóe miệng tươi cười hờ hững khiến người ta tiếc thương: "Có gì để nghĩ chứ? Cho dù em nhớ em nghĩ cũng không có gì làm em nhớ kỹ cả."

Cõi lòng Quyền Yên Thác chột căng thẳng, anh cúi đầu hôn lên má cô, trong miệng anh có vài lời nhưng anh chẳng biết phải nói như thế nào. Có lẽ là trực giác, anh luôn cảm thấy khúc đạo đầu của ba mẹ Sở Kiều vốn đã tốt đẹp, kết cục cũng không hẳn xấu xí như vậy!

Hơn nữa, tên của cô cũng là họ cũng mẹ. Về cách đặt tên này, anh là đàn ông, có thể lý giải bên trong ẩn chứa điều gì!

Mười giờ sáng, Sở Kiều đến khách sạn đúng hẹn để gặp mặt người phụ trách Y Sa.

Cô dẫn trợ lý theo, mới lên lầu đã thấy Sở Nhạc Viện cười mỉm chi, đi từ trên xuống.

"Chị tới muộn rồi!"

Sở Nhạc Viện giờ họp đồng vừa ký ở trong tay lên, nói rất đặc ý: "Tôi đã ký rồi." Lát sau, cô ta lướt qua vai Sở Kiều, bước chân bên dưới nhẹ như bay.

Sở Kiều nhú mày nhìn qua, đôi môi đỏ mọng đẹp để khê nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105-1: Chúng ta chơi một kịch thích, em không muốn sao

1

EDITOR: HEPC

Thành công ký hợp đồng với Isa, Sở Nhạc Viện vênh vào tự đắc lần nữa, tư thái bước đi và nói chuyện cũng tài trí hơn người.

"Chuyện này, Nhạc Viện làm rất tốt!"

Đến hội nghị thường kỳ, ở trước mặt mọi người Sở Hoành Sanh khẳng định, tiếng cổ đồng vỗ móng ngựa (nịnh nọt) cũng vang dội, bản lãnh sở trường nhất của những người này như là gió chiều nào theo chiều nấy.

Sở Kiều ngồi ở bên trong ghế, trên mặt không có biểu cảm gì, mắt sáng ngời.

Liếc Sở Kiều một cái, Sở Hoành Sanh sợ trong lòng cô không vui, vội vàng nói vòng vo, "Nhạc Viện, sau việc Isa, con còn có tính toán cụ thể việc gì không?"

"Ba, con nghĩ như vậy." Sở Nhạc Viện cười cười, ngẩng cằm lên nói: "Con đã sắp xếp nhà máy sản xuất, toàn bộ nhóm thời trang sau này đều dùng nhãn hiệu Isa, chúng ta sẽ đưa lên thị trường lớn."

"Quá trình này phải mất bao lâu?" Sở Hoành Sanh dù sao cũng là người từng trải, trực tiếp lướt qua cái khác, hỏi chủ đề.

Sở Nhạc Viện chần chờ, đáp lại: "Đại khái một tháng."

"Một tháng?" Sở Kiều cười khe khẽ một tiếng, âm thanh không cao lại vô lực xuyên thấu, "Nếu như trì hoãn lâu như vậy, đoán chừng chờ thời trang chúng ta đưa ra thị trường thì sớm đã có người cướp rồi."

"Đúng vậy đó. Đúng vậy đó ——"

Lời vừa nói ra, lập tức có không ít cổ đồng đồng ý đáp lại.

Sở Hoành Sanh cũng cau mày, như có điều suy nghĩ nhìn về phía Sở Kiều.

Phản ứng của mọi người, chỉ làm cho Sở Nhạc Viện cảm thấy lúng túng. Công nghiệp thời trang, nếu để ý thì đúng là nhanh, người nào có thể đoạt lấy thị trường sớm một chút, người nào có thể kiếm lời hơn! Dù sao đối với thời trang mọi người cực kỳ để ý chính là cảm giác mới mẻ!

"Mười ngày!"

Đột nhiên Sở Nhạc Viện mở miệng, nói: "Ba, con chỉ cần mười ngày là đủ rồi." Mặc dù nói lời này với ba mình nhưng cặp mắt cô ta lại dán thật chặt vào mặt Sở Kiều.

Sở Hoành Sanh nhú chặt mày kiếm, trầm giọng nói: "Không cần hành động theo cảm tính!"

"Con không có." Sở Nhạc Viện mím môi, vẻ mặt kiên định, "Mười ngày sau quần áo mới có thể đưa ra thị trường!"

Nghe vậy, miệng Sở Hoành Sanh chuyển động, nhưng không nói gì nữa.

Một núi không thể chứa hai cọt, đây là định luật lâu dài. Mọi cổ đồng nhìn xa trông rộng, dù sao hai đứa con gái nhà họ Sở tranh đấu, bọn họ chỉ cần ngồi thu ngư ông đắc lợi là tốt rồi!

Sau khi tan họp, Sở Hoành Sanh gọi hai đứa con gái lại, nói: "Tối nay tất cả về nhà ăn cơm, ba có lời muốn nói."

Sở Kiều cụp mắt, đáy lòng xúc động chốc lát. Có phải là mới vừa rồi thái độ cô phô trương quá mức hay không, cảm giác bị ba mình nhìn thấy cái gì không.

Rời phòng họp, Sở Nhạc Viện ôm tư liệu, ánh mắt khiêu khích, "Hừ, chị đừng nghĩ là muốn đã kích tôi!"

Sở Nhạc Viện tiến lên một bước, ngăn ở trước người Sở Kiều, giọng cầm hận nói: "Đừng tưởng rằng hiện tại ba đối tốt với chị, chị đã cảm thấy kiêu ngạo, thật ra thì người ba hiểu rõ nhất vẫn là tôi!"

Cô ta cắn môi, giọng nói lo lắng nói: "Tôi cho chị biết, tất cả mọi thứ đều thuộc về tôi, chị đừng mơ tưởng cướp đi!"

"Tất cả?"

Sở Kiều cười một tiếng thật thấp, vẻ mặt lóe sáng, chỉ làm cho lòng Sở Nhạc Viện phát run.

"Cô nói tất cả, đều là gì chứ?" Sở Kiều cười hỏi cô ta, cũng không có tức giận, "Là Sở thị hay là Quý Tư Phạm?"

Quý Tư Phạm?!

Đáy mắt Sở Nhạc Viện trầm xuống, bỗng nhiên cả trái tim buộc chặt. Lâu như vậy, Sở Kiều chưa cùng với cô ta nhắc tới Quý Tư Phạm!

"Sở Nhạc Viện, cô buồn cười thật đấy!"

Sở Kiều cười nhún nhún vai, khoe miệng nhuộm nụ cười nguy hiểm, "Kể từ lúc tôi về nhà, cô không thấy ba vui mừng biết bao nhiêu sao? Bỏ nhà họ Quyền sang một bên không nói đi, chỉ nói năng lực của tôi, cũng tuyệt đối khiến ba hài lòng! Sở Nhạc Viện cô tỉnh đi, ba vốn không có ý định giao Sở thị cho một người là cô!"

Dừng lại, cô bước lên phía trước một bước, nhìn chăm chăm sắc mặt chợt biến trắng của Sở Nhạc Viện, phun ra lời nói như đao, "Về phần Quý Tư

Phạm, cô cảm thấy anh ta có thể quên tôi sao? Ban đầu là các người phản bội tôi, coi như tôi không truy cứu, cả đời các người cũng phải công khoản khoản nợ lương tâm này! Mà cô, cả đời này đều chỉ có thể sống ở dưới bóng của tôi!"

"....."

Đột nhiên sắc mặt Sở Nhạc Viện trắng bệch, tất cả âm thanh cũng cầm ở trong cổ họng, nửa chữ cũng phun không ra.

Người trước mặt đã sớm xoay người rời đi, nhưng Sở Nhạc Viện vẫn đứng tại chỗ ngơ ngác như cũ, mặc cho hơi lạnh thấu xương nơi này bao phủ cả người cô ta.

Cả đời cũng sống ở dưới bóng của cô sao?

Sở Nhạc Viện cảm thấy buồn cười, lòng dần dần buồn bực. Ngay cả cô ta cố gắng đến cỡ nào, kiêu ngạo đến cỡ nào, nhưng một Quý Tư Phạm, là có thể hoàn toàn đánh cô ta về nguyên hình (bộ mặt thật)!

Gần tối, nhà họ Sở đèn đuốt sáng rõ.

Người cả nhà đều trở về ăn cơm, Giang Tuyết Nhân ở trong phòng bếp chỉ huy người giúp việc.

Sở Kiều cũng trở về, Giang Tuyết Nhân cực kỳ tỉ mỉ sắp xếp mấy món ăn cô thích ăn, hơn nữa còn đích thân nấu cháo củ từ. Cũng nói không ra được là vì cái gì, nhưng Sở Kiều về nhà lần này, bà ta càng cẩn thận kỹ càng và càng thêm tỉ mỉ chu toàn.

Hết chương 105.1

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105-2: Chúng ta chơi một kích thích, em không muốn sao 2

Editor: Hepc

Mất thấy cơm tối chuẩn bị gần xong, Giang Tuyết Nhân từ trong phòng bếp đi ra, khắp người là mùi khói dầu, chuẩn bị lên lầu thay quần áo.

Trên sofa phòng khách, Sở Nhạc Viện khéo léo rúc vào trong ngực Quý Tư Phạm, hai người nói gì đó thật thấp, con gái luôn nở nụ cười e lệ.

Lần này trở về, hình như thái độ vợ chồng trẻ thân thiết không ít, Giang Tuyết Nhân cũng yên tâm cười cười.

Bước nhanh đi lên lầu, đi qua phòng ở lầu hai thì có ánh sáng chiếu ra.

Bước chân Giang Tuyết Nhân hơi ngừng lại, không tự chủ đi tới phòng ngủ đèn sáng. Bà ta đẩy cửa phòng ngủ của Sở Kiều ra, chỉ thấy được bóng lưng một người phụ nữ ngồi trước bàn công.

Người ngồi vẽ ở trong ghế, trong tay cầm bút vẽ còn trước mặt là giá vẽ. Cổ tay cô khẽ chuyển động, vẽ ra đường cong hoạt bát. Trên người cô là váy dài hình ô vuông, bên hông thì tóc đen rủ xuống, còn có gò má lộ ra lúm đồng tiền nhân nhật như ẩn như hiện.

"A ——"

Giang Tuyết Nhân giật mình tròn mắt kêu lên một tiếng, cả trái tim đều muốn nhảy ra ngực.

Đàn chị?

Âm thanh của bà ta hình như quá nhiều đến người vẽ tranh, Sở Kiều quay đầu, khóe miệng là nụ cười ôn hòa: "Di."

Giang Tuyết Nhân mở trừng hai mắt, xem người trước mặt lần nữa, trán liên tục toát ra mồ hôi lạnh.

"Kiều, Kiều Kiều....." Giang Tuyết Nhân cười cứng ngắc, hỏi "Sao con ăn mặc như vậy?"

"Khó coi sao?" Sở Kiều nở nụ cười, vẻ mặt ngây thơ, "Bữa nọ tôi tìm được từ trong tủ treo quần áo của bà ngoại, nghĩ đến chắc là quần áo trước kia của mẹ mình, cho nên tôi liền mặc."

"Đúng vậy, " Giang Tuyết Nhân gật đầu một cái, nói: "Cái váy này, trước kia mẹ con thích nhất."

"Thì ra là như vậy." Sở Kiều để bút vẽ xuống đi tới trước mặt bà ta thì đứng lại, "Di à, di cảm thấy tôi lớn lên giống mẹ tôi không?"

Nghe vậy, vẻ mặt Giang Tuyết Nhân tối xuống, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm mặt của cô, thờ dài nói: "Đương nhiên giống rồi. Con mắt của con cực kỳ giống, còn nữa khi con cười lên gò má có lúm đồng tiền giống nhau như đúc với mẹ con!"

"Kiều Kiều, " Đột nhiên Giang Tuyết Nhân kéo tay của cô, vẻ mặt yên lặng, "Con trưởng thành rồi."

Sở Kiều nhàn nhạt thu tay lại, khóe mắt lóe lên ánh lạnh bức người. Ánh mắt cô nhìn chăm chăm Giang Tuyết Nhân, bỗng nhiên mở miệng, "Mẹ tôi chết như thế nào?"

Sắc mặt Giang Tuyết Nhân biến đổi trắng xanh, ngón tay bỗng nhiên buộc chặt, "Mẹ con..... Thân thể chị ấy không được tốt, sinh con xong thì về sau càng thêm không tốt nữa."

"Ha ha....." Sở Kiều cười ra tiếng, thần sắc trên mặt không nhìn ra vui buồn, "Mẹ tôi qua đời không đến bao lâu đi kết hôn với ba tôi, nhiều năm như vậy, thật đúng là phải cảm tạ di đã cẩn thận chăm sóc!"

Dứt lời, Sở Kiều đưa tay ôm lấy bà ta, môi mỏng che ở bên tai của bà ta, nói: "Tôi thay mẹ tôi, cảm ơn di!"

Người trước mặt toàn thân lạnh lẽo không mang theo một tia ấm áp, ánh mắt Giang Tuyết Nhân muốn nứt, bởi vì cô nói nhỏ, máu trên gương mặt mờ đi (nghĩa là xanh mặt).

Gần bây giờ tối, Quyền Yến Thác lái xe chạy tới nhà họ Sở. Anh mới vừa xuống xe, liền gặp được người đứng ở ngoài cửa lớn, mắt ngo ngắc, sau đó dâng lên một chút ý cười.

"Ái chà, đây là chờ anh đó sao?" Trong tay Quyền Yến Thác nắm chìa khóa xe, khóe miệng cong lên.

Sở Kiều cất bước đi tới, đưa tay khoác ở cánh tay của anh, bộ dáng khéo léo.

Cô cười ngọt ngào, rơi vào trong mắt của Quyền Yến Thác, chỉ làm cho trái tim anh đều bay lên. Anh trở tay nâng cái cằm tinh xảo của cô lên, gương mặt tuần tú đề thấp xuống, ép hỏi: "Nói một chút, có phải đợi không được anh nên trong lòng đặc biệt gấp gáp hay không? Đặc biệt nghĩ tới anh?"

Sở Kiều trừng mắt nhìn, cười nói: "Đúng vậy, em muốn nghiêm khắc thực hiện quy định hợp đồng, tuyệt đối không thể trái với điều khoản nha!"

Mẹ nó!

Đang tốt lại nhắc tới hợp đồng làm gì?

Quyền Yến Thác nội thương, gương mặt tuần tú, chán nản nói: "Bà xã, anh với em thương lượng chuyện này thôi?"

"Nói——"

Sở Kiều lạnh lùng thương cho anh một chữ, trong nháy mắt là mười phần phong cách của nữ vương.

"Chúng ta xé bỏ cái hợp đồng đó chứ?"

"Xé bỏ?"

Sở Kiều nhú mày hỏi anh, ánh mắt yên tĩnh, "Nếu như xé bỏ hợp đồng, vậy chúng ta nên làm thủ tục ly hôn!"

"....."

Quyền Yến Thác cứng họng một hồi, tức giận sôi lên.

Cuối cùng, Sở Kiều cảm thấy vẻ mặt anh mà vào nhà, nhất định sẽ bị người ta nhìn ra, không thể làm gì khác hơn là nâng môi hôn lên khóe miệng anh một cái, lúc này mới hài lòng thấy khuôn mặt anh tươi cười.

Com tối chuẩn bị xong, Sở Hoành Sanh từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy bọn nhỏ đều trở về, khóe miệng tỏa ra nụ cười.

Ánh mắt của hắn quét qua Sở Kiều, cũng đang nhìn thấy vấy trên người cô, vẻ mặt chìm xuống.

"Ăn com!"

Giang Tuyết Nhân ở phòng ăn kêu mọi người vào bàn, món ăn cũng từng món một được bưng lên bàn.

Giây lát, Sở Hoành Sanh kéo ghế ra ngồi, vẻ mặt đã khôi phục như thường.

Ngay cả lúc mắt hôn ngắn ngủi ấy, Sở Kiều còn thấy ánh mắt ba mình biến hóa. Cô cười lạnh, trái tim có vị chua xót, thì ra là ông còn nhớ rõ cái vấy

này!

"Wow." Sở Nhạc Viện thấy thức ăn đầy bàn, đáy mắt từ từ sáng lên, "Thức ăn tối nay đều là món con thích ăn, không đúng, còn có món chị thích ăn nữa!"

Cô ta cầm đũa gấp một miếng măng tây lên, bỏ vào trong chén Sở Kiều, dịu dàng nói: "Chị, gần đây chị rất vất vả, ăn nhiều một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105-3: Chúng ta chơi một kích thích, em không muốn sao

3

Editor: Lovenoo1510

Hành động uy hiếp của cô ta là như thế này sao? Buổi sáng vẫn còn giương cung bạt kiếm, nói lời ác độc, vậy mà lúc này lại làm bộ như người không có việc gì, thể hiện bộ dáng tình cảm chị em thân thiết.

Nếu là lúc trước, nhất định Sở Kiều sẽ đem đồ ăn cô ta gấp úp trở lại mặt của cô ta. Nhưng bây giờ, cô sẽ không làm vậy.

Trở tay gấp một miếng cá, Sở Kiều mỉm cười bỏ vào trong bát của cô ta, giọng bình tĩnh, nói: "Em cũng ăn nhiều một chút, sản phẩm mới đưa ra thị trường nên rất mệt, chỉ cần em cần, chị tuyệt đối sẽ dùng toàn lực phối hợp với em!"

Khoé miệng đang cười của Sở Nhạc Viện trầm xuống, nụ cười thoáng chốc trở nên khó coi. Hành động này của Sở Kiều, quả nhiên là càng ngày càng tinh xảo!

"Như vậy mới đúng!" Sở Hoành Sanh mở miệng, đáy mắt hiện lên vẻ sắc bén, "Ba chỉ có hai con là con gái, Sở thị tương lai đều sẽ giao cho các con, chỉ có sự đồng tâm của chị em con, mới có thể quản lý tốt Sở thị."

Ông ta nói những lời này, có vẻ như cũng không có gì không ổn. Nhưng nghe vào tai Quý Tư Phàm lại có thâm ý khác, anh nhú mày nhìn sang, lại chỉ nhìn thấy đôi mắt của Sở Hoành Sanh hết sức bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra được có điểm gì khác thường.

Sở Kiều gật đầu một cái, giọng nói thuận theo, nói: "Ba yên tâm, con đã hiểu."

Sở Hoành Sanh quay đầu đi, ánh mắt rơi trên người đứa con gái nhỏ, chờ câu trả lời của cô ta.

Mất thấy con gái không nói lời nào, Giang Tuyết Nhân giờ tay lên đẩy cô ta. Sở Nhạc Viện bấu môi, nhỏ giọng nói: "Ba yên tâm."

Giây lát, Sở Hoành Sanh thở phào một hơi thật dài, cuối cùng tràn ra nụ cười.

Quyền Yến Thác ngồi ở đâu cũng đều là bộ dáng như vậy, anh cũng không quan tâm những thứ này, tiến lại gần người bên cạnh cười, hỏi: "Hôm nay em mặc chiếc váy mới mua à? Trước kia chưa thấy em mặc bao giờ?"

Ngồi xuống Quyền Yến Thác mới phát hiện, hôm nay Sở Kiều mặc một chiếc váy rất đặc biệt, không giống với trang phục hiện giờ.

"Của mẹ em." Sở Kiều thần nhiên nói, giọng nói không lớn không nhỏ, vừa vắn roi vào tai mọi người.

Mày kiếm của Quyền Yến Thác khê chau lại, trong nháy mắt đã hiểu tâm ý của cô, không tiếp tục hỏi nữa.

Trên bàn ăn, Sở Hoành Sanh có cái nhìn đầy thâm ý với Sở Kiều, nhưng cũng không mở miệng, thần sắc khuôn mặt bình tĩnh.

Trái lại Giang Tuyết Nhân không sao có thể động đũa được, liên tiếp tránh đi ánh mắt sắc bén của Sở Kiều.

Dùng xong cơm tối, mọi người trong nhà đều ở dưới lầu xem tivi nói chuyện phiếm, nhưng Quyền Yến Thác lại đem tâm tư đặt ở nơi khác.

Phòng ngủ trên lầu, Sở Kiều bị anh chặn lại trên ván cửa, hoảng sợ nói: "Anh muốn làm gì?"

Quyền Yến Thác quét mắt nhìn bố trí trong phòng ngủ, khoé miệng nở nụ cười tà mị, "Nơi này là phòng ngủ của em à?"

"Ừ." Sở Kiều không dám gào lên với anh, sợ chọc anh tức giận.

Ánh mắt anh khê chuyển màu xanh khiến da đầu Sở Kiều tê dại, giọng cô cố gắng dịu dàng, cười nói: "Chúng ta đi xuống dưới đi."

Nhưng cô không biết, cô càng ẩn nói khép nép như vậy, tà ác trong lòng Quyền Yến Thác càng bành trướng.

Bị người đàn ông vây ở cánh cửa, gương mặt tuấn tú chậm rãi cúi thấp xuống, hơi thở nóng bỏng phun ở bên tai cô, “Chúng ta làm một lần ở chỗ này chứ?”

Sở Kiều trừng mắt, cắn răng quát: “Quyền Yến Thác, anh điên rồi!”

“Anh không điên!”

Quyền Yến Thác cười gian ác, gương mặt tuấn tú mê người. Đầu ngón tay của anh roi trên đôi môi tròn bóng của Sở Kiều, phát ra âm thanh làm cho người ta mặt hồng tím đập: “Chúng ta chơi như vậy mới kích thích, em không nghĩ vậy sao?”

Mẹ nó! Nghĩ cái đầu anh ấy!

Trong lòng Sở Kiều văng tục, trên mặt lại không dám cùng anh ngang ngạnh. Người đàn ông này thật sự làm người tức giận, chuyện gì cũng có thể làm ra được!

“Không muốn——”

Giọng điệu Sở Kiều hoà hoãn, khuôn mặt tươi cười lần nữa, nói: “Anh đừng làm loạn, chúng ta thật sự phải đi xuống, bằng không.”

“Ừm——”

Câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói ra ngoài, môi đã bị người đàn ông chặn lại.

Quyền Yến Thác căn bản không muốn nói chuyện cùng cô, hai cánh tay anh ôm chặt người trong ngực, nụ hôn nồng nhiệt roi trên môi cô, hôn cô mãnh liệt mà nóng bỏng!

Đều nói hiện tại lưu hành đồng phục hấp dẫn, hôm nay cô mặc váy trên người, đối với anh mà nói đó chính là hấp dẫn chết người!

Ngón tay thon dài của người đàn ông thuần thục mở khoá váy của cô, tiến vào thăm dò, một đường đi xuống.

Đầu ngón tay hơi lạnh roi trên da thịt, kích thích Sở Kiều phát ra một tiếng yêu kiều, thật may là anh đã chặn miệng của cô mới không để âm thanh phát ra.

Sở Kiều bị anh chặn lại trên ván cửa không thể động đậy, váy dài trên người dần dần bị mở ra, lòng của cô cũng chìm xuống đến đáy cốc.

Xong đời rồi!

Giờ khắc này, Sở Kiều bức bối muốn chết!

Sớm biết như vậy, cô sẽ không mặc bộ váy này rồi, đây chính là bộ váy mẹ cô thích nhất, nếu mặc bộ váy này mà làm cái gì gì kia kia, thì về sau nhìn thấy chiếc váy này, nhất định tâm lý của cô sẽ có bóng ma!

Cộc cộc cộc.

Cửa phòng ngủ đột nhiên có người gõ, người giúp việc ngập ngừng nói: “Dạ, xin lỗi cô chủ! Ông chủ mời Quyền thiếu đi gặp một chuyện!”

Hiển nhiên người giúp việc nghe được động tĩnh gì đó, cho nên mới nói lời xin lỗi.

Sở Kiều cắn môi, gương mặt đỏ bừng.

Cô là tức giận, Quyền Yến Thác không thoải mái! Chuyện tốt bị người ta quấy rối, đôi là ai cũng không thể thoải mái được!

Chẳng qua ánh mắt người trong lòng nén giận, Quyền Yến Thác thấy rõ ràng, nếu anh làm thật, đoán chừng Sở Kiều sẽ trở mặt với anh. Mặc dù anh rất muốn rất muốn làm, nhưng người trong ngực không muốn, anh chỉ có thể kìm nén!

Hồi lâu, Quyền Yến Thác lại ôm cô vào trong ngực hung hăng hôn một trận, chỗ muốn sờ cũng sờ đủ rồi, anh mới đứng thẳng, thả người.

Mất đi sức chống đỡ, hai chân Sở Kiều mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Sao chân yếu như vậy?” Quyền Yến Thác đưa tay ra giữ lấy hông của cô, cắn lấy vành tai của cô cười nói: “Em cũng dễ dàng thoả mãn như vậy sao?!”

Sở Kiều há mồm cắn vào ngực anh, nhưng vì anh mặc áo, nên lần này cắn cũng không đau, ngược lại làm mình cắn đau mình.

Cô cắn răng mở cửa phòng, đẩy anh đi ra ngoài.

Dựa lưng vào cánh cửa, Sở Kiều cố gắng bình phục hơi thở hỗn hển, đưa tay chỉnh sửa lại váy xong, đôi tay vẫn run rẩy như cũ, không có chút hơi sức nào.

Tên biến thái này!

Sở Kiều cắn chặt đôi môi đỏ mọng, mắng một lượt.

Ngoài cửa phòng, tâm tình Quyền Yên Thác thật tốt huyết sáo một cái, xoay người đi tới thư phòng.

Cửa thư phòng không khoá Sở Hoành Sanh đang nói chuyện điện thoại. Quyền Yên Thác không tiện đi vào, lễ phép đứng ở ngoài cửa một lúc.

“Sớm chuẩn bị cho tôi giấy tờ chuyển nhượng cổ phần.”

“Mỗi người một nửa, còn có.....”

Khoé mắt Sở Hoành Sanh liếc thấy người đứng ngoài cửa, liền tắt điện thoại, nói: “Vào đi.”

Quyền Yên Thác nhét hai tay trong túi quần đi vào, ánh mắt không khỏi dao động. Những lời vừa rồi, anh lơ đãng nghe được, trong lòng dần sinh nghi ngờ.

Mỗi người một nửa?

Nói vậy thì, Sở Kiều cũng có sao?

“Ba!” Quyền Yên Thác kéo ghế ra ngồi xuống, hỏi “Ba tìm con có chuyện gì vậy?”

Sở Hoành Sanh khẽ mỉm cười, ngữ điệu ôn hoà, “Mấy ngày trước ta có ăn com cùng Quyền tổng, hai lão già chúng ta nói về hôn sự của bọn con. Ba con nói, tính định tổ chức vào cuối năm?”

“Vâng.” Quyền Yên Thác gật đầu một cái, nói đúng sự thật: “Ba con quyết định như vậy rồi! Ba có ý kiến gì không?”

“Không có!” Sở Hoành Sanh vui vẻ cười, giọng nói bình tĩnh, “Hiếm khi Kiều Kiều gật đầu, tất cả dự tính đều nghe theo sự sắp xếp của các con.”

Rót trà ngon đã pha trên bàn ra, ánh mắt Sở Hoành Sanh ôn hoà, nhìn người đối diện, hỏi: “Đứa con gái này của ta, con thích chứ?”

Quyền Yên Thác không nghĩ đến ông ta lại hỏi cái này, trong nháy mắt có chút thất thần, “Tốt! Con rất thích tính cách của cô ấy!”

“Thích không?” Sở Hoành Sanh nhú mày, có vẻ không tin tưởng lắm.

Quyền Yên Thác nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, môi mông khẽ dâng lên mấy phần ý cười, “Thật rất thích! Tính tình Sở Kiều rất, rất hắc, cũng rất..... dũng mãnh!”

Mặc dù cân nhắc từ ngữ miêu tả lần nữa, nhưng Quyền Yên Thác cũng không thể chọn từ ôn hoà. Nếu nói dễ nghe, đó chính là dối trá!

Sở Hoành Sanh ngửa đầu cười, không còn có ý tứ sinh khí. Ông ta gật đầu một cái, giọng nói trầm xuống, “Đứa con gái này của ta, thật sự rất không hiểu chuyện, làm khó con phải chịu nhún nhường nó!”

“Con nguyện ý nhường cô ấy!” Quyền Yên Thác trả lời khẳng định, gương mặt tuấn tú vẻ mặt dịu dàng.

Ánh mắt anh cung chiều, làm lông mày khẽ chau của Sở Hoành Sanh dần ra, đáy mắt nở nụ cười có thâm ý khác.

Quyền Yên Thác là người thông minh cỡ nào, rất nhanh đã phát hiện ra, ông cụ cố ý cho anh vào tròng. Thật may là anh nói chắc như đinh đóng cột, trả lời đến giọt nước cũng không lọt.

Tối trên đường về, Sở Kiều ngồi ở vị trí cạnh ghế lái, không để ý hỏi anh: “Ba em gọi anh, nói những gì vậy?”

Hai tay Quyền Yên Thác nắm tay lái, đang mải suy nghĩ, phải để cô hỏi đến lần thứ hai mới nghe thấy, “Không có gì, chỉ hỏi một chút xem khi nào chúng ta tổ chức hôn lễ?”

“Là cái này à?” Sở Kiều không tin, hỏi lại anh.

“Ừ!” Đôi mắt thâm thúy thẳng thắn, không nhìn ra được là đang nói dối.

Có lẽ cô suy nghĩ nhiều rồi!

“Sở Kiều,” một tay Quyền Yên Thác vịn tay lái, không nhận được mở miệng: “Ba của em ông ấy...”

“Ông ấy làm sao?” Sở Kiều nghiêng mặt, nhìn anh chằm chằm.

Quyền Yến Thác chép miệng, nhưng không biết phải nói thế nào. Anh nâng môi lên, nói: “Ba em rất quan tâm tới em”

“Quan tâm?” Sở Kiều cười, cười lạnh. Cô cúi đầu thấp xuống, không muốn nói nhiều.

Ánh mắt của cô rét lạnh, Quyền Yến Thác thấy rõ. Môi mỏng của anh khẽ mím, trong lòng chợt thoáng qua điều gì đó.

Lát sau, Sở Kiều dựa vào ghế ngồi, giãn tứ chi: “Chuyện tình của Y Sa sẽ thu lượm nhanh thôi, người bên kia chuẩn bị không có vấn đề gì chứ?”

“Yên tâm” Quyền Yến Thác đưa tay sờ sờ gương mặt cô, giọng điệu ôn hoà.

Nghe được anh nói như vậy, Sở Kiều rất yên tâm, cũng không hỏi nhiều nữa.

Sáng hôm sau, Quyền Yến Thác đưa Sở Kiều đến công ty đi làm, sau đó lái xe tới bắt cảnh sát.

Tối hôm qua cả đêm anh không ngủ được, cảm giác có chỗ nào đó là lạ? Đến tận cùng là cái gì, anh cũng không nói ra được!

“Quyền thiếu!”

Cảnh sát Hồ thấy anh tự mình đến, không khỏi khản trương nói: “Sao ngài lại đích thân tới, có chuyện gì sao?”

“Lần trước anh đưa tài liệu cho tôi, khẳng định là không làm chứ?” Ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác khẽ để ở giữa đầu gối, mảy kiếm nhú chặt.

Tài liệu lần trước không phải là vụ án Sở gia, hẳn ý vị gật đầu nói: “Chính xác, vụ án năm đó là do tôi phụ trách mà!”

Chính xác?

Quyền Yến Thác mệt mỏi giơ tay lên xoa xoa chân mày, anh cũng không nói được ra ngoài rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chỉ cảm thấy trái tim mình mơ hồ lo lắng.

“Vậy nhóm các anh biết, tại sao bà ấy muốn tự sát không?”

“Nguyên nhân cụ thể không rõ lắm!” Cảnh sát Hồ nhớ lại tình huống năm đó, cố gắng hồi tưởng, “Vụ án này ban đầu, chúng tôi cũng hoài nghi, nhưng về sau nhìn thấy di chúc của người chết, chúng tôi mới nhận định là tự sát!”

“Di chúc?!”

Quyền Yến Thác kinh ngạc, hỏi tới: “Có di chúc sao?”

“Có.” Cảnh sát Hồ gật đầu một cái, khẳng định nói.

Sắc mặt Quyền Yến Thác trầm xuống, tức giận nói: “Con mẹ nó có di chúc sao anh không nói sớm?”

“Cái đó.....” Cảnh sát Hồ lau mồ hôi trên mặt, nhỏ giọng giải thích, “Di chúc và tính chất vụ án không liên quan, cho nên tôi không nói.”

Quyền Yến Thác không quan tâm trách mắng, hỏi hần: “Di Chúc ở đâu?”

“Bản chính di chúc ở trong tay người nhà người chết, nhưng chúng tôi có giữ một bản sao lưu!”

“Cho tôi xem một chút!”

Sắc mặt vị này đã chìm xuống cực điểm, cảnh sát Hồ cân nhắc hơn thiệt, rất vui vẻ đi phòng hồ sơ tìm kiếm.

Hồi lâu, hần ta mới ôm một phần tài liệu roi đầy bụi bặm trở lại. Tìm ra tờ giấy photo kẹp bên trong, đặt lên bàn, “Ngài nhìn xem, chính là chỗ này của di chúc!”

Quyền Yến Thác không nhịn được liếc hần một cái, cầm di chúc trên bàn lên, sau khi thấy rõ nội dung bên trong, gương mặt tuần tú của anh thoáng chốc căng thẳng, con ngươi như Hắc diệu thạch từ từ chìm xuống.

Lời tác giả: Hai ngày nay họ hàng trong nhà tôi, nhiều người nên nhiều việc, có các loại tạp âm nên gõ chữ rất chậm! Tóm lại cuối tuần này, trôi qua thật náo loạn, vô cùng ồn ào.

Lovenoo1510: Chào cả nhà, sau thời gian dài ở ẩn mình đã quay trở lại, rất vui được gặp lại các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106-1: Phong Vân Biển (sóng gió đến) 1

Edit: Hepc

Có lẽ là cùng Sở Kiều so tài, Sở Nhạc Viện cam kết mười ngày sau đưa quần áo mới ra thị trường, đúng thời hạn.

Khi cô ta cầm bộ quần áo đặt trên bàn làm việc của ba mình, nụ cười ở khóe miệng long lanh mà chứa đầy sức mạnh, "Ba, ba thấy thế nào?"

Sở Hoành Sanh mang theo mắt nhìn nhìn, thần sắc trên mặt lộ ra vui mừng, "Ừ, rất tốt."

Kể từ lúc Sở Kiều trở về, ba rất ít ôn hòa nói chuyện như vậy với cô ta, Sở Nhạc Viện cười vui vẻ, bắn ánh mắt khiêu khích của cô ta về phía cô.

Sở Kiều cũng không để ở trong lòng chút nào, cô ung dung đứng lên đi tới bên cạnh ba mình, cúi người xuống xem quần áo trong tay ông, hai mắt sắc bén quét qua nhãn hiệu sau cổ áo, khẽ mỉm cười.

Cũng chỉ là một tiếng cười.

Mắt Sở Nhạc Viện thấy khóe miệng cô lóe lên nụ cười, chỉ cảm thấy không giải thích được, nhưng lại tìm không được vết tích gì.

Trừ sự thoáng cười này, trên mặt Sở Kiều không còn biểu cảm gì khác. Rơi vào trong đôi mắt của Sở Nhạc Viện, chỉ làm cho cô ta cảm thấy ghen ghét!

Rất nhanh, Sở Nhạc Viện bỏ đi nghỉ ngơi ở đáy lòng, cười nói: "Chị, chị cảm thấy như thế nào?"

"Vô cùng tốt." Ánh mắt Sở Kiều thân nhiên, sắc mặt bình tĩnh.

Sở Nhạc Viện tìm không ra khuyết điểm, nhưng thấy ánh mắt cô, lòng có cảm giác bất ổn khó chịu.

"Ngày mai bắt đầu, chúng ta cùng một lúc đưa quần áo mới ra các thị trường lớn, giữ độc quyền bán hàng ở các cửa hàng nước ngoài một lượt!" Sở Nhạc Viện cup mắt, nhìn ánh mắt ba mình, tinh thần tăng gấp trăm lần mà mở miệng.

Lần này tinh thần cô ta hăng hái, mọi mặt toàn diện, hoàn toàn muốn văn hồi lòng của ba mình, trở về làm con gái cưng của nhà họ Sở lần nữa!

Bên này Sở Nhạc Viện khoe khoang ở trước mặt ba mình, Sở Kiều tìm một cái cớ rồi đi. Cô đi tới phòng tài vụ ở lầu tám, đẩy cửa phòng làm việc của chủ quản ra, đi vào.

"Kiều tổng, có chuyện gì sao?" Chủ quản phòng tài vụ nhìn thấy cô, lập tức cười đứng lên.

Hôm nay thân phận của Sở Kiều không chỉ là Tổng giám, mà là con gái ruột thịt của tổng giám đốc, tầng quan hệ này, đủ để đặt địa vị cho cô ở Sở thị rồi.

Sở Kiều quét mắt nhìn toàn cảnh chung quanh, lấy ra hóa đơn đã chuẩn bị trước, đưa cho anh ta: "Chủ quản Tiêu, tôi cần đi kiểm tra sổ sách, xin anh ký tên cho tôi."

Chủ quản Tiêu nhận lấy hóa đơn, vừa nhìn là chữ ký của Sở Hoành Sanh, không nói hai lời liền ký tên, còn phân phó người dưới tay mình đưa Sở Kiều đi tới phòng kế toán để kiểm toán.

Sở Kiều chính là muốn thăm tra đối chiếu một khoản thu vào gần đây, kế toán lấy sổ sách ra cho cô kiểm tra, sửa sang lại ngay ngắn rõ ràng, cũng không có chỗ nào sơ hở.

Cẩn thận xem qua, cô rất hài lòng, giống như lơ đãng mở miệng hỏi: "Sổ sách trước kia của công ty còn giữ không? Tôi muốn tra một khoản ghi chép."

"Trước kia à?" Kế toán gật đầu một cái, nói đúng sự thật: "Tất cả sổ sách công ty đều còn, chỉ là những thứ cũ kỹ kia đều ở trong ngăn kéo trong phòng."

Sở Kiều đứng lên, đi vào bên trong, "Vậy tôi đi tìm một chút."

Trong tay cô có mẫu giấy chủ quản phê duyệt, kế toán cũng không còn nghĩ sâu, tính toán dù sao cũng ý phía trên.

"Tiêu Vương, tra cho tôi khoản tiền này đi?" Vừa vặn lúc này có người đi vào thăm tra đối chiếu một khoản tiền đã ghi chép, kế toán bị chặn lại, bị kéo đi qua kiểm toán.

Sở Kiều chờ đúng thời cơ, đi thẳng vào, nói: "Anh bận bịu nhiều, để tự tôi đi tìm."

Đẩy cửa chống trộm trong phòng ra, đối diện học tử chính tề, cầm lấy tấm thẻ áp vào ngăn kéo mở khóa (là khóa cửa bằng thẻ, có thẻ mới mở được),

phía trên ghi chú thời hạn.

Sở Kiều nhanh chóng xem một lần, động tác nhanh chóng tìm được năm mà cô cần, kéo ngăn kéo lấy sổ kế toán bên trong lật ra, từng tờ một cẩn thận tra xét, sợ có lỗi gì để lọt.

Phía ngoài giọng nói dần dần nhỏ, Sở Kiều lật xem đến tờ sau cùng, rốt cuộc tìm được đồ cô muốn như ý nguyện. Tay cô giữ chặt sổ sách, kéo đồ vật dọc theo ven mép xuống, nhét vào túi trong.

"Kiều tổng, tìm được sổ sách chưa?"

Tiếng bước chân từ sau lưng truyền đến, Sở Kiều cảm lên một quyển sổ lần nữa, nhìn một chút cho ra dáng, nói: "Tôi đang kiểm tra, không có vấn đề gì."

Sau đó cô trả sổ sách về, hơn nữa đóng ngăn kéo lại.

Kế toán quét mắt, cũng không có phát hiện khác thường nào, dẫn cô đi ra, hơn nữa khóa kỹ cửa trong phòng lần nữa.

Sở Kiều không có dừng lại lâu, rất nhanh đi thang máy trở lại phòng làm việc.

Buổi sáng họp với hai dự thảo nghị quyết, Quý Tư Phạm từ phòng họp ra ngoài, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Anh ta cau mày hướng phòng làm việc đi tới, bước chân chậm chạp, hình như đang suy nghĩ chuyện gì.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, đối diện một đạo bóng người ngồi trong ghế xoay màu đen, sau khi Quý Tư Phạm thấy rõ người, cung kính mở miệng, "Ba, sao ba lại tới?"

Kể từ sau khi Quý Uẩn về nước lần này, trên căn bản chuyện của công ty cũng chưa từng hỏi, toàn bộ giao cho con trai.

"Tôi thăm con một chút." Quý Uẩn ngẩng đầu lên, ánh mắt ôn hòa rơi vào trên người của anh ta.

Quý Tư Phạm trở tay đóng cửa lại, vững bước đi tới, kéo cái ghế ra ngồi xuống đối diện, nói: "Ba có chuyện cứ nói đi!"

"Ha ha....." Quý Uẩn cười một tiếng thật thấp, vẻ mặt không nhìn ra vui buồn gì, "Bây giờ con cũng có thể đoán được tâm tư của ba rồi, không tệ không tệ, quả nhiên là con trai mà ba nuôi lớn!"

Quý Tư Phạm không có nói gì tiếp, gương mặt tuấn tú buông xuống, hai mắt thản nhiên nhìn về phía ông.

"Chuyện nhà họ Sở như thế nào?" Lần này, Quý Uẩn cũng không còn che giấu, trực tiếp hỏi anh ta.

"Xem tình hình, hẳn rất nhanh thì có kết quả." Quý Tư Phạm trả lời rất khẳng định.

Cũng phỏng đoán kết quả không chênh lệch lắm, Quý Uẩn cũng không có hỏi nhiều nữa, đứng dậy đi tới bên cạnh Quý Tư Phạm, giơ tay lên vỗ nhẹ bờ vai của anh ta, nói: "Tư Phạm, ba tin tưởng con, lần này sẽ không để cho ba thất vọng?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106-2: Phong Vân Biển (sóng gió đến) 2

Edit: Hepc

Ánh mắt Quý Tư Phạm không hề gọn sóng, anh ta mím môi, ở bên trong ánh mắt mong chờ của Quý Uẩn, từ từ gạt đầu một cái.

Tan việc về đến nhà, thế nhưng Quyền Yến Thác về trước so với cô. Sở Kiều kinh ngạc một chút, cười nói: "Sao về sớm vậy?"

"Buổi chiều đi gặp khách hàng, kết thúc sớm." Quyền Yến Thác mặc quần áo ở nhà, bụng thức ăn mà đi giúp việc làm thêm giờ mang lên bàn xong, thúc giục: "Nhanh đi rửa tay, ăn cơm."

"Ừm." Sở Kiều buông túi xách trong tay, rửa tay ngồi xuống.

Cô ăn vài món ăn, len lén liếc qua người đàn ông bên cạnh, hồ nghi hỏi anh: "Anh có tâm sự?"

Bình thường ăn cơm tối, anh luôn không ngừng nói lời thô tục, nhưng tối nay lại rất an tĩnh, quy củ ngồi ở chỗ đó ăn cơm.

"Không có." Quyền Yến Thác trả lời nghiêm túc.

Sở Kiều cắn chiếc đũa cúi đầu, đáy lòng có chút thất vọng, mặc dù anh không nói, nhưng cô có thể nhìn ra có chút bất thường.

"Ăn nhanh lên một chút." Quyền Yến Thác gấp thức ăn vào trong chén cô, giọng trầm thấp.

"Bao từ em không tốt, không thể ăn quá nhanh." Sở Kiều mất hứng, cố ý ăn chậm rì rì.

Nhìn bộ dáng của cô, Quyền Yến Thác cười đều lại gần, ở bên tai cô nói: "Em ăn chậm như vậy, có phải muốn khảo nghiệm sự kiên nhẫn của anh hay không?"

Dừng lại, anh thấy bên trong ánh mắt khó hiểu của Sở Kiều, tà ác mở miệng, "Có tin đợi chút nữa anh để cho em vừa cầm chén cơm vừa vận động hay không!"

Sở Kiều ngó ngán, gương mặt từ từ ửng hồng.

Tên lưu manh này, luôn không đứng đắn!

Sở Kiều hung hăng trừng mắt nhìn anh, nghĩ đến chuyện gấp gáp, không yên lòng xác nhận nói: "Chuyện ấy anh đã chuẩn bị xong chưa?"

Nghe được cô hỏi như thế, động tác nhai của Quyền Yến Thác dừng một chút, gương mặt tuấn tú rũ xuống, "Ừ."

Sở Kiều còn định hỏi, Quyền Yến Thác phiền não bỏ lại chiếc đũa, ôm cô lên, bước nhanh đi về hướng phòng ngủ trên lầu, "Anh xem em cũng không đói, vậy trước tiên làm việc khác!"

"Ừm --"

Tiếng kháng nghị của Sở Kiều bị chìm xuống, tội nghiệp bị anh đè ở trong phòng ngủ hành hạ hơn hai giờ. Đợi đến khi người đàn ông thoả mãn, cô đã sớm đối ngực dán vào lưng, giày vò đến quá nửa đêm mới ngủ.

.....

Sáng sớm, Sở Nhạc Viện thấy trợ lý tập hợp báo cáo bảng tiêu thụ trong một tháng gần đây, nụ cười ở khóe miệng làm thế nào cũng giấu diếm không được.

Tuần này lượng thời trang tiêu thụ ở Sở thị, so với cùng thời kỳ tăng trưởng 10%.

Ôm tiêu thụ tập hợp lại, Sở Nhạc Viện say mê cuồng nhiệt ra cửa, đi tham gia hội nghị thường kỳ.

Phản bảng báo cáo tiêu thụ này, tất cả cổ đông mỗi người một phần. Mọi người cũng đều bị số liệu này rung động theo, không ai từng nghĩ tới nhãn hiệu Isa này, vừa mới lên thị trường có thể có kì tích như thế, nếu là thời gian dài, như vậy cũng được sao?

"Nhạc Viện!" khóe miệng Sở Hoành Sanh cong lên, giọng nói cũng hàm chứa vui mừng, "Con có thể làm ra dạng thành tích này, ba mừng thay cho con!"

"Cám ơn ba!"

Môi Sở Nhạc Viện mím nhẹ, nụ cười trên mặt dần đo thích đáng. Cô ta khiêu khích nhìn về phía Sở Kiều, lại thấy đến đối phương cũng quăng tới nụ cười, chỉ là thoáng cười này không đạt tới đáy mắt.

Trong lòng Sở Nhạc Viện hồi hộp một chút, trong nháy mắt dâng lên lo lắng quái dị.

"Nếu hôm nay vui vẻ như vậy, vậy tôi cũng tuyên bố một tin." Thần thái Sở Hoành Sanh sáng láng, cả người tươi cười rạng rỡ, ông nhìn hai con gái bên cạnh, trái tim hơi có cảm xúc.

Sở Kiều cup mắt, đưa tay vén ống tay áo lên, nhìn chằm chằm cây kim đồng hồ, đồng thời ở đáy lòng thầm đếm.

Lời của ba mình khiến trái tim Sở Nhạc Viện khẽ lay động, cô ta hồ nghi nhìn sang, chỉ thấy ba mình từ nhận lấy trong tay thư ký một tập tài liệu màu đen, nhẹ nhàng mở ra.

Sở Hoành Sanh ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt thâm thúy hướng về người đang ngồi, trầm giọng mở miệng: "Tôi lớn tuổi, có một số việc lực bất tòng tâm, cho nên quyết định....."

"Chủ tịch ——"

Cửa phòng họp bị người đẩy ra, có người lòng như lửa đốt chạy vào.

"Chủ tịch, đã xảy ra chuyện rồi!"

"Chuyện gì nói thành cái bộ dáng này?"

Sở Hoài Sanh bị cắt đứt lời nói, vẻ mặt hơi lộ ra không vui.

Trợ lý thờ hờn hển đã chạy tới, đưa bản Fax (bản sao chép) mới vừa lấy được tới, nói: "Sở thị bị người ta tố cáo!"

"A ——"

Cổ đồng hai mặt nhìn nhau, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

Sở Hoài Sanh nhận lấy bản Fax nhìn, vẻ mặt đột nhiên trầm xuống. Ông đưa đồ cho Sở Nhạc Viện, giọng nói lo lắng: "Chính con nhìn đi!"

Lời của ba mình khiến đầu Sở Nhạc Viện lơ mờ phát giác ra, cô ta xem bản Fax xong, đứng lên, kinh ngạc nói: "Điều đó không có khả năng! Làm sao lại xâm phạm bản quyền?! Cái này quá buồn cười, Isa là chúng ta dùng tiền mua lại thương hiệu!"

Trợ lý ở bên cạnh lau mồ hôi, rồi lại không thể không nói lời nói thật, "Tổng giám đốc, Isa có nhãn hiệu là YA, nhưng cô dùng nhãn hiệu là YIA, đây là hai nhãn hiệu hoàn toàn khác biệt! YIA là nhãn hiệu thuộc về Iza, người ta phát hiện chúng ta có hành động xâm phạm bản quyền, đã phát văn kiện tới luật sư, yêu cầu chúng ta bồi thường!"

"Cái này không đúng!" Sở Nhạc Viện cắn môi, sắc mặt trắng bệch một chút, "Ba, lúc đầu khi con ký với Isa, bọn họ đưa cho con nhãn hiệu chính là YIA! Con sẽ không làm sai!"

Hình như cô ta sợ mọi người không tin, kêu trợ lý đi lấy phần hiệp nghị ký ban đầu kia ra, cho mọi người nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106-3: Phong Vân Biển (sóng gió đến) 3

Editor: Lovenoo1510

Sở Hoài Sanh nhìn một chút, nhãn hiệu bên trên đúng là YIA, chẳng qua chữ ký của người ký làm ông ta chú ý, "Sở Nhạc Viện, thời điểm trước khi con ký hiệp nghị này, có xác định qua người phụ trách chính bên Y Sa chưa?"

"Con....." Sở Nhạc Viện cứng họng, cắn chặt môi không nói ra lời.

Trợ lý nhìn vẻ mặt mọi người, nhắm mắt nói: "Chủ tịch, người kia lúc trước tới thành phố Duật Phong, chỉ là một cổ đông của Y Sa chứ không thật sự là người phụ trách, cho nên hãn ký hiệp nghị, căn bản không có hiệu lực!"

"Anh nói cái gì?" Sở Nhạc Viện nắm lấy áo của hãn, lạnh lùng nói: "Anh nói người kia là tên lừa gạt sao?"

".....Vâng!" Trợ lý run rẩy, không dám nói dối.

"Vậy sao bây giờ anh mới nói?!" Rốt cuộc Sở Nhạc Viện cũng tức giận, ánh mắt như muốn ăn thịt người.

Trợ lý bĩu môi, nghĩ thầm cô cũng không bảo tôi tra nha!

"Được lắm!"

Sở Hoài Sanh vỗ lên bàn "Rầm" một tiếng, vẻ mặt tức giận, "Đã đến mức này, con còn đổ trách nhiệm lên người khác?"

"Ba....." Đầu óc Sở Nhạc Viện dần dần tỉnh táo, lửa giận trong lòng cuộn cuộn, "Chuyện này có gì đó không đúng, đây rõ ràng là có người muốn lừa con, là có người muốn hãm hại con!"

Nhìn bộ dáng của cô, Sở Hoài Sanh mặt mày lắc đầu một cái, trách nói: "Nhiệm vụ quan trọng hiện tại không phải là cái này, mà là làm sao khắc phục được hậu quả đây?"

Ông ta xoay người, tỉnh táo phân phó trợ lý bên cạnh, "Lập tức dừng việc tiêu thụ tất cả trang phục của Y Sa, thu toàn bộ lại! Đồng thời phân phó, những trang phục đã bán ra, nếu có thể thu hồi lại, chúng ta sẽ bồi thường để thu lại."

"Đã hiểu ạ!" Trợ lý gật đầu liên tục.

Sở Hoài Sanh thở dài, phân phó lần nữa nói: "Hẹn người phụ trách Y Sa cho tôi, tôi muốn gặp bọn họ nói chuyện!"

“Được, tôi lập tức đi!” Trợ lý nhớ kỹ tất cả giao phó, vội vàng đi an bài.

Sắc mặt nhóm cổ đông đại biến, tiếng bàn luận xôn xao không ngừng.

“Tan họp thôi!”

Sở Hoành Sanh trầm mặt, ai cũng không nhìn, xoay người rời đi.

Từ đầu tới cuối, Sở Kiều đều không nói chuyện gì, chẳng qua tâm tình rất tốt nhìn bộ dáng Sở Nhạc Viện trăm miệng cũng không thể bào chữa được.

Đã sớm nói cô mang thù, ban đầu bị uất ức, hôm nay cũng để cho cô ta ném thù một chút, tư vị kia cô khẳng định thích!

Cả ngày, Sở thị đều không ngừng nghĩ, vô số người ra ra vào vào, cửa phòng chủ tịch đều muốn đập tan.

Sở Kiều ngồi trong ghế xoay, cố ý không đóng cửa, nhìn người ra vào, thương thức vẻ mặt khác nhau của bọn họ, cảm thấy đó là một chuyện rất thú vị!

Chẳng qua sự kiện này làm cho cô cảm thấy kỳ lạ, từ sáng sớm tới giờ ba cũng không có đi tìm cô!

Sở Kiều cười cười, cũng không để ở trong lòng. Nếu chuyện đã tiến hành đến mức như vậy, cô cũng không còn cần thiết phải tiếp tục giả bộ nữa, ngày mai đến gặp người phụ trách Y Sa, mặt nạ diễn trò này cũng nên xé rách rồi!

Cầm điện thoại di động lên, Sở Kiều gọi điện ra ngoài, vẻ mặt nghiêm nghị hoà hoãn lại.

“A lô?”

Giọng nói đàn ông trầm thấp, Sở Kiều bĩu môi, hỏi anh: “Mấy giờ anh về nhà?”

Quyền Yên Thác vút bút trong tay, trong mắt hiện lên sự tỉnh mạch, “Tối nay có chuyện, phải tối muộn anh mới trở về.”

“Chuyện rất quan trọng à?”

“.....Ừ, rất quan trọng.”

Sở Kiều theo bản năng cau mày, nói: “Vậy được rồi, anh đừng về quá muộn! Dù sao cũng không được làm chậm trễ việc ngày mai.....”

“Yên tâm!” Quyền Yên Thác mở miệng cắt đứt lời cô nói, giọng dần trầm xuống, “Buổi tối em không cần phải chờ anh, ngủ sớm một chút đi.”

Nghe thấy tiếng tút tút trong điện thoại di động, vẻ mặt của Sở Kiều tối dần, giọng của anh nghe thật bình tĩnh, nhưng cô cảm giác hình như có cái gì đó không đúng!

McLaren màu bạc chạy băng băng lái vào Lan Uyển, hoa văn trạm trổ trên cửa sắt màu đen khi mở khi đóng. Xe dừng lại, Lăng Cận Dương mở cửa xe đi xuống, liếc mắt một cái là nhìn thấy người ngồi ở bậc thềm môn đình, trong nháy mắt ánh mắt anh trở nên dịu dàng như nước.

“Đã trễ như vậy sao vẫn ngồi ở đây?” Lăng Cận Dương cầm chìa khoá xe đi tới, đưa tay nhận lấy con gái đang ngủ trong ngực cô, đồng thời ôm cô vào trong ngực.

Đâu Đâu ngủ thiếp đi trong ngực cô, Đồng Niệm ôm cánh tay ê ẩm của mình, quệt mồm, nói: “Sao anh về muộn vậy?”

“Có chuyện không về sớm được.”

Lăng Cận Dương cúi đầu hôn con gái đang ngủ không biết gì một cái, trở tay bao bọc vợ vào trong ngực, dịu dàng nói: “Thời tiết lạnh lắm, về sau không được ngồi ở đây chờ anh nữa.”

“Quen rồi.” Đồng Niệm mím môi, con ngươi đen nhánh loé sáng, “Anh, không phải anh thích em ngồi ở đây chờ anh nhất sao?”

Cô vợ nhỏ này!

Lăng Cận Dương bất đắc dĩ cười cười, một tay ôm con gái, một tay vòng qua hông vợ ôm chặt, cúi đầu hôn môi của cô.

Nụ hôn của anh kích động đến mê người, Đồng Niệm thờ hồn hển đẩy anh ra, quết mắt vào trong phòng khách, sắc mặt càng thay đổi, nói: “Đừng làm loạn, còn có người bên trong đấy?”

“Cậu ấy còn chưa đi?” Lăng Cận Dương nhú mày, nhìn thấy môi cô bị mình hôn đến sưng đỏ, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Đồng Niệm lắc đầu một cái, giọng nói có chút lo lắng, “Không đi, tối nay Quyền Yên Thác có chút không đúng, Đâu Đâu bị dọa sợ cũng không dám đến gần.”

“Thật sao?” Khoé mắt Lăng Cận Dương trầm xuống, thu lại vẻ mặt tươi cười.

“Anh nói.....” Đồng Niệm cau mày, vẻ mặt lo lắng, “Có phải anh ấy và Sở Kiều lại âm ỉ không? Hai người này không phải là hoà hảo rồi sao?”

Lăng Cận Dương ôm cô đi vào trong, vội vàng an ủi cô.

Trên sofa phòng khách, Quyền Yên Thác lười biếng ngồi, trong tay cầm một bình rượu, hiển nhiên là uống không ít. Anh nhìn thấy Lăng Cận Dương vào cửa, trầm giọng nói: “Đã về?”

Bộ dáng này của anh, nói rõ là có việc xảy ra. Lăng Cận Dương không hỏi nhiều, xoay người giao con gái cho Đồng Niệm, dịu dàng nói: “Hai người đi ngủ trước đi, chút nữa anh lên lầu sau.”

“Vâng.” Đưa tay nhận con gái, Đồng Niệm khéo léo gạt đầu một cái. Mặc dù trong lòng có nghi ngờ, nhưng cô vẫn ôm Đầu Đầu lên lầu, cùng con gái đi ngủ trước.

Lăng Cận Dương cởi áo khoác xuống, sau khi nói cổ áo sơ mi ra, thì ngồi xuống bên người Quyền Yên Thác. Rồi phân phó người giúp việc đem tới hai chai rượu, đặt thẳng lên bàn trà, “Uống đi, đủ cậu uống.”

“Mẹ nó!”

Quyền Yên Thác nhắc chân đá lên bàn trà, tức giận nói: “Con mẹ nó cậu là huynh đệ sao?”

“Sao lại không phải?” Lăng Cận Dương mỉm cười một tiếng, nói: “Là huynh đệ mới cái gì cũng không hỏi, chỉ cùng cậu uống rượu thôi.”

Nghe vậy, Quyền Yên Thác hàm hồ để lại chai rượu trong tay lên trên bàn trà, nửa người trên dựa vào trong ghế sofa, hai chân thon dài vắt lên bàn trà, quát: “Thực mẹ nó phiền toái!”

Lăng Cận Dương cầm một ly thủy tinh lên, rót nửa ly rượu đỏ, chậm rãi thưởng thức đánh giá, hỏi hân: “Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Người đàn ông trên sofa hai tay ôm vai, khuôn mặt tuấn đạt một mảnh tàn khốc, anh mỉm cười, thờ dãi một tiếng, nói: “Cận Dương, ban đầu cậu gạt Đồng Niệm, trong lòng cảm thấy như thế nào?”

Rượu đỏ trong tay chuyển động theo mép ly, ánh mắt như chim ưng của Lăng Cận Dương híp một cái, trầm giọng nói: “Chưa từng nghĩ!”

“Không muốn nghĩ?” Quyền Yên Thác cau mày, môi mỏng khẽ mỉm lại, “Nếu sau đó Đồng Niệm không đi tìm cậu, vậy cậu.....Cậu định làm thế nào?”

Lăng Cận Dương cúi thấp đầu, khẽ mỉm cười, ánh mắt bình thản, “A Thác, mình thật sự không có nghĩ đến! Có một số việc, căn bản sẽ không cho ta suy tính, lúc mình làm chỉ có một ý niệm, đó chính là bảo vệ cô ấy để không bị thương, về phần mình và cô ấy rốt cuộc sẽ như thế nào ư? Mình nguyện ý nghe theo sự an bài của vận mệnh!”

Quyền Yên Thác nhếch môi, trái tim trầm xuống một nhịp. Anh còn nhớ rõ đêm hôm đó, Lăng Cận Dương tới tìm mình uống rượu hơn nửa còn thỏ lộ tâm sự. Khi đó, anh cũng không hiểu được quyết định của Lăng Cận Dương, nhưng giờ phút này, trong lòng anh ngũ vị tạp trần.

Quyền Yên Thác cúi đầu bật cười, thế nào cũng không nghĩ đến, có ngày anh cũng như Lăng Cận Dương, gặp phải vấn đề lựa chọn khó khăn.

Nhưng cũng vào lúc này, rốt cuộc anh cũng được thể nghiệm tâm tình lúc đó của Lăng Cận Dương.

Hôm nay đổi lại là anh, trong lòng Quyền Yên Thác sáng tỏ, sự lựa chọn của anh cũng sẽ như thế!

Sầm tới lái xe trở lại biệt thự, bên trong có ánh đèn nhàn nhạt. Đèn xuống khoá vân tay, trong phòng khách có một chiếc đèn đặt dưới đất đang sáng.

Quyền Yên Thác cười cười, ngọn đèn kia là Sở Kiều để lại cho anh.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, người trên giường đã ngủ. Anh cảm y phục tắm rửa, đi đến phòng tắm.

Lát sau, Quyền Yên Thác xoay mình lên giường, bá đạo đưa tay kéo Sở Kiều, để cho cô tựa vào khuỷu tay mình. Anh khẽ cúi đầu xuống, ngửi mùi thơm đậm nhiên trên người cô, chân mày nhíu chặt dần ra.

“Ừm!”

Sở Kiều động, cảm thấy cơ thể mình bị giam giữ, người cũng không ngủ yên.

Quyền Yên Thác khẽ buông sức lực tay đang đặt ở eo cô, cúi đầu hôn vào môi cô một cái, nhỏ giọng nói: “Là anh.”

Nghe được giọng nói của anh, chân mày Sở Kiều nhíu chặt buông ra, không tự chủ được tựa đầu vào ngực anh cọ nhẹ, bộ dáng dịu dàng như con mèo nhỏ.

Môi Quyền Yến Thác khẽ mím, bởi vì động tác này của cô, mà khoé miệng cong lên. Anh quay đầu đi, ánh mắt thâm thúy rơi lên mặt cô, đáy mắt rất thâm trầm.

Quan hệ giữa anh và cô vừa mới hoà hoãn, một khi anh quyết định, quan hệ bọn họ ắt phải đẩy xa lần nữa.

Quyền Yến Thác thờ dài, đáy mắt tĩnh lặng. Nhưng anh lại không thể để mặc cho cô tiếp tục như vậy nữa, nếu không có ngày sau khi cô biết chân tướng, sợ rằng sẽ đau đến không muốn sống nữa!

Quyết định này khó cả đôi đường, lựa chọn thế nào cũng không hoàn mỹ.

Sáng hôm sau, lúc Sở Kiều mở mắt, đã không thấy người bên cạnh đâu.

Sau khi rửa mặt xong cô xuống lầu, nhìn thấy điểm tâm trên bàn ăn, còn có một tờ giấy, trên đó viết: Chúng ta gặp nhau ở công ty.

Thở một cái thật dài, Sở Kiều cười kéo ghế ra, ăn hết tất cả bữa sáng anh để lại.

Lái xe tới công ty, Sở Kiều nhìn chằm chằm đếm biến hoá tầng lầu không ngừng, nơi nào đó trong lòng không nhận được khẽ động.

Đình

Cửa thang máy mở ra, Sở Kiều cúi đầu đi ra, vẻ mặt trên mặt đã sớm khôi phục lại bình tĩnh. Cô hít sâu một hơi, kiên định quyết định trong lòng!

Đẩy cửa phòng họp ra, bên trong đã có không ít người.

Sở Nhạc Viện ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái, sắc mặt không tốt lắm, đôi mắt có quầng đen, hiển nhiên là cả đêm không ngủ.

Vị trí chủ trì bàn hội nghị, sắc mặt Sở Hoành Sanh thông dong, ngược lại không nhìn ra hốt hoảng.

Sở Kiều khẽ cau mày, suy nghĩ không ra vẻ mặt của ông ta lúc này, đến tột cùng có ý vị như thế nào? Là đã nhìn rõ tất cả, hay là không để ý gì?!

Người phụ trách Y Sa còn chưa tới.

Tất cả mọi người nín thở trầm ngâm, hình như đều đang đợi cái thời khắc tuyên bố kia.

Sở Nhạc Viện khăn trương nắm chặt đôi tay, Răng cắn chặt môi dưới, trong nganh điều ngoa bình thường hoàn toàn không còn.

Lát sau, trong hành lang vang lên một loạt tiếng bước chân.

Sở Kiều nghe rất rõ, môi cô khẽ cong, khoé miệng vẽ lên một đường cung nhỏ.

Khoé mắt thoáng nhìn thấy ánh mắt của cô, tròng mắt của Sở Hoành Sanh giật giật, ánh sáng nơi đáy mắt dần âm đạm.

Cửa phòng họp bị người đẩy ra, người đàn ông rơi vào mí mắt mọi người, mặc tây trang màu đen may thủ công, gương mặt tuấn tú lạnh lùng. Anh bước tới, ánh mắt rét lạnh.

“Tại sao lại là anh?”

Sở Nhạc Viện thấy người trước mặt, hoàn toàn choáng váng, không dám tin mở miệng hỏi.

Lát sau, sau khi đợi cô ta phản ứng lại, thì quay đầu nhìn chằm chằm Sở Kiều đối diện, quát: “Là chị! Là chị hại tôi!”

Sở Kiều ngẩng đầu lên, ánh mắt cô bình thản, không nhìn ra vui buồn.

Tâm tình Sở Nhạc Viện chấn động lớn, bộ dáng cô ta muốn nhảy ra đi tới, lại bị ba ngăn lại: “Nhạc Viện, ngồi xuống.”

Người phụ trách Y Sa, lại là Quyền Yến Thác, tất cả mọi người ở đây đều không ngờ đến.

“Nói một chút đi, có yêu cầu gì?” Sở Hoành Sanh uống một ngụm nước, ánh mắt lạnh nhạt, hướng về phía người đối diện.

Quyền Yến Thác không mở miệng, ngược lại luật sư bên cạnh lại là bộ dáng giải quyết công việc chung, từ công văn lấy ra một phần văn kiện, nói cặn kẽ điều khoản, “Là là nhân hiệu của chúng tôi, tập đoàn Sở thị chưa được sự đồng ý đã tự tiện sử dụng, những cái này là hành động xâm phạm rất lớn, chúng tôi có quyền đòi bồi thường, yêu cầu nói xin lỗi!”

Sở Nhạc Viện quét mắt qua phần tài liệu kia, trong giây lát sắc mặt thay đổi, “Khoản tiền bồi thường lớn như vậy sao?!”

Đối phương yêu cầu bồi thường lớn, hiển nhiên là đã vượt ngoài cực hạn mà Sở thị có thể tiếp nhận.

Đôi môi mỏng Quyền Yến Thác khê mím, đôi mắt giống như Hắc diệu thạch rơi trên mặt Sở Kiều, thấy sắc mặt cô đặc biệt bình tĩnh, thậm chí ngay cả một tia dao động cũng không có.

“Đây chính là cái con muốn?”

Hồi lâu, Sở Hoành Sanh nghiêng mặt, nhìn về phía người bên cạnh.

Sở Kiều cũng không tránh ánh mắt của ông ta, ngược lại khoé miệng nở nụ cười, nói: “Con muốn sao?”

Cô nhú mày nhìn chăm chăm ba mình, cười lạnh nói: “Con muốn mẹ, con muốn tuổi thơ của mình có ba có mẹ, con muốn mẹ sống qua ngày nhìn con hạnh phúc, những thứ này mới là cái con muốn hay sao?”

Khoé miệng Sở Kiều hơi nhếch lên, cười hỏi ông ta: “Những thứ này có thể cho con không?”

Đáy mắt Sở Hoành Sanh trầm xuống, trong nháy mắt trở nên âm đạm.

“Ba!”

Sở Nhạc Viện đứng lên, chỉ vào mặt Sở Kiều, lạnh lùng nói: “Sở Kiều, chị muốn trả thù thật sao? Đừng tưởng rằng như vậy là có thể đạt được, tôi cho chị biết, trận này giữa tôi và chị sẽ do quan toà quyết định!”

“Lên toà án?” Sở Kiều nhếch miệng, cười nhạt: “Sự thật đều ở đó, cô có đánh tới trời, cô cũng không thể thắng được!”

“Chị”

“Tắt cả im miệng lại cho ta!”

Sở Hoành Sanh đứng thẳng lên, ánh mắt tức giận, “Ta vẫn còn sống, ai cũng đừng nghĩ muốn phá hỏng Sở thị!”

Ông ta trầm mặt đi ra ngoài, lại nghe người phía sau nói: “Đội đã nào.....!”

Quyền Yến Thác đột nhiên lên tiếng, đưa đến ánh mắt của mọi người rơi trên người anh. Sở Kiều nhú mày nhìn sang, thấy con người tối tăm như biển của anh, u ám, không nhìn thấy điều gì.

Trái tim Sở Kiều trầm xuống, theo bản năng muốn mở miệng, không nghĩ đến anh lại hành động trước một bước.

Đưa tay cầm lấy văn kiện bồi thường trên bàn lên, ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác đan xen vào nhau, chỉ nghe thấy tiếng “xoạt”, văn kiện bồi thường trong tay anh đã bị xé nát.

“Tôi không thiếu tiền, bồi thường không có ý nghĩa!”

Môi mỏng Quyền Yến Thác khê cong lên, gương mặt tuần tú mang vẻ lạnh lùng, anh quay đầu lại đối diện với anh mất luật sư.

Luật sư ngậm hiểu trong lòng, lập tức giải thích: “Ý của Quyền thiếu, là không truy cứu hành động xâm phạm của Sở thị nữa, chỉ yêu cầu các người thu hồi lại tất cả sản phẩm thời trang trên thị trường, hơn nữa còn công khai nói lời xin lỗi!”

Không truy cứu nữa?!

Cả người Sở Kiều hoàn toàn ngưng ngẩn. Bất ngờ này làm cô không kịp đề phòng biến cố, đầu óc cô trống rỗng. Cô không dám tin nhìn chăm chăm Quyền Yến Thác, thấy ánh mắt bình tĩnh của anh, trái tim của cô khê thất lại.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107-1: Không nên nghe được chân tướng

Editor: Hephc

Phòng họp rộng rãi sáng ngời, lúc này đã an tĩnh lại, những người không có nhiệm vụ cũng rời đi.

Sở Hoành Sanh ngồi ở trong ghế xoay màu đen, nhú mày nhìn về phía người bên cạnh, kinh ngạc sau một lúc lâu, đột nhiên lên tiếng, "Con biết chuyện gì rồi?"

Nếu hôm nay làm như vậy, Quyền Yến Thác dự liệu được ông sẽ hỏi như thế, anh cũng không muốn giấu giếm, nói đúng sự thật: "Con xem qua đi thư rồi."

Nghe vậy, Sở Hoành Sanh ngồi dậy, trong nháy mắt lo lắng, "Sở Kiều cũng xem qua?"

"Không có!"

Quyền Yến Thác nhìn đến cảm xúc nóng nảy của ông, vội vàng giải thích: "Một mình con xem, cô ấy cũng không biết chuyện gì."

Nghe được anh nói, Sở Hoành Sanh mới thở phào nhẹ nhõm, "Con thấy ở đâu?"

"Đón cánh sát."

Quyền Yến Thác nhúu chặt mày kiếm, chuyện cho tới bây giờ, anh chỉ có thể nói ra toàn bộ chuyện lúc trước, "Lúc trước Sở Kiều hoài nghi nguyên nhân cái chết của mẹ mình, cho nên con đi điều tra tài liệu một chút, có lẽ là nội dung sai, dù sao chúng con cho là....."

Anh không có nói tiếp, cảm thấy có chút khó giãi bày.

Nghe được anh nói, rốt cuộc Sở Hoành Sanh hoàn toàn hiểu nguyên nhân, khoe miệng không khỏi tràn ra một nụ cười khổ.

"Ba!" Trong lòng Quyền Yến Thác có cảm giác khó chịu, không nhịn được mở miệng, lại bị ông giờ tay ngăn lại.

"A Thác," Đôi mắt Sở Hoành Sanh thâm thúy rơi vào trên mặt của anh, giọng nói bỗng nhiên tối tăm, lộ ra mơ hồ chờ đợi, "Ba tin tưởng sẽ không nhìn lầm người, con đáp ứng ba, không thể để cho Sở Kiều biết?"

Mặc dù từ chuyện hôm nay, đại khái Sở Hoành Sanh đã có thể khẳng định tâm tư của anh, nhưng còn phải xác nhận lại một lần.

Quyền Yến Thác ngẩng đầu lên, theo dõi ánh mắt của ông, trịnh trọng gật đầu một cái.

Tất cả điều anh đang làm, đều là bởi vì phải bảo vệ cô.

Bên ngoài phòng họp, ánh mắt Sở Nhạc Viện hung tợn nhìn chằm chằm người đối diện, chát vắn: "Sở Kiều, thủ đoạn của chị thật hèn hạ!"

"Học theo cô đấy!" Ánh mắt Sở Kiều không chớp nhìn chằm chú cửa chính.

"Học theo tôi sao?"

Sở Nhạc Viện khinh thường cười cười, lưng dựa vào tường, giọng nói trầm xuống, "Quả nhiên chị là chị tôi, xuống tay có thể so với tôi ác hơn nhiều!"

Giây lát, cô tangồi dậy, đứng ở trước mặt Sở Kiều, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, nói: "Nhưng lúc này đây, chị đối phó chính là nhà của chúng ta, là tâm huyết của ba, rốt cuộc chị muốn như thế nào? Chẳng lẽ thật sự chị muốn phá hủy Sở thị?"

Cửa chính phòng họp còn chưa có mở ra, vẻ mặt Sở Kiều trầm một cái, cũng không muốn phản ứng tới Sở Nhạc Viện.

Mắt thấy bị cô coi thường, lửa giận ở đáy lòng Sở Nhạc Viện tăng lên, quát: "Sở Kiều, sẽ không để cho cho chị toại nguyện! Sở thị là tâm huyết cả đời của ba, tôi tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào hủy diệt!"

"Tốt!" Rốt cuộc mắt Sở Kiều nhìn thẳng cô ta, cười nói: "Cô có bản lĩnh thì làm đi, chỉ cần cô có thể cứu được Sở thị!"

"Chị....."

Thấy đáy mắt cô chắc chắn, trái tim Sở Nhạc Viện một hồi co rút nhanh, chỉ cảm thấy còn có chuyện gì sắp sửa xảy ra.

"Chị còn định làm cái gì?" Mối đồ mọng của cô ta mấp máy, phòng bị hỏi.

Sở Kiều liếc cô ta một cái, sắc mặt lo lắng xuống, "Cô không có tư cách hỏi tôi như vậy!"

"Sao tôi không có tư cách?" Nụ cười Sở Nhạc Viện sinh giận, đang muốn cãi lại, cửa chính sau lưng "Cạch" một tiếng mở ra.

Trong nháy mắt ánh mắt Sở Kiều khẩn trương, cô nhúu mày nhìn sang, tay chân không tự chủ căng thẳng.

Gương mặt tuần tú lạnh lùng của người đàn ông, toàn thân phát ra hơi thở lạnh thấu xương đủ để khiến người cảm thấy lạnh lẽo. Ngay cả Sở Nhạc Viện không phục, cũng không thể trước mặt anh tiếp tục gây gổ với Sở Kiều, cô ta cần môi, lách người đi nhanh vào phòng họp.

Quyền Yến Thác khẽ thở dài một cái, cất bước đi tới trước mặt cô, vẻ mặt ôn hòa, nói: "Một mực đợi anh?"

Giọng điệu của anh bình tĩnh, nghe không ra khác thường chút nào.

Sở Kiều quay đầu đi, né tránh bàn tay duỗi ra của anh, trong con ngươi đen nhánh một mảnh thư thái, "Vì cái gì?"

Cô mở miệng, chỉ hỏi ba chữ này.

Đôi môi mỏng Quyền Yến Thác mím nhẹ, ngược lại nắm chặt cổ tay của cô, cười nói: "Đi thôi, trước tiên chúng ta đi ăn cơm trưa."

Hiếm thấy như lúc này, anh còn có thể giữ vững giọng điệu ưu nhã như thế, nhưng ở bên trong lòng của Sở Kiều đã sớm dòi sông lấp biển.

Sở Kiều một đường hất tay của anh, trong nháy mắt ánh mắt sắc bén.

"Không vì cái gì cả!" Quyền Yến Thác nhìn cô đẩy ra tay, nắm ngón tay nắm chặt, "Nếu như em muốn hả giận, cũng làm không chênh lệch lắm! Chẳng lẽ, em thật muốn hủy diệt Sở thị hoàn toàn, hủy diệt tâm huyết của ba em? Sở Kiều, em không phải là người như vậy!"

"Dựa vào cái gì anh nói tôi không phải người như vậy?" Bỗng nhiên Sở Kiều bật cười, ánh mắt tức giận nhìn về phía anh nói, "Quyền Yến Thác, dựa vào cái gì anh nói tôi không phải người như vậy!"

"Em không phải ——"

Quyền Yến Thác nhíu mày, cũng không nhìn ánh mắt của cô, nói thẳng: "Nếu là hôm nay Sở thị phá hủy, anh không tin trong lòng em có thể tốt hơn!"

"Đó là việc của tôi." Sở Kiều cup mắt, ánh mắt bình tĩnh chuyển động.

"Chuyện của em?" Mây kiếm Quyền Yến Thác không nghiêm túc, khóe mắt lạnh lẽo chợt lóe lên, "Sở Kiều, cho tới hôm nay em còn muốn em với anh phân rõ ràng như thế sao?"

Đầu quả tim co lại một cái, môi đỏ mọng Sở Kiều mím nhẹ, lần nữa cố chấp hỏi, "Quyền Yến Thác, anh vì cái gì?"

Cô cố chấp vẫn muốn hỏi.

Hai mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác híp một cái, anh đi từng bước một tiến lên, đôi tay rơi vào trên vai Sở Kiều, gương mặt tuấn tú u ám, "Kiều Kiều, em phải tin tưởng anh, đừng hỏi anh vì nguyên nhân gì. Em chỉ cần tin tưởng, anh làm tất cả cũng là vì em!"

Vì em?

Sở Kiều thấy buồn cười, tim chưa xót khó đè nén.

Khóe miệng cô thoáng cười kìa, khiến Quyền Yến Thác cảm thấy đau lòng, anh tự tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, gần từng chữ: "Sở Kiều, em phải tin tưởng anh một lần, có được hay không?"

Hồi lâu, Sở Kiều đẩy tay anh ra, cười lạnh nói: "Tôi không tin, ai tôi cũng không tin tưởng!"

Môi lạnh bạc của Quyền Yến Thác trong nháy mắt mím chặt, đôi mắt đen láy âm đạm phai mờ.

Cửa thang máy đình một tiếng vang lên, Quyền Yến Thác nhìn bóng dáng của Sở Kiều kiên quyết đi xa, một quyền hung hăng nện ở trên tường, nơi khớp xương mơ hồ rỉ ra tia máu.

.....

Gần đây Sở thị cùng Quyền thị tranh chấp bản quyền làm đến sôi sùng sục lên, mọi người nghĩ mãi mà không ra, rõ ràng Thái Tử Gia nhà họ Quyền là con rể nhà họ Sở, vậy làm sao người một nhà còn náo loạn tới tòa án?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107-2: Không nên nghe được chân tướng 2

Editor: Hepc

Sở thị đăng thông báo nói xin lỗi, không ít người bắt đầu suy đoán, Sở Kiều có phải đã thất sủng hay không (không được ưu ái), lập tức có các báo đưa tin, tiêu đề là: "Thái tử nhà họ Quyền vui vẻ với người mới, thiên kim hào môn nhà họ Sở bị vứt bỏ!"

Loại chuyện nhảm đồn đãi này, bây giờ đối với đại chúng mà nói, đã sớm nhìn quen lắm rồi. Chỉ là có chút người có lòng, tự nhiên có một ý nghĩ khác.

Sáng sớm, Hạ Yên Nhiên lái xe tới công ty, cô ta ngừng xe ở bãi đậu xe ngầm, xoay người liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

"Trì Việt?"

Đối diện trước xe thể thao màu xanh ngọc, Trì Việt tựa trước xe, trong tay đang kẹp một điếu thuốc, gương mặt tuấn tú, vẻ mặt nghiêm nghị.

"Chào buổi sáng!"

Trì Việt nhếch môi cười cười, gương mặt tuấn mỹ ôn hòa.

Hạ Yên Nhiên xách theo ví da đi tới, đứng lại ở bên cạnh anh ta, "Có chuyện gì hả?"

"Tin tức gần đây chị xem chưa?" Trì Việt hít một hơi thuốc, phun ra khói mù phiêu tán.

Trong lời nói của anh ta, Hạ Yên Nhiên tự nhiên nghe ra, cô ta nhũn mày nhìn chằm chằm vào mắt Trì Việt, nói: "Có xem."

"Chị Yên Nhiên," Trì Việt cười nhún nhún vai, mỉm cười nói, "Chị đối tính rồi sao? Thật lòng tính toán buông tha anh tôi?"

Tạm dừng, anh ta vứt bỏ thuốc lá trong tay, hung hăng giẫm ở dưới chân, "Ban đầu lúc chị và tôi phối hợp, không phải rất ăn ý sao?!"

Hạ Yên Nhiên nhếch môi, ánh mắt đề phòng nhìn về phía anh, "Em ở đây uy hiếp chị?"

"Dĩ nhiên không phải!"

Trì Việt lắc đầu một cái, vẻ mặt lộ ra một nụ cười, chỉ là nụ cười thoáng không đạt tới đáy mắt, "Tại sao tôi phải uy hiếp chị? Đối với tôi như vậy cũng không có một ít chỗ tốt nào!"

Ngược lại những lời này thật tình, Hạ Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Trì Việt nhẹ cười ra tiếng, giờ tay lên khoác lên trên vai của cô ta, trầm giọng nói: "Tôi biết ngay, đối với anh tôi thì chị sẽ không dễ dàng mà buông tay như vậy!"

Buông tay?

Đáy mắt Hạ Yên Nhiên tối đi, nhớ tới đêm đó Quyền Yên Thác nói dưới tàng cây, mỗi một câu cũng cứng rắn đâm vào ngực cô ta, cho tới hôm nay cô ta còn có thể cảm thấy loại đau này!

"Nói đi, em muốn như thế nào?" Môi Hạ Yên Nhiên mím chặt, nụ cười phát rét.

"Thế này mới đúng chứ!" Trì Việt hài lòng cười cười, khóe mắt thoáng qua một vòng ngông cuồng. Giọng điệu này, anh thế nào cũng nuôi không trôi!

.....

Ban đêm ở thành phố Duật Phong, khác xa ban ngày ồn ào náo động, có nhiều hơn một phần yên tĩnh.

Hợp với mấy ngày xả giao, Hàn Thu Dương có chút cảm thấy mệt mỏi. Anh mượn cớ từ trong phòng bao ra ngoài, đứng ở ban công hành lang hóng gió một chút.

Điện thoại di động trong túi vang lên, anh nhìn thấy người điện tới, cười nghe điện thoại, "Nhất Nặc, còn chưa ngủ?"

"Ba ơi, sao ba vẫn chưa trở về?"

Trong điện thoại, giọng con gái thật thấp, lộ ra mắt mác, "Ba đã đồng ý tối nay kể chuyện gấu Bảo Bảo cho con mà."

Hàn Thu Dương nhũn mày, trên mặt lướt qua áy náy. Gần đây bận chuyện của công ty, rất không chú ý con gái, nghĩ đến chỗ này, anh cười nói: "Nhất Nặc ngoan, ba lập tức trở về nhà."

Đứa bé rất dễ dụ, cô bé cố gắng chống đỡ tinh thần không được ngủ, đơn giản đứng là chờ những lời này.

Con gái vui mừng cúp điện thoại, Hàn Thu Dương xoay người trở lại phòng, giao chuyện còn lại cho Trương Thiếu Hằng, một mình rời đi trước.

Khoảng thời gian này, khách ở Lam Điều rất đều đặn.

Hàn Thu Dương từ trên lầu xuống, trải qua phòng khách lầu một thì khóe mắt lướt qua thấy bóng dáng quen thuộc.

Bước chân anh hơi ngừng lại, chần chừ, xoay người đi tới.

Sở Kiều gục xuống bàn, bàn ăn trước mặt nghiêng ngả, trong tay cô cầm một ly rượu đỏ, mắt thẳng nhìn chằm chằm vào một điểm, cũng không có nhìn

đến anh.

Kéo ghế ra ngồi xuống đối diện cô, Hàn Thu Dương một mực đề lại ly rượu trước mặt cô, nói: "Sao lại uống rượu một mình?"

Nghe được giọng của anh, Sở Kiều mở to hai mắt, hòa hoãn nửa ngày mới nhìn ra là anh, mím môi, nói: "Người nào quy định không thể uống rượu một mình?"

Bất đắc dĩ Hàn Thu Dương lắc đầu, nghĩ thầm hình như cô đã say rồi, "Bao tử em không tốt, không thể uống nữa."

Căn bản Sở Kiều không có phản ứng đến anh, khẽ ngồi dậy, cũng rót đầy một ly rượu cho anh, khước miệng khẽ nhếch cười: "Cạn ly!"

Thở thật dài, Hàn Thu Dương ngửa đầu cạn sạch rượu trước mặt, đồng thời đưa tay lôi cô, dúi cô ra ngoài, "Anh đưa em về nhà."

Đầu Sở Kiều choáng váng, tay chân cũng không còn hơi sức, muốn giãy giụa cũng không còn biện pháp, chỉ có thể bị anh kéo lên xe.

Xe hơi màu đen lái đi, Sở Kiều ngồi ở vị trí kế bên tài xế, khàn khàn mở miệng: "Đưa em về nhà hả."

"Ừm?"

Hàn Thu Dương nhíu mày, nghe không hiểu lời của cô..., hồ nghi quay đầu.

"Nhà của chính em." Cả người Sở Kiều co lại trong ghế, mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Nghe vậy, mày kiếm Hàn Thu Dương cau lại, thay đổi tay lái, hướng một con đường khác mà đi.

Trong buồng xe rất an tĩnh, mùi vị nước hoa nhàn nhạt tỏa khắp chỗ ngồi, loại chanh mùi thơm. Sở Kiều dựa đầu vào cửa sổ xe, một đường cũng không có nói chuyện, không nhìn ra cô đang suy nghĩ gì.

Gần đây Hàn Thu Dương cũng biết Sở thị có tranh chấp, đối với sự kiện này nghi vấn trong lòng anh cũng hơi nhiều. Chuyện náo động kỳ lạ này, anh cảm thấy có gì đó không đúng, người bên cạnh lơ mơ, anh cũng không dám hỏi nhiều.

Xe lái vào đường nhỏ tĩnh lặng, người bên cạnh đột nhiên mở miệng, nói: "Dừng ngừng xe, đi thẳng đi!"

Vốn là Hàn Thu Dương đang suy nghĩ, nghe được giọng của cô thì nhìn sang, chỉ thấy ven đường phía trước, có một chiếc Hummer màu đen, người Quyền Yên Thác cao to tựa vào trước xe, hết sức rõ ràng.

Hàn Thu Dương do dự, tốc độ xe cũng chậm xuống. Trong lòng Sở Kiều nóng nảy, kéo tay của anh giọng căng thẳng, "Không cho phép ngừng xe, lái xe đi!"

Hàn Thu Dương mím môi, chân đạp mạnh chân ga lướt qua chiếc Hummer màu đen kia.

Xe lái đi, Sở Kiều quay đầu lại nhìn người đàn ông ven đường một chút, thấy anh cúi đầu tựa vào trước xe, trong tay cầm điều thuốc, hình như đang suy nghĩ chuyện gì, cho nên cũng không có nhìn đến chiếc xe nên này của bọn họ.

Sở Kiều nhẹ nhàng thở ra, cả người dựa trở về trong ghế lần nữa.

"Em muốn đi nơi nào?" Hai tay Hàn Thu Dương nắm tay lái, không nhìn được hỏi cô.

Sở Kiều giơ tay lên xoa trán, gương mặt đỏ ửng lên, "Tùy ý anh, muốn đi đâu cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107-3: Không nên nghe được chân tướng 3

Editor: Hephc

Cồn rượu dâng trào cô nói năng không rõ. Hàn Thu Dương bó tay với cô, trẻ như thế cũng không dám để cho một mình cô ở khách sạn, chỉ có thể dẫn cô về nhà.

Dừng xe xong, Hàn Thu Dương đỡ người say rượu trong xe ra ngoài, dẫn cô vào trong nhà.

"Ba!"

Hàn Nhất Nặc còn chưa ngủ, ngồi ở trên sofa ôm gấu Teddy, thấy người trở về, lập tức đi chân không đã chạy tới: "Di Kiều Kiều, đi cũng tới thăm Nhất Nặc sao?"

Sở Kiều say khướt, nghe được giọng của cô bé, lắc lắc cái đầu, cười ngây ngô nói: "Nhất Nặc, sao con ở chỗ này?"

"Ừm!"

Hàn Nhất Nặc bật mũi, cong miệng lên, "Di uống rượu, mùi thật là khó chịu!"

"Thật xin lỗi thật xin lỗi!" Sở Kiều ngồi xổm người xuống, giơ tay lên sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, cười nói: "Di uống một chút!"

Hàn Nhất Nặc mất hứng, giọng người lớn, nói: "Uống một chút cũng không phải là ngoan ngoãn, đi phải bị phạt!"

"Bị phạt?" Sở Kiều mở trừng hai mắt, hoàn toàn mơ hồ không rõ, "Được, đi nguyện ý bị phạt."

Cô say liên tục, bắt đầu đi Hàn Thu Dương đỡ hông của cô, trầm giọng nói: "Em uống say rồi, anh dẫn em đi vào phòng khách."

Anh đỡ Sở Kiều lên lầu, Hàn Nhất Nặc mặc đồ ngủ, trong ngực ôm gấu Teddy, rất là vui vẻ đuổi theo.

Ngã xuống giường, Sở Kiều lập tức giãn tứ chi ra, cười cười, "Thật thoải mái."

Người cô không tỉnh táo, Hàn Thu Dương lắc đầu một cái, đưa tay kéo con gái qua, dặn dò: "Nhất Nặc, con xem đi, ba đi xuống lầu lấy nước đi lên."

"Được ạ." Hàn Nhất Nặc khéo léo gạt đầu một cái, ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm Sở Kiều.

Không lâu lắm, Hàn Thu Dương bưng nước mặt ông trở lại, mới vừa đi tới ngoài phòng ngủ liền thấy được con gái đứng ở trước giường, đưa tay cời giày Sở Kiều xuống, lại kéo chân qua, cho che ở trên người cô, cái miệng nhỏ nhắn thật thấp nói: "Di Kiều Kiều, Nhất Nặc không thích đi uống rượu, chỉ là rất ưa thích đi Kiều Kiều! Nhưng đi phải nhớ, nếu như lần sau đi uống say nữa, Nhất Nặc cũng không chơi cùng đi."

Thấy Hàn Thu Dương trở lại, Nhất Nặc làm động tác giơ tay lên chỉ ở trên môi, ra dấu chó lên tiếng, nhỏ giọng nói: "Ba, đi Kiều Kiều ngủ thiếp đi."

Đặt nước mặt ông ở đầu giường, Hàn Thu Dương giơ tay lên ôm con gái lên, về mặt dịu dàng, "Nhất Nặc thật biết nghe lời!"

Giấy lát, anh ôm con gái rồi đi, cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Trong phòng trẻ màu hồng, Hàn Thu Dương ngồi ở đầu giường, đang đọc truyện cho con gái.

Cô nhóc trong ngực hiển nhiên không có nghe, một đôi mắt đen nhánh chớp chớp, ngửa đầu hỏi người bên cạnh, "Ba à, đi Kiều Kiều rất giống mẹ."

Hàn Thu Dương buông sách trong tay, nhìn chăm chăm cô bé hỏi, "Tại sao nói như vậy?"

Hàn Nhất Nặc mím môi, từ dưới gối rút ra một tấm hình, nhỏ giọng nói: "Mẹ của Nhất Nặc có một đôi mắt to, đi Kiều Kiều cũng có! Cùng một dạng xinh đẹp với mẹ!"

Trái tim Hàn Thu Dương trầm một cái, chỉ cảm thấy đứa bé đã trưởng thành, có thể phân biệt ra được rất nhiều chuyện. Anh cười cười, để con gái nằm xong, hôn ở trên trán cô bé một cái.

Hàn Nhất Nặc cong miệng lên, đột nhiên hỏi anh, "Ba, tại sao đi Kiều Kiều không vui?"

"Làm sao con biết đi không vui?"

"Người lớn các người nếu không vui, mới có thể uống say mà!"

Bắt đầu đi Hàn Thu Dương cười cười, giơ tay lên chà xát lỗ mũi cô bé, nói: "Con nhóc thôi, ngủ nhanh lên một chút."

Hàn Nhất Nặc le lưỡi, đưa tay nắm chặt tay Hàn Thu Dương, rất nhanh liền ngủ.

Hồi lâu, Hàn Thu Dương mới nhẹ nhàng rút tay ra, cho dịch tốt chăn cho con gái, xoay người rồi đi.

Hàn Thu Dương từ phòng trẻ ra ngoài, lại nhẹ giọng đẩy cửa phòng khách ra, quét mắt nhìn người ở bên trong. Anh không hề đi vào, chỉ ở cạnh cửa đứng một chút, sau đó liền rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Kiều chưa xốt xoa đầu, khổ sở ngồi dậy. Cô mở mắt, thấy rõ hoàn cảnh chung quanh, kinh ngạc ngây người, cho đến bên cạnh vang lên một giọng trẻ con non nớt.

"Chào buổi sáng đi Kiều Kiều."

Sở Kiều quay đầu thấy cô bé, kinh ngạc nói: "Nhất Nặc?"

Cô xoa đầu suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, ngượng ngùng nói: "Chào buổi sáng Nhất Nặc."

Hàn Nhất Nặc nhếch môi cười cười, kéo tay của cô, thúc giục: "Đánh răng rửa mặt nhanh lên một chút, ba còn đang chờ chúng ta ăn điểm tâm."

Rửa mặt xong đi xuống, Sở Kiều nhìn thấy người đàn ông ngồi ở trước bàn, lập tức đỏ mặt, "Làm phiền toái anh thêm rồi."

"Không đâu."

Sắc mặt Hàn Thu Dương không có thay đổi gì, để tờ báo trong tay xuống, cười nói: "Mau ăn chút đồ, bằng không dạ dày em không chịu nổi."

Hàn Nhất Nặc chủ động kéo ghế ra, kêu Sở Kiều ngồi ở bên người cô bé, "Dì ăn nhanh lên một chút."

Đứa nhỏ này đặc biệt nhiệt tình, Sở Kiều càng thêm cảm thấy khó chịu, tối hôm qua đáng về cô uống say, nhất định sẽ dạy hư cô bé.

Ăn sáng xong, Hàn Thu Dương đứng dậy rời đi trước, giọng châm chọc nói, hỏi cô: "Muốn anh tiễn em không?"

"Không cần." Quả nhiên Sở Kiều cự tuyệt, nói: "Tự em có thể mà."

Người đàn ông gật đầu một cái, cũng không có ép buộc, ngồi lên xe rời đi.

Không lâu, Sở Kiều cũng rời nhà họ Hàn, kêu xe về đến nhà, thay quần áo, lại lái xe chạy thẳng tới Sở thị.

Lúc cô đến, tất cả mọi người đã chờ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107-4: Không nên nghe được chân tướng 4

Editor: hepc

Ngày hôm qua nhận được văn kiện từ luật sư của Sở Kiều, sáng sớm hôm nay, Sở Hoành Sanh ở phòng làm việc đợi cô.

Sở Nhạc Viện thấy cô mang theo luật sư tới đây, về mặt đời một cái. Chuyện xâm phạm bản quyền, không phải là không truy cứu nữa sao? Thế nào cô còn muốn âm?!?

"Ngồi đi!"

Sở Hoành Sanh cũng không cảm giác ngoài ý muốn, giọng nói bình tĩnh.

Kéo ghế ra ngồi xuống, mặt Sở Kiều không chút thay đổi, sử dụng ánh mắt ý bảo luật sư có thể bắt đầu.

Luật sư mở túi công văn ra, từ bên trong lấy ra một tờ chỉ phiếu ó vàng, trầm giọng nói: "Căn cứ vào chứng cứ cô Sở Kiều cung cấp, biểu hiện năm đó Sở thị đã từng tiếp nhận qua một khoản tiền hai trăm vạn của phu nhân Tạ Đình. Bởi vì ban đầu hai bên ước định qua miệng (là nói chuyện bằng miệng mà ko có giấy tờ xác nhận), về sau số tiền kia có thể tương đương với cổ phần, sở dĩ phu nhân Tạ Đình là người thừa kế duy nhất, cô Sở Kiều muốn đòi lại được cổ phần!"

Số tiền kia là lúc trước bà ngoại hỗ trợ cho Sở thị, Sở Kiều tìm được tấm chỉ phiếu này cuốn, chính là vì để phòng ngộ nhờ!

"Ba?" Sở Nhạc Viện cả kinh, muốn mở miệng lại bị Sở Hoành Sanh ngăn lại.

"Sau đó thì sao?"

Sở Hoành Sanh mỉm cười, trầm giọng hỏi.

"Theo bây giờ thị trị giá tính toán, ban đầu số tiền kia, mới có thể tương đương ra 25% cổ phần của Sở thị!" Luật sư tính toán tinh chuẩn, giọng điệu là một bộ công thức hoá.

Giây lát, Sở Hoành Sanh đề xuống điện thoại nội bộ trên bàn, phân phó trợ lý đồ lấy đồ đi vào.

Ông đẩy tờ chuyển nhượng cổ phần trước mặt đi qua, nói: "Xem một chút có vấn đề hay không?"

Sở Kiều cúi đầu quết mắt, trái tim khẽ kinh ngạc một chút, sách chuyển nhượng này hiển nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng trước. Cô thu liễm lại đáy lòng khác thường, đưa đồ cho luật sư, cho đến đôi phương gạt đầu một cái, cô mới nhếch môi, nói: "Không có vấn đề."

Khoản cổ phần này phải trở về quá mức thuận lợi, Sở Kiều đứng lên, mím môi đi ra ngoài.

"Ba ——"

Sở Nhạc Viện đỡ bả vai ba mình, thấy ông nhú chặt chân mày, sắc mặt có chút có cái gì đó không đúng.

Đi về trước dừng một chút, Sở Kiều nhìn xuống xoay người suy nghĩ, bước nhanh rời đi.

Mất thấy đầu cô cũng không quay đầu lại đi xa, Sở Nhạc Viện tức giận đáy lòng bốc lửa. Nhưng lại chiều cố thân thể của ba mình, vội vàng ngồi xổm xuống bên cạnh ông, gấp giọng nói: "Ba khó chịu chỗ nào? Có cần phải đi bệnh viện không?!"

Sắc mặt Sở Hoành Sanh trắng bệch, đưa ngón tay chỉ túi áo. Sở Nhạc Viện vội vàng từ trong túi ông móc thuốc ra, cho ông uống một viên.

Hồi lâu, sắc mặt trắng bệch của Sở Hoành Sanh mới hòa hoãn một chút, từ từ thở dốc một hơi.

"Ba, " Sở Nhạc Viện đứng ở bên cạnh ông, đôi mắt hơi đỏ lên: "Tại sao phải cho chị ấy cổ phần? Sở Kiều thật là quá đáng!"

Sở Hoành Sanh ngẩng đầu lên, lòng bàn tay rơi vào trên đầu Sở Nhạc Viện, giọng có chút vô lực, "Nhạc Viện, đồng ý với ba, không nên tranh đấu cùng chị của con! Những chuyện này, ba có thể xử lý tốt!"

Sắc mặt ba mình rất khó nhìn, Sở Nhạc Viện không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể gạt đầu một cái coi như là trấn an ông.

Sáng sớm ngày hôm sau, thân thể Sở Hoành Sanh không thoải mái, không có đi công ty. Giang Tuyết Nhân thấy sắc mặt ông thật không tốt, lo lắng nói: "Hoành Sanh, em đi bệnh viện với anh!"

Sở Hoành Sanh mím môi, không nói gì, xoay người đi xuống lầu dưới. Giang Tuyết Nhân không có cách nào, chỉ có thể cùng với ông xuống lầu.

Người giúp việc thấy bọn họ xuống, vội vàng chạy tới, nói: "Lão gia, đại tiểu thư trở lại."

Trời vừa sáng, Sở Kiều chạy xe xe trở về, vẫn ngồi ở trên sofa, rất có kiên nhẫn đợi.

Khỏe mặt Sở Hoành Sanh trầm xuống, cất bước hướng phòng khách đi tới. Giang Tuyết Nhân cau mày, cũng bận rộn theo sau.

"Chào buổi sáng!"

Nhìn thấy bọn họ xuống, Sở Kiều cười chào hỏi.

Đã sớm cảm thấy cô về nhà lần này có cái gì không đúng, chỉ là Giang Tuyết Nhân tuyệt đối không ngờ rằng, cô hẳn là trở lại trả thù! Bà ta giận tái mặt, tức giận nói: "Cô trở về làm gì? Còn sợ ba cô không tức giận đủ sao?"

"Làm sao lại như vậy?" Sở Kiều nhún nhún vai, cười nói: "Nhiều năm như vậy, không phải các người cũng sống rất là tốt sao?"

Pằng ——

Sở Hoành Sanh vỗ một cái vào trên khay trà, tức giận nói: "Muốn nói cái gì?"

"Tôi cảm thấy được, tôi có cần phải thông báo cho các người một tiếng."

Hai chân Sở Kiều bắt chéo ngồi ở trên sofa, hai mắt nhuộm đầy tàn khốc, "Trong tay tôi là cổ phần Sở thị, ba ngày sau sẽ bán đấu giá!"

"Cái gì?" Giang Tuyết Nhân cả kinh, thất thanh nói.

Sở Kiều cười cười, nhìn về mặt bọn họ kinh ngạc, cười nói: "Chỉ là, tôi cho các người một cơ hội! Dùng 10 tỷ, có thể đổi về cổ phần trong tay tôi!"

Ngừng lại, cô quay đầu đi, hai con ngươi sáng ngời rơi vào trên mặt ba mình, "Ba, cuộc mua bán này, ba không phải lỗ vốn đi!"

"Sở Kiều!"

Giang Tuyết Nhân giận tái mặt, giọng căng thẳng nói: "Cái này là cô là muốn phá hủy Sở thị!"

"Bà nói đúng rồi!" Sở Kiều đứng lên, đi từng bước một đến trước mặt bà ta, nói: "Tôi chính là muốn hủy diệt Sở thị!"

"Đi à, " Sở Kiều đứng ở trước mặt của bà ta, vẻ mặt lạnh lẽo, "Không phải bà với mẹ tôi là bạn tốt sao? Vậy tôi hỏi bà một chút, tại sao mẹ tôi muốn tự sát?"

Tự sát?

"Cô——"

Sắc mặt Giang Tuyết Nhân đại biến, quay đầu nhìn về phía Sở Hoành Sanh, ngược lại thấy được vẻ mặt ông bình tĩnh lại.

"Bà muốn phủ nhận sao?" Sở Kiều cười một tiếng thật thấp, vẻ mặt đùa cợt, "Vậy thì bà phải nói, mẹ tôi tự sát không có quan hệ gì với bà?!"

Cô từng bước từng bước mà ép sát, ngón tay Giang Tuyết Nhân nắm chặt, nơi nào đó ở đáy lòng nắm chặt.

Sở Kiều mím môi, mắt xẹt qua mặt của bọn họ, vẻ mặt băng lãnh như đao: "Chính các người đã làm gì, hiểu rõ lòng mình hơn ai hết! Các người không phụ lòng mẹ tôi sao?"

"Đi không có!"

Giang Tuyết Nhân cắn môi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bà ta đi nhanh đến bên cạnh Sở Hoành Sanh, nói: "Hoành Sanh, ông nói cho con bé biết, nói cho con bé biết đi!"

"Được lắm——"

Sở Hoành Sanh bỗng nhiên đứng lên, vẻ mặt yên lặng, "Đều là chuyện quá khứ rồi, không cần thiết nói lại!"

Ông nói những lời này, chẳng khác gì là cam chịu. Giang Tuyết Nhân không dám tin trọn to hai mắt, chăm chú nhìn ông.

Sở Kiều nắm lại quả đấm, nhìn về phía mặt của ba mình, nói: "Ba ngày sau ta sẽ công khai bán đấu giá cổ phiếu Sở thị, người trả giá cao là được!"

Quảng xuống những lời này, Sở Kiều bực tức rời đi.

Không lâu, Sở Nhạc Viện lái xe về đến nhà, người giúp việc mở cửa nhìn thấy cô ta, nói: "Nhị tiểu thư, cô có thể trở về rồi."

"Sao vậy?" Sở Nhạc Viện cau mày, cảm thấy không đúng.

"Buổi sáng đại tiểu thư trở lại, chộc lão gia tức giận không nhẹ!"

Sở Nhạc Viện nhíu mày nhìn phòng khách, tức giận nói: "Người đâu?"

"Đi rồi." Người giúp việc cẩn thận trả lời, nói: "Lão gia cùng phu nhân ở trên lầu, cảm xúc cũng không tốt."

Sở Nhạc Viện mím môi, nhấc chân đi lên lầu. Mới vừa đi tới lầu hai, là có thể nghe được giọng gây gổ của ba mẹ. Nhiều năm như vậy, cô ta còn nhìn thấy bọn họ cãi vã.

Sở Nhạc Viện phiền não cau mày, đi tới thư phòng.

"Tại sao lại nói như vậy?" Sắc mặt Giang Tuyết Nhân trắng bệch, khóe mắt có nước mắt lăn xuống.

Trên sofa thư phòng, sắc mặt Sở Hoành Sanh lo lắng, nói: "Ban đầu bà đã đồng ý với tôi, vĩnh viễn sẽ không nói."

Giang Tuyết Nhân ngẩn người, mức nở nói: "Là tôi đồng ý với ông, nhưng hiện tại Sở Kiều muốn phá hủy Sở thị!"

Ngừng lại, bà ta khẽ cười nói: "Tôi cho là đã nhiều năm như vậy, chung quy ông cũng phải nói một câu công đạo."

"Cái gì mới là câu công đạo?"

Sở Hoành Sanh mím môi, sắc mặt tức giận nói: "Bà muốn tôi nói cho con bé biết, là mẹ con bé phản bội cái nhà này, bỏ lại con bé cùng người khác bỏ trốn?! Sở Kiều đã không có mẹ, chẳng lẽ một ít niệm tưởng cuối cùng bà cũng không cho nó sao?"

Giang Tuyết Nhân cắn môi, bởi vì lời nói của ông, hai mắt rớt lại một hồi.

"Nếu như con bé biết, bà để cho con bé làm sao ở cái nhà này?" Cảm xúc Sở Hoành Sanh kích động, gằn từng chữ: "Chỉ ít lúc tôi còn sống, chuyện này không thể nói cho con bé biết!"

Ngoài cửa phòng, mắt Sở Nhạc Viện mở to, cô ta che miệng, vẻ mặt kinh ngạc. Thì ra là nhiều năm như vậy cô ta hỏi tới bí mật, thật không ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108-1: Người phụ nữ đứng ở trong nhà 1

Ban đêm, mới vừa lên đèn.

Phần lớn thời gian Sở Kiều đều hao tổn tại phòng đấu giá, cô nộp một khoản tiền dần chân, chuẩn bị cổ phần đấu giá ngày kia.

Lúc lái xe rời đi, đã tám giờ đồng hồ. Com trưa ăn qua loa, Sở Kiều có chút cảm thấy đói, nhưng lại chẳng muốn đi bên ngoài ăn com, tính toán về nhà tùy tiện nấu chút gì ăn, đối phó một chút là tốt rồi.

Về đến nhà, người đàn ông đứng ngoài cửa lớn khiến cô cau mày. Nếu là muốn gặp, tránh cũng không tránh thoát.

"Ăn com chưa?" Quyền Yên Thác dựa lưng vào tường, hai tay nhét vào túi đứng ở trước cửa. Nhìn thấy cô về, gương mặt tuần tú nâng lên nụ cười.

Sở Kiều cup mắt, nắm túi xách đi tới, nói: "Tôi đã đi tới chỗ chị Quyền ký tên, hi vọng anh cũng sớm ký."

"Ký gì? Ly hôn?!"

Quyền Yên Thác nhếch môi, nụ cười đùa cợt: "Chị ấy là chị tôi, là chị ruột của tôi! Tôi không đồng ý, ai dám làm giúp cho em?"

"Là anh không tuân theo hợp đồng." Sở Kiều nhủu mày theo dõi anh, tức giận nói.

"Tôi không tuân theo hợp đồng thế nào? Những việc giúp em làm không ít!"

Quyền Yên Thác nhủu chặt mày kiếm, kéo cổ tay cô, giọng bỗng nhiên chìm xuống, "Sở Kiều, có phải trong lòng em chỉ có hợp đồng hay không?"

"Có gì không đúng sao?" Sở Kiều mím môi đỏ mọng, ánh mắt yên tĩnh.

Trong lòng người đàn ông căng thẳng, sắc mặt trầm một cái, "Ban đầu làm hợp đồng này, là tôi không đúng! Nhưng Sở Kiều em nói cho tôi biết, nếu như không có hợp đồng, nếu như không phải là vì trả thù, có phải em nhất định muốn cùng tôi ly hôn hay không?"

Nếu như?

Sở Kiều không có nghĩ qua anh nói nếu như.

Nhẹ nhàng rút tay bị anh nắm chắc về, hai mắt Sở Kiều đen nhánh không nhìn ra chút gọn sóng nào, "Không có nếu như!"

Câu trả lời của cô, chỉ làm cho lòng Quyền Yên Thác lạnh một nửa.

"Mà tôi nghĩ tới nếu như, nghĩ thật lâu!" Quyền Yên Thác tiến lên một bước, đôi tay nắm bả vai của cô, khiến cho cô hướng mặt về mình, có thể thấy cảm xúc đáy mắt của cô, "Sở Kiều, tôi không có nghĩ qua muốn ly hôn với em, tôi muốn cùng em sinh hoạt chung một chỗ!"

Sở Kiều ngẩng đầu lên, ánh mắt không hiểu nhìn về phía anh, "Vậy anh nói cho tôi biết, tại sao muốn thay đổi chủ ý?"

Quyền Yên Thác nhủu chặt mày kiếm, anh tự tay kéo Sở Kiều đến trước mặt, trầm giọng nói: "Tôi không có thay đổi chủ ý, chỉ là không muốn để cho em đi làm đường."

"Đi làm đường?"

Sở Kiều ngẩng đầu lên, theo dõi đôi mắt đen sáng ngời của anh hỏi, "Giúp mẹ tôi đòi lại một công đạo, cũng coi là đi làm đường sao?"

"Sở Kiều!"

Quyền Yên Thác đưa tay ôm cô vào trong ngực, hai mắt thâm thúy híp một cái, nói: "Cái công đạo này em không có thể đòi lại!"

Lời của anh, chỉ làm cho Sở Kiều cảm thấy chói tai, trở tay đẩy anh ra khỏi lồng ngực, giọng căm hận nói: "Tôi nhất định phải đòi lại!"

Cô cố chấp, Quyền Yên Thác cũng biết, lúc này càng cảm thấy nhục đầu. Môi mông anh mím chặt, cảm xúc đáy lòng phập phồng, lời này muốn anh nói như thế nào đây? Vô luận anh nói thế nào, người bị thương tổn đều là Sở Kiều!

"Anh không muốn giúp tôi cũng không sao," Sở Kiều lui về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách với anh, "Tự tôi có thể làm!"

Cô có thể!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 108-2: Người phụ nữ đứng ở trong nhà 2

Editor: Lovenoo1510

Quyền Yên Thác bất đắc dĩ thở dài, nha đầu này hiện tại cũng biết gạt anh, chuyện cổ phần trước đó một tiếng gió anh cũng không biết, hoàn toàn bị cô làm cho trở tay không kịp!

“Nhưng Quyền Yên Thác, cuộc hôn nhân này tôi nhất định phải cách!” Sở Kiều nhếch môi, ánh mắt kiên định, “Anh không đồng ý thì chúng ta sẽ ra toà, đánh tới ly hôn mới thôi!”

Quảng xuống những lời này, Sở Kiều xoay người vào nhà, không liếc anh lấy một cái.

Trong ngực kim nén ngọn lửa không có chỗ phát tiết, Quyền Yên Thác siết chặt nắm đấm, khuôn mặt tuấn dật lo lắng tới cực điểm.

Đèn trong phòng tối đen, Sở Kiều chưa muốn bật.

Cô đứng ở cửa sổ, nhìn chằm chằm người đàn ông đứng ven đường, cho đến khi anh lái xe rời đi, cô mới giờ tay lên bật một chiếc đèn trên tường.

Từ nhỏ tới lớn, kinh nghiệm của cô nhiều nhất chính là bị người vứt bỏ. Cho nên Quyền Yên Thác, thêm một người cũng không nhiều, bớt đi một người cũng không ít.

Sở Kiều tự nhủ như vậy.

Trong phòng không có máy sưởi, Sở Kiều không nhìn được rứt vai một cái, hai tay ôm bả vai, cả người co rúc ở trong ghế trước cửa sổ.

Đầu cô tựa vào cửa kính, kính ngạt nhìn đèn đường mờ tối bên ngoài đường, cảm xúc trong đáy mắt dần ảm đạm xuống.

Kể từ sau khi bà ngoại qua đời, cô liền không còn toàn tâm toàn ý tin cậy bất cứ người nào.

Sở Kiều cúi đầu, đem cằm kê lên cánh tay, mắt kính ngạt nhìn về phía bầu trời đêm. Thời tiết tối nay không tệ, chân trời đen như mực, làm cho từng ngôi sao loé sáng.

Chẳng qua ngôi ở chỗ này ngắm những vì sao, thế nào cũng không thể thấy được đỉnh núi mỹ lệ.

Đêm đó ở trên đỉnh núi, anh đưa cho cô bong bóng nhiều màu sắc, làm tròn đầy giấc mộng của cô.

Bọn họ nằm trong căn lều nhỏ hẹp, nhìn ngôi sao sáng nhất trên bầu trời. Anh nói: “Em không cần phải tin tưởng số mạng, bởi vì số mạng mang đến cho em ngọt bùi cay đắng, mà anh đưa cho em, chỉ là vì em muốn.”

Rõ ràng chính miệng anh nói qua, anh cho, đều là những gì cô muốn.

Nhưng vì cái gì, ở mỗi thời điểm cô muốn tín nhiệm anh, anh đều khiến cô thất vọng!

Nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên, Sở Kiều mở rộng cánh cửa lòng mình, muốn cho anh đến gần, cũng muốn đến gần anh.

.....

Bữa tối trên bàn, cô giúp việc theo giờ cẩn thận bày thức ăn, mời mọi người tới dùng cơm.

Sở Nhạc Viện tới bên cạnh bàn, nhìn thức ăn trên bàn một chút, cười nói: “Thơm quá!”

Cô ta mở ngăn kéo, lấy ra một phong bì đưa cho cô giúp việc mặc quần áo tử tế, nói: “Vắt vớ rồi.”

Cô Thái nhận phong bì, nghe được lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của cô ta, không khỏi kinh ngạc, nghĩ thầm đây là mặt trời mọc từ phía tây sao? Giấy lát, cô ước lượng phong bì, nói tiếng cảm ơn rồi rời đi.

Quý Tư Phạm bước ra từ thư phòng, vừa đúng lúc nghe được lời của cô ta..., kéo ghế ra ngồi xuống, hỏi “Sao vậy, tâm tình rất tốt sao?”

“Không tệ.”

Sở Nhạc Viện bung bát cơm lên, mặt vui vẻ, khoe miệng mơ hồ lộ ra nụ cười.

“Chuyện gì vui về vậy?” Quý Tư Phạm nhìn chăm chăm ánh mắt của cô ta, không nhận được hồi đáp. Về mặt hai ngày nay của cô ta đều âm u, lại tăng thêm việc náo loạn lớn ở Sở thị, sao tâm tình cô ta lại tốt nhanh như vậy?

“Em à.....” Sở Nhạc Viện mở miệng theo bản năng, những lời đang định nói ra khỏi miệng thì dừng lại. Cô ta quyết mắt nhìn người trước mặt, nói chuyện đề tài: “Ngày ngày em trăm mắt cũng không giải quyết được vấn đề gì, hiện tại Sở Kiều muốn làm cho Sở thị sụp đổ, em đương nhiên phải ăn no uống đủ, dưỡng đủ tinh thần để đấu cùng cô ta!”

Cô ta sẽ không nói chuyện hôm nay mình nghe được từ bố mẹ, hơn nữa chuyện này lại liên quan tới Sở Kiều. Cô ta cũng không muốn Quý Tư Phạm vì vậy, mà có bất kỳ chú ý nào tới cô ta (Sở Kiều)!

Đáy mắt cô ta loé lên một sự khác lạ rồi biến mất, Quý Tư Phạm thấy rõ, chẳng qua cô ta có lòng giấu diếm, nghĩ đến nếu anh ta hỏi thì cũng không hỏi ra được cái gì.

Quý Tư Phạm bùng phát lên, về mặt bình thân, anh ta gấp một miếng cá bỏ vào trong bát của cô ta, dịu dàng nói: “Gần đây em rất gầy, ăn nhiều một chút.”

Động tác dịu dàng gấp thức ăn của anh ta khiến cho Sở Nhạc Viện ngẩn ngơ, nụ cười xinh đẹp hiện lên. Cô ta bĩu môi, làm nũng nói: “Nếu như em gầy, anh có còn thích em không?”

Đáy mắt người đàn ông ôn hoà, không nhìn ra phập phồng gì, nói: “Em vốn không mập.”

Anh ta tránh nặng tìm nhẹ, Sở Nhạc Viện nghe ra, cô ta cắn đầu, đáy mắt thoáng qua tia mắt mát, nhưng vẫn cười gấp món ăn lên, bỏ vào trong chén anh ta, quan tâm nói: “Tư Phạm, gần đây sắc mặt đều không tốt, có phải khó chịu chỗ nào không?”

“Không có.” Quý Tư Phạm mỉm môi cười một tiếng, giơ tay lên xoa xoa đầu của cô ta, trấn an nói: “Gần đây công ty có nhiều chuyện, nên hơi mệt.”

Sau đó anh ta rất an tĩnh cúi đầu ăn cơm, Sở Nhạc Viện cũng không tìm được cơ hội nói chuyện nữa.

Dùng xong bữa tối, Sở Nhạc Viện bùng trà sâm đến thư phòng, đi tới bên cạnh Quý Tư Phạm, “Không nên làm việc quá muộn.”

“Ừ.”

Quý Tư Phạm không ngẩng đầu, mắt nhìn chăm chăm màn hình vi tính, đầu tiên là anh ta đáp lời, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn về phía người bên cạnh, “Có gì muốn nói sao?”

Sở Nhạc Viện bĩu môi, không biết nên nói thế nào.

Mặc dù cô ta không nói, Quý Tư Phạm cũng có thể đoán được mấy phần, anh ta bùng trà sâm lên nhấp một ngụm, nói: “Cần anh giúp Sở thị sao?”

Khó được khi anh ta chủ động mở miệng, trong lòng Sở Nhạc Viện vui mừng một hồi, khom lưng đứng trước người anh ta, “Anh nguyện ý giúp nhà em sao?”

“Ha ha.....” Quý Tư Phạm giơ tay lên xoa xoa đầu của cô ta, môi mỉm cười nói: “Chúng ta là vợ chồng, nhà em có chuyện, lý ra anh nên giúp một tay.”

Lời này nghe làm ấm lòng người, một khối đá lớn trong lòng Sở Nhạc Viện đột nhiên hạ xuống.

Quý Tư Phạm đưa tay ra ôm cô ta, để cô ta ngồi lên chân mình, ánh mắt dịu dàng, “Nếu như Sở thị cần tiền bạc, lúc nào anh cũng có thể giúp em.”

“Tư Phạm, cảm ơn anh!”

Đôi tay Sở Nhạc Viện vòng qua cổ của anh ta, tràn đầy cảm kích, “Gần đây cổ phiếu vẫn xuống thấp, định lượng tiêu thụ tháng này cũng rút xuống đáy, em đều buồn muốn chết! Có anh cũng không tệ, bằng không một chút việc khuyến khích em cũng không có! Ba nơi đó em sẽ từ từ khuyên ông, anh cũng biết quan niệm của ông tương đối ngoan cố, không dễ dàng tiếp nhận tiền bạc của người khác, nhưng lúc này bị Sở Kiều làm cho không có cách nào, ba bị cô ta chọc tức cũng không nhẹ, dù thế nào em cũng phải nghĩ biện pháp cứu công ty!”

Quý Tư Phạm yên lặng nghe cô ta nói, đáy mắt chợt loé lên tinh quang. Anh ta cúi đầu, hôn một cái vào mặt, cười nói: “Nếu đổi lại là anh, cũng sẽ làm như vậy. Nhạc Viện, em làm rất tốt!”

Nghe được khích lệ từ anh ta, Sở Nhạc Viện nở nụ cười phát ra từ đáy lòng, ánh mắt cũng nhuộm đầy ấm áp, “Ông xã, vậy thì anh phải đối tốt với em”

Cô ta đưa tay kéo Quý Tư Phạm, làm nũng nói: “Đi thôi, bởi em ngủ, không nhìn nữa.”

Ngẩng đầu quét mắt nhìn đồng hồ báo thức, Quý Tư Phạm khẽ mỉm cười, trở tay cầm hông của cô ta, môi mỉm cười: “Được rồi, tối nay anh bởi em ngủ.”

Sở Nhạc Viện hoàn toàn chìm lặn trong sự cưng chiều của anh ta, căn bản không có phát giác ra sự khác thường, cả người vô tri vô giác.

.....

Khí hậu cuối mùa thu, vạn vật đều điều linh.

Sở Hoành Sanh dậy rất sớm, trời còn chưa sáng đã tỉnh. Ông ngồi ở ghế xoay lớn trong thư phòng, người dựa vào thành ghế, không ngờ bất tri bất giác lại mơ hồ.

Trước cửa sổ sát đất, treo rèm cửa màu trắng.

Ngồi bên trong ghế xoay, hai mắt khẽ nhắm, vẻ mặt vốn rất an tĩnh, lại không biết vì sao, ngón tay để trên tay vịn đột nhiên nắm chặt, cả người bỗng nhiên thức tỉnh!

“Uyển Nhi”

Trong thư phòng yên tĩnh, chỉ có một mình âm thanh vang vọng của ông, quanh quẩn ở bên tai.

Sở Hoành Sanh thu lại chân động trong đôi mắt, hồi lâu, ông mới bình phục lại tâm tình, đứng lên đi tới bên cửa sổ.

Sắc trời bên ngoài dần sáng, chẳng qua sắc trời u ám, cũng không thấy được ánh mặt trời.

Thời tiết lại như vậy!

Sở Hoành Sanh quay đầu đi, ánh mắt thâm thúy nhìn vào bức tường đối diện. Ánh mắt rơi vào vị trí treo một bức tranh, màu khói, tia nắng ban mai giữa núi rừng, chim hót hoa thom sáng lạng.

Ngoài cửa sổ không có một tia mặt trời, âm trầm đè nén. Mỗi khi thời tiết như vậy, Sở Hoành Sanh sẽ không tự chủ được mơ giấc mơ kia. Ở trong mộng, hình như ông lại trở về buổi chiều dầm mưa ngày đó, buổi triển lãm tranh kia, nơi đó ông nhất định gặp người ấy.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, trong nháy mắt mấy chục năm đã vội vàng trôi qua, nếu như trí nhớ có thể vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc bắt đầu tươi đẹp nhất, có phải con người cũng sẽ không có nhiều bi hoan ly hợp như vậy không?!

Sở Hoành Sanh thở dài, vẻ mặt u ám. Có lẽ ông không phải là người cha tốt, lựa chọn biện pháp cũng không thể vẹn toàn đôi bên! Những việc ông có thể làm, có thể làm, cũng đã làm rồi. Mà ông chỉ muốn bảo vệ con gái của ông, không thể để cô bị thương tổn!

Sở Kiều, tất cả những gì ba làm ngày hôm nay, có một ngày con sẽ hiểu được chứ?!

Sáng sớm, Sở Nhạc Viện không đến công ty, mà lái xe về nhà.

Người giúp việc mở cửa, giọng cung kính, nói: “Nhị tiểu thư.”

Sở Nhạc Viện nhìn phòng khách một chút, vẻ mặt tự nhiên hỏi, “Ba mẹ tôi đâu?”

“Ông chủ mới tới công ty.” Người hầu cất dếp cô ta xong, trả lời: “Bà chủ đã ra cửa từ sớm, đi chùa dâng hương ạ.”

“Ừ.” Sở Nhạc Viện thay giày xong, xách ví da cầm tay đi lên lầu, đồng thời phân phó nói: “Không được cho ai lên lầu, bất kể kẻ nào cũng không được quấy rầy tôi!”

“Dạ, Nhị tiểu thư.”

Sở Nhạc Viện bước nhanh đi lên lầu, vẻ mặt mơ hồ lộ ra một cổ khăn trương. Cô ta tính toán thời gian không có người ở nhà, cho nên cố ý trở lại tìm đồ.

Ngày đó ở ngoài thư phòng, cô ta nghe được lời của cha mẹ, cũng nghe được bọn họ nói đến di thư. Cô ta không xác định được di thư để ở đâu, nên cần tìm từng chỗ một.

Sở Nhạc Viện đẩy cửa phòng ngủ chính ra, từ gương trang điểm đến tủ treo quần áo, thậm chí dưới gầm giường cũng tìm một lần, đều là những đồ mảy may nay thường dùng, căn bản là không có di thư!

Làm sao lại không có?

Cô ta cau mày, lại chạy đến nhà kho tìm kiếm, đem rất nhiều đồ cũ mà lâu rồi không dùng đến ra tìm kiếm, nhưng vẫn không có bất kỳ quan hệ nào cùng di thư!

Chẳng lẽ không có trong nhà?!

Sở Nhạc Viện thở dài, nghĩ thầm nếu như không có trong nhà, đến tận cùng sẽ ở nơi nào? Đôi tay cô ta chống nạnh, đôi mày thanh tú chau vào một chỗ thật chặt, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại xoay người trở lại thư phòng.

Đem cửa thư phòng đóng trở lại, Sở Nhạc Viện đi nhanh đến trước bàn đọc sách. Mới vừa rồi cô ta đã đi tìm ở thư phòng, không hề phát hiện gì, nhưng có một nơi cô ta không có tìm, kết sắt!

Trước kia cô ta bướng bỉnh, len lén nằm ở bên ngoài cửa thư phòng, đã từng thấy ba có giấu một kết sắt dưới bàn đọc sách. Cô ta ngồi xổm xuống, đưa tay mở cánh cửa cuối cùng của bàn đọc sách ra, quả thật có một kết sắt màu đen.

Chẳng qua kết sắt có mật mã khoá, cô ta không biết mật mã!

Sở Nhạc Viện quỳ hai chân trên mặt đất, suy nghĩ nửa ngày cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể thử một chút vận khí. Tay cô ta nhanh nhẹn ấn xuống một dãy số, nhập vào ngày sinh nhật của ba.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108-3: Người phụ nữ đứng ở trong nhà 3

Editor: Lovenoo1510

Kết sắt chưa mở, biểu hiện sai mật mã.

Sở Nhạc Viện thở gấp, nhập xuống một dãy số nữa, nhập vào số ngày sinh nhật của cô ta, vẫn sai như cũ.

Đã lãng phí hai cơ hội, cô ta chỉ còn một cơ hội cuối cùng.

Hít một hơi thật sâu, Sở Nhạc Viện giơ tay lên xoa trán, trái tim xoắn xuýt. Rốt cuộc mật mã là gì?

Hồi lâu, cô ta cắn môi đưa tay ra lần nữa, nhấn vài chữ số, chậm rãi bấm.

Lần này, cô ta nhập, là sinh nhật của Sở Kiều.

Tích tích tích

Màn hình kết sắt sáng lên, cửa kết sắt xoạch một tiếng tự động mở ra.

Sở Nhạc Viện ngo ngắ, trong lòng ê ẩm, không có tư vị gì. Thì ra mật mã kết sắt lại là sinh nhật Sở Kiều!

Sau khi cô ta lấy lại được tinh thần, không quan tâm những thứ này nữa, đưa tay vào, cô ta tìm đồ cô ta muốn tìm. Những thứ đồ khác, cô ta không dám lộn xộn, chỉ tìm cái cô ta cần.

Tầng dưới cùng của kết sắt, để một cái hộp làm bằng gỗ, Sở Nhạc Viện hí hóp mắt, đưa tay mở hộp ra, thấy bên trong có một lá thư phiếm vàng.

Cô ta cầm lên quét mắt, trên môi lập tức nâng lên nụ cười.

Thật sự là có di thư!

Sở Nhạc Viện tròn to hai mắt, mở lá thư ra, sau khi xem nội dung bên trong từ đầu tới đuôi một lượt, hài lòng bỏ vào bên trong túi da của mình, sau đó động tác nhanh chóng đem kết sắt trở lại nguyên dạng.

Sau khi sửa sang đồ xong, Sở Nhạc Viện xác nhận lại lần nữa, xác định không nhìn thấy bất kỳ dấu vết gì, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài.

Cô ta xách ví da xuống lầu, thuận miệng nói qua loa đôi câu với người giúp việc, liền lái xe rời đi.

Tin tức Sở Kiều công khai bán cổ phần truyền ra, toàn bộ thành phố lại sôi sục lên lần nữa. Cô huy động nhân lực như vậy, động tác cũng lớn, làm rất nhiều người suy đoán.

Thêm với sự kiện lúc trước xâm phạm quyền của Quyền thị, giá cổ phiếu của Sở thị sau một đêm đã giảm mạnh.

Sáng sớm, tin tức TV, báo tài chính và kinh tế bản sáng sớm, đều tràn đầy báo cáo về Sở thị. Hơn nữa việc hôm nay sắp sửa cử hành buổi đấu giá, có rất nhiều phỏng đoán, tất cả đều phỏng đoán, số cổ phần lớn này cuối cùng sẽ rơi vào tay người nào?

Sở Kiều ngồi trước bàn, trong tay đang khuấy một cái muỗng, hương cháo củ từ thơm nức mũi.

Mới vừa ăn hai ngụm cháo, điện thoại di động trên bàn vang lên. Là một số lạ gọi tới, Sở Kiều do dự một chút, vẫn nghe.

“Alo?”

“Chào cô Sờ, tôi là cảnh sát Hồ.”

Sờ Kiều ngẩn người, sau khi nhớ ra người này, hỏi: “Ngài có chuyện gì không?”

“Có chút chuyện nhỏ thôi,” đối phương muốn nói lại thôi, hồi lâu mới khổ sở nói: “Ngài có thể đích thân tới đây một chuyến được không?”

Sau khi tính toán thời gian, khoảng thời gian cách bắt đầu buổi đấu giá còn hai tiếng nữa, ngược lại còn kịp.

Sờ Kiều đồng ý, liền cúp điện thoại.

Giây lát, cô thay xong quần áo, lái xe chạy tới đồn cảnh sát.

Cảnh sát Hồ đang đợi cô, nhìn thấy cô, cười nói: “Thật ra thì cũng không phải là chuyện lớn gì, làm phiền ngài đi một chuyến rồi.”

Hắn nói khách khí, Sờ Kiều cũng rất lễ phép, “Không sao, có chuyện gì xin ngài cứ nói thẳng.”

Thấy cô dễ nói chuyện, cảnh sát Hồ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nói: “Chuyện là như vậy, mấy ngày trước Quyền thiếu có tới đây, cầm đi bản di thư, hồ sơ nơi này của chúng tôi phải đầy đủ, cho nên có thể đưa bức thư lại cho tôi, để tôi bàn giao rõ ràng!”

“Di thư?”

Sờ Kiều nhăn mặt lại, chất vấn: “Di thư gì vậy?”

“Chính là di thư của mẹ cô trước khi tự sát.” Cảnh sát Hồ bĩu môi, nói: “Ngày đó sau khi Quyền thiếu xem xong liền mang đi, tôi.... tôi thấy vẻ mặt đó, nên cũng không dám ngăn!”

Quyền Yến Thác đã xem di thư của mẹ sao? Vậy sao anh ấy không nói cho mình?

Sờ Kiều cắn môi, trong lòng có vô số dấu chấm hỏi, “Di thư viết những gì?”

“À?” Cảnh sát Hồ cau mày, lúng túng nói: “Cái này tôi cũng không biết.”

Không lâu sau đó, Sờ Kiều từ đồn cảnh sát ra ngoài, cô ngồi trong xe ngẩn người. Trước khi mẹ tự sát có viết di thư sao?

Tới bây giờ Sờ Kiều cũng không biết!

Nếu như có di thư, tại sao không ai nói cho cô biết đây? Khổng định ba đã xem qua di thư, tại sao không nói? Hiện tại Quyền Yến Thác cũng xem qua, anh ấy cũng không nói?

Sờ Kiều mím môi, vẻ mặt từ từ yên tĩnh lại. Cô cẩn thận hồi tưởng lại chuyện phát sinh gần đây, cảm giác có chỗ là lạ! Chẳng lẽ ba ần nhẫn, Quyền Yến Thác đột nhiên thay đổi, đều có quan hệ với di thư sao?

Trong di thư đến tột cùng viết cái gì?!

Trái tim Sờ Kiều níu chặt lại, cô trầm mặt nở má, lái xe hướng về phía biệt thự.

Có câu nói, nhận ủy thác của người nên hết lòng làm việc cho người. Quyền Yến Thác đồng ý giữ bí mật cho Sờ Hoàn Sanh, vậy khổng định anh sẽ không nói, hơn nữa còn nghĩ biện pháp giúp đỡ Sờ thị bảo toàn.

Mẹ nó hẳn thật sự khó khăn!

Tính tình của Sờ Kiều bướng bỉnh muốn chết, một chút biện pháp Quyền Yến Thác cũng không có. Mạnh bạo, trước kia còn tạm, anh có thể hạ quyết tâm! Nhưng bây giờ, làm sao anh có thể ra tay độc ác đây?

Đây là chuyện gì! Rõ ràng đang tốt đẹp, tự nhiên lại kéo ra nhiều chuyện lung tung lộn xộn chán muốn chết như vậy, thật là muốn mạng người!

Gần như suốt đêm không ngủ, buổi sáng Quyền Yến Thác uống ly cà phê, sau đó nhận điện thoại của trợ lý, nói buổi đấu giá bên kia đã chuẩn bị thoả đáng, tuyệt đối sẽ không sai lầm.

Mở tivi, tràn đầy tin tức về Sờ thị. Quyền Yến Thác bắt đầu đi thờ dài, nghĩ thầm về sau về sau trên chộc ai cũng không thể trên chộc vợ, người phụ nữ này rất ngoan độc, tuyệt đối hung ác hơn so với đàn ông!

Leng keng

Chuông cửa nhà vang lên, Quyền Yến Thác hồ nghi đi tới, sau khi nhìn thấy người ngoài cửa, khẽ kinh ngạc.

“Có thể vào không?” Trì Việt đứng ở ngoài cửa, cười hỏi anh.

Trong giây lát nhìn đến anh ta, Quyền Yến Thác đầu tiên là sững sờ, sau đó mới mở cổng, xoay người đi vào.

Trì Việt cũng không để ý thái độ của anh, thẳng bước đi vào, hơn nữa còn đóng cửa lại.

Trên sofa phòng khách, Trì Việt và Quyền Yến Thác ngồi đối mặt nhau, không khí hờ hững.

“Có chuyện gì sao?”

Quyền Yến Thác nhíu mày quét mắt nhìn đồng hồ, mày kiếm nhíu lại, nói: “Có chuyện thì nói mau, tôi còn có việc phải ra ngoài.” Khoảng cách thời gian tới buổi đấu giá không còn xa, anh muốn đến hiện trường.

Trì Việt nhún vai, gương mặt tuấn mỹ chứa đựng nụ cười: “Chúng ta uống một ly đi, hết ly rượu này về sau coi như thanh toán xong! Tôi cũng không truy cứu việc anh tính toán chuyện tôi nữa!”

Nghe anh ta nói vậy, trông mắt như Hắc diệu thạch của Quyền Yến Thác giật giật, nói: “Trì Việt, chuyện của Phùng Thiên Chân quả thực tôi làm hơi quá, nhưng nếu như cậu không chịu thức tỉnh, con mẹ nó cậu cũng chưa xong đâu!”

Trì Việt nhếch môi, lấy từ trong túi áo ra một chai rượu đỏ, nói: “Uống rượu.”

Trì Việt tự mình lấy hai ly rượu từ trong phòng bếp ra, rót rượu vào ly, cầm một ly lên, nói: “Uống!”

Dứt lời, anh ta ngửa đầu uống hết.

Quyền Yến Thác cầm ly rượu lên, vừa định uống, lại bị Trì Việt đưa tay ra ngăn cản, nói: “Đợi chút”

Hình như ý thức được động tác của mình có chút bất thường, ánh mắt Trì Việt tự nhiên lảng tránh, “Uống một ngụm hết sạch nhé!”

Đôi mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác trầm xuống, đường cong khoé miệng nhếch dần lên. Anh nhìn chăm chăm vào mắt Trì Việt, tinh ý nhìn ra ánh mắt né tránh của Trì Việt, còn có sự khấn trương ẩn sâu.

Hai bên bàn trà có hoa văn trạm khắc nhô ra, giống như một loại trang sức. Ngón tay Quyền Yến Thác nhẹ nhàng vuốt ve, chất lỏng xinh đẹp trong ly khẽ động, gương mặt tuấn tú từ từ lạnh thấu xương.

“Sao anh không uống?” Trì Việt nhăn mày, thiếu kiên nhẫn hỏi anh.

Giây lát, Quyền Yến Thác ngửa đầu uống sạch ly rượu trong tay, ánh mắt nhìn về anh ta có thâm ý khác.

Mắt thấy anh uống cạn, Trì Việt không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm. Cả người anh ta dựa vào trong ghế sofa, trầm giọng nói: “Anh, là em gặp Sở Kiều trước! Lúc anh chưa gặp cô ấy, là em thấy cô ấy ở La Mã trước!”

Quyền Yến Thác mím môi, con ngươi u ám mờ mịt tàn khốc, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Trì Việt cười khê, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, “Sau đó cô ấy bị anh đoạt đi!”

“Trì Việt”

Quyền Yến Thác tức giận, anh nhắc chân muốn đá qua, lại phát giác tay chân vô lực, văng đầu.

“Văng đầu sao?” Trì Việt hỏi anh, khoé miệng nở nụ cười hài lòng, “Trước anh nói, cho tôi uống rượu mà không phải là xuân dược sao?! Vậy cũng được, hôm nay tôi cũng để cho anh ném thử chút tư vị này!”

Fuck!

Trì Việt, con mẹ nó nguoi tìm chết!

“Muốn mắng tôi chứ gì?” Trì Việt đứng dậy đối diện anh, khiêu khích nói: “Chờ anh có hơi sức rồi hãy nói!”

Tạm ngừng, anh ta cúi đầu, đáy mắt toát lên vẻ lạnh lẽo, “Tôi chính là không phục! Nếu tôi không chiếm được Sở Kiều, anh và cô ấy cũng đừng muốn tốt đẹp.....”

Câu nói kế tiếp, Quyền Yến Thác cũng không nghe rõ, trước mắt dần dần mờ hồ, cả người hoàn toàn lâm vào trong bóng tối.

Lái xe trở lại biệt thự, Sở Kiều thấy chiếc xe Hummer màu đen đỗ trong sân, biết anh đang ở nhà.

Dừng xe xong xuống, Sở Kiều đi tới cửa lớn mở khoá bằng vân tay, đẩy cửa đi vào.

Trên nền đất trước cửa, để một đôi giày phụ nữ, cũng không phải là của cô.

Sở Kiều đổi giày ngắn ra, cô xoay người nhìn bốn phía, trên bàn trà có ly rượu, chai rượu đỏ.

Trong không khí có mùi nước hoa bay lơ lửng, xa lạ.

Bốn phía rất an tĩnh, Sở Kiều mím môi, cô nghe rõ ràng được tiếng đập thành thịch của tim mình, nhiều loạn hốt hoảng.

Cô nắm ví da trong tay, đi về phía cầu thang đối diện, một bóng dáng đi xuống.

Sở Kiều lập tức dừng bước, chân đứng chết lạng tại chỗ.

Người phụ nữ đối diện, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nam, vừa che kín bắp đùi.

Hạ Yên Nhiên bước đi lộ ra cặp đùi thon dài xinh đẹp, tóc dài đen nhánh vén qua một bên, môi đỏ mọng nâng lên nụ cười nhàn nhạt.

Giờ khắc này, trong đầu Sở Kiều trống rỗng, nhìn chằm chằm người đi tới, tâm tư rõ ràng xoay chuyển, nhưng cổ họng như vị người nhéo, thế nào cũng không nói được lên lời, một chút âm thanh cũng không phát ra được.

Hạ Yên Nhiên ở trước mặt, Sở Kiều không muốn nhìn cũng không được.

Bỗng chốc, Sở Kiều liếc thấy chiếc vòng bạch kim Hạ Yên Nhiên đeo trên cổ, trái tim bỗng chìm xuống. Dây chuyền hình viên đạn lúc lắc theo bước chân người nọ, màu trắng sáng lấp lư làm mắt cô đau.

“Đây là đồ gia truyền nhà chúng ta, truyền nam không truyền nữ!”

“Cho em mượn đeo được không?”

“Không cho!”

“Em sinh con trai cho anh, về sau dây chuyền này sẽ là của em.”

Con người Sở Kiều chờ dần xoay tròn, lại vẫn nhớ lời nói lần trước mà Quyền Yến Thác đã nói, không sót một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109-1: Tư vị tình yêu 1

Mặt đối mặt, chỉ cách nhau một cánh tay.

Hạ Yên Nhiên khoanh tay trước ngực, khóe miệng nở nụ cười xinh đẹp, "Cần phải ngạc nhiên đến như vậy sao?"

Ngạc nhiên ư?

Con người đen nhánh của Sở Kiều chợt lóe, có phải là kinh ngạc hay không, thật tức cười, một câu cô cũng không nói ra được.

Nụ cười như ẩn như hiện rơi vào trong mắt Sở Kiều mang theo tràn đầy khiêu khích. Ngón tay cô giật giật, lúc này mới phát hiện ngay cả nắm tay lại cũng không có sức.

Vào lúc này cô nên nói cái gì?

Sở Kiều chờ dần suy nghĩ, bình tĩnh trở lại, nặn ra một câu khàn khàn, "Tại sao cô lại ở đây?"

Nói xong, Sở Kiều mới phát hiện mình lại thốt ra lời nói buồn cười đến như vậy.

Làm sao có thể?

Hạ Yên Nhiên cười cười, giơ tay lên vuốt lấy mái tóc dài, dịu dàng nói: "Sở Kiều, cô cần tôi nói rõ ràng sao?"

Sở Kiều nhếch môi, khuôn mặt cứng nhắc không nặn ra được nửa điểm tươi cười. Cô cũng đã từng đi bắt gian tại trận, loại chuyện như vậy không phải là sở trường của cô hay sao? Cô coi như là đã có kinh nghiệm đi, làm sao loại chuyện này lại có thể rơi trúng đầu cô đây?

Sở Kiều nhìn chăm chăm người trước mặt, suy nghĩ trong hoàn cảnh này cô nên làm gì?

Trước kia lúc đi bắt kẻ thông dâm, cô căn bản sẽ không để cho đối phương kịp mở miệng xin xỏ đã vung nắm đấm lên rồi.

Nhưng trong lúc này, cho dù Sở Kiều có muốn nhanh chóng hành động, lại phát hiện không có sức. Tay chân mềm nhũn vô lực.

Thở dài một hơi, cuối cùng Sở Kiều cũng minh bạch một điều, tại sao những người đi bắt kẻ thông dâm lại muốn lôi kéo bạn bè cùng đi, thì ra không phải bản thân không muốn động thủ mà do thân thể không nghe theo, không có khí lực.

Cô nhìn chăm chăm Hạ Yên Nhiên đang nhếch miệng cười, trái tim co thắt lại, hô hấp như bị ai nắm lấy, đặt trong tay, tùy ý giãy xéo.

Loại đau đớn này, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng trải qua.

Mặc dù ban đầu Sở Nhạc Viện cướp đi Quý Tư Phạm, cô cũng không có đau khổ đến như vậy.

Dồn hết sức toàn thân, Sở Kiều mới có thể giơ tay lên, ngón tay quán lấy sợi dây chuyền trên cổ Hạ Yên Nhiên hung hăng kéo xuống.

"A ——"

Lần này dùng lực rất lớn, cần cổ trắng nõn của Hạ Yên Nhiên bị cứa một vết đỏ rất sâu, rỉ máu.

Nắm ngón tay khép lại, Sở Kiều nắm chặt vô đạn màu vàng trong tay, trầm giọng nói: "Đừng có làm dơ bản đồ của tôi!"

Hạ Yên Nhiên giơ tay lên sờ vào sau gáy, cảm giác đau rát, chắc là bị xước da rồi.

Cầm chặt sợi dây chuyền, Sở Kiều xoay người, không nhiều lời, nhanh chóng rời khỏi.

Đẩy cửa ra, ngồi lên xe, cầm chìa khóa trong tay nhưng Sở Kiều làm thế nào cũng không thể cầm được vào ổ. Đôi tay run run, ngón tay cũng run, thật ra thì toàn thân cô đều đang run rẩy.

Nhấc tay trái lên giữ chặt cổ tay phải, Sở Kiều gian nan cầm chìa khóa vào, cuối cùng khởi động xe.

Xe thể thao màu đỏ chạy ra khỏi gara, chuyển hướng, rời khỏi cổng biệt thự.

Hai tay Sở Kiều nắm chặt tay lái, dưới chân dùng sức nhấn ga, xe thẳng tắp lao về phía trước phóng ra ngoài.

Trên con đường nhỏ lát đá cuội bên cạnh, một bóng người lão đạo chạy đến, đưa bé đuổi theo quả bóng da, bất thành linh chạy tới giữa đường.

"Cẩn thận!"

Mẹ đưa bé mẹ theo sát phía sau, nhìn thấy có xe vội vàng hô lên.

May mắn nhờ một tiếng này, đem tâm tư hỗn độn của Sở Kiều thu lại. Cô đột nhiên đạp thắng xe, kết một tiếng, xe dừng lại trước mặt đứa bé, chút nữa thì chèn lên người nó.

"Khanh khách ——"

Đứa bé ôm quả bóng da trong ngực, thấy có xe hơi lao tới, còn cảm thấy chơi thật vui, cười ra tiếng.

Mẹ đứa bé bị dọa sợ sắc mặt trắng bệch, ôm lấy đứa bé kéo vào trong ngực, mắng: "Cô có biết lái xe không hả, ở trong khu vực dân cư mà đi nhanh như vậy, nếu đụng phải người thì làm sao?"

Sở Kiều không có nghe rõ người nọ đang chửi cái gì, chỉ nhìn thấy khẩu hình của cô ta lúc đóng lúc mở. Lát sau, cô ta mới ôm đứa bé rời đi.

Hít một hơi thật sâu, Sở Kiều rũ người xuống, sợi dây căng thẳng toàn thân cũng buông xuôi.

Người cô mềm nhũn, gục mặt lên vô lăng, trên trán đều là mồ hôi lạnh. Thiếu chút nữa cô đã đụng vào một đứa bé, thật sự rất nguy hiểm!

Lòng bàn tay đang nắm chặt bị một vật cứng đâm vào làm cô thấy đau. Sở Kiều giảm lực nắm, xòe tay ra, mới nhìn thấy vô đạn nằm trong lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay cô vẫn gắt gao nắm chặt sợi dây chuyền, chưa từng buông ra.

Sở Kiều cúi đầu, tựa mặt vào trên vô lăng. Không kiểm chế được khóe mắt đang ê ẩm, cô trừng mắt, chỉ cảm thấy có nước mắt ầm ập chảy xuống.

Nước mắt một khi trào ra, giống như mang theo sinh mệnh, trong khoảnh khắc này nước mắt cô không ngừng lăn xuống.

Sở Kiều muốn ngăn lại, nhưng đôi lại chỉ thấy nước mắt lại càng rơi xuống mãnh liệt hơn.

Cô cắn chặt môi, trơ mắt nhìn từng giọt nước mắt óng ánh trong suốt, rơi tí tách xuống lòng bàn tay mình, tích tụ lại từng chút một.

Không kiềm được, cô chỉ có thể để mặc loại cảm giác này, để cả người chìm ngập.

Hai bên trán giật giật, người đàn ông nằm trên giường xoa huyết Thái Dương, từ từ mở mắt. Cảnh vật mơ hồ trước mặt, Quyền Yến Thác lắc đầu một cái, đại não dần dần thanh tỉnh trở lại.

Tròng mắt đen nhánh như Hắc Diệu Thạch của người đàn ông híp lại một cái, thoáng thấy bóng người đứng sau cửa sổ, khoe miệng trầm xuống, nói: "Là cô?"

"Đã dậy rồi." Hạ Yên Nhiên xoay người, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía anh: "Anh tỉnh rất nhanh."

Quyền Yến Thác từ trên giường đứng lên, cúi đầu nhìn lướt qua bộ quần áo trên người, hỏi "Hai người gặp nhau lúc nào?"

Hạ Yên Nhiên hiểu anh đang muốn hỏi cái gì? Nếu hôm nay cô ta đứng ở chỗ này, tự nhiên cũng biết đã không thể giấu giếm được nữa.

"Trước đó một lúc lâu." Cô ta cup mắt, xoay người lại đi về phía anh.

Lời của cô ta..., khiến cho ánh mắt Quyền Yến Thác tối tăm, cảm thấy vô cùng lo lắng.

Trên người Hạ Yên Nhiên mặc váy dài, cất bước đi tới trước mặt anh, môi đỏ mọng nhấp nhẹ, cười nói: "A Thác, mặc dù anh tỉnh lại rất nhanh, nhưng vẫn là chậm một bước! Sở Kiều vừa mới về qua đây!"

Nghe vậy, Quyền Yến Thác từ từ đứng lên, bóp cổ cô ta, lạnh lùng nói: "Hạ Yên Nhiên, cô đã nói gì với cô ấy?"

Về mặt tươi cười của Hạ Yên Nhiên dần dần đỏ lên, cổ bị bóp lại, không thở được, "Em nói cho cô ấy biết, em và anh đã ngủ với nhau, người anh yêu, là em!"

Mặc dù bị anh bóp chặt cổ, nhưng Hạ Yên Nhiên vẫn cố gắng dùng sức phát ra âm thanh, gằn từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra từng câu từng chữ.

"Lên giường?!" Quyền Yến Thác nhếch miệng, nụ cười giễu cợt.

Trong lòng Hạ Yên Nhiên khẽ động, ánh mắt hốt hoảng nhìn về phía anh. Khuôn mặt người đàn ông thoáng nét cười âm u, khiến cho đáy lòng cô ta trở nên sợ hãi.

Lực đạo trên cổ thoát ra, cơ thể Hạ Yên Nhiên buông lỏng, hai chân vô lực lùi về phía sau một bước, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác đang căng thẳng đột nhiên giãn ra, không nhịn được cười lên.

Hạ Yên Nhiên xoa cổ, hồ nghi hỏi, "Anh đang cười cái gì?"

Quyền Yến Thác trầm mặt, lôi Hạ Yên Nhiên đi vào thư phòng, hơn nữa còn đưa tay mở máy vi tính để trên bàn.

Rất nhanh màn hình máy tính liền sáng lên, Hạ Yên Nhiên thấy hình ảnh bên trong, kinh ngạc há to mồm.

"Chiều nay đối với tôi không có tác dụng." Quyền Yến Thác thấy khuôn mặt cô ta trắng bệch, cười: "Nếu tôi muốn lên giường cùng cô, đã sớm làm, còn phải đợi cho đến ngày hôm nay sao?"

Bị những lời này hung hăng đâm vào ngực, Hạ Yên Nhiên cắn môi, không nói nên lời.

"Tôi nên cảm ơn cô." Quyền Yến Thác bỗng nhiên lên tiếng, gương mặt tuấn tú trầm xuống.

"Cảm ơn em?"

Hạ Yên Nhiên xoa cổ, nhử mày nhìn anh hỏi.

"Đúng, cảm ơn cô."

"Cảm ơn cô đã lựa chọn một kết thúc như vậy cho chúng ta!" Quyền Yến Thác cup mắt, đáy mắt thâm thúy lóe sáng.

Nghe vậy, hai mắt Hạ Yên Nhiên co rút kịch liệt một hồi, cô ta cắn môi, gấp giọng nói: "A Thác, em...em....."

Đụng ——

Một tiếng vang thật lớn.

Hạ Yên Nhiên vội vàng không kịp phản ứng, kinh ngạc nhìn anh cầm lên hòm thủy tinh trên bàn, đôi tay chậm rãi buông ra, mặc cho nó rơi mạnh xuống đất, trong khoảnh khắc vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

"Đừng!"

Hạ Yên Nhiên theo bản năng giơ tay lên bắt lấy, nhưng cuối cùng lại chậm một bước, thẫn thờ nhìn bình thủy tinh từ tay anh ném xuống, nát thành bụi.

Tạch tạch tạch lộc cộc ——

Những viên bi màu tím trong bình thủy tinh, từng viên từng viên rơi xuống, trong nháy mắt vỡ vụn.

"Không được....." Hạ Yên Nhiên quỳ hai chân trên mặt đất, mặc cho thủy tinh sắc nhọn đâm vào da thịt, cô ta đưa tay nhặt lên từng mảnh vỡ rải rác xung quanh, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống như mưa, "Quyền Yên Thác, làm sao anh có thể..... Làm sao anh có thể đập vỡ cái này?!"

"Tại sao lại không thể?" Quyền Yên Thác cúi người, đáy mắt âm u, "Lần trước tôi đã cảnh cáo cô cái gì? Hạ Yên Nhiên, đây là cô tự tìm lấy!"

Hạ Yên Nhiên cắn môi, nước mắt tràn đầy trên mặt, "Anh đã đồng ý với em, sẽ mãi mãi giữ lại bình thủy tinh này, vĩnh viễn đều sẽ nhớ em!"

Đã đồng ý sao?

Quyền Yên Thác mỉm cười, đôi mắt thâm thúy không mang theo một tia ấm áp, "Đó là một sai lầm, cho nên tôi muốn sửa lại!"

Ngón tay người đàn ông lộ rõ từng khớp xương nhẹ nhàng giơ lên, chỉ vào các viên thủy tinh rơi tán loạn trên mặt đất, đôi môi lạnh bạc mỉm lại, "Hạ Yên Nhiên cô nên nhớ kỹ, bắt đầu từ giây phút này, giữa chúng ta không còn gì cả!"

"Tất cả đều không còn?" Hạ Yên Nhiên nhìn anh, hình như còn chưa kịp phản ứng, "Anh muốn quên tất cả sao? Anh nhớ đem tất cả giữa chúng ta mà quên đi sao?"

"Đúng!" Quyền Yên Thác trả lời như chém đinh chặt sắt, nói: "Toàn bộ đều quên!"

"Rời khỏi nhà tôi!"

Quyền Yên Thác đứng lên, ném lại một câu nói như vậy. Sau đó anh cầm chìa khóa xe trên bàn, chạy vội xuống lầu, lái xe rời khỏi biệt thự.

Mảnh thủy tinh nhỏ sắc nhọn, xướt qua lòng bàn tay non mềm của cô ta. Hạ Yên Nhiên quỳ trên mặt đất, muốn nhặt các viên Thủy Tinh lên, lại phát giác các mảnh vỡ vương vãi khắp nơi, khắp nơi đều có, phải nhặt lại như thế nào?

Rơi rụng tán loạn, cô ta căn bản không đứng lên nổi.

Tất cả những kỷ niệm suốt 25 năm qua, vào giờ khắc này, cũng đã đi xa.

Hạ Yên Nhiên đột nhiên cười lên, cuộc dây dưa này, cuối cùng vẫn phải hủy ở trong tay cô ta.

.....

Sở Kiều lái xe tới đến phòng đấu giá, lúc bước xuống xe, vẻ mặt tựa như đã khôi phục lại bình tĩnh, ít nhất cô còn nhớ rõ có việc quan trọng cần phải làm.

Trong phòng đấu giá, dòng người bắt đầu kéo đến.

Sở Kiều xách theo ví da đi vào trong, lại bị một người tiến đến ngăn cản.

"Đứng lại!"

Sở Nhạc Viện đã sớm chờ ở đây, lúc này đang vênh vào hống hách đứng ở trước mặt cô.

Nhìn thấy cô ta, Sở Kiều nhếch môi, lướt qua bả vai của cô ta đi thẳng vào bên trong, nhưng lại bị cô ta kéo cổ tay, lôi qua một bên.

"Cút ngay!"

Sở Kiều nhíu mày nhìn chằm chằm cô ta, lửa giận từ đáy lòng dâng trào.

Ánh mắt của cô thật đáng sợ, trái tim Sở Nhạc Viện co rút một cái. Chỉ là trong tay cô ta đang có món đồ, cũng đủ khiêu khích.

"Sở Kiều, chị hung hăng làm cái gì?" Sở Nhạc Viện mở miệng, căm hận nhìn cô: "Chị đem cổ phần bán đấu giá, có biết là làm như vậy sẽ khiến cho Sở thị sụp đổ! Sở thị sụp đổ, đối với chị có ích lợi gì?"

"Đương nhiên là có lợi rồi!" Sở Kiều lạnh lùng cười lên, ánh mắt âm trầm, "Đây là các người thiếu nợ mẹ tôi!"

"Thiếu nợ mẹ chị sao?"

Sở Nhạc Viện khinh bỉ cười, châm chọc nói: "Sở Kiều, căn bản là chị cũng không biết rõ liên vu hãm cho mẹ tôi! Bây giờ còn muốn vong ân phụ nghĩa để hại Sở gia, rốt cuộc là chị có trái tim hay không?"

"Vu hãm mẹ cô?" Sở Kiều bật cười, mắng: "Không biết xấu hổ!"

Nghe được lời của cô..., sắc mặt Sở Nhạc Viện trầm xuống, tức giận nói: "Mẹ chị mới là kẻ phản bội! Mẹ tôi là người trong sạch, kẻ phản bội là mẹ của chị!"

"Cô dám nói vậy?" Sở Kiều nắm lấy cổ áo cô ta, ánh mắt tàn khốc.

Sở Nhạc Viện đương nhiên không sợ cô, đắc ý nói: "Tôi nói vậy sao? Sở Kiều, người nói vậy chính là chị!"

Cô ta hát tay Sở Kiều ra, mở ví, lấy di thư, cất giọng chua ngoa, "Chị tự xem đi! Xem một chút chuyện tốt mà mẹ chị đã làm!"

Sở Nhạc Viện ném mạnh di thư qua, Sở Kiều theo bản năng đưa tay tiếp lấy, ngậy ngốc nhìn chằm chằm lá thư trong tay.

"Hừ!"

Nhìn gương mặt mặt hờn của cô, Sở Nhạc Viện mỉm cười một tiếng, xoay người đi vào phòng đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109-2: Tư vị tình yêu 2

Một lúc sau, Sở Kiều lái xe trở lại ngôi nhà cũ trên đường Hoài Tây, đây là nơi cô đã sống khi còn nhỏ.

Cánh cửa loang lổ, sân vườn hoang vu.

Trước kia, mỗi lần Sở Kiều đến đây, đều không có đủ dũng khí đẩy cửa bước vào. Bởi vì nơi này, chứa đựng quãng tuổi thơ mà cô không muốn nhớ lại.

Kéo kẹt ——

Đẩy ra cánh cửa sắt nặng nề, Sở Kiều nhấc chân đi vào.

Lá khô dưới chân bị dẫm lên kêu xào xạc, cô bước lên bậc thang, mở ra cửa chính, rốt cuộc bước vào nơi này một lần nữa.

Trong nhà cái gì cũng vẫn còn, chỉ là phía trên đều phủ một lớp vải trắng. Ban đầu sau khi mẹ qua đời, bọn họ liền rời khỏi nơi này, từ đó về sau, không có ai trở lại.

Hơn hai mươi năm không người ở, trong phòng khó tránh khỏi có mùi vị ẩm mốc.

Sở Kiều xách theo túi trong tay, đi từng bước một lên cầu thang, men theo trí nhớ của cô, hướng về phía phòng ngủ của mẹ.

Cửa phòng ngủ màu trắng hơi ố vàng. Bàn tay Sở Kiều đặt lên tay nắm cửa, khẽ dùng sức, cửa phòng liền bị đẩy ra.

Thảm nhung làm thủ công màu sắc rực rỡ là món đồ mẹ thích nhất. Khi còn bé, Sở Kiều thường ngồi dưới đất, lăn qua lăn lại bên cạnh mẹ, lúc mệt mỏi, thân thể nhỏ bé cuộn tròn lại, rúc vào trong ngực mẹ mà ngủ.

Cô đi tới bên cửa sổ, mơ hồ còn nhớ. Chỗ ngồi gần cửa sổ này là nơi mẹ thích nhất, mẹ cầm bút vẽ, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kiên nhẫn dạy cô phải cầm bút như thế nào, dạy cô nét bút đầu tiên vẽ ra con người như thế nào.

Bài trí trong phòng không thay đổi một chút nào.

Khóe mắt Sở Kiều nhú lại, đột nhiên nhìn thấy bên trong bình hoa bày trên bàn có đặt cái gì đó, trong nháy mắt, trái tim như thất lại.

Sau một hồi lâu, cô mới lấy sức đi tới trước bàn.

Bình hoa trên bàn, cắm đầy hoa khô. Đôi mắt Sở Kiều chăm chú nhìn những bông hoa kia, ở đáy lòng thầm đếm một lần, không nhiều không ít, vừa

đúng 23 đoá.

Mà phía ngoài cùng đoá hoa này, còn có thể nhìn thấy đại khái, hiển nhiên là mới được bỏ vào không lâu.

Hoa hồng Bạch.

Trái tim Sở Kiều căng thẳng, hốc mắt chua xót.

Cô đã từng vô số lần hỏi ba, ngày giỗ thực sự của mẹ?

Hôm nay, cô nhìn thấy 23 đoá hồng trắng đã khô héo. Bất chợt nghĩ ra tại sao vào ngày giỗ mẹ hàng năm, ba cũng sẽ không về nhà trước 12h.

Cô run rẩy mở phong thư trong tay, Sở Kiều cắn môi, đôi mắt sáng ngời một mảnh âm đạm. Trong lòng ảm ảm dự cảm có cái gì đó, ngón tay của cô siết chặt mép giấy viết thư, in vào một dấu ngón tay thật sâu.

Sở Kiều hạ mi xuống, dùng hết tất cả khí lực, xem xong bức thư trong tay. Trong chốc lát, hốc mắt cô chứa đầy nước, cùng với đó, trái tim lặng lẽ vỡ tan.

Buổi đấu giá đã bắt đầu, nhưng Sở Kiều chậm chạp không xuất hiện. Mọi người lên tiếng bàn luận xôn xao không ngừng.

Điện thoại di động thì tắt máy, không thể liên lạc được với cô, nhân viên gấp gáp đến phát hoảng. Cuối cùng bởi vì quá thời gian nên buổi đấu giá bị hủy bỏ.

Trên khán đài dành cho khách quý, Sở Nhạc Viện vui mừng cười nhạt, kết thúc thành công.

Chiếc Hummer màu đen phi nhanh trên đường, Quyền Yến Thác đeo tai nghe điện thoại, hai tay nắm tay lái, môi mím chặt nói: "Lập tức tìm hiểu cho tôi sau khi Sở Kiều ra khỏi biệt thự thì đã đi những đâu, gặp những ai?"

Anh cúp điện thoại, lửa giận trong lòng cuộn cuộn.

Sở Kiều không đi đến buổi đấu giá, cũng không tìm được cô!

Mặc dù lời nói của Hạ Yên Nhiên khiến cho cô bị dả kích, nhưng là theo tính cách của cô, nhất định sẽ đi đến phòng đấu giá. Thế nhưng cô lại không hề xuất hiện, Quyền Yến Thác linh cảm, trong việc này nhất định có vấn đề gì đó!

Một Hạ Yên Nhiên còn chưa đủ, lại thêm cả Trì Việt tham gia, đáy lòng Quyền Yến Thác tức giận, thực sự muốn phát tiết ra ngoài.

Anh trầm mặt chuyển tay lái, lái xe đi đến Trì gia.

Trên bậc thang trước cửa nhà, Trì Việt cầm thuốc trong tay, một điều lại một điều, vẻ mặt tĩnh lặng.

Quyền Yến Thác còn chưa kịp tắt máy, trực tiếp nhảy xuống, vọt vào bên trong.

Nhìn thấy anh tới, Trì Việt cũng không cảm thấy bất ngờ, gương mặt tuấn mỹ khẽ nâng lên, cười nói: "Anh cũng nhanh đấy!"

Bụp ——

Quyền Yến Thác giờ tay lên chính là một quyền, hướng khoe miệng của anh ta đánh xuống.

"Đây là cậu thiếu nợ tôi....."

Lời của anh chưa nói xong, Quyền Yến Thác lại tung một cước, trực tiếp đem Trì Việt đạp ra ngoài, lưng đụng vào cánh cửa, phát ra âm thanh thật lớn.

"Chuyện gì đang xảy ra thế này?" Quyền Chính Nghi nghe tiếng động chạy đến.

"Cô cô!"

Quyền Yến Thác ngăn bà lại, ánh mắt dọa người, "Cô đừng xen vào chuyện này! Hôm nay ai cũng không quản được, con là muốn đánh chết nó, một mạng đổi một mạng!"

"A Thác ——"

Quyền Chính Nghi bị khuôn mặt tàn khốc của anh dọa sợ, ngây ngốc tại chỗ không nhúc nhích, vô cùng sợ hãi, Quyền Yến Thác kéo cổ áo Trì Việt, trực tiếp lôi anh ta lên phòng ngủ trên lầu, hơn nữa đem cửa phòng khóa trái.

"Mở cửa, mở cửa ra!"

Quyền Chính Nghi hai tay đập lên cánh cửa, không ngừng gào thét, nghe tiếng động bên trong, càng bị dọa khóc gào lên!

"Fuck! Con mẹ nó cậu thật biết đùa!"

Tri Việt ôm bụng, quát: "Anh muốn làm cho tôi đoạn tử tuyệt tôn chắc!."

Quyền Yến Thác không thèm quan tâm tới anh ta, tay hướng về phía anh ta đang kêu vung lên, từng quyền mạnh yếu đều tàn nhẫn. Lần này anh thực sự phát điên.

"Con mẹ nó, cậu trả thù lúc nào không được, tại sao lại nhất định phải quấy rối vào lúc này chứ! Cậu có biết Sở Kiều rất đáng thương hay không?! Tri Việt, tôi nói cho cậu biết, nếu cô ấy mà có chuyện gì, tôi sẽ giết cậu ——"

Quyền Yến Thác níu lấy cổ áo của anh ta gầm lên, gương mặt tuấn tú vạm vỡ, đôi mắt đỏ au.

Nhìn đến ánh mắt anh, Tri Việt càng sửng sờ, quên cả đánh trả, hỏi "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tiếng gõ cửa bên ngoài càng ngày càng kịch liệt, tiếng la khóc của cô cô khiến anh cực kỳ phiền não.

Quyền Yến Thác nhếch môi, buông cổ áo Tri Việt, nháy mắt với anh ta.

Trong lòng Tri Việt ngẫm hiểu, hướng ra ngoài cửa hô lên, miệng khê động, liền đau đớn, mở miệng trách móc.

"Mẹ, đừng làm loạn lên, con còn chưa có chết!"

"Việt Việt, A Thác! Các con mau mở cửa ra!"

Quyền Chính Nghi vẫn không thể yên lòng, tiếp tục đập cửa.

Tri Việt hết cách rồi, chỉ có thể cắn răng đứng lên, mở hé cửa ra, nói: "Mẹ đừng xen vào."

Quyền Chính Nghi đẩy khe cửa muốn đi vào trong lại bị Tri Việt ngăn cản: "Mẹ, mẹ đừng có xen vào việc này có được không?"

Nhìn khuôn mặt đầy vết thương, Quyền Chính Nghi vừa tức giận vừa đau lòng, bà dí ngón tay vào mặt Tri Việt quát: "Đưa con chết tiết này, làm mẹ tức chết đi!"

Đuổi mẹ đi chỗ khác, Tri Việt xoay người trở lại, ngồi bệt dưới đất rồi dựa lưng vào tường, nhắc chân đập đập người đối diện, nói: "Loại tư vị này như thế nào?"

"Cái gì như thế nào?" Quyền Yến Thác giơ tay lên, lau vết máu ở khóe miệng.

"Tư vị bị người ta người tính kẻ đó!"

Tri Việt ngược đầu hỏi anh, "Tức giận không?"

Có chút tức giận!

"Lần này cậu hài lòng hài lòng rồi chứ?" Quyền Yến Thác hỏi, ánh mắt lấp lăm: "Cùng Hạ Yên Nhiên bày mưu tính kế tôi, cậu đắc ý như vậy sao?"

Sắc mặt Tri Việt cứng đờ, không có mở miệng.

Quyền Yến Thác giận tái mặt, tức giận nói: "Tri Việt, hai chúng ta thanh toán xong rồi."

"Chưa xong!" Tri Việt quay đầu đi, soi gương nhìn mặt mình, trong nháy mắt trở nên lo lắng, "Mỗi lần đánh anh có thể dùng đánh vào mặt tôi được không, gương mặt tôi là độc nhất vô nhị, nếu anh thực sự phá hủy khuôn mặt này, tôi sẽ băm anh cả đời!"

"Ha ——"

Quyền Yến Thác thờ dài một hơi, trừng mắt nhìn người đối diện, đột nhiên lại buồn cười. Nói cho cùng, Tri Việt tâm tính trẻ con, những việc hỗn đản của anh ta, ngay cả bản thân anh ta cũng không phân rõ đúng sai, so đo với anh ta, thật đúng là không tranh luận ra được cái quái gì!

"Anh!"

Tri Việt khê mở miệng, giọng nói chìm xuống, "Em muốn anh độc ác như vậy, anh bây giờ chắc không còn khí lực để đánh em nữa nhỉ?!"

Con người Quyền Yến Thác nheo lại, nhìn anh ta chằm chằm có chút không hiểu, "Như thế nào anh mày lại thành độc ác rồi hả?"

Đưa Phùng Thiên Chân đến trên giường của nó thì bị gọi độc ác? Cái thằng nhóc chết tiết này, rốt cuộc có thể chịu suy nghĩ một chút hay không?!

Chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói, Tri Việt mím môi, cười cười: "Thuốc em cho anh uống, là loại mà trước kia chúng ta vẫn hay dùng để chỉnh

người khác! Sau khi sử dụng thì trong thời gian ngắn không lên được!"

Không lên được?!

Quyền Yến Thác nhú chặt mày kiếm, suy nghĩ một chút mới phản ứng được, một cước đá qua, "Mẹ nó, mày muốn tự đâm đầu vào chỗ chết!"

Thật là không thể tin tưởng thằng nhóc này được!

"Mẹ nó!"

Tri Việt bị đau, gương mặt tuần tú nhăn thành một nắm, nói: "Em không phải không tin anh! Em là muốn đề phòng Hạ Yên Nhiên, cô ta đã mơ ước anh hơn hai mươi năm, ngộ nhờ cô ta ăn sạch anh, Sở Kiều chắc chắn sẽ giết em!"

"Vậy chú mày không sợ bị anh giết?"

Tri Việt che miệng, cười một tiếng thật thấp, nói: "Em cảm thấy Sở Kiều so với anh còn ác hơn!"

"....."

Quyền Yến Thác im lặng, lại muốn nhắc chân, Tri Việt sớm có phòng bị, nghiêng mình né tránh.

"Anh đã xong chưa, còn thích đánh nữa hả!" Tri Việt nhú lông mày, tức giận nói: "Anh đã đánh em rồi thì coi như huê đi!"

Ngừng một lúc, môi mím chặt lại: "Em thực sự không muốn hại anh! Em đã sớm biết tâm tư của Sở Kiều đối với anh, mà em chính là không phục, em chỉ muốn thử hai người mà thôi!"

"Cái thằng này ——"

Quyền Yến Thác giận quá hóa cười, đứng dậy, hung hăng vỗ một cái vào mặt anh ta, quát: "Tri Việt, con mẹ nó em thật đúng là có tiền đồ!"

"Tốt lắm tốt lắm!" Tri Việt cũng cảm thấy phiền não, đẩy tay anh ra, nói: "Chuyện này về sau coi như xong, ai cũng đừng nhắc tới, người nào mà nói đến là loại tiểu nhân!"

Nói cho cùng, Quyền Yến Thác cũng là anh trai, cho dù có oán hận đi nữa thì cũng không thể phá hủy bọn họ.

Quyền Yến Thác có thể đưa Phùng Thiên Chân đến trên giường của mình. Thế nhưng mình lại không thể đưa Hạ Yên Nhiên làm giống như vậy, bởi vì ở nơi nào đó trong đáy lòng, Tri Việt rất rõ ràng, đây là hai chuyện khác nhau!

Nhưng đến tận cùng là khác ở chỗ nào, chính anh cũng nói không rõ!

Quyền Yến Thác đang muốn mở miệng, điện thoại di động trong túi reo lên. Anh móc điện thoại ra sau khi nghe máy, thấy được người ở đầu bên kia thông báo, vẻ mặt lo lắng hòa hoãn xuống.

Trong giây lát, anh lên xe, nhanh chóng chạy tới khu biệt thự.

Lúc Quyền Yến Thác đến nơi, Hàn Thu Dương đang ngồi trên sofa ở phòng khách, kể chuyện xưa cho con gái nghe.

Hàn Nhất Nặc nhìn thấy một người tiến vào, đôi mắt đen nhánh chớp chớp.

"Sở Kiều đâu?" Quyền Yến Thác mím môi, giọng lạnh lẽo.

Hàn Thu Dương để sách trong tay xuống, ánh mắt bình tĩnh, nói: "Đi rồi."

Đi rồi?

Quyền Yến Thác nhú chặt mày kiếm, ánh mắt lạnh thấu xương hỏi: "Cô ấy đi đâu?"

"Không biết!"

Hàn Thu Dương vẫn nở nụ cười ưu nhã như cũ, không nhìn ra chút bối rối nào,

Thái độ bình tĩnh thông dong này, trong nháy mắt kích thích lửa giận của Quyền Yến Thác, anh nắm lấy cổ áo Hàn Thu Dương, đẩy mặt lộ ra giận giữ.

"Buông ba cháu ra!"

Hàn Nhất Nặc từ trên ghế sofa nhảy xuống, thân thể nhỏ nhỏ bảo hộ bên cạnh ba, nói: "Di Kiều Kiều nói không được cho bất kỳ ai biết đi đã đi đâu!"

Gương mặt tuần tú của Quyền Yến Thác trầm xuống, cúi đầu nhìn cô bé trước mặt, không có chỗ nào để xả tức được.

"Cô ấy đi từ lúc nào?"

Hồi lâu, Quyền Yến Thác thở dốc một hơi, giọng bình tĩnh lại.

Hàn Thu Dương đưa tay ẵm con gái lên, trầm giọng nói: "Nửa giờ trước."

Hít một hơi sâu, đáy mắt của Quyền Yến Thác từ từ trở nên âm đạm. Xung quanh không cảm nhận được hơi thở quen thuộc của cô, Sở Kiều đứng thật là đi rồi.

Lúc đó, trong phòng chờ ở sân bay, Sở Kiều đang ngồi trên ghế, đợi giờ lên máy bay.

Màn hình TV trong đại sảnh đang phát tin tức truyền từ phòng đấu giá. Buổi đấu giá đã bị hoãn, còn có bóng dáng Quyền Yến Thác sót ruột đi lại, trái tim co thắt lại.

Âm thanh thông báo vang lên, Sở Kiều đứng dậy đi vào cửa ra máy bay, bóng lưng quyết tuyệt.

Quyền Yến Thác chạy như điên trên đường, lái xe đến sân bay. Sau khi dừng xe, lập tức chạy vào phòng chờ.

Hàn Thu Dương không chịu nói Sở Kiều đi nơi nào.

Rõ ràng là Sở Kiều đã đề nghị.

Không biết Hàn Thu Dương dùng biện pháp gì, anh không tra được danh sách lên máy bay, cũng không tra được Sở Kiều muốn đi đâu.

Người đến người đi ở trong đại sảnh, bên cạnh đi qua ngàn vạn người.

Quyền Yến Thác kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn xung quanh là những khuôn mặt xa lạ, hai mắt thâm thúy một mảnh chán nản. Không có bóng dáng của cô, không có khuôn mặt tươi cười cũng như hơi thở của cô.

Giây phút cô xoay người đi xa, trong chớp mắt thế giới của anh cũng kết thúc.

Thì ra là, đây chính là tư vị của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109-3: Tư vị tình yêu 3

Theo thường lệ, nhà họ Sở dùng cơm tối lúc 6 giờ, Sở Nhạc Viện nhân nhả bụng chén cơm, khẩu vị cũng thật tốt.

Chỉ là, một mình cô ta vui vẻ ăn uống.

Sở Hoành Sanh có chút mất hồn, toàn bộ tinh thần đều tập trung suy nghĩ tại sao Sở Kiều không đến buổi đấu giá?

Cùng lúc đó, Giang Tuyết Nhân cũng đang nghĩ đến vấn đề này, vì sao Sở Kiều đột nhiên thay đổi quyết định? Chẳng lẽ là.....

Thẳng đến lúc tiếng chuông cửa vang lên, người giúp việc chạy tới mở cửa.

"Quyền thiếu!"

Giương mặt tuần tú của Quyền Yến Thác lạnh lùng, bước chân vững vàng.

Chợt nhìn thấy anh, đôi đũa trong tay Sở Nhạc Viện thiếu chút nữa rơi xuống đất. Sắc mặt cô ta thoáng chốc khảm trương, cúi đầu cắn chặt đũa.

"Sao rồi?" Sở Hoành Sanh đứng lên, nhìn chằm chằm Quyền Yến Thác hỏi.

Môi mỏng của Quyền Yến Thác mím nhẹ, nói: "Con vẫn chưa tra được cô ấy đi đâu? Chỉ là rất nhanh sẽ có tin tức."

Nghe vậy, Sở Hoành Sanh khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt khó coi.

Quyền Yến Thác kéo ghế ra, đột nhiên ngồi đối diện Sở Nhạc Viện, ánh mắt hàm chứa ý cười, "Khẩu vị của cô có vẻ không tệ"

Về mặt Sở Nhạc Viện căng thẳng, cứng ngắc cười nói: "Làm sao lại như vậy? Không tìm thấy chị, tôi đương nhiên cũng lo lắng."

Cạch ——

Quyền Yến Thác hắt đôi đũa trước mặt, trong nháy mắt nheo mắt lại chất vấn: "Sở Nhạc Viện, cô đừng nói với tôi là trước khi buổi đấu giá bắt đầu, cô không hề gặp qua Sở Kiều?"

Một tay anh chống lên bàn, gương mặt tuần tú tiến lại gần, nói: "Cô đã nói gì với cô ấy?"

"Tôi....."

Sở Nhạc Viện cắn môi, tránh né ánh mắt anh, "Tôi chỉ là khuyên nhủ chị không nên làm như vậy."

"Còn gì nữa không?"

"Không có!"

"Hừ!" Quyền Yến Thác mím môi, cười lạnh nói: "Những lời này, cô giữ lại đi lừa quỷ đi!"

"Anh không tin thì tôi cũng không biết phải làm sao?" Sở Nhạc Viện để chén cơm xuống, liều chết không thừa nhận.

"Cô dám đùa giỡn trước mặt tôi?"

Quyền Yến Thác giận tái mặt, đưa tay chỉ cô ta, nói: "Sở Nhạc Viện, cô muốn chết như thế nào?"

"Anh...anh dám ——"

Ánh mắt của anh rất dọa người, Sở Nhạc Viện đứng dậy hướng đến cạnh mẹ mình né tránh, giọng nói dần dần mất đi sự hùng hổ, "Những gì tôi nói đều là thật!"

"Nhạc Viện!"

Sở Hoành Sanh trầm mắt xuống, quay đầu nhìn chăm chăm con gái, hỏi "Rốt cuộc con đã làm cái gì?"

Nhìn ánh mắt sắc bén của ba, Sở Nhạc Viện chột dạ, cắn môi thầm nói: "Con đưa di thư cho chị xem, tránh cho chị ta luôn vu hãm mẹ! Rõ ràng mẹ của chị ta mới là người không biết xấu hổ....."

"Kiều Kiều!" (Kiều Kiều ý chỉ con gái cưng, con gái yêu dấu, lấy tên của SK đặt cho SNV)

Nghe được lời của cô ta..., về mặt Giang Tuyết Nhân vô cùng kinh hãi.

Di thư?!

Khóe mắt Quyền Yến Thác cuồng nộ, anh giơ tay lên hướng Sở Nhạc Viện, ánh mắt giống như muốn ăn tươi nuốt sống.

"A ——"

Sở Nhạc Viện cho là anh muốn tấn công cô ta, ôm đầu trốn về phía sau, nhưng không nghĩ đến lại nhìn thấy cha ôm ngực, cả người té xuống đất.

"Ba!"

"Hoành Sanh ——"

Bệnh viện thành phố.

Đèn đỏ của phòng cấp cứu sáng lên thật lâu, Sở Hoành Sanh mới được y tá đẩy ra. Mặc dù cấp cứu thành công, chỉ là người rất yếu, cần phải nằm viện.

Y tá thu xếp bệnh nhân ra ngoài xong, Giang Tuyết Nhân vội vàng đi vào.

"Đội đã nào...!"

Y tá ngăn người thân lại, nói: "Bệnh nhân mới tỉnh, ông ấy chỉ yêu cầu gặp Quyền Yến Thác."

Nghe vậy, đáy mắt Sở Nhạc Viện trở nên âm trầm.

Trong phòng bệnh, Sở Hoành Sanh đã tỉnh táo, trong lỗ mũi còn treo ống dưỡng khí, ngoắc tay kêu anh ngồi ở bên giường.

Quyền Yến Thác kéo ghế dựa qua ngồi xuống, trầm giọng nói: "Ba tìm con có việc?"

Sở Hoành Sanh thờ dài, ánh mắt chán nản, "Làm khó cho con rồi."

Giọng điệu ông thân nhiên, trong lòng Quyền Yến Thác nhất thời không có cảm giác, "Ba, là con không làm tốt, chuyện con hứa với ba đã không làm được."

"Không sao, " Sở Hoành Sanh vỗ vỗ tay của anh, cười nói: "Con cũng đã tận lực rồi."

Nhìn bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ, Sở Hoành Sanh mím môi, chậm rãi mở miệng, "A Thác, con có thể mang nó trở về hay không?"

Quyền Yến Thác kiên định gật đầu một cái, trịnh trọng cam kết, "Ba yên tâm, con nhất định sẽ đưa cô ấy trở về."

Có cam kết của anh, Sở Hoành Sanh an tâm không ít, sắc mặt tái nhợt dâng lên một nụ cười.

.....

Đêm khuya bên trong thư phòng, Quyền Yến Thác cầm điện thoại trên bàn gọi ra ngoài.

Tiếng chuông reo mấy lần, đối phương mới nghe máy, "A lô?"

"Tấn Thần, tra cho tôi chuyến bay của một người."

"Người nào?"

"Sở Kiều!"

Đầu điện thoại bên kia, người đàn ông khẽ cười một tiếng, chế nhạo nói: "A Thác, làm thế nào mà anh lại bị vợ mình vứt bỏ rồi?"

Mẹ nó!

Quyền Yến Thác giận tái mặt, nhưng bởi vì có việc cầu người ta giúp, không thể không nhịn.

"Chút ít chuyện nhỏ này, sao có thể làm khó Thái Từ Gia nhà họ Quyền chứ, làm sao lại không tìm ra?"

"Mẹ nó! Phó Tấn Thần, cậu đừng có thấy tôi cho cậu tí mặt mũi mà lên mặt, nếu ông đây có thể tìm ra, còn nhờ đến cậu sao?"

Chính là chờ những lời này, Phó Tấn Thần cười một tiếng thật thấp, nói: "Hiện tại tôi lại đang không rảnh?"

Có tiếng cười của phụ nữ ở bên cạnh, Quyền Yến Thác cắn răng, tức giận nói: "Nói đi, có điều kiện gì?"

Phó Tấn Thần bĩu môi, khoe miệng nở nụ cười quỷ dị, "Còn chưa nghĩ ra, coi như cậu thiếu tôi đi."

Píp——

Anh ta cắt đứt điện thoại, Quyền Yến Thác tức giận sôi sục. Có bao giờ anh phải chịu thiệt thòi như vậy!

Không lâu sau, Phó Tấn Thần gọi điện lại, báo cho anh địa chỉ tìm được.

Lần nữa cúp điện thoại, chân mày đang nhíu chặt của Quyền Yến Thác giãn ra.

Anh mở máy vi tính, kiểm tra lại camera an ninh. Hình ảnh bên trong, từng cái từng cái đều rất rõ ràng.

Quyền Yến Thác gác hai chân lên bàn làm việc, đáy mắt chứa đựng một nụ cười nhàn nhạt.

Chỉ thấy trong đoạn băng, Sở Kiều giơ tay lên, giật lấy sợi dây chuyền trên cổ Hạ Yên Nhiên, ánh mắt phần hận.

"Haizz ——"

Người đàn ông khẽ nhếch môi, có thể cảm nhận được sự đau đớn khi bị sợi dây cửa vào.

Đều nói phụ nữ không ác không được! Nhất là phụ nữ đang ghen tuông!

Thật ra thì lúc Trì Việt tìm đến, anh đã cảm thấy có cái gì không đúng. Cho dù thằng nhóc chết tiết muốn làm gì, có thể giấu giếm được anh sao? Ban đầu vì buộc Sở Kiều đính hôn, nhốt cô ở chỗ này một thời gian, cho nên bên trong phòng liền gắn thiết bị theo dõi.

Trước khi uống xong ly rượu kia, Quyền Yến Thác liền mở thiết bị ghi hình, vốn là nghĩ muốn kiểm chứng, phải chăng Trì Việt cùng Hạ Yên Nhiên liên thủ với nhau, thật không nghĩ đến còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Ngón tay thon dài rơi xuống hình ảnh Sở Kiều nắm chặt sợi dây chuyền trên tay, ánh mắt tức giận.

Xem đi xem đi, muốn giận đến chết đi! Để xem em còn dám nói, giữa chúng ta chỉ là ký một cái hợp đồng?!

Hợp đồng mà còn có thể ghen tỵ thành ra như vậy sao?

Môi mòng Quyền Yến Thác nhếch lên, ánh sáng nơi đáy mắt bắn ra bốn phía. Những thứ này mặc dù đều là chuyện tình cò, nhưng là anh không thể không thừa nhận, từ nơi sâu xa, những thứ vô tình hay cố ý này cũng nổi lên tác dụng.

Cũng như Trì Việt và Hạ Yên Nhiên, hai người này cấu kết hành động, rốt cuộc lại để cho anh nhìn thấy phản ứng của Sở Kiều.

Lại nói đến, Sở Nhạc Viện phơi bày chân tướng. Nếu như cô ta không nói, chuyện này sẽ luôn là rào cản giữa bọn họ.

Dù là anh có vô tình làm cái gì, nhưng trong lúc đó bánh xe vận mệnh cũng vô hình chuyển động.

Chân trời dần tăng sáng, nắng ban mai nhân nhật chiếu rọi xuống.

Quyền Yến Thác đứng lên, cất bước đi tới bên cửa sổ. Ánh mặt trời màu vàng rơi xuống trên vai, bao phủ lấy khuôn mặt anh. Đôi mắt đen láy lấp một cái, vẻ mặt dịu dàng như nước.

Sở Kiều, ngược lại, anh thật ra muốn nhìn một chút, cái miệng của em có thể cứng rắn đến lúc nào?!

Nếu lần này còn không trị được em, anh liền theo họ em!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Bà xã, em nghĩ anh thế nào?

Hepc.

Hình dáng bên trong tòa nhà Kim Tự Tháp chọc trời, ở nắng ban mai chiếu vào bên trong, đúng giờ vang lên tiếng người làm nhảm khiển trách.

"Sở Kiều, cà phê của tôi không cho phép thêm đường, ai cho cô lá gan lớn thế?!"

"Ổng đừng bứt trên bàn tôi cũng là màu sắc hỗn loạn, ai cho cô chỉnh ngăn nắp lại? Như vậy sẽ làm linh cảm tôi thất nút, cô có hiểu hay không?"

"Còn có tôi phải dùng bột đắp mặt, rõ ràng kêu cô mua dạng nước, thế nào đổi thành da thịt căng mịn cho tôi hả?!"

Mai Kiệt cầm mặt nạ trên bàn lên, quét mắt thấy băng hiệu, giờ tay lên liền ném qua, vừa vịn ném trên đầu Sở Kiều khi cô ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt giấy vẽ, "Cái đồ nhãn hiệu bỏ đi? Nếu da của tôi dị ứng, cô gánh nổi trách nhiệm sao?"

"Haizz ——"

Sở Kiều ôm đầu ngẩng đầu lên, tội nghiệp mà nói: "Thầy ơi, cái nhãn hiệu nổi tiếng nước Pháp đó, thích hợp tất cả da thịt!"

"Câm miệng!"

Ngón tay thon dài của Mai Kiệt nhẹ giờ lên, điểm từng cái ở cái trán của cô, lạnh lùng nói: "Chính là tôi dùng không quen, có được hay không?"

"Được!"

Sở Kiều nâng đầu, né tránh ngón tay của ông, nói thầm nho nhỏ, "Lần nào cũng chọc vào đầu của con, đáng ghét chết đi!"

"Cô nói cái gì?" Đôi tay Mai Kiệt chống nạnh, ánh mắt sắc bén.

"Không có, " Sở Kiều vội vàng khoát khoát tay, cười nói: "Con đi đổi, đi mua lần nữa!"

Cũng không còn gì nữa.

Mai Kiệt mắng nửa ngày, miệng cũng khô. Ông bưng nước trên bàn uống, soi gương nhìn mặt một chút, nói: "Chân tay vụng về, mỗi ngày muốn chọc giận chết bao nhiêu tế bào của tôi!"

Stop!

Sở Kiều bĩu môi, nghĩ thầm tể bào cô chết mới nhiều có được hay không? Gặp phải cái hạng người bất bẽ như thế, ai có thể chịu được!

Khóe mắt liếc qua liếc lại thấy cái gì nằm ở dưới mặt bàn, ánh mắt Mai Kiệt trầm một cái, về mặt thoáng chốc lo lắng.

"Sở Kiều——"

Ông chân động vừa kêu, Sở Kiều sợ run một cái, quay đầu nhìn sang, sắc mặt biến trắng.

Xong đời!

Mai Kiệt xù lông, ánh mắt phẫn hận đủ thể giết người, "Cô được lắm, thế nhưng quên cho con tôi ăn no!"

Đang khi nói chuyện, ông khom lưng ôm con chó màu trắng sang trọng nằm dưới đất lên, trêu mếu hôn cái đầu của nó, nói: "Bảo bối, có đói bụng hay không? Thật đáng thương, đều là ba không tốt!"

Da đầu Sở Kiều tê dại, từ từ đưa tay, cầm ví da trên bàn lên, sau đó lại nhanh chóng ra cửa, từng bước một lui về sau, "Thật xin lỗi thầy, buổi sáng con vội vàng pha cà phê cho thầy nên quên mất Tiểu Bạch!"

Về mặt Mai Kiệt phẫn hận, ánh mắt nhìn về phía cô bắn ra vô số tiểu phi đao, "Cô, con nha đầu chết tiệt, còn dám nói nhiều?!"

"Ha ha....." Sở Kiều cười lấy lòng, bước nhanh xông ra ngoài, "Thầy ơi, con lập tức đi mua mặt nạ!"

Dứt lời, cô ôm túi xách trong ngực, chạy đi như một làn khói.

"Này! Cô trở lại cho tôi, tôi còn chưa có mặt xong đây....."

Sở Kiều vừa chạy vừa lau mồ hôi lạnh, nghĩ thầm kẻ ngu mới chờ thầy mặt xong! Lần này quên Tiểu Bạch, không bị thầy mắng roi một lớp da mới là lạ!

"Con nha đầu chết tiệt kia, trở lại cho tôi!"

Sở Kiều kinh ngạc nhìn bóng dáng cô biến mất, tức giận dậm chân một cái, nhưng mà lại không thể làm gì!

Đứng ở trước thang máy, người chung quanh cũng đối với cô quăng tới ánh mắt đồng tình. Mặc dù có thể bái Mai Kiệt làm thầy khiến người ta hâm mộ, nhưng mỗi ngày phải chịu được tính cô quái của ông, còn bị người hành hạ, nhưng như thế không phải ai cũng có thể làm được!

Cho nên nhiều năm như vậy, Mai Kiệt chỉ có hai học trò, một là Hàn Thu Dương, còn một là Quý Tư Phạm.

Hôm nay, lại xuất hiện một Sở Kiều

Còn là nữ.

Thầy Mai Kiệt đã từng nói, đời này không thu học trò nữ, cũng không biết thế nào, vậy mà lại phá lệ!

Đình——

Cửa thang máy mở ra, Sở Kiều thấy tất cả ánh mắt đồng tình của mọi người, hậm hực cất bước đi vào thang máy.

Đi ra bên ngoài cao ốc, thời tiết đẹp trời.

Sở Kiều giơ tay lên che ánh mặt trời, khóe miệng nở nụ cười. Trong tay cô nắm ví tiền, dọc theo ven đường đi về phía trước, cũng không có đón xe.

Cũng không phải cô muốn tiết kiệm tiền, chỉ là nếu như trở về quá sớm, nhất định sẽ bị thầy mắng chết! Cho nên chỉ có thể tiêu tan chút thời gian, chờ ông bớt giận, tránh cho lỡ tai không được thanh tịnh!

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa lớn đóng chặt của phòng làm việc bị người từ từ đẩy ra một khe hở, Sở Kiều thò đầu chui vào, người đàn ông ngồi trước bàn cẩn thận đọc sách, do dự có nên đi vào lúc này hay không?

"Còn biết trở về à?" Mai Kiệt cúi đầu, nhưng lực nghe rất tốt.

"Ha ha....."

Sở Kiều cười mở cửa ra, xách theo vật trong tay đi vào, "Thầy à, thầy đói bụng chưa?"

"Hừ!" Mai Kiệt bỏ bút trong tay ra, ngẩng đầu lên nhìn mặt của cô chằm chằm, giọng căm hận nói: "Bị cô chọc tức cũng no rồi, còn đói cái gì nữa!"

Đối mặt với lời nói mau lẹ của ông, Sở Kiều cũng không tức giận chút nào, nụ cười khóe miệng ngọt hơn. Cô vội vàng mở túi ra, móc mặt nạ bên trong

ra, nói: "Thầy à, đây là mặt nạ thầy thường xài, rốt cuộc hôm nay cũng có hàng."

Vừa nói chuyện, cô đặt mặt nạ lên bàn, giọng nói khẩn thiết.

Mai Kiệt quết mắt, hơi bủn môi, ngược lại chân mày nhú chắc chậm rãi giãn ra không ít.

Mắt thấy sắc mặt ông chuyển tốt, lúc này Sở Kiều mới lấy hộp com trong túi ra, rồi lại cố ý nâng niu trong tay, không cho ông.

Trong không khí bay tới một cỗ mùi thơm, Mai Kiệt giật giật lỗ mũi, quay đầu nhìn chăm chăm hộp com trong tay cô, ánh mắt đổi một cái.

Khỏe miệng nhin cười, Sở Kiều nâng môi, nói: "Con qua quán ăn Trung Quốc mua thịt băm hương cá, còn có com, thầy có muốn ném thử một chút hay không?"

Thời điểm nghe thấy được mùi vị này, con sâu thềm ẩn trong bụng Mai Kiệt đã sớm rục rịch ngóc đầu dậy, ông nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: "Ừ, tôi ném một chút thôi."

Mở hộp com ra, mùi thơm mê người xông vào mũi.

Mai Kiệt cầm đũa lên ném, chân mày nhú chắc hoàn toàn giãn ra. Mùi vị tê cay, tràn ngập ở đầu lưỡi.

"Con cố ý kêu đầu bếp cho nhiều hạt tiêu nhỏ!" Dĩ nhiên Sở Kiều biết khẩu vị của ông, giải thích một câu.

"Ừ." Mai Kiệt đồng ý với cô một tiếng, đáy mắt cuối cùng dâng lên nụ cười.

Thấy ông cười, rốt cuộc Sở Kiều thở phào nhẹ nhõm. Nhìn mặt nạ trên bàn vừa mua một chút, cô cau mày lần nữa, ăn cay như vậy, lại muốn chà đạp những mỹ phẩm kia!

"Tiểu Bạch." Sở Kiều ngồi xổm người xuống, giơ tay lên xoa xoa đầu của nó, mớ thức ăn mới mua cho chó ra, rót vào nó trong mâm, nói: "Thật xin lỗi, chị sớm quên cho em ăn, buổi trưa hôm nay đặc biệt cho em thêm đồ ăn, ngoan ngoan ăn đi!"

Mai Kiệt cầm chiếc đũa trong tay, nhìn chăm chăm gò má Sở Kiều khẽ bật cười. Trước kia ông không thu học trò nữ, cảm giác phụ nữ rất phiền toái. Kể từ sau khi Sở Kiều đến, cuộc sống của ông mặc dù cũng thường bị cô làm cho hỗn loạn. Chỉ là cô rất có tâm, cũng rất hiểu chuyện, mặc dù ông bắt bẻ mọi cách, nhưng ở trên người cô cơ hồ tìm không ra lỗi gì!

Xem ra, thằng nhóc thối Thu Dương kia, thật đúng là có mắt!

"Sở Kiều!"

"Dạ!"

Sở Kiều phản xạ có điều kiện đứng lên, đi tới trước mặt của ông: "Thầy, thầy cần gì?"

Đưa tay cầm lên bản vẽ thiết kế trên bàn, Mai Kiệt bủn môi, nói: "Ngày hôm qua tôi nói với cô cái gì, một chữ cô cũng không còn nhớ hả!"

"À?" Sở Kiều vò đầu, đôi mày thanh tú nhú chặt, "Thầy nói qua rất nhiều lời, rốt cuộc là câu nào?"

Nha đầu chết tiệt!

Mai Kiệt hung hăng liếc mắt, giãn tái mặt, nói: "Tôi nói rồi, yếu tố đầu tiên của thiết kế là cái gì?"

Yếu tố đầu tiên của thiết kế.

Sở Kiều mím môi, trả lời: "Yếu tố đầu tiên của thiết kế là nhiều thực thể hóa."

Nghe được lời của cô..., Sắc mặt Mai Kiệt mới dễ nhìn một chút, chỉ là vẻ mặt cũng không có thư giãn. Ông vung tay lên, ném thiết kế ngày hôm qua tới cho cô, lạnh lùng nói: "Trong thiết kế của cô, tôi chỉ có thể thấy một loại màu sắc! Sửa đổi cho tôi, nếu không tôi để cho cô quét dọn nhà cầu một tháng!"

Một loại màu sắc?

Sở Kiều đưa tay nhận giấy vẽ, đôi mày thanh tú nhú thật chặt, thế nào lại là một loại màu sắc đây? Trong này rõ ràng là nhiều loại màu sắc!

Cô giận mà không dám nói gì, cắn môi cúi đầu, nói: "Biết ạ."

"Cho cô nửa ngày, sáng sớm ngày mai đưa tới cho tôi xem."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110-2: Bà xã, em nghĩ anh thế nào? 2

Editor: Lovenoo1510

Mai Kiệt phen nào phát phát tay, ý bảo cô có thể rời đi.

Nghe vậy, Sở Kiều cũng không giải thích, chỉ có thể thu thập hết đồ đạc, buồn bã rời khỏi cao ốc.

Ánh mặt trời giữa trưa rất ấm, đường phố La Mã hợp quy tắc. Sở Kiều đi một mình đến trạm xe, muốn đón xe về nhà. Chỗ cô thuê ở, cách toà nhà chọc trời này cũng không tính là xa, khoảng nửa giờ đi đường.

Mặc dù phòng ốc có chút cũ, nhưng ở chỗ đoạn đường phồn hoa, cho nên tiền thuê phòng cũng không rẻ.

“Kiều——”

Sở Kiều mới đi được tới lầu dưới, liền nhìn đến cửa hàng xóm đối diện. Một cô gái có vóc dáng cao gầy, đáng đáp mi thanh mục tú, vừa tròn 20 tuổi. Cũng là người Trung Quốc, quê ở phương Nam.

“Về sớm vậy à?” Kiệt Tây Táp cười chạy tới, trêu ghẹo nói.

Sở Kiều quệt mồm gặt đầu một cái, hiển nhiên là có cảm giác mất mát.

“Lại bị thầy giáo mắng à?” Kiệt Tây Táp kéo cánh tay của cô đi lên lầu, cười hỏi cô.

Bị người ta nói trúng tâm sự, Sở Kiều chuyển đề tài, nói: “Sao cô lại ở nhà?”

“Hôm nay tôi không có lớp.”

Đi dọc theo cầu thang xoắn ốc lên, Sở Kiều móc chìa khoá ra đang muốn mở cửa, lại thấy cánh cửa phòng sát vách mở ra, có không ít người ra ra vào vào, giống như đang chuyển đồ, từng kiện quý giá.

Sở Kiều trừng mắt nhìn, tò mò đi tới, nhìn quanh vào bên trong một cái.

Công nhân đang lót thảm trong phòng, thảm lông dê làm bằng thủ công. Sở Kiều không khỏi lắc đầu một cái, nghĩ thầm phòng ốc nơi này cũ kỹ, sàn nhà bằng gỗ dẫm lên đều kêu kéo kẹt, trải thảm tại đây, đúng thật là lãng phí!

“Có người mới thuê à?” Sở Kiều quay trở lại, hỏi người bên cạnh.

Kiệt Tây Táp gặt đầu một cái, gương mặt dần đỏ lên, nói: “Người đàn ông đó rất đẹp trai, hơn nữa còn có tiền! Cô xem anh ấy bố trí phòng ốc, chi riêng tấm thảm kia đã đủ tiền thuê phòng một năm rồi.”

“Cô đã gặp rồi à?”

“Đúng vậy, sáng nay tôi vừa nhìn thấy người đàn ông ấy, anh ta còn cười với tôi đấy!”

Thấy bộ dáng mắt Kiệt Tây Táp bắn tim tung tóe, Sở Kiều bĩu môi, móc chìa khoá ra mở cửa phòng. Đối với trai đẹp cô không có hứng thú, trong đầu cô chỉ nghĩ đến làm sao sửa xong được bản thiết kế đồ, để ngày mai không bị phạt thôi!

“Kiều, chúng ta đi dạo phố đi, thời tiết bây giờ rất tốt.” Kiệt Tây Táp lôi kéo cánh tay Sở Kiều, muốn rủ cô cùng đi chơi.

Thời tiết hôm nay quả thật đẹp, Sở Kiều nhìn ánh mặt trời ấm áp bên ngoài, đáy mắt thoáng một tia rối rắm. Cô trở lại La Mã đã hơn một tháng, còn chưa ra ngoài đi dạo lần nào, nhưng nghĩ đến gương mặt của thầy giáo, cô quả quyết lắc đầu, cự tuyệt nói: “Không được Kiệt Tây Táp, hôm nay không được rồi. Tôi nhất định phải sửa xong bản thiết kế, lần sau sẽ đi cùng cô!”

Từ trước tới nay Sở Kiều nói một không nói hai, Kiệt Tây Táp thất vọng cong miệng lên, “Được rồi, vậy tôi sẽ tìm người khác.”

“Được, chơi vui vẻ nhé.”

Sau đó, cô đóng cửa lại, móc bản thiết kế trong túi sách ra, lập tức ngồi vào bàn tròn nhỏ.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ rơi trên mặt đất, thỉnh thoảng sẽ rơi một chút lên vai Sở Kiều. Tay cô cầm bút máy, hồn nhiên không biết, tinh thần cả người đều bị bản thiết kế hấp dẫn.

Suy nghĩ hai giờ liền, Sở Kiều vẫn không phát giác ra vấn đề nằm ở đâu.

Bằng không sao mọi người đều nói Mai Kiệt là thiết kế sư quý tài, ánh mắt và phương thức tư duy của ông, người bình thường thật sự không phải có thể suy nghĩ rõ ràng. Sở Kiều căn môi, nhìn chăm chăm bản vẽ thiết kế, thấy thế nào cũng không phải là một loại màu sắc mà?

Tại sao thầy giáo lại nói, đều là một loại màu sắc?

Rầm rầm rầm——

Âm thanh từ gian phòng cách vách truyền tới.

Cả một buổi chiều, động tĩnh bên phòng cách vách đều không ngừng nghỉ, còn có để người khác được yên tĩnh một lát nữa không đây.

Sở Kiều phiền não cau mày, trầm mặt mở cửa ra, đi mấy bước tới cửa phòng cách vách, tức giận nói: “Rốt cuộc mấy người đã xảy ra chuyện gì, có thể an tĩnh một chút được không?!”

Cô quát lên chính là tiếng ý.

Một tháng này, bản lĩnh ngôn ngữ của cô nhanh chóng lên cao. Dĩ nhiên, điều này cũng không thể không có công lao của Mai Kiệt. Dưới sự uy hiếp của ông ta, mỗi ngày Sở Kiều ăn cơm đi ngủ đi bộ, đều học nói tiếng ý, có thể không tiến bộ sao?

Nhưng cô khí thế nghiêm nghị gào xong như vậy, thì những công nhân kia lại nghe không hiểu, đồng loạt nhìn cô chăm chăm.

Sở Kiều nhìn màu da của bọn họ, lúc ấy mới quần bách cúi đầu, lên tiếng lần nữa, “Mấy người có thể làm nhẹ một chút được hay không, ảnh hưởng tới người khác nghỉ ngơi!”

“Thật xin lỗi Sở tiểu thư.”

Thái độ của các công nhân đều khiêm tốn nói xin lỗi, ngôn từ thành khẩn.

Sở Kiều thu liễm tức giận, xoay người trở lại phòng của mình. Cô đóng cửa lại, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Sở tiểu thư?

Những người đó sao lại biết cô họ Sở?

Chần chờ vài giây, Sở Kiều thở dài, tám phần là do Kiệt Tây Tập lăm mồm, đã tiết lộ tin tức của cô cho người khác.

Ngoài cửa sổ, chiều dần dần buông xuống, cô ngồi vào bàn lần nữa. Quả nhiên động tĩnh bên căn phòng cách vách biến mất, yên tĩnh, giống như không có một ai.

Xem đi!

Sở Kiều nhú mày, không nhịn được oán thầm. Con người bây giờ nha, chính là không có tính tự giác, chung quy vẫn là phải cần người khác nhắc nhở mới được!

Gần tối, mọi người trong toà nhà dần dần trở về, xung quanh trở nên huyền ảo. Sở Kiều nổi giận bỏ bút trong tay ra, vẫn không có chút đầu mối nào, cô tuyệt vọng đi vào phòng bếp, tính toán làm bữa tối cuối cùng cho mình.

Ngày mai cô không nộp được bản thiết kế, chắc sẽ bị phạt cọ bồn cầu.

Nửa giờ sau, Sở Kiều nhìn món mỳ Ý do mình tự làm, khoe miệng nở nụ cười ngọt ngào. Cô nếm, mùi vị rất tốt, cúi đầu ăn như hổ đói chẳng mấy chốc đã thấy đầy.

Xoa xoa bụng, lo lắng như đưa đám trong lòng cô được quét sạch.

Cọ bồn cầu thì cọ bồn cầu, có người nào chưa từng cọ qua bồn cầu chứ!

Lấp đầy bụng, Sở Kiều rót cho mình một ly trà hoa hồng, bụng ly trà tới ban công, muốn hưởng thụ một buổi tối dễ chịu. Bỏ con mỳ nó bản thiết kế đi, không nghĩ ra được thì không nghĩ ra được, chẳng lẽ còn muốn gây khó dễ cho cô sao?!

Đứng ở trên ban công ngoài trời, ngắm nhìn cảnh đêm La Mã ở xa xa. Mặc dù ở trong bóng tối, đầu trường to lớn tàn nhẫn kia vẫn đứng sừng sững, chói mắt như cũ.

Ban đầu khi thuê phòng này, chính là do Sở Kiều nhìn trúng cái ban công này. Đứng ở đây ngắm phong cảnh, dù tiền thuê phòng có vượt gấp ba so với dự tính của cô, thì cô vẫn nhận đau chấp nhận!

Mùi thơm ngát trong ly trà hoa hồng xông vào mũi, Sở Kiều khẽ nhấp một ngụm, gương mặt nở nụ cười xinh đẹp. Cô ngẩng đầu lên, nhìn đầu trường La

Mã thời cổ đại như ẩn như hiện, khẽ nhấm mắt lại, bên tai hình như còn có thể nghe được từng tiếng chém giết ở nơi đó.

Mặc dù con người bây giờ, không thể tận mắt chứng kiến cái thời đại máu tanh cùng bạo lực kia, nhưng những dấu vết để lại, vẫn có thể làm người ta hồi tưởng lại niên đại đó, hồi tưởng lại quãng lịch sử nhuộm máu, còn cả phân tranh lẫn mạn trong truyền thuyết.

Có lúc Sở Kiều cũng sẽ ảo tưởng, nếu như cuộc sống của cô ở cái niên đại ấy, có thể cũng có kỳ sĩ anh dũng, sẽ vì cô mà thi đấu chứ?

Sở Kiều lâm vào trầm tư, khoe miệng chậm rãi nâng lên nụ cười. Cũng không biết cô nghĩ đến cái gì, đáy mắt toả sáng lấp lánh.

Dur quang khoẻ mắt nhìn thoáng qua, thấy gian phòng cách vách sáng đèn. Sở Kiều quay đầu, đôi mắt đen nhánh trầm xuống, chẳng lẽ khách trọ mới dọn tới sao?

Cô để ly trà trong tay xuống, hai tay vịn vào lan can, nhón chân lên nghiêng nửa người ra bên ngoài ban công, đầu hướng về phía phòng cách vách nhìn xung quanh dò xét.

Nhưng cửa đối diện ban công đang đóng, lộ ra màu trắng của cửa rèm, có thể thấy được ánh đèn vàng bên trong. Đột nhiên, một bóng dáng cao lớn đi qua, Sở Kiều sợ hết hồn, vội vàng thu lại người đang lộ ra.

Nguy hiểm thật!

Nếu người ta đi ra, nhìn thấy bộ dáng rình coi của cô, sẽ thật thất bại nha

Nhớ tới lời nói của Kiệt Tây Tạng, khách trọ mới là một người đẹp trai. Sở Kiều không khỏi cười cười, đầy khinh thường. Có thể đẹp trai bao nhiêu đây? Cô đã từng thấy không ít trai đẹp, còn có thể đẹp trai hơn nữa sao?!

Trên môi lướt qua một tia cười nhạt, Sở Kiều đưa ly trà lên miệng, ý tưởng trước mắt loé lên, lập tức vui vẻ chạy vào trong phòng.

Linh cảm bộc phát!

Cửa ban công phòng cách vách khẽ mở ra, người đàn ông có vóc dáng cao to đi ra, anh cúi đầu, khuôn mặt tuấn dật núp ở trong bóng tối. Dựa lưng vào lan can, ánh mắt xẹt qua ban công phòng bên cạnh, đôi mắt như Hắc diệu thạch phát sáng rực rỡ.

Ngày hôm sau dậy sớm, Sở Kiều cao hứng cầm bản thiết kế, đi tới trước mặt thầy giáo đáng vật quý.

Mai Kiệt lật nhìn mấy lần, nhắc ngón tay lên hung hăng đâm vào trán của cô, nói: “Đây là cái đồ gì vậy? Sở Kiều a Sở Kiều, vốn tôi cảm thấy cô rất thông minh, sao bây giờ lại vẽ ra như này khiến tôi thất vọng đấy. Tôi cho cô biết, cô ra cửa đừng có nói cô là học trò của tôi, tôi sợ mình mất mặt!”

Ngón tay ông ta đâm Sở Kiều từng cái một, làm cho đầu cô cũng choáng váng.

Thật vất vả mới trốn thoát được ngón tay của ông ta, Sở Kiều cắn môi, ngập ngừng nói: “Thầy giáo, tôi đều dựa theo ý của ngài để sửa mà.”

“Ý của tôi?.” Mai Kiệt trợn mắt, sắc mặt trầm xuống, “Tôi nói này Sở Kiều, rốt cuộc cô có hiểu ý của tôi không vậy?”

Sở Kiều vò đầu, quả quyết lắc đầu, nói: “Không hiểu.”

Lát sau Mai Kiệt mím môi thở dài, trầm giọng nói: “Cô nha, thật là cố chấp! Cô thiết kế không tệ, nhưng xem tới xem lui chỉ có một loại cảm giác, thiếu hụt sự linh hoạt!”

“Mỗi ngày tôi đều cho cô nhìn nhiều ảnh như vậy, xem nhiều trang phục tốt, cô sẽ hấp thụ được sở trường của người khác, như vậy mới có thể hoàn thiện bản thân mình hơn, mà không phải là bảo thủ, vĩnh viễn vấp trong thế giới của bản thân.”

Sở Kiều mím môi, vẻ mặt từ từ bình tĩnh lại. Từ nhỏ cô luôn được giáo viên khích lệ mình có năng khiếu, cho nên trong một thời gian dài, cô đều không thể kìm nổi lòng đem hai chữ thiên phú này liên hệ với việc cô thiết kế. Thình thoảng một khi nhận định cô thiết kế vượt trội, thì bất luận kẻ nào cũng không thể vượt qua được! Thật ra thì cái quan niệm này của bản thân là sai lầm, không có chuyện vĩnh viễn không thể vượt qua, mà thiên phú cũng là nguyên nhân!

“Hiểu chưa?” Mai Kiệt nhú mày nhìn cô chăm chăm, sắc mặt từ từ hoà hoãn.

Lần này Sở Kiều khiêm tốn tiếp nhận, thành khẩn nói: “Đã hiểu ạ.”

Cô thu thập xong bản thiết kế, đáy mắt nhuộm mấy phần ý chí chiến đấu, “Thầy giáo, cho tôi thêm 1 ngày, tôi sẽ sửa lại toàn bộ thiết kế, sáng mai sẽ giao lại cho ngài!”

“Ừ!”

Nghe được lời cô nói như vậy, Mai Kiệt thấy trong lòng thoải mái không ít. Đầu nói nha đầu này thông minh, một chút đã hiểu rõ, cũng không uổng phí việc hấn phá lệ, nhận cô học sinh phiền toái này.

Ngồi xe về đến nhà, Sở Kiều một đường đều suy nghĩ chuyện thiết kế. Cô vừa mở giấy vẽ lên trên bàn, thì chuông cửa vang lên.

Cô cho rằng là Kiệt Tây Táp, nên đứng dậy mở cửa, sau khi nhìn thấy người đàn ông đang đứng ngoài cửa, cô đã rất kinh ngạc.

“Vợ, thấy anh mà kinh ngạc vậy sao?”

Người đàn ông đứng ngoài cửa, toàn thân mặc bộ quần áo ở nhà màu đen, môi mỏng nâng lên nụ cười mê người.

Trái tim Sở Kiều nín lại, ngón tay nhần nại nắm chặt tay cầm cửa phòng, giọng nói trầm xuống, “Anh tới làm gì?”

Quyền Yến Thác cười nhún nhún vai, môi mỏng mỉm cười, nói: “Anh rất nhớ em, em có nhớ anh không?”

Tạm dừng, anh không đợi Sở Kiều trả lời, một tay đã kéo cô vào trong ngực, giang hai cánh tay ôm cô vào trong lòng, “Vợ, anh thật sự rất nhớ em!”

Nhớ em gái anh ấy!

Sở Kiều tức giận, giơ tay lên hung hăng đẩy anh ra, nói: “Bỏ móng vuốt của anh ra, đừng đụng vào tôi!”

Bộ dáng tức giận của cô, rơi vào trong mắt Quyền Yến Thác, càng làm cho nụ cười của anh thêm sâu. Ngón tay thon dài của anh giơ lên, đỡ cằm, chế nhạo nói: “Em thật hung dữ! Còn chưa hết tức giận sao?”

Tức giận?

Sở Kiều cười một tiếng thật thấp, lửa giận trong lòng cuộn cuộn, “Ai có thời gian tức giận với anh? Quyền Yến Thác tôi nói cho anh biết, anh cứ xa tôi chừng nào tốt chừng ấy, đừng xuất hiện ở trước mặt tôi!”

Hai tay để xuôi bên người hung hăng nắm chặt, Sở Kiều cắn môi, không cảm thấy được hốc mắt có chút ê ẩm.

“Vợ,” một chút Quyền Yến Thác cũng không tức giận, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng, “Dáng vẻ em ghen rất đẹp!”

Mẹ nó!

Sở Kiều tức điên, tên khốn này cố ý tới làm cô buồn nôn sao?

“Cút”

Sở Kiều hung hăng nhìn anh chằm chằm, quát.

“Cút đi đâu?”

“Cút đi đâu thì cút!”

Quyền Yến Thác giơ tay lên đề lại cánh cửa cô muốn khép lại, gương mặt tuấn tú nhiễm ý cười, nói: “Nhưng em cầm đồ của anh đi, bây giờ còn muốn đuổi anh, em có lương tâm không vậy?”

“Đồ của anh?” Sở Kiều cau mày, đề phòng nói: “Nơi này không có đồ của anh!”

“Tại sao lại không có?”

Mày kiếm Quyền Yến Thác khế nhưn lên, ánh mắt rơi vào bên trong cổ của cô, có thâm ý khác cười nói: “Em cầm đi đồ gia truyền nhà anh, đương nhiên anh muốn đòi lại.”

Nghe vậy, Sở Kiều hí hóp mắt một cái, ánh mắt lạnh lẽo hơn.

Lời ngoài mặt:

Quyền gia nói, nếu các người không bỏ phiếu, nhất định mẹ ruột sẽ không cho ta vào cửa! U oán nhỏ giọt nước mắt~

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111-1: Chết không biết xấu hổ 1

Editor: Thò Đản

Quyền Yến Thác mảy kiếm cột nhà, ánh mắt dừng lại trên cổ của cô, có thâm ý khác cười, nói: "Em cầm đồ gia truyền của nhà chúng ta đi, anh đương nhiên muốn đòi lại."

Nghe vậy, Sở Kiều neho neho mắt, ánh mắt lạnh như băng hạ xuống.

Đồ gia truyền?

Cô đưa tay cầm dây chuyền đang đeo trên cổ lên, khoe miệng cười nhẹ: "Của anh à?"

"Anh đấy!" Quyền Yến Thác cười cười, làm bộ sẽ phải vào nhà, nói: "Cho anh vào đi, chúng ta từ từ nói!"

Từ từ nói? Đi chết đi!

Sở Kiều giữ chặt tay cầm cửa, dồn đủ một hơi, đùng một tiếng đóng cửa phòng lại.

Cô đột nhiên đóng sầm cửa. Quyền Yến Thác không hề phòng bị, cả người đang bước lên phía trước, cái mũi thẳng tắp thiếu chút nữa đùng vào cánh cửa, thật may là anh phản ứng nhanh chóng, mới miễn cưỡng dừng bước.

"Còn bạo lực như vậy?" Quyền Yến Thác nhìn chằm chằm cửa chính, nhỏ giọng lầm bầm một câu. Một tháng không thấy, tính tình của cô nhóc này chẳng hề thay đổi một chút nào! dieendanlqdonn

Đóng cửa lại, Sở Kiều dựa lưng vào cánh cửa, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Tên khốn kiếp này còn dám tới đòi dây chuyền?!

Nhớ tới ngày đó Hạ Yên Nhiên nhếch khoe miệng, đáy lòng Sở Kiều từ từ thất lại thật chặt, ánh mắt lo lắng hạ xuống.

Cốc cốc cốc ——

Cửa phòng bị gõ vang một lần nữa, khoe mắt Sở Kiều nhú lại, mặt trầm xuống, kéo cửa ra.

Quả nhiên vẫn là anh.

"Anh mang mấy thứ này tới cho em" Quyền Yến Thác ôm một thùng giấy trong ngực, khoe miệng nở nụ cười ôn hòa: "Đều là đồ em hay dùng để vẽ tranh, anh sợ em dùng đồ mới không quen!"

"Tôi sẽ quen!" Sở Kiều nhìn anh chằm chằm, ánh mắt dâng lên lạnh lẽo.

Cô giận, anh liền cười, hơn nữa cười đặc biệt dịu dàng: "Nhưng anh biết em lưu luyến đồ cũ, những thứ này em đã dùng mấy năm, khẳng định không nỡ vứt bỏ."

Lời này cũng không phải giả. Những cây cọ vẽ, giá vẽ kia cô đã dùng quen, thật đúng là không nỡ vứt bỏ.

Sở Kiều vươn tay, đoạt lấy được cái rương trong ngực anh.

Mất thấy cô nhận lấy đồ, Quyền Yến Thác không khỏi cười cười, giơ tay lên chỉ chỉ sang bên, dịu dàng nói: "Anh ở tại cách vách nhà em, có chuyện gì em có thể gọi bất cứ lúc nào!"

"Anh ở sát vách?" Sở Kiều kinh ngạc theo dõi anh, nửa ngày mới hiểu được, trở tay đóng sầm cửa phòng lại.

Cô ôm thùng giấy trở lại trước bàn, đem đồ vật bên trong lần lượt lấy ra ngoài, cảm thấy thật thân thiết. Những thứ đó cô dùng đã lâu, thật có tình cảm, mặc dù chỉ là tác dụng tâm lý, cũng cảm thấy dùng đồ cũ thật tốt.

Đặt ống đựng bút, giấy vẽ, cây thước trước kia thường dùng ở trên bàn sách, Sở Kiều nhàn nhạt nâng khoe miệng, thoả mãn gật gật đầu. Cô rút ra một chiếc bút máy thường dùng, nắm ở trong tay, bắt đầu sửa đổi bản vẽ thiết kế.

Cũng không biết có phải nhờ những đồ vật này hay không, Sở Kiều cảm nhận được sự xuất hiện của cảm hứng, thuận lợi sửa đổi bản thiết kế.

Lời nói của Mai Kiệt, vừa vắn đến lúc phát huy tác dụng với cô. Sở Kiều xem kĩ lại thiết kế của mình một lần nữa, đã có thể bình tâm tĩnh khí, cẩn thận nhìn ra được những chỗ còn sai sót.

Liên tục sửa xong hai bản thiết kế, Sở Kiều cảm thấy không tệ, dưới ngòi bút cảm hứng không ngừng, chỉ tiếc bụng thăm thì kêu lên, chống đối rồi.

Cô sờ sờ cái bụng lép xẹp, bắt đắ dĩ đứng lên đi vào phòng bếp. Cảm hứng bị cắt đứt là chuyện rất buồn bực, nhưng dạ dày cô không tốt, nếu bụng đói mà không ăn thì dạ dày sẽ lại đau.

Trong tủ lạnh dưới phòng bếp có không ít thức ăn đơn giản, đun nóng một chút là có thể ăn ngay. Nhưng tới La Mã một tháng, dường như mỗi khi đói Sở Kiều đều ăn những thứ này, vị giác đã không chịu được.

Cô nhìn những thứ này là có thể nghĩ đến hương vị nhom nhóp ngầy của đầu mỡ, đôi mày thanh tú nhú chặt.

Cốc cốc cốc ——

Tiếng gõ cửa phòng lại vang lên, sắc mặt Sở Kiều trầm xuống, mím môi mở cửa ra.

Không hề bất ngờ, đứng ngoài cửa lại là người đàn ông kia.

"Rốt cuộc anh muốn gì?" Sở Kiều hoàn toàn giận tái mặt.

Quyền Yên Thác khẽ mỉm cười, bỏ hộp com giữ nhiệt vào trong lòng cô, bình tĩnh nói: "Thời gian này em chắc đang đói bụng, ăn com đã rồi làm việc, bằng không dạ dày em chịu không nổi."

Anh bỏ hộp com vào trong ngực cô, xoay người rời đi ngay, trở lại căn phòng cách vách.

Sở Kiều chỉ nghe được một tiếng "xoạch", cửa căn phòng cách vách đóng lại, người đàn ông trước mặt cô cũng biến mất.

Giây lát, cô ôm hộp com giữ nhiệt trở lại phòng ngủ, mở hộp com ra, bên trong là cháo củ từ nóng hổi và mấy món bình thường cô thích ăn.

Sở Kiều bấu môi, nhìn chằm chằm cháo và đồ ăn kèm, đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Rốt cuộc là ăn hay không ăn?

Đột nhiên, cô đã nghĩ thông suốt, nếu đã đưa tới, tại sao không ăn?

Không ăn cũng uống.

Cầm muỗng lên uống hai ngụm cháo, củ từ mềm dẻo, uống rất ngon. Mùi vị thức ăn giống đồ ăn nấu ở nhà như đúc.

Sở Kiều khẽ chau đôi mày thanh tú lại, nghĩ thầm: "Người đàn ông này sẽ không nấu com chứ?" Nhưng tại sao mùi vị của cháo và mấy món ăn kèm này lại giống hương vị thức ăn được nấu ở nhà đến thế? D'đ/l/q'd Cô suy nghĩ nửa ngày cũng không ra, suy tư qua đi liền thầm giễu cợt bản thân: "Mình suy nghĩ những chuyện này làm gì?"

Ăn com xong, dạ dày vô cùng thoải mái. Quả nhiên đồ ăn nhanh không thích hợp với cô, cháo xem ra vẫn tốt hơn.

Sở Kiều cầm đồ đến phòng bếp rửa dọn xong, sau đó trở về trước bàn đọc sách, tiếp tục sửa đổi bản vẽ thiết kế. Lần này ngồi làm đến mười hai giờ đêm mới tính xong việc.

Hải lòng nhìn năm bản thiết kế, Sở Kiều thở phào một cái thật dài, cảm xúc thật tốt.

Rốt cuộc có thể tắm rửa đi vệ sinh.

Sửa sang xong mấy bản thiết kế, Sở Kiều nhanh chóng đến phòng vệ sinh rửa mặt. Cô mặc áo ngủ ra ngoài, khi ngã xuống giường đã sớm mệt không mở nổi mắt, mấy phút sau liền tiến vào mộng đẹp.

Người đàn ông nhà bên vẫn đứng ở ban công, thấy phòng cô tắt đèn mới cười cười trở lại phòng ngủ tắt đèn.

Cả đêm ngủ ngon, ngày hôm sau thức dậy, Sở Kiều cảm thấy cả người phấn chấn. d'đ' leequydonn Cô đi vào phòng tắm rửa mặt, mở khóa vòi nước lại phát hiện ra nước chảy chậm, dường như chỉ có một dây nước nhỏ. Cô cúi đầu mân mê nửa ngày, vẫn chưa sửa được.

Bất đắc dĩ thở dài, Sở Kiều oán hận vô cùng, cái phòng ở cũ kỳ này thật đáng ghét, không phải nước chảy không mạnh, chính là không có nước để dùng, tiếp tục như vậy thật không có cách nào tiếp tục sống ở đây.

Không thể làm gì khác, Sở Kiều đành miễn cưỡng dùng "dây nước nhỏ" này rửa mặt rồi thay một cái quần jean sẫm phối hợp với một cái áo đơn giản.

Tuy rằng bây giờ cô là học sinh của Mai Kiệt nhưng mỗi ngày đều phải chạy qua chạy lại làm một chút chuyện, không thích hợp mặc đồ công sở, vẫn luôn mặc trang phục thoải mái. Cô xách theo ví da, nhẹ nhàng bước thẳng từ trên cầu thang xuống lầu.

Từ căn phòng cách vách, Quyền Yên Thác mở cửa, ánh mắt sắc bén theo sát bóng hình cô đang dần dần đi xa, miệng nở nụ cười ôn hòa.

Ánh mắt thoáng nhìn, anh cúi đầu, thấy cặp lông com giữ nhiệt đã được rửa sạch sẽ đặt ở cạnh cửa, ánh mắt và sắc mặt thay đổi, dịu dàng như nước.

Tính cách của cô vẫn là như thế, quật cường độc lập. Chỉ có như vậy Sở Kiều mới có thể vô cùng hấp dẫn đối với anh, khiến anh không bao giờ nguyện ý rời xa nữa, không phải sao?

Sở Kiều đón xe đi tới cao ốc, vừa kịp giờ. Cô theo thang máy đi lên, khoe miệng hàm chứa nụ cười thần nhiên.

"Chào buổi sáng thầy giáo!"

Sở Kiều đứng giờ đây cửa đi vào, đặt đồ ăn sáng đang rách theo trong tay lên bàn, nói: “Cà phê đen, sandwich.”

“Ừ.” Hôm nay thật ra không có sai, Mai Kiệt miễn cưỡng đáp lời: “Đề xuống đi!”

Sở Kiều đặt đồ ăn sáng vào trong tay thầy, sau đó lấy bản thiết kế đã được sửa chữa tốt từ tối hôm qua ra, cung kính đưa tới, nói: “Thầy ơi, mấy bản thiết kế em đã sửa xong rồi, thầy giúp em nhìn một chút chứ?”

Mai Kiệt nhấp một ngụm cà phê, tiện tay nhận lấy bản vẽ, đại khái liếc nhanh mấy lần, đáy mắt dâng lên một nụ cười: “Có tiến bộ.”

Nghe được thầy nói ba chữ này, Sở Kiều kích động thiếu chút nữa kêu lên.

Thật không dễ dàng gì! Một tháng làm trâu làm ngựa, rốt cuộc cũng đổi được sự công nhận của thầy giáo.

“Chớ cao hứng quá sớm!”

Dường như nhìn thấu tâm tư của cô, Mai Kiệt khinh thường hừ một tiếng, giọng nói lạnh thấu xương: “Thu Dương và Tư Phạm ở giai đoạn này của cô, tài nghệ còn cao hơn rất nhiều. Cô cần cố gắng thêm, bằng không tôi sẽ không thừa nhận cô là học trò của tôi.”

“Thầy à!” Sở Kiều cắn môi, không đồng ý nói: “Thầy có thể đừng so sánh em với hai người bọn họ được không?”

Cái này vốn là không thể so sánh. Hai người kia, một người có năng khiếu siêu việt, một người giỏi nhất học viện thời trang ở Mỹ, cô làm sao có thể so sánh cùng?

“Ai ư!”

Mai Kiệt nhú mày, đứng lên đi tới trước mặt cô, đưa tay điểm cái trán của cô, khiển trách: “Cô còn dám ý kiến? Tôi trước giờ chỉ thu nhận có ba học trò các người, không so cô với họ thì so với ai?”

Dứt lời, Mai Kiệt dùng sức trở, gót chân Sở Kiều không vững, bị điểm lùi ra sau hai bước, cả người lay động.

Cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra, vừa vặn có người đi vào, đưa tay đỡ lấy cô sắp ngã nhào.

Sở Kiều ổn định thân thể, xoa đầu, nói: “Thầy à, em sai rồi!”

Cô quay đầu lại, muốn nói lời cảm ơn với người phía sau lại nhìn thấy khuôn mặt của anh, thoáng chốc nheo mắt lại.

“Anh tới nơi này làm gì?” Sở Kiều nhú mày, giọng nói tương đối không vui.

Quyền Yến Thác nhíu chặt mày kiểm, thấy bộ dạng văng vẳng dạ dạ trước kia của cô, gương mặt tuần tú lập tức trầm xuống. Anh không có quan tâm tới cô, đi thẳng vào trong, hơn nữa chủ động đưa tay, muốn bắt tay với người đối diện.

“Thầy Mai, thầy khỏe chứ?”

Mai Kiệt hai tay chống nạnh, nhìn mặt anh vài lần, cũng không tính đưa tay: “Thực xin lỗi, ta không bắt tay đàn ông!”

Ngừng một chút, Mai Kiệt nâng cằm, trầm giọng nói: “Chỉ có học trò của tôi mới có thể gọi tôi là thầy! Hãy gọi tôi là ông Mai hoặc Mai tổng, OK?”

“Phốc ——”

Sở Kiều đứng ở bên cạnh, nhin không được cười ra tiếng.

Cô lờm gương mặt tuần tú đen xì của Quyền Yến Thác, chân thành cảm thán: Đúng là con tức giận của thầy! Lợi hại! Hà giận!

“Con nhóc chết tiết kia, cô cười cái gì?” Mai Kiệt quay đầu nhìn chằm chằm Sở Kiều, ra lệnh: “Mau đi pha trà, thật không có quy củ!”

“Vâng!” Sở Kiều gật đầu, lập tức đi đến phòng trà nước, dọc đường cúi đầu cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111-2: Chết không biết xấu hổ 2

Editor: Thò Đản

Quyền Yến Thác môi mòng mím nhẹ, nhìn theo bóng lưng Sở Kiều, thần sắc lo lắng. Anh cũng chưa bao giờ để Sở Kiều phải pha trà, ai dám sai bảo vợ anh?

Chốc lát, Sở Kiều pha xong cả phê mang ra, lạnh lùng đặt xuống trước mặt anh. Cô không thèm nâng lên mí mắt, trở lại bên người Mai Kiệt, thái độ phân biệt rõ ràng.

"Quyền thiếu." Mai Kiệt nhũ mày, vẻ mặt nhiễm mấy phần khinh miệt: "Con người tôi đây, việc buôn bán luôn thật cổ quái, không muốn cùng người không hiểu gì về nghệ thuật hợp tác!"

Ông quay đầu, ánh mắt lợi hại quan sát Quyền Yến Thác, hỏi "Anh biết về tranh sao? Anh thiết kế được không?"

"Ha ha ——"

Sở Kiều đứng ở bên cạnh Mai Kiệt, Tiểu Bạch nằm úp sấp bên chân. Nghe được tiếng cười của cô, Tiểu Bạch ngẩng đầu lên nhìn sang, con ngươi đen bóng nhìn chăm chăm cô. Nhận ra cô luống cuống, Mai Kiệt lạnh lùng quét ánh mắt tới, cô sợ hãi vội vàng che miệng.

Cô ngồi dậy, liếc qua vẻ mặt âm trầm của Quyền Yến Thác, lòng kim nén quá nhiều quả thật sẽ nổ tung. Thầy thật mạnh! Cô quyết định buổi trưa sẽ chạy thêm một canh giờ đi nhà hàng Trung Hoa mua cho thầy cá thom thịt ngon ăn.

"Những thứ này tôi không hiểu lắm!" Quyền Yến Thác thông dong nói, gương mặt tuần tú đảo qua sắc mặt quần bách một chút: "Chẳng qua tôi có thể học, hơn nữa bên trong Quyền thị có rất nhiều người biết rõ, Mai tổng không cần so đo những thứ này!"

Nhìn khỏe miệng anh tươi cười, Sở Kiều mới cảm thấy có cái gì đó không đúng! Không đúng không đúng! đlqđ, tên khốn này thay đổi sắc mặt quá nhanh, căn cứ vào kinh nghiệm của cô, ở đây nhất định có thứ gì đó kì lạ!

Quả nhiên, Sở Kiều vừa nghĩ như vậy, cửa phòng làm việc liền bị đẩy ra. Trợ lý mang theo một cái thùng đựng thú cưng, thả vào trong tay Quyền Yến Thác, nói: "Tổng giám đốc, đồ đã được chuẩn bị xong."

Quyền Yến Thác nâng môi, ý bảo trợ lý mở thùng, ôm ra một con chó cái màu nâu.

"Gâu gâu gâu ——"

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp, Tiểu Bạch đang nằm trên mặt đất phờ phạc rã rượi trong nháy mắt lật người đứng thẳng lên. Nó run lẩy bẩy lông toàn thân, cất bước nhích tới gần.

"Điềm Điềm, đi đi." Trợ lý giơ tay vuốt ve con chó cái trong tay, dịu dàng trấn an.

Tiểu Bạch tiến tới gần, Điềm Điềm cũng không phản đối mà ngược lại ngừng đứng tại chỗ. Rồi sau đó, Tiểu Bạch đem đầu lại gần, Điềm Điềm cũng không tức giận, hai bên còn thân hơn rậm rạp cọ xát.

Mẹ nó!

Sở Kiều hung hăng mắng một tiếng dưới đáy lòng!

Điềm Điềm là giống cái, mà Tiểu Bạch cũng đã đến tuổi cần giao phối!

Mất thấy Tiểu Bạch cùng Điềm Điềm vừa được mang tới ở đây tình chàng ý thiếp, chơi hoài không chán, Sở Kiều ngẩng đầu lên, gấp gáp nói nói: "Thầy ơi, người còn có năm công ty nước ngoài để lựa chọn sang năm hợp tác! Thầy không phải cảm thấy hứng thú nhất một công ty của nước Pháp sao? Đề em hẹn đối phương buổi chiều tới bàn bạc một chút đi!"

"Tiểu Bạch ——"

Mai Kiệt hoảng toàn không có để ý tới Sở Kiều, mắt cũng chăm chú nhìn vào "nhi tử" cục cưng của mình, ánh mắt dịu dàng.

Nghe được tiếng gọi của ông, Tiểu Bạch rất vui vẻ chạy tới, còn mang cả Điềm Điềm theo cùng.

Mai Kiệt đưa tay ngọt ngào sờ sờ đầu nó, nhìn kĩ xuống dưới, nói: "Cô nương tốt, huyết thống thuần chủng, thật là xứng đôi với Tiểu Bạch nhà chúng ta!"

Xong đời!

Sở Kiều vừa nghe thầy nói lời này, cả trái tim thoáng chốc chìm đến đáy cốc.

Cô cắn môi, ác độc nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện, không tiếng động mắng: "Hèn hạ!"

Người đàn ông ngồi ở ghế xoay thấy vẻ mặt nén giận của cô không có chút nào tức giận. Anh cười nhún nhún vai, nhu hòa nhìn về phía cô, điendandlqđ đồng thời cũng không tiếng động, thì thầm nói cho cô biết: "Cái này gọi là cạnh tranh hợp lý!"

Đây mà coi là cạnh tranh hợp lí cái chó má gì? Sờ Kiều tức giận, sắc mặt trắng bệch, thật muốn tát anh một cái, khiến anh hoàn toàn biến mất. Người đàn ông này quá đáng hận rồi!

"Sờ Kiều!" Mai Kiệt giơ tay lên, sắc mặt rõ ràng mang theo vài phần vui vẻ: "Cô sửa sang lại bản kế hoạch hợp tác sang năm đi."

"Em đã biết!" Sờ Kiều cong môi, không còn hơi sức đồng ý.

Mai Kiệt quay đầu nhìn về phía người đàn ông đối diện, giọng điệu ôn hòa không ít: "Quyền thiếu thật là có tâm! Như vậy đi, cụ thể kí hợp đồng cùng ai tôi còn muốn cân nhắc một chút, ngày mai cho anh câu trả lời thuyết phục được không?"

"Được!" Quyền Yển Thác đứng lên, lễ phép cùng ông nắm chặt tay: "Chúng tôi chờ đợi câu trả lời của ông."

Mai Kiệt gật đầu một cái, tự mình tiễn khách.

Sờ Kiều không có động tĩnh gì nhưng Quyền Yển Thác trước khi đi còn nâng lên một nụ cười khiêu khích, hung hăng đâm thẳng vào mắt cô. Con bà nó, tên khốn kiếp này, thứ cặn bã!

Hồi lâu, Sờ Kiều nhìn chằm chằm Tiểu Bạch cùng Diễm Diễm đang tương thân tương ái ở bên kia, vẻ mặt âm ỉ, nói: "Thầy à, người thật sự không có nguyên tắc."

"Con nhóc chết tiệt kia!"

Mai Kiệt giơ tay hung hăng gõ xuống trán cô, mắng: "Tại sao tôi lại không có nguyên tắc?"

"Thầy vì Tiểu Bạch liền thay đổi chủ ý!" Sờ Kiều cũng không còn tránh né, tiếp tục lên án.

Nghe được lời của cô, Mai Kiệt không nhịn được cười một tiếng, ánh mắt nhìn về Tiểu Bạch ở phía bên kia, thờ dãi nói: "Ít già bộ với tôi đi! Cô cho tôi là người mù ư, cô và Quyền thiếu có chuyện gì? Liếc mắt đưa tình sao giờ lại thế này?"

"Cái gì mà liếc mắt đưa tình?" Sờ Kiều cau mày, lập tức phản bác, hợp tình hợp lí trả lời: "Em với anh ta không có quan hệ!"

"Hừ ——"

Mai Kiệt khẽ cười một tiếng, hai mắt thâm thúy đặt trên mặt cô dò xét một lần, giọng nói chua ngoa, nói: "Căn cứ vào kinh nghiệm của tôi, phạm là nói không quan trọng, đều có quan hệ rất sâu!"

"....."

Sờ Kiều bị ông làm nghẹn, mặt cười phình ra đỏ bừng. Không lâu sau, cô cắn răng, xoay người đi chuẩn bị hợp đồng, một ngày cũng không nói chuyện nhiều.

Nén một bụng tức giận trở về nhà, Sờ Kiều mở cửa phòng ra, ánh mắt kinh ngạc đều rơi trên mặt đất.

"A ——"

Trong phòng tất cả đều là nước, trong phòng tắm vòi nước bị vỡ ra.

Sờ Kiều chạy vào muốn đóng lại, mà làm thế nào cũng không cản được dòng nước đang phun mạnh ra.

Ngang hông quần lên một cánh tay, có người ôm cô từ bên trong ra.

Thấy người phía sau, Sờ Kiều tức giận nói: "Buông tay!"

Kéo cô đến ngoài cửa, Quyền Yển Thác mới buông tay ra. Thấy quần áo của cô bị nước làm ướt nhẹp, anh nhăn lại mày, nói: "Đừng có gấp, anh đã gọi người tới sửa rồi!"

Trong phòng tràn ra không ít nước, Sờ Kiều nhìn chằm chằm anh, chất vấn: "Bị lụt như vậy từ khi nào?"

Quyền Yển Thác liếc mắt qua đồng hồ, đứng sự thật nói: "Một giờ trước."

"À?" Sờ Kiều giận dữ liếc mắt: "Vậy sao anh không báo cho tôi?"

"Gấp làm gì? Dù sao em cũng sớm về đến nhà."

Sờ Kiều suýt chút nữa bị anh làm tức chết, đương nhiên nước bị trào này còn không phải ở nhà của anh đâu?

Giây lát, có mấy người mặc đồng phục, xách theo thùng dụng cụ chạy tới: "Quyền thiếu, trên đường chúng tôi bị kẹt xe nên mới tới muộn."

Quyền Yến Thác khoát khoát tay, lười phải nghe giải thích, nói: "Nhanh đi sửa lại cho tốt."

Những người đó đáp lời, vội vàng xách theo thùng dụng cụ đi vào phòng của Sở Kiều.

Sở Kiều cũng muốn theo vào, lại bị Quyền Yến Thác níu lại, nói: "Em đi vào làm gì?"

"Đó là nhà tôi." Sở Kiều hất tay của anh ra, vẻ mặt tức giận.

"Nhà em khắp nơi đều là nước, em còn muốn cùng nhau bị ướt?"

Thợ sửa chữa một lúc liền tắt được nguồn nước ở phòng tắm d'ld, mặc dù không còn xả thêm nhưng trong phòng vẫn còn rất nhiều nước. Sàn nhà đều là nước, phòng bếp, phòng khách tất cả đều là nước.

Sở Kiều chán nản thở dài, nghĩ thầm thật là đúng là xúi quẩy mà! Tại sao cô luôn gặp những chuyện xui xẻo như vậy?

Quần áo trên người đã bị ướt, Sở Kiều đưa tay lên ôm vai, nhón chân lên, hỏi công nhân bên trong: "Mấy anh cần sửa đến lúc nào?"

Có người ra ngoài, đầu đuôi gốc ngọn nói cho cô biết: "Sở tiểu thư, vòi nước lâu năm đã bị lão hóa, cần thay thế mới, xem ra cần sửa một đêm."

"Một đêm?" Sở Kiều mất hạnh trưng trừng, sắc mặt chìm xuống.

Cô không thể làm gì khác, tính toán đi khách sạn ở một đêm.

"Đi đâu?" Mắt thấy cô xoay người rồi đi, Quyền Yến Thác dựa lưng vào tường, nhẹ giọng hỏi.

Sở Kiều không quan tâm, nắm ví da chuẩn bị xuống lầu.

"Những khách sạn gần nhà chúng ta tối nay đều đã hết phòng." Quyền Yến Thác nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, cười nói: "Nếu như không tin lời anh, em có thể tự mình đi hỏi."

Trong nháy mắt lửa giận ở đáy lòng bốc lên. Sở Kiều trầm mặt xoay người lại, lại thấy người đàn ông đối diện vừa vịn đuỗi tay về phía cô, môi mòng hàm chứa nụ cười tà mị: "Tới nhà của anh ngủ đi, giường nhà anh rất lớn."

Anh chết không biết xấu hổ!

Sở Kiều thầm mắng trong lòng, nắm ví da liền muốn đánh anh, chợt nghĩ đến cái gì rồi lại không có hành động thiếu suy nghĩ.

Cô nghĩ lại, môi đỏ mọng cong lên.

Tại sao phải tốn tiền?

Sở Kiều xách theo ví da trở lại, dưới cái nhìn dịu dàng của anh, cất bước vào nhà. Ngủ là ngủ, thật sự cho rằng bà cô đây sợ anh đấy à?!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Chuyện đổ máu

Cùng một loại phòng được thiết kế giống nhau, lại có sự khác biệt một trời một vực như vậy.

Cấu trúc thì giống, nhưng chính là, trong phòng người này, mỗi loại đồ vật đều có giá trị xa xỉ, khắp nơi lộ ra không khí xa hoa.

Ghế salon trong phòng khách, giường ngủ, còn có phòng bếp không thiếu một thứ gì.

Sở Kiều dẫm lên thảm nhung màu trắng dưới chân, cảm giác không ổn. Cô rút chân một cái, chỉ cảm thấy không nên đi giày lên, thuần khiết như vậy, không nên nhiễm bụi trần.

Cô cau mày lui ra một bước, không đành lòng làm bẩn tấm thảm.

Khỏe mắt lóe sáng, liếc thấy phòng tắm, bồn tắm, đôi mắt sắc trầm xuống lần nữa. Diện tích của phong cách Baroque, bồn tắm dài 4 chân, điêu khắc hoa văn phức tạp.

Sở Kiều mím môi, nghĩ thầm tên khốn kiếp này thật là nhiều tiền không biết tiêu vào đâu! Trang hoàng cái phòng rách nát này thành như vậy.

"Như thế nào?"

Hai tay Quyền Yến Thác nhét vào túi, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô.

"Thế nào cái gì chứ?" Sở Kiều nhếch môi, giọng nói thản nhiên.

"Bồn tắm như thế nào?" Quyền Yến Thác nắm cổ tay cô kéo vào trong phòng tắm: "Không phải là em đã nói thích kiểu bồn tắm như thế này sao? Nằm ở bên trong có cảm giác giống như Cleopatra?"

Sở Kiều cau mày suy nghĩ, cô có nói qua lời như thế sao? Lúc nào thì nói?

Quần áo trên người cô vẫn ướt, ánh mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, nói: "Em nhanh đi tắm đi, nếu không sẽ bị cảm."

Mới vừa rồi ống nước bị vỡ làm quần áo ướt nhẹp, Sở Kiều quả thật rất muốn tắm nước nóng, đổi sang quần áo sạch. Nhưng là trong tình huống này, phải tắm kiểu gì đây?

Nhận thấy được sự lo lắng của cô, Quyền Yến Thác xoay người đi tới tủ treo quần áo trước mặt, từ bên trong lấy ra một bộ sạch sẽ, đưa cho cô, "Mau tắm đi, đừng lề mề nữa."

Quần áo anh đưa tới đều là đồ của Sở Kiều trước kia, ngày đó vội vàng ra đi, cô cũng không mang theo, không biết anh lấy bằng cách nào. Nhưng mà, vấn đề nhỏ nhất này, anh có hàng ngàn cách để giải quyết, cô cũng không thêm nghĩ ngợi nữa.

Nhận lấy bộ đồ, Sở Kiều nhú mày, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn anh.

Quyền Yến Thác bị cô nhìn có chút sợ hãi, không tự chủ giờ tay lên, làm bộ đầu hàng, nói: "Em cứ yên tâm mà tắm, anh đi chuẩn bị bữa tối."

Mất thấy anh xoay người đi vào phòng bếp, Sở Kiều nhanh chóng đóng cửa phòng tắm lại, hơn nữa còn khóa trái. Mở vòi nước nóng, xả nước đầy bồn tắm rồi thoải mái nằm ở bên trong, đột nhiên cảm thấy, hóa ra Cleopatra là như vậy sao?

Nhưng dù sao cũng đang ở trong phòng anh, Sở Kiều không dám ngâm lâu, sau một hồi hưởng thụ liền đứng dậy thay đổi trang phục.

Mở cửa ra ngoài, đèn trong phòng bếp bật sáng, còn có âm thanh cất đồ. Sở Kiều lau tóc đi tới, đứng bên cạnh cửa một chút, ánh mắt rơi vào tấm thớt trên tay anh, ánh mắt ngỡ ngàng.

Anh đang thái thịt?

Quyền Yến Thác nghe được tiếng bước chân ngừng đầu lên, bắt gặp người trước mặt một thân quần áo màu hồng thoải mái, tóc dài ướt nhẹp xõa xuống, khuôn mặt cô ửng đỏ vì vừa tắm rửa xong, đôi mắt đen nhánh mềm mại như nước.

Nhìn cô như vậy, trái tim cũng nhảy lên, dao trong tay run run, thiếu chút nữa cắt vào tay.

"Ồi!" Quyền Yến Thác kêu lên một tiếng, mày kiếm nhíu lại. Anh cúi đầu, ngón trỏ trái bị trượt qua, may mắn vết thương không sâu, cũng không có chảy máu.

"Máy sấy ở trong tủ." Quyền Yến Thác chỉ vào học tủ đối diện.

Sở Kiều thu lại ánh mắt dò xét, không khỏi hỏi anh: "Anh biết làm cơm?"

"Chỉ biết một là cháo, hai là chút thức ăn." Quyền Yến Thác cũng không giấu giếm cô, đi học những thứ đồ này, ước chừng anh mất thời gian khoảng một tháng, mới miễn cưỡng tính là đã vượt qua bài kiểm tra.

Thì ra là cháo hôm qua cô ăn, cùng với chút đồ ăn kia là do anh làm.

Sở Kiều mím môi, không có hỏi nhiều, xoay người đi tới trước ngăn tủ lấy máy sấy ra, sấy khô tóc.

Sấy tóc, Sở Kiều nghiêng tai lắng nghe, động tĩnh bên cạnh cũng không nhỏ, nghĩ đến những công nhân kia đang sửa chữa lại.. Cô thờ dài, tối nay khẳng định không thể trở về được, chỉ có thể ngủ lại nơi này.

Cô cất bước đi tới phòng ngủ, quan sát chiếc giường ở giữa phòng, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng mím lại. Thật đúng là lớn, ước chừng có thể nằm được ba bốn người, có cần phải mua chiếc giường lớn như vậy không?

"Ăn cơm."

Không lâu sau, người đàn ông đã dọn cơm tối xong, kêu cô ăn.

Sở Kiều cụp mắt, xoay người đi tới cạnh bàn ăn, kéo ghế ra ngồi xuống. Cháo củ từ trước mặt nóng hổi, mùi vị món ăn cũng tốt, hôm nay tinh thần cô

cũng bực bội, chịu không ít mệt mỏi, nhất định là đói bụng rồi.

Ăn hết hai chén cháo, Sở Kiều cũng coi là có cảm giác no. Chỉ là lúc ăn cơm, cô không nói câu nào.

Quyền Yên Thác vẫn liếc qua sắc mặt của cô, thấy cô không mở miệng, anh cũng không dám nói.

Ăn xong cơm tối, Sở Kiều ngồi không nhúc nhích, người đàn ông tự động tự đứng lên, thu dọn sạch sẽ chén đĩa trong phòng bếp.

"Ăn ngon không?" Quyền Yên Thác bung Hồng Trà ra ngoài, đặt ở trước mặt cô.

Sở Kiều không biết tìm được giấy vẽ và bút từ nơi nào, đang vẽ, nghe anh nói, cũng không để ý đến anh, trên mặt không có chút biểu cảm.

Mặt cô không chút phản ứng, Quyền Yên Thác không hề tức giận, cười nói: "Em có cảm thấy anh rất có khả năng nấu nướng?"

Đầu ngón bút của Sở Kiều dừng một chút, nhúu mày quét mắt nhìn anh một cái, cười nhạt, vẫn không nói chuyện.

"Anh nói cho em biết một bí mật," Quyền Yên Thác bung ly trà đi về phía cô ngồi xuống: "Cái này là di truyền của nhà anh, tay nghề của mẹ và chị gái anh đều rất tốt!"

"Không phải anh nói là người nhà anh đều không vào bếp sao?" Sở Kiều có thể coi là mở miệng, chuyên chọn chỗ sơ hở của anh.

Quyền Yên Thác nhúu mày, gương mặt tuấn tú nở nụ cười tươi thật ôn hòa, "Đó là đàn ông không vào phòng bếp, phụ nữ trong gia đình anh vẫn nấu nướng. Hơn nữa, chị gái anh nấu cơm là ngon nhất, lần sau để chị ấy nấu cho em một bữa!"

Chị Quyền biết làm cơm?

Đôi mắt điềm tĩnh của Sở Kiều giật giật, mỗi lần nhìn thấy Quyền Sơ Nhược, đều là một vẻ lạnh nhạt lạnh lùng, thế nào cũng không tưởng tượng nổi lúc chị ấy vào bếp nấu cơm sẽ có bộ dạng gì?!

"Đàn ông không vào phòng bếp?" Sở Kiều cố ý nói móc câu này vào, cười nói: "Vậy anh không phải là đàn ông sao?"

Mẹ nó!

Ánh mắt Quyền Yên Thác trầm một cái, môi mỏng trong nháy mắt mím chặt. Bà xã, anh đây là đang nói chuyện phiếm đừng có đã kích vấn đề giới tính!

Anh cứ lải nhải nói chuyện bên tai, Sở Kiều căn bản cũng vẽ không được, cô vứt bút trong tay, cầm ly trà đứng lên, xoay người đi tới ban công, ngắm phong cảnh.

Hiện tại, là thời điểm hài lòng nhất trong ngày. Sở Kiều đứng dưới trời sao, thần kinh căng thẳng buông lỏng một chút.

Ngẩng đầu, ngắm nhìn bầu trời xa xa, sự yên tĩnh phát ra từ trong đáy lòng khiến lo âu lúc đầu có thể chậm rãi tiêu tán.

"Phong cảnh nơi này quả thật rất tốt."

Sở Kiều cau mày, nếu như không có anh, đây thật là một buổi tối vô cùng vui vẻ.

Mất hứng!

"Bằng không chúng ta mua lại một mảnh đất ở đây, xây một quán rượu?" Hai tay Quyền Yên Thác vịn lan can, ánh sáng trong đôi mắt bắn ra bốn phía, môi mỏng nâng lên nụ cười mê người.

Sở Kiều nhìn anh chằm chằm, liếc mắt.

Người nọ là cố ý? Trước mặt người nghèo kiệt xác như cô, dám nói xây quán rượu, giống như xây một ngôi nhà bình thường vậy.

"Coi như một nửa là của em." Đáy mắt Quyền Yên Thác nở nụ cười, nhìn ánh mắt tức giận của cô, giọng nói dịu dàng.

Sở Kiều cau mày, lạnh lùng nói: "Quyền Yên Thác, anh có rất nhiều tiền phải không?"

"Có nhiều tiền sao?" Quyền Yên Thác nhăn mày, hình như đang nghiêm túc suy tư cái vấn đề này, giọng nói bình tĩnh, "Cũng không coi là rất có tiền đi, xây quán rượu có lẽ vẫn là đủ!"

"....."

Sở Kiều hung hăng cắn răng! Mẹ nó, anh tới để khoe của đây!

Cô siết chặt ly trà trong tay, bực tức xoay người vào nhà.

Cùng thứ người như thế nói chuyện phiếm, Sở Kiều tự mình cũng coi thường chính mình!

"Bà xã!" Quyền Yến Thác đưa tay kéo cô, trầm giọng nói: "Em có nói chuyện phiếm hay không, anh còn chưa nói xong đâu? Em thích loại kiến trúc nào, trang trí phong cách như thế nào? Bằng không chúng ta xây cái cao nhất....."

"Câm miệng!"

Sở Kiều tức giận quát, đáy mắt từ từ bốc lửa, "Có liên quan gì đến em?"

"Sao lại không?" Quyền Yến Thác nhắc môi, cười nói: "Cho em một nửa."

Ai mà thêm một nửa của anh?

Sở Kiều hất tay anh ra, giọng mang theo tức giận, "Quyền Yến Thác, anh đừng có quên mất chúng ta đã ly hôn."

"Nói bậy!"

Khóe miệng Quyền Yến Thác chứa đựng ý cười, rất tốt bụng sửa lại, "Anh đã không ký tên."

Được rồi! Sở Kiều cảm thấy nói chuyện cùng với một tên khốn kiếp như vậy chính là tự tìm tai vạ! Cô cười khan một tiếng, ánh mắt sắc bén.

"Em đeo sợi dây chuyền này, nhìn rất đẹp."

Bởi vì động tác lời kéo vừa rồi, sợi dây chuyền bên trong cổ lại lộ ra, Sở Kiều cúi đầu, con ngươi híp lại, "Anh muốn lấy?"

Quyền Yến Thác lại không dám chọc giận cô, gương mặt tuấn tú dịu dàng nói: "Dù sao em mang hay anh mang cũng không có gì khác nhau."

Nếu như không phải là cô thực sự rất thích sợi dây chuyền này, Sở Kiều đã sớm tháo ra ném vào mặt anh. Cô không muốn tiếp tục đề tài này, xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112-2: Chuyện đổ máu 2

Mặc dù giường ngủ rất lớn nhưng dù sao cũng chỉ có một chiếc.

Ngủ lại là một vấn đề.

Tất nhiên là Sở Kiều chọn nằm giường, cô nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, giọng nói mang theo đề phòng, "Cái giường này thuộc về em."

Cô nhất định phải đảm bảo giấc ngủ, bằng không không có cách nào ứng phó với các loại hành hạ của thầy.

Quyền Yến Thác cũng không muốn tranh với cô, hơn nữa sau khi chứng kiến ánh mắt hung ác của cô, càng thêm tự giác nhường giường, nói: "Em ngủ trên giường, anh nằm dưới đất."

Trong khi nói chuyện, anh mở học tủ, từ bên trong ôm ra một bộ chăn mền mới tinh, trải trên đất gần mép giường.

Bên trên thảm nhung dày, lại thêm một cái đệm, nhìn cũng rất thoải mái. Sở Kiều ngo ngắc, trong lòng có chút hối hận, sớm biết cô liền chọn ngủ dưới đất, rất muốn thử một chút tấm thảm kia đến cùng có bao nhiêu êm ái?

Hình như nhìn thấu ý nghĩ của cô, Sau khi nằm lên, Quyền Yến Thác duỗi chân duỗi tay, nói: "Ừm, thật là thoải mái."

Sở Kiều giận tái mặt, "Pằng" một tiếng, tắt đèn ở đầu giường, chui vào trong chăn.

Trong không khí phiêu tán một mùi thơm nhàn nhạt, Quyền Yến Thác ngửi nhẹ một hộp, môi mông dịu dàng cong lên. Anh gối đầu lên hai tay, thì thầm, "Vợ à, lúc anh không ở đây, em có nhớ anh không?"

"Anh rất nhớ em!"

"Ngủ một mình một giường rất lạnh phải không? Có cần anh lên ngủ cùng em không?"

Lời nói của người đàn ông càng ngày càng không có đạo lý, Sở Kiều cố gắng nhẫn nhịn, không thể phát tác. Cô hiểu, nếu là để tâm đến, anh sẽ lại càng

táo tợn hơn, người đàn ông này chính là cố ý!

Hèn hạ!

Nói hồi lâu, cô cũng không có lên tiếng. Quyền Yến Thác nhẹ nhàng ngồi dậy, thò tay vào trong chăn, sờ tới chân của cô, chậm rãi vuốt ve.

"Á ——"

Dưới chân đột nhiên rất nhột, Sở Kiều bật dậy, rụt chân lại, "Quyền Yến Thác, anh muốn đâm đầu vào chỗ chết?"

"Không!"

Quyền Yến Thác vô tội giơ tay lên, gương mặt tuần tú ra vẻ vô hại, "Anh chính là sợ chân em lạnh, muốn xoa xoa!"

Tên khốn kiếp này, luôn có thể tìm một lý do đáng hoàng cho hành vi hạ lưu của mình!

Sở Kiều co hai chân lại, tự mình dùng đôi tay vuốt vuốt. Thề chết của cô vốn mang tính hàn, tay chân luôn rất dễ dàng bị lạnh.

Cô kháng cự khiến Quyền Yến Thác có chút bất đắc dĩ. Hai cánh tay anh nằm lỳ ở trên giường, cầm gác lên tay, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía cô, nói: "Sở Kiều, chuyện ngày hôm đó, em có phải một chút cũng không tin tưởng anh hay không?"

Sở Kiều dừng động tác xoa nắn một lúc, dĩ nhiên hiểu anh đang nói đến là chuyện gì.

Sau một phút thất thần, sắc mặt Sở Kiều bình tĩnh trở lại, tiếp tục động tác trong tay.

Thấy ánh mắt không gọn sóng của cô, Quyền Yến Thác bất đắc dĩ mà lắc đầu, nói: "Em thực sự chỉ tin tưởng những gì mắt mình nhìn đến?"

Sở Kiều cúi đầu, tóc rơi rớt che kín ánh mắt, không nhìn ra tâm tình gì.

Giây lát, Quyền Yến Thác thất vọng thở dài một tiếng, giọng nói thản nhiên, "Anh cho là, em sẽ tin tưởng anh cho dù là một chút xíu thôi?"

Một chút xíu thôi?

Đôi môi đỏ mọng của Sở Kiều nhấp nhẹ, ánh mắt âm đạm.

Một khắc kia, Quyền Yến Thác thật muốn hung hăng đè cô ở phía dưới, giãy vò tới chết một phen. Thế nào mà cô lại không tin anh dù chỉ một ít, loại cảm giác này làm anh rất thất vọng, cũng rất bị thương!

Nhưng anh còn nhịn xuống, không có làm như vậy.

"Anh cùng Hạ Yên Nhiên không hề làm gì cả."

Hồi lâu, Quyền Yến Thác chủ động mở miệng, giọng nói chán nản.

Người trên giường hình như không có phản ứng gì, trong lòng Quyền Yến Thác khẽ động, hai cánh tay chống xuống đất, hỏi: "Kiều Kiều, tại sao em không nói lời nào?"

Anh đứng dậy muốn đi lên giường, vừa vặn người còn chưa đặt lên, liền nhìn đến một đạo bóng đen thoáng qua trước mặt, ngay sau đó cái mũi đau xót, cả người bị đá văng.

"Rầm ——"

Âm thanh người đàn ông ngã xuống đất rất lớn.

Sở Kiều thấy được anh muốn bò lên, theo bản năng đưa chân đá qua. Cô nghe thấy âm thanh Quyền Yến Thác ngã xuống đất, còn có tiếng rên rỉ của anh, trái tim hơi kinh hoảng.

Xem ra, một cước này đạp không nhẹ!

Nhưng mà điều này cũng không thể trách được cô, là tên khốn này muốn bị đạp!

Quyền Yến Thác bịt mũi, gương mặt tuần tú vo thành một nắm, nửa ngày mới thông thả lại sức. Anh nhìn chăm chăm người trên giường đang nằm ngù, đáy lòng yên lặng rơi lệ.

Ai, vợ nhà người ta đều là chim nhỏ khép nép, khéo léo động lòng người, biết lấy lòng chồng. Nhưng anh thật tốt số, cưới được bà vợ cá tính ngang bướng, nửa câu dịu dàng cũng không nói được, vô cùng hung hãn.

Thật con mẹ nó muốn chết!

Ngày hôm sau dậy sớm, Sở Kiều nhìn thấy sống mũi Quyền Yến Thác bầm tím, trái tim buồn bực tan đi không ít.

Đáng đời!

Trở lại phòng của mình, Sở Kiều có chút kinh ngạc nho nhỏ. Gian phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ, hoàn toàn không nhìn ra sự bừa bãi ngày hôm qua, cô đi tới phòng tắm xem một chút, ống nước cũng được thay mới.

Cuối cùng khâu khí cũng xuôi xuống, Sở Kiều đưa tay đóng cửa lại, rửa mặt thay quần áo, chuẩn bị đi làm.

Có lẽ là tối hôm qua, giường nhà anh nằm quá thoải mái, buổi sáng Sở Kiều dậy trễ, vội vội vàng vàng chạy tới phòng làm việc, ngay lập tức liền bị Mai Kiệt bô bô chửi mắng.

"Cô được lắm, vừa mới kiên trì không được bao lâu thì dám đi trễ?"

Mai Kiệt chống nạnh, ánh mắt lăm lệt như đao.

Sở Kiều không dám cãi lại, ngoan ngoãn cúi đầu, yếu ớt nói: "Thật xin lỗi thầy, con không phải cố ý."

"Hừ!" Mai Kiệt xoay người ngồi vào trong ghế xoay, nói: "Là cô cố ý, hiện tại tôi để cho cô cuốn gói cút đi!"

Ngừng một lúc, cuối cùng chậm rãi phân phó: "Nhanh chuẩn bị bàn họp đồng cho xong đi, người ta sắp tới ký rồi đó."

"Thầy à, người thật sự muốn họp tác cùng Quyền thị?" Sở Kiều vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi một câu.

"Cô nói xem?" Mai Kiệt nhàu mày nhìn cô chằm chằm, vẻ mặt rất lạnh.

Thầy vẫn luôn cố chấp, chuyện ông quyết định rất khó thay đổi. Sở Kiều cũng không muốn lãng phí miệng lưỡi, gật gật đầu nói, "Được rồi, con lập tức đi chuẩn bị."

Nhìn bộ dạng cúi đầu mắt mát của cô, Mai Kiệt không khỏi cười cười, đáy mắt thoáng qua tinh quang. Lúc đầu ông cũng không nhìn trúng Quyền thị, chỉ là có Sở Kiều ở trong tay, như vậy cùng Quyền thị đàm phán, điều kiện còn không phải là theo như ý mình sao?

Chuyện tốt như thế, tại sao Mai Kiệt có thể bỏ qua?!

Buổi sáng vội vàng đi ra ngoài, Sở Kiều cũng chưa ăn sáng. Đi tới công ty lại bận rộn tới lui, chưa tới bữa trưa cô liền bắt đầu đói bụng.

Chỉ là sau đó còn phải ký hợp đồng, cô cũng không dám chạy loạn.

Lấy ra thức ăn cho chó, Sở Kiều bắt đầu đi ngồi xổm người xuống, bắt đầu phục vụ Tiểu Bạch. Vốn là cô cũng không thích nuôi thú cưng, bình thường chăm sóc Tiểu Bạch đã là nhăm nhăm qua loa, lần này tốt hơn, lại xuất hiện thêm một con Đằm Đằm.

Sở Kiều cắn răng, lại mắng người đàn ông kia một lần nữa.

Cô chia đều thức ăn cho chó thành hai phần, thấy Tiểu Bạch thế nhưng rất là vui vẻ khiêm nhường không ăn, mắt nhìn "Người yêu" ăn trước.

Hình ảnh này chọc cười Sở Kiều. Cô đưa tay sờ sờ đầu tiểu Bạch, cười nói: "Tiểu Bạch, thật không nghĩ tới em còn rất thân thiện!"

Tiểu Bạch ôn nhu, thân hình như viên cầu lắc lắc cái đuôi, cọt cọt vào chân của Sở Kiều.

Sở Kiều mỉm cười khẽ, tâm tình u ám cuối cùng cũng tốt hơn. Cô nhìn thời gian, vội vàng đứng lên đi chuẩn bị tài liệu ký hợp đồng.

Bỗng chốc, theo động tác đứng dậy của Sở Kiều, giữa hai chân có một cỗ nóng ầm xông ra.

Mặt Sở Kiều biến sắc, cứng ngắc đứng tại chỗ.

Không phải chứ? Dì cả đến!

Sở Kiều bước nhanh trở lại trước bàn, sờ túi da, tìm nửa ngày cũng không thấy băng vệ sinh. Ài, chu kỳ kinh nguyệt của cô không chính xác, thật là đáng ghét!

Hết cách rồi, cô chỉ có thể cầm lên một chút giấy, nhanh chóng tiến phòng vệ sinh rửa sang lại. Không có băng vệ sinh, không thể làm gì khác hơn là lấy khăn giấy dùng tạm, kiên trì một chút là được!

Nếu như cô muốn đi mua những thứ đồ này, sẽ phải mất hai tiếng, Thầy nhất định mắng chết cô!

Sở Kiều cắn môi từ phòng vệ sinh ra ngoài, đôi tay ôm bụng. Lần này Dì cả tới không lường trước được, thật là xui xẻo

Trở lại phòng làm việc, mọi người đều đã đến.

Mai Kiệt thấy cô đi vào, sắc mặt không vui nói: "Chạy đi nơi nào? Chuẩn bị đồ xong chưa?"

Sở Kiều cảm hộp đồng đã in ra, cất bước đi tới, "Chuẩn bị xong."

Sắc mặt cô có chút trắng, giọng cũng không có hơi sức.

Ngược lại, Mai Kiệt cũng không có tra cứu, cảm hộp đồng lên nhìn qua, giao cho người đàn ông trước mặt, nói: "Quyền thiếu, cậu xem trước một chút."

Quyền Yên Thác nhíu mày nhìn chăm chăm Sở Kiều, chỉ cảm thấy cô là lạ ở chỗ nào, nghe được lời Mai Kiệt, lúc này mới nhận lấy hộp đồng.

Vết bầm trên sống mũi anh rất rõ, dưới ánh mặt trời lại càng nổi bật.

Mai Kiệt vốn là người miệng lưỡi ác độc, tò mò nhìn quanh hồi lâu, chế nhạo nói: "Ai za, Quyền thiếu bị thương thể kia cũng không nhẹ nha, gương mặt đẹp dễ như vậy mà bị hủy thì thật là đáng tiếc!"

"Haha——"

Sở Kiều nhin cười không được, nhưng bởi vì thân thể vừa động, lập tức lại xông ra một luồng nhiệt lưu. Cô cắn môi cúi đầu, nghĩ thầm hôm nay thật đúng là xúi quẩy mà, vừa vặn còn mặc chiếc quần màu trắng.

Quyền Yên Thác cười cười, ngược lại đối với Mai Kiệt không hề tức giận. Anh giao hộp đồng cho trợ lý, hai mắt cũng rơi vào trên mặt Sở Kiều.

Sắc mặt của cô rất trắng, bộ dáng cắn môi cau mày cho thấy cô đang vô cùng khổ sở.

Trái tim Quyền Yên Thác chùng xuống, vừa muốn mở miệng, liền nghe Mai Kiệt kinh hô: "Sở Kiều, tại sao trên quần con đều là máu?"

Nghe được lời nói của thầy, Sở Kiều xấu hổ muốn chết.

Cô hung hăng cắn môi, chỉ cảm thấy bụng ngày càng đau.

Chính là không ngờ đến, Mai Kiệt mở miệng mà không suy nghĩ, "Trời ạ, sẽ không phải là sảy thai chứ?!"

Sảy thai?

Sở Kiều im lặng uất nghẹn. Thầy à, thầy có thể suy nghĩ bình thường có được hay không?

Nhưng vừa dứt lời, Quyền Yên Thác đã ôm eo Sở Kiều, ôm cô thật chặt vào trong ngực, một đường chạy như điên chạy ra ngoài: "Đừng sợ, chúng ta đi bệnh viện!"

Hiển nhiên, không được bình thường, cũng không chỉ một mình Mai Kiệt

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113-1: Buổi sáng ngại ngùng 1

Ngồi ở trên giường bệnh, nghe bác sỹ bô bô giải thích, đầu Sở Kiều dần dần hạ thấp xuống, chôn ở trước ngực không muốn ngẩng lên.

Xấu hổ!

Quá xấu hổ!

Không biết đã trải qua bao lâu, xung quanh an tĩnh lại. Đập vào mắt là một đôi giày da màu đen bóng loáng, Sở Kiều ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trước mặt, nghe thấy anh mở miệng, "Nhìn anh bị mất mặt em rất vui sao?"

Anh bị mất mặt?

Sở Kiều cau mày, trầm giọng phản bác, "Là chính anh làm cho bản thân bị mất mặt!"

Nhắc tới cái này, trong lòng cô càng tức giận hơn, người đàn ông này vốn chưa cho cô cơ hội nói chuyện, không bị mất mặt mới lạ!

Quyền Yến Thác cũng không cách nào truy cứu, bắt đắc dĩ nhếch môi, gương mặt anh tuấn có vẻ khó coi.

Lúc ấy thấy máu trên quần cô, anh như lâm vào trong mộng. Đoạn đường này đưa cô đi tới bệnh viện, trong đầu anh thoáng qua rất nhiều ý niệm, thậm chí hai cánh tay đang ôm cô cũng phát run.

"Em muốn về nhà." Sở Kiều bĩu môi, không muốn ở lại bệnh viện.

Bác sĩ mới vừa nói qua cô không cần nằm viện, Quyền Yến Thác cũng không còn kiên trì, làm xong thủ tục liền đưa cô đi.

Lái xe về đến nhà, Sở Kiều ôm bụng, đi lên lầu, lại cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, còn chưa nói ra tiếng, người đàn ông bên cạnh đã ôm eo cô, cất bước lên lầu.

"Anh đang làm gì đấy?" Sở Kiều giùng giàng thân thể, gấp giọng nói.

Nơi này người đến người đi, đều là hàng xóm, nếu như bị người ta thấy, về sau thật không có mặt mũi nhìn ai!

"Bé em lên nhà." Người đàn ông trả lời, rất đơn giản minh bạch.

Sở Kiều đập đập hai chân, muốn từ trong ngực anh thoát khỏi, nhưng con đau bụng lại ập tới, tay chân cô không còn hơi sức, sắc mặt tái xanh, "Em có thể tự đi lên."

"Có thể không?"

Quyền Yến Thác cúi đầu, nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của cô, trầm giọng nói: "Em đi bộ đến eo cũng không thẳng lên được, còn có thể lên lầu?"

Lời nói của anh cũng không phải giả, chỉ là Sở Kiều không muốn bị anh ôm như vậy. Cô giãy giụa muốn tránh, đúng lúc đó từ cầu thang chạy xuống một bóng người.

"Này, Kiều ——"

Jessica mỉm cười chào hỏi, cũng nhìn thấy người đàn ông phía sau đang ôm Sở Kiều, trong nháy mắt miệng há thành hình chữ "O", trên mặt tràn đầy kinh ngạc, "Cô...hai người....."

Sở Kiều kêu rên một tiếng, chán nản cúi cúi đầu. Thật là lo sợ cái gì thì sẽ gặp cái đó!

Đối với sự mất mát của cô, về mặt Quyền Yến Thác thật bình tĩnh, ôm người trong ngực tiếp tục đi lên, hơn nữa lịch sự chào hỏi, "Chào cô."

Mất thấy bóng lưng bọn họ đi lên, Jessica đỏ mặt, lúng túng thì thầm: "Anh...chào anh....."

Trở về phòng, Sở Kiều cắn môi, ánh mắt phẫn hận nhìn anh.

Cô càng tức giận, con đau bụng càng ngày càng tăng.

Leng keng ——

Chuông cửa vang lên, Quyền Yến Thác đứng dậy mở cửa ra, theo phân phó của anh, có người đem đồ vật mua được đưa tới.

Xách theo túi quay người lại, Quyền Yến Thác không nhìn đến ánh mắt lợi hại của cô, trực tiếp đi tới trước mặt cười nói: "Nhanh đi thay quần áo bẩn."

Nghe anh nói vậy, Sở Kiều mới rõ ràng, về mặt càng thêm lúng túng.

Anh cười cười, cũng không nhiều lời, cầm túi đi vào phòng bếp.

Sở Kiều tìm trong tủ, lấy ra một bộ quần áo sạch đi tới phòng tắm để tắm rửa. Cô khóa cửa lại, động tác nhanh chóng, tự mình thu thập xong, mặc quần áo mới rồi đi ra ngoài. Từ trong tủ quần áo tìm ra một bộ đồ, đi tới phòng tắm rửa sạch.

Vô lực ngã xuống giường, Sở Kiều tức muốn chết, nhưng lúc này trên người cô rất khó chịu, không còn chút sức lực, chỉ có thể nín nhịn.

Quyền Yến Thác mày mò ở phòng bếp nửa ngày, mới đem đồ ăn đã được chuẩn bị xong bung ra ngoài.

Anh mang chén ra, thấy Sở Kiều đang nói chuyện điện thoại, về mặt dịu dàng, "Nhất Nặc thật ngoan, Di cũng rất nhớ con."

Anh ngồi ở bên giường, nghe được lời cô nói, gương mặt tuấn tú trầm xuống.

Vốn là đang trò chuyện vô cùng hăng hái, đột nhiên nhìn thấy anh đi đến, Sở Kiều mím môi, nói qua loa vài câu rồi cúp máy.

Quyền Yến Thác cầm chén đặt ở trên tủ đầu giường, kéo chăn đắp ở trên người của cô, hỏi "Bụng còn đau không?"

"Làm sao anh còn chưa đi?" Sở Kiều không có trả lời câu hỏi của anh, để điện thoại đi động xuống, hỏi.

Quyền Yến Thác cũng không tức giận, đem chén cháo trong tay đưa cho cô, nói: "Nhanh lên ăn một chút."

Cháo đường đỏ.

Sở Kiều trừng mắt nhìn, hồ nghi hỏi anh: "Làm sao mà anh biết làm cái này?"

"Hỏi người." Quyền Yến Thác đem cái muỗng bỏ vào trong tay cô, giọng nói không kiên nhẫn.

Hỏi người?!

Đôi mắt Sở Kiều mãnh liệt, tức giận hỏi anh: "Anh hỏi người nào?"

"Chị gái!" Quyền Yến Thác nhăn mày, đôi mắt đen nhìn cô chăm chăm, ánh mắt tỏ vẻ không hiểu.

Nghe vậy, Sở Kiều coi như là thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm chuyện này tuyệt đối không được lan rộng thêm nữa, bằng không nhất định không thể gặp người!

Giày vò hơn nửa ngày, Sở Kiều quả thật đói bụng, cô cầm chén cháo uống cạn.

Bụng vẫn còn đau, cả người cảm thấy lười biếng không có tinh thần gì.

"Anh có thể đi được rồi." Sở Kiều có chút nhịn không được, muốn ngủ.

Quyền Yến Thác cầm chén đĩa lấy đi, về mặt ung dung từ đầu giường cô rút ra một quyển sách, ngược lại ngồi ở trên sofa nói: "Em ngủ đi, anh sẽ không quấy rầy em."

Một cái đại người sống ngồi sờ sờ ngây ngốc trong phòng, Sở Kiều có thể nằm ngủ được mới kỳ quái? Cô trầm mặt, tức giận nói: "Hiện tại anh đang quấy rầy em, mời anh rời đi cho!"

"Nói anh đó, tại sao ở lại nhà em?!"

"Đi mau, đi mau!"

"Này! Anh ở đây em không ngủ được!"

Sở Kiều kêu nửa ngày làm miệng lưỡi khô đắng, có nói gì thì người đàn ông chỉ cầm sách đọc, căn bản không để ý, ngay cả một vẻ mặt cũng không thể hiện.

Con mẹ nó!

Sở Kiều không nhịn được nói tục, nghĩ thầm nam nhân này chắc chắn muốn chọc cô tức! Nhưng nghĩ lại, cô cũng không cần tức giận.

Anh càng muốn làm cô giận, cô lại càng không sao cả!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Sở Kiều cười thật thấp một tiếng, nằm xuống đắp chăn, an tâm ngủ. Dù sao bây giờ cô đang đến kỳ, tên khốn kia cũng không thể làm cái gì, cứ yên tâm nằm ngủ là được.

Mặc dù đắp chăn, nhưng Sở Kiều vẫn cảm thấy lạnh buốt, giống như bốn bề đều lạnh lẽo. Cô co rút thân thể, tay chân thực lạnh.

Từng cơn đau bụng dồn dập tới, lúc nặng lúc nhẹ.

Sở Kiều cắn môi, sắc mặt cũng không được tốt. Cô co ro, trên trán dần dần rỉ ra một tầng tầng mồ hôi mịn. Thân thể không thoải mái, ngủ cũng không tự nhiên an ổn.

Giống như trở lại khi còn bé, cô nằm trên tấm thảm mịn màng rực rỡ màu sắc, đôi tay vịn cổ của mẹ, thân thể nhỏ bé mập mạp ở trong lòng mẹ lăn qua lăn lại. Bên tai hình như quanh quẩn âm thanh cực kỳ lâu trước kia, "Kiều Kiều ngoan, mẹ yêu con."

Mẹ yêu con.

Sở Kiều chảy nước mắt, trong lòng một mảnh chua xót. Yêu con sao?

Nếu như yêu con, tại sao muốn bỏ con lại? Tại sao muốn bỏ đi?

Mẹ, mẹ gạt người!

Người trên giường cử động, co rút thân thể, Quyền Yến Thác để sách trong tay xuống, đứng dậy ngồi vào bên người cô.

Cặp mắt cô nhắm chặt, trong miệng lại mơ hồ phát ra tiếng khóc, khóe mắt lấn xuống giọt nước mắt ẩm áp. Quyền Yến Thác giơ tay lên khẽ vuốt tóc cô: "Kiều Kiều, em nằm mơ sao?"

Cô giật giật, vẫn như cũ vẫn chưa tỉnh lại. Tiếng khóc giống như so với vừa rồi càng thêm đè nén, ủy khuất.

Quyền Yến Thác bất đắc dĩ thở dài, nghe được tiếng cô đang mê sảng mơ hồ, ánh mắt thâm thúy ảm đạm. Anh cúi mặt, môi đặt lên trán của cô dịu dàng trấn an: "Đừng sợ đừng sợ, có anh ở đây bên em."

Anh xoay người lên giường, đưa tay ôm cô vào trong ngực, đáy mắt yêu thương. Mặc dù cô không chịu nói, nhưng trong nội tâm Quyền Yến Thác hiểu rõ, di thư kia đối với cô mà nói, vô cùng đã kích!

Đau lòng lại không biết làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113-2: Buổi sáng ngại ngủ 2

Quyền Yến Thác nhắm mắt, ôm lấy người trong ngực, trong lòng anh hiểu rõ ràng. Cuối cùng, có một số việc, cô cần phải tự mình đối mặt, dĩ nhiên anh hy vọng là trong lúc này, bởi có anh làm bạn bên cạnh cô.

Sở Kiều mê man, cảm giác mình lâm vào một vùng đất tăm tối, trong lúc cô không thể tìm được đường ra, gấp đến độ lớn tiếng khóc, cô nhìn thấy một luồng sáng xuất hiện ngay trước mặt.

Chìm trong ánh sáng là một bóng dáng đẹp mắt, người đàn ông với khuôn mặt anh tuấn dần dần xuất hiện, anh từng bước từng bước đi qua, nắm chặt tay Sở Kiều, đầu ngón tay ẩm áp khiến cô ngừng khóc thút thít.

Anh nói, "Kiều Kiều, đi theo anh, anh sẽ đưa em đi."

Sở Kiều theo bản năng đưa tay ra, nắm chặt lấy ngón tay anh, theo anh bước ra khỏi nơi tối tăm này.

Hình như có chút tỉnh táo, Sở Kiều khẽ hé mở mắt, chỉ cảm thấy bên cạnh có một bóng dáng. Cô không thấy rõ mặt người, nhưng hơi thở rất quen thuộc.

Vô cùng mệt mỏi, Sở Kiều nhắm mắt lại một lần nữa.

Cảm giác chua xót trong bụng dần dần biến mất, mơ hồ có một đôi tay ẩm áp, không ngừng xoa bụng cô. Động tác này rất thoải mái, có thể giảm đau ở bụng, cô không muốn đẩy đôi tay kia ra, khóe miệng dâng lên một nụ cười.

Nụ cười nhẹ, lại như khắc sâu trong lòng.

Lúc đó, tại thành phố Duật Phong.

Sở Nhạc Viện vừa bước vào cửa chính, liền gặp được mẹ đang ngồi ngẩn người, không biết bà đang suy nghĩ cái gì.

"Mẹ." Cô cất tiếng gọi, đi tới bên cạnh bà ngồi xuống.

"Làm sao con trở lại rồi?" Nghe được âm thanh của con gái, Giang Tuyết Nhân hồi phục lại tinh thần.

"Con vừa mới xong việc nên đi ngang qua, trở lại xem mẹ và ba." Sở Nhạc Viện bỏ túi xách trong tay, quét mắt nhìn khắp nhà: "Ba đâu mẹ?"

Giang Tuyết Nhân thở dài, giọng nói ảm đạm: "Đi ra ngoài."

"Đi nơi nào vậy?" Sở Nhạc Viện cầm lên chậu hoa lan nhìn một chút, thuận miệng hỏi.

Cô quay đầu, thấy bộ dáng mẹ như có điều suy nghĩ, trầm mặt đem chậu hoa để xuống, ngồi trở lại đến bên cạnh bà, nói: "Ba lại đi ra ngoài một mình sao?"

Về mặt Giang Tuyết Nhân hoãn hòa một chút, giơ tay lên xoa xoa đầu cô, cười nói: "Việc của ba con, có mẹ để ý là được! Còn con, quản tốt chuyện của mình đi, còn có chuyện của công ty là tốt rồi."

Sở Nhạc Viện mắt hứng bừa bãi, ngã người về phía sau trên ghế sofa, "Ai, Sở Kiều không có ở đây thật tốt!"

Ngừng một lúc, đôi tay cô chống cằm, nằm ở bên cạnh Giang Tuyết Nhân, nói: "Mẹ, con thật sự hi vọng cả đời này chị ta cũng không trở lại!"

"Kiều Kiều ——"

Âm thanh Giang Tuyết Nhân nghiêm nghị, Sở Nhạc Viện cắn môi, giọng nói cũng trầm xuống, "Con ghét cái tên này!"

Cô bắm ngón tay, giọng nói căm hận: "Mẹ, sau này không nên gọi con như vậy, con không thích!"

Ánh mắt Giang Tuyết Nhân hòa hoãn một chút, về mặt cô đơn.

Sở Nhạc Viện cúi đầu, nói: "Hiện tại chuyện di thư mọi người đều biết, mẹ không cần thiết che giấu cho người phụ nữ kia, dù sao, người không biết xấu hổ là bà ấy!"

"Nhạc Viện!"

Mặt Giang Tuyết Nhân liền biến sắc, tức giận tái mặt nhìn con gái chăm chăm.

"Mẹ....." Sở Nhạc Viện sợ hết hồn, nhìn ánh mắt của bà, không dám nói một lời nào.

Cố gắng áp chế cảm xúc trong đáy lòng, Giang Tuyết Nhân nhấn mày lại, dặn dò cô, "Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần, quản tốt chuyện của mình, không cho dính vào chuyện của Sở Kiều, nhưng là con vẫn không vâng lời! Hiện tại ba con giao Sở thị cho con quản lý, cô phản cũng cho con...con có thể đáp ứng mẹ hay không, từ sau đừng nhắc đến những chuyện này nữa?"

"Con còn không phải vì mẹ hay sao?" Sở Nhạc Viện uất ức cắn môi.

Đưa tay lên cô đến trong ngực, đáy mắt Giang Tuyết Nhân lộ vẻ yêu thương, nói: "Đứa nhỏ ngốc, mẹ không cần con vì mẹ mà làm bất cứ cái gì. Mẹ chỉ muốn con sống thật tốt, sinh hoạt vui vẻ hạnh phúc!"

Vui vẻ hạnh phúc?

Sở Nhạc Viện buồn bã cười một tiếng, cô đơn trong đáy mắt lướt qua, chính là ở trước mặt mọi người cô cũng chưa từng biểu lộ.

Chỉ là có mấy lời, cô không muốn nói, ít nhất là vì mẹ cũng phải nhịn xuống. Ở trong nhà này, chỉ có cô và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, vẫn luôn là như vậy.

.....

Sáng ngày hôm sau, Sở Kiều mở mắt, nằm đối diện với cô là một gương mặt, làm cho da đầu cô tê dại. Cô ngồi dậy, hồi tưởng lại sự việc ngày hôm qua, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chào buổi sáng!"

Cô vừa động, người đàn ông bên cạnh cũng tỉnh lại.

Quyền Yến Thác giữ nguyên quần áo mà ngủ, một đêm căn bản cũng không thể nào ngủ ngon. Một lát cô nằm mơ khóc rống, một lát lại đau, làm anh tay chân luống cuống.

Loại chuyện chăm sóc bệnh nhân như vậy, cho tới bây giờ anh chưa từng có kinh nghiệm. Hơn nữa, loại bệnh khi đại Di mụ tới này, cả đời anh, vô luận như thế nào cũng không lành hội được cảm giác!

Vén chăn lên bước xuống giường, Sở Kiều giận tái mặt, chất vấn: "Ai cho anh tới hôm qua ngủ ở nơi này? Tại sao không trở về nhà?"

"Là em lôi kéo anh đấy, " Quyền Yến Thác vô tội trả lời, nhún mày canh chừng ánh mắt cô, mỉm cười, "Em nói anh xoa bụng cho em!"

"Em?"

Sở Kiều kinh ngạc, nghĩ thầm cô có thể nói câu nói như thế kia sao?

Chỉ là nhớ lại tới hôm qua, đôi tay kia đặt trên bụng cô, cô có chút chột dạ nuốt nước miếng một cái.

Thôi, không thèm cùng anh ta tranh luận những thứ này!

"Em bây giờ đã tốt lắm." Sở Kiều đi dép, nhẫn tâm đuổi anh xuống giường, nói: "Anh đi mau."

"Qua sông rút cầu!"

Quyền Yến Thác lườm cô một cái, đứng thẳng dậy, cầm một bộ quần áo, xoay người muốn hướng phòng tắm đi đến.

"Đứng lại ——"

Sở Kiều lắc mình ngăn ở trước mặt anh, đôi mày thanh tú nhíu chặt, "Anh muốn làm gì?"

"Tắm." Quyền Yến Thác chỉ chỉ quần áo trong tay, cười hỏi cô, "Cái này cũng không nhìn ra được?"

Nói nhảm!

Kháng định nhìn ra được, nhưng tại sao anh lại tắm ở chỗ này?

"Trò về nhà anh mà tắm." Sở Kiều lòi cánh tay anh, đem anh đẩy ra bên ngoài.

Quyền Yến Thác bĩu môi, gương mặt tuấn tú ra vẻ lạnh nhạt, "Không được, phòng tắm nhà anh em cũng đã dùng, tại sao không để anh dùng của nhà em?"

Dứt lời, anh né tránh Sở Kiều lòi kéo, nghênh ngang tiêu sái đi vào phòng tắm.

Đây coi như là cái lý do gì, Sở Kiều tức giận nhưc đầu!

Leng keng ——

Tiếng chuông cửa vang lên, Sở Kiều đi tới mở cửa ra, vẻ mặt thoáng chốc kinh ngạc đến ngây người.

"Dì Kiều Kiều!"

Hàn Nhất Nặc đưa tay ôm lấy bắp đùi cô, cái miệng nhỏ nhắn cười ngọt ngào nói: "Nhất Nặc rất nhớ Dì!"

Sở Kiều hoàn toàn không ngờ, kinh ngạc nhìn người đàn ông đối diện, nửa ngày mới hỏi: "Thu Dương, vì sao hai người lại tới đây?"

Hàn Thu Dương đưa tay bông con gái, nụ cười ấm áp nơi khóe miệng, "Tối hôm qua Nhất Nặc nói em không khỏe, nhất định đòi tới xem một chút, anh không thể làm gì khác hơn là mang nó tới."

Hoá ra là như vậy.

Trái tim Sở Kiều ấm áp, giờ tay lên ôm Hàn Nhất Nặc vào trong ngực.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Sở Kiều còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được Nhất Nặc kinh hô: "Chú khủng bố?"

Mái tóc ngắn của Quyền Yến Thác còn đang nhỏ nước, anh cất bước đi tới gần cửa, nhíu mày nhìn về phía người đàn ông bên ngoài, nụ cười khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đến rất đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Thích em

Sáng sớm, phòng ăn ngập tràn ánh mặt trời.

Trên chiếc khăn trải bàn kẻ ô vuông đen trắng, đặt bộ đồ ăn mạ vàng. Hàn Nhất Nặc nắm cái muỗng trong tay, cái miệng nhỏ nhắn đang nhấm nháp súp kem nấm. Đôi mắt đen nhánh của cô bé vòng tới vòng lui, thỉnh thoảng nhìn ba người lớn bên cạnh.

"Tại sao mọi người lại không ăn?" Cô bé xem một lát, cong môi hỏi. Bữa sáng ở đây có mùi vị rất ngon, chẳng lẽ mọi người không đói sao?

Sở Kiều giờ tay lên xoa xoa đầu nhỏ của cô bé, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nói: "Nhất Nặc ngoan ngoãn ăn, Dì vẫn chưa đói."

Không đói bụng sao?

Hàn Nhất Nặc mở trừng hai mắt, cầm một miếng bánh mì nướng đưa lên miệng cắn, quay đầu lại hỏi người kế bên, "Cha, cha cũng không đói?"

Người đàn ông ngồi ở bên cạnh cô bé mỉm cười, đẩy mắt trần đầy ôn hòa, "Cha ăn no rồi."

Ăn no? Hàn Nhất Nặc cau mày, nghĩ thầm tốc độ ăn cơm của cha lại tiến bộ sao? Xem ra, nó còn phải tiếp tục cố gắng, nhất định phải vượt qua cha mới được!

"Chú ăn cùng cháu nhé." Lúc này, người đàn ông ngồi đối diện đột nhiên mở miệng, môi mỏng hơi nhếch lên.

Quyền Yến Thác cảm dao nĩa lên, miệng nếm nếm bữa sáng trước mặt, ý vị gât đầu, nói: "Mùi vị không tệ."

Hàn Nhất Nặc liếc nhìn anh, nghĩ thầm, ông chủ dọa người này coi như tương đối tinh mắt, không khỏi nhìn anh cười cười.

Ngược lại anh ăn rất ngon miệng!

Sở Kiều hung ác trợn mắt nhìn anh một cái, vẻ mặt thâm giân. Một buổi sáng tốt lành, bị anh làm khuấy đảo, thật đáng ghét!

"Thu Dương," Sở Kiều nhấp một hớp cà phê, mỉm cười hỏi người đàn ông trước mặt: "Anh đột nhiên tới đây, là có chuyện sao?"

Nghe cô nói, Hàn Thu Dương cúi đầu liếc nhìn con gái, giọng nói thản nhiên, "Cũng không có gì quan trọng, Nhất Nặc nhớ ông bà, anh cũng muốn trở lại gặp thầy, còn có..... gặp em."

Hàn Thu Dương, người cũng như tên, là một người đàn ông khiến người khác cảm thấy ấm áp. Anh giống như ánh mặt trời mùa thu, ôn hòa ấm áp chứ không nóng rực.

Loại cảm giác này, rất thoải mái.

Sở Kiều mỉm cười, sự cảm kích phát ra từ trong đáy lòng. Anh luôn giúp đỡ cô vào bất cứ lúc nào cô cần, lại rất có chừng mực, để cho cô cảm thấy giữa anh và cô vẫn có một khoảng cách nhất định.

Cũng là bởi vì phần khoảng cách này, cho nên Sở Kiều tiếp xúc với anh cũng không cảm thấy áp lực, không cảm thấy lúng túng.

Mặc kệ nói thế nào, Hàn Thu Dương cũng là một người đàn ông thông minh.

"Thầy cũng rất nhớ anh," Sở Kiều nhủ thầm, ánh mắt bình thản nhìn về phía anh, "Mỗi ngày đều so sánh em với các anh, nể em thật thâm thiết!"

Cô liền cố nghiêm mặt, cười nói: "Các anh thật là, tại sao lại ưu tú như vậy? Thật đúng là không cho người khác đường sống!"

"Ha ha....."

Hàn Thu Dương mỉm cười khẽ, giống như bên cạnh không có ai, anh nhìn Sở Kiều, đẩy mắt lộ vẻ cưng chiều, "Xem ra, có em ở đây, thầy cũng sinh hoạt thật tốt, vẫn còn hơi sức mắng chửi người!"

"Đúng vậy!" Sở Kiều dí dỏm nhún nhún vai, môi đỏ mọng nâng lên, nói: "Thầy càng mắng chửi, càng làm cho tinh thần của em trở nên kiên cường hơn."

Hai người này ngời một lời ta một câu, nói chuyện rất náo nhiệt. Căn bản không đem ông đây để ở trong mắt à?!

Quyền Yến Thác đôi môi mỏng mỉm cười, ánh mắt lợi hại quét về phía Hàn Thu Dương đang ngồi đối diện, con ngươi hí một cái. Thằng oắt này còn dám nói đến gặp cô? Gặp ai? Con bà nó, đó là vợ ông, gặp gặp cái rắm!

Đem lạp xưởng cắt gọn, cắm ở trên cái nĩa, Quyền Yến Thác nghiêng người sang gờ lên trước mặt Sở Kiều, nói: "Há mồm."

Sở Kiều đang muốn mở miệng, nhìn thấy bàn tay anh duỗi ra, lập tức giận tái mặt, "Không ăn!"

"Có ăn hay không?"

"Không ăn!"

"Thật không ăn?"

Sở Kiều trong lòng khẽ động, nhìn đẩy mắt anh lộ ánh sáng lạnh lẽo, không nhìn được chột dạ. Cô nhìn chăm chăm ánh mắt dò xét xung quanh, miễn cưỡng hé miệng đem thức ăn anh đưa tới nuốt vào.

"Đi Kiều Kiều, đồ mặt nha!" Hàn Nhất Nặc đôi tay chống cằm, cười nói.

Nghe vậy, sắc mặt Sở Kiều cứng đờ, thức ăn nghẹn lại trong cổ họng, không khạc ra cũng không nuốt xuống được.

Cô vội vàng bùng nước ở trên bàn lên, uống vào mấy ngụm, rồi cuộc đem đồ ăn nuốt xuống.

Quay đầu, Sở Kiều ngoan độc nhìn chăm chăm người bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Quyền Yến Thác, anh tự đâm đầu vào chỗ chết hà!"

Quyền Yến Thác không hề né tránh ánh mắt của cô, đôi mắt đen thâm thúy tỏa ra ánh sáng, anh cúi mặt xuống, môi mông ở bên tai cô, cất lên âm thanh từ tính mê người, "Nếu vì em mà chết, anh cam tâm tình nguyện!"

"....."

Sở Kiều hoàn toàn ngơ ngẩn, ánh mắt thâm tình vẫn chưa kịp thu lại. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, cô chỉ cảm thấy trái tim thùng thùng nhảy loạn, trong lòng như có lửa.

Giấy lát, Hàn Thu Dương ôm con gái vào trong ngực, đáy mắt nhuộm vẻ tối tăm.

Dùng xong cơm sáng, bọn họ đi xem tòa nhà chọc trời. Sở Kiều thấy người đàn ông lẽo đẽo theo sau, không nhịn được hỏi: "Tại sao anh còn đi theo bọn em?"

Quyền Yến Thác nhét hai tay vào túi, khoe miệng nở nụ cười bình tĩnh, "Ký hợp đồng! Ngày hôm qua chưa có ký được, hôm nay liền tiến hành luôn!"

Nghe anh nhắc đến vấn đề này, sắc mặt Sở Kiều có chút mất tự nhiên. Cô tức giận cúi đầu, thực là để anh có một lý do hợp lý, quả là vô cùng bức mình!

Ra khỏi thang máy, Hàn Nhất Nặc chạy về phòng làm việc phía trước, vọt vào bên trong hưng phấn kêu to: "Mai, mai ——"

Âm thanh của cô bé rất lớn, Mai Kiệt bỏ xuống cây bút trong tay, đứng dậy đi tới, đón lấy cơ thể nhỏ bé của Hàn Nhất Nặc, ôm vào trong ngực, "Trời ạ, tiểu công chúa của tôi, sao con lại ở đây?"

Hình như không nghĩ đến cô bé sẽ tới, trên mặt Mai Kiệt không giấu được sự vui mừng.

"Là cha đưa con tới." Hàn Nhất Nặc ôm lấy cổ ông cười nói "Con đến thăm dì Kiều Kiều."

"Aiza, con thật là vô tâm!" Nghe cô bé nói như thế, Mai Kiệt lập tức giận tái mặt, làm bộ tức giận nói: "Con không muốn gặp ta hay sao? Ta quả thực là thương lắm con!"

"Dĩ nhiên là con cũng muốn mà, " Hàn Nhất Nặc le lưỡi với ông, nói: "Mai, tại sao người không đi thăm con?"

Mai Kiệt giơ tay lên xoa xoa đầu cô bé, vẻ mặt cưng chiều, "Ta gần đây quá bận rộn, không có thời gian đi thăm con."

"Thầy!" Hàn Thu Dương đi theo từ đằng sau tới đây, rất cung kính gọi một câu.

Đang lúc nói chuyện, anh đưa tay muốn đem con gái nhận lấy, lại bị thầy lắc mình né tránh.

"Thằng nhóc thôi tha!" Mai Kiệt mắt húng giận tái mặt, nói: "Đề Bảo Bảo cho tôi không được hay sao...! Không phải là ngày nào anh cũng được ôm còn gì?"

Hàn Thu Dương vô tội lắc đầu một cái, mình thực không muốn cùng thầy giành giật, đây không phải là sợ ông một mồi sao!

Sở Kiều theo ở phía sau, nhìn thấy cũng phải sửng sốt một chút, len lén liếc qua Hàn Thu Dương, sử dụng ánh mắt hỏi thăm: tình huống thế nào?

Mặc dù Nhất Nặc là được Hàn Thu Dương nuôi từ bé, nhưng lại được mọi người quan tâm và yêu thương. Trong đó cũng bao gồm cả thầy của anh, Mai Kiệt, có lúc ông mắng nhiếc người không nhảy mất, cái gì cũng bắt bẻ, nhưng đối với Nhất Nặc lại vô cùng yêu thương, có thể nói là cưng chiều.

Ví dụ như cách xưng hô này, ngay cả anh cũng không dám gọi thẳng tên của thầy, vậy mà Mai Kiệt lại để cho Nhất Nặc gọi như vậy, thật coi nó như hòn ngọc quý trên tay.

Sở Kiều nghe anh nói đại khái đôi câu, trong lòng có chút hiểu rõ. Xuất thân của Hàn Nhất Nặc rất đáng thương, thật may là có ông trời thương hại, ở trong u tối lại có thể gặp được những người này, đem tình thương của cha mẹ bù đắp gấp bội cho con bé!

Mỗi lần nghĩ đến con bé, Sở Kiều cũng có thể liên hệ đến chính mình. Mặc dù cô có mẹ, có ba nhưng so với con bé thì hạnh phúc hơn được bao nhiêu?!

Bỗng chốc, Sở Kiều cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, ngón tay được người đàn ông bên cạnh nắm lại. Cô nhú mày trừng mắt nhìn qua, lại thấy ánh mắt thâm thúy của anh, đáy mắt một mảnh thương yêu, khiến cho trái tim cô run rẩy.

Quyền Yến Thác nắm chặt tay cô, dùng sức giữ lại trong lòng bàn tay, môi mông hàm chứa nụ cười dịu dàng, "Em không cần phải hâm mộ người khác, sau này có anh thương em, đủ khiến bất luận người nào hâm mộ!"

Loại hoa ngôn xảo ngữ này, Sở Kiều nghe cũng không ít. Nhưng lúc này, đáy mắt lóe lên vẻ thâm tình, cô nghĩ đến đêm đó trên đỉnh núi đầy sao, anh trịnh trọng cam kết, khiến cho cô cảm thấy an lòng

Sở Kiều cuống quýt cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mắt anh, đáy mắt như hồ nước sâu thăm thẳm, nếu như không cẩn thận, cả người sẽ bị hút vào trong.

Loại cảm giác này thật không tốt, cô không muốn đắm chìm một lần nữa.

Lần trước ký hợp đồng lại bởi vì vấn đề cấp bách của Sở Kiều làm gián đoạn. Trong lòng cô muốn lấy công chuộc tội, mang hợp đồng đã chuẩn bị xong đặt ở trên bàn đàm phán, về mặt so với lần trước bình tĩnh không ít.

Lần này Hàn Thu Dương vì chuyện riêng mà đến, thấy bọn họ thảo luận công việc liền đưa con gái ngồi sang một bên. Hàn Nhất Nặc nhìn thấy Tiểu Bạch có nhiều hơn một người bạn, hết sức hưng phấn.

Thật may là Tiểu Bạch tính tình ôn thuận, bị cô bé túm nắm như thế nào cũng không há mồm. Chính là Điem Điem đáng thương, mắt thấy người yêu không nhúc nhích, không thể làm gì khác hơn là im lặng, cùng nhau chịu hành hạ.

Cuối cùng Hàn Nhất Nặc quán lấy Hàn Thu Dương đòi nuôi một con. Hàn Thu Dương bị con bé nũng nịu, không thể làm gì hơn là đồng ý, nếu Tiểu Bạch cùng Điem Điem sinh hạ tiểu bảo bảo thì sẽ cho cô bé một con.

Có lời nói của anh, tinh thần Hàn Nhất Nặc vô cùng hào hứng, hỏi tới hỏi lui, rốt cuộc phải làm thế nào mới sinh được chó con?

Nghe vậy, Hàn Thu Dương liền bối rối, không biết phải giải thích như thế nào.

Sở Kiều chăm chăm nhìn động tĩnh bên này, không khỏi cúi đầu cười trộm. Đến khi cô quay đầu một lần nữa, Quyền Yến Thác đã ký xong hợp đồng, đưa cho cô nói: "Anh đã ký xong rồi."

"À?" Sở Kiều sửng sốt một chút, nhíu mày hỏi anh: "Anh không cần xem qua cũng ký tên sao?"

"Không cần đọc." Quyền Yến Thác thu lại bút, bên môi nâng lên độ cong, "Không phải là em đã xem qua rồi sao?"

Em xem qua thì cũng như là anh xem, là ý đó sao?

Sở Kiều bĩu môi, nghĩ thầm đầu anh là đang bị làm sao vậy? Còn quyền quản lý của Quyền thị thì sao, cứ không đề phòng mà ký vào? Thật quá dễ dãi!

Nhìn thấu tâm tư của cô, khóe mắt Quyền Yến Thác nháy lên, nhìn về phía Mai Kiệt đang ngồi ung dung, giọng nói sắc bén, "Dù sao, vô luận là điều kiện gì, anh đều đồng ý."

Mai Kiệt cũng không né tránh, ung dung mỉm cười.

Bên này hai người đàn ông trao đổi ánh mắt, bên kia, Sở Kiều vẫn còn bối rối, "Anh đúng là đàn độn, không ai cầm súng bắt anh phải ký. Điều khoản ngang ngược như vậy cũng đồng ý hay sao?"

"Con nhóc chết tiệt kia ——"

Mai Kiệt đột ngột đứng lên, ánh mắt trầm xuống, "Tôi còn ngồi ở nơi này mà cô dám vươn tay ra bên ngoài hả?"

Ông giơ tay lên, chỉ vào mũi Sở Kiều mà mắng: "Cái gì gọi là điều khoản ngang ngược? Tôi là Phách Vương hay sao?"

"Không phải!"

Sở Kiều cúi đầu, căn môi thì thầm, "Thầy dĩ nhiên không phải Phách Vương rồi, Phách Vương cũng không ngang ngược đến như vậy đi!"

Cô hiểu rất rõ ràng về bản hợp đồng kia, là thầy chiếm hết tiện nghi.

"Cô nói cái gì?"

Mai Kiệt chống nạnh, nhìn cô chăm chăm, hỏi, "Cô còn thì thầm cái gì? Tôi hỏi cô, cô có ý kiến với hợp đồng của tôi?"

"Không!" Sở Kiều vội vàng khoát tay, cười nói: "Không có không có."

Mai Kiệt bĩu môi, về mặt sắc bén.

Sở Kiều tiến lên một bước, nhướn miệng cười, khuôn mặt nịnh nọt mà nói: "Thầy, làm sao con lại đi giúp người ngoài đây? Thầy nói có đúng hay không?"

"Hừ!"

Nghe được lời của cô..., sắc mặt Mai Kiệt mới tốt lên, "Coi như cô còn có lương tâm."

Quyền Yến Thác nhíu chặt mày kiếm, đang muốn mở miệng, lại nhìn đến ánh mắt lạnh thấu xương của Sở Kiều quét tới. Ánh mắt kia rõ ràng nói: nếu như anh dám nói hươu nói vượn, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!

Loại thời điểm này, chọc giận cô cũng không có cái gì tốt. Cho dù Quyền Yến Thác không ưa thái độ của Mai Kiệt đối với cô, nhưng chỉ có thể nín nhịn,

đem lời nói trong cổ họng nuốt trở về.

Sau khi ký hợp đồng, Sở Kiều quả quyết đuổi anh đi. Có anh ở nơi này, tuyệt đối ảnh hưởng suy nghĩ của cô. Ví dụ như chuyện vừa rồi, đang êm đẹp mà sao cô lại suy nghĩ thay anh? Còn lo lắng anh bị người ta lừa?

Khó trách làm cho thầy không vui, ngay cả chính cô cũng không giải thích được.

Bị cô đẩy đi ra, trong lòng Quyền Yến Thác đặc biệt khó chịu. Tại sao muốn đuổi anh đi, mà Hàn Thu Dương lại có thể ở bên trong?

Sở Kiều cho anh một câu trả lời, đó là: Hàn Thu Dương là tiền bối của cô, bọn họ đều là học sinh của Mai Kiệt.

Bởi vì hai chữ tiền bối này, lửa giận trong lòng Quyền Yến Thác mới chậm rãi tắt đi. Thì ra là ở trong lòng Sở Kiều, quan hệ giữa cô và Hàn Thu Dương là như vậy, đã thế, anh đây liền lui một bước.

Đi vào trong thang máy, Quyền Yến Thác rời cao ốc chọc trời, quay trở lại chi nhánh Quyền thị ở La Mã.

Anh đi tới nơi này, cũng là có công việc phải làm, không thể làm trễ nải chuyện của công ty.

Gần tối, Quyền Yến Thác về đến nhà, mắt nhìn thấy bên nhà Sở Kiều vẫn tối đen. Chờ cả ngày cũng không còn thấy cô trở lại, anh nhìn chằm chằm bát cháo củ từ đang nguội dần, gương mặt tuần tú trầm xuống.

Thuận tay cầm lên điện thoại trên bàn, khuôn mặt Quyền Yến Thác âm trầm, giọng nói không vui, "Em đang ở đâu? Làm sao còn chưa về?"

Sở Kiều đang cầm điện thoại di động vừa muốn trả lời, đột nhiên nghĩ đến cái gì, khóe mắt trầm xuống, nói: "Em ở đâu, đều không liên quan gì đến anh!"

Cúp điện thoại trước, Quyền Yến Thác rõ ràng nghe được tiếng cười của Hàn Nhất Nặc. Hắn nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, ném lên ghế sofa, đôi mắt thâm thúy yên tĩnh lại.

Dùng xong cơm tối, Hàn Thu Dương lái xe đưa Sở Kiều về nhà. Anh nhìn con gái đang ngủ ở phía sau, cười nói: "Hôm nay thật là cảm ơn em, vì em ở đây nên Nhất Nặc đã rất vui vẻ."

"Em cũng vậy." Sở Kiều cời dây an toàn ra, quay đầu nhìn đứa bé, "Em rất thích Nhất Nặc."

Hàn Thu Dương gạt đầu một cái, gương mặt tuần tú lộ vẻ ôn hòa, "Anh biết."

Đứa bé này ngày hôm nay đã chơi mệt mỏi, Sở Kiều không dám kéo dài, dặn dò anh, "Lái xe cẩn thận, ngày mai chúng ta gặp lại."

"Được." Hàn Thu Dương đáp lời.

Đẩy cửa xe ra đi xuống, Sở Kiều đứng ở ven đường, sau khi thấy anh lái xe rời đi, mới xoay người, cất bước lên lầu.

Trước khi lên lầu, cô quét mắt qua ban công căn hộ bên cạnh, thấy đèn vẫn sáng.

Lúc đi lên cầu thang, Sở Kiều bước đi nhẹ nhàng, rón rén tới cửa phòng mình, móc chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa. Bàn tay đặt lên nắm cửa, cô khẽ chân chừ một lúc, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Ánh đèn trên hành lang mờ ảo, thỉnh thoảng có âm thanh từ TV nhà hàng xóm truyền đến.

Mắt Sở Kiều nhìn chằm chằm cửa nhà bên cạnh nhưng cũng không nghe thấy tiếng mở cửa, không nghe thấy tiếng bước chân.

Giây lát, cô tự giễu cười cười, vội vàng siết chặt cái chìa khóa mở cửa, đi nhanh vào trong nhà.

Cơm tối ăn rất no, Sở Kiều đi vào phòng tắm rửa mặt, sau đó thay một bộ quần áo ngủ. Cô đi tới trước bàn, mở giấy vẽ, vừa mới cầm bút liền nghe có âm thanh từ ban công bên kia truyền tới.

Sở Kiều tò mò đứng lên, mở cửa ban công đi ra ngoài, trong nháy mắt bị hấp dẫn.

Ban công nhà bên, người đàn ông dựa lưng vào lan can, ôm một cây đàn ghi-ta. Ngón tay thon dài của anh khẽ lướt, âm thanh từ đầu ngón tay phát ra lưu loát.

Trong đầu Sở Kiều lóe lên, anh sẽ chơi đàn ghi-ta? Nhưng cô một chút cũng không biết!

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, tiếng nhạc nhẹ nhàng phát ra, Sở Kiều sững sốt ngây ngốc tại chỗ, bởi vì ngạc nhiên, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, chỉ là chằm chằm theo dõi bóng lưng của anh.

Mưa phùn theo gió lạnh, xuyên qua con phố chiều

Gạt đi nước mưa, nhìn về phía xa

Nơi ánh đèn đêm lẻ loi

Gọi về ký ức ưu thương

Anh đã yêu đôi mắt rung động lòng người của em

Tiếng cười em lại càng khiến anh mê luyến

Chỉ mong có thể âu yếm khuôn mặt em một lần nữa

Tay trong tay, ta cùng nhau hẹn ước, như ngày hôm qua

Giai điệu của bài hát này hầu như là nghe nhiều nên thuộc, ngay cả Sở Kiều, đối với âm nhạc không hiểu lắm nhưng khi còn bé vẫn thường nghe. Beyond - Thích em, đã từng làm say mê tâm hồn hàng vạn thiếu nữ.

Sở Kiều trông mắt nhìn, hoàn toàn không dám tin. Anh chơi đàn rất hay, hơn nữa còn hát tiếng Quảng Đông.

Trước kia lúc còn đi học, trong trường cũng sẽ có cậu trai vì theo đuổi bạn gái mà mình ngưỡng mộ, sẽ hát bài hát này. Nhưng hôm nay, có một cái người sống sờ sờ, đứng bên người cô, hát lên bài hát ấy.

Sở Kiều hít sâu, ý thức trong đầu có phần mơ hồ. Bài hát này, là hát cho cô nghe sao?

Một lúc sau, tiếng đàn ghi ta trên tay Quyền Yên Thác dừng lại, anh quay người, mặt đối mặt nhìn về phía cô, ánh mắt rạng rỡ, "Nghe lâu như vậy, thế nào cũng phải có một chút tiếng vỗ tay chứ?"

Sở Kiều yên lặng, thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, cô hoảng hốt xoay người, rầm một cái, đóng lại cửa ban công, chạy trốn.

Thấy phản ứng của cô, Quyền Yên Thác giơ tay lên sờ sờ chóp mũi, suy nghĩ, chẳng lẽ là nhiều năm như vậy không có đàn qua nên kỹ thuật không được như xưa sao? Cũng sẽ không đi, trước khi đến không phải luyện tập đã lâu rồi sao?

Từ ban công chạy vào nhà, sắc mặt Sở Kiều đỏ bừng. Cô lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi.

cộc cộc cộc ——

Tiếng gõ cửa vang lên, Sở Kiều biết người đến là ai, nhưng không dám mở cửa.

Giây lát, âm thanh ngoài cửa biến mất, cô dán lỗ tai lên cửa lắng nghe, không có động tĩnh.

Sở Kiều kinh ngạc, theo bản năng mở cửa, lại nhìn thấy Quyền Yên Thác đang đứng bên ngoài, miệng cười tủm tỉm nhìn cô chằm chằm.

"Anh tới làm gì?" Sở Kiều cụp mắt, mím môi hỏi anh.

Quyền Yên Thác nhếch môi cười khê, đôi mắt đen tỏa sáng lấp lánh, "Em không nói một lời nào cả, cũng quá không nể mặt anh rồi!"

"Nói gì?"

Sở Kiều mắt nhìn mũi chân chằm chằm, chỉ cảm thấy tim đập rộn ràng.

Hai gò má của người trước mặt ửng hồng, trong lòng Quyền Yên Thác khê động, đưa tay ôm lấy mặt cô, đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi cô, hơn nữa đem cô ôm thật chặt vào trong ngực.

"Sở Kiều, em không thể thoát khỏi anh!"

Bởi vì, anh cũng vậy, không còn đường lui.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Quyền Yên Thác, em nhớ anh

Không đường để chạy.

Sở Kiều nghe được bốn chữ này, lòng hồi hộp đã hạ xuống, có cảm giác hốt hoảng khi bị người ta nhìn thấu.

Cô quay đầu đi, muốn né tránh nụ hôn rơi xuống. Nhưng bàn tay rộng mở của người đàn ông chụp xuống, giữ chặt cổ cô, không tha sự kháng cự của cô.

Môi người đàn ông hơi lạnh rơi vào khoe môi của cô, hơi thở nóng áp đảo tấn công. Thật sự Sở Kiều không đường để chạy, sau lưng chống đỡ trên cánh cửa, cô có thể chạy đi nơi nào?

"Ừm ——"

Sở Kiều cau mày kêu đau một tiếng, bởi vì trên môi bị anh gặm cắn mà đau. Cái loại tức giận lạnh lùng quyến rũ quen thuộc đó làm cô trầm luân, thật may là cô còn có một tia lý trí, miễn cưỡng giơ tay lên nặng nề bấm vào bả vai anh một cái, mơ hồ không rõ thì thầm: "Cửa, cửa....."

Quyền Yến Thác đưa tay ôm hông của cô, xoay người mang cô vào nhà, đồng thời giơ chân lên, nhẹ nhàng đá một cái, liền đóng cửa lớn lại.

Khóa cửa rơi xuống, theo sát là Sở Kiều bị anh chống đỡ trên mặt tường, một hồi thẩm lạnh kích thích khiến bả vai cô rụt một cái, theo bản năng sẽ phải đưa tay đẩy anh.

Lòng bàn tay vừa vịn rơi xuống vị trí trước ngực anh. Bắp thịt kiên cố, nhịp tim có lực. Cơ ngực người đàn ông cứng nhắc, nóng bỏng như sắt, Sở Kiều sợ rụt tay về, khăn trương không muốn biết đề ở nơi đâu.

Dây dưa trên môi vẫn còn, người đàn ông linh hoạt đưa lưỡi đẩy hàm răng cô ra, nghênh ngang tham tiến vào khuấy đảo, ôm cái lưỡi cô thật chặt mà mút thỏa thích, một cổ đại lực, thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi cô.

"Ừm ừm....."

Đầu lưỡi Sở Kiều bị thương, bắp thịt toàn thân căng thẳng theo, cô nhón chân lên, bị anh siết chặt cầm xuất hiện dấu tay màu đỏ, có thể thấy được anh dùng bao nhiêu lực.

Loại lướt qua rồi dừng lại này, căn bản không cách nào thỏa mãn nhu cầu người đàn ông, anh nghĩ muốn nhiều hơn.

Ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác đi xuống, theo vạt áo lông của cô tham tiến vào, hơn nữa một đường đi xuống, trực tiếp cởi nút áo và nút quần của cô ra.

Bên hông buông lỏng, sở kiều lập tức kinh hãi. Theo bản năng cô giữ chặt cổ tay của anh, muốn kéo tay anh ra ngoài, nhưng căn bản anh không cho cô cơ hội, chỉ là càng ngày càng đi xuống.

"Không được!"

Sở Kiều cắn khoe miệng của anh, mới có thể có cơ hội nói một câu. Theo giọng của cô, người đàn ông đề ở trên người của cô hình như cũng cảm giác được cái gì, đôi mắt thâm trầm phát qua vẻ tức giận.

"Mẹ nó!"

Quyền Yến Thác khẽ nguyên rủa một tiếng, nặn ra giọng khàn khàn: "Tại sao còn không hết?"

Anh nhìn chằm chằm người trước mặt, ánh mắt kia hình như có thể ăn tươi nuốt sống cô. Trong lòng Sở Kiều cảm thấy uất ức, loại chuyện sinh lý như vậy cũng không phải là cô có thể chỉ phối, có tới hay không cô có thể tính toán sao?

Quyền Yến Thác cúi đầu, gương mặt tuần tú chôn ở bên trong cổ cô, miệng to thở hỗn hển, cố gắng bình phục thân thể nóng ran.

Thân hình của anh cao lớn, áp chế cô, căn bản Sở Kiều không thể hô hấp. Thân thể bọn họ theo sát, cô có thể cảm thấy một chỗ cứng rắn, cái loại tê dại mâu thuẫn đó, để cho đầu quả tim cô run rẩy.

"Đứng lên!"

Sở Kiều đưa tay đẩy anh một cái, không hề dùng sức.

Người đàn ông đề ở trên người cô không động.

Sau lưng thì chống lên vách tường, trước người lại bị một tòa núi lớn đè ép như vậy, Sở Kiều giận tái mặt, giọng tức giận: "Quyền Yến Thác, anh đứng lên cho tôi, đè tôi khó chịu chết đi được!"

"So với em anh còn khó chịu hơn!" Giọng người đàn ông buồn buồn truyền đến, gương mặt anh tuần tú mề neho ở cần cổ của cô, đang tìm loại an ủi nào đó, giọng nói khàn khàn trầm thấp: "Còn mấy ngày nữa mới có thể xong chuyện?"

Sở Kiều cắn môi, "3, 4 ngày thôi."

"Thật chứ?"

Quyền Yến Thác ngẩng đầu lên, đáy mắt thâm thúy nhuộm nụ cười mừng rỡ.

Anh cười như vậy, trong nháy mắt lại làm cho đầu Sở Kiều tỉnh táo. Rốt cuộc cô không biết nói cái gì nữa?

Giơ tay lên hung hăng đẩy anh ra, Sở Kiều cụp mắt, trầm giọng nói: "Anh lưu manh đùa bọn xong rồi, có thể đi được chưa?"

Người đàn ông trước mặt cau mày, đối với thái độ cô lúc lạnh lúc nóng rất không hài lòng. Anh tự tay nắm được cằm của cô, gương mặt tuấn tú thấp xuống, "Anh giờ trò lưu manh thế nào?"

"Anh không có sao?" Sở Kiều giơ tay lên, lập tức đập trúng khóe miệng của anh, hung hăng dè nén xuống.

"Ừ ——"

Quyền Yến Thác kêu đau một tiếng, lúc này mới phát giác khóe miệng có thương tích. Anh giơ tay sờ một cái, trông mắt nhẹ nheo lại, "Em có thể dịu dàng một chút hay không?"

"Sẽ không dịu dàng!" Sở Kiều phản bác, trả lời không tình cảm chút nào, "Cũng không muốn dịu dàng đối với anh."

Nghe vậy, hai mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác trầm xuống, không hiểu nhìn về phía ánh mắt của cô.

"Anh đi đi, tôi muốn đi ngủ rồi." Ánh mắt của anh sắc bén, Sở Kiều có chút chột dạ, mắt tự nhiên cúi đầu.

Từ trong túi tiền móc ra thứ gì, Quyền Yến Thác giơ lên trước mặt cô, nói: "Đây là Trì Việt viết giấy chứng minh, nói rõ rằng ngày đó căn bản anh cùng Hạ Yên Nhiên không có xảy ra chuyện gì!"

Ngón tay anh hướng xuống điểm một cái, nói: "Nhìn kỹ đi, còn có dấu tay của cậu ta!"

Cuối cùng, Quyền Yến Thác lại kín đáo đưa cái USB cho cô, "Nếu em còn chưa tin, nơi này còn có ghi hình, từ lúc bọn họ đi vào, đến khi rời đi, đều có theo dõi, chính em nhìn!"

Kín đáo đưa cho cô những thứ đồ này, Quyền Yến Thác xoay người, rất có chí khí đi ra.

Cạch ——

Phòng bên cạnh có tiếng động mở cửa, Sở Kiều nhìn thấy trong tay có thứ gì đó, sau khi phản ứng kịp.

Cô cầm đồ vào phòng, đóng cửa phòng lại.

Đi tới trước bàn, mở máy vi tính ra, Sở Kiều cắm USB vào, ấn mở ra.

Cô muốn xem sao?

Ánh đèn Laptop nhu hòa, Sở Kiều ngờ ngác nhìn chằm chằm màn ảnh, cuối cùng rời khỏi màn hình, rút USB ra cất xong.

Thật ra thì có gì để nhìn đây?!

Sở Kiều xoay người lại ngã xuống giường, nhớ tới ngày đó nhìn thấy Hạ Yên Nhiên, đáy lòng nơi nào đó lay động. Lúc ấy thấy Hạ Yên Nhiên đứng ở trong phòng của mình, mặc trên người áo sơ mi của anh, lại đeo dây chuyền của anh, quả thật cô giận điên lên!

Đến mức tư duy logic bình thường cũng không thể vận chuyển, một mực tin tưởng việc thấy trước mắt. Nhưng khi đi tới La Mã, một mình cô tỉnh táo lại, nửa đêm trần trọc, từ từ hồi tưởng hình ảnh ngày đó, trong lòng đã sớm nổi lên hoài nghi.

Nếu như Hạ Yên Nhiên thật cùng anh có cái gì, cần trễ như thế mới ở trước mặt cô khoe khoang sao? Nếu như bọn họ thật sự có cái gì, dựa vào tình cảm Quyền Yến Thác với cô ta, tuyệt đối sẽ không không cưới cô!

Cho nên Sở Kiều suy nghĩ tới đây, tất cả đều là Hạ Yên Nhiên tự biên tự diễn đùa giỡn đi!

Mặc dù suy nghĩ ra, nhưng mỗi lần nghĩ đến khóe miệng thoáng cười của Hạ Yên Nhiên, chung quy trong lòng vẫn là không thoải mái. Rốt cuộc là anh có số đào hoa!

Vung tay lên đọc thư chứng minh, tầm mắt Sở Kiều thấy Trì Việt ký tên, còn có cái dấu tay màu đỏ xiêu xiêu vẹo vẹo, không nhận được cười khê một tiếng.

Xem ra, Trì Việt bị anh sửa chữa vô cùng thâm đi! Còn không biết bị đánh bao nhiêu lần đây?

Đáng đời!

Sở Kiều cau mày, khóe mắt lướt qua bức tức. Thật không nghĩ tới thế nhưng Trì Việt giúp người ngoài, xác thực nên dạy dỗ! Nhưng cô nghĩ lại, tâm tình lại bình tĩnh.

Trải qua chuyện lần này, Sở Kiều coi là có thể thần nhiên đối mặt Trì Việt. Từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ cảm thấy thiếu anh ta cái gì nữa, như vậy không phải cũng rất tốt sao?

Hoạ phúc khôn lường sao biết không phải phúc.

Đêm nay, Sở Kiều ngủ đặc biệt ngon, những cơn ác mộng thật lâu kia cũng không có tới quấy nhiễu cô.

Ngày hôm sau mở mắt, ngoài cửa sổ đã sáng choang, ánh mặt trời ấm áp rơi vào trên người, vô cùng thoải mái. Cô duỗi lưng một cái, vén chăn lên xuống giường, đi tới phòng tắm rửa mặt.

Thay xong quần áo, Sở Kiều đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn sáng. Cô đun nóng cái cháo, lấy ra một cái trứng gà bỏ vào chiên, vẫn đang suy nghĩ đến cái gì, cầm lên một cái trứng gà nửa gổ ra chiên thêm.

Chuẩn bị xong bữa ăn sáng, Sở Kiều bụng đi ra đặt lên bàn. Cô nhìn nhìn đồng hồ, tính toán anh cũng đã rời giường, liền đi tới trước cửa kế bên.

Cốc cốc——

Sở Kiều đưa tay gõ cửa, thậm chí ngay cả lí do thoái thác đều nghĩ kỹ: này, anh không cần cùng nhau ăn bữa sáng?

Cô mím môi, suy nghĩ nói như vậy, có phải quá dữ tợn hay không?

Nhưng nếu như trong lúc bất chợt dịu dàng, hoàn toàn không là phong cách của cô, có thể quá kỳ quái hay không đây?

Sở Kiều hít sâu một hơi, vẫn là quyết định theo suy nghĩ mà nói.

Gõ cửa hồi lâu, bên trong cũng không có động tĩnh gì.

Sở Kiều ngó ngán, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là anh sẽ không có chuyện gì chứ? Nghĩ đến chỗ này, cô giơ tay lên đập cửa, dùng rất lớn hơi sức, "Quyền Yên Thác, anh mở cửa, mở cửa ra!"

Vỗ cánh cửa rung trời, trong nhà vẫn không có động tĩnh.

Sở Kiều cắn môi, tiếp tục kêu, "Quyền Yên Thác, anh có ở đó hay không? Tại sao không nói chuyện? Tôi là Sở Kiều, anh mở cửa ra!"

Cốc cốc ——

Đôi tay cô vỗ từng cái vào trên ván cửa, lòng bàn tay đỏ bầm.

"Kiều ——"

Sau lưng đột nhiên có người gọi cô, Sở Kiều quay đầu lại, về mặt nóng nảy, "Jessica, cô biết điện thoại chủ cho thuê nhà không? Giúp tôi đánh thức một người, kêu anh ta qua đây nhanh lên!"

"Cô là muốn tìm người trong phòng sao?" Jessica mím môi, hỏi cô.

Sở Kiều theo bản năng gật đầu một cái, "Cô nhanh lên một chút giúp tôi gọi điện thoại đi!"

"Không cần tìm chủ cho thuê nhà rồi." Jessica trở tay đóng cửa lại, đeo bọc sách đi tới, "Người cô muốn tìm đi rồi."

"Đi rồi?"

Sở Kiều kinh ngạc, về mặt hồ hững hỏi cô ấy: "Làm sao cô biết?"

Jessica thờ dãi, nói: "Sáng sớm lúc tôi chạy bộ gặp được anh ta, nhìn thấy anh ta lái valy ngồi lên một chiếc xe hơi rất cao cấp, sau đó liền đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115-2: Quyền Yên Thác, em nhớ anh 2

Editor: Lovenoo1510

Khi đang nói chuyện, cô ta đi tới bên cạnh Sở Kiều, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Kiều, không phải anh ấy là người vứt bỏ cô chứ?”

Vứt bỏ?!

Sở Kiều giận tái mặt, giọng không vui nói: “Cái gì vứt bỏ? Vốn tôi và anh ta không quen nhau!”

Cô mím môi trở về nhà, rầm một tiếng đóng sầm cửa phòng lại.

Kiệt Tây Táp thấy bộ dáng hầm hừ tức giận, không nhịn được cười một tiếng. Vừa ôm vừa hôn, còn nói là không quen? Vậy cái gì mới gọi là quen đây?!

Trở lại nhà, nụ cười của Sở Kiều hoàn toàn trầm xuống. Đêm qua còn ca hát lấy lòng, hôm nay đã cút đi rồi!

Quyền Yên Thác, anh rất có dũng khí!

Có gan thì đừng trở lại!

Đi tới trước bàn ăn, Sở Kiều đem bữa sáng còn ấm vứt sạch, mặt u ám cảm ví da lên, tức giận đi ra cửa.

Cả ngày, tâm tình của cô cũng không tốt, công việc phạm sai lầm liên tiếp, bị Mai Kiệt mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Buổi tối về đến nhà, trước tiên Sở Kiều chạy lên lầu, đi tới trước cửa phòng bên cạnh, gõ tay lên gỗ.

Cộc cộc cộc ——

Cánh cửa bị gõ ầm ầm, nếu như bên trong có người, nhất định có thể nghe thấy. Chẳng lẽ anh đi thật, không nói một tiếng nào đã rời đi sao?!

Trở về phòng, Sở Kiều chán nản ngã xuống giường, thờ một hơi thật dài. Cô cầm điện thoại di động lên, sau khi mở màn hình ra do dự hồi lâu, cô gian nan ấn xuống một dãy số, gọi đi.

Nhưng điện thoại gọi qua, đối phương không nghe máy. Sở Kiều gọi liên tục hai lần, cũng không có người nhận.

Cô cúp điện thoại di động, đáy mắt trầm xuống. Người ta không nhận, sao cô còn mặt dày mày dạn gọi nữa đây?!

Xoay người vùi mặt vào trong gối, Sở Kiều cắn răng, tự nói với mình phải có cốt khí!

Không quan tâm tên khốn kia nữa! Để cho hắn đi tìm chết đi!

Liên tiếp ba ngày, Sở Kiều đều không có tinh thần, sắc mặt không tốt, dưới mắt có quầng thâm lớn.

Buổi sáng, Mai Kiệt thấy bộ dáng này của cô, lập tức cau mày, khiển trách: “Ôi chao, cái người này là đi hộp đêm sao? Sao lại có bộ dáng chưa tỉnh ngủ vậy?”

Thật đúng là chưa tỉnh ngủ.

Sở Kiều cúi đầu ngáp một cái, ánh mắt ỉu xìu, không biết đang nghĩ cái gì.

Mai Kiệt thất vọng lắc đầu một cái, giận tái mặt, nói: “Đi lấy bản thiết kế ngày hôm trước đưa tới cho tôi.”

Người trước mặt vẫn đứng thẳng, không có động.

“Này!”

Mai Kiệt gõ tay lên gỗ một cái lên bàn trước mặt cô, lạnh lùng nói: “Lời của tôi nói, cô có nghe hay không?”

“À?”

Sở Kiều sợ hết hồn, hậu tri hậu giác gạt đầu một cái, “Muốn lấy bản thiết kế đúng không ạ? Em đi tìm.”

Mất thấy cô ưỡ oải rời đi, Mai Kiệt tức giận hai tay chống nạnh, nhưng không thể làm được gì.

Ngây ngô cho tới trưa, đến lúc Tiểu Bạch chạy đến bên chân cô mè nheo, Sở Kiều mới phát giác cô lại quên cho chó ăn. Vội vàng lấy thức ăn cho chó ra, thận trọng cho vào trong đĩa, “Tiểu Bạch ngoan, không được nháo, ăn nhanh lên.”

Khi đang nói chuyện, cô cũng gọi Diễm Diễm tới, cùng ăn.

Thấy bọn nó ăn sung sướng, cuối cùng Sở Kiều cũng nhẹ nhàng thở phào, đứng dậy lại bị người phía sau làm cho sợ hết hồn.

“Thầy giáo, thầy muốn hù chết em à!” Sở Kiều vỗ ngực một cái, kinh sợ.

Mai Kiệt nhìn cô chăm chăm, ánh mắt không tốt, “Cô được lắm, lại quên cho con trai tôi ăn, nếu để nó quá đói bụng, cô có phụ trách được không?”

Mỗi lần bị chút chuyện đánh rắm này mà bị mắng, trong nháy mắt Sở Kiều nhỏ bé sẽ bạo phát.

Cô giận tái mặt, ngẩng đầu lên trả lời ông ta, “Em thật không thể chịu nổi! Em là người, nó là chó, thầy để cho em phụ trách thế nào?”

“Cô ——”

Từ khi cô tới, chưa từng thấy cô tức giận. Mai Kiệt sững sờ, bị cô quát không nói được lời nào.

Đôi lông mày thanh tú của Sở Kiều nhíu chặt, trở tay đem thức ăn của chó đưa cho ông ta, tức giận nói: “Em cũng đói bụng, muốn đi ăn cơm, thầy cho ăn đi! Hừ!”

Nhìn bóng lưng đi xa của cô, rốt cuộc Mai Kiệt cũng kịp phản ứng, giận sôi lên, “Cô được đấy nha đầu chết tiệt kia, cô là muốn lật trời đi, ngay cả tôi cũng dám chống đối! Cô trở lại cho tôi”

Tuỳ ông ta mắng ở đằng sau, Sở Kiều đều không để ý.

Tiếng gào thét của Mai Kiệt có lực xuyên thấu rất mạnh, mọi người trong tầng lầu đều có thể nghe thấy. Chưa bao giờ có người dám chống đối thầy giáo Mai, tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên nhìn Sở Kiều chăm chăm, hoàn toàn không dám tin.

Nha đầu này, là muốn tiếp tục chống đối lại sao?

Sắc mặt Sở Kiều bình tĩnh, không nhìn ánh mắt sùng bái của mọi người, đeo túi xách đi vào thang máy, đến nhà ăn gần đây dùng cơm.

Tối hôm qua không sao ngủ được, chưa ăn bữa sáng, cơm trưa cũng không muốn ăn, Sở Kiều cảm thấy mình như đồ bệnh! Bằng không thì vì sao cô lại dám chống đối lại thầy giáo đây?!

Bữa trưa miễn cưỡng ăn vài miếng, Sở Kiều trở lại cao ốc, đẩy cửa đi vào phòng làm việc.

Mai Kiệt ngồi trước bàn đọc sách, đang xem bản thiết kế trong tay, nhìn thấy cô trở lại thì hừ một tiếng, không quan tâm tới cô.

Suy nghĩ xem phải nói chút gì, nhìn thấy biểu tình gương mặt kia của ông ta, Sở Kiều lại không dám tiến lên, cúi đầu trở lại chỗ ngồi, nửa ngày cũng không dám động.

Cô lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, điện thoại không có tin nhắn, tên đàn ông khốn kiếp kia đã biến mất năm ngày, cũng không có tin tức gì!

Anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Sở Kiều lại quanh quẩn trở lại vấn đề này, nghĩ đến lời nói của Kiệt Tây Tạp ngày đó, lại nghĩ anh chính là đàn ông, làm sao có thể xảy ra chuyện gì chứ? Nếu quả thật có chuyện, thì đã sớm quỵ đến lật tung trời rồi đi? Cũng sẽ không phải không có động tĩnh gì!

Nghĩ tới đây, lửa giận trong lòng Sở Kiều lại bùng lên lần nữa, hận không thể giết người!

“Sở Kiều ——”

Mai Kiệt trầm mặt đi tới, đem bản thiết kế trong tay ném lên trên bàn, theo thói quen giơ tay lên, đâm từng cái vào trán của cô, tức giận nói: “Những bản thảo này của cô sao lại như vậy? Lung tung một đồng mà cũng lấy ra đưa cho tôi xem, không phải trước đó cô đã sàng lọc một lần rồi sao?”

Trán bị đâm đau, Sở Kiều ôm đầu né tránh tay của ông ta, lần nữa bạo phát, quát: “Không được chỉ vào đầu em!”

Cô vừa hô như vậy, lập tức làm người đàn ông đối diện kinh sợ.

Sở Kiều xoa đầu, chỉ cảm thấy gào xong thì trong lòng đã thoải mái hơn rất nhiều.

Hồi lâu, cô liếc mắt, nhỏ giọng lầm bầm: “Thầy giáo, thầy đừng trêu chọc em, tâm tình em không được tốt!”

Mai Kiệt kéo cái ghế ở đối diện cô qua ngồi xuống, ánh mắt nhìn cô chăm chăm đầy tìm tòi nghiên cứu, hỏi: “Cô làm sao vậy? Mấy ngày nay rất quái lạ, có phải bị thất tình không?”

Tạm dừng, khoé miệng ông ta lướt qua một nụ cười, nói: “Mấy ngày nay Quyền thiếu không tới, hai người cãi nhau à?!”

Bát quái!

Chúng tôi cãi nhau hay không, liên quan quái gì tới ông?

Sở Kiều cong miệng lên, mắt hững hờ nhìn ông ta, “Thầy giáo, thầy chưa từng yêu đương, vậy mà cũng hiểu được thất tình à?”

“Nha đầu chết tiệt kia!”

Mai Kiệt hí hóp mắt, dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn về phía cô, nói: “Mặc dù tôi chưa từng, nhưng có thể thấy được rất nhiều người nói qua đây! Cô xem Thu Dương, Từ Phạm bên cạnh tôi này, ai có thể làm cho người ta bớt lo đây?”

Ông ta bắt đầu đi thờ dài, ánh mắt trầm xuống: “Stop! Hiện tại lại thêm cô nữa!”

Nghe được lời của ông ta..., Sở Kiều không nhịn được cười ra tiếng, nói: “Thầy giáo, có phải thầy rất không thích em phải không?”

“Tôi nói vậy khi nào?”

“Còn cần phải nói sao, mỗi ngày thầy đều mắng em, mắng từ sáng mắng đến tối, không hề ngừng nghỉ!”

Tay Sở Kiều chống cằm, vẻ mặt hờ hững.

Ánh mắt u oán của cô thật đáng yêu, khó có khi Mai Kiệt lộ ra nụ cười, giọng nói ôn hoà hơn, “Nha đầu ngốc, tôi mà chán ghét cô, thì còn có thể để cô ở bên cạnh tôi sao? Chẳng lẽ tôi có khuynh hướng tự ngược đãi!?”

Sở Kiều quay đầu đi, hai mắt mở trừng nhìn về phía ông ta, nói: “Cái này cũng khó nói nha, tính tình thầy giáo không giống ai cả!”

“Lại tìm mắng?” Mai Kiệt trừng mắt, nhưng không thực sự tức giận.

Ông cười cười, vẻ mặt bình tĩnh, “Thật ra thì tôi đã nhìn trúng cô từ sớm, cô rất có tài, chẳng qua là chưa tìm được người định hình cho cô, tôi hi vọng mình là người đó, không để cô bị mai một.”

Sau khi cô đi tới La Mã, vẫn là lần đầu tiên Mai Kiệt nói như thế với cô, trái tim Sở Kiều ấm áp một hồi, đứng dậy đi tới bên cạnh ông ta, “Thầy giáo, có thể đi theo bên cạnh thầy, em cũng rất cao hứng, thầy để em làm gì, em đều cam tâm tình nguyện!”

Biểu hiện này của nha đầu, Mai Kiệt đều ghi tạc ở trong lòng. Lúc này nghe cô nói như vậy, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ. Đời này ông ta chỉ thu nhận được hai đồ đệ tâm đắc, điều cuối cùng, ông hi vọng sẽ có điểm dừng chân hoàn hảo.

“Được rồi, ít kích thích thôi!” Mai Kiệt mỉm môi cười khế, ánh mắt ôn hoà nhìn về phía cô, nói: “Nha đầu ngốc, cô cho rằng người người đều là Tiểu Bạch, cả đời sẽ không thay lòng đổi dạ sao?”

Tiểu Bạch?

Sở Kiều không nhịn được cúi đầu, quét mắt nhìn Điềm Điềm đang dè Tiểu Bạch, trong lòng run rẩy.

Mai Kiệt đứng lên, nhếch ngón tay đến trước mặt cô, nói: “Thích thì phải nói cho người ta, cô không nói người ta sẽ hiểu sao? Đàn ông đều phải cướp đoạt! Nếu chờ hần bị người khác chiếm mất, lúc đó cô chỉ có thể khóc thôi!”

Những lời này trong miệng của thầy giáo nói ra, Sở Kiều có bị đánh chết cũng không ngờ. Cô mỉm môi, hốc mắt dần dần đỏ ửng, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, ấm áp như có người thân.

Cô ghen ngào, thất thanh nói: “Thầy giáo, bằng không thầy làm mẹ nuôi em nhé?”

Mẹ nuôi?

Khoé miệng Mai Kiệt co quắp một trận, gương mặt tuấn tú vắn vẹo nói: “Nha đầu chết tiệt kia, tìm chết à!”

Sở Kiều che miệng cười trộm, khoé miệng hiện ra đường cong dịu dàng.

Bầu trời ban đêm rất sáng, giăng đầy sao long lánh. Trong tay Sở Kiều cầm một ly trà, đứng một mình ở ban công, ánh mắt âm thầm.

Cô xoay người, nhìn chăm chăm vào ban công phòng cách vách, bên kia tối đen như mực, không có cái gì sáng cả.

Anh không có ở đây.

Môi đỏ của Sở Kiều mím nhẹ, khoé mắt thoáng vẻ thất vọng.

Bóng đêm ngày đó cũng như vậy, trăng tròn treo cao, khắp nơi đầy sao. Anh dựa lưng vào lan can, gảy đàn ghi ta trong tay, âm thanh trầm thấp lượn

quanh từ từ vùi sâu vào đáy lòng cô.

Hiện tại Sở Kiều chỉ cần khẽ nhắm mắt lại, là có thể nghe được tiếng hát của anh đêm đó, thích em

Thích em.

Nơi nào đó trong tim ề ầm, có loại cảm xúc không biết tên đang nổi lên.

Hồi lâu, ly nước chè đã hoàn toàn nguội. Sở Kiều rút vai một cái, xoay người trở lại phòng ngủ.

Bảy ngày, một vòng nhật nhèo như thường.

Buổi sáng Sở Kiều rửa mặt sau đó mặc quần áo từ tế. Đột nhiên cảm thấy một tuần này, là bảy ngày trôi qua chậm nhất trong đời cô.

Tại sao lại gian nan như vậy?

Cô quét mắt nhìn điện thoại di động trên bàn, mở màn hình ra, ấn xuống dãy số này lần nữa, nhưng vẫn chần chờ không dám gọi. Nếu như anh vẫn không nhận thì làm thế nào? Nếu như anh vẫn luôn không nhận thì làm sao đây?

Nắm chặt lòng bàn tay, Sở Kiều xoá dãy số đi, quật cường xách ví da ra cửa.

Thật may là từ ngày đó sau khi bộc phát xong, thầy giáo không còn gây khó khăn cho cô nữa, thậm chí còn cân nhắc đến tâm tình mấy ngày nay của cô, còn nhún nhường hoà đáng nữa.

Tan làm, Sở Kiều đón xe về nhà.

Cô xách ví da trong tay, cúi đầu, đi từng bước vào trong nhà.

Đi tới trước cửa lớn, theo thói quen Sở Kiều ngẩng đầu lên, quét mắt qua về phía ban công phòng cách vách, vốn tối tăm lại thấy có ánh sáng.

Bước chân của cô ngẩn ra, Sở Kiều ngờ ngác chần chờ mấy giây, sau khi phản ứng lại, nhấc chân chạy lên lầu.

Thang lầu hình xoắn ốc, vang lên tiếng bước chân dồn dập, giống như tiếng trong lòng của cô vậy.

Bộp bộp bộp ——

Sở Kiều chạy tới trước cửa phòng sát vách, tay run rẩy gõ cửa. Cô sợ không có ai mở cửa, hoặc người mở cửa không phải là anh, vậy thì sẽ làm cô vui mừng vô ích một hồi!

Xoạch ——

Cửa phòng mở ra, khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông xuất hiện, cặp mắt như Hắc diệu thạch đầy thâm thúy, “Chạy vội như vậy, là tìm anh có việc sao?”

Giọng nói của anh trầm thấp từ tính, hô hấp của Sở Kiều gấp gáp, cứng ngắc mở miệng: “Anh đã đi đâu?”

“Công ty có việc gấp, anh tạm thời đi Pháp mấy ngày.” Hai tay Quyền Yến Thác nhét trong túi, nhìn chăm chăm mặt cô, giọng nói bình tĩnh.

Sở Kiều cắn môi, hốc mắt dần dần ề ầm, “Em gọi điện thoại cho anh, tại sao anh không nghe máy?”

“Em gọi điện cho anh sao?” Quyền Yến Thác nhú mày, cười nói: “Sao anh lại không biết!”

Khốn kiếp!

Sở Kiều giận tái mặt, liền xoay người rời đi, nhưng cổ tay đã bị nắm chặt.

“Anh cố ý không nhận, muốn xem rốt cuộc em có quan tâm tới anh không?” Đôi môi mỏng của Quyền Yến Thác mím nhẹ, đáy mắt thoáng qua vẻ mát mẻ.

Anh cố ý rời đi, cố ý không nói cho cô, chỉ muốn xem phản ứng của cô. Nhưng anh đợi nhiều ngày như vậy, cô cũng chỉ gọi điện có một lần, ngoài ra không có gì cả.

Thôi!

Quyền Yến Thác nhận thua!

Một tuần đã là cực hạn, anh không muốn tiếp tục hành hạ mình nữa!

Mắt thấy cô cúi đầu không nói lời nào, Quyền Yến Thác bắt đắ dĩ thờ dài đưa tay lỏ cô đến trước mặt, nói: “Được rồi, anh không giận em!”

Giờ tay lên đắ anh ra, mắt Sở Kiều chứa đắ nước mắt. Cô bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt, tình cảm phức tạp trong tim phập phồng lên xuống.

Bỗng chốc, trước mắt thoáng qua một bóng người, Quyền Yến Thác theo bản năng đưa tay ra, đem người bỏ nhào tới ôm thật chặt vào trong ngực.

Cả người Sở Kiều bỏ nhào vào trong ngực anh, khi ánh mắt anh còn đang khiếp sợ, cô nén nước mắt, chậm rãi khẽ nói, “Quyền Yến Thác, em nhớ anh lắm.....”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Dày vò đến chết

Bỗng chốc, trước mắt thoáng qua một hình bóng, Quyền Yến Thác theo bản năng đưa tay ra đón người đang nhào tới, ôm thật chặt trong ngực.

Cả người Sở Kiều nhào vào trong lòng anh, trong ánh mắt kinh ngạc của anh, đôi mắt cô chan chứa lệ nóng, chậm rãi thì thầm, "Quyền Yến Thác, em rất nhớ anh....."

Cô ấy nói: Quyền Yến Thác, em rất nhớ anh.

Đôi mắt đen của người đàn ông lóe sáng, dường như vẫn chưa thoát khỏi kinh ngạc, hỏi cô một cách vô thức: "Em vừa nói cái gì? Nhắc lại cho anh nghe xem nào?"

Đôi môi Sở Kiều khẽ mở, ngẩng đầu nhìn anh, nói từng chữ: "Em nói, Em rất nhớ anh!"

Đầu quả tim giống như bị cái gì lướt qua, ngứa ngứa một chút. Tâm tình chất chứa trong lòng từng chút một dậy sóng, bành trướng từ từ.

Quyền Yến Thác hít sâu một hơi, hai tay đang đặt trên vai cô có chút run rẩy, anh ức chế nội tâm kích động, giờ tay nâng cằm cô lên, mơ hồ mở miệng.

"Lặp lại lần nữa?"

"Em rất nhớ anh"

"Lặp lại lần nữa?!"

"Em, nhớ, anh!"

Sở Kiều nói từng chữ từng chữ cho anh nghe, thấy hai mắt anh mở to, đáng vẻ khó có thể tin được, trong lòng cảm giác không biết phải làm sao.

Chẳng lẽ trước kia cô rất hung dữ hay sao?

Chính là cô quá mức lạnh nhạt, cho nên anh mới có phản ứng như thế này.

Sở Kiều thờ dài, đưa tay ôm lấy anh, tựa mặt vào ngực anh, nhếch môi cười nói: "Quyền Yến Thác, anh hãy nghe cho kỹ! Em nói em rất nhớ anh, rất nhớ, rất nhớ!"

Ngón tay thon dài của cô giờ lên, nhẹ nhàng chọc vào ngực anh, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Theo đầu ngón tay của cô, Quyền Yến Thác cảm thấy, khí lực trong người bị đưng một cái liền nổ tung.

Nụ hôn vội vàng rơi xuống, anh nhẹ nhàng găm cắn đôi môi cô, mang theo hơi thở nóng rực.

Quyền Yến Thác đưa tay ôm chặt eo cô, bế vào trong nhà, cùng lúc đó chân anh đưa lên đạp cánh cửa. Ngay khi cửa khép lại, lưng cô đã nằm trên tấm nệm mềm mại.

"Ừm!"

Anh cúi đầu, môi mỏng dừng ở chiếc cổ trắng nõn của cô mà cắn.

Sở Kiều cau mày, nghĩ thầm tật xấu này có thể sửa đổi một chút hay không? cái phương pháp cắn người như thế, anh cho rằng mình là Ma cà rồng sao?

"Đau ——"

Sở Kiều không dám đáp anh, rụt cổ lại hô lên một tiếng đáng thương, giọng nói mềm mại, quả thực khiến người ta mê đến tận xương tủy.

Người đàn ông còn đang chìm đắm trong mê man, nghe tiếng cô kêu lên, đôi mắt trùng trùng như muốn ăn thịt người!

"Chịu đựng một chút!"

Quyền Yên Thác cúi đầu, môi mòng đặt lên môi của cô, thì thầm nói: "Còn chưa bắt đầu đau đâu đâu đấy."

Lời nói của anh không mang ý đùa giỡn, lông mày Sở Kiều nhú chặt, trong lòng mơ hồ có cảm giác không tốt.

Thân thể trắng kiện của người đàn ông đè nặng lên người cô, Sở Kiều cắn bản không thể động đậy, hơn nữa trong mắt anh tỏa ra thâm tình, khiến cho đầu quả tim cô run run, biết không thể tránh.

Nhưng là phải luôn luôn nghĩ biện pháp, không để cho mình quá khổ sở.

Áo len trên người nhanh chóng bị anh cởi ra, Sở Kiều hoàn toàn không thể ngăn cản được, cô đưa tay ôm chặt cổ anh, muốn phân tán sự chú ý, "Anh còn chưa nói cho em biết, anh có nhớ em không?"

"Anh không nói cho em biết?" Mày kiếm của Quyền Yên Thác chau lại, nhìn chăm chăm người dưới thân, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà.

Một tay anh chống lên, dưới thân ma sát, đôi mắt đen nhuộm mấy phần ý cười, "Cảm thấy chưa? Em nói, có muốn hay không?!"

Cái đồ lưu manh này!

Gương mặt Sở Kiều đỏ bừng, cô nghiêm túc nói chuyện cùng anh, mà anh lại là một bộ dáng côn đồ cả lợ phát pho!

Đặt ở chỗ lửa nóng cứng rắn, rõ ràng như thế. Sở Kiều cắn môi, giọng tay đẩy vai anh, mắng: "Không biết xấu hổ!"

Không biết xấu hổ?

Quyền Yên Thác cười khê một tiếng, nghĩ thầm hôm nay anh đây cũng không cần mặt mũi!

Anh đưa tay xuống dưới, trực tiếp giải quyết chiếc quần jean của Sở Kiều, không mất chút sức lực liền cởi ra, ném xuống giường.

Quần áo trên người đều bị cởi, Sở Kiều bắt đầu cảm thấy lo sợ. Tầm mắt lướt qua cơ bắp trên người anh, lại càng không rõ cảm xúc trong lòng.

Tối hôm nay, cô có thể bị anh giày vò đến chết hay không?

"Cái đó....."

Sắc mặt Sở Kiều trắng bệch, ánh mắt mang theo vài phần sợ hãi, "Anh có đói bụng không? Có muốn ăn cơm trước hay không?"

Loại thời điểm này, còn có lòng dạ nào mà ăn cơm?

Quyền Yên Thác nhếch môi cười cười, cũng không vội vàng gấp gấp, hình như rất có kiên nhẫn trêu chọc cô, "Ồ trên máy bay anh đã ăn rồi, hiện tại không đói bụng"

"Nhưng mà em đói." Rốt cuộc Sở Kiều tìm được một lý do, đưa tay kéo chăn che kín người, cười nói: "Như vậy đi, chúng ta ăn cơm trước, cơm nước xong làm tiếp."

Quyền Yên Thác nhú mày, đưa tay khê vuốt ve gò má mềm mại của cô, ánh mắt vui vẻ, "Vợ, em đói bụng thì ăn anh đi, đảm bảo sẽ được ăn no!"

Hừ ——

Sở Kiều còn chưa kịp phản bác, anh liền nghiêng người đè xuống, nằm lên người cô.

Thân thể dán chặt thân thể, tất cả giác quan đều vận động, loại thời điểm này dù nói cái gì cũng phí công.

Người dưới thân đột nhiên an tĩnh lại, thậm chí có chút ai oán. Quyền Yên Thác cười nhẹ một tiếng, đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô, khê hôn khóe miệng cô, giọng nói dịu dàng, "Kiều Kiều, anh yêu em! Em yêu cũng yêu anh sao?"

Cũng đều đã nói nhớ anh, bây giờ còn hỏi có yêu hay không?

Người đàn ông này, được voi đòi tiên!

Sở Kiều xấu hổ không nói, cắn môi không thèm quan tâm đến anh.

Quyền Yến Thác cũng không tức giận, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô, nhẹ nhàng mở miệng, không nhanh không chậm nói: "Nói cho anh biết, em yêu anh không?"

Nhớ tới những lời thầy đã nói, đáy lòng Sở Kiều khẽ động, quay đầu nhìn anh, trong nháy mắt liền bị đôi mắt nhu tình hấp dẫn.

Đôi mắt đen tỏa sáng lấp lánh, trong con ngươi phản chiếu khuôn mặt cô.

Đều nói, mắt người có khoảng 5. 76 tỷ pixel, nhưng chung quy cũng không xem thấu lòng người.

Nhưng vào giờ phút này, Sở Kiều không cần dò xét trái tim anh, cô chỉ nghĩ dựa vào trực giác và cảm xúc hiện tại của mình.

"Yêu!"

Sở Kiều hít sâu một hơi, bình tĩnh mở miệng, nghiêm túc nói, "Em yêu anh!"

Người thích gây gổ cãi nhau với cô, là anh, người không biết xấu hổ luôn chơi xấu cô, là anh, mà người cho cô chỗ dựa ấm áp, cũng là anh.

Trước khi gặp anh, Sở Kiều luôn cảm thấy cuộc đời này chỉ có thể dựa vào chính mình. Nhưng bây giờ, cô thật muốn ngã vào lòng anh, hưởng thụ sự ấm áp của anh, để cho cô có thể thanh tĩnh lại.

Đợi đến câu trả lời của cô, đáy mắt Quyền Yến Thác tràn đầy nhu tình. Anh không chỉ muốn thân thể cô, càng muốn đạt được trái tim cô. Anh muốn rằng, trong lòng cô chỉ có một mình anh mà thôi.

"A ——"

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, thế nhưng động tác đột ngột khiến Sở Kiều cảm thấy đau.

Nhận thấy được sự căng thẳng của cô, Quyền Yến Thác cúi đầu, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên trán, lên chóp mũi cô, kiên nhẫn dỗ dành.

Anh vô cùng dịu dàng, muốn giảm bớt sự khấn trương cùng khó chịu của cô.

Sở Kiều cắn môi, đôi mắt đen ngấn nước, tựa như khóc mà không khóc, giống như sợi lông vũ mềm mại trên choker tâm tình của người đàn ông.

Quyền Yến Thác cau mày, chỉ cảm thấy máu trong người sôi sục, nhưng lại nhất định nỗ lực phải nhịn xuống.

Sở Kiều ngẩng đầu, chủ động đáp lại nụ hôn của anh. Dần dần, thân thể nóng lên, thần kinh khấn trương cũng tĩnh táo lại, cô điều chỉnh hô hấp, hòa theo tiết tấu của anh.

Thân thể mềm mại không xương của cô nằm trong bàn tay người đàn ông khiến cho anh say mê. Quyền Yến Thác yêu loại cảm giác này đến chết.

Sau nhiều lần vận động kích tình, Sở Kiều vô lực tựa đầu lên bả vai anh, miệng thở hổn hển, vẫn chưa kịp hồi phục nhịp tim rối loạn.

Hồi lâu, Sở Kiều khẽ cúi đầu, liếc mắt liền thấy dây chuyền hình viên đạn đang đưa tới lui trước ngực, phát ra màu vàng đẹp đến chói mắt.

Cô đỡ thân thể, đôi mắt long lanh như nước rơi vào da thịt màu đồng ướt đẫm mồ hôi của anh, trong miệng khẽ than nhẹ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thân thể Sở Kiều sớm đã mệt mỏi. Người đàn ông vui đùa trên vai cô, hăng hái không giảm, môi mỏng cắn vành tai cô, dạy cô nói từng lời nói kích thích thô tục.

Lúc đầu Sở Kiều nói không ra lời, bị anh hung hăng giày vò, không thể không uất ức mà nói.

Những lời đó hình như càng thêm kích thích người đàn ông, vốn cho rằng anh sẽ buông tha mình, ai biết lại rước lấy một hồi triển miên.

Cuối cùng, Sở Kiều bị anh hành hạ phát khóc, âm thanh mềm nhẹ cầu xin, cuối cùng người đàn ông cũng khai ân.

Quyền Yến Thác ôm cô vào phòng tắm, người trong ngực không còn hơi sức mở miệng, anh tắm rửa sạch sẽ cho cô, sau đó ôm ra khỏi bồn tắm, đặt lên trên giường.

Kéo chăn đắp kín mít cho cô, Quyền Yến Thác mặc áo ngủ đi vào phòng bếp, lấy thức ăn trong tủ lạnh ra hâm nóng.

Anh thật lòng thề rằng, lần này tuyệt đối không phải là một âm mưu nào cả. Anh vốn đợi lúc cô nhớ nhưng thì quay lại, cùng nhau ăn một bữa cơm thật ngon. Nhưng ai có thể nghĩ đến, cô đột nhiên thổ lộ, làm rối loạn toàn bộ mọi chuyện.

Nhưng mà lần này loạn tốt!

Đun nóng thức ăn, Quyền Yến Thác bụng đói đi tới bên giường, lại thấy Sở Kiều nhắm mắt, hô hấp đều đều.

Liếc nhìn thức ăn trong tay, cảm thấy thời điểm này để cô ngủ ngon giấc vẫn quan trọng hơn là ăn một bữa cơm, dù sao vừa rồi cô cũng được ăn thật no!

Đặt đồ ăn trên bàn bếp, Quyền Yến Thác quay trở lại, vén chăn lên chui vào, ôm người bên cạnh nằm xuống.

Quyền Yến Thác liếc qua người trong ngực, ánh mắt hàm chứa một mảnh ấm áp. Anh đè thấp môi, hôn một cái ở khóe miệng cô, bá đạo kéo cô vào lòng.

Sớm biết chiều này đối với cô có tác dụng, anh đây đã sớm làm, đâu cần phải ăn nhiều thua thiệt đến thế?

Ghi chặt người trong ngực, môi mỏng của Quyền Yến Thác nở nụ cười, ôm cô ngủ.

Túng dục quá độ, ngày hôm sau tất nhiên là ngủ thối cho đến khi mặt trời lên cao.

Lúc Sờ Kiều mở mắt, trong phòng ngủ treo rèm cửa vừa dày vừa nặng. Cô theo bản năng phân biệt, chỉ cảm thấy thời gian cũng không còn sớm.

Nhiều mây nhìn về phía đồng hồ báo thức ở đầu giường, kim chỉ giờ quả nhiên điểm mười một giờ.

Xong đời!

Sờ Kiều lập tức ngồi dậy, nhưng bởi vì động tác quá mạnh liền cảm thấy dưới đùi rất đau, kêu lên một tiếng.

Thật là đau!

Cô cắn răng khế nguyên rủa, quay đầu nhìn chằm chằm người đàn ông đang nằm bên cạnh, ánh mắt hung ác.

Chăn chỉ được kéo đến thắt lưng của anh, trước ngực lộ ra cơ bắp rắn chắc hấp dẫn. Trên lồng ngực màu đồng còn lưu lại mấy vết cào, là do sự trả thù của Sờ Kiều lưu lại tối ngày hôm qua.

Cô trừng mắt nhìn, nghĩ lại buổi tối điên cuồng, gương mặt từ từ nóng lên.

"Đứng lên!"

Sờ Kiều nằm lại trong chăn một lần nữa, cố ý quay đầu vào trong ngực anh, tay vạch đôi mắt anh ra, không để cho anh ngủ, "Mau tỉnh lại, không cho ngủ."

Cô quấy rối như thế, có thể ngủ mới kỳ quái.

Quyền Thác mở mắt, giọng nói khàn khàn hấp dẫn, "Sao vậy?"

"Em bị muộn làm."

Sờ Kiều cắn môi, ngón tay chọc vào ngực anh, hỏi: "Anh nói xem em phải làm thế nào? Thầy sẽ mắng em chết mất!"

"Sợ cái gì?"

Quyền Yến Thác khẽ cười một tiếng, cúi đầu nhìn chằm chằm đôi mắt cô, giọng nói chắc chắn, "Để anh gọi điện cho Mai Kiệt."

Đang nói chuyện, anh cầm lên điện thoại di động ở đầu giường, muốn bấm số.

"Đội đã nào...!"

Sờ Kiều kéo anh lại, mơ hồ hỏi, "Anh định nói như thế nào?"

"Nói thật, " Quyền Yến Thác cong môi, cười nói: "Anh nói cho ông ấy biết, em ở nhà phục vụ anh nghỉ ngơi!"

"Hả?"

Sờ Kiều mở to hai mắt, đoạt lấy điện thoại di động của anh ném ở một bên. Thật may là cô hỏi một câu, bằng không nhất định vút hết mặt mũi xuống Thái Bình Dương rồi!

Cô bấu môi, vô cùng khinh bỉ trừng mắt nhìn người đàn ông, cảnh cáo nói: "Em nói cho anh biết, không được nói linh tinh trước mặt thầy, có biết không?"

"Tại sao?"

Quyền Yến Thác cau mày, bởi vì bộ dạng đề phòng và thận trọng của cô cùng với thái độ khó chịu. Anh ngủ cùng vợ anh, tại sao lại e ngại người khác biết được?

Hình như nhìn thấu ý nghĩ của anh, Sờ Kiều lập tức nhếch môi cười: "Anh cũng biết là thầy miệng độc, nếu ông ấy biết, còn không phải sẽ rất thảm hay sao!"

Cái này cũng có lý, chỉ là trong lòng Quyền Yến Thác vẫn cảm thấy không thoải mái!

"Em cũng không thể lừa ông ấy cả đời, sớm muộn gì mọi người cũng biết, không phải sao?" Quyền Yến Thác gãi đầu lên một tay, môi mím chặt lại.

Sở Kiều thờ dài, bắt đắc dĩ nói: "Vậy thì phải để em nói cho thầy biết, đợi em tìm cơ hội rồi tính."

Dù sao cũng đã trễ rồi, Sở Kiều liền lười biếng một ngày. Cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, nói: "Em đói rồi, đói sắp chết rồi, có gì ăn hay không?"

Quyền Yến Thác hiểu cô có ý muốn anh đi ra ngoài, bắt đắc dĩ đứng dậy, đi vào trong phòng bếp chuẩn bị cơm nóng.

Thừa dịp anh không có ở đây, Sở Kiều lập tức mặc quần áo, cầm điện thoại di động đi đến ban công gọi điện. Cô không đi làm, bị Mai Kiệt chửi mắng một trận, cuối cùng khô hết miệng lưỡi mới xin được một ngày nghỉ.

Đợi cô cúp điện thoại quay trở lại, Quyền Yến Thác đã hâm nóng cơm, ngồi ở trước bàn đợi cô.

"Thật đói." Sở Kiều kéo ghế dựa ngồi xuống, cầm đũa lên ăn. Cô cũng không giả vờ, gần đây ăn cơm không được ngon miệng, tối qua lại vận động dư dôi, không đói bụng mới là lạ!

Nhìn cô ăn ngon lành, Quyền Yến Thác cũng cảm thấy đói, cầm đũa lên nếm thử, cảm thấy mùi vị thật không tệ!

Thật ra thì anh không có phát hiện, chủ yếu là tâm tình tốt cho nên ăn cái gì cũng thấy ngon.

Ăn xong cơm Sở Kiều mới cảm thấy có chút sức lực. Cô nằm lì ở trên giường xem Tivi, bắt đũa do đầu sỏ gây nên đi thu thập.

Lát sau, Quyền Yến Thác dọn dẹp xong phòng bếp, quay trở lại bên người cô nằm xuống, nhỏ giọng hỏi: "Kiều Kiều, lúc nào thì chúng ta về nhà?"

Về nhà?

Nghe được anh nói, sắc mặt Sở Kiều ảm đạm, không tự chủ tránh né.

Thấy cô không nói lời nào, Quyền Yến Thác nhíu nhíu mày, đưa tay quay khuôn mặt cô lại, nhìn chăm chăm vào mắt cô "Ba em còn đang chờ em về nhà."

Đôi mắt Sở Kiều tối tăm, cắn môi không nói gì.

Ánh mắt của cô chán nản, Quyền Yến Thác thấy rõ, anh lắc đầu một cái, hỏi cô: "Em nghĩ sao?"

"Em không muốn về nhà." Sở Kiều cắn môi, thành thật trả lời.

Trước kia là cô không muốn về nhà, bây giờ là không dám về nhà.

Cô không biết, nếu về nhà sẽ phải đối mặt với ba như thế nào?!

Đưa tay ôm cô vào trong ngực, Quyền Yến Thác mỉm cười, trong lòng cũng yên tâm một chút, "Yên tâm đi, ba em sẽ không trách em!"

Nếu như ba không trách mắng, trong lòng Sở Kiều càng cảm thấy khó chịu.

Nhận thấy được đáy mắt cô thoáng mất mát, Quyền Yến Thác cúi đầu hôn lên mặt cô, trầm giọng nói: "Thật ra thì cũng không có gì phải sợ! Không ai có quy định rằng trong cuộc sống không thể phạm sai lầm, hiểu rõ mình sai rồi, chúng ta sửa đổi là được! Dù thế nào đi nữa ông ấy là ba em, sẽ không thực sự giận em, hơn nữa, bên cạnh em còn có anh, mọi việc đều có anh chống đỡ!"

Sở Kiều mím môi, nằm ở trong ngực anh, nghe anh nói, ánh mắt mơ màng. Cũng là bởi vì có bọn họ bao dung cùng sủng ái, cô mới cảm thấy áy náy! Ngược lại, lúc này cô lại mong ba sẽ mắng cô hoặc đánh cô một trận, như vậy trong lòng cô còn có thể thoải mái một ít!

Trong mắt cô biểu lộ cảm xúc không che giấu, Quyền Yến Thác hiểu cô đang núp ở trong tấm màn bảo vệ, theo bản năng sẽ bài xích những chuyện như thế này, nhưng vẫn nên để cô tự đối mặt, tránh nhất thời chứ không trốn được một đời!

"Ngày hôm qua bà nội gọi điện thoại tới!" Quyền Yến Thác đổi chủ đề, ánh mắt sắc bén.

Sở Kiều trừng mắt nhìn, hỏi anh: "Bà nội nói gì?"

"Bà nội nói chúng ta trở về ăn lễ mừng năm mới."

"Nếu như không thì sao?"

Quyền Yến Thác nhún nhún vai, trầm giọng: "Bà nội nói, nếu như chúng ta không trở về, bà sẽ cho người trời chúng ta mang về, thực hiện gia pháp!"

"Ồi....."

Sở Kiều sững sốt một chút, về mặt hoài nghi, "Nhà anh còn có gia pháp?"

"Có chứ!" Quyền Yến Thác tự hào ưỡn ngực nói: "Từ nhỏ anh đã được thưởng thức gia pháp nhiều lần, roi mây, cấm ra khỏi cửa, phạt quỳ, còn có....."

"Dừng dừng dừng!"

Sở Kiều giờ tay lên ngăn anh lại, về mặt khinh bỉ, "Anh thấy rất hả hê sao?"

"Đương nhiên rồi!" Quyền Yến Thác đặc biệt gật đầu khẳng định: "Người trong nhà, đều muốn chịu qua gia pháp!"

Phốc ——

Sở Kiều xì mũi coi thường, nghĩ thầm đây là lập luận cái kiểu gì chứ?

Mắt thấy khóe miệng cô cười cười, Quyền Yến Thác thu lại vẻ mặt đùa giỡn, nghiêm túc nhìn cô chăm chăm, hỏi: "Kiều Kiều, em không thể vĩnh viễn ở lại đây, chúng ta sớm muộn cũng phải quay về đối mặt."

Sở Kiều thản nhiên, hồi lâu cúi đầu nhẹ giọng nói: "Để cho em suy nghĩ một chút."

Được rồi, loại chuyện như vậy luôn luôn để cho cô tự mình hiểu, có ép buộc cũng vô dụng.

Quyền Yến Thác nhìn ra bên ngoài, thời tiết rất đẹp, cười nói: "Khó có được một ngày em không phải đi chịu chửi bới mắng mỏ, anh đưa em ra ngoài chơi được không?"

Kể từ khi tới La Mã, Sở Kiều vẫn còn chưa có thời gian ra ngoài đi dạo, cô vui vẻ gật đầu một cái, đứng lên chọn quần áo.

Sau bữa trưa, hai người cầm tay nhau bước chậm chậm trên đường phố La Mã, đặc biệt cảm thấy nhàn nhã.

"Em muốn đi nơi nào?" Một tay Quyền Yến Thác khoác ngang eo cô, chủ động hỏi.

Sở Kiều suy nghĩ một chút, chỉ vào trung tâm thành phố phía trước nói: "Chúng ta đi đấu trường phía trước xem"

Trán Quyền Yến Thác hơi nhíu, cầm tay cô hướng về trung tâm thành phố.

Vào buổi chiều, đa số là du khách tới đấu trường thăm thú. Mỗi lần đều là Sở Kiều đứng ở ban công trông về phía xa xa, hoặc là ngồi xe đi qua bên ngoài đấu trường, cũng cảm giác trực tiếp đi vào hoàn toàn bất đồng.

Nhìn từ bên ngoài, đấu trường có hình tròn, là văn hóa tượng trưng thời La Mã cổ đại. Nơi này có thể chứa được 90 nghìn người, có thể thấy rằng, nó rất rộng lớn.

Sở Kiều đứng ở bên trong đấu trường, cảm giác sâu sắc mình thật nhỏ bé. Phóng tầm mắt nhìn đến những cột trụ tầng tầng lớp lớp xung quanh, được điêu khắc vô cùng đặc biệt, mang theo hơi thở một La Mã cổ đại đã từng rất huy hoàng.

Có hướng dẫn du lịch mang theo du khách đi qua, vừa đi vừa giảng giải lịch sử đấu trường. Nam nhân bên cạnh cùng Sở Kiều len lén đi theo phía sau du khách, cũng có thể nghe được lời của hướng dẫn viên.

Quyền Yến Thác nhìn thấy khóe miệng cô cười nói, cũng không còn vương mắc, mặc cho cô lôi kéo đi theo phía sau những người đó, nhắm mắt làm ngơ.

Thật may là hướng dẫn du lịch nói tiếng Anh, Sở Kiều còn có thể nghe hiểu một chút. Ánh mắt cô nhìn qua sân đấu tròn to lớn ở chính giữa, đôi mắt giật giật, quay đầu hỏi nam nhân bên cạnh, "Nếu như chúng ta sống ở cái niên đại kia, anh có vì em mà quyết đấu hay không?"

"Em cảm thấy anh cũng cần phải quyết đấu sao?" Quyền Yến Thác mím môi, tỏ vẻ khinh thường.

Sở Kiều lắc đầu một cái, đôi mày thanh tú nhíu chặt, "Ồi trời, em không phải hỏi cái này! Em là muốn hỏi anh, anh có thể vì em mà quyết đấu hay không?"

Phương thức tư duy của đàn ông và đàn bà vĩnh viễn không giống nhau!

Câu hỏi của cô cùng suy nghĩ của anh luôn là ngược lại.

Quyền Yến Thác nhần nhần mày kiếm, nhìn khuôn mặt mong đợi của cô, từ từ hiểu được....., hình như có chút hiểu rõ ràng hơn, lập tức cười nói: "Tất nhiên! Nếu có người dám can đảm giành giật em, ông đây sẽ giết hắn!"

"....."

Sở Kiều không nhịn được lườm một cái, nghĩ thầm, suy nghĩ tốt đẹp như thế, nói ra từ trong miệng anh lại thành cướp đoạt dân nữ?!

Trong mắt anh nồng nặc ham muốn giữ lấy, để cho đáy lòng Sở Kiều dâng lên niềm vui mừng nho nhỏ.

Ánh mắt nội liễm của Quyền Yên Thác trầm xuống, suy nghĩ, nếu thực sự sinh ra ở niên đại kia, có phải hay không cũng mất công mất sức giống như hiện tại? Nếu có người mơ ước người phụ nữ của anh, quyết đấu cũng là một biện pháp tốt.

Đoàn du khách phía trước đi theo hướng dẫn viên, dòng người dần dần thưa thớt.

Bước qua lối rẽ, Sở Kiều cảm thấy bên hông bị nắm chặt, người đàn ông đã ôm cô đẩy vào trụ đứng phía sau.

Ánh mắt của anh nhìn cô chằm chằm, Sở Kiều rụt cổ một cái, nhỏ giọng hỏi anh: "Trốn ở chỗ này làm gì?"

Quyền Yên Thác cúi gương mặt tuấn tú, môi mỏng có ý lướt qua môi cô, khẽ cười nói: "Em muốn nghe lịch sử nơi này, anh sẽ nói cho em biết!"

Anh biết lịch sử của đấu trường?

Sở Kiều bĩu môi, tỏ vẻ không tin tưởng.

Quyền Yên Thác không để ý tới ánh mắt khinh miệt của cô, ngón tay thon dài theo chiếc cổ trắng nõn của cô đi xuống, chậm rãi đè ở hông cô khẽ vuốt ve "Đột nhiên anh cảm thấy, nơi này thật tốt."

"Tốt cái gì?" Sở Kiều ngây ngốc hỏi anh.

Quyền Yên Thác cười khẽ một tiếng, môi mỏng áp xuống, rơi vào trên môi cô mà gặm cắn, "Địa phương tốt để vụng trộm!"

Nghe anh nói, gương mặt Sở Kiều thoáng chốc cứng ngắt, hơi lạnh từ lòng bàn chân truyền lên. Xem xem, trong đầu tên khốn kiếp này chưa từng có một suy nghĩ đứng đắn, thật hạ lưu vô sỉ!

"Tránh ra!" Sở Kiều giận tái mặt, đưa tay đẩy anh.

Đấu trường người đến người đi, anh còn dám có suy nghĩ xấu xa như vậy, đáy lòng Sở Kiều khinh bỉ!

Ánh mắt của cô rất rõ ràng, nếu như anh không đứng lên, sẽ bị ăn thịt! Quyền Yên Thác không muốn chọc giận cô để tìm tai họa, hơn nữa chỗ này mặc dù không tệ nhưng quả thật rất nhiều người, đoán chừng cô cũng không đồng ý, cho nên anh không làm khó cô, ngoan ngoãn đứng lên, lôi kéo cô từ cột trụ đằng sau ra ngoài.

Thấy anh hiếm khi nghe lời như vậy, Sở Kiều hồ nghi nhìn anh, lại thấy đôi mắt yên tĩnh không tỏ ra tức giận, cũng không tình nguyện.

Đây cũng không phải là phong cách của anh!

Cứ tưởng rằng cắt đứt chuyện tốt của anh, thì anh sẽ ồn ào huyên náo, thế nhưng lần này lại không có.

Anh không nói gì, chỉ là dịu dàng cầm lấy tay của cô, giữ tại lòng bàn tay.

Có âm mưu!

Sở Kiều oán thầm, có phải hay không trong lòng anh đang tính toán làm chuyện xấu hổ?!

Sự thật chứng minh, cùng cảm thú chung đựng thời gian lâu dài, khứu giác cũng trở nên nhạy bén. Bên này Sở Kiều suy đoán tâm tư của anh, bên kia Quyền Yên Thác cũng không có nhân rồi, trong lòng đang suy nghĩ, một kẻ không thành thì còn kẻ khác.

Quyền Yên Thác ôm thắt lưng cô, ánh sáng nơi khóe mắt bắn ra bốn phía. Thời gian vẫn còn sớm, bọn họ có thể đi rất nhiều nơi, anh đây cũng không tin là không tìm được nơi để vụng trộm?!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117-1: Tính phúc đàn ông 1

Editor: Thò Đần

Rời khỏi bãi đầu thú, Quyền Yến Thác dắt tay Sở Kiều, hai người nắm chặt tay, mười ngón tay đan vào nhau, không nhanh không chậm tản bộ ở đầu con đường tại trung tâm thành phố. Đi dọc theo con đường này, qua hai giao lộ nữa, sẽ thấy đài phun nước nổi tiếng của vùng.

Sở Kiều chỉ tay về phía trước, khuôn mặt tràn đầy hưng phấn nói: "Tới cái đài phun nước kia đi, trước kia mỗi ngày em đều đi ngang qua đây!"

Cô nắm lấy tay của Quyền Yến Thác, lôi anh chạy về phía trước, vừa chạy vừa kè: "Hồi đó em giao báo buổi sáng xong, đạp xe đi qua nơi này, mỗi ngày đều ném tiền xu vào, ước một nguyện vọng!"

"Hả?" Quyền Yến Thác có ý giả bộ không biết, cố tình trêu chọc cô: "Vậy ước nguyện của em đã được hoàn thành chưa?"

Sở Kiều kéo anh đến ao ước nguyện ở bên cạnh, chấp tay trước ngực, hai bàn tay khép lại cùng một chỗ. Cô bĩu môi, nhíu mày nhìn về phía anh, thần sắc phỉếm mấy phần vui vẻ: "Coi như là đã hoàn thành tạm tạm đi!"

Tạm tạm?

Quyền Yến Thác trầm mặt, giọng nói có chút không vui: "Thế nào là tạm tạm?"

Anh cúi người, gương mặt tuần tú tiến đến gần chớp mũi của cô, chất vấn: "Ước nguyện năm đó của em có liên quan đến anh?"

Sở Kiều trừng mắt nhìn, vẻ mặt thoáng qua mấy phần mất tự nhiên. Cô cup mắt, lảng tránh câu hỏi của anh: "Có tiền xu hay không?"

Người đàn ông giơ tay lên, móc từ trong ví ra mấy đồng tiền xu, nhét vào trong tay cô: "Làm gì vậy?"

"Ước nguyện nha!" Sở Kiều mỉm cười nhún nhún vai, ngón tay cái nhẹ nhàng bắn ra, mắt thấy tiền xu bắn lên thật cao, sau đó rơi vào mặt nước trong suốt trước đài phun nước.

Xoạch ——

Âm thanh tiền xu rơi vào trong nước phát ra. Sở Kiều nhanh chóng nhắm mắt lại, đôi tay nắm chặt để ở trước ngực, yên lặng ước nguyện trong lòng.

Giây lát, thấy cô mờ mắt, Quyền Yến Thác tiến đến, hỏi: "Em ước điều gì vậy?"

"Không nói cho anh biết!"

Sở Kiều mím nhẹ đôi môi đỏ mọng, cố tình trêu chọc anh, ánh mắt lóe lên tia giảo hoạt.

Bị bộ dạng của cô làm bức mình, Quyền Yến Thác trầm mặt đoạt lấy một đồng tiền xu trong tay cô, giơ tay định ném vào bên trong, lại bị cô đè lại, giữ chặt tay.

"Không thể ném" Sở Kiều đoạt lại đồng tiền xu trong tay anh, cất xong, cười nói: "Mỗi ngày chỉ có thể ước một điều, ước nhiều không linh."

"Ui chao!" Quyền Yến Thác vòng tay qua cổ của cô, cười nhạo: "Thật không có nhìn ra vợ anh còn tin tưởng điều này?"

"Anh không tin à?"

Sở Kiều liếc mắt, bĩu môi hỏi anh.

Người đàn ông lắc đầu, bày ra một vẻ vô tội.

Một cái tát hung hăng đập lên khuôn mặt tuần tú của anh, Sở Kiều mím môi, cắn hận, nói: "Không tin thì anh còn định ước cái gì? Muốn làm loạn!"

Quyền Yến Thác xoa chớp mũi bị đánh đau, môi mỏng chậm rãi cong lên: "Anh không phải nhìn em thần bí như vậy nên ngứa ngáy trong lòng sao?"

"Dừng!"

Sở Kiều thất vọng lắc đầu, khinh bỉ liếc mắt: "Anh bao nhiêu tuổi rồi còn làm chuyện ngây thơ như vậy!"

Ngây thơ ở đâu chứ?

Quyền Yến Thác cau mày, không nhin được nói thẳm trong lòng, nhưng cũng chỉ dám nói thẳm trong lòng.

Sắc trời dần dần tối hơn, quanh đài phun nước càng ngày càng xuất hiện nhiều người. Sở Kiều kéo cánh tay của anh, rời đi theo hướng quảng trường La Mã bên cạnh. Nơi đó có rất nhiều nhà hàng, mỗi nhà hàng đều có những món đặc sản địa phương.

"Em đói bụng rồi." Sở Kiều tựa đầu lên bả vai của anh, nắm chặt cánh tay của anh, đặt toàn bộ trọng lượng của bản thân lên người anh.

Quyền Yến Thác ôm chặt hông của cô, nhẹ nhàng ôm cô tiến về phía trước: "Muốn ăn cái gì?"

"Mỳ Ý, pizza, sườn nướng....." Cô lăm nhăm bẻ ngón tay đếm qua đếm lại, khoa tay múa chân không ngừng.

Quyền Yến Thác không tiếng động cười khê, cúi đầu hôn một cái lên khóe mắt của cô, nói: "Tham ăn!"

"Dân dĩ thực vi thiên.*" Sở Kiều không phục phản bác, đôi mắt đen nhánh híp một cái, nói: "Có nhiều đồ ngon như vậy, chẳng lẽ anh đều không muốn ăn sao?"

Dân dĩ thực vi thiên: bách tính xem lương thực là thứ quan trọng nhất để sinh tồn. Biểu thị tính trọng yếu của lương thực đối với dân chúng.

Những thứ đó ngậy ngậy toàn dầu mỡ, Quyền Yến Thác thực sự không muốn ăn. Hiện tại anh chỉ muốn ăn thịt kho của dì Lan, nghĩ tới thôi liền không ngừng chảy nước miếng, thế nào cũng không nuốt xuống được.

"Vợ à!" Quyền Yến Thác giang tay ôm cô vào trong ngực, gương mặt tuấn tú toát lên vẻ khổ sở: "Chúng ta về nhà đi, anh muốn ăn thịt kho, muốn ăn chân giò, còn muốn ăn mì sốt tương mẹ anh làm!"

"Ai, em còn chưa ăn thử mì sốt tương mẹ anh làm đúng không?" Quyền Yến Thác cúi đầu cười, nhắc tới điều này, ánh mắt dần dần sáng lên: "Đây là món sở trường của mẹ anh, thật sự rất tuyệt! Bà dùng tương nấu nước dùng, chỉ có thể tả bằng một chữ, ngon!"

A a a a ——

Thật là chán ghét!

Sở Kiều ngẩng đầu lên trừng anh, nghe anh nói như vậy miệng cũng tiết ra thật nhiều nước miếng. Thật ra thì cô ăn đồ Tây nhiều cũng ngán rồi, nhưng không biết làm đồ ăn Trung Quốc, vật lộn làm qua mấy thứ, chính cô thấy cũng không muốn ăn!

Cô cũng thích ăn thịt kho, mì sốt tương mà!

"Quyền Yến Thác ——"

Sở Kiều chống nạnh, sắc mặt tái xanh quát anh: "Anh cố ý đúng không? Cố ý quyến rũ em, khiến em về?"

Ngừng một chút, cô cắn môi, tức giận nói: "Nói cho anh biết, em sống rất có nguyên tắc, đừng nghĩ dùng vài ba thứ này là dụ được em!"

Cô vận vẹo bước về phía trước, tốc độ tăng gấp hai lần.

Quyền Yến Thác nhìn thấy bộ dạng nổi giận bùng bùng của cô, môi mông nâng lên một nụ cười xấu xa. Về sau mỗi ngày sắp sẽ nói với người một lần, để xem người có thể kiên trì được bao lâu! Hừ!

Tới nhà hàng, Sở Kiều nâng thực đơn trong tay, dựa theo những lần đi ăn trước đây, gọi mỗi món một phần.

Pizza nóng hổi, nước sốt mì Ý đậm đà, tiramisu hương vị chính thống, còn có ức và sườn cừu nướng tinh xảo.

Mỗi một món đều được nấu rất tỉ mỉ, hương vị vô cùng hấp dẫn. Nhà hàng này cũng nổi danh với những món ăn ngon, nếu đến muộn sẽ phải xếp hàng thật lâu mới tới lượt.

Cũng không biết có phải do Quyền Yến Thác nói những lời vừa rồi hay không, những món Sở Kiều hiện tại ăn đều mất đi hương vị vốn có. Hương vị của pizza phô mai bao phủ đầu lưỡi, cô lại mang một vẻ mặt khó mà nuốt trôi.

Quyền Yến Thác chống cằm, lặng lặng nhìn bộ dạng của cô, môi mông giương lên một độ cong.

Dùng đĩa cuốn lấy những sợi mì Ý nhỏ, Sở Kiều thầm nói trong lòng, đây chính là mì sốt tương. Lại cầm lấy một khối sườn nướng, dùng sức cắn xuống, cô tự nói với mình, đây chính là thịt kho.

Nhưng nhai nhai một lúc, Sở Kiều quệt miệng, vẻ mặt ảm đạm.

Mùi vị này làm sao có thể giống những món đó chứ?

Cô muốn ăn thịt kho, muốn ăn mì sốt tương!

Vứt bỏ đồ ăn trong tay, Sở Kiều hung hăng nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, tức giận nói không nên lời.

Tên khốn kiếp này đúng là cố tình gây sự!

Mất thấy cô không ăn nữa, Quyền Yến Thác cười vỗ vỗ tay, bụng lại đồ ăn trước mặt cô, cười nói: "Lãng phí cũng không hay, anh đành miễn cưỡng giúp em dọn dẹp tàn cuộc vậy!"

Nói dứt lời, anh kéo ra một miếng pizza dứt vào trong miệng, mắt đen nheo lại tỏ ý vừa lòng. Pizza ở Ý là món chính gốc, ở trong nước tuyệt đối không

có cơ hội thưởng thức hương vị này.

Mỳ Ý cũng rất đặc sắc, đặc biệt là nước sốt đặc trưng được nấu theo công thức gia truyền, ăn rất ngon.

Đang thèm ăn, khẩu vị tự nhiên bị anh phá hỏng không còn gì, Sở Kiều tức giận muốn mắng người, cô cắn môi, ngực kịch liệt đập phồng.

Cô sao lại quên, người đàn ông đang ngồi đối diện này vốn là tiểu nhân hèn hạ!

"Kiều Kiều, em không ăn thật sao?" Người đàn ông ra vẻ tốt bụng, cầm lên một miếng pizza, đưa đến bên miệng của cô, nói: "Ăn thêm chút nữa đi, không thì buổi tối sẽ đói bụng."

Đối với lời mời thâm tình này, Sở Kiều cũng không động lòng, quay mặt đi, rất có cốt khí không ăn.

Thấy cô thật sự tức giận, Quyền Yến Thác không nhịn được cười một tiếng, đưa tay mang bánh tiramisu đến trước mặt cô, dịu dàng nói: "Ngoan, ăn bánh ngọt đi, ăn xong chúng ta đi chỗ khác chơi."

Nếu không phải không muốn mất vui khi đang đi chơi, Sở Kiều nhất định sẽ trở mặt với anh!

Khó có được một ngày tâm tình tốt, cô không muốn bị những chuyện nhỏ nhặt này làm mất hứng. Cũng may sức ăn của cô không lớn, cảm thấy ăn hết bánh ngọt trong khay xong liền cảm thấy no rồi.

Dùng xong bữa tối, tính tiền xong, Quyền Yến Thác kéo tay cô rời khỏi nhà hàng.

Bầu trời bên ngoài đã bị bao phủ một màu đen, đường phố La Mã cổ xưa đắm chìm trong bóng tối, mang một vẻ đẹp đặc biệt.

"Ăn no quá rồi, đi dạo một chút đi!"

Quyền Yến Thác kéo tay của cô qua, suy nghĩ xấu xa liền đặt lên bụng anh vuốt vuốt. Sở Kiều hừ một tiếng, lạnh mặt thu tay về, thể hiện rõ ràng cô vẫn đang tức giận, không muốn để ý tới anh.

Ở phía trước chính là trung tâm thương mại, đèn nê ông xung quanh lóe lên. Quyền Yến Thác dắt tay của cô, mười ngón tay đan vào nhau, chỉ cảm thấy thời gian này thật thoải mái tự tại, vô cùng nhân nhả.

"Có muốn mua đồ không?" Đi ngang qua cửa hàng tổng hợp, Quyền Yến Thác dừng bước hỏi cô.

Sở Kiều cái gì cũng không thiếu, không muốn lãng phí thời gian tốt đẹp này để mua sắm. Cô lắc đầu một cái, nhíu mày nhìn về phía trước, vẻ mặt thay đổi, lôi kéo anh đi về ngã tư trước mặt.

Con phố trước mặt chính là nơi cô bị người ta cướp túi năm đó. Cô còn nhớ rõ, buổi tối hôm đó sau khi cô uống say, đầu tiên là gặp một đám lưu manh. Cô đuổi đánh được đám lưu manh này xong, túi của cô đã bị cướp mất, còn ném lắt tay đi.

Sau đó cô gặp Trì Việt, người đêm đó bỗng nhiên muốn làm việc tốt, giúp cô đuổi theo ăn trộm, đuổi theo ước chừng mấy con phố. Tiếc là tên trộm đó quen thuộc địa hình nên chạy rất nhanh, túi không tìm được, lắt tay cũng mất!

Chỉ cần nghĩ đến chuyện này, Sở Kiều liền muốn khóc, thật là con mẹ nó quá xúi quẩy mà!

Đang muốn kéo cô đi theo con đường nhỏ tĩnh lặng, Quyền Yến Thác đã suy nghĩ, định tìm một nơi vắng người, thực hiện kế hoạch vụng trộm của anh.

Đang vui vẻ bước về trước, cảm xúc người bên cạnh đột nhiên hạ thấp. Quyền Yến Thác nhíu chặt mày kiếm, lo lắng hỏi cô: "Sao lại không vui rồi?"

Sở Kiều thở dài, vẻ mặt thoáng qua một tia mất mát: "Năm ấy em mất đi một vật rất quan trọng ở chỗ này."

"Rất quan trọng?" Quyền Yến Thác trầm mặt, nghĩ thâm rớt cuộc là vật gì mà quý trọng như vậy? Nhìn bộ dáng này của cô, cau mày nhíu mắt thật khổ sở!

Thở thật dài, Sở Kiều nhớ về đêm say rượu ở ngã tư đường này, ai oán nói: "Là một cái lắt tay."

Một cái lắt tay?

Quyền Yến Thác giãn chân mày đang nhíu chặt ra, nghĩ thâm không phải chỉ là một cái lắt tay sao? Có thể quan trọng đến mức nào chứ, nhìn tiền đồ của cô này!

"Không sao!" Quyền Yến Thác đưa tay ôm cô vào trong ngực, an ủi: "Anh mua lại cho em một trăm cái, tùy em lựa chọn."

Mẹ nó!

Sở Kiều cau mày nhìn chằm chằm anh, cảm giác người đàn ông này hẳn là nhà giàu mới nổi đi. Sao có thể ăn nói dung tục như vậy!

"Đó không phải là một cái lắc tay bình thường!"

Sở Kiều cắn môi, hốc mắt nóng lên nói: "Cái lắc tay đó có mặt là một chiếc chìa khóa mà mẹ em để lại."

Lắc tay có mặt chìa khóa.

Quyền Yên Thác ánh mắt tối đi, bỗng nhớ tới cái lắc tay anh để trong ngăn kéo. Anh nhớ trên chiếc lắc tay đó có một chiếc chìa khóa.

"Là chìa khóa loại nào?" Quyền Yên Thác nhíu mày, chăm chú nhìn theo ánh mắt của cô.

Sở Kiều bĩu môi, chán nản nói: "Là một chiếc chìa khóa bằng vàng ròng, có hình dạng giống trăng lưỡi liềm."

Nghe được lời này, Quyền Yên Thác quay đầu, ánh mắt liếc về phía bên kia đường, đáy lòng trầm xuống, trong nháy mắt nhớ về một hồi kí ấu sớm bị anh quên lãng.

"Em làm rơi lắc tay ở đâu?"

Quay đầu nhìn sang bên kia đường, Sở Kiều từ từ hồi tưởng về đêm hôm đó, trí nhớ mơ hồ, thấp giọng nói: "Đêm đó em ra ngoài uống rượu say, đi ngang qua đây gặp mấy tên lưu manh, sau đó liền đánh nhau với bọn họ..... Rồi sau đó có người cướp túi của em, em gặp Trì Việt, cậu ấy giúp em đuổi theo lũ trộm, nhưng cuối cùng lại không đuổi kịp."

Cô cup mắt, có chút tuyệt vọng: "Nên em cũng không biết, lắc tay là do lúc đánh nhau làm rơi hay có ai đó đã cướp nó đi..."

Nghe vậy, đôi mắt Quyền Yên Thác như ẩn chứa hắc diệu thạch, đáy mắt dâng lên một mảnh âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117-2: Tính phúc đàn ông 2

Editor: Thỏ Đần

Năm ấy anh tới La Mã thăm Trì Việt, do máy bay bị muộn nên tự mình đón xe đi từ sân bay về khách sạn. Lúc ấy anh dường như đã đi qua con đường này, nhìn thấy một lũ côn đồ vây quanh một người phụ nữ để tranh cãi.

Anh cũng không phải loại người thích xen vào việc của người khác, nhưng anh không thích nhất là chuyện đàn ông ý mạnh bắt nạt phụ nữ! Còn nhớ rõ, lúc đó anh đã động thủ dạy dỗ đám côn đồ ấy một phen, đến khi quay đầu nhìn sang, lại thấy người phụ nữ kia vốn đang say rượu, cười lên người một tên côn đồ. Đôi tay hung hăng nắm lấy một nắm tóc hắn mà kéo, đau đến mức khiến một đám mày râu kêu oang oác vang xa nửa dặm, tình cảnh cực kì hỗn loạn!

Mất thấy người phụ nữ không có chuyện gì, Quyền Yên Thác cũng không tiếp tục giúp đỡ nữa, nhìn bộ dạng của những nam nhân bị đánh đang nằm trên đất, xác định bọn họ không thể lại giờ trở lưu manh, anh mới kéo cương hành lý rời đi.

Trở lại khách sạn, khi anh đang thay quần áo chuẩn bị tắm, bỗng nhiên phát hiện có một cái lắc tay trong túi.

Nghĩ đến đây, trái tim Quyền Yên Thác kích động nảy lên. Anh dùng một tay đè Sở Kiều lên tường, làm mái tóc dài của cô bù xù, đồng thời giơ tay lên che kín cằm của cô, chỉ lộ ra một cặp mắt đen nhánh.

"Thì ra là em!"

Quyền Yên Thác lắc đầu bật cười, môi mông nâng lên một độ cong hoàn mỹ. Tối hôm đó ánh sáng lơ mơ, anh cũng không thấy rõ diện mạo của cô gái đó, chỉ nhớ mơ hồ cô gái ấy có một đôi mắt rất sáng.

"Cái gì là em?" Sở Kiều bị anh làm hồ đồ, không hiểu tại sao đang tốt đẹp lại bị đè lên tường, còn làm mái tóc dài bị rối.

Người đàn ông nhẹ nhàng nhếch lên môi mông, chế nhạo nói: "Cái người này phẩm chất sau khi uống rượu, thật đúng là không phải kém bình thường! Buổi tối đó em nắm tóc người ta, nắm đến gốc rồi sao?"

"Cái này à..." Nhắc tới điều này, Sở Kiều cũng không nhịn được cười ra tiếng, nói: "Cuối cùng em buông tay ra, vừa nhìn đã thấy trong tay đều là tóc vàng, thật buồn nôn....."

"Hả?"

Nói đến một nửa, Sở Kiều đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, hoài nghi nhìn anh chằm chằm: "Làm sao anh biết đêm hôm đó em giặt tóc người ta?"

Quyền Yến Thác chăm chú nhìn vào đáy mắt của cô, cười thật dịu dàng. Anh chậm rãi cúi đầu,ddl*qd khi cô đang ngờ ngác không có sự chuẩn bị, hung hăng hôn lên môi.

Thì ra là người vợ này, không phải xem mắt mới gặp, mà là đánh nhau nên gặp!

Người đàn ông khóa chặt cô trong vòng tay, trực tiếp áp cô lên tường. Ngõ hẻm này âm u, ánh sáng không rõ, anh rũ mắt xuống, một bộ dạng âm trầm khiến Sở Kiều sợ, không khỏi run run hỏi anh: "Anh bị sao vậy?"

Giương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác dán chặt lên chóp mũi của cô, phun hơi nóng lên đôi gò má ửng hồng của Sở Kiều: "Tiểu thư, ta đây không những cướp tiền, còn cướp sắc nữa."

Phốc ——

Sở Kiều cười đến nghẹn, điều chỉnh tốt vẻ mặt, diễn cùng với anh, nói: "Tiên sinh, ta...ta không có tiền....."

Âm thanh tội nghiệp kia, nghe thôi cũng khiến lòng người run rẩy.

Tiểu yêu tinh này, thật con mẹ nó quyền rũ người mà!

Đôi mắt hẹp dài đào hoa của Quyền Yến Thác híp lại, nhìn về phía ánh mắt lo lắng của cô. Đầu nói trong nội tâm con người đều có chút xấu xa, tại một số thời điểm đặc biệt mới có thể bùng phát ra ngoài.

Vào giờ phút này, Quyền Yến Thác nhìn chằm chằm người bị anh đè trên tường, bỗng nhiên ảo tưởng đến cảnh tượng lột hết y phục của cô, chà đạp cô. Đây là một con hẻm nhỏ tĩnh lặng, hiếm khi có người đi qua, tuyệt đối là một khung cảnh vô cùng tình thú!

Ánh mắt của anh từ âm trầm biến thành nóng bỏng, dọa Sở Kiều kinh hãi. Đôi khi cô phản ứng, gãy dựa kịch liệt, đã quá muộn.

Làn váy dưới hạ thân bị kéo lên, Sở Kiều kêu lên một tiếng, theo bản năng đưa tay giữ lại. Đáng tiếc khi đầu ngón tay mới vừa chạm được tới mép váy, hai cánh tay liền bị anh giữ chặt, kéo lên cao ghim trên đỉnh đầu.

"Anh....."

Sở Kiều kinh ngạc, nhìn ánh mắt của anh, run run: "Quyền Yến Thác, anh buồn em ra! Chúng ta đang ở bên ngoài!"

Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “bên ngoài”, chính là muốn nhắc nhở anh.

Nhưng cô không biết, đây chính là thứ trong lòng anh đang khao khát. Thứ anh muốn hôm nay chính là ở bên ngoài làm chút chuyện xấu xa.

"Thứ hôm nay anh muốn chính là ở bên ngoài."

Anh cắn răng thì thầm, cả trái tim Sở Kiều thất lại. Mẹ nó, cái nam nhân tính phúc này!

Làn váy một lần nữa bị anh kéo lên, trái tim Sở Kiều trầm xuống, đôi mắt đen nhánh co rút lại. Hồngбет, đáng ra khi ra ngoài cô không nên mặc váy, hiện tại tốt rồi, không có một chút biện pháp chống đỡ nào cả.

Ngón tay đàn ông hơi lạnh, theo bắp đùi cô từng tắc đi lên, rõ ràng mang theo ý tứ trêu đùa xấu xa.

Sở Kiều tức muốn chết, vừa muốn mở miệng mắng anh, liền nghe được cách đó không xa truyền tới tiếng bước chân.

Khuôn mặt trắng tái xanh, cô nhìn chằm chằm anh, nhỏ giọng nói: "Có người."

Quyền Yến Thác chắc chắn cũng đã nghe thấy, nhưng anh cũng sẽ không vì có người mà buông tha cho cô. Anh dùng sức nắm lấy hông của cô, hai cánh tay mạnh mẽ vung lên, kéo cô đến khúc quanh của con hẻm.

Khúc quanh này có vách tường cao vượt trội, là một góc chết, vừa hay có thể cản trở tầm mắt của những người bên ngoài.

Ngon đèn trước mặt càng thêm u tối, Sở Kiều buộc chặt trái tim, nghĩ thầm lần này xem như hoàn toàn xong rồi! Có nơi thế này, tên xấu xa nhất định không chịu từ bỏ ý đồ!

Lưng Sở Kiều chống đỡ trên tường, hai chân bị anh tách ra kẹp lấy hông. Cô nhú mày nhìn sang, có thể thấy được đôi mắt đàn ông tinh mịch không thấy đáy rạng rỡ phát sáng.

Có động tĩnh vang lên nhỏ nhẹ bên tai, dường như là âm thanh anh kéo quần ra. Da đầu Sở Kiều tê dại một hồi, bắp thịt toàn thân căng cứng.

"Quyền Yến Thác——"

Sở Kiều lên tiếng gọi anh một lần nữa, cũng không rõ trong lòng có tư vị gì

Người đàn ông cười cười cúi đầu, môi mỏng đặt lên cổ của cô, thì thầm: "Đừng có kêu vội, đợi khi nào có người tới thì kêu!"

Trên môi rơi xuống một mảnh âm áp, tất cả những lời nói phía sau của Sở Kiều đều bị anh nuốt gọn. Lưỡi của anh linh hoạt xoắn lấy, hút lấy cái lưỡi của cô, gặm cắn.

Bị đoạt mất hô hấp, Sở Kiều vô lực phản kháng. Cô nhớ nhỏ, chỉ có thể càng thêm kích động ham muốn chinh phục của đàn ông.

Ngẩng đầu lên nhìn sang, đèn đường mờ mờ vẽ nên khuôn mặt đàn ông tuấn mĩ như được điêu khắc. Sở Kiều nâng môi, không kìm hãm được nhớ lại khi cô giờ ngón giữa chọc giận anh, cũng bị anh ép lên tường nhà vệ sinh như thế này, dùng cùng tư thế này nhục nhã.

Khi đó, cô cảm thấy bị nhục nhã! Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy kích thích!

Đổ mồ hôi!©,®!

Tại sao tâm tình của cô lại trở nên thế này?!

"Úm!"

Sở Kiều cảm thấy đau, đè nén hừ một tiếng.

Loại âm thanh vừa như vui thích vừa như thống khổ này giống như thổi tình dục, trong nháy mắt kích thích tà ác trong máu đàn ông.

Quyền Yến Thác vòng tay qua hông cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, hai mắt thâm thúy chăm chú nhìn vào đáy mắt cô, phóng ra những tia tình cảm mãnh liệt.

Sở Kiều bị cổ nhiệt tình của anh làm cho đau đầu, trong đầu cô không có đoạn kí ức kia, nên cũng không thể hiểu tâm tình điên cuồng này của anh từ đâu mà ra.

"A ——"

Sở Kiều đang muốn mở miệng hỏi, bị một trận tê dại làm mất là, cả người vô lực ngã vào trong ngực của anh.

Hơi thở xấu xa từ từ bình tĩnh lại, Quyền Yến Thác ôm lấy người trong ngực, đáy mắt được thỏa mãn cười cười. Đây mới là nơi họ gặp nhau lần đầu tiên, đáng tiếc con bé này quên không còn một chút nào. Vậy tới nay anh sẽ ghi lại ấn tượng mới, đủ khắc sâu rồi chứ?!

Đại sảnh sân bay, rất nhiều người với những màu da khác nhau lui tới đông đúc.

Hai tay Sở Kiều ôm chặt người trước mặt, nước mắt lưng tròng, nức nở nói: "Thầy à, con không bỏ được thầy."

"Con bé chết tiệt kia!"

Mai Kiệt dơ ngón tay, hung hăng dí lên trán cô, tức giận nói: "Không bỏ được cô còn đi?"

Vừa thấy ông đưa tay, ánh mắt Quyền Yến Thác liền trầm xuống. Chẳng qua nể mặt Sở Kiều, anh mới nhìn xuống không phát tác.

Sở Kiều xoa xoa cái trán, ngập ngừng nói: "Thầy à, tuy rằng con chỉ học với thầy hai tháng, nhưng đối với con mà nói, đã học được rất nhiều rất nhiều thứ, đủ cho em tiêu hóa trong một thời gian."

"Tiêu hóa xong chưa?" Mai Kiệt chống nạnh, mím môi nhìn cô.

Sở Kiều cười nhẹ một tiếng, lại gần ông một chút, rỉ tai cái gì, mới khiến sắc mặt Mai Kiệt hòa hoãn trở lại.

"Đi Kiều Kiều." Hàn Nhất Nặc ôm bắp đùi của cô, ánh mắt không rời: "Con và cha cũng sẽ trở về rất nhanh thôi, đi phải chờ Nhất Nặc nha."

"Được." Sở Kiều cúi người xuống, khoe miệng nở nụ cười xinh đẹp: "Đi chờ con."

Cô đứng lên, vừa vận thấy ánh mắt dịu dàng của Hàn Thu Dương: "Qua Tết, anh cùng Nhất Nặc sẽ trở về."

Nghe vậy, Sở Kiều cười gật đầu một cái, nói: "Em chờ hai người."

Quyền Yến Thác hí hửng, môi mỏng lạnh lùng mím lại thành một đường. Anh đưa tay khoác lên hông Sở Kiều, dần dần siết chặt, lực đạo hàm chứa mấy phần cảnh cáo.

Nụ cười bên môi của Sở Kiều cứng đờ, bị sức lực trên hông làm đau.

Trước khi lên máy bay, Sở Kiều quay người lại một lần nữa, nhìn về Mai Kiệt, dặn dò: "Thầy à, thầy nhớ ăn com đúng giờ, không được để bụng đói rồi uống cà phê. Đùng rồi, địa chỉ quán ăn Trung Quốc thầy thích con đã giao cho trợ lý mới rồi, còn có Tiểu Bạch cùng Diễm Diễm, thầy nhất định phải chú ý chăm sóc....."

"Tốt lắm tốt lắm!" Mai Kiệt cắt đứt cô, lạnh lùng nói: "Thật đáng ghét! Mau vào đi, lập tức lên máy bay thôi!"

Sở Kiều còn muốn nói tiếp điều gì, lại bị Quyền Yên Thác kéo cổ tay, trực tiếp kéo cô vào trong.

"Con bé chết tiệt kia!" Mai Kiệt cắn môi, bình tĩnh nhìn về phía bóng lưng Sở Kiều biến mất, khóe mắt ửng hồng.

Hàn Thu Dương cười nhạt, giờ tay lên khoắc lên trên vai của ông, cười nói: "Chúng ta đi thôi, em đưa thầy về."

Vừa nói, anh ôm lấy con gái, mang theo Mai Kiệt rời khỏi sân bay.

Sau mấy tiếng, máy bay đáp xuống thành phố Duật Phong.

Ra ngoài đại sảnh sân bay, lập tức có tài xế chào đón, mở cửa xe, mời bọn họ lên xe.

Ngồi sau xe, Sở Kiều nhìn cảnh vật quen thuộc bên ngoài, đáy lòng nổi lên những cảm xúc phức tạp.

Quyền Yên Thác chăm chú nhìn người trong ngực, ánh mắt thâm thúy. Xe chạy ra khỏi khu vực sân bay, anh đột nhiên lên tiếng phân phó tài xế: "Đi nhà họ Sở."

"Vâng"

Tài xế đáp lời, thay đổi phương hướng lái xe.

Nghe được lời anh nói, đôi mày thanh tú của Sở Kiều nhăn lại, nhưng không có ngăn cản.

Không lâu sau, xe hơi màu đen dừng ở bên ngoài biệt thự nhà họ Sở.

Cửa chính rộng mở, Giang Tuyết Nhân tự mình đứng ở ngoài cửa nghênh đón: "Các con trở lại rồi sao?"

Quyền Yên Thác khẽ gạt đầu, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, anh dắt Sở Kiều cùng nhau vào nhà.

Trên sofa phòng khách, Sở Hoành Sanh ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt khó phân biệt.

Sở Kiều cất bước đi tới trước mặt ông, đột nhiên phát giác cổ họng khó chịu, trong lòng tràn ngập tư vị chua chát. Cô cụp mắt, chỉ cảm thấy cổ họng chua chát, nước mắt "tách" một tiếng lăn dài.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118-1: Bảo hiểm bên trong di vật

Editor: Hepc

Quyền Yên Thác thấy Sở Kiều rơi lệ, trong nháy mắt mày kiếm liền nhíu lại. Đại khái anh có thể đoán được tâm tư của cô, nhưng vẫn không nhận được bận tâm theo, sắc mặt trầm một cái.

Đứng ở bên cạnh ba mình, một câu Sở Kiều đều không nói ra được. Trong đầu nhớ tới đều là những chuyện tốt-xấu của năm này, một tia ý thức xông lên đầu, căn bản không khống chế cảm xúc được.

Trên sofa bên này, Sở Nhạc Viện bất chèo hai chân, bộ dáng nhìn thấy cô là bĩu môi khinh thường, khẽ hừ nhẹ một tiếng. Người cũng đã trở về vẫn còn giả bộ, đây là giả bộ cho ai thấy thế?

Đôi tay rơi xuống bả vai, Sở Nhạc Viện quay mặt sang, thấy mẹ mình ngồi xuống ở bên cạnh, đồng thời cho cô ta một cái ánh mắt, ý bảo cô ta không nói nhiều. Vốn là những lời nói đã đến miệng, cô ta chỉ có thể nuốt xuống.

"Trở về rồi?"

Hồi lâu, Sở Hoành Sanh mở miệng trước, giọng nói không nghe ra phập phồng gì.

Lời này hiển nhiên là hướng về phía Sở Kiều, cô cắn môi, chậm rãi gật đầu.

Sở Hoành Sanh thở dài, đứng thẳng lên, trầm giọng nói: "Trở về là tốt rồi."

Ba nói trở về là tốt rồi.

Hốc mắt Sở Kiều ê ẩm, cổ họng dâng lên một mảnh khổ sở.

Sở Hoành Sanh nhíu mày, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Quyền Yến Thác, vẻ mặt tươi cười, "A Thác, con làm rất tốt."

Nghe được ba vợ khích lệ, Quyền Yến Thác mím môi cười cười, đưa tay kéo tay Sở Kiều giữ tại trong lòng bàn tay mình, môi mông nói, "Thật ra thì Kiều Kiều cũng muốn trở về."

Lời này vừa đúng hóa giải không khí lúng túng, Sở Hoành Sanh vui mừng lộ ra một màn cười.

Cụp mắt, Sở Kiều bình phục cảm xúc bất ổn nơi đáy lòng. Cố gắng ngẩng đầu lên nhìn ba mình, thấy được khuôn mặt ông ôn hòa, môi còn cười vênh lên.

Rất ít thấy ba cười, Sở Kiều thấy có chút ngẩn người, lại nghe được Sở Hoành Sanh mở miệng, giọng điệu trầm thấp, nói: "Các con mới vừa xuống máy bay thì trở về đây, ba thật vui mừng! Nhưng dù sao con cũng là con dâu nhà họ Quyền, lý nên đi về thăm bà nội còn có ba mẹ chồng một chút. Tối nay ba không lưu các con lại có thời gian thì trở về đây"

Sở Kiều trừng mắt nhìn, hình như đang từ từ tiêu hóa lời của ông.

Ngừng lại, Sở Hoành Sanh lại nói: "Chuyện đã qua đều qua rồi, không cho phép người nào nhắc lại."

Nghe lời của ông, đầu quả tim Sở Kiều run rẩy.

Thấy vẻ mặt của cô, Sở Hoành Sanh cười cười, giọng nói trầm xuống, nói: "Kiều Kiều, con đã kết hôn rồi, làm việc không thể tùy hứng giống như khi còn bé vậy!"

Lời nói của ba mình mang theo âm áp, Sở Kiều dần dần nâng môi, dịu dàng nói: "Con biết rồi!"

Câu biết này, không ngang ngửa câu nói qua loa cùng không tình nguyện.

Vào giờ phút này, phát ra từ chỗ sâu trong đáy lòng Sở Kiều.

Không lâu lắm, Sở Hoành Sanh tự mình đứng dậy, đưa bọn họ ra đến ngoài cửa lớn. Giang Tuyết Nhân cũng quy củ cùng ra ngoài, vẻ mặt không nhìn ra khác thường gì, khóe miệng dâng lên nụ cười vừa đúng.

Ngược lại Sở Nhạc Viện vẫn trầm mặt, thủy chung cũng không có cười qua.

Đi ra trước cửa lớn, bước chân Sở Kiều dừng một chút, quay người lại nhìn, khóe mắt bỗng nhiên trầm xuống. Chỉ là nhìn một cái, cô lại thấy thái dương ba mình có tóc trắng, ánh mắt rụt lại, "Ba, hôm nào con lại về nữa."

Sở Hoành Sanh vội vàng gật đầu một cái, khóe miệng lộ ra nụ cười âm áp.

Mất thấy bọn họ lên xe rồi đi, cho đến khi xe hơi màu đen hoàn toàn biến mất không thấy, Sở Hoành Sanh mới xoay người, ánh mắt tỏa sáng, nói: "Ăn cơm đi!"

Giang Tuyết Nhân đi theo ông vào nhà, cũng không có nói thêm cái gì.

Cuối cùng đi vào là Sở Nhạc Viện, cô ta nhìn chằm chằm bóng xe biến mất, ôm bụng đi vào. Thật ra thì cô ta đã sớm đói bụng, nhưng ba không nói ăn cơm, trong nhà cũng không có người dám động, từ sáu giờ tối đợi đến tám giờ. Nhưng cô ta không hiểu, làm thức ăn đầy bàn tại sao ba không để cho bọn họ ăn cơm ở nhà?

"Haizz——"

Sở Nhạc Viện mím môi đi tới bên cạnh bàn, thấy khóe miệng ba mình cười, càng không thoải mái trong lòng.

Tài xế lái xe trở về nhà chính.

Sở Kiều đẩy cửa xe ra một cái liền gặp được bà nội đứng ở dưới hành lang. Nhưng mà lần này trừ bà nội, còn có mẹ chồng.

Quyền Yến Thác lời kéo Sở Kiều đi tới, cười híp mắt gọi người "Bà nội, mẹ!"

Phạm Bồi Nghi đáp lời, ánh mắt nhìn trên mặt con trai, liền có chút không thật vui mừng. Đi La Mã một tháng, người liền gầy, nhất định là ăn ngủ không ngon.

Sở Kiều cũng không có phát hiện tâm tư mẹ chồng, cất bước đi tới, mở miệng chào, "Bà nội."

Quyền lão phu nhân chống gậy, ánh mắt lợi hại liếc cô một cái. Bà cụ vẫn luôn là bộ dạng này, không có cảm giác lạnh nhạt với Sở Kiều.

Quay đầu thấy Phạm Bồi Nghi, môi đỏ mọng Sở Kiều nhấp nhẹ, cười nói: "Mẹ chồng."

Mẹ chồng?

Nghe được tiếng gọi này, Phạm Bồi Nghi nhăn mày, sắc mặt không vui. Làm thế nào còn là kêu mẹ chồng?

Nhìn thấy mặt mẹ mình biến sắc, Quyền Yến Thác vội vàng lùi cánh tay Sở Kiều, dẫn cô đi vào trong. "Đói chết con rồi, có thể ăn cơm chưa."

Anh che chở Sở Kiều rõ ràng như vậy, sắc mặt Phạm Bồi Nghi càng khó coi hơn.

Mất thấy bọn họ vào nhà, bà cụ liếc nhìn người bên cạnh, nói: "Được rồi, bọn nó vừa trở về con đừng bày ra sắc mặt này, sẽ hù dọa nha đầu Sở Kiều kia!"

Bà cụ có lòng che chở Sở Kiều, Phạm Bồi Nghi đã sớm biết điểm này. Chỉ là Sở Kiều cũng quá không cách nào có thể nói rồi, nói lý hôn liền náo loạn lý hôn, nói đi là đi, dạng con dâu như vậy, bà thật lòng không chào đón, khiến cho người ta nhức đầu!

Người giúp việc xách valy đi vào nhà, Quyền Yến Thác vội kéo Sở Kiều trực tiếp đi vào phòng ăn.

Quả nhiên, Quyền Chính Nham ngồi ở trước bàn ăn, đang xem báo.

"Ba!"

Quyền Yến Thác kêu, kéo Sở Kiều đến bên cạnh, "Chúng con trở về rồi."

"Ừ." Quyền Chính Nham để tờ báo trong tay xuống, vẻ mặt coi như bình tĩnh, ngược lại không nhìn ra tức giận.

Sở Kiều tiến lên một bước, cũng cung kính gọi, ngược lại nhìn thấy Quyền Chính Nham lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Phạm Bồi Nghi vào sau, sắc mặt vừa trầm xuống, tiếng gọi ba thân thiết này, làm sao có thể luôn lạnh nhạt gọi bà là mẹ chồng như vậy!

Bà cụ ngồi xong, quét mắt nhìn về mặt mọi người, cũng không nói chuyện, chỉ phân phó nói: "A Lan, ăn cơm."

"Vâng"

Di Lan sớm chuẩn bị xong, chỉ vẫy tay, người giúp việc liền bưng com tới lên bàn.

Giây lát, Sở Kiều thấy thức ăn đầy bàn, âm thầm thở ra một hơi, nghĩ thầm may nhờ bọn họ không có ăn cơm ở nhà, bằng không hiện tại có nhiều lúng túng!

Nghĩ đến chỗ này, vẻ mặt cô càng thêm âm đạm. Thì ra là ba không có lưu bọn họ ăn cơm ở nhà, là ý này!

Nghe mùi thơm thức ăn, Quyền Yến Thác rất động lòng, nắm chiếc đũa liền ăn. Trên máy bay anh chưa ăn, chính là giữ bụng về nhà ăn cơm.

Di Lan đặc biệt có tâm, phân phó người chuẩn bị hai phần thịt kho, trước mặt vợ chồng son bọn họ bày một phần riêng.

"Di Lan, " Quyền Yến Thác ăn vài miếng vừa lòng hé mắt, nói: "Biết di thương con, nên biết là con thích ăn món này!"

Di Lan gật đầu một cái, có chừng có mực thoả đáng.

Sở Kiều cũng thích ăn, nắm chiếc đũa cùng anh giành. Cô không dám nói lời nào, chỉ sợ ăn chậm, thịt cũng vào cái miệng của anh.

Nhìn tương ăn hai người này, Phạm Bồi Nghi lắc đầu một cái nữa.

"Chị con đâu?" Ăn nửa ngày, Quyền Yến Thác mới phát giác trong nhà ít người.

Phạm Bồi Nghi cho anh thêm chén cơm, thờ dài nói: "Chị con gần đây bận việc, mấy ngày này cũng chưa trở về. Mới vừa rồi nó điện thoại tới nói tới nay không có thời gian, ngày mai trở về xem các con."

"Ồ!" Quyền Yến Thác bĩu môi, nghĩ thầm chị vẫn luôn làm việc điên cuồng, cũng không để ở trong lòng.

Dùng qua com tối, mắt nhìn thấy thời gian không còn sớm. Bà cụ cũng không để bọn họ ở lại lâu, đuổi bọn họ về nhà.

Quyền Yến Thác vui mừng mang theo vợ về nhà, say mê cuồng nhiệt lời cô đi ra ngoài.

Tư thế anh giấu đầu lòi đuôi, cho dù ai cũng có thể đoán được tâm tư xấu xa của anh. Sở Kiều mắc cở đỏ mặt, sử dụng ánh mắt hung hăng cảnh cáo anh, "Quyền Yến Thác, anh đừng náo loạn!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118-2: Bảo hiểm bên trong di vật 2

Editor: Lovenoo1510

Đáng tiếc người đàn ông không chịu nể mặt, ôm sát vào eo cô thân mật, cười nói: “Vợ, mình về nhà đi, anh muốn đi ngủ!”

“.....”

Thiếu chút nữa Sở Kiều phun ra một ngụm máu, lập tức muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Trở về đi!”

Bà nội lên tiếng, mới hoá giải được tất cả xấu hổ.

Lúc Sở Kiều rời đi, đầu chôn ở trước ngực, cũng không dám nâng lên.

Vốn đang trầm mặt, lúc này sắc mặt Phạm Bồi Nghi càng thêm khó coi, “Mẹ, mẹ đã thấy chưa? Thế này còn ra bộ dáng gì nữa?”

Bà cụ dựa vào ghế sa lon, gậy trong tay gõ nhẹ, cười nói: “Không phải gần đây con đang dọn dẹp đồ cũ sao? Mẹ nhớ là trong rương kia còn có một cái khoá vàng, là Quyền tử đeo khi còn bé, con tìm đi, nói không chừng nó sẽ có ích đấy.”

Khoá vàng?

Phạm Bồi Nghi nhú mày, thoáng chốc hiểu được, “Mẹ nói là, đưa cái khoá vàng đó cho chất trai?”

Ý của bà ấy, hiển nhiên bà cụ có thể hiểu rõ, ánh mắt sắc bén nhìn về phía bà, “Sao, không phải con vẫn muốn ôm cháu trai à?”

Nghĩ thôi cũng nhất định là muốn rồi!

Phạm Bồi Nghi mím môi, cuối cùng lộ ra nụ cười, “Vậy con phải nhanh chóng làm xong hôn lễ cho bọn nó, không thể lại để gây ra chuyện cười nào nữa!”

Mặc dù đã sớm lấy giấy kết hôn, nhưng nghi thức vẫn chưa làm, điều này ở trong mắt mọi người còn chưa thật sự tính là kết hôn! Dù sao vợ của Quyền gia, phải luôn được cưới hỏi đàng hoàng! Cũng không thể đợi đến khi Sở Kiều thật sự mang thai, mà vẫn còn chưa cưới để đưa người vào cửa!

Trở lại biệt thự, Quyền Yến Thác nôn nóng kéo cô vào nhà.

Đứng ở chỗ này, Sở Kiều biểu lộ có chút biến hoá. Quyền Yến Thác thấy rõ, biết cô vẫn suy nghĩ tới tình hình ngày đó.

“Đồ trong nhà đã đổi hết rồi,” Quyền Yến Thác kéo tay cô đi vào trong, cẩn thận thử dò xét nói: “Em thích gì, đều có thể đổi lại?”

Sở Kiều quét mắt bốn phía, quả nhiên là không giống với trước kia. Gia cụ ghế sa lon, đều đổi mới hết.

Cô khẽ thở dài một cái, ánh mắt khó hiểu. Nói thật thì, trong lòng cô không thoải mái, nhưng bây giờ đổi đồ, rốt cuộc cũng thuận mắt hơn một chút!

Không phải đàn bà đều hẹp hòi sao?!

Lôi kéo cô trở lại phòng ngủ, Quyền Yến Thác đẩy cửa phòng ra, vẻ mặt hả hê nói: “Vợ em xem, anh lần nữa tự bố trí gian phòng này, có phải đẹp mắt hơn so với trước kia không?”

Phòng ngủ đã được sửa sang toàn bộ, màu sắc hệ trang nhã trước kia, hoàn toàn đổi thành màu hệ ấm.

Sở Kiều xem qua mọi chỗ, lại quét mắt nhìn người có dáng vẻ đặc chí kia, nhàn nhạt nói: “Tạm được, cũng bình thường thôi.”

Bình thường sao?

Trong lòng Quyền Yến Thác có chút thất vọng, lắp đặt thiết bị phòng ngủ này đều tự anh động thủ làm, sao lại bình thường được?

Anh cau mày kéo người bên cạnh, vừa cười vừa dắt cô vào phòng tắm, lại bắt đầu không da không mặt nói: “Vậy chúng ta thử bồn tắm mới một chút đi, đảm bảo tuyệt đối không tầm thường!”

“A ——”

Sở Kiều còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh kéo vào, hơn nữa còn khoá trái cửa phòng tắm, cô căn bản chạy không thoát.

Trong phòng tắm đã đổi thành bồn tắm massage, Sở Kiều bị dày vò chết đi sống lại, cuối cùng kết quả tự nghiệm, để cho bản thân cô thấy thật châm chọc.

Mẹ nó!

Bồn tắm massage này, tại sao còn có chức năng đặc biệt?!

Sáng ngày hôm sau, Quyền Yến Thác tỉnh ngủ trước Sở Kiều, lái xe rời khỏi biệt thự.

Chiếc Hummer màu đen lái một đường tới công ty bảo hiểm, sau khi anh dừng xe, mặt trầm tĩnh đi vào.

Thời gian rất nhanh, nhân viên công tác cầm chìa khoá Quyền Yến Thác mang tới, sau khi kiểm nghiệm xong trở lại, “Tiên sinh, chìa khoá của ngài được xác định là mở kết an toàn. Chẳng qua, ngài vẫn chưa thể mở được kết!”

“Tại sao?” Khoé mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, ánh mắt lạnh đi.

Nhân viên công tác cười cười, kiên nhẫn giải thích, “Trong hiệp nghị có ghi chú, cần chữ ký của con gái ruột và mang theo chiếc chìa khoá này, mới mở được chốt an toàn của kết. Mặc dù ngài có chìa khoá, nhưng ngài không phù hợp với quy định, cho nên không thể mở kết được!”

Tạm ngừng, nhân viên công tác lại nói: “Tôi nhớ trước đây không lâu, có vị Sở tiểu thư tới, chứng minh mình là con gái của Kiều phu nhân, nhưng trong tay cô ấy không có chìa khoá, hai người.....”

Đối mặt với hoài nghi của nhân viên công tác, môi mỏng của Quyền Yến Thác mím nhẹ, gương mặt tuấn tú lạnh lùng.

Hồi lâu, anh đi ra khỏi công ty bảo hiểm, trầm mặt lái xe rời đi.

Trải qua chuyện di thư, Quyền Yến Thác không dám có nửa điểm sơ sót, anh không xác định được mẹ Sở Kiều lưu lại cái gì cho cô, cũng không biết có làm tổn thương lần nữa cho cô hay không? Vốn chỉ muốn tới trước xem một chút, nhưng không ngờ công ty bảo hiểm lại thực hiện theo trình tự nghiêm khắc như vậy, đến anh cũng không nể hà!

Lái xe về đến nhà, Quyền Yến Thác nhấn vân tay mở khoá cửa, trong phòng bếp thoáng thấy một bóng dáng đang bận rộn.

“Anh đã đi đâu?” Sở Kiều ngẩng đầu nhìn anh một cái, hỏi “Phải đến công ty sao?”

“Không đi.”

Quyền Yến Thác bỏ chìa khoá xe trong tay ra, giúp cô bùng thức ăn đã làm xong, mang lên bàn.

Kéo ghế ra ngồi xuống, Sở Kiều thấy sắc mặt anh không được tốt lắm, hỏi “Sao vậy? Nhất định là anh đã ra cửa sớm, rốt cuộc là đi đâu?”

“Công ty bảo hiểm.” Môi mỏng của Quyền Yến Thác mím nhẹ, nói đúng sự thật.

“Công ty bảo hiểm?” Sở Kiều kinh ngạc một chút, ánh mắt dò xét dõi theo anh, “Anh đến công ty bảo hiểm làm gì?”

Nghe được câu hỏi của cô, Quyền Yến Thác buông đũa trong tay ra, lấy chìa khoá từ trong túi áo ra, đặt ở trước mặt cô, “Cái này không phải là lắc tay của em sao?”

Sở Kiều ngơ ngác nhìn đồ trước mặt, mắt tròn nói: “Cái lắc tay này..... sao lại ở trong tay anh?”

Cô cầm lắc tay lên, nhìn thấy phía trên có treo một chiếc chìa khoá.

Người đàn ông mím môi, giơ tay lên khẽ xoa cằm, cười nói: “Chắc chắn, là do phẩm rượu của em quá kém, căn bản không nhớ gì!”

“Có ý gì?” Sở Kiều kéo tay của anh lại, gấp giọng truy vấn, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh nói cho em biết nhanh lên.....”

Quyền Yến Thác đưa tay ra xoa đầu cô, cười nhạo: “Năm ấy em uống say gặp lưu manh, thật sự cho rằng dựa vào chút công phu mèo cào của mình, là có thể đánh được những tên đàn ông kia sao?”

“Em.....” Sở Kiều ngơ ngẩn, ánh mắt trầm xuống. Lúc ấy sau khi cô tỉnh táo lại cũng đã suy nghĩ qua chuyện này, mặc dù cô cũng không tin bằng

vào năng lực của mình có thể thu thập được những tên đàn ông kia, nhưng hiện trường không để lại bất kỳ cái gì khác, mà cô cũng không nhớ có gặp qua người nào.

Chẳng lẽ là?

Sở Kiều lập tức hiểu ra, chỉ vào anh hỏi, “Anh anh anh anh.”

Cô nói liền mấy câu anh, hoàn toàn không dám tin.

“Cũng không phải là anh,” Quyền Yến Thác nhìn cô chăm chăm, bởi vì cô quá khiếp sợ, nên trong lòng anh khó chịu, “Đó là gia làm chuyện tốt không lưu danh, biết không?”

Không phải chứ?!

Sở Kiều dùng sức vuốt vuốt tai, lại hỏi một lần, “Thật sự là anh?”

Quyền Yến Thác cau mày, đưa tay cầm lấy tay lên, hỏi “Nếu như không phải là anh, thì chiếc lắc này của em sao lại ở trong tay anh?”

Nghe vậy, Sở Kiều hoàn toàn không nói được gì. Đúng vậy, nếu như không phải là anh, thì tại sao chiếc lắc tay lại nằm trong tay anh?!

Chẳng qua, cô cảm giác có chút cầu huyết. Tại sao lại giống như phim truyền hình vậy?

“Như thế nào?” Quyền Yến Thác đưa tay ra ôm cô vào lòng, há hê hỏi cô: “Bây giờ không phải sẽ đặc biệt cảm kích anh sao? Đặc biệt sùng bái anh chứ?”

Tâm tình Sở Kiều còn chưa bình phục lại, trong đầu đều nghĩ về chuyện đêm đó.

Cô cố gắng nghiêm túc hồi tưởng lại, hình như mơ hồ nhớ lại, buổi tối đó có một người đàn ông đi qua. Nhưng cô còn chưa nhìn rõ, thì người đàn ông kia dường như cũng biến mất như gió.

Cô còn tưởng mình hoa mắt, lại không nghĩ rằng có người thật, hơn nữa còn là anh!

Vòng tay qua cổ anh, Sở Kiều ngửa đầu nhìn vào mắt anh, môi đỏ mọng cong lên.

Quyền Yến Thác bị cô cười không đầu không cuối, làm toàn thân thấy sợ hãi, chợt dạ hỏi cô: “Kiều Kiều, em làm sao vậy?”

Sở Kiều cũng không nói chuyện, chỉ nhìn anh cười, nụ cười phát ra từ đáy lòng.

Rốt cuộc không nhìn được nữa, Quyền Yến Thác đưa tay giữ chặt đầu cô, môi mỏng dè lên trên môi cô, hôn thật sâu.

Rốt cuộc nha đầu này muốn náo cái gì? Sao đột nhiên lại cười ôn nhu như vậy, làm tâm can anh phát run!

Lần nữa đi tới công ty bảo hiểm, tâm tình Sở Kiều rất phức tạp. Sau khi giao ra toàn bộ điều kiện cần căn cứ, rốt cuộc nhân viên công tác cũng vui vẻ thông báo cho họ, có thể mở kết an toàn.

Quyền Yến Thác nắm bàn tay lạnh lẽo của cô, dịu dàng nói: “Đừng sợ, có anh ở cùng với em.”

Nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, Sở Kiều hít sâu một hơi, theo nhân viên công tác vào kho hàng.

Tìm kết sắt theo đánh số, sau khi nhân viên công tác xác định không sai, nói: “Sở tiểu thư, ngài có thể mở kết được rồi.”

Hắn hướng dẫn mở chìa khoá kết an toàn như thế nào, sau đó đi ra bên ngoài chờ.

Nắm chìa khoá trong tay, Sở Kiều cảm thấy hơi sợ. Quyền Yến Thác giữ chặt cổ tay cô, cười nói: “Đừng khẩn trương, mở ra đi.”

Anh một tác cũng không rời, theo sát bên cô.

Sở Kiều cắn môi, đem chìa khoá trong tay, cắm ngay vào lỗ khoá.

Xoạch ——

Khoá kết sắt mở ra.

Sở Kiều nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu nhìn chăm chăm Quyền Yến Thác, ánh mắt rối rắm.

Người đàn ông biết cô đang sợ cái gì, đưa tay nắm chặt tay của cô, cùng với cô mở cả kết sắt ra.

Đập vào mắt trước tiên là một quyển nhật ký phiếm vàng, Sở Kiều đưa tay lấy ra, chỉ thấy ở phía dưới, là một bộ váy cưới.

Nhìn bộ váy cưới màu trắng được giữ gìn tỉ mỉ đẹp đẽ, trái tim Sở Kiều đập lờ một nhịp, trước mắt dần dần mờ hồ. Trong lòng cô hiểu, đây là váy cưới mẹ để lại cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Trừng phạt đặc biệt 1

Editor: Thỏ Đần

Buổi tối sau khi tắm rửa qua, Sở Kiều ngồi trước gương trang điểm, nhẹ nhàng lau khô mái tóc dài. Cô nhìn lướt qua bộ váy cưới đang đựng trong hòm, thần sắc dần dần âm trầm.

Cô đã từng thấy qua bộ váy này trong album ảnh ở nhà bà ngoại. Đó là khi ba và mẹ kết hôn, bà ngoại tự tay giúp mẹ mặc vào. Cô còn có thể nhớ rõ gương mặt tươi cười và vẻ đẹp tự nhiên của mẹ trong bức ảnh chụp chung.

Hơn hai mươi năm đã qua, bộ váy cưới vẫn được giữ gìn hoàn hảo như cũ, đáng tiếc người hạnh phúc lúc đó đã sớm đi xa.

Mẹ.

Sở Kiều lặng thầm khẽ gọi trong lòng, một tiếng mẹ này, nhiều năm như vậy cô cũng chưa từng có cơ hội gọi ra tiếng. Một chữ này, giống như một cây đao bén nhọn, cứng rắn đâm vào tim của cô, lúc nào đụng phải đều có cảm giác cõi lòng tan nát.

Nội dung của di chúc lại càng làm lòng cô đau nhói.

Nhớ tới ngày Sở Nhạc Viện quảng hình ảnh của bức di chúc vào mặt cô, thân thể Sở Kiều liền cảm thấy lạnh lẽo.

Từ nhỏ đến lớn, Sở Nhạc Viện chưa từng được chiếm thế thượng phong đối với cô, cô cũng chưa từng nhường nhịn người em gái này một lần.

Nhưng ngày đó, sau khi cô đọc xong di chúc, lần đầu tiên đồng ý với lời nói của cô ta.

Do người đàn ông kia thất hứa nên mẹ mới tự sát, thậm chí bỏ lại cô, bỏ lại gia đình của bọn họ.

Hung hăng nắm chặt hai tay đang xuôi bên người, Sở Kiều cắn môi, hốc mắt ề ề ẩm khó chịu.

Vào giờ khắc này, toàn thân Sở Kiều tràn đầy hận thù.

Cô nghĩ về người mẹ mình đã yêu thương suốt hai mươi mấy năm. Lần đầu tiên trong lòng cô xuất hiện hận thù.

Hít sâu một hơi, Sở Kiều buông khăn lông trong tay xuống, đôi tay nâng lên mở nhật ký trên bàn ra. Hôm nay trở về từ công ty bảo hiểm, cô đã dành cả buổi chiều để xem quyền nhật ký này.

Trong nhật ký mẹ ghi lại những cảm xúc của mình. Từ bà và ba quen biết, yêu, rồi kết hôn, rồi mang thai, dường như mỗi ngày mẹ đều ghi lại rất cặn kẽ.

Chỉ là, kể từ khi sinh cô xong, mẹ cũng ít khi viết nhật ký. Đến cuối cùng, mỗi một trang trừ nhật ký thời tiết ra, những thứ khác nội dung đều trống không, không viết gì cả.

Đôi lông mày thanh tú của Sở Kiều nhíu chặt, nhìn chằm chằm mấy trang trống không, hàng trăm câu hỏi vẫn chưa có lời giải. Tại sao chỉ có nhật ký thời tiết, những thứ khác một chữ mẹ đều không viết? Tại sao?

"Lại đang nhìn vô tự thiên thư*?"

Vô tự thiên thư: quyển bí kíp võ công kỳ lạ được nhắc tới khá nhiều trong tình tiết các bộ phim truyện kiếm hiệp. là quyển sách không có chữ, chỉ những người có duyên với nó mới thấy được nội dung.

Bên hông đột nhiên căng thẳng, người đàn ông mang hơi thở nóng bỏng lại gần.

Về mặt Sở Kiều thay đổi, đưa tay khép lại nhật ký, sắc mặt có chút khó coi.

Nhìn thấy cô chột thay đổi sắc mặt, Quyền Yên Thác âm thầm thở dài, đưa tay ôm cô vào trong ngực, nói: "Kiều Kiều, đừng nghĩ chuyện này nữa. Quên di chúc, quên những trí nhớ không vui trước kia đi. Đã về nhà rồi, anh hi vọng mỗi ngày em đều sống thật vui vẻ."

Thật vui về?

Sở Kiều mỉm môi, khóe mắt sung có chút ề ảm. Cô đưa tay ôm chắt hông của người đàn ông, tựa mặt vào trước ngực của anh: "Em hiện tại đều cảm thấy có lỗi với ba, đều là em không đúng, cùng ông náo loạn hai mươi mấy năm, toàn là gây sự vô lí!"

Quyền Yến Thác ngẩng đầu, lòng bàn tay rơi lên cái trán của cô vuốt khẽ, nói: "Đó là chuyện của người lớn, chúng ta có nghĩ cũng không hiểu được. Nghĩ quá nhiều chỉ tự làm bản thân thêm buồn bực thôi."

"Hả?" Sở Kiều miễn cưỡng ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn ánh mắt của anh: "Nghe giọng điệu này của anh, nhà các người cũng có chuyện làm cho anh buồn bực sao?"

Nghe vậy, ánh mắt tràn đầy nội liễm của Quyền Yến Thác giật giật, vẻ mặt có chút không tự nhiên.

Anh đứng dậy, quay lại nằm trên giường, một tay chống đầu, bộ dạng như có điều cần suy nghĩ.

Nhìn thấy anh như vậy, Sở Kiều lập tức kết luận rằng chắc hẳn có vấn đề. Cô cũng theo anh đi đến nằm lên giường, hưng phấn nằm ở bên cạnh anh, gất gao hỏi tới: "Ai ui, anh nói cho em đi, có bí mật gì em đều nói cho anh, sao anh còn có chuyện giấu em?"

Nghe được lời của cô, Quyền Yến Thác bất đắc dĩ thờ dài, ngón tay thon dài nhẹ gior lên, nhu thuận vuốt ve tóc cô, cười hỏi: "Em thật sự muốn nghe?"

Ánh mắt của anh cùng giọng nói có biến hóa, Sở Kiều lập tức hiểu được, dường như câu chuyện có liên quan tới Hạ Yên Nhiên!

"Muốn nghe!" Sở Kiều gật đầu một cái, cũng không có tức giận. Có một số việc, cô cũng có thể hiểu rõ.

Ôm lấy cổ của cô, Quyền Yến Thác ôm cô vào trong ngực, để cô nằm tựa lên khuỷu tay của mình, nhỏ giọng nói: "Thật ra anh cũng không biết thật rõ ràng, chỉ là có một lần nghe được mẹ nói chuyện với bà nội, anh mới biết một chút."

"Biết cái gì?"

Lòng hiếu kì của Sở Kiều bắt đầu nổi dậy, không chờ đợi được nhìn anh chăm chăm

Còn nói mình không tò mò, nhìn bộ dạng này của cô đi, hai mắt dần dần phát sáng, mười phần tò mò!

Quyền Yến Thác mỉm nhẹ đôi môi mỏng, thần sắc u ám: "Trước khi ba anh kết hôn cùng mẹ, ông có kết giao cùng dì Văn, nhưng ông nội anh nhất định bắt ba kết hôn với mẹ, nên dì Văn mới lấy chú Hạ."

"Sau đó thì sao?" Sở Kiều mở to mắt, càng ngày càng có hứng thú.

"Không có sau đó!" Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm biểu hiện trên khuôn mặt của cô, khó chịu nói: "Có phải em đặc biệt hi vọng có sau đó hay không? Sau đó liền xuất hiện chuyện tình anh em cùng ba khác mẹ gì đó?"

"Khụ khụ ——"

Sở Kiều bị lời nói của anh làm nghẹn, sắc mặt lúng túng đỏ lên.

Tên khốn kiếp này, sao lại có thể nói trúng tim đen người ta như vậy?

Giơ tay lên hung hăng dí trán của cô, Quyền Yến Thác giận tái mặt, tức giận nói: "Cái người này sao lúc nào cũng suy nghĩ bậy bạ trong đầu như vậy chứ?"

Được rồi, lần này là cô suy nghĩ bậy bạ. Sở Kiều không dám cãi lại, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Cho nên anh với Hạ Yên Nhiên vì chuyện này mới chia tay?" Sở Kiều xoa ót, buồn buồn hỏi anh.

"Cũng không hẳn là như thế."

Quyền Yến Thác bữu môi, gương mặt tuấn tú lạnh lùng: "Sau khi chú hạ qua đời, hai nhà chúng ta liền trở mặt thành thù, cùng với mâu thuẫn lúc đầu đó, cuối cùng trở thành một mớ bòng bong."

"Hạ Yên Nhiên có biết chuyện này không?" Sở Kiều cắn môi, sắc mặt bắt đầu có biến hóa.

"Anh không biết." Quyền Yến Thác nhún nhún vai, thuận miệng nói: "Anh cũng là nghe lén được, chắc cô ấy cũng không biết."

Dừng!

Sở Kiều đẩy ngực của anh ra, nghiêng người nằm chết dí bên cạnh: "Vậy sao anh không nói cho cô ấy? Nói cho cô ấy biết, cô ấy không phải sẽ có lí do để đến quán quít lấy anh sao?"

"Mẹ nó!"

Quyền Yến Thác từ từ ngồi dậy, nói: "Anh có bệnh à? Không có việc gì khiến cô ấy quẫn quít lấy anh làm gì chứ?"

Xoay người chăm chú theo dõi sắc mặt của anh, Sở Kiều nhủ mảy, cười nhạt: "Đàn ông các người không phải đều thích như vậy, thích nữ nhân giống như con ruồi bay quanh, để thể hiện sự hấp dẫn của mấy người."

Có sao?

Quyền Yến Thác giờ tay lên xoa xoa chóp mũi, rất vô tội giờ tay đầu hàng, nói: "Vợ à, anh tuyệt đối không có cái loại suy nghĩ xấu xa đó!"

"Anh không có?"

Sở Kiều ngồi dậy nhìn anh chằm chằm, đôi mắt đen nhánh tràn đầy giận dữ: "Thế thì ai là người cùng cô ấy dây dưa không ngừng?"

"Không phải anh!" Quyền Yến Thác nâng môi, rất khăng định trả lời.

"Sao lại không phải anh?"

Sở Kiều tức giận, hai tay chống nạnh, lạnh lùng nói: "Khi cô ấy có chuyện không phải anh rất hăng hái giúp một tay sao? Còn dám nói không có?"

"Không có!" Quyền Yến Thác mím nhẹ đôi môi mỏng, chơi xỏ lá: "Dù sao thì cũng không có!"

Giọng nói thà chết cũng không thừa nhận của anh làm người ta bốc hỏa, Sở Kiều nhắc chân hung hăng đạp anh xuống giường, quát: "Rõ ràng là có!"

Mất thấy cô thực sự tức giận, Quyền Yến Thác vội vàng xoay xoay khuôn mặt tươi cười, cười xấu xa tiến tới phía sau cô: "Em đây là đang ghen sao?"

Sở Kiều lập tức quay đầu, đôi mắt ác độc lườm anh, gằn từng chữ: "Anh! Nói! Xem!"

Ánh mắt của cô lạnh liệt, Quyền Yến Thác biết đầu cam miệng, ôm cô vào trong ngực: "Em nhìn xem, anh đã không muốn kể, em còn ép anh kể. Em không nên ép anh kể, anh kể xong em lại âm ỉ không nói đạo lý."

"Em âm ỉ thế nào cơ?" Sở Kiều ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm anh, liền nhìn thấy ý cười dưới đáy mắt, chột cam miệng.

Hèn hạ!

Sở Kiều đẩy anh ra, ngã xuống giường, không quan tâm đến người ở phía sau nữa.

Hồi lâu, Quyền Yến Thác cười cười nhích lại gần, cẩn thận theo dõi lửa giận trên mặt cô, ôm cô vào trong ngực: "Kiều Kiều, chuyện đó cũng xảy ra thật lâu trước kia rồi. Bọn anh lớn lên cùng nhau từ nhỏ, có hơn hai mươi năm giao tình, hơn nữa ba cô ấy chết, dù ít dù nhiều cũng có liên quan đến gia đình anh. Ba anh đã từng nói, khi nhà cô ấy có chuyện, không thể bỏ mặc!"

Nghe lời anh nói, lửa giận dưới đáy lòng Sở Kiều cũng dần dần yên tĩnh trở lại. Nói thật, cô rất hâm mộ loại tình cảm được bồi dưỡng trong quá trình cùng nhau lớn lên. Loại tình cảm ấy chân thật lại trong sáng, đáng tiếc cô không có cơ hội trải qua!

Nghĩ tới đây, Sở Kiều không khỏi nhớ tới ba mẹ. Chẳng lẽ khi mẹ bắt đầu với ba, không phải cũng rất trong sáng sao? Tại sao bọn họ bắt đầu tốt đẹp như vậy, nhưng kết cục lại.....

Thấy cảm xúc mất mát của người trong ngực, Quyền Yến Thác bau mảy. Anh biết Sở Kiều lại nghĩ tới nhật ký, cảm xúc cũng trầm xuống theo.

Quyền Yến Thác cũng đã nhìn thấy quyển nhật ký kia. Tuy anh không có hứng thú tìm hiểu cái sở thích đó của phụ nữ, nhưng đó là chuyện của Sở Kiều, anh sẽ bắt buộc bản thân mình tìm hiểu.

Nhật ký là của mẹ cô, vậy cũng là của mẹ vợ mình. Chỉ là, anh cũng nghĩ không thông, tại sao đoạn nhật ký phía sau đều để trống?

"Ai....."

Sở Kiều ôm chặt lấy vòng hông của anh, cả người tiến vào trong ngực anh, chán nản nói: "Em cũng không hiểu nổi, tại sao mẹ một chữ đều không viết? Nếu như là không có gì để viết, sao còn muốn viết tình hình thời tiết lên nhật ký, lại còn cố chấp mỗi ngày đều ghi chép?"

Ánh mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác lóe lóe, lắc đầu: "Phụ nữ các em đều có lối suy nghĩ kì quái như vậy, ai mà hiểu được?"

Nghe được lời nói của anh, Sở Kiều quay lại lườm, không vui nói: "Vậy em cũng rất kỳ quái sao?"

"Ha ha....."

Người đàn ông mím môi cười cười, đưa tay vuốt ve gương mặt của cô, dịu dàng nói: "Chính em cũng không phát hiện ra sao? Thật ra thì em có chút hành động vô cùng kì quái."

Sở Kiều bấu môi, nhớ tới Tô Lê cũng đã từng nói như vậy. Ồ, chẳng lẽ tính cách của cô thực sự kì quái sao?

"Tốt lắm!" Quyền Yến Thác xoa xoa đầu của cô, nụ cười nâng lên bên khóe miệng: "Dù sao em đã quen như vậy, hiện tại muốn thay đổi cũng không được rồi. Anh liền chịu thua thiệt một chút, chịu đựng em đi!"

Chịu đựng?

Sở Kiều híp mắt một cái, đôi môi đỏ mọng kiều diễm nâng lên: "Dừng! Anh đừng có không biết xấu hổ, ai cần anh chịu đựng? Quyền Yến Thác, anh có giỏi thì buông tôi ra, chị đây tuyệt đối để cho nhà người xem một chút, chị đây quý giá bao nhiêu. Hừ!"

Anh cho rằng, cả thế giới này chỉ có mình anh là đàn ông sao?

"....." Quyền Yến Thác bị cô làm nghẹn họng, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị một chút.

Con bé này nói chuyện đừng có động chút là tức giận như vậy. Cái tật xấu này của cô làm thế nào mới có thể sửa đổi được đây?!

Lật người đè cô xuống dưới thân, Quyền Yến Thác nhìn cô chằm chằm từ trên cao, sắc mặt trầm xuống: "Sở Kiều, em có giỏi thì nói lại xem?"

Giọng điệu của anh vô cùng nguy hiểm, Sở Kiều đã rõ ràng. Nhưng cảm giác bị chèn ép thật không dễ chịu, cô cắn môi, không phục nói: "Thế nào, anh sợ à?"

Hừ ——

Quyền Yến Thác cắn răng, gương mặt tuấn tú âm trầm đáng sợ. Cô thật sự có bản lĩnh thêm dầu vào lửa, hoàn toàn kích thích lửa giận trong lòng anh bùng cháy.

Nếu là trước kia, anh chỉ có thể nổi giận bưng bưng, không tìm được cách nào trừng trị cô. Nhưng bây giờ không giống trước, cô dám chọc anh nổi giận, anh liền thay đổi biện pháp hành hạ cô!

Mỗi lần nhìn thấy bộ dạng bé nhỏ của cô bị chèn ép dưới thân mình cầu xin tha thứ, trong lòng anh kể cả lửa giận có lớn hơn cũng đều tan thành mây khói!

"Ừm!"

Sở Kiều còn chưa kịp phản ứng, Quyền Yến Thác đã cúi đầu, toàn bộ lửa nóng đặt lên môi của cô.

Lại dùng chiêu này?

Quần áo trên người cũng đã bị cởi ra, Sở Kiều vô lực chịu đựng. Vào lúc gần như bất tỉnh, cô hung hăng cắn cào bản thân, lần sau tuyệt đối không thể có ý xem thường, nếu không sẽ phải trả giá thật thảm.

Ngày hôm sau, lúc Sở Kiều rời giường cũng đã là buổi trưa. Quyền Yến Thác đã sớm đi làm ở công ty, anh đặc biệt phân phó người giúp việc theo giờ đến nấu cơm cho cô.

Dùng xong cơm trưa, thời tiết bên ngoài rất đẹp, Sở Kiều lái xe rời khỏi biệt thự, gói kĩ lại quà tặng mang từ La Mã về, trở về nhà họ Sở.

"Cô cả đã về!"

Người giúp việc thấy cô trở về, cung kính nói.

Giang Tuyết Nhân đang trong phòng khách pha trà, nhìn thấy cô về nhà, sắc mặt khẽ hiện lên suy nghĩ sâu xa, chỉ thoáng qua một chút liền bình tĩnh trở lại: "Kiều Kiều trở về rồi."

"Dì." Sở Kiều chào bà một tiếng, hiển nhiên tâm tình không tệ. Cô để xuống cái túi to, nói: "Đây là quà tặng tôi mang từ La Mã về, mỗi người một phần."

Giang Tuyết Nhân đưa tay nhận lấy túi quà, dịu dàng cười cười: "Cảm ơn con."

"Ba tôi đâu?" Sở Kiều nhìn quanh nhà cũng không thấy ba, hỏi: "Ông ấy tới công ty rồi sao?"

"Không có." Giang Tuyết Nhân bỏ trà đã được ngâm xong vào bên trong khay trà: "Gần đây thân thể Hoành Sanh không tốt lắm, rất ít khi tới công ty. Chuyện của công ty đều do Nhạc Viện xử lý."

"Thân thể ba không tốt?" Sở Kiều cau mày, hỏi: "Có nghiêm trọng lắm không?"

Giang Tuyết Nhân bưng khay trà đi tới, giọng điệu ôn hòa: "Bác sĩ nói là bệnh cũ, cần giúp ông ấy nghỉ ngơi nhiều hơn."

Ngừng một chút, bà đi lên lầu: "Hoành Sanh ở phòng sách, một mực chờ đợi con."

Nghे được lời của bà, đáy lòng Sở Kiều chua chát, vội vàng theo bà đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119-2: Trùng phạt đặc biệt 2

Editor: Thỏ Đần

Trong phòng sách, Sở Hoành Sanh đang ngồi trên ghế xoay, nhìn chăm chăm vào bức tranh trên tường, suy nghĩ đến mất hồn.

"Hoành Sanh." Giang Tuyết Nhân đặt ly trà xuống, cười nói: "Kiều Kiều tới."

Sở Hoành Sanh quay đầu, mắt nhìn ra ngoài, nói: "Vào đi."

Sở Kiều cảm ví da trong tay, cúi đầu đi vào.

Cô đứng ở trước bàn đọc sách, mắt nhìn chăm chăm mũi chân, không nói chuyện.

"Bà ra ngoài đi." Sở Hoành Sanh nâng ly trà lên nhấp một ngụm, quay đầu lại nói với Giang Tuyết nhân.

Giang Tuyết Nhân sững sốt một chút, ngay sau đó giữ thần sắc bình thường đi ra ngoài, còn đóng cửa phòng sách lại.

Sau khi đóng cửa, bà nghĩ muốn xoay người rời khỏi, nhưng lại suy nghĩ về chuyện sắp diễn ra, tiếp tục đứng ở ngoài cửa, không hề rời đi.

"Tại sao không nói chuyện?"

Nhìn thấy dáng vẻ bất thường của cô, Sở Hoành Sanh không nhịn được thở dài: "Con cùng A Thác cãi nhau sao?"

Sở Kiều lắc đầu một cái, đôi môi đỏ mọng mím chặt: "Bọn con rất tốt."

Nghे được cô nói như vậy, đôi lông mày đang nhíu chặt của Sở Hoành Sanh mới giãn ra, hỏi: "Người nhà họ Quyền có đối xử với con tốt không?"

"Đều tốt." Sở Kiều cụp mắt, kể chi tiết: "Bà nội cùng với ba mẹ chồng đều đối xử với con rất tốt."

Sở Hoành Sanh chợt nhận ra, con gái đã lớn thật rồi, không còn giữ dáng vẻ trẻ con bướng bỉnh nữa. Ông nhìn cô chăm chăm nửa ngày, bỗng nhiên chuyển tâm mắt: "Vậy thì tốt! Đã quyết định ngày kết hôn chưa?"

"Dạ vẫn chưa." Sở Kiều ngẩng đầu lên, nhìn về phía ba, có chút khó hiểu.

Sở Hoành Sanh nhìn thấy vẻ mặt của cô, không khỏi nhíu mày: "Con có lời gì muốn nói với ba sao?"

Sở Kiều cắn môi, do dự nói: "Mẹ có để lại mấy thứ ở công ty bảo hiểm cho con."

Nghе vậy, Sở Hoành Sanh khẽ kinh ngạc, giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, đáy mắt thoáng qua một tia mát mẻ. dđl'q'd

Ngoài cửa phòng sách, Giang Tuyết Nhân nghe được lời nói của Sở Kiều, kinh ngạc tròn to hai mắt, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt. Giây lát, bà sợ bị người giúp việc nhìn thấy, vội vàng xoay người rời đi.

Hòa hoãn hồi lâu, Sở Hoành Sanh mới mở miệng, bình tĩnh lại, nói: "Nếu là đồ mẹ để lại cho con, hãy vui vẻ nhận lấy."

Buông ví trong tay ra, Sở Kiều cất bước đi tới trước mặt ông, nói: "Là một quyển nhật ký và một bộ váy cưới."

Nhật ký và váy cưới.

Sở Hoành Sanh ánh mắt tối sầm đi, vẻ mặt u ám.

"Nhưng mà con không hiểu." Sở Kiều cau mày, nói nghi hoặc của mình với ba: "Tại sao kể từ khi con chào đời, nhật kí của mẹ đều trống không, một chữ cũng không viết?"

Nghе cô nói, Sở Hoành Sanh ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy: "Một chữ cũng không viết sao?"

"Vâng." Sở Kiều gật đầu, nói: "Chỉ ghi chép lại ngày tháng, những thứ khác đều trống không."

Hồi lâu, Sở Hoành Sanh mới đứng dậy, cất bước đứng bên cửa sổ, thanh âm nặng nề: "Đó là thời điểm mấu chốt gây dựng sự nghiệp của Sở thị, ba mỗi ngày đều bận rộn với công việc của công ty, thường xuyên bay ra nước ngoài xử lý, có lúc bận quá cả tuần cũng không về nhà, ăn ở đều giải quyết tại công ty. Mẹ con vừa mới sinh, cảm xúc trước sau đều không tốt, bà ấy thường hay oán trách ba không dành thời gian cho con, không dành thời gian chăm sóc bà ấy, nhưng ba cũng không suy nghĩ quá nhiều, trong đầu chỉ quan tâm xem làm thế nào để nâng công ty lên tầm cao mới, thực hiện được, sẽ có thể cho hai mẹ con một cuộc sống tốt nhất. Chính là vào lúc này, tình cảm của ba và mẹ con có vấn đề, sau đó bác sĩ nói với ba, mẹ con bị trầm cảm sau sinh, cần được quan tâm chăm sóc nhiều hơn, nhưng mỗi ngày công ty đều có rất nhiều việc đợi ba xử lý, ba thật sự không thể tìm ra chút ít thời gian nào để chăm sóc bà ấy, cho nên....."

"Ba!"

Sở Kiều đột nhiên đi tới bên cạnh ông, nói: "Ba không cần giải thích thêm nữa, con hiểu, chuyện này không phải lỗi của ba."

"Cũng không thể nói như vậy." Sở Hoành Sanh thờ dãi, xoay người lại cầm tay con gái, nói: "Ba trước kia vẫn luôn cảm thấy, đây không phải là lỗi của ba! Nhưng gần đây ba thường xuyên nhớ tới mẹ con, nhớ tới cuộc sống trước kia của chúng ta, ba ngày càng cảm thấy, chuyện này cũng một phần là lỗi của ba."

Ông ngẩng đầu lên, nhìn con gái đứng ở trước mặt, ánh mắt tĩnh mịch: "Nhiều năm như vậy, tình cảm ba dành cho con có nhiều mâu thuẫn, mỗi lần nhìn thấy con, sẽ nhớ tới bà ấy. Bà ngoại con trước khi qua đời đã từng mong ta đồng ý với ba, về chuyện của mẹ con cả đời cũng không nói cho con biết. Thật ra thì kể cả khi bà ngoại con không yêu cầu, ba cũng sẽ không nói cho con biết. Ba cho rằng làm như vậy là có thể bảo vệ con, nhưng....."

Ngừng một chút, đáy mắt Sở Hoành Sanh xẹt qua tia bất đắc dĩ, nói: "Con gái à, ba thật lòng xin lỗi con."

Sở Kiều cắn môi, trông mắt từ từ ảm ướt một mảng: "Ba đừng nói như vậy."

Thật ra thì cô cũng không tốt, mỗi lần nhìn thấy ba đều muốn gây sự, chưa từng nhu thuận như con gái nhà người ta, có thể hầu hạ chăm sóc.

"Con đó!" Sở Hoành Sanh giơ tay lên, lòng bàn tay rơi xuống đỉnh đầu của cô: "Tính cách của con rất giống ba, luôn giấu tâm sự ở trong lòng, không nguyện ý tâm sự cùng ai."

"Con giống ba sao?" Sở Kiều ngẩng đầu lên, đôi mắt ngân lệ.

"Đương nhiên là giống!" Sở Hoành Sanh mỉm cười nhẹ, khóe miệng nâng lên một đường cong dịu dàng: "Con lớn lên xinh đẹp giống mẹ, nhưng cái tính khí không tốt này cùng ba giống như đúc!"

"Ba ——"

Sở Kiều đưa tay ôm lấy ba, nức nở nói: "Con gái của ba đã trưởng thành rồi, mạnh mẽ hơn nhiều so với ba nghĩ. Con có thể đối diện với những chuyện này, ba không cần lo lắng đâu!"

"Đúng vậy!" Sở Hoành Sanh vui mừng vỗ vỗ đầu của cô, cười nói: "Con rất xuất sắc, quả thật xuất sắc hơn nhiều so với suy nghĩ của ba!"

Ông lôi kéo con gái trong lòng, giơ tay lên lau đi nước mắt bên khóe mắt cô, nói: "Trở về Sở thị đi, chức vị của con vẫn giữ lại như cũ. Có con ở đây, ba yên tâm."

Sở Kiều nâng môi, cảm thấy chặt tay ba: "Ba, con sẽ không làm ba thất vọng."

Nghe vậy, Sở Hoành Sanh rót cuộc thả xuống thấp thỏm trong lòng.

Ba ngày sau, Sở Kiều một lần nữa trở lại Sở thị.

Lời đồn nhảm nhí trước đó đều tự sụp đổ với sự trở lại của Sở Kiều.

Sáng thứ hai, Sở Kiều mặc một bộ đồ công sở màu đen tới công ty đúng giờ. Cô dùng thang máy đi lên, cửa thang máy vừa mở ra liền bắt gặp hai đạo bóng dáng quen thuộc.

"Chị!" Sở Nhạc Viện cười nhạt, chủ động mở miệng: "Hoan nghênh chị trở lại."

Sở Kiều dừng bước chân, ánh mắt lướt qua em gái, rơi xuống người đàn ông đứng bên cạnh cô ta: "Anh tới đây làm gì?"

Gương mặt tuấn tú của Quý Tư Phạm trầm tĩnh, nụ cười bên khóe miệng vẫn ôn hòa như cũ: "Tham gia hội nghị thường kì của công ty."

Hội nghị thường kì?

"Chị vừa trở về nên không biết." Sở Nhạc Viện đưa tay khoác lên cánh tay người đàn ông bên cạnh, cười nói: "Thời gian trước cổ phiếu của công ty tụt dốc thê thảm, cần quay vòng vốn gấp nên ba đã nhận đầu tư của Quý Thị, hiện tại Tư Phạm làm một trong số các cổ đông của công ty chúng ta."

Sở Kiều híp mắt một cái, ánh mắt bỗng nhiên trầm xuống. Hành động theo cảm tính của cô lúc trước đúng là đã tạo thành tổn thất không thể vãn hồi.

Nhìn bóng lưng đang rời đi của bọn họ, sắc mặt Sở Kiều hơi biến đổi. Mặc dù Sở thị cùng Quý thị vẫn thường hợp tác lui tới, nhưng Quý thị bỏ ra một số tiền lớn như vậy, chẳng lẽ chỉ vì muốn tham gia vào hội đồng quản trị của Sở thị?!

Lần nữa tiếp nhận công việc của công ty, Sở Kiều chủ yếu ngày ngày làm thêm giờ. Tám giờ tối, cô lái xe về đến nhà, vừa vào cửa đã thấy một người đàn ông cúi gập người ngồi trên sofa.

"Anh ăn cơm chưa?" Sở Kiều thay dép đi trong nhà, đi tới ngồi bên cạnh anh.

Quyền Yến Thác nhàn nhạt quăng cho cô một cái liếc mắt, nói: "Ăn rồi."

Anh nghiêm mặt, Sở Kiều chợt dạ hướng về phía sau mề nheo, cười dụ dỗ anh: "Thế nào, giận em sao?"

"Ừ." Người đàn ông ném cho cô đúng một chữ.

Sở Kiều phồng má, tươi cười không giảm: "Anh đừng tức giận nha, em mới vừa về công ty, có rất nhiều việc cần phải làm quen lại, chờ em vượt qua quãng thời gian này, sẽ có thời gian ăn cơm cùng anh."

"Phải làm việc bán mạng như vậy sao?" Quyền Yến Thác cầm tay kéo cô đến phòng bếp, bụng thức ăn còn nóng ra.

Sở Kiều chưa ăn tối, được anh chăm sóc như vậy không khỏi cảm thấy ấm áp. Cô khoai khoai chén cơm, nói: "Nhất định phải cố gắng làm việc như vậy, tổn thất gây ra cho công ty ngày trước, em muốn nhanh chóng đền bù lại."

"Dừng!"

Quyền Yến Thác hừ lạnh một tiếng, móc ra một tờ chi phiếu, hỏi cô: "Bao nhiêu tiền?"

"Hả?" Sở Kiều ngẩn người, đôi mày thanh tú nhíu chặt: "Tiền gì cơ?"

"Bao nhiêu tiền có thể bù đắp những tổn thất kia?" Quyền Yến Thác cầm chặt bút, lại hỏi một câu.

Lần này sắc mặt Sở Kiều trầm xuống, nhưng không nổi giận, chán nản nói: "Đây không phải là vấn đề về tiền! Là em cảm thấy có lỗi với ba, có lỗi với công ty, nếu như không làm chút gì đó để đền bù, em..... sẽ vĩnh viễn không cảm thấy an lòng."

Nghe được lời của cô, Quyền Yến Thác thở dài, thu lại chi phiếu, nói: "Đừng cùng sắp chơi khổ nhục kế, anh đây không tiếp nhận nổi!"

"Phốc ——"

Sở Kiều trừng mắt nhìn, chế nhạo nói: "Chắc chắn, thật không có nhìn ra, thằng nhóc nhà anh học binh pháp cũng khá tốt nhỉ!"

Mẹ nó!

Đây là xem thường anh đây sao?

Đôi mắt đào hoa hẹp dài của Quyền Yến Thác híp một cái, tính toán ở trước mặt cô khoe khoang một chút: "Em không biết xuất thân của bà nội anh à?"

"Không biết!"

Sở Kiều ăn thức ăn trong miệng, quả quyết lắc đầu. Bà nội xuất thân thế nào, cô thật sự cũng không rõ ràng lắm.

Nhìn thấy vẻ mặt u mê của cô, tinh thần Quyền Yến Thác lập tức tỉnh táo, lôi kéo cái ghế đến gần bên người cô, cười nói: "Bà nội họ Lang, tính ra cũng là đời thứ mười mấy gia tộc Nữ Hồ Lộc đó biết không?"

"Gia tộc Nữ Hồ Lộc?" Sở Kiều cắn chiếc đũa, đôi mày thanh tú nhíu chặt. Dường như cô đã nghe qua cái dòng họ này, những bộ phim trên TV thường hay nhắc đến sự xuất hiện của dòng họ này thì phải.

"Hắn là không biết đúng không?!" Nhìn thấy cô hoang mang hồi lâu, Quyền Yến Thác cảm thấy đặc biệt kiêu ngạo. Rốt cuộc cũng có thứ mà cô không biết.

"Vậy anh khai sáng cho em một chút đi." Sở Kiều gấp lên một khối thịt kho từ trong mâm, bỏ vào trong miệng của anh, cười ngọt ngào.

Lời này nghe vào thật thoải mái, chút tâm lý đen tối trong lòng Quyền Yến Thác nhanh chóng bành trướng.

"Gia tộc Nữ Hồ Lộc là một trong tám gia tộc người Mãn lớn nhất! Hồi trước, những người như em nhìn thấy bọn anh đều muốn ba lạy chín dập đầu hành lễ các thứ giống như trên TV có diễn lại đó, nhìn thấy anh sẽ phải gọi bối lạc gia."

"Phốc ——"

Sở Kiều lần nữa cười phun, chỉ vào anh nói: "Lại còn gọi anh là bối lạc gia? Anh nhiều lắm thì được coi là con nhà giàu ăn chơi trác táng thôi!"

"Này!"

Quyền Yên Thác nhăn mặt vỗ bàn, tức giận nói: "Anh tại sao lại là con nhà giàu ăn chơi trác táng? Ăn chơi, anh mọi thứ đều không dính líu, làm sao lại trác táng? Em phải nói là Tri Việt ăn chơi trác táng, vậy còn tạm chấp nhận?!"

Được rồi, Sở Kiều mím môi, tiếp tục cúi đầu bới cơm. Coi như cô chưa nói gì!

Thấy cô đầu hàng, Quyền Yên Thác cười xấu xa tiến đến trước mặt cô, hỏi "Biết gia tộc Nữ Hồ Lộc có người nổi tiếng nào không?"

Mất thấy cái bộ dạng nháy mắt kia của anh, Sở Kiều cũng không cảm thấy thoải mái. Gia tộc Nữ Hồ Lộc, hoàng thân quốc thích, rất lợi hại sao?

Nghe anh nhắc đã nửa ngày, Sở Kiều cũng chẳng nhớ đến ai. Cô cười cười gắp lên một khối thịt kho, bỏ vào trong miệng anh lần nữa, trong con người đen nhánh thoáng qua tia giảo hoạt, cười: "À em biết đó! Là Hòa Thân."

"Khụ khụ ——"

Thịt trong miệng anh Quyền, hoa lệ lệ nghẹn ở trong cổ họng, nhè ra không nổi, nuốt xuống không xong.

"Ai ui, mắc nghẹn rồi." Sở Kiều không nhanh không chậm đứng lên, bưng tới một chén nước, đồng thời hung hăng vỗ xuống lưng của anh.

"Anh thấy sao rồi?"

Sở Kiều cúi đầu hỏi anh, giễu cợt: "Xem ra bối lạc gia cũng sẽ nghẹn, có khác dân chúng bình thường bọn em ở chỗ nào đâu?"

Con mẹ nó!

Quyền Yên Thác bị cô chọc, giận điên người, gương mặt tuấn tú vặn vẹo.

"Ăn xong thì dọn dẹp đi." Quyền Yên Thác bị nội thương, trầm mặt đứng dậy đi lên lầu.

"Ừ." Sở Kiều đáp lời, cuối cùng hừ một tiếng. Hừ, để cho nhà anh khoe khoang!

Quyền Yên Thác cất bước đi lên lầu, tự nhiên nghĩ đến cái gì, đứng ở trên cầu thang quay người lại hỏi cô: "Ngày mai em có ở nhà không?"

Ngày mai là chủ nhật, dĩ nhiên sẽ ở nhà. Sở Kiều gật đầu một cái, hỏi anh: "Có việc gì sao?"

Tất nhiên là có việc. Ba anh đã ra tối hậu thư, nếu không mau cưới con dâu vào cửa sẽ đánh gãy chân anh.

Đôi môi mỏng của Quyền Yên Thác mím nhẹ, ánh mắt sắc bén lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, ánh mắt trầm xuống. Anh quay lưng lại, khóe mắt thoáng qua hơi lạnh, lạnh lùng ném cho cô một câu: "Hỏi ít thôi! Ăn nhanh lên một chút, ăn xong lên lầu ngủ!"

Nghe vậy, tâm mắt Sở Kiều lập tức ảm đạm xuống.

Xong đời, vì vui mồm nhất thời, tối nay cô sẽ lại bị anh chinh thật thảm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Cầu hôn lãng mạn 1

Editor: Thò Đần

Buổi sáng thứ bảy, mắt Sở Kiều còn chưa mở, người đã bị ôm vào phòng tắm.

"Tĩnh, tĩnh!" Quyền Yên Thác đưa tay vỗ vỗ người bên cạnh, đẩy cô đến trước gương, hô: "Đánh răng rửa mặt."

"Ừm!"

Sở Kiều trước sau không mở nổi mắt, nghiêng mặt úp vào trong ngực anh mè nheo, thì thầm: "Để cho em ngủ một chút nữa đi, năm phút thôi."

Cô chu miệng, bộ dạng nhỏ bé tội nghiệp quả thật làm cho người đau lòng, nhưng mà anh tối hôm qua chính là sợ sáng nay cô sẽ ngủ nướng, cho nên không dám động cô một chút. Thế nào để cho cô háo hức ngủ một đêm, còn là không lên nổi?

Tết ——

Quyền Yến Thác giận tái mặt, hung hăng vỗ mạnh lên mông của cô, tức giận nói: "Sửa soạn nhanh lên một chút, bằng không tự gánh lấy hậu quả."

Lạnh lùng bỏ lại những lời này, người đàn ông đột nhiên xoay người rời đi.

Chống đỡ của anh biến mất, Sở Kiều suýt thì ngã xuống đất. Cô cố mở to hai mắt, hai tay vịn tường mới có thể đứng vững. Giờ tay lên xoa xoa cái mông, cũng không đau, tuy âm thanh vừa rồi rất lớn, nhưng lực độ rơi xuống không nặng.

Sở Kiều thở dài, không thể làm gì khác ngoài cầm bàn chải lên bắt đầu đánh răng rửa mặt. Mặc dù không tình nguyện, nhưng phải chịu đầu hàng trước uy hiếp của anh.

Sau khi rửa mặt, Sở Kiều đi tới trước tủ treo quần áo, nhớ tới lời anh nói tối hôm qua, biết hôm nay sẽ ra khỏi nhà đi chơi, cho nên đặc biệt chọn một bộ đồ thể thao bằng nhung bông màu hồng, khoác một cái áo lông cộc tay nhung màu đen ra ngoài, đi một đôi giày giữ ấm màu đen dưới chân.

Ăn mặc chỉnh tề, Sở Kiều lướt qua thời tiết bên ngoài, chọn một chiếc khăn quàng cổ mang vào, lúc này mới xuống lầu.

"Cần phải mặc thành như vậy sao?" So sánh với tất cả quần áo cô đang mặc trên người, Quyền Yến Thác chỉ mặc một thân quần áo giản dị thoải mái, bên ngoài khoác một kiện áo lông.

Sở Kiều bĩu môi, ưu tư lầm bầm: "Em sợ lạnh."

Nhìn thấy cô mặc nhiều đến mức tròn như quả bóng, Quyền Yến Thác thở dài bất đắc dĩ, chẳng lẽ thời khắc quan trọng nhất của cuộc đời anh, sẽ bị chông vui với hình ảnh này.

"Khó coi sao?" Thấy anh ngây ngốc không nói được lời nào, Sở Kiều cau mày hỏi.

Quyền Yến Thác lấy lại tinh thần, cười cười, nói: "Đẹp mắt."

Anh nắm tay Sở Kiều, cầm chìa khóa xe lên đi ra ngoài, nói: "Đi thôi."

"Đi đâu?" Trước khi xe khởi động, Sở Kiều hỏi.

Người đàn ông cười nhạt, nở máy lái xe: "Đến nơi em sẽ rõ."

.....

Một buổi sáng tinh mơ, Giang Văn Hải thần sắc vội vàng chạy tới nhà họ Sở.

Giang Tuyết Nhân đang ngồi ở trên sofa chờ hán, nhìn thấy hán lập tức đuổi những người giúp việc ra ngoài.

"Tuyết Nhân, sắc mặt em như vậy không được, có phải là bị bệnh hay không?" Giang Văn Hải ngồi xuống lấy hơi, lo lắng hỏi cô.

Liếc nhìn bốn phía, Giang Tuyết Nhân cau mày nói: "Anh à, mấy ngày trước Sở Kiều trở về nói mẹ con bé có để lại di vật."

"Di vật?" Giang Văn Hải tràn đầy kinh ngạc, nói: "Thứ gì?"

"Nhỏ tiếng một chút."

Giang Tuyết Nhân cau mày, chán nản nói: "Em cũng không biết là cái gì."

"Chỉ là..." Sắc mặt bà trầm xuống, nói: "Kiều Uyển trước kia có thói quen viết nhật kí, quyển nhật kí của bà ấy em đi tìm thật lâu rồi nhưng không tìm được, có lẽ nào....."

"Có muốn anh đi điều tra một chút không?" Giang Văn Hải buông ly trà trong tay, hỏi.

Giang Tuyết Nhân lắc đầu một cái, nghiêm túc dặn dò: "Có tra cũng không tra được. Hiện tại Sở Kiều là người nhà họ Quyền, anh không thể hành động thiếu suy nghĩ."

"Anh hiểu."

Giang Văn Hải liếc thấy ánh mắt trầm buồn của bà, không khỏi an ủi: "Em gái, em cũng đừng nghĩ qua nhiều! Chúng ta không được tự làm rối loạn bản thân."

Lời này ngược lại có mấy phần đạo lý, vẻ mặt khản trương của Giang Tuyết Nhân hòa hoãn không ít: "Anh, em nhờ anh chăm sóc bài vị của Trường

Sinh, anh có còn đề ý hay không?"

"Có có." Giang Văn Hải vỗ vỗ tay của bà, nói: "Chị dâu em mỗi tháng đều đến chùa dâng hương, ngại hãy yên tâm đi."

Nghe vậy, Giang Tuyết Nhân cuối cùng buông lỏng chân mày đang nhú chặt một chút.

.....

Xe Hummer màu đen lao ra khỏi trung tâm thành phố, đi một mạch từ đường cao tốc hướng tới ngoại ô thành phố. Sở Kiều dựa vào thành ghế, không nhận được lại mơ màng. Gần đây công việc ở công ty rất nhiều, cô ngủ không đủ, người cũng vì mệt mỏi mà gầy không ít.

Sau một tiếng, Hummer màu đen chậm rãi dừng lại. Tốc độ xe giảm bớt, Sở Kiều giơ tay lên vuốt mắt, mơ màng hỏi: "Đến chưa?"

"Đến rồi." Quyền Yến Thác đỗ xe xong, lôi kéo cô xuống xe.

Sở Kiều ngẩng đầu lên, mở lớn hai mắt khi phát hiện ra mình đang ở đâu, không khỏi kinh ngạc nói: "Tại sao lại là khu vui chơi?"

"Em không thích à?" Quyền Yến Thác dặt tay cô, môi mỏng mỉm cười, nói: "Lần trước anh đã đồng ý dẫn em tới khu vui chơi."

Lần trước? Lần ở trên đỉnh núi đó?

Sở Kiều mỉm môi cười khế, ánh mắt nhu hòa: "Anh rất đáng tin nha, chuyện đáp ứng em lâu như vậy rồi vẫn còn nhớ rõ."

Quyền Yến Thác hung ác trợn mắt nhìn cô một cái, quăng đến một ánh mắt khinh bỉ: "Đó là đương nhiên, anh đã từng là người không đáng tin sao?"

Sở Kiều không muốn cùng anh cãi cọ, cả người đều bị khu vui chơi trước mắt hấp dẫn. Cô chủ động lôi kéo người đàn ông đi vào trong, vừa đi vừa hưng phấn nói: "Khu vui chơi này rất mới, trước kia em cũng chưa tới bao giờ."

Quyền Yến Thác bị cô kéo vào trong, đôi mắt thâm thúy xẹt qua một tia vui mừng.

Đi vào cửa chính khu vui chơi, đập vào mắt là những máy trò chơi, hầu hết những trò chơi bọn trẻ con thích đều có.

Mắt Sở Kiều từ từ sáng lên, đang muốn lôi kéo người đàn ông bên cạnh đi tiếp, đột nhiên phát hiện ra có cái gì không đúng. Tại sao ngoài bọn họ ra ở đây không có một ai khác?

Hôm nay là chủ nhật, khu vui chơi phải có rất nhiều trẻ em mới đúng?!

"Tại sao lại không có ai?" Sở Kiều nắm chặt tay người đàn ông bên cạnh, hỏi: "Quyền Yến Thác, anh nhìn xem, thật kỳ quái, tại sao ngoài trừ chúng ta ra ở đây không có một ai?"

"Kỳ quái sao?" Quyền Yến Thác cười nhún nhún vai, chế nhạo nói: "Không có ai mới đúng, không có ai giành với em, muốn chơi cái gì thì chơi cái đó."

Lời này cũng không phải giả, nhưng vẫn có gì đó không đúng, khu vui chơi lớn như vậy mà lại không có một du khách?

"Không đúng không đúng!"

Nụ cười Sở Kiều trầm xuống, dựa vào bên người anh, đề phòng nói: "Nơi này thật quỷ dị, chắc không phải là nơi đặc biệt lộn xộn, đặc biệt dụ người tới, sau đó....."

Nói đến đây, cô không khỏi nghĩ đến những tình tiết của phim kinh dị, sau gáy căng thẳng.

"Đi thôi!" Sở Kiều lôi cánh tay của anh, lôi kéo anh chạy ra khỏi cửa chính: "Đi mau đi mau, thật là dọa người."

"Này!"

Quyền Yến Thác đưa tay ôm lấy hông cô, kéo cô vào trong ngực, đồng thời vờn tay qua đầu của cô, chỉ cho cô nhìn thấy bảng hiệu ở cửa ra vào: khu vui chơi công ích.

Công ích?

Sở Kiều kinh ngạc, hiểu rõ rồi hỏi anh: "Công ích á? Là miễn phí sao?"

"Ừ." Quyền Yến Thác nắm chặt tay của cô một lần nữa, giọng điệu trầm thấp: "Miễn phí."

Dường như Sở Kiều không dám tin, ánh mắt xoay chuyển mấy vòng, đưa tay chỉ xung quanh khu vui chơi, hỏi: "Toàn bộ đều là miễn phí sao?"

"Đúng, toàn bộ miễn phí." Quyền Yến Thác, đáy mắt tràn đầy cưng chiều, cười.

Oa! Khu vui chơi tốt như vậy mà lại miễn phí toàn bộ!

Sở Kiều vỗ tay, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười, nói: "Ai mà lằng mằng như vậy chứ, lại còn xây dựng khu vui chơi khi nào chứ?"

"Anh ——"

Quyền Yến Thác thâm thúy cười cười, khi Sở Kiều còn đang khiếp sợ, ngón tay có khớp xương rõ ràng nhẹ gõ lên, điểm ở chóp mũi của cô, nói: "Còn em nữa!"

Nghe vậy, Sở Kiều hoàn toàn khiếp sợ, hoàn toàn không dám tin.

Hòa hoãn chút, cô cuối cùng cũng tỉnh táo lại, hỏi: "Là chuyện gì xảy ra? Em đầu tư xây dựng khu vui chơi khi nào chứ?"

Quyền Yến Thác lờ cô đến trước mặt, đôi mắt giống như hắc diệu thạch sáng ngời: "Có nhớ trước khi em đi La Mã học đã trả lại anh một trăm vạn không?"

Nhắc tới chuyện này, Sở Kiều tuyệt đối sẽ không quên. Khi đó cô bán công ty và xe đi, mới miễn cưỡng kiếm đủ tiền để trả cho anh.

"Em nhớ." Sở Kiều cúi đầu, giật mình đáp lời.

Người đàn ông gật đầu một cái, đôi mắt như đang phát sáng: "Khoản tiền kia anh không có động tới, trực tiếp chuyển đi đầu tư. Có lẽ là nhờ may mắn của em mà khoản đầu tư có lời rất nhanh, nửa năm liền kiếm gấp mấy lần. Sau này anh lại nghĩ, dù sao em cũng không cần khoản tiền kia, không bằng dùng vào chuyện khác, anh bù thêm một chút rồi lấy danh nghĩa của hai chúng ta xây khu vui chơi này."

"Anh....." Sở Kiều mở miệng, ừ ừ cất tiếng.

"Sao vậy?" Quyền Yến Thác nhú mày, nhìn thấy sắc mặt chán nản không vui, hỏi: "Em không vui khi anh làm như thế?"

"Không phải!"

Sở Kiều lập tức khoát tay, khẳng định: "Anh làm vô cùng tốt."

Chỉ là cho đến bây giờ cô cũng không tưởng tượng được Quyền Yến Thác có thể dùng khoản tiền kia để xây dựng một khu vui chơi.

Một chút lo lắng dưới đáy lòng cũng đều được giải trừ vào lúc này. Sở Kiều cup mắt, khóe miệng nâng lên một đường cong dịu dàng.

Hai tay cô nâng khuôn mặt của Quyền Yến Thác lên, dùng sức xoa nắn, đôi mắt thoáng qua tia giảo hoạt lóe lên: "Ai nha, Mao Mao nhà chúng ta rất biết nghe lời, thật đáng yêu!"

Mao Mao?

Quyền Yến Thác lập tức giận tái mặt, vô lên đôi tay hư hỏng của cô, lạnh lùng nói: "Không được gọi như thế!"

"Vậy phải gọi thế nào?"

Sở Kiều trừng mắt nhìn, cố tình hỏi anh: "Đại Mao Mao? Tiểu Mao Mao? Mao Mao ngoan?"

"Phốc ——"

Quyền Yến Thác tức hộc máu!

Anh vô lực cúi đầu, trái tim rỉ máu. Bà nội anh thật đúng là thiên vị, thanh danh cả một đời này của anh cứ như vậy mà bị hủy trong tay bà...

Đi vào khu vui chơi một lần nữa, tâm trạng khác hoàn toàn so với lúc trước. Sở Kiều nở nụ cười bên khóe miệng, hỏi người đàn ông bên cạnh: "Hôm nay ở đây không có ai, có phải là do anh sắp xếp hay không?"

Quyền Yến Thác ôm chặt hông của cô, nói thật: "Không phải không có ai mà là khu vui chơi còn chưa khai trương, tiếp khách."

Ngừng một chút, người đàn ông ôm chặt cô gái trong ngực, môi mím dán bên tai của cô, mập mờ nói: "Lần đầu tiên phải để dành cho vợ anh."

Lần đầu tiên?

Sắc mặt Sở Kiều khẽ biến đổi, ánh mắt không hiểu nhìn về phía anh.

"Em muốn chơi cái gì?" Quyền Yến Thác không phát hiện được vẻ mặt khác thường này, lờ kéo tay của cô, kéo cô tiến về phía trước.

Thu lại hoang mang ở đáy lòng, Sở Kiều nở nụ cười, nói: "Trò gì cũng muốn chơi."

Được rồi, Quyền Yến Thác cảm thấy hơi cô thật vô ích.

Anh lấy điện thoại ra gọi một cuộc, rất nhanh có những công nhân chuyên nghiệp chạy tới, mở chốt và điều khiển các thiết bị trò chơi.

Nghe được tiếng nhạc vui tai vang lên, ý cười trong mắt Sở Kiều càng ngày càng sâu. Cô không kịp nghĩ, trực tiếp chạy vội tới đu quay ngựa gỗ phía trước, nhấc mông ngồi lên một con ngựa màu trắng, nói: "Em muốn chơi cái này."

Quyền Yến Thác giờ một tay lên, lập tức có người đi vào phòng điều khiển, chuẩn bị mở nguồn điện.

"Đội đã nào!"

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, Quyền Yến Thác xoay người rời đi, động tác nhanh nhẹn đi một chút đã quay trở về cầm trong tay một chùm bóng bay ngũ sắc.

Anh đem bóng bay nhét vào tay Sở Kiều, ánh mắt dịu dàng: "Em cầm đi, anh thấy những bộ phim trên TV đều có cảnh như vậy."

Sau đó anh lui ra ngoài, đại ý bảo nhân viên bắt đầu làm việc.

Đè xuống chốt mở, đu quay ngựa gỗ từ từ khởi động theo tiếng nhạc du dương. Theo quỹ đạo quay hình tròn, hoa văn sắc màu trên thân ngựa gỗ cũng nâng lên hạ xuống, từng vòng xoay tròn, nâng lên hạ xuống.

Sở Kiều quay đầu, nhìn thấy bóng bay ngũ sắc mình đang cầm trong tay, cổ họng chưa chút, hốc mắt mờ mịt một tầng hơi nước.

Tên khốn kiếp này, sao lại có thể tuyệt vời như vậy chứ?

"Kiều Kiều ——"

Nghe được tiếng gọi của anh, Sở Kiều quay đầu, liền thấy anh đang cầm máy ảnh, cười nói với cô: "Cười một cái đi!"

Tách ——

Nhìn vào ống kính, Quyền Yến Thác có thể nhìn thấy nước mắt trong suốt của cô. Nhưng anh biết, đó là nước mắt vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120-2: Cầu hôn lãng mạn 2

Editor: Thò Đản

Tình cảm thiếu thốn lúc nhỏ muốn bù đắp lại là chuyện vô cùng khó khăn. Sở Kiều lại còn là một con bé quật cường cứng đầu như vậy.

Riêng đu quay ngựa gỗ, cô đã muốn chơi đến hai mươi mấy lần. Quyền Yến Thác nhìn thôi cũng cảm thấy chóng mặt, chán nản ngồi trên băng ghế nhỏ nhân viên đưa tới, cúi đầu về vòng tròn chờ cô.

"Anh làm gì vậy?"

Hồi lâu, âm thanh của cô rót cuộc cũng vang lên trên đỉnh đầu anh. Quyền Yến Thác ngẩng đầu, gương mặt tuấn tú cứng ngắc: "Em chơi xong rồi à?"

Phốc!

Sở Kiều không nhịn được cười ra tiếng, nhìn đến bộ dạng bi thống của anh, cảm thấy hơi áy náy. Cô quá mải mê chơi trò chơi để bù đắp lại tổn thương của quá khứ, lại quên mất anh, khiến anh đáng thương ngồi chờ ở đây!

“Có vui không?” Quyền Yến Thác hỏi.

Sở Kiều đưa tay kéo anh, cười nói: "Em thấy vui, cực kì vui vẻ."

"Được! " Quyền Yến Thác vỗ vỗ tay, hai người nhìn nhau cười hạnh phúc: "Em vui vẻ là được, tiếp tục đi!"

Đang nói chuyện, anh lại kéo tay Sở Kiều, kéo cô đến các trò chơi bên trong. Tàu siêu tốc, thuyền hải tặc, bong bóng vui vẻ, xe điện đụng, đoạt bảo kì binh, trâu điên, ly vui vẻ, Sở Kiều đã chơi đủ tất cả các thiết bị trong khu vui chơi, mỗi thứ một lần.

Có mấy trò chơi khiến Quyền Yến Thác cảm thấy có chút sợ, nhưng lá gan Sờ Kiều thật lớn, trò gì cũng dám chơi. Anh nâng trán thâm than, đúng là những đứa trẻ bị uất ức từ nhỏ một khi buông thả sẽ không thể kiểm soát nổi."

Những trò chơi mạo hiểm thế nào cũng dám chơi, Sờ Kiều càng ngày càng kích động, nũng nịu kéo lấy cánh tay bên người của người đàn ông, nói: "Em vẫn muốn chơi nữa. Hay là em chơi lại từ đầu mỗi trò một lần nhỉ?"

"A!" Hai chân Quyền Yến Thác mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Mẹ ơi, đã chơi bốn giờ rồi, cô không cảm thấy mệt sao?

Máu chốt là, mục tiêu tối đây hôm nay của anh còn chưa có được thực hiện!

Ánh mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, nhìn thấy vòng xoay mặt trời ở trước mặt, gương mặt tuần tú hàm chứa mấy phần cười, nói: "Chúng ta tới vòng xoay mặt trời ngồi một vòng đi! Bao giờ tiếp đất em lại tiếp tục chơi, có được không?"

"Vòng xoay mặt trời à?" Sờ Kiều ngừng đầu lên nhìn một chút, lên tiếng: "Được thôi!"

Thấy cô đồng ý, Quyền Yến Thác âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lôi cô đến trước một gian hàng, mở cửa gian hàng đó đi vào trong.

"Anh làm cái gì vậy?" Sờ Kiều kinh ngạc, nhìn anh chằm chằm, hỏi.

Đầu tiên, Quyền Yến Thác mở nguồn điện ra, sau đó vén khăn trải bàn đang đắp lên một cái bàn lớn ra. Sờ Kiều lúc này mới phát hiện ra đó là một đồ vật hình tròn, nhìn có điểm giống nôi, nhưng lại không phải nôi.

"Anh làm cái gì thế?"

Quyền Yến Thác mở cái nôi nhỏ ra, đổ cái gì đó vào, sau khi đun nóng ở một nhiệt độ nhất định, anh nhú mày theo dõi người đối diện, hả hê nói: "Em nhìn xem!"

Anh vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng ầm vang, anh cảm lên một cái que bằng trúc, lượng xung quanh thành nôi, theo cổ tay xoay tròn của anh, xuất hiện cái gì đó mỏng manh màu hồng quấn quanh que trúc.

Kẹo đường.

Sờ Kiều che miệng, sợ hãi than lên. Thì ra là kẹo đường.

Sau vài giây, Quyền Yến Thác cầm lấy kẹo đường đã được quấn thành hình bầu dục, đưa tới trước mặt Sờ Kiều, khoe miệng nở một nụ cười dịu dàng: "Kẹo đường này, cho em."

Hốc mắt Sờ Kiều nóng lên, vội vàng đưa tay nhận lấy: "Cảm ơn anh!"

Sờ Kiều liếc qua cái máy, hiếu kỳ nói: "Em có thể thử một chút không?"

Quyền Yến Thác cười nhạt, đưa tay kéo cô tới trước cái nôi: "Có thể chứ!"

Tự cảm thấy năng lực tiếp thu của bản thân khá mạnh, Sờ Kiều đặt kẹo đường trong tay sang bên cạnh, sau đó học theo động tác vừa rồi của anh cầm lấy que trúc, dọc theo cạnh nôi vòng qua vòng lại.

Nhưng rất nhanh Sờ Kiều liền phát hiện, mặc dù cô cũng học tập anh xoay que trúc, nhưng kẹo đường không giống kẹo đường của cô được vẽ thành hình tròn hoàn hảo, mà biến thành một dạng gì đó khá kì dị.

"Ừm!"

Liên tục thử bảy lần liên tục vẫn không thành công, cô tức giận bỏ cuộc: "Thật là khó."

Sờ Kiều chỉ có thể cầm lên kẹo đường anh vừa làm xong, lôi kéo anh ra ngoài: "Có phải anh đã theo người ta học trộm từ rất lâu rồi không?"

"Đúng là đã học một thời gian rồi." Quyền Yến Thác cũng không giấu diếm cô.

Ăn một miếng kẹo đường, Sờ Kiều hí hóp mắt, vui vẻ nói: "Học làm cái này cũng thật khó."

"Chỉ cần có lòng thì sẽ học được thôi." Quyền Yến Thác kéo cô đi theo hướng tới vòng xoay mặt trời, trầm giọng nói: "Thật ra thì trong khi em đi La Mã một năm, anh đã học rất nhiều thứ."

Sờ Kiều nhú mày nhìn anh, trái tim bỗng như bị cái gì đó buộc chặt.

Nhân viên đã sớm đứng chờ ở dưới vòng quay mặt trời, nhìn thấy họ bước tới, vội vàng đi vào chuẩn bị.

Xung quanh vòng xoay mặt trời khổng lồ được cài đặt rất nhiều đèn nên ông màu sắc rực rỡ, vào buổi tối toát ra vẻ đẹp kiêu diễm.

Lúc này không còn ai khác, chỉ có hai người bọn họ.

Quyền Yến Thác lôi kéo cô ngồi vào bên trong ca bin màu đỏ, rồi khóa lối thoát hiểm lại thật kĩ.

Bốn phía cabin trong suốt, có thể thấy rõ ràng cảnh vật xung quanh. Sở Kiều xuyên qua cửa sổ nhìn xuống dưới, cảnh vật càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ, cô vừa ăn kẹo đường, vừa nói chuyện với người đàn ông bên cạnh "Thật là cao nha!"

Lúc này Sở Kiều như một cô bé ngây thơ lãng mạn. Cô tuyệt nhiên không phát hiện ra người đàn ông bên cạnh đã rời khỏi vị trí.

Cho đến khi ca bin lay động chênh vênh, cô mới kêu lên: "Anh đừng cử động nữa, em sợ."

Quyền Yến Thác ngồi xuống bên cạnh cô, cười nói: "Ồ, em mà cũng biết sợ sao? Mới vừa rồi còn chơi nhiều trò mạo hiểm như vậy mà cũng không có thấy em sợ."

"Hai cái này đương nhiên không giống nhau." Sở Kiều khần trương nắm lấy hàng rào, nói: "Cái vòng quay này vô cùng cao, anh thử nói xem nếu động cơ mà bị hỏng hoặc không chạy nữa thì phải làm thế nào?"

Phi ——

Quyền Yến Thác nghiêm nghị, hung hăng trừng mắt với cô. Nói hươu nói vượn!

Ý thức được mình nói bậy, Sở Kiều cười ha ha, đưa kẹo đường tới mời anh: "Anh nếm thử một chút đi, ăn ngon lắm."

Quyền Yến Thác cau mày, né về phía sau, anh mới không cần ăn cái thứ này!

Mất thấy anh không ăn, Sở Kiều cũng không muốn ép buộc, nghĩ thầm anh mà muốn ăn thì kẹo bông còn không đủ cho bản thân mình ăn nữa!

Vòng xoay từ từ lên cao, càng ngày càng tiến gần tới điểm cao nhất. Quyền Yến Thác liếc qua người bên cạnh, đưa tay vào túi, móc ra một cái hộp nhung màu đen, giơ lên trước mặt cô: "Em mở ra xem một chút đi!"

Còn có quà tặng nữa?

Sở Kiều cười khẽ một tiếng, không suy nghĩ nhiều đưa tay nhận lấy cái hộp, đến khi nhìn thấy đồ vật bên trong liền sững sờ.

"Sở Kiều, em có nguyện ý làm vợ anh không?"

Người đàn ông trước mặt đột nhiên quỳ một chân xuống đất, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng.

Trong miệng còn đang ngậm kẹo đường, Sở Kiều sững sờ nhìn anh, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

"Anh....."

Cô thật vất vả mới tìm lại được lí trí, ngu ngơ hỏi: "Anh đang cầu hôn với em đấy à?"

Quyền Yến Thác hít sâu một hơi, liếc mắt, nghĩ thầm nơi này chỉ có hai người bọn họ, không phải cầu hôn với cô thì cầu hôn với ai?

Anh giơ chiếc nhẫn trong tay lên cao một chút, môi mím nâng lên một độ cong dịu dàng, lại lặp lại một lần: "Sở Kiều, em có nguyện ý làm vợ anh không?"

Nắm kẹo đường trong tay thật chặt, Sở Kiều cố gắng kìm chế kích động trong lòng. Nhịp tim cô bỗng nhiên đập vô cùng nhanh, cố gắng tiếp nhận sự bất ngờ này, anh đang cầu hôn đó!

Quyền Yến Thác liên tục hỏi hai lần nhưng Sở Kiều cũng chưa trả lời chỉ nhìn anh chằm chằm.

Cô không mở miệng, vẻ mặt không có chút gì thay đổi. Quyền Yến Thác nhìn mà chột dạ, trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Anh nhìn chằm chằm nhẫn cầu hôn trong tay, trong lòng bắt đầu nói thầm. Mẹ nó, chiêu Lăng Cận Dương dạy này thật sự có tác dụng sao?! Nếu dám lừa anh đây, trở về sẽ tìm hắc liễu mạng một phen!

Vòng xoay mặt trời từ điểm cao nhất bắt đầu dần dần xuống thấp, đầu gối Quyền Yến Thác đã tê dại, nhưng anh không dám động, trong mắt anh chỉ để ý tới Sở Kiều.

Nhưng Sở Kiều trước sau cũng không nói lời nào, chỉ chuyên chú cắn kẹo đường trên tay, cho đến khi ăn xong hoàn toàn.

"Vợ à!" Vòng xoay mặt trời đã gần tiếp đất, Quyền Yến Thác cuối cùng đã mất hết kiên nhẫn, hỏi cô: "Em hãy trả lời đi, là không hài lòng điều gì hay có yêu cầu gì, hai đầu gối anh đều đau cả rồi."

Nghe được anh nói, cuối cùng Sở Kiều cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: "Anh có thật lòng không?"

"Có chứ!" Quyền Yến Thác lập tức ưỡn thẳng lưng, khề nhếch môi mông: "em xem anh có vòng xoáy, có kẹo đường, còn có nhẫn, tất cả đều là thành ý của anh đó!"

Sở Kiều nhin cười, xòe tay ra trước mặt anh, nói: "Lấy nhẫn ra cho em xem một chút."

Quyền Yến Thác lấy ra chiếc nhẫn đặc biệt được làm theo yêu cầu, đặt trong bàn tay cô.

Thu tay lại, Sở Kiều cúi đầu, đôi mắt sáng lấp lánh.

Chiếc nhẫn hình tròn bốn phía có khắc mấy kí hiệu VXX.

Đây là số La Mã, theo số thập phân bình thường chính là 520*.

*520: trong tiếng Trung 520 phát âm gần giống wo ai ni (anh yêu em)

Quyền Yến Thác đưa tay nắm lấy cằm của cô, hai mắt thâm thúy yên lặng: "Kiều Kiều, em nguyện ý làm vợ anh chứ?"

Đây đã là lần thứ ba rồi, anh hỏi ra cũng có chút cảm thấy bất lực.

Người ta cầu hôn một lần liền thành công, được thương xót vì đã mất công tốn sức, tại sao Sở Kiều một chút cũng không chịu hợp tác như vậy?

Sở Kiều nháu mày theo dõi anh, chột mồm miệng, nói: "Giấy đăng kí kết hôn đã sớm nhận rồi, giờ mới đến cầu hôn, Quyền Yến Thác nhà anh không cảm thấy lộn lộn đầu đuôi sao?"

"Khụ khụ ——"

Quyền Yến Thác lúng túng ho khan một tiếng, nghĩ thầm khi đó không phải anh có chút không hiểu chuyện thôi sao?

"Bằng không hai ta ly hôn trước đi, sau đó thì kết hôn cho đúng trình tự?!" Hai con mắt Sở Kiều sáng ngời, cười để hỏi anh.

"Không có cửa đâu!"

Quyền Yến Thác giận tái mặt, cái tính tình càn rỡ kì quặc lại bộc phát rồi: "Suy nghĩ hay đó! Em tính ly hôn ư? Nằm mơ đi!"

Ngừng một lúc, anh mím môi định đứng lên, tính khí thái tử gia lại bộc phát rồi! Con mẹ nó, không đồng ý thì không đồng ý, dù sao em cũng là vợ anh, em chạy nổi sao?!

"Này!"

Đôi tay Sở Kiều đặt lên vai của anh, xoa dịu lửa giận vừa mới bùng phát: "Cái người này có chuyện sao? Có thể kiên nhẫn một chút hay không?"

Mất thấy vòng xoáy sắp dừng lại, Quyền Yến Thác bấu môi, nhỏ giọng nói: "Thế nào là không có kiên nhẫn? Anh đã quỳ thật lâu, rốt cuộc em muốn gì?"

Đưa tay đến trước mặt anh, Sở Kiều giật giật ngón áp út, cười nhạo: "Ngu ngốc, anh đeo nhẫn lên cho em đi! Anh không đeo nhẫn lên thì em đồng ý kiểu gì đây?"

Nghe vậy, trái tim Quyền Yến Thác rung lên vì vui mừng, vội vàng đeo nhẫn lên ngón áp út của cô.

"Sở Kiều, em có nguyện ý làm vợ anh không?"

Khoảnh khắc trao nhẫn đó, Quyền Yến Thác lại trịnh trọng hỏi cô một lần nữa.

Chiếc nhẫn lóe sáng trên ngón áp út, đôi mắt Sở Kiều hàm chứa lệ nóng, đôi tay vòng chặc cổ của anh, che môi ở bên tai của anh, nức nở nói: "Em nguyện ý."

Em nguyện ý.

Vòng xoáy mặt trời dừng lại đúng thời khắc này, Quyền Yến Thác nghe được câu trar lời của cô một cách rõ ràng, đôi mắt sáng như hắc diệu thạch tràn đầy ý cười.

Quyền Yến Thác ôm lấy Sở Kiều, dưới ánh mắt cười ngai ngùng của cô, hôn thật sâu người trong ngực.

----- lời tác giả -----

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đừng bỏ rơi em

"Oa oh ——"

Đồng Niệm thò tay cầm lấy ngón áp út của Sở Kiều, đôi mắt nhìn chăm chăm chiếc nhẫn đeo trên tay cô, chắc lưỡi, "Cái này thật đẹp, đẹp hơn của mình!"

Đôi môi Sở Kiều hơi nhếch lên, cười hả hê.

Ngồi đối diện trên ghế sofa, Lăng Cận Dương hung hăng dẫm lên bàn chân của người đàn ông bên cạnh, khiến cho Quyền Yên Thác đau đến nhe răng há miệng.

Thấy được sự hâm mộ trong mắt Đồng Niệm, sắc mặt Lăng Cận Dương u ám, nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, trong lòng lửa giận bùng bùng.

Mẹ nó, dạy đồ đệ cho tốt thì thầy lại chết đói! Còn dám chạy đến nhà ông để khoe khoang, muốn chết!

"Mình ơi!"

Đồng Niệm lại gần, đưa tay ôm cổ Lăng Cận Dương: "Chiếc nhẫn của Kiều Kiều thật đẹp, em cũng muốn một cái."

"Em nhìn xem có đẹp không?" Lăng Cận Dương nhú mày, cầm tay vợ yêu, môi mông mím cười, "Anh lại thấy của chúng ta vẫn đẹp hơn nhiều!"

Lúc đầu, chiếc nhẫn cưới này đã làm anh hao tổn tâm trí để thiết kế, là ý tưởng độc nhất vô nhị, làm sao có thể bị hạ thấp giá trị đến thế?

Quyền Yên Thác nhận ra không khí có điều không đúng, lập tức đứng dậy ngồi sang phía bên vợ mình, đưa tay ôm người vào trong ngực, "Kiều Kiều, công viên trò chơi của chúng ta cuối tuần này khai mạc, đến lúc đó để Đâu Đâu tới cắt băng?"

"Công viên trò chơi?" Đằng sau ghế sofa lon đột nhiên xuất hiện một thân hình mập mạp, chân nhỏ của Đâu Đâu chạy đến trước mặt Quyền Yên Thác, đáng yêu vỗ vỗ bụng, "Chú Quyền, nhà chú có công viên trò chơi sao?"

Nghe cô bé hỏi, Quyền Yên Thác cười cười, dưới ánh mắt lo lắng của Lăng Cận Dương, anh ôm Đâu Đâu vào trong ngực nói: "Đương nhiên là có, chú mới xây một khu vui chơi, đặc biệt để cho con đến chơi đó."

"Thật ả?" Hai mắt Đâu Đâu từ từ sáng lên, thân hình tròn vo chui vào trong ngực anh làm nũng: "Chú Quyền, con muốn đến ở nhà chú có được không ả?"

"Được chứ, " Quyền Yên Thác nói tiếng đồng ý, hả hê hất cằm lên nhìn khuôn mặt đen xì của người đàn ông ngồi đối diện, "Tối nay con đi cùng chú nhé, chú và dì sẽ đưa con đi chơi."

Đâu Đâu sung sướng đến phát rồ, đầu nhỏ vui vẻ gật gù.

Sở Kiều đưa tay ôm lấy Đâu Đâu, hôn một cái vào khuôn mặt hồng hào của cô bé, cười tí mắt. Cô bé này thật là đáng yêu!

Ở bên này, Đồng Niệm vẫn còn suy nghĩ về chuyện chiếc nhẫn, về mặt nặng nề "Lăng Cận Dương, có phải anh không muốn mua cho em, nên nói dối em?"

"Tuyệt đối không có!" Lăng Cận Dương mím môi, nhú chặt chân mày, "Không phải chỉ là một chiếc nhẫn sao? Anh sẽ đổi, đổi lại cái đẹp nhất!"

"Không cần cái đẹp nhất, " Đồng Niệm bĩu môi, giọng nói kiên quyết, "Em muốn một cái giống như của Kiều Kiều."

Nghe vậy, ánh mắt sắc bén của Lăng Cận Dương híp lại một cái, gương mặt tuấn tú lạnh lẽo. Anh giơ tay chỉ Quyền Yên Thác, môi mông mím lại thành một đường thẳng.

Quyền Yên Thác, cậu giỏi lắm!

Ngồi ở ghế sofa lon đối diện, Quyền Yên Thác tỏ vẻ khinh bỉ. Hừ, dám đạp chân ông thì tự gánh lấy hậu quả!

Một lúc lâu sau, Lăng Cận Dương lôi người đàn ông trên ghế sofa đi tới phòng bếp. Quyền Yên Thác đề phòng hỏi một câu, "Cậu làm sao thế? Muốn một chọi một ả?"

Lăng Cận Dương buông tay ra, ngón tay thon dài nhẹ nhàng kéo ống tay áo somi, liếc mắt nhìn vợ con ở phía sau, môi mông mím lại nói: "Dạy cậu làm hoành thánh, muốn lấy lòng bà xã, phải học cái này!"

"À?"

Đối với thái độ thay đổi 180° này, căn bản là Quyền Yến Thác không có chuẩn bị trước, trong lúc đang ngơ ngác liền bị kéo vào bếp.

Một lát sau, Sở Kiều ngồi trên ghế sofa có thể nghe được âm thanh từ phòng bếp truyền ra.

"Móa, Lăng Cận Dương cậu định hại ông đây?"

"Mẹ nó, cậu ít nói nhảm đi, nhào bột mì."

"Mẹ nó! Ông đây mà phải làm loại chuyện này sao?"

"Không làm?! Đứng nhìn tường hai tiếng!"

"....."

Phốc ——

Sở Kiều che miệng cười trộm, cô có thể tưởng tượng đến dáng vẻ Quyền Yến Thác bị ngược đãi, nhưng mà cũng đáng đời, ai bảo anh khoe khoang khắp nơi, lần này lại gặp phải địch thủ?

"Đau lòng?" Đồng Niệm đập vào cùi chỏ Sở Kiều, chế nhạo nói.

Sắc mặt Sở Kiều mất tự nhiên, đỏ lên một chút, cúi đầu nói, "Đau lòng cái gì, mình mặc kệ."

Mạnh miệng đúng không?! Đồng Niệm cười nhẹ, "Tốt nhất là cậu không nên đau lòng! Ai bảo lão i khoe khoang trước mặt chồng mình, đáng đời lắm!"

"Cậu....." Sở Kiều kinh ngạc nhìn cô chằm chằm, híp híp mắt. Không ngờ Đồng Niệm như vậy mà lại vô cùng giáo hoạt.

Đồng Niệm trừng mắt nhìn, khoác tay cô cười cười: "Tốt lắm, mặc kệ bọn họ đi, nói một chút chuyện của chúng ta."

"Chuyện của chúng ta?" Sở Kiều nhú mày không hiểu, hỏi lại cô.

Liếc mắt nhìn con gái ở bên cạnh, Đồng Niệm nói: "Đâu Đâu, con đi xem ông ngoại đang làm gì nhé?"

"Điều kiện trao đổi." Đâu Đâu lắc lắc cái móng nhỏ, thẳng thắn hỏi.

Đồng Niệm bắt đầu dĩ thử dài, thật là không còn cách nào khác "Hôm nay con có thể ăn hai thanh chocolate."

"Mẹ không được nói dối." mắt Đâu Đâu sáng lên.

Cầm lọ Chocolate, Đồng Niệm đặt vào trong tay cô bé hai thanh rồi nói: "Đi đi."

Lấy được đồ ăn yêu thích, Đâu Đâu vô cùng vui vẻ đứng lên, chạy như một làn khói vào phòng ông ngoại, đi kể cho ông ngoại nghe chuyện cười vậy.

Nhìn cô bé chạy đi, Đồng Niệm không nén được tiếng thở dài, cảm thấy con gái tuổi còn nhỏ mà rất tinh ranh.

"Rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Thấy cô có tình nói Đâu Đâu rời đi, Sở Kiều tò mò hỏi.

Đồng Niệm cười cười, đưa tay vỗ vào bụng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta cùng nhau sinh con đi, như vậy mình sẽ có bạn."

"Sinh con?" Sở Kiều kinh ngạc, khó hiểu hỏi, "Không phải là cậu đã sinh rồi sao?"

Đồng Niệm khinh bỉ nhìn cô: "Một đứa vẫn chưa đủ, mình muốn sinh thêm đứa nữa!"

Nghe vậy..., sắc mặt Sở Kiều hơi đổi, hỏi lại: "Niệm Niệm, sinh con có đau không?"

"A....." Đồng Niệm nhớ lại trải nghiệm lúc sinh ra Đâu Đâu, tuyệt đối là đau chết đi sống lại, nhưng mà cô cũng là một trường hợp cá biệt vì không phải tất cả mọi người đều đau như vậy, "Không đau..., Cậu nhìn xem, không phải là mình đã bình an sinh ra Đâu Đâu còn gì?"

Nghĩ đến Đâu Đâu, sự sợ hãi trong mắt Sở Kiều vơi đi không ít. Đâu Đâu xinh xắn, đáng yêu, quả thật khiến cho người ta rất thích.

"Thế nào?" Đồng Niệm thấy cô suy nghĩ, hỏi: "Chúng ta cùng nhau sinh nhé?"

"Việc này thế nào mà cùng nhau được?" Sở Kiều cắn môi, vẻ mặt lúng túng. Loại chuyện như vậy, cũng có thể làm cùng nhau?

Đồng Niệm bấu môi, suy nghĩ một lát, nói: "Cậu cố gắng có Bảo Bảo trong tuần trăng mật, mình cũng sẽ nghĩ cách, như vậy chúng ta gần như là cùng ngày rồi."

Việc này có thể có cái biện pháp?

Sở Kiều đỡ trán, thật là phục cô bạn quý quái này! Khó trách Lăng Cận Dương cũng bó tay với cô!

Nhưng mà, ở một khía cạnh khác, lời nói của Đồng Niệm lại tác động đến trái tim Sở Kiều. Cô nhìn bóng dáng nhỏ bé của Đâu Đâu đang chạy lại, vẻ mặt càng trở nên dịu dàng.

Ăn xong bữa tối, Quyền Yên Thác lái xe từ Lan Uyển trở về biệt thự, tắm rửa xong, Sở Kiều ngồi bên giường suy nghĩ.

"Nghĩ cái gì?"

Lòng ngực nóng bỏng của người đàn ông đến gần, mang theo mùi vị quen thuộc.

Quyền Yên Thác cúi đầu, hôn lên mặt cô, mỉm cười hỏi: "Em muốn đi xem áo cưới lúc nào?"

"Áo cưới?" Đôi mắt đen của Sở Kiều trầm xuống, nói: "Em sẽ không mua áo cưới, cái mẹ để lại cho em vẫn còn tốt, em muốn sửa lại để mặc."

Như vậy cũng không tồi. Hơn nữa anh tin tưởng vào năng lực của Sở Kiều.

"Được!" Tay Quyền Yên Thác siết chặt eo cô, kéo cô lên trên giường, môi mòng ngậm lấy vành tai cô: "Chỉ cần em vui vẻ là được rồi, thế nào cũng được."

Sở Kiều đang suy nghĩ làm thế nào để sửa lại áo cưới, đến khi cảm nhận được có điểm khác thường, đã bị anh đè phía dưới.

"Không cho!"

Sở Kiều nhìn chằm chằm người đàn ông đang đè phía trên, tức giận nói: "Không cho chạm vào em!"

"Tại sao?"

Khóe mắt Quyền Yên Thác u ám, gương mặt tuần tú ảo não.

Hít một hơi thật sâu, Sở Kiều nhếch môi, giọng nói kiên quyết, "Trước ngày cưới, anh không được chạm vào em!"

"Mẹ nó!"

Gương mặt tuần tú của Quyền Yên Thác vặn vẹo, ánh mắt giận dữ, "Em muốn hại chết anh à?"

Tại sao ư? Không phải là còn những nửa tháng?

Sở Kiều giờ tay ôm lấy khuôn mặt anh, đôi mắt híp lại, "Quyền Yên Thác, anh đừng như vậy có được không? Dù sao thì nửa tháng cũng không còn bao nhiêu ngày?"

Mẹ kiếp, nửa tháng có mười lăm ngày! Ngày cưới của bọn họ là ngày đầu năm mới, ngày vẫn còn rất dài mà!

"Anh không đồng ý!"

Quyền Yên Thác đen mặt, tay thò vào trong áo cô sờ sờ, bị Sở Kiều đẩy ra, "Anh mà không nghe lời em, em sẽ về nhà."

"Em dám?"

Nhìn anh giận dữ, Sở Kiều không e ngại nói: "Tại sao lại không dám? Hôm nay ba còn nói em đi về nhà ngủ!"

Ánh mắt của anh rất đáng sợ, Sở Kiều cảm thấy không thể dùng sức mạnh, một lần nữa tươi cười nói: "Chỉ nửa tháng mà thôi, vì đêm tân hôn, anh nhịn một chút!"

Người đàn ông nổi giận nằm sang một bên, lồng ngực to lớn phập phồng kịch liệt.

Con bà nó, sớm biết như vậy, còn cần gì cưới xin nữa?!

Nhà họ Quyền cưới cháu dâu, coi như là sự kiện chấn động toàn thành phố. Bắt đầu từ năm ngoái, Phạm Bồi Nghi đã chuẩn bị đồ lễ, bởi vì biến cố xảy ra nên trì hoãn. Thật may là mọi thứ vẫn chưa sử dụng đến, nay cần dùng, vừa vận phát huy tác dụng.

Đám cưới Thái Từ Gia nhà họ Quyền, cả nhà từ trên xuống dưới không dám qua loa. Nhân dịp nghỉ ngơi buổi trưa, bà nội Quyền gọi tất cả trở về, nói mấy lời nhắc nhở.

Quyền Yên Thác giờ chiếc đũa gấp thịt, bị bà nội đập một phát lên mu bàn tay, đau đến nhăn mày, "Bà nội, con có phải là cháu ruột của bà không?"

"Nói nhảm!"

Bà lão gõ đầu anh tức giận nói: "Thật ra ta hi vọng con được nhận nuôi, đỡ phải chường mắt ta!"

Bà lão nói chuyện làm cho người khách cứng họng, Quyền Yến Thác xoa xoa tay, không dám nói tiếp.

"Mọi cái chuẩn bị đến đâu rồi?" bà lão đặt đũa xuống, nở nụ cười.

"Cũng gần đủ rồi ạ, " Quyền Yến Thác gấp thức ăn nói: "Con thấy mẹ đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi."

"Ta không hỏi đồ của con, " bà lão cau mày, khuôn mặt trầm xuống, "Đồ của Sở Kiều chuẩn bị thế nào rồi?"

"Chắc chắn ——"

Quyền Yến Thác chép chép miệng, vẻ mặt không vui "Bà nội, con thấy bà phải là bà nội của Sở Kiều thì đúng hơn, từ lúc bà nói cho cô ấy tên cúng cơm của con, con liền biết bà thương cô ấy hơn con nhiều!"

Nghe anh nói, bà nội Quyền mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa, "Thằng nhóc Quyền, ta nhìn con lớn lên, tính con thế nào ta rất rõ! Từ nhỏ Sở Kiều rất khổ sở, sau này đối xử với nó thật tốt, có biết không?"

"Dĩ nhiên!" Quyền Yến Thác khoác vai bà nội cười nói: "Bà nội yên tâm, con khẳng định sẽ đối xử thật tốt với cháu dâu của bà."

"Ừ."

Bà lão đáp lời, trên môi nở nụ cười.

Ăn xong cơm trưa, Quyền Yến Thác lại chạy về công ty. Vì chuyến du lịch trắng mắt, anh muốn xử lý công việc thật nhanh, sau đó mới có thể tự do đi chơi.

Sau giữa trưa ở khu phố buôn bán, nhà cao tầng san sát.

Trong một cửa hàng thời trang, Sở Nhạc Viện ngồi trên sofa, bực bội ném tờ báo hôm nay lên khay trà: "Chỉ là kết hôn mà phải phô trương đến thế này à?"

Mấy ngày gần đây, trang đầu các báo đều nói về hôn lễ của Thái Tử Gia nhà họ Quyền.

Khả Nhi đưa trà hoa cúc cho cô ta, môi mím lại, "Cuối cùng cô ấy cũng đợi đến ngày này."

"Hừ!" Sở Nhạc Viện cầm ly trà nhấp một hớp, khinh thường nói: "Có gì đặc biệt hơn người, lúc tôi và Tư Phạm kết hôn, cũng rất phô trương."

"Đó là đương nhiên." Khả Nhi nhếch môi, cười nhạt, "Cô là người hạnh phúc."

Sở Nhạc Viện đặt ly trà xuống, nhíu mày nhìn chằm chằm người bên cạnh: "Vậy cô tính thế nào? Cứ đi theo anh tôi vô danh vô phận cả đời như vậy?"

"Nếu không thì sao?" Khả Nhi cười khẽ một tiếng: "Một người đã từng ngồi tù, còn có thể làm gì."

"Khả Nhi!"

Sở Nhạc Viện thở dài, nhẹ giọng nói, "Chuyện lúc đầu cũng là bất đắc dĩ, tôi có thể bồi thường cho cô, nhất định sẽ bồi thường."

"Tốt lắm, đừng nói cái này nữa."

Khả Nhi lôi tay cô ta đi đến giá treo đồ, chọn ra một chiếc váy dài, úm lên người cô ta rồi nói: "Chiếc váy này tôi muốn dành để tặng cho cô, rất hợp để mặc lúc tham gia hôn lễ."

"Có thật không?" Sở Nhạc Viện soi gương ngắm nhìn một lúc, hài lòng cười nói, "Cũng không tệ."

"Bao nhiêu tiền?" Đặt váy xuống, Sở Nhạc Viện cầm ví tiền lên muốn thanh toán lại bị Khả Nhi ngăn lại.

"Nhạc Viện, chỉ là một cái váy mà thôi, cô không cần khách khí với tôi như vậy?" Khả Nhi dè tay cô ta, dịu dàng nói, "Dù thế nào, chúng ta cũng coi như người một nhà phải không?"

Do dự một chút, Sở Nhạc Viện cất ví tiền, cười một tiếng: "Được rồi, vậy cảm ơn cô."

Khả Nhi kêu nhân viên phục vụ gói kỹ lại chiếc váy, ánh mắt trầm tĩnh, "Sau này nếu không có việc gì thì cô hãy thường xuyên đến đây, chúng ta tâm sự cũng sẽ bớt cô đơn, có được không?"

Sắc mặt Sở Nhạc Viện trầm xuống, hờ hững cúi đầu. Cô ta cô đơn, ngay cả Khả Nhi cũng nhìn ra sao?

Cách ngày cưới càng gần, liên tiếp mấy ngày Sở Kiều đều sửa lại áo cưới, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, vội vàng gọi điện thoại.

"Cô bé hạnh phúc, có việc gì mà gọi cho mình thế?" giọng nói của Tô Lê có vẻ ngái ngủ, chắc là mới vừa tỉnh giấc.

Sở Kiều nhìn đồng hồ cười nói: "Tô đại tiểu thư, bên kia cũng đã là buổi trưa rồi, sao cậu còn chưa dậy?"

"Hôm qua mình thức đêm." Tô Lê trả lời.

"Hả?" Sở Kiều cao giọng trêu chọc: "Động tâm xuân rồi à?"

Ngừng một chút, cô kéo ống nghe đến gần hơn, nhỏ giọng hỏi Tô Lê, "Khai thật ra, có đàn ông hả?"

"Có cái rắm!" Tô Lê vò đầu, uất ức nói: "Mỗi ngày mình đều bị giáo sư hành hạ muốn chết, còn có tâm tình mà đi tìm đàn ông à. Ngược lại, cậu bỗng nhiên xum xoe như thế, không phải đạo chích thì cũng là lừa đảo, nói mau, gọi điện cho mình làm gì?"

Cuối cùng cũng hỏi đến chủ đề, Sở Kiều nhếch môi, hờ hững nói: "Mình muốn kết hôn."

"Kết hôn, " Tô Lê cau mày, "Không phải là cậu đã kết hôn rồi à?"

"....." Sở Kiều đang cầm điện thoại, sắc mặt cứng đờ. Con nhóc chết tiệt, nói chuyện thật khiến người ta bực mình!

Sau vài giây, đối phương chợt thét lên một tiếng, nói: "Sở Kiều, cậu kết hôn? Là cử hành hôn lễ sao?"

"Ừ." Sở Kiều kín đáo đáp lời, "Mời cậu làm phù dâu."

"Tốt tốt." Tô Lê liến vội vàng gật đầu, "Coi như cậu còn có lương tâm."

Sở Kiều cúp điện thoại, khoe miệng còn vương nụ cười. Cô cúi đầu nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay, ánh mắt dịu dàng.

Rót cuộc nhện đến trước hôn cưới một ngày, Quyền Yến Thác tan làm đi đón Sở Kiều cùng ăn cơm tối.

Sau khi ăn xong, Sở Kiều ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, bắt đầu năn nỉ, "Quyền Yến Thác, anh đừng giận nữa có được không? Theo tập tục, con gái lấy chồng đều phải đi từ nhà mẹ đẻ, cho nên tối nay em nhất định phải về nhà."

"Tập tục ở đâu?" Quyền Yến Thác cầm lái, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng.

"Là tập tục của Trung Quốc đó!" Sở Kiều nhìn sắc mặt anh biến đổi dần dần, cẩn thận giải thích.

"Vô dụng, " Ngón tay thon dài của Quyền Yến Thác nắm chặt, lạnh lùng nói, "Trong nhà không có tục lệ này."

"Anh nói chuyện thật vô lý....."

Sở Kiều không dám căng thẳng, quyết định dùng chiến thuật dịu dàng.

"Em mới vừa biết là anh nói chuyện không cần đến đạo lý?" Quyền Yến Thác quay đầu, hỏi cô.

Sở Kiều cắn môi, hai tay nắm lại: "Nhưng ba em đều đã chuẩn bị xong, hơn nữa nếu như ngày mai không phải từ nhà mẹ đi, người ta sẽ cười nhạo em! Cả đời chỉ cưới một lần, anh nhẫn tâm để người ta chê cười em hay sao?"

Nghe được lời của cô..., đôi mắt đen của Quyền Yến Thác lóe sáng, mím môi không nói gì.

Thấy vẻ mặt anh hơi dần ra, Sở Kiều cười cười, tiếp tục thuyết phục, "Sáng sớm ngày mai không phải là anh sẽ đến đón em còn gì? Tính thời gian từ lúc này, chúng ta chỉ xa nhau 13 tiếng đồng hồ, rất nhanh!"

Kể từ gặp Sở Kiều, Quyền Yến Thác chưa bao giờ thấy Sở Kiều dùng giọng điệu hạ thấp như vậy để nói chuyện, thực ra anh đã sớm mềm lòng, nhưng mà nghĩ đến buổi tối hôm nay phải ngủ một mình, trong lòng thật sự rất khó chịu. !

Tại sao vậy!

"Ừm ——"

Sở Kiều đột nhiên ôm mặt, nức nở nói: "Có phải anh vẫn để bụng chuyện lần trước hay không, cho nên cố ý làm khó em?!"

Lời này lập tức khiến cho tình huống thay đổi đột ngột, Quyền Yến Thác nhìn cô chăm chăm "Ai nói? Tất nhiên là không có chuyện đó."

"Nếu không có, tại sao anh không để cho em về nhà?"

Khóe mắt cô đồ ừng khiến cho đầu quả tim Quyền Yến Thác căng thẳng, anh khẽ gõ vào trán cô, nói: "Được, anh đưa em về nhà."

Thấy anh thỏa hiệp, Sở Kiều thờ dài nhẹ nhõm, dọc đường đi cũng thuận theo nói lời nịnh nọt, không dám chọc đến anh.

Đến biệt thự nhà họ Sở, quả nhiên thấy Sở Hoàn Sanh đang đứng ở ngoài cửa lớn chờ. Nhìn Quyền Yến Thác tự mình đưa con gái trở lại, ông mới nở nụ cười, xoay người đi vào trong.

"Đợi chút ——"

Mất thấy cô xoay người rời đi, Quyền Yến Thác đen mặt kéo cô lại, nghĩ thầm, cô nhóc chết tiết này, quả nhiên có cha liền quên chồng!

"Sao vậy?" Sở Kiều ngẩng đầu lên, mở trừng hai mắt hỏi anh, ánh mắt vô tội.

Dưới ánh trăng, hai tròng mắt của cô trong suốt, trái tim Quyền Yến Thác giật giật, cúi đầu hôn lên trán cô nói: "Tối nay em ngủ thật ngon, sáng sớm mai anh sẽ tới đón em."

Rõ ràng là một chuyện đặc biệt vui vẻ, làm thế nào mà anh vừa nói ra, đột nhiên xuất hiện một loại cảm xúc bi thương.

Sở Kiều nhón chân hôn một cái lên mặt anh, dịu dàng nói: "Anh cũng ngủ ngon, em chờ anh ngày mai đến."

Quyền Yến Thác nhếch môi cười, từ từ buông tay đang đặt lên eo cô, để cô đi vào nhà.

Đi về phía trước hai bước, Sở Kiều đột nhiên lại xoay người lại, hốc mắt ẩm ướt, "Quyền Yến Thác, ngày mai anh nhất định phải đến thật sớm đón em, không cho phép đến trễ, càng không cho phép anh....bỏ rơi em!"

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là người quan trọng đối với cô, từng người cũng sẽ lần lượt bỏ cô mà đi.

Sở Kiều sợ, vô cùng sợ hãi!

Đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô, Quyền Yến Thác cúi xuống, mạnh mẽ hôn lên môi cô, sau đó kéo tay cô đặt lên vị trí trái tim mình. Những tiếng tim đập bình tĩnh yên ổn, dần dần trấn an sự lo lắng sợ hãi của Sở Kiều.

"Anh hứa, ngày mai nhất định sẽ đến sớm đón em."

Đôi mắt đen của Quyền Yến Thác tỏa sáng lấp lánh, anh trịnh trọng cam kết.

Sở Kiều cắn môi, vui vẻ gật đầu.

Nhìn bóng dáng cô đi vào trong, Quyền Yến Thác lên xe, lái chiếc Hummer màu đen rời đi.

Cô dâu của anh, chúc em ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122-1: Họ của anh là họ của em (cao trào phải coi!!!)

Editor: Thỏ Đần

Đầy cửa biệt thự ra, xung quanh phòng đã được trang trí tốt bằng các loại dây lụa đám cưới, còn có các vòng dây rực rỡ được khéo léo cắt bằng giấy thủ công, khắp nơi nhuộm một màu đỏ vui mừng.

"Cô cả."

Người giúp việc giúp cô đổi dép đi trong nhà xong, hỏi: "Cô xem có xinh đẹp không?"

"Tốt vô cùng" Sở Kiều quét mắt nhìn xung quanh, không thấy ba đâu.

"Ông chủ vừa mới tới phòng sách." Người giúp việc nhìn thấy ánh mắt của cô, cười giải thích.

Sở Kiều gật đầu một cái, tiện tay đem áo khoác cởi ra, đưa cho người giúp việc.

Người giúp việc đón lấy, nói: "Những thứ đồ này đều do phu nhân tự cất, đã tốn cả ngày trời!"

"Kiều Kiều trở lại!"

Đang nói đến bà, Giang Tuyết Nhân bưng bát từ phòng bếp ra ngoài, hướng về phía Sở Kiều ngoắc ngoắc tay: "Mau tới đây, di mới vừa nấu chè đậu đỏ xong, rất ngon."

Buông ví da trong tay, Sở Kiều do dự một chút, rồi cuộc đi tới, ngồi xuống đối diện bà.

Trong bát sứ trắng, chè đậu đỏ mềm dẻo, hương vị ngọt ngào, Sở Kiều ném thử, mắt không rời khỏi bát.

"Hương vị thế nào?" Giang Tuyết Nhân mỉm cười nhìn cô, giọng nói dịu dàng, "Di đã ninh bốn tiếng đấy!"

"Ăn ngon." Sở Kiều ngẩng đầu lên, nhìn về phía bà, ánh mắt không hiểu.

Trong nháy mắt khi ánh mắt vui vẻ của Sở Kiều đưa tới, nội tâm Giang Tuyết Nhân lộp bộp vài tiếng, trái tim thất chặt hồi hộp. Cũng đã từng là một đêm thế này, di Tạ cũng nấu một nồi chè đậu đỏ, cho bà và Kiều Uyển mỗi người một bát.

Mà mỗi lần như vậy bà đều chăm chú nhìn theo cách uống của chị, sau đó chị cũng ngẩng đầu lên dịu dàng cười: "Tuyết Nhân, dùng nhanh lên một chút! KIIII...AI...!!!"

Cổ tay đang cầm cái thìa rung lên, Giang Tuyết Nhân làm vài chè đậu đỏ ra bàn. Sở Kiều vội vàng rút ra mấy tờ khăn giấy, giúp bà lau y phục: "Di à, di không sao chứ"

"Không có việc gì!" Giang Tuyết Nhân lấy lại tinh thần, vội vàng nhận lấy trong tay khăn giấy cô, nói: "Di tự làm"

Động tác của bà rất nhanh, vài cái liền thu dọn sạch sẽ.

Sở Kiều nhìn chăm chăm sắc mặt trắng bệch của bà, quan tâm nói: "Di à, có phải di đã làm việc cả ngày nên mệt mỏi. Di nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

"Kiều Kiều ——"

Giang Tuyết Nhân lôi kéo tay của cô, dịu dàng nói: "Ngày xưa trước khi Nhạc Viện kết hôn, di cũng nấu chè đậu đỏ."

Bà nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve gò má Sở Kiều, cười nói: "Con lớn lên, càng ngày càng giống mẹ! Nhiều năm như vậy, trong lòng di vẫn luôn coi con như con gái, đồ dùng của con và Nhạc Viện đều do di chuẩn bị, từ trước tới giờ luôn giống nhau như đúc."

Sở Kiều nhấp nhẹ đôi môi đỏ mọng, cũng không phản bác lời của bà. Thật lòng mà nói, ở phương diện vật chất Giang Tuyết Nhân quả thật chưa hề bạc đãi cô! So với những thứ mẹ kế ác độc kia, ngược đãi con gái của vợ trước, trường hợp của cô có thể tính là thật tốt!

Khi còn bé Sở Kiều không hiểu chuyện, mỗi lần về nhà đều bài xích bà, thường xuyên bày trò đùa dài hù dọa bà! Nhưng Giang Tuyết Nhân cũng chưa từng tức giận, cũng không có tố cáo với ba, đều là yên lặng thu xếp, chưa từng oán trách.

Sau khi bà ngoại qua đời, Sở Kiều về nhà ở mấy năm, bà chăm sóc cũng rất tận tâm. Thường ngày trong cuộc sống, luôn đặt thứ cô yêu thích ở vị thứ nhất, thậm chí so với Sở Nhạc Viện còn nuông chiều hơn.

Nghĩ tới những thứ này, Sở Kiều thật sự cảm thấy cảm động, khóe miệng nở nụ cười ôn hòa: "Di à, tôi hiểu di đối với tôi tốt vô cùng, trước kia là do tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu như tôi có gây ra chuyện gì không tốt, di đừng để trong lòng."

Nghe được lời của cô, ánh mắt Giang Tuyết Nhân lóe lóe, nói: "Đừng nói như vậy, ở trong lòng di còn với Nhạc Viện đều là những đứa trẻ, sẽ không so đo với các con."

Thật ra thì quan hệ của cô và Giang Tuyết Nhân có thể chung đụng đến đây cũng xem là tốt.

Lại lôi kéo cô nói thêm vài lời, Giang Tuyết Nhân nhìn qua thời gian, thúc giục: "Thời gian không còn sớm, con hãy sớm nghỉ ngơi, ngày mai còn phải thức dậy rất sớm để hóa trang."

"Tôi biết rồi." Sở Kiều đáp lời, xách theo ví da đi lên lầu.

Nhìn chăm chăm bóng lưng Sở Kiều lên lầu, sắc mặt Giang Tuyết Nhân hoàn toàn trầm xuống. Thân hình của cô nhìn rất giống Kiều Uyển, mỗi lần nhìn thấy cô, Giang Tuyết Nhân giống như lại trở về những ngày đơn thuần trong quá khứ.

Nếu như bà có thể trải qua cả đời đơn thuần như vậy thì tốt biết bao. Con đường này là do chính bà chọn, chỉ có thể qua cửa ải này, bà mới có thể thường thức một chút tư vị hạnh phúc.

Trở lại phòng ngủ, Sở Kiều đi tắm, mặc áo ngủ ra ngoài. Đang sấy tóc, cửa phòng thì có tiếng động, cô biết là bà.

"Mời vào."

Cô tắt máy sấy, đứng dậy ngồi ở mép giường.

"Ba, ba còn chưa ngủ sao?" Sở Kiều cười cười, chủ động ngồi lui về phía sau một chút, hàm ý nhường lại chỗ ngồi cho ba.

Sở Hoành Sanh nâng một cái hộp nhưng tờ màu đỏ trong tay, ngồi xuống bên cạnh cô, nói: "Ba có đồ tặng con."

Ba đưa đến trước mặt cô, Sở Kiều không thể không nhận, mở nắp hộp ra, ánh mắt cô chột lóe.

"Cái này?"

Đây là dây chuyền ngọc trai, Sở Kiều còn nhớ rõ. Lúc Sở Nhạc Viện kết hôn, trên cổ cô mang một cái. Sau này ba cũng làm một chiếc cho cô rồi đưa tới, nhưng Sở Kiều không nhận.

"Đây là của hồi môn của con." Sở Hoành Sanh thở dài, nói: "Ba chỉ có hai đứa con gái, đồ có thể cho các con cũng chỉ có những thứ này."

Ông nhìn chăm chăm mặt của Sở Kiều, hỏi cô: "Có thích không?"

Từng viên ngọc to sáng ngời, Sở Kiều nói không thích khẳng định là nói dối. Cô nắm chặt cái hộp, cũng không muốn nhiều lời, nói: "Con thích."

Thích là tốt rồi.

Sở Hoành Sanh vui mừng cười cười, sắc mặt yên tĩnh lại: "Kiều Kiều, con sau khi gả vào nhà họ Quyền, không thể tùy hứng giống trước kia, hiếu thắng khắp nơi! Con phải nhớ, con đã là vợ người ta, mỗi lời nói hành động phải lấy nhà chồng làm đầu, làm việc phải suy tính đại cục, hơn nữa phải hiểu được hiếu thuận....."

"Ba!"

Sở Kiều mắt húng mím môi, hỏi ông: "Trong mắt ba, con kém tới vậy sao?"

Sở Hoành Sanh trầm thấp cười một tiếng, giơ tay lên xoa xoa đầu của cô, cười nói: "Con ấy, thật không biết kiên nhẫn! Khi Nhạc Viện kết hôn, ba cũng nhắc nhở con bé những lời này!"

Giây lát, sở Hoành Sanh ánh mắt u ám, nhìn về phía Sở Kiều ý vị sâu xa nói: "Đứa nhỏ A Thác mặc dù ương ngạnh, nhưng nó thật lòng thích con, ba nhìn ra được! Gả con cho A Thác ba rất yên tâm, nhưng Quý Tư Phạm....."

Sở Hoành Sanh mím môi, hình như muốn nói lại thôi, cảm xúc ở đáy mắt chìm xuống: "Con vẫn con trách ba ban đầu không để con và Tư Phạm ở cùng một chỗ sao?"

Đột nhiên nhắc đến việc này, Sở Kiều cũng có chút không quen. Cô lắc đầu một cái, khẳng định nói: "Con sẽ không."

Nhìn thấy sắc mặt thư thái của cô, sở Hoành Sanh rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt! Thật ra thì ba vẫn luôn yên tâm về con, chỉ là con tính khí bướng bỉnh, luôn ồn ào với ta. Mặc dù bình thường Nhạc Viện khéo léo, nhưng nó thường cố ý gây ra chuyện, ba trước giờ đều không yên tâm!"

"Kiều Kiều." Sở Hoành Sanh theo dõi tâm trạng của cô, bỗng nhiên nói: "Về sau ở công ty, con hãy giúp Nhạc Viện một chút, đứa nhỏ này tâm cao khí ngạo, dễ dàng làm ra việc gì đó sai."

"Con hiểu." Sở Kiều khe khẽ thở dài, nói một câu chưa bao giờ cô nghĩ sẽ nói ra: "Nó dù sao cũng là em con."

Sở Hoành Sanh ngó ra, vì một câu thăm thì này của cô, nở nụ cười.

Điện thoại di động bên cạnh rung lên thật lâu, Sở Kiều cất hộp trang sức đi, bình phục lại cảm xúc phập phồng dưới đáy lòng, xong xuôi mới cầm di động lên.

Trượt ra màn hình, lập tức xuất hiện.

Một tin nhắn cuối cùng, là lửa giận ngút trời của đàn ông: "Mẹ nó, còn không trả lời tin nhắn, có tin ông đẩy đến nhà người vác người về hay không?"

Phốc ——

Sở Kiều không nhịn được cười ra tiếng, cũng không gửi tin nhắn trả lời, vội vàng gọi đi.

"Còn chưa ngủ?" Cô cầm điện thoại, âm thanh mềm mại.

"Ngủ cái rắm ấy!" Người đàn ông hầm hừ, tức giận không giảm: "Anh nhắn cho em vài cái tin nhắn rồi, làm gì mà không trả lời?"

"Ách....." Sở Kiều chần chừ một tiếng, thật thà nói: "Ba em vừa tới."

"Có chuyện gì?"

"Không có gì, cùng em tâm sự một chút."

"Còn gì nữa không?"

"Cho em một sợi dây chuyền làm của hồi môn!"

"Dừng! Những thứ đó nhà anh không thiếu, tùy em chọn lựa."

"Không cần."

"Tại sao không cần?"

"Của anh là của anh, của em là của em."

Mẹ nó!

Đây là khi nào rồi mà con bé này còn dám nói ra lời nói như vậy?

Quyền Yến Thác nắm điện thoại ngồi dậy, căng thẳng nói: "Sở Kiều, em chờ đó, anh đến nhà em ngay bây giờ đây!"

"Đừng đừng đừng ——"

Sở Kiều nín thở đầu hàng, cười nói: "Anh đừng tức giận, em chỉ tùy tiện đùa một chút thôi, đùa một chút thôi mà."

"Đùa một chút cũng không cho!" Quyền Yến Thác mím môi, âm thanh lạnh lùng.

Sở Kiều mím môi, chui vào trong chăn, thì thầm nói: "Quyền Yến Thác, chúng ta ngày mai kết hôn rồi, anh có thể dịu dàng một chút không?"

Dịu dàng?

Anh còn chưa đủ dịu dàng sao?

Mơ mộng hồi lâu, Sở Kiều cũng không đợi anh trả lời, không khỏi mắt mắt nói: "Cái anh này, có thể biết thế nào là tình thú không?"

Tình thú?!

Nghe được điều này, đôi mắt Quyền Yến Thác từ từ sáng lên, cười nói: "Cái anh hiểu, đảm bảo tối mai cho em biết thế nào là tình thú!"

"Hừ!"

Mặc dù cách ống nghe, Quyền Yến Thác cũng có thể tưởng tượng được sắc mặt đỏ hồng của cô. Mày kiểng nhử chặt, anh chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân sôi trào, nhưng lại bị kìm hãm lại, đặc biệt khó chịu.

Lâu rồi không chạm qua cô, tối nay cũng không có ôm qua, Quyền Yến Thác ghen đến muốn giết người!

"Em ngủ chưa?" Bên kia không có động tĩnh, Quyền Yến Thác chép chép miệng, lần nữa chui lại vào trong chăn.

"Em chưa."

Sở Kiều che miệng ngáp một cái: "Anh ngủ chưa?"

"Anh chưa."

Thật ra thì hai người này cũng không ý thức được, đây hoàn toàn là nói nhảm. Có ai ngủ còn có thể gọi điện thoại chứ?!

Câu có câu không nói chuyện qua lại, hai người ai cũng không có dừng khí tắt máy trước.

Rốt cuộc, Sở Kiều trước không chịu được nữa. Vốn là cô không ngủ được, nhưng nghe giọng của anh, giống như có thể cảm nhận được hơi thở của anh, dần dần cảm thấy buồn ngủ, mí mắt thoải mái khép lại.

"Này....."

Bên kia truyền đến tiếng hít thở nhỏ nhẹ, Quyền Yến Thác nhỏ giọng hỏi, không thấy trả lời. Hồi lâu, anh mới tắt đi điện thoại đã nóng lên, kiểm tra lại đồng hồ báo thức một lần nữa, xác nhận không có sai sót!

Năm giờ sáng ngày hôm sau, Sở Kiều mở mắt dưới một hồi chuông báo thức. Cả người phản xạ có điều kiện chui từ trong chăn ra như mọi ngày, xỏ vào

đép liền chạy vào phòng tắm, bắt đầu rửa mặt.

Cửa phòng đúng lúc bị gõ vang, Giang Tuyết Nhân bung điểm tâm lên, cười tủm tỉm: "Nhanh lên một chút, ăn bữa sáng đi."

"Vâng." Sở Kiều nhanh chóng rửa mặt xong, cũng không khách khí ngồi ở trên sofa ăn điểm tâm. Bữa sáng còn chưa ăn xong, Tô Lê đã mang theo thợ trang điểm đến.

"Đây là chị em tốt của tôi, nhìn khuôn mặt này, các người cứ chú tâm trang điểm cho tốt, không cần quan tâm đến cái gì đắt cái gì rẻ, chồng cô ấy đặc biệt có tiền!" Tô Lê cầm trong tay quả trứng gà luộc, dựng Sở Kiều còn chưa ăn hết bữa sáng lên, bắt đầu trang điểm.

Thợ trang điểm nở nụ cười, cúi đầu hỏi thăm Sở Kiều thích kiểu trang điểm gì.

Sở Kiều cười cười qua loa lấy lệ, nói họ chỉ cần hiện đại trang nhã một chút là được, không cần phức tạp. Cô quay đầu đi, lặng lẽ đưa tay nhéo lấy hông của Tô Lê, hung hăng quay một vòng.

"A!"

Tô Lê bị đau, suýt nữa nghẹn một miếng trứng gà, oan ứng trừng cô: "Con bé Sở Kiều chết tiệt! Tại sao cô nhéo tôi? Tôi nói sai chỗ nào à? Chồng cô có tiền như vậy, đặt lễ phục phù dâu cho ta đều không chê đắt còn bận tâm mấy phụ phí thế này à?"

"Tại sao không bận tâm?" Sở Kiều liếc nhìn lễ phục trên người cô, âm trầm cười nói: "Lễ phục cô cẩn thận mặc, sau hôn lễ liền trả lại, tôi còn muốn mang đi cầm lấy chút tiền đây!"

"À?" Tô Lê không dám tin.

Thợ trang điểm ngạc nhiên nhìn hai người.

Sở Kiều há hê lộ cười cười, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Giây lát, Tô Lê giờ tay lên hung hăng chỉ lên trán cô, mắng: "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng."

Lát sau, Tô Lê chào hỏi những bạn học khác và những người bạn đã đến nhà họ Sở. Trong gian phòng ngủ của Sở Kiều chật ních người, những cô bé riu riu rít ngồi chung một chỗ, tiếng cười liên tiếp vang lên.

"Bác." Tô Lê mất tỉnh, thấy Sở Hoành Sanh đứng ở ngoài cửa .

Mọi người thấy ông, cũng đều rời rít chào hỏi. Ông cười cười, nói: "Các cháu chơi đi, chớ cẩn thận."

Sau đó ông liền phân phó người giúp việc mang hoa quả và nước uống vào. Liếc nhìn con gái đang trang điểm, cười cười rồi đi.

"Này, ba cô hình như đã thay đổi thật nhiều." Tô Lê cúi người xuống, thì thầm ở bên tai Sở Kiều: "Tôi thấy ông ấy cười."

Sở Kiều cũng nhìn thấy, cô nâng môi, nói: "Ba tôi trước kia không tốt sao?"

"Ồi chào!" Tô Lê chép chép miệng, thờ dài một tiếng: "Quả nhiên các người là người một nhà, không có cách nào oán giận."

Nghe được lời của cô, Sở Kiều mỉm cười, không có cãi lại.

Đồ trang trí thanh nhã tuy đơn giản nhưng đều được khéo léo sản xuất. Thợ trang điểm ước chừng bận rộn hai giờ, cô dâu xinh đẹp đã sẵn sàng cho buổi lễ.

Nhìn vẻ đẹp của người trong gương, không chỉ Tô Lê mà tất cả mọi người xung quanh đều sửng sốt.

Thậm chí bao gồm cả Sở Nhạc Viện vừa vào cửa.

Cô vừa đi lên lầu, vừa tới ngoài cửa đã thấy Sở Kiều, cả người thoáng chốc ngơ ngẩn.

"Chị, chúc mừng chị." Sở Nhạc Viện lấy lại tinh thần, bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói.

Sở Kiều quay đầu nhìn cô, đôi môi đỏ mọng kiều diễm nhẹ nâng, nói: "Cảm ơn."

Thấy nụ cười trên khóe miệng cô, lòng Sở Nhạc Viện trầm xuống, cảm thấy cô cười lên nhìn càng đẹp.

Điện thoại trong túi xách rung lên, Sở Nhạc Viện lùi lại một bước, bấm nút nghe, giọng nói dịu dàng: "Tư Phạm?"

Người đàn ông đầu kia điện thoại nói điều gì đó, ánh mắt cô lướt qua Sở Kiều ở căn phòng đối diện, nói: "Anh đừng tới nhà nữa, đến thẳng khách sạn đi, chúng ta gặp lại ở khách sạn."

Cúp điện thoại, Sở Nhạc Viện trầm mặt cắt điện thoại đi. Cô không muốn Quý Tư Phạm nhìn thấy Sở Kiều xinh đẹp như vậy, một chút cũng không muốn.

Đúng chín giờ sáng, đoàn xe xếp thành hàng dài đứng giờ đỗ trước biệt thự nhà họ Sở.

Tô Lê cảm đầu đoàn phụ dâu vây lấy cửa lớn, đối mặt với chú rể tới đón dâu, không cho một chút mặt mũi.

Thiệt tình trước đó Quyền Yến Thác cho Tô Lê chọn lễ phục cùng với một loạt hành động ân cần lấy lòng, không phải vì hôm nay có thể thuận lợi vào cửa sao? Xem người ta Tô đại tiểu thư, trở mặt nhanh như vậy, chống nạnh đứng ở cửa, nhất quyết không cho vào.

Cái gì bao tiền lì xì, trả lời câu hỏi, ca hát, diễn kịch, tất cả đây vò cũng đã nháo qua còn không cho vào.

Gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác nhanh chóng trở nên âm trầm, nhưng hôm nay là ngày vui cũng không thể nổi giận, môi mím chặt thành một đường thẳng. Anh bực tức ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn lên ban công tầng hai, không ngờ phát hiện ra bóng dáng ai kia đang đứng bên cửa sổ.

Bóng dáng Sở Kiều mặc áo cưới, cười tủm tỉm đứng ở bên cửa sổ, đang đi xuống, vừa vịn rơi vào trong ánh mắt của anh. Thấy cô, ánh mắt Quyền Yến Thác bỗng chốc sáng lên, một hồi tâm thần nhộn nhạo, tức giận đều biến mất!

"Các anh em, chịu đựng!"

Quyền Yến Thác vỗ vỗ bả vai của những người bạn tốt bên cạnh, ý bảo bọn họ tiếp tục dây dưa cùng đoàn phụ dâu, còn anh sẽ đi tìm đường tắt.

Mọi người gật đầu đồng ý, như ong vỡ tổ xông lên, bao quanh đoàn phụ dâu ở cửa.

Quyền Yến Thác liếc nhìn bóng dáng Sở Kiều trên ban công, tháo lỏng khuy tay áo một chút, hai cánh tay bám lấy ống thoát nước màu trắng trên tường, dùng cả tay cả chân bò lên trên.

Sở Kiều đẩy cửa ban công ra, chạy đến, đứng ở cạnh lan can, nhỏ giọng kêu: "Quyền Yến Thác, anh làm gì vậy? Nguy hiểm quá!"

Tầng hai cũng không tính là cao, Quyền Yến Thác nín lấy một hơi bò lên, Sở Kiều đưa tay kéo anh vào trong, "Anh điên rồi!"

"Cách này nhanh nhất!"

Quyền Yến Thác thở dốc một hơi, nhìn chăm chăm người trước mặt, bỗng nhiên ngơ ngẩn, không thu ánh mắt về được.

"A ——"

Cũng không biết người nào mất tinh, thấy chú rể leo lên ban công, quát to một tiếng.

Tô Lê lúc này mới phản ứng được, nụ cười trên môi tức giận trắng bệch.

"Không sao chứ?" Sở Kiều thấy anh ngây ngốc không động đậy, hơi sợ.

Quyền Yến Thác lấy lại tinh thần, không nhẫn nại được tâm tình kích động, cúi đầu tại hôn cô một cái, nói: "Em thật là xinh đẹp!"

Phốc ——

Sở Kiều cười nhạo, nghĩ thầm sao có thể không có văn hóa như vậy chứ, có thể kiếm được từ khác để miêu tả sao?

Không đợi cô lên tiếng, Quyền Yến Thác ôm eo Sở Kiều, mang theo cô từ phòng ngủ trên lầu đi xuống. Theo đoạn đường này, đoàn phụ dâu tức giận không nhẹ, thầm trách kẻ địch quá giảo hoạt, không để ý một chút liềm thua!

Sở Nhạc Viện trước sau duy trì một bộ dạng không mặn không nhạt, tro mắt thấy Sở Kiều được ôm lên xe hoa, đội ngũ đón dâu thật lớn đã rời đi, ánh mắt lơ đãng như trên mây, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Khách sạn Duật Phong sang trọng nhất thành phố hôm nay đã được bao trọn. Cả khách sạn không tiếp khách, tất cả đều là những người bạn tốt tới tham gia hôn lễ.

Trong phòng trang điểm, Tô Lê loay hoay sửa soạn lại sa mùng trên đầu cô dâu, vẫn tức giận bất bình như cũ: "Kiều Kiều, chồng cô quá giảo hoạt rồi, thế mà lại trèo lên ban công."

Sở Kiều bĩu môi, thoải mái trả lời: "Có quy định không thể treo lên ban công sao?"

"Này?" Tô Lê hé mắt, chất vấn: "Cô đang về phe ai đó?"

"Ha ha....." Sở Kiều cười cười, lôi kéo tay của cô dụ dỗ nói: "Tốt lắm, đã đến nơi là được. Các người lì xì cũng đã nhận rồi, đề mục cũng ra không ít, còn muốn thế nào nữa?"

Cái này quả thật không sai, Tô Lê nghĩ tới mấy bao lì xì thật dày, cuối cùng cũng nuốt xuống tức giận. Xem ra Quyền Yến Thác ra tay cũng thật hào phóng, tạm tha cho anh ta!

Cốc cốc cốc ——

Cửa phòng trang điểm bị gõ vang, Tô Lê mở cửa ra, thấy người đàn ông đứng ngoài cửa liền sững sờ.

"Đi Kiều Kiều." Hàn Nhất Nặc lắc mình chạy vào, cười tươi, nhào vào trong ngực Sở Kiều.

Sở Kiều vui mừng, đứng dậy lôi kéo tay Hàn Nhất Nặc: "Thu Dương, các người đã trở lại rồi sao?"

"Bay chuyến bay sớm." Hàn Thu Dương mặc tây trang màu đen, mặt mũi tuấn mỹ, cười nói: "Chúc mừng em."

Còn tưởng rằng bọn họ không thể trở về, Sở Kiều ngoài cảm thấy vui mừng cũng cảm thấy ngỡ ngàng. Cô bất chợt quyết định kết hôn, làm cho bạn bè xung quanh có phần không ứng phó kịp.

"Cảm ơn." Sở Kiều cười, gật đầu một cái, nói: "Tô Lê, cô đưa Thu Dương với Nhất Nặc tới khu khách quý đi."

Nửa ngày sau, con bé Tô Lê này vẫn cúi đầu, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Tô Lê?" Sở Kiều cau mày, nghĩ thầm cô ấy giả bộ xấu hổ cho ai xem vậy?

Ánh mắt Hàn Thu Dương đưa tới, liếc tới Tô Lê, lịch sự cười cười. Nhìn thêm một chút, chú ý thấy kim cài áo trước ngực cô, giật giật ánh mắt: "Chúng ta tự đi qua được, các người cứ tập trung chuẩn bị đi."

Dứt lời, Hàn Thu Dương dắt tay con gái, trong ánh mắt lưu luyến của Hàn Nhất Nặc dắt bé đi xa.

Có lúc, không bỏ được cũng không có cách nào, bởi vì hữu duyên vô phận.

"Anh ta chính là Hàn Thu Dương?" Sau khi anh đi, Tô Lê mới ngẩng đầu.

Sở Kiều liếc nhìn cô một cái, nói: "Đúng vậy, còn có con gái anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122-2: Họ của anh là họ của em (cao trào phải coi!!!) 2

Editor: Thò Đản

Nghe vậy, trông mắt sáng ngời của Tô Lê khẽ ảm đạm, Sở Kiều cố ý nói như vậy, có lòng trêu chọc cô: "Cài áo cô đeo trước ngực chính là do Thu Dương chọn, hiện tại tôi cảm thấy, rất hợp với cô."

"Hợp cái gì mà hợp?" Tô Lê vừa vuốt ve tay của cô vừa nói: "Người ta không phải đã có chủ rồi sao?"

"Có chủ cái gì cơ?"

"Không phải cô nói anh ấy có con gái rồi à?"

Đưa tay chỉ vào trán cô một cái, Sở Kiều nói: "Đó là con gái nuôi! Nói cho cô biết này, Hàn Thu Dương chưa kết hôn đâu!"

"Thật ư?" Tô Lê hồi phục lại vẻ hoạt bát, trên mặt tràn đầy kích động.

Sở Kiều cười nhún nhún vai: "Tin hay không tùy cô."

Tô Lê cười đùa quần lấy Sở Kiều, thay đổi hoàn toàn thái độ vừa rồi, chạy trước chạy sau lấy lòng cô để tìm hiểu tin tức.

Hôm nay khách tới tham gia đông chưa từng có, mà ngay cả người không thích tham gia vào những chỗ náo nhiệt như Mai Kiệt cũng đến tham dự. Biết được tin thầy đến chúc mừng, hốc mắt Sở Kiều có chút đỏ, cảm thấy ấm áp trong lòng.

Cô cũng biết từ trước tới nay thầy luôn là người miệng cứng lòng mềm, là một người tốt

Bữa tiệc được tổ chức ở tầng trệt của khách sạn, ăn uống linh đình.

Những nhân vật có mặt mũi trong thành phố đều tới chúc mừng, nhân thủ trong nhà không đủ dùng, Trì Việt cũng bị mẹ ép tới đây, quy củ theo dõi bữa tiệc, bận rộn tiếp đón tân khách.

Lăng Cận Dương dẫn theo con gái tham gia, là anh em tốt đương nhiên anh sẽ cho mặt mũi. Anh an bài tốt cho Đồng Niệm cùng Đầu Đầu, xong xuôi cũng theo giúp đỡ tiếp đón quan khách.

Bà nội nhà họ Quyền cũng tự mình tiếp đón, dường như tất cả mọi người đều biết đến uy doanh của bà nội, vội vàng đến nịnh bợ.

Nhà họ Sở bên này cũng rất bận rộn, Giang Tuyết Nhân mặc hoa phục, cùng Sở Hoành Sanh nói chuyện với những khách nhân đến chúc mừng. Sở Nhạc Viện dù không vui vẻ gì nhưng hôm nay là ngày chị cả kết hôn, dù sao cô cũng muốn có thể hưởng kế chút mặt mũi.

Khó có ngày Quý Tư Phạm chịu kết hợp, trước sau vẫn đi theo bên cạnh cô, biểu diễn một đoạn tình cảm vợ chồng ân ái ái.

Một bóng dáng thanh lệ lặng yên đứng bên ngoài khách sạn. Hạ Yên Nhiên mặc một bộ lễ phục màu tím nhạc, bồi hồi đứng ở ngoài sảnh, tay giữ chặt ví da, trước sau không nhấc chân lên nổi.

Từ bên trong phòng dạ tiệc, Triển Bằng thấy được sự xuất hiện của cô, vội vàng từ trong đám người lui ra ngoài, đi tới.

"Yên Nhiên, sao em lại tới đây?" Triển Bằng đưa tay lôi cô đến bên cạnh, gương mặt tuấn tú yên lặng.

Hạ Yên Nhiên cười khô, nhìn thẳng vào mắt anh, nói: "Ngay cả anh cũng cảm thấy rằng em không nên tới?"

Nghe vậy, Triển Bằng mím môi không đáp.

Quyền Yến Thác đã đặc biệt dặn dò, đừng để Yên Nhiên tham dự, ý tứ kia không phải rất rõ ràng sao?!

Xoay người muốn rời đi, nhưng đột nhiên xảy ra một loạt tiếng động ở sau lưng. Hạ Yên Nhiên quay đầu, nhìn thấy người đàn ông kia đang đứng ở sảnh chính, đáy lòng đau nhói, cô cắn môi cất bước, rốt cuộc cũng không có dũng khí ở lại xem tiếp.

Mất thấy cô rời đi, Triển Bằng thờ dài, dặn dò nhân viên một tiếng, vội vàng đuổi theo.

.....

Ngày một tháng một, mười giờ mười phút, các nghi thức của hôn lễ đúng giờ bắt đầu.

Song thập, hàm ý thập toàn thập mỹ.

(thập: mười)

Tiếng nhạc đặc trưng dành cho hôn lễ vang lên.

Từ cổng vòm, Sở Kiều mặc một bộ áo cưới màu trắng, sa mỏng trên đầu che đến cổ, kéo tay ba, xuất hiện dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Vào thời khắc hai chân dẫm lên thảm đỏ, dưới đáy lòng cô, cảm xúc phập phồng dao động.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Quyền Yến Thác lúc xem mắt, rồi đến lúc đào hôn, khi đi đăng ký kết hôn, sau này cô đi La Mã. Từng chuyện từng chuyện tua lại trong đầu cô như một bộ phim.

Sở Hoành Sanh mang theo con gái, đỡ cô đến trước sân khấu. Ông cầm lấy tay của cô, tự mình giao vào tay một người đàn ông khác, trái tim chưa xót.

Sở Kiều thấy tia mắt mát trong mắt ba, trong lòng cũng không dễ chịu. Cô cụp mắt, không dám nhìn nữa.

Nhìn thấy tình cảm phức tạp của ba và con gái, trong lòng Quyền Yến Thác tràn đầy vui mừng.(diễnnndànmmnlêquýyyđôn) Anh nặng nề nắm chặt tay Sở Kiều, nhìn về phía Sở Hoành Sanh, trịnh trọng bảo đảm nói: "Cảm ơn ba."

Sở Hoành Sanh vui mừng gật gật đầu, xoay người lùi về sau.

Giấy lát, mục sư ở trên sân khấu dẫn dắt hai người đọc lời tuyên thệ.

Toàn trường yên tĩnh bị một câu: "Ta nguyện ý" của Sở Kiều đánh vỡ, tiếng vỗ tay mãnh liệt như sấm.

Mục sư tuyên bố: "Từ giờ trở đi, hai con đã chính thức là vợ chồng."

Rào rào rào ——

Tiếng chúc phúc, tiếng huýt sáo, ồn ào vang lên, liên tiếp.

Quyền Yến Thác đưa tay vén sa mỏng trước mặt cô, đôi mắt sáng như hắc diệu thạch dịu dàng cười: "Tân hôn hạnh phúc, bà Quyền."

Sở Kiều môi đỏ mọng nhẹ nâng, miệng nở một nụ cười rạng rỡ: "Tân hôn hạnh phúc, ông Quyền."

"Hôn đi!"

"Hôn đi!"

"Hôn đi!"

Người phía dưới trăm miệng một lời, nam nam nữ nữ già trẻ lớn bé đều ồn ào lên. Quyền Yến Thác cũng không phải người luồng cuống, nhưng lúc này cảm thấy lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, phản ứng có chút chậm chạp.

Sở Kiều đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu không dám nhìn người khác.

Những người bằng hữu dưới sảnh mang những vẻ mặt khác nhau. Hàn Nhất Nặc che mắt, ở trong ngực Hàn Thu Dương nhìn lên. Ngược lại Đâu Đâu ra sức đẩy bàn tay của Lăng Cận Dương đang che lấy mắt mình đi, tròn to hai mắt dùng sức nhìn.

Mai Kiệt luôn luôn khác biệt với mọi người. Ông không quan tâm đến nghị luận của những người xung quanh, nhìn thấy khoảnh khắc hạnh phúc của Sở Kiều, ông cũng cảm thấy vui mừng.

Sợ Nhạc Việt cứng ngắc kéo tay chồng, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong đám người, Trì Việt bụng cóc sấm banh, xa xa hướng về phía hai người trên đài nâng ly: chúc các người hạnh phúc.

Hai người trên đài không có động tĩnh gì, mọi người cũng không có ý định bỏ qua, hét lớn không ngừng.

Quyền Yến Thác thở dài, đưa tay bụng lấy mặt của Sở Kiều, khi cô ngại ngùng e lệ, cúi đầu đặt lên một nụ hôn.

Một giọt lệ nóng bỏng lướt qua khóe mắt, Sở Kiều vòng tay ôm lấy hông của anh thật chặt, bên môi thoáng qua nụ cười ngọt ngào.

Từ đây, họ của anh cũng là họ của em

.....

Sau khi nghi thức hôn lễ trôi qua, tiệc rượu bắt đầu. Nhà họ Quyền là danh gia vọng tộc, tiệc rượu ước chừng có hơn một trăm bàn. Sở Kiều thay áo cưới ra, đổi thành một bộ sườn xám màu đỏ sậm thêu kim hỏa Phượng, tóc dài búi lên, toàn thân toát lên xinh đẹp cao quý.dldlquyyyydon

Cô thay xong quần áo, đi ra ngoài, nhìn đâu cũng thấy người, lập tức cảm thấy nhức đầu. Trời ạ, như vậy mời từng bàn rượu một, không một chết mới lạ!

Tô Lê xách theo túi, đi theo phía sau cô, giúp cô nhận bao lì xì, cũng giúp cô mời rượu.

Quyền Yến Thác che chở vợ, cái gì đỡ hộ được liền đỡ, có thể tránh sẽ tránh, dù sao cũng không để cho Sở Kiều thua thiệt.

Mất thấy trường hợp không tránh được, anh cúi đầu thì thầm bên tai Sở Kiều: "Em ra ngoài hóng mát một chút, một lát nữa rồi vào."

Sở Kiều liếc nhìn những người ở bàn đó, có chút phát run, lo lắng cho anh: "Anh có thể lo được không?"

"Dừng!" Quyền Yến Thác trừng mắt, nói: "Em hoài nghi năng lực của anh sao?"

Nhìn thấy màn thì thầm của đôi vợ chồng trẻ, đám người kia càng thêm ồn ào, Quyền Yến Thác vội vàng đưa Sở Kiều ra ngoài.

Tô Lê mang giày cao gót chừng 12cm dưới chân cũng mệt mỏi không chịu nổi.

Đưa tay kéo cô đến khu nghỉ ngơi, Sở Kiều rót cho cô chén nước, nói: "Cô nghỉ ngơi đi, sau đó ăn một chút gì đã rồi hẵng về. Chớ theo tôi vòng vo, rượu cần mời cũng mời xong rồi."

Tô Lê ním miệng, khổ sở nói: "Kết hôn thật mệt mỏi!"

Đúng vậy, kết hôn thật mệt mỏi, Sở Kiều cũng cảm nhận được. An ủi Tô Lê mấy câu, cô lo lắng cho Quyền Yến Thác, vội vàng quay trở lại bữa tiệc.

Từ góc cửa ra ngoài, Sở Kiều đi gấp, thiếu chút nữa đụng vào một người. Thật may là người nọ đưa tay đỡ cô.

"Thật xin lỗi." Sở Kiều theo bản năng nói xin lỗi, nhìn thấy người đó liền sững sờ.

"Bác." Nhận ra là ai, cô lễ phép chào.

Quý Uẩn gật đầu một cái, ánh mắt lướt qua mặt cô, con người u ám che giấu những cảm xúc không nhìn ra được: "Kiều Kiều, dung mạo của cháu rất

giống một người bạn cũ của bác."

"Bạn cũ?" Sở Kiều mắt lộ ra không hiểu.

Quý Uẩn khẽ mỉm cười, cũng không nói gì nữa, xoay người tránh ra.

Nhìn bóng lưng của ông đi xa, Sở Kiều lắc đầu, trực tiếp đi tới tiệc rượu.

Gần tới cửa, trước mắt xuất hiện hai người, Sở Kiều nhận ra, cười nói: "Dạ!"

Tri Quân Lương nghe được tiếng gọi của cô, hốt hoảng quay đầu: "Kiều, Kiều Kiều đây à."

"Sao dạ lại ở đây?" Sở Kiều nhú mày nhìn sang, chỉ thấy phía sau ông có một bóng người, bước chân rất nhanh rồi đi. Người nọ đi rất gấp, nhưng có thể thấy mờ mờ đó là một người phụ nữ.

Tri Quân Lương đi tới, ngăn trước người Sở Kiều, nói: "Ta đi ra cho tỉnh rượu, hôm nay uống hơi nhiều."

"Thật sao?" Sở Kiều hỏi ngược lại, nhận thấy được vẻ mặt cổ quái của người đối diện. Cô đưa mắt nhìn một lần nữa, vẫn không thấy được bóng dáng vừa rồi.

Náo loạn đã đủ, Tri Quân Lương kéo cô đi vào: "Vào đi thôi, một mình A Thác ở bên trong cũng không ổn."

Nghe vậy, Sở Kiều thu hồi tầm mắt, bước nhanh vào bên trong tiệc rượu.

Thời điểm cô tìm được bàn kia, Tri Việt đã uống say không biết trời đất gì, nhìn thấy cô, nói năng không rõ: "Ai ui, chị dâu trở lại."

Sở Kiều đau cả đầu, nhìn những người đều đã say nghiêng ngả đó, đưa tay cho Quyền Yến Thác vịn.

"Vợ, em trở lại à?"

Sở Kiều nhìn thấy hai mắt tỏa sáng của anh, đã cảm thấy không ổn, mới vừa rồi còn dám khoác lác, có thể giải quyết cái rắc rối! Hai anh em nhà này đều đã say khướt cả rồi!

"Anh, chúng ta tiếp tục uống!" Tri Việt vừa nhặt lên một chai rượu định rót, lại bị người cản lại.

"Đã say như vậy rồi còn có thể uống nữa sao?"

Tri Việt xoay đầu, nhìn thấy người phía sau lập tức cười lên: "Chị à, đây là bọn cháu chất gây chuyện, chị xử lý chúng nó đi!"

Quyền Yến Thác vỗ một cái thật mạnh vào cái ót của Tri Việt, giáo huấn: "Xem tiền đồ của ngươi đi, dám bán Kiều Kiều của anh?"

"Thôi đi, đây cũng là chị của em." Tri Việt không phục cãi lại.

Hai người này đều đã quá say, Sở Kiều bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt rơi lên người của Quyền Sơ Nhược.

Quyền Sơ Nhược lạnh lùng cầm một chai rượu trên bàn lên, trực tiếp rót vào trong ly lớn: "Là phân ra uống hay một lần uống cạn?"

Những người này cũng nghe nói qua từ lượng của cô, trong lòng chột dạ, nói: "Một lần uống cạn."

Quyền Sơ Nhược không nói hai lời, cầm lên cái ly thủy tinh cỡ lớn trước mặt, cái ly rất nhanh chỉ nhìn thấy đáy.

Sở Kiều trừng trừng mắt hạnh, hoàn toàn bị kinh ngạc đến ngây người.

Tri Việt say đến mê hoặc, căn bản cái gì cũng không biết.

Chỉ có Quyền Yến Thác đưa tay ôm hông của Sở Kiều, gương mặt tuần tú chôn ở hõm vai của cô, môi mím nở một nụ cười tươi rói.

Coong ——

Quyền Sơ Nhược để xuống ly rượu, hướng về phía những người đó, nói: "Thế nào, còn muốn uống không?"

"Không, không uống!"

Từ lượng thế này, còn ai dám KIII...AI...!!

"Vậy tất cả đều giải tán, cần làm cái gì thì làm cái đó đi!" Sắc mặt Quyền Sơ Nhược không có chút thay đổi, khí thế mạnh mẽ trước nhau như một.

Mẹ, dám khi dễ người nhà của ta, các ngươi chán sống à?!

"Chị, chị không sao chứ?" Sở Kiều sau khi lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi một câu.

Quyền Sơ Nhược hướng về phía cô cười cười, ánh mắt trong suốt, không nhìn thấy chút say sưa: "Tân hôn hạnh phúc."

Cô cười lên, gương mặt hơi hồng hồng, tóc dài hiếm khi xổ xuống, toát lên vẻ đẹp tự nhiên.

Sở Kiều nhìn thấy phải ngây ngẩn, đang muốn kêu người tới giúp một tay, đã thấy Lục Cảnh Hành trằm mặt đi tới.

"Anh rê." Sở Kiều vội vàng mở miệng gọi, ý thức được tình huống có gì đó không đúng.

Quả nhiên sau khi Lục Cảnh Hành cười cười chúc mừng với cô, dùng một tay ôm lấy Quyền Sơ Nhược vào lòng, nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ: "Quyền, Sơ, Nhược!"

"Ồ?"

Quyền Sơ Nhược quay đầu lại nhìn chằm chằm anh, cau mày: "Nói cái gì vậy? Nói to lên một chút xem!"

Xong rồi, vẫn là say!

Sở Kiều thầm kêu một tiếng không ổn, trơ mắt nhìn Lục Cảnh Hành vừa kéo vừa lờ người phụ nữ đã say kia rời đi.

Kéo dài từ giữa trưa đến tối, tiệc rượu cuối cùng cũng kết thúc. Tài xế lái xe đưa Quyền Yến Thác và Sở Kiều về biệt thự, sau đó giúp cô dìu người đàn ông say rượu vào nhà.

Đỡ người tới phòng ngủ xong tài xế mới rời đi.

Sở Kiều đóng kín cửa lại, vô cùng mệt mỏi ngã xuống giường.

Mệt chết đi được!

Đột nhiên có một cánh tay quấn lấy hông, Sở Kiều bị dọa đến mức trợn mắt thật to, phát hiện ra đó là người đàn ông có gương mặt tuần tú nhà mình: "Mệt mỏi sao? Đau ở đâu anh giúp em xoa xoa."

"Anh....." Sở Kiều ngơ ngẩn, không phản ứng kịp: "Anh không có say sao?"

Quyền Yến Thác há hê hást cằm, nói: "Hôm nay là ngày quan trọng như vậy, sao anh có thể say chứ?!"

Mẹ nó!

Sở Kiều quăng qua một cái tát, không vui nói: "Sao anh không say mà lại để liên lụy tới Tri Việt và chị Sơ Nhược?"

"Thằng nhóc Tri Việt kia là đáng đời!" Quyền Yến Thác nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Chị anh luôn cao cao tại thượng, say một chút có vẻ có lợi hơn."

"....."

Sở Kiều hiển nhiên không hiểu được lời của anh, nhưng không có thời gian để tiêu hóa được lời vừa rồi, người đàn ông trực tiếp ôm cô lên, đi vào phòng tắm: "Tắm rửa sạch sẽ đi nào."

Trong bồn tắm có tinh dầu, còn có cánh hoa hồng, nhất định là anh đã tỉ mỉ chuẩn bị. Sở Kiều ngâm mình ở trong nước nóng, thoải mái thả dãi, nhưng mà điều làm cô kinh ngạc nhất là, người đàn ông này thế mà có thể an ổn tắm, không giờ trò lưu manh?!

Chỉ là sau khi tắm xong, trở lại trên giường, người đàn ông liền hiện nguyên hình.

"Anh muốn làm gì?" Sở Kiều đưa tay nắm lấy dây quần áo ngủ, cắn môi hỏi anh.

"Làm em!"

Quyền Yến Thác chậm rãi đưa tay, dứt khoát xé áo ngủ của cô ra.

Từ trong miệng anh bắt đầu phát ra những lời thô tục, Sở Kiều nghe mà tim gan run sợ, quyết định đầu hàng: "Cái đó... Chân em đau."

Quyền Yến Thác đưa tay kéo bập chân của cô, nghiêng người đè cô dưới thân, không có biểu cảm gì.

"Tay em đau, đầu em nhức, toàn thân đều đau!" Sở Kiều nhắm mắt lại, kêu lên, không nghĩ ra cách nào khác.

Tóc rơi trên khuôn mặt được người đàn ông dịu dàng vén lên, động tác êm ái của anh làm cho người ta thư thái.

Sở Kiều từ từ mở mắt, trong nháy mắt liền bị ánh mặt nhu tình của anh làm rung động.

"Quyền Yến Thác..." Loại thời điểm này, không khí tốt đẹp như vậy, Sở Kiều lại đột nhiên nhớ tới một vấn đề đã đề nén thật lâu, tối nay phải hỏi cho rõ ràng: "Lần đầu tiên của anh là cùng với ai?"

"Lần đầu tiên làm gì cơ?" Mày kiếm của Quyền Yến Thác nhú chặt.

"Anh nói xem là lần đầu tiên làm gì?" Sở Kiều giận, nụ cười lo lắng: "Chính là bọn em phụ nữ có lần đầu tiên, đàn ông các anh cũng có thể có lần đầu tiên!"

Nghe cô nói, Quyền Yến Thác cuối cùng hiểu được. Nhưng vấn đề thế này, cô muốn anh trả lời thế nào?

"Có nói hay không?" Sở Kiều nhìn anh chằm chằm, lửa giận được kìm nén chỉ cần anh không trả lời liền bộc phát.

Suy nghĩ được hơn một hồi, Quyền Yến Thác mím môi, từ từ đưa tay phải ra, nói: "Cùng nó."

Sở Kiều vừa mới nghe cũng không hiểu, sau khi lấy lại tinh thần, đỏ mặt mắng anh, tức giận nói: "Anh trả lời cho có lệ! Em đang hỏi anh, anh và..... người phụ nữ nào?"

Nói đến câu cuối cùng, giọng Sở Kiều từ từ hạ thấp xuống, trong lòng tràn ngập uất ức.

"Kiều Kiều." Quyền Yến Thác đưa tay giữ lấy mặt của cô, để cho cô nhìn thẳng hai mắt của mình, trầm giọng nói: "Trước kia đám người bọn anh đều chơi tới chơi lui, em hỏi anh cái này, anh vốn không có nhớ!"

Mà có nhớ cũng không dám nói cho cô biết đâu! Phụ nữ một khi đã ghen thì chuyện gì cũng có thể làm ra được!

Ngừng một chút, anh cúi đầu hôn lên đôi mắt đã đỏ lên của Sở Kiều, dịu dàng nói: "Khi đó anh không biết sẽ gặp được em, bằng không anh khẳng định sẽ giữ một thân trong sạch chờ em xuất hiện!"

Sở Kiều cắn môi, đôi mắt đen nhánh sáng tỏ một mảnh. Thật lòng mà nói, cô đã sớm đoán được đáp án như vậy, dù sao Quyền Yến Thác đàn ông như vậy, không thể nào đơn thuần như một tấm giấy trắng.

So đo với quá khứ cũng không có ý nghĩa gì. Hiện tại đã hỏi, cũng đã được anh trả lời, trong lòng cũng bình tĩnh trở lại.

"Hừ ——"

Đưa tay điểm lên môi Sở Kiều, Quyền Yến Thác cúi đầu, môi mỏng rơi vào trên môi của cô, nói: "Đây là đêm tân hôn của chúng ta, không cho em suy nghĩ lung tung."

Nụ hôn của anh rơi xuống, Sở Kiều không có sức chống cự. Nụ hôn mang theo tình cảm nóng bỏng, đốt cháy hai trái tim đang yêu.

Trên cái giường khổng lồ trong phòng ngủ, chăn gối xộc xệch. Sở Kiều có nệm mềm chống đỡ sau lưng, phía trước lại đụng phải một bờ ngực rắn chắc, cô có nghĩ muốn tránh cũng không có đường để chạy.

Đêm tân hôn này, cô cũng đã mong đợi thật lâu. Nhiệt tình chôn giấu trong cơ thể, hôm nay tất cả đều thổ lộ ra ngoài.

"Ừm!"

Sở Kiều ngẩng đầu lên, cằm cổ trắng nõn kéo ra một đường cong xinh đẹp. Cô nhẹ đưa tay, lòng bàn tay rơi lên bắp thịt bền chắc của người đàn ông, dùng sức giữ chặt, rơi lên một vài vết đỏ.

Giữa răng môi phát ra âm thanh vụn vỡ, Sở Kiều nghe được âm thanh mình phát ra, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Vừa vặn người đàn ông này cố ý làm chuyện xấu, đụng vào phía trước một chút làm cô cắn chặt môi.

Tựa đầu lên vai của anh, thân thể Sở Kiều không còn chút sức lực, thấy mồ hôi chạy xuống hai má người đàn ông, đưa tay lên lau trong vô thức.

Đầu ngón tay hơi lạnh của cô lướt qua, thoáng chốc làm chấn động chút ẩn nhẫn còn sót lại của đàn ông.

Thân thể đảo lộn, cơ thể bị xoay chuyển úp mặt xuống giường. Người đàn ông giữ chặt cô, động tác hoàn toàn không chịu khống chế.

Đến thời khắc cực hạn, Quyền Yến Thác nắm chặt tay của cô, mười ngón tay nắm chặt, trong nháy mắt, Sở Kiều đem toàn bộ mình, hoàn toàn nở rộ.

Ái dục, triền miên.

Sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời bị rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng chắn ở ngoài. Sở Kiều vui ở trong ngực anh ngủ vô tri vô giác, cho đến khi nghe thấy tiếng ông ông ngoài cửa, mới đẩy người đàn ông bên cạnh ra.

Khó có ngày thói quen dậy sớm của Quyền Yến Thác bị phá vỡ, anh vẫn nhắm mắt, đưa tay sờ lấy điện thoại di động, cho rằng âm thanh phát ra là chuông báo thức. Anh đã tính trước đặt vé máy bay đi hướng trăng mật vào buổi chiều vì nghĩ sáng sẽ không dậy nổi.

Điện thoại di động vẫn vang lên, Quyền Yến Thác mở mắt nhìn số điện thoại một chút, nghe máy.

Sở Kiều nghe thấy tiếng anh nói chuyện, cũng chậm chậm tỉnh táo lại. Cô nhìn nhìn thời gian, lại nhắm mắt lại hỏi anh: "Có phải điện thoại gọi chúng ta rồi giường hay không?"

Người bên cạnh không trả lời, Sở Kiều cảm thấy không khí có gì đó không ổn, xoa xoa mắt, quay đầu, hỏi: "Thế nào?"

"Mau dậy đi." Quyền Yến Thác giật tái mặt, nắm điện thoại ngồi dậy, lạnh lùng nói: "Trong nhà đã xảy ra chuyện."

Sở Kiều cả kinh, bật dậy, nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tuấn tú đang căng thẳng của Quyền Yến Thác, còn có khí tức lạnh lẽo tỏa ra xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Bài vị kỳ lạ

Lúc đi tới nhà họ Trì, khắp nơi trong nhà lộn xộn bừa bãi.

Tất cả những đồ vật có thể đập, đều bị đập nát, trên mặt đất chỗ nào cũng có mảnh kính vỡ.

Sở Kiều kéo tay người đàn ông bên cạnh, có thể cảm giác được anh đang căng thẳng, cô không dám nói lời nào, theo chân anh bước vào bên trong.

"Người đâu rồi?"

Trong phòng khách chỉ có người giúp việc đang thận trọng dọn dẹp, nhìn thấy bọn họ, vội vàng trả lời: "Bà chủ ở bên trong."

"Trì Quân Lương đâu?"

Quyền Yến Thác mím chặt môi mỏng, giọng nói vô cùng lạnh lẽo. Sở Kiều nhìn nét mặt anh, theo bản năng nắm chặt tay anh, chỉ sợ anh bị kích động.

Mấy người giúp việc cũng không dám dấu diếm: "Ông chủ đi rồi, bị bà chủ đuổi đi."

Đưa mắt nhìn căn phòng lộn xộn, Quyền Yến Thác giật tái mặt, hỏi "Cô cô như thế nào?"

Người giúp việc cúi đầu, trầm miệng một lời, "Không tốt lắm."

Sở Kiều thở dài, nói mấy người giúp việc nhanh chóng thu dọn sạch sẽ căn phòng, tránh để cho thủy tinh làm người khác bị thương. Cô lôi Quyền Yến Thác đi vào bên trong, mở ra cửa phòng ngủ chính.

Quyền Chính Nghi đang ngồi ở trên giường, mái tóc bình thường được chải gọn gàng lúc này xộc xệch tán loạn, khuôn mặt trang điểm tinh tế cũng trắng bệch như tờ giấy, không chút huyết sắc, "Cô cô."

Sở Kiều kêu lên, lại thấy bà nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, trên mặt không có biểu cảm gì.

Quyền Yến Thác mím môi đi đến bên người bà rồi ngồi xuống, ánh mắt thâm trầm nhìn vào khuôn mặt của bà, gương mặt tuấn tú tối lại.

Đưa tay nắm tay bà, Quyền Yến Thác nhìn thấy trên tay có vết máu đã khô, ánh mắt lạnh lẽo, "Tại sao lại thế này?"

Sở Kiều cúi đầu nhìn qua, vết thương cũng không sâu. Cô quét mắt nhìn mảnh vỡ khắp phòng, nói nhỏ bên tai Quyền Yến Thác.

Đồ vật bài trí trong phòng bị đập vỡ rất nhiều, có thể là bà không cẩn thận bị vật nhọn cắt phải.

Cô cô từ nhỏ đã thương yêu anh, Quyền Yến Thác nhìn đôi mắt sưng đỏ của bà, cảm thấy rất bức bối. Anh mím môi hỏi lại: "Còn đau không?"

Quyền Chính Nghi không chịu nói câu nào, chỉ nhìn anh với ánh mắt hàm chứa uất ức.

Gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của gia đình, Quyền Yến Thác yêu cầu đến ngay lập tức.

Trong trường hợp này, hình như Sở Kiều cũng không giúp được. Bình thường Quyền Chính Nghi vốn không thích cô, trong lòng cô hiểu rõ. Lúc này cô ở tại đây, không chừng bà sẽ không muốn nói.

Khẽ thờ dài một cái, Sở Kiều đưa tay vỗ vỗ bả vai Quyền Yến Thác, nhìn thấy anh gật đầu, cô mới xách túi, xoay người đi ra ngoài.

Đi tới ngoài cửa, liền nghe được sau lưng có động tĩnh, kèm theo tiếng khóc của Quyền Chính Nghi, "A Thác, là mắt cô bị mù....."

Lúc Sở Kiều đóng cửa lại, thấy Quyền Yến Thác kéo cô cô, trên mặt vô cùng lo lắng.

Trong phòng khách, người giúp việc đã thu dọn sạch sẽ các mảnh thủy tinh vỡ.

Trong nhà xảy ra loại chuyện như vậy, mọi người đều cẩn thận, ai cũng không dám nhiều lời.

Sở Kiều xoay người ngồi lên ghế sofa, nhìn thấy trên bàn trà tấm ảnh đã bị xé nát, cô gom lại nhìn, thấy rất rõ trong hình là Trì Quân Lương và một cô gái trẻ tuổi.

Ánh mắt cô giật giật, lập tức nhớ tới tiệc cưới ngày hôm qua cô từng nhìn thấy bóng lưng của người phụ nữ kia, lập tức trong lòng hiểu rõ.

Buổi sáng Quyền Yến Thác nhận được điện thoại trong nhà, thật ra chuyện đã náo loạn từ tối hôm qua, chỉ là suy nghĩ cho đêm tân hôn của bọn họ, cho đến sáng ngày hôm nay mới không thể không thông báo cho họ biết.

Nguồn gốc sự tình là Quyền Chính Nghi nhận được ảnh chụp thân mật của chồng mình và người phụ nữ khác. Ngày hôm qua, lúc ở khách sạn bà lại nhìn thấy Trì Quân Lương đang len lút dây dưa cùng một người phụ nữ, sau khi về nhà, bị bà ép hỏi, cuối cùng Trì Quân Lương cũng nói ra toàn bộ sự thật.

Ngoại tình, vượt quá giới hạn.

Trì Quân Lương thân nhiên thừa nhận, hơn nữa còn thay đổi đáng về vàng vọt dạ dạ thường ngày, lần này lại rất kiên quyết, cho dù ly hôn cũng không quan trọng, có thể nào thì cũng không chấm dứt với người phụ nữ kia!

Điên rồi!

Sở Kiều ném hình trong tay vào thùng rác, khuôn mặt lạnh lùng. Cô cũng bị tức không nhẹ, huống chi là Quyền Chính Nghi? Bình thường vốn là một người cương quyết ngang ngược, nay lại bị chồng phản bội trắng trợn như thế, loại đả kích này ai có thể chấp nhận được?

Nghĩ tới những chuyện này, trong lòng Sở Kiều suy nghĩ. Cô cắn môi, đôi mắt tĩnh lặng. Mặc dù ba không nói nhiều nhưng cô hiểu, chuyện của mẹ vĩnh viễn là một vết thương trong lòng ông, còn với cô, đó cũng là nỗi đau không thể phai mờ!

Một lát sau, tiếng khóc bên trong phòng ngủ nhỏ dần. Sở Kiều thờ dài, lúc này mới phát hiện ra, từ khi vào cửa đã không nhìn thấy Trì Việt. Cô nhú mào nhìn lên lầu, nhắc chân đi lên cầu thang.

Vừa bước lên bậc thang, Sở Kiều có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc. Cô bước nhanh lên trên, đi qua lầu một, tới lầu hai thì nhìn thấy cậu ta.

Trì Việt ngồi trên bậc thang, trong tay cầm điếu thuốc, xung quanh cũng không ít tàn thuốc lá.

"Làm sao cậu lại ở chỗ này?" Sở Kiều cau mày, đoạt lấy thuốc trong tay cậu ta, dùng chân đạp tắt. Xem ra cậu ta ngồi đây từ tối hôm qua, thật lâu cũng không nhúc nhích.

Người đối diện nghiêng người dựa vào tường, gương mặt tuần mỹ cúi xuống. Tóc lòa xòa trên trán, che kín mắt. Sở Kiều không thấy rõ cảm xúc trong mắt cậu ta, cô cảm thấy trong lòng khó chịu.

Sở Kiều đưa tay, lòng bàn tay vừa muốn vỗ vào trên vai lại thấy cậu ta giống như bị giật mình né tránh.

"Trì Việt?"

Nhìn đến động tác bản năng của cậu ta, Sở Kiều cảm thấy đau lòng, nhẹ nhàng gọi, "Trì Việt?"

Lúc lâu sau, Trì Việt chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt vẫn vện tia máu. Trên người có mùi thuốc lẫn mùi rượu, Sở Kiều nhớ tới tiệc cưới ngày hôm qua, cậu ta đã uống không ít rượu, lại thêm một đêm không ngủ, trong lòng lo lắng.

"Cậu không sao chứ?" Sở Kiều lại hỏi một câu, giọng nói dịu dàng.

"Có thể có chuyện gì?" Trì Việt mở miệng cười, giọng nói khàn khản, ánh mắt lơ mơ.

Quảng xuống những lời này, cậu ta đứng lên, nhưng bởi vì ngồi lâu một chỗ, hai chân mất đi cảm giác. Sở Kiều vội vàng đỡ, chỉ sợ cậu ta ngã xuống.

Trì Việt vịn vào tường đứng vững, lạnh lùng đẩy tay cô ra, không nói một lời đi về phòng ngủ, đóng cửa rầm một cái.

Nhìn đôi mắt vô hồn của cậu ta, Sở Kiều lắc đầu một cái, từ trên lầu đi xuống.

"Như thế nào?" Quyền Yến Thác gọi bác sĩ đến, cho cô cô uống thuốc mới khiến bà ngủ được. Anh nhìn thấy Sở Kiều đi xuống, trầm giọng hỏi.

Sở Kiều bất đắc dĩ thở dài: "Không được tốt lắm, cậu ta không nói gì."

Nghe vậy, đôi mắt Quyền Yến Thác tối lại, trong nháy mắt, môi mím chặt. Từ nhỏ đến lớn, Trì Việt là người háo thắng, có chuyện gì cũng náo động, nhưng lần này cậu ta lại không ồn ào huyên náo!

"Phải làm sao bây giờ?" Sở Kiều ngồi bên cạnh anh, nhìn căn phòng trống rỗng, vô cùng khó chịu.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, tất cả mọi người đều không chuẩn bị tinh thần. Trì Quân Lương ở trong nhà này hai mươi mấy năm, chưa từng làm ra việc nào oanh động như vậy, hôm nay đúng là khiến cho người khác mở to mắt mà nhìn!

"Em gọi điện cho Phùng Thiên Chân." Quyền Yến Thác mím chặt môi mòng, dặn dò Sở Kiều, "Loại chuyện như thế này cũng không dấu diếm được! Cô cô vẫn luôn thích cô ấy, cô cô ấy ở đây sẽ giúp đỡ được đôi chút!"

"Được." Sở Kiều đồng ý với anh, lấy điện thoại ra gọi.

Ra khỏi biệt thự, Quyền Yến Thác lái xe trở lại nhà tổ, trên đường đi anh không lên tiếng, sắc mặt rất khó nhìn.

Sở Kiều không biết nên nói gì để an ủi anh, gặp phải chuyện như vậy ai mà không sốt ruột!

Không khí trong nhà cũng không tốt, Phạm Bồi Nghi ngồi trên sô pha, hai tay xoa huyệt Thái Dương, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên cũng là một đêm không ngủ. Thấy bọn họ trở lại vội vàng hỏi, "Chính Nghi thế nào rồi?"

"Không tốt lắm." Quyền Yến Thác kéo Sở Kiều ngồi xuống, hai chân gác lên bàn trà "Con vừa nói bác sĩ đến kiểm tra, cô cô bị kích thích quá độ."

"Aiii....." Phạm Bồi Nghi than thở, bất đắc dĩ nói: "Chính Nghi vốn là người giữ sĩ diện, ta lại không thể ở bên cạnh trông chừng."

"Con đã gọi Phùng Thiên Chân đến." Quyền Yến Thác ngả người vào trên sô pha, ánh mắt âm trầm.

Nghe con trai nói vậy, Phạm Bồi Nghi gật đầu, "Cũng tốt, cô cô của con rất thích Thiên Chân, có nó bên cạnh, ta cũng yên tâm."

"Chuyện tra như thế nào?" Quyền Yến Thác mím môi, mở miệng hỏi.

Sắc mặt Phạm Bồi Nghi tối lại, giọng nói tức giận, "Ba con vừa nói chuyện điện thoại, thật không ngờ Trì Quân Lương đúng là có năng lực, lại nuôi dưỡng phụ nữ ở bên ngoài 2 năm, chúng ta đúng là xem thường ông ta rồi!"

Ánh mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác lóe sáng, nét mặt dần dần lạnh nhạt.

Đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay anh, Phạm Bồi Nghi chỉ sợ con trai bị kích động: "A Thác, ba con nói rồi, chuyện này không cho con nhúng tay vào."

Quyền Yến Thác cúi đầu, không nói gì.

Sở Kiều ngồi bên cạnh anh, có thể nhìn thấy khóe mắt anh lóe lên sự xót xa. Đầu trái tim trầm xuống, sắc mặt cũng thay đổi.

"Mẹ, bà nội như thế nào?" Sở Kiều không thấy bóng dáng bà cụ, trong lòng lo lắng.

Phạm Bồi Nghi cau mày, còn chưa kịp mở miệng, liền nghe được có tiếng bước chân truyền đến.

"Còn ngồi làm gì?" Bà cụ chống gậy ra ngoài, vẻ mặt bình thường, "Ăn cơm."

Một tiếng ra lệnh của bà cụ, đám người Phạm Bồi Nghi vội vàng đứng lên.

Trên bàn ăn, không khí không khỏi ngột ngạt.

Tất cả mọi người không muốn ăn, rồi lại bất buộc mình phải ăn từng miếng cơm.

"Nhóc con." Bà cụ Quyền đột nhiên mở miệng, nhìn Sở Kiều, "Thật là xin lỗi con, vốn nên để cho các con đi du lịch tuần trăng mật nhưng trong nhà lại xảy ra chuyện, con không giận chứ?"

"Không đâu ạ!" Sở Kiều ngẩng đầu lên, mỉm cười, "Bà nội, bà không biết, thật ra thì con cũng không thích đi du lịch, chơi rất mệt mỏi, lại tốn nhiều tiền, không bằng ngồi ở nhà còn tốt hơn!"

Quyền Yến Thác quay đầu nhìn cô, hai mắt thâm thúy chớp chớp, ánh mắt kia muốn nói: Những lời này của em thật giả dối!

Sở Kiều cắn chiếc đũa, len lén đưa tay捏 hông anh, lại bị anh cầm lấy, nắm chặt năm ngón tay của cô.

Nghe được lời cô nói..., bà cụ Quyền hài lòng gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Dùng xong bữa tối, bà cụ đứng dậy trở về phòng, không nói gì. Mặc dù sắc mặt cụ nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng Sở Kiều vẫn có thể thấy có chút gì đó khác khác.

Nhìn bà cụ rời đi, Quyền Chính Nham đặt đĩa xuống, gọi con trai vào thư phòng trên lầu.

Hai cha con bọn họ lên lầu, Phạm Bồi Nghi thờ dài, nhìn Sở Kiều nói: "Ta vốn là tính toán đi đến chùa thấp hương, cầu Tổng Tử Quan Âm cho hai đứa. Con đã ở đây thì ngày mai đi theo ta được không."

Sở Kiều không tin những thứ này, nhưng mẹ chồng tự mình mở miệng, cô tất nhiên không thể cự tuyệt, khéo léo gật đầu một cái, "Vâng, mai con đi cùng mẹ."

"Ừ." Phạm Bồi Nghi đáp lời, cảm thấy mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước.

Sau khi mẹ chồng rời đi, Sở Kiều tiếp tục đợi thêm một lúc, sau khi Quyền Yến Thác rời khỏi thư phòng, hai người bọn họ cùng nhau đi về.

Lái xe về đến nhà đã là buổi tối. Hơn nửa ngày giày vò, tất cả mọi người đều mệt muốn chết. Sở Kiều đi vào phòng bếp đun nước, đến khi cô mang cà phê ra ngoài, thấy người đàn ông ngồi im lặng trên ghế sofa.

Sở Kiều đặt đồ xuống, ngồi bên cạnh anh, vội vàng hỏi, "Anh đang nghĩ cái gì?"

Quyền Yến Thác nắm tay cô nói, "Không có gì."

Về mặt của anh thật đáng sợ, Sở Kiều cảm thấy lo lắng, hai tay bùng lấy mặt anh, nói: "Ông xã, anh hãy nhìn em! Giết người là phạm pháp, anh không thể mạnh động"

"Stop!"

Quyền Yến Thác cười một tiếng, đưa tay ôm cô vào trong ngực, môi mỏng nhếch lên, "Yên tâm, chồng em sẽ không làm chuyện phạm pháp!"

Mặc dù anh nói như vậy, nhưng Sở Kiều vẫn cảm thấy không an lòng, đưa tay ôm chặt eo anh, vùi mặt ở trong ngực anh, nói "Anh đừng như vậy được không? Em sợ!"

"Sợ cái gì?" Quyền Yến Thác cúi đầu, nhìn cô cười cười, "Em lại không làm việc gì sai."

"Nếu như có ngày, em làm chuyện sai trái thì sao?" Sở Kiều trừng mắt nhìn, giọng nói đùa cợt.

Khóe mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, ánh mắt tối lại, "Vậy thì anh sẽ hiếp trước giết sau!"

"Lưu manh ——"

Sở Kiều bấu môi, nghĩ thầm tại sao chuyện gì anh cũng có thể liên hệ đến việc kia?

"Không tin?"

Quyền Yến Thác nhíu mày, đột nhiên ôm eo cô, gương mặt tuấn tú cúi thấp xuống, ánh mắt lóe sáng, "Sở Kiều, thật ra thì có một bí mật, anh vẫn chưa nói với em."

"Bí mật?" Sở Kiều hoàn toàn không hiểu, ngây ngốc hỏi anh, "Bí mật gì?"

Quyền Yến Thác híp con ngươi, ngón tay thon dài lướt nhẹ qua đôi môi cô, cười âm trầm: "Anh có một sở thích đặc biệt."

Ngừng một chút, ánh mắt anh quan sát Sở Kiều một lần, hung ác nói, "Anh thích trói phụ nữ trên giường, hung hăng giày xéo, hưởng thụ khoái cảm ngược đãi."

"Anh....."

Sở Kiều nuốt nước miếng một cái, khuôn mặt hơi trắng bệch.

Nhìn ánh mắt sợ hãi của cô, Quyền Yến Thác không nhịn được cười phá lên, về mặt chế nhạo.

Ý thức được bị anh lừa, Sở Kiều thật muốn mắng người, anh nhanh hơn một bước, ôm eo cô bước nhanh lên lầu, "Em yêu, tối nay em phải tận lực hưởng thụ!"

"Anh thả em xuống ——"

Sở Kiều giằng giằng nhưng không thoát khỏi ngực người đàn ông. Người bị ném lên giường, sau lưng là nệm mềm mại, trơ mắt nhìn anh như hổ đói vồ mồi, vô lực phản kháng.

Lúc đó, trong phòng riêng của khách sạn sang trọng.

Trong tay Quý Tư Phạm cầm chén com, vừa ăn vừa hỏi người bên cạnh, "Ba, món ăn ở đây có ngon miệng không?"

"Không tệ." Quý Uẩn vừa ý gật đầu một cái, nói: "Là mùi vị trước kia ta từng ăn."

Hai cha con nói chuyện, Quý Uẩn gấp thức ăn cho con trai, ánh mắt hơi biến đổi, hỏi: "Tiền vào Sở thị vẫn thuận lợi chứ?"

"Còn có thể." Quý Tư Phạm ăn com, nói: "Những cổ đông kia không khó đối phó, ba yên tâm đi."

Ngừng một chút, mặt anh trầm lại, nhìn ba mình rồi mở miệng, "Chỉ là, chúng ta còn thiếu một cơ hội."

Cơ hội? Quả thật là còn thiếu một cơ hội.

Quý Uẩn khẽ mỉm cười, buông bát đũa trong tay, "Ba hiểu."

Lát sau, Quý Uẩn rời khỏi bàn ăn, trở lại thư phòng. Ông ngồi trong ghế xoay, lấy từ ngăn kéo ra một chiếc đồng hồ đeo tay, nắm chặt trong tay.

Bóng đêm yên lặng bên ngoài cửa sổ, cúi đầu nhìn chằm chằm đồng hồ trong tay, ánh mắt bình tĩnh có chút đau xót.

Tiểu Kiều, tại sao năm đó em lại thất ước?

Khóe miệng Quý Uẩn trầm xuống, ánh mắt mờ mịt. Ngón tay vuốt ve mặt đồng hồ, nhỏ giọng lầm bầm, "Anh biết, nhất định là bọn họ! Em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những người đó!"

Sáng sớm, Sở Kiều đi đến nhà Tổ, ra ngôi miếu ở ngoại ô thấp hương cùng mẹ chồng.

Không phải Chủ nhật, trong miếu cũng không nhiều người.

Lần đầu tiên Sở Kiều tới đây, cái gì cũng đều cảm thấy mới mẻ. Cô đi bên cạnh mẹ chồng, rất ngoan ngoãn khéo léo.

Phạm Bồi Nghi cầu xin Tổng Từ Quan Âm cho đôi vợ chồng son, lại nghĩ đến chuyện của Quyền Chính Nghi, liền đốt thêm một nén nhang.

Sở Kiều đứng ở hành lang bên ngoài chờ, thuận tiện xem một chút những khu vực khác.

Khóe mắt lướt qua cái gì đó, Sở Kiều miễn cưỡng quay đầu lại, quả nhiên thấy người quen. Cô vừa muốn cất tiếng gọi, lại thấy người nọ đi nhanh vào bên trong Thiên Điện, vô cùng vội vã.

Sở Kiều vốn là muốn chào hỏi nhưng thấy bà đi đặc biệt nhanh, cũng không làm phiền, trong lòng chỉ cảm thấy tò mò.

Quay đầu liếc nhìn mẹ chồng, bà vẫn thấp hương nên còn cần chút thời gian. Sở Kiều cầm túi, cất bước đi về phía trước.

Đại điện bên cạnh có Thiên Điện, diện tích không lớn. Sở Kiều đi tới ngoài cửa, cũng không bước vào. Người ở bên trong rất ít, trên bàn dài để rất nhiều bài vị.

Sở Kiều nhíu mày, nhìn Giang Tuyết Nhân mặc đồ trắng, quỳ gối trước một bài vị.

Bà quỳ trên đệm cói màu vàng, chắp tay trước ngực, trong miệng lầm bầm điều gì đó.

Sở Kiều đứng hơi xa, nghe không rõ ràng. Cô nhìn lên bài vị cũng không thấy rõ là viết cái gì.

Lúc lâu sau, Giang Tuyết Nhân thấp hương xong liền đứng dậy rồi đi.

Sở Kiều ẩn sau cây cột, thấy bà đi xa. Cô bước đến rất nhanh, từ đầu đến cuối không dừng lại, sợ bị người khác nhìn thấy.

Trong điện trống rỗng, đã không có người.

Sở Kiều quay đầu nhìn vào bên trong, nhắc chân đi đến.

Cô đi tới chỗ Giang Tuyết Nhân vừa đứng, ngẩng đầu nhìn bài vị trước mắt, bên trên bài vị phủ một tấm lụa đỏ, không nhìn thấy cái gì.

Sở Kiều cắn môi, do dự nửa ngày mới chậm rãi đưa tay nhắc tấm lụa đỏ lên.

Vén lên màn che, bên trên bài vị màu đen là hai chữ Kiều Uyển chói mắt.

Trái tim Sở Kiều nhói lên, hai tay đang buông xuôi bên người nắm chặt lại, tại sao Giang Tuyết Nhân lại thờ phụng bài vị của mẹ cô ở chỗ này?!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 124: Có tật giết mình

Lúc thấp hương ở trong miếu, Phạm Bồi Nghi đặc biệt đưa Sở Kiều đến một quán cơm chay, bà nói đồ chay ở đó rất ngon, muốn để cô nếm thử.

Mùi vị món ăn thực sự rất đặc biệt, đồ chay được làm tinh xảo, ngon miệng.

Sở Kiều ăn không ít, rất giữ thể diện cho mẹ chồng. Lúc ăn cơm, cô chủ động nói chuyện phiếm với bà, muốn kéo gần tình cảm giữa hai người.

Từ nhỏ đến lớn, Sở Kiều vẫn chưa được hưởng thụ tình thương của mẹ, hiện tại, cô có mẹ chồng, trong lúc vô tình, coi bà như chính mẹ ruột của mình mà đối đãi.

Phạm Bồi Nghi cũng không phải là một người khó chung sống, tuy đôi khi có tranh cãi một chút nhưng tâm địa bà vốn thiện lương. Bà biết hoàn cảnh từ nhỏ của Sở Kiều, tất nhiên đối xử với cô cũng như với con gái của mình.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, Nếu Sở Kiều phí hết tâm tư để lấy lòng ai đó, thực lực cũng không thể khinh thường. Lúc đầu đối với Mai Kiệt cũng như vậy, cô dùng gần hai tháng thu phục người vốn hay soi mói như thầy Mai, cũng có thể thấy được năng lực của cô!

"Kiều Kiều, các con đã không thể đi hưởng tuần trăng mật, con ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, không cần phải vội vàng quay lại làm việc." Phạm Bồi Nghi vỗ vỗ lưng cô, cười nói.

Sở Kiều gật đầu một cái, vẻ mặt dịu ngoan, "Vâng, gần đây trong nhà có việc, con cũng muốn giúp một tay."

Nhắc tới chuyện trong nhà, Phạm Bồi Nghi không nhịn được thở dài. Thật vất vả và chờ đợi đến lúc con trai cùng con dâu kết hôn, mọi việc đều viên mãn. Thế nhưng, bên nhà Quyền Chính Nghi gây ra đại sự còn chưa nói, mà con gái cũng không để cho bà yên tâm.

Đều nói làm cha mẹ, cả đời vì con cái. Lúc này, Phạm Bồi Nghi liền khắc sâu trong tâm, thật là, cái nào cũng không để cho bà được yên lòng.

Phạm Bồi Nghi nhìn Sở Kiều một chút, mấy lần muốn nói lại thôi. Nghĩ đến tính khí thôi tha của Quyền Sơ Nhược, bà cũng nhừ đầu, không dám tùy tiện nghị luận chuyện của nó, đứa bé này tính khí quá quật cường, thực khiến người ta lo lắng!

Một lúc sau, Phạm Bồi Nghi nói tài xế lái xe đưa Sở Kiều về nhà trước. Đẩy cửa xe bước xuống, Sở Kiều đứng ở ven đường, đưa mắt nhìn xe hơi màu đen đi xa, sau đó mới xoay người đi vào.

Thấy chiếc xe Hummer màu đen đậu ở trong sân, Sở Kiều ngạc nhiên, nghĩ thầm, hôm nay anh trở về rất sớm? Cô cười cười, cầm túi xách đi nhanh đến trước cửa lớn, ấn vân tay mở khóa đi vào.

"Quyền Yến Thác!"

Sở Kiều lên tiếng gọi, trước cửa chỉ có đôi giày da màu đen của anh, còn có áo khoác. Trong phòng khách không thấy người.

Người đâu?

Sở Kiều đổi dép, đang muốn đi vào trong, thấy người đàn ông từ trên lầu đi xuống, trên tóc còn nhỏ nước, sắc mặt âm u nhìn rất đáng sợ.

"Thế nào?" Sở Kiều cất bước đi tới bên cạnh anh, quay đầu nhìn vào đôi mắt anh, cười hỏi: "Người nào trêu chọc anh?"

Quyền Yến Thác nhíu mày nhìn cô một cái, "Em có nghĩ là nên đổi lại cách xưng hô hay không?"

Xưng hô?

Sở Kiều sùng sốt một chút, nhớ lại mới vừa rồi khi bước vào cửa cất tiếng gọi, vội vàng cười nói: "Ồi trời ạ, thói quen thôi mà!"

Đây không phải là một thói quen tốt.

Người đàn ông tiến lên một bước, bàn tay to lớn đặt lên hông cô, càn rỡ nhéo một cái, "Anh khát nước."

Lưu manh!

Sở Kiều thầm mắng, sau khi nén giận trừng mắt liếc anh một cái, mới đứng dậy đi tới phòng bếp pha trà.

Một lúc sau, cô bung trà lúa mạch ra ngoài, đặt ở trước mặt anh, "Anh nếm thử cái này một chút?"

Quyền Yến Thác nâng ly trà lên, đặt ở chóp mũi người nhẹ, cảm thấy mùi vị có chút kỳ quái. Anh nghi hoặc nếm nếm, lúc đầu hơi đắng, nhưng sau đó lưu lại mùi thơm nhàn nhạt.

"Cũng không tệ lắm." Quyền Yến Thác uống liên tiếp vài ngụm, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Trà lúa mạch." Sở Kiều cũng bung lên một ly, nhẹ nhàng thổi, "Em thích uống."

Những đồ vật mà cô thích, khẩu vị đều rất cổ quái. Quyền Yến Thác cũng không nói gì nhiều, uống cạn một ly, cuối cùng nói thêm một câu, "Thêm một ly nữa."

Sở Kiều khẽ mỉm cười, đứng dậy đi vào phòng bếp đem cả bình lấy ra, đặt ở trên khay trà, lại rót cho anh một chén.

"Em đã đi đâu?" Tay Quyền Yến Thác siết chặt hông cô, ôm vào trong ngực.

Sở Kiều nhún nhún vai, cười nói: "Cùng mẹ đi đến chùa dâng hương."

"Dâng hương?" Quyền Yến Thác cau mày, đáy mắt xẹt qua một nụ cười, "Em cũng tin vào cái này?"

"A....." Sở Kiều chep miệng, nói thật: "Ba em nói muốn em làm một người vợ tốt, mẹ đã tin tưởng thì em sẽ luôn luôn đi cùng thôi.."

"Chắc chắn," Quyền Yến Thác cười cô, ánh mắt chế nhạo, "Hiện tại lời nói của cha là thánh chỉ."

Sở Kiều không gạt đầu cũng không phủ nhận, chỉ là nhìn anh cười.

Lúc cô cười, gò má nổi lên lúm đồng tiền, trong ánh mắt của người đàn ông, cảm thấy lòng ngứa ngáy khó chịu.

Hai mắt thâm tháy của Quyền Yến Thác nhú lại, đột nhiên cúi đầu, há mồm ngậm lấy môi cô, lòng như lửa đốt gặm cắn.

"Ừm——"

Trước khi bị rơi vào vây hãm, Sở Kiều thờ hồn hèn đẩy anh ra. Đôi mắt long lanh ngược lên, nhìn anh: "Em có chuyện muốn hỏi anh."

Loại thời điểm này có chuyện gì à?

Gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác căng thẳng, sắc mặt lo lắng, lạnh lùng thương cho cô một chữ: "Hỏi!"

Sở Kiều hít sâu một hơi, kéo tay anh đang ở trong vạt áo lông ra ngoài, thờ dốc, hỏi: "Anh nói xem, tại sao phải lập bài vị trường sinh cho người đã khuất?"

"Bài vị trường sinh?" Quyền Yến Thác nhíu chặt mày kiếm, ánh mắt nhìn cô trầm xuống, thuận miệng nói: "Là do trong lòng hồ thẹn đi! Nếu không thì lập cái đó làm gì?"

Trong lòng hồ thẹn?!

Khóe mắt Sở Kiều u tối, bởi vì lời nói của anh mà yên lặng. Những gì Quyền Yến Thác nói cũng chính là phỏng đoán trong lòng cô.

"Thế nào?" Thấy trong đôi mắt cô có điều gì đó không đúng, Quyền Yến Thác hỏi lại.

Lời đến khóe miệng, Sở Kiều lại không nói ra lời. Chuyện bên phía Quyền Chính Nghi đã khiến cho Quyền Yến Thác bận tâm, cô không muốn vấn đề mình đang bận khoăn làm anh bị quấy nhiễu.

Sở Kiều thờ dài, đưa tay ôm chặt eo anh, vui mặt ở vị trí trái tim anh, hỏi, "Cô cô bên đó như thế nào rồi hả?"

Nhắc tới vấn đề này, trong nháy mắt, vẻ mặt Quyền Yến Thác âm lãnh. Anh mỉm môi, giọng nói căng thẳng, "Em biết người phụ nữ Trì Quân Lương bao dưỡng bên ngoài là dạng gì không?"

Nghe anh nói, Sở Kiều cảm thấy không ổn, từ trong ngực anh ngược đầu lên, nói: "Dạng gì?"

"So với Trì Việt còn nhỏ hơn một tuổi."

"Hả?" Sở Kiều kinh ngạc, có chút không dám tin.

Điên rồi! Những người này điên thật rồi!

"Anh....." Sở Kiều nghe anh nói như vậy, cũng khẳng định anh đã tìm được Trì Quân Lương. Khó trách ngày hôm nay lại về nhà sớm như vậy, chắc chắn là đã đi dạy dỗ những người đó!

"Yên tâm, " Quyền Yến Thác buông tay, sức nhớ ra điều gì đó nhưng lại không muốn nhắc tới. Chỉ là trầm giọng nói: "Anh không làm chuyện phạm pháp."

"Hừ, " Gương mặt tuấn tú của Quyền Yến Thác trở nên lạnh lùng, môi mỏng phun ra lời nói hung dữ, "Nếu Trì Quân Lương dám nói nhảm, anh sẽ đánh chết ông ta!"

Biết Quyền Chính Nghi từ nhỏ rất yêu thương anh, Sở Kiều cũng không thể nói thêm được gì, "Ông xã, anh đừng làm gì quá mức! Vô luận như thế nào, ông ta cũng là cha của Trì Việt, anh nên vì Trì Việt mà suy nghĩ."

Lời này quả thật nói đến trọng điểm! Nếu Quyền Yến Thác không nghĩ đến Trì Việt thì cũng có chừng 100 loại phương pháp khiến Trì Quân Lương sống không bằng chết!

Đề tài quá mức nặng nề, Sở Kiều không muốn tiếp tục. Cô mỉm cười đứng lên, nói: "Anh muốn ăn món gì, em sẽ nấu com?"

Nhắc tới nấu com, ánh mắt Quyền Yến Thác tối lại, rõ ràng không có bất kỳ mong đợi gì, "Làm món sớ trường của em là được rồi."

Nửa câu sau anh chưa nói, đáy lòng oán thầm: chỉ cần không để cho anh đói bụng là tốt rồi.

Nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của anh, Sở Kiều không phục, mở miệng nói: "Vậy tối nay nướng bánh ngọt đi, em học được một loại mới, hương vị rất ngon."

Nghe được hai chữ bánh ngọt, ánh mắt âm đạm của Quyền Yến Thác sáng lên, anh cười tủm tỉm, đứng lên theo cô đi vào phòng bếp giúp một tay.

.....

Sáng sớm, Phùng Thiên Chân chuẩn bị đồ ăn sáng, phân phó người giúp việc bung lên bàn.

"Cô Phùng, " người giúp việc từ trên lầu đi xuống, sắc mặt khổ sở nói: "Cậu chủ không chịu mở cửa, từ tối ngày hôm trước cậu ấy vẫn chưa bước ra khỏi phòng!"

Đặt bữa sáng xuống, Phùng Thiên Chân mỉm môi, dặn dò: "Cô đi mời bà chủ ăn com, tôi lên lầu xem một chút."

Vừa nói cô vừa bước lên lầu, trực tiếp đi tới bên ngoài phòng ngủ của Trì Việt.

Cộc cộc cộc ——

Phùng Thiên Chân đưa tay gõ cửa, nhưng cửa phòng khép chặt. Cô ghé vào trên cửa lắng nghe, bên trong không có động tĩnh gì.

"Trì Việt!"

Phùng Thiên Chân cau mày, kêu lên: "Trì Việt, anh mở cửa ra!"

Cô ở bên ngoài kêu đến miệng đắng lưỡi khô nhưng người bên trong cũng không lên tiếng, tất nhiên là không mở cửa.

Dường như đã dự liệu tình huống này từ sớm, Phùng Thiên Chân xoay người đi xuống dưới lầu, lấy chìa khóa dự trữ ở phòng chứa đồ, quay trở lại. Cô dùng chìa khóa mở cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trong phòng ngủ treo rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng, trong phòng đều là khói bụi. Phùng Thiên Chân bật mũi đi tới bên cửa sổ, một tay kéo rèm cửa, một tay đẩy cửa sổ ra, khiến cho gió lạnh bên ngoài thổi vào.

Người trên giường động đậy, giọng nói khàn khàn: "Kéo rèm che lại."

Phùng Thiên Chân không có phản ứng, nhặt lên quần áo vứt trên đất, nói: "Rời giường, xuống lầu ăn com!"

Đôi mắt Trì Việt lạnh lẽo, nhắc người lên thẳng, "Con mẹ nó, ai cần cô quản tôi. Cút ra ngoài!"

Phùng Thiên Chân đứng ở bên giường, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm, trong lòng Trì Việt khẽ động, theo bản năng tránh ánh mắt cô.

"Trì Việt, anh như vậy là sao?"

Phùng Thiên Chân mỉm môi, sắc mặt trầm tĩnh, nói: "Bây giờ trong nhà xảy ra chuyện, anh nhốt mình ở chỗ này, là có thể coi như không có chuyện gì xảy ra sao? Trì Việt, em nói cho anh biết, anh có ngủ 100 năm thì cũng không thay đổi được sự thật! Anh có thể giống như một người đàn ông hay không, trốn tránh như vậy chỉ làm cho người khác coi thường mà thôi!"

"Phùng, Thiên, Chân!"

Sắc mặt Trì Việt tái xanh, cắn răng nghiến lợi gào lên.

Phùng Thiên Chân nhú mày, không hề né tránh, nhìn anh chăm chăm: "Em nói sai sao?"

Ngừng một chút, cô nhìn ánh mắt lạnh thấu xương của Trì Việt, nói: "Chúng ta bây giờ đã trưởng thành, không phải là trẻ con nữa! Cũng không thể tiếp tục phạm sai lầm, là có thể tránh phía sau đại thụ một đêm, lúc quay trở lại nhà coi như không có gì xảy ra! Việc gì cần phát sinh, trong chúng ta ai cũng không tránh được, cuộc sống vẫn luôn tiếp diễn, anh cứ trốn tránh như vậy, là muốn trốn đến lúc nào?!"

"Tôi ——"

Trì Việt nghe cô nói thì sững sốt một lúc, hồi lâu cũng không tìm được lời giải thích.

"Cậu chủ, cô Phùng!"

Mấy người giúp việc vội vàng chạy đến, sắc mặt trắng bệch, "Hai người mau qua nhìn bà chủ một chút, bà chủ....."

Trì Việt vén chăn lên, đứng dậy chạy xuống lầu.

Đáy lòng Phùng Thiên Chân trùng xuống, cũng vội vàng chạy theo.

Trên bàn phòng khách có bày một hương án, còn có bài vị màu đen. Quyền Chính Nghi thấy Trì Việt đi xuống, lạnh lùng nói: "Việt Việt tới đây."

Trì Việt nhú chặt chân mày, đi tới bên người bà, ngẩng đầu nhìn tên trên bài vị, sắc mặt lập tức âm u, "Mẹ?"

"Quý xuống!"

Quyền Chính Nghi trầm mặt, ánh mắt u ám, giọng nói quyết liệt.

Mấy người giúp việc đều bị dọa sợ, ai cũng không dám nói chuyện.

Phùng Thiên Chân nhú chặt đôi mày thanh tú, lên phân phó người giúp việc gọi điện thoại, thông báo cho bà cụ. Sau đó cô cất bước đi tới bên cạnh Quyền Chính Nghi, nói: "Mẹ Quyền, người đã đối bụng chưa, chúng ta đi ăn cơm?"

Quyền Chính Nghi không nói gì, mắt nhìn chăm chăm Trì Việt: "Trì Việt, nếu con còn cho rằng ta là mẹ con thì con phải quỳ xuống! Dập đầu với bài vị này, coi như ông ta đã chết!"

Trì Việt cup mắt, đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

Phùng Thiên Chân âm thầm thở dài, đưa tay ôm Quyền Chính Nghi, nói: "Mẹ Quyền, mẹ đừng như vậy!"

"Thiên Chân, " đôi mắt lạnh lẽo của Quyền Chính Nghi nhìn cô, chất vấn, "Con có đứng về phía mẹ Quyền hay không?"

"Con tất nhiên là đứng về phía người rồi" Phùng Thiên Chân thấy cảm xúc của bà bị kích động, vội vàng trấn an.

Nghe được lời của cô..., cuối cùng Quyền Chính Nghi cũng mỉm cười, nắm chặt tay cô nói: "Ta biết ngay mà, mẹ Quyền không uổng phí tâm tư thương yêu con."

Mấy ngày gần đây, cả đêm Quyền Chính Nghi đều không ngủ, cảm xúc tinh thần bị ảnh hưởng. Phùng Thiên Chân không thể để bà nổi giận, trong lòng âm thầm lo lắng.

"Trì Việt ——"

Quyền Chính Nghi thấy anh không nhúc nhích, tức giận quát: "Con quỳ xuống cho ta!"

Hít một hơi thật sâu, Trì Việt quỳ xuống, hai đầu gối quỳ trên sàn nhà cứng rắn.

Phùng Thiên Chân muốn ngăn cản, nhưng nhìn đến sắc mặt của Quyền Chính Nghi, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Trì Việt, con nghe cho ta" Quyền Chính Nghi đứng ở sau lưng Trì Việt, ánh mắt nhìn về bài vị ở đối diện, giọng nói kiên quyết: "Bắt đầu từ hôm nay, ba con là người đã chết, từ nay về sau không được liên hệ với ông ta, có nghe thấy không?!"

"Mẹ Quyền," Phùng Thiên Chân cắn môi, hốc mắt có chút đỏ lên, "Mẹ không thể như vậy."

"Tại sao không thể!" Quyền Chính Nghi đỏ mắt, trong đôi mắt vẫn vện tia máu.

Trong lòng Phùng Thiên Chân run rẩy, không biết phải nói thế nào. Thật là rối loạn!

"Trì Việt, con nhắc lại lời ta một lần!"

Quyền Chính Nghi nhìn con trai, ra lệnh.

Tri Việt ngẩng đầu lên, con người hẹp dài hip lại một cái, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng.

"Không nói?" Quyền Chính Nghi tiện tay nhặt lên cái gì đó, đánh lên người Tri Việt "Nếu hôm nay con không nói, thì không còn là con trai ta nữa!"

"Mẹ Quyền!"

Phùng Thiên Chân bị dọa sợ, vội vàng đi lên phía trước ngăn lại: "Mẹ đừng như vậy, anh ấy là con của mẹ, từ nhỏ đến lớn, không phải là mẹ thương anh ấy nhất hay sao?!"

Nghe vậy, Quyền Chính Nghi nén lệ trong mắt, nức nở nói: "Cũng là bởi vì ta thương yêu nó, cho nên mới muốn cho nó hiểu được, từ nay về sau, giữa ta và tên khốn Tri Quân Lương, nó chỉ có thể chọn một!"

"Mẹ Quyền....." Phùng Thiên Chân cắn môi, trái tim chua xót. Loại chuyện như vậy, muốn cho Tri Việt chọn lựa như thế nào?!

"Náo đủ chưa!"

Bỗng nhiên, sau lưng vang lên một tiếng quát.

Phùng Thiên Chân nhìn thấy người đi vào, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may là bà cụ tới kịp thời.

Đúng lúc Quyền Yến Thác và Sở Kiều có ở nhà, cùng bà nội và mẹ chạy đến.

Phạm Bồi Nghi đi nhanh tới, kéo Quyền Chính Nghi sang bên cạnh, "Chính Nghi, cô đang làm cái gì thế? Như vậy không phải đang làm khó thằng bé hay sao?"

Phạm Bồi Nghi nhìn về phía sau, Quyền Yến Thác lập tức đi về phía trước, kéo Tri Việt đứng ở sau lưng.

"Nó là con trai của tôi!" Quyền Chính Nghi cắn môi, cố chấp nói: "Sự lựa chọn này, nó phải chọn!"

"Hồ đồ!"

Bà cụ trầm mặt đi vào, cầm quả trứng quét hết đồ trên bàn xuống đất.

Sở Kiều diu bà nội, lúc này cũng có thể cảm thấy bà đã tức giận, thân thể hơi run run, "Bà nội, bà đừng xúc động, có lời gì từ từ nói."

Sở Kiều đỡ bà cụ đến trên sofa ngồi xuống, nhỏ giọng trấn an.

Phùng Thiên Chân phân phó người giúp việc nhanh chóng lấy mọi thứ dọn sang một bên.

"Chính Nghi, " bà cụ Quyền nhíu mày, nhìn chằm chằm con gái, nói: "Con náo động như vậy, còn có dáng vẻ của người nhà họ Quyền hay không?"

"Mẹ!" Quyền Chính Nghi kích động, cắn bản cái gì cũng không nghe lọt, "Mẹ đã lớn tuổi rồi, đừng quan tâm chuyện của con! Con tự mình xử lý được!"

"Vớ vẩn!"

Bà cụ biến sắc, mắng: "Nếu con xử lý tốt, hôm nay ta còn phải đến đây hay sao?"

"Con đã bao nhiêu tuổi rồi, mà vẫn làm việc kích động tùy hứng như thế?" Bà cụ trầm mặt, nói chuyện không chút khoan nhượng, "Ban đầu cuộc hôn nhân này là do con lựa chọn, là khổ là ngọt, con không thể oán hận người khác!"

Nghe được lời nói của mẹ, đôi mắt đầm lệ của Quyền Chính Nghi lặng lẽ lăn xuống. Bà đỏ mắt, khóc lóc: "Mẹ, lúc này nói những lời như vậy, không phải là đâm dao vào lòng con hay sao?"

"Hừ!" Bà cụ không thêm lưu tình, bực bội nói: "Con biết là tốt rồi! Hiện tại bọn nhỏ đều ở đây, con còn muốn làm tiếp sao?"

"Con ——"

Quyền Chính Nghi nghẹn ngào, nước mắt chảy càng nhiều, "Con nuốt không trôi cục tức này! Tên khốn Tri Quân Lương, còn có người đàn bà kia, con đều sẽ không bỏ qua!"

"Câm miệng!" Càng nghe con gái nói chuyện, bà cụ càng tức.

Lát sau, bà cụ Quyền chống gậy đứng lên, ánh mắt thâm thúy sâu xa, "Quyền Chính Nghi, thu lại nước mắt trên mặt cho ta! Trời có sập xuống, còn người mẹ này chống đỡ, không đến phiên con phải khóc lóc, ta còn chưa có chết đâu!"

Lời nói này, khiến cho tất cả mọi người trầm mặc, trái tim ê ẩm.

Bất cứ lúc nào, đứa trẻ có mẹ bên cạnh cũng là hạnh phúc nhất,

"Mẹ....."

Quyền Chính Nghi nhào tới trong ngực bà cụ, mấy ngày uất ức kìm nén, lập tức khóc lên.

Loại thời điểm này, người khác không giúp gì được. Phạm Bồi Nghi thở dài, cũng rơi lệ theo. Một nhà đang tốt đẹp thế này, làm sao nói phá hủy là phá hủy được!

Quyền Yến Thác trầm mặt, muốn giúp đỡ cũng không xen vào được. Anh quay đầu, nhìn thấy đôi mắt Tri Việt, mơ hồ dâng lên một mảnh đỏ tươi.

Bên này, Sở Kiều nhìn thấy tất cả, trong lòng vô cùng xúc động. Cô khép mắt, không biết đang nghĩ điều gì!

Từ nhà họ Tri đi về, tâm tình Sở Kiều có chút nặng nề. Quyền Yến Thác phải quay lại công ty làm việc, cô còn có thời gian nghỉ tân hôn, liền lái xe về nhà.

"Thế nào hôm nay lại trở về nhà?"

Sở Hoành Sanh đang đọc sách trong vườn hoa, nhìn thấy con gái đột nhiên trở lại, cười hỏi.

Sở Kiều cúi đầu đi tới, ngồi bên cạnh, đưa đồ vật mua được cho ông. "Ba, con vừa mới đi hiệu thuốc mua ít sâm Mỹ, mỗi ngày hai lần sáng tối, ba pha nước uống..., hỗ trợ ngủ ngon."

Cô vừa đi hiệu thuốc mua ít thuốc bổ cho Quyền Chính Nghi, nghĩ đến cha, liền mua thêm một phần.

"Ôi trời!" Sở Hoành Sanh cười, nhìn cô nói: "Con lớn như vậy rồi, mà đây là lần đầu tiên ba được nhận quà của con đấy."

Vốn chỉ là một câu nói vô tình nhưng lại khiến sắc mặt Sở Kiều ảm đạm: "Thật xin lỗi, trước kia là con không hiểu chuyện."

Đứa nhỏ này cảm xúc rất bất thường, Sở Hoành Sanh ngừng trêu chọc: "Ba chỉ là đang trêu chọc con mà thôi, các con sống tốt là ba đã vui rồi."

Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ, Sở Kiều âu sầu, đôi mắt ửng đỏ.

"Kiều Kiều, có chuyện gì sao?" Sở Hoành Sanh nhìn con gái chằm chằm, hỏi.

Chuyện trong nhà, Sở Kiều cũng không biết nên nói gì. Chỉ kể qua loa, sợ cha nhớ lại chuyện không vui..

Nhưng mà, ngược lại, Sở Hoành Sanh cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ an ủi cô, loại thời điểm này cần phải giúp mọi người một tay.

Giang Tuyết Nhân chuẩn bị cơm trưa, thấy Sở Kiều trở về, bà lại phân phó phòng bếp làm thêm hai món ăn.

Trên bàn ăn, không khí hòa hợp.

Trong tay Sở Kiều bưng chén cơm, nhớ tới hình ảnh nhìn thấy trong miếu ngày hôm đó, ánh mắt u ám. Cô nhíu mày nhìn Giang Tuyết Nhân, giống như lơ đãng mở miệng nói: "Ba, mẹ để lại di vật cho con, con nhìn không hiểu, có thời gian con sẽ mang về cho ba xem thử?"

Sắc mặt Sở Hoành Sanh hơi biến đổi, cũng không cự tuyệt, gật đầu cười cười.

Cạch ——

Chiếc đĩa Giang Tuyết Nhân đang gấp thức ăn rót trên mặt bàn, khuôn mặt trắng bệch.

"Dì " Sở Kiều tốt bụng cầm đĩa lên, lúc đưa cho bà, hỏi một câu, "Dì và mẹ con quen nhau, dì có biết là mẹ con có thói quen viết nhật kí không?"

Nghe cô hỏi,..., sắc mặt Giang Tuyết Nhân đột nhiên tái đi, giọng nói căng thẳng, "..... Hình như là có."

Sở Kiều nhếch môi, nhìn khuôn mặt tái nhợt của bà, chỉ cười nhạt, sau đó cúi đầu ăn cơm.

Buổi sáng hôm sau, Sở Kiều lái xe về nhà. Vừa vào cửa chính, cô hỏi, "Ba tôi đâu?"

"Ông chủ đã đi đến công ty."

Sở Kiều gạt đầu một cái, xách túi đi vào bên trong, cố ý nói lớn: "Tôi có đồ vật đưa cho ông, mang vào thư phòng đi, mấy người nhớ nói lại cho ông biết."

"Vâng." người hầu cung kính đáp lời.

Lát sau, Giang Tuyết Nhân từ phòng bếp đi ra, trong tay bưng một ly Hồng Trà, "Cô cả đâu rồi?"

"Cô cả vừa đi rồi ạ."

Đi tới bên cửa sổ nhìn một chút, Giang Tuyết Nhân có thể nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ phía xa. Bà nhấp nhẹ hồng trà trong ly, rất nhanh đứng dậy đi lên lầu.

"Tôi hôm qua tôi ngủ không ngon giấc, muốn nghỉ ngơi. Các cô đừng lên lầu hai." Trước khi lên lầu, Giang Tuyết Nhân dặn dò người giúp việc.

Đẩy cửa thư phòng ra, Giang Tuyết Nhân nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai mới nhanh chóng đi vào.

Trên bàn sách đặt một quyển sổ rất dày, nhìn bìa ngoài cũng phải đến chục năm. Đáy lòng Giang Tuyết Nhân trầm xuống, vội vàng cầm sổ lên xe, khóe miệng run run.

Thật sự là nhật ký của cô ấy!

Giang Tuyết Nhân hít sâu một hơi, cố gắng bình phục nhịp tim đang đập kịch liệt. Bà hoàn toàn không dám xác định, trong nhật ký này sẽ viết những gì?

Hạ quyết tâm, Giang Tuyết Nhân cắn môi, cầm bìa da muốn mở sổ.

"Dì!"

Âm thanh sau lưng lạnh lùng lại quý dị.

Bộp ——

Cuốn sổ trong tay Giang Tuyết Nhân rơi lên bàn, quay đầu kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, "Con...Con....."

Ổn định lại tinh thần, bà miễn cưỡng nói: "Kiều Kiều, không phải là con đã đi rồi sao? Tại sao còn trở lại?"

"Con nhớ tới một chuyện" Sở Kiều mỉm cười đi tới, đứng trước mặt bà, cầm quyển sổ lên ôm vào trong ngực, "Nếu ba muốn xem, vậy con sẽ trực tiếp đến công ty đưa cho ông?"

Nghe cô nói..., Giang Tuyết Nhân qua loa lấy lệ cười cười, khóe miệng cứng ngắc, "Vậy cũng tốt."

"Vâng." Sở Kiều cười nhẹ một tiếng, ôm cuốn sổ xoay người lại nói: "Dì, sắc mặt của dì không tốt, có phải buổi tối không ngủ được hay không?"

Giang Tuyết Nhân cắn môi, ánh mắt u ám.

"Như vậy đi, " Sở Kiều mỉm cười, không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào, "Con đi hiệu thuốc mua ít sâm Mỹ, mỗi đêm trước khi ngủ pha nước uống, hiệu quả không tệ."

Giang Tuyết Nhân cúi mặt, không dám nhìn vào mắt cô, "Cảm ơn con nhiều."

Lát sau, Sở Kiều ôm sổ từ thư phòng bước ra, trên mặt dần dần lo lắng. Chẳng lẽ, đây chính là mọi người thường nói, có tật giật mình?

Sở Kiều nhìn chăm chăm cuốn sổ trong ngực, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Phát hiện điểm đáng ngờ 1

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Ba gia tộc lớn thuộc gia tộc họ Quyền gặp chuyện, đương nhiên phải chịu sự chú ý. Tuy rằng Trì Quân Lương chỉ là rể của nhà họ Quyền, nhưng bây giờ gây ra chuyện tai tiếng như vậy, hơn nữa còn bị giật tít trên trang đầu của các tờ báo và tạp san lớn.

Không ít phóng viên đưa tin đã nằm vùng để đào xới tin tức, vụ tai tiếng tình dục kiểu này lại nhận được sự chào đón của đại chúng.*

*Đại chúng trong phương tiện thông tin đại chúng, tức là quần chúng, dân chúng... Ý nói scandal nhiều người thích hóng.

Có lẽ trong lòng Trì Quân Lương xấu hổ, ông nói rằng sẽ rời khỏi nhà một cách sạch sẽ*, hơn nữa từ bỏ tất cả chức vị mà mình đang nắm ở Quyền Thị.

*Nguyên văn là tịnh thân – cả người sạch sẽ, ra đi với hai bàn tay trắng.

Sáng sớm, có chiếc xe hơi màu xanh ngọc chói mắt dừng ở một góc xinh đẹp trong chung cư nọ. Trì Việt khoác tay lên phía ngoài cửa xe, trên cầm là Thanh Sắc Hồ Tra (tức là râu ngắn sát cằm), trong tay anh kẹp một điều thuốc, điều thuốc được đốt cháy chậm chậm giữa các ngón tay.

Xa xa, một bóng người đi từ cửa lớn của chung cư tới đây. Trì Việt nhìn người đó, đẩy mắt lên về mặt anh trầm xuống, ngón tay anh dần co lại, vút tàn thuốc đang cháy kia đi.

"Đứng lại!"

Trì Quân Lương cầm giỏ đồ ăn đi về phía cửa lầu*. Nghe thấy giọng nói quen thuộc ở sau lưng, ông vui mừng quay đầu lại.

*Xem chú thích ở cuối bài

"Việt Việt?"

Ông xoay người, đi từ trên lầu xuống, trên mặt mang theo ý cười: "Con trai, sao con lại tới đây?"

Trì Việt nhú mày nhìn sang, vẫn có thể thấy vết thương trên mặt Trì Quân Lương, không cần hỏi cũng biết là chuyện gì xảy ra. Thế nhưng anh lại không muốn truy cứu việc đó, chỉ muốn hỏi ông cho rõ: "Ba ở nơi này sao?"

"Đúng vậy." Trì Quân Lương cười cười, kéo tay anh đi vào trong: "Con còn chưa từng tới nhì? Căn hộ này vừa được sửa chữa, con vào xem một chút. Ba đi nấu cơm cho con."

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã đi tới ngoài cửa lớn. Có lẽ Trì Quân Lương nói giọng to, người trong phòng nghe thấy tiếng ông nên trực tiếp mở cửa ra, cười nói: "Quân Lương, anh về rồi ư?"

Trước mặt đột nhiên có người xuất hiện, người đó để tóc rất dài, khuôn mặt và dáng vẻ thanh tú, thoát nhìn tuổi tác khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu. Đôi mắt sắc bén của Trì Việt lướt qua, tầm mắt lướt tới mặt cô ta rồi dần dần hạ xuống, cuối cùng rơi vào cái bụng đã nhô lên của cô ta, ánh mắt anh chột căng thẳng.

Người phụ nữ kia bị ánh mắt hung ác của anh hù dọa, theo bản năng đưa tay bảo vệ bụng mình, né qua bên cạnh Trì Quân Lương: "Quân Lương..."

"Em vào trong trước đi." Trì Quân Lương liếc nhìn ánh mắt của con trai, đưa đồ trong tay mình cho người phụ nữ, đồng thời cho cô ta một ánh mắt an tâm, đợi cô ta vào trong và đóng cửa chính lại.

"Con trai, ba cũng không muốn gạt con." Trì Quân Lương mím môi, nói đúng sự thật: "Con đã thấy rồi đấy, ba..."

Bất thành linh, Trì Việt đưa tay túm lấy cổ áo ông, kéo ông sang bên cạnh và quát to: "Trì Quân Lương, mẹ nó ông làm như vậy không có lỗi với mẹ tôi sao?"

Đôi mắt đào hoa vừa dài vừa hẹp của anh nheo lại, ánh mắt lo lắng: "Ông không có lỗi với tôi sao?"

"Ba..." Trì Quân Lương nói ngập ngừng, vẻ mặt chán nản: "Ba có lỗi với hai người!"

Trì Quân Lương nhìn chằm chằm vào mắt con trai, nói đúng sự thật: "Nhưng ba cũng vì bất đắc dĩ đấy thôi! Người như mẹ con, ba thật sự không có cách nào để sống cùng với bà ấy, bà ấy đè đầu ba ở mọi nơi, hai mươi mấy năm nay, ba trải qua những ngày tháng như thế nào, con đều thấy mà! Con trai, ba con cũng không muốn như vậy, nhưng ba thật sự, thật sự rất ngọt ngào..."

"Câm miệng!"

Hung hăng đẩy ông ra một phen, Trì Việt giơ cổ tay lên, ngừng lại ngay trước mặt Trì Quân Lương.

"Sao hả, con muốn đánh ba mình à?" Trì Quân Lương cười cười, ánh mắt u ám: "Quyền Yến Thác đã ra tay một lần rồi, nếu hôm nay con làm thêm một lần nữa, ba tuyệt đối không oán con!"

Nắm ngón tay mở ra, từng ngón một dùng sức nắm chặt lại, có thể nghe thấy tiếng răng rắc phát ra từ trong xương. Trì Việt nhếch môi, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng: "Trì Quân Lương, hôm nay tôi không đánh ông! Đánh ông, tôi cảm thấy bẩn hết cả tay mình!"

Anh giơ tay lên, chỉ vào mặt ba mình và nói: "Mẹ tôi nói rất đúng, ông quả thật đã chết rồi! Trì Quân Lương ông nghe rõ cho tôi, bắt đầu từ hôm nay giờ này khắc này, trong lòng tôi ông đã chết rồi, từ nay về sau tôi không còn ba nữa!"

Anh lùi bước về phía sau, từng câu từng chữ và ánh mắt đều hàm chứa sự oán hận: "Mẹ nó ông nhớ kỹ cho tôi, từ nay về sau, ông và tôi không có bất cứ quan hệ gì hết! Ông và nhà họ Quyền, ông và mẹ tôi cũng không có bất cứ quan hệ nào!"

"Trì Việt!"

Trì Quân Lương cũng tức giận và nói: "Tại sao ba và con lại không có bất cứ quan hệ gì, con vẫn là con trai ba, ba vẫn là ba con, cả đời đều như vậy!"

Con đừng quên mình còn mang họ Trì!”

"Hừ ——"

Trì Việt cười nhẹ, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại: “Trì Quân Lương, rốt cuộc người như ông đang nói chuyện với ai vậy? Tôi nói cho ông biết, tôi có thể sửa họ bất cứ lúc nào, nếu ông không muốn tôi làm ra chuyện đại nghịch bất đạo thì tốt nhất vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt tôi!”

Thốt ra mấy lời này xong, Trì Việt xoay người bước nhanh ra ngoài, mở cửa xe và lái đi mất.

"Trì Việt!"

Trì Quân Lương chạy theo sau anh, chạy về phía trước, đuổi theo mấy bước nhưng cuối cùng tốc độ hai chân vẫn không địch lại được bốn bánh xe: “Việt Việt!”

Ông chán nản giang hai tay ra, nức nở: “Con trai, đừng hận ba...”

Xe chạy ra khỏi chung cư, suốt chặng đường đều dùng tốc độ đưa xe để lái lên xa lộ cao tốc. Trì Việt hạ cửa sổ xe bốn phía xuống, mặc cho gió rét mãnh liệt luồn vào trong hơi thở của mình để anh đón lấy cảm giác hít thở không thông.

Tốc độ gió bão của xe đã tăng đến mức lớn nhất, hai tay Trì Việt giữ tay lái, ánh mắt thâm thúy nhuộm một màu đỏ tươi.

Hiện thực xấu xí đã vượt quá tưởng tượng của anh, càng làm anh không thể nào tiếp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125-2: Phát hiện điểm đáng ngờ 2

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Trì Việt có nằm mơ cũng không ngờ người cha mà mẹ mình luôn “hỏi gì nghe nấy” lại có thể bao nuôi người phụ nữ khác ở bên ngoài, hơn nữa chẳng mấy chốc người phụ nữ đó sẽ sinh cho anh một cậu em trai hoặc một cô em gái!

Mia mai thay!

Cuộc sống này, mơ nó thật là mĩ mai!

Gần bảy giờ tối, một chiếc Hummer màu đen chạy vào sân nhà. Quyền Yến Thác đậu xe xong, đẩy cửa nhà bước vào. Anh thay giày rồi vào trong, từ xa đã nhìn thấy một bóng người đeo tạp dề, đang bận rộn trong nhà bếp.

Kể từ khi kết hôn, Sở Kiều đã sa thải người giúp việc theo giờ, cơm tối đều được cô chuẩn bị. Theo lời cô nói, hương vị không quá ngon nhưng lại được cô làm hết lòng.

Quyền Yến Thác cảm động trước tấm lòng của cô, cho dù mùi vị không quá tuyệt vời, tối nào anh cũng ăn rất ngon lành.

"Về rồi à?"

Một đôi tay quán ngang hông cô, Sở Kiều cũng không quay đầu lại, cầm bàn xẻng* trong tay, tiếp tục đảo đồ ăn trong nồi.

*Chú thích hình ở cuối chương.

Quyền Yến Thác cúi đầu, vui mặt vào cổ cô, ngửi ngửi mùi hương thơm ngát từ tóc, cảm thấy an lòng: “Tối nay ăn gì?”

Sở Kiều cười tủm tỉm và quay đầu lại, nhìn lướt qua sắc mặt của anh rồi nói: “Đều là món anh thích ăn.”

"Vậy à." Quyền Yến Thác tựa cằm lên vai cô và đáp lời, đôi tay lại giữ chặt lấy cô, không chịu buông ra.

Có anh ở đây quá rồi, ảnh hưởng tới việc Sở Kiều phát huy. Cô giơ tay lên, vỗ vào khuôn mặt tuần tú của anh, cười nói: “Anh đi rửa tay là ăn cơm được ngay.”

Quyền Yến Thác nhìn trái nhìn phải, mềnh mềnh một hồi, cuối cùng còn dám mặt dày đòi hôn lưỡi (hôn kiểu đưa lưỡi vào miệng người ta rồi dùng răng cắn), sau đó mới đi rửa tay.

Thấy anh đã đi, Sở Kiều vỗ vỗ gò má nóng hổi của mình, thầm mắng tận đáy lòng. Người đàn ông này, đúng là càng ngày da mặt càng dày!

Xào đồ ăn xong, Sở Kiều bụng từng món lên bàn, Quyền Yên Thác chủ động lấy bát đũa, xới com thật đầy.

"Anh mau ăn một chút đi." Sở Kiều cầm đũa gấp thức ăn cho anh: "Gần đây anh phải chạy đi làm việc, người gầy hết rồi."

Quyền Yên Thác nếm món ăn được cô gấp tới miệng, ánh mắt yên tĩnh. Anh vẫn nhai như thường nhưng cũng thầm than tận đáy lòng. Ôi, tìm một người vợ không biết nấu ăn quả là đáng buồn đấy!

Ăn com được mấy miếng, di động đặt trên bàn chợt vang lên. Quyền Yên Thác nghe điện thoại xong, sắc mặt bỗng trầm xuống.

"Sao vậy?" Sở Kiều ngừng việc gấp thức ăn, lo lắng hỏi anh.

Quyền Yên Thác thở dài, đặt bát đũa xuống, kéo cổ tay đứng dậy rồi nói: "Tri Việt đã ngoài một ngày, vẫn chưa về nhà."

Lại gặp chuyện không may ư?

Sở Kiều mím môi, vội vàng mặc áo khoác rồi cùng anh ra cửa.

Quyền Yên Thác ra mặt tìm kiếm thì sẽ nhanh chóng có tin tức của Tri Việt. Khi hai người chạy tới Mê Sắc, ông chủ ở đây vẫn luôn trông chừng ở ngoài căn phòng được bao trọn, chỉ sợ xảy ra chuyện gì đó.

Tri Việt tới một mình, rõ ràng là cảm xúc có gì đó không ổn. Mọi người đều hiểu mấy chuyện gần đây của nhà họ Quyền nên không ai dám trêu chọc anh ta, càng không có ai dám tới gần. Anh ta muốn hai chai rượu mạnh, ngồi một mình trong căn phòng được bao trọn và không ra, ngày người suốt cả một buổi chiều.

Quyền Yên Thác đẩy cửa phòng, diu Tri Việt đã say mềm ra ngoài, chỉ dặn dò ông chủ ở đây vài câu chung chung rồi đưa người đi. Sở Kiều đi cùng anh suốt cả đoạn đường, giúp anh đỡ Tri Việt lên xe.

Quyền Yên Thác lái xe về biệt thự, kéo người say rượu trong xe ra. Phùng Thiên Chân đoán được anh ta (Tri Việt) đi uống rượu nên đã sớm bảo người giúp việc chuẩn bị, cùng nhau giúp đỡ diu anh ta về phòng.

Tình thần và cảm xúc của Quyền Chính Nghi đều rất không tốt, Phùng Thiên Chân không dám quấy rầy bà, ban nãy cô đã dỗ bà ăn rồi cho bà uống thuốc ngủ.

Tri Việt say rượu đến mức rồi tỉnh rồi ngủ, Quyền Yên Thác đưa anh ta về phòng ngủ rồi ở lại đó để dọn dẹp sửa sang.

Sở Kiều chờ ở dưới lầu, Phùng Thiên Chân vội pha một ấm trà, ngồi xuống với cô.

Nhìn lướt qua căn nhà gọn gàng ngăn nắp, Sở Kiều thầm than tận đáy lòng và nói: "Thiên Chân, may mà em giúp chị một tay, bằng không chị chẳng biết sẽ ồ ào rồi loạn thành cái gì nữa!"

"Chị dâu, chị đừng nói vậy." Phùng Thiên Chân rót cho cô một ly trà, cười nói: "Hai nhà chúng ta có giao tình mấy chục năm qua, bây giờ bên này có chuyện, chỉ cần có thể giúp một tay, chắc chắn em sẽ dùng toàn lực ứng phó."

Sở Kiều cầm ly trà lên, kê vào môi mình rồi thổi nhẹ cho nguội. Liếc nhìn người bên cạnh, giọng nói của cô dần dần hạ thấp: "Thiên Chân, lần trở lại này, người ấy không giống trước kia nữa."

"Có sao ạ?"

Phùng Thiên Chân cười cười, nhíu mày: "Thật sự không giống ư?"

Sở Kiều cười, gạt đầu một cái, vẻ mặt bình thản.

Ban đêm, trong sân nhà tĩnh lặng. Gió lạnh thổi qua, cuốn lấy nhánh cây làm phát ra tiếng xào xạc.

Phùng Thiên Chân bọc mình bằng chiếc áo khoác bằng lông, nhíu mày nhìn thoáng qua lầu trên và nói: "Chuyện lần này, đối với Tri Việt là một sự đá kích rất lớn. Mặc dù ngày thường anh ấy có vẻ ngang ngược can rỡ, thật ra lại yếu đuối từ trong xương tủy!"

"Ừ." Sở Kiều gạt đầu đồng ý, cảm xúc nơi đáy mắt hơi lên xuống nhấp nhô: "Quả thật Tri Việt rất tùy hứng."

Cô cúi xuống, hai tay xoa xoa ly trà, nhìn về phía Phùng Thiên Chân và hỏi thử: "Thiên Chân, em và Tri Việt... em tính sao?"

"Tính sao ư?"

Phùng Thiên Chân nhếch môi, ánh mắt chìm xuống: "Chị dâu, chị vẫn chưa biết chuyện giữa em và Tri Việt sao?"

Sở Kiều chỉ nghe Quyền Yên Thác nói mấy câu, cụ thể là gì thì cô thật sự không biết.

Phùng Thiên Chân cầm ly trà nóng lên, nhấp một ngụm, sau đó cụp mắt, chậm rãi thì thầm: “Em và Trì Việt đều được sinh ở cùng một bệnh viện, cùng một phòng sinh, anh ấy chỉ đến thế giới này sớm hơn em hai giờ. Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người trong đại viện* đều nói Phùng Thiên Chân là con dâu của nhà Trì Việt, Trì Việt là con rể của nhà Phùng Thiên Chân. Hai nhà bọn em có quan hệ tốt, lúc còn bé bác gái (mẹ Quyền) hay bế em về nhà để em chơi đùa với Trì Việt, ăn chung, ngủ chung, xem em như con gái của mình mà nuôi dưỡng. Sau đó bọn em dần dần lớn lên, mỗi ngày đều ở trong đại viện, chơi đùa chung một chỗ. Về sau nữa, khi em hiểu được bé trai và bé gái không giống nhau, mẹ em nói cho em biết, ‘Thiên Chân, con trưởng thành phải gả cho Trì Việt’! Bác gái cũng nói, ‘Trì Việt, con trưởng thành rồi phải lấy Thiên Chân về nhà cho mẹ’!

*Đại viện: khu vực có nhiều hộ gia đình ở

Phùng Thiên Chân nắm chặt ly trong tay, đôi mày thanh tú hơi nhăn lại, cô nói: “Dần dần, ý thức của em đã gắn kết em và Trì Việt với nhau! Đợi đến khi bọn em lên đại học, Trì Việt cũng giống những nam sinh khác vậy, đón em sau giờ tan học, đưa em đi học trước, lại còn vì em mà đánh nhau với những người con trai khác, bắt đầu trở nên lãng mạn, tặng hoa cho em, ca hát, viết thư tình nữa! Em cho rằng đó là tình yêu. Tuy nhiên em lại không biết tình yêu của Trì Việt dành cho tất cả những người con gái đều y như nhau! Anh ấy hứng thú thì sẽ sử dụng mọi cách lãng mạn để theo đuổi, không có hứng thú sẽ nghĩ hết mọi đường để bỏ qua! Phần lớn những anh chàng nhà giàu quần là áo lượt bên cạnh em đều như vậy, Trì Việt không thể coi là tốt cũng không thể coi là hư!”

Phùng Thiên Chân uống một ngụm rồi đặt ly trà lên trên bàn, hai tay dùng sức giữ chặt một chỗ, đôi mắt sáng ngời trở nên âm trầm “Cho đến khi Trì Việt gặp được chị...”

Sở Kiều ngẩn người, thấy đáy mắt Phùng Thiên Chân lóe lên tia sáng, trong lòng cô không khỏi run rẩy.

"Chị dâu." Phùng Thiên Chân đưa tay lên, vén mấy sợi tóc rơi xuống hai má và nói: “Trì Việt gặp chị, em mới biết thì ra anh ấy cũng có thể vì một người mà giữ mình trong sạch, dốc lòng để tâm, thậm chí nguyện ý thay đổi chính mình!”

"Thiên Chân?" Sở Kiều cắn môi, trong một lúc không biết phải giải thích như thế nào.

"Đây không phải là vấn đề của chị." Phùng Thiên Chân nhìn ra tâm tư của cô, cười nói: "Ngày đó thấy Trì Việt thà dùng súng dí vào đầu mình cũng không muốn kết hôn với em, em đã hoàn toàn tỉnh táo rồi. Em hiểu rõ chứ, anh ấy vĩnh viễn không thể vì em mà làm như vậy!"

Cô cúi đầu xuống, thu lại vẻ mất mát trên mặt, lấy lại khuôn mặt tươi cười một lần nữa: “Sau khi rời khỏi Trì Việt, em mới phát hiện thì ra thế giới bên ngoài lớn như vậy, có rất nhiều chuyện mà em chưa từng gặp, Phùng Thiên Chân còn cơ hội, sao em không thể sống vì bản thân mình?”

"Chị dâu." Phùng Thiên Chân ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời nhìn Sở Kiều: “Em muốn trở về làm Phùng Thiên Chân, không muốn làm Phùng Thiên Chân của Trì Việt nữa!”

Trong chốc lát, đôi môi đỏ mọng của Sở Kiều khẽ mấp máy, cô cười, nắm chặt tay đối phương: “Thiên Chân, có thể nghe em nói với chị như vậy, chị thật sự rất vui vẻ, đồng thời ủng hộ suy nghĩ của em.”

Cô thở dài, giọng nói dần hạ thấp: “Cho dù mai này rốt cuộc em và Trì Việt như thế nào, em đều phải nhớ rằng chị tin em, ủng hộ quyết định của em.”

"Cảm ơn chị." Phùng Thiên Chân nâng ly, cụng ly với cô thật nhẹ nhàng.

Sở Kiều uống cạn nước trong ly, chỉ cảm thấy cuối cùng khối đá lớn trong lòng cũng được đặt xuống. Phùng Thiên Chân sáng suốt bình tĩnh như vậy mới thật sự là người mà Trì Việt cần.

Khi về đến nhà thì đêm đã khuya, Sở Kiều tắm rửa sạch sẽ rồi chui vào trong chăn.

Trong tay cô đang cầm nhật ký, lật đi lật lại để kiểm tra xem xét, sao nhìn mãi chẳng nhìn thấy gì đặc biệt cả.

Sở Kiều thở dài, chân mày thanh tú nhíu chặt, cô nhớ lại hành động quái dị của Giang Tuyết Nhân vào ngày ấy, có cảm giác nhất định trong nhật ký này có gì đó không đúng, bằng không tại sao bà ta lại chột dạ như vậy?

Nhưng đến tận cùng là cái gì chứ?

"Lại suy nghĩ mấy cái này à?" Quyền Yến Thác tắm xong ra ngoài, nằm xuống bên cạnh cô.

Sở Kiều chán nản khép quyển tập lại, đặt dưới gối đầu. Cô cắn môi, ánh mắt âm trầm: “Ngày mai em muốn về công ty đi làm.”

"Nhanh như vậy sao?" Chân mày lười mác của Quyền Yến Thác nhăn lại, anh nói: “Không đưa em đi hưởng tuần trăng mật, em giận hả?”

"Không phải." Sở Kiều vòng tay qua hông anh thật chặt, dán sát mặt vào ngực anh: “Gần đây trong nhà xảy ra nhiều chuyện quá, một mình em ngồi không mất công lại nghĩ lung tung, không bằng cứ đi làm.”

Vậy thì ngược lại cũng không tệ, Quyền Yến Thác hôn lên trán cô một cái, rốt cuộc cũng khai ân (ban ơn, gia ơn) cho cô: “Được rồi.”

Nghe được anh đồng ý, Sở Kiều nhếch môi cười, ngủ thiếp đi trong lòng anh.

Ngày hôm sau dậy sớm, Sở Kiều về công ty để trừ bỏ thời gian nghỉ. Cô đến phòng nhân sự làm thủ tục xong rồi ra ngoài, men theo cầu thang để lên trên. Trong hành lang có mấy người đang cầm một bộ tranh chữ, nhìn thấy cô tới đây, bọn họ đều cung kính chào hỏi.

"Tổng giám đốc Kiều."

Sở Kiều vẫn đối xử khách sáo với cấp dưới của mình, cô nghiêng người sang một bên để mở đường cho họ đi trước.

Tranh chữ được đặt bên trong khung hình bằng thủy tinh, Sở Kiều cúi đầu, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua, cô tò mò hỏi một câu: "Chữ viết này rất ư rất ư là đẹp, là của bậc thầy nào thế?"

Người của phòng Hành chính Tổng hợp cười cười rồi nói: "Không phải chữ của bậc thầy nào cả, là chữ của phu nhân Chủ tịch ạ! Tổng giám đốc Kiều, cô cũng cảm thấy chữ viết rất đẹp phải không? Chúng tôi đều nói chữ này được viết giống như đồ lên (viết đề lên mẫu có sẵn, mô phỏng theo mẫu có sẵn) vậy!"

Phu nhân của Chủ tịch?

Khóe mắt Sở Kiều trầm xuống, cau mày lại theo bản năng, lại nhìn qua bộ tranh chữ kia.

Nét chữ cứng cáp, ngòi bút có lực. Nếu như không có ai nói, chắc chắn cô không thể nhìn ra đây là chữ viết của Giang Tuyết Nhân.

Nghĩ đến việc bà ta là phụ nữ, bất chước nét chữ của đàn ông mà cũng có thể xuất thần nhập hóa như vậy. (say sưa mê mẩn)

Sở Kiều cười qua loa lấy lệ, nhìn mấy người kia càng lúc càng xa, vẻ mặt dần dần trở nên ngưng đọng.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn chưa từng để ý, Giang Tuyết Nhân có thể viết thư pháp sao? Hơn nữa nhìn lực bút của bà ta, hẳn không phải là luyện tập một sớm một chiều!

Đồ lên ư?!

Bỗng chốc, trong đầu Sở Kiều hiện lên mấy chữ đó, có hơi耿耿 co với suy nghĩ của mình, hình như cô đang cẩn thận thăm dò ra.

[attachment=0]spatula-la-gi.jpg[/attachment]

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126-1: Thiết kế bấy rập 1

Từ lần trước sau khi say rượu, Tri Việt tự giam mình trong phòng, ngủ ba ngày ba đêm, đến lúc ra ngoài, tinh thần sáng khoái, sinh lực dồi dào đi đến công ty làm việc.

Đối với sự thay đổi đột ngột của Tri Việt, dường như cũng ngoài dự liệu của Phùng Thiên Chân, Cô không ngờ anh có thể phục hồi nhanh như vậy, lại còn trở lại công ty.

Nhưng mà cho dù là vì lý do gì, hành động của Tri Việt khiến cô cảm thấy vui mừng, hơn nữa lại vô cùng yên tâm.

Hì vọng trải qua loại biến cố này, Tri Việt có thể thực sự trưởng thành, hoàn toàn chín chắn để chống đỡ ngôi nhà này!

Buổi tối, xe thể thao màu xanh ngọc lái vào trong sân. Tri Việt đậu xe xong, mở cửa bước xuống đi vào trong nhà.

"Cậu chủ."

Người giúp việc thấy anh trở lại, vội vàng giúp anh cởi áo khoác mang đi.

"Mẹ tôi đâu?" Nhìn qua phòng khách, Tri Việt nhíu chặt chân mày.

Người giúp việc treo quần áo lên xong, nói: "Bà chủ ở trong phòng, vừa rồi ầm ĩ một lúc, lại có cô Phùng chăm sóc, thật vất vả mới uống được thuốc."

Tri Việt mím môi, cất bước đi về phía phòng ngủ.

Cửa chính không khóa, chỉ khép hờ.

Nhẹ nhàng đưa tay mở cửa, Tri Việt cất bước đi tới bên giường. Quyền Chính Nghi đang ngủ, có lẽ là ngủ không yên, khóe mắt còn vương nước mắt,

sắc mặt cũng không tốt.

Trên ghế, Phùng Thiên Chân nằm nửa người bên giường, nắm chặt tay Quyền Chính Nghi, người cũng bắt đầu mơ màng.

Tri Việt đưa tay vừa muốn chạm lên bả vai cô, lại từ từ dừng động tác. Trong khoảng thời gian này, Phùng Thiên Chân đều như vậy, mỗi ngày chăm sóc mẹ đến nửa đêm, cho tới khi bà ngủ thật say mới rời đi, rất khuya mới về nhà, sáng sớm ngày hôm sau, Phùng Thiên Chân đã tới. Luôn luôn ở lúc Quyền Chính Nghi mở mắt là có thể nhìn thấy cô.

Tri Việt cũng không cố tình để ý đến, nhưng tất cả những chuyện này đều rất rõ ràng trước mắt.

Anh khẽ cúi người xuống, hai tay chống ở trên đầu gối, mắt nhìn chăm chăm người đang nằm ở mép giường. Lúc cô ngủ, hàng lông mi dài hơi vênh lên, giống như cánh bướm.

Từ nhỏ đến lớn, lông mi của Phùng Thiên Chân đặc biệt rất dài. Khi còn bé, anh tò mò đưa tay捏o lông mi của cô, có hai lần khiến cô khóc ré lên, lại bị Quyền Chính Nghi xách về nhà tẩn cho một trận ê ẩm cả người!

"Ha ha....."

Tri Việt không nhịn được cười nhẹ một tiếng, nhớ lại khi Phùng Thiên Chân còn bé thường túm hai bím tóc, khuôn mặt mập mạp, luôn luôn đi theo phía sau anh, có dụ dỗ kiểu gì cũng không chịu đi chỗ khác.

Anh cầm áo khoác len bên cạnh, nhẹ nhàng đắp lên người Phùng Thiên Chân, chỉnh lại chăn đắp cho mẹ, sau đó mới rón rén lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Sau khi đóng cửa, Tri Việt đứng lại một lúc rồi mới xoay người đi lên lầu. Anh cúi mặt, nói lòng cổ áo, về mặt mặt mũi. Khoảng cách từ dưới lên đến phòng ngủ cũng không tính là xa, trong đầu anh lại đang bận rộn suy nghĩ mấy vấn đề.

Trước kia, Tri Việt từng là người muốn chơi thì chơi, muốn nháo thì nháo. Đối với phụ nữ anh cũng chưa từng nghiêm túc. Mặc dù Sở Kiều với anh là một trường hợp đặc biệt, nhưng sau khi mọi chuyện qua đi, anh chỉ cảm thấy bản thân rất nực cười!

Nhưng mà bây giờ, ngay ở một khắc kia, Tri Việt nhìn thấy mẹ gầy gò, còn có Phùng Thiên Chân thay anh chăm sóc cho bà, đột nhiên cảm thấy chán nản, hít thở không thông.

Thẳng đến giờ phút này, anh mới ý thức được rằng, thì ra, lúc đầu Tri Việt đã làm tổn thương biết bao nhiêu người! Mà anh lại bất cần đời, cùng không chịu trách nhiệm, mang đến tổn thương cho họ.

Sự phản bội của cha để cho anh cảm nhận sâu sắc được mùi vị đó, đợi đến lúc người thân của anh cũng trải qua tình cảnh ấy, mới hiểu được nó đau đớn như thế nào!

Thật xin lỗi!

Đáy lòng Tri Việt thì thầm, những người mà anh đã từng gây tổn thương, thật xin lỗi.

Mới sáng sớm, Tri Việt bị mấy người hầu đang ồn ào dưới lầu làm cho tỉnh giấc. Anh phiền não nhắc chân, đi dép mở cửa phòng ra ngoài. Vừa đi đến cầu thang lại thấy Phùng Thiên Chân xuất hiện trấn áp tình hình.

"Chuyện gì xảy ra?" Trong ngực Phùng Thiên Chân ôm quần áo đã ủi xong, bước nhanh đến hỏi.

Người giúp việc cũ ở trong nhà về mặt ngao ngễ, hiển nhiên là đi đến tố cáo, "Cô Phùng, tiểu Trương vừa đến làm đã đánh vỡ chiếc bình hoa mà bà chủ thích nhất, đang khóc lóc vì sợ!"

Phùng Thiên Chân quay đầu nhìn về góc phòng khách, quả nhiên nhìn thấy trên mặt đất có chiếc bình bị vỡ, bên cạnh còn có một cô bé, tuổi không lớn lắm, đang đứng khóc.

Bình thường, loại chuyện như thế này đều do Quyền Chính Nghi xử lý, nhưng lúc này bà không có tâm tư đi quản những việc như thế.

"Để cho mọi người thu dọn thôi." Phùng Thiên Chân mím môi, trầm giọng nói.

"Vậy người thì xử lý như thế nào?" Người giúp việc kia không cam lòng, hỏi lại.

"Còn có thể xử lý như thế nào?" Phùng Thiên Chân nhún mày, về mặt không vui nói, "Cô ấy mới tới, cái gì cũng không hiểu. Không có chỉ dạy tốt là trách nhiệm của mọi người! Coi như cắt một năm tiền lương cũng không đủ để đền tiền chiếc bình hoa đó, trong lòng mấy người đều hiểu được, còn trơ mắt nhìn cô ấy làm vỡ?"

Những người kia sắc mặt cứng đờ, cúi đầu không dám nói lời nào.

Phùng Thiên Chân thở dài, về mặt nghiêm nghị, "Bây giờ trong nhà có chuyện, mọi người đều là người làm lâu năm, tất nhiên cũng phải gánh vác nhiều hơn! Gần đây tâm tình mẹ Quyền không tốt, nhưng đồ quý giá thì cất đi, mang đồ vật không quan trọng ra thay thế để tránh xảy ra chuyện!"

Hàng năm Phùng Thiên Chân ra vào trong nhà này, cũng coi như một nửa chủ nhân, hôm nay nghe cô nói như vậy, những người giúp việc cũng không dám lơ đãng.

Giây lát, chân mày nhú chặt của Trì Việt giãn ra, xoay người trở lại phòng ngủ, đi rửa mặt.

Lúc anh từ phòng tắm ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Phùng Thiên Chân đứng ở tủ treo quần áo, gấp anh liền chủ động chào hỏi, "Chào buổi sáng."

Ngừng một lúc, cô phân loại y phục trong tay cất vào tủ xong xuôi, dặn dò anh, "Tầng thứ nhất là áo sơ mi, tầng thứ hai là cà vạt, tầng thứ ba là dây lưng cùng khuy tay áo, phía dưới cùng là áo lót và vớ."

Cô dọn dẹp thỏa đáng, phân loại ngay ngắn rõ ràng.

Trì Việt đứng ở sau lưng cô, đôi mắt đào hoa hẹp dài híp lại một cái, không tự chủ ngồi dậy, đi về phía cô.

"Phùng Thiên Chân!"

Đột nhiên anh mở miệng, khiến Phùng Thiên Chân bị dọa nhảy một cái, đợi cô xoay người lại, người đàn ông đã đến gần ngay trước mặt, đề cô về phía tủ treo quần áo đằng sau.

"Anh sao vậy?" Phùng Thiên Chân cau mày, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trì Việt cúi đầu xuống, đôi mắt đen nhìn người trong ngực, cảm xúc trong lòng phập phồng. Anh cúi mặt, nói: "Anh muốn hôn em."

Dứt lời, môi của anh từ từ hạ xuống lại bị Phùng Thiên Chân đưa tay cản.

"Trì Việt, " đôi tay Phùng Thiên Chân giữ chặt bờ vai anh, dùng sức đẩy ra, "Có phải em đã làm chuyện gì khiến anh hiểu lầm không?"

"Hiểu lầm?"

Trì Việt nhú chân mày, theo bản năng hỏi lại: "Giữa em và anh có hiểu lầm gì sao?"

Anh nhếch môi, khuôn mặt tuấn tú cùng nụ cười mê người, "Những năm qua anh đều không phát hiện, thì ra em lại xinh đẹp như vậy!"

Đẩy anh ra, Phùng Thiên Chân không nhịn được lườm một cái. Cô chép miệng, nhỏ giọng nói: "Trì Việt, có mấy lời em muốn nói với anh. Thời gian trước em mỗi ngày đều tới đây, là bởi vì mẹ Quyền và anh đều cần được chăm sóc, hiện tại anh đã khôi phục bình thường, như vậy về sau này, trách nhiệm chăm sóc cho ngôi nhà này thuộc về anh! Bắt đầu từ ngày mai, em sẽ không tới, có chuyện gì anh cứ gọi điện cho em!"

Nói xong câu đó, về mặt Phùng Thiên Chân rất tự nhiên, đi lướt qua anh cất bước ra ngoài.

"Này!"

Trì Việt đưa tay nắm chặt cổ tay cô, kéo cô đến trước mặt, "Em có ý gì?"

"Ý anh là sao?" Phùng Thiên Chân nhú mày, ánh mắt nhìn anh tỏ vẻ không hiểu, "Chẳng lẽ những lời em vừa nói anh nghe không hiểu."

"Không phải, Phùng Thiên Chân, " Trì Việt cau mày, về mặt có chút tức giận, nói: "Em muốn gì? Định chơi trò lạt mềm buộc chặt à?"

Lạt mềm buộc chặt?

Trong nháy mắt, Phùng Thiên Chân giãn tái mặt, sắc mặt khó coi, "Hừ, em không có hứng thú chơi đùa cùng anh?"

Cô rút cổ tay đang bị anh cầm, giọng nói nghiêm túc: "Trì Việt, anh nghe cho rõ, em đến giúp anh, là do tình cảm đối với mẹ Quyền từ nhỏ đã thương yêu em, không liên quan gì đến anh! Anh đừng có tự mình đa tình!"

"Anh tự mình đa tình?"

Trì Việt chỉ tay vào mặt mình, cười lạnh: "Em thật buồn cười! Nhiều năm như vậy, là ai luôn đuổi theo phía sau lưng anh? Tại sao lại là tự mình đa tình?"

Nghe anh nói vậy, đáy mắt Phùng Thiên Chân tối lại, âm trầm nói: "Không sai, trước kia là em thích anh, muốn ở cùng anh, thế nhưng em đã sớm tỉnh táo thoát khỏi giấc mộng! Hơn nữa từ nay về sau, loại sai lầm này, em sẽ không tái phạm!"

Bỏ lại những lời này, Phùng Thiên Chân bực mình chạy xuống lầu, cầm túi xách rời đi.

Trì Việt từ trên lầu đuổi theo, nhưng bởi vì dưới chân còn đi dép, chỉ có thể đuổi đến cửa chính, không đi ra ngoài được. Anh đứng trên bậc thang nhìn người đi xa, nhảy chồm chồm lên quát: "Phùng Thiên Chân, lá gan của em thật lớn, dám vứt bỏ ông đây! Mẹ nó, các người có gì đặc biệt hơn người, ông đây cũng không hiếm lạ!"

Một buổi sáng tỉnh mơ, lại bị con nhóc chết tiệt kia làm cho tức giận! Mẹ nó, tình cảm tốt đẹp lại bị làm cho lộn tung phèo!

"Cậu chủ."

Mấy người hầu cầm một bộ bình sứ từ nhà kho đến, hỏi ý kiến, "Những đồ vật quý giá đã được chúng tôi cất đi, có thể bày bộ này lên được không?"

"Cút mau ——"

Tri Việt nhìn cũng không thèm nhìn, đen mặt đi lên lầu.

Mẹ nó, quản lý đồ đạc trong nhà là việc của đàn bà, đại lão gia như ông đây thì biết cái cút gì!

Nhìn dáng vẻ giận dữ của anh, mấy người hầu cũng không dám nói nhiều, vội vàng thu thập đồ vật. Hiện tại trong cái nhà này, người người đều cảm thấy lo lắng, chỉ sợ rước họa vào thân.

Trở lại phòng ngủ, toàn thân Tri Việt ùng ùng lửa giận, đi tới trước tủ treo quần áo, bắt đầu lựa chọn. Anh tức giận kéo ngăn thứ hai, thấy bên trong là cà vạt, tri càng toàn thân lửa giận đi tới tủ treo quần áo trước, bắt đầu chọn lựa y phục. Hắn tức giận kéo ra thứ hai ngăn kéo, nhìn thấy bên trong đều là cà vạt, vừa trầm nghiêm mặt kéo ra người thứ ba ngăn kéo, phát hiện bên trong đều là dây lưng cùng khuy tay áo.

Con bà nó, áo sơ mi ở nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126-2: Thiết kế bấy rập 2

Sắc mặt Tri Việt âm u, lát sau anh đi tới chỗ Phùng Thiên Chân nói lúc nãy, lôi ngăn kéo đầu tiên ra, thấy bên trong là từng chiếc áo sơ mi được ủi phẳng phiu, xếp chồng lên nhau một cách chỉnh tề, không có lấy một nếp nhăn.

Cẩn thận lấy ra một cái, Tri Việt mặc lên người, mắt nhìn lướt qua màu sắc cùng kiểu dáng rồi thỏa mãn gật đầu. Đây là nhãn hiệu mà anh ưa thích, màu sắc và thiết kế cũng rất hợp với anh.

Không thể không thừa nhận, Phùng Thiên Chân biết tất cả các thói quen sinh hoạt hàng ngày của anh. Nhưng, anh cau mày suy nghĩ một chút, hình như anh cũng không biết là cô thích cái gì?

Vất hết óc suy nghĩ hồi lâu, anh nhớ đến hình như trước kia Phùng Thiên Chân rất thích kẹp tóc, mỗi ngày lại thấy cô đeo một cái khác nhau. Mỗi khi bị cô theo đuôi hỏi: "Tri Việt, anh nhìn xem kẹp tóc của em có đẹp không?" Tri Việt luôn luôn lạnh nhạt gật đầu một cái, sau đó thấy cô cười rất vui vẻ. Thực ra thì anh cũng không có quan tâm.

Hôm nay nhớ lại những hình ảnh này đều rất mơ hồ. Lửa giận trong lòng Tri Việt dần dần tàn đi, cảm thấy có chút tiếc nuối bởi vì anh không thể nhớ nổi dáng vẻ Phùng Thiên Chân những lúc như vậy?

Trước kia cô ấy luôn mỉm cười với anh nhưng anh chưa từng để trong lòng. Nhưng bây giờ, đã lâu anh không thấy Phùng Thiên Chân cười với anh nữa, rồi lại đặc biệt nhớ đến dáng vẻ của cô khi cười rồi lên.

Mẹ nó!

Tri Việt lặng lẽ suy nghĩ một lúc, đột nhiên phát hiện ra mình thật là nhàm chán!

.....

Sáng sớm, thời tiết bên ngoài âm u không nhìn thấy được ánh mặt trời. Liên tiếp mấy ngày bầu trời đầy mây giống như sắp có bão tuyết, nhiệt độ cũng bắt chợt giảm xuống.

Vừa bị mất ngủ suốt đêm, Giang Tuyết Nhân dần dần tỉnh giấc từ dạ vũ trong giấc mơ. Bà vén chăn bước xuống giường, đi về phía cửa sổ.

Kéo rèm cửa vừa dày vừa nặng, đẩy cửa sổ thủy tinh ra, không khí trong lành liền phả vào mặt. Giang Tuyết Nhân mặc đồ ngủ đứng phía trước cửa sổ, bên tai là tiếng chim hót ríu rít.

"Bà chủ, bà đã tỉnh rồi ạ?" Người giúp việc quét dọn phòng đi qua, thấy bà mở cửa phòng liền đi vào dọn dẹp.

Giang Tuyết Nhân cũng không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn chăm chú ra bên ngoài như cũ, "Cầm chiếc váy kẻ ô đen trắng trong ngăn kéo mang ra phơi giúp tôi, phơi xong phải ủi cẩn thận."

"Vân thừa bà chủ." Người giúp việc nhỏ nhẹ đáp lại, cảm thấy kỳ quái. Bà chủ luôn cho người cầm chiếc váy đỏ ra phơi nắng, sau đó ủi thẳng nhưng chưa bao giờ thấy bà chủ mặc qua một lần.

Người giúp việc kéo máy hút bụi đi vào, vừa muốn mở ra lại bị Giang Tuyết Nhân ngăn lại.

Đối diện trên cây to có một cái tổ chim, đôi mắt Giang Tuyết Nhân vẫn chăm chú nhìn. Người giúp việc nghi ngờ liếc nhìn sau đó cười nói: "Ồi chà, thì ra là có tổ chim ở đó, chẳng trách mấy ngày nay đều có chim quyen ở đây bay tới bay lui, chắc là muốn làm chuyện xấu rồi!"

"Làm chuyện xấu?" Giang Tuyết Nhân nhủ mảy, bà cảm thấy con chim kia rất đẹp, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Nó muốn làm gì chuyện xấu?"

Mấy người giúp việc đa số đều là từ nông thôn lên, đối với những việc này có hiểu biết rất rõ ràng, liền mau miệng giải thích, "Loại chim này gọi chim quyen, từ nhỏ không xây tổ, đến kỳ sinh sôi nảy nở liền đẻ trứng vào trong một tổ chim khác, sau đó để cho con chim đó ấp trứng của mình."

"Bà chủ, bà nghe qua câu thành ngữ ‘ngưu chiêm thước sào’ chưa? Chính là nói về chim quyen đấy ạ!" Người giúp việc không nhận thấy vẻ mặt biến hóa của bà, nói năng vô cùng hăng say.

Giang Tuyết Nhân giận tái mặt, giọng nói đột nhiên thay đổi: "Để người nào đó đuổi con chim kia đi đi."

"Dạ?" Trong lúc nhất thời, người giúp việc không kịp phản ứng lại, sau khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của bà vội vàng gạt đầu một cái, chạy ra ngoài tìm người đuổi chim.

Điều chiêm thước sào?!

Giang Tuyết Nhân ngồi ở trước bàn trang điểm, mở hộc tủ phía dưới, lấy ra một chiếc hộp. Bà tìm một chiếc chìa khóa mở hộp ra, ở bên trong đặt một chiếc mặt nạ lông chim.

Bàn tay nhẹ nhàng cầm chiếc mặt nạ lên, cảm xúc trong mắt Giang Tuyết Nhân từ từ phập phồng, giấc mộng lúc nửa đêm chính là buổi tối hơn hai mươi năm trước, khung cảnh trong buổi dạ vũ và người đàn ông khiêu vũ cùng với bà.

Kìm nén lại cơn sóng trong lòng, về mặt Giang Tuyết Nhân u ám. Chỉ tiếc là cùng ông ấy chung chăn chung gối lâu như vậy nhưng ông ấy lại không phát hiện ra bà chính là người đã khiêu vũ cùng ông đêm hôm đó.

Cho tới hôm nay, bà vẫn còn nhớ đêm ấy, ông cầm tay bà dịu dàng hỏi: "Tiểu thư, tôi có thể nhảy điệu đầu tiên cùng cô được không?"

Rõ ràng bà là người gặp Sở Hoành Sanh trước.

Bà đã từng vui mừng nói với người bạn thân thiết nhất, mình đã tìm được người trong lòng. Nhưng vì cái gì mà chỉ trong chớp mắt, người bà khổ sở tìm kiếm không thấy lại đi cười người khác làm vợ, mà người kia, chính là Kiều Uyển?!

Đến tận cùng ai mới là ‘điều chiêm thước sào’?

Đặng ——

Giang Tuyết Nhân vung chiếc hộp, nhặt lại mặt nạ, ánh mắt u ám.

Gần tối, một chiếc màu xe Maybach màu đen lái vào bãi đỗ xe. Quý Tư Phạm đậu xe xong đẩy cửa bước xuống. Phía ngoài gió thật to, anh kéo cổ áo, khuôn mặt lộ rõ mệt mỏi đi vào trong thang máy.

Thang máy đình một tiếng dừng lại, anh đi tới bên ngoài cửa nhà, lấy chìa khóa mở cửa ra.

Đẩy cửa phòng, hơi ẩm lên phả vào mặt, so với không khí lạnh lẽo ngoài trời, độ ẩm ở trong phòng rất vừa vặn.

"Anh về rồi à?" Sở Nhạc Viện ngồi ở ghế cạnh bàn ăn, tay cầm muỗng đang ăn gì đó.

"Chưa ăn cơm tối?" Quý Tư Phạm cởi áo khoác treo lên, thay dép đi vào trong, kéo ghế ngồi đối diện với cô.

"Không phải, " Gương mặt Sở Nhạc Viện mang theo chút vui vẻ, múc một chén đồ ăn đưa đến trước mặt anh, "Buổi chiều anh họ em cho người mang đến ít tô yến, anh nếm thử một chút đi."

Loại đồ này Quý Tư Phạm chưa bao giờ ăn, anh quay đầu né tránh, mảy kiếm chau lại.

Nhìn thấy dáng vẻ này của anh, Sở Nhạc Viện cũng coi như là đã quen, nhún nhún vai khinh thường nói: "Anh thật là kén chọn. Thức ăn ngon như vậy cũng không ăn, lãng phí!"

Đôi môi Quý Tư Phạm mím lại, hai mắt sắc bén liếc nhìn cô, trầm giọng hỏi: "Em vẫn qua lại cùng Giang Hồ à?"

"Vâng, " Sở Nhạc Viện gạt đầu, quệt miệng nhìn anh, "Có vấn đề sao?"

Giơ tay lên tháo nút cổ áo, Quý Tư Phạm nhủ mảy, về mặt u ám, "Cha vợ Giang Hồ là ai thì không phải em không rõ ràng lắm? Anh ta bao dưỡng phụ nữ bên ngoài, em cho rằng có thể lừa gạt được bao lâu?!"

Nhắc tới vấn đề này, trên mặt Sở Nhạc Viện cũng âm u, môi mỏng mím nhẹ: "Cái này cũng không hẳn lỗi của anh ấy, ban đầu Khả Nhi cũng là vì....."

"Thôi, bây giờ nói những thứ này đều vô dụng." Sở Nhạc viện cắn môi, ăn một muỗng đồ ăn, giọng nói thản nhiên: "Người chị dâu đó của em cả ngày chỉ biết làm đẹp với tập thể hình, cậu và mợ đã nhiều lần thúc giục chị ta sinh em bé nhưng mà chị ta hình như không muốn sinh! Anh họ em cũng cảm thấy phiền não muốn chết, nếu không tìm Khả Nhi thì phải làm sao?"

Quý Tư Phạm cười nhạt, môi mỏng lạnh bạc hơi nhếch lên, "Chỉ sợ đến lúc đó bọn họ chịu không nổi!"

Kéo tay của anh lại, Sở vui mừng viện kinh ngạc nhìn anh, hỏi "Tur Phạm, anh nói vậy là có ý gì?"

"Không có gì." Quý Tư Phạm rút tay về, về mặt bình thản.

Bỏ muỗng trong tay, Sở Nhạc Viện giận tái mặt, sắc giọng nói, "Lần nào anh cũng như vậy, luôn luôn có gì đó cất giấu trong lòng, nếu có gì anh nói cho em biết chứ! Chúng ta đều là người một nhà, anh cần phải che giấu như vậy à?"

Quý Tư Phạm nhủ mảy nhìn cô chăm chăm, dưới ánh mắt nén giận của cô, không nhanh không chậm nói, "Đó là người thân của em, không quan hệ gì đến anh!"

"Anh ——"

Những lời này làm cho Sở Nhạc Viện cảm nín, dậm chân nhìn bóng lưng anh rời đi.

Một lúc sau, Quý Tư Phạm tắm xong đi ra ngoài liền nhìn thấy người ngồi đầu giường hai tay chống nạnh, hung hăng nhìn anh.

Người đàn ông mặt không biến sắc, đi đến bên giường, kéo tủ đầu giường lấy ra một chiếc bình trắng, đổ ra một viên thuốc vỏ trắng, cho vào miệng trực tiếp nuốt xuống.

Quay người lại, Quý Tư Phạm liếc nhìn người trước mặt, nói: "Muốn ồn ào sao?"

Sở Nhạc Viện trừng mắt nhìn anh, vô cùng tức giận.

Quý Tư Phạm cũng không tranh cãi với cô, lấy chiếc gối muốn đi ra khỏi phòng, "Anh ra phòng khách ngủ."

"Không cho!"

Sở Nhạc Viện đột ngột ôm anh từ phía sau, "Không cho ra phòng khách."

Sau lưng dán lên một thân thể mềm mại, Quý Tư Phạm đưa tay nói lòng bàn tay đang ôm chặt lấy anh, quay đầu lại nhìn cô: "Không lộn xộn nữa?"

Mỗi lần đều là như vậy, mỗi lần đều dùng chiêu này.

Nhưng cho dù lần nào anh cũng đều sử dụng đến chiêu bài giống nhau này, Sở Nhạc Viện cũng không thắng nổi!

"Không lộn xộn." Sở Nhạc Viện liếc mắt âm ỉ nhìn anh.

Nhét gối lại lên giường, Quý Tư Phạm buông tay cô, nằm lên giường.

Nhìn biểu tình lạnh nhạt của anh, Sở Nhạc Viện vì bị từ chối mà xấu hổ chui vào chăn ngoan ngoãn nằm xuống. Nhưng mà trong lòng cô nhóm lên một đóm lửa, lộn lộn qua lại không thể ngủ được.

Rốt cuộc sau nhiều lần trần trọc, Sở Nhạc Viện xoay người nhìn người đàn ông nằm đối diện, một đôi mắt mở thật to, gắt gao nhìn anh chăm chăm.

Ở chung một giường mà người bên cạnh cứ nhích tới nhích lui làm Quý Tư Phạm cũng không ngủ được. Anh bất đắc dĩ mở mắt, bật đèn đầu giường, "Có gì muốn nói với anh sao?"

Tất nhiên là có chuyện muốn nói nhưng mà thiên ngôn vạn ngữ, Sở Nhạc Viện không biết phải nói như thế nào?

Liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, Quý Tư Phạm mệt mỏi thở dài: "Sáng sớm mai anh có buổi họp."

Mỗi lần anh đều lấy công việc làm lý do qua loa tắc trách để tránh cô, tất nhiên là Sở Nhạc Viện biết. Cô cắn môi, khóe mắt dần dần chua xót, "Quý Tư Phạm, trước kia anh không như vậy! Lúc anh theo đuổi em, đối với em rất tốt nhưng vì sao hiện tại lại hờ hững?"

Đôi mắt Quý Tư Phạm trầm xuống. Anh nhủ mảy nhìn chăm chăm người bên cạnh, gương mặt tuấn tú lạnh lùng. Lát sau, anh kéo Sở Nhạc Viện vào ngực, nói: "Nhạc Viện, em luôn suy nghĩ lung tung như vậy."

"Em có sao?" Sở Nhạc Viện cảm môi, trái tim cảm thấy khó sở. Kể từ khi kết hôn đến bây giờ, thời gian bọn họ ở cùng nhau có thể đếm trên đầu ngón tay. Mỗi ngày không phải là anh đi làm về rất muộn thì chính là ra cửa từ sớm, thời gian để trò chuyện cùng anh cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126-3: Thiết kế bấy rập 3

Khe khẽ thở dài, Quý Tư Phạm xoa đầu cô, nói: "Trước kia em không hay cố tình gây sự như vậy!"

Cô cố tình gây sự à?

Sở Nhạc Viện không phục, nhưng nếu như cứ tiếp tục tranh luận thì cuối cùng lại kết thúc không vui vẻ. Cô liếc mắt nhìn chiếc bình trắng đặt ở đầu giường, cố ý đổi đề tài, "Anh uống cái gì đấy?"

Quý Tư Phạm cất cái chai vào trong ngăn kéo, thản nhiên nói, "Bổ sung protein."

Sở Nhạc Viện cười cười: "Em cũng muốn uống, lần trước đi kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nói em cũng cần bổ sung."

Đưa tay tắt đèn đầu giường, Quý Tư Phạm mỉm môi: "Em đi đến phòng khám lấy thuốc, cần phải căn cứ vào thể chất của từng người."

"À!" Âm thanh của anh trầm xuống, Sở Nhạc Viện hiểu anh không có hứng thú tiếp tục nói về cái chủ đề này.

Đôi tay ôm lấy eo anh, Sở Nhạc Viện vui mặt vào ngực anh, có thể nghe được tiếng tim đập vững vàng. Từng nhịp đập mạnh mẽ khiến cho cô cũng bình tâm trở lại.

"Tư Phạm," Sở Nhạc Viện dán mặt vào ngực anh, khoe miệng nở nụ cười, nhỏ giọng lầm bầm, "Em yêu anh."

Lát sau, Quý Tư Phạm có thể nghe được tiếng hít thở bên tai, anh hơi cúi đầu xuống nhìn người đang nằm ngủ trong ngực, mày kiếm hơi nhíu, cặp mắt u ám sâu thẳm như hồ nước.

.....

Dùng xong cơm tối, Sở Kiều chui vào phòng ngủ nhanh như một làn khói. Quyền Yến Thác nhìn chăm chăm người đang nóng lòng sốt ruột, gương mặt tuần tú lo lắng âm trầm. Anh thu thập chén đĩa sạch sẽ, động tác rất nhanh chóng, trở lại phòng ngủ chính trên lầu.

Trên chiếc giường đôi bên trong phòng ngủ, Sở Kiều nằm dài trên giường, hai tay chống cằm, chăm chú nhìn vào đồ vật trước mặt.

Quyền Yến Thác đi đến gần, nhìn thấy đồ vật mà cô đang suy nghĩ thì không khỏi bĩu môi. Lại nhìn ngó mấy thứ đồ này, mấy ngày nay buổi tối về đến nhà là Sở Kiều lại mang nhật ký và đi thư ra nhìn chăm chăm để nghiên cứu, cơ bản cũng không thêm liếc mắt đến anh.

Shitttttt!

Chẳng lẽ mấy thứ đồ vớ vẩn kia lại hạ thấp giá trị của anh đây?

Quyền gia không phục!

Lấy quần áo trong tủ, Quyền Yến Thác xoay người đi tới phòng tắm, tắm rửa thay quần áo.

Nằm lỳ ở trên giường, mắt Sở Kiều nhìn thẳng, căn bản là không nghe thấy có người đi vào, tất nhiên cũng không nhìn thấy ánh mắt phẫn hận của người đàn ông. Cô tập trung tinh thần chăm chú nhìn vào di thư, trong lòng suy nghĩ.

Có lẽ là từ sự ích kỷ của chính mình, Sở Kiều cũng không muốn chấp nhận nguyên nhân mẹ chết có liên quan tới bất cứ ai, mà lại còn là sự phản bội. Nhưng bây giờ tất cả chứng cứ ở đây, dường như không thể chứng minh được mẹ cô là người trong sạch.

Bên cạnh lờ mờ xuống, Sở Kiều đang suy nghĩ như mất hồn, không ý thức được nguy hiểm đến gần. Mắt cô nhìn chăm chăm chữ viết trong di thư nhưng cuối cùng cũng không tìm ra được bất cứ sơ hở nào.

Khuôn mặt anh tuần của người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt, Sở Kiều sợ hết hồn, lại thấy anh cười tươi như hoa, môi mỏng mỉm cười mỉa hoặc, "Anh đã tắm rất thơm rồi, em ngủ đi."

"Phi ——"

Sở Kiều không nhịn được, vỗ vỗ vào mặt anh cười nhạo: "Thật buồn nôn."

"Sao lại buồn nôn?" Quyền Yến Thác nắm nhẹ tay cô, kéo lên môi hôn một cái: "Anh thực sự đã tắm rất thơm."

Trong khi nói chuyện, anh ôm mặt Sở Kiều áp vào trong ngực, ép hỏi: "Thơm không?"

Sở Kiều ngửi ngửi, khoe miệng khẽ nhếch lên, "Thơm, thật là thơm."

Nghe cô nói vậy, Quyền Yến Thác thỏa mãn gật đầu, một tay kéo cô xuống dưới thân, không kịp chờ đợi cúi đầu áp môi xuống, "Vậy thì chúng ta làm việc thôi."

"Này!"

Sở Kiều giờ tay lên đánh một cái, thay đổi sắc mặt đẩy anh ra, đồng thời nhặt lên cuốn nhật ký bị anh ném xuống đất, lạnh lùng nói: "Anh cẩn thận một chút, coi chừng hỏng mắt."

Thấy cô yêu mến cuốn sổ đỏ đến như vậy, lòng ham muốn sở hữu của Quyền Yến Thác bị phá. Anh nghiêm mặt cúi đầu hỏi người bên cạnh, giọng nói rất không vui, "Là anh quan trọng hay nó quan trọng hơn?"

Theo ánh mắt của anh nhìn xuống, Sở Kiều hiểu được anh muốn nói gì, âm thầm thở ra một hơi. Trời ạ, người đàn ông này lại bắt đầu nổi tính trẻ con hả? Hai cái này, có thể so sánh sao?

"Dĩ nhiên là anh quan trọng rồi." Sở Kiều cười cười, thừa lúc anh đang buông lỏng, len lén nhặt nhật ký lên cất đi.

Quyền Yến Thác vừa mới thả lỏng chân mày, lại bị câu nói sau đó của cô khiến cho anh bức bối, "Nó cũng quan trọng! Cái này là nhật ký mà mẹ để lại cho em!"

"Mẹ nó!"

Quyền Yến Thác khẽ chửi một tiếng, không nói hai lời, trực tiếp cời bỏ quần áo cô.

Anh cũng không tin là anh không thể thu thập được cô!

"Đừng đừng....."

Sở Kiều rút cổ lại tránh anh, bởi vì động tác của anh mà cảm thấy ngột, không khống chế được cười phá lên, "Đừng náo loạn."

Tại sao có thể không náo đây?

Kể từ khi trong nhà gặp chuyện không may, mấy ngày nay bọn họ không thể ngủ ngon. Có lúc buổi tối ngủ thiếp đi, Quyền Yến Thác lại không yên tâm, sợ ở bên kia gọi đến, cô lại xảy ra chuyện gì đó.

Sở Kiều mỗi ngày đều đi làm, còn phải để ý việc trong nhà, hai bên qua lại vội vã cực khổ vô cùng.

Dù sao trong khoảng thời gian này hai người bọn họ về đến nhà, chính là ăn cơm, ngủ. Mà chỉ đơn thuần là nằm ngủ, gối đầu ngủ, hai người đều cảm thấy mệt mỏi, thật lâu rồi chưa được thân mật.

Cho nên tối hôm nay, Quyền Yến Thác không thể bỏ qua cho Sở Kiều được!

Trong lòng Sở Kiều cũng hiểu, ánh mắt người đàn ông đang đè bên trên rất hung hãn, cô biết không thể tránh nên cũng không giãy giụa nữa.

"Em muốn tắm." Sở Kiều thờ dốc một hơi, kéo tay anh ra ngoài, giọng nói gần như cầu khẩn.

Cô xuống nước, tất nhiên là hữu hiệu. Quyền Yến Thác cúi đầu, ánh mắt lợi hại liếc nhìn qua khuôn mặt cô, dừng lại chỗ xấu xa nào đó, cười nói: "Năm phút đồng hồ."

Năm phút đồng hồ? Đó là tốc độ của anh, Sở Kiều khẳng định là không thể.

"Mười lăm phút." Sở Kiều thương lượng, đây là bản lĩnh mà cô mới học được gần đây.

"Mười phút." Người đàn ông lui một bước đã là cực hạn.

"Đồng ý!"

Sở Kiều lê bước từ trên giường ngồi dậy, hôn lên mặt anh một cái sau đó chạy vào phòng tắm.

Trong phòng tắm rất nhanh vang lên tiếng nước chảy, Quyền Yến Thác kiểm chế ý muốn đi thẳng vào trong đó, vì buổi tối tận hưởng, có thể bỏ qua một

phản phúc lợi này.

Anh quay đầu liếc nhìn nhật ký Sở Kiều đặt trên giường, đôi mắt đen híp lại. Những thứ đồ này nhìn tới nhìn lui cũng không có gì mới, không hiểu nổi rốt cuộc Sở Kiều đang suy nghĩ cái gì.

Mười phút trôi qua rất nhanh, Quyền Yến Thác đã đi đến trước cửa phòng tắm định phá cửa xông vào.

Bọn họ ước định là mười phút, trong vòng thời gian quy định Sở Kiều vẫn chưa đi ra, như vậy nếu anh đi vào cũng không bị coi là phạm quy.

Ngón tay mới vừa chạm lên tay cầm, cửa đột ngột bị mở ra.

Người đối diện quần chiếc khăn tắm màu trắng quanh người, mái tóc dài vẫn còn nhỏ nước. Cô trừng hai mắt nhìn anh chăm chăm, cười nói: "Không quá giờ đúng không?"

Nước theo tóc dài chảy xuống thấm ướt khăn tắm, bao quanh cơ thể tinh tế của cô, có một sức mê hoặc không thể nghi ngờ.

Quyền Yến Thác làm sao mà nhớ được thời gian là cái gì, anh chỉ cảm thấy trong đầu ông ông, theo bản năng ôm lấy người trước mặt, trực tiếp ném lên giường.

"A!"

Sở Kiều không có chuẩn bị trước, sau lưng chạm vào nệm mềm mại, thân thể cũng phập phồng.

Cô vừa muốn mở miệng, lại thấy người đàn ông nghiêng người áp đến hôn lên môi cô, mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Khăn tắm trên người bị người đàn ông cời ra vứt lên giường. Trên người Sở Kiều không có quần áo, cũng không phải vì cô không mặc mà là vì không còn kịp thời gian.

Mười phút chỉ cho cô tắm, thậm chí nước trên người chưa kịp lau khô. Cô bức bối suy nghĩ tại sao người đàn ông kia lại có thể tắm được trong năm phút đồng hồ, lại còn ăn mặc chỉnh tề?

"Úmnh ——"

Sở Kiều đột nhiên nhớ ra cái gì, đưa tay đẩy người đàn ông, thờ hồng học nói: "Không được....."

"Tại sao không được?"

Quyền Yến Thác giận dữ, gương mặt âm trầm rất đáng sợ. Loại thời điểm này mà bị cắt đứt, thực là muốn xảy ra án mạng.

"Cái đó, " Sở Kiều cắn môi, khuôn mặt đỏ ửng: "Chưa có đeo vào....."

Mây kiềm đang nhú chặt của Quyền Yến Thác cũng buông lỏng một chút, đôi mắt đen hàm chứa ý cười, "Không có thì không có, vừa đúng lúc chúng ta cũng nên có một đứa bé."

"Đứa bé?"

Kể từ sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên Quyền Yến Thác và cô nhắc đến đứa bé, lại là trong tình huống như thế này? Sở Kiều có chút xấu hổ.

Cô chui vào trong chăn, nhếch môi hỏi, "Anh thực sự muốn có em bé?"

Nhắc tới cái này, Quyền Yến Thác mỉm cười gật đầu một cái, ngón tay thon dài ngả ngón cảm dây chuyền đầu đạn trên cổ cô, cười nói: "Em cũng đã đeo bảo vật gia truyền của nhà anh rồi, còn không muốn sinh con trai cho anh à?"

"Xi!"

Sở Kiều khinh bỉ, sắc mặt không vui nói: "Làm sao mà anh biết được là sẽ sinh con trai? Em thích con gái, đáng yêu như Đầu Đầu vậy đó!"

"Ngốc nghếch!"

Quyền Yến Thác cúi đầu khé cắn chóp mũi cô: "Chúng ta sinh con, chính là vì để cưới Đầu Đầu về nhà."

"Hả....." Sở Kiều bĩu môi, hỏi anh: "Anh không quan tâm vấn đề chị em yêu nhau à?"

Về mặt cô rất nghiêm túc, Quyền Yến Thác cảm thấy chơi thật vui vẻ. Anh nhin cười tiếp tục trêu chọc cô, "Không ngại! Dù sao nhà họ Lăng giàu có như vậy, tương lai của hôn môn khẳng định rất nhiều!"

Trong mắt người đàn ông này chỉ có tiền hay sao?

Sở Kiều im lặng, hung ác trợn mắt nhìn anh một cái.

Nói xong cái đề tài này, Sở Kiều cũng không có cự tuyệt việc sinh con. Quyền Yến Thác cười thầm, vẻ mặt thỏa mãn. Nhưng mà, anh liếc nhìn đồ vật trên giường, một lần nữa giận tái mặt nói: "Vợ, em có thể cắt di vật của mẹ vợ đi được không. Em đặt mấy thứ đồ này ở bên cạnh sẽ làm ảnh hưởng đến năng suất hoạt động của anh!"

"Phụt ——"

Càng nói càng không đứng đắn, Sở Kiều đưa tay捏o khuôn mặt anh, cắt nhặt ký và di thư, chuẩn bị đứng lên. Nhưng không nghĩ đến, khóe mắt cô lơ đãng xẹt qua cái gì đó, hai mắt trợn trừng lên.

"Đừng nhúc nhích!"

Quyền Yến Thác đang di chuyển về phía trước, nghe tiếng kêu của cô trong nháy mắt dừng lại.

Con bà nó, mỗi lần đều đều hô ngừng ở lúc quan trọng, đây là đang muốn tìm đường chết!

"Sở Kiều!"

Quyền Yến Thác đen mặt, cắn răng nghiêng lợi rống lên. Loại thời điểm này bị cắt đứt, nếu làm anh hồng mắt thì sinh hoạt vui vẻ sau này của cô phải làm thế nào?!

Sở Kiều căn bản không để ý những thứ này, bật dậy một phát, kéo đầu anh xuống thấp, chỉ cho anh thấy: "Anh nhìn một chút xem có phải hai chữ này ‘ ’ không giống nhau đúng không?"

Đôi mắt Quyền Yến Thác trầm xuống, liếc nhìn qua thấy không có gì khác biệt.

Sở Kiều hung hãn trợn mắt nhìn anh, nghĩ thầm tâm tư của anh vốn không đặt trên mấy thứ này, cô cảm áo ngủ ở mép giường khoác lên người sau đó mới kiên nhẫn giải thích cho anh, "Anh nhìn xem, trong nhặt ký của mẹ, tất cả chữ ‘ ’, chữ đầu tiên bên trái nét bút từ ngoài vào trong. Nhưng bên trong di thư thì những chữ này đều là nét từ trong ra ngoài."

Nghe cô nói vậy, Quyền Yến Thác cúi đầu nhìn lại một lần nữa, hình như cũng phát hiện ra sự khác thường. Chỉ là hơi khó phân biệt, nếu như Sở Kiều không chỉ ra, tuyệt đối sẽ không có người chú ý đến.

"Có chút không giống nhau," Quyền Yến Thác mím môi nói: "Nhưng mà chúng ta viết chữ có lúc cũng sẽ bị như vậy."

"Không đúng!" Sở Kiều khinh thường nhìn người đàn ông bên cạnh, "Thói quen mấy chục năm sẽ không dễ dàng thay đổi."

"Ý em là gì?" Thấy sự thay đổi trong đôi mắt cô, Quyền Yến Thác nhú mày hỏi.

Sở Kiều nhìn lại chỗ khác biệt kia một lần nữa, nói: "Mấy ngày trước ở trong công ty, chính mắt em nhìn thấy chữ viết tay của Giang Tuyết Nhân, vốn là em không có để ở trong lòng, nhưng mà bây giờ....."

"Em nghi ngờ bà ta?" Đôi mắt thâm thúy của Quyền Yến Thác lóe sáng, vẻ mặt cũng trầm lắng.

Sở Kiều gật đầu một cái, khẳng định nói, "Em muốn thử một lần."

Đôi mắt sáng ngời hàm chứa sự lạnh lẽo nhìn người đàn ông bên cạnh: "Ông xã, anh giúp em một việc!"

Quyền Yến Thác thích nhất là nghe cô nói những lời như vậy, đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười dịu dàng.

Sáng hôm sau, Giang Tuyết Nhân rời giường liền nhận được điện thoại từ trường học cũ. Sau khi bà cúp máy, yêu cầu tài xế chuẩn bị xe, đi thật nhanh đến trường.

Điện thoại là hiệu trưởng gọi đến, lúc bà tới nơi đã có người đứng chờ từ sớm, đưa bà đến phòng làm việc của hiệu trưởng.

"Tuyết Nhân," hiệu trưởng Cổ nhìn thấy bà, khách khí đứng lên chào đón, "Em rất ít khi đến đây đấy nhé, đã lâu rồi không gặp em"

Lúc đầu ở trường học này, hiệu trưởng Cổ chỉ là giáo viên chủ nhiệm, qua mấy chục năm cũng trở thành hiệu trưởng. Khi đó, điều kiện nhà họ Giang không tốt lắm, nhờ có hiệu trưởng Cổ chăm sóc, nói chuyện với tiền hiệu trưởng giúp cho Giang Tuyết Nhân được miễn tiền học phí.

Cho nên nhiều năm như vậy, Giang Tuyết Nhân đều rất cảm kích, cũng thường xuyên trở lại thăm trường học.

"Thầy tìm em có việc?" Giang Tuyết Nhân ngồi xuống, liếc mắt nhìn xung quanh, trong lòng thổn thức.

Hiệu trưởng Cổ khẽ mỉm cười, ánh mắt trầm tĩnh nói: "Cũng không có việc gì lớn, chính là sắp tới ngày kỉ niệm thành lập trường, muốn nhờ em viết cho một bộ chữ."

"Viết chữ?"

Giang Tuyết Nhân nhú mày, sắc mặt càng thay đổi, nói: "Đã rất lâu rồi em không còn viết chữ nữa."

"Ha ha....." hiệu trưởng Cổ ngửa đầu cười to, vẻ mặt tán dương: "Em ngàn vạn lần ** đừng nói như vậy, lúc em còn ở trong trường không những vẽ đẹp mà viết chữ cũng đẹp, nhiều năm như vậy, ở trường chưa từng xuất hiện một ai giống như em vậy đó."

Được khen ngợi luôn là làm cho người ta vui vẻ. Giang Tuyết Nhân cúi đầu, vẻ mặt có chút hài lòng.

"Thầy muốn em viết chữ gì đây?" Giang Tuyết Nhân cười hỏi.

Hiệu trưởng Cổ vỗ vỗ bả vai của bà, dẫn bà đi đến bàn đọc sách bên cạnh, chỉ cho bà thấy giấy và bút mực đã chuẩn bị trước, "Em viết theo bảng chữ mẫu này là được rồi."

Giang Tuyết Nhân liếc nhìn, thể chữ Liễu quen thuộc, là sở trường của bà. Nội dung cũng là cổ văn, không có gì không ổn.

Trích ra một đoạn văn không dài lắm. Đây cũng coi như là một cái nhắc tay, Giang Tuyết Nhân không tìm được lý do từ chối, vui vẻ đồng ý.

Bà đặt ví da xuống, rửa tay sạch sẽ rồi trở lại bàn đọc sách, viết theo bản chữ mẫu rất nhanh đã hoàn thành.

"Tốt!" hiệu trưởng Cổ ở bên cạnh nhìn, không khỏi vỗ tay nói: "Tuyết Nhân, bút lực của em lại tiến bộ không ít."

Giang Tuyết Nhân buông bút lông trong tay, khoe miệng mỉm cười, "Đâu có, là thầy khen ngợi em mà thôi."

Bà cùng hiệu trưởng Cổ tán gẫu vài câu sau đó liền rời đi.

Lấy tranh chữ của bà cuộn lại, hiệu trưởng Cổ đẩy cửa phòng bên cạnh đi vào, đặt tranh chữ lên bàn, "Cậu Quyền, đồ cậu muốn ở đây."

Sở Kiều cảm tranh chữ mở ra nhìn, thỏa mãn gật đầu.

Quyền Yên Thác thấy cô gật đầu mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: "Cám ơn hiệu trưởng Cổ."

"Ôi trời à, cái này tính là gì." hiệu trưởng Cổ khoát tay lia lịa, giọng nói cung kính: "Bà cụ Quyền từng có ơn với tôi, một chút chuyện nhỏ này tôi tất nhiên sẽ cố hết khả năng của mình."

"Được!" Quyền Yên Thác đứng dậy vỗ vỗ vai ông, giọng nói ôn hòa: "Tôi sẽ chuyển mấy lời này đến bà nội."

Nghe vậy, hiệu trưởng Cổ cảm động đến rơi nước mắt, nói cảm ơn, hơn nữa còn tiễn họ ra cửa.

Ngồi lên xe, Quyền Yên Thác liếc người bên cạnh, hỏi cô: "Vợ, tiếp theo em muốn làm thế nào?"

Sở Kiều cụp mi, ánh mắt dần dần lo lắng, "Em muốn đi kiểm tra chữ viết, nếu chúng thực sự có vấn đề, như vậy Giang Tuyết Nhân cần phải đưa ra một lời giải thích!"

"Chắc chắn....."

Quyền Yên Thác chep miệng, cúi đầu hôn môi cô, cười nói: "Vợ, em thật là cao tay! Từng bước thiết lập, ngay cả bà nội cũng bị lôi ra."

"Đúng vậy!"

Ánh mắt Sở Kiều u ám lạnh lẽo. Nếu thực sự có người giờ trò sau lưng, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Sự thật về di thư

Nguyên Đán qua đi, khí hậu càng ngày càng lạnh. Bởi vì chẳng mấy chốc sẽ đến lễ mừng năm mới, là thời điểm vô cùng bận rộn ở các công ty lớn.

Sáng sớm sương mù dày đặc, bầu trời đầy mây.

Giang Tuyết Nhân không thích loại thời tiết này, nó khiến bà liên tưởng đến những hình ảnh không tốt đẹp. Bà xoay người đi vào phòng bếp làm đồ ăn, muốn dùng những thứ này để quên đi lo lắng trong lòng.

Lúc bà chuẩn bị xong bữa ăn sáng ra ngoài, Sở Hoành Sanh đã mặc quần áo chỉnh tề đi xuống, kéo ghế ngồi.

"Dậy sớm vậy?" Giang Tuyết Nhân bưng bữa ăn sáng đến trước mặt ông, nhìn trang phục ông mặc trên người, hỏi "Ông muốn đến công ty à?"

"Ừ." Sở Hoành Sanh nhàn nhạt đáp lời, thuận tay cầm tờ báo lên.

Kéo ra cái ghế đối diện, Giang Tuyết Nhân ngồi xuống. Bà nhìn mày mò đối diện ông, tâm trạng có vẻ không tốt.

"Có chuyện gì sao?" Mặc dù không ngược lên, Sở Hoành Sanh cũng có thể cảm thấy tầm mắt của bà dừng lại ở trên mặt mình.

Giọng điệu của ông rất bình thản, không có gì khác biệt.

Nhiều năm như vậy, Giang Tuyết Nhân đã sớm quen với thái độ của ông, tư vị trong lòng có chút phức tạp, "Hoành Sanh, thật ra thì một việc tôi vẫn muốn hỏi ông?"

Sở Hoành Sanh quay đầu đi, nhìn người trước mặt, cầm cốc sữa tươi uống một hớp "Nói đi, có chuyện gì?"

"Năm đó, nếu như không phải là học tử viết lại trong di thư để cho tôi chăm sóc Sở Kiều, ông có lấy tôi không?" Giang Tuyết Nhân cup mắt, hai bàn tay nắm chặt làm cho đầu ngón tay cũng trắng bệch.

Sở Hoành Sanh nhếch môi, nhủ nhẹ mảy kiếm, "Tại sao muốn nói đến chuyện lúc trước?"

"Tôi muốn biết." Giang Tuyết Nhân ngẩng đầu lên nhìn ông. Mặc dù đã nhiều năm trôi qua nhưng bà vẫn rất muốn biết, nếu như không phải do bức di thư năm đó, ông có lấy bà hay không?

Sở Hoành Sanh cup mắt, vẻ mặt yên tĩnh. Ông không có trả lời, Giang Tuyết Nhân dần dần hiểu được.

"Quả nhiên là thế." Giang Tuyết Nhân cười nhẹ một tiếng, vẻ mặt chua xót. Thật ra thì bà đã sớm cảm nhận được, tại sao còn muốn hỏi lại một lần nữa?

Ngừng một lát, ánh mắt bà trầm ngâm, nói: "Hoành Sanh, Nhạc Viện cũng là con gái ông, ông không thể quá thiên vị."

"Tôi thiên vị?" Sở Hoành Sanh cau mày, nhìn bà nói: "Là bà dạy hư Nhạc Viện rồi."

Nhắc tới cái này, Giang Tuyết Nhân càng cảm thấy trái tim ê ẩm, giọng nói chán nản, "Ở trong nhà này, nếu như mà tôi không cưng chiều nó thì còn có ai? Mặc dù người ngoài thấy ông từ nhỏ đã bắt bẻ Sở Kiều, nhưng trong lòng ông, Sở Kiều mới là đứa con gái mà ông thương yêu nhất!"

Nghe bà nói vậy..., ánh mắt Sở Hoành Sanh hơi thay đổi, môi mím lại.

Thấy ông cam chịu, chỉ làm cho trái tim bà đau nhói.

Không lâu sau, Sở Hoành Sanh cầm lên khăn ăn lau miệng, đứng dậy trước, nói: "Bà yên tâm, tôi chỉ có hai đứa con gái, Sở Kiều có cái gì, Nhạc Viện cũng sẽ có cái đó!"

Tiền sao?

Ánh mắt Giang Tuyết Nhân âm trầm, bà tin tưởng Sở Hoành Sanh sẽ xử lý sự việc một cách công bằng. Có đôi khi, không phải cứ có tiền là mua được tất cả. Con gái bà cũng không phải ngọc, mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng vẫn cảm nhận được điều gì đó. Cho nên những năm này, Nhạc Viện luôn luôn cố gắng hết sức để lấy lòng ba, muốn được ông coi trọng, muốn được ông ưa thích.

Nghĩ đến chỗ này, Giang Tuyết Nhân cảm thấy đau lòng, cảm thấy thật xin lỗi con gái!

Có lẽ đều là bởi vì quyết định ban đầu của chính bà, hôm nay còn liên lụy đến đứa trẻ. Có câu nói thế nào nhỉ? Một bước sai, cả bước sai. Hôm nay muốn quay đầu lại, nhưng căn bản không tìm được lối thoát.

Đứng ở cửa lớn nhìn Sở Hoành Sanh ngồi vào trong xe, tài xế lái xe đi, Giang Tuyết Nhân mới thu hồi tầm mắt. Bà quay đầu, thấy chậu hoa lan trên kệ cạnh lá cũng khô vàng.

Giang Tuyết Nhân bắt đắc dĩ thờ dài, cầm bông hoa lên nhìn, ánh mắt tiếc hận. Đây là bông hoa mà con gái nhờ Quý Tư Phạm rất vất vả mới tìm về được, giống hệt cái bông lúc trước.

Mặc dù bà cẩn thận tưới nước, nhưng không sống được là không sống được. Cho dù cho mất bao nhiêu công sức, chỉ có thể nhìn nó khô héo trong tay, cuối cùng chết đi.

"Mang vứt đi!"

Giang Tuyết Nhân đưa chậu hoa cho người giúp việc, giọng nói thản nhiên.

Mấy người giúp việc cũng biết bà chăm sóc bồn hoa này như bảo bối, vậy mà hôm nay lại vứt bỏ, không khỏi ngẩn người. Nhưng mà gần đây, trạng thái cảm xúc của bà không tốt lắm, ai cũng nhìn ra được, không dám hỏi nhiều, chỉ theo lời bà mang bồn hoa đi xử lý cho xong.

Quay trở lại phòng ngủ, Giang Tuyết Nhân đẩy cửa đi vào, cảm thấy có gì đó không đúng. Bà đi về phía trước bàn trang điểm, bên trên đặt một cành hoa hồng trắng mà ở dưới là một tấm hình.

Cầm tấm hình lên, sắc mặt Giang Tuyết Nhân tái nhợt. Trong tấm ảnh, người đứng bên cạnh bà nở nụ cười xinh đẹp. Nụm đồng tiền nhàn nhạt hai bên má như đâm vào mắt!

Kiều Uyển.

Giang Tuyết Nhân cầm chặt cành hoa hồng trắng, thậm chí không để ý gai nhọn đâm vào da thịt, nhanh chóng ném ra ngoài cửa sổ. Tay bà xiết chặt bức ảnh, dùng sức xé từng mảnh nhỏ ném vào thùng rác.

"Người đâu!"

Giang Tuyết Nhân kéo cửa phòng ra gọi người giúp việc, "Mới vừa rồi ai vào phòng tôi?"

Người giúp việc lắc đầu một cái, nghi ngờ nhìn xung quanh, nói: "Không có ai thưa bà chủ."

Không có ai?

Giang Tuyết Nhân hoảng sợ tái mặt. Đúng vậy, chắc hẳn là không có ai, mới vừa rồi bà đứng ở ngoài cổng chính cũng không thấy người đi vào.

"Đi xuống đi." Giang Tuyết Nhân tái mét, mồ hôi lạnh lẻo rỉ ra trên trán.

Người giúp việc không dám nhiều lời, xoa người muốn đi, rồi lại nghe người phía sau phân phó, "Chuẩn bị xe cho tôi, tôi muốn ra ngoài."

"Vâng" người giúp việc vâng dạ, vội vàng đi xuống chuẩn bị.

Mây đen đầy trời, nhiệt độ rất thấp. Giang Tuyết Nhân mặc áo khoác ngoài, ngồi lên xe, tài xế lái xe rời khỏi biệt thự.

Lúc Giang Tuyết Nhân đến, nhà họ Giang còn đang ăn sáng. Khó có được Giang Hồ vẫn ở nhà, nhìn thấy bà thân thiết cười nói, "Bác, bác đến sớm như vậy, đã ăn gì chưa?"

"Ăn rồi." Giang Tuyết Nhân cười vỗ vỗ tay của hắn, từ trong túi xách lấy ra một cái hộp hồng: "Đúng lúc hôm nay nhìn thấy con, trước đó vài ngày bác lên chùa cầu bình an, đây là ngọc bình an, con phải luôn mang theo bên mình đấy nhé."

"Đồ vật quê mùa như thế này?" Giang Hồ cầm ước lượng trong tay, nhàu nát mảy mẩy, hiển nhiên là không thích.

"Đứa nhỏ này." mẹ Giang trợn mắt nhìn con trai, kéo hắn đến bên cạnh, "Đừng có nói lung tung, đây là bác con vì thương con."

Nhà họ Giang chỉ có duy nhất một đứa con trai, tất nhiên là Giang Tuyết Nhân rất thương hắn, từ nhỏ hắn muốn gì là có cái đó.

"Bác cho con, con sẽ mang theo." Giang Hồ cười cười, đeo miếng ngọc lên cổ, thân mật ôm bà vai Giang Tuyết Nhân.

Nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, nay thấy hắn thành gia lập nghiệp, trong lòng Giang Tuyết Nhân cũng được an ủi. Chỉ là nhà họ Giang cưới người con dâu này, bối cảnh gia đình quá mạnh, nói ra thì còn là nhà họ Giang đã với cao rồi.

Vốn là bà không đồng ý hôn sự này nhưng vì anh chị kiên trì nên cũng không thể làm gì.

"Tiểu Hồ này, " Giang Tuyết Nhân lời kéo tay hắn dặn dò: "Ba mẹ con đã lớn tuổi rồi, muốn sớm được ôm cháu, các con tính toán lúc nào thì sinh?"

Nhắc tới cái này, sắc mặt Giang Hồ cũng khó nhìn, hờ hững qua loa đôi câu.

Giang Tuyết Nhân cũng thấy con gái nói qua, lo âu trong lòng càng lớn. Bà ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Giang Hồ: "Tiểu Hồ, con là anh, về sau phải cùng Nhạc Viện chăm sóc lẫn nhau."

"Bác yên tâm, " Giang Hồ gật đầu bảo đảm, nói: "Nhạc viện là em gái con, con nhất định sẽ chăm sóc nó."

Nghe hắn nói như vậy, Giang Tuyết Nhân cuối cùng yên tâm một chút, ánh mắt cũng ôn hòa lại.

"Tuyết Nhân, em tới có chuyện gì sao?" Giang Văn Hải đặt đĩa xuống, cảm thấy vẻ mặt của bà có gì đó không đúng.

Thấy ánh mắt bà, đôi mắt Giang Văn Hải hơi lóe lên một cái, nói: "Chúng ta lên phòng làm việc trên lầu nói chuyện."

Đi lên lầu, Giang Văn Hải đuổi người giúp việc ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Lúc này mới thấp giọng hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Giang Tuyết Nhân ngồi trên ghế, nhớ đến sự kiện quái dị buổi sáng không khỏi giận tái mặt: "Anh, năm đó em để anh tra ra người kia, mấy năm nay có tiếp tục tìm kiếm không?"

"Đương nhiên là có." Giang Văn Hải ngồi xuống bên cạnh bà, thận trọng nói: "Những năm này anh vẫn luôn cho người đi khắp nơi thăm dò nhưng thực sự rất kì lạ, thế nào cũng không tìm ra được! Tuyết Nhân, có phải em đã nhầm tên rồi không?"

"Không biết." Giang Tuyết Nhân rất khẳng định trả lời: "Chuyện năm đó, Kiều Uyển chỉ nói cho một mình em, cô ấy sẽ không nói dối."

"Vậy thì thật kỳ quái." Giang Văn Hải cũng nghĩ không ra, cau mày, "Hiện tại nhà họ Giang chúng ta cũng gọi là có chút mặt mũi, không thể không tra được cái gì!"

Đúng vậy, đây cũng là chuyện mà Giang Tuyết Nhân không hiểu nổi. Năm đó bà biết được người viết thư cho Kiều Uyển chính là người đàn ông kia, lén ghi nhớ lại tên của ông ta, nhưng từ khi Kiều Uyển chết, người đó cũng không xuất hiện nữa, thậm chí là mất tích.

Nếu như ông ta thật lòng yêu Kiều Uyển, tại sao đã nhiều năm như vậy lại hoàn toàn không có tin tức gì?

"Em gái, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thấy cảm xúc của bà không đúng, Giang Văn Hải cũng gấp gáp.

Giang Tuyết Nhân thở dài, trầm mặc nửa ngày mới mở miệng, "Lần trước sau khi Sở Kiều tra được là Kiều Uyển tự sát, không biết tại sao Kiều Kiều lại biết được những chuyện này, lén lấy di thư sau lưng em đưa cho Sở Kiều"

"Cái gì?" Giang Văn Hải đứng bật dậy: "Vậy nghĩa là bây giờ di thư đang ở trong tay Sở Kiều."

Giang Tuyết Nhân cau mày, âm thầm gật đầu một cái.

"Đưa nhỏ Kiều Kiều này thật là không biết nặng nhẹ." sắc mặt Giang Văn Hải biến đổi, gấp đến độ xoay quanh.

Siết chặt cái chén trong tay, Giang Tuyết Nhân nhếch môi nói: "Điều này cũng không thể trách Kiều Kiều, cái gì nó cũng không biết!"

"Nhưng....." Giang Văn Hải mím môi, vẻ mặt lo lắng, "Vật kia ở trong tay Sở Kiều, nếu nó tra ra được cái gì hoặc là phát hiện ra điều gì thì sao?"

Đặt ly trà trong tay xuống, bà quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, giọng nói thản nhiên, "Nếu như chỉ là di thư thì em cũng không lo lắng! Nhưng gần đây, em thấy hình như còn có người nào đó đang giờ trò trong tôi?"

"Tại sao lại nói vậy?" Giang Văn Hải kinh ngạc, không hiểu hỏi bà, "Là ai?"

"Em cũng không biết là ai." Giang Tuyết Nhân híp mắt, "Anh, anh có nghĩ rằng người đàn ông kia đã trở lại rồi không?"

"Không phải là em nói rằng anh ta nghèo rớt mồng tơi hay sao?" Giang Văn Hải nhíu mày, vẻ mặt khinh thường nói: "Chuyện đều đi qua hơn hai mươi năm, người cũng đã chết rồi, cho dù ông ta trở lại thì còn có thể làm gì được?"

Lời nói này cũng có lý, trái tim lơ lửng của Giang Tuyết Nhân cuối cùng cũng buông xuống một chút. Chẳng lẽ là do bà nhạy cảm, nhưng vì sao lại có người đặt hoa hồng trắng và tấm hình trong phòng bà?

Giang Văn Hải xoay người, ngồi xuống bên cạnh bà, vẻ mặt âm trầm, "Em đừng suy nghĩ nhiều, mặc kệ là thế nào, em và Hoành Sanh cũng đã trải qua hai mươi mấy năm vợ chồng, hai người còn có Nhạc Viện."

"Anh!" Giang Tuyết Nhân đột nhiên lên tiếng cắt đứt, hốc mắt ề ảm, "Hơn hai mươi năm này trôi qua như thế nào, chỉ có trong lòng em là rõ ràng. Trong lòng ông ấy không hề có em! Anh biết không, thật ra thì em đã sớm hối hận, nếu như có thể cho em lựa chọn lại một lần nữa, em không biết....."

"Em gái, " Giang Văn Hải ôm vai bà, nói: "Em cũng là vì nhà họ Giang được tốt hơn, điều này anh biết."

Giang Tuyết Nhân cắn môi lắc đầu một cái, hốc mắt từ từ ướt át, "Em vẫn thường nằm mơ, mơ thấy di Tạ, mơ thấy Kiều Uyển. Là do lòng tham của em, em có lỗi với cô ấy!"

"Anh, giấy không gói được lửa. Khối đá lớn này đè ở trong lòng em lâu như vậy, anh có biết em rất mệt mỏi hay không?" Câu nói kế tiếp, Giang Tuyết Nhân cũng không nói ra khỏi miệng, bà cắn thật chặt môi, khuôn mặt tràn đầy nước mắt.

Giang Văn Hải chép miệng, cũng không biết phải khuyên nhủ như thế nào. Trong lúc bất chợt, ông ta chỉ cảm thấy mưa gió sắp đến, giống như tất cả đều ở trong cõi u minh bị số phận đẩy ra phía trước.

Ăn xong cơm trưa ở nhà họ Giang, tâm tình kích động của Giang Tuyết Nhân mới hòa hoãn một chút. Tài xế lái xe trở về biệt thự, bà đẩy cửa bước xuống lại nhìn thấy Sở Nhạc Viện cũng lái xe trở lại.

"Mẹ, " Sở Nhạc Viện khóa xe, mỉm cười đi tới, "Mẹ đi đâu?"

"Đến nhà cậu con một lúc." Giang Tuyết Nhân nhìn con gái, hồ nghi nói: "Sao lại quay về vào giờ này?"

"Ba nói con trở về."

Sở Nhạc Viện nhún vai cười cười, hình như không phát giác ra điều gì khác thường.

Nghe cô nói vậy..., về mặt Giang Tuyết Nhân trầm xuống, nơi nào đó trong lòng như bị thắt chặt lại. Bà nhú mày nhìn một chút, thấy chiếc xe Hummer màu đen đậu cách đó không xa, trong nháy mắt sắc mặt vô cùng khó coi.

Nên tới thì tới, không thể tránh được.

Giang Tuyết Nhân kéo cổ tay con gái, bình tĩnh nói, "Đi thôi."

Sở Nhạc Viện cũng không phát hiện ra điều gì không đúng, kéo tay mẹ cùng bà đi vào nhà.

Đẩy cửa ra, không khí trong phòng khách rất ngột ngạt.

Sở Nhạc Viện thấy người ngồi trước mặt, ánh mắt âm đạm, theo bản năng nhìn về phía mẹ.

So với sự kinh ngạc của cô, Giang Tuyết Nhân tỉnh táo cầm tay cô đi vào, đồng thời cười nói: "Các con đã tới."

Quyền Yến Thác ngồi bên cạnh Sở Kiều, lúc nhìn thấy hai người đi vào, cô nheo mắt lại.

Sở Hoành Sanh vẫn ngồi ở vị trí cũ, trên mặt không có biểu tình gì, ánh mắt thâm thúy.

Sở Kiều ngẩng đầu lên nhìn người đi đến, ánh mắt hơi tối.

Trong nháy mắt ngẩng đầu lên, Sở Kiều thấy Giang Tuyết Nhân bình tĩnh dị thường, trái tim không khỏi phập phồng.

Bầu không khí quỷ dị, Sở Nhạc Viện nhìn xung quanh cũng thấy có vấn đề gì, tìm tìm mở miệng: "Ba, có chuyện gì vậy ạ? Tại sao lại gọi bọn con quay lại thế này?"

Sở Hoành Sanh hơi cúi đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn không thấu. Ông mím môi không nói gì.

"Việc này phải hỏi mẹ cô." Bên trên sofa, Quyền Yến Thác vuốt nhẹ nếp gấp trên áo, trầm giọng mở miệng.

Sở Nhạc Viện cau mày không hiểu, hỏi lại anh: "Sao lại hỏi mẹ tôi?" Cô quay đầu đi, nhìn vào Sở Kiều, về mặt đề phòng.

"Đi." Sở Kiều ngồi dậy, đẩy đồ vật trước mặt về phía trước, bình tĩnh hỏi, "Bức di thư này, đến tận cùng là như thế nào?"

Trên khay trà, Sở Kiều đẩy di thư đến, ánh mắt sắc bén.

Bức di thư kia Sở Nhạc Viện từng nhìn qua, vẫn là tự tay cô ném cho Sở Kiều. Cô nhú mày cười khinh thường: "Còn hỏi cái gì, đây không phải là di thư của mẹ chị hay sao?"

"Thật à?" Sở Kiều cười khê một tiếng, mắt lướt qua Sở Nhạc Viện, roi trên người Giang Tuyết Nhân, "Đi nói xem, di thư này là của mẹ tôi lưu lại đúng không?"

Giang Tuyết Nhân mím môi, không nhanh không chậm dựa vào ghế ngồi xuống, lòng bàn tay lạnh lẽo.

"Chị có ý tứ gì?" Sở Nhạc Viện giận tái mặt, trong lòng tức giận lan tràn.

Quyền Yến Thác chỉ mặt cô ta, môi mông mím lại, "Sở Nhạc Viện, chỗ này không có việc của cô, ngồi bên cạnh mà nghe!"

Những lời này làm cho Sở Nhạc Viện ghen hờn, hỏi lâu cũng không nói nên lời.

"Mẹ....." Rốt cuộc cảm thấy không khí không đúng, Sở Nhạc Viện cầm tay mẹ, ánh mắt lộ ra sự hốt hoảng.

Giang Tuyết Nhân quay đầu, nhìn qua mỗi người trong phòng, về mặt bình tĩnh lại, "Các con đã tới hỏi ta, nhất định là phát hiện ra cái gì, cần gì phải vòng vo?"

Sở Kiều đứng lên, cầm bản kiểm tra chữ viết trên bàn lên, giờ trước mặt bà, "Tại sao muốn làm giả di thư của mẹ tôi?"

Làm giả di thư?

Sở Nhạc Viện đột nhiên khiếp sợ, hoàn toàn không dám tin. Nhưng không hiểu sao trong lòng lại lo lắng, thư pháp của mẹ rất tốt, khi còn bé cô vẫn thường thấy mẹ viết bảng chữ mẫu, mỗi lần viết đều rất giống.

Kìm nén suy đoán trong đáy lòng, Sở Nhạc Viện đoạt lấy kết quả kiểm tra chữ viết trong tay Sở Kiều, nhanh chóng nhìn qua mấy lần, quát ré lên: "Sở Kiều, chị vu hãm mẹ tôi! Mẹ tôi không thể nào làm giả di thư được!"

"Cầm mồm——"

Sở Hoành Sanh dùng một vỗ lên mặt bàn.

Từ nhỏ đến lớn, Sở Nhạc Viện chưa bao giờ thấy cha nóng tính như vậy, trong lòng có chút sợ hãi.

Cô siết chặt những thứ đó trong tay, đứng bên cạnh mẹ, vội vàng nói: "Mẹ, mẹ đừng tức giận! Mẹ hãy nói cho mọi người biết, di thư này là thật, không có liên quan đến mẹ."

Giang Tuyết Nhân thở dài, quay đầu nhìn con gái chăm chú, trái tim bị bóp nghẹt, "Nhạc Viện, mẹ..... Thực xin lỗi con."

"Mẹ?"

Sắc mặt Sở Nhạc Viện tái mét, sau khi nhìn về mặt của mẹ, thoáng chốc hiểu ra.

Lấy kết quả kiểm tra chữ viết trong tay con gái, Giang Tuyết Nhân bình tĩnh nói: "Di thư là do tôi viết."

Bà thú nhận nhẹ nhàng như thế, ngược lại làm Sở Kiều không có nghĩ tới

Sở Kiều quay đầu nhìn Quyền Yến Thác, cũng thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh.

"Di thư của mẹ tôi ở đâu?" Sở Kiều kiềm chế cảm xúc trong đáy lòng, trầm giọng hỏi.

Giang Tuyết Nhân lắc đầu một cái, ánh mắt ảm đạm, nói: "Không có di thư, học tử không có để lại di thư."

Không có?

Khóe mắt Sở Kiều trầm xuống, không tin tưởng lời nói của bà.....hỏi tiếp: "Nếu như không có, tại sao bà muốn ngụy tạo bút tích của mẹ tôi, tại sao lại viết di thư này?"

Giang Tuyết Nhân ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hồng nhìn vào Sở Hoành Sanh.

Sở Kiều thấy ánh mắt của bà, hai tay buông xuôi bên người nắm chặt lại, trong lòng sáng tỏ.

Trong thư phòng ở trên lầu, Sở Hoành Sanh đứng bên cửa sổ, mắt nhìn về nơi xa, về mặt u ám

Giang Tuyết Nhân căn môi nhìn vai ông, hốc mắt ửng đỏ, "Hoành Sanh, chuyện di thư là lỗi của tôi! Tôi chỉ muốn, chỉ muốn ông thực sự chết tâm với cô ấy....."

"Giang Tuyết Nhân!" Sở Hoành Sanh trầm mặt, âm thanh trầm thấp, "Ban đầu để cho tôi biết thông tin Kiều Uyển và người đàn ông kia lui tới cũng là do bà cố ý an bài?"

"....."

Giang Tuyết Nhân căn môi, sắc mặt trắng bệch, "Đúng, là tôi cố ý để cho ông biết. Mà tôi cũng là vì muốn tốt cho ông, tôi....."

"Đủ rồi!"

Sở Hoành Sanh xoay người, hai mắt thâm thúy sắc bén, "Bà đã lừa gạt tôi bao năm qua?"

"Hoành Sanh....." hốc mắt Giang Tuyết Nhân ửng hồng, nghẹn ngào.

"Chúng ta ly hôn thôi."

Nghe ông nói như vậy, trái tim Giang Tuyết Nhân thất lại, kinh ngạc không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Gửi thư bí mật

Editor: Thò Đản

Buổi sáng mùa đông có giá rét sương mù đều sẽ đặc biệt lạnh. Nhiệt độ xuống thấp, những hạt mưa nhỏ rơi xuống hóa thành từng mảnh băng vụn, từng mảnh lướt qua hai má, đau đớn.

Sở Nhạc Viện mở cửa xe, bước xuống, không chuẩn bị gì bất ngờ bị những bông tuyết quét qua mặt, vội vàng đưa tay ôm lấy hai má, chạy thật nhanh vào trong nhà.

Người giúp việc mở cửa giúp cô, nhỏ giọng chào: "Cô hai!"

Cô đứng trên mặt thảm ở cửa chính dậm chân một cái, ánh mắt xoay chuyển, nhìn thấy một cái rương hành lý màu đen trước mặt.

"Mẹ." Sở Nhạc Viện mím môi, đi nhanh tới: "Sao mẹ dậy sớm thế? Không phải chúng ta đã nói rằng đợi con về rồi thu dọn sao?"

Giang Tuyết Nhân đứng dậy, cầm cổ tay hơi lộ ra lạnh như băng của cô, cười nói: "Tối hôm qua mẹ không ngủ được, nhân rồi không có việc gì làm liền sửa soạn lại."

Nhìn ánh mắt ửng hồng của bà, hốc mắt Sở Nhạc Viện cũng phấp phồng theo, âm thầm hỏi: "Nhất định phải rời đi sao?"

Người trước mặt không nói gì, khẽ gật đầu một cái. Sở Nhạc Viện cắn môi, không tiếp tục hỏi nữa, xoay người giúp bà xách rương hành lý, mang bà đi ra ngoài.

"Phu nhân." Người giúp việc từ trong nhà đuổi theo ra ngoài, trong tay đang cầm một cái mũ dạ hình tròn làm bằng lông dê, nói: "Ngoài trời có tuyết rơi, bà mang theo cái này đi."

Giang Tuyết Nhân bình thường đối với người giúp việc khá là ôn hòa, chung sống cùng mọi người không tệ.

Đưa mắt nhìn những bông tuyết bên ngoài, Giang Tuyết Nhân nhân nhặt nhếch môi, trở tay đẩy cái mũ về, bình tĩnh nói: "Không cần đâu, làm bẩn thì quá đáng tiếc."

Sở Nhạc Viện cắn môi, nhận lấy cái mũ, sau đó đi theo mẹ ra khỏi cửa chính.

Kéo rương hành lý ra ngoài, lúc Sở Nhạc Viện bước xuống khỏi bậc thang cuối cùng, theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn lên phòng ngủ trên lầu một chút. Sau cửa sổ sát đất chỉ thấy rèm cửa vừa dày vừa nặng, không còn gì khác.

"Kiều Kiều?"

Giang Tuyết Nhân thấy cô đứng ngăn người tại chỗ, không khỏi kêu cô một tiếng, thần sắc tuyệt nhiên không có chút thay đổi.

Bà tất nhiên hiểu trong lòng đứa bé này muốn gì. Chỉ tiếc, cô còn chưa biết!

"Dạ, con đây." Sở Nhạc Viện quay đầu, mở cốp xe ra, để rương hành lý vào, sau đó ngồi vào trong xe.

Sau khi nổ máy, sắc mặt Sở Nhạc Viện trầm xuống, hờ hững nói: "Sau này đừng gọi con là Kiều Kiều nữa, con ghét cái tên này!"

Cô đạp chân ga, lái xe đi.

Giang Tuyết Nhân xoay mặt, ánh mắt ra cảnh vật ngoài cửa xe, hốc mắt dần dần dâng lên chua xót. Đúng vậy, cái tên này bà cũng không thích, rồi lại để cô nhận được chút tình thương của ba, không thể không gọi.

Giang Tuyết Nhân sao phải khổ như thế chứ?! Dù bà có tận tâm tận lực mấy chục năm, trước sau vẫn không thể làm người đó vui vẻ.

Cả cuộc đời đã qua hơn phân nửa, bà mới hoàn toàn hiểu. Cõi đời này bất kỳ vật gì cũng có thể bị trộm đi, chỉ có tình cảm cất giấu nơi đáy lòng là vĩnh viễn, không thể xóa nhòa.

Lái xe đến một chung cư bình thường, ddleequyđ Sở Nhạc Viện đỗ xe xong, mở cửa xe chuyển rương hành lý xuống, nắm tay mẹ, kéo bà đi vào.

Khi thuê phòng, Sở Nhạc Viện đã đặc biệt lựa chọn tầng lầu, cô chọn lầu hai, không cao không thấp, để mẹ có thể dễ dàng di chuyển lên xuống.

Lấy ra khóa cửa, cô mở cửa chính ra, xách theo hành lý bước vào trước: "Mẹ, chính là chỗ này."

Giang Tuyết Nhân theo cô đi vào, sau khi ngẩng nhìn bốn phía, nở một nụ cười: "Rất tốt, dọn dẹp rất sạch sẽ."

Thật ra thì nơi này sao có thể "rất tốt"? Điều kiện phòng này, diện tích so với nhà họ Sở hoàn toàn không thể so sánh. Sở Nhạc Viện đóng cửa lại, cầm lấy tay của Giang Tuyết Nhân, nói: "Mẹ, tại sao mẹ nhất định phải ở một mình? Cùng ở với bọn con không tốt sao? Như vậy mỗi ngày con có thể chăm sóc cho mẹ."

"Dĩ nhiên không tốt." Giang Tuyết Nhân quả quyết cự tuyệt cô, cười nói: "Con và Tư Phạm những ngày này thật tốt, mẹ tới sẽ ảnh hưởng đến các con."

"Sẽ không đâu...Dù sao Tư Phạm cũng....." Sở Nhạc Viện đột nhiên im lặng, khóe mắt thoáng qua một chút âm u. Ở nhà cũng chỉ có một mình cô, mỗi buổi tối đều đợi Quý Tư Phạm về nhà, đợi đến ngủ thiếp đi.

Thu lại mắt mắt trong lòng, Sở Nhạc Viện không muốn làm cho Giang Tuyết nhân lo lắng, bày ra khuôn mặt tươi cười một lần nữa, nói: "Vậy mẹ tạm thời ở đây trước, con tin tưởng ba chỉ tức giận một chút mà thôi, chờ ba nguôi giận, nhất định sẽ tới đón mẹ về nhà."

Nghe được lời nói của con gái, sắc mặt Giang Tuyết Nhân tối sầm đi. Bà quay mặt đi, ánh mắt chuyển sang nơi khác, cũng không trả lời.

Bà biết, vĩnh viễn sẽ không sẽ có ngày hôm đó. Bởi vì bà không phải Kiều Uyển.

Tiền tay kéo qua rương hành lý, Sở Nhạc Viện kéo bà đi tới phòng ngủ: "Mẹ, mẹ nhìn một chút xem có thiếu cái gì không? Hôm qua con dọn dẹp vội vàng, thiếu cái gì mẹ lại nói với con để con đi mua!"

Giang Tuyết Nhân giúp cô mang rương hành lý tới phòng ngủ, nhìn bố trí xung quanh, thoả mãn mà gật gật đầu: "Cái gì cũng không thiếu, chỉ có một mình mẹ, như vậy là đủ rồi."

"Mẹ!" Hốc mắt Sở Nhạc Viện đau xót, đưa tay ôm hông của bà, dán sát mặt ở trên vai của bà, nước nở nói: "Con sẽ không để mẹ một mình đâu, còn có con mà!"

Giang Tuyết Nhân giờ tay lên, khẽ vuốt ve không mất con gái, hốc mắt đỏ ửng: "Nhạc Viện, mẹ thật xin lỗi con."

Sở Nhạc Viện cắn môi, ở trong lòng bà lắc đầu một cái, nước nở nói: "Mẹ đừng nói xin lỗi."

Cô giờ tay lên lau đi nước mắt trên mặt Giang Tuyết Nhân, giọng nói run rẩy vang lên: "Mẹ, con có thể hiểu được cảm xúc trong lòng mẹ."

Bởi vì cô cũng trải qua hành hạ như vậy.

Giúp đỡ Giang Tuyết Nhân thu xếp xong hành lý, Sở Nhạc Viện lại lái xe đưa bà đến siêu thị, mua chút nhu yếu phẩm cần thiết hàng ngày, cũng không thiếu đồ ăn, nhét đầy tủ lạnh.

Buổi trưa, Giang Tuyết Nhân tự mình xuống bếp, nấu cơm trưa. Ba món ăn một món canh, không tính là phong phú, dieddanleequydon cũng thể hiện tình yêu của một người mẹ dành cho con.

Ăn cơm trưa xong, Sở Nhạc Viện mới lưu luyến rời khỏi, lái xe trở lại công ty.

Theo thang máy đi lên, suốt chặng đường sắc mặt Sở Nhạc Viện rất khó coi. Cô mím môi, hốc mắt hồng hồng, trong lòng rất khó chịu.

Đình ——

Cửa thang máy mở ra, một bóng người quen thuộc thoáng qua trước mắt, sắc mặt Sở Nhạc Viện trầm xuống, bước chân tăng tốc đuổi theo.

"Sở Kiều!"

Sở Nhạc Viện mấy bước đã chạy tới nơi, ngăn ở trước mặt cô, hai mắt bắn ra tia lửa giận dữ: "Mẹ tôi đã chuyển ra khỏi nhà rồi đấy, cô đã vừa lòng chưa?"

Mới rời khỏi phòng kế toán, Sở Kiều đang suy nghĩ về quyền sách trong tay, nghe được âm thanh của cô, ngừng đầu lên.

Nhìn sắc mặt tức tối của Sở Nhạc Viện, Sở Kiều ngược lại không hề tức giận, nhẹ nhàng khép tài liệu lại, nói: "Đi hoặc là ở, đều là quyết định của bà ấy, không liên quan gì đến tôi."

"Không liên quan gì đến cô?" Sở Nhạc Viện ôm ngực, sắc mặt âm trầm: "Hừ, cô nói thật dễ nghe! Không phải cô cố ý tới trước mặt ba làm loạn, ba sao có thể tức giận như vậy, muốn ly hôn cùng mẹ tôi?"

Sở Kiều quay đầu, hai con ngươi sáng ngời phát ra từng tia sắc bén: "Bà ấy đã từng là bằng hữu tốt nhất của mẹ tôi, vậy mà sau khi mẹ mất liền ngay tạo di thư, cô cảm thấy tôi không nên nói ra sự thật sao?"

"Cô....." Sở Nhạc Viện tự biết đuối lý, hô hấp dần dần tăng nhanh: "Mẹ tôi tuy viết di thư giả nhưng sự việc không phải đều là sự thật sao? Cô chính là nhìn tôi không vừa mắt, nhìn mẹ tôi không vừa mắt, cho nên nhân cơ hội trả thù chúng tôi."

"Trả thù các người?" Sở Kiều đột nhiên cười ra tiếng, vẻ mặt trầm xuống: "Sở Nhạc Viện, cô nghĩ rằng mình có cái gì đáng để tôi mất công trả thù sao?"

Sở Kiều quay đầu đi, con ngươi đen nhánh rơi vào trên mặt của cô, trầm giọng nói: "Công ty, tình yêu, còn là thân tình? Bên nào, tôi thiếu cái gì, cái gì đáng để tôi trả thù các người?"

Những lời này hung hăng đâm vào lòng Sở Nhạc Viện, trong giây lát hô hấp của cô cứng lại. Hôm nay mọi chuyện của Sở Kiều đều thuận lợi, ở công ty ngồi ngang hàng với cô, cô phản tương đương. Ở Quyền gia, Quyền Yến Thác đối xử với cô yêu chiều có thừa, hôn lễ kia lớn đến làm đau mắt người khác. Ở nhà, ba cũng đối với cô cười nhẹ nhàng, hết sức coi trọng.

Đúng là phong thủy luân chuyển, thời gian trôi qua không lâu, cảnh ngộ của cô và Sở Kiều đã thay đổi long trời lở đất.

"Nhạc Viện!"

Đây là lần đầu tiên Sở Kiều gọi tên của cô như vậy, khiến cho chính Sở Nhạc Viện cũng kinh sợ.

Sở Kiều tiến lên một bước, đứng ở trước mặt của cô, lần đầu tiên nói chuyện với tư cách của một người chị: "Chuyện lần này liên lụy đến mẹ cô, tôi cũng có thể hiểu được phần nào những cảm xúc trong lòng cô! Nhưng là chuyện xảy ra luôn có đúng và sai, tôi hi vọng cô không quên hai chữ lương tâm viết thế nào."

Nhìn bóng lưng đang đi xa của cô, Sở Nhạc Viện cắn môi, cảm xúc dưới đáy lòng phập phồng. Trong lòng cô nảy ra một cái gì đó, lên không được không xuống xong.

.....

Gần bảy giờ tối, chiếc Hummer màu đen đứng lúc trở về biệt thự.

Quyền Yên Thác xuống xe, thấy ánh sáng ấm áp trong nhà, chỉ cảm thấy toàn thân được sưởi ấm. Anh bước nhanh về phía trước, nhấn vôn tay mở khóa vào nhà.

Ở trước cửa đôi dép đi trong nhà sạch sẽ, người đàn ông nhanh nhẹn đi tới phòng bếp. Xa xa, liền nhìn thấy người đang đứng trong bếp ngăn ngor. Tay cô đang cầm dao, Quyền Yên Thác không dám hù dọa, chỉ cười cười đi tới, kéo ra ghế chân cao đối diện cô ngồi xuống.

"Nghĩ cái gì mặt hờn như thế, anh trở lại cũng không phát hiện ra?" Quyền Yên Thác giơ tay quơ quơ trước mặt cô.

Sở Kiều liếc qua, gầy qua gầy lại ớt xanh trong tay, vẻ mặt đê mê.

Cảm thấy cô có gì đó không ổn, Quyền Yên Thác đưa tay kéo cô từ sau bàn bếp ra ngoài, trực tiếp kéo cô đến giữa hai chân, hỏi: "Sao thế?"

Anh sờ sờ cái trán của cô, nhiệt độ bình thường, không giống ngã bệnh.

"Không muốn làm cơm?" Sở Kiều cụp mắt, mắt nhìn chằm chằm mũi chân: "Dù sao anh cũng ghét bỏ đồ em nấu."

"Anh không có!" Quyền Yên Thác lập tức phản bác, sợ hãi, đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

Giờ tay lên nắm lấy sống mũi cao thẳng của anh, Sở Kiều hé mắt, lạnh lùng nói: "Nói dối mũi sẽ dài ra."

"..... Mũi của anh thật dài." Đôi tay của Quyền Yên Thác vòng chặt lấy hông của cô, cùng cô cười vui vẻ.

Sở Kiều hơi tức giận cúi đầu, cái trán dán lên đầu vai anh mềm nhũn, hừ nhẹ mấy tiếng.

"Rốt cuộc làm sao vậy?" Cô như vậy khẳng định là có cái gì đó không đúng, Quyền Yên Thác nắm lấy cằm của cô, ánh mắt sắc bén.

Chán nản thờ dài, Sở Kiều vui mặt vào hõm vai anh, buồn bực nói: "Em không có mang thai."

"Làm sao em biết?" Mày kiếm của Quyền Yên Thác nhếch lên, cười hỏi cô.

"Em vừa kiểm tra qua rồi." Sở Kiều phồng má, mắt mở thật to.

Thì ra là vì thế?!

Quyền Yên Thác thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu hôn hôn cái lên má cô, chế nhạo: "Muốn sinh em bé cho anh đến vậy cơ à?"

Cúi đầu nhìn xuống dưới chân, Sở Kiều tránh nặng tìm nhẹ nói: "Em cùng Đồng Niệm hẹn ước cùng nhau sinh con, nhưng người ta bụng cũng phồng lên rồi, em còn không có."

"Chúng ta tháng này không phải rất bận rộn sao?" Quyền Yên Thác cầm tay của cô, dịu dàng nói: "Gần đây sự tình phát sinh hơi nhiều, em cứ yên tâm đi, tháng sau chồng nhất định giúp em mang thai."

"Phi!"

Sở Kiều đỏ mặt trừng anh, thấp giọng mắng: "Khoác lác!"

Ui chao! Đây là không tin anh sao?!

Sắc mặt Quyền Yên Thác trầm xuống, muốn dùng hành động để chứng minh, đưa tay định ôm cô. Sở Kiều sợ hãi né tránh, kêu lên: "Không cho giờ trò lưu manh!"

"Không giờ trò lưu manh có em bé làm sao được?"

Sở Kiều cứng họng, con người xoay chuyển, nói: "Em đói bụng rồi."

Một tay kéo cô vào trong ngực, bàn tay Quyền Yến Thác đập xuống, vỗ lên mông cô một cái, nói: "Đi thay quần áo, chúng ta ra ngoài ăn. Ăn no, trở lại làm trò lưu manh tiếp!"

Sở Kiều im lặng, trong ánh mắt nóng bỏng của anh, ngoan ngoãn lên lầu thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128-2: Gửi thư bí mật (2)

Editor: Thỏ Đần

Khi xe tới Lam Điền đã không sai biệt lắm tám giờ tối. Sở Kiều liền gọi thịt bò bít tết, không nhận được có chút chờ mong.

Sau khi thử ăn thịt bò bít tết ở đây, Sở Kiều liền yêu thích món này. Mỗi lần tới đều gọi, ăn cực kì vui vẻ.

Vốn Quỳ Yến Thác chỉ ăn chín bảy phần, thấy cô ăn chín, lại dần dần thay đổi thành ăn chín giống nhau. Thế mới nói cái thói quen ăn uống này là thứ cần được nuôi dưỡng.

"Ăn từ từ thôi." Quyền Yến Thác thấy cô ăn quá nhanh, không khỏi cau mày, sợ dạ dày cô lại không thoải mái.

Sở Kiều gạt đầu một cái, thả chậm tốc độ một chút. Cuối cùng, cô ăn hết một phần thịt bò bít tết, một phần salad trái cây, còn có một phần điểm tâm ngọt.

Vuốt vuốt bụng, Sở Kiều có thể coi là đã ăn no. Máy ngày nay cô cũng không ăn cái gì tử tế, tất cả đều bù lại vào bữa hôm nay.

"Đi thôi." Quyền Yến Thác tới bên người cô, cầm lấy đôi tay nhỏ bé, dắt cô đi ra ngoài.

Ở Lam Điền, từ trước đến nay Quyền Yến Thác đều kí hóa đơn. Anh đang đứng trước bàn thanh toán, tay trái nắm lấy tay Sở Kiều, hai người xoay người, thấy người phía sau, dường như đã đứng được một lúc rồi.

Hạ Yên Nhiên mới từ toilet ra ngoài, đi qua nơi này, thấy bọn họ tay nắm tay đi ra, bỗng nhiên dừng bước.

Cô ngơ ngác đứng tại chỗ, thất thần nhìn chằm chằm đối diện hai người, trái tim thất lại.

Người đột nhiên xuất hiện trước mặt cũng không tính là đột ngột, Sở Kiều cũng đã từng nghĩ tới, tất cả mọi người cùng sống trong một thành phố, sớm muộn gì cũng có ngày gặp mặt. Cô ngẩng đầu lên, có thể nhận thấy sự ẩm ướt trong đôi mắt Hạ Yên Nhiên.

Ngón tay bỗng nhiên căng thẳng, Sở Kiều quay đầu, vừa vặn thấy nụ cười dưới đáy mắt của Quyền Yến Thác. Anh nắm chặt tay cô, bình tĩnh nói: "Chúng ta đi thôi."

Từ đầu đến cuối, Quyền Yến Thác không nhìn đến người đối diện. Anh kéo tay Sở Kiều, đi lướt qua bên người Hạ Yên Nhiên, bước chân không có chút lưu luyến.

Thấy bóng dáng lướt qua bên cạnh, trái tim Hạ Yên Nhiên hung hăng thất lại, cô xoay người, chỉ thấy bóng dáng hai người ôm nhau rời xa.

Giờ khắc này, cô mới thật sự cảm thấy, có thứ gì đó ở dưới đáy lòng, vỡ tan ra thành ngàn vạn mảnh vụn.

An tĩnh trong xe, hơi ẩm từ máy sưởi khiến con người ta buồn ngủ. Sở Kiều thỉnh thoảng len lén nhìn người đàn ông bên cạnh, hình như muốn nói điều gì, nhưng lời đến khóe miệng, lại không nói thành câu.

"Muốn hỏi cái gì?" Quyền Yến Thác cười nhạt, một tay cầm tay lái, đưa ra một tay nắm chặt tay của cô.

Sở Kiều mím môi, lắc đầu một cái, mắt nhìn chằm chằm mũi chân.

Xe ngoặt qua lối rẽ, Quyền Yến Thác xoay đầu, ánh mắt thâm thúy rơi vào đường quốc lộ thẳng tắp phía trước, trầm giọng nói: "Như vậy là tốt nhất đối với tất cả mọi người."

Lời này hiển nhiên là nói cho Sở Kiều nghe. Cô chép chép miệng, không nhận được hồi anh: "Anh..... Tiếc hận sao?"

Tiếc hận?

Đôi môi mỏng của Quyền Yên Thác mím nhẹ, trong đôi mắt lóe lên tia khó hiểu. Anh quay đầu, nhìn chăm chăm người bên cạnh, ánh mắt thần nhiên: "Kiều Kiều, trước kia anh không tin vào số mệnh, nhưng từ khi gặp em, anh cảm nhận được, có lẽ số mệnh thực sự tồn tại! Nếu ông trời an bài chúng ta bỏ qua điều gì, có nghĩa là chúng ta sẽ có được điều gì khác tuyệt vời hơn."

Anh nâng tay Sở Kiều lên, đặt bên môi hôn một cái, ánh mắt lộ ra mấy phần ý cười, nói: "Chỉ là, ông trời lớn tuổi rồi hay sao mà mắt hình như không được tốt lắm, làm sao lại lưu lại cho anh một bà vợ thế này, thật làm cho người ta nhức đầu!"

"Đi chết đi ——"

Sở Kiều xấu hổ, nghiêm mặt rút tay về, khóe miệng dần dần cong lên.

Cảnh vật xẹt qua bên cửa sổ, năm ngón tay Sở Kiều nắm chặt, nhẹ nhàng đan lấy những ngón tay của người đàn ông bên cạnh. Ngón tay anh hiện ra khớp xương rõ ràng, cô đưa tay vuốt vuốt, rồi lại đan năm ngón tay của mình vào, cùng anh mười ngón tay nắm chặt.

Sở Kiều quay đầu, nhìn phong cảnh vội vàng lướt qua trước mắt, đôi môi đỏ nhẹ nhàng cong lên. Cuộc đời này không chỉ trải qua một cảnh, khó khăn vượt qua, thứ còn có thể nắm bắt trong tay, mới là điều quan trọng, duy nhất của kiếp người.

Lái xe trở lại biệt thự, vừa mới vào tới nhà, nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông liền rơi xuống.

Lưng Sở Kiều chống đỡ trên tường, thờ hồn hên ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn anh, nói: "Đừng cần em mà....."

Cô hơi đỏ mặt, hơi thở như hoa lan, một bộ dạng cực kỳ mê người. Quyền Yên Thác cúi xuống, tiếp tục đánh chiếm môi của cô, đồng thời tay cũng không nhàn rỗi, đưa ra sau, cởi áo khoác của chính mình ra.

Anh cởi đồ của mình xuống, ngay sau đó lại bắt đầu cởi quần áo của Sở Kiều.

Sự chiếm hữu cực mạnh của đàn ông đè ép xuống, Sở Kiều không chống đỡ được, rụt cổ lại trốn về sau: "Đau, anh nhẹ một chút!"

Trước sau còn chưa dùng sức, đau chỗ nào?

Quyền Yên Thác nhứm mày, đưa tay ôm lấy hông của cô, để cho hai chân cô vòng bên người, ôm cô đi lên lầu.

"Đi lên lầu nào!"

Sở Kiều tê dại da đầu, nghĩ đến trở lại trên giường đối với cô đúng là đi tìm chết! Cô cắn môi, ghé vào lỗ tai anh nói: "Em muốn đi tắm."

Tắm? Vậy càng tốt!

Quyền Yên Thác ôm cô cười, khóe miệng nở nụ cười mỉa mai: "Vợ, chúng ta thật lâu không có bơi đúng không? Tối nay chồng sẽ dạy em một tư thế mới!"

"....."

Sở Kiều ngán người, trong nháy mắt liền có phản ứng! Mẹ nó, cô không cần học tập tư thế mới gì cả, sẽ chết mất!

Bọt trắng mon man thành bồn tắm, nước gọn nhẹ nhàng lăn tăn. Trên cơ thể người đàn ông cường tráng, từng giọt nước lăn dài, đôi mắt thâm thúy khẽ chớp, nhìn chăm chăm người bên dưới, ra lệnh: "Hoặc là ngồi xuống, hoặc là cầu xin anh!"

Hai tay Sở Kiều vịn lấy bồn tắm, đôi môi đỏ mọng cắn chặt. Ở phương diện này, người đàn ông này xưa nay đều bá đạo, cái anh muốn là sự phục tùng. Một người phụ nữ cam tâm tình nguyện thần phục ở phía dưới anh.

Trước mắt dâng lên một tầng sương mù, đôi lông mày thanh tú của Sở Kiều nhíu chặt, bị anh bức đến chết vẫn chậm chạp không muốn động. Cô không thích loại cảm giác bị người khác ra lệnh, mặc dù bây giờ bọn họ là vợ chồng, cô vẫn không chấp nhận nỗi cái cảm giác bị người khác quản chế này.

Thân thể cô giấu dưới làn bọt trắng, theo làn nước gợi lăn tăn, đường cong lá lướt bày ra như ẩn như hiện. Hai bên thái dương Quyền Yên Thác này thỉnh thoảng, kiên nhẫn chờ cả ngày cũng không thấy cô có động tĩnh gì, gương mặt tuấn tú đột nhiên trầm xuống.

Ôm lấy gáy cô, Quyền Yên Thác đưa tay ôm lấy hông cô, lật cả người cô đặt xuống phía dưới: "Miệng nhỏ thật chặt!"

Quyền Yên Thác cúi đầu, cắn xuống bên khóe miệng cô, cười đều áp xuống dưới: "Chỉ muốn nghe em nói vài lời dịu dàng thôi, có khó như vậy không?"

Trong bồn tắm có nước, thân thể bị nâng lên không ít, cô tuy không cảm thấy đau nhưng cũng cảm thấy đau khi tiếp nhận anh. Cô ngẩng đầu lên, lộ ra cằm cô trắng nõn, đôi mắt sáng long lanh trong suốt.

Nhìn theo ánh mắt vô tội của cô, Quyền Yến Thác chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân xông lên não, ông một tiếng, toàn thân lông tóc đều dựng lên, không áp chế được nhiệt huyết sôi trào.

"Ừm ——"

Sở Kiều khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, trong miệng phát ra từng tiếng vỡ vụn, đề xuống tiếng thờ đốc đang dần dần tràn ngập ở bên tai.

Thân thể lại bị ép theo một tư thế mới, Sở Kiều xấu hổ nhắm chặt mắt lại, không muốn nhìn. Tên khốn kiếp này, biến thái tới cực điểm!

Từ đó về sau, Sở Kiều quả quyết ghi nhớ, cái gì bôi lội, cái gì tư thế mới, đều là gạt người!

.....

Mười hai giờ đêm, tài xế lái xe đến dưới lầu. Mở cửa xe, cung kính nói: "Tổng giám đốc, đã đến nơi."

Quý Tư Phạm chần chừ một lát, mới từ trong xe bước ra ngoài. Anh tự tay nhận lấy cái hộp, không cần tài xế giúp vào nhà, trực tiếp bước vào.

Trong phòng khách, một chiếc đèn đặt dưới đất vẫn còn sáng, anh nhìn thấy một bóng người co rúc trên sofa, không khỏi ngăn người: "Còn chưa ngủ sao?"

Hai tay Sở Nhạc Viện ôm lấy chân, ánh mắt buồn bã nhìn về phía anh: "Sao bây giờ anh mới về?"

"Chuyến bay bị hoãn." Anh cởi áo khoác xuống, nói cả vạt ra, ngồi xuống ghế, dáng vẻ toát lên sự mệt mỏi.

"Ăn cơm chưa?" Sở Nhạc Viện đi dép, định đi tới phòng bếp.

Quý Tư Phạm kéo cổ tay của cô, nói: "Anh ăn trên máy bay rồi."

Anh nhú mày, để ý thấy sắc mặt của cô, hỏi một câu: "Có chuyện gì sao?"

Mấy ngày nay Quý Tư Phạm đi công tác, Sở Nhạc Viện đã bị đè nén thật lâu rồi. Cô đưa tay ôm lấy hông của anh, trong nháy mắt đôi mắt dâng lên sự chua xót: "Tư Phạm, ba muốn ly hôn với mẹ."

"Ly hôn?" Quý Tư Phạm cau mày, trong đôi mắt sâu kín có điều gì thoáng qua: "Tại sao lại ly hôn?"

Nghe được câu hỏi của anh, Sở Nhạc Viện cũng không muốn giấu giếm, kể lại toàn bộ câu chuyện đã xảy ra một chút. Quý Tư Phạm chỉ an tĩnh nghe, cũng không phát biểu ý kiến.

Giây lát, Sở Nhạc Viện đã thiếp đi trong lòng anh, khóe mắt còn vương vài giọt lệ.

Ôm cô đến trên giường, thu xếp xong, Quý Tư Phạm đứng dậy đi tới bên cửa sổ. Bóng đêm bên ngoài một mảnh mây đen, không có trăng sáng trên bầu trời, đen ngịt, cái gì cũng không nhìn thấy.

Sáng sớm, Sở Hoành Sanh mới vừa xuống lầu liền thấy Sở Nhạc Viện đang đứng cạnh bàn, cười lấy lòng: "Ba, chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng!" Sở Hoành Sanh đáp lời, kéo ghế ra ngồi xuống: "Sớm như vậy sao đã tới rồi?"

Sở Nhạc Viện gật đầu một cái, đặt bữa sáng đã đặc biệt mua trước mặt ba: "Ba nếm thử cái này một chút đi."

Đưa tay cầm thìa lên, Sở Hoành Sanh mặt không biến sắc, gắp một miếng lên nếm nếm, nở một nụ cười: "Không tệ."

Kéo cái ghế ở bên cạnh ba ra ngồi xuống, Sở Nhạc Viện bữu bữu môi, thử dò xét nói: "Ba, bên ngoài thời tiết rất lạnh, mẹ một mình sống ở bên ngoài, rất đáng thương."

Sở Hoành Sanh lại ăn thêm một miếng, sắc mặt bình tĩnh, cũng không nói chuyện.

"Ba! " Sở Nhạc Viện cắn môi, trầm giọng nói: "Mẹ đã biết mình sai rồi, ba tha thứ cho mẹ đi!"

Giây lát, Sở Hoành Sanh buông thìa xuống, lau miệng đứng lên, hỏi cô: "Đã sắp tới cuối năm, con đã chuẩn bị xong đồ Tết cho nhóm cô đồng chưa?"

"Còn chưa....." Sở Nhạc Viện cau mày, mấy ngày nay đều bận rộn lo chuyện của mẹ, nào có tâm tư lo tới những thứ kia.

Sở Hoành Sanh nhú mày, đôi mắt sắc bén liếc qua, nói: "Nhạc viện, làm xong chuyện con phải chịu trách nhiệm đi, những thứ khác không cần con lo lắng."

Nhìn bóng lưng ba bước ra khỏi cửa, đôi môi đỏ mọng của Sở Nhạc Viện mím chặt, tức giận dậm chân!

Cách năm mới không còn nhiều ngày, không ít người cũng bắt đầu chuẩn bị đồ Tết, lo lễ mừng năm mới chiêu đãi khách. Giang Tuyết Nhân cảm giỏ thức

ăn về nhà, thấy trên cửa sổ không ít nhà khác đã treo từng chuỗi tịch tràng, có màu đỏ thắm, có màu đỏ nhạt, trông rất đẹp mắt.

Trong giỏ Giang Tuyết Nhân mua không ít đồ, tính toán về nhà làm nhiều đồ một chút. Đồ con gái thích ăn, năm ngoái cô cũng đặc biệt ăn nhiều, năm nay có thời gian rảnh thì chuẩn bị nhiều một chút.

Móc ra cái chìa khóa mở cửa, Giang Tuyết Nhân để cái rổ đang cầm trong tay xuống đất. Lòng bàn tay bị đè lên hiện ra một vết đỏ dài, mặc dù bà vẫn thường đi chợ mua đồ ăn, nhưng trước kia đều có tài xế đi theo, đã rất lâu bà chưa từng chịu khổ như vậy.

Đưa tay đóng cửa lại, Giang Tuyết Nhân khom lưng nhấc cái rổ lên, lại thấy xuất hiện một lá thư màu trắng.

Buổi sáng trước khi ra cửa, bà đã quét dọn nhà xong, sạch bóng.

Nhặt lên lá thư dưới đất, Giang Tuyết Nhân mở ra, rút giấy viết thư bên trong ra. Bà nhìn chăm chăm nội dung phía trên, sắc mặt trắng bệch. Mà tên tuổi được viết trên bức thư, càng làm bà cả kinh thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129-1: Sấm sét giữa trời quang 1

Ed: Hpec.

Gần đây Sở Nhạc Viện rất ít tới công ty, công việc dưới tay cô ta cũng không có tiến triển. Sở Kiều không có cách nào, chỉ có thể tiếp nhận.

Cả buổi trưa, Sở Kiều đều ở đây kiểm tra đối chiếu sổ sách của công ty. Đối với đối một số bản gốc, cô cũng không tính quen thuộc. Bất quá lúc trước kinh doanh Thi Nhan, cô cũng hơi hiểu được một chút.

Không tính là tinh thông, nhưng ít nhiều thì cũng có thể nhìn hiểu một chút.

Sổ sách hai tháng gần đây, cô cảm giác có cái gì không đúng. Hơn nữa gần tới cuối năm, các đại cổ đông hình như cũng có chút không giống bình thường.

Sở Kiều thở thật dài, trong lòng thủy chung có một nghi vấn. Cô cũng không biết có phải là tâm lý quấy phá hay không, cảm giác kể từ khi Quý Tư Phạm trở thành cổ đông của Sở thị, chuyện trong công ty đều xảy ra chút biến hóa.

Đáng tiếc, trước mắt cô tìm không ra bất kỳ sơ hở nào, tất cả đều là cảm giác của cô.

Nhưng cô hiểu, cảm giác không thể rộ lên, phải có chứng cứ mới có thể nói được.

Đưa tay cầm điện thoại trên bàn lên, Sở Kiều nhanh chóng nhấn xuống một chuỗi mã số, gọi điện thoại.

"A lô?" Giọng của đối phương, nghe lười biếng, hiển nhiên là chưa tỉnh ngủ.

Cô nhìn thời gian trên đồng hồ, Sở Kiều áy náy cười cười, nói: "Thật xin lỗi, quấy rầy cô ngủ rồi."

"Nói!" Tô Lê rời giường rất nặng nề, hướng chỉ thời gian này bên phía cô nàng còn là nửa đêm.

"Chừng nào thì cô có thể trở về?"

Tô Lê chần chờ mấy giây, giọng lầu bầu "Kiều Kiều, trí nhớ của cô có gì vậy, tôi không phải mới vừa nghỉ thì trở qua sao?"

Sở Kiều mím môi thở dài, nghe được Tô Lê nói, "Bên này tôi còn có lớp, cô có chuyện gì sao?"

"Có chuyện." Cách điện thoại về mặt Sở Kiều trầm xuống, "Tôi muốn cô giúp tôi tra một quyển sổ sách."

"Kiểm toán?" Tô Lê nhắc giọng, "Sổ sách của người nào?"

Ban đầu kinh doanh Thi Nhan, trương mục phòng làm việc đều là Tô Lê quản lý. Quan trọng nhất là cô nàng chỉ được Sở Kiều tin tưởng.

Sở Kiều giờ tay lên khép sổ sách lại, ngón tay thon dài khẽ chọc lên bìa cứng, nói: "Có thể giúp tôi một chút hay không?"

"Đây còn phải nói?" Hình như Tô Lê ngồi dậy, giọng nói mang theo vài phần ý cười, "Vừa đúng tôi không thích tiết của thầy giáo khóa của tôi, giờ tôi đi mua vé máy bay, ngồi chuyến bay nhanh nhất trở về."

"Tô Lê....." Rốt cuộc Sở Kiều thở phào nhẹ nhõm, thần sắc trên mặt dịu dàng, "Muốn tôi cảm ơn cô thế nào?"

"Stop! Thôi cô bớt đi!" Tô Lê đang kẹp điện thoại di động rồi giương, vuốt mắt hướng phòng tắm đi tới, "Có thật cô muốn cảm ơn tôi, vậy cô chia một nửa hạnh phúc cho tôi đi?"

Nghe được cô nàng nói, Sở Kiều cười khẽ một tiếng, đỡ dành.

Cụp điện thoại, Sở Kiều đứng dậy, lấy sổ sách trong tay đi photocopy, sau đó bỏ bản sao vào chỗ thoa đáng khóa lại, mới nói trợ lý đi vào, đưa sổ sách trở về phòng tài vụ.

Chuyện của công ty để cho cô quan tâm, chuyện trong nhà cũng không bớt lo. Giang Tuyết Nhân chuyển nhà, ba quyết tâm muốn cùng bà ta ly hôn, mặc dù bà ta thừa nhận di thư là bà ta ngây tạo, nhưng cùng với mẹ đã chết của cô, hình như cũng không có liên hệ quá lớn.

Sở Kiều đưa tay bụng ly trà trên bàn lên, dùng sức giữ tại lòng bàn tay, ánh mắt u ám.

Chẳng lẽ, mẹ chết, cùng với bà ta không có quan hệ sao?

Giây lát, Sở Kiều đứng dậy rời phòng làm việc, đi tới cuối hành lang trước cửa.

Cốc cốc ——

Cô đưa tay gõ cửa, đợi đến khi người ở bên trong mở miệng, mới đẩy cửa đi vào.

"Ba." Sở Kiều bung một ly nhân sâm đi vào, đặt ở trên bàn ông, "Mấy ngày nay ba ngày nào cũng tới công ty, phải chú ý nghỉ ngơi."

"Được rồi." Nhìn thấy cô, trên mặt Sở Hoành Sanh dâng lên mấy phần cười.

Dừng lại, Sở Hoành Sanh thấy cô đứng tại chỗ không động, mày kiếm giật giật, nói: "Có lời muốn nói?"

Sở Kiều cụp mắt, môi đỏ mọng nhẹ nhàng nín lại, "Ba à, ba....."

Cô do dự hồi lâu, vẫn không thể nào mở miệng, "Ba giữ gìn sức khỏe, nhớ uống thuốc đúng giờ."

Bộ dáng cô muốn nói lại thôi, toàn bộ rơi vào trong mắt Sở Hoành Sanh. Đại khái ông có thể đoán được mấy phần, cũng không có vạch trần, chỉ là cười gật đầu một cái, nói: "Yên tâm, ba có thể tự chăm sóc mình tốt."

Không lâu lắm, Sở Kiều đóng cửa lại ra ngoài, hai mắt sáng ngời dần tối đi. Mãi cho đến khi tan việc, tâm tình của cô đều rất không tốt.

Tan việc giờ cao điểm, đường phố ngựa xe như nước, người đi đường vội vã.

Sở Kiều mặc một bộ đồ màu quýt, đứng ở bên lề đường. Cô nhẹ nhàng xoa nắn đôi tay, hơn nữa đặt ở bên môi hà hơi. Phía ngoài nhiệt độ rất thấp, đứng một lát đã khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Thở ra hơi thở ngưng kết thành hơi nước màu trắng, thỉnh thoảng Sở Kiều đưa cổ, nhón chân lên hướng mặt phía trước nhìn, một bộ dáng đợi người.

Mấy ngày trước có trận tuyết đứt quãng, đột nhiên nhiệt độ chọt cao, tình trạng mặt đất không tốt. Đến khi thời tiết này, Quyền Yên Thác đều không cho cô lái xe, sớm tối tan việc cũng sẽ đưa đón cô.

Hôm nay Sở Kiều ra ngoài sớm một chút, lúc gọi điện thoại cho anh, anh vẫn còn ở trên đường. Cô cũng chẳng thêm trở về phòng làm việc, liền đứng ở ven đường chờ anh.

Rất nhiều năm đều chưa từng có loại cảm giác này, ban đầu đoạn thời gian lui tới cùng Quý Tư Phạm, thỉnh thoảng cô cũng sẽ đứng ở ngoài cửa lớn trường học chờ anh ta. Chỉ là khi đó, cô đều tận lực đứng ở phía sau cây đại thụ, hoặc là chỗ tầm thường, sợ bị các bạn học thấy chuyện cười.

Chỉ chớp mắt, đã qua nhiều năm như vậy. Sở Kiều ngẩng đầu lên, hai mắt đen nhánh chớp chớp. Việc đời luôn là vô thường, thời điểm đó thế nào Sở Kiều cũng không thể nghĩ đến, giờ này ngày này, cô còn phải cảm tạ Quý Tư Phạm phẩy tay áo bỏ đi.

Có lẽ là mình hạnh phúc đi, bây giờ cô cũng hi vọng, thật lòng hi vọng người bên cạnh cũng có thể hạnh phúc!

Tin ——

Ven đường có xe tiếng còi hơi, bỗng nhiên Sở Kiều hồi hồn, thấy xe ngừng, cười chạy tới.

Mở cửa xe, nhào tới trước mặt người ấm áp tập kích. Sở Kiều rụt bả vai một cái, không nhịn được oán trách, "Chậm quá, chờ anh thật lâu."

Nhìn chớp mũi đông lạnh đến đỏ của cô, mày kiếm Quyền Yên Thác nhíu chặt, nói: "Không phải nói em chờ ở trên lầu sao?"

"Lười phải đi lên." Sở Kiều nhếch môi, đôi tay dùng sức chà xát, "Đứng ở ven đường xem phong cảnh một chút thấy vô cùng tốt."

Quyền Yến Thác liếc mắt, nghĩ thầm ở nơi này ngắm phong cảnh, trời lạnh như thế này, có phải muốn đông lạnh sao?

Một đường nhót chặt tay nhỏ bé của cô giữ tại lòng bàn tay, bàn tay ấm áp của người đàn ông bao quanh, mang cho cô không chỉ là ấm áp, còn là động lòng.

"Còn lạnh không?" Che cho cô một lát, Quyền Yến Thác cúi đầu, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô hỏi.

Sở Kiều bĩu môi, ánh mắt sáng ngời, "Không lạnh."

Phía trước dòng xe chạy tình trạng chuyển biến tốt một chút, Quyền Yến Thác buông tay cô ra, quay lại tay lái, chuyển xe lên làn xe

Trời tối xuống, đèn đường trên đường từng chiếc từng chiếc sáng lên.

Sở Kiều dựa vào xe ngồi, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, hiển nhiên không yên lòng.

"Thế nào?" Khoảng cách lái xe, Quyền Yến Thác giơ tay lên vuốt vuốt đầu của cô, dịu dàng hỏi khẽ.

Có một số việc luôn là đoán tới đoán lui, quả thật rất phiền não. Sở Kiều cắn môi, nói: "Đang suy nghĩ tới cái chết của mẹ em."

Mấy ngày nay nàng đều đang suy nghĩ chuyện này, Quyền Yến Thác tự nhiên biết. Hai tay anh cầm tay lái, mắt nhẹ nhàng nheo lại, "Bằng không, chúng ta hỏi bà ta một chút?"

Sở Kiều biết bà ta trong miệng anh là chỉ người nào, không khỏi cau mày, "Ngày đó bà ta mới nói rồi, mẹ chết là tự sát. Chúng ta lại hỏi, bà ta có thể nói sao?"

"Hình dáng ngu ngốc, " Quyền Yến Thác giơ tay lên vuốt xuôi chóp mũi của cô, sắc mặt trầm xuống, "Đương nhiên là có người hỏi."

Sở Kiều nhìn đáy mắt anh lóe lên lạnh lẽo, nhất thời hiểu, nói: "Thế nhưng vụ án đã qua lâu như vậy, hơn nữa đã sớm kết án, còn có thể hỏi sao?"

"Người khác là không thể, " Môi Quyền Yến Thác cong lên, gương mặt tuần tú thoáng qua một tia hả hê, "Nhưng người đàn ông của em là ai hả?!"

Sở Kiều cười ra tiếng, đôi tay kéo cánh tay của anh, nịnh nọt nói: "Đứng, em thế nào quên trên người anh còn có huyết thống hoàng thân quốc thích!"

"Đó là!" Gương mặt tuần tú Quyền Yến Thác nâng lên ý cười, ánh sáng đáy mắt bắn ra bốn phía, "Về sau thêm chút tâm tư, mọi việc có anh, không thiếu được chỗ tốt của em!"

"Dạ!"

Sở Kiều không lên tiếng, cuối cùng còn học động tác trên TV, xắn tay áo hành lễ.

Động tác của cô mang theo phần cười nhạo rõ ràng, Quyền Yến Thác trầm mặt, ôm gáy cô, gương mặt tuần tú áp xuống hung hăng hôn.

Sáng sớm, Giang Tuyết Nhân xếp chăn xong, đẩy cửa sổ ra đón một chút không khí, lại đóng cửa sổ. Gần đây thời tiết rất lạnh, cho dù trong phòng có khí ấm, trên thủy tinh vẫn sẽ đóng băng như cũ.

Bà ta có bệnh phong thấp, lúc còn bé ở nhà có bệnh. Khi đó trong nhà nghèo, phòng ươn ướt, ở lâu dài, trên người luôn có bệnh.

Bất quá những năm này, bà ta bảo dưỡng được, cũng không có mắc bệnh. Hôm nay dời đến nơi đây, điều kiện chênh lệch rất nhiều, bệnh cũ lại tái phát.

Vịn tường đứng lên, Giang Tuyết Nhân đi rất chậm, đầu gối đi bộ liền đau. Bà ta muốn đi mua lọ thuốc rượu xoa một chút, không hề gọi điện thoại cho Sở Nhạc Viện.

Mới vừa mở ra cửa chính, đúng lúc bắt gặp cảnh sát đi tới. Mặc đồng phục cầm đầu là cảnh sát Hồ, nói: "Bà chính là Giang Tuyết Nhân?"

Giang Tuyết Nhân nhìn đến bọn họ, không khỏi ngăn người, "Vâng"

Cảnh sát Hồ thấy tìm đúng người, nói thẳng: "Về vụ án tự sát của Kiều Uyển, mời bà theo chúng tôi về đồn một chuyến, có chút tình huống muốn tìm hiểu bà một chút."

Nghe vậy, vẻ mặt Giang Tuyết Nhân chợt biến sắc, hai tay xuôi bên người buộc chặt.

Lúc Quyền Yến Thác mang theo Sở Kiều đi tới cục cảnh sát, đã là buổi tối. Bọn họ ngồi ở bên ngoài chờ chờ, rất nhanh, cảnh sát Hồ từ phòng thẩm vấn ra ngoài, đi tới chỗ bọn họ.

"Quyền thiếu!"

Cảnh sát Hồ đi tới, theo bản năng quét mắt nhìn người bên cạnh anh, khẽ gạt đầu ra hiệu.

Sở Kiều cười cười, coi như là chào hỏi.

"Như thế nào?" Đôi tay Quyền Yến Thác cắm ở trong túi, giọng nói hơi trầm xuống.

Cảnh sát Hồ lắc đầu một cái, về mặt lộ ra bất đắc dĩ, "Không có phát hiện gì, miệng bà ta rất kín, cũng không chịu nói gì hết."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129-2: Sấm sét giữa trời quang 2

Editor: Lovenoo1510

Tạm ngừng, cảnh sát Hồ mím môi, căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm phá án của mình nói: "Vụ án này không hề có điểm đáng nghi nào, hiện trường cũng không có manh mối khác, theo tôi thấy, không có quan hệ trực tiếp với Giang Tuyết Nhân!"

Nghe thấy lời ông ta nói, đôi mắt đen nhánh của Sở Kiều chợt loé, lại nghĩ tới tám bài vị trong miếu kia. Nếu không liên quan tới Giang Tuyết Nhân, thì tại sao bà ta phải thờ cúng bài vị đó?

"Quyền thiếu," cảnh sát Hồ tiến lên một bước, nói: "Mới vừa rồi người nhà của Giang Tuyết Nhân vừa gọi điện tới, căn cứ theo quy định, chúng ta không có bằng chứng, không thể giam giữ quá lâu....."

Lúc bọn họ đang nói chuyện, thì cửa chính của cục cảnh sát bị người đẩy ra, Sở Nhạc Viện hấp tấp chạy vào, hô: "Mẹ tôi đâu? Ai cho phép các người bắt mẹ tôi?!"

Cùng đi theo cô ta, còn có Giang Hồ và Hứa Khả Nhi.

Sắc mặt Giang Hồ cũng rất khó coi, tóc màu vàng phách lối trước kia giờ đã trở lại nguyên thủy, chẳng qua khí thế vẫn liêu lĩnh như vậy, "Ai giám bắt người, ra đây nói chuyện xem nào!"

Hứa Khả Nhi tỉnh mắt, thấy người bên này, ngăn người, sau đó kéo tay Giang Hồ.

Sở Nhạc Viện cũng nhìn thấy họ, bước nhanh tới, đỏ mắt quát: "Sở Kiều, lại là cô à?! Đến cùng thì cô muốn làm gì?"

Hứa Khả Nhi vội ngăn lại, đưa tay giữ cổ tay Sở Nhạc Viện lại.

Sở Kiều nhếch môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía cô ta, "Có một số việc, bà ta cần phải khai báo rõ ràng!"

Giang Hồ trầm mặt, cất bước đi tới phía bọn họ, nói: "Con mẹ nó cô mau nói rõ ràng, khai báo cái gì?"

Quyền Yến Thác giờ tay, một cái tát hướng về phía Giang Hồ, sắc mặt trầm xuống: "Fuck! Mà đang nói chuyện với ai đấy?!"

"Anh!"

Mắt thấy hai người sẽ động thủ, Sở Nhạc Viện vội vàng đi tới phía trước ngăn trở, nói: "Nơi này là đồn cảnh sát đấy."

Bên này đã có cảnh sát đi ra, quát: "Làm cái gì vậy? Ở chỗ này còn dám ngang ngược!"

Không khí lập tức hỗn loạn.

Hứa Khả Nhi liếc mắt nhìn Sở Kiều, nhỏ giọng nói: "Kiều Kiều, nơi này không phải là nơi để gây chuyện, đối với tất cả mọi người đều không tốt."

Nghe thấy lời của cô ta, Sở Kiều đưa tay kéo Quyền Yến Thác, hướng về phía anh lắc đầu một cái.

Sở Nhạc Viện lo lắng cho Giang Tuyết Nhân, hạ thấp giọng nói bên tai Giang Hồ, "Bây giờ không phải là thời điểm gây rối, trước đưa mẹ về đã."

Luật sư đi đằng sau rất lúng túng, nhìn thấy không khí hoà hoãn xuống, lúc này mới tiến lên làm thủ tục.

Không có chứng cứ, cảnh sát không có quyền giam quá lâu. Thời gian rất nhanh, cửa phòng thẩm vấn đã mở, Giang Tuyết Nhân bước ra với sắc mặt trắng bệch.

“Mẹ!”

Sở Nhạc Viện thấy bà ta ra ngoài, khóc chạy tới, “Mẹ không sao chứ?”

Nhìn con gái trước mặt, Giang Tuyết Nhân cố gắng nặn ra nụ cười, nói: “Không có việc gì.”

Sắc mặt bà ta không tốt, Sở Nhạc Viện lo lắng không thôi, đỡ bà ta ra ngoài, “Chúng ta về nhà thôi.”

Thời điểm đi qua bên cạnh Sở Kiều, Giang Tuyết Nhân dừng chân một chút, đáy mắt khẽ phấp phồng.

Nhìn chằm chằm sắc mặt trắng bệch của bà ta, Sở Kiều không tiếng động thở dài, cũng không nói lời nào.

Con tức giận trong ngực Giang Hồ vẫn chưa tan, nhất là nhìn thấy Quyền Yến Thác. Lần trước bị anh đánh vỡ đầu, cái trán bị một vết sẹo, món nợ này hẳn còn chưa tính!

“Các người cứ chờ đó cho tôi!” Giang Hồ mím môi, ánh mắt hung ác.

Con người như Hắc diệu thạch của Quyền Yến Thác híp lại một cái, môi mỏng nâng lên trong nháy mắt, “Mày đang uy hiếp tao?”

“Tiểu Hồ!”

Giang Tuyết Nhân chợt lên tiếng, kéo Giang Hồ một phen, không để hắn gây rối, lôi hắn đi về phía trước.

Hứa Khả Nhi xách ví da, mắt lướt qua mặt Sở Kiều, rồi rời đi theo bọn họ.

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, sắc trời bên ngoài đã tối đen. Sở Kiều ngồi trong xe, môi đỏ mím chặt thành một đường thẳng, “Anh nói, có phải bà ta bị oan không?”

Quyền Yến Thác nổ máy, lái xe đi, quay đầu nhìn cô, nói: “Khó mà nói được! Có lúc không có chứng cứ, cũng không đại biểu cho việc bà ta trong sạch.”

Ánh mắt Sở Kiều tối sầm lại, lần nữa như có điều suy nghĩ.

Lái xe đưa Giang Tuyết Nhân về nhà, Giang Hồ một đường đều tùy tiện mắng chửi, miệng cũng không nhàn rỗi. Hứa Khả Nhi không vào nhà cùng hắn, thức thời chờ ở trong xe đỗ dưới lầu.

Đỡ mẹ ngồi trên sofa, Sở Nhạc Viện đau lòng hỏi bà ta: “Mẹ, đầu gối mẹ còn đau không? Ngày mai con dẫn mẹ đi bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Không cần.” Giang Tuyết Nhân cười cười, nói: “Không có chuyện gì lớn, mua lọ rượu thuốc xoa một chút là được rồi.”

Gương mặt Sở Nhạc Viện lo lắng, hàm hồ, “Mẹ, bọn họ có ý!”

“Cháu cũng thấy là có ý!” Giang Hồ vất một chân lên bàn trà, ánh mắt u ám.

“Được rồi!”

Giang Tuyết Nhân thấp giọng khiển trách, Giọng nói trầm xuống, “Chuyện này đến đây là chấm dứt, mấy đứa không được âm ỉ lên nữa, có nghe thấy không?!”

“Vâng.”

Sở Nhạc Viện thở dài đáp lại, Giang Hồ cũng miễn cưỡng gật đầu một cái.

“Tiểu Hồ,” Giang Tuyết Nhân thở dài, nhớ tới vừa rồi có nhìn thấy Hứa Khả Nhi, cau mày nói: “Cháu như vậy là không được! Trước kia chưa kết hôn, cháu thích nháo, cô cũng không nói quá nửa câu, nhưng bây giờ cháu đều đã kết hôn rồi, sao vẫn còn nuôi người bên ngoài?”

Giang Hồ vuốt vuốt bật lửa trong tay, gương mặt tuấn tú suy sụp, mím môi không nói lời nào.

Sở Nhạc Viện vội vàng ngắt lời, lúc này mới chuyển đề tài.

Lát sau, Giang Tuyết Nhân quét mắt nhìn sắc trời bên ngoài, nói: “Mọi người trở về đi thôi.”

“Con không đi.” Sở Nhạc Viện cắn môi, vẻ mặt lo lắng, “Tối nay con ngủ cùng mẹ.”

“Không cần,” Giang Tuyết Nhân cười cười, kéo tay cô ta qua, nói: “Mẹ không có việc gì.”

“Không được.” Sở Nhạc Viện kéo tay của bà ta, giọng kiên trì nói: “Vừa nãy con đã gọi cho Tư Phạm, nói tối nay ở lại rồi.”

“Đứa nhỏ này.” Giang Tuyết Nhân cau mày, “Nghe lời mẹ, về nhà đi, mẹ ở đây không cần con bồi.”

“Mẹ.....” Sở Nhạc Viện mắt húng cong miệng lên.

Giang Tuyết Nhân giờ tay khẽ vuốt ve mái tóc dài của cô ta, ánh mắt dịu dàng, “Nghe lời, mẹ mệt rồi, muốn nghỉ ngơi an tĩnh một chút.”

“Được rồi.” Sở Nhạc Viện đứng lên, đi theo Giang Hồ ra ngoài, lại không yên lòng dặn dò: “Váy ngày mai con lại tới với mẹ.”

“Được.”

Giang Tuyết Nhân đứng lên, cẩn răng cất bước, đưa bọn họ ra cửa.

Mắt thấy bọn họ xuống lầu, bà ta mới khó khăn đi từng bước vào nhà, đóng cửa lại.

Đầu gối hai chân đau dữ dội, lại ngồi ở đồn cảnh sát cả ngày, lúc này càng thêm khó chịu. Bà ta cẩn răng vịn tường đi vào phòng ngủ, mở cánh tủ treo quần áo.

Lấy váy dài hoa tiết caro ra, Giang Tuyết Nhân ngồi bên giường, giờ tay lên vỗ về nhẹ nhàng. Cái váy này, bà và Kiều Uyển mỗi người một cái, mỗi lần mặc vào, người ta đều cho rằng hai người là chị em.

Nhìn chiếc váy chằm chằm hồi lâu, đáy mắt Giang Tuyết Nhân có chút ửng hồng, tâm mắt bắt đầu dần dần mơ hồ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Nhạc Viện nổi giận đùng đùng chạy vào phòng làm việc của chủ tịch.

“Ba”

Cảm xúc của Sở Nhạc Viện kích động, một bộ dáng tố cáo. Cô ta nói chuyện Giang Tuyết Nhân ngày hôm qua bị đưa đến đồn cảnh sát, lại thấy thái độ bình tĩnh đến lạ thường.

Sở Nhạc Viện cúi người, ngồi xổm xuống bên cạnh ông, “Sở Kiều cố ý chinh mẹ à? Người kia đã chết hơn hai mươi mấy năm, chị ấy lại để cho người đưa mẹ đến đồn cảnh sát, đây không phải là cố ý thì là gì?”

Sở Hoành Sanh ngồi trong ghế xoay, không nhìn ra hi vọng, cũng không nói chuyện.

Sở Nhạc Viện nói đến miệng đắng lưỡi khô, nhìn thấy thái độ hồ hững của ba, không nhịn được hộc mắt chua xót, “Ba, ba đối với mẹ nhẫn tâm như vậy sao? Thật muốn ly hôn cùng mẹ sao?!”

“Sở Nhạc Viện.” Sở Hoành Sanh mỉm cười, quay đầu nhìn cô ta, “Đây là chuyện của người lớn chúng ta, con không cần lo.”

“Tại sao con có thể mặc kệ được?” Trong nháy mắt Sở Nhạc Viện đứng lên, trừng mắt nhìn ba mình, thái độ thể hiện oán hận: “Bà ấy là mẹ của con! Ba bảo con mặc kệ thế nào được?”

Cô ta cắn môi, bực tức nói: “Coi như mọi người trách cứ bà ấy, thì con cũng không thể mặc kệ bà ấy được!”

Quảng xuống những lời này, cô ta cẩn răng xoay người, đóng cửa rầm một tiếng rồi đi.

Sở Hoành Sanh giờ tay lên, xoa trán một cái ấn đường chia xót, sắc mặt khó coi.

Bên này ba thái độ kiên quyết, bên kia Sở Kiều từng bước từng bước ép sát. Sở Nhạc Viện vừa bực vừa hận, nhưng lại không thể làm gì. Trước đây Giang Tuyết Nhân ngụy tạo di thư, nhược điểm này rơi vào trong tay người ta, cô ta cũng không biết giải thích cho mẹ mình như thế nào nữa!

Nhưng cô ta tuyệt đối không muốn thấy ba mẹ ly hôn!

Làm thế nào đây?

Sở Nhạc Viện trở lại phòng làm việc, vẻ mặt chán nản. Loại thời điểm này, bên cạnh cô ta đến một người giúp đỡ cũng không có.

Vốn nên tìm Quý Tư Phạm, nhưng Sở Nhạc Viện hiểu, anh ta sẽ không ra tay giúp đỡ. Đột nhiên cô ta cảm thấy, mình như kẻ tứ khổ vô thân, người bên cạnh, không có lấy một người cô ta có thể tin cậy được!

Đau phong thấp cả một đêm, Giang Tuyết Nhân chống người đứng dậy, mang theo ví tiền xuống lầu, đến hiệu thuốc gần đó mua lọ rượu thuốc. Về đến nhà, dựa theo hướng dẫn xoa bóp, cảm giác từ từ có chút biến chuyển tốt.

Tựa vào đầu giường mê man một lát, đợi đến khi bà ta tỉnh lại, đã mười giờ sáng. Nghĩ đến việc buổi trưa Sở Nhạc Viện sẽ tới ăn cơm, bà ta đứng dậy chuẩn bị đi mua thức ăn, đi tới cửa thì lại nhìn thấy một bức thư màu trắng.

Giang Tuyết Nhân sợ sệt đứng tại chỗ hồi lâu, rồi cuộc vẫn khom lưng nhặt lên.

Theo địa chỉ lá thư, Giang Tuyết Nhân đón xe tới nghĩa địa. Tài xế thả bà ta xuống liền lái xe rời đi, loại địa phương này ai cũng không nguyện ý nán lại. Cố hết sức đi lên các bậc thang cao, Giang Tuyết Nhân cắn răng cất bước, lúc đi đến bậc cuối cùng, trán đã thấm mồ hôi lạnh. Rốt cuộc đi tới trước bia mộ, Giang Tuyết Nhân hít một hơi thật sâu, có thể thấy trước bia một lam bằng đá cẩm thạch, có một bóng người đang đứng. Đây là bia mộ của Kiều Uyển.

Giang Tuyết Nhân chỉ cảm thấy trái tim căng thẳng, cất bước đi tới.

Người đàn ông trước bia mộ, tựa hồ như nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía sau, nên chậm rãi xoay người lại.

Sau khi thấy rõ người trước mặt, đầu tiên Giang Tuyết Nhân sửng sốt, sau đó cười nói: “Thông gia, sao ông lại ở chỗ này?”

Quý Uẩn cúi đầu, tầm mắt sắc bén bắn về phía bà ta, nụ cười nơi đáy mắt khiến người ta run sợ.

Bỗng chốc, sắc mặt Giang Tuyết Nhân đại biến, thoáng chốc hiểu được. Quý Uẩn? Quý Cẩm Chi?

“Là ông?!”

Bà ta giờ tay, đầu ngón tay phát run, hoảng sợ nhìn người đàn ông ở trước mặt chằm chằm, nói: “Ông chính là Quý Cẩm Chi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.